

Giới thiệu Người Tình Trí Mạng

Mùi hương trong Người tình trí mạng luôn tồn tại trên đời này nhưng không ai nhìn thấy, nghe thấy nó.

Nó có thể giúp con người chữa bệnh trong im lặng nhưng cũng có thể giết người trong vô hình.

Nó ẩn nấp ở mọi nơi, ở chính dưới lớp da thịt cùng hơi thở của bạn, khiến cho mọi bí mật sặc mùi ngôn tình của bạn không có chỗ trốn.

Cô trời sinh có khứu giác nhạy cảm, là một nhà chế tác mùi hương được mệnh danh là bậc thầy hiếm có trên đời. Thế nhưng ít ai ngờ đến, giữa lúc hào quang sáng chói cô bỗng nhiên mai danh ẩn tích....

Anh là một doanh nhân của Lục Môn, tính cách sát phạt quyết đoán. Khi chuẩn bị ngồi lên đỉnh cao quyền lực thì lại rơi vào khốn đốn, tính mạng sớm chiều...

Cô rong ruổi trên đại mạc, ẩn mình chốn cao nguyên.

Anh tung hoành trên thương trường, thâm nhập vào nơi tận cùng của nhân tính.

Gặp gỡ, tất cả đều không phải là ngẫu nhiên.

Một bí kíp chế tạo mùi hương đã thất truyền ngàn năm bất ngờ tái xuất giang hồ, cất giấu tám bản đồ giang sơn tà khí. Một cổ thành ngàn năm ẩn mình dưới nước sâu, một quan tài thần bí trôi nổi trong hang động. Đọc truyện sẽ rõ gỡ tương tư của đôi trai gái si tình, một cô đào kép thật thật giả giả...

Trùng trùng lớp lớp những sự kiện ly kỳ trùng có vẻ chẳng hề dính líu tới nhau, kỳ thực đều gắn chặt với mùi hương. Người không thể trốn tránh mùi hương, thế nên, tôi có thể kiểm soát người trong thinh lặng.

Tác phẩm tiểu thuyết tình yêu lần đầu đề cập sâu tới “mùi hương”, những góc khuất của bí mật nơi góc tối, cảm nhận một cảnh giới học thuật về mùi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lời Mở Đầu: Gửi Đến Những Người Dù Đông Lạnh Vẫn Đợi Tình Yêu

Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Bạn có tin không? Trên đời không có thứ gì là không có mùi hương.

Từ những điều vĩ đại như bốn mùa xuân hạ thu đông, đến những điều nhỏ nhất như hạt bụi nổi trôi trong không khí.

Từ con người – loài đứng đầu trong chuỗi sinh vật, đến con kiến bé nhỏ có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Chỉ cần là do vật chất tạo thành đều sẽ có mùi hương mà nó tạo ra.

Có những thứ mùi chúng ta ngửi được, và có cả những thứ mùi chúng ta không ngửi được.

Có mùi thơm, có mùi khó ngửi, có mùi nồng nặc, có mùi thoảng qua... Đó là những thứ mùi chúng ta có thể ngửi được. Lại có những thứ mùi cực kỳ tinh vi, cực kỳ nổi bật mà chúng ta không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng đừng vì vậy mà cho rằng nó không có mùi.

Không phải ngẫu nhiên mà tôi muốn viết về các loại “mùi”, đây là chuyện tôi đã suy nghĩ rất lâu, băn khoăn rất lâu.

Bởi vì khứu giác là cảm giác sơ khai nhất trong năm giác quan của con người.

Thị giác, xúc giác, vị giác, thính giác lần lượt được kích thích thông qua đôi mắt, da thịt, đầu lưỡi và đôi tai, đầu tiên tập trung thông tin vào bộ phận vùng dưới đồi của đại não, sau đó mới mang thông tin tới các khu vực cảm giác khác nhau trong đại não.

Chỉ có khứu giác sẽ không thông qua khu vực trung chuyển ở vùng dưới đồi mà được mang thông tin kích thích truyền thẳng tới khu vực phụ trách khứu giác trong đại não.

Mùi hương có ở quanh ta.

Thế nên, trên thế giới này mới xuất hiện một loại người.

Họ có khả năng tạo ra mùi hương, nhưng họ không đơn thuần là những người điều chế hương hay những người am hiểu về hương thơm như các bạn đã đọc. Loại người này, ở thời cổ đại được gọi là “Văn thuật sư” (thuật sỹ về mùi). Còn ở xã hội ngày nay, chúng ta gọi họ là những nhà sáng chế mùi hương, những cao nhân có tài năng bẩm sinh được xưng là bậc thầy về mùi.

Không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, nhưng chúng lại tràn ngập và bao bọc lấy cả sáu cõi luân hồi.

Mùi hương của người, của trời và của đất tạo thành một chỉnh thể của mùi hương.

Mùi hương do con người tạo ra là nhân hương, giống như nước hoa hoặc những mùi hương thường ngày khác...

Những mùi hương trải qua quá trình nhân tạo gọi là địa hương, giống như tinh dầu, mùi thuốc lá...

Còn những mùi hương được tạo thành từ chính tự nhiên, đồng thời thấu hiểu sâu sắc sự tương sinh tương khắc giữa các mùi là thiên hương.

Mùi vị của tự nhiên cũng bao gồm loài người trong đó.

Con người nhận những món quà mà tự nhiên ban tặng, dĩ nhiên cũng có những thứ mùi khác nhau.

Thứ nấp trong cơ thể bạn là bệnh tật, thứ ẩn trong trái tim bạn là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong cơ thể bạn, rồi sau đó thông qua từng thớ thịt trở thành mùi hương của riêng bạn, mùi hương ấy có thể tiết lộ tất cả bí mật của bạn.

Một nhà sáng chế mùi hương đích thực, hay có thể nói là bậc thầy mùi hương là người có thể lợi dụng những mùi hương mà mình ngửi thấy, và cũng có thể chế ngự những mùi hương mình không ngửi thấy.

Có thể chữa bệnh cho bạn bằng chính mùi hương của bạn, cũng biết lựa chọn một mùi hương nào đó để khơi gợi lại ký ức của bạn, hơn thế nữa có lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc của các mùi để lặng lẽ tước đoạt tính mạng của bạn.

Họ không phải là người siêu năng lực, họ chỉ là những người có khứu giác nhạy cảm đến mức tối đa mà thôi.

Họ ít nhưng là những người rất giỏi.

Và họ thực sự tồn tại.

Bạn có thể né tránh được mùi hương không? Trừ phi, bạn ngừng thở.

Ý nguyên ban đầu của tôi khi viết tác phẩm này rất đơn giản. Là vì chúng ta lúc nào cũng tiếp xúc với mùi hương, mà không hiểu bản chất căn nguyên của mùi hương.

Trong cuốn tiểu thuyết này, có diện mạo bản chất nhất của mùi hương. Cuốn sách này không đơn thuần chỉ nói về điều chế hương, về tinh dầu, về nước hoa... Nó nói về mùi hương, mùi hương bao trọn tất cả, tới từ thế giới bên ngoài, tới từ chính con người bạn.

Mùi hương là thứ phức tạp nhất, phức tạp không thua kém gì nhân tính.

Tôi từng được uống loại nước ngọt nhất, bắt nguồn từ vùng sơn dã, chảy qua những cánh rừng sâu. Lúc đó tôi còn bé, ký ức về núi rừng chỉ dừng lại ở một ngụm nước suối trong vắt ấy.

Nhưng đến bây giờ, tôi không bao giờ được uống ngụm nước suối nguồn ngọt ngào như thế nữa.

Thứ nước mà người ta vẫn hay miêu tả là “không màu, không mùi, không vị”, trải qua bao thăng trầm của thời gian, chẳng phải tới giờ cũng đã có màu, có vị của riêng mình ư?

Những thời gian khác nhau, những địa điểm khác nhau, những thứ giống nhau đã không còn vẹn nguyên như trước.

Lúc nhỏ, trước cửa nhà bà nội mọc đầy những bụi hoa sao nhái, màu sắc rực rỡ, tự do tự tại sinh trưởng và phát triển, không ai phải chăm bón, vun trồng. Chúng ta vẫn coi nó là hoa dại, nhưng mùi hương thanh mát của nó lại tỏa lan trong không khí.

Sau này lớn lên, tôi gặp lại nó trên một vùng cao nguyên cao hơn mặt nước biển 4000 mét. Nó đã được đổi tên thành hoa cách tang, vẫn phát triển tự do thoải mái như thế, nhưng mùi hương đã khác, lại là một thứ mùi hoàn toàn đặc biệt.

Mùi hương chứa đựng cả kỷ niệm, thế nên nó không gì là không thể.

Mùa đông Bắc Kinh đã lặng lẽ tới, dù là những bông tuyết rơi ngoài kia cũng mang theo mùi bụi bặm bận rộn, không giống như ở quê nhà, tuyết phủ ngập trời, trĩu nặng từng cành cây, mỗi một bông tuyết đều thấm đẫm dư vị quê hương.

Lục Môn phần 2 sẽ là một câu chuyện có hơi thở như thế.

Mở hồ vào một mùa lạnh như thế, tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, cho dù giá rét, câu chuyện tình yêu của chúng ta vẫn không dừng lại.

Ai nói cứ đến mùa xuân mới là khởi đầu của tình yêu?

Hãy thở ra một hơi lạnh để cảm nhận mùi hương của mùa đông đi nào.

Bạn đã ngửi thấy mùi của tình yêu chưa?

Tôi... ngửi thấy rồi đấy.

16.01.2018

Mùa đông – Tại Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trúng Tà

Ở thành cổ Thương Lăng lưu truyền một lời đồn đại kinh dị về cầu Cừ Từ.

Cây cầu này nằm trên con đường Cổ Đồng phía Tây ngoại thành, từ xa sẽ đối diện với khu bảo tồn lịch sử nằm trên con đường Tô Hà trong thành.

Ai ai cũng kể rằng, cầu Cừ Từ một đầu gác phía dương gian, một đầu hướng về âm thế, linh hồn của người chết sẽ men theo cây cầu Cừ Từ để đi xuống địa phủ.

Sở dĩ cây cầu lấy tên là Cừ Từ tương truyền là vì nhờ có chín người con của rồng trấn áp âm khí trên cây cầu này mà trật tự của hai thế giới âm dương mới không bị đảo lộn.

*Theo truyền thuyết, bảy người con của rồng là bảy người con của Đông Hải Long Vương, bao gồm: Tù Ngưu, Nhại Xế, Trào Phong, Bô Lao, Toan Nghê, Bệ Ngan, Phụ Hí, Li Văn.

Thế nên, ban ngày, dù là người hay xe cộ đều có thể đi lên cầu, nhưng chỉ cần đêm xuống thì nơi đó sẽ trở thành con đường dẫn tới địa ngục. Người trần dù có phải đi đường vòng cũng sẽ không đi lên cầu. Một là sợ mình chặn đường đi của vong linh nào đó, hai là sợ dương khí trên người bị yếu đi.

Những người tài xế bất đắc dĩ phải đánh xe lên cầu thì cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời dạy được truyền lại từ đời trước: Phải đi quanh cầu một vòng, như vậy mới không đắc tội tới các linh hồn.

Ai ai cũng nói rằng, Thương Lăng và Côn Minh nổi tiếng ngang nhau. Nếu Côn Minh có cầu Giao Tam* thì Thương Lăng cũng có cầu Cừ Từ.

*Cây cầu nằm ở Bàn Long, Côn Minh, Trung Quốc, nổi tiếng vì có nhiều câu chuyện kinh dị xung quanh.

Mấy ngày gần đây, cây cầu Cừ Từ này bỗng dưng bị giới báo chí theo dõi sát sao, bởi vì cách đó không lâu, tại Thương Lăng đã xảy ra một chuyện lớn!

Khách sạn Skyline tọa lạc trên con đường Tô Hà của thành cổ Thương Lăng, là khách sạn đẳng cấp bảy sao năm nay vừa vinh hạnh lọt vào cuộc bình chọn cho giải thưởng Luxury Brand (Thương hiệu sang trọng) của Forbes, nhờ sở hữu những món đồ sưu tầm hiếm có và đắt giá nổi tiếng, một trong số đó, món đồ được người ta chú ý nhất chắc chắn phải là bức “Giang sơn đồ” dài 1200 mét, cao 65 mét được treo tại quán bar dành cho khách VIP của khách sạn.

Nghe nói bức “Giang sơn đồ” này là một trong những bức họa truyền đời đã bị thất lạc của Trung Quốc. Năm xưa nó rơi vào tay người nước ngoài, về sau được bảo tàng quốc gia Italia sưu tầm lại, cuối cùng được người sở hữu khách sạn này mua về với một cái giá trên trời.

Nhưng tại một khách sạn như thế, bỗng nhiên lại có một vị khách vào một đêm nọ bị trúng tà. Và cũng ngay tối hôm ấy, tất cả du khách ở trong khách sạn đều phát điên.

Cả thành phố bỗng chốc nổi cơn sóng gió, người dân ai cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng kết luận được đưa ra là: Bức “Giang sơn đồ” đó bên trong có ma.

Chuyện này phải kể lại từ sự kiện vài ngày trước, có chín chiếc xe tang cùng nhau đi qua cầu Cừ Từ.

Cầu Cừ Từ, ban ngày nhường đường cho người sống, ban đêm rước lối cho ma quỷ, đây là chuyện mà người dân Thương Lăng không ai không biết. Nhưng vẫn còn một quy định nữa.

Đó là xe tang một khi đi lên cầu, dù vào ban ngày hay ban đêm đều phải vòng một vòng quanh cầu, như vậy, cho dù người chết ấy đi qua cầu Cửu Tử vào ban ngày, họ cũng có thể tìm được con đường sống.

Ngày hôm đó, chín chiếc xe tang vẫn vòng qua cầu như thường lệ, và cũng ngay tối hôm đó, khách sạn Skyline nảy sinh tin đồn ma quỷ.

Mọi người bảo năm xưa khi khách sạn này mới được khởi công, đích thân hòa thượng Thích Chân tại ngôi chùa cổ ngàn năm Đà Trúc Tự của Thương Lăng đã phải xuống núi, khuyên những người quản lý khách sạn hãy chọn một địa điểm khác.

Nguyên nhân là vì vị trí tọa lạc của khách sạn Skyline nằm đúng hướng Tây Nam của cầu Cửu Tử. Mặc dù cách cây cầu khá xa nhưng lại chặn đúng con đường xuống âm thế của các vong hồn.

Phía Tây Nam là cửa xuống địa phủ.

Lão hòa thượng Thích Chân cũng là một vị cao tăng ẩn thế, vì chuyện này mà đích thân xuống núi, nghe cũng đủ biết tính nghiêm trọng.

Nhưng địa điểm khởi công của cả một khách sạn cũng là chuyện lớn, dĩ nhiên không thể thay đổi. Hòa thượng Thích Chân không còn cách nào khác đành đưa ra lời đề nghị: Nếu nhất quyết đòi xây khách sạn tại nơi này thì diện tích và chiều cao của khách sạn đều phải hạn chế, nếu không một khi gặp phải âm khí cực thịnh, cả khách sạn sẽ gặp họa diệt vong. Thế nhưng, người sở hữu khách sạn lại lên tiếng nói không tin vào mấy chuyện mê tín dị đoan vậy nên không buồn để tâm.

Chín linh hồn đi lên cầu cùng một lúc, chính là khi âm khí cực thịnh.

Người dân thành phố đều nói, chính vì chủ khách sạn không nghe lời khuyên can của Thích Chân, chắn lối xuống âm phủ của chín linh hồn thế nên chín linh hồn đó đành vất vương ngay trong khách sạn.

Và cũng vì để trốn tránh long khí từ chín người con của rồng, chín linh hồn đều trốn cả vào trong bức “Giang sơn đồ” kia. Nhưng vì oán khí quá nặng, không có chỗ nào để giải tỏa thế nên khách sạn mới xảy ra chuyện, ứng ngay câu nói của hòa thượng Thích Chân khi trước: Khi âm khí cực thịnh là lúc tai họa ập tới.

[...]

“Vài ngày trước, người chịu trách nhiệm của khách sạn Skyline đã đưa ra lời giải thích cho sự việc toàn thể các du khách trong khách sạn phát điên. Người này khẳng định hoàn toàn không có sự việc như vậy xảy ra, phía khách sạn kiên quyết truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những kẻ tung tin đồn thất thiệt. Chúng tôi sẽ còn tiếp tục theo dõi câu chuyện về khách sạn này. Khách sạn Skyline và khu nghỉ mát liên hợp là thương hiệu khách sạn hạng sang trong dự án Skyline của tập đoàn Lục Môn. Với tư cách là thương hiệu khách sạn hạng sang lớn nhất thế giới, Skyline đã có mặt ở hầu khắp các quốc gia, được coi là biểu tượng cho ngành kinh doanh khách sạn và khu nghỉ mát. Khách sạn Skyline ở Thương Lăng nằm tại con đường Tô Hà, được mệnh danh là vành đai hoàng kim của thành phố Thương Lăng. Theo bản đồ dự án quy hoạch thành phố trong tương lai, trên con đường Tô Hà sẽ xuất hiện ngày một nhiều những tòa kiến trúc thời thượng mà đi đầu chính là Skyline, tạo nên một sự kết hợp hoàn hảo với khu bảo tồn lịch sử Tô Hà...”

Dương Viễn ấn nút Pause, rồi nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh bàn hội nghị: “Giám đốc phòng Quan hệ ngoại giao của Skyline Thương Lăng sáng nay đã gọi điện thoại tới Bắc Kinh cầu cứu, có lẽ là không chống đỡ được nữa. Đồng Tâm, xem ra chúng ta đã xem thường đám người Thương Lăng đó rồi”.

Lục Đồng Tâm không nói câu nào, chỉ chăm chú nhìn màn hình tivi đã dừng lại một lúc. Lát sau, anh lần tìm bao thuốc lá: “Thai Quốc Cường sao rồi”.

Giọng anh khẽ mà trầm.

“Thai Quốc Cường cứ liên thoảng suốt là có ma có ma, nói rằng mình không thể ra khỏi phòng khách sạn, nếu không sẽ bị con ma trong bức Giang sơn đồ bóp cổ chết toi.” Dương Viễn kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với Lục Đồng Tâm.

Thai Quốc Cường, Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh, mấy hôm trước có ại lại trong khách sạn Skyline Thương Lăng. Với tư cách là người của Trường Thịnh chịu trách nhiệm hợp tác lâu dài với phía Lục Môn, trên danh nghĩa, ông ta nói tới Thương Lăng ngao du sơn thủy, thực tế là cũng giống như Lục Môn, bắt đầu muốn nhón chân vào thị trường Trung Quốc.

Không ngờ, tối hôm đó, Thai Quốc Cường lại gõ cửa tất cả các phòng trong khách sạn như bị điên rồi gào ầm gào ỹ lên là trong này có ma.

Phòng Quan hệ ngoại giao cố gắng giữ kín chuyện này hết sức có thể nhưng cuối cùng vẫn bị đám nhà báo chọc ra được sơ hở, và kết quả chính là câu chuyện “Tất cả khách sạn bị ma nhập” như lời đồn đại.

Lục Đồng Tâm châm điếu thuốc, khuôn mặt có phần bức bối: “Hoang đường”.

“Chuyện này mà mang về Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười, nhưng nó lại ở Thương Lăng. Tôi cho anh biết, mấy người vùng đó tin chuyện này sái cổ.” Dương Viễn tìm cho anh một mũi dùi phòng.

“Tình hình Thương Lăng bây giờ ra sao?”

“Nửa tiếng trước có người dân tới trước cửa tòa Thị chính thị uy kháng nghị, yêu cầu dời khách sạn ra khỏi Thương Lăng...” Dương Viễn đồ người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu lên.

“Đám người đó không quan trọng, quan trọng là năm nay tổng bộ vẫn chưa tiến hành kiểm tra Skyline Thương Lãng, tập đoàn Trường Thịnh lại bắt đầu gây sức ép. Hơn nữa anh vừa tiếp quản thị trường Trung Quốc chưa được bao lâu, một khi chuyện này đồn tới tai tổng bộ, thì rắc rối to.”

Lục Đông Thâm nhả một làn khói, rồi hỏi: “Đã điều tra được người đó chưa?”.

Dương Viễn một tay kẹp điều thuốc, một tay cầm tập tài liệu bên cạnh qua, rút tài liệu bên trong ra, đặt lên trên. Lục Đông Thâm đón lấy, dừng lại ở bức ảnh trên cùng.

“Nghe nói là thổ công thổ địa ở đất Thương Lãng, người trong vùng gọi là Trương gia.”

Tư liệu ít đến đáng thương, chỉ có độc một tờ giấy. Lục Đông Thâm chỉ đọc lướt qua là xong, thứ nổi bật nhất vẫn chỉ có bức ảnh bên trên.

“Bảo Cảnh Ninh sắp xếp đi, ngày mai tôi sẽ bay qua Thương Lãng đích thân giải quyết.”

“Có cần tôi đi cùng anh không?”

“Cậu ở lại Bắc Kinh đi.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Có vị Phó giám đốc như cậu ở lại trấn giữ công ty, tôi yên tâm rồi”.

Một đoạn tàn dài rơi xuống tập tài liệu, che đi quá nửa bức ảnh, chỉ còn nhìn thấy một bờ môi và một khuôn cằm không góc cạnh. Bên cạnh bức ảnh viết một cái tên: Trương Ly.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Có Người Tai To Mặt Lớn Đến

Cái lạnh dưới nước thấm vào tận xương cốt, âm u đến độ chỉ nhìn thấy một tia sáng lúc tỏ lúc mờ.

Trên bậc thềm đã mọc rêu xanh, men theo bậc thềm ấy đi xuống là một thành cổ giờ chỉ còn là một đồng đồ nát. Từ xa có thể nhìn thấy không ít người, có thể là đứng, có thể là bồng bênh theo dòng nước.

Họ đều đã chết rồi.

Vậy mà da dẻ vẫn trắng nõn như người còn sống. Thế nhưng, nếu lại gần quan sát thì đó là nén, bọc kín khắp người.

Họ trầm mặc trong tuyệt vọng dưới đáy nước âm u không bao giờ nhìn thấy mặt trời, giống như những người bị nguyên rủa, hết ngày này qua tháng khác.

Bỗng nhiên, có một thi thể mở mắt.

Máu từ trong hốc mắt ào ạt chảy ra ngoài. Cái miệng đã bị nén phong kín đang gượng mở ra, khó khăn mấp máy khẩu hình.

Người ấy đang cố nói: Cứu tôi!

Trương Ly choàng tỉnh giấc.

Trên đỉnh đầu là từng bông ngọc lan trắng đang dập nở rộ. Ánh nắng buổi chiều được tầng lá dày đặc lọc qua, chỉ còn lại ảm áp, qua những kẽ lá, có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc như mặt nước mênh mông.

Bên tai có người dè dặt khẽ gọi cô: “Trương gia?”.

Trương Ly hơi quay mặt sang. Trương Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh ghế, chống tay lên má. Thấy cô đã tỉnh dậy, trông cậu có vẻ khá phấn khích: “Chị nằm mơ à?”.

Là người ai chẳng nằm mơ, nằm mơ có gì kỳ lạ đâu cơ chứ.

Trương Ly lật người trên chiếc ghế xếp, chẳng buồn để ý đến biểu cảm hớn hờ của Trương Tiểu Thiên khi cuối cùng đã nắm được thóp của cô vậy.

Trương Tiểu Thiên thấy cô quay mặt đi rồi lại nhắm mắt vào bèn sốt sắng, vòng sang bên kia, cẩn thận lên tiếng: “Gia, chị đừng ngủ nữa”.

“Trương Tiểu Thiên, đừng tưởng em trùng hợp cùng họ với chị mà chị không nỡ đâm em.” Trương Ly không mở mắt ra, chỉ từ tốn nói một câu, giọng nói lười biếng mà vẫn êm tai.

Tường Tiểu Thiên vừa nghe xong, lập tức xóa sạch mọi liên quan: “Em làm gì có gan dám quấy rầy chị chứ. Là Đàm gia, anh ấy mời chị qua đó một chuyện”.

Tường Ly mở mắt ra, nhìn Tường Tiểu Thiên chăm chăm

Có ai không biết Tường gia danh tiếng lẫy lừng có một đôi mắt cực đẹp. Là người hay lon ton theo sau Tường gia, cậu dĩ nhiên cũng thích đôi mắt này. Nhưng nếu cứ bị cô nhìn không chớp mắt như thế một lúc lâu, không nói, không cười thì ngoài xấu hổ ra, cậu còn hơi căng thẳng nữa.

“Đàm gia nói có một chuyện rất hệ trọng cần bàn bạc với chị ạ.” Cậu cười trừ.

Tường Ly nhanh gọn lật người ngồi dậy, cánh tay trái vòng ra trước ngực, cánh tay phải bắt chéo đặt dưới nách rồi cổ tay hơi dùng sức để làm căng gân cốt. Sau đó cô tiếp tục đôi bên, khi lật cổ tay trái lên, có thể nhìn thấy hình xăm một con mắt màu mực xanh hẹp dài lan rộng trên cổ tay, càng làm tôn lên làn da trắng và nét yêu mị khác thường của hình xăm.

“Nói xem, có chuyện gì đã.” Cô chậm rãi hỏi một câu, rồi hít thở sâu, khắp nơi đều là hương ngọc lan.

Đến cuối tháng mười, thời tiết ở thành cổ Thương Lăng sẽ rất đẹp. Hoa ngọc lan nở bung, thơm lừng khắp thành phố, bởi vì ở đây, gần như nhà nào hộ nào trong vườn cũng trồng một cây ngọc lan.

Nơi cô ở là định viện Naxi không lớn lắm, bốn phía kín tường bao, chỉ còn lại bầu trời cao trên đầu.

Sau vườn có một căn nhà gỗ, trên cửa nhà có khắc một loài hoa chưa rõ tên, trên cửa sổ còn viết một dòng chữ kỳ quái, giống như bùa chú.

Lan can bao quanh dài bốn mét, có bàn trà, có ghế gỗ, thế nên gặp ngày trời mưa có thể tựa lan can mà ngồi, thưởng trà, nghe mưa.

Tiền viện là một cửa tiệm, qua lớp kính có thể thấy trong cửa hàng hoặc treo cao hoặc trưng bày đủ các loại trống châu Phi, đa phần là loại trống châu Phi truyền thống được làm bằng gỗ. Lắc lắc cũng có một vài loại trống châu Phi hiện đại khác được làm bằng nhiều chất liệu hơn.

Gần cửa chính của cửa tiệm có đặt một chiếc trống châu Phi được làm và điêu khắc hoàn toàn bằng thủ công, bọc lớp da dê dài mười ba tấc, bên trên cũng thêu một tờ bùa chú bảy màu giống như trên cánh cửa sổ hậu viện. Đây là sản phẩm không bán, là báu vật trấn cho cửa tiệm này.

Cửa sổ của cửa tiệm sạch bong kin kít, nên có thể nhìn vượt qua sang tận quán trà ở đường đối diện, bức hoành phi treo trên cửa có viết ba chữ: “Thần tiên ẩm”.

*Thức uống của thần tiên.

Bên cạnh hoành phi có treo một chiếc chuông gió bằng đồng xanh, trên chuông gió cũng có một lá bùa tương tự.

Dù là buổi chiều nhưng trước cửa quán trà vẫn là một hàng người dài dằng dặc. Đó là một cửa hàng từ đầu tới cuối năm lúc nào cũng đông khách đến hoảng hốt. Những người đến đây mua đồ uống ngoài dân bản địa ra còn cả những người dân từ các miền khác gần dặm xa xôi đến với thành cổ.

Chẳng biết từ đâu có một chú chó núi chạy đến nằm bò bên cạnh ghế sưởi nắng, thấy Tường Ly đứng dậy, nó cũng đứng lên, vẫy vẫy cái đuôi rồi chạy ra ngoài chơi.

Mèo ở thành cổ sẽ thông minh hơn một chút. Chúng thường nhảy lên mái gỗ của các cửa hàng hoặc quán trọ chộp mắt một chút, đôi tai thì thoảng lại động đập vì một vài âm thanh nhỏ nhất xung quanh.

Tường Ly thích nhất là mùa này, bớt đi những du khách cười ngửa xem hoa ghé qua đây dịp Quốc khánh, trong cổ thành ngoài người dân bản địa hoặc chủ của các cửa hàng ra thì chỉ còn những vị khách đi phượt muốn ở lại đây một thời gian để hưởng thụ ánh nắng, tạm lánh đi những câu chuyện phức tạp ngoài kia.

“Có một nhân vật máu mặt đến đây, hình như chính là người đứng đầu của cái khách sạn đang có ma quỷ kia, tóm lại là khí thế rùm rộ lắm, nào là vệ sỹ nào là xe hơi xếp một hàng dài, còn có không ít phóng viên đi theo nữa, bao vây chặt cả Lâm Khách Lâu của Đàm gia rồi.” Tường Tiểu Thiên làm tròn vai đi hóng của mình, kể lại tường tận mọi việc đã nghe thấy và nhìn thấy cho cô.

Tường Ly đang vươn người chột khựng lại, lát sau mới “ồ” lên một tiếng, cũng không thấy cô gấp gáp chút nào.

Ngược lại là Tường Tiểu Thiên ôm theo một bụng sốt sáng như bị lửa đốt. Cậu đã được chứng kiến tình thế như sóng cuộn biển trào trong Lâm Khách Lâu, đang định bấm bụng lên tiếng thúc giục thì thấy có người còn lao thẳng vào trong, bộ dạng có vẻ gấp hơn nhiều.

“Tường gia, Tường gia...”

Là vợ của ông chủ quán trọ bên cạnh, Mạnh A Cốc, mọi người đều gọi bà là thím A Cốc. Bình thường bà cũng là một người bình tĩnh, vững vàng, nhưng lúc này khuôn mặt bà thẳng thốt, sau khi thấy Tường Ly thì ghi chặt lấy cánh tay cô:

“Xin hãy cứu Tang Ni nhà chúng tôi. Tang Ni nhà tôi, nó... bị ma ám rồi!”

[...]

Tang Ni là con trai của Mạnh A Cốc. Năm xưa Mạnh A Cốc bôn ba khắp nơi nên kết hôn muộn. Sau khi cưới, hai người họ cũng phải cố gắng hết sức mới có được đứa con đầu lòng. Thế nên có thể nói rằng đối với Tang Ni, họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng thằng bé cũng không phải loại bị chiều quá hóa hư. Vừa lên cấp hai, thành tích của thằng bé vẫn rất tốt. Bình thường được nghỉ thì thằng bé về quán trọ phụ việc dọn dẹp cái miệng vừa ngọt ngào vừa xinh xắn, lảng giềng xung quanh đều rất quý thằng bé.

Tường Ly cũng thích đứa bé này, lúc nào gặp mặt, cô cũng luôn miệng gọi nó là “Tiểu Ni Từ, Tiểu Ni Từ”.

Lúc này đây, người đứng ngoài cửa quán Thần Tiên Âm đã vòng trong vòng ngoài tới ba vòng. Nhưng nhìn thấy Tường Ly họ đều chủ động nhường cho cô một con đường, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Lại gần Tường Ly mới thấy Tang Ni đang ngồi giữa con đường được lát đá xanh, một tay ấn chặt lên đầu, một tay đập lia lịa xuống đất, chẳng biết miệng đang lẩm bẩm câu gì, cả cơ thể rung lắc không ngừng như một con lắc đồng hồ.

Mạnh A Cốc cũng ngồi xuống đất, sốt ruột quay vòng vòng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống thái dương rồi rơi xuống đất. Có mấy lần ông định bước tới ôm lấy Tang Ni, cố gắng để thằng bé bình tĩnh lại, nhưng không ngờ sức của Tang Ni khá mạnh, vừa đẩy một cái Mạnh A Cốc đã ngã lộn nhào. Thím A Cốc đứng một bên, trông mắt đỏ rực, giận hờn bình bịch.

“Có chuyện gì thế này?” Tường Ly vòng ra trước mặt Tang Ni, ngồi quỳ một gối xuống trước, kiểm tra khuôn mặt thằng bé, bấy giờ mới phát hiện ánh mắt thằng bé rất rời rạc, không có một tiêu điểm cụ thể nào.

“Tang Ni ảm ỉ đòi uống trà sữa của Thần Tiên Âm, ai ngờ còn chưa xếp hàng tới lượt nó đã ra cơ sự này.” Mạnh A Cốc giờ tay lên lau mồ hôi: “Nó chỉ ngồi ở đây, ai động vào người cũng không được”.

Tường Ly lại gần thêm một chút nữa.

Thím A Cốc vừa định lên tiếng thì Tường Ly Tiểu Thiên lập tức ngăn lại, ra hiệu bằng ánh mắt cho bà im lặng. Cả bầu không khí xung quanh vốn đang ồn ào cũng chợt im bật lại, không ai dám quấy rầy tới Tường Ly.

Tường Ly giờ tay ra trước mặt Tang Ni, con mắt trên cổ tay cô trở nên vô cùng yêu mị dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng vào lúc Tường Ly Tiểu Thiên đang âm thầm lau mồ hôi thì Tường Ly đã chạm tay lên mặt thằng bé.

Điều khiến mọi người thẳng thốt là Tang Ni không hề phản kháng, cho tới khi Tường Ly ôm hẳn nó vào lòng, âm thầm dùng sức không cho nó ngất người ra sau nữa, tựa cằm lên đỉnh đầu nó.

“Nó đã uống rượu đúng không?” Tường Ly hỏi.

“Sao có thể ạ, Tường gia. Nó mới có mấy tuổi, sao chúng tôi dám cho nó uống rượu ạ? Và lại, cho dù nó uống say cũng không thể như vậy được.” Mạnh A Cốc lập tức nói.

“Nói thật đi!” Tường Ly bực dọc quát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sống Ở Giang Hồ Chúng Ta Nói Quy Tắc Giang Hồ

“Thật sự không ạ...”

“Tôi qua Tang Ni... có uống trộm một ít rượu té mùa đông.” Thím A Cốc ngắt lời Mạnh A Cốc, sắc mặt có phần khó xử, rồi bà vội vàng giải thích một câu: “Nhưng cũng chỉ có một chút thôi, tôi đã răn dạy thằng nhóc này rồi, nó cũng đã biết rồi ạ”.

Một câu nói làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, mọi người xung quanh cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Rượu té đông sao có thể uống trộm chứ?”

“Phải đấy, con trẻ chúng nó không hiểu chuyện, lẽ nào mấy người là người lớn cũng không chú ý một chút sao?”

“Đúng là tạo nghiệt mà, chẳng trách con cái giờ thành ra thế này, có thờ có thiêng, có kiêng có lành, không tin vào thần thánh không được đâu.”

Thương Lãng là một thành cổ có lịch sử lâu đời, cũng là một thành cổ tập trung rất nhiều dân tộc đa dạng. Trước kia các bậc tiền bối của mỗi dân tộc sẽ

tổ chức hoạt động tế lễ của riêng dân tộc mình vào những thời điểm khác nhau trong năm. Còn giờ đây thông tin liên lạc hiện đại, phát triển, người dân tộc Hán cũng đã có thể kết hôn với các dân tộc thiểu số, thế nên ngoài những ngày tế lễ cá biệt của từng dân tộc, thì một ngày lễ mà tất cả mọi người đều công nhận chính là Lễ tế đông.

Lễ tế đông là một ngày lễ quan trọng bậc nhất đối với Thương Lăng.

Đến dịp Lập Đông, các gia đình lại mang những món rượu thịt, hoa quả đầy thành ý vào trong núi tuyết, tới trước mặt Thanh Hồ để tế bái thiên địa để cầu cho một năm mới mùa màng bội thu, gia đình hưng vượng.

Đây là tín ngưỡng của người Thương Lăng, cũng là sự kỳ vọng của họ đối với cuộc sống tương lai.

Mạnh A Cốc nghe được câu này thì rất sốt sắng, nhưng giờ có trách cứ ai cũng đã quá muộn. Ông đánh liên tục vào đầu, chỉ trách mình không trông con cẩn thận.

Tường Ly cũng không nói thêm nhiều nữa. Cô đi vào trong cửa hàng ngay lúc mọi người đang xôn xao bàn tán. Lúc này Tang Ni cũng bắt đầu rung lắc.

Vào lúc cả đám đông đều đang ngó vào trong xem xét thì Tường Ly đi ra, trong tay có thêm một món đồ.

Một chiếc túi thêu nhỏ nhắn, được thêu từ lụa trắng, trên bề mặt túi có những sợi chỉ đen được đan thành những hình thù không ai hiểu được, nhưng nếu nhìn kỹ thì những hình thù ấy hoàn toàn trùng khớp với hình thù trên chiếc trống châu Phi và trên biển hiệu quán trà.

Vật phẩm này người trong thành cổ không có gì lạ lắm. Họ gọi đây là túi bùa, một túi bùa thuộc về riêng Tường Ly.

Không có chuyện gì là túi bùa này không giải quyết được, cũng giống như không có căn bệnh nào Tường Ly phải bó tay chịu trói. Phàm là những người quen biết Tường Ly đều vô cùng kính nể cô.

Kính là vì Tường Ly tồn tại như một bác sỹ pháp thuật tại đây, có thể chữa trị những bệnh mà mọi người nhìn thấy, và cũng giải quyết được cả những bệnh mọi người không nhìn thấy.

Nề, vì cô là người của “thổ công” tại vùng này, Đàm Diệu Minh. Có người kín đáo đồn rằng cô và Đàm Diệu Minh là anh em. Cũng lại có người đưa lời nói cô là người yêu của Đàm Diệu Minh. Tóm lại mối quan hệ giữa họ đến nay vẫn là một đề tài bí ẩn.

Nhưng nói gì thì nói, Tường Ly cũng là một người tính tình khảng khái, tùy hứng. Đã từng có kẻ tới phá đám Đàm Diệu Minh, nghe nói một mình Tường Ly đã đánh cho mấy người đàn ông toi bồi hoa lá. Từ đó địa vị của Đàm Diệu Minh trên giang hồ lại càng vững vàng.

Thế nên Tường Ly chính là một người vừa chính vừa tà, vừa có thể cứu người ta khỏi con hoạn nạn lại vừa không dễ đắc tội, từ đó mà có danh xưng “Tường gia” trong xưng hô của mọi người.

Tường Ly treo chiếc túi bùa lên cổ Tang Ni. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, tất cả đã chứng kiến Tang Ni ngừng đung đưa người, mọi người chỉ còn biết tấm tắc khen tài.

Thím A Cốc bước lên ôm chặt lấy Tang Ni, liên tục gọi tên thằng bé.

Tang Ni yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt cũng có tiêu cự. Thằng bé quay sang gọi thím A Cốc một tiếng “mẹ”, nước mắt thím ấy chực trào ra.

Mạnh A Cốc thấy con trai đã không mệnh hệ gì mới thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn cảm huê Tường Ly một lúc rồi mới quát Tang Ni: “Thằng nhóc này, mày uống cái gì không uống lại dám uống trộm rượu tế, đó là rượu mày được uống sao hả?”.

Tường Ly bước lên kiểm tra tình hình Tang Ni một lượt nữa, thấy thằng bé đã hoàn toàn bình thường, cô bèn nói với thím A Cốc: “Trong vòng ba ngày, không được phép tháo túi bùa ra”.

Thím A Cốc gật đầu lia lịa rồi dịu dàng Tang Ni đứng lên cho nó cảm ơn Tường Ly.

“Nó không được đứng lên.” Tường Ly bất thình lình buông một câu: “Quý xuống, khi nào mặt trời xuống núi mới được về”.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc đưa mắt nhìn nhau. Lúc này thần chí của Tang Ni đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy một người thường ngày rất hiền hòa với mình như Tường Ly lúc này nghiêm mặt lại, thằng bé cũng hiểu mình đã gây họa, mặt mày ảm ức nhưng cũng không dám nói gì.

Tường Ly nhìn Tang Ni: “Con người sống trên đời phải có phép tắc. Uống trộm rượu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bất kính với trời đất là chuyện lớn. Hôm nay em quý ở đây, chỉ được quý không được đứng lên, nghe rõ chưa?”.

Tang Ni cắn môi, gật đầu.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc cũng không dám nói thêm gì nữa, nhất là khi có mặt bao nhiêu người dân ở đây, cộng thêm việc uống trộm rượu tế mà làm ầm lên thì không hề nhỏ, nên đành phải nghe theo lời Tường Ly.

Sau khi đám đông được giải tán, Tường Tiểu Thiên lén lút kéo áo Tường Ly, căng thẳng hỏi: “Tường gia... rượu tế đông thật sự không được uống trộm à?”.

Tường Ly nghe xong đã biết là có chuyện, bèn mỉm cười, khoanh hai tay trước ngực: “Em có mất đề thờ hả? Ban nãy Tang Ni bị làm sao em không nhìn thấy à? Chị còn từng nhìn thấy có những người bị nhập không khiếp hơn thằng bé nữa, không giải tà cẩn thận cả năm gặp hạn đó”.

Tường Tiểu Thiên lập tức hoảng hốt: “Tường gia ơi, cứu em. Em... em đã uống trộm Ngũ Nguyệt Túy”.

Cậu là người Hán, bình thường không kiêng cử gì, phá lệ một lần cũng chỉ vì loại rượu đó quá thơm không cưỡng lại được mới nhấp môi một ngụm nhỏ. Cậu thật không muốn chỉ vì ngụm nhỏ đó mà gặp họa.

“Ngũ Nguyệt Túy hả...” Tường Ly buồn cười nhìn cậu: “Rượu của Đàm gia dùng để tế đông mà em cũng dám uống trộm, chị thấy em ngứa mông rồi đấy”.

Ngũ Nguyệt Túy là loại rượu cô nấu riêng cho Đàm gia, phải hái đủ năm loại nhụy hoa trên núi Thương lúc đầu xuân, sau đó ngâm với nước sương sớm sau khi trải qua một mùa đông giá rét trên đỉnh núi tuyết xa xôi, rồi ủ qua bốn mùa xuân hạ thu đông mới thành.

Mỗi lần chỉ được một ít nhưng rất quý, thế nên Đàm gia hay giữ lại một chút để tế đông.

Tường Tiểu Thiên khóc lóc ủ ê.

Tường Ly lẳng lặng quay vào phòng, khi đi ra lại cầm theo một túi bùa khác: “Đừng bảo là chị không thương em đó. Quỳ ở đó cùng Tang Ni tới khi hoàng hôn xuống. Ba ngày tới không được bỏ bùa ra, không được dính nước”.

“Nhưng còn tám...”

“Vậy thì em nhịn tám ba ngày đi.”

Tường Tiểu Thiên ngoan ngoãn chạy tới quỳ bên cạnh Tang Ni. Vẫn còn một vài người hóng hớt chưa đi, sau khi thấy cảnh này lại bắt đầu xì xào.

“Tường Ly!”

Gần đó có người gọi cô.

Tường Ly quay đầu lại nhìn, là Đàm gia.

Bên cạnh anh ấy còn một người đàn ông khác, từ xa đã nhìn thấy một vóc dáng cao lớn thẳng tắp nhòe đi trong ánh nắng, chiếc áo dạ dáng nhỡ màu xám đậm càng làm tôn lên vẻ phong độ phóng khoáng của người ấy.

Đằng sau lưng họ có một là một hàng xe dài tít tắp.

Phía sau hàng xe ấy là cả một đám phóng viên đang vội vàng chạy tới...

[...]

Lâm Khách Lâu là một trà trang nổi danh tại thành cổ Thương Lăng, mang thương hiệu đã hàng trăm năm lịch sử.

Ba chữ “Lâm Khách Lâu” trên biển hiệu còn do chính tay vua Gia Khánh ngự bút, bắt nguồn từ câu thơ trong bài Khê cư của Liễu Tông Nguyên “Nhân kê dân đồng ruộng - Sống tựa khách sơn lâm”, hy vọng tại đây mọi người có thể lấy trà bầu bạn, tiêu điều tự tại, lánh xa thế sự.

Chỉ đáng tiếc sau này đến các đời hậu bối, trà trang kinh doanh không còn tốt nữa, gia đình bắt đầu có ý bán đi sản nghiệp của tổ tông.

Đàm gia không muốn thương hiệu lịch sử này bị phá dỡ, chuyển giao cho người khác. Anh ấy nghĩ rằng cho dù chỉ giữ lại một căn nhà trống hươ trống hoác cũng coi như gìn giữ một di tích lịch sử. Nhưng không ngờ sau khi cải tổ lại cách trang hoàng và cải thiện các loại trà trong thực đơn, việc làm ăn lại mỗi ngày một phát đạt.

Hôm nay Lâm Khách Lâu náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều. Giống như Tường Tiểu Thiên nói, người của đối phương đã bịt kín lối ra vào rồi.

Chưa nói đến ba vòng trong ngoài toàn vệ sỹ, ngay cả đám phóng viên cũng vô duyên vô cớ xuất hiện.

Cộng thêm vài người dân nghe hơi nôi chõ tới cho thêm phần náo nhiệt, ai nấy đều cố rướn cổ lên nhìn vào trong, những ai không thấy gì thì rủ rú tai nhau xem người trong Lâm Khách Lâu rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhất thời khiến nơi đây trở nên ồn ào.

Bên trong Lâm Khách Lâu, hai bên ngồi đối diện nhau.

Vệ sỹ của đối phương mặc dù không ít nhưng người của Đàm Diệu Minh cũng trong tư thế không hề kém cạnh.

“Ý của anh Lục là muốn tôi tới Skyline trừ tà?” Tường Ly ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh, đùa nghịch tách trà trong tay, băng quơ quan sát người đối diện.

Nhìn ở khoảng cách gần này là có thể thu trọn vẹn diện mạo của đối phương vào tầm mắt.

Ngũ quan sắc nét, khuôn mặt lạnh lùng, độ dày của hai môi trên dưới đều nhau, chứng tỏ cả tình và dục đều rộng mở.

Nói thô tục một chút thì khi anh không thích đối phương, anh sẽ giữ thân như Liễu Hạ Huệ, còn một khi anh có tình cảm, anh sẽ không giữ lại gì.

Đường khuôn cằm đứng là rất gọi cảm, còn có một ánh mắt biết mê hoặc phụ nữ.

Một người đàn ông trông vẻ dịu dàng ôn hòa nhưng nhìn người phải nhìn vào mắt, mắt người này rất sâu rất đậm, là thành phần không dễ gần, có nghĩa là có thêm sự xa cách, giữ mình.

Có câu: “Ba đời phú quý mới được gọi là quý tộc”. Lục Đông Thâm, Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn danh tiếng lẫy lừng, tổng giám đốc của dự án Skyline, trên người dĩ nhiên phải toát lên dòng máu nội hàm, quý phái, chừng mực của một công tử Lục Môn. Thế nhưng vào lúc cô còn chưa kịp tới đây, anh ta đã có thể “điều động binh lực”, cùng Đàm Diệu Minh tới tận nơi đón người. Người này, sâu không lường được.

Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng đang đánh giá cô.

Vừa khí khái vừa xinh đẹp, đây là ấn tượng ban đầu.

Cô khoác chiếc áo jacket trung tính màu nâu đậm nhưng chiếc áo bó sát bên trong màu café lại tôn lên vẻ kiêu diễm của một người con gái, nhất là vòng eo thon gọn. Chiếc quần bò màu đen càng khiến đôi chân thẳng tắp của cô lộ ra.

Nhưng thứ đập vào mắt hơn cả chính là đôi giày quân đội nặng nề thuần da trâu màu đen, đã được mài cũ đi, trông rất ngẫu, không phải loại giày mà một cô gái bình thường sẽ thích.

Mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan xinh xắn. Đẹp nhất phải nói là đôi mắt, lòng đen và lòng trắng rất rõ ràng.

Nhưng khí khái nhất cũng chính là đôi mắt đó, lúc nửa cười nửa không lại toát ra vẻ bướng bỉnh, gian xảo, giống như hình xăm trên cổ tay cô vậy, quyền rũ và nguy hiểm.

Một người như thế, bảo cô là con gái, cô lại có vẻ đẹp trai hơn hẳn con gái; Nói cô là đàn ông, cô lại mang nét tinh tế, thù mị không tìm được ở đàn ông.

Còn Đàm Diệu Minh, trong tư liệu đề bốn mươi tuổi, tuy vậy vẫn phong độ ngời ngời, thế nhưng trong đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm độc chôn giấu hờ.

Sự thâm độc này không phải là sự giết hại một cách văn minh chôn thương trường. Cùng là mạo hiểm để có được phú quý, nhưng thương trường đề cao chữ “mưu”, còn giang hồ yêu cầu chữ “đứng”.

“Ý của tôi là, mời cô Tường tới Skyline trừ tà.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng, nhấn mạnh vào chữ “mời” đó.

“Mời hả?” Tường Ly làm ra vẻ suy tư, rồi gõ gõ tay lên mặt bàn.

Trong trà lâu có để lại hai nhân viên phục vụ, một trong hai người bước lên thêm trà cho Tường Ly.

Tường Ly bê cốc trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi cô lên tiếng.

Cô từ tốn uống xong tách trà rồi mới hỏi ngược lại: “Anh Lục đây định ‘mời’ như thế nào?”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Cảnh Ninh, người trợ lý đặc biệt đứng bên cạnh.

Cảnh Ninh hiểu ý, cầm lấy hai vali đen trong tay người vệ sỹ đặt lên bàn trà, mở nắp mở ra, quay về phía Tường Ly.

Rất nhiều xấp tiền mặt, xếp đầy hai vali.

“Tôi địa bàn của Đàm gia mời người, không có thành ý sao tôi dám đến?” Lục Đông Thâm nói: “Đây là quà gặp mặt của tôi dành cho hai vị”.

Tường Ly đứng lên trước, vòng qua bên cạnh vali, đường hoàng ngồi xuống bàn, tay trái cầm đại một tập tiền lên, tay phải lướt qua những tờ giấy bạc, còn mới nguyên.

Cô quay đầu mỉm cười với Đàm Diệu Minh: “Nhiều tiền lắm”.

Đàm Diệu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

“Khách sạn Skyline bây giờ đang rơi vào thế người người oán thán, chuyện này không dễ dẹp yên đâu.”

Tường Ly cầm xấp tiền đập đập lên lòng bàn tay còn lại: “Lúc trước bảo nghe lời khuyên thì không chịu. Các anh chán ngay Quý môn quan của người ta, cũng giống như có đũa bịt lỗ vào nhà của anh, anh cũng phát điên lên thôi”.

“Chính vì sự việc quá khó giải quyết nên mới mạo muội tới nhờ cô Tường đây. Tôi nghe danh cô Tường có bản lĩnh mà người ngoài không ai có được, nếu không người dân trong vùng cũng đã chẳng kính nể gọi cô là Tường gia.”

Một chiếc mũ chóp cao đề xuống đầu chẳng khác gì không cho Tường Ly cơ hội chạy thoát.

Lúc này Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Tiền thì chúng tôi không thiếu. Còn nếu muốn mời Tường Lý giúp các anh giải quyết rắc rối, phải xem bản lĩnh của anh tới đâu”.

“Đàm gia cứ nói.”

Đàm Diệu Minh vỗ tay hai tiếng.

Người trong trà lâu lập tức bê ra một chiếc khay bằng gỗ dài khoảng 70 phân, rộng 50 phân, trên khay bày đầy các cốc thủy tinh, với số lượng như thế xếp chồng ba khay lên mặt bàn.

Tường Ly nhìn cảnh tượng trước mắt, nhếch môi cười, trở về vị trí của mình.

Các tách trà được người của Đàm Diệu Minh cất hết đi. Trên bàn giờ chỉ còn lại la liệt cốc thủy tinh. Hai người đàn ông lực lưỡng bê một chum rượu to ra đặt bên cạnh, mở nắp, mùi hương tỏa lan khắp phòng.

“Lục tổng là người làm ăn, tôi không dám chơi trò âm mưu với anh. Nhưng dù sao anh cũng đã cất công tới đây tìm tôi, thì chí ít cũng nên nói chút quy tắc giang hồ.”

Nụ cười của Đàm Diệu Minh nửa tà nửa thiện: “Chúng ta độ tửu lượng, là bạn hay thù cứ xem sức uống của anh đến đâu đã”...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Con Người Lục Đông Thâm, Nguy Hiểm

Loại rượu bản địa của vùng thành cổ Thương Lăng, còn có tên gọi là “Rượu ba ly”, dư vị dài lâu, bốc chậm và dữ dội. Người bình thường chỉ uống chưa quá ba chén đã gục, người tửu lượng khá đến đâu cũng lăm cũng chỉ uống được chục chén.

Tường Ly biết rõ về tửu lượng của Đàm Diệu Minh. Mang loại “Rượu ba ly” này ra, bắt anh ấy uống liền từ tỷ khoảng hai, ba chục chén cũng không thành vấn đề. Rồi cô lại nhìn sang Lục Đông Thâm phía đối diện, sắc mặt bình thản, ánh mắt không một gợn sóng, chẳng thể thăm dò được nông sâu.

Cảnh Ninh đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Tổng giám đốc...”.

Lục Đông Thâm giơ tay lên ngắt lời Cảnh Ninh: “Làm khách phải theo ý chủ”.

Tường Ly nghe xong câu này ít nhiều gì cũng phải nhìn anh bằng ánh mắt khác, chỉ có điều cô không biết là anh uống được thật sự hay chỉ đang tự khoác lác về khả năng của bản thân. Cô giơ tay lên, người thuộc hạ phía sau bắt đầu rót rượu theo lệnh, không chút qua quýt.

Cả một bàn đầy rượu, chỉ người thôi đã thấy say rồi. Trà lâu bỗng hóa tửu lâu, thứ người ta đang độ chính là xem ai gắng gượng được tới phút cuối.

Lục Đông Thâm là khách, dĩ nhiên phải cạn trước tỏ lòng thành. Chén đầu tiên vừa trôi xuống bụng, anh bỗng cảm giác như có một lưỡi dao sắc lẹm cứa ngang cổ họng, ngay sau đó lại giống như có một quả bom được chôn trong dạ dày, bỗng chốc nổ tung. Loại rượu này đích thực còn lớn gấp nhiều lần những loại anh từng gặp trên thị trường.

Đàm Diệu Minh tấm tắc khen anh hào sảng, ngay sau đó cũng tự động uống cạn một chén.

Hai người bắt đầu mở màn cho “trận chiến”.

Đàm Diệu Minh phóng khoáng uống cạn liên tục, Lục Đông Thâm cũng từ tốn không sót giọt nào.

Một lượt chén đầu tiên đã cạn sạch. Người phía sau tiếp tục rót lượt mới. Mùi rượu thơm phức theo khe cửa nhỏ hẹp bay ra ngoài Lâm Khách Lâu, có lẽ cũng đã lọt vào mũi của kha khá quần chúng đang chen chúc hóng chuyện vui bên dưới.

Ban đầu Tường Ly nghĩ mình thắng chắc, nhưng dần dần chẳng hiểu sao cô lại hơi lo. Khi đã hết nửa vò rượu, cô nhận thấy rõ Đàm Diệu Minh bắt đầu phải gắng gượng, bàn tay cầm chén rượu lên đã có phần nặng nề và ngập ngừng.

Khi nhìn sang Lục Đông Thâm, cô thấy anh vẫn điềm đạm như thế, chưa thấy dấu hiệu say sưa gì.

Đàm Diệu Minh có thể chiếm cứ được một vị trí ở Thương Lăng đều là con đường được xây đắp bởi rượu và võ. Tay Lục Đông Thâm này trông bề ngoài không giống người có khí khái giang hồ, vậy mà uống rượu lại không kém cạnh ai. Điều này khiến Trương Ly băn khoăn, cứ cái đà này, chưa chắc họ đã là bên chiếm thế thượng phong.

Quả không sai, khi đã nhìn thấy đầy vò rượu, Đàm Diệu Minh đã đồ bưng từ mặt xuống tới cổ, ánh mắt bắt đầu mơ mơ màng màng, khoảng thời gian nghỉ giữa các chén cũng đã được kéo dài ra.

Còn Lục Đông Thâm thì vẫn ngồi nghiêm chỉnh đĩnh đạc, hô hấp đúng là có phần dồn dập hơn nhưng không quá rõ ràng như Đàm Diệu Minh. Trái tim Trương Ly đập lờ nhịp. Đó là cả một vò rượu đầy. Đúng nói là chỉ hai người họ, cho dù tìm thêm bảy, tám hảo hán giới rượu chè nữa tới đây cũng có thể đều đã gục một hàng dài.

Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ không tự nhận thua. Dù đã nhìn thấy đầy vò, anh ấy vẫn lên tiếng ra lệnh tiếp tục rót.

Trương Ly thấy đám thuộc hạ đã bắt đầu xé vò và rượu thứ hai. Họ đang chuẩn bị rót đầy, thì cô giơ tay lên ngăn miệng vò lại.

“Anh Lục, uống với tôi đi.” Cứ tiếp tục uống thế này, thể diện của Đàm Diệu Minh sẽ bị hạ gục tại Lâm Khách Lầu mất.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt có phần hứng thú.

Ngược lại, Cảnh Ninh lên tiếng trước: “Cô Trương, mấy người làm vậy e rằng hơi vô lý”.

Trương Ly thông dong đi tới trước mặt cô ấy, bất ngờ cúi đầu ghé sát Cảnh Ninh, hít sâu một hơi rồi mỉm cười: “Người đẹp, cô có vẻ căng thẳng quá”.

Nụ cười của cô mang một nét lưu manh, vô lại, bỗng khiến Cảnh Ninh đỏ mặt.

“Cô nên học ông chủ của mình, hành xử thật bình tĩnh. Hay là, cô có bí mật gì không muốn để ông chủ biết, thế nên mới căng thẳng như vậy?”

Cảnh Ninh tăng lời điệu bộ trêu ghẹo của cô, nhún mảy: “Bậy bạ”.

Trương Ly không quan tâm đến cô ấy nữa, ngồi xuống bên cạnh vò rượu, ra lệnh cho thuộc hạ rót sáu chén.

“Các người đang đến nhờ vả chúng tôi giúp đỡ, thế nên, ở chỗ này không có cái gì gọi là vô lý cả.”

Trong lúc đó, cô cầm một chiếc bát lửa cầm tay lên, khẽ ấn một cái, trên sáu chén rượu lập tức bùng lửa: “Vấn đề mà khách sạn của mấy người gặp phải không nhỏ đâu. Trừ phi là bạn bè, nếu không chúng tôi cũng không cần phải dính vào mớ rắc rối này”.

Nói xong câu ấy, cô lại dùng một miếng vải amiăng* phủ lên sáu chén rượu, khi lật mở ra, ngọn lửa bên trên đã tắt.

*Vải amiăng là vật liệu được cấu tạo từ những sợi thủy tinh rất mỏng (sợi bazan), được dùng như chất tăng cường cho nhiều sản phẩm Polymer, các chất liệu tổng hợp...

Sáu ly rượu đổi nhau, Trương Ly cười khê: “Uống vậy sẽ ngon hơn nhiều. Xin mời anh Lục”.

Lục Đông Thâm cọ ngón tay lên thành chén, anh suy nghĩ một lát bèn cầm lên uống cạn.

Có điều một ngụm này lại dữ dội hơn uống mười mấy chén trước đó, khi đưa lên mũi tỏa ra mùi hương thơm phức. Ngay sau đó chất men bốc thẳng lên đầu. Uống xong chén thứ ba, anh bắt đầu cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong cơ thể, trong đầu rục rỏ, huyền ảo như kính vạn hoa.

Anh nghe thấy tiếng Trương Ly cười, nhưng tiếng cười đó lúc gần lúc xa, rồi anh lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh giơ ngón cái lên trước mặt mình, nhưng khuôn mặt anh ấy có phần mông lung.

Rất nhanh, giọng Trương Ly biến mất bên tai, thay vào đó là tiếng cãi vã, tranh chấp của các vị cổ đông trong Hội đồng quản trị, sắc mặt muôn hình vạn trạng của người nhà họ Lục và cái bóng mờ hồ của một người con gái...

Bên tai hình như vang lên tiếng gọi của Cảnh Ninh: “Tổng giám đốc?”.

Lục Đông Thâm choàng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Trương Ly: “Cô đã cho tôi uống thứ gì vậy?”.

Trương Ly cười gian manh, tiến sát lại gần anh, hỏi ngược: “Vậy anh đã nhìn thấy gì? Hay, anh Lục đã say rồi?”.

Lục Đông Thâm nhìn sâu vào mắt Trương Ly, anh biết ngay khi Trương Ly ra tay, mọi việc sẽ không đơn giản như thế.

Ban này Đàm Diệu Minh uống đến nổi men say bốc thẳng lên đỉnh đầu, qua một hồi được Trương Ly thể chỗ mới dịu đi phần nào. Lúc này anh ấy bèn lên tiếng hòa giải, giơ tay ra trước mặt Lục Đông Thâm: “Anh Lục đúng là người hào sảng, Đàm Diệu Minh tôi xin được kết giao bạn bè với anh!”.

Lục Đông Thâm đứng lên, bắt tay với Đàm Diệu Minh: “Chuyện của khách sạn làm phiền hai vị rồi, nhất là...” Anh quay ngay sang nhìn Trương Ly: “Cô Trương”.

[...]

Sau khi đám người của Lục Đông Thâm đi khỏi, Tường Ly vẫn ngồi yên một lúc trên ghế không nhúc nhích, hai chân gác lên bàn trà. Hai vali tiền vẫn còn nguyên đó. Cô vẫn cứ đắn đo mãi về ánh mắt cuối cùng của Lục Đông Thâm trước khi ra về, dường như nó chứa đựng quá nhiều nội dung mà cô không thể nghiền ngẫm được hết.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ trực giác của mình, cô tin chắc chắn rằng ánh mắt đó không phải vô tình, tùy ý.

Cảm giác này rất tệ, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra mà bản thân lại không thể kiểm soát được nó.

Đàm Diệu Minh tiễn Lục Đông Thâm ra về xong mới trở lại, đẩy người diu mình ra ngoài, bước tới, một tay đặt lên vai Tường Ly, rồi theo đà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Em cho anh ta uống thứ gì vậy?”

Tường Ly đổ người về phía trước, lặng lẽ né tránh bàn tay của anh, rót một cốc trà rồi đưa cho Đàm Diệu Minh.

“Lấy Thujone và Agrostol chiết xuất từ hai loại cây khô ngải và bìm bích, hai chất này sau khi được đốt lên sẽ tỏa ra một thứ mùi thơm lừng không thể cưỡng lại được. Mùi này cộng với tác dụng của men rượu được ủ lâu năm, tràn qua khoang mũi sẽ kích thích thẳng tới phần dưới của bán cầu não phải. Năm giác quan bên bán cầu não phải của người thường đều chịu sự kiểm soát và khống chế của lý trí trong bán cầu não trái. Thứ mùi này sẽ khiến cho một người dù lý trí đến đâu cũng sẽ nhìn thấy những điều mình căm ghét, yêu thương và khát khao trong trái tim mình, sau đó phản ánh tới đại não, hiện lên thành hình ảnh.”

*Thujone một hợp chất hóa học nằm trong thức uống Absinthe, bắt nguồn từ bang Neuchâtel tại Thụy Sĩ vào cuối thế kỷ XVIII, thường bị thể hiện như một loại ma túy tác động trí tuệ gây nghiện và gây ảo giác nguy hiểm.

Nói tới đây, cô thấy Đàm Diệu Minh há hốc miệng, bèn bổ sung thêm một câu: “Nói một cách dễ hiểu, nó có thể khiến anh ta nhìn thấy ảo giác của những điều mà anh ta khao khát, mong nhớ trong lòng, hoặc những thứ là lý tưởng trong mắt anh ta. Phạt nhẹ răn mạnh, dù sao thì em cũng không thể nhìn anh say khướt được”.

Bấy giờ Đàm Diệu Minh mới hiểu ra, gật gù, nhấp một ngụm trà: “Em có phát hiện được gì từ anh ta không?”.

“Đã tâm.” Tường Ly đáp: “Đã tâm của một người em có thể gửi thấy đấy. Con người Lục Đông Thâm đó... nguy hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Động Chạm Tới Tâm Linh Là Chuyện Vừa To Vừa Nhỏ

Đàm Diệu Minh uống cạn tách trà, mùi rượu còn chưa tan hết khiến khuôn mặt anh trông vẫn ửng hồng.

“Một người đàn ông đã sắp ngồi lên chiếc ghế quyền lực của tập đoàn Lục Môn thì sao có thể đơn giản chứ. Từ lâu em đã nghe nói tay Lục Đông Thâm đó trên thương trường là một người vô cùng thủ đoạn, là con hổ đầu đàn của Lục Môn. Nhiều năm trước đã lặng lẽ hoàn thành rất nhiều phi vụ mua bán sáp nhập. Vài năm nay anh ta lại càng lũng đoạn quyền hành các thương hiệu xa xỉ, các thương hiệu ô tô của Lục Môn, thế lực rất mạnh. Một người như vậy lại bỗng dưng chọn tiếp quản khu vực Trung Quốc, rồi lại hướng ánh mắt về phía Thương Lãng của chúng ta, xem ra chắc chắn là anh ta muốn thu gom toàn bộ khu vực đất đai quanh đường Tô Hà rồi. Lục Đông Thâm chọn tiếp quản dự án Skyline chẳng qua là muốn vẽ thêm chút thành tích sự nghiệp, nhưng đối với chúng ta mà nói lại là thiệt hại lợi ích trực tiếp nhất. Nghe nói ở Lục Môn còn một người tên là Lục Khởi Bạch, thế lực cũng không tầm thường, lôi kéo được chỉ hướng của không ít cổ đông kỳ cựu trong Lục Môn, sao cam tâm chấp nhận làm một vị “vương gia” tiêu điều tự tại chứ? Lục Đông Thâm tin tà ma ư? Ha, hôm nay anh ta bày ra một thế gậy rầm rộ, giống trống kua chiêng như thế này chẳng qua là diễn cho đám dân chúng xem, để tốc chiến tốc thắng không muốn Lục Môn nắm được bất kỳ chuyện xấu nào của mình. Nhưng kẻ nào cười tới phút cuối cùng thì phải xem diễn xuất của ai đỉnh hơn.”

Tường Ly vất cánh tay phải lên lưng ghế, cúi đầu, lấy ngón cái bàn tay trái móc móng tay nghịch ngợm. Móng tay của cô rất đẹp, tròn trịa cong cong như một vầng trăng. Nghịch mãi nghịch mãi, cô chợt nhìn xuống hình xăm nơi cổ tay của mình, ngón tay bất giác run lên. Có một cơn đau như kim châm đâm thẳng vào đầu, ngay sau đó, cảm xúc của cô cũng thay đổi.

“Thế nên, em nhất định sẽ chữa bệnh cho người đó, hơn nữa còn phải chữa thật tốt. Chỉ cần em chữa khỏi, thì tin tức về chuyện tà ma trong Skyline lại càng chắc chắn. Anh ta muốn mượn danh bà phù thủy này đã bịt miệng người dân, nhưng tới lúc đó những kẻ trèo lên lưng cọp không dễ xuống sẽ chính là họ. Cũng sắp tới lễ tế đông rồi, Skyline chặn đường của các vong linh trên cầu Cửu Tử, gây ảnh hưởng tới may mắn của năm mới, đây chính là việc làm động chạm tới niềm tin của người dân Thương Lãng. Mà chuyện động chạm kiểu này, nói to rất nhỏ, nói nhỏ rất nhỏ.”

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào đó nhìn cô, cất giọng dịu dàng: “Anh chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của em. Có điều, sẽ phải đấu trí với gã Lục Đông Thâm đó, vất vả cho em rồi”.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt anh lúc này quá đối dịu dàng, giống như câu mà Tường Tiểu Thiên nói: Những khi Đàm gia nhìn chị, ánh mắt rất cung chiêu.

Đàm Diệu Minh quả thực là một người đàn ông đầy hấp dẫn, chưa nói đến việc anh cao lớn đỉnh đặc, lại còn mang một diện mạo chính nhân quân tử, đường hoàng khiêm tốn không giống một kẻ lưu lạc chốn giang hồ. Nếu không kể, có ai ngờ một người đàn ông trông bề ngoài hiền lành vô hại như anh đã từng lăn lộn khắp chốn mới có ngày hôm nay?

Cô lên tiếng: “Sinh mạng thứ hai của em do Đàm gia ban tặng. Không có Đàm gia làm gì có Tường Ly ngày hôm nay. Thế nên, em làm gì cũng là nên thôi”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, nhưng nhìn kỹ lại có chút đắng chát. Anh giờ tay lên, dường như định nắm lấy tay cô nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại. Rất lâu sau, anh mới gật đầu nói: “Chỗ tiền trên bàn em cầm lấy đi. Hôm nay thế này, ngày mai thế khác, giữ bên người phòng khi cần sử dụng”.

[...]

Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm bắt đầu không kiểm soát được men rượu trong người nữa. Anh gục hẳn ra ghế sau, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt, mặt trắng nhợt.

Mấy chiếc xe đồng thời đỗ lại trước một cửa hàng tạp hóa. Cảnh Ninh không yên tâm, phải đích thân xuống mua một chiếc khăn ướt.

Cô đưa chiếc khăn tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngập ngừng giây lát rồi lại hạ tay xuống, khẽ gọi: “Tổng giám đốc”.

Lục Đông Thâm mở mắt ra, đón lấy chiếc khăn trong tay Cảnh Ninh, lau qua mặt, cơn đau dữ dội hai bên thái dương bấy giờ mới chịu dịu đi. Một lát sau, anh đưa tay nói lòng cả vạt, rồi khẽ hỏi: “Điều tra ra chưa?”.

Cảnh Ninh trở lại ghế lái phụ, nói: “Cô gái tên Tường Ly này giống như bóng dung xuất hiện vậy. Tôi đã thuê thám tử tư điều tra nhưng điều tra mãi vẫn chỉ có chút thông tin ít ỏi đó thôi”.

Sau sự kiện Thai Quốc Cường “trúng tà”, cô đã lập tức kiểm tra ngay CCTV của khách sạn Skyline Thương Lãng.

Tối hôm đó, Thai Quốc Cường quả thật giống hệt như gặp phải ma, sau đó làm phiền tất cả các vị khách trong khách sạn. Mà ngay trước đó, có một người đã đứng rất lâu trước bức Giang sơn đồ trên hành lang quán bar khách sạn. Người đó, qua điều tra tên là Tường Ly.

Nhưng khi điều tra tiếp thì lại có chút khó khăn.

Lục Đông Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ, rất lâu sau mới ra lệnh cho xe chạy tiếp.

Cảnh Ninh hình dung rất sát, đúng là giống như từ trên trời rơi xuống. Nhưng trên đời này làm gì có ai bỗng dưng xuất hiện chứ, kiểu gì cũng có thể tìm ra gốc gác. Giống như Đàm Diệu Minh vậy, cả một tập tài liệu dày cộp đủ để viết truyền kỳ nhân vật.

Anh ta là người Thương Lãng chính gốc. Năm 13 tuổi, bỏ qua đời, năm 15 tuổi theo mẹ đi bước nữa ở nước ngoài xa xôi. Anh ta cũng học hành rất giỏi, là sinh viên xuất sắc, năm 22 tuổi tốt nghiệp Đại học California, sau đó trở lại Thương Lãng dựa vào cú đấm của mình khai phá sự nghiệp.

Hiện giờ ở Thương Lãng có không ít quán bar, vũ trường, cửa hàng cửa hiệu thậm chí là những mảnh đất còn hoang vu đều là sản nghiệp của anh ta. Dù là làm ăn đường hoàng hay làm ăn giấm dúi, anh ta đều phát đạt. Thế nên người bên ngoài cũng đồn đại anh ta vẫn kinh doanh những thứ bị pháp luật cấm, đáng nghi ngờ nhất chính là ma túy nhưng từ đầu tới cuối không ai tìm ra được chứng cứ anh ta có dính líu tới ma túy.

Ngược lại khi đọc tới Tường Ly thì tư liệu chỉ có vồn vện như sau: Năm 26 tuổi, tức là ba năm trước đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đàm Diệu Minh, võ công rất khá. Ba năm nay cô đã cứu chữa cho không ít người dân Thương Lãng, được dân trong vùng kính nể như một thầy phù thủy thời hiện đại.

Thu nhập chính tới từ hai cửa hàng, một là cửa hàng bán trống châu Phi làm bằng thủ công, và một là quán trà “Thần Tiên Ẩm” đó. Nghe nói quán trà ấy khách ra khách vào nườm nượp quanh năm. Cả hai cửa hàng nghe đồn đều do Đàm Diệu Minh bỏ tiền ra mở cho cô. Ngoài ra, cô đến từ đâu, trước năm 26 tuổi đã gặp chuyện gì, gia cảnh thế nào thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng.

Một người mà ngay cả quá khứ cũng không tìm ra...

Lục Đông Thâm nhíu mày. Vậy thì, phải chăng cô vốn dĩ không tên là Tường Ly?

Trong xe cực kỳ yên ắng.

Cảnh Ninh nhìn qua gương chiếu hậu, lặng lẽ quan sát Lục Đông Thâm. Mỗi khi anh suy nghĩ nghiêm túc chuyện gì ánh mắt đều rất sâu xa. Khuôn mặt đó lúc nào cũng khiến con gái mơ mộng, nhưng vẻ lạnh nhạt cũng lại khiến mọi cô gái không dám tùy tiện sát gần. Ở bên cạnh anh, cô cũng luôn luôn phải tự nhắc nhở bản thân, quên đi mình là con gái.

“Đây là túi bùa tôi lấy được trên người hai cậu nhóc quý ở đó, anh xem thử đi.” Cô rút chiếc túi trong túi xách ra, đưa cho Lục Đông Thâm “Giả sử đây

đúng là thứ dễ trị bệnh cứu người, Tường Ly không phải cố tình lừa bịp thì cũng quá đáng sợ”.

Nói “lấy được” là còn văn minh chán, thực chất là cô đã len lách trộm từ hai người đó trước khi rời khỏi Lâm Khách Lầu.

Lục Đông Thâm không gan hỏi cô đã lấy trộm kiểu gì, lập tức mở ra xem, hơi sững người. Một túi bên trong toàn là cát, túi còn lại thì trống rỗng.

“Túi bên trong có cát là của người tên Tường Tiểu Thiên.” Cảnh Ninh bổ sung thêm.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ mãi mê xem chiếc túi không có gì. Không phải nó không có gì, nó có... mùi hương.

Mùi hương này rất đặc biệt, giống như mùi thuốc, lại không nồng như thuốc, vãn về một ít lên ngón tay ngửi thử, bỗng chốc khiến người ta tỉnh táo hẳn, tựa như từng lỗ chân lông trên cơ thể được gột rửa sạch sẽ bụi bẩn vậy.

Còn túi cát thì hoàn toàn không có mùi.

Cái này khiến anh nhớ tới chén rượu kia.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vãn về ngón cái lên lớp lụa trắng, hoa văn thêu bên trên khiến anh nhớ tới đôi mắt trên cổ tay của Tường Ly, xung quanh hình xăm đôi mắt ấy hình như cũng khắc hoa văn này.

Anh bỗng nói: “Cô gái Tường Ly này... thú vị đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nó Giống Chúng Ta Nhất, Giết Người Không Thấy Máu

Hôm sau, tin tức nóng hổi về chuyện Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn đồng thời là tổng giám đốc mới kế nhiệm của dự án Skyline, Lục Đông Thâm đích thân mời cao nhân về hóa giải những điềm xấu khách sạn đã truyền đến tai giới báo chí khắp nơi. Tin thời sự, tạp chí tài chính hay các loại báo mạng lớn nhỏ gần như đều giật tít hàng đầu.

Tập đoàn có vốn đầu tư nước ngoài Lục Môn, với tư cách là một doanh nghiệp bản địa sau này di dân ra nước ngoài, vốn dĩ đã có một dây chuyền sản nghiệp phức tạp rắc rối và một truyền kỳ về khả năng lũng đoạn thương trường khiến người ta tò mò, chi hiếm một nỗi tổng bộ của Lục Môn không nằm ở Trung Quốc nên người ta chẳng thể đào sâu tìm hiểu. Bây giờ, Lục Môn đã hướng sự chú ý về Trung Quốc đại lục, trong đó dự án Skyline nhận nhiệm vụ là đoàn quân tiên phong, phát triển cực kỳ thịnh vượng tại ba thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu. Chỉ không ngờ lại bị “gây” ngay tại Thương Lãng. Thế nên niềm “ưu ái đặc biệt” mà cánh phóng viên dành cho Skyline cũng là đang gián tiếp muốn lật mở lớp màn bí mật về Lục Môn.

Tường Ly không lộ mặt trên báo chí.

Nghe nói ngày mà đám phóng viên bao vây Lâm Khách Lầu, người của Đàm Diêu Minh đã hạ lệnh: Tường gia tuyệt đối không thích chụp ảnh, thế nên không cho phép các báo và tạp chí đăng hình ảnh của Tường gia, dù chỉ là thông tin hay bóng hình. Đám phóng viên đang ôm trong bụng tâm lý sẽ chụp được hình Tường gia lập tức bị tịch thu hết công cụ phương tiện, xóa ảnh đồng thời nhận được lời cảnh cáo.

Ai dám đắc tội với Đàm Diêu Minh đây? Việc này cũng giống như khi chưa được phép của Phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Lục Môn sẽ không được tự động chụp hình Lục Đông Thâm vậy, mọi người chỉ còn cách giành giật tin tức quan trọng để đưa lên làm tít, chứ không ai chấp nhận dính vào những rắc rối không cần thiết.

Thế nên, dù tin tức có rầm rộ cách mấy thì hình ảnh cũng chỉ dừng lại ở việc ngày hôm đó Lâm Khách Lầu bị vây kín không còn lối đi và cảnh tượng hàng rào vệ sỹ vòng trong vòng ngoài mà thôi.

Trần Khởi Bạch đặt tờ tạp chí trong tay lên bên cạnh bàn làm việc, đứng dậy đi ra trước cửa sổ. Từ góc độ này nhìn xuống, cảnh đêm ở thành phố New York là xe cộ nhằng nhịt như mắc cửi.

Bức tường phía Tây trong phòng làm việc được đào rỗng, khảm vào trong đó một bể thủy tinh cỡ lớn. Ngọn đèn màu trắng phản chiếu rõ bụi cây khoáng đạt bên trong bể và tầng tầng lớp lớp những tầng cỏ, từ xa nhìn lại trông giống như hình ảnh thu nhỏ của một thảo nguyên.

Chỉ có điều, trong bụi rậm đó có một con rắn Mamba đen* đang ẩn nấp, thân hình dài khoảng hơn ba mét, phần đầu dài, hai mắt tròn và đen, màu da gần với màu xám đen, đến giữa bụng thì chuyển dần từ xám đậm sang xám nhạt. Ở cách nó chưa đầy hai mét, có ba con chuột bạch. Có lẽ chúng vừa được bỏ vào trong bể thức ăn nên vẫn còn cảm thấy mới mẻ, chạy nhảy không ngừng, hoàn toàn không biết có một mối nguy hiểm đang tới gần.

*Là một loài rắn độc đặc hữu tại cùng hạ Sahara, châu Phi. Tên gọi của loài này không bắt nguồn từ màu sắc vảy rắn mà do màu sắc đen như mực bên

trong vòm miệng của rắn. Đây là loài rắn độc nhất tại lục địa châu Phi.

Lục Chấn Danh ngồi bên sofa, dùng thìa khuấy lá trà trên chén, không ngừng đầu lên: “Thằng Đông Thâm này làm mọi việc vẫn luôn suy nghĩ chu toàn cẩn thận. Thế mà lần này lại quá hoang đường, khiến cả Lục Môn bây giờ không ai không biết”.

Lục Khởi Bạch quay người lại, dựa vào cửa sổ: “Những gì ông anh họ đó của con khao khát nhiều hơn tất cả mọi người, đầu óc cũng quá tinh táo. Bồ à, bao nhiêu năm nay, bồ đã thấy anh ta làm chuyện gì ‘hoang đường’ bao giờ chưa? Theo con thấy, lần này chẳng qua chỉ là một đòn đánh lạc hướng”.

Cùng sinh ra ở Lục Môn, Lục Khởi Bạch cũng thừa hưởng một vẻ ngoài nổi trội và một vóc dáng cao lớn đã trở thành gen trội của người nhà họ Lục. Có điều, so với Lục Đông Thâm thì khuôn mặt của anh ta có phần tươi sáng hơn, điểm này được thừa hưởng từ người bố Lục Chấn Danh, một người đàn ông ôn nhu, tao nhã nổi danh. Còn người hiện đang ngồi trên chiếc ghế quyền lực của Lục Môn, Lục Chấn Dương, cũng tức là bố đẻ của Lục Đông Thâm thì có tiếng là tàn nhẫn, quyết đoán.

Sở dĩ hình dung Lục Chấn Dương như vậy, là bởi Lục Chấn Danh đã từng vì một bước sai lầm mà đánh mất quyền lực tối cao của Lục Môn. Sau khi đoạt được quyền thế, ngoài việc diệt trừ những nguyên lão không thể cảm hóa được Lục Môn, ông còn thay máu một loạt nhân sự, nhất là người của Lục Chấn Danh, nhất thời làm dấy lên một cuộc cách mạng không mùi máu trong nội bộ Lục Môn.

Bao năm nay ở trong Lục Môn, Lục Chấn Danh chỉ có chức danh, không có thực quyền, nhưng hình như ông ta cũng đã quen rồi, rất phù hợp với lời nhận xét khiêm nhường, kín kẽ mà người ngoài dành cho mình.

Lục Chấn Danh rửa sạch ấm, bỏ trà vào, thìa nước đầu tiên được ông ta tưới ướt toàn bộ bề mặt ấm, rồi ông ta từ tốn lên tiếng: “Làm người, có chút dã tâm cũng là chuyện tốt mà”. Sau đó ông ta đổ nước sôi, đẩy nắp ấm trà lại, một lần nữa trắng qua lá trà.

“Giống như Đông Thâm, bây giờ ngoại trừ lĩnh vực vũ khí đạn dược và năng lượng sinh học của bố nó và các cổ đông kỳ cựu là nó không can dự ra thì các ngành kinh doanh khác của Lục Môn ngành nào nên tham gia nó cũng đã tham gia rồi, dã tâm của nó lớn đến đâu ai cũng nhận ra cả. Nhưng dã tâm lớn dần lên thì cũng không còn ngó trước lo sau nữa, xác suất mắc sai lầm cũng cao hơn. Thị trường Trung Quốc không dễ nuốt như vậy. Các đô thị loại 1 thì không nói, càng là mấy tỉnh lẻ lại càng phức tạp. Có những mối quan hệ, dùng tiền là có thể nhìn thấy, lại có những mối quan hệ mà tiền chẳng ích gì. Chủ tịch điều hành tiền nhiệm của khu vực Trung Quốc trước kia sở dĩ bị Lục Đông Thâm thay thế không phải vì thành tích của Skyline tại các đô thị lớn quá tệ, mà vì cậu ta xem nhẹ sức ảnh hưởng của các thành phố loại 2, loại 3. Có câu sớ nhất là mấy thằng quỷ nhỏ bám riết chính là nói mấy thành phố tép riu như thế ở Trung Quốc.”

Lục Khởi Bạch đi tới trước bệ cho ăn, hai tay rút túi quần, nhìn con rắn Mamba đen đang từ từ sát lại gần đám chuột bạch, bật cười: “Các doanh nghiệp nước ngoài kiểu gì cũng gặp chuyện ‘không hợp thủy thổ’*. Đạo lý này ông bác của con hiểu mà ông anh họ của con cũng không gà mờ. Vậy mà trong tình hình ấy, ông bác của con vẫn đặt món này vào bát của anh họ, chẳng qua là muốn chặn họng đám nguyên lão. Đám nguyên lão đó đâu phải kẻ mù, Lục Đông Thâm có tính cách ra sao họ đều hiểu rõ. Một khi anh ta ngồi lên vị trí của bố mình thì chỗ lợi nhuận họ bòn rút được từ mấy công việc béo bở sẽ bại lộ. Cũng coi như ông trời đang giúp chúng ta. Mảnh đất Thương Lăng đó đang là mỏm ngon mà cả Lục Môn và Thai Quốc Cường đều nhắm tới, mà gã thổ công ở đó Đàm Diệu Minh cũng nào có phải dạng vừa? Nghe nói cả ‘Thái tử gia’ trên kinh đô, Nhiều Tôn cũng có hứng thú với mảnh đất đó. Vốn dĩ chuyện làm ăn có thể thương lượng theo cách làm ăn, nhưng sau khi Thai Quốc Cường làm âm ỉ lên thế này, thì tính chất của chuyện này đã thay đổi. Cho dù bên cạnh Lục Đông Thâm vẫn còn người bạn học cũ Dương Viễn giúp sức thì e cũng không phải chuyện đơn giản”.

*Không thích nghi được với môi trường tại nơi đầu tư.

Nói tới đây, anh ta dùng khớp ngón tay gõ lên lớp kính: “Thanh tâm quả dục lâu lắm rồi nên giờ xem đại một vở kịch quen cũng thấy rất hay”.

Lục Chấn Danh chia trà xong xuôi, đến nước thứ ba, trà đã trở nên trong vắt, thơm phức. Ông ta nói: “Nào, con qua đây ném thử đi. Mấy hôm nay bố rảnh rồi không có việc gì làm nên đã đi học trà nghệ. Thao tác vẫn chưa thuần thục lắm, nhưng cho dù là một thứ mình chưa thành thạo, chỉ cần làm bằng trái tim thì cũng có rất tạo ra được một sản phẩm có ý nghĩa”.

Lục Khởi Bạch ngồi lại xuống sofa. Anh ta vừa nâng tách trà lên thì con rắn Mamba đen trong chiếc bể phía sau đột ngột nhảy vọt lên, há cái miệng như cái động đen ngòm của mình ra. Mấy con chuột bạch chưa kịp phản ứng lại đã bị nuốt trọn, tốc độ cực nhanh, quả nhiên không hổ danh là “sát thủ khủng bố”.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lục Chấn Danh thở dài: “Loại rắn độc này có nuôi lâu cũng không thân thiện được đâu”.

Lục Khởi Bạch uống cạn một tách trà: “Con thích rắn bởi vì nó giống chúng ta nhất, giết người chưa bao giờ thấy máu”.

Lục Chấn Danh cười: “Bây giờ bác cả của con chỉ muốn nhìn thấy thiên hạ thái bình mà thôi”.

[...]

Thương Lăng nhờ có một bối cảnh lịch sử độc đáo và một điều kiện giao thông thuận lợi đã trở thành thành phố phát triển kinh tế trọng điểm. Con đường Tô Hà kể từ ngày khởi công xây dựng đã trở thành khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt của Tướng Lăng. Bây giờ, vì trung tâm Skyline cao hơn 200 mét với 50 tầng lầu mà nó bị chụp cái mũ là khu thương mại, dịch vụ đẳng cấp. Khoảng 350.000m² đất xung quanh con đường Tô Hà đã bị mua lại. Dự án Skyline sẽ đầu tư một khoản tiền khổng lồ để xây dựng nơi đây thành khu thương mại hạt nhân tập trung đầy đủ các trung tâm thương mại với những sản phẩm, thương hiệu xa xỉ đến từ khắp nơi trên thế giới, các khách sạn nhà hàng hạng sang và các khu chung cư cao cấp.

Hơn nữa còn nghe nói, tiếp theo đây, dự án Skyline có dự định lấy đường Tô Hà làm trung tâm, mua thêm các mảnh đất xung quanh để xây dựng đồng bộ các kiến trúc phục vụ đời sống người dân như: bách hóa, siêu thị, nhà hàng đẳng cấp, các khu vui chơi giải trí và các quán bar, câu lạc bộ VIP... Tới

lúc đó, cả thành phố Thương Lăng sẽ trở thành một đại diện có tiềm lực lớn mạnh của Skyline ngoài các đô thị loại 1 hay các thành phố có nền công nghiệp phát triển khác.

Khách sạn Skyline được xây dựng ngay tại trung tâm của dự án, chiếm một khoảng diện tích rất lớn. Cuộc hội nghị online của Lục Chấn Dương ở nước ngoài xa xôi được kết nối tới khu văn phòng tổng giám đốc tại tầng 49.

“Chẳng qua chỉ là một tay anh chị ở vùng đó. Cậu ta cần mãi không chịu nhả cũng chỉ vì lợi ích phân chia chưa được đồng đều. Những việc có thể giải quyết được bằng tiền thì hãy khăn trương dùng tiền giải quyết. Chúng ta là người làm ăn, việc chúng ta xem trọng vẫn là toàn bộ lợi ích sau cùng thu về được. Thứ không được lãng phí nhất chính là thời gian. Đây là đạo lý mà con bắt buộc phải hiểu từ khi còn làm một nhân viên quen ở Lục Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Anh Lục Nói, Chỉ Cần Cô Tưởng Vui Là Được

Lục Đông Thâm ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn: “Thưa bố, tiếng tăm của Đàm Diệu Minh ở Thương Lăng không hề nhỏ, thế lực cũng không thể xem thường. Anh ta là một con rắn độc không dễ dàng thỏa mãn, nếu không hạng mục Skyline Thương Lăng đã chẳng đình trệ mãi. Khi trước, nhiều lần đồng sự Vương đàm phán các mảnh đất gặp thất bại cũng là do Đàm Diệu Minh ở trong phá đám. Con người anh ta dù chơi xấu hay chơi đẹp cũng đều chơi giỏi. Anh ta đâu chỉ đơn giản là cần chút giá chênh lệch giữa hai bên”.

“Đồng sự Vương” mà anh nhắc đến chính là người phụ trách dự án Skyline tại khu vực Trung Quốc trước kia. Trước khi được điều trở lại tổng bộ, ông ta đã làm một bản báo cáo công tác rất chi tiết. Anh đã đọc qua, trong đó có một phần nhắc tới miếng xương khó nhai là Đàm Diệu Minh.

“Đàm Diệu Minh có một nền tảng vững chắc ở Thương Lăng đã nhiều năm rồi, muốn nhổ tận gốc anh ta cần chút thời gian.”

Lục Chấn Dương nghe xong, sắc mặt không khá lắm. Một người đã sống nửa thế kỷ như ông mà khuôn mặt vẫn phần nào còn vẻ tuổi trẻ. “Con động vào cậu ta làm gì? Đô thị loại 1 thì xứng đáng để làm vậy nhưng với một vùng nhỏ bé như Thương Lăng, con vẫn muốn nuốt toàn bộ đất đai ở đây, con đã từng tính toán đến sự mạo hiểm trong chuyện này hay chưa? Việc con cần làm bây giờ là hai bên đều có lợi.”

Cốc cà phê đen trước mặt Lục Đông Thâm đã nguội ngắt, hết như nhiệt độ trong mắt anh vậy. Trầm mặc một lúc lâu, anh một lần nữa lên tiếng quả quyết: “Miếng bánh của Đàm Diệu Minh, con quyết phải nuốt trọn. Loại người như anh ta sẽ không chịu chia sẻ lợi ích với bố đâu, chỉ khi nào cắt đứt được đường lui của anh ta thì mới diệt trừ vĩnh viễn được hậu họa về sau”.

Lục Chấn Dương rõ ràng không hài lòng với cách làm của anh, nhíu mày rất chặt: “Cách con nuốt chửng cậu ta là mỗi một con bé phù thủy về đóng kịch? Con đừng quên, đối phương là Thái Quốc Cường. Bây giờ tập đoàn Trường Thịnh đã quay lại cắn ngược chúng ta rồi. Hơn nữa, nếu trước đây Đàm Diệu Minh đã giờ không ít trò thì lần này làm sao dám chắc cậu ta không dội để cắn ngược lại con một nhát? Tới lúc đó, danh tiếng của khách sạn phải làm sao?”.

“Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ có tính toán của anh ta. Con cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, gây ông đập lưng ông. Anh ta muốn cắn ngược, vậy thì phải xem xem anh ta có cơ hội ấy hay không.” Lục Đông Thâm nói: “Con sẽ không cho anh ta cơ hội đó đâu”.

Một người thật lòng muốn phạm tội sẽ không dễ dàng để lại manh mối, hướng hồ là người của Đàm Diệu Minh. Trong CCTV, Tưởng Ly đi đi lại lại ở đó rõ mồn một như vậy, rõ ràng là cho anh cơ hội để lần theo dấu vết. Cô là người nổi tiếng ở thành cổ Thương Lăng, phải chữa khỏi bệnh cho Thái Quốc Cường rồi mới tính tiếp các bước về sau.

Trong trò chơi lần này, cả hai phía đều biết đối phương định làm gì. Cô muốn lợi dụng sự việc lần này để triệt để đuổi anh ra khỏi Thương Lăng. Còn anh, lại muốn nắm lấy thời cơ gạt bỏ những huy hoàng của Đàm Diệu Minh khi chiếm đất xưng vương.

Việc bây giờ là thời điểm, ai sẽ ra tay mạnh mẽ trước.

Ở đầu kia, Lục Chấn Dương ho lên mấy tiếng, khi nói tiếp, ngữ khí đã chuyển sang tâm tình chân thành:

“Đông Thâm à, con phải hiểu một điều. Những kẻ thật sự đang đối không phải hội Đàm Diệu Minh, mà chính hai cha con Lục Chấn Danh và Lục Khởi Bạch mới là con rắn muốn nuốt chửng con. Thị trường Trung Quốc là một miếng thịt mỡ. Việc con đá đồng sự Vương để thay thế vị trí của ông ta đã gây không ít thù oán rồi, lại cộng thêm chuyện Thương Lăng lần này, trong Hội đồng quản trị đã có không ít người lờ ra tiếng vào. Việc này chắc chắn có liên quan tới chuyện gần đây Lục Khởi Bạch cử qua lại quan hệ với bọn họ. Mà họ muốn gì thì con biết quá rõ.”

“Suốt hai năm đảm nhận thị trường Trung Quốc, đồng sự Vương bòn rút được không ít lợi ích. Tham nhỏ thì con bỏ qua nhưng một khi gây tổn hại tới lợi ích của Lục Môn là tuyệt đối không thể chấp nhận. Còn về phần Lục Khởi Bạch, một khi cậu ta đường hoàng cạnh tranh con sẽ đường hoàng tiếp chiêu. Nếu đã thích giờ trò sau lưng, con đây cũng tuyệt đối không mềm lòng.” Cuối cùng, Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Bố hiểu con quá mà”.

Lục Chấn Dương không nói nữa, ông gờ tay lên, có phần hết cách.

Lục Đông Thâm nhìn ông, mái tóc đã điểm bạc, tuy vẫn nghiêm nghị nhưng đã không còn mạnh mẽ được như năm xưa. Bố anh đang già đi từng ngày, còn Lục Môn lại sắp đón một trận mưa máu gió tanh.

“Bố cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

Ban này nghe thấy tiếng ho của ông, xem ra thời gian này tinh thần của ông lại tệ đi. Sống trong một gia đình như vậy, có lẽ việc thiếu tự nhiên nhất chính là những lời hỏi thăm giữa bố và con, tuy rằng đây là việc quá đỗi bình thường với các gia đình khác.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cảnh Ninh gõ cửa đi vào: “Thưa tổng giám đốc, nghe nói Thai Từ Tân đã tới Trung Quốc, muộn nhất là ngày kia sẽ có mặt tại Thương Lãng”.

Thai Từ Tân là con gái của Thai Quốc Cường, cũng là đứa con có đầu óc kinh doanh nhất trong gia đình họ Thai. Sau khi lấy được bằng tiến sĩ, cô ấy tiếp quản ngay việc kinh doanh tại nước ngoài của gia đình, làm ăn đâu ra đấy, chỉ ít thì thành tích tốt hơn rất nhiều so với hai ông anh trai đứng trên mình. Lần này cô ấy cất công tới Trung Quốc, chắc chắn là vì câu chuyện của Skyline Thương Lãng.

Mà ngay sáng sớm nay, hai người anh trai của Thai Từ Tân cũng đã đặt chân tới Thương Lãng. Khách sạn Skyline lấy lý do đang được điều tra để từ chối hai người họ vào ở, chỉ là không biết liệu Thai Từ Tân có chịu chung số phận đó không.

Cảnh Ninh đang có ý thăm dò suy nghĩ của Lục Đông Thâm. Nghe nói, cô gái mạnh dạn đó từng là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm. Hơn nữa hai người họ hình như còn từng có một mối quan hệ khiến người ta phải suy đoán. Cộng thêm địa vị của hai gia đình, họ là một đôi luôn được mọi người bên ngoài quan tâm để ý.

Thế nhưng, Lục Đông Thâm không có bất kỳ sự thay đổi nào về cảm xúc. Anh tiện tay cầm tài liệu lên, ngữ khí cũng nhạt nhòa: “Tôi biết rồi”.

Cảnh Ninh thấy không thăm dò được gì, đành thôi. Cô ấy nói tiếp: “Cô Tường cũng đã đến rồi...”.

Cô ấy hơi ngập ngừng.

Lục Đông Thâm ngẩng đầu lên nhìn.

Cảnh Ninh hắng giọng, chỉ tay xuống dưới: “Hiện cô Tường... đang đi mua sắm”.

[...]

Ngay dưới chân khách sạn Skyline chính là trung tâm thương mại Skyline, kéo dài từ tầng 1 lên đến tầng 5, với sự góp mặt của cơ man các thương hiệu đỉnh cao của thế giới và rất nhiều gian hàng là đại lý trực tiếp của các nhà thiết kế nổi danh.

Tường Ly đang ở mạn phía Đông trên tầng 5, gian hàng chuyên bán các sản phẩm dùng khi đi xa, bên cạnh là Tường Tiểu Thiên.

“Gia à, em không sao thật chứ? Lỡ em gặp vận đen thật thì phải làm sao ạ? Năm nay em mới 21 tuổi, đang ở tuổi sung sức nhất, đẹp nhất đời người, em...”

Một lưỡi dao Phần Lan vung qua, mũi dao chỉ cách đầu mày cậu đúng 1 phân. Tường Ly từ tốn nói: “Em cứ theo chị hoàn thành xong nhiệm vụ lần này. Nếu làm tốt thì tai qua nạn khỏi. Còn nếu làm không tốt thì chị không dám chắc. Còn nữa, trong thời gian này đừng có con cà con kê nói mãi không thôi, nếu không, chị chịu không nổi sẽ cho em máu me tung tóe đấy”.

Nói xong câu này, cô thu dao về, quay đầu lại nháy mắt với cô nhân viên, đáng vẻ đúng là đang quyến rũ: “Người đẹp, giới thiệu cho tôi thêm vài loại khác đi. Hay là cô cho tôi xem loại nào tốt nhất ở đây đi”.

Khuôn mặt “vừa công vừa thụ” đó của cô đã là quá đủ, tay lại cầm thêm con dao Phần Lan vừa khí khái vừa phóng khoáng, mang theo chút ma mị khiến cô nhân viên đứng quỳay mặt đỏ lựng, khăn trương đi lấy loại dao “trấn” cửa hàng ra cho cô xem.

Bao dao làm bằng da bò đen thuần, có khắc hình mây và nạm vàng, lưỡi dao dài khoảng 15cm, hình thù khắc trên lưỡi dao rất tỉ mỉ. Ở góc cạnh lưỡi ra phần giữa là một đường cong có rất khí chất. Chuối dao cũng được làm cẩn thận, khắc một viên đá tự nhiên màu tối, trên viên đá có hoa văn, thoạt nhìn giống như con mắt, có một sự trùng khớp kỳ diệu với hình xăm trên tay cô.

“Con dao này từng được triển lãm tại Helsinki (Phần Lan), là tác phẩm kinh điển của thợ làm dao cấp bậc thầy, KY, rất có giá trị sưu tầm.” Cô gái giới thiệu rất cố gắng, không biết vì khuôn mặt của Tường Ly quá có sức thuyết phục hay vì người ta vốn dĩ đã rất muốn bán để thúc đẩy kinh doanh.

Ngược lại, Tường Tiểu Thiên trong lòng có tâm sự chưa thể bình yên, mặc kệ Tường Ly chỉ chăm chăm ngắm dao, cậu lên tiếng: “Chị bảo làm không tốt là sao? Tủi bùa của Tang Ni bị mất thì chị bù cho thằng bé ngay, còn em thì sao?”.

“Tang Ni thì đúng là không được làm mất bùa, còn em...” Tường Ly cầm con dao cấp bậc thầy ấy lên tay, ngắm trái ngắm phải, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt, cô lại vắn về một lúc trên tay, cũng rất có sức nặng: “Àiya, Tiểu Thiên, em thấy con dao này thế nào?”.

Tường Tiểu Thiên đang sốt ruột, đang định hỏi cho rõ ràng thì thấy ngoài cửa đầu người lớn nhỏ. Có mấy vệ sỹ phá vòng vây đi vào, những người đi cuối đứng gác ngay ngoài cửa, dẫn đầu là Cảnh Ninh, khí thế không hề nhỏ.

Tường Ly liếc nhìn Cảnh Ninh rồi tiếp tục nghịch con dao: “Bảo lại với anh Lục của các cô, đừng quá sốt ruột. Việc trừ ma đuổi yêu không phải là chuyện một sớm một chiều. Mặc dù tôi đã đồng ý tới khách sạn giúp mấy người nhưng không thể một chút thời gian riêng tư cũng bị mất, phải không?”.

Cảnh Ninh bước lên, mỉm cười: “Cô Tường hiểu lắm rồi. Anh Lục cứ tới tới đây ý muốn nói nếu cô có thứ gì ưng ý cứ lấy, anh Lục sẽ thanh toán”.

Tường Ly nhướn mày nhìn Cảnh Ninh: “Có thật không?”.

Cảnh Ninh khiêm nhường, lịch sự: “Anh Lục chưa bao giờ nói đùa ạ”.

Tường Ly tươi cười, quay đầu đưa con dao cho người nhân viên: “Vây tôi lấy con dao này, bọc lại giúp tôi. Ông chủ của họ trả tiền”.

Vừa ra tới cửa, ngay gần đó đã có không ít người đứng xem.

Có lẽ đều đã đọc tin tức, đám người ấy chỉ mới nghe đại danh của Tường Ly chứ chưa được nhìn mặt Tường Ly, lúc này đang cố rướn cổ lên ngó vào trong. Bên dưới cũng đầy các phóng viên, trước đó đứng chực ngoài cửa khách sạn, sau khi nghe tin Tường Ly đang mua đồ trên tầng năm đã chạy tới đây lấy tin cả.

Tường Ly đường hoàng đeo kính râm lên và nói: “Tường Tiểu Thiên, ban này có một chiếc váy đẹp lắm. Em chưa được nhìn thấy chị mặc váy bao giờ phải không? Thật ra chị mặc váy xinh cực kỳ”.

Tường Tiểu Thiên chỉ một lòng một dạ quan tâm xem mình có thật sự bị xúi quẩy không, thấy Tường Ly không đoái hoài tới chuyện của mình, cậu giận dữ, hừ khế rồi nói: “Vâng, đẹp lắm, đẹp lắm. Chị gầy đến mức chỉ còn có ngực thôi, mặc cái gì cũng đẹp!”.

“Câu này chị thích nghe.” Tường Ly nở một nụ cười đắc ý rồi hỏi Cảnh Ninh: “Trợ lý Cảnh, tài khoản của ông chủ cô không phiền nếu bị trừ thêm một khoản nữa chứ?”.

Cảnh Ninh vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối: “Anh Lục có dặn, chỉ cần cô Tường vui là được”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 1)

“Con ma đó đêm nào cũng đi theo tôi.”

“Đó là một con ma nữ, khuôn mặt vẽ như trong hí khúc, à đúng rồi, chính là kiểu người hay đi hát hí khúc, lúc xuất hiện hay mặc một bộ trang phục của hí kịch...”

Thai Quốc Cường trầm chán, co rút lại trong một góc giường, miêu tả nhất gừng về trải nghiệm nhìn thấy ma của mình.

Tối hôm đó là đêm đầu tiên ông ta ở lại trong khách sạn Skyline. Vẻ đẹp của Thương Lăng đúng là không còn phải bàn, nhưng toàn bộ thiết kế và cung cách phục vụ của khách sạn quả thực cũng khiến ông ta tâm phục khẩu phục. Ông ta ngồi tại quán bar, gọi một loại đồ uống, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc tìm được một vài khiếm khuyết khiến mình nhẹ lòng từ đối thủ cạnh tranh.

Quán bar này là kiểu đặt bàn trước nên khá yên tĩnh. Thai Quốc Cường uống mãi, uống mãi, tầm nhìn bắt gặp bị thu hút bởi bức Giang sơn đồ treo trên tường. Năm xưa ông ta cũng có học về mỹ thuật, sau này vì chuyển sang làm ăn kinh doanh nên sở thích cũng dần mai một. Từ màu sắc đến nội dung bao quát của bức tranh khiến ông ta không ngời lời cảm thán, nhất thời nhìn đến nhập tâm, thất thần.

Sau khi ông ta rời khỏi quán bar, bỗng dưng cảm thấy sau lưng như có ai đi theo mình, mờ mờ ảo ảo nhưng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy ai. Thai Quốc Cường vào ở trong khách sạn có vệ sỹ đi theo đầy đủ. Nhưng tối đó ông ta một mình đi uống rượu, về phòng cũng chỉ có một mình. Vào phòng rồi, ông ta tiện tay đóng cửa lại nhưng đúng lúc đó thì cửa bị kẹt.

Điều đầu tiên hiện lên trong đầu ông ta là một khách sạn lớn vậy mà có thể phạm phải một sai lầm như thế này sao, cửa phòng còn hỏng được? Nhưng sau khi người quản gia* tới, cánh cửa đó bỗng bình thường trở lại một cách quái đản. Vì chuyện này, vệ sỹ đi theo ông ta lại mất đứt cả một buổi tối để kiểm tra cẩn thận, sau khi chắc chắn không còn nguy hiểm gì nữa mới thôi.

*Nhân viên phục vụ riêng cho phòng Tổng thống tại các khách sạn.

Nhưng cũng chính sau tối hôm đó, ông ta đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

“Con ma đó cứ sau mười hai giờ đêm lại xuất hiện. Lúc tỉnh là tôi có thể nhìn thấy nó, ngủ rồi nó sẽ chạy vào trong giấc mơ của tôi. Nó hỏi tôi có biết vì sao nó chết không?” Thai Quốc Cường bắt đầu lẩm bẩm: “Nó còn tới bắt tôi, chỗ nào trên người từng bị nó bắt, tôi sẽ đau ê ẩm cả ngày”.

“Nó chính là con ma đêm đó đã chạy từ trong bức Giang sơn đồ ra ngoài, đi theo tôi một mạch về phòng. Vì sao lúc đó tôi lại không đóng được cửa vào ư? Là vì nó đang đứng bên cạnh cửa, đòi vào chứ sao...”

Căn phòng mà Thai Quốc Cường đang ở là gian phòng Tổng thống, chưa kể đến diện tích rộng lớn và các tiện nghi đầy đủ khiến người ta phải lú lẫm, chỉ riêng khung cửa sổ sát sàn có thể ngắm toàn cảnh ngọn núi tuyết trắng xóa phía xa xa là đã đủ khiến du khách đắm chìm rồi, chưa nói đến chuyện vào những ngày trời xanh mây trắng, du khách có thể ra vườn hoa lộ thiên trong phòng để ngắm nhìn mặt hồ xanh biếc không điểm dừng ngay bên dưới chân núi tuyết.

Việc khiến Tường Ly nghiêng răng ken két ngoài những tiện nghi xa xỉ đã kích các nhà tư bản ra, còn là nỗi tiếc nuối khi mấy tấm rèm cửa tự động kia đã che chặt hết các loại phong cảnh. Cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ hùng lực khí thế của Thai Quốc Cường, hình ảnh ấy thường xuyên xuất hiện trên tivi hoặc các tạp chí tài chính. Tuy rằng ông ta đã cao tuổi, diện mạo còn xấu mà chề quý hờn, nhưng lại yêu thích du lịch, chốc chốc lại thấy ông ta đưa thuyền, leo núi hay chơi mấy trò bay lượn trên không trung gì đó. Đều là những doanh nhân xuất chúng, Lục Môn thì đa phần chỉ đóng cửa, tỏ ra thần bí, còn tập đoàn Trường Thịnh lại rất thích giao lưu với báo chí, truyền thông. Nhất là tay Thai Quốc Cường này, ông ta vô cùng thích chưng mặt mình ra trước ánh đèn flash.

Lúc này đây, người đàn ông khi nào cũng quần là áo lượt đứng trước ống kính lại giống hệt như một ông già thâm hại, không còn vẻ phong độ ngời ngời khi trước mà tàn tạ, héo úa, ánh mắt vừa sợ hãi vừa sốt sắng. Bây giờ ông ta mắc chứng hoang tưởng bị hại nhẹ. Đừng nói là quần gia của phòng, ngay cả vệ sỹ thân cận ông ta cũng không tin tưởng.

Nếu không nhờ Cảnh Ninh một hai nhân mạng về thân phận của Tường Ly, e rằng cô đã sớm bị Thai Quốc Cường tổng cổ ra khỏi cửa.

“Ý của ông là, con ma ấy vẫn luôn quanh quẩn trong căn phòng này?” Tường Ly nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi Thai Quốc Cường đang co rụt lại trong một góc.

Thai Quốc Cường lập tức gợn ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cô nói nhỏ: “Đừng làm ồn tới cô ta. Ban ngày cô ta ngủ, đến đêm mới xuất hiện. Ngày nào cô ta cũng dọa dọa tôi, nếu tôi ra khỏi căn phòng này nhất định sẽ chết”.

Tường Ly gật gù.

“Có lúc cô ta sẽ đứng bên cửa phòng nhìn tôi, mái tóc dài thật là dài...”

Thai Quốc Cường thò một ngón tay ra khỏi chăn chỉ về phía cửa, run rẩy nói: “Cô ta... ở ngay kia kìa”.

Tường Tiểu Thiên dựa ngay vào cánh cửa phòng ngủ, nghe câu chuyện mà cả người nổi da gà. Đến khi thấy Thai Quốc Cường chỉ về phía mình, đồng thời nói câu đó, cậu sợ hết hồn hết vía vội chạy lẹ ra sau lưng Tường Ly. Tường Ly không chiều cậu, lập tức xách cổ cậu ra, phóng một ánh mắt giết người. Tường Tiểu Thiên cho dù có sợ chết run cũng đành bậm bụng cô chịu.

Khi Tường Ly bố trí phòng ốc xong cũng đã là chập tối, có ánh hoàng hôn nào chiếu qua khe rèm cửa lọt vào phòng. Cô đi chậm chậm tới trước cửa sổ, trái tim chọt xao động, tay vén rèm lên.

Sắc màu hoàng hôn đẹp nhất ở ngay trước mắt.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đỏ rực như lửa thiêu, từng tầng mây đang lan ra tận đường chân trời, lại giống như trổn cả vào sau đỉnh ngọn núi tuyết thần thánh.

Có tia sáng nào rọi lên mặt cô, ấm áp và không chói mắt.

Đã từng có một khoảng thời gian, Tường Ly không thích xế chiều. Sắc trời nửa sáng nửa tối ấy, những tia nắng sắp lụi tàn ấy khiến cô bị đè nặng đến tức tởm. Ánh đèn của thành phố quá sáng, sáng đến mức thay thế cả ánh sao, thế nên chút ráng chiều hờ hững tưởng chừng rơi xuống ấy lại càng được người ta yêu thích. Nhưng tất cả đó đều không phải nguyên nhân thực sự. Cô đã từng đi qua rất nhiều phồn hoa rực rỡ, chập tối có nghĩa là đoàn tụ gia đình. Nhưng nhà của cô ở đâu đây?

Thế nên cô nói với người đó, có lẽ hoàng hôn rất đẹp, nhưng anh có ngửi thấy mùi cô đơn trong không khí không? Đó là thứ mùi lè loi còn sót lại sau khi bao náo nhiệt lùi xa, nó có thể giết chết người ta đấy.

Người đó bèn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Em không cô đơn, em vẫn còn có anh.

Tường Ly nhìn sắc trời từ từ tối đi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị đêm đen thay thế, bỗng nhiên cảm thấy mình dường như chưa bao giờ được ngắm mặt trời lặn bình yên đến thế. Cô đưa tay ra chạm, hoàng hôn nhảy lên ngón tay, dịu dàng vô cùng, giống như tiếng nói trầm ấm của người ấy bên tai cô vậy.

Bây giờ, lời hứa đã không còn mà nỗi cô quạnh của cô cũng đã chẳng biết tỏ cùng ai.

Vừa cảm xúc được một lúc, cô bỗng nghe thấy giọng nói giận dữ của Thai Quốc Cường: “Hạ rèm xuống! Hạ xuống!”.

Tiếng nói ấy bóp nát mọi cảm xúc dù là nhỏ nhất. Tường Ly nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế không vung cho ông ta một cú đấm, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Tường Tiểu Thiên”.

Tường Tiểu Thiên giật mình, bỏ công việc đang dang dở lại, lao tới trước mặt Thai Quốc Cường: “Ông ầm ĩ gì hả? Có Tường gia ở đây, ông còn sợ cái

nổi gì? Ma đến càng hay, một chiêu Đại lực kim cương chỉ của Tướng gia là có thể thu phục nó ngay, chúng tôi cũng có thể về nhà luôn!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 2)

Tướng Ly nghe xong, đầu càng ong ong lên đau nhức. Tướng Tiểu Thiên chết giẫm kia, chị mày mà biết Đại lực kim cương chỉ thật thì người đầu tiên chị xử lý sẽ là em đây.

Cũng khó trách Tướng Tiểu Thiên không còn vẻ nhút nhát ban nãy. Căn phòng bừa bãi vô cùng, Tướng Ly sắp không chịu nổi. Sự hoàn cảnh bát nháo này sẽ làm ảnh hưởng tới việc “bày binh bố trận” của cô, Tướng Tiểu Thiên chỉ còn cách nhẫn nhục chịu khổ. Dọn dẹp quần áo thì cũng không có gì ghê gớm, điều khiến Tướng Tiểu Thiên khó chấp nhận nhất là lúc dọn sàn nhà và phòng vệ sinh. Cũng chẳng biết đêm đó do uống đầy chén hay vì bị ma dọa thật mà Thái Quốc Cường nôn bừa bãi khắp nơi, từ phòng vệ sinh nôn ra tới tận thảm trải sàn ngoài phòng khách.

Sau khi cậu cố nhẫn nhịn để thu dọn cho xong đồng nôn mửa ghê người ấy, Tướng Ly lại lệnh cho Tướng Tiểu Thiên tắm rửa cho Thái Quốc Cường. Cậu nghe xong gần như bật khóc. Tướng Ly chỉ nhẹ nhàng hỏi bằng quơ: “Thế ý em là muốn chị tắm cho ông ta chứ gì?”.

Lúc tắm rửa, Thái Quốc Cường kêu la oai oái như lợn bị lên bàn mổ, khiến Tướng Tiểu Thiên tức gần chết, hất tay đi ra khỏi phòng tắm, hỏi cô: “Gia, chị cho em mượn con dao chị mới mua ấy, em đâm chết hắn luôn, được không?”.

Sau khi cả sinh lý và tâm lý đều bị vắt kiệt và hạ nhục tới cực điểm, Tướng Tiểu Thiên cũng chẳng sợ ma sợ quỷ gì nữa, cả một bụng oán khí vừa hay có thể đổ lên đầu Thái Quốc Cường.

Thái Quốc Cường bị cậu quát xong, quả thực đã biết điều hơn.

Hãy nghĩ lại khi xưa ông ta là người thế nào? Một đại gia hồ phong hoán vũ trong giới kinh doanh, ai dám lườm nguýt, nhìn ông ta bằng ánh mắt khó ưa? Có lẽ Tướng Ly và Tướng Tiểu Thiên chính là phao cứu sinh cuối cùng của ông ta, hoặc cũng có thể ông ta thật sự kính nể danh tiếng của Tướng Ly nên nhất thời không dám ai oán gì nữa.

Cảnh Ninh bước vào phòng, còn ngỡ mình đi lộn. Nếu không vì có người quản gia vẫn đang túc trực ngoài cửa, cô ấy còn tưởng mình vừa bước vào một căn phòng trần ma trần quỷ nào đó.

Phòng khách vẫn còn tạm ổn, chỉ là có thêm một vài lá bùa kỳ quái, hình thù giống như hình xăm trên cổ tay Tướng Ly, trên đỉnh đầu giăng mắc một sợi dây đỏ mỏng manh, trên dây thắt vô số những chiếc chuông đồng nhỏ xíu nhưng tinh xảo.

Sợi dây đỏ đó kéo dài vào tận trong phòng ngủ, cũng tức là phòng của Thái Quốc Cường, khi ngẩng đầu lên thì trần nhà đã giăng mắc cơ man nào là dây đỏ, trên các sợi dây đều được gắn chuông, giống hệt như một chiếc mạng nhện khổng lồ vậy. Giữa mạng nhện treo một chiếc chuông to nhất, bên dưới chuông là một dải lụa trắng, bên trên dải lụa có một hàng chữ bùa được tô lên bằng sơn đỏ.

Bốn góc tường lần lượt đặt một chiếc lò mạ vàng có khắc hình mây lành, đỉnh ba chân, trên đỉnh lần lượt khảm đá ngọc lam, đá thạch lục và đá Lapis lazuli*. Có một mùi hương kỳ lạ tràn ngập khoang mũi, thoát ngửi nó giống mùi loài cây Pimenta dioica, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, khi ngửi lâu thêm lại thấy giống mùi hoa, khiến người lâng lâng như bay lên, thế rồi đầu đầy lại thoáng thoảng mùi thông rừng nhàn nhạt, tựa như ta đang được bước đi giữa một khu rừng đại ngàn vậy.

*Đá lapis lazuli là một loại đá quý được con người biết đến và yêu thích từ thời cổ đại, các nhà khảo cổ đã phát hiện ra lapis lazuli trong những kho báu được chôn cất trong những ngôi mộ cổ cách đây hàng nghìn năm ở Mesopotamia, Ai Cập, Trung Quốc, Hy Lạp và Rome (Italy). Chúng là tập hợp của nhiều khoáng vật, trong đó, ba khoáng vật chủ yếu tạo thành lapis lazuli là lazurite, calcite và pyrite.

Thứ mùi này có lẽ tỏa ra từ chiếc lò mạ vàng kia. Cảnh Ninh không rõ có phải Tướng Ly đã đốt không.

Tướng Ly thấy cô ấy tới bên gối tay về phía Cảnh Ninh: “Thứ đó đâu?”.

Cảnh Ninh gọi người quản gia vào. Anh ta bung theo vào một chiếc khay, trên khay chỉ có một chiếc bát sứ trắng nhỏ nhắn, được đậy kín nắp. Tướng Ly thấy Thái Quốc Cường lại bắt đầu kích động hơn bèn lập tức bảo quản gia rời đi.

Trong bát có thứ chất lỏng màu đỏ tươi. Tướng Ly lại tiếp tục rút một chiếc túi giấy trong túi đeo cô hay mang theo bên người, mở ra, rắc thứ đã nghiền thành bột vào trong bát, rồi cầm chiếc thìa nhỏ bên cạnh khuấy vài cái, chất lỏng bên trong bát trở nên đặc quánh.

Thấy cảnh ấy, Cảnh Ninh hơi ghê người, không nén nổi tò mò bèn hỏi: “Cô đổ thứ gì vào vậy?”.

Trong bát là tiết gà trống, từ sáng sớm Tường Ly đã yêu cầu cô ấy chuẩn bị. Thứ này cũng không có gì khó tìm, tìm đại một đầu bép nào cũng được. Chỉ có điều Cảnh Ninh vẫn thăm lăm bằm trong bụng: Minh không cho rằng trên đời thật sự có ma quỷ, linh hồn.

“Chu sa, cũng trừ tà giống như tiết gà trống vậy.” Tường Ly lại lôi một chiếc bút lông sói ra, nhúng nhúng vào bát.

Cảnh Ninh cầm cái bát suốt, không hề thấy Tường Ly có ý bảo cô bỏ xuống: “Trừ tà chẳng phải hay dùng máu chó đen sao?”.

Tường Ly giờ đầu nhọn đã tẩm xong máu gà của lên, liếc nhìn Tường Ly: “Cô từng dùng máu chó đen để trừ tà à?”.

Cảnh Ninh bị ánh mắt nửa tà nửa chính của cô nhìn đến mềm nhũn cả người: “Tôi thấy trên phim thôi”.

“Mấy thứ trên phim đóng mà cô cũng tin hả? Trợ lý Cảnh à, cô phải tin tôi.” Nói rồi, Tường Ly giờ tay bầu khê một cái lên má Cảnh Ninh. Cô ấy chưa kịp né tránh, cô đã buông ra, cầm bút, đi thẳng tới bên cạnh Thai Quốc Cường.

Cảnh Ninh bị cô chọc ghẹo, có phần xấu hổ, nhưng dù sao cũng là người Lục Đông Thâm mời đến, cô ấy không dám mất lịch sự. Thấy Tường Ly cúi người xuống, Cảnh Ninh cũng tiến lên ngó xem, vừa nhìn cô ấy đã sững người.

Tường Ly đang vẽ bùa lên mặt Thai Quốc Cường ư?

Dòng tiết gà đặc quánh theo đầu bút nhọn chảy xuống mặt ông ta, dường như vẫn còn nhìn thấy những hạt chu sa trộn lẫn bên trong. Ở khoảng cách này, Cảnh Ninh dường như cũng người thấy mùi máu tanh đầy mũi.

Thai Quốc Cường cũng ngẩn người. Sau khi Tường Ly vẽ xong, mặt ông ta đầy tiết gà, trông khôì hài không tưởng, ông ta lắp bắp hỏi: “Pháp sư... vậy... vậy có tác dụng sao?”.

Tường Ly đặt chiếc bút lông trở lại khay, đón lấy chiếc khăn Tường Tiểu Thiên đưa để lau tay, rồi nhướn đôi mày thanh tú, mỉm cười: “Pháp sư? Không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi Tường gia là được rồi”.

“Tường...” Thai Quốc Cường mấp máy môi nhưng nhìn cô gái còn trẻ trung trước mặt không sao bật ra được chữ “gia”.

“Thai Quốc Cường.” Tường Ly không cười nữa, nghiêm túc sát lại gần, chỉ tay vào mặt ông ta: “Tuyệt đối không được lau đi, nghe rõ chưa?”.

Thai Quốc Cường nuốt nước bọt: “Không được lau... Thế khi rửa mặt thì...”.

“Cũng không được rửa!” Tường Tiểu Thiên bắt chước ngữ điệu của Tường Ly. Nghĩ tới chuyện lúc trước Tường Ly đặt túi bùa lên người cậu, dặn dò ba ngày tới không được tắm, cậu lại cảm thấy cả người ngứa ngáy, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phát tiết: “Khi nào Tường gia cho phép ông rửa mặt ông mới được rửa. Còn cả túi bùa trên người ông nữa, chưa có sự cho phép của Tường gia cũng không được phép tháo xuống, không được chạm vào nước. Haizz, mà bây giờ ông người không ra người, ma chẳng ra ma, đến com nước còn chẳng ăn nói, rửa mặt cái nỗi gì chứ?”.

Bấy giờ Cảnh Ninh mới nhìn thấy túi bùa trên người Thai Quốc Cường, nó được thắt trên cổ, giống y hệt hai chiếc túi đó cô ấy ăn trộm. Trong đầu cô ấy bất giác hiện lên bốn chữ: Lừa lọc bịp bợm.

Tường Ly vờn vai, khoác túi lên người: “Trợ lý Cảnh, phòng của tôi cũng lớn như vậy phải không?”.

“Đương nhiên ạ.” Cảnh Ninh đáp: “Anh Lục đã dặn phải chuẩn bị phòng ốc đầy đủ cho cô Tường”.

Tường Ly nghe xong câu này rất hài lòng: “Làm phiền cô rồi”.

“Cô Tường đừng khách khí. Trong khoảng thời gian cô ở lại khách sạn, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với mọi yêu cầu của cô.”

Tường Ly đảo mắt: “Cô là tâm phúc bên cạnh anh Lục, tôi không dám phiền cô hầu hạ luôn luôn”.

Nhưng Cảnh Ninh vẫn nói: “Đây là những gì anh Lục đã căn dặn”.

Tường Ly nhìn cô ấy chăm chăm, lát sau cười khẩy, cũng không nói thêm nhiều nữa, chuyển chủ đề: “Mấy ngày tới, Thai Quốc Cường không được ăn đồ của khách sạn. Nhớ kỹ, món gì cũng không được. Những món ăn của ông ta, sẽ do tôi chịu trách nhiệm”.

Mặc dù Cảnh Ninh không hiểu nhưng vẫn làm theo lời dặn dò.

Thai Quốc Cường thấy Tường Ly có ý định ra về, bèn hoảng hốt: “Cô... Tường, lẽ nào cô định bỏ đi như vậy sao?”.

“Cậu ấy sẽ ở đây trông chừng ông 24/24.” Tường Ly hất cằm về phía Tường Tiểu Thiên.

Tường Tiểu Thiên sợ run người: “Dạ?”.

Thai Quốc Cường cũng kinh hoàng thất sắc: “Cậu ta?”.

Tường Ly xoay người, chỉ tay lên đỉnh đầu: “Nhìn thấy chuông đồng chưa?”.

Thai Quốc Cường gật gật.

“Chỉ cần chuông không rung, tức là con ma đó không đến. Có hiểu tôi nói gì không?”

Thai Quốc Cường bán tin bán nghi.

“Gia...” Tưởng Tiểu Thiên giật giật gấu áo Tưởng Ly, hạ thấp giọng van vãn: “Chị giết em đi còn hơn, nếu không nửa đêm hôm nay ma đến em cũng chết thôi”.

“Em yên tâm, chị đã bày binh bố trận, để xem con ma nào dám xông vào đây nào.” Tưởng Ly ấn tay lên cổ. Lăn lộn cả ngày, bây giờ việc cô muốn làm nhất là được ngấm mình trong bồn tắm có thả cánh hoa thơm phức. Cô từ từ cạy tay Tưởng Tiểu Thiên ra: “Em cứ nghỉ ngơi lấy sức đi. Nếu thời gian trôi chậm quá, em cứ đếm chuông mà chơi. Nếu xúi quẩy gặp ma thật, chị sẽ cảm nhận được, xuất hiện kịp thời”.

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này mới yên tâm hơn một chút. Nhưng Thai Quốc Cường rõ ràng tỏ ra nghi ngờ năng lực của Tưởng Tiểu Thiên. Ông ta bất thành linh hỏi: “Lỡ như cái chuông... rung rinh thì sao?”.

“Việc này à...” Tưởng Ly suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Ông cứ giờ lá bùa ra trước ngực, ma sẽ không làm hại được ông”.

“Hả?”

Tưởng Ly bật cười: “Cứ tin tôi sẽ sống lâu trăm tuổi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cô Chấp Tay Sau Lưng Đứng Trước Bức Giang Sơn Đồ

Về đêm, con đường Tô Hà đẹp vô cùng.

Ánh đèn kết lại như tấm lụa rực rỡ, lại xen lẫn đâu đây những tòa kiến trúc lịch sử mang nét cổ xưa. Thương Lăng là một mảnh đất thần kỳ, vừa gánh đỡ được phồn hoa, vừa ấp ôm được quá khứ, có ánh đèn thành thị muôn màu muôn vẻ vừa lưu giữ những nét đẹp cổ truyền các dân tộc khác nhau.

Tưởng Ly vừa bước vào quầy bar đã nhìn thấy Lục Đông Thâm

Anh đang bàn công việc cùng ba người mặc áo vest quần Âu khác, bên cạnh đặt rượu. Ba người kia thay nhau nói, chỉ có anh là yên lặng lắng nghe, tay giữ ly rượu, sau đó lại nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm. Anh ngồi ngay bên cạnh khung cửa sổ sát sàn, mặc một chiếc áo sơ mi đen, không còn đeo cả vật chỉnh tề như lần gặp trước, nhưng cũng không quá thoải mái, phóng khoáng.

Trời đêm quả nhiên rất hai người, không còn vẻ “giương cung bạt kiếm” của ban ngày. Nếu không có sự xung đột trực tiếp về mặt lợi ích, cô sẽ cảm thấy Lục Đông Thâm này cũng khá quyến rũ.

Đang bàn chuyện làm ăn sao?

Mặc dù không thể đánh giá được tỷ lệ khách ra vào khách sạn đến thời điểm hiện tại, nhưng vào lúc khách sạn bị những tin đồn quần chặt, Tưởng Ly đã cảm thấy thật ra việc làm ăn của nơi này cũng chẳng tốt đến mức ấy. Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hình như không phải như vậy.

Cô chợt nhớ lại đám người vừa nhìn thấy ở đại sảnh khách sạn, ai nấy đều kéo theo vali, bụi bặm mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Mà người tiếp đón họ là Cảnh Ninh.

Là người nào quan trọng đến mức Cảnh Ninh phải đích thân tiếp đón? Lúc đó Tưởng Ly đã mon men tán tỉnh cô nhân viên lễ tân để thăm dò, hỏi bóng hỏi gió thử xem, ai dễ người trong khách sạn cũng không biết rõ.

Phục vụ quầy bar cũng không làm khó cô, để mặc cho cô đi lại lung tung. Từ sớm, Cảnh Ninh đã căn dặn tất cả các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn nên ai cũng đều đã biết lại lịch của cô, vì vậy dù là một nơi chưa đặt trước không được phép vào như thế này, cô cũng được tự do thăm thú.

Tưởng Ly lại một lần nữa liếc về phía bàn Lục Đông Thâm rồi âm thầm thở dài.

Có lẽ, thực trạng của Thương Lăng bây giờ đã hoàn toàn khác trước, thật sự vô cùng nổi bật, trở thành địa phương khai thác kinh tế trọng điểm. Cho dù

thật sự có mấy lời đồn đại thì cũng chẳng ngăn được tham vọng của mấy nhà đầu tư. Cộng thêm việc xen vào của dự án Skyline, Thương Lăng chẳng khác gì một miếng bánh gato khổng lồ có phết mặt ong, có bao nhiêu tranh luận thì sẽ có bấy nhiêu dòm ngó.

Cô có phần lo lắng cho Đàm Diệu Minh.

Nếu là Thương Lăng của ngày xưa, anh ấy hoàn toàn có bản lĩnh chiếm cứ một phương, nhưng bây giờ thì sao? Mọi chuyện thật sự có còn bình lặng và nằm trong tầm kiểm soát?

Trời đêm nay đúng là rất đẹp nhưng Tường Ly đã đánh mất tất cả tâm trạng ngắm cảnh.

Ngược lại, Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy cô.

Người trong quầy bar không đông, đa phần đều tới bàn chuyện làm ăn, thế nên nơi đây cho dù là một nơi thuần uống rượu thì vẫn cứ sạch mùi tiền.

Nhưng Tường Ly xuất hiện như một làn nước trong vắt.

Cô mặc một chiếc áo dài kiểu Trung Quốc màu trắng thuần vừa vặn, hai vạt cân đối, cổ áo dựng đứng có cài cúc, chất liệu rất đẹp, giống tơ lụa có mang cảm giác của lụa, giống lụa lại mang nét đẹp của tơ. Chiếc áo dài gần như chấm bàn chân, càng tôn lên dáng người thẳng tắp của cô.

Trông cô có vẻ nhàn tản, sau khi bước vào cứ nhìn hết bên nọ đến bên kia, hoàn toàn tách biệt với bầu không khí tại nơi này, thế nên lại càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người khác. Cô dường như đã nhìn về phía này, nhưng không hề tiến tới, quay người đi về phía bức Giang sơn đồ.

Cô chấp tay sau lưng, đứng lặng trước bức tranh khổng lồ, anh tuần khí khái. Đứng từ xa nhìn cô cũng tự cảm thấy xung quanh cô thơm phức.

Nhưng cô cũng đi rất nhanh, chẳng biết đã nhìn ra điều gì kỳ diệu từ bức tranh ấy.

“Lục tổng?”

Lục Đông Thâm quay lại, khẽ nói: “Anh nói tiếp đi”.

Quầy bar “Night time” nằm tại hai tầng 49 và 50 của Skyline. Tại tầng 49 cung cấp những món ăn Italia chính gốc, xoay tròn lên lầu chính là vườn hoa tầng thượng. Quầy bar được thiết kế thành hình bán cung 180 độ, trong quầy bar có những bồi bàn tay bưng khay đồ ăn mặc áo vest đuôi tôm màu đen đi đi lại lại, dù là nam hay nữ diện mạo cũng rất ưa nhìn.

Tường Ly chọn tạm một ghế để ngồi xuống rồi gọi một cốc rượu. Từ đây có thể nhìn thấy quá nửa thành phố Thương Lăng về đêm, nhất là có thể thu gọn toàn bộ về quý phái của con đường Tô Hà vào tầm mắt. Còn ở tận cùng của tầm mắt phía xa xa kia là một khu vực nửa sáng nửa tối, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng xa hoa lộng lẫy trước mắt.

Dưới chân cô là một thế giới phồn hoa, được xây đắp bằng tiền bạc, đây chính là sự khác biệt giữa ánh sáng và bóng tối.

Người phục vụ bê rượu nhận ra cô, bèn hỏi dò cô có phải Tường gia hay không. Tường Ly đón lấy cốc rượu, cũng không hề giấu giếm. Cô mỉm cười thừa nhận. Cô phục vụ đó lập tức tỏ vẻ bất ngờ rồi hỏi cô có phần xấu hổ: “Em có thể chụp chung với chị một bức ảnh không ạ? Trong quán bar có rất nhiều người là fan hâm mộ của Tường gia ạ”.

Hâm mộ cô điều gì cơ?

Bất được ma hả? Hay là một người được đường đường tổng giám đốc Lục đích thân mời tới với một cái giá không hề rẻ?

Cô nghiêng đầu nhìn, đúng là có vài ba người phục vụ khác cũng đang ngó nghiêng nhìn về phía cô. Ngay gần đó cũng có vài vị khách quay sang đây, ánh mắt sáng rực như có lửa bên trong vậy, sáng một cách gian tà.

Tường Ly đặt cốc rượu xuống, theo đà ôm lấy cô gái trẻ. Loáng thoáng có tiếng hú hét từ phía xa, khi nhìn lại cô gái trong lòng cô đã đỏ bừng mặt. Cô cười: “Chụp chung thì thôi đi, tôi không thích chụp ảnh cho lắm. Nhưng mấy hôm nay tôi đang ở trong khách sạn, nếu cô gặp rắc rối gì hay gặp phải con ma nào có thể thông qua giám đốc đại sảnh để tìm tôi”.

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, khi rời đi mặt cũng trở nên hí hửng lạ thường.

Dưới tầng rất náo nhiệt, có ban nhạc sống, chung quy vẫn có những người chẳng tin vào ma quỷ tới đây tìm kiếm niềm vui. Tầng thượng lại khá yên tĩnh, chỉ có những người thật lòng muốn hẹn hò hoặc ngắm cảnh.

Có lẽ lai lịch của cô thật sự được lòng mọi người, cô liên tục được nhận vài ly cocktail, đủ các màu xanh xanh đỏ đỏ trong rất đẹp. Không cần ném thử, chỉ mới nhìn màu cũng đã biết nó được pha chế bởi bartender đỉnh cao tại đây.

Cô chọn một ly cocktail màu hổ phách uống thử, đầu tiên có mùi muối biển thoáng qua, khi hít sâu lại xuất hiện hương thơm của hoa hồng, lại vì có trộn cả bơ nên khiến thứ mùi trở thành ngọt ngào. Nhưng rượu khá nặng, rượu chảy vào dạ dày giống như một quả bom vậy. Tường Ly đặt ly rượu ra trước mặt, nhìn từng tầng màu sắc của nó qua ánh đèn đường.

Mọi người trên đời chỉ biết mỗi tầng mỗi lớp là một loại nguyên liệu nhìn thấy được, sờ vào được, ví dụ như hoa, như muối, như sữa, như bơ, từng chút

một hòa tan vào rượu. Nhưng ở trong mắt cô, tất cả mọi tầng lớp ấy là mùi hương. Cô không cần nhìn, chỉ cần nhẹ nhàng ghé mũi ngửi là biết rõ bí mật của từng ly cocktail.

Cũng giống như cô có thể ngửi thấy bí mật của từng con người đi ngang qua đời mình, bí mật trong sinh lý là bệnh tật, bí mật trong trái tim là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong từng thớ thịt, cuối cùng tỏa ra mùi hương giống như men rượu vậy, không giấu được, không trốn được.

Xung quanh xuất hiện thêm mùi gỗ, mùi thuốc lá thoảng qua và mùi rượu nhạt nhòa. Các mùi hương đan cài vào nhau, rất sạch sẽ.

Tường Ly quay đầu, hóa ra là Lục Đông Thâm.

Không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, trong đầu cô vẫn còn hình ảnh ban nãy anh cùng người ta bàn công việc.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi còn tưởng người ta chỉ trừ ma trừ yêu vào buổi tối”.

“Bây giờ đến cả hòa thượng cũng còn có giờ làm việc theo quy định, dĩ nhiên tôi cũng phải bắt kịp thời đại.” Tường Ly một tay chống má, một tay lấy ngón trỏ miết nhẹ qua dãy ly rượu trước mặt mình: “Còn nữa, được trở thành trợ lý đặc biệt của anh Lục chắc chắn cũng là một người hơn hẳn người thường”.

“Dù là học thức hay kinh nghiệm làm việc của Cảnh Ninh đều xuất sắc hơn người thường.” Lục Đông Thâm nói.

“Thế nên, anh cố mà tận dụng đi.” Tường Ly cho rằng mọi người đều là người nhảy bén, không cần phải vòng vo tam quốc: “Mang trợ lý đặc biệt ra theo dõi tôi, anh Lục cũng xem trọng tôi quá”.

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói gì, rút bao thuốc, mở ra rồi hỏi: “Cô không thấy phiền chứ?”.

Tường Ly lắc đầu, nhưng kỳ thực trong lòng đang lăm bắm: Anh ta không có ý rời đi, nhưng rõ ràng lại không có ý định bàn chuyện công việc với cô, anh ta định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Có Người Muốn Len Lỏi Vào Trái Tim Anh Lục

“Cô thấy rượu ở đây thế nào?” Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, giống như đang hỏi rất tùy ý.

Tường Ly có phần nghi hoặc, hình như, cô và anh vẫn chưa thân thiết đến mức có thể coi rượu là một đề tài dễ vui vẻ tâm tình thì phải?

“Một loại cocktail rất chân thực.” Cô đưa ra một đánh giá đúng trọng tâm.

Lục Đông Thâm châm điếu thuốc lên, nụ cười nơi khóe miệng cũng được giấu sau làn khói trắng xanh: “Chân thực?”.

“Phải, dùng một nguyên liệu chân thực, độ cồn chân thực, mà con say mà người ta nhận lại cũng không thể hàm hồ.” Tường Ly nhẹ nhàng đưa ly rượu rồi gỡ quả anh đào trên mép ly xuống, bổ sung thêm một câu: “Nhưng đổi lại là tôi, tôi sẽ dùng hoa cam thay cho anh đào. Tuy rằng mùi hương của anh đào thiên về lạnh, nhưng mùi hương của trái cây sẽ có thêm vị ngọt trong vị lạnh. Nếu muốn sáng chế ra một loại cocktail thích hợp với một người đẹp vừa cao ngạo vừa lạnh lùng thì vị lạnh tới cực điểm của hoa cam là thích hợp nhất”.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Cô rất nhạy cảm với mùi hương”.

Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly nhìn được ý cười trong mắt anh, không còn nghiêm nghị, xa cách như lần đầu gặp mặt. Bị một người đàn ông như vậy nhìn chăm chú, e rằng bất kỳ cô gái nào ngoài kia cũng phải bại trận. Tường Ly đường hoàng đón nhận ánh mắt ấy và nói: “Người pha chế thuốc lá cho anh Lục mới xứng đáng được gọi là nghệ nhân”.

Trên người anh vẫn còn những thứ mùi khác, mùi da thuộc, mùi kim loại lúc ẩn lúc hiện, giống như thứ mùi bản chất của anh, hoặc có khi đó chính là mùi của thuốc lá.

Đến cả điếu thuốc hút chơi cũng là hàng đặt làm, có thể thấy người đàn ông này yêu cầu cao nhường nào đối với chất lượng cuộc sống.

Nghe xong, Lục Đông Thâm cười khê: “Loại thuốc này có gì khác biệt?”.

Tường Ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, mượn cảnh đêm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Lục Đông Thâm thấy vậy, lại hỏi: “Sao vậy?”.

“Trong lòng anh Lục cất giấu một người phải không?” Cô cười, ly rượu trong tay đã cạn, được cô đặt sang một bên, nhân tiện cầm bao thuốc của anh lên, rút một điều ra khỏi đó.

Câu này đề cập đến chuyện riêng tư nhưng Lục Đông Thâm không giận, anh vẫn hết sức bình thản. Cô đưa điều thuốc trượt nhanh qua đầu mũi, rồi lấy ngón cái và ngón trỏ vân vê đùa nghịch, nhìn thẳng vào anh: “Hoặc là... có người muốn được len lỏi vào trái tim anh Lục”.

Lục Đông Thâm có phản ứng thú: “Cô Tường có thể đọc ra được nhiều chuyện như vậy chỉ bằng một điều thuốc ư?”.

“Thứ tiết lộ bí mật không phải là thuốc.” Tường Ly cất điều thuốc đi: “Mà là người đã dồn toàn bộ tình yêu và nỗi nhớ dành cho anh Lục vào điều thuốc này”.

Cô lại tiện tay với lấy một ly rượu, uống một hớp rồi mỉm cười bỏ sung hai chữ: “Con gái”.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, đồng thời dập tắt đầu lọc vào trong gạt tàn, khẽ nói: “Chỉ là một điều thuốc thôi mà”.

Câu nói ra ý tứ sâu xa, câu chưa nói lại gợi nhiều suy đoán. Tường Ly cảm thấy biết đâu mình đã cắt nghĩa sai, có thể anh đã hiểu đạt hết mọi suy nghĩ của mình rồi.

Chẳng qua chỉ là một điều thuốc thôi mà, hoặc là nó vốn không quan trọng, có thể thoáng qua như gió nhẹ mây bay, hoặc là nó vốn quá quan trọng nên mới né tránh.

Thật ra Lục Đông Thâm không được coi là một đối tượng dễ nói chuyện. Anh không hay chuyện, cho dù tối nay bất ngờ ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng đa phần chỉ im lặng. Nhưng chỉ vài câu anh nói lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Thế nên chẳng biết từ khi nào Tường Ly đã uống sạch mấy ly rượu trước mặt, khi tỉnh lại chính cô cũng bất ngờ.

“Có thời gian, anh Lục nên tới MEET ngồi thử.”

“Đó là nơi nào?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Một quán bar thuộc quyền sở hữu của Đàm gia, cũng là quán bar rộng lớn nhất Thương Lãng. Mọi người đều thích tới đó, hoặc là uống rượu, hoặc là xả stress, cũng có thể là kiếm một chuyện tình một đêm...” Tường Ly uống nốt ly rượu cuối cùng: “Chỗ của anh sang trọng và tao nhã quá, mà rất nhiều người lại thích tới mấy nơi khiêm nhường trần tục hơn, để họ được hoàn toàn thả lỏng và trút bỏ”.

Nói xong câu này, cô cũng định rời đi. Cô nhảy xuống chiếc ghế chân cao, mũi chân vừa chạm đất, không ngờ lại khiến cô đứng không vững. Một giây sau, Lục Đông Thâm đã vươn cánh tay dài ra đỡ lấy cô vững vàng.

Cánh tay trên eo rất rắn chắc, có một giây phút khiến Tường Ly nghĩ rằng mình đã say, nếu không đã chẳng cảm thấy có một dòng nước ấm áp từ eo nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, sau đó chảy tràn qua tim và lên tới đại não. Hơi thở của cô chỉ toàn mùi rượu, và mùi hương của anh.

“Cô không sao chứ?”

Giọng anh vọng vào tai, trầm áp, dày dặn. Tường Ly chắc chắn mình say thật rồi. Cảm ơn xong, cô đứng thẳng lên. Lục Đông Thâm cũng tự nhiên thu tay về.

“Đi thôi, tôi đưa cô xuống dưới.” Anh cũng đứng lên.

“Sợ tôi bỏ mặc khách hàng của anh mà chạy sao? Yên tâm đi, tôi đã cầm tiền của người ta thì phải trừ ma giúp người ta.” Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly mới phát hiện người đàn ông này cao thật, bản thân cô cũng chỉ vừa chạm tới vai anh, sao bỗng dưng lại có cảm giác mọi tự tin đều bị chèn ép.

Lục Đông Thâm cười, giải thích: “Cô là khách quý tôi mời tới đây, tôi phải bảo đảm cho sự an toàn của cô. Và lại, tiện đường”.

Suốt dọc đường đi, Tường Ly cứ nghĩ mãi về khái niệm “tiện đường” của anh. Anh đưa thẳng cô về tới cửa phòng. Cô không nén nổi tò mò, bèn hỏi: “Anh Lục cũng ở tầng này hả?”.

“Tôi ở phòng 3601.”

Tường Ly hơi sững người, cô quay đầu lại nhìn biển phòng mình. 3501, quái đản thật.

“Anh ở phía trên tôi?” Ý tứ ban đầu của cô là: Thế này mà gọi là tiện đường á? Nhưng vừa buột miệng nói ra, cô bỗng cảm thấy câu này sai sai, lập tức giải thích: “Ý tôi là... thì ra anh ngủ ở trên tôi à?”.

Vẫn cứ không bình thường.

Khóe miệng Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười, anh cứ nhìn cô miết.

Nhìn đến độ cô chỉ muốn giáng cho mình một bạt tai, cuối cùng cô cũng tìm ra được một logic hợp lý nhất: “Thì ra anh sống ở bên trên tôi”.

Lục Đông Thâm dường như đang phải cố nhịn cười. Anh háng giọng rồi đáp: “Phải, phòng của tôi ở trên đầu cô”.

Một câu nói vừa chừng mực vừa ga lăng, nhưng sao Tường Ly nghe kiểu gì cũng thấy có cảm giác anh đang cười cô là đồ con gái “lưu manh”. Không tạm biệt nữa, mà cô cũng chẳng muốn “gặp lại”*, ngay cả lời chúc ngủ ngon cô cũng không buồn nói, lập tức quay người quẹt thẻ mở cửa phòng.

Lời chào “Tạm biệt” trong tiếng Trung còn có nghĩa là gặp lại.

“Cô Tường này.”

Tường Ly đẩy cửa ra, quay đầu nhìn anh.

“Vấn đề của Thai Quốc Cường cần giải quyết trong mấy ngày?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Bốn ngày”.

“Ba ngày thôi.” Giọng Lục Đông Thâm tuy khẽ khàng nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ lên không ít: “Tôi chỉ có thể cho cô thời gian ba ngày”.

Tường Ly nhìn anh có phần nực cười: “Anh Lục này, anh phải hiểu một chuyện, anh mới là người đang nhờ tôi giúp đấy”.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi là người làm ăn, tôi không những quan tâm vấn đề thời gian và hiệu quả, mà còn phải quan tâm tới việc tập trung và kết quả. Nếu mọi người đều kính trọng gọi cô một tiếng Tường gia thì thời gian ba ngày đối với cô mà nói là quá rộng rãi. Nếu không, tôi buộc lòng phải nghỉ ngơi”.

Tường Ly nửa đùa nửa thật: “Nghỉ ngơi chuyện gì? Năng lực của tôi? Hay anh cho rằng tôi là một kẻ lừa đảo?”.

“Không.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Tôi sẽ nghỉ ngơi cô có mục đích khác”.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của người khác.” Tường Ly lạnh nhạt đối đáp.

“Cô không quan tâm, nhưng Đàm Diệu Minh thì có.”

Tường Ly không ngờ anh lại lôi Đàm Diệu Minh vào, đây không khác gì chọc vào tử huyệt của cô, khiến cô dù có một bụng tức cũng đành phải kiềm chế.

“Hôm nay là ngày đầu tiên.” Lục Đông Thâm cười như không cười.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu sau đó mở cửa phòng, buông hai chữ hân học qua khe cửa:

“Gian thương!”

Cánh cửa đóng rầm lại, kết thúc một lần bại trận mà cô không muốn thừa nhận. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuối Cùng Em Vẫn Chỉ Một Mình, Làm Bạn Với Cô Đơn

“Em qua đây ngửi thử xem, có thơm không?”

“Thơm quá! Giống như mùi trầm hương, nhưng ngửi kỹ thì lại êm ái hơn mùi trầm hương.”

“Là mùi bạch mộc hương, còn có tên là trầm hương đất, lấy phần nhựa cây sau khi tách vỏ. Anh tách rời Benzylide neacetone trong mộc hương, Furan nguyên chất trong bạch mộc hương ra, chỉ rút lấy axit bạch mộc hương, andehit bạch mộc hương và thành phần tỏa ra - axit hồi hương, chính là mùi hương mà em hiện đang ngửi thấy.”

“Chia tách mùi hương? Tà Thôi, anh giỏi quá đi mất!”

“Loại dụng phương pháp này, chúng ta sẽ nhanh chóng biết được bí mật trong bí kíp...”

...

“Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!”

“Thả cô ra cô có thể làm được gì? Cô nghĩ mình còn có thể làm được gì?”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ bị báo ứng!”

“Liệu có bị báo ứng hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không một ai tin lời cô nữa...”

Tường Ly choàng tỉnh giấc, thở từng hơi dồn dập. Những cảnh tượng trong mơ đan xen vào nhau, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng cào xé, phần nộ và gào thét. Những hình ảnh không hoàn chỉnh trong mơ giống như những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau vụ tai nạn giao thông, đâm sâu vào não bộ khiến cô đau đớn.

Cô ngồi dậy khỏi giường, ôm lấy đầu.

Con đau khó nhằn nhện ấy như mọc chân, kéo dài từ đầu tới tận nơi sâu nhất của trái tim, như một lưỡi dao găm mạnh, không ngừng xả thịt lọc gân. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài từ trán xuống. Cô không chịu đựng nổi nữa, loạng choạng lao đảo bước xuống giường, lao ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài trời tối đen, trên độ cao ba mươi mấy tầng, bầu trời sao rất sâu, còn vầng trăng rất tròn.

Tường Ly giật lấy chiếc túi xách trên sofa, run run rút một hộp thuốc lá bằng kim loại màu đen hình chữ nhật dài, đồng thời cũng rút ra một con dao.

Chính là con dao Phần Lan cô vừa mới mua.

Tường Ly dừng người nhìn một lúc rồi từ từ hướng tay về phía nó.

Loại dao thích hợp nhất khi sinh tồn ở nơi hoang vu, cắt sắt thành bùn, nói chí tới gân cốt.

Ngón tay vừa chạm vào chuôi dao, cô bất ngờ khựng lại. Tường Ly thở gấp, nhìn chằm chằm con dao gần mình trong gang tấc, một lúc lâu sau, tay cô đổi hướng, chuyển về phía bao thuốc.

Cô khẽ ấn một cái, nắp kim loại bật ra, bên trong có mười cây thuốc lá dành cho nữ giới màu đen, dáng dài.

Cô châm một điếu lên.

Khói thuốc vẩn vít quanh cơ thể, nhuộm mùi hương của khói, mùi hương như rừng sâu trên núi cao, như mùi của đỉnh núi tuyết, lại rất thanh nhã, trong cái thanh nhã toát lên sự ấm áp.

Tường Ly rít một hơi, mùi hương ấy cuối cùng đã xoa dịu mọi tâm trạng căng thẳng và bất an của cô. Cô chọn một góc bên cạnh khung cửa sổ sát sàn để ngồi xuống, một tay cầm thuốc, tay kia ôm vòng lấy hai chân.

Ánh trăng thanh lạnh, hắt xuống bức ảnh chụp chung khắc trên chiếc hộp kim loại đã bật mở. Cô gái trong ảnh tóc dài tung bay, nụ cười tươi như hoa, người đàn ông mỉm cười tuần tú, hiền ngang phi phàm. Hai người đứng tựa vào nhau, khoe miệng ánh mắt đều đọng đầy ngọt ngào.

Tà Thờ...

Anh dạy em cách đối mặt với cô đơn, nhưng bây giờ, cuối cùng em vẫn chỉ có một mình, vẫn chỉ biết bầu bạn với cô đơn.

Tường Ly vùi mặt vào đầu gối.

Bàn tay cầm thuốc vẫn đang run lên bần bật, con mắt xanh trên cổ tay cùng với những vòng khói quấn quanh dường như cũng u ám đi không ít.

Có lẽ Tà Thờ vĩnh viễn không biết được, sau anh, cô cũng bắt đầu sợ hãi đối mặt với những cơn ác mộng và những đêm dài tỉnh lại sau giấc mơ.

Chuông di động đột ngột kêu lên.

Vào một đêm yên tĩnh như thế này, di động bỗng nhiên có động tĩnh chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Điều tốt đẹp duy nhất là nó khiến Tường Ly biết cô không phải người duy nhất thức giấc.

Cô nhận máy, đầu kia là tiếng gào khóc thảm thiết của Tường Tiểu Thiên.

“Tường gia, có chuyện rồi!”.

Khi Tường Ly tới nơi, căn phòng đã loạn thành một mớ bòng bong.

Trong phòng khách toàn là vệ sỹ, ai nấy đều hoang mang tốt độ. Thai Quốc Cường chỉ mặc độc một chiếc quần tam giác đang cười lên lưng Tường Tiểu Thiên, giống hệt như con bạch tuộc, miệng không ngừng hét: “Tránh ra! Mày tránh ra ngay! Đừng bám lấy tao!”.

Tường Tiểu Thiên cũng Thai Quốc Cường, hai tay cào cấu lung tung. Nhưng sức của Thai Quốc Cường cũng không hề nhỏ. Ông ta chẹn cánh tay mình vào cổ Tường Tiểu Thiên, hai chân bám chặt lấy hông cậu, mặc kệ cậu rung lắc kiểu gì cũng không nhảy xuống. Thấy Tường Ly đến, Tường Tiểu Thiên gào lên như nhìn thấy cứu tinh ngàn năm: “Gia ơi, cứu em!”.

Cảnh Ninh cũng có mặt, rõ ràng cảnh tượng này đang khiến cô ấy bối rối. Sau khi nhìn thấy Tường Ly, cô ấy bất ngờ giây lát mới phản ứng lại: “Cô Tường, mau giải quyết đi”.

Tường Ly cũng không quan tâm ánh mắt kỳ quặc của Cảnh Ninh. Cô tiến lên, quăng túi xách về phía sofa, hét một tiếng với đám vệ sỹ: “Tách hai người họ ra!”.

Toàn là các vệ sỹ riêng của ông ta, có lẽ sợ làm ông chủ của mình bị thương nên không ai dám cứng rắn. Nghe Tường Ly hét như vậy, vài người đàn ông cao to mới tiến lên bẻ tay bẻ chân, cạy cánh tay, cẳng chân. Tường Tiểu Thiên ngửa cổ lên kêu gào: “Này, nhẹ tay thôi! Sao lại kéo cánh tay tôi! Aiya, cò, cò tôi!”.

Khó khăn lắm họ mới kéo được Thai Quốc Cường ra khỏi người Tường Tiểu Thiên. Nhưng ông ta vẫn gào ầm lên như điên, khua tay múa chân trong không khí: “Đi ra! Đi ra!”.

Hai người vệ sỹ liều mạng giữ rịt ông ta nhưng rõ ràng hơi đuối sức.

Tường Ly tiến lên, né tránh khỏi đường vung tay của ông ta, gọi tên ông ta: “Thai Quốc Cường, nhìn tôi đây!”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới hoàn hồn lại. Nhìn thấy Tường Ly, ông ta kích động ôm chặt cánh tay cô: “Pháp sư ơi cứu tôi! Cô ta đến rồi! Cô ta đứng kia kia!”. Nói rồi, ông ta rút tay ra chỉ về phía cửa ra vào.

Tường Ly chỉ biết cánh tay mình bị kéo đến đau đớn, nhất thời không giăng ra được. Thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu nhìn về phía cửa kêu gào, cô nhủ mày, cô giờ tay phải lên đánh mạnh một cái vào gáy ông ta. Thai Quốc Cường kêu hự một tiếng, một giây sau mềm nhũn người, ngã rạp xuống đất.

Đám vệ sỹ thấy vậy không vui, vừa định lên tiếng thì Tường Ly đã bực dọc nói trước: “Khiêng chủ các người về phòng”. Cô xoa xoa cánh tay trái, chửi thề: “Mẹ kiếp!”.

Sau khi Thai Quốc Cường được khiêng về phòng ngủ, Tường Tiểu Thiên mới tưởng như sống dậy. Sợ Tường Ly trút giận lên đầu mình, cậu nói ngay: “Tất cả những gì chị bố trí em hoàn toàn không động vào một chút nào. Chẳng biết Thai Quốc Cường trúng gió gì, vừa qua nửa đêm liền sống dậy như cương thi, cứ nói là có ma đến. Mà rõ ràng mấy chiếc chuông trên đầu đầu có rung rinh! Mẹ nó, ông ta vờ vịt phải không chị!”.

Đây quả thực là sự thật, Tường Ninh cũng đã chứng kiến. Khi Thai Quốc Cường gào thét, trong phòng rõ ràng không có động tĩnh gì. Tuy rằng cô ấy không tin tưởng lắm vào những trò trừ tà xua quỷ của Tường Ly.

Tường Ly bước vào phòng ngủ, lay lay Thai Quốc Cường nhưng ông ta không có phản ứng gì, cú đánh ban nãy của cô quả thực có hơi mạnh tay. Tường Tiểu Thiên cũng bám theo cô đi vào, ở bên không ngừng giải thích: “Chị xem, bùa máu trên mặt ông ta cũng chưa rửa, ông ta...”.

“Túi bùa đâu?” Cô bất ngờ hỏi một câu.

Bao ám ức trên khuôn mặt Tường Tiểu Thiên khựng lại: “Dạ?”.

“Túi bùa của Thai Quốc Cường đâu?” Tường Ly đứng thẳng dậy, nhìn Tường Tiểu Thiên và quát.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trông Cô Như Bây Giờ Đẹp Hơn

“Không... Không ở trên người ông ta à?” Nói xong câu này, Tường Tiểu Thiên với vờ nhẽ, nhớ ra ban nãy Thai Quốc Cường chỉ mặc độc chiếc quần lót chạy tũ trong ra ngoài, làm gì có chỗ nào để thất lá bùa. Thế là cậu hoảng hốt: “Em đã dặn ông ta kiểu gì thì kiểu cũng phải đeo lên người rồi. Ông ta nói buồn ngủ nên muốn đi ngủ, em mới ra ngoài phòng khách kịp ăn lót dạ...”.

“Ai cho phép em ra ngoài phòng khách ăn uống?” Tường Ly lại quát tiếp.

Cảnh Ninh nghe thấy tiếng ầm ĩ cũng đi vào, thấy Tường Ly nghiêm mặt lại, cô ấy cũng không dám nói gì. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên ủ rũ mặt mày: “Em... đói quá... thế nên...”.

“Mấy ngày nay em cần ăn uống gì thì xuống nhà ăn, khóa kỹ cửa nẻo. Không được phép ăn thứ gì ngoài phòng khách hết, không được phép để thứ mùi gì khác xuất hiện trong căn phòng này, hiểu rõ chưa?” Khuôn mặt Tường Ly sa sầm lại.

Tường Tiểu Thiên chỉ mới nhìn thấy biểu cảm này của cô khi chuẩn bị đánh nhau với ai đó nên sợ hãi gật đầu lia lịa.

Cảnh Ninh khó hiểu nhìn Tường Ly.

Tường Ly không buồn ngó ngang tới cô ấy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tường Tiểu Thiên không dám động đây, chỉ biết đứng đực ở đầu giường.

Không bao lâu sau, Tường Ly quay trở lại, trong tay có thêm một túi bùa mới. Lần này cô cột chặt vào cổ Thai Quốc Cường rồi ngẩng đầu nghiêm mặt nói với Tường Tiểu Thiên: “Nếu chị còn nhìn thấy lá bùa này biến mất khỏi người ông ta một lần nữa, chị sẽ đánh gãy chân em”.

Tường Tiểu Thiên sứt sứt, gật đầu.

Cảnh Ninh thấy vậy bèn tiến lên hỏi: “Cô Tường, tình hình của Thai tổng chỉ cần giải quyết như vậy thôi sao?”.

Tường Ly nhìn Cảnh Ninh, khẽ nhướn mày: “Sao cô lại hỏi vậy? Hay cô lại muốn tôi làm thêm một màn pháp thuật nào khác? Trợ lý Cảnh, có những tai họa không phải cứ làm phép là hóa giải được đâu”.

“Cô Tường dĩ nhiên sẽ có cách của riêng mình, nhưng tôi nghĩ, cô cần phải giải thích với Lục tổng một chút.”

Tường Ly không hiểu.

Cảnh Ninh hất cằm ra phía ngoài: “Chuyện này đã làm kinh động tới Lục tổng, anh ấy cũng tới rồi, đang ở ngoài phòng họp”.

Phòng họp nằm ở phía Tây của căn phòng tổng thống, sát bên cạnh phòng tập gym, cách căn phòng ngủ hiện tại Thai Quốc Cường đang nằm cả một phòng khách và một gian phòng chơi game rộng lớn. Thế nên sau khi Tường Ly gõ cửa đi vào, đóng cửa lại, cô cảm thấy nơi đây đích thực là một nơi ẩn nấp hoàn hảo, yên tĩnh.

Nhưng cô nghĩ, ban nãy âm ỉ như vậy, cũng có thể anh đã nghe thấy toàn bộ.

Ánh sáng trong phòng màu vàng tơi, sắc màu của ngọn đèn dưới sàn êm dịu, tăng thêm cảm giác bình yên.

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trước mặt là bàn uống nước dài hơn hai mét, anh đang xếp bài giấy, dùng hai lá bài xếp đối lập thành trụ ba góc hình chữ A. Trên đỉnh hai lá bài đặt ngang một lá bài. Anh xếp một dãy dài ở dưới cùng, rồi xếp dần lên cao, mỗi khi xếp thêm tầng mới thì lại bỏ bớt số lượng một cột trụ.

Trước khi bước vào, Tường Ly đã nghĩ ra một vài khả năng, ví dụ như anh sẽ sa sầm mặt lại hoặc là ra điều hỏi tội, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Anh chỉ ngồi đó, khuôn mặt điển trai chìm trong quầng sáng, từ tốn xếp bài.

Cô tinh mắt đếm nhanh, anh đã xếp được mười tầng rồi. Trò này cô đã từng chơi, tháp bài càng cao thì tay phải càng bình tĩnh, lòng phải càng vững vàng. Một trò chơi tưởng như đơn giản nhưng không phải ai cũng thử thách được, đến cuối cùng, thứ mà trò chơi này khảo nghiệm con người chính là sức nhẫn nại, trầm ổn và trí thông minh.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm cũng không ngẩng đầu. Anh cầm đại một lá bài rồi nói một câu: “Cô ngồi đi”. Trong lúc ấy, anh đã vững vàng đặt lá bài trong tay lên hai trụ.

Sắc mặt anh quá bình thản, cũng chẳng nhìn ra anh vui hay giận. Tường Ly ngồi xuống đối diện anh, ngắm lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay rộng lớn và dày dặn, các khớp ngón tay rõ ràng, đây là bàn tay của một người kiểm soát.

“Anh Lục thật có nhã hứng.”

“Nhã hứng thì chưa dám nói.” Lục Đông Thâm còn không buồn ngược mắt lên: “Bị người ta đánh thức giấc ngủ nên đành làm chuyện gì đó nhạ nhẽ để giết thời gian”.

Tường Ly nghe ra ý tứ của anh bèn hắng giọng: “Tôi vô cùng xin lỗi về sự cố đêm nay”. Cô không muốn giải thích quá nhiều, vừa lãng phí thời gian vừa không cần thiết.

Sở dĩ xin lỗi vì nửa đêm nửa hôm khiến anh phải lăn lộn ra đây chung quy không hay ho chút nào. Thật ra anh cũng không nói điều, dù cách nhau cả một chiếc bàn nhưng cô vẫn ngửi được mùi sữa tắm và dầu gội trên người anh. Các sản phẩm trong phòng tắm của khách sạn đều được thống nhất sử dụng chung một thương hiệu, thế nên chắc chắn anh định tắm rửa xong thì đi ngủ.

Còn cả việc sơ mi đen, rõ ràng là đã được thay ra. Anh mặc chiếc quần Âu đen, ngồi đó, đáng người rần rở, cũng không quá nghiêm nghị, chỉ ít cúc áo của anh được mở rộng ba nút, nhìn trông cũng ôn hòa hơi một chút.

Nghe xong lời xin lỗi của cô, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, khi nhìn cô có một khoảnh khắc ngỡ ngàng.

Thì ra tóc cô cũng dài, đến vai, tóc còn rất đẹp, mềm mại đen nhánh, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô. Về khí khái vẫn còn trong đôi mắt nhưng vì mái tóc dài đó mà nó nhuốm thêm chút quyến rũ, kiều diễm.

Tường Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc: “Tôi biết là bây giờ tôi đầu tóc bù xù trông rất kinh, nhưng anh cũng không cần nhìn tôi chăm chú vậy đâu”.

Cuộc điện thoại đó của Tường Tiểu Thiên thấm thiết đến độ có cảm giác nếu cô không khẩn trương lên, sẽ không được gặp mặt thằng bé lần cuối, nên cô chẳng có thời gian trang điểm ăn mặc cho từ tể, nhất là không có thời gian để đội mái tóc giả ngắn ngắn. Cô có rất nhiều bộ tóc giả, đủ các thể loại tóc giả kiểu ngắn. Người quen biết cô đều không hiểu vì sao cô si mê tóc giả đến vậy. Đến cả Tường Tiểu Thiên lúc rảnh rỗi cũng nói: *Gia à, đội tóc giả chị không thấy phiền sao? Nghe nói mấy bộ tóc thật dùng để làm tóc giả hay bị ma nhập lắm... Thật ra mái tóc dài của chị đẹp lắm mà...*

Họ đều không biết, tóc giả giống như khuôn mặt thứ hai của cô vậy. Cô không muốn đối diện với hình ảnh mái tóc dài của mình, giống như không muốn đối diện với khuôn mặt đầu tiên khó coi.

Nhưng tối nay đúng là cô quên sạch, phải đến lúc Cảnh Ninh nhìn cô bất ngờ cô mới hoảng hốt nhớ ra mình quên đội.

Lục Đông Thâm đùa nghịch lá bài trong tay, cứ nhìn cô mãi, lát sau mới nói: “Người cô...”.

Tường Ly không hiểu gì, cúi đầu xuống, nhìn một lượt cơ thể mình, có gì không ổn à?

Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa, anh cười: “Chúng ta không đùa nữa, quay về việc chính đi, tôi có thứ này đưa cô”.

Cô tối nay quả thực khiến anh ngỡ ngàng, ngoài mái tóc dài đó ra trên người cô còn có một mùi hương kín đáo thoáng ẩn hiện, rất nhẹ nhàng. Nếu có tình người sẽ không ngửi thấy, nhưng vô tình nó lại lấp đầy lồng ngực.

Mùi hương này, anh rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã ngửi thấy ở đâu.

Còn bên kia, Tường Ly lẩm bẩm trong lòng: Ai đùa với anh chứ? Đang mãi nghĩ, thì cô thấy anh lấy ra một thứ, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn kỹ thì phát hiện là túi bùa lúc trước buộc lên người Thai Quốc Cường. Nó đã bị rách lộ một góc bên trong. Chắc Thai Quốc Cường làm rơi mất lúc nào không biết.

Cô đang định lấy về thì Lục Đông Thâm giữ tay cô lại: “Tôi có một vấn đề muốn được thỉnh giáo cô Tường”.

Bàn tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. Tường Ly sửng người giây lát, sau khi tỉnh lại định rút tay về nhưng không được như ý. Anh hơi đổ người về phía trước, nhìn cô và nói: “Một chiếc túi không, một chiếc túi bỏ cát vào trong hoặc giống như bây giờ, là một chiếc túi bỏ lá vào trong. Đây là cách trị bệnh của cô?”.

Tường Ly để mặc anh nắm tay mình, không rút lại nữa: “Anh Lục, anh đã từng xem màn ảo thuật lật con át chủ bài cuối cùng lên chưa? Anh không công nhận cách chữa bệnh của tôi cũng không sao, chỉ cần Thai Quốc Cường thuận lợi bước ra khỏi khách sạn của anh thì coi như tôi giỏi. Có một câu rất hay: Không cần biết là mèo đen hay mèo trắng, cứ bắt được chuột mới là mèo khôn”.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô, trong ánh mắt có thêm chút cân nhắc. Tường Ly cũng không bị ánh mắt của anh đánh bại, cô nhìn thẳng vào anh từ đầu tới cuối, có ý như muốn đấu tới cùng.

Lát sau, Lục Đông Thâm thu tay về, cười khẽ: “Được, vậy tôi sẽ ngồi đợi tin tốt lành của cô”.

Anh đứng lên, xem chừng định đi rồi.

Tường Ly nhìn chằm chằm theo bóng lưng anh, giây phút này mới thở phào nhẹ nhõm, cô đang định hất đổ tháp bài của anh, không ngờ anh đi ra tới cửa lại quay lại: “Phải rồi”.

Tay cô đặt ngang trên không trung.

Lục Đông Thâm dường như đã phát hiện ra ý đồ của cô, khéo môi ẩn hiện một nụ cười: “Trông cô như bây giờ đẹp hơn đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nhảy Múa Cùng Mùi Hương

Một đêm cứ thế trôi qua.

Tường Ly không quay về phòng mà ở nguyên trong phòng của Thai Quốc Cường. Cô giải thích với Tường Tiểu Thiên rằng cô phải ở lại để bảo vệ trận pháp. Tường Tiểu Thiên thể hiện đúng tinh thần “Đem quân đi, chưa thắng mạng đã vong”, Tường Ly chẳng buồn giải thích. Cô quăng cho cậu chiếc thẻ phòng của mình rồi nói: Cút ra ngoài đi ngủ cho gia!

Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên dè dặt hỏi: “Gia, em như thế này không được coi là bỏ chạy trước trận chiến phải không? Em sẽ không xúi quẩy phải không?”.

Tường Ly không còn hơi sức quan tâm tới cậu, chỉ buông một chữ: “Cút!”.

Khi Thai Quốc Cường mở mắt ra, phía chân trời đã tờ mờ sáng.

Cú đánh của Tường Ly không hề nhẹ, khi ông ta tỉnh dậy, gáy vẫn còn đau nhức.

Trong một góc sát cửa sổ của phòng ngủ có một chiếc ghế dài, loại ghế “quý phi”. Tường Ly nằm nghiêng người trên ghế, nhắm mắt lại, hai tay đan lại đặt trên ngực, hai chân vắt chéo gác lên ghế.

Thai Quốc Cường nhất thời không chắc chắn cô ngủ thật hay giả vì nhắm mắt. Đầu tiên ông ta chỉ hắng giọng, sau khi thấy cô không động tĩnh gì, ông ta mới đổ nửa người trước, nhỏ giọng gọi: “Pháp sư...”.

Tường Ly nằm yên đó bất động, giọng nói bay qua: “Ngủ tiếp đi, không buồn ngủ thì ăn mặc cho đàng hoàng vào rồi đi đi lại lại trong phòng, đừng có làm phiền tôi”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới phát hiện ra mình ăn mặc có hơi “mát mẻ” quá, vội vàng khoác chiếc áo ngủ lên người. Dù sao cũng là Chủ tịch một công ty trên sàn chứng khoán, lại bị một cô gái trẻ măng lạnh lùng nói một câu như vậy, ông ta thật lòng không thoải mái, nhưng tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ông ta cũng không dám oán thán nhiều lời, chỉ nói một câu: “Tôi đói rồi”.

“Đợi tới tám giờ.” Tường Ly nói nửa câu, rồi lật người lại, không quan tâm tới ông ta nữa.

Thai Quốc Cường ngược mắt nhìn đồng hồ, còn những hai tiếng rưỡi nữa...

Khó khăn lắm mới đợi được đến tám giờ sáng, trời sáng trắng lên.

Thời tiết không tệ, bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, đẹp đến không có một gợn gió.

Cả đêm Tường Ly không mơ mộng gì, không phải vì cô ngủ say đến mức nào mà vì cả đêm cô thức trông Thai Quốc Cường. Cho dù mệt mỏi, nhưng vừa mở mắt đã được nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp như vậy, tâm trạng cũng không quá tệ.

Còn được nhìn thấy mặt trời nghĩa là bạn còn sống, chỉ khi nào đã trải qua sống chết mới càng hiểu sâu sắc ý nghĩa của sự sống.

Tường Ly vừa ra khỏi phòng ngủ thì lập tức nhìn thấy Thai Quốc Cường. Ông ta đang đi đi lại lại bên cửa sổ, trông có vẻ rất sốt ruột. Thấy cô đã tỉnh, ông ta lập tức tinh thần phấn chấn, không nói không rằng vớ ngay lấy điện thoại bàn.

“Ông định làm gì vậy?” Tường Ly đứng dựa bên cạnh, hỏi băng quơ.

“Bảo quản gia mang đồ ăn tới!” Trên mặt Thai Quốc Cường vẫn còn nguyên bùa tiết gà. Ông ta biết mấy hôm nay ở đây ông ta mát sạch thể diện rồi, thế nên vào lúc ma quỷ chưa xuất hiện muốn vớt vát lại chút đỉnh, bèn đứng thẳng lưng, ưỡn ngực: “Vội lại, tôi nghĩ là cô cũng đói rồi”.

“Tôi đói tôi có thể gọi quản gia, nhưng ông thì không được, ông đợi ở đó.” Lúc đi ngang qua sofa, Tường Ly tiện tay với lấy túi xách, rồi nhoáng một cái đã xuất hiện ở quầy bar.

Thai Quốc Cường chẳng hiểu chuyện gì, chỉ kịp nhìn theo bóng cô. Một chiếc áo dài trắng gần như chấm đất, mái tóc dài đung đưa, trông rất đẹp. Nhưng mấy hôm nay gặp ma quỷ quá nhiều, Thai Quốc Cường chỉ thấy mấy cái càng đẹp thì càng ghê người. Ông ta lầm bầm: *Thôi, cô cứ đợi tóc giả đi, chỉ ít tóc giả không khiến người ta tưởng tượng xa xôi.*

Trong lúc ông ta đang mải nghĩ, bên kia Tường Ly đã rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất đẹp, bật mở, bên trong đựng một vài dụng cụ đo lường bằng thủy tinh, trong đó có những kết tinh thể rắn màu trắng sữa. Cô lấy ra một ít bỏ vào một chiếc cốc ấm vừa phải. Kết tinh chẳng mấy chốc đã tan ra.

Khi đưa cho Thai Quốc Cường, cô ra lệnh: “Uống đi, đây chính là bữa sáng của ông”.

Thai Quốc Cường cầm lên ngửi rồi tỏ vẻ khó tin: “Nước mật ong? Pháp sư à, lẽ nào tôi ăn sáng bằng nước mật ong? Cô đùa kiểu gì vậy? Bây giờ tôi phải gặp quản gia ngay!”.

Tường Ly không chiều ông ta, cô lạnh lùng hỏi một câu: “Ông thích chết hay thích ăn?”.

Thai Quốc Cường á khẩu, lát sau ông ta nhũn mảy, uống một hơi hết sạch.

Trong khoảng thời gian sau đó, Thái Quốc Cường chịu không ít giày vò. Sau khi bị Tường Ly ép uống hết “bữa sáng”, ông ta bị lôi ra khỏi phòng. Thế là, khắp khách sạn từ trên xuống dưới đều nhìn thấy cảnh Thái Quốc mang theo khuôn mặt tiết gà cùng cả đám đồng vây xung quanh đi từng vòng từng vòng.

Còn không được phép đổ mồ hôi, vì nếu không sẽ làm trôi lớp bùa.

Khi nhìn lại Tường Ly, cô đang lười biếng nằm trên chiếc ghế ngoài bãi cát tắm nắng. Thái Quốc Cường chỉ cần hơi dừng lại, cô sẽ lại cầm micro gần tai lên chậm rãi nói: “Thái Quốc Cường, ông mà thích gấp ma nhanh ấy thì cứ nghỉ đi”.

Thái Quốc Cường đẩy một bụng tức không nói, đùi và bụng còn liên tục co thắt, chỉ mới nửa ngày, ông ta đã sắp không lết nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm sau khi kết thúc buổi họp các quản lý cấp cao đã vô tình nhìn thấy cảnh này.

Cách anh không xa, chềch chềch bên bờ hồ. Tường Ly vẫn đang nằm đó, áo trắng phấp phới bay bay, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, bên miệng còn ngậm một nhánh cây nhỏ. Cô đã đội tóc giả vào rồi, không còn nét quyến rũ khiến người ngất ngây đến mê hồn như hôm qua, mà lại có thêm vẻ điển trai nửa chính nửa tà.

Bên cạnh cô có một nữ phục vụ, đang bung cho cô một đĩa hoa quả. Cô gái đó nhìn cô ánh mắt cũng đầy thẹn thùng thiếu nữ.

Cảnh Ninh thấy Lục Đông Thâm dừng bước bên lẳng lặng nhìn về phía đối diện, rồi tiến lên hỏi khê: “Dù sao cũng là tổng giám đốc của Trường Thịnh, có cần tôi đi cản dạn cô Tường không ạ?”.

Lục Đông Thâm đứng yên bất động dưới bóng nắng, nhẹ nhàng đáp: “Không cần”.

Bữa trưa lại là một cốc nước mật ong, uống đến nổi Thái Quốc Cường sắp phát điên. Tường Ly nhìn thấy biểu cảm khổ sở đó bèn buông một câu: “Chưa no hả? Làm cốc nữa”.

Thái Quốc Cường giận điên người nhưng cũng không chống đỡ được cơ thể đã cạn kiệt sức lực, uống xong, ông ta lần quay ra ngủ.

Tường Ly trải qua một buổi chiều yên ổn.

Khoảng thời gian này, dù ai đến cũng không mở cửa: Quán gia, vệ sỹ của Thái Quốc Cường hay là cả Cảnh Ninh.

Cho tới chập tối Tường Tiểu Thiên đến, Tường Ly mới khai ân.

Tường Tiểu Thiên sau khi ngủ đã đòi một giấc trông đã tràn đầy tinh thần, còn nhảy chân sáo, miệng ngâm nga một điệu nhạc, thiếu nước múa nữa thôi. Thấy Thái Quốc Cường vẫn đang ngủ, cậu nói với Tường Ly: “Gia, không hổ danh là khách sạn cấp bảy sao, giường thoải mái chết luôn. Mà còn to nữa, em có lăn tròn cũng không sợ lăn xuống đất”.

Thật ra Tường Tiểu Thiên đẹp trai lắm.

Mới chỉ có hai mươi một tuổi nên từ trên xuống dưới đều hùng hực sức sống thanh xuân toát ra từng tế bào, mặt gầy, mũi thẳng. Chỉ vì quanh năm cùng Đàm gia chạy Đông chạy Tây nên da dẻ có hơi rám nắng, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng tới vóc dáng chuẩn chỉnh, cộng thêm tính tình cậu hài hước nên ở thành cổ có không ít cô gái say mê.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo khoác bò, bên trong là một chiếc áo phông chui đầu, bên dưới mặc chiếc quần rộng đậm màu tôn lên đôi chân dài. Tường Ly có lúc hay đùa với cậu: “Này, nhóc đẹp trai, qua đây chị ‘chơi’ tý nào”.

Hôm nay Tường Ly mất hết hứng thú đùa cợt với cậu. Cô cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tay là một tờ tạp chí thời trang. Bà là một cô gái, không phải ngôi sao nhưng rất xinh đẹp, mặc vậy công sở, trông giống phong thái của một người sang trọng. Tiêu đề chuyên mục viết: *Quý Phi, người nhảy múa cùng những mùi hương. Sau Hạ Trú, cô trở thành nhà sáng chế mùi hương tiếp theo có khả năng thiên bẩm vượt trên người thường.*

Tường Tiểu Thiên không có hứng thú gì với nội dung, chỉ thấy Tường Ly dờ dẩn mà toát mồ hôi lưng. Cậu sát lại gần cô: “Gia, chúng ta đừng làm bộ như bị ma nhập được không?”.

Một lúc rất lâu sau Tường Ly mới tỉnh lại, quay đầu, lại thêm một lát nữa mới lẩm bẩm: “Em bảo... chị có thể ra khỏi nơi này được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trò Này Của Anh Lục Chẳng Thú Vị Gì Cả

Tường Tiểu Thiên nghe xong hoàn toàn ngơ ngác. Rời khỏi đây? Rời khỏi khách sạn ư?

Nhưng, rời khỏi khách sạn này lẽ nào khó khăn đến thế sao? Sao Tường Gia lại có biểu cảm ấy?

Cậu cũng coi như đã quen cô được ba năm rồi. Suốt ba năm qua, cậu cũng đã từng nhìn thấy những lúc cô cười thoải mái, giận điên người, dịu dàng hiền thực hay những lúc hung dữ muốn đánh người, thế mà chưa từng nhìn thấy biểu cảm này của cô.

Có lẽ Tường Ly cũng chỉ tự lẩm bẩm một mình rất cô trở lại như bình thường rất nhanh: “Không có gì đâu”.

Tường Tiểu Thiên thông minh không gan hỏi tiếp. Thật ra cô biết trong lòng Tường gia cất giấu bí mật. Người trong thành cổ đều thấy cô bí ẩn, chẳng hiểu sao bỗng dừng lại xuất hiện bên cạnh Đàm Gia.

“à đúng rồi, nói tới rồi khỏi đây em mới nhớ ra một chuyện.” Tường Tiểu Thiên đổi chủ đề, khuôn mặt sáng rực lên như vừa phát hiện ra lục địa mới, hai mắt tròn xoe: “Ban nãy ở đại sảnh, em nhìn thấy một đám người rời khỏi khách sạn, người nào người nấy đều ôm theo hộp đựng tài liệu, cúi đầu về mặt ủ rũ. Mà em xem phim trên tivi, hình như khi nào người ta bị đuổi việc là người ta hay ôm cái hộp đó”.

Tường Ly nghe xong không khỏi cảm thấy lạ lùng, cô bất giác nhớ tới đám người cô nhìn thấy hôm trước.

Một đám người mới đến, lại có một đám người khác ra đi ư? Hay, họ thực chất là cùng một nhóm?

“Em hiểu rồi!” Tường Tiểu Thiên đột nhiên đập bàn rất mạnh: “Chắc chắn là khách sạn này sắp phá sản rồi, nên cắt giảm biên chế!”.

Tường Ly nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương. Cô cố đè xuống cảm giác ong ong hai bên tai và sự nóng nổi muốn đá bay Tường Tiểu Thiên đi, nói: “Tường Tiểu Thiên, em cứ giết lên đùng đùng nữa đi, có tin chị hạ độc cho em chết không?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bật, cậu biết mà, cô gái tên Tường Ly này chẳng có một chút nhẫn nại nào cả.

Trong lúc nhàm chán, cậu giật lấy tờ báo trên mặt bàn, lát sau lại không kiềm chế được: “Trời ơi! Người này ngẫu quá, tên là Quý Phi? Tinh thông ‘mùi’ học à, nhưng nhà sáng chế mùi hương là thế nào hả chị?”.

Tường Ly vô cùng hối hận khi đưa thẳng nhóc Tường Tiểu Thiên đến đây, vừa phải chăm sóc nó từ bữa ăn đến giấc ngủ còn phải chịu đựng những lúc nó bay vòng vòng quanh tai như ong. Cô lại tiếp tục phải kiềm chế không cho nó một bạt tai, rồi nói: “Có phải em thích nhất là món thịt Mộc Tu không cách làm thế nào?”.

“Gia, chị đói rồi hả?”

Tường Ly phóng ánh mắt sát thủ của mình qua.

Tường Tiểu Thiên lập tức trả lời: “Nguyên liệu gồm có: Thịt lợn, mộc nhĩ, dưa chuột, hoa hiên vàng xào chung với nhau, bỏ thêm một ít gia vị...”.

“Sáng chế mùi hương cũng chính là nguyên lý này, dùng những mùi hương khác nhau để kết hợp thành một mùi hoàn toàn mới mà đối phương cần.” Tường Ly hồ hững đáp.

“Thế cũng giống điều chế nước hoa ư? Rồi cả mấy người điều chế tinh dầu nữa?” Tường Tiểu Thiên vừa nghe đã thấy tò mò.

“Dù là điều chế hương hay các phương pháp trị liệu bằng mùi hương thì cũng chỉ là một loại trong sáng chế mùi hương. Một nhà sáng chế mùi hương có thể tham gia vào đủ các lĩnh vực. Một nhà điều chế hương giỏi chưa chắc đã trở thành một nhà sáng chế hương. Nhưng một nhà sáng chế hương thì chắc chắn đã phải là một nhà điều chế hương bậc thầy rồi. Bởi vì nhà sáng chế hương không những phải có khả năng kết hợp các loại mùi hương khác nhau mà còn phải có khả năng phân tích mùi hương. Ngoài việc phải hiểu biết tất cả tên của các mùi hương mà khách hàng cần cũng như miêu tả được các loại mùi mà các nhà điều chế hương đã biến tấu, những người như vậy còn phải thấu hiểu được cảm giác của khách hàng đối với mùi hương, đây mới là trách nhiệm quan trọng bậc nhất”.

Nói tới đây, Tường Ly hơi dừng lại, sợ rằng mình nói quá chuyên ngành, Tường Tiểu Thiên không hiểu được, cô bèn lấy ví dụ: “Giống như món thịt Mộc Tu mà em thích ăn. Nếu là một đầu bếp trưởng một sao nấu món đó, thì trước tiên ông ấy phải tìm hiểu khẩu vị của khách hàng, người này thích ăn nhạt hay ăn đậm, hay ăn vào khoảng thời gian nào... Về mặt nguyên liệu, ông ấy cũng phải nghiên cứu kỹ càng hơn, thịt phải chọn phần dẻ sườn mềm nhất, dưa leo chỉ lấy hai phần ba quả, mộc nhĩ phải lấy phần thịt mộc nhĩ của loại mộc nhĩ rừng tươi ngon. Hoa hiên vàng thì phải bỏ ngọn. Một món ăn như vậy mới là tuyệt phẩm, người ăn cũng sẽ ngon miệng hơn nhiều lần”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà há hốc miệng. Cậu nghi ngờ bao năm nay mình luôn ăn phải món thịt xào giả danh. Thì ra món ăn này cần phải tỉ mỉ như vậy sao?

“Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí...” Tường Ly hơi nâng tay trái của mình lên, nhìn xuống hình xăm trên cổ tay, ánh mắt nhạt nhòa dần, giọng nói cũng trầm hơn: “Còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà giật nảy mình: “Mùi hương mà cũng có thể giết người ư? Vậy thì cô gái tên Quý Phi này quá đỉnh rồi! Mà không đúng, phải nói là nghề nghiệp này quá lợi hại”.

Tường Ly nhìn chăm chăm tấm bìa tạp chí, im lặng rất lâu.

Tường Tiểu Thiên cảm thấy hôm nay cô rất lạ, bèn giơ tay khuơ khuơ trước mặt cô. Bấy giờ cô mới hoàn hồn, nói một câu: “Haizz, sao chị lại kể cho em nghe mấy chuyện này không biết”.

“Áy đừng, gia! Em thích nghe, thích nghe lắm! Em cảm thấy chuyện nào chị kể cũng cực kỳ thú vị.” Tường Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh cô, đầm bóp đùi cho cô bằng khuôn mặt nịnh bợ: “Giống như cái nghề chị vừa kể ấy, quá ngẫu đi, chị bảo em theo học được không? 360 nghề, em đâu thể chỉ biết cầm đầu làm một nghề, đúng không chị? Chẳng phải người ta có câu: Con đường nào cũng dẫn đến La Mã đó sao? Chưa biết chừng em nỗ lực một tý thôi là sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất. Đàm gia còn thường xuyên khen em thông minh nữa, học cái gì cũng nhanh”.

“Không sai, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, nhưng có những người sống ngay ở La Mã rồi.” Tường Ly xoa đầu thằng bé, đáng vẻ thương cảm: “Nhưng em nỗ lực cũng tốt, vì có lúc nếu em không nỗ lực, làm sao biết thế nào là tuyệt vọng”.

“Gia...” Tường Tiểu Thiên nhe răng cười. Làm gì có ai đã kích người khác như chị đâu chứ.

Chuông di động vang lên.

Tường Ly vỗ vỗ đầu thằng bé: “Đi lấy giúp gia cái di động qua đây”.

Là cuộc gọi của Đàm Diệu Minh, đại khái là hỏi cô sống ở khách sạn có quen không, có gặp phiền phức gì không, chứ chẳng thấy anh quan tâm gì tới công việc cô đang phải hoàn thành.

Đây giống như một thói quen khó bỏ của anh.

Bình thường ở thành cổ, khi có thời gian rảnh anh luôn tới cửa hàng của cô ngồi chơi. Ngồi cũng không lâu lắm, chỉ khoảng một tuần trà. Nếu anh đi đâu xa, cũng thi thoảng gọi về cho cô, đơn thuần chỉ là hỏi thăm tình hình.

Tường Ly đi bộ tới quầy bar. Ở đầu kia, Đàm Diệu Minh hỏi câu nào cô trả lời câu ấy. Giọng anh ở đầu kia rất dễ nghe, rất trầm ấm, nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chú vào một chai Whisky trên tủ.

Cuối cùng, Đàm Diệu Minh mới hỏi một câu liên quan tới khách sạn: “Nghe nói tay Thai Quốc Cường đó bị em giày vò lắm”.

Tường Ly cũng không lạ gì sự “thần thông quảng đại” của anh. Khách sạn vốn dĩ là một môi trường mở, anh muốn biết tình hình ở đây cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Thường thôi mà, muốn giữ được mạng sống thì phải ráng chịu chút khổ sở chứ.”

Đầu kia cười khê, ngữ khí cung chiều vô cùng: “Có gặp chuyện gì khó nhằn, cứ gọi cho anh bất kỳ lúc nào nhé, muộn mấy cũng được”.

Cuộc điện thoại lần này cũng không dài. Sau khi kết thúc, Tường Ly đứng im trước quầy bar không nhúc nhích.

Tường Tiểu Thiên tiến lên: “Gia...”.

Những câu nói sau đó bị Tường Ly giơ tay lên ngắt ngang. Cô nhìn chai rượu vô cùng chăm chú, sau đó từ từ đưa tay, xoay ngang chai rượu. Đằng sau chai rượu đặt một chiếc hộp tinh xảo, trên mặt hộp có một tia sáng mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không tài nào phát hiện ra.

Tường Ly bất ngờ cười khẩy, nhìn chăm chăm chiếc hộp đó, dần mạnh từng chữ: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đêm Quan Trọng

Văn phòng tổng giám đốc.

Sau khi ký xong chỗ tài liệu trong tay, Lục Đông Thâm giao lại cho giám đốc phòng tài vụ: “Trong vòng ba ngày làm việc, phát hết số tiền trợ cấp thôi việc cho mọi người”.

Giám đốc phòng tài vụ sau khi nhận lấy chỗ giấy tờ, lòng vẫn còn thấy run rẩy.

Khi “tổng quản” của dự án Skyline bị thay thế, tất cả mọi người đều hoàn toàn bất ngờ. Rất nhiều người đều đang suy đoán ai sẽ tiếp quản vị trí cao nhất, một người được thăng chức từ dưới lên hay một nhân sự được mời từ nơi khác về? Trong lúc có vô số những ý kiến trái chiều, không thể ngờ là tổng bộ

của tập đoàn Lục Môn lại phải về một lá “vương bài”.

Mọi người đều đã từng nghe loáng thoáng về vị tổng giám đốc Lục: Con trai trưởng của Chủ tịch Lục. Nghe nói từ năm mười mấy tuổi, anh đã thường xuyên xuất hiện, ngồi dự và lắng nghe các buổi họp của Hội đồng quản trị. Sau khi vào đại học, anh bắt đầu bước chân vào Lục Môn, làm từ một nhân viên kinh doanh cấp thấp trở lên.

Năm 20 tuổi, anh khởi nghiệp với công ty đầu tiên của mình, trong vòng ba năm đã nuốt trọn được chuỗi siêu thị hàng nhập khẩu mang lại nhiều lợi nhuận nhất của đối thủ cạnh tranh – tập đoàn Trường Thịnh, trở thành công ty lớn.

Đến năm thứ tư, anh thành công hoàn thành một hợp đồng quyền chọn trị giá hàng chục tỷ với tổng bộ Lục Môn.

Năm thứ năm, anh thành công lũng đoạn một siêu thị thương mại dưới quyền quản lý của Lục Môn.

Năm thứ sáu, nhờ một lần sắp xếp lại vốn và một vài dự án mua bán, sáp nhập tuyệt vời, anh chính thức bước chân vào Hội đồng quản trị của Lục Môn, trở thành thành viên trẻ tuổi nhất tại đó.

Đến nay, phàm là những người có chút hiểu biết về Lục Môn đều biết rõ, Lục Đông Thâm đã chen chân vào rất nhiều chuỗi sản nghiệp, là người có hy vọng lớn nhất sẽ được ngồi lên chiếc ghế quyền lực.

Skyline Thương Lãng so với các khách sạn Skyline tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Bọn họ đều cho rằng cho dù có thay đổi quyền lực cũng chưa ảnh hưởng gì tới họ. Cho dù phía Thương Lãng xảy ra chuyện, rất nhiều người vẫn tự tin nghĩ tổng bộ sẽ không dễ dàng cắt giảm nhân viên, bởi dẫu sao số lượng nhân viên tại địa phương vẫn còn hạn chế, huống hồ còn là một ngành như phục vụ khách sạn.

Nhưng ngay sáng nay, một Lục Đông Thâm tới đây nhiều ngày rồi nhưng vẫn im ắng chưa có động tĩnh gì bất ngờ triệu tập cuộc họp của các quản lý cấp cao. Sau khi cuộc họp giải tán, cả một đám người gặp họa, từ giám đốc khách sạn cho tới quản lý các bộ phận, nhất là bộ phận quan hệ ngoại giao, cả phòng đồng loạt bị đuổi việc.

Nói theo lời của anh trong buổi họp thì Skyline không nuôi những kẻ nhàn rỗi.

Skyline Thương Lãng gặp khủng hoảng truyền thông, trong một khoảng thời gian ngắn tin đồn như mưa đập gió vùi, sự việc của Thai Quốc Cường khiến cả đồng người mất việc.

Rất nhiều người đều đang đợi xem trò hay.

Khiếm khuyết vị trí của bao nhiêu người như vậy, lẽ nào Skyline Thương Lãng thật sự muốn đóng cửa?

Nhưng họ không ngờ rằng ngay sau đó đã có một nhóm người khẩn trương bù vào những vị trí còn khuyết. Từ lãnh đạo cấp cao đến quản lý cấp trung đều không thiếu một ai. Trưởng phòng nhân sự đều đã đọc qua lý lịch của họ. Đám người đó đều là các nhân sự Lục Đông Thâm rút ra từ đủ các công ty dưới quyền của Lục Môn. Có một lai lịch quốc tế khiến người ta lú lờ không nói nên lời, chọn bừa bất kỳ người nào cũng đều là người tài giữa những người tài.

Khắp khách sạn từ trên xuống dưới, ai nấy đều hoang mang. Họ là người bản địa nhưng một chút may mắn cuối cùng cũng không có, bởi vì Lục Đông Thâm này ra tay nhanh đến nỗi khiến người ta rét run.

Giám đốc phòng tài vụ đang chuẩn bị đi ra thì Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Đưa hết cho tôi các bảng thống kê tài chính của khách sạn mấy năm gần đây”.

Anh ta nghe xong mà sợ xanh mặt.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Cảnh Ninh, Lục Đông Thâm dặn dò cô ấy: “Không được để đám người đó tung tin gì không hay về khách sạn”.

Đám người đó, ám chỉ những người vừa bị cho nghỉ việc. Cảnh Ninh hiểu ngay: “Vâng, tôi sẽ có sắp xếp”.

Lục Đông Thâm dường như thoải mái hẳn. Anh ấn vào đầu thu trên bàn. Cảnh Ninh thấy café của anh đã nguội bèn chủ động đổi một cốc khác, không thêm đường, không thêm sữa. Người đàn ông này có vẻ rất không thích ngọt.

“Lục tổng, mảnh đất ở khu Quan Dương...”

Lục Đông Thâm gợn tay lên ngắt lời cô ấy.

Ngay sau đó, từ trong máy thu vọng ra tiếng một người con gái: “Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Cảnh Ninh nghe xong sửng người.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào ghế, một tay đặt lên tay vịn của ghế, từng ngón tay gầy gò từng nhịp chậm rãi lên mặt da.

Từ trong lại vọng ra tiếng Tường Ly dim Tường Tiểu Thiên: Có lúc nếu em không nỗ lực làm sao biết thế nào gọi là tuyệt vọng chứ?

Cảnh Ninh trầm nghĩ, cô Tường Ly này đúng là chữ người không cần nói bậy.

Đầu kia hình như đang nghe điện thoại.

Ở bên này Lục Đông Thâm bắt ngờ hỏi: “Hai cửa hàng của cô ấy có phải đều ở khu Quan Dương không?”.

“Vâng.”

Anh bỗng chìm vào suy nghĩ.

Cảnh Ninh không đoán được tâm tư của anh lúc này. Thấy anh nói nửa chừng lại không tiếp tục nữa, cô ấy chỉ còn cách đứng yên chờ đợi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang ra tiếng Tường Ly: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Ngay sau đó là một tiếng rè kéo dài rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cảnh Ninh giật thót, nhưng khi nhìn sang Lục Đông Thâm, anh lại cười.

“Mảnh đất ở khu Quan Dương đó không cần vội.” Anh cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường sẽ giúp chúng ta”.

Thai Quốc Cường ngủ một giấc đã đời, từ trưa ngày hôm trước tới tận ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao. Khi tỉnh dậy, tinh thần ông ta rất phấn chấn, mở miệng hỏi câu đầu tiên là: “Hôm nay tôi ăn gì?”.

Tường Ly rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình tròn, trong hộp có hai chiếc lá, được phong kín trong một chiếc túi bảo vệ môi trường. Cô rút ra một chiếc lá, không phải loại lá còn tươi mà hình như đã được hơ qua lửa, nếu ngửi kỹ sẽ có một mùi hương đặc biệt. Sau đó chiếc lá được thả vào nước, nước được đun sôi lên rồi đổ vào cốc.

Thai Quốc Cường cầm chiếc cốc lên nhìn, nước bên trong có màu xanh lục đậm, nên ông ta hơi ngập ngừng. Ông ta cứ ngỡ hôm nay vẫn phải uống nước mật ong, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần lại thêm một ngày đối meo nữa. Ai ngờ cô nhóc này lại có bản lĩnh ấy, có thể khiến ông ta có một giấc ngủ bình yên đầu tiên sau bao ngày trằn trọc.

Cơ mà cái thứ này...

Tường Ly cũng không có ý định giải thích gì với ông ta, chỉ ra hiệu bằng ánh mắt rằng hãy uống đi.

Thai Quốc Cường hít sâu một hơi rồi cúi đầu uống cạn.

Tường Ly đứng dựa vào quầy bar nhìn ông ta, trong lúc vẫn phải phần nào kính nể. Đường đường là một người đã trải bao sóng to gió lớn nhưng lại hết lòng giao bản thân mình cho cô. Mặc dù còn nhiều nghi ngại nhưng chung quy vẫn lựa chọn tin cô.

Đã dùng người là phải tin, chẳng trách Thai Quốc Cường là một người dám làm lớn.

Vào miệng là một hương thơm thanh thanh, không quá nồng đậm, nhưng mùi lại kéo dài miên man. Mà vị của cốc nước này lại là vị thanh ngọt, khiến ông ta có cảm giác như được uống nước suối nguồn, ngọt ngào, trong vắt.

“Ngon hơn nước mật ong đấy.” Đây là kết luận cuối cùng của ông ta.

Tường Ly khoanh tay trước ngực, mỉm cười: “Qua đêm nay, ông sẽ bình an vô sự. Sáng sớm ngày mai hãy rửa hết lớp bụi tiết gà trên mặt đi, còn cả lá bùa trên người nữa, nhớ kỹ, nhất định phải đốt bỏ”.

Thai Quốc Cường mang cả một bụng nghi vấn, cuối cùng tất cả hóa thành một câu: “Vậy nếu không qua được đêm nay thì sao?”.

Tường Ly vô cùng chắc chắn: “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để ông gặp chuyện gì đâu”.

Sau khi ra khỏi phòng Thai Quốc Cường, Tường Ly đi tới tận cùng hành lang, gọi điện cho Đàm Diệu Minh: “Ngày mai Thai Quốc Cường sẽ bước ra khỏi khách sạn một cách bình thường, việc còn lại giao cả cho anh đấy”.

“Em yên tâm, tất cả các phóng viên báo chí đều sẽ có mặt đúng vị trí.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tường Ly không rời đi ngay mà dựa vào tường, vừa ngắm cảnh hồ ngoài cửa sổ vừa chìm vào suy nghĩ miên man. Lục Đông Thâm chỉ cho cô thời gian ba ngày. Bây giờ chỉ còn nửa ngày nữa là tới hạn. Ngày mai sẽ trở thành một thời điểm cực kỳ quan trọng. Trong trận chiến này, cô không tin Lục Đông Thâm không có chiêu gì làm đệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cô Không Cần Phải Đề Phòng Tôi

Khi Lục Đông Thâm họp xong quay trở về phòng làm việc thì hoàng hôn cũng đã buông xuống, bầu trời đỏ như lửa, rực rỡ một góc.

Theo sau anh là Cảnh Ninh và một cô thư ký khác khẽ ôm một chồng tài liệu.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, họ không ngờ lại nhìn thấy Tường Ly.

Cô đang thành thoi đứng dựa vào bàn làm việc, hướng mặt về phía cửa chính, trông vô cùng nhàn nhã. Thấy Lục Đông Thâm đã quay về, cô nói thẳng: “Anh Lục, đàm phán chút đi.”

Chưa được sự đồng ý, không ai được phép bước vào căn phòng này, cũng giống như việc chưa có hẹn trước thì dùng hồng được gặp Lục Đông Thâm vậy.

Cảnh Ninh quả thực rất khâm phục sự táo bạo của Tường Ly, rồi cô ấy liếc nhìn cô thư ký hành chính đang thấp thòm đứng bên cạnh. Quá rõ rồi, chắc chắn Tường Ly lại dùng khuôn mặt “nửa công nửa thụ” đó của mình để mê hoặc con gái nhà người ta.

Nhưng Lục Đông Thâm không truy cứu thái độ thiếu trách nhiệm của thư ký hành chính. Anh chỉ đánh mắt ra hiệu với Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lập tức hiểu ý, lệnh cho thư ký cầm tài liệu đặt lên bàn làm việc rồi cả hai rời khỏi phòng.

Anh ngồi xuống ghế, mặc kệ thái độ tùy hứng của Tường Ly trước mặt mình, cười hỏi: “Cô muốn thương lượng chuyện gì?”

Tường Ly quay người lại, chống hai tay lên ghế, nhìn anh chăm chăm: “Tôi là người làm việc gì cũng không thích bị theo dõi, quản thúc, thế nên lần này coi như anh nợ tôi.”

Phòng làm việc này rất đẹp, có một mặt là cửa hướng ra ban công hình cung, nhìn xuống 48 tầng ở dưới, một tầm nhìn đủ thoải mái. Ánh hoàng hôn êm dịu, hắt cả một khoảng rộng vào phòng, lại càng tôn lên từng đường nét hoàn hảo không tỳ vết bên một nửa khuôn mặt của cô.

Cô không đội tóc giả, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa sau gáy, gọn gàng, sạch sẽ. Cô vẫn mặc đồ trắng, nhưng kiểu dáng đã khác các lần trước. Chất liệu là loại tơ lụa thượng hạng, bên trên là áo dài, hai bên xẻ tà tới tận eo, tôn lên vòng eo thon gọn, bên dưới là chiếc quần thụng. Kiểu đồ này giống “Áo dài” của Việt Nam nhưng khác ở chỗ có thêm nét Trung Quốc, cúc cổ áo lại khắc những hoa văn kiểu phục cổ.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy làn da nơi vùng eo thon của cô, cũng trắng nõn như làn da trên khuôn mặt cô, chìm vào màu hoàng hôn. Một Tường Ly như vậy trông giống như một hòn ngọc tròn bóng trên núi Côn Luân, “tuyệt mỹ” cùng “tuyệt soái” hòa trộn trong cùng một cơ thể.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt không hề giấu giếm. Anh mỉm cười: “Cô muốn thứ gì?”

Chuyện máy nghe lén đích thực là anh sơ suất, không ngờ được là cô lại cảnh giác như vậy. Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là cô không tìm anh tính sổ ngay lập tức mà rất bình tĩnh, lạnh lùng, tới giờ mới “diện kiến”. Thế nên thứ mà cô cần chắc chắn đã được cô suy nghĩ rất kỹ càng.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh: “Cho tôi mượn Giang sơn đồ để nghiên cứu.”

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày.

“Tôi không cần phải nói rõ nguyên nhân với anh.” Tường Ly bổ sung thêm một câu.

Lục Đông Thâm khẽ cười, ít nhiều làm mờ đi những lạnh lùng trên nét mặt. Anh không nói gì, ngược lại nhàn nhã châm một điếu thuốc. Tường Ly nhìn kỹ, lần này anh chỉ hút thuốc lá bình thường, không phải loại đặt làm đặc biệt như tối hôm trước.

Sau khi nhả ra một làn khói, anh mới nói: “Giám đốc trước đây của khách sạn sợ bức tranh bị lấy cắp phải chịu trách nhiệm, thế nên từ lâu đã sai người khảm nó vào tường, nên việc mang đi là không thể. Nhưng cô có thể sờ mó, động chạm tùy ý.”

Giang sơn đồ không khác gì một báu vật trấn giữ cho khách sạn, bình thường du khách chỉ được ngắm không được sờ. Thế nên, đặc cách của anh cũng coi như đã bật đèn xanh cho cô rồi, mặc dù anh quả thực không hiểu bên trong bức tranh đó rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Tường Ly cũng hiểu đây đã là bước nhượng bộ tối đa của anh. Cô gật đầu: “Được.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi hỏi: “Còn gì nữa?”

Người đàn ông này thông minh đấy, Tường Ly thích nói chuyện với những người như vậy, khỏi phải lãng phí nước bọt. Cô cười có phần gian tà: “Bộ tóc giả của tôi hỏng mất rồi, không dùng được nữa, thế nên cần mấy cái voucher trong trung tâm thương mại của anh.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Sao cô lại nhiệt tình thích đội tóc giả thế nhỉ?”

Tường Ly thu tay về, tự nhiên khoanh tay trước ngực, hỏi ngược lại anh: “Thế sao có những người lại cứ thích đội mũ nhỏ?”

Lục Đông Thâm ồ lên ra vẻ đã hiểu: “Lý do hay đấy.” Nụ cười như thấm sâu vào đôi mắt anh nhưng qua làn khói hình như nó lại hơi mơ hồ không rõ: “Để tôi nghĩ xem nào.”

Tường Ly đứng bên cạnh quan sát biểu cảm của anh, nghĩ bụng: Chỉ có mấy voucher thôi mà, có bắt anh cầm dao hai bên sườn đâu. Đường đường là Tổng giám đốc, một lời ra lệnh là xong, nghĩ mà xem? Người đàn ông này có ki bo không cơ chứ.

Cô đang nghĩ cách cố gắng tranh thủ thì thấy bàn tay đang cầm điều thuốc của Lục Đông Thâm vất ngang qua, ấn lên loa ngoài của máy điện thoại, người nhận máy đầu kia là Cảnh Ninh.

“Làm cho cô Tường một chiếc thẻ thành viên cấp kim cương đen của Skyline.” Anh thần nhiên dặn dò một câu.

“Dạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh lắng nghe, sự phẫn nộ đang lấp đầy lồng ngực bỗng chốc hóa thành ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, đó gọi là bùng nổ. Kim cương đen hả? Chưa cần biết hạn mức thế nào, chỉ nghe thôi đã thấy chất chơi hơn voucher giảm giá nhiều rồi.

“Voucher giảm giá của trung tâm thương mại thì tôi không có, mà theo như tôi được biết dưới đó cũng không dùng voucher. Thẻ VIP kim cương đen của Skyline chỉ được cấp cho một số lượng khách hàng may mắn nhất định trong số những người có hạn mức tiêu dùng lên đến hàng triệu tệ. Không chỉ ở trung tâm thương mại ngay dưới chân cô mà chiếc thẻ này sẽ giúp cô có được đặc quyền hội viên ưu đãi nhất dù tới bất kỳ trung tâm thương mại hay khách sạn nào của Skyline. Không biết đã đủ làm cô Tường hài lòng chưa?”

Hài lòng chứ, hài lòng tưởng chết rồi. Việc này cũng đồng nghĩa với việc cô tiêu ít hơn người ta hàng triệu tệ mà vẫn giành được quyền hạn hội viên đỉnh cao, hơn nữa số lượng người có được đặc quyền này còn rất hạn chế nữa.

Nhưng chuyện tốt này cũng không có nghĩa cô cần phải nở nụ cười tươi rói trước mặt Lục Đông Thâm. Cô háng giọng: “Anh Lục tặng quà thật hào phóng, tôi cũng xin vui vẻ đón nhận. Tôi nghĩ chắc anh cũng đã nghe tới tình hình của Thai Quốc Cường, tôi có thể đảm bảo ngày mai ông ta sẽ ra được khỏi khách sạn. Thế nên, đây là những gì tôi xứng đáng được nhận.”

Nói xong câu này, lại sợ bị anh cảm thấy mình nhận quá đương nhiên, cô bổ sung thêm: “Nhưng vẫn phải cảm ơn anh Lục, anh phải tốn kém rồi.”

Thật ra tim cô đã bay phấp phới từ lâu.

Mua! Mua! Mua!

Bay qua trên đầu cô hiện chỉ có ba chữ này và ba dấu chấm than.

Bây giờ người cô muốn gặp nhất chính là Cảnh Ninh. Cô gái xinh xắn đó tuy bình thường làm việc chín chắn, già dặn nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cô ấy đáng yêu cực kỳ, là người đáng yêu nhất trên đời này.

Vừa định đi ra thì cô nghe thấy người đàn ông phía sau lên tiếng: “Đội chút.”

Tường Ly kịp thời dừng bước, quay lại nhìn anh, trái tim đập thành thịch, bay qua vài con quạ đen: Đừng có hối hận mà... Xin anh đừng hối hận.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đồng thời đi về phía cô.

Lúc này trong đầu Tường Ly đang suy nghĩ hàng trăm cách thức, tính toán xem nếu anh thu lại lời hứa thì cô phải kì kèo kiểu gì.

Bất ngờ là anh không tiến tới, chỉ vòng qua trước bàn làm việc, đứng dựa vào đó thành thoi đúng như cô ban nãy, tiện tay cầm theo gạt tàn đặt bên cạnh, một tay thoải mái chống lên mặt bàn, một tay gạt tàn thuốc, trầm tĩnh, thông dong.

“Tâm lý đề phòng của cô quá mạnh, việc này vừa tốt lại vừa không tốt.”

Tường Ly không ngờ anh lại bất thành linh nói câu ấy, lát sau cô mới bật cười: “Tôi trước nay vẫn hòa nhã tươi cười mà.”

“Lúc cô nói chuyện, những động tác mang tính phòng vệ quá lộ liễu.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hay, cô chỉ đề phòng mình thôi?”

Tường Ly thầm sùng sốt, cúi đầu mới phát hiện mình vẫn đang làm một động tác theo thói quen: Khoanh tay bảo vệ ngực. Cô lẳng lẳng hạ tay xuống, nhất thời cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết phải đặt hai tay như thế nào cho phải.

“Tôi biết anh Lục tinh mắt, người làm ăn mà, luôn thích soi ra những điểm mà người khác nhìn không ra.” Cô cố gắng để bản thân tự nhiên một chút: “Nhưng, con người tôi thế nào hình như không liên quan gì đến anh Lục thì phải?”

Cô thầm nghĩ: Tôi có hành động nào hay làm thì liên quan gì tới anh? Và lại, anh là một thương nhân lúc nào cũng nhìn con mồi như hổ đói, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện moi móc lợi ích từ Thương Lãng. Việc tôi đề phòng anh là quá bình thường, đây là chân lý mà đấng trượng phu cũng hiểu đó.

Lục Đông Thâm nghe xong bỗng bật cười. Anh rút điều thuốc rồi xoay ngược tay ấn đầu lọc vào gạt tàn: “Sao lại không liên quan được?” Anh ngẩng lên nhìn cô: “Ít nhiều gì chúng ta cũng được coi là đối tác, cô không cần phải đề phòng tôi.”

Tường Ly đang nghĩ cách làm sao để trả lời anh thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lỡ Tôi Thích Anh Thì Phải Làm Sao?

Lục Đông Thâm tiện tay ấn loa ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói của Cảnh Ninh, vô cùng chín chắn: “Lục tổng, cô Thai đã tới, cô ấy nói hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được anh một lần”.

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Được rồi”.

Sau khi đầu kia cúp máy, Tường Ly bỗng dưng không vội đi ra nữa. Cô bước về phía anh, cho tới khi, sát lại rất gần.

Lục Đông Thâm không né không tránh, từ đầu tới cuối vẫn nhàn nhả dựa vào bàn làm việc.

Cô lần lượt chống hai tay sang hai bên, bao vây trong phạm vi của mình. Một người cao 1 mét 66 như cô vốn dĩ đã không thể chiếm ưu thế khi đứng trước mặt anh. Động tác này lại càng khiến cô nổi bật sự “lùn” của mình, nhìn thẳng cũng chỉ nhìn tới cà vạt của anh.

Nhưng Tường Ly cho rằng về mặt khí thế mình vẫn chiến thắng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm tới yết hầu rồi lên tới khuôn cằm lún phún râu của anh. Anh cũng rất hợp tác, mặc cho cô dò trò, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô khẽ cười: “Tâm lý cảnh giác của tôi cao độ nhưng ‘đào hoa kiếp’ của anh Lục đây cũng đâu có ít”.

Cô ngẩng lên còn anh cúi xuống, bờ môi lướt nhẹ qua trán cô một cách tự nhiên. Hơi thở của người đàn ông theo từng nhịp thở tràn vào lồng ngực. Cùng lúc đó, hương thơm của người con gái cũng quấn chặt lấy anh, thậm chí là gần trong gang tấc. Anh chỉ cần hơi tay lên là đã có thể ôm lấy cô rồi.

Ban đầu Tường Ly không có cảm giác gì, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng cơ hội này trêu chọc anh một chút. Nhưng đứng gần như vậy, khi hơi thở của hai người đan cài vào nhau kiểu gì cũng sản sinh ra một bầu không khí mờ ám. Nhìn anh ở khoảng cách này, ngũ quan của anh càng thêm sắc nét, góc cạnh. Đôi mắt anh sâu như vực thẳm, không nhìn thấy đáy, dường như có thể hút người ta vào trong đó.

“Thế nên, tôi mới phải cách xa anh Lục đây một chút. Anh đẹp trai như vậy, lỡ như tôi phải lòng anh thì biết làm sao? Đầm nước ‘đào hoa’ sâu ngàn trượng, tôi không muốn bản thân bị chìm đắm vào đó đâu.”

Cô đứng thẳng người lên, lẳng lặng thu tay về. Nhưng cô còn chưa rút hẳn lại, Lục Đông Thâm đã đưa tay giữ chặt lấy cô. Cô sững sốt, muốn rút tay lại. Anh lại nhân cơ hội đó hơi dùng một chút sức, cô lập tức bị anh kéo ngược vào lòng.

“Sự tiếp xúc giữa người với người không khó đến vậy đâu.” Lục Đông Thâm nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Giống như, bây giờ đây”.

Tường Ly lập tức đẩy anh ra, tránh xa khỏi phạm vi hơi thở của anh. Cô đè nén chút hỗn loạn vô cớ bỗng dưng dâng lên trong lòng xuống, cười khẩy: “Đối với gian thương, tôi chỉ dám ‘kính nhi viễn chi’”.

Thai Từ Tân ngần dậm xa xôi từ nước ngoài vội trở về, vừa tới Thương Lăng đã gặp mặt hai người anh Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm. Ba anh em tức tốc có mặt tại Skyline Thương Lăng.

Lục Đông Thâm đề nghị chỉ gặp riêng Thai Từ Tân.

Ông em Thai Nghiệp Phàm giậm chân bình bịch trước mặt Cảnh Ninh, chửi mắng Lục Đông Thâm thật không biết tốt xấu. Anh cả Thai Nghiệp Dương tuy không giận sôi sùng sục như cậu em, nhưng sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Đĩ nhiên Cảnh Ninh hiểu suy nghĩ của hai anh em nhà họ. Thương trường như chiến trường, đứng trước lợi ích, cha con còn có thể trở mặt thành thù, huống hồ là anh trai em gái. Nhà họ Thai trước nay trọng nam khinh nữ, cho dù Thai Từ Tân biết dựa vào sức của mình để tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, nhưng dĩ nhiên trong lòng Thai Quốc Cường, con trai vẫn quan trọng hơn cả.

Cuộc cạnh tranh lợi ích vốn dĩ chỉ tồn tại giữa hai anh em trai, nhưng bây giờ không khác gì cuộc chiến Tam quốc, Thai Từ Tân đã trở thành cái gai trong mắt Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Xuất phát từ góc nhìn của hai người họ, về lý Lục Đông Thâm dĩ nhiên phải gặp họ chứ không phải là từ chối họ ngoài cửa, càng không phải là gặp ngay Thai Từ Tân.

Cảnh Ninh vẫn chỉ lẳng lặng thông báo rằng: Đây là ý của Lục tổng, trong thời gian chờ đợi, hai vị có thể qua thăm chủ tịch Thai.

Muốn được gặp mặt Thai Quốc Cường cũng phải được sự cho phép của Tường Ly, điều kiện tiên quyết là khi cô không có mặt trong phòng thì Tường Tiểu Thiên phải theo sát. Con trai hay con gái nhà họ Thai cũng không được phép dùng bất kỳ lý do gì để đuổi Tường Tiểu Thiên đi.

Thai Từ Tân cũng tới thăm Thai Quốc Cường trước rồi mới gặp mặt Lục Đông Thâm tại quầy bar VIP của khách sạn.

Hôm nay trong quầy bar không có ai. Lục Đông Thâm đã bao trọn chỗ này, nói theo lời của Cảnh Ninh khi thông báo tới Thai Từ Tân thì: Đây là bữa tiệc tẩy trần của Lục tổng dành cho cô. Nhưng Thai Từ Tân vẫn phải đợi mấy tiếng đồng hồ, đợi tới khi Lục Đông Thâm họp xong, trời đã nhá nhem tối.

“Đã lâu không gặp.” Thai Từ Tân giờ ly rượu về phía Lục Đông Thâm: “Nghĩ mà xem, cũng đã ba năm lẻ ba tháng và mười ngày rồi”.

Lục Đông Thâm khẽ cụng ly với cô: “Lâu vậy sao?”.

Thai Từ Tân nhìn anh, khuôn mặt ít nhiều có cảm giác lạc lõng. Cô hiểu anh. Trong cuộc sống, anh dồn toàn tâm toàn ý cho công việc, dường như ngoài sự nghiệp ra, không chuyện gì có thể lọt vào mắt anh, bước vào tim anh. Nhưng rõ ràng đã biết là như vậy, nghe anh trả lời cô vẫn cảm thấy xót xa. Cô chờ đợi mòn mỏi cho ngày tháng trôi qua, anh lại thản nhiên như gió thoảng mây trôi.

Cô nhấp một ngụm rượu, chất Tanin trong rượu làm chất khoang miệng, cũng làm thất cả trái tim.

“Chắc là do em nhớ nhầm chăng.” Thai Từ Tân không muốn thua tan tác trước mặt anh, đành mỉm cười: “Chúc mừng anh, được tiếp quản Skyline đúng như ý nguyện”.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm nhạt nhòa xa cách: “Cũng chúc mừng em, hai năm qua thành tích của em ở Trường Thịnh không tệ chút nào, có mấy lần đã đánh úp khiến Lục Môn không kịp phòng bị”.

Thai Từ Tân chưa bao giờ là kiểu con gái yếu đuối, đây là sự thật anh biết từ ngày đầu tiên quen cô. Trong người cô ẩn chứa một sự倔犟 và quật cường, không thua kém khí khái của bất kỳ người đàn ông nào. Sau khi bước chân vào Trường Thịnh, có mấy lần một mình cô phải ra tay dọn dẹp đồng bát nháo do hai ông anh trai để lại, trên thị trường cổ phiếu luôn cắn chặt lấy Lục Môn không buông. Cô ấy là điển hình cho mẫu hình tượng phụ nữ mạnh mẽ, giỏi sự nghiệp thời đại mới, lại giống như một đóa hoa hồng đỏ có gai, kiều sa nhưng đầy nguy hiểm.

Thai Từ Tân chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Đầu bếp trưởng món Pháp ở tầng trên được mời về bằng một mức lương cao ngất ngưởng. Sau khi bữa khai vị đã qua, ông ấy bung tiếp lên món tôm hùm xanh vùng Bretagne.

“Em sống ở Pháp lâu như vậy, thử nếm món này xem, có đúng mùi vị em thích không?” Lục Đông Thâm nói.

Thai Từ Tân cầm dao nhẹ nhàng cắt, chia tách mình tôm. Chiếc đĩa được đâm sâu vào thịt tôm. Khi cho vào miệng thì độ mềm của thịt tới mùi thơm của món ăn đều vô cùng chuẩn. Cổ họng cô chợt tắc nghẹn, cô lại ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Phải, nhưng thực tế là anh nên đưa em đi ăn những món ăn truyền thống của Trung Quốc”.

Từ khi chia xa, cô sang Pháp, sống ở đó một mạch ba năm trời. Cô không gặp được anh, cho dù biết có lần anh sang Paris công tác cô cũng không có cơ hội gặp mặt. Thế nên, con đường chung duy nhất chính là tàn sát lẫn nhau trên thương trường.

Lục Đông Thâm nghe xong, đáp: “Là sơ suất của anh, thành thật xin lỗi”.

Thai Từ Tân nghe xong câu này, ít nhiều có phần thất vọng.

Thật ra cô nói câu đó là có ý thăm dò. Nếu anh trả lời rằng: Lần sau sẽ đưa em đi ăn, thì chứng tỏ anh còn có ý muốn gặp lại cô. Nhưng chỉ một câu xin lỗi của anh đã cắt đứt tất cả mọi vọng tưởng. Lục Đông Thâm là người đàn ông cực kỳ thông minh, nhất là trong các mối quan hệ với người khác phái. Nếu anh không muốn, anh tuyệt đối không bao giờ cho đối phương một cơ hội nào để liên tưởng xa xôi. Về điểm này, ba năm trước cô đã biết.

Thế nên làm gì có chuyện anh không nghĩ đến? Chỉ là cô không phải người anh dành nhiều tâm tư, cũng giống như làm gì có chuyện anh không chủ động, chỉ xem anh đã đủ thích người ấy chưa.

“Về chuyện của bác trai, anh cũng rất lấy làm áy náy. Nhưng cũng may lần này chưa có gì nguy hiểm. Khi về, anh sẽ đích thân tới tận nhà xin lỗi.” Lục Đông Thâm quay lại chuyện chính.

Anh không có ý hoài niệm chuyện cũ. Thai Từ Tân cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, thế nên cô nói: “Chẳng qua là không dự liệu được hết, nhưng nói thật là em hoàn toàn không tin bố em trúng tà, chuyện này nghe thật phi lý”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì nhìn thấy hai nhân viên khiêng theo một chiếc thang đi vào, giọng nói ồm ồm của Tường Ly vang lên sau lưng họ: “Đặt cho thẳng, cho vững vào, đừng có trượt rồi làm hỏng bức tranh. Ông chủ của khách sạn này là một tên gian thương đấy. Mấy người mà làm hỏng tranh, anh ta lại chà úp cả thùng phân lên đầu tôi ấy à”.

Phá nát hoàn toàn bầu không khí yên ắng nơi quầy bar.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Anh Không Thể Thiên Vị Như Vậy Được

Tuy Thai Tử Tân quay chéo lưng về phía lối vào của quầy bar, nhưng vì một bên tường có hiệu ứng giống như gương nên cô ấy cũng đã nhìn thấy cảnh tượng ồn ào đó. Thế nhưng cô ấy vẫn quay đầu nhìn cho rõ một lần, sau đó hỏi Lục Đông Thâm với vẻ kỳ lạ: “Người đó đang nói anh sao?”.

Chiếc thang ở phía bên kia đã được dựng lên. Tường Ly trèo lên một cách nhẹ nhàng, ngồi vững vàng, đối mặt với bức Giang sơn đồ treo trên cao. Có lẽ vì muốn tiện trèo lên trèo xuống, hôm nay cô mặc rất gọn gàng, quần bò và áo phông rộng rãi, ngẫu nhất vẫn là một đôi bốt da loại dành cho dân đua xe.

Lục Đông Thâm lẳng lặng thu lại tầm mắt, quay về, im lặng mỉm cười.

Thai Tử Tân tay cầm ly rượu, bề ngoài thì bình tĩnh thản nhiên nhưng nội tâm đã nổi cơn sóng gió. Mặc dù cô ấy chưa đến mức nổi giận chỉ vì một câu nói nhưng thái độ của Lục Đông Thâm cũng quá mức ung dung rồi.

Cô ấy ngược mắt nhìn bức tường đối diện. Cô gái ở phía đó ăn mặc rất gọn gàng, mái tóc dài được tết lại, vắt sang một bên. Mặc dù cô gái ngồi trên thang, quay lưng về phía họ nhưng thân hình uyển chuyển ấy vẫn hoàn toàn nổi bật.

“Là vị pháp sư đó à?” Cô ấy mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm rồi lắc lắc ly rượu trong tay.

“Gọi là pháp sư thì cũng không hẳn.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giải thích: “Chẳng qua là phương pháp trị bệnh cứu người có hơi đặc biệt một chút thôi”.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“Nhờ đâu trong bức Giang sơn đồ đó có ma thật thì sao, ai biết chứ.” Lục Đông Thâm cười, nhân lúc nhấp rượu lại liếc nhanh về phía đối diện.

Anh kiểm soát ánh nhìn của mình rất tốt, giống như đã nhìn lại giống như tùy ý. Nhưng giác quan thứ sáu nói cho Thai Tử Tân biết, anh đang quan sát cô gái kia chăm chú.

“Chuyện có bị trùng tà hay không thật ra cả anh và em đều hiểu rõ trong lòng. Mặc dù em không thể tìm ra nguyên nhân cho tình trạng hiện tại của bố mình nhưng em cũng không cho rằng cô ta có phương pháp cao minh gì.” Thai Tử Tân khẽ nhíu mày: “Nghe nói, bố em đã mấy ngày rồi không được ăn uống từ tẻ, cô ta chỉ để ông uống nước mật ong và một vài thứ bát nháo chi xiên gì đó, đây là phương pháp trị bệnh ư?”.

Lục Đông Thâm thấy cô ấy không vui bèn trả lời: “Nếu cô ấy đã tự tin đẩy mình như thế, chỉ bằng cứ để cho cô ấy thử xem sao”.

“Chuyện này quá hoang đường rồi.” Thai Tử Tân thấy anh bênh vực như vậy lại càng khó chịu hơn: “Ban nãy em đã đi thăm bố, ông gầy rộc hẳn đi, cô ta chỉ đang giả thần giả quỷ thôi”.

“Vậy em có cách nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Thai Tử Tân á khẩu.

Đúng là không còn cách nào khác, bởi vì trước đó cô ấy cũng từng nghe nói khách sạn Skyline đã mời không ít bác sỹ tới, thậm chí bác sỹ riêng của nhà họ Thai cũng đã được điều động nhưng đều không có hiệu quả gì.

“Nhưng cũng chỉ còn một đêm cuối cùng, đợi thêm xem sao.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Thai Tử Tân siết chặt ly rượu, vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy Lục Đông Thâm nói trước: “Đợi anh một chút”, rồi đứng dậy.

Bên này, Tường Ly đang cố gắng dịch chuyển vị trí.

Các nhân viên đặt chiếc thang ở giữa bức Giang sơn đồ rồi bỏ đi cả. Tường Ly ngồi lên thang rồi mới cảm thấy tầm nhìn bị bó hẹp, lại lười nhảy xuống điều chỉnh nên cứ thế chống hai tay lên bức tranh rồi xích từng chút một ra sau.

Bên dưới thang có bánh lăn, Tường Ly dùng sức có hơi nhiều làm chiếc thang trượt đi khá xa. Người cô lao đảo, đang định tru lên thì một bàn tay đã vững vàng đỡ lấy thang.

Tường Ly cúi xuống nhìn, mặt mày lập tức hớn hở: “Hi, gian thương!”.

Lục Đông Thâm không biết nói sao đành cười khẽ rồi từ từ đẩy lại chiếc thang về phía bức tranh. Anh nói: “Cô chú ý an toàn một chút”.

“Sao anh lại ở đây? Sợ tôi làm hỏng bức Giang sơn đồ của anh hả?” Tường Ly nói với tốc độ rất nhanh rồi cô quay đầu lại nhìn, bỗng thấy có một người đẹp ở phía xa đang nhìn về phía này, ánh mắt có chút không thiện chí, lập tức hiểu ra: “À... À... À...”.

“À cái gì mà à.” Lục Đông Thâm tay vẫn giữ thang, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cô xuống đi, trông nguy hiểm quá”.

“Chỉ cần đặt đúng vị trí là ok. Ai dè, anh cứ mặc kệ tôi. Anh đang hẹn hò cơ mà, không sợ con gái nhà người ta hiểu lầm à.” Tường Ly vừa nói vừa khoát tay với anh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cô đeo một chiếc ba lô sau lưng, chẳng biết bên trong lại đựng dụng cụ gì để nghiên cứu Giang sơn đồ. Anh cũng hiểu cô là người chưa đạt được mục đích là chưa chịu thôi nên đành kệ.

Nhưng anh vừa đi được nửa chừng thì Tường Ly kêu “ấy” một tiếng. Anh quay đầu nhìn thấy cô đang vẫy tay với mình. Anh lại quay về phía cô.

“Anh Lục, cảm phiền anh giúp tôi đẩy thang một xú nha.” Tường Ly cười tươi như bông hoa, rồi chỉ tay vào phía bên trái bức Giang sơn đồ: “Anh đẩy tới đó đi”.

Bình thường Lục Đông Thâm cũng là người dễ gần, anh không khó chịu gì, cứ thế đẩy tới chỗ cô chỉ.

Thai Từ Tân chỉ ngồi tại chỗ chờ đợi. Thấy anh đã quay về, cô ấy đưa cho anh một tờ khăn ướt: “Bình thường toàn là anh chỉ đạo người khác, làm gì tới lượt người khác sai khiến anh chứ. Gọi đại một nhân viên nào đó qua làm là được rồi”.

Lục Đông Thâm đón lấy, lau sạch tay: “Tiện tay thôi mà”.

“Ai không biết còn tưởng hai người có quan hệ gì đấy.” Thai Từ Tân nói vu vơ một câu nhưng ngữ khí cũng hơi chua.

Lục Đông Thâm đặt tờ giấy ướt xuống và nói: “Cô ấy dù sao cũng là con gái, mấy lời như vậy để người ngoài nghe được không hay đâu”.

Thai Từ Tân ngược nhìn khuôn mặt lạnh của anh, không tiếp tục chủ đề này nữa. Mặc dù địa vị của cô ấy hiện giờ trên thương trường đã đủ để nói chuyện với anh một cách ngang hàng nhưng chính thứ quyền uy không cần to tiếng đã toát ra của anh mới là thứ người ta không học được, và cũng là điều khiến cô ấy vừa yêu vừa hận.

“Nghe nói, anh đã giữ Trần Du ở bên cạnh mình.” Đây mới là vấn đề cô ấy quan tâm nhất.

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Phải, bây giờ cô ấy là nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline”.

Thai Từ Tân hơi sững sốt, nhìn anh: “Tiếp sau đây, có phải anh định để cô ta thay thế Quý Phi?”.

“Quý Phi là nhà tạo hương được Lục Môn mời về với mức lương cao ngất ngưởng. Trần Du chỉ là một nhà điều chế hương, năng lực chưa đủ, vẫn chưa thể tới tổng bộ nhậm chức. Đương nhiên, không loại trừ khả năng anh sẽ sắp xếp cho cô ấy theo Quý Phi học hỏi.” Lục Đông Thâm nói.

Thai Từ Tân nhìn anh rất lâu, cuối cùng lắc đầu cười khổ: “Ba năm trước, cô ta chẳng là gì cả”.

“Ba năm trước có thể ngồi vào vị trí nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline, chứng tỏ cô ấy có năng lực.” Lục Đông Thâm cất giọng nhạt nhòa.

Thai Từ Tân nhìn anh chằm chằm: “Là vì cô ta có thực lực hay anh đã cho cô ta cơ hội? Anh dồn tâm huyết vào cô ta suốt ba năm trời. Nếu không có anh, đến tư cách bước chân vào Skyline cô ta cũng không đủ, nói chi tới việc thoát cái đã trở thành nhà điều chế hương.” Dứt lời, Thai Từ Tân ngửa cổ uống cạn ly rượu, ngữ khí trầm xuống: “Lục Đông Thâm, anh không thể thiên vị như vậy được, anh không thể để một cô gái bình thường xuất hiện khiến em...”.

Cô ấy đang cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung. Thật ra khả năng biểu đạt bằng tiếng Trung của cô đã rất khá rồi. Tuy rằng nhà họ Thai tập trung mạnh vào thị trường Trung Quốc nhưng cô ấy lại sinh sống ở nước ngoài một thời gian dài, nói tiếng Trung đôi khi vẫn có những ngữ điệu và cách nhấn nhá chữ không được chuẩn như người bản xứ, ngoài ra không còn vấn đề nào khác.

Cuối cùng cô ấy cũng tìm ra cụm từ thích hợp đấy nhé, bèn bổ sung thêm “Mất hết thể diện”.

Quan hệ giữa hai nhà Lục Thai vô cùng đặc biệt, bởi vì có những chuỗi kinh doanh có sự trùng khớp, thế nên có sự trùng hợp cũng là hết sức bình thường. Nhưng quan hệ giữa họ thực sự nảy lửa phải là ba năm về trước. Năm ấy, Lục Đông Thâm từ chối chuyện liên hôn giữa hai gia đình Lục Thai ngay trước mặt tất cả mọi người, công khai chống đối lại trường bối nhà họ Lục, cắt đứt suy nghĩ liên kết đầu tư và hợp tác giữa hai gia đình.

Chỉ vì Lục Môn đã làm một việc khiến Lục Đông Thâm cực kỳ phẫn nộ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Niềm Vui Là Gì?

Từ trước tới nay, hai nhà Thai Lục vẫn luôn có ý muốn kết làm thông gia, hơn nữa Thai Từ Tân còn là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm, đã quen nhau từ trước nên lại càng dành cho anh nhiều tình cảm. Nhưng cho tới một ngày cô bắt gặp Lục Đông Thâm và một cô gái khác thân thiết với nhau. Cô gái kia cười tươi như hoa khoe cánh tay anh, dịu dàng ngoan ngoãn, ngay lúc đó cô đã có dự cảm chẳng lành.

Bố cô là người trọng nam khinh nữ, dĩ nhiên rất muốn có được một chàng rể giỏi giang như Lục Đông Thâm. Mà khi đó dường như Lục Đông Thâm cũng không có ý kiến gì đối với chuyện liên hôn giữa hai gia đình. Có điều mỗi lần gặp mặt anh, cô đều cảm thấy nụ cười của anh có phần gượng gạo. Phải đến ngày tổ chức lễ đính hôn, khách khứa vô cùng đông đúc, tất cả mọi người đều tới làm chứng cho việc cô sắp trở thành vị hôn thê của anh, thì cũng chính vào ngày đó, anh biết tin Lục Môn đã bắt cóc cô gái đó, vì chuyện này anh đã “một phen nổi giận vì hồng nhan”.

□ Trích từ bài thơ “Viên Viên khúc” của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp.

Anh xé nát tất cả những nhượng bộ và nhẫn nhịn của mình đối với Lục Môn, mạnh mẽ đứng dậy chưa từng thấy. Cô hoang mang bất an, nói với anh rằng: Cô gái tầm thường tới không thể tầm thường hơn đó không xứng với anh, không xứng với Lục Môn.

Anh đã dẫn mạnh từng câu từng chữ đáp lại cô rằng: Anh sẽ khiến cô ấy xứng với mình. Sau đó anh lại nhìn chăm chăm vào Lục Chấn Dương và cánh cáo: Từ nay về sau, chuyện của con bất kỳ ai cũng không có tư cách nhúng tay vào.

Điều may mắn là cô không phải trở thành trò cười cho dư luận. Dù là Lục Môn hay nhà họ Thai thì đều có khả năng bịt kín mọi tin tức. Chỉ có điều cô là người cao ngạo kiêu hãnh, trong một phút phần nộ đã sang Pháp.

Suốt ba năm trời, cô đã được nghe rất nhiều luồng thông tin liên quan tới Lục Đông Thâm. Ví dụ như ở Lục Môn anh đã thận trọng tính toán từng bước như thế nào, rồi lại như anh đã từ từ nuốt gọn các sản nghiệp khác ra sao, hơn tất cả là việc cô gái tên Trần Du đó, nghe nói bên cạnh anh vẫn luôn có cô ta.

Khi nói những lời này, Thai Từ Tân có phần xúc động, nhưng Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Đợi cô nói xong, anh mới nói một câu: “Anh xin lỗi”.

“Anh có yêu cô ta không?” Thai Từ Tân bất thành linh hỏi một câu.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không nói gì.

“Em không thích Trần Du, không phải vì gia cảnh của cô ta tầm thường, là vì em cảm thấy con người cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.” Thai Từ Tân nhìn anh không chớp mắt: “Nhưng anh thích gì ở cô ta đây? Hay cô ta chỉ là cái cớ để anh chống đối lại Lục Môn? Có biết vì sao năm xưa em không sống chết bám riết lấy anh không? Em không muốn dồn ép anh vì em muốn được nhìn thấy anh ngày nào cũng vui vẻ”.

Lục Đông Thâm từ tốn đặt ly rượu của cô sang một bên, thấp giọng nói: “Từ Tân, em say rồi”.

Thai Từ Tân đề chặt ly rượu, dáng vẻ dường như có ý đối kháng với anh. Lục Đông Thâm thấy vậy đành thờ dài rồi buông tay, mặc kệ cô.

Một lúc sau anh mới nói một câu: “Em là con gái mà sinh ra trong gia đình họ Thai còn không được làm những điều mình muốn thì anh sinh ra ở Lục Môn, có thể được hận, được đấu, nhưng không thể được vui vẻ. Một người đàn ông giống như anh từ lâu đã không biết thế nào là vui vẻ rồi”.

Thai Từ Tân cười, một nụ cười đắng chát vô cùng. Câu nói của Lục Đông Thâm đã chạm tới tận đáy lòng cô. Ai ai cũng nói sinh ra trong gia đình giàu sang sẽ vinh quang hiển hách lắm. Nhưng còn những cô đơn tịch mịch đằng sau những rực rỡ ấy thì sao?

Cô lại rót thêm ly rượu nữa rồi ngửa cổ uống cạn.

Khi tiếp tục nhìn anh, cô đã không còn mang cảm xúc của một cô thiếu nữ nữa: “Chiếc bánh gato Thương Lăng này nhà họ Thai bọn em cũng có ý muốn ăn. Lục Đông Thâm, liệu anh có chịu nhường một quân cờ vì em là con gái không?”.

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Trên chiến trường không còn cha con, trên thương trường không phân nam nữ”.

“Được, em hiểu rồi.” Thai Từ Tân thích nhất chính là thái độ không phân thân sơ này của anh: “Vậy thì phải tự dựa vào bản lĩnh của mình thôi”.

“Đúng vậy.”

Chuông điện thoại vang lên, là di động của Thai Từ Tân. Mà chiếc của Lục Đông Thâm cũng kêu lên đúng lúc. Người gọi là Cảnh Ninh, giọng cô ấy trầm nhưng gấp gáp, anh nghe xong nghiêm mặt lại.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, đầu kia của Thai Từ Tân cũng đã ngắt máy. Sắc mặt cô rất lạnh lùng, cô nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Lục tổng, nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu”.

“Cô ta” mà Thai Từ Tân muốn nói chính là Tường Ly.

Bởi vì chẳng hiểu nguyên do vì sao, Thai Quốc Cường bỗng đứng ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tới Phòng Tim Anh?

Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Lục Đông Thâm!” Thai Nghiệp Phàm vốn dĩ đang tức anh ách, sau khi nhìn thấy anh lại càng đỏ sọng mặt lên, anh ta ra sức kéo cú đấm mấy lần vẫn không thể giăng ra được như ý, lại càng hận đến nghiến răng kèn kẹt: “Anh tới đúng lúc lắm! Tôi không hiểu anh có âm mưu gì? Có ý chơi nhà họ Thai chúng tôi phải không? Cùng lắm thì tranh giành lợi ích trên thương trường, nhà họ Thai chúng tôi đã giết bố mẹ anh hay hại chết anh hả? Trước kia thì hủy hôn ước hại nhà họ Thai không dám ngẩng đầu nhìn ai trong giới, bây giờ lại hại cả bố chúng tôi?”.

Tường Ly đứng sau anh nghe rất rõ ràng. Cô thầm cảm thấy sững sốt, không ngờ là vẫn nghe được một chuyện lá cải âm ỉ đến vậy. Ngược mặt lên, cô chỉ nhìn thấy một bên gương mặt Lục Đông Thâm. Sắc mặt anh vẫn bình thản, không giận dữ không phẫn nộ, mang một vẻ lạnh lùng trái ngược hoàn toàn với Thai Nghiệp Phàm.

Cô lại cúi đầu, anh vẫn đang nắm tay cô, không dùng quá nhiều sức, nhưng cũng không cho phép cô giăng ra. Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Cậu chủ Thai, anh ăn nói tốt nhất nên biết chừng mực.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm lạnh: “Trừ phi anh muốn nhà họ Lục trở mặt hẳn luôn”.

Thai Nghiệp Phàm vẫn còn định lý luận thêm, thì đúng lúc Thai Từ Tân gọi xong điện thoại, khẩn trương chạy đến, bắt gặp cảnh đó, cô ấy quát Thai Nghiệp Phàm. Thai Nghiệp Dương cũng không muốn mọi chuyện trở nên âm ỉ, cũng vội vàng tiến tới giảng hòa.

“Lục tổng.” Thai Từ Tân nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm cũng hướng ánh mắt về phía Thai Từ Tân, anh không nói gì, buông tay cô ra.

Xong một lúc ồn ào, Thai Nghiệp Phàm không chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên phải ôm một bụng tức, nhưng anh ta cũng coi như quan tâm tới đại cục, không còn kêu gào nữa. Dẫu sao Lục Đông Thâm đã nói đến mức này, anh ta cũng không dám trở mặt với nhà họ Lục khi chưa được sự đồng ý của bố.

Thai Nghiệp Dương là con trai trưởng, thấy Lục Đông Thâm nề mặt Thai Từ Tân như vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái, vội vàng tìm một lối thoát cho mình: “Mọi người dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý”.

“Lục tổng, em thay mặt anh trai xin lỗi vì sự quá khích của anh ấy. Có điều, bố em không bệnh không họa bỗng nhiên ngất xỉu, em nghĩ chuyện này có lẽ cô Tường không thể tránh khỏi liên quan.” Thai Từ Tân bình tĩnh. Mặc dù cảnh tượng Lục Đông Thâm bảo vệ Tường Ly có khiến cô ấy gai mắt, nhất là động tác nắm tay Tường Ly của anh.

Bây giờ Lục Đông Thâm mới buông tay Tường Ly ra, quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh không phẫn nộ nhưng rất có uy quyền, không lạnh lùng nhưng vẫn rất nghiêm nghị. Tường Ly không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Nếu việc này do tôi gây ra, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Nhưng với một điều kiện, tôi cần phải được gặp Thai Quốc Cường”.

Lòng dạ cô rối bời. Thai Quốc Cường xảy ra chuyện vào đêm quan trọng, cô vốn dĩ đã không tránh khỏi can dự, cộng thêm việc cô Thai Từ Tân kia dường như còn có tình cảm chưa dứt với Lục Đông Thâm, mà hiển nhiên anh cũng đã nề mặt Thai Từ Tân, nên e rằng hành động có ý bảo vệ ban nãy sẽ bị vùi dập khi đứng trước lợi ích mất thôi. Vì vậy, việc cô phải làm bây giờ là chỉ có thể dựa vào chính mình để giải oan cho mình.

Lục Đông Thâm nhìn cô rất lâu rồi lên tiếng: “Cô vào trong đi”.

Hòn đá tảng trong lòng Tường Ly như rơi xuống. Cho cô cơ hội thì dễ giải quyết rồi. Mà vào lúc này, sợ rằng chỉ còn mình Lục Đông Thâm có lòng tin với cô nữa thôi. Tuy rằng cô phải thừa nhận, tình huống nằm ngoài dự liệu này quả thực đã mang đến cho anh một phiền phức lớn.

Thai Nghiệp Phàm giương mắt nhìn Tường Ly đi vào phòng ICU, giận đến phòng mang trợn má: “Lục Đông Thâm, anh...”.

“Ai buộc chuông phải là người cời chuông.” Thai Từ Tân lạnh lùng ngắt lời Thai Nghiệp Phàm, rồi quay sang nhìn Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều, hy vọng Lục tổng sẽ không nhìn nhầm người”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh chỉ nhìn về phía cửa phòng ICU, trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Một Khi Thiếu Nghiêm Túc Thì Hoàn Toàn Không Đứng Dắt

Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi.

Tường Ly tăng lờ khuôn mặt đang vô cùng hóng hớt của cậu, chỉ nói: “Em lặp lại lần nữa tình hình trong phòng từ lúc chị rời khỏi đây đi”.

“Dạ?” Tường Tiểu Thiên đau khổ xị mặt xuống: “Vẫn phải kể lại lần nữa ạ? Gia ơi, còn kể nữa chắc em nôn luôn cả bữa tối hôm qua ra mất”.

“Em có nôn cả máu của nửa đời trước ra cũng phải kể.” Tường Ly vừa nói vừa đi kiểm tra từng căn phòng một: “Nhất là vào lúc này Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể gặp chuyện gì được, ảnh hưởng tới chị thì không có vấn đề gì nhưng một khi làm Đàm gia bị kéo xuống nước thì rắc rối đấy”.

Tường Tiểu Thiên đi theo phía sau cô, nghe xong câu này chợt giật mình: “Đàm gia cũng sẽ gặp rắc rối ạ?”.

Tường Ly đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề: “Đúng thế, mà rắc rối của Đàm gia mới là nghiêm trọng”.

Tất cả đang diễn ra hết sức thuận lợi. Cô đã trị xong bệnh cho Thai Quốc Cường với thân phận một “thầy phép”, chỉ cần đợi trời sáng, đám phóng viên mà Đàm Diệu Minh sắp xếp từ trước sẽ mặc sức truyền thông, phóng đại. Tuy rằng không thể nói một cách trắng trợn việc này do thần linh mà ra, nhưng người dân cả thành phố Thương Lăng sẽ đều tin rằng Thai Quốc Cường đích xác đã trúng tà.

Vậy thì sẽ xác thực được việc khách sạn Skyline chặn đường đi xuống Quý môn quan của vong linh, ảnh hưởng tới vận thế của Thương Lăng. Tuy rằng cái có này rất mất mặt, mà cũng có thể sẽ trở thành trò cười giữa một xã hội văn minh, nhưng chỉ cần là vấn đề mà người dân quan tâm là được. Có lúc, những lời gièm pha tưởng chừng vô hại, chỉ giống như vài con kiến đốt vào một con voi, không đau không ngứa. Nhưng nếu có cả đàn kiến ập đến thì sao?

Skyline chính là con voi khổng lồ ấy.

Và cách tạo dư luận mới lạ của cô và Đàm Diệu Minh nhằm châm ngòi cho những lời đồn đại chính là đàn kiến kia.

Vậy mà nhân tính không bằng trời tính, sao Thai Quốc Cường lại ngất xỉu đúng vào đêm cuối cùng cơ chứ?

Nếu ông ta tỉnh lại thì mọi chuyện còn dễ giải quyết, nhưng ông ta cứ nằm đờ đẫn trong bệnh viện như người thực vật mới là phiền. Cô không sợ danh dự của mình bị tổn hại, chỉ lo vì việc này mà Đàm Diệu Minh chịu liên lụy. Một khi Thai Quốc Cường gặp chuyện, coi như họ đã đồng thời đắc tội với cả nhà họ Thai và nhà họ Lục.

Tường Tiểu Thiên không dám bồn chồn nữa, vội vàng kể lại từ đầu chí cuối mọi chuyện xảy ra hôm nay. Nhưng nói đi nói lại mãi vẫn chỉ có từng ấy việc, cậu cảm thấy mọi việc đã không thể chi tiết hơn được nữa rồi.

“Chậu cây này là thế nào?” Lúc đi tới phòng tập gym, Tường Ly đột nhiên hỏi.

Tường Tiểu Thiên không hiểu ý của cô, cậu đi tới trước kiểm tra một lượt rồi hỏi: “Cây này có vấn đề gì ạ? Mấy hôm nay nó vẫn được bày ở đây ạ”.

Là một chậu thông đại màu đỏ của Trung Quốc đã có tuổi, cao khoảng một mét rưỡi, được trồng vào một chậu cây màu trắng có in logo của khách sạn. Trên các chạc cây đã đậu không ít quả thông đỏ, vừa có tính thẩm mỹ, vừa có giá trị bảo tồn.

Tường Ly không nói không rằng, lập tức giơ tay ngắt một nhánh cây xuống, đưa lên mũi ngửi.

Tường Tiểu Thiên hốt hoảng kêu lên: “Gia ơi, nghe nói loài thông đỏ này đắt lắm!”.

Tường Ly không quan tâm nó đắt hay rẻ, nghe xong cô hỏi: “Hôm nay những ai đã động vào nó?”.

Tường Tiểu Thiên ù ù cạc cạc, nhủ mày nhớ lại: “Thai Quốc Cường cũng không có động vào nó ạ...”.

“Ngoài Thai Quốc Cường ra.”

“Ngoài Thái Quốc Cường ra...” Tưởng Tiểu Thiên nghĩ một hồi, bỗng nhiên “A” lên một tiếng: “Em nhớ ra rồi, là quản gia của phòng tổng thống. Anh ta dẫn theo một nhân viên khác chuyển chậu cây đi, cũng chỉ tầm nửa tiếng sau là lại chuyển về”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Thời Gian Bảy Ngày Có Nghĩa Là Gì?

Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm...

Thế tức là, anh đang muốn giải thích với cô chuyện gì đó sao? Tưởng Ly hơi ngơ ngẩn, nhất thời vẫn chưa hiểu ý tứ của anh.

Tiếp sau đó, hai người im lặng phải đến gần nửa phút, bầu không khí có phần kỳ lạ.

“Vậy thì...” Tưởng Ly chỉ mãi nghĩ đến việc chính, cô nhìn đồng hồ: “Hay là anh Lục gọi cho người yêu anh một cuộc để hỏi thử xem? Nếu như việc này do cô ấy phụ trách thì chắc chắn là cô ấy sẽ nắm rõ thành phần thuốc trừ sâu, mặc dù giờ này có nói cũng hơi muộn rồi”.

Cô không khỏi lẩm bẩm trong lòng. Lúc trước thì có hôn ước với cô Thái Từ Tân, bây giờ lại thêm một cô người yêu họ Trần gì đó. Người đàn ông trước mặt trông thì tưởng lạnh lùng như gió, không ngờ cũng thuộc dạng “bước qua cả bụi hoa”. Nhưng mà kẻ cũng phải, kiểu đàn ông như anh, bên cạnh không thể thiếu phụ nữ được.

Lục Đông Thâm cứ im lặng nhìn cô mãi như thế.

Nhìn đến độ Tưởng Ly nổi da gà khắp người: “Việc đang gấp mà anh Lục... Người yêu anh ngủ ít đi một lúc chắc không sao đâu”.

Lục Đông Thâm khề thờ dài một tiếng rất khó nghe thấy: “Thôi được”. Anh lên tiếng, có vẻ đang cười, nhưng đằng sau nụ cười lại như cất giấu sự khó xử.

Anh bèn ấn một dãy số, lần này là dùng di động.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, việc này khiến Tưởng Ly khá bất ngờ. Căn phòng quá yên tĩnh, đến nỗi dù đối phương gọi di động, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mừng rỡ, bất ngờ của một cô gái: “Đông Thâm?”.

Giọng nói êm ái rất dễ nghe, không cần nhìn cũng biết đó là một cô gái nhẹ nhàng thực nữ.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới một chỗ khác, tiếng anh hỏi mơ hồ vọng lại: “Sao vẫn còn chưa ngủ?”.

Tưởng Ly chết mê chết mệt vì chất giọng này. Giọng Lục Đông Thâm thuộc tông trầm, bình thường cô nghe đã thấy say say lỗ tai, không ngờ khi nói chuyện với người yêu chất giọng lại càng dịu dàng, động lòng.

Cô lẩm nhẩm tính thời gian, nghĩ bụng: Người yêu đêm hôm gọi điện thoại kiểu gì thì kiểu cũng phải nói chuyện khoảng nửa tiếng. Ai ngờ cô đang chậm rãi thưởng thức tách trà, Lục Đông Thâm đã quay trở lại.

Trước sau chưa đầy năm phút.

“Đã trò chuyện xong rồi hả?” Cô bất ngờ.

“Trò chuyện?” Lục Đông Thâm có vẻ bất mãn với cách dùng từ của cô: “Tôi chỉ hỏi một chút về thành phần thôi mà, cần nhiều thời gian lắm sao? Chính cô nói là việc đang gấp đấy”.

“Á? À...” Tưởng Ly lẩm bầm “Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm”.

Giọng cô rất thấp nhưng vẫn bị Lục Đông Thâm nghe thấy.

Anh cười: “Cô đã bao giờ làm người yêu của tôi đâu, làm sao biết làm người yêu của tôi sẽ nhạt nhẽo chứ?”.

Câu này nói ra thì bình thường, nghe vào lại thấy mờ ám, khiến trái tim Tưởng Ly đột ngột chao đảo như bị ai túm lấy rồi ném lên cao vậy. Chẳng hiểu sao, má cô bỗng hơi nóng.

“À thế... người yêu anh bảo sao?”

Lục Đông Thâm rót trà cho cô: “Cô ấy tên là Trần Du”.

“Vâng, vậy Trần Du nói sao?” Tường Ly lờm anh: Tên là gì mà chẳng là người yêu anh? Nhưng cô Trần Du đó cũng lợi hại đấy. Có lẽ cô ấy chưa lớn tuổi lắm. Kiểu người thành đạt như Lục Đông Thâm, mắt lúc nào chả dán vào mấy em trẻ trung xinh gái. Vậy mà cô ấy đã có được thành tích này, quả là giỏi.

Việc xử lý không gian hít thở cũng là một phạm trù công việc của một nhà điều chế hương. Sự thực chứng minh, mùi hương liên quan tới ký ức của con người. Một không gian kín, dù là trung tâm thương mại hay khách sạn, nếu mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình sẽ càng khiến khách hàng ghi nhớ dài lâu. Càng là những trung tâm thương mại, những nhà hàng hay khách sạn rộng lớn thì lại càng mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình. Mùi hương có tính chất quảng bá quan trọng không kém gì một thương hiệu.

Có những loại mùi cực kỳ nhạt nhòa, thậm chí khách hàng hoàn toàn không ngửi thấy, nhưng chỉ cần họ đứng trong không gian đó, họ sẽ cảm thấy vui vẻ, ấm áp, lần sau sẽ có hy vọng quay lại. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong việc điều chế hương.

“Thành phần thuốc trừ sâu đúng như lời cô miêu tả, bên trong có Khiết Xa, đại bi và trầm lá dài.” Lục Đông Thâm trở về việc chính: “Có điều, làm sao cô dám chắc trong đó có thành phần khiến Thai Quốc Cường bị dị ứng?”.

“Trong thành phần chủ yếu của Đại bi tổng cộng có 5 loại chất, còn trong Trầm lá dài có 39 loại. Hai loài thực vật này từ lá đến thân đều có thể chiết xuất lấy hương, hoặc sau khi chiết xuất đều có hiệu quả xua đuổi côn trùng và chống thối rữa. Đại bi và Trầm lá dài vì còn có giá trị làm thuốc và giảm đau nên được rất nhiều điều chế hương và các bác sỹ chữa bệnh bằng liệu pháp mùi hương xem trọng, kể cả là trong Đông y. Chúng được sử dụng rộng rãi, cây trồng cũng phổ biến, tính ôn hòa nên gần như sẽ không có ai có phản ứng với hai loại thực vật này, duy chỉ có Khiết Xa.” Tường Ly hơi ngừng lại.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô: “Khiết Xa rất đặc biệt ư?”.

“Đúng vậy.” Tường Ly thành thật trình bày: “Thực tế là, Khiết Xa là một loại thực vật cực kỳ hiếm gặp, đa phần xuất hiện trong sách cổ. Đừng nói là người dân, ngay cả nhiều người chuyên nghiên cứu về thực vật học cũng chưa chắc có cơ hội được nhìn thấy, hoặc có khi nhìn thấy cũng không biết nó là cây gì. Mùi của nó rất nhạt, lá vàng, nở hoa trắng, mùi hương chủ yếu tới từ loài hoa trắng này. Hoa và gân lá sau khi phơi khô sẽ được chưng cất để lấy mùi hương. Nếu phong kín trong hũ bùn vài tháng rồi lấy ra, làm thành hương đàn*, thì mùi thơm thanh nhẹ còn có thể duy trì được hơn một tuần. Loại nước chưng cất ra từ nó có tác dụng trừ sâu cao nhất”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nữ Lừa Đảo Bụng Dạ Nham Hiểm

Bây giờ, Tường Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Năm 26 tuổi, tôi đã trù bị suốt nhiều tháng trời, dự định sẽ tiến hành cưỡng chế thu mua một công ty văn hóa giải trí. Đúng đêm trước khi thu mua, ông chủ tịch của công ty đó mê mải chìm đắm trong vòng tay gái đẹp, vui quên đường về. Ngày hôm sau khi bay về công ty, ông ta mới phát hiện Hội đồng quản trị đã đổi chủ”.

Lục Đông Thâm quay người lại, đi về phía cô, vòng qua sau lưng cô, chống hai tay xuống lưng ghế sofa bên cạnh cô. Anh đổ người xuống, hơi nghiêng mặt, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô: “Chỉ sau một đêm thôi mà giang sơn ông ta vất vả dựng xây đã bị tôi nuốt trọn. Bây giờ, Tường Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?”.

Hơi thở của anh quá gần, vừa lạnh vừa ấm, còn xen lẫn mùi thuốc lá thoang thoảng, rót vào tai cô, quán quýt bên cạnh hơi thở của cô. Cô ngồi thẳng lưng, liếc mắt vẫn có thể nhìn thấy bàn tay lớn đang kẹp điếu thuốc của anh, cứ thế đặt bên cạnh, một tư thế đủ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

“Bây giờ là thời gian để tôi tìm nguyên liệu.” Cô hiểu ý tứ trong những lời anh nói. Thương trường như chiến trường, thêm một giây hay một phút cũng đều có thể thay đổi trong chớp mắt. Anh cho cô thời gian cũng có nghĩa phải chống đỡ tất cả mọi nguy hiểm. “Bây giờ anh chỉ có thể tin tưởng tôi, không còn sự lựa chọn nào khác.”

Lục Đông Thâm giờ tay ra, xoay mặt cô lại, nắm chặt lấy cằm cô: “Cô đang sợ tôi tìm Đàm Diệu Minh kiểm chuyện”.

Ngữ khí vô cùng khẳng định như đã nói trúng tim đen của cô.

Chính là bàn tay đang cầm thuốc lá. Đầu của nó rất gần khuôn mặt cô, gần tới nỗi cô chỉ cần hơi nghiêng đi một chút là có thể bị chọc một lỗ như tổ ong trên mặt. Động tác này, vừa nguy hiểm lại vừa mê hoặc.

“Phải.” Tường Ly không muốn vòng vo với anh. Anh tai thính nhất tỉnh, muốn giấu giếm cũng khó: “Nếu tôi không chứng minh được tôi vô tội thì mọi tội

lỗi trong chuyện của Thai Quốc Cường sẽ rơi xuống đầu tôi. Tới lúc đó, cho dù anh đại nhân đại lượng không truy cứu thì anh em nhà họ Thai cũng sẽ quyết không bỏ qua. Đàm Diệu Minh sẽ không giương mắt nhìn tôi gặp nạn, thế nên anh ấy sẽ gặp chuyện”.

Cô cảm giác được ngón tay anh dùng sức mạnh hơn một chút, bóp đến nỗi cảm cô hơi đau.

Lát sau, Lục Đông Thâm buông tay, đứng thẳng lên, đề bàn tay lên bả vai cô, buông lời có ý cảnh cáo: “Thế nên, cô muốn tôi tin cô cũng được thôi, hãy khai báo sự thật về các người trước đi”.

Anh trở lại, ngồi xuống sofa, nhìn cô có vẻ rất thông dong.

Tường Ly vô thức nâng cao cảnh giác trong lòng. Một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh sau câu nói tiếp theo của Lục Đông Thâm.

Anh nói: “Không có lời nhắc nhở của hòa thượng nào cả, tất cả mọi chuyện đều do các người giờ trò, đúng không?”.

Thương Lăng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, bao nhiêu năm qua, anh ta phải vượt bằng mọi chông gai mới có được địa vị như bây giờ. Tập đoàn Skyline mạnh mẽ xen vào đã bật một ngọn đèn đỏ rực rỡ cho lợi ích của Đàm Diệu Minh. Thế là, dù các loại âm mưu ùn ùn kéo tới. Thậm chí dưới sức ảnh hưởng của Đàm Diệu Minh, có một đạo quan hệ giữa Skyline Thương Lăng và chính quyền còn rất căng thẳng. Có thể thấy, thế lực của anh ta tại thành phố này không hề nhỏ.

Chính quyền địa phương có lòng muốn lập thành tích khi còn đương nhiệm, có thể thu hút vốn đầu tư nước ngoài dĩ nhiên là một chuyện tốt. Nhưng nếu tất cả người dân địa phương đều phản đối thì đây chắc chắn phải là một dự án tệ hại. Thế nên, ngay khi Skyline may mắn được tiếp tục thúc đẩy tiến độ công trình, Đàm Diệu Minh đã đánh vào suy nghĩ của người dân.

Truyền thuyết về cầu Cửu Tử của Thương Lăng là sự thật, đây là quy định mà tất cả người dân Thương Lăng đều biết và tuân thủ. Đà Trúc tự cũng thực sự tồn tại, nghe nói trong chùa đích thực có một vị cao tăng tên Thích Chân. Nhưng qua điều tra của Lục Đông Thâm sau này, vị cao tăng Thích Chân kia chưa bao giờ xuống núi cả, càng không hề đến địa điểm xây khách sạn để nói rằng nơi này chắn cửa Quỷ môn quan. Thế nên hoàn toàn không có cái gọi là lời nhắc nhở. Việc đồn thổi bức Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lăng có ma khiến cho một vị khách trong khách sạn trúng tà là việc xảy ra sau khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc kinh doanh của tập đoàn Skyline tại thị trường Trung Quốc không lâu. Liên quan đến tình hình của Thương Lăng, trước đó người phụ trách bên này đã từng báo cáo lên tổng bộ tập đoàn Skyline, chủ yếu nhấn mạnh việc Đàm Diệu Minh là miếng xương khó gặm nhường nào, gây ra trở ngại lớn đến đâu. Bây giờ, Thai Quốc Cường vừa gặp chuyện đã bị đồn thổi, lan truyền khắp mọi nơi, lại dễ dàng phát hiện được Tường Ly trong CCTV, rõ ràng Đàm Diệu Minh đã chuẩn bị sẵn tất cả.

“Lợi dụng lòng tin của người dân, đánh vào khách sạn rồi sau đó lại lấy thân phận một phù thủy tới trị bệnh, chẳng qua là muốn xác thực lời đồn về chuyện Thai Quốc Cường trúng tà.” Lục Đông Thâm rướn người gạt tàn thuốc, nhìn cô như cười như không: “Nếu tôi suy tính không sai thì có lẽ các bài báo ngày mai đều đã bị các người mua hết. Tiêu đề đặt thế nào vậy? Nói tôi nghe xem, tôi làm tham mưu cho”.

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng như mây gió nhưng từng câu từng chữ lại như lưỡi dao rạch tất cả những suy tính lúc trước của cô và Đàm Diệu Minh ra. Lưỡi dao lướt qua không để lại dấu vết nhưng vẫn khiến người ta nhìn thấy dòng máu tươi đầm đìa chảy.

Cảm giác này chưa bao giờ tồi tệ như thế, giống như bị bắt lột trần bắt đứng trước đám đông, mọi chuyện riêng tư đều bị bại lộ trước mặt người ta. Tuy rằng Tường Ly đã sớm biết rõ Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một con dê ngoan hiền. Trong cuộc chiến này, kiểu gì anh cũng phải lật ngược tình thế một lần, nhưng cảm giác bị người ta té tát vạch trần này vẫn khiến cả người cô rệu rã bất lực.

“Chắc là bản thân phòng quan hệ của Skyline cũng đã sớm chuẩn bị bài báo cho ngày mai rồi.” Đã đến nước này, có che giấu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Tường Ly thẳng thừng thừa nhận: “Thật ra cả anh và tôi đều biết rõ mục đích của nhau. Tôi muốn lợi dụng anh để chứng thực khách sạn có ma, không thể giữ lại. Còn anh muốn lợi dụng tôi để tuyên bố pháp sư đã trừ tà thành công, tiền đồ của khách sạn vô cùng rộng mở. Chẳng qua chúng ta chỉ đua xem ai nhanh chân hơn ai mà thôi”.

Đây là một cuộc chiến ngầm ngầm nhưng quá rõ ràng, thế nên cả hai ắt hẳn đều đã đọc thấu suy nghĩ trong lòng nhau.

“Nhưng, chuyện Thai Quốc Cường hôn mê đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi.” Tường Ly lại bổ sung thêm một câu.

Khói thuốc vẩn vít trên từng ngón tay Lục Đông Thâm, lúc có lúc không, giống như nụ cười bên khóe mắt anh vậy: “Làm sao tôi biết được đó không phải là một âm mưu khác của cô?”.

“Anh không biết được ư? Cũng giống như việc anh đoán ra tôi phải chữa thành công cho Thai Quốc Cường thì mới có thể định tội cho khách sạn này vậy.” Tường Ly không vòng vèo che giấu, ngữ khí cũng có phần kích động.

Lục Đông Thâm ngắm cô qua làn khói trắng. Khuôn mặt cô đẹp một cách tinh tế, màu lông mày đậm nhạt vừa phải, vừa đủ để tôn lên khuôn mặt trắng trẻo to bằng bàn tay đỏ của cô. Cô chỉ cần khẽ nhủ mảy là lại mang một dáng vẻ phong tình khác.

Có những cô gái sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, lại có những cô gái không chỉ xinh đẹp mà còn có một trái tim nhanh nhẹn, hoạt bát. Tường Ly là mẫu thứ hai, thế nên cô không đơn giản, càng không thể coi thường.

“Chuyện Thai Quốc Cường trúng tà rồi cuộc là thế nào?”

Tường Ly nghe ra ngữ khí của anh không phải là nghi ngờ, càng không phải xin chỉ giáo, mà là chất vấn, hơn nữa còn là kiểu đứng cao cao tại thượng nhìn xuống mà hỏi. Bình thường, người nào dám ăn nói với cô như vậy, cô đã giơ chân đá thẳng, còn bồi thêm một câu: “Đ.m!”, nhưng trong tình thế này,

cô không được quyền ương bướng sinh sự.

Ngày nào chưa chứng minh được việc Thái Quốc Cường ngắt xiu không liên quan đến cô thì cô và Đàm Diệu Minh còn không được yên ngày đó. Mặc dù người ta nói “Đất có thổ công, sông có hà bá”, nhưng Lục Đông Thâm đằng sau lại là cả một tập đoàn nước ngoài. Hai bên mà giằng co đánh nhau thật, chẳng ai có lợi.

“Trên núi Thiên Chu ở Thương Lăng có một loài cây dây leo gọi là Hương mê, mùa xuân hạ lá cây um tùm không có gì đặc biệt, nhưng mùa thu đông khi lá ngả vàng sẽ có độc tính. Lây mùi hương tỏa ra từ chất độc của gân lá có thể khiến đồng tử rời rạc, tinh thần hoảng loạn và sinh ra ảo giác, nhưng độc tính và khả năng tấn công chưa lớn bằng loài cây *Atropa belladonna* (cà độc dược) nên chưa đến mức mất mạng.” Tường Ly kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Dịch hương lấy ra từ gân lá của Hương mê rất yếu, người thường không ngửi thấy, nhưng ưu thế vượt trội hơn cà độc dược là hương thơm giữ được lâu. Vì vậy, trên giá trang trí bên dưới Giang sơn đồ đã bị tôi tẩm Hương mê, chỉ cần khi mùi hương phát tán có người dừng chân ở đó lâu hơn bình thường là sẽ trúng chiêu. Vừa hay lúc đó Thái Quốc Cường lại có hứng thú với Giang sơn đồ. Thế nên coi như ông ta đen đui. Nội dung ảo giác mà Hương mê gây ra là có thể dẫn dắt, đây cũng là lý do vì sao ông ta luôn nhấn mạnh việc trong Giang sơn đồ có ma. Ông ta nghe nhiều thì sẽ càng tin tưởng và cảm giác thấy mình thực sự gặp ma”.

“Cô gây ảo giác?” Lục Đông Thâm nhìn cô với vẻ nực cười: “Cô đúng là nữ lừa đảo bụng dạ thâm hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Câu Hỏi Cuối Cùng

Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết

Nghe xong, Tường Ly sốt sáng, lập tức thanh minh cho danh dự của mình: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng rất nhiều người ở Thương Lăng tới tìm tôi khám bệnh đều là do tôi cố tình hại họ từ trước ư? Tôi chưa bao giờ lấy mùi hương ra để làm hại ai. Khi họ tới tìm tôi, trong người họ đang thật sự có bệnh tật”.

Nhưng việc chiết xuất mùi hương hay chữa bệnh bằng mùi hương dầu sao cũng là vấn đề thuộc lĩnh vực chuyên ngành, cô cũng không thể nào giải thích tí mĩ với tất cả những bệnh nhân tìm tới cô, cô không có nhiều sức đến thể mà đối phương cũng không thể hiểu hết được, thế nên chỉ bằng cứ dùng túi thơm đại diện. Trong thành cổ, đa số mọi người cũng chỉ đau đầu cảm sốt, nếu là bệnh nghiêm trọng đã được đưa thẳng tới bệnh viện rồi. Vì thế, túi thơm của cô cũng chỉ là những liệu pháp mùi hương thông thường.

Đây vẫn là chủ ý của Đàm Diệu Minh. Sử dụng túi thơm sẽ khiến người dân không nảy sinh nghi ngờ.

“Phải, cô chỉ từng dùng mùi hương để hại tôi thôi.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Tường Ly háng giọng một cách thiếu tự nhiên. Cô đâu gì cũng là một cô gái biết tiến biết lùi. Sự thật đúng là lần đầu gặp mặt, cô đã lợi dụng mùi hương để hại anh.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, làm sao cô biết nên dùng mùi gì cho ai và vào lúc nào?” Đây là việc Lục Đông Thâm không thể hiểu.

Tường Ly không giấu gì anh: “Mùi hương trên cơ thể con người giống như một chiếc máy dự báo, bất cứ lúc nào cũng có thể phản ánh bệnh tật, dù là bệnh tật về tâm lý thì cuối cùng cũng sẽ chuyển hóa thành bệnh tật về sinh lý và thể hiện ra ngoài bằng mùi hương mà thôi.” Nói tới đây, cô khịt khịt mũi: “Có trách thì trách tôi có cái mũi quá nhạy cảm, có thể ngửi được những mùi mà người bình thường không ngửi được, thế nên dễ dàng phán đoán ra một người có mắc bệnh hay không, mắc bệnh gì và nên sử dụng loại mùi nào để tiến hành trị liệu”.

Giống như Tang Ni lúc trước uống trộm rượu té đồng, mặc dù đã qua một đêm nhưng men rượu trong cơ thể vẫn còn ngấm vào da thịt và tỏa ra trong hơi thở. Có những người không nhạy cảm với chất men cuối, nhưng Tang Ni lại thuộc nhóm người nhạy cảm. Mà trước cửa “Thần tiên âm” quanh năm lưu lại mùi hương, Tang Ni có phản ứng là chuyện rất bình thường.

Túi thơm sử dụng cho Tang Ni được tạo thành từ ổi, hột hoan và hương thảo, kết hợp với loại gỗ kỳ hộc cô lấy về từ núi Thiên Chu. Những loại hoa cỏ này đều có tác dụng chống dị ứng, giải rượu, bảo vệ gan, thanh lọc máu, khi thông qua phổi tràn vào cơ thể lại càng có hiệu quả cao hơn. Những túi thơm kiểu này cô làm không ít, đều được giữ kín trong chiếc trống da dê được nhỏ sáp nến cố định. Người trong thành cổ thích uống rượu, thế nên túi thơm giải rượu càng trở nên quan trọng.

Nhưng trong túi thơm cô dành cho Tường Tiểu Thiên thì chỉ có cát không. Thằng bé đâu có bệnh tật gì, chỉ là cô muốn cảnh cáo nó mà thôi.

Việc để Tang Ni quý tới hoàng hôn cũng là một việc làm có suy nghĩ. Con trai dương khí thịnh. Khi đứng ở nơi có ánh sáng sẽ càng thanh lọc được tốt những bụi bặm trong cơ thể, đây cũng là một phương pháp trị liệu. Ngược lại Tường Tiểu Thiên thì có hơi đen đui một chút, cũng lắm chỉ là bầu bạn cùng.

Lục Đông Thâm nghe xong những lời này, bèn nói một câu nghe có vẻ ngợi khen: “Tường Ly, cô lợi hại lắm, dùng tài năng ông trời cho mình để đối phó

với tôi, cô cũng thật coi trọng tôi”.

Cô bị những câu nói của anh si nhục tới mức gần như muốn chửi bậy. Nhưng Tường Ly vẫn nhẫn nhịn, cúi gằm, không thèm nhìn anh.

Lục Đông Thâm thấy cô không còn vẻ ương bướng kiêu hãnh thường ngày mà cúi đầu, gò má còn hơi ửng hồng, chẳng hiểu sao vừa tức vừa buồn cười. Anh bỗng cảm thấy tâm lý của mình có hơi kỳ quặc. Nếu là người khác gặp tâm hãm hại kiểu này, anh sẽ dồn đối phương vào đường sống không bằng chết.

“Mấy thứ giả ma giả quỷ trong phòng Thai Quốc Cường mấy phần là thật, mấy phần là giả?” Anh hơi nghiêm giọng.

Tường Ly rất thức thời, lập tức ngồi thẳng, ngẩng đầu lên: “Ba phần thật, bảy phần giả”.

Thấy Lục Đông Thâm nhú mày, cô lại giải thích ngay: “Hương mê tuy độc tính giữ lâu nhưng có khắc tính của riêng mình, gọi là cây gỗ Mê tủy, cũng là loài cây mà Hương mê thường xuyên sống tầm gửi. Mê tủy phát triển vào mùa xuân hạ, ngủ vào mùa thu đông, khiến cho Hương mê cũng vì vậy mà có độc theo mùa. Thế nên, túi thơm của Thai Quốc Cường bên trong có lá và hương của cây Mê tủy. Mùi hương trong lò được hun lên chính là hương Đặc hà có tác dụng an thần và hương Đại bi có tác dụng tị khí, được hái trước khi có tuyết mùa đông, gân lá được tách ra, phơi khô, làm nhuyễn thành bột hoặc đập dập để dùng. Đầu tiên cho Thai Quốc Cường uống nước mật ong là để thanh lọc đường ruột, sau đó lại uống nước lá Đại tang có tác dụng tạo cảm giác no bụng, có lợi cho việc làm ông ta tỉnh táo đầu óc”.

Nói tới đây, cô khẽ thở dài: “Túi thơm không được dính nước là phòng trường hợp mùi hương tan biến, thường xuyên để trước ngực là tiện cho việc hô hấp. Trong trường hợp không nặng thì khoảng ba ngày là có thể giải quyết xong mọi chuyện. Đương nhiên, hai ngày đầu tiên khá quan trọng, Thai Quốc Cường không được ngủ bất kỳ mùi hương nào khác. Đây cũng là nguyên do tôi quát Tường Tiểu Thiên. Bắt Thai Quốc Cường chạy vòng quanh hồ là muốn ông ta tăng cường sự trao đổi chất. Đốt túi thơm đi chỉ vì không muốn tạo thêm rắc rối, còn lại... đều là giả”.

Cái gì mà chu sa tiết gả, đây đó cột chuông đều là mấy trò che tai bịt mắt người khác.

Lục Đông Thâm vân vê điều thuốc trên tay, dựa người vào ghế, cứ thế nhìn Tường Ly, ánh sáng trong đôi mắt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tường Ly thờ ắt ra một hơi thở bí bách nơi lồng ngực rồi tiếp tục nhấn mạnh: “Có gì, biết gì tôi đã nói hết cả rồi”.

“Cô còn sự lựa chọn nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Tường Ly im bặt.

Tách trà trước mặt đã nguội, Lục Đông Thâm lại đổ thêm nước nóng rồi hỏi: “Cho cô thời gian bảy ngày, cô định tìm nguyên liệu gì?”.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Vào Kỳ Thần, lên Phù Tiên”.

Lục Đông Thâm đang rót trà chợt khựng lại, hỏi lại cô có phần không chắc chắn: “Núi Kỳ Thần, hồ Phù Tiên?”.

“Phải.”

Anh để ấm trà sang một bên, có vẻ như đang suy nghĩ về câu nói của cô.

Tuy anh mới tới Thương Lăng chưa lâu, nhưng cũng hiểu biết kha khá về văn hóa và phong tục nơi đây. Hồ Phù Tiên dĩ nhiên không cần nói nhiều, bao năm qua xảy ra quá nhiều chuyện kỳ dị. Nghe nói dưới đó là cả một thành cổ đã ngàn năm tuổi, nhưng vị trí cụ thể thì không ai biết.

Diện tích rừng phủ xanh ở Thương Lăng thuộc top đầu trên cả nước, điều này bắt nguồn từ việc có nhiều mạch núi ngầm. Giống như núi Thiên Chu mà cô nói tới chính là đại biểu cho vô số ngọn núi, nhiều cây cỏ chim muông. Mà lẽ tẻ Đông hàng năm của Thương Lăng cũng được tổ chức ở đó.

Trong số rất nhiều ngọn núi ấy, thần bí và kỳ quái nhất phải kể đến núi Kỳ Thần.

Có truyền thuyết kể rằng ngọn núi ấy mới là Côn Luân trong Sơn Hải Kinh, nơi ngự trị của các vị thần thượng cổ. Dù là Sơn hải kinh hay Hoài nam tử thì cũng đều miêu tả rằng nơi ấy xuất hiện những loại thú và chim kỳ dị, những loài hoa cỏ hiếm có khó tìm, có vực sâu muôn trượng, có sườn núi chênh vênh, có khu rừng đi mãi không hết, có mỏ khoáng sản sâu vô biên. Tất cả những miêu tả đó đều trùng khớp với thực tế của núi Kỳ Thần.

Không ai muốn tới nơi đó, vì núi cao vực sâu hiểm trở vượt qua cảnh giới thử thách của con người, cộng thêm khí hậu thay đổi thất thường, người bản địa kẻ lại mặt còn biến sắc.

Tường Ly nói một hồi miệng có hơi khô. Thấy anh để tách trà sang bên, cô rất tự giác tự rót cho mình rồi uống cạn: “Nếu Thai Quốc Cường dị ứng với Khiết xa thì tôi chỉ có thể thử dùng một loại phấn hồng hương* trong ký sử ghi chép, trong số đó cần tìm một con thú nhỏ trên núi Kỳ Thần và một con cá trắng dưới hồ Phù Tiên”.

Chương 27: Một Nỗi Sợ Hãi Như Sống Trong Cốt Tủy

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhà ra như đang từ từ vỗ về sự bức bối và bất an của cô.

Dương Viễn làm việc rất gọn ghẽ, nhanh chóng, ngay hôm sau, các vị chuyên gia đã ngồi chuyên cơ khẩn trương có mặt tại bệnh viện trung tâm thành phố Thương Lăng. Đây đều là các chuyên gia tới từ các trung tâm điều trị uy tín tại các đô thị loại 1 như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, thậm chí còn có người là chuyên gia quốc tế.

Trong khoảng thời gian này, Thái Tử Tân cũng chuyển tình hình của Thái Quốc Cường sang Pháp, đồng thời tìm một số chuyên gia nước ngoài tiến hành hội chẩn từ xa.

Nhưng Trương Ly nói đại mà trúng.

Dù là chuyên gia Trung Quốc hay chuyên gia nước ngoài, sau khi xem xong tất cả báo cáo kiểm tra cũng như tình trạng lâm sàng của Thái Quốc Cường thì đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý chưa bao giờ bắt gặp một hiện tượng như vậy.

Thứ gọi là “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí” chính là khi Thái Tử Tân đang sốt ruột như kiến bò chảo lửa, trên mạng bỗng nhiên bùng nổ tin tức Thái Quốc Cường đang ở tại khách sạn Skyline Thương Lăng đột ngột hôn mê bất tỉnh!

Tin tức ấy nhất thời như một quả ngư lôi chìm dưới mặt nước sâu, làm bùng nổ cả giới kinh doanh.

Vì trước đó, chuyện Thái Quốc Cường bị trúng tà liên tục được chìm xuống. Bên ngoài tuy có nghe đồn Skyline Thương Lăng có ma, nhưng những thông tin chi tiết bên trong thì không ai rõ ràng. Nên nguồn tin kia xuất hiện ngay lúc này đã khiến họ lật lại câu chuyện của Thái Quốc Cường từ đầu đến cuối, các tình tiết còn được đào bới sâu hơn showbiz, mức độ âm ỉ nghĩ cũng đủ biết.

Tin tức bùng nổ quá đột ngột, khiến cả hai gia đình Thái, Lục đều không kịp trở tay. Khi họ bắt đầu đưa ra những biện pháp xử lý thì những đề tài xung quanh trên mạng xã hội đã lan tràn khắp nơi rồi.

Các tờ báo giấy có liên quan cũng tranh nhau đưa tin đăng bài, đưa ra vô vàn ý kiến.

Lời đồn trên mạng thì đủ hình đủ kiểu. Có người cho rằng đây là một cuộc chiến ngầm giữa hai nhà Thái Lục, ai bảo hai tập đoàn lớn đều đồng thời nhắm vào Thương Lăng chứ? Cũng có người cho rằng khách sạn Skyline Thương Lăng mắc vào một tà ma quá dữ, đến cả một pháp sư nổi tiếng đình đám như vậy mà cũng không giải quyết được. Thế là từ đây, các loại tin đồn về Thương Lăng lại tiếp tục được thêu dệt, bới móc lại một lần nữa. Còn có một nguồn ý kiến khác thì nghĩ: Gì mà trúng tà với không trúng tà, chỉ có “traị cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, và họ đều đang phân tích xem ai mới là “ngư ông” chiến thắng cuối cùng.

Sau khi tin tức bị đồn ra ngoài, cả hai gia đình Thái, Lục đều đồng thời chịu liên lụy, Hội đồng quản trị nhìn nhau bằng ánh mắt dè chừng, thị trường cổ phiếu cũng theo đó mà chao đảo. Thái Tử Tân ra lệnh cho phòng quan hệ ngoại giao phải ngăn chặn được chủ đề này. Nhưng rõ ràng là cô chưa hiểu lắm về thị trường mạng xã hội Trung Quốc, càng không ngờ rằng sức lan tỏa của các thông tin mạng lại nhanh và dữ dội đến như vậy, tin tức được chia đi theo nhiều đường và với một phạm vi rộng lớn. Vấn đề không những không được giải quyết, ngược lại càng trầm trọng hơn.

Không còn cách nào khác, cô phải gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, tuy trong lòng có cảm giác không vui nhưng ngữ khí vẫn khá mềm mỏng.

Thật ra cho dù cô không gọi điện thoại, Lục Đông Thâm cũng không hề rảnh. Sau khi nắm được tình hình, anh đã dời lại tất cả các việc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho Cảnh Ninh khởi động các phương án khẩn cấp giải quyết khủng hoảng truyền thông, đầu tiên là dùng tiền đánh vào các trang báo chủ lực, nơi nào xóa được bài thì phải xóa bằng sạch, nếu không thể lập tức dẫn dắt dư luận thì phải lấy một đề tài khác để xoay chuyển hướng chú ý.

Cứ như vậy cũng gắng gượng được tới phiên giao dịch cổ phiếu cuối cùng trong ngày.

Cổ phiếu của tập đoàn Trường Thịnh giảm 0.2%, cổ phiếu của tập đoàn Lục Môn giảm 0,1%, tổn thất không hề ít, nhưng chí ít vẫn chưa thua sạch.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi.

Di động của Lục Đông Thâm chưa nghỉ phút nào, máy bàn trong phòng làm việc lại càng réo rắt dữ dội hơn. Có cuộc gọi có Cảnh Ninh đỡ lời, nhưng đối mặt với những lời nghi ngờ của Hội đồng quản trị Lục Môn, Lục Đông Thâm vẫn phải trả lời trực tiếp.

Còn Thái Tử Tân túc trực ở bệnh viện cũng không dễ dàng hơn. Áp lực đến từ khắp các phía không ngừng gia tăng. Có những phóng viên báo nhỏ không gặp được Lục Đông Thâm thì đến thẳng bệnh viện bao vây anh em nhà họ Thái. Thái Nghiệp Dương và Thái Nghiệp Phàm lại càng không dám rời khỏi bệnh viện nửa bước, chỉ sợ một giây phút không chú ý sẽ bị báo chí tóm được.

Thái Nghiệp Phàm điên ruột, chửi Trương Ly liên hồi. Anh ta nghi ngờ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Trương Ly và Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm cứ thêm một số vệ sỹ tới cho Thai Từ Tân, bảo vệ cô tránh tai mắt của truyền thông, ngồi một chiếc xe bảy chỗ về thẳng khách sạn. Anh kể lại cho Thai Từ Tân nghe suy đoán và suy nghĩ của Tường Ly, đồng thời tỏ thái độ vấn đề thực sự xuất phát từ khách sạn, mọi tổn thất của nhà họ Thai anh sẽ có chịu trách nhiệm.

Thai Từ Tân nghe xong, bèn nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô hỏi anh: “Anh mất công để một đối thủ cạnh tranh mưu mô chước quỷ về đây chỉ để chứng minh vấn đề xuất phát từ phía anh? Lục Đông Thâm, anh muốn về hưu non hay bị ai mê hoặc rồi?”.

Lục Đông Thâm đáp: “Việc quan trọng nhất bây giờ là phải giúp bố em tỉnh lại”.

“Em tuyệt đối có căn cứ để tin rằng việc bố em hôn mê có liên quan tới Tường Ly, em sẽ kiện cô ta ra tòa theo đúng trình tự pháp luật.” Thái độ của Thai Từ Tân rất kiên quyết: “Đây là chuyện quá rõ ràng. Cả hai gia đình đều gặp tai họa, ai là kẻ được lợi ở giữa? Lẽ nào anh không nhìn ra?”.

“Trừ phi em không muốn bố em tỉnh lại.”

Thai Từ Tân nhìn anh, tâm trạng phức tạp: “Lục Đông Thâm, em thấy anh bị điên rồi. Anh tin tưởng cô ta đến vậy sao?”.

Tin tưởng cô ư?

Lục Đông Thâm rất lâu không thể trả lời ..

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lẽ Nào Anh Thật Sự Có Suy Nghĩ Đen Tối Với “Gia” Đây?

Anh đứng ngoài cửa, áo vest vắt trên khuỷu tay, mặc áo sơ mi trắng, quần Âu đen, một kiểu phong cách không thể đơn giản hơn nhưng khoác lên cơ thể cao lớn, trôi chảy của anh lại tôn lên một nét rất quý phái và cũng rất sạch sẽ.

Chỉ có điều, khuôn mặt anh nhuốm màu mệt mỏi.

Trên áo sơ mi phẳng phất mùi thuốc lá, có lẽ anh đã xử lý công việc suốt cả ngày.

Tường Ly không ngờ anh lại tới phòng lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nên nhất thời có phần ngẩn ngơ. Cô giữ chặt cửa, đứng yên đó.

“Không mời tôi vào à?” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Vào một buổi tối như thế này, khi chất giọng trầm ấm dày dặn của anh lọt vào tai, Tường Ly bỗng cảm giác mình có phần bị mê hoặc. Nhưng đầu óc cô tỉnh táo hơn bao giờ hết, lập tức ôm chặt lấy ngực, nhũn mảy: “Cực kỳ không tiện, tôi đang đau dạ dày đây, e là không có sức cùng anh ngồi bên lò sưởi, trò chuyện thâu đêm”.

Ngoài kia các tin đồn đang rộ trời, sự xuất hiện của anh chắc chắn không có gì tốt đẹp. Vấn đề mấu chốt là bản thân cô còn chưa làm rõ ràng được nguồn cơn của mọi chuyện.

Lục Đông Thâm đứng ngoài cửa nhìn khuôn mặt nhẵn tít thò lò của cô, vô cùng bình tĩnh nói: “Vậy vừa hay, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện, tiện thể nói chuyện với cô về việc ngày hôm nay”.

“Bỗng nhiên tôi lại không thấy đau dạ dày nữa rồi.” Tường Ly lập tức đứng thẳng lưng.

“Vậy thì tốt.” Dứt lời, Lục Đông Thâm cứ thế đi thẳng vào trong.

Tường Ly giương mắt nhìn anh đường hoàng bước vào phòng. Cửa vừa đóng, anh đã nghiêm nhiên biến khách thành chủ, ngồi ngay xuống sofa.

Người đến có vẻ không có ý đồ tốt, nhưng nửa đêm rồi còn xông vào phòng người ta, e rằng không lịch sự cho lắm.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, khoanh chân lại, bắt đầu cướp lời trước: “Anh Lục này, đây đúng là khách sạn của anh, nhưng căn phòng này hiện tại do tôi ở, anh làm vậy không phù hợp lắm thì phải?”.

“Có gì không phù hợp?” Lục Đông Thâm tự động rót một cốc nước.

Tường Ly nhìn anh chăm chăm, cười khẩy: “Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ. Hay là anh thấy tôi xinh đẹp, định giờ trò hả?”.

Lục Đông Thâm nuốt nửa thìa sặc nước. Anh đặt cốc nước xuống, kinh ngạc nhìn cô.

Cô không mặc chiếc áo ngủ thông nhất trong khách sạn mà mặc đồ của mình, một bộ quần áo ngủ màu xanh ngọc, trông có vẻ như là một màu đơn giản, nhưng những ai da đen mặc khó mà đẹp được. Làn da cô rất đẹp, chẳng biết là quần áo làm tôn nước da trắng trẻo lên hay chính nước da đã khiến bộ quần áo thêm sạch sẽ.

Kiểu dáng tuy truyền thống nhưng thiết kế lại vừa vặn đến hoàn hảo. Cô có một phần xương hõm vai tuyệt đẹp, độ lõm giống như vàng trắng khuyết, mái tóc dài xõa xuống, khóa hõm vai lại một cách hững hờ, quả thực mê người.

Có điều, loại con gái vừa tự nghĩ mình đẹp lại vừa thẳng thắn như cô anh đúng là mới gặp lần đầu.

Tường Ly thấy anh không nói gì lại cứ nhìn mình chăm chăm, trong lòng bắt đầu nổi gai ốc: “Này, này, này, lẽ nào anh thật sự có ý đồ đen tối với bản gia? Đúng là anh cao to lực lưỡng, nhưng cũng đừng tưởng tôi đánh không lại anh”.

“Một cô gái xinh xắn, đừng có cả ngày treo mấy chữ đánh đánh giết giết bên miệng.” Lục Đông Thâm uống một ngụm nước. Nước này không mùi không vị, thế nên anh uống vào miệng cũng nhạt nhẽo như thế.

Anh chợt nhớ lại cuộc điện thoại chiều nay của Dương Viễn. Tay Dương Viễn đó nói năng cũng không khách khí chút nào.

“Việc tin tức bị lộ ra ngoài không loại trừ khả năng do Đàm Diệu Minh thực hiện, chưa biết chừng anh ta có chỗ dựa đang đắc ý ấy chứ. Cả cái cô tên Tường Ly đó cũng không đáng tin đâu. Dầu gì cô ta cũng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Mọi việc cô ta làm, mọi suy nghĩ của cô ta chắc chắn là một lòng hướng về Đàm Diệu Minh, giống như năm đó vì muốn bảo vệ địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô ta đã đánh cho những kẻ tới gây chuyện người gây xương thì gãy xương, kẻ nhập viện thì nhập viện đầy thôi. Nếu không phải vì có tình cảm với anh ta, liệu cô ta có liều mạng như vậy không?”

Cuối cùng, Dương Viễn còn rất lăm lăm, nhắc nhở thêm một câu: “Tôi nhìn anh rồi, cô Tường Ly đó không phải xinh đẹp bình thường đâu, không biết đại thiếu gia ‘lạnh như núi’ của chúng ta có qua được ải mỹ nhân không. Cậu mà muốn bắt cả hai tay thì tôi lại yên tâm chứ cậu mà bị mê hoặc thật thì mới đáng lo”.

Dương Viễn nói như một câu vè, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Dĩ nhiên Tường Ly không biết trong vài giây ngắn ngủi ấy, trong đầu anh đã có nhiều suy nghĩ đến thế. Cô háng giọng: “Con người tôi rất nói lý lẽ. Ai không động vào tôi, tôi không động vào họ. Còn ai động vào tôi, tôi dám nhô cò tận gốc”.

Đúng lúc đang nói hăng, thì cô nhìn thấy Lục Đông Thâm cầm bao thuốc lá màu đen bằng kim loại trên bàn lên. Còn chưa kịp ngăn lại, anh đã tự động mở nắp ra.

Bên trong vẫn còn tám điếu thuốc, nhân tiện, bức ảnh trên nắp hộp cũng đã đập vào mắt anh.

“Anh quá đáng rồi đó.” Tường Ly không vui, vờn tay giặt lại.

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Cô còn hút thuốc cơ à?”.

“Không được à?” Tường Ly bực bội, nhưng khó chịu nhất là anh đã nhìn thấy bức ảnh.

Lục Đông Thâm không nói gì đến chuyện bức ảnh. Anh gơ tay về phía cô: “Thuốc lá tôi để trong phòng làm việc rồi, cho tôi một điếu”.

“Của tôi là thuốc lá nữ.”

“Thì thoảng thử chút cũng không tệ.”

“Thuốc lá của tôi đắt lắm đó!” Tường Ly không định cho anh.

Quan trọng hơn là cô vẫn đang thăm dò dụng ý của anh khi vào đây. Người này từ lúc ngồi xuống đến giờ vẫn chưa nói vào việc chính, thật kỳ quặc.

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất kiên nhẫn. Anh rút ví, lấy ra mấy tờ tiền đặt lên bàn: “Mua một điếu thuốc của cô chắc được chứ?”.

Ai lại đi có thù với tiền?

Mấy tờ tiền trên mặt bàn một giây sau đã bị Tường Ly thu lại. Cô rút một điếu thuốc ra, rồi khước khước trước mặt anh: “Giá tiền một điếu”.

Điếu thuốc được châm lên.

Khói thuốc vẩn vút, hương thơm thanh thanh tràn vào phổi. Mùi hương này, độc nhất vô nhị, giống như mùi hương ngấm trên quần áo cô đêm nay, và mùi hương còn sót lại đêm đó.

Thì ra đều có liên quan đến loại thuốc này.

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

“Loại thuốc này cũng được làm đặc biệt à?” Anh hỏi.

Tường Ly nhìn điều thuốc dài và mảnh nằm giữa ngón tay gầy của anh, cứ cảm thấy trông rất không hài hòa. Cô vớ lấy chiếc gối dựa, ôm vào lòng, rồi chống cằm lên gối: “Việc tự điều chế thuốc lá không phải đặc quyền của người trong lòng anh. Là cô gái tên Trần Du đó phải không? Tôi nhìn ra được, cô ấy rất yêu anh”.

“Mùi của loại thuốc này thơm hơn, tươi mát, nhã nhặn, khiến người ta cảm thấy yên lòng.” Lục Đông Thâm như đã trả lời câu hỏi của cô lại như chưa trả lời gì cả.

Tường Ly không ngẩng đầu, chỉ uể oải đáp: “Dĩ nhiên rồi, nguyên liệu không mua được ngoài thị trường đâu”.

“Thế nên, nguyên liệu của Thai Quốc Cường cô cũng bắt buộc phải tìm được.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên. Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính rồi.

“Anh đồng ý cho tôi thời gian rồi?”

“Giống như cô nói, tôi còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm chậm rãi nói.

“Tôi cứ tưởng...”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, ngược mắt lên nhìn cô: “Cô tưởng tôi tới tìm cô để tính sổ, vì chuyện ngày hôm nay?”.

“Anh tin là không phải do chúng tôi làm hả?” Tường Ly hỏi.

Lục Đông Thâm cười khẩy: “Không tin”.

Tường Ly sững người.

“Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ tôi chỉ có thể tìm cách giải quyết.”

Không tin cô nhưng vẫn phải tới nhờ cô giúp đỡ, kiểu người gì vậy?

“Anh không sợ tôi chạy mất à?”

“Thế nên tôi thu nhận đề nghị của cô.” Lục Đông Thâm cười khê: “Giữ Tường Tiểu Thiên lại đây. Bảy ngày nữa cô không quay về được thì Tường Tiểu Thiên sẽ gặp xui xẻo, mà còn là xui xẻo nghiêm trọng nữa”.

Tường Ly chưa kịp hoàn hồn đã suýt phun ra máu. Lúc đó chẳng qua cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình thôi, không ngờ gã này lại làm thật. Nếu để Tường Tiểu Thiên biết cô bán đứng nó, chắc chắn nó sẽ buồn lắm.

Nhưng cô cũng quả thực đã được lĩnh giáo sự sắc bén và tàn nhẫn ẩn đằng sau vẻ lạnh lẽo và nói cười nhẹ nhàng của anh.

“Anh yên tâm, cho dù tôi liệt nửa người, có phải bỏ tôi cũng quyết bỏ về bằng được.”

“Được.” Lục Đông Thâm nhanh chóng hút hết điều thuốc lá nữa kia. Anh dập tắt rồi đứng lên: “Cô cần gì cứ nói thẳng với Cảnh Ninh, tôi đã có lời trước với cô ấy rồi”.

Suy nghĩ cũng thật chu toàn. Tường Ly hậm hực, quăng gối sang một bên, đứng dậy tiễn anh ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đúng Là Điên Mới Tin Một Kẻ Lừa Đảo Giang Hồ

Nơi cửa phòng tối tăm, không bật đèn, chỉ mượn được chút ánh sáng từ phòng khách hắt ra, rồi rơi xuống sống lưng thẳng tắp của Lục Đông Thâm, tạo thành những bóng sáng mờ mờ ảo ảo.

Cô đang định mở cửa tiễn anh đi, thì anh đột ngột dừng bước rồi quay người lại nhìn cô.

Với ánh sáng này, cô chỉ nhìn được xoáy sâu trong đôi mắt anh, không còn vẻ thoải mái ban nãy, thậm chí còn có phần nặng nề.

Anh lên tiếng: “Nếu không chữa khỏi được cho Thai Quốc Cường, cô chắc chắn sẽ dính vào vụ kiện tụng với nhà họ Thai. Tường Ly, cô chắc chắn nhất định phải đi sao?”.

Thuyết phục được Thai Từ Tân để Tường Ly rời khỏi đây không phải là chuyện dễ dàng. Khi chưa có chứng cứ nào xác thực, cô ấy sẽ không chịu tin rằng Tường Ly vô tội. Nếu Tường Ly thất bại, người nhà họ Thai chắc chắn sẽ điên cuồng cắn ngược.

Tường Ly có phần không hiểu mục đích của Lục Đông Thâm khi nói những lời này: “Nếu là như vậy, chẳng phải anh may mắn lắm sao? Khách sạn của các anh sẽ không phải chịu trách nhiệm”.

Lục Đông Thâm khẽ nhủ mày, ánh mắt có phần khó xử: “Tuy rằng không gian xảo không làm kinh doanh, nhưng tôi vẫn chưa đến mức bắt một cô gái chịu trách nhiệm thay tôi.” Dứt lời, anh mở cửa ra.

“Áy...”

Anh quay đầu.

“À thì... cảm ơn anh.” Tường Ly lên tiếng có phần thiếu tự nhiên.

Trong cuộc chiến dư luận này, không ai có thể là người chiến thắng. Bản thân cô gánh theo sự uy hiếp của hai nhà Thai Lục, nhưng ngay cả Lục Đông Thâm cũng làm sao có thể rút lui an toàn? Bây giờ anh cho cô thời gian, cũng có nghĩa là chặn đỡ mọi áp lực để bảo vệ chu toàn cho cô. Chỉ ít thì bảy ngày tới, cô sẽ được an toàn, cũng không cần quan tâm anh rốt cuộc còn dự tính gì.

Lục Đông Thâm có lẽ không ngờ rằng cô sẽ cảm ơn nên hơi sững người, lát sau anh nói: “Hành trình của cô tôi sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Bản thân cô cũng đừng rầm rộ quá, đề phòng vạn nhất”.

“Tôi đâu có ngốc.” Tường Ly tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nhen nhóm một sự khác lạ. Không cần biết anh có mục đích gì, cách làm này thực sự là một sự suy nghĩ chu đáo hết mức.

Không thấy anh động đậy gì.

Cô ngẩng đầu, quan sát anh với vẻ khó hiểu: “Còn gì cần dặn dò sao?”.

“Không có gì.” Lục Đông Thâm khẽ thờ dài, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “An toàn trở về nhé, tôi đợi cô”.

Hôm sau lại là một ngày khẩu chiến.

Phát ngôn của một số tờ báo chính thống đúng là đã đẹp yên được rồi, nhưng vẫn còn một số nguồn tin nhỏ lẻ khác xuất hiện, khí thế hùng hổ không hề thua kém gì các tờ báo lớn.

Có điều, hướng quan tâm của dư luận lại quay về chuyện khách sạn có ma, đại khái vẫn nói “có thờ có thiêng, có kiêng có lành”. Lại có rất nhiều dân mạng liên tục nói rằng vụ trùng tà lần này rất nghiêm trọng. Nếu khách sạn tiếp tục không có biện pháp phòng tránh nào, có thể còn ảnh hưởng tới khu vực xung quanh.

Về lý mà nói, mấy thông tin về giới kinh doanh kiểu này có ầm ĩ đến đâu cũng không thể khiến cư dân mạng chú ý được. Nhưng duy chỉ có chuyện lần này lại dính thêm tình tiết ma quỷ, trùng tà, rất hợp với tâm lý hóng chuyện của những người nhàn rỗi, nên trong một thời gian ngắn, độ hot của nó chưa giảm cũng là hết sức bình thường.

Tình hình của nhà họ Thai cũng không tốt hơn là bao. Tuy rằng họ là phía bị hại, nhưng việc một Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh như Thai Quốc Cường lần đầu ra bất tỉnh nhân sự cũng không khác gì cả tập đoàn mất đi người quan trọng nhất. Tuy rằng người ngoài xã hội không mấy quan tâm đến chuyện nhà họ Thai, nhưng trong giới thì lại đồn đại xôn xao. Hội đồng quản trị lại sốt ruột, một ngày gọi mấy lần tới cho Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân không phải là một đóa hoa trong lòng kính, dĩ nhiên hiểu được tâm trạng của các cổ đông đang ngày ngày ngồi trên những chiếc ghế da tại Hội đồng quản trị, chỉ có điều cô không hiểu vì sao Hội đồng quản trị ở nước ngoài xa xôi lại nắm rõ từng chân tơ kẽ tóc những chuyện ở đây như vậy. Về sau qua điều tra mới được biết thì ra là do hai ông anh trai của mình, lợi dụng quyền lực trong công ty hứa hẹn với các cổ đông không ít lợi ích. Thế là, mọi đòn phản ngược lại của họ đều dồn cả xuống đầu Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân lạnh lùng, nhưng, đây đích thực mới là tác phong làm việc của người nhà họ Thai.

Các топ chuyên gia lần lượt đến rồi lại lần lượt đi, tất cả đều bó tay trước tình trạng của Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm tiếp tục cử không ít vệ sỹ tới cho anh em họ Thai, tiện cho họ đi ra đi vào. Sau khi đỡ xong áp lực từ phía tổng bộ Lục Môn, anh cũng tới bệnh viện xem tình hình của Thai Quốc Cường.

“Anh có biết Vệ Bạc Tôn không?”

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Thai Từ Tân một mình dựa vào tay vịn sofa, nhìn Lục Đông Thâm và hỏi.

“Nhà tạo hương được tập đoàn nhà em thuê về với mức lương cao ngất ngưỡng” Lục Đông Thâm bận rộn cả ngày, đến tận hoàng hôn mới thả lỏng được một chút, cũng tiện thể giải cứu một Thai Từ Tân đã bị các cổ đông xoay vần cả ngày ra ngoài.

Vệ Bạc Tôn cũng giống như Quý Phi, đều là những nhà tạo hương đứng hàng đầu trong ngành, một người làm việc tại Trường Thịnh, một người ăn lương của Lục Môn. Trong đó, Vệ Bạc Tôn là hội trưởng của Hiệp hội văn thuật* và Quý Phi là hội phó. Về chuyên ngành tạo hương, năng lực của hai người họ không thể phân ai trên ai dưới.

*Hiệp hội những người biết sử dụng mùi hương một cách chuyên nghiệp, thành thạo như những nhà ảo thuật.

“Vào lúc này, em lại lựa chọn tin tưởng Trương Ly không phải là một kẻ lừa đảo, mặc dù ngay Vệ Bạc Tôn cũng cảm thấy lý do Trương Ly đưa ra thật nực cười.” Thai Từ Tân day day huyết thái dương, khẽ cười tỏ vẻ khó xử: “Phải, chắc chắn là em bị điên rồi mới đi tin một kẻ lừa đảo giang hồ như thế”.

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Thật ra đây đều là những đạo lý mà Thai Từ Tân, thậm chí là Lục Đông Thâm đều hiểu rõ.

Bản thân Lục Đông Thâm cũng từng hỏi Quý Phi về tình hình của Thai Quốc Cường. Quý Phi đã khẳng định vô cùng chắc chắn rằng vấn đề không thể do thuốc trừ sâu được. Tuy rằng Khiết xa là mùi hương hiếm gặp, nhưng thành phần pha chế thuốc của Trần Du đã từng được nộp lên tổng bộ. Thông qua quá trình chiết xuất hóa nghiệm của Quý Phi, xác nhận đặc trưng ôn hòa của Khiết xa nên mới phê chuẩn cho đồng ý sử dụng Khiết xa.

Còn về loại “phân hồn hương” mà Trương Ly nói, Quý Phi càng cho rằng vô vớ, tỏ ý chưa từng nghe qua tên loại hương đó.

Nói một cách khác, dù là Vệ Bạc Tôn hay Quý Phi thì đều nhất loạt phủ nhận việc thuốc trừ sâu khiến Thai Quốc Cường hôn mê. Thế nên, tất cả mọi trách nhiệm đều không thuộc về khách sạn, mà nằm trên người Trương Ly.

Lục Đông Thâm châm một liều thuốc, giây phút khói thuốc vẩn vút, anh vô tình nhớ lại liều thuốc nữ tối hôm qua, mùi hương của nó dường như vẫn còn phảng phất đâu đây.

“Em thế nào?” Anh không tiếp tục chủ đề liên quan tới Trương Ly nữa.

Thai Từ Tân cũng không phải người thích nhai đi nhai lại một đề tài. Cô hít sâu một hơi, rồi lại nhẹ nhàng thở ra: “Chưa chết thì vẫn gắng gượng được”.

Thật ra cô có cả một bụng tâm sự muốn trút ra. Nhưng thực tế là ngồi trên vị trí này cũng đồng nghĩa với việc cô không thể tìm được người để trút bầu tâm sự.

Duy chỉ có Lục Đông Thâm

Cô rất muốn kể lể với anh tâm trạng bị các cổ đông chen tới sắp ngạt thở của mình hai ngày qua, thậm chí rất muốn được khóc trước mặt anh. Nhưng một người kiêu hãnh như cô, chính vì đối phương là Lục Đông Thâm nên cô mới càng ôm chút tự trọng không đáng đồng nào đó để gượng cười bước tiếp.

Sau khi Thai Từ Tân đi khỏi, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào. Sau khi báo cáo tình hình dư luận cho đến lúc này, cô ấy nói: “Ý của phòng quan hệ ngoại giao là muốn khẩn trương điều chỉnh kế sách đối phó”.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào sofa, suy nghĩ.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì. Rất lâu sau không thấy anh cho chỉ thị, cô ấy nhẹ nhàng gọi: “Lục tổng?”.

“Được.” Anh khẽ đáp.

Sau khi có được câu trả lời, Cảnh Ninh cũng không quấy rầy anh thêm, cô ấy lặng lẽ lui ra ngoài.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn những tòa nhà cao thấp khác nhau bên ngoài kia, một lần nữa chìm vào suy tư. Rất lâu sau, anh mới cảm di động lên, gọi vào một số.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

Anh nói: “Đương Viễn, tiếp theo đây hãy làm theo những gì tôi dặn”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Một Bó Hoa Thiên Điều

Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Khi trời nhá nhem tối, Đàm Diệu Minh đã tới.

Khí thế không hề nhỏ, rầm rộ dừng hẳn lên tới hơn hai mươi người. Người nào người nấy đều mặc quần Áo áo vest, không thua kém gì đội ngũ vệ sỹ Lục Đông Thâm cử tới bệnh viện.

Đàm Diệu Minh ăn mặc rất thoải mái, áo khoác mỏng màu trắng, quần dài, nổi bật về phong độ giữa cả đám người, cộng thêm một thân hình cao to lại càng ưa nhìn hơn.

Anh ôm theo một bó hoa rất to, vừa định bước vào phòng ICU thì bị đám vệ sỹ trong bệnh viện cản lại.

Ngay sau đó, đám thuộc hạ phía sau đã lập tức có những hành động ngăn chặn những người vệ sỹ kia. Hai bên có vẻ như định độ sức. Đàm Diệu Minh phóng một ánh mắt qua: “Lịch sự một chút, chúng ta tới đây để thăm người bệnh đây”.

Bấy giờ đám thuộc hạ mới buông bàn tay đang lôi kéo vệ sỹ ra.

Các y tá trong phòng ICU lao đi thông báo, tức tốc mang thông tin Đàm gia tới thăm truyền đi khắp bệnh viện. Lần này thì hay rồi, không chỉ có cả đám phóng viên đang túc trực ngay trước cửa bệnh viện mà trên cả hành lang thông tới phòng ICU cũng có các bác sỹ và y tá bu đầy.

Thứ nhất, mọi người đã sớm nghe ngóng loáng thoáng rằng mấy hôm nay có vị tổng giám đốc họ Lục ra vào phòng ICU, nhưng vì có vệ sỹ bảo vệ nên các bác sỹ và nhân viên y tế khoa ngoại đều không thể nhìn được diện mạo thật của người ấy. Nhưng từng có bác sỹ được diện kiến ở khoảng cách gần đã trở về miêu tả bằng thái độ cực kỳ kích động, nói rằng chỉ cần nhìn từ xa đã nhìn trái tim đập rộn ràng, nhìn gần thì càng đẹp trai đến tàn nhẫn.

Thứ hai, Đàm gia cũng là một nhân vật truyền kỳ tại thành phố Thương Lăng. Mọi người ai cũng kính trọng gọi anh một tiếng “Đàm gia”. Thế nên ai cũng muốn tiếp cận. Quan trọng hơn cả là tất cả mọi người đều biết danh Đàm Diệu Minh là một “soái ca” phong độ ngời ngời. Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Trước cửa có cả người của Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh canh gác, những người được ra vào chỉ có thể là các bác sỹ trực phòng ICU.

Hai anh em trai nhà họ Thai không có mặt ở bệnh viện, nên người trực tiếp đón Đàm Diệu Minh chỉ có Thai Tử Tân. Cảnh Ninh trong lúc ra ngoài gọi điện thoại đã vô tình bắt gặp cảnh này, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, vội vàng quay lại phòng nghỉ tìm Lục Đông Thâm.

Khi Thai Tử Tân bước vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy bó hoa Đàm Diệu Minh mang tới đã được đặt trên bàn. Đó là một bó hoa rất lớn, có điều không hề may mắn: Hoa thiên điều.

Loài hoa dùng để viếng người đã khuất.

Người đến không có ý đồ tốt đẹp.

Nếu chân thành muốn tới thăm bệnh, ai lại mang theo một bó hoa thiên điều chứ?

Từ ngày bắt đầu tiếp xúc với việc làm ăn đến nay, sóng gió to nhỏ gì Thai Tử Tân coi như cũng đã từng gặp qua. Một cô gái, đứng trong thế giới tàn sát của đàn ông, cùng đàn ông giành từng miếng ăn, vốn dĩ đã thuộc về nhóm những kẻ yếu thế hơn. Cô có được thành tích như hôm nay, có thể khiến giới thương nhân thừa nhận địa vị của mình cũng là nhờ từng ngày gắng gượng, giấu lên vai của những người đàn ông đã chìm xuống cát bùn mà tiến.

Thế nên, những người tìm tới cửa gây chuyện như Đàm Diệu Minh cô đã gặp quá nhiều, không đến mức phải sợ hãi. Nếu đối phương không phải Đàm Diệu Minh, chắc chắn cô sẽ lập tức sai vệ sỹ “tiễn” ra ngoài.

Nhưng người đó lại là Đàm Diệu Minh.

Đất Thương Lăng này là địa bàn của anh ta, trong thế giới của anh ta không có cái gọi là tranh đấu một cách văn minh. Cô không hay giao lưu qua lại với những người trên giang hồ, dĩ nhiên phải thận trọng hơn ba phần.

Hoa thiên điều, chính là lời dẫn dắt mà Đàm Diệu Minh dành cho cô.

Dù có phần nộ cũng phải cố mà nhịn.

“Anh Đàm thật có lòng.” Cô đứng trước cửa phòng bệnh, lạnh lùng cuộn chặt tay lại.

Đằng sau lưng cô là Tần Dịch, tài xế kiêm vệ sỹ luôn theo sát bên cạnh cô, người đã đi theo cô từ năm cô mười tám tuổi, mới đó đã mười năm rồi. Sau khi nhìn thấy bó hoa thiên điều đó, anh ấy nhủ mảy, vừa định tiến lên thì Thai Tử Tân đã hiểu ý ngay, lập tức giơ tay ngăn cản.

Đàm Diệu Minh nghe thấy động tĩnh bèn quay người lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Diệu Minh, Thai Từ Tân đã hơi sững người. Trước kia cô đã từng xem ảnh của anh ta, nhưng khi được gặp người thật, lại càng cảm thấy anh ta ôn hòa vô hại hơn. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống một người đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm.

Người thuộc hạ bên cạnh bê ghế ra cho Đàm Diệu Minh. Anh ngồi xuống, dáng vẻ hoàn toàn không giống như khách đến chơi. Anh quan sát Thai Từ Tân một lượt từ trên xuống dưới. Lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp, lại có chút học thức và quý phái của một tiểu thư con nhà danh giá, đôi mắt đen láy, ánh mắt trong sáng kiên định, trông có vẻ chưa nhiều tuổi, nhưng trên người lại toát ra một khí khái không thua kém gì đàn ông.

“Cô chính là Thai Từ Tân?” Anh khẽ mỉm cười: “Ngay cả Lục Đông Thâm cũng phải kính trọng gọi tôi một tiếng Đàm gia đấy”.

Thai Từ Tân dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ trong câu nói của anh, cô sửa lại: “Chào Đàm gia”.

Đàm Diệu Minh tươi cười quay đầu nhìn Thai Quốc Cường nằm trên giường: “Tình hình của Thai tổng xem ra không ổn chút nào”.

“Cảm ơn Đàm gia đã lo lắng”

“Lo lắng thì không dám nói.” Đàm Diệu Minh không hề nề mặt Thai Từ Tân: “Tôi chính là muốn đến xem Thai Quốc Cường đã chết chưa đấy”.

Thai Từ Tân giận dữ khựng lại giây lát. Tân Dịch không chịu nổi, bước lên: “Sao anh có thể ăn nói như thế chứ?”.

“Mẹ kiếp, mày là cái thá gì! Đàm gia chúng tao muốn nói gì thì nói, mày quản được hả!” Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh cũng thẳng thừng ngênh đón, ngữ khí ngang tàng vô cùng.

Tân Dịch dĩ nhiên không thể để cho Thai Từ Tân phải nuốt cục tức vào trong, nghiêm mặt lại: “Muốn gây chuyện phải không?”.

“Gây chuyện đó, muốn đánh nhau đó, tôi đây, xem ai sợ ai?” Đối phương cũng không hề khách khí: “Mẹ kiếp, tao cho mày ngậm máu đấy, có tin không?”.

Tân Dịch không phải là một người dễ dọa dẫm, anh ấy đang định lấy nắm đấm chơi lại đối phương thì nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Căn phòng này mà đổ máu thật thì hơi cho đám phóng viên ngoài kia quá rồi”.

Những người đứng trước cửa chủ động nhường một lối đi.

Là Lục Đông Thâm

Anh đứng đó, tay rút túi quần, dáng vẻ nhàn nhả nhưng thần thái thì nghiêm nghị. Đằng sau lưng anh không có vệ sỹ, chỉ có một Cảnh Ninh và một Trương Tiểu Thiên vốn dĩ đã đi ăn cơm rồi, nghe phong thanh lại vội vàng chạy tới, đang thở hồng hộc.

Tay thuộc hạ kia buột miệng: “Mẹ chẳng nào nói...”.

“Tề Cương.” Đàm Diệu Minh quát lên một tiếng: “Không được hỗn với Lục tổng”.

Tề Cương nhìn lại cho kỹ, bấy giờ mới phát hiện là Lục Đông Thâm tới, lập tức im bặt. Mặc dù ở đây Đàm gia là lớn nhất, nhưng người khiến Đàm gia nể mặt vài phần cũng không thể đắc tội.

Khuôn mặt phẫn nộ và căng thẳng của Thai Từ Tân hoàn toàn tan biến sau sự xuất hiện của Lục Đông Thâm. Hoặc có lẽ cô cảm thấy, vào lúc này, cho dù chỉ nghe thấy giọng anh thôi, cô cũng tràn đầy năng lượng.

Lục Đông Thâm bước vào.

Người vẫn luôn nỗ lực trên thương trường dĩ nhiên sẽ luyện được một đôi mắt “hóa nhân kim tinh”. Tuy rằng vệ sỹ của hai gia đình Thai Lục trong bệnh viện đều không ít, nhưng người của Đàm Diệu Minh có thể nói là lực lưỡng, vạm vỡ, mang theo cả mùi máu đến đây. Mấy người nhuộm mùi giang hồ kiểu này, khi đánh giết cũng hoàn toàn không quan tâm tới tính mạng.

Anh liếc nhìn bó hoa trên mặt bàn, bấy giờ mới hiểu nguyên nhân xuất hiện sắc mặt trắng nhợt của Thai Từ Tân. Anh cười: “Đàm gia tới đây với khí thế hoành tráng quá, làm mấy cô gái sợ hãi là không nên”.

“Tôi tới tìm anh đấy.” Đàm Diệu Minh nói thẳng.

Lục Đông Thâm gợn tay: “Vậy Đàm gia, xin mời”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tướng Gia Đã Gán Em Ở Đây Rồi

Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi...

Trong phòng nghỉ, bầu không khí cũng không hăm hăm như những gì người đứng bên ngoài tưởng tượng, nhưng đích thực là tồn tại những con sóng ngầm trào dâng mãnh liệt. Ngay cả một Tướng Tiểu Thiên dù có phóng khoáng bất cần đến thế nào cũng có thể cảm nhận được.

Cậu là người duy nhất được theo Đàm Diệu Minh cùng vào phòng nghỉ, cũng sẽ là người duy nhất sắp tới đây được chứng kiến toàn bộ câu chuyện trong phòng.

Cậu đã sớm vãi một lượt tất cả các vị thần tiên mà mình biết từ nhỏ cho tới lớn, chỉ lo một trong hai người ngồi đây mà làm to chuyện thì cả hai bang phái sẽ lao vào đổ máu với nhau.

Cậu không phải người nhát chết sợ trách nhiệm, chỉ cảm thấy hiện tại không có Tướng Ly ở đây, nếu cả Đàm Diệu Minh lại xảy ra chuyện gì thì cậu thật chẳng biết ăn nói với Tướng Ly ra sao.

Con người của cậu đảo qua đảo lại, lướt từ khuôn mặt Đàm Diệu Minh sang tới Lục Đông Thâm. Hai người họ trông vẫn rất bình thản. Lục Đông Thâm là người thế nào thì Tướng Tiểu Thiên chưa hiểu rõ nhưng cậu hiểu Đàm Diệu Minh, tới đây với khí thế rầm rộ như thế này để tìm một người chắc chắn không thể chỉ đơn giản là muốn tâm sự, chứng tỏ trong lòng Đàm gia đang đề nhen một ngọn lửa.

Cậu chủ động làm chân sai vặt, nhiệt tình, khăn trương pha trà rót nước mời Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, chính là hy vọng hai vị có chuyện gì cũng phải hết sức bình tĩnh.

Bên kia vẫn còn đang đun nước sôi, bên này Đàm Diệu Minh đã vào thẳng vấn đề. So với sự ôn hòa nhẹ nhàng lúc nãy khi ở ngoài, sắc mặt Đàm gia lúc này không được tốt cho lắm.

“Lục tổng, là vấn đề của khách sạn các anh, vì có gì lại kéo Tướng Ly xuống nước?”

Lục Đông Thâm ngồi đối diện Đàm Diệu Minh: “Là vấn đề của khách sạn hay là vấn đề của các người, tất cả đều chưa thể kết luận ngay lúc này”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Nếu Tướng Ly muốn hại người nào thì Thái Quốc Cường sẽ không chỉ đơn giản là bị bất tỉnh nhân sự đâu”.

“Xem ra anh rất hiểu cô ấy nhỉ.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nói.

“Tôi hiểu cô ấy hơn bất kỳ người nào.” Đàm Diệu Minh nhìn anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Thế nên, một khi cô ấy đã khẳng định vấn đề xuất phát từ khách sạn của anh thì tức là các anh có vấn đề”.

Tướng Tiểu Thiên ở bên cạnh chỉ mãi sốt ruột, nhưng cũng không biết nên làm sao cho ổn. Bình thường Đàm Diệu Minh là người bình tĩnh trầm ổn, chỉ khi nào gặp chuyện liên quan đến Tướng Ly, anh ấy mới căng thẳng. Là do cậu sơ suất, trong cuộc điện thoại trước đó đáng nhẽ phải giấu triệt để Đàm Diệu Minh mới phải.

Đó vẫn là lúc trước khi Tướng Ly rời khỏi khách sạn. Cô đã dặn đi dặn lại hàng trăm hàng ngàn lần rằng chuyến đi này tuyệt đối không được nói cho Đàm Diệu Minh. Tướng Tiểu Thiên chưa từng tới đây núi đó nhưng cũng biết là nó nguy hiểm trùng trùng. Vào lúc cậu đang ngập ngừng không biết có nên nói chuyện này với Đàm Diệu Minh không thì anh ấy lại gọi điện đến. Cuối cùng cậu thật sự không kìm nén được bèn nói với Đàm Diệu Minh: Tướng gia định tới núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên tìm thứ gì đó.

Cụ thể cần tìm thứ gì, Tướng Tiểu Thiên không hay biết. Cậu chỉ biết rằng ngay lúc đó, Đàm Diệu Minh đã nổi giận đùng đùng trong điện thoại.

Nước đã sôi, kêu inh ỏi, Tướng Tiểu Thiên vội vàng đổ nước pha trà.

Chỗ này không so được với khách sạn, cũng không so được với Lâm Khách Lầu của Đàm Diệu Minh nên việc uống trà dĩ nhiên cũng không quá chau chuốt. Cậu lần lượt bỏ hai túi trà vào hai chiếc cốc, khăn trương đổ nước rồi lấy nắp đặt lại, sau đó bưng lên mời.

“Đàm gia, anh uống hộp trà đi cho hạ hỏa.”

Tướng Tiểu Thiên đặt một trong hai tách trà tới trước mặt Đàm Diệu Minh, rồi lại mời nốt tách còn lại: “Lục tổng, anh cũng bình tĩnh nói chuyện, mọi người hòa khí mới sinh tài, hòa khí sinh tài mà”.

Ai dè, Lục Đông Thâm hoàn toàn không nể mặt Tướng Tiểu Thiên. Anh gạt tàn thuốc rồi nói: “Nhưng, với những người tôi chưa hiểu, phương thức trực tiếp nhất chính là xem bằng chứng. Tôi là người làm ăn, mọi chuyện chỉ quan tâm tới kết quả. Với một người vốn đã không thể nói chuyện như khi trên thương trường, lại có tính uy hiếp trực tiếp tới Skyline như Đàm gia, tôi càng không cần bật đèn xanh cho ai”.

Nói nhẹ như gió nhẹ mưa bay nhưng sức mạnh trong từng câu nói thì như từng lưỡi dao, quét qua xương sống.

Tướng Tiểu Thiên có một dự cảm chẳng lành, vội vàng nhắm chặt hai mắt lại.

Quả nhiên, một giây sau Đàm Diệu Minh đã đập bàn đứng dậy, quát thẳng vào mặt Lục Đông Thâm: “Phải, Đàm Diệu Minh tôi có rất nhiều bất mãn với tập đoàn Skyline các người. Nếu là tranh giành lợi ích, tôi chơi với các người tới cùng. Nhưng anh thích giờ trò gì, cứ nhắm vào tôi đây này, cứ thích nhắm vào Tường Ly làm gì chứ?”.

“Đàm gia, Đàm gia...” Tường Tiểu Thiên sợ Đàm Diệu Minh nóng máu lên bèn vội vàng khuyên nhủ: “Anh đừng vội vàng nổi nóng. Tường gia làm việc lẽ nào anh còn không yên tâm sao? Chị ấy...”.

“Em đứng xa ra! Núi Kỳ Thần là nơi nào lẽ nào em còn không hiểu rõ?” Đàm Diệu Minh vốn dĩ đã tức giận, nghe Tường Tiểu Thiên nói vậy, lại càng nộ khí xung thiên. Anh ấy tròn tròn hai mắt, tiếp tục quát Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi tới đây không phải để nói chuyện lợi ích hay không lợi ích với anh. Tôi chỉ muốn nói việc anh để Tường Ly tới núi Kỳ Thần thôi! Ngọn núi ấy chưa một ai dám tùy tiện leo lên. Chưa nói tới đám sói hoang hay sương mù độc, chỉ riêng việc đi lạc trong đó thôi là đã đừng nghĩ đến chuyện đi ra rồi! Tôi cứ nói thẳng thế này cho anh hiểu. Ba năm nay, ngọn núi nào có thể leo lên trên đất Thương Lăng và các vùng xung quanh đây, Tường Ly đều đã leo cả rồi, hồ nào có thể lặn, cô ấy đã lặn cả rồi. Nguyên liệu nào nằm ở chỗ nào, nhắm mắt lại cô ấy cũng tìm ra được. Riêng chỉ có ngọn núi Kỳ Thần ấy là cô ấy chưa bao giờ đến, vì chính cô ấy cũng không dám tùy tiện chọc vào sự nguy hiểm bên trong đó. Đó là một nơi ai kể đến mặt cũng phải biến sắc. Cô ấy là con gái, lẽ nào không sợ sao? Nếu cô ấy chắc chắn có thể trở về được, đã chẳng nói với Tường Tiểu Thiên những lời đó!”.

Lục Đông Thâm không để tâm tới giọng quát lạnh lùng của Đàm Diệu Minh, anh quay đầu nhìn Tường Tiểu Thiên: “Trước khi đi, cô ấy đã nói gì?”.

“Dạ...” Tường Tiểu Thiên vội vàng hồi tường lại rồi đáp: “Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi”.

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại.

Thấy vậy, Tường Tiểu Thiên vội giải thích: “Lục... Lục tổng... Anh đừng coi những lời này là thật. Bình thường Tường gia hay thích đùa lắm. Chị ấy đã nói sẽ chịu trách nhiệm cho việc này thì sẽ có trách nhiệm tới cùng, tuyệt đối không bỏ chạy giữa chừng đâu”.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh kẹp chặt điều thuốc, trong đôi mắt dường như cũng dâng lên một màn sương xám xịt như màu khói.

Những lời giải thích sau đó của Tường Tiểu Thiên như mây khói bay qua, bên tai anh chỉ còn văng vẳng lại câu nói duy nhất: Nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được...

Anh hiểu, chữ “không quay về được” mà Tường Ly nói có nghĩa là gì.

Đàm Diệu Minh dĩ nhiên cũng hiểu. Nếu không thật lòng đối xử với nhau, thì một câu “Nếu không quay về được” của cô sao có thể khiến anh ấy nổi điên như vậy?

Tường Tiểu Thiên lại bị họ coi như không khí.

Đàm Diệu Minh tay chống nạnh, đi đi lại lại. Sau khi trút hết mọi phần nộ, cõi lòng dường như vẫn chưa thể bình tĩnh hơn là bao, cuối cùng, anh ấy đập tắt điều thuốc trong tay vào gạt tàn, nói với Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi đặt lại lời nói của mình ở đây, Tường Ly mà có mệnh hệ gì, cả đời này Đàm Diệu Minh tôi cũng sẽ không đội trời chung với anh!”.

Tách trà trên bàn chưa hề được động vào một ngụm.

Trước khi đi ra, Đàm Diệu Minh quát Tường Tiểu Thiên với vẻ sát ruột: “Còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi theo anh!”.

Tường Tiểu Thiên len lén ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm, ấp úng cất lời: “Tường gia đã gán em ở đây rồi...”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Hôm nay anh quyết đưa em về, anh xem ai dám động vào em!”.

“À... Đàm gia.” Tường Tiểu Thiên nhăn tít mặt lại, rồi nhìn Đàm Diệu Minh với vẻ đáng thương: “Em muốn ở lại”.

“Em bị điên hả?” Đàm Diệu Minh bực bội.

Lục Đông Thâm đang đắm chìm suy nghĩ chợt ngược lên nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên hắng giọng: “Em nghĩ thế này, Tường gia chưa bao giờ làm chuyện gì mà chị ấy không chắc chắn cả. Chị ấy đã dám gán em lại đây thì chị ấy nhất định sẽ trở về. Em... Em sẽ ở đây đợi chị ấy. Em còn ở đây, kiểu gì chị ấy cũng quay lại”.

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Đàm Diệu Minh cũng không ngờ Tường Tiểu Thiên lại nói như vậy. Anh ấy đứng nhứ này rất lâu, cuối cùng giận dữ buông một câu “Tùy em” rồi đóng sầm cửa lại, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cậu Giúp Tôi Làm Một Việc

Tất cả cũng đều đã trở nên yên tĩnh

Ngoài cửa, có tiếng bước chân dần rời xa, là người của Đàm Diệu Minh bỏ đi.

Tường Tiểu Thiên cứ đứng đực ra đó, chưa đi ra ngoài. Một lát sau, cậu vò đầu gãi tai rồi tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, cười trừ nói: “Lục tổng, ít nhiều gì anh cũng uống một chút trà đi, nể mặt em một chút”.

Ban nãy trong lúc pha trà, cậu căng thẳng quá độ nên bị bỏng không ít.

Lục Đông Thâm cũng nể mặt cậu, sau khi dập tắt đầu lọc, anh cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó lại đặt xuống, khẽ hỏi: “Cậu còn chuyện gì muốn nói với tôi sao?”.

Tường Tiểu Thiên xoa xoa tay: “À... vâng”.

“Ngồi đi.”

Tường Tiểu Thiên gượng gạo ngồi vào vị trí ban nãy của Đàm Diệu Minh, gờ tay xoa xoa chóp mũi, suy nghĩ chọn lọc tìm từ ngữ rất lâu vẫn cảm thấy không ổn, quyết định mặc kệ tất cả: “Em xin được nói thẳng, Lục tổng, mong anh hãy giúp đỡ Tường gia nhà em”.

Lục Đông Thâm nhướn mày nhìn cậu.

“Hò Phú Tiên thì không lo lắng chút nào, vì Tường gia nhà em đã từng ngụp lặn mấy bận rồi. Nguy hiểm nhất chính là núi Kỳ Thần. Mấy năm trước đã xảy ra rất nhiều vụ án mất tích. Những vụ mất tích đó đều là các nhà thám hiểm có nhiều thâm niên. Người ngoài có câu, dám lên Lop Nur* cũng chưa chắc đã dám trèo Kỳ Thần. Thế nên, Tường gia một mình đi vào đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm”

*Lop Nur hay La Bô Bạc (罗布泊) là một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc. Ngày 6 tháng 10 năm 1964, Trung Quốc đã thử thành công quả bom nguyên tử đầu tiên tại khu vực này.

Lục Đông Thâm dựa người ra sau, gác tay lên tay vịn sofa, nhìn Tường Tiểu Thiên: “Thật ra cậu hiểu rất rõ, một khi Tường Ly gặp nguy hiểm, cho dù cậu vẫn còn ở đây cũng vô ích”.

Tường Tiểu Thiên há hốc miệng, một lúc sau mới bật ra được một câu: “Em... chỉ mong mọi chuyện thuận buồm xuôi gió”.

“Cậu giấu Đàm gia tới cầu cạnh tôi giúp đỡ, mục đích là không muốn Đàm gia mạo hiểm, phải không?” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen.

Tường Tiểu Thiên nghẹn lời.

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Lục Đông Thâm. Giống như Tường Ly nói, Lục Đông Thâm có một đôi mắt như hai mũi tên tẩm thuốc độc, dù có vòng vo quanh co đến đâu cũng không thoát được khỏi đôi mắt đó của anh. Những kẻ tưởng rằng mình may mắn thoát được, cuối cùng đều nhận kết cục vạn tiến xuyên tâm*.

*Ngàn vạn mũi tâm đâm vào tim.

Nếu đã bị anh nhìn thấu thì Tường Tiểu Thiên cũng khai báo thành thật, sống lưng hơi thẳng đuột ra: “Vâng, Tường gia đã vào Kỳ Thần, Đàm gia nhất định sẽ đích thân lên núi tìm chị ấy. Nhưng lúc này, anh ấy không thể gặp chuyện được”.

Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Ồ? Vì sao lại không thể gặp chuyện vào lúc này?”.

Tường Tiểu Thiên ứ ớ, lát sau hít một hơi sâu rồi nói: “Không bao lâu nữa sẽ đến kỳ lựa chọn Hội trưởng thương hội, ba năm một nhiệm kỳ. Đám anh em chúng em đều muốn Đàm gia tiếp tục nhậm chức. Bởi vì có Đàm gia, Thương Lãng mới được bình an, yên ổn, người nào làm Hội trưởng thương hội chúng em cũng đều không phục. Hội trưởng thương hội sẽ là người chủ trì chính cho Lễ tế đông, là người mang lại may mắn cho người dân Thương Lãng, người này nếu không phải Đàm gia sẽ không thể là ai khác. Nhưng nếu lúc này Đàm gia lại rời khỏi Thương Lãng, đi tìm Tường gia, thì những kẻ luôn dòm ngó, theo dõi anh ấy sẽ tìm ngay được thời cơ, chưa biết chừng chúng sẽ giở những trò hèn hạ nào đó để hãm hại Đàm gia...”.

Nói tới đây, lại sợ Lục Đông Thâm hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: “Ý của em là những kẻ vẫn luôn tranh giành địa bàn với Đàm gia suốt nhiều năm qua, chứ không phải những người làm ăn kiểu như Lục tổng. Đám người đó đều là người trong giang hồ, gian tà vô cùng”.

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Thật ra, trong số những người xông pha giang hồ, Đàm gia thuộc loại có nghĩa khí nhất rồi.” Tường Tiểu Thiên tiếp tục mở “van” nói: “Dưới tay Đàm gia có không ít vũ trường, nhà hàng, khách sạn... Các nhân viên của anh ấy chưa bao giờ thuê người ngoại tỉnh, mà là cơ hội việc làm cho rất nhiều người Thương Lăng không tìm được việc, không có quan hệ. Những người đó khi được ra ngoài học nghề và rèn luyện, có ai là không được Đàm gia bao ăn bao học? Tuy rằng người ta hay nói anh ấy là dân anh chị ở đây, hay thu phí bảo vệ, phí buôn bán trong thành cổ nhưng có lần nào anh ấy thu thật đâu? Đầu là lúc trước nhận lấy, lúc sau lại tìm cơ hội khác trả lại. Còn có một lần, một người anh em bị người phía biên giới bắt lại, họ yêu cầu Đàm gia rửa tay gác kiếm. Đàm gia vì không muốn liên lụy tới mọi người nên quyết đi một mình. Để cứu người anh em đó, anh ấy đã tự đâm mình năm nhát dao, máu chảy ròng ròng suốt dọc đường mới đưa được người đó trở về. Lục tổng, anh nói thử xem, một Đàm gia như thế, chúng em có thể không liều mạng vì anh ấy ư?”.

Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên thấy nét mặt Lục Đông Thâm vẫn nhạt nhòa bèn tóp tép miệng: “Thế nên, Tường gia không thể gặp chuyện được, Đàm gia cũng không thể gặp chuyện được...”.

Lúc này Lục Đông Thâm mới có phản ứng. Anh rướn người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu thuốc.

“Câu chuyện cậu kể rất cảm động.” Anh nhả ra một làn khói, làn khói màu trắng xanh trước mắt bỗng khiến anh nhớ về loại thuốc lá đặc biệt của Tường Ly đêm đó, dường như mùi hương thoang thoảng đó lại phảng phất đâu đây. “Nhưng vì sao tôi phải giúp cậu đây?” Anh đổi giọng: “Người của tôi cũng là người, tôi một nơi nguy hiểm như vậy, mạng sống của họ lẽ nào không đáng quan tâm?”.

Tường Tiểu Thiên sững người.

“Tôi nói thế này nhé, Tường Tiểu Thiên. Giang hồ có quy tắc của giang hồ. Các cậu lẫn lộn chốn giang hồ, là sống hay chết cuối cùng hơn thua nhau ở một chữ ‘nghĩa’.” Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc: “Thương trường cũng có chữ ‘nghĩa’ của thương trường, nhưng tất cả đều phải đứng sau lợi ích. Tôi kính phục Đàm gia của các cậu gan dạ, có tình có nghĩa. Nhưng, không liên quan tới tôi”.

Vài câu nói đã đủ khiến Tường Tiểu Thiên á khẩu. Rất lâu sau, khi đã nhịn đến đỏ lừ mặt, cậu mới ấp úng nói một câu: “Nhưng... Tường gia cũng vì chuyện của khách sạn các anh...”.

Cũng phải có chút trách nhiệm chứ?

Nửa câu sau, cậu không dám hé răng nói ra.

Lục Đông Thâm oán lại một câu: “Chuyện của khách sạn cũng do các người gây ra mà, đúng không?”.

Tường Tiểu Thiên chỉ hận không thể đập đầu vào đầu phụ mà chết.

Chỉ trách cậu ăn nói vụng về, ngay cả Tường gia, một người không thua lý với ai bao giờ mà cũng bị Lục Đông Thâm làm cho tức chết, thì chút kỹ thuật của cậu e chỉ là mây khói.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lại nhấp thêm một ngụm trà, đặt tách trà xuống: “Nhưng, muốn tôi cử người tới chi viện cũng được, trừ phi, cậu giúp tôi chuyện này...”.

Thương Lăng ngày sau náo nhiệt hơn ngày trước, bởi vì Lễ tế đông đang đếm ngược từng ngày, nhà nhà đều tấp nập chuẩn bị cho ngày lễ lớn. Ngày lễ này náo nhiệt và vui vẻ không kém gì Tết xuân, là đại lễ của cả vùng Thương Lăng, ngay cả đường lớn ngõ nhỏ đều bắt đầu treo những băng rôn, công chào tuyên truyền cho tế đông.

Phía Bắc Kinh vẫn còn lạnh khô, thành phố chưa đủ tuyết, luôn khiến người ta có cảm giác bức dọc. So với Thương Lăng thì ít hơn rất nhiều niềm vui mang ý nghĩa nhân văn.

Dương Viễn chưa từng tới Thương Lăng, dĩ nhiên không cảm nhận được sức mạnh của tín ngưỡng. Giờ anh đang phải nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, sau đó, giận dữ đập bàn.

Vừa định vớ lấy máy bàn thì di động đã đổ chuông.

Ấn nút nghe xong, anh bức mình quát: “Nói!”.

Đầu kia cất giọng gấp gáp: “Giá cổ phiếu lại tụt, phía Hội đồng quản trị vừa đưa ra quyết định, điều chuyển Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh, Lục Chấn Dương đã từ bỏ một phiếu quyền phủ quyết của mình”.

Dương Viễn nghiêng răng, nhìn chăm chăm vào sắc trời xi xám ngoài cửa sổ: “Biết rồi”.

Lục Khởi Bạch nghênh ngang xuất hiện trong buổi họp báo, nhận phỏng vấn về việc được điều chuyển về Bắc Kinh.

Mọi người xuất hiện ai nấy đều mặc áo vest quần Âu, duy chỉ có mình anh ta đứng trên sân khấu là nhân nhả thông dong, khi trả lời lần lượt các câu hỏi cũng tiêu điều tự tại, điềm nhiên phóng khoáng.

Các câu hỏi của phóng viên chủ yếu tập trung vào việc chuyển đi lần này của anh ta tới Bắc Kinh liệu có phải là thay thế vị trí của Lục Đông Thâm hay

không. Lục Khởi Bạch trả lời cẩn thận kín kẽ, tỏ ý nói rằng mọi người đã nghĩ nhiều rồi, anh ta được sự đồng ý của Hội đồng quản trị, lần này chẳng qua là tới giúp đỡ cho Lục Đông Thâm mà thôi.

Sau đó anh ta lại tươi cười nói về việc phát triển tốc độ cao của thị trường Trung Quốc, sức sống và khả năng cạnh tranh cũng đã vượt trên một số quốc gia khác, anh ta tới Trung Quốc chủ yếu là để học hỏi.

Sự khiêm tốn, hòa nhã và phong độ ngời ngời ấy hoàn toàn giành được thiện cảm của giới báo chí, ai nấy đều cảm thán con cháu nhà họ Lục ai nấy đều có gen trở thành một nhân tài xuất chúng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cậu Bảo Có Trùng Hợp Không?

Cuộc họp báo diễn ra cũng không lâu, cộng thêm cả phần đặt câu hỏi tổng cộng cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ, nhưng đối với một Lục Môn xưa nay không hay muốn giao lưu với báo chí lắm thì đây đã là một khoảng thời gian vô cùng đáng quý rồi.

Anh ta quay về phòng nghỉ, bảo thư ký đi ra ngoài. Anh ta lấy hai chiếc ly từ trên tủ rượu xuống, lần lượt bỏ vào mỗi ly một viên đá. Nhiệt độ của rượu mạnh lập tức bị pha loãng, thành ly chẳng mấy chốc đã phủ một lớp sương mỏng.

Khi rượu đã uống được ba phần, thì chuông di động vang lên.

Anh ta bắt máy.

Đầu kia nói thẳng ngay: “Anh có gì ý gì vậy?”.

Lục Khởi Bạch xoay tròn ly rượu trong tay: “Ý gì là sao?”.

“Điều chuyện tới Bắc Kinh.”

“Tôi tới Bắc Kinh không tốt hay sao?” Lục Khởi Bạch cười.

“Anh sốt sáng vậy sao?” Đối phương không vui.

Lục Khởi Bạch nói: “Không phải tôi sốt sáng, mà do Lục Đông Thâm làm việc bất lợi, đám cổ đông dĩ nhiên phải lo lắng cho túi tiền của mình rồi, kiểu gì cũng phải có sự điều chỉnh thôi”.

Lục Chấn Danh chào hỏi khách khứa xong mới quay trở lại phòng nghỉ, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Lục Khởi Bạch đang nói chuyện điện thoại. Ông ta không quấy rầy, chỉ đi tới quầy bar, cầm ly rượu Lục Khởi Bạch đã rót sẵn cho mình, nhấp một ngụm rồi lắc lắc ly. Nửa viên đá còn chưa tan hòa vào trong lớp chất lỏng màu hổ phách, nhẹ nhàng va chạm vào thành ly.

Sau khi Lục Khởi Bạch nói chuyện điện thoại xong, ông ta hỏi: “Người đó có đáng tin cậy không vậy?”.

“Không đáng tin.” Lục Khởi Bạch cắt đi động đi, một tay cầm ly rượu dựa vào bên cửa sổ: “Nhưng một khi nắm chắc được điểm yếu thì đối phương chỉ còn nước ngoan ngoãn bán mạng cho bố mà thôi”.

Lục Chấn Danh bật cười.

“Chỉ có điều, bác trai chưa chắc đã nuốt được cục tức này.” Lục Khởi Bạch nói.

“Bác trai con e rằng bây giờ cũng lực bất tòng tâm, ngồi ở vị trí đó cũng không thể thiên vị con trai mình ra mặt được.” Lục Chấn Danh nói: “Vi chuyện của Skyline, giá cổ phiếu của Lục Môn đã lên xuống bất định như ngồi thuyền vậy. Nếu mảnh đất Thương Lãng đó lại đồn thổi thêm tin tức nào không hay ho nữa thì câu chuyện của bác trai con sẽ không đơn giản là chỉ phải từ bỏ một phiếu phủ quyết đâu”.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Thiên thời địa lợi nhân hòa, ông trời chung quy vẫn chiều cô chúng ta. Nghe nói Đàm Diệu Minh sắp đổi mặt với cuộc lựa chọn Hội trưởng thương hội rồi”.

“Đàm Diệu Minh? Liên quan gì tới hần?” Lục Chấn Danh không hiểu.

Lục Khởi Bạch uống cạn rượu trong ly, nói một câu: “Bố đừng quên, Nhiều Tôn cũng là một nhân vật lợi hại”.

“Nhiều Tôn?” Lục Chấn Danh bừng tỉnh ngộ, sau đó phá lên cười: “Không sai, hần đích thực không phải là một người có thể xem thường. Bây giờ thử nghĩ mà xem, một Lục Đông Thâm, một Đàm Diệu Minh, cộng thêm một Nhiều Tôn nữa, ba kẻ này mỗi người kìm hãm một người, nghĩ cũng đủ thấy thú

vị”.

Lục Khởi Bạch lên tiếng: “Thế nên, vở kịch sắp tới sẽ càng ngày càng đáng để đón chờ”.

[...]

Khi Dương Viễn gọi điện thoại tới Thương Lăng, đúng lúc Lục Đông Thâm họp xong, vừa trở về phòng họp.

“Tôi nghĩ chắc cậu cũng nhận được tin rồi phải không, đám khốn nạn đó!” Dương Viễn chửi bậy ngay trong điện thoại: “Còn cả ông già nhà cậu nữa, làm sao không biết? Bỏ quyền? Nghĩ cái gì vậy? Ông ấy là Chủ tịch tập đoàn Lục Môn cơ mà! Chủ tịch đấy!”.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm biết anh ấy đang mắng chửi chuyện gì. Cậu bạn thân của anh cái gì cũng tuyệt vời, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, chỉ có một khuyết điểm là tính tình nóng nảy, châm chút lửa là bùng cháy. Thế nên chỉ một giây sau khi nhận máy, Lục Đông Thâm đã vô cùng “thông minh” nhắc di động sang một bên. Đợi cho Dương Viễn ầm ầm chửi bới xong xuôi, anh mới cầm máy lên.

“Sắp đến tuổi trung niên rồi, sao nói giận là giận ngay thế được?” Lục Đông Thâm vừa nói chuyện bình tĩnh, ôn hòa, vừa đón lấy tập tài liệu Cảnh Ninh đưa, lật ra xem.

“Cái gì mà sắp tuổi trung niên? Hiện giờ tôi đang ở tuổi 34 đây thành tựu! Và lại, cậu cứ làm như cậu cao tuổi hơn tôi vậy, nói tôi hóa ra nói chính cậu à?” Dương Viễn nói tới đây, lại thờ dài một tiếng “Haizz”: “Mà tôi nói với cậu mấy chuyện này làm gì không biết? Đừng có lảng tránh vấn đề, giờ cậu vẫn còn ngồi yên được à? Bị người ta đoạt quyền luôn rồi!”.

“Đâu có khoa trương đến vậy, chẳng phải Lục Khởi Bạch đã nói đó sao, tới thủ đô là để trợ giúp cho công việc của cậu cơ mà.” Lục Đông Thâm cười. Anh tuy nói chuyện điện thoại nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ xem tài liệu của anh.

Dương Viễn hừ lạnh một tiếng: “Tôi phụ giúp tôi hay tôi giám sát công việc của chúng ta hả? Sau đó đợi cho mảnh đất Thương Lăng của cậu trở thành bong bóng thì diệt thẳng tay chúng ta luôn!”.

Chỗ tài liệu trong tay chẳng mấy chốc đã được Lục Đông Thâm kiểm tra xong xuôi. Anh ký tên rồi đưa cho Cảnh Ninh sau đó lại nhận một phần khác rồi nói vào điện thoại: “Bên Thương Lăng có quán ‘Thần tiên ẩm’, quanh năm đông khách. Nghe nói có cả dịch vụ chuyên giải tỏa stress và bức bối, hay cậu bay qua Thương Lăng, dùng thử xem”.

Đầu kia con tức của Dương Viễn đang dâng lên rất cao, nghe Lục Đông Thâm nói vậy, anh ấy cũng người giấy lát, sau đó mới tỉnh lại chửi ầm lên vào trong điện thoại: “Nhóc kia, cậu còn tâm trạng đùa giỡn hả? Tôi lo cho cậu sắp chết rồi đây! Tôi bị đuổi đi thì không hề gì, cùng lắm thì tôi lại về xin lỗi ông già nhà tôi, ngoan ngoãn nhận sai rồi trở về công ty nhà mình làm việc. Cậu thì sao? Cậu mà bị cho đi tàu bay giấy thì nhánh này của nhà cậu đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể trở mình. Chúng ta chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói tới gia đình cậu thôi. Nam Thâm thì không cần nói nữa, nó hoàn toàn không hứng thú gì với chuyện làm ăn. Hai cậu em cùng cha khác mẹ với cậu nữa. Lục Bắc Thần thì ngày ngày quay quanh xác chết rồi, bây giờ lại vì vụ án của Tiêu Tuyết mà chạy về Trung Quốc. Lục Bắc Thâm thì còn chưa rõ tung tích. Cả bốn anh em chỉ có mình cậu là vẫn đang cố gắng gánh đỡ nhà họ Lục, nhân sự điều hiu quá”.

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu: “Cậu mà không giúp tôi nhắc lại một lần, tôi vẫn còn tưởng bờ sau lưng mình có cả đội quân hùng hậu đấy”.

“Sau lưng cậu chỉ còn mình tôi thôi!” Dương Viễn cười khẩy: “Quay lại chuyện chính đi, rốt cuộc cậu định tính toán thế nào? Phía Thương Lăng có chắc chắn được không?”.

“Chẳng có dự tính gì cả.” Lục Đông Thâm nói: “Làm ăn cũng giống như yêu đương ấy, cưỡng ép là không được, thế nên, mọi việc hãy để thuận theo tự nhiên”.

“Ở trong chăn không biết chăn có rắn. Ông anh dĩ nhiên là không cần cưỡng ép rồi. Các cô gái ai mà chẳng hận không thể dính sát vào người cậu, cậu còn cần bận lòng à?” Dương Viễn thờ dài nặng nề: “Nhưng mà nghe cậu nói vậy, tôi càng thấy không an tâm, cậu bảo tôi có nên chuyển sang dựa dẫm Lục Khởi Bạch không?”.

Dương Viễn là bạn thân của anh nhiều năm, thế nên nói năng không bao giờ phải kiêng dè. Lục Đông Thâm ở ngoài trầm ổn, nghiêm nghị, ở trước mặt Dương Viễn cũng hay học thói nói mấy câu “ý tại ngôn ngoại”.

Lục Đông Thâm cười: “Dù ngoài mặt hay trong lòng thì tôi đều hiểu cậu kha khá. Tôi nghĩ dù có đôi chủ cũng nên tìm người có chút giá trị lợi dụng. Cậu tưởng Lục Khởi Bạch là đồ ngọc à?”.

Dương Viễn ở đầu kia ngán ra giấy lát rồi chuyển chủ đề: “Tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện”.

“Nói đi.”

“Mấy hôm trước tôi và một vị chuyên gia gặp mặt, vô tình nhắc tới Tường Ly. Cậu bảo có trùng hợp không, bạn tôi hóa ra lại biết cả Tường Ly đấy.”

Lục Đông Thâm đang ký tên chợt khựng lại: “Chuyên gia gì?”.

“Chuyên gia nghiên cứu phân tích giấc mơ, tên là Tổ Diệp, làm tại phòng tâm lý Liên Chúng danh nổi như cồn.” Dương Viễn cho hay: “Cô ấy bảo, cô ấy

và Tường Ly là bạn thân lắm”.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, bên tai của Lục Đông Thâm vẫn còn văng vẳng câu nói của Dương Viễn. Anh ngồi thất thần cho tới khi Cảnh Ninh phải lên tiếng gọi mấy câu, anh mới ý thức được tài liệu dưới tay mới ký được nửa chữ.

Sau khi anh ký bù xong, Cảnh Ninh đón lấy. Khi đi ra tới cửa, cô ấy ngấp ngừng giấy rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

“Còn chuyện gì sao?” Lục Đông Thâm hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lục tổng, lần điều chuyển này của Lục Khởi Bạch không hề đơn giản, anh không thể khinh suất được”.

“Tôi biết.” Lục Đông Thâm nhìn cô ấy: “Nhưng, hình như cô không định nói câu này thì phải”.

“Vâng.” Cảnh Ninh thành thật nói: “Tôi muốn nói là, có vẻ như Lục Khởi Bạch đã hiểu hơi rõ quá về tình hình phía Thương Lăng rồi”.

“Vậy nên, cô nghi ngờ có nội gián?”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chửi Nhiều Thành Nghiện

Vừa vừa phai phai thôi. Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?

Cú ngã này của Tường Ly không hề nhẹ, lúc bò dậy, cô phát hiện xương mắt cá chân đau vô cùng. Nhưng đi vào rừng núi, mất hành lý cũng đồng nghĩa với việc mất mạng. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức đứng dậy điên cuồng đuổi theo.

Đám khí đó tán đi rất nhanh, thân hình lại nhỏ gọn, nên chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng chúng đâu.

Con hắc tinh tinh giật ba lô của cô thì rất dễ nhận ra, nó len vào phía nào, các cành cây ngọn cỏ ở phía đó lại rung lắc dữ dội. Tường Ly không dám buông thả dù chỉ nửa phút. Cô dốc hết sức bình sinh để đuổi. Ở những nơi như thế này, con người bỗng dưng trở thành loài bé nhỏ nhất, đã không còn là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn nữa.

Rất nhanh, các tán cây trên đỉnh đầu không ngừng xôn xao.

Khi Tường Ly đuổi tới nơi, con tinh tinh đó đã ngồi vắt vẻo trên cành cây, vượt trước cấp chiếc ba lô của cô, đang cho nó đựng đưa trên không trung.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô lại lăm bắm một câu bên khóe miệng sau đó gào lên với con tinh tinh: “Mày tưởng mày là King Kong hả? Cái đồng to thù lù như mày đi ức hiếp một người bé nhỏ thì sao đáng mặt bản lĩnh? Có giỏi thì mày xuống đây, tao với mày tay bo!”.

Con tinh tinh bỗng dừng đựng đưa, nhìn Tường Ly chằm chằm.

Da đầu Tường Ly tê rần lên, bị một con vật khổng lồ như nó nhìn không chớp mắt chẳng phải trải nghiệm gì tốt đẹp. Từ nhỏ cô đã không thích loài động vật như tinh tinh, trông thì giống động vật, thực chất lại mang trí tuệ của loài người. Giống như con hắc tinh tinh trước mặt vậy, nhìn kiểu gì cũng giống một người đang khoác lên mình bộ da tinh tinh.

“À... câu mời gọi đấu nhau này tao chỉ có ý vậy thôi. Mày trả ba lô cho tao đi, muốn ăn gì tùy ý mày. Tao nghĩ mày lớn ngần này chắc cũng chưa được ăn thịt hun khói bao giờ phải không? Tao thái cho mày ăn.”

Con tinh tinh vẫn cứ nhìn cô mãi, phải hơn nửa phút sau, nó mới bất ngờ chồm dậy, gào thét inh ỏi với vẻ hưng phấn trên cây.

“Ấy mày...” Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy bầu không khí có phần kỳ lạ. Xung quanh vốn dĩ chỉ có mùi cây cỏ, chợt xuất hiện một mùi thơm thoang thoang đầu đây.

Cô nghĩ bụng có chuyện chẳng lành, vừa quay đầu đã nhìn thấy một tảng thực vật dạng dây leo đen sì áp sát mình, tốc độ của nó khủng khiếp như một con sóng ngầm bất ngờ dội tới. Cô co căng chạy nhưng chưa chạy được mấy bước, mắt cá chân đã bị dây leo quấn chặt. Chỉ một lần dùng sức của nó, cô đã hoàn toàn trở lại “nguyên hình”.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Đám dây leo chẳng chịt rồi rầm đó quẩn lấy cánh tay, căng chân của cô. Cô càng giãy giụa sẽ chỉ càng bị siết chặt hơn. Trong giây phút này, Tường Ly mới nhìn rõ được loại thực vật ấy, thì ra lá đen cành đen, ngay cả loài hoa nhỏ mọc ra giữa cành lá cũng màu đen nốt, chẳng trách thoát nhìn hệt như một lớp sóng đen ngòm.

Cô bị quẩn đến không thở nổi. Đừng tưởng những cây dây leo này mỏng mảnh, nhưng nó có rất nhiều “căng chân, căng tay”, đủ để siết chết một người còn đang sống sờ sờ.

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn con tinh tinh kia. Nó đã ngừng nhảy nhót điên cuồng, treo ba lơ của cô lên một nhánh cây, sau đó đứng đập đập hai cánh tay, sung sướng kêu gào nhìn cô, có vẻ thỏa chí khi cô lâm nạn lắm.

Giây phút này Tường Ly mới chợt hiểu ra vì sao đang chạy nó bỗng dừng lại, chắc chắn là nó muốn dụ cô vào vùng nguy hiểm.

Cô nghiêng răng ken két, ai cũng nói lòng người hiểm ác, xem ra đến loài vật này cũng đâu đáng tin.

Sau một hồi hưng phấn, con tinh tinh không màng tới cô nữa, quay ngoắt mông, gào rít rồi đi.

Trong rừng sâu, dưới tầng tầng lớp lớp dây leo, cô bị một con tinh tinh hãm hại, đứng im không thể nhúc nhích như đã chết. Ba lơ của cô thì lơ lửng trên cao, cô chỉ có thể đứng nhìn mà không thể với tới.

Chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cô Đứng Là Kỳ Lạ Đây

ôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?

Tường Ly sững người, cứ ngỡ mình xuất hiện ảo giác. Cô há hốc miệng, định mắng thêm một câu nữa thử xem thì bỗng thấy bóng một người đàn ông bước ra sau thân cây.

Một giây sau, cô lập tức tròn xoe đôi mắt, reo hò về phía cái bóng kia: “A! Gian thương! Là anh hả?”.

Là Lục Đông Thâm

Tường Ly ra sức chớp mắt, bấy giờ mới chắc chắn thử mình nhìn thấy không phải ảo ảnh hay hoang tưởng gì đó. Nhưng Lục Đông Thâm này cứ xuất hiện trước mặt cô như thế, luôn khiến cô mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ vậy.

Từ xa, Lục Đông Thâm đã nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó cứ liên tiếp chửi bậy, anh nghĩ bụng ngoài cô ra chẳng còn ai dám chửi anh như thế nữa. Lúc này khi cuối cùng đã nhìn thấy cô, bắt gặp cảnh tượng trước mắt anh bỗng nhiên lại thấy buồn cười, rồi anh hỏi cô một câu có vẻ rất nghiêm túc: “Tôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?”.

“Tôi không nằm mơ thật chứ?”

Ngay gần đó, người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng, cái bóng dài rộng hắt xuống mặt đất. Anh không còn mặc áo vest quần Âu như mọi ngày mà mặc một chiếc áo phông đen, bên ngoài khoác một chiếc áo bò jacket. Bên dưới là một chiếc quần thụng đen, nhưng vẫn tôn lên được đôi chân dài ấy. Dưới chân, anh đi một đôi giày leo núi màu đen, sau lưng đeo một chiếc ba lô màu xanh quân đội rất to.

Mẫu ba lô này là kiểu thương hiệu trong cửa hàng bán đồ dã ngoại tại Thương Lãng, chắc chắn, hữu dụng, quan trọng là nhiều túi, công năng rất mạnh.

Đã quen nhìn anh quần là áo lượt, bây giờ thấy một anh như vậy cô vẫn ít nhiều chưa quen, bót đi về tính ranh của một người làm kinh doanh, lại có thêm nhiều sự hoang dã của một người khách bộ hành.

Lục Đông Thâm tháo kính râm xuống, tiện tay treo kính lên cổ áo trước ngực, trông rất phong trần bụi bặm, nhưng ánh mắt lại ngậm cười: “Gặp tôi cô thấy kỳ lạ lắm sao?”.

Tường Ly nói ngay: “Không lạ, không lạ. Tôi biết con người tôi xưa nay phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ có người tới cứu tôi mà”.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, rồi quan sát cô đang bị quẩn kín như một con nhộng vậy: “Cô như vậy là bị ‘lật thuyền trong ống cống’ hay thật sự chẳng có bản lĩnh gì vậy?”.

Tường Ly phản nộ: “Bị một con tinh tinh lừa”.

Lục Đông Thâm gật gù, tỏ vẻ đã hiểu ra, nhưng anh không sốt sắng cứu cô ngay, mà nói: “Nếu tôi không tới, tới nay cô có thể sẽ mất mạng tại đây, phải không?”.

Tường Ly cũng không giấu gì anh: “Đúng vậy. Loài cây này bản thân không có độc, nhưng lại như làm ‘tay sai’ cho đám dã thú và côn trùng độc, hoặc cũng có thể nó sẽ khiến người ta tắc mạch máu mà chết. Tóm lại về nó, tôi còn cần nghiên cứu thêm. Anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau cứu tôi ra đi”.

“Bảo tôi cứu cô cũng được, cô báo đáp tôi thế nào đây?” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú.

Tường Ly nhìn anh bằng biểu cảm kỳ quặc: “Chẳng phải anh tới đây để tìm tôi hay sao?”.

Nếu đã như vậy, việc cứu cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm cũng là việc nên làm mà. Mặc dù cô cảm thấy kỳ lạ với việc anh bỗng dưng xuất hiện ở đây, bởi vì cô luôn nghĩ, cho dù thật sự có người tới tìm cô thì người có thể xuất hiện nhất vẫn là Đàm Diệu Minh, chứ không phải tay Lục Đông Thâm mở miệng ra là nói không tin tưởng cô này.

Đợi chút, lẽ nào vì không tin tưởng nên mới đến đây? Đây là thể loại lý luận chó gặm và không cần mạng gì không biết?

Lục Đông Thâm khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Đúng là tôi tới tìm cô, nhưng nào ngờ người chưa gặp được đã bị chửi sấp mặt. Thế nên, tôi có lý do để tin rằng chuyển vào núi lần này của tôi là sai lầm rồi”.

Tường Ly cảm thấy anh hơi nhỏ mọn. Có cần phải thế không, cô đúng là đã mắng anh nhưng cô làm anh mất miếng thịt hay là gãy chân gãy tay rồi? Đúng là bản chất gian thương mà, một chút thiệt thòi cũng không chịu.

“Tôi mà có chuyện gì, thì cả đời này Thai Quốc Cường cũng đừng hòng tỉnh dậy được, tới lúc đó, người xui xẻo sẽ là anh đó, anh Lục à.”

Câu này nghe cũng có lý và có căn cứ, nếu là người bình thường ai cũng sẽ cảm thấy đầy lý lẽ. Nhưng Lục Đông Thâm không bao giờ đi cung đường giống mọi người, nghe xong anh bật cười, hỏi cô với vẻ hứng thú: “Cô đang uy hiếp tôi đấy hả?”.

“Làm gì được tính là uy hiếp anh chứ, tôi chỉ nói cho anh nghe một sự thật máu chảy ròng ròng thôi. Bây giờ tôi là cứu tinh duy nhất của anh, tôi không thể có chuyện gì được.”

Nụ cười vẫn tan vào ánh mắt Lục Đông Thâm, anh từ tốn nói: “Làm gì còn tin tức nào hot hơn tin thầy phù thủy của Thương Lăng tử mạng tại đây chứ? Tới lúc đó, đám phóng viên chắc chắn sẽ chẳng còn hơi đâu bám riết lấy Skyline nữa. Khoảng thời gian trống này vừa tiện cho tôi giải quyết những dư luận bất lợi đối với Skyline”.

“Lục Đông Thâm, anh...” Ba chữ “cụ nhà anh” cô buộc phải nuốt xuống, khi cất lời, giọng cô đã nhẹ như gió thoảng: “Vậy được, anh muốn tôi báo đáp anh thế nào? Nói trước nhé, mấy chuyện đi ngược với nguyên tắc tôi không làm đâu”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như phóng hỏa giết người...” Tường Ly bực dọc: “Rồi ví dụ như phục vụ ngủ hoặc lấy thân báo đáp gì đó”.

Lục Đông Thâm không nhin được nữa, bật cười khanh khách, anh nói chân thành: “Cô đúng là một cô gái kỳ lạ đấy”.

Mấy từ như “phục vụ ngủ” hoặc “lấy thân báo đáp” này cô nói hết sức hào sảng. Nếu là một cô gái khác, e là lúc nói cũng cảm thấy dè dặt, ngượng ngùng, cùng lắm thì gò má phải hơi ửng hồng lên. Kết quả, cô hoàn toàn không đỏ mặt, không căng thẳng.

Tính khí ương bướng của Tường Ly nổi lên, cô nghiêng chặt răng ra sức vùng vẫy, kết quả có một dây leo siết chặt thêm làm cổ cô rớm máu.

Lục Đông Thâm thấy vậy, không còn cách nào khác đành lên tiếng: “Được rồi, được rồi, được rồi, cô đứng yên đã”. Nói rồi anh hạ ba lô xuống, rút từ trong ba lô ra một con dao quân đội của Thụy Sĩ.

Sau khi nhìn rõ, Tường Ly cười nói: “Được đấy anh Lục, anh cũng chuyên nghiệp ra phết”.

Lục Đông Thâm không màng tới câu đùa của cô. Anh rút con dao ra, vừa tiến lên chưa được mấy bước thì đã có dây leo cấp tốc hướng về phía chân anh.

“Cẩn thận!”

Tường Ly hét lên, đồng thời Lục Đông Thâm cũng đã lẹ chân tránh né kịp.

“Anh đừng tiến lên đây, chỉ cần nó dính một chút vào người anh là anh không chạy thoát được đâu.” Tường Ly thấy anh nhanh nhẹn ít nhiều cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Đồng thời, chính cô cũng cảm thấy lo lắng: “Anh ném dao cho tôi đi”.

Ban nãy, Lục Đông Thâm cũng đích thực đã xem thường mấy cây dây leo này. Sau khi ném chính xác con dao vào tay Tường Ly, anh mới quan sát kỹ

càng đám dây leo đen ngòm ngay gần đó, không khác gì vô số móng vuốt có yêu thuật.

“Đây là thứ gì?” Anh hỏi.

“Trong rừng rậm Amazon có một loài thực vật tên là cỏ Phù thủy. Chỉ cần anh chạm vào nó, hoa đỏ và lá xanh của nó sẽ biến thành những sợi dây thừng quấn chặt lấy người ta cho tới khi chết, hơn nữa càng siết càng chặt, người ta không thể cựa quậy được. Người bị quấn cuối cùng sẽ đói khát tới chết sau đó bị đám côn trùng rĩa chết.” Tay trái của Tường Ly vẫn còn cử động được. Cô cầm chặt con dao, vừa dùng sức là cổ lập tức bị siết lại. Cô nhìn đến đó búng cả khuôn mặt, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ thiêng liêng là phải phổ cập kiến thức tới mọi người, bèn cất lên chất giọng đã biến dạng: “Thuộc tính của loài thực vật này không khác nhiều so với loài cây Phù thủy kia, nhưng khả năng công kích của nó khủng khiếp hơn, mà cũng chưa biết nó tên là gì! Tôi chỉ biết rằng, trên các dây leo tỏa ra một mùi thối rữa. Bà nhà nó! Hối chết người mình rồi!”.

Chẳng biết đã có bao nhiêu sinh linh chết trong loài cây dây leo này.

Cô nghiêng rặng, lưỡi dao Thụy Sĩ sắc bén cắt đứt sợi dây leo trước ngực, cuối cùng Tường Ly cũng có thể thở thoải mái hơn một chút, sau đó cô liên tục ho dữ dội. Sự trói buộc trên cổ tay càng lúc càng ít, tiện cho cô phát huy lưỡi dao.

“Mấy loài cây vô danh nhưng nguy hiểm này rất hay gặp trong các khu rừng mưa nhiệt đới. Anh là một cậu chủ thân thể ngọc ngà, đến mấy chỗ này mà sống sót trở về đã là kỳ tích rồi.” Nói rồi, cô lại vung dao chém đứt dây leo dưới chân. Đám dây đó như cũng biết đau vậy, vội vàng rút lại. Tường Ly đá bụi dây leo đã bị chém đứt rề qua một bên, tiếp tục nói: “Nhưng ban nãy anh đã cấp bách cứu tôi. Yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh chu toàn”.

Ngay sau đó là lưỡi dao cuối cùng gạt bỏ chút trói buộc còn sót lại trên bắp chân: “Đầu tiên, tôi cung cấp cho anh một chút kiến thức. Trong mấy khu rừng nguyên thủy kiểu này, thứ gì càng đẹp càng nguy hiểm. Anh nhìn thấy thứ gì thì cứ tránh xa ra một chút là được, chí ít phải giữ được mạng của mình đã.” Dứt lời, cô ném lại con dao cho Lục Đông Thâm một cách gọn gàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ôm Rất Thích

Con dao vạch một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, Lục Đông Thâm giờ tay ra đón lấy một cách chuẩn xác.

Nhưng chỉ một giây sau đó, một nhánh dây leo vẫn chưa bị chặt tới tận gốc lập tức lao về phía này. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lục Đông Thâm đã nhanh tay nhanh mắt, khấn trương lao tới trước kéo Tường Ly ra, như vậy mới tránh được việc cô một lần nữa bị dây leo quấn vào người.

Tường Ly quay lưng về phía cây dây leo thế nên ban nãy hoàn toàn không phát giác ra nguy hiểm. Tới khi có phản ứng, cô đã được Lục Đông Thâm ôm vào lòng. Cô quay đầu lại nhìn mới biết dây leo đó đang nằm giữa đồng dây leo chằng chịt mà giờ nanh múa vuốt, và mới hiểu ra ban nãy mình quá đổi nguy hiểm.

“Thứ gì càng đẹp lại càng nguy hiểm à? Thế cô thì sao?” Lục Đông Thâm ghé sát vào tai cô, cười khê.

Tường Ly bỗng cảm thấy vành tai nóng rần, hơi nóng xông thẳng vào tận trái tim. Chẳng hiểu sao con tim cô bỗng nhảy dựng lên một cái thật mạnh. Cô giờ tay đẩy anh: “Đừng có lợi dụng giờ trò với bốn gia!”.

Nhưng ngay sau đó cô không đẩy ra thành công, Lục Đông Thâm tận dụng cơ hội siết chặt bàn tay đang đỡ vòng eo bé nhỏ của cô, hai người lại càng sát lại gần nhau hơn. Anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười có phần cố ý: “Con người tôi xưa nay luôn tính toán chi ly, thế nên ban nãy tính ra, cô đã hai lần mắc nợ ân tình của tôi, cụ thể phải trả thế nào, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ”.

“Thả tôi ra.” Tường Ly cảm thấy mặt mình hơi nóng, cánh tay một lần nữa dùng sức để đẩy anh.

Lần này Lục Đông Thâm không làm khó cô nữa, anh cũng theo đà buông tay.

“Ôm riết thành nghiện hả?” Tường Ly không vui.

Lục Đông Thâm quan sát người cô một lượt từ trên xuống dưới, nhìn có vẻ rất nghiêm túc rồi nói: “Eo thon, thế nên khi ôm cảm thấy rất thích”.

Tường Ly không muốn đấu võ mồm với anh nữa. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm này khi mặc quần Áo vest thời thượng cũng được coi là một người ít nói, trầm tính, tuy yên lặng mà vẫn cao quý, văn minh. Còn bây giờ, khi cởi bộ vest đó ra, tính khí cũng theo đó mà thay đổi. Đứng ở một nơi mà văn minh còn chưa chạm được đến như nơi này, những khi anh chọc ghẹo người khác giống hệt một gã lưu manh có văn hóa, hoặc có thể bỏ luôn ba chữ “có văn hóa” ấy đi cũng được.

Nhưng Lục Đông Thâm không hành động như ý của cô, bàn tay lớn của anh hướng về phía cổ áo cô. Nếu là bình thường, cô tuyệt đối không cho phép người bên cạnh vô lễ với mình như vậy. Nhưng chỉ vì đối phương là Lục Đông Thâm, cô hoàn toàn không thể ngờ anh lại có hành vi đó, trong một giây thất thần, cổ áo cô đã bị kéo ra quá nửa, mảng xương đòn để lộ ra ngoài, cứ gọi là gọi cảm, quấy rầy vô cùng.

“Anh làm gì đấy?” Tường Ly then quá hóa giận, trong lúc cấp bách định động thủ với anh.

Lục Đông Thâm kịp thời né được “bàn tay độc” của cô, đỡ khóc đỡ cười: “Tôi chỉ muốn xem xem vết thương trên cổ cô ra sao. Cô sợ gì hả? Lẽ nào tôi ăn thịt được cô?”.

Tường Ly xoa xoa cổ, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, đối với cô chẳng phải chuyện gì quá nghiêm trọng. Lục Đông Thâm đối với cô mà nói vẫn là một người đàn ông xa lạ, tính tình sáng nắng chiều mưa kiểu này mới thật sự là khủng bố với cô.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn chiếc ba lô vẫn đang vắt vẻo trên cành cây. Bên trong còn đựng con dao Phán Lan đó. Nếu có dao ở trong tay lúc này, cô phải chém đứt tay anh. Nghĩ vậy, cô bèn đi tới bên cạnh thân cây, xoa xoa tay.

“Cô định trèo lên cây?” Lục Đông Thâm hỏi phía sau lưng cô.

Đứa ngốc cũng có thể đoán ra đấy.

Tường Ly chu môi hất cằm lên phía trên: “Anh không nhìn thấy ba lô của tôi đang bị treo trên đó hả?”.

Lục Đông Thâm tiến tới, kéo cô qua một bên: “Cô đang bị thương, thể hiện tài năng làm gì hả?”.

“Tất cả mọi thứ giúp tôi sống sót đều ở trên đó cả.” Tường Ly không quen với việc có người đứng chỉ tay năm ngón với cô như vậy: “Tôi không leo lên chẳng lẽ bắt anh leo chác?”.

Chẳng qua chỉ là một câu nói vu vơ như vậy, không ngờ Lục Đông Thâm đáp: “Chỉ là leo lên cây, lấy cái ba lô xuống thôi mà”. Sau đó anh gỡ chiếc kính râm đang mắc trước ngực xuống, đeo lên mặt Tường Ly, rồi cởi áo khoác ngoài đặt vào tay cô: “Đội tôi”.

Tường Ly sửng người, rồi ngay lập tức tháo kính râm xuống. Lục Đông Thâm kia đã đi tới trước thân cây, xắn tay áo lên. Cô cực kỳ sửng sốt. Chuyện này... ơ... ơ... Thế này phải tính là đòi thể tổ nào*? Tóm lại, một người đàn ông thường xuyên ngồi trong phòng giấy mà lại trèo cây? Lại còn trèo tay không?

*Theo lý giải của dịch giả, thì câu này chỉ Ly không biết phải buột miệng chửi đòi nào của anh nhà nua

Đang mãi nghĩ thì cô đã thấy Lục Đông Thâm vòng cánh tay ôm chặt lấy thân cây, hai chân lợi dụng việc để gầy ma sát với thân cây để tìm điểm tựa nướn người lên, sau đó hai chân anh lần lượt thay phiên nhau cử động, đưa người anh lên cao dần.

Tường Ly nhìn mà mắt tròn mắt dẹt.

Tốc độ leo cây của anh không hề chậm, kiểu tư thế này nếu không phải là một người có kinh nghiệm phong phú chắc chắn không thể nào làm được. Bởi vì leo cây bằng tay không vốn dĩ phải nắm vững kỹ năng, nhất là loại cây cao tán um tùm trong những khu rừng nguyên sinh kiểu này lại càng khảo nghiệm khả năng của tay và chân đối với người leo.

Tường Ly lại gài kính râm lên đầu, rồi ngồi bệt xuống đất, ôm áo khoác của Lục Đông Thâm trong lòng, rồi ngẩng đầu nhìn anh leo lên mỗi lúc một cao. Nơi nào có chạc cây, anh vươn cánh tay dài ra, cơ thể nhanh nhẹn leo qua, không chút phí sức.

Trước kia nhìn thấy anh mặc vest phẳng phiu cô đã sớm biết người đàn ông này là điển hình cho kiểu mặc gì cũng đẹp. Bây giờ ra ngoài, anh ăn mặc rộng rãi thoải mái, nhất là khi anh để lộ cánh tay, cô mới phát hiện vóc người anh thật là chuẩn. Vai rộng, hông thon, dĩ nhiên không cần bàn cãi. Từng múi cơ bắp rắn chắc cũng căng nở theo từng động tác leo trèo của anh, trông vừa trắng kiện vừa mạnh mẽ.

Cô cảm thấy, có lẽ anh cũng không giống như những gì thường ngày cô tưởng tượng. Thì chẳng phải cô đang được diện kiến một mặt khác của anh đấy sao?

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm đã với được ba lô của cô rồi lại xuống đất một cách gọn ghẽ.

Khi đi tới trước mặt cô, một tay anh xách ba lô, một tay đưa về phía cô.

“Đứng là ‘chân nhân bất lộ tướng’*.” Tường Ly ngẩng đầu khen ngợi anh một câu rồi đặt chiếc áo trong lòng mình vào tay anh.

*Ý nói nhân tài ẩn mình, không lộ diện.

Nhưng Lục Đông Thâm lại vừa nắm lấy áo vừa nắm cả tay cô. Anh hơi dùng sức, Tường Ly cứ thế được anh kéo dậy. Cô chưa kịp nói năng gì, anh đã buông tay cô ra, nhưng không nhận lại áo khoác. Anh hơi nhàu mày: “Cô bỏ vào đây bao nhiêu thứ vậy, ba lô nặng quá”.

“Sinh tồn nơi hoang dã mà đại ca, anh tưởng tới đây chơi đồ hàng hả?” Tường Ly vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, là nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới.

Vừa leo cây xong nên trán anh vẫn còn lấm tấm không ít mồ hôi. Nhưng chính lớp mồ hôi này lại khiến Lục Đông Thâm mang một phong cách khác hẳn trên thương trường, ví dụ như hoang dã, ví dụ như cuồng nhiệt, khiến mùi gỗ vốn dĩ rất sạch sẽ trên cơ thể anh có thêm một sự mê hoặc khiến người ta ngửa ngáy trong lòng.

Cô vừa định giặt lại ba lô thì bỗng thấy Lục Đông Thâm quăng ba lô của cô lên bả vai mình, rồi cúi xuống cầm ba lô của mình lên: “Đi thôi”.

Tường Ly trong lòng ôm chiếc áo của anh, cảm thấy không đành: “À... Anh Lục, anh làm vậy sẽ khiến tôi thấp thỏm bất an lắm.” Đường đường là “thái tử gia” của Lục Môn, cô cứ bắt anh vác theo túi lớn túi nhỏ như vác đá thể kia, có phải hơi “đại nghịch bất đạo” không. Lỡ đến một ngày vị thái tử này đăng cơ lên làm Hoàng thượng, với tính khí “chấp nhật tính toán” của anh từ trước đến nay, há chẳng phải cô sẽ bị chu di cửu tộc?

Lục Đông Thâm mặc kệ những suy nghĩ ngoằn ngoèo vòng vèo trong đầu cô, chỉ nói một câu: “Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô”.

Xong, lại trở về với trạng thái cao ngạo lạnh lùng.

Tường Ly thầm nghĩ, không biết người này có bị tâm thần phân liệt không nữa.

Thai Từ Tân vừa bước vào phòng bệnh đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ở đó, cả người đầy mùi rượu, hai tay chống giường, cơ thể vẫn còn hơi lão đảo. Anh ta cúi đầu xuống giường, luyên thuyên không ngừng với Thai Quốc Cường đang nằm.

“Bố, bố mau tỉnh dậy đi, cái chỗ quỷ quái này chán quá, chơi hết cả hứng rồi.”

“Gã Đàm Diệu Minh đó, rồi cả con bé Ly gì gì đó, sớm muộn cũng sẽ có một ngày con diệt chúng nó để trả thù cho bố.”

Nói xong câu này, anh ta lại cười khi khi ra chiều vui sướng: “Con bé Ly gì đó trước tiên phải bắt về chơi cho đã, chứ giết ngay thì hơi đáng tiếc, trông cũng xinh xắn lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Anh Tuyệt Đối Đùng Căng Thẳng

Thai Nghiệp Dương ngồi trên sofa đọc tạp chí, mặc kệ những lời hàm hồ của Thai Nghiệp Phàm. Ngược lại, những câu nói ấy đã lọt hết cả vào tai Thai Từ Tân. Cô quay đầu đánh mắt nhìn Tàn Dịch. Tàn Dịch hiểu ý, liền quay người lại khép cửa.

Cô bước lên, kéo ngược Thai Nghiệp Phàm ra khỏi giường bệnh, sắc mặt lạnh tanh: “Em cảnh cáo anh, những lời này tốt nhất anh chỉ nên nói trong phòng bệnh. Đã nói rồi thì quên sạch đi cho em, nếu không xảy ra chuyện tày đình gì, em sẽ không ở đó mà thu dọn mấy chuyện rác rưởi cho anh đâu!”.

“Thu dọn? Em chê chuyện rác rưởi của nhà họ Thai chúng ta còn ít hay sao?” Thai Nghiệp Phàm đã có chút hơi men nên bắt đầu ăn nói vô tổ chức: “Mẹ kiếp, Lục Môn là cái thá gì? Tuồng Thai Nghiệp Phàm sợ họ chắc? Mẹ nó, món nợ này anh nhất định phải tính toán với chúng nó!”.

“Dựa vào anh?” Thai Từ Tân cười khẩy: “Anh có bản lĩnh gì để đấu lại với Lục Môn? Mà trước tiên chưa nói tới Lục Môn, chỉ riêng một mình Lục Đông Thâm thôi đã đủ lột một lớp da trên người anh xuống rồi”.

“Tao không có bản lĩnh? Vậy chắc mày có? Bản lĩnh của mày là giẫm lên sự nghiệp của các anh mày, giẫm lên vai của các anh mày để leo cao chứ gì?” Thai Nghiệp Phàm say rượu trợn trừng hai mắt: “Thai Từ Tân, mày cũng giỏi lắm. Sao trước kia tao không nhìn ra mày là loại người đầy dã tâm như thế nhỉ? Đùng tưởng tao không biết mày đang suy nghĩ gì trong lòng. Chẳng qua là bị Lục Đông Thâm đá đít, mày không dám chịu được nổi nhục ấy chứ gì? Mày tưởng mày ra thương trường làm to làm lớn là có thể khiến Lục Đông Thâm hồi tâm chuyển ý à? Mày nhớ lấy cho tao, nhà họ Thai này không cần bám vấy dựa nào hết. Mày cũng đừng thiếu tự trọng mà dây dưa với Lục Đông Thâm. Mày...”.

Thai Từ Tân giơ tay vung một bạt tai qua, cái tát không hề nhẹ.

Cái tát đó đánh cho Thai Nghiệp Phàm ngẩn cả người, cũng khiến cho Thai Nghiệp Dương nãy giờ vẫn coi mình là người ngoài cuộc phải ngẩng đầu lên, sừng sốt nhìn Thai Từ Tân.

“Anh tỉnh chưa?” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

“Mày bệnh hả!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm định giơ tay lên.

Cái tát của anh ta còn chưa kịp buông xuống đã bị Tàn Dịch ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm nổi giận, gào lên với Tàn Dịch: “Mày cút đi cho tao!”.

Thai Nghiệp Dương không thể ngồi yên được nữa, bèn đứng dậy tiến tới: “Đủ rồi đấy, người một nhà mà âm ỉ lên như vậy còn ra thể thống gì? Có thời gian và sức lực để đánh nhau, chỉ bằng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào”.

Tuy rằng Thai Nghiệp Phàm tính tình quái đản nhưng chung quy vẫn không đành lòng đánh em gái ruột của mình. Anh ta vẫy tay, quay phắt đi, ngồi phịch xuống sofa.

“Em vẫn chỉ có một câu đó thôi, bây giờ nhà họ Thai đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, bởi vì bố hôn mê suốt không tỉnh lại. Dự án nguồn năng lượng tháng trước vừa đàm phán xong bây giờ có thể đổi mặt với biến động bất kỳ lúc nào. Một khi có biến động, phải ăn nói làm sao với Hội đồng quản trị? Còn nữa, mảnh đất Thương Lăng luôn là tâm nguyện của bố, chúng ta bắt buộc phải hoàn thành.” Thai Từ Tân cất giọng thanh lạnh, tư duy rõ ràng.

Thai Nghiệp Phàm không lên tiếng, ngược lại Thai Nghiệp Dương nói trước: “Dự án nguồn năng lượng anh có thể tiếp tục quản lý, phía Thương Lăng bố vốn dĩ định giao cho Nghiệp Phàm làm”.

Nói rất rõ ràng, Thai Từ Tân trầm giọng xuống: “Anh nghĩ anh ấy có bản lĩnh để giành đất với Lục Đông Thâm không?”.

“Sao tao lại không có bản lĩnh?” Vừa nghe xong câu ấy, Thai Nghiệp Phàm lại nổi xung lên: “Ít nhiều gì tao cũng là Phó Chủ tịch tập đoàn đấy”.

“Vâng, thưa ngài Phó Chủ tịch, ngài ngồi được lên vị trí này là nhờ đâu, trong lòng ngài tự rõ. Anh nói anh có bản lĩnh chứ gì? Được thôi, nhân lúc này nhà họ Lục cũng bị dư luận kiểm chế, anh mang hợp đồng mua bán đất về đây cho em. Anh tới đàm phán với Đàm Diệu Minh đi, tới đàm phán với Chính quyền địa phương đi!”

“Con mẹ nó, tao đi ngay bây giờ!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm đứng dậy, lao đảo bước về phía cửa.

“Muộn rồi.” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

Thai Nghiệp Phàm khựng lại, quay đầu nhìn cô: “Mày nói gì?”.

Thai Nghiệp Dương cũng không hiểu gì, ngẩng lên nhìn Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân nói rành mạch từng chữ: “Khu đất có giá trị khai phá nhất, Quan Dương, đã bị Lục Đông Thâm ra tay trước rồi”.

Đến gần chập tối, Lục Đông Thâm và Tường Ly cuối cùng mới tìm được một địa điểm thích hợp để dừng chân. Thưa thốt cây cối nhưng từ ngoài nhìn vào, có vẻ khá vững chãi và kín đáo.

Lục Đông Thâm phụ trách dựng lều. Trước tiên anh đắp nhiều lá khô làm nền, rồi từ từ dựng từng bước một, hết sức thuần thục và chuyên nghiệp. Tường Ly quan sát, trong lòng đã có vài chuyện sáng tỏ như gương, nhưng cô không nói gì cả mà bỏ chai nước trong túi xách rồi đi.

Sau khi dựng xong xuôi hai chiếc lều, Lục Đông Thâm mới phát hiện Tường Ly đã biến đi đâu mất dạng. Anh những tưởng cô chỉ đi lượm lặt vài cành củi khô quanh quanh đây, ai ngờ hoàn toàn không phải vậy.

Anh đang mãi nghĩ thì thấy bóng một cô gái đang đưa đi từ sườn dốc trong khu rừng gần đó đi về. Đầu mày anh từ từ dần ra, Tường Ly đã quay về.

Đúng là Tường Ly đã gom được không ít củi. Chẳng biết cô tìm được ở đâu dây leo khô, buộc chặt sau lưng như dây thùng rồi vác về, trong lòng vẫn ôm nguyên bình nước. Khi cô đi tới, đặt đồng củi khô xuống đất, nhìn thấy hai chiếc lều tạm một trước một sau thì reo lên: “Anh dựng nhanh quá”.

Hơn nữa lại còn dựng lều của cô ở phía sau lều của anh, tránh bị gió lùa. Nhìn kiểu này anh quả thật rất đàn ông, rất phong độ.

“Cô đi đâu vậy?” Giọng Lục Đông Thâm hơi trầm xuống.

“Tôi hả?” Tường Ly đá đá chân vào đồng củi bên cạnh rồi lại ra hiệu cho anh nhìn xuống bình nước: “Đi tìm nước, đi tìm lửa”.

Thế mà cũng phải hỏi à?

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc, sắc mặt trông hơi khó coi, nhưng cũng không nói gì nhiều. Tường Ly cảm thấy anh hơi kỳ lạ, cô đang định lên tiếng thì anh liền đón lấy bình nước và nói: “Cô cứ nói với tôi một tiếng, tôi đi tìm là được rồi”.

Tường Ly mím môi cười thầm.

Lục Đông Thâm liếc nhìn cô rồi đặt bình nước xuống một bên, bắt đầu xếp củi nhóm lửa.

“Anh có biết ở mấy nơi này, tìm nước kiểu gì không?” Tường Ly ngồi sụp xuống, nghiêng đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô.

Tường Ly nhún vai, sao người này sáng nắng chiều mưa vậy trời. Cô thẳng thừng ngồi xếp bằng xuống đất, giúp anh cùng nhóm lửa. Nhưng xuất phát từ tình hữu nghị giữa những người bạn đồng hành, cô cảm thấy vẫn cần phải phổ cập cho anh chút đỉnh: “Đi dã ngoại luôn phải tuân thủ nguyên tắc ‘lên sườn núi chứ không vào khe núi’. Khe núi có rất nhiều nguy hiểm, lại có những mối nguy vô hình. Sườn núi thì khác, vì địa thế cao, thế nên nó có thể tránh được một số nguy hiểm mà mắt thường không nhìn thấy được. Mà tiện lợi nhất là tìm nguồn nước, cứ đi dọc về phía nơi có địa hình thấp là nhất định sẽ tìm được nguồn nước”.

Lục Đông Thâm lấy bật lửa ra, chẳng biết những lời cô nói anh nghe vậy hay để ngoài tai. Ngọn lửa nhỏ bùng lên, khiến những cây gỗ bị đốt cháy chẳng

mấy chốc đã tỏa ra mùi gỗ tùng hương.

“Đây là gỗ tùng hương.” Tường Ly ngồi bên cạnh anh, đợi cho lửa bén từ từ: “Nếu đi dã ngoại mà tìm được loại cây này thì chúng tôi anh được ông trời ưu ái lắm. Loại gỗ tùng hương này nhiều dầu, có thể dùng nhóm lửa để xua đuổi thú rừng. Lửa của gỗ tùng hương có thể duy trì hai ngày hai đêm không tắt. Mà rễ cây, thân cây, lớp vỏ của loài thực vật này đều có thể dùng làm thuốc. Nhưng mà tuyệt vời nhất vẫn là dùng để chế hương liệu. Vào thời Hán Vũ Đế, có vị vua của nước chư hầu tiến cống hương liệu, trong đó có một loại hương liệu tên là Thiết Loan hương, bên trong có thêm thành phần gỗ tùng hương này. Nhưng muốn lấy được mùi hương có tác dụng từ tùng hương cũng không đơn giản, phải chiết tách một bộ phận dầu tính, phải giữ nguyên được mùi hương thanh nhã của gỗ tùng mới được. Cá nhân tôi cảm thấy kỹ thuật chiết tách mùi hương ở thời cổ đại chắc chắn không bằng ngày nay, thế nên nói vậy thôi chứ mùi Thiết Loan hương cũng chưa chắc đã dễ ngửi. Nhưng trong Thiết Loan hương, tùng hương chỉ là một phần nhỏ, ngoài ra chắc chắn phải có những loại như hoa sùng trâu hay *Lilium lancifolium**, nếu không sao có thể kích dục chứ?”.

*Một loài hoa cùng chi với Loa kèn.

Nói xong câu này, thấy Lục Đông Thâm quay đầu nhìn mình, cô lập tức giải thích: “À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi tùng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Là Người Đều Biết Làm

Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng.

Đống lửa đã cháy bùng lên rồi.

Gỗ tùng hương quả nhiên như lời Tường Ly nói, bén lửa cực tốt, ngọn lửa cháy đều, lại không có mùi hắc nhức mũi, khi hít vào phổi để lại một mùi hương thanh mát kéo dài miễn man.

Trong lúc cô chuẩn bị muối thìa nôi chảo thì Lục Đông Thâm nhặt một cành gỗ tùng lên, gảy gảy lửa rồi quay đầu nhìn cô. Hoàng hôn đã từ từ chìm xuống đường chân trời, chỉ còn vớt vát lại một chút tàn dư, lúc sáng lúc tối, lại chẳng sáng đều bằng ánh lửa trước mặt, nhưng vẫn tôn lên được bóng lưng khuê gôi của cô.

Cô ăn mặc rất đơn giản, chính là kiểu áo su quần su người ta hay mặc khi đi leo núi. Nhưng chính bộ trang phục đơn giản đó khi được khoác lên người cô lại khiến cô “đẹp trai” khác thường, nhất là đôi ủng cao ngang chân bằng da bò cô đang đi. Dĩ nhiên cô không đội tóc giả, mái tóc dài được tết lại thoải mái rồi vắt sang một bên. Lặn lội suốt cả ngày trời, tóc cô lại càng lỏng ra nhiều hơn. Có lộn đã rơi xuống, khiến một bên gương mặt cô trông lại càng thêm dịu dàng, xinh xắn.

Lục Đông Thâm nhìn mãi nhìn mãi, vô tình nhớ lại lời giải ban nãy của cô, anh buồn cười vô thức rướn khốe môi lên.

Bữa tối khá thịnh soạn, xuất phát từ việc Tường Ly nếu nguyên cả một nồi canh cá tươi. Nói theo lời của cô thì: “Giờ đang là mùa cá của hồ Phù Tiên. Sau khi đánh bắt, dùng một số hương liệu ướp khoảng bảy ngày bảy đêm, sau đó phơi khô cất kỹ. Ở chỗ khác, anh không bao giờ ăn được món này đâu, chỉ có tôi mới biết làm”.

Lục Đông Thâm đích thực cũng cảm thấy rất ngon. Cảm giác tươi ngon này anh không thể nào tìm thấy ở một nhà hàng hay từ một đầu bếp riêng nào trong nhà họ Lục.

“Chẳng trách ba lô của cô nặng như vậy.”

Có khác gì vác theo cả cái nhà đi không, không nặng mới lạ đó.

“Anh không mang gì theo hả?” Tường Ly hỏi.

“Chỉ mang lương khô đơn giản thôi, cùng lắm thì bắt vài con thú rừng ăn lót dạ.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

“Câu này chỉ có thể nói ra trong hai trường hợp, hoặc là từ một kẻ không biết trời cao đất dày, hoặc là từ một người có quá nhiều kinh nghiệm sinh tồn tại nơi hoang dã. Để tôi đoán coi anh thuộc trường hợp nào.” Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm cũng thẳng thừng quay sang nhìn cô.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt của anh càng thêm góc cạnh rõ ràng, tuấn tú hơn người. Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi trong lòng bỗng hơi căng thẳng, cô mỉm cười che giấu: “Anh là loại thứ hai. Thật ra anh rất có kinh nghiệm dã ngoại. Trèo cây bằng tay không này, biết dựng lều thế nào để vừa chắn được gió lại

vừa chắc chắn. Dọc đường anh cũng biết làm sao để né tránh nguy hiểm. Còn nữa, anh trình bày được cách tìm nước tìm lửa rất tự nhiên”.

Nói xong những lời này, cô những tưởng anh sẽ thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Ai dè, Lục Đông Thâm chỉ nói: “Mấy việc mà cô nói, là người đều biết làm”.

Một câu nói khiến Tường Ly á khẩu tròn trừng mắt.

Lục Đông Thâm tuy không nhìn cô nhưng vẫn biết cô vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Có hoàn cảnh hơi tối này che giấu hộ, anh lẳng lẳng mỉm cười, nụ cười tan vào cả ánh mắt.

Quả nhiên, Tường Ly chưa đạt được mục đích chưa chịu thôi: “Thế còn con dao Thụy Sĩ của anh thì sao? Bên trên có dấu vết của việc đã từng sử dụng, nhìn mức độ chà sát thì không giống một con dao mới tinh đâu.” Nói rồi, cô đập con dao Phần Lan của mình bên cạnh anh: “Nhìn cho rõ đi, con của tôi mới là dao mới nè”.

Lục Đông Thâm lại thêm một ít cúi vào đồng hồ rồi hờ hững đáp lại một câu: “Đương Viễn thường mang nó ra thái thức ăn”.

Tường Ly thầm mắng một câu trong bụng: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...

Cuối cùng, Lục Đông Thâm hỏi một câu nghiêm túc: “Cô tới núi Kỳ Thần này rốt cuộc muốn tìm thứ gì?”. Hoàng hôn đã tắt hẳn rồi, nhiệt độ cũng dần hạ xuống theo. Tường Ly ôm bát, uống một ngụm canh nóng, khịt khịt mũi rồi nói: “Chuột xạ hương”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không hiểu.

Thấy vậy, Tường Ly bật cười, vòng một tay ra vỗ vỗ lên vai anh: “Đúng, chính là ánh mắt khao khát muốn được học hỏi này. Anh phải cho tôi có chút cảm giác thành tựu chứ, nếu không tôi lại cảm thấy mình chưa đủ tầm quan trọng. Có phải anh không biết chuột xạ hương là loài gì không?”.

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cho cô càn rỡ, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải chính là loài chồn lông vàng sao? Hồi ở Bắc Mỹ, tôi từng nhìn thấy loài này rồi, mà bây giờ người ta cũng nuôi được loài này rồi. Vấn đề tôi đang không hiểu là vì sao cô phải tới tận đây tìm nó?”.

Câu nói của anh khiến Tường Ly vô cùng bức bối, cô liếc xéo anh đúng nửa phút, nhìn đến độ Lục Đông Thâm cũng thấy rợn gai ốc sống lưng, nhất là khi cô vẫn còn cầm con dao Phần Lan trên tay. Thế là anh hắng giọng nói: “Thì tôi cũng đang khao khát học hỏi mà. Cô thấy đấy, tôi không biết cái loài chuột xạ hương ở đây với loài được nuôi cấy và loài ở Bắc Mỹ có gì khác nhau mà”.

“Chả có gì khác nhau cả.” Tường Ly hờn dỗi, quay thẳng người đi, xoay lưng vào anh ngồi ăn canh.

Cô có chút trẻ con, làm Lục Đông Thâm phì cười. Bình thường cô luôn bày ra dáng vẻ cool ngầu, thậm chí là cao ngạo lạnh lùng. Bây giờ trông cô như vậy lại cực kỳ đáng yêu. Suy nghĩ lại anh thấy cũng phải, chẳng qua cô chỉ là một cô gái hai mươi sáu tuổi, cho dù ở bên cạnh Đàm Diệu Minh lẫn lộn giang hồ thì vẫn mang trong mình suy nghĩ con gái.

Anh ngậm cười, rồi không nhịn được, đưa tay lên xoa đầu cô: “Tôi không biết thật mà, chuyện này vẫn phải thỉnh giáo Tường gia”.

“Đừng có động vào tôi.” Tường Ly chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh rất lớn, kiểu động tác thân mật này khiến cô có phần không quen. Cô nghiêng đầu né tránh rồi lẩm bầm một câu: “Anh coi tôi là cún cưng đấy à”.

Nói xong câu này, tâm tình cô lại thay đổi, đôi mắt thắm đẫm nụ cười: “Ơ mà, được nghe tiếng Tường gia từ cái miệng của anh cũng êm tai lắm”.

“Đừng có được nước lấn tới đấy.”

Tường Ly cũng hiểu khiến một người đàn ông như anh gọi cô là Tường gia quả thực còn khó hơn lên trời. Nếu đã gọi một tiếng rồi thì cô cũng xin nhận. Cô đặt bát canh cá sang một bên, bày một tư thế thoải mái.

“Anh ấy à, ban nãy nói không sai. Chuột xạ hương thường sống ở Bắc Mỹ, nhưng không có nghĩa là nơi khác không có, chỉ có điều không sinh trưởng và phát triển tốt như ở đó mà thôi, càng không cần nói tới loài được nuôi cấy tí mĩ. Rất nhiều người biết loài chuột này đều tưởng rằng bộ lông của nó là quý giá nhất. Nhưng trên thực tế, trong xạ hương do con chuột cái tiết ra lại bao hàm những thành phần tương đồng với xạ hương tự nhiên như: Muscone, Giảm trừ Muscone và Etanol, có tác dụng với những người thiếu khí, kháng viêm, hạ huyết áp, chống dị ứng, duy trì tuổi xuân... Là một sản phẩm tuyệt vời thay thế cho xạ hương tự nhiên. Hơn nữa trong rất nhiều thương hiệu nước hoa cao cấp cũng chứa thành phần xạ hương chiết xuất từ chuột xạ hương. Ngoài ra, phân và nước tiểu của chuột xạ hương cũng có thể chế thành thuốc diệt muỗi. Loại xạ hương này có hàng trăm tác dụng, nhưng điểm trừ duy nhất là phải đợi tới đúng thời kỳ sinh nở của chuột cái mới được. Một là Thái Quốc Cường không đợi lâu được như vậy, hai là bây giờ cũng chưa tới mùa sinh sản của chuột xạ hương. Nghe nói trên núi Kỳ Thần cũng có loài động vật này mà chuột xạ hương ở đây chưa cần đợi tới mùa sinh sản đã có giá trị làm thuốc rất lớn rồi, chỉ cần bắt được một con, tôi lấy dịch xạ hương của nó là được.”

“Nghe nói loài đó không dễ bắt đâu.” Lục Đông Thâm cầm bát canh của cô lên, múc thêm một ít canh nóng rồi đưa cho cô.

Tường Ly đón lấy một cách tự nhiên: “Đương nhiên rồi, dễ như thế thì còn cần Tường Ly tôi đích thân ra tay sao? Cứ đợi một người nào đó đi cũng được”.

Nói ba câu không quên khen mình một câu, bản lĩnh này Lục Đông Thâm cũng đã được lĩnh giáo hoàn toàn rồi.

“Cứ đi tìm khắp núi như thế sao?” Lần này thì đúng là Lục Đông Thâm không hiểu thật. Cứ tìm kiểu này đừng nói là bảy ngày, có cho cô bảy tháng cũng chưa chắc đã thành công.

Tường Ly chỉ tay về phía trước: “Ngọn núi cao nhất, loài chuột xạ hương này rất giảo hoạt, ngọn núi cao nhất là nơi ẩn cư thích hợp cho chúng”.

“Thế còn hồ Phù Tiên...” Anh lại hỏi.

“Hồ Phù Tiên à...” Tường Ly ngập ngừng giây lát, rồi từ tốn uống canh, ăn cá. Sau khi bẻ đủ năm đầu ngón tay xong, cô mới nói: “Là một loại cá trắng nhỏ, so với chuột xạ hương thì nó quá đơn giản”.

Mượn ánh lửa, Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng. Tuy rằng trông có vẻ không để ý nhưng anh cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Người Này Cung Phấn Xạ Quá Dài Sao?

Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, đề đề phòng vạn nhất...

Thời gian trong rừng núi dường như trôi qua rất nhanh, không có đèn đuốc rực rỡ, xe cộ tấp nập như thành phố, buổi tối trở nên vô cùng thuần khiết.

Ăn bữa tối xong, Lục Đông Thâm chủ động gánh vác công việc thu dọn và rửa bát đĩa, việc này lại khiến Tường Ly tròn mắt kinh ngạc. Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm trong mắt mọi người là kiểu sống trong nhung lụa. Mà anh cũng đích thực là một người cao quý như thế, cứ cảm thấy anh không nên là người để tay dính đầy dầu mỡ.

Qua ánh lửa, Tường Ly ngồi ngắm đôi tay đang lao động của anh. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng, nhìn xa thon gầy, trông rất đẹp, khiến cô nhìn mà xót xa trong lòng, đúng là phụng phí của trời mà.

Cô hỏi anh: “Có phải cảm thấy ăn đồ của tôi xong, miệng cũng mềm mọng hơn không?”. Nếu cảm thấy như vậy thật thì sau này gặp cô, cứ lịch thiệp nhường cô ba phần là được. Hoặc giống như mọi người trên giang hồ, gọi cô một tiếng Tường gia, chứ không cần phải hại đôi tay mình như thế.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cho cô một câu trả lời “chuẩn chỉnh”: “Tôi làm những việc này, chỉ đơn giản vì cô là phụ nữ, tôi là đàn ông”.

Tường Ly khoanh chân ngồi trên một đồng gỗ tùng hương, trên đỉnh đầu là cả bầu trời sao như đang rơi xuống đường chân trời. Cảnh đêm quá đẹp, những ngôi sao vụn vặt kia như đang ở rất gần, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Giữa ánh lửa bập bùng, cô nở nụ cười: “Nhận lấy ơn người ngàn năm còn nhớ. Hôm nay anh ăn khẩu phần của tôi, tôi cũng không cần anh phải ghi nhớ ơn đức này, vì anh đã trước sau hai lần cứu tôi, nên chúng ta coi như hòa”.

Lục Đông Thâm tiến lên, rút một thanh gỗ dưới móng cô ra. Cô lão đạo chực ngã, anh đưa tay ra, đỡ vững vàng cơ thể cô rồi cười nói: “Cô không đi làm thương nhân đúng là đáng tiếc đấy, tính toán cũng chỉ li ti mĩ ra phết”.

Tường Ly nhìn thấy anh ném thanh gỗ tùng hương đó vào đồng lửa, ngọn lửa lại bùng lên thêm một chút, xua tan không ít cái lạnh giá của đêm tối. Nhìn anh như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ, từ tận đáy lòng cũng giống như có thứ gì ảm áp đang sinh sôi nảy nở.

Không cao cao tại thượng như bình thường, Lục Đông Thâm của giây phút này khiến cô cảm thấy rất bình dị.

Cô co chân lên, đặt một cánh tay lên đầu gối, bộ dạng uể oải: “Trong một khu rừng núi hoang dã như thế này, lương thực chính là thứ cứu mạng. Đây vốn dĩ là một cuộc làm ăn ngang bằng, cùng lắm thì ngày mai tôi lại cho anh ăn chùa thêm một bữa”.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, điềm đạm đáp lời: “Hôm nay tôi ăn cá của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi bắt một con khác đền cho cô. Nhưng cô nợ tôi là nợ tôi, không trả bù kiểu đó được”.

Người này đúng là mạn nhạ! đều không chơi.

Tường Ly chẳng buồn nói thêm nhiều lời với anh, cô nhảy ra khỏi đồng gỗ tùng hương. Cô lại lục tìm bên trong đó, lấy ra bốn nhánh gỗ khô khá thô, ngồi bệt xuống bên cạnh đồng lửa, lấy đầu vải đã thấm dấm đầu quần chặt lấy một đầu của cây gỗ, cứ thế quán kỹ từng lớp, từng lớp.

“Độc đường còn nhiều hiểm nguy lắm, chưa biết được cuối cùng ai nợ ai đâu.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ dựa sang bên cạnh, nhìn cô qua ánh lửa.

Bị anh nhìn đến độ thiếu tự nhiên, Tường Ly bèn cầm hai cây gỗ thô đã được quán kỹ, quay đi rửa mặt, súc miệng rồi trở về lều.

Ở trong rừng rậm, ngày đã kết thúc từ khi khuất bóng hoàng hôn.

Về đêm, sương lạnh xuống nhiều, vì vậy trở về lều là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Tường Ly châm lửa trong lều, rồi ngồi ghi chép lại tất cả những con đường và những sự việc gặp phải ngày hôm nay vào sổ, sau đó, cô tự động gạt bỏ những chuyện liên quan đến Lục Đông Thâm một cách hết sức tự nhiên.

Nếu cung đường đi bộ không có vấn đề gì, ngày mai có lẽ sẽ đặt chân tới ngọn núi cao nhất. Chưa nói tới việc còn có nguy hiểm gì đang rình rập cô, chỉ riêng việc bắt chuột xạ hương đã không hề đơn giản rồi.

Lều bên cạnh có tiếng động gì đó, chắc Lục Đông Thâm cũng đã vào trong. Tường Ly bỗng nhiên nhớ lại căn phòng của anh ở khách sạn, gợn gợn tới mức độ biến thái, cô thậm chí không biết trong lều kia là khung cảnh như thế nào.

Nhưng cô nghĩ, dù có thế nào, chắc chắn cũng không náo nhiệt bằng lều của cô được.

Những thứ đựng trong ba lô dường như đã được cô bày ra khắp lều, nguyên nhân chỉ là để tìm một cây bút.

Sau khi ghi chép xong hết những điều cần thiết, cô vờn vai một cái, bấy giờ mới cảm nhận được bả vai đau nhức ê ẩm. Hậu quả của việc đeo vác quá nặng, chắc là bị trầy da rồi. Cô cởi khóa quần áo, định bụng kiểm tra xem vết thương thế nào. Nhưng đang cởi nửa chừng, cô đột ngột tỉnh lại, ngay sau đó lại mặc vào từ tề.

Cô quay đầu, bên ngoài lều chỉ có một mảng đen xì.

Cô bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo, trái tim đập thình thịch dữ dội. Lều của Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề sáng lên, vậy thì ban nãy bóng cô cởi quần áo chắc chắn đã rơi vào tầm mắt anh. Dĩ nhiên là nếu anh rắp tâm muốn nhìn.

Mấy ngày nay cô đi một mình đã thành quen, sao lại quên mất sự tồn tại của anh kia chứ?

Lều bên cạnh im lìm không một tiếng động. Tường Ly rất muốn bùng bột xông vào trong đó, túm cổ anh, hỏi xem ban nãy anh có nhìn trộm cô hay không. Nhưng nghĩ lại, cô thấy mình thật dấm dớ. Một người như Lục Đông Thâm, có loại phụ nữ nào chưa từng gặp, gầy béo cao thấp đủ cả, lẽ nào lại thiếu một đứa như cô? Và lại, ban nãy cô cũng đâu lộ trần ngay trước mặt anh.

Chẳng hiểu sao gò má lại nóng bừng lên, Tường Ly lần sò tìm ra một chiếc gương nhỏ giữa cả đống đồ hỗn tạp rồi giơ lên soi, chẳng biết vì bên ngoài đốt lửa hay sao mà gò má cô đỏ hồng cả.

Lều của cô và anh ở giữa chẳng qua chỉ ngăn cách hai lớp bạt chắn gió, khoảng cách chưa tới một mét, thật ra có khác gì ngủ chung với nhau đâu.

Ngủ chung với nhau...

Tường Ly xóa sạch mọi ý nghĩ lung tung trong đầu. Cô cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô thôi tất nển.

Xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cô chui tuốt vào trong túi ngủ.

Chiếc túi ngủ bằng lông loại nặng cấp đã được thổi căng lên, chui vào nằm không khác gì chui vào một chiếc chăn bông cả, ấm áp và dễ chịu. Đã chiến đấu với tự nhiên cả ngày trời, giờ phút này được yên ổn nằm trong túi ngủ, thật sự là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng đêm nay cô lại không sao chợp mắt được.

Không giống hai đêm trước, cô buồn ngủ díp cả mắt lại, nhưng không dám nhắm mắt.

Cô cứ trần trọc, lẩn qua lẩn lại. Cuối cùng, cô như một con nhộng lặn tới vách lều, hít hà rồi ho mấy tiếng.

Bên kia vẫn hoàn toàn im ắng.

Cô đóng tai lên, mãi mà vẫn không nghe được một chút âm thanh nào, giống như người chết rồi không có cả tiếng thở vậy.

Người đàn ông ấy ngủ rồi sao?

Thật ra cô rất tò mò, không biết anh đã ngủ rồi hay vẫn còn thức.

Nếu ngủ rồi, anh có ngáy không nhỉ?

Mà nếu còn thức...

Tường Ly rùng mình.

Thì anh đang làm cái gì?

Cô lại nằm đơ ra khoảng hơn mười phút, bên kia vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Tường Ly háng háng giọng, gần như lao đầu về phía lều của anh: “Gian thương?”.

Không ai trả lời.

“Lục gian thương?”

“Gi vậy?” Giọng vang lên bên đó hơi trầm, có vẻ không vui.

Sau khi nghe được hồi âm của anh, Tường Ly cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cô lại quần túi ngủ, lăn tròn về chỗ cũ. Vừa định nhắm mắt vào, ai ngờ đầu kia lên tiếng, ngữ khí như ra lệnh: “Nói đi!”.

Cô chống hai tay lên túi ngủ. Nói ư?

Nếu đôi phương đã có ý tâm sự, thì đúng là cô đang có cả một bụng nghi vấn đây.

“Lục gian thương, anh tới đây tìm tôi thật hả?”

“Phí lời.”

Thật là...

“Mà sao anh lại tới tìm tôi?” Đây là vấn đề mà sau hơn nửa ngày gặp anh, suy nghĩ mãi Tường Ly vẫn không tài nào hiểu được.

Lo lắng cho cô ư?

Đừng đùa, anh và cô không thân không thích.

Đầu kia trầm mặc.

Vào lúc Tường Ly đã ngỡ anh muốn kết thúc cuộc nói chuyện thì anh lại bất ngờ lên tiếng: “Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, đề đề phòng vạn nhất”.

Biết ngay mà!

Y hệt như những gì cô suy tính.

“Anh nói câu này là tôi không ưa rồi đó, sao tôi lại không đáng tin cậy chứ? Nếu không phải vì Thai Quốc Cường, bây giờ tôi có phải dầm gió dầm mưa ở đây khổ cực vậy không?”

“Nếu cô không giờ trò ma quỷ ra, bây giờ đúng là cô sẽ không phải dầm gió dầm mưa đâu.” Anh nói rất hờ hững, không nghe ra có cảm xúc gì ở trong.

Tường Ly biết ngay nói chuyện với người này chắc chắn chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nữa. Cô lật người, có chút khí lạnh tràn vào da thịt. Cô kéo cao túi ngủ lên, vùi cả mặt vào trong.

Một lúc sau, Tường Ly lại thò mặt ra, hỏi tiếp: “Mà làm sao anh tìm được tôi thế?”.

Đầu kia lại im lặng.

Tường Ly đợi rất lâu vẫn không đợi được câu trả lời của Lục Đông Thâm. Chắc lần này anh ngủ thật rồi, nhưng suy nghĩ ấy vừa dứt, cô liền nghe thấy anh nói: “Cô đánh dấu ký hiệu, đưa mù cũng nhìn thấy”.

Giọng nói bất thành linh của anh khiến cô giật nảy mình.

Người này cung phản xạ dài lắm sao?

“Thế nên, còn nói anh không có kinh nghiệm đi rừng đi? Nếu không có kinh nghiệm làm sao anh hiểu những ký hiệu tôi để lại chứ?” Cô quyết định cho anh bẽ mặt.

Nhưng, vẫn không được như ý nguyện.

Lục Đông Thâm thân nhiên nói một câu: “Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều đọc hiểu”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nguy Hiểm Lúc Nửa Đêm

Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác...

Nửa đêm, Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Cô bỗng cảm thấy da đầu lạnh toát.

Không phải vì rét.

Mà vì dự cảm có một thứ nguy hiểm đang tới gần, trực giác mách bảo như vậy.

Đối với những người thường xuyên đi tới nơi hoang vu như cô thì trực giác còn quan trọng hơn lý trí nhiều lần.

Tường Ly trở mình ngồi dậy, khẽ gọi với ra ngoài vách lều: “Anh Lục!”.

Cho dù lúc tối nói chuyện với nhau không được vui vẻ nhưng nếu thực sự gặp chuyện gì nguy hiểm cô cũng không thể bỏ mặc anh không màng, cô không phải là người có thể làm được điều ấy.

Nhưng cô vừa dứt lời thì tiếng của Lục Đông Thâm đã từ ngoài lều vọng vào, trầm trầm: “Tường Ly, dậy ngay”.

Thanh âm ấy khiến đầu óc Tường Ly căng thẳng, cô lập tức bò dậy khỏi túi ngủ, vén lều lên, nhìn thấy Lục Đông Thâm đã ngồi bên cạnh đồng lửa từ lúc nào, bên cạnh anh bày sáu cây đuốc thủ công. Trong đó có hai cây do cô làm sẵn trước khi đi vào lều, lúc này anh đã làm thêm bốn cây nữa?

Cũng tức là, trong lúc cô ngủ, thật ra anh không hề ngủ mà ngồi bên ngoài lều để quán đuốc?

Sau khi thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm ném cho cô một trong số những cây đuốc ấy rồi nói: “Lát nữa bất luận có xảy ra chuyện gì, cũng bắt buộc phải ở bên cạnh tôi”.

Câu nói này trước kia đều do cô nói với người khác.

“Anh cũng cảm nhận được nguy hiểm ư?” Tường Ly chưa bao giờ là người chịu thể hiện mình yếu đuối. Trong suy nghĩ của cô, thường thì vào lúc này, người đàn ông nào cũng sẽ nói như vậy. Nhưng tới khi nguy hiểm tấn công thực sự, ai bảo vệ ai chưa thể nói trước được.

Nhưng cô cũng rất khâm phục khả năng cảnh giác của anh, bằng không anh đã chẳng làm sẵn nhiều cây đuốc đến vậy. Những cây đuốc này cực kỳ quan trọng về đêm, lúc cần thiết sẽ trở thành thứ vũ khí hữu dụng để xua đuổi mãnh thú.

Lục Đông Thâm châm ngọn đuốc trên tay mình lên, lại tiện thể châm luôn cả cây của cô, sau đó nói: “Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác”.

Dứt lời, anh giơ ngọn đuốc về phía cánh rừng. Tường Ly mượn ánh lửa nhìn qua, con lạnh sau sống lưng càng lan ra mãnh liệt. Khu rừng âm u, tối tăm, giữa vùng đen ngòm ấy có những cặp ánh sáng màu xanh lục, lóe lên, chia ra thành từng mảng.

“Là sói!” Tường Ly hạ thấp giọng hét lên hoảng hốt.

Lục Đông Thâm trông vẫn rất bình tĩnh: “Xem chừng phải tới mười mấy con”.

Mười mấy con sói!

Trái tim Tường Ly run lên.

Đừng nói là mười mấy con, ở những nơi như thế này, dù chỉ là một con sói đơn độc lẻ loi cũng đủ sức dồn con người vào chỗ chết rồi.

Cô lại với thêm hai cây đuốc nữa, lần lượt châm lên rồi đưa cho anh một cây và nói: “Chỉ cần lửa không tắt, ngọn lửa đủ mạnh thì sẽ không sao đâu, đến khi trời sáng, đàn sói sẽ tản đi thôi”.

Lục Đông Thâm đón lấy cây đuốc, chỉ nhìn cô, không nói năng gì.

Đốm sáng xanh lục từ từ sát lại gần.

Là đôi mắt của sói, ánh sáng tỏa ra từ những con sói đang khát mồi.

Hai người đứng tựa lưng vào nhau, đứng sát vào đồng lửa, ngọn đuốc trong tay họ rọi sáng cả một khoảng diện tích xung quanh.

Những con sói lúc xa lúc gần, tấn công vừa phức tạp lại vừa có trật tự, dần dần hiện ra dưới ánh lửa, lặng lẽ không một tiếng động, như những sứ giả tới từ địa ngục.

Tường Ly nhìn qua ánh lửa, lẳng lặng đếm thử, rồi giật mình thon thót. Lục Đông Thâm dự đoán không sai, có 13 con sói.

Cả dãy núi Kỳ Thần này có tổng cộng bao nhiêu con sói cô không nắm rõ.

Nhưng số lượng lên đến 13 con lúc này đã vượt quá giới hạn tâm lý của Tường Ly.

Đây không phải lần đầu cô gặp sói, nhưng cho dù cộng số lượng sói đã gặp cũng không thể nhiều bằng một lần này. Ai cũng bảo số lượng đàn sói đang thuyên giảm đáng kể, chắc còn bao nhiêu đã chạy cả tới đây.

Chúng quanh năm đi đi lại lại trong núi Kỳ Thần, là một “sát thủ” khủng bố trong rừng rậm. Hai sinh mạng còn sống sờ sờ này đối với 13 con sói đó chắc chắn là một bữa đại tiệc tuyệt vời.

Tường Ly cột hai cây đuốc lại làm một, đặt tay lên bộ dao trên thắt lưng, rút con dao Phần Lan trên đó ra, sẵn sàng chờ đợi.

Có một con sói đang từ từ tiến lại gần.

Ánh lửa soi rõ đôi mắt của nó, hung hãn sắc bén, bộ nanh nhọn hoắt gần như toát ra chỉ toàn lạnh giá. Nó cực kỳ bình tĩnh, không gấp gáp, không nôn nóng, khiến sống lưng Tường Ly toát mồ hôi lạnh. “Là sói vương.” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy anh và nó giống nhau quá”.

Đến lúc nào rồi mà anh vẫn không hề run rẩy. Giống như anh nói, con đi đầu tiên chính là sói vương. Có mặt sói vương, cũng có nghĩa là chúng ắt muốn giành chiến thắng trong lần tấn công này.

Lục Đông Thâm cười khê: “Tôi đẹp trai hơn nó một chút”.

Câu đùa này không buồn cười chút nào, chỉ ít thì Tường Ly không thể cười nói: “Tôi thấy nó không đồng ý với lời anh nói đâu, anh nhìn những con sói đó đi...”.

Bởi vì có sói vương tiên phong, các con sói khác cũng bắt đầu di chuyển, như những linh hồn đi lại trong đêm.

“Lát nữa nắm bắt được cơ hội nào, anh chạy ngay đi.” Tường Ly đề thấp giọng xuống, nói với Lục Đông Thâm: “Án tình lần này lớn như vậy chắc đủ để trả cho hai lần cứu tôi của anh rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Tôi đã nói rồi, một khi cô nợ tôi tức là nợ tôi”.

“Này, con người anh...”

“Cẩn thận!”

Mọi việc xảy ra rất nhanh, con sói vương đó bất ngờ chồm lên tại chỗ, lao thẳng về phía hai người họ. Lục Đông Thâm nhanh mắt nhanh tay, kéo Tường Ly ra sau lưng mình, con sói vương lập tức vồ hụt.

Lúc này Tường Ly bỗng tròn xoe mắt: “Bà nó chứ! Liều mạng hả? Lửa mà cũng không sợ sao?”.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh nhìn chăm chăm động tĩnh trước mặt, cơ thể cao lớn che kín cho Tường Ly.

Con sói vương bị lỡ mất cú tấn công đầu tiên, bèn phanh lại tại chỗ, quay đầu nhìn về phía họ.

Tường Ly nhìn vào ánh mắt của nó. Không hổ danh là sói vương, cho dù chưa thành công ngay, nó vẫn không hề nôn nóng. Suy nghĩ ấy vừa kết thúc, cô đã thấy sói vương tru lên một tiếng, cô run rẩy, khê hét lên: “Không ổn rồi!”.

Sói có một trí tuệ cực cao, cú vồ ban nãy của sói vương chẳng qua chỉ là một phép thử. Nếu vồ trúng họ dĩ nhiên là hay nhất, có thể tiết kiệm chút sức cho các con sói còn lại. Nhưng nếu không thành công, nó cũng biết được bản lĩnh của họ đến đâu, sau đó sẽ điều chỉnh chiến thuật tấn công.

Có lẽ sói vương cũng nhận ra họ không phải những người dễ đối phó, bèn ngẩng đầu lên trời tru một tiếng dài.

Đó là một tiếng ra lệnh.

Có nghĩa rằng cả 13 con sói kia sẽ đồng thời tấn công theo bầy!

Tường Ly vừa định nhắc Lục Đông Thâm thì thấy anh cũng đã rút con dao Thụy Sĩ của mình ra. Ánh lửa lay động, cô đứng sát gần anh, cũng đồng thời quan sát được đôi mắt anh.

Hệt như đôi mắt của sói vương, bình tĩnh, thâm sâu.

Sự hoài nghi trong lòng cô càng thêm đậm.

Tuy rằng chỉ mới đi chung nửa ngày trời nhưng cô cũng phát hiện Lục Đông Thâm có kinh nghiệm đi rừng hơn hẳn người thường. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có lẽ anh không chỉ đơn giản là có kinh nghiệm đi rừng. Trong đêm tối, anh có thể nhanh chóng phán đoán ra nguy hiểm, lại có thể nhận ra vấn đề từ tiếng hú của sói, lần này chắc chắn không phải là mèo mửa cá rân như lời anh nói nữa.

“Tôi phòng phía Tây Nam, cô lo phía Đông Bắc.” Lục Đông Thâm hạ giọng nói.

Một sự sắp xếp thẳng thắn nhất cũng tỉ mỉ nhất. Tường Ly gật đầu tán thành, rồi lại đứng dựa lưng vào anh.

Đàn sói quả nhiên đã áp sát.

Chúng đứng khá gần đồng lửa, giống như hoàn toàn không sợ ánh lửa vậy.

Chỉ có một con duy nhất đứng cách khá xa.

Nó là một con sói non, có lẽ đây là lần đầu tiên nó cùng các con sói lớn khác đi săn mồi nên vẫn còn sợ lửa.

Tường Ly cảm thấy bưng bưng phần nộ. Hay lắm, nhìn thế này chắc đám sói kia đang mang tính mạng của họ ra để dạy cho lũ sói con rồi.

Sói vương lại tru thêm tiếng nữa, ngay sau đó, vài con sói từ bốn phía nhảy vọt lên, nhào tới rất dữ, tốc độ cực nhanh.

Tường Ly quăng đuốc qua, vung một nhát dao về phía con sói đang lao tới. Nhưng con sói đó cũng né rất nhanh, không hề bị thương tổn chút nào. Nhưng có lẽ khói đã làm nó bị sặc, nó hắt xì liên tục.

Bên phía Lục Đông Thâm cũng vậy, anh nhanh lẹ né được sự tấn công của bầy sói, móng vuốt của một con sói bị con dao Thụy Sĩ của anh đã thương, khiến chúng nhất thời không dám tiến lên nữa.

Tường Ly bên này chưa kịp thở đã lại có vài con nhao tới. Cô thẳng thốt, muốn lùi về sau, lưng lại chạm vào lưng Lục Đông Thâm. Ngay sau đó, cô bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh kéo mình ra. Lục Đông Thâm nghiêng người bảo vệ cô, khua cây đuốc trong tay, vững vàng né được đòn tấn công của mấy con sói đó...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mạng Của Cô Là Của Tôi, Giữ Lại Mà Trả Nợ

Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, gọi tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực...

Cổ tay Tường Ly bị chuỗi dao trong tay anh ghì đến đau đớn. Cô vừa định rút tay về thì con sói vương kia đã nhào vào sống lưng Lục Đông Thâm mà nhào tới.

Trong những cuộc đối đầu giữa con người và động vật, nhất là ở nơi hoang dã, điều cấm kỵ nhất chính là để sống lưng sơ hở. Đây cũng là kẻ sách đúng đắn mà ban đầu anh thực hiện, nhưng ban này vì cứu cô, lưng của anh vẫn bị trống.

Con sói vương nắm ngay lấy cơ hội chuẩn xác này, cố gắng công kích. Nhưng Tường Ly nhanh mắt, động tác càng nhanh hơn. Cô khấn trương bù vào chỗ sơ hở của Lục Đông Thâm. Lưỡi dao sắc bén quét một đường, ngăn chặn khả năng Lục Đông Thâm có thể bị sói vương vồ lấy, nhưng cũng chỉ đủ làm bị thương lớp lông trên người nó. Ngay sau đó, con sói vương làm một cú phản kích tuyệt đẹp. Còn chưa đợi Tường Ly hoàn hồn trở lại, nó đã nhào tiếp. Lần này nó vung bộ móng sắc của mình, đánh rơi con dao trong tay cô xuống đất.

Lục Đông Thâm quay người lại ngay tức khắc. Đầu kia, anh dùng chân đá bay một con sói đang định lao tới, rồi lấy cùi chỏ huyếch một cái thật mạnh, làm cho sói vương bay ra. Cũng đúng lúc ấy, anh phát hiện bên cạnh có làn gió lạ, anh liếc thấy một con sói khác đang nhắm thẳng vào mình. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tường Ly xông lên, ra tay nhanh gọn, thành công đánh đuổi nó đi.

Chỉ trong vài, ba phút ngắn ngủi, hai con người đã thở hồng hộc vì mệt. Đám sói cũng tạm thời đình chiến, và đứng thờ phỉ phò như họ. Những con sói chưa công kích thì chỉ đợi ở đó, nhìn họ chằm chằm như hồ rình mồi, có lẽ chúng đều hiểu họ không hề dễ đối phó.

“Nếu lần này hai chúng ta có thể may mắn thoát chết, vậy thì chúng ta cũng được coi là những người bạn vào sinh ra tử rồi.” Tường Ly cuộn chặt tay lại, ban nãy dùng quá nhiều sức, giờ gân tay của cô đã tê dại hoàn toàn: “Nếu ở trên giang hồ đáng nhẽ phải cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ rồi đây”.

Cô không thu lại được con dao của mình nữa, con sói vương giáo hoạt đã giẫm nó dưới móng vuốt của mình rồi.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô: “Kết nghĩa huynh đệ?”.

“Thời cơ như vậy còn không thể kết nghĩa huynh đệ sao?” Tường Ly cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình: “Hay anh vẫn còn canh cánh trong lòng hai lần có ơn cứu mạng tôi? Anh Lục, ban nãy đánh qua đầu lại tôi đã trả sạch sẽ rồi”.

Cô thử cử động cánh tay, bả vai sau đau nhức dữ dội.

Có lẽ ban nãy chấn một cú vô cho anh, cô đã bị vuốt sói quẹt trúng.

Lục Đông Thâm đưa con dao Thụy Sĩ trong tay cho cô: “Cầm lấy đi”.

“Còn anh thì phải làm sao?” Tường Ly sững người.

Trong khoảnh khắc cô ngơ ngẩn, con dao đã được anh nhét hẳn vào trong tay cô.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh giật lại hai cây đuốc cô đang cầm, buộc vào cùng với mấy cây đuốc của anh rồi cầm hết. Bàn tay còn lại anh nắm chặt lấy tay cô.

Bấy giờ anh mới lên tiếng: “Anh muốn kết nghĩa huynh đệ với cô? Nếu lần này thoát chết, những gì nợ tôi, cô vẫn phải trả”.

“Thế thì anh buông tay, để tôi chết đi.” Tường Ly nói thêm một câu.

“Mạng sống của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ.”

Lục Đông Thâm đang nói, bên kia có đám sói lại rục rịch chuẩn bị tấn công.

13 con sói, hết con này tới con kia, nghĩ cũng đủ biết hoàn cảnh của họ khốn khó dường nào. Thân thù của cả Lục Đông Thâm và Tường Ly đều khá nhanh nhẹn, nhưng dù họ có phối hợp với nhau cũng không ngăn được số lượng sói quá nhiều. Vì chúng có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi, còn họ thì không.

Chẳng mấy chốc, họ đã bị đàn sói ép ra xa khỏi đồng lửa, cả hai đều có vết thương trên người. Một trong số những con sói cũng bị thương, Tường Ly ra tay không hề nhẹ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Đông Thâm vẫn luôn nắm chặt tay Tường Ly, chưa hề buông ra. Đàn sói dàn đội hình thành hình cánh quạt, bao vây chặt lấy họ.

“Dù có thế nào, tôi vẫn cảm ơn anh.” Tường Ly không còn chút sức lực nào nữa. Bàn tay đang cầm dao của cô cũng run lên. Đây đã là giới hạn của cô rồi, nếu đối lại là người khác, chắc đã chẳng kiên trì trụ vững được lâu đến thế.

“Chắc lần này tôi bỏ mạng ở đây thôi, những gì nợ anh, kiếp sau sẽ trả.”

Lục Đông Thâm cũng mệt đứt hơi, nhìn thế nào đây cũng là một cuộc chiến thê lương. Đối diện dù sao cũng là cả đàn sói, anh có đánh đám gọii cỡ nào cũng không lại được. Nhưng từ đầu tới cuối, anh quyết không buông tay. Nghe xong lời cô, anh nói: “Chuyện hôm nay là của hôm nay, nợ kiếp này phải trả kiếp này!”.

“Lục Đông Thâm!” Tường Ly bật ra tên của anh từ những kẽ răng, lần này, cuối cùng cô cũng chửi thành tiếng: “Cụ nhà anh... Tôi thà bị sói ăn thịt còn hơn!”.

“Vậy chi bằng cô để tôi ăn cô đi.” Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm con sói phía trước, buông một câu.

Tường Ly quả thực mệt mỏi khó kiềm chế. Chân cô nhũn ra, cô ngồi bệt xuống đất, mặc kệ Lục Đông Thâm có kéo thế nào cũng không đứng lên. Cô nhún vai nhìn anh: “Anh muốn róc xương nuốt chửng tôi thì khản trương lên, nếu không, tôi sẽ thuộc về sói vương”.

Nói rồi, cô hát hăm về phía đàn sói.

Sói vương đã dẫn dắt chúng tiến sát lại gần hơn một chút. Sau một quá trình nghỉ ngơi, chúng vẫn còn sức. Còn họ, đã định sẵn là những kẻ bại trận.

“Tường Ly...” Lục Đông Thâm khẽ gọi tên cô.

Chẳng hiểu sao bả vai cô lại run lên, cứ cảm thấy anh gọi mình như thế vào lúc này sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Quả không sai, anh lên tiếng: “Sói sẽ quan tâm tới miếng mồi trước mặt mình đầu tiên, lát nữa nhắm chuẩn thời cơ, cô chạy được là phải chạy”.

Cả người Tường Ly căng ra.

Cô hiểu “thời cơ” mà anh nói có nghĩa là gì.

Thời cơ này chính là bản thân anh. Khi anh trở thành món mồi ngon cho cả đàn sói, thì đó chính là cơ hội để cô chạy thoát.

Không...

“Tôi không muốn nợ anh ân tình lớn đến vậy đâu.” Trong trái tim Tường Ly dâng lên một cảm xúc khó diễn tả thành lời, vừa ảm áp lại vừa khó chịu, nó cứ túm chặt lấy con tim, khiến cô đau đớn.

“Muốn chết thì cùng chết.” Cô nói.

Lục Đông Thâm quay lại nhìn cô một cái, bỗng nhiên bật cười: “Yên tâm, lần này nợ rồi là thôi, không cần cô trả”.

“Lục Đông Thâm...”

“Vẫn định chửi tôi à?” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Không, cô không muốn mắng chửi anh, xưa nay chẳng bao giờ muốn mắng chửi anh cả. Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, đọc tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, rất lâu cô không thể nói ra được câu ấy.

Cho tới khi, sói vương đứng ngay trước mặt họ.

Chút ánh sáng yếu ớt của cây đuốc cuối cùng cũng tắt, con dao duy nhất lúc này cũng trở nên vô tác dụng. Con sói vương đó áp sát Lục Đông Thâm, chỉ cần nó há mồm, nhẹ bộ nanh sắc nhọn ra là họ sẽ trở thành mồi ngon của nó. Tuy rằng Tường Ly rất tuyệt vọng nhưng cũng rất sợ, cô căng thẳng siết chặt tay Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm thì đẩy cô ra sau lưng mình, để cô không có cách nào tiến lên trên cả. Cô nhìn thấy con sói đó há cái miệng to như cái chậu ra, muốn dốc sức vung nốt nhát dao nhưng không thể. Đúng vào lúc này, hình ảnh khiến cô sững sờ đã xuất hiện.

Sói vương tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, đang há miệng ra bỗng lại ngậm miệng vào. Nó hít hít ngửi ngửi người anh, rồi kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu này khác hẳn lúc nãy nhưng cụ thể là khác ở điểm nào thì Tường Ly không nói rõ được, cô chỉ có cảm giác nó đang sợ hãi điều gì đó.

Cô chỉ thấy con sói vương nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, tuy rằng có chút không cam lòng nhưng nó bỗng từ từ lùi dần về sau, mà các con sói khác, sau khi nghe tiếng tru kia cũng tản ra đáng kể.

Chỉ có đúng con sói non nót mới đi kiểm mồi lần đầu, không sợ trời không sợ đất là cứ thế lao thẳng lên, bước chân vẫn còn loạng choạng, chưa vững vàng. Chẳng mấy chốc nó đã đứng trước mặt Tường Ly, nhưng lại chỉ lấy mũi cọ cọ vào người cô, sau đó ngậm lấy gấu quần cô lấy đầu nguầy nguậy.

Tường Ly nhớ lại những gì họ trải qua đêm nay, con giận không có chỗ để trút. Cô dồn chút sức cuối cùng giờ con dao về phía con sói ấy. Ngay lập tức, ở gần đó có tiếng sói hú vang dội. Con sói non sững người, ngẩng đầu lên nhìn Tường Ly.

Ánh mắt nó khiến cô không tài nào hạ dao xuống được. Tay cô cứ lừng lợ trên không trung như thế, chần chừ không dám quyết. Cô cảm thấy nó đâu có giống một con sói hung dữ bạo tàn, mà đáng yêu như con cún ở nhà Tang Ni vẫn nuôi vậy.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh thở dốc: “Thả cho nó đi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mạng Lớn

Anh bầu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không...

Tường Ly cũng thật lòng không thể ra tay được. Cuối cùng, cô buông tay, con dao rơi thẳng xuống đất. Con sói nhỏ có lẽ vừa kịp hiểu ra tình huống ban nãy, nó quay mặt đi ngay, loạng choạng chạy thật xa.

Đàn sói từ từ lùi hẳn, cũng lặng lẽ không một tiếng động như khi xuất hiện vậy.

Tường Ly nằm rạp xuống đất, cả người không tài nào nhúc nhích được, giống như bị ai rút gân vậy. Giờ phút này được sống tiếp, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực cho lắm.

Lục Đông Thâm cũng ngồi yên tại chỗ hồi lại sức một lúc lâu, sau đó đưa tay vỗ vỗ cô: “Đi thôi”.

Tường Ly nằm im bất động, rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Anh bầu tôi một nhất đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không”.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có chút dờ khóc dờ cười. Anh bước lên, vòng tay qua bả vai cô, kéo cô ngồi dậy.

Cô cũng quả thực không còn chút sức lực nào nữa, bèn nghiêng đầu dựa vào vai anh, đến cả mắt cũng không buồn mở ra. Lục Đông Thâm quay sang nhìn cô, khuôn mặt cô trắng sáng như trăng. Anh không kìm được, giơ tay lên, ngón tay dài và gầy đã gần chạm tới má cô thì bỗng khựng lại, sau đó anh đổi ý, chuyển sang bầu má cô một cái.

Tường Ly kêu lên đau đớn, bấy giờ mới mở mắt.

“Chúng ta chưa chết hả?” Cô hỏi.

“Phải, mạng lớn.” Lục Đông Thâm vẫn đang ôm cô.

Bấy giờ Tường Ly mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Trái tim dường như đã ngừng đập rất lâu bấy giờ mới lại rộn ràng theo quy luật.

Gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi đến.

Có khí lạnh, Tường Ly mới ý thức được mình đang dựa vào lòng anh. Mà anh vẫn đang ngồi nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần đến thế, nhất là lúc này khi khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc, cực kỳ anh tuấn, từng hơi thở như len lỏi vào trong lồng ngực của cô.

Cô đột ngột đẩy anh ra, nét mặt thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm cũng tiện đà ngã người sang bên, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Mặc dù giúp người chẳng mong báo đáp, nhưng cô cũng không cần qua cầu rút ván nhanh vậy chứ?”.

“Không dám, không dám, đến ơn huệ nhỏ xíu anh còn tính toán so đo, tôi mà nợ anh ơn to huệ lớn thì đời này liệu còn sống thoải mái được không?”

Cái miệng đúng là không tha cho ai.

Khóe môi Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười. Anh đứng lên, giơ tay ra trước mặt cô: “Đứng dậy đi”.

Tường Ly không đưa tay cho anh.

Dưới trời đêm, cô và anh nhìn thẳng vào nhau.

Sau lưng anh là cả bầu trời sao rộng lớn, đôi mắt anh dường như cũng thâm sâu khó hiểu như thế. Nhìn từ góc độ này, trông anh cao lớn như một vị thần vậy.

Cô thu lại điệu bộ băng băng, hỏi: “Anh từng ăn sói phải không?”.

Lục Đông Thâm nhìn cô im lặng.

Tường Ly vẫn nhìn anh chằm chằm như thế, rồi hỏi lại lần nữa, rành mạch từng câu từng chữ: “Anh từng ăn sói, đúng không?”.

Lục Đông Thâm thu tay về, đứng nhìn cô từ trên xuống. Lần này thì anh trả lời: “Phải, tôi từng ăn sói”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Không Ai Biết Đêm Đó Đã Xảy Ra Chuyện Gì

Thế lực của Đàm Diệu Minh mỗi ngày một rầm rộ hơn, Long Quỷ cảm thấy bất ổn trong lòng nên đã chuyển hướng mục tiêu sang phía Tường Ly. Nhân thời điểm Đàm Diệu Minh đi công tác, hắn đã sai vài tên lực lưỡng, tới bắt sống Tường Ly. Bình thường Tường Ly không thích đi theo ai, sống một mình, đi đi lại lại một mình cũng đã quen. Thế nên khi người ta biết tin cô gặp chuyện đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Sau khi biết tin, Đàm Diệu Minh tức tốc từ ngoài trở về, dẫn theo cả đám anh em đi đòi người. Ai ngờ, họ vừa tới được chỗ ở của Long Quý, thì thấy hần xách quần, chạy vội từ trong nhà ra. Nhìn thấy Đàm Diệu Minh, hần quay ngược lại túm lấy anh, rồi thẳng thốt chỉ vào bên trong và nói: “Con đàn bà của mày... Con đàn bà của mày không phải người! Quá đáng sợ! Mẹ nó, quá đáng sợ!”.

Về sau, có người kể lại sự tình sau khi Tường Ly bị Long Quý bắt về. Long Quý muốn cô phục tùng hần nhưng cô không chịu. Long Quý bèn giam cô lại một đêm, đồng thời bắt cô ném trái nổi đau xác thịt. Nhưng dù sao Tường Ly cũng quá xinh xắn, lòng háo sắc của Long Quý nổi lên, hần cũng không đành lòng để cô chịu hành hạ về thể xác, ngày hôm sau, hần định sẽ vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ để cô theo hần.

Không ai biết sau khi Long Quý đưa Tường Ly vào phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mà kể từ ngày hôm đó, cứ nhắc tới Tường Ly là Long Quý sợ kinh hồn bạt vía. Và cũng kể từ ngày ấy, người trên giang hồ đều biết người phụ nữ của Đàm gia không phải hạng dễ chọc vào.

Con tức của Đàm Diệu Minh vẫn cứ phải đề nén từ đó tới giờ. Chưa nói tới chuyện với bản lĩnh của Tường Ly, chắc chắn sẽ không để Long Quý được thể thì riêng hình ảnh Long Quý xách quần chạy ra ngoài đã khiến anh nghiêng răng kèn kẹt rồi. Cái gì mà nhẹ nhàng khuyên nhủ, rõ ràng là định thô bạo cưỡng ép.

Nếu không có Tường Ly ngăn lại, Đàm Diệu Minh nhất định sẽ đánh Long Quý một trận tơi bời.

Lúc này, có lẽ hần biết Tường Ly đang không ở bên cạnh Đàm Diệu Minh nên mới nảy sinh những trò mưu mô chước quỷ. Tề Cương nhả mạnh ra một làn khói. Đùng nói là Đàm Diệu Minh tức giận, ngay cả Tề Cương cũng muốn đánh Long Quý từ lâu lắm rồi.

“Nếu là người trên giang hồ làm thì cứ theo quy tắc giang hồ mà xử.” Đàm Diệu Minh rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, làn khói trắng xám bao trùm lấy khuôn mặt đầy mối mọt của anh: “Bảo các anh em biết sự tình khai bằng được người của Long Quý ra. Có chứng cứ rồi, chúng ta làm gì cũng coi như là quang minh chính đại”.

“Người biết sự tình cũng là người bên phía Long Quý. Muốn bảo hần nói vu vơ vài câu thì còn được chứ chỉ mặt vạch tên ngay trước mặt Long Quý chắc hần cũng không dám.” Tề Cương nói.

“Vây thì cứ bảo hần coi như chuyện vu vơ mà truyền lời.” Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Cho hần thêm ít tiền, nói cho hần biết, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói”.

Tề Cương gật đầu.

Đàm Diệu Minh gạt tàn thuốc, ngửi khí trầm hần: “Lần này sẽ diệt trừ Long Quý”.

Lòng Tề Cương chợt run lên, cậu ta bắt gặp một vài tia cảm hận toát ra từ ánh mắt Đàm Diệu Minh. Cậu ta lên tiếng: “Em hiểu rồi”.

Có tiếng sáng trắng dần hiện lên phía chân trời, có ánh nắng mai bắt đầu hắt tới, trời sắp sáng rồi.

Đàm Diệu Minh im lặng rất lâu mới hỏi ngược lại: “Có tin tức của Tường Ly chưa?”.

Tề Cương lắc đầu.

Nhưng Đàm Diệu Minh lại nói: “Lần này cũng may cô ấy không có mặt ở đây”.

Tề Cương nhìn Đàm Diệu Minh, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đàm gia của họ, lần này quyết tâm ra tay, tám phần là có liên quan đến Tường Ly. Dẫu sao con tức năm đó chung quy vẫn đang được giữ trong lòng Đàm gia.

Cậu ta không khỏi thở dài, đúng là “hồng nhan họa thủy”.

[...]

Lều của Tường Ly đã bị hủy hoại, thức ăn trong ba lô của mất sạch.

Trong cuộc chiến đấu với đàn sói, chiếc lều trở thành vật hy sinh vô tội nhất. Những con sói lần lượt tấn công trước sau đã phá tan tành nơi ở có thể khiến cô cảm thấy an tâm nhất. Trước khi nhận thất bại, lui đi, chúng còn không quên ngoạm hết thức ăn của cô.

Tường Ly tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, khẳng định chắc chắn rằng chuyện này có liên quan đến con sói vương kia, sau đó cô lại cảm thấy, tha cho con sói con đó quả thực là một sai lầm chết người.

Thật không biết ghi ơn báo đáp!

Đây là đánh giá của Tường Ly dành cho đám sói kia.

Lục Đông Thâm trái ngược hẳn với vẻ phần nộ của phùng phùng của cô suốt dọc đường đi, anh nói rất thản nhiên: “Chúng tò tay nghề nấu ăn của cô đến cả sói cũng thích còn gì”.

Những câu chữ anh nói liên kết lại nghe ra thì đúng là một lời khen nhưng Tường Ly lại cứ toát lên một cảm khác khó chịu và bức bối trong lòng.

Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh khiến cô có một cái nhìn hoàn toàn mới đối với Lục Đông Thâm, hoặc có thể nói là càng khẳng định sự nghi ngờ cô dành cho anh lúc ban đầu.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật trưởng thành của tất cả các loài sinh vật. Sói là loài động vật hung hãn, nhưng dù có hung hãn cách mấy, một khi chúng biết đối phương mạnh hơn mình, chúng cũng chọn đường né tránh. Con sói vương đó, trong cục diện mình đang chiếm thế thượng phong một cách rõ ràng lại lựa chọn lùi bước, là vì nó ngại được mùi nguy hiểm trên người Lục Đông Thâm, mùi hương ấy mạnh mẽ tới mức khiến chúng buộc phải từ bỏ.

Mùi hương gì?

Chỉ có người đã từng ăn đồng loại của chúng, chúng mới sợ hãi như vậy.

Đây chính là thứ mùi sói ngại được trên người Lục Đông Thâm.

Về chuyện này, người nói cho cô biết vẫn là Tà Thời.

Tà Thời nổi tiếng là người say mê du lịch bộ hành, cũng chính vì anh ấy say mê, thế nên anh ấy rất hay phát hiện được đủ các loại thực vật có thể lấy về chiết xuất mùi hương, sau đó sử dụng vào đủ các loại góc ngách của cuộc sống.

Đó là một buổi chiều nắng rất đẹp, Tà Thời và cô nằm trên sofa xem chương trình “Thế giới động vật”. Khi kể về đàn sói, Tà Thời liền kể, có một lần anh đi lên rừng, bị hai con sói công kích, kết quả đã bình an thoát được vòng vây. Lúc đó nghe xong, cô cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tà Thời ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đưa ra kết luận rằng, có lẽ vì anh ấy từng ăn thịt sói.

Đó là một lần sinh tồn nơi hoang dã thử thách sức bền của con người tới cực hạn. Anh ấy tìm được nguyên liệu mình cần tìm nhưng suýt nữa mất mạng vì khan hiếm thức ăn. Cũng may lúc đó có một con sói bị săn bắn đã chết, anh ấy đói quá nên nướng nó lên để ăn, nhờ vậy mà bảo toàn được tính mạng.

Sau khi nghe xong kết luận của Tà Thời, cô cảm thấy rất hoang đường. Cứ cho là đã ăn thịt sói thì mùi mà thức ăn lưu giữ trong cơ thể cũng không thể lâu dài đến mức đó được.

Tà Thời nói với cô rằng, có một loại mùi gọi là mùi phản ứng đồng loại, tồn tại trong hơi thở của những sinh vật đồng loại, vô cùng khó nhận ra cũng không thể lý giải được.

Giống như việc sói có thể ngửi thấy em đã ăn đồng loại của nó bao giờ chưa, hay ví dụ như chó, mèo bình thường cũng sẽ không quá thân thiết với những người từng ăn thịt đồng loại của nó, hay ví dụ như trên người đồ tể luôn toát ra một ám khí nặng nề.

Tường Ly vẫn luôn có phản hoài nghi về cách giải thích của Tà Thời, cho tới tận hôm qua, sau khi chứng kiến cảnh ấy, cuối cùng cô cũng tin về thứ mùi phản ứng đồng loại mà Tà Thời nói.

Vạn vật trên thế gian này đều có mùi, không ngửi thấy được không có nghĩa là nó không tồn tại.

Lục Đông Thâm từng ăn sói.

Thế nên, sói vương cực kỳ sợ anh, cuối cùng tản đàn.

Vì sao anh lại ăn sói?

Cô tuyệt đối không tin việc anh nhàn rỗi rảnh rang bảo đầu bếp giết một con sói làm thành đủ các loại mỹ vị.

Vậy rốt cuộc anh từng trải qua chuyện gì?

Đáng tiếc là, Lục Đông Thâm chỉ vờn vờn thừa nhận với cô rằng anh từng ăn sói, còn những nghi vấn khác của cô, anh đều không giải đáp.

Sau khi trải qua một lần sinh tử, sắc trời cũng sáng dần lên.

Tường Ly cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Cô chỉ thu dọn qua loa một chút rồi tiếp tục hướng về ngọn núi chính. Dọc đường khá thuận lợi, cũng không gặp nguy hiểm gì to tát. Có lẽ ông trời cũng thương người, không giáng thiên tai nào xuống hại họ. Nhưng cũng có một phần lý do vì Tường Ly sở hữu kinh nghiệm sinh tồn phong phú nên có những nguy hiểm quá nhỏ nhặt, cô đã tự động né tránh.

Chỉ có điều, vết thương trên bả vai cô chốc chốc lại nhói lên đau đớn, chắc cú vô đó nặng. Lục Đông Thâm hỏi thăm tình hình thương tổn của cô. Cô chỉ đáp thoáng qua nhẹ nhàng, giải thích rằng đó chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng suốt dọc đường, cô vẫn luôn tìm kiếm loại cây cỏ dùng để đắp vào vết thương bị hoại tử, cô định khi đêm xuống sẽ lấy nước sạch để rửa rồi đắp lên.

Vết thương trên người Lục Đông Thâm đa số đều lộ ra ngoài, là vết thương ngoài da, thương tích không nặng. Ban đầu cô vốn lo rằng vết thương sẽ bị viêm, nhưng anh cũng hào sảng nói lát nữa qua suối, xử lý đơn giản một chút là được.

Tường Ly nhìn dòng nước suối trong lành mát rượi ngọt ngào ấy cũng yên tâm hơn. Đa số những nguồn nước tự nhiên, không ô nhiễm kiểu này chính là

loại thuốc hữu hiệu nhất để chữa trị vết thương.

Cô tiện thể lấy đầy hai bình nước, giữ lại uống dọc đường.

Lục Đông Thâm thì càng trực tiếp hơn, quỳ một gối xuống đất, tay vốc vài ngụm nước suối lên uống, sau đó anh cầm mặt xuống nước, rồi khi ngẩng lên lại dùng sức lắc lắc đầu mấy cái, cuối cùng là đưa tay vuốt mặt, cả quá trình nhanh gọn, sáng khoái.

Tường Ly đứng bên quan sát cảnh này, chẳng hiểu sao lại liên kết anh và con sói vương lại với nhau, nhất là đáng vẻ khi anh hất tóc nó nước bắn tung tóe bốn phía...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Có Hiểu Đạo Lý Không Nói Xấu Sau Lưng Người Khác Không?

Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy...

Hai người khởi hành sớm, thế nên khi đặt chân tới ngọn núi chính là vừa khít buổi trưa.

Ngọn núi chính có nhiều vách núi dựng đứng sừng sững, so với lúc mới đến, rừng cây ít đi nhiều, lại có thêm nhiều khe suối và vực thẳm, phong cảnh cực đẹp, chỉ có điều, những nguy hiểm giấu mình cũng không hề ít.

Việc tìm kiếm tung tích chuột xạ hương không hề dễ dàng chút nào, dẫu sao thì cũng núi non bạt ngàn, không bắt dễ dàng tùy tiện như đám chuột nuôi trồng. Suốt dọc đường, Tường Ly cứ nhìn xuống đất chăm chăm, hai con mắt như hai tia rada. Khi Lục Đông Thâm hỏi thì nhận được câu trả lời của cô rằng: Tìm kiếm cắt chuột xạ hương.

Có sản phẩm bài tiết chứng tỏ có chuột xạ hương đang hoạt động gần đây.

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng ông đã cho cô phát hiện được sản phẩm bài tiết của chuột xạ hương tại một khu núi gần đầm nước.

“Lũ chuột chết tiết giao hoạt thật, dựa gần nước như vậy, xem ra là để tiện những lúc không có việc gì làm sẽ ra khỏi động tìm nước uống.” Tường Ly tay chống hông, dưới chân là một vạt cỏ, dưới cỏ lại có một chiếc lỗ tròn không lớn lắm.

Lục Đông Thâm tiến lên nhìn rồi hỏi: “Hang chuột?”

“Phải.” Tường Ly ngồi xổm xuống, rút đôi găng tay dùng một lần từ trong ba lô ra, đeo vào rồi nắm một ít đất ngoài cửa hang lên, vắn vẽ trên tay, rồi lại đặt sát lên mũi ngửi ngửi, sau đó cô buông một tiếng “Ồi trời”, rồi ngay sau đó ngã vạt ra đất.

Lục Đông Thâm thấy vậy hoảng hốt, sai bước tiến lên, ngồi sụp xuống. Thấy cô nhắm nghiền mắt, anh giơ tay vỗ nhẹ nhẹ lên mặt cô: “Tường Ly?”

Tường Ly không có động tĩnh gì.

Lục Đông Thâm kiểm tra xem cô còn thở không, tất cả vẫn bình thường. Sau đó anh vòng ngón tay, ấn lòng bàn tay lên động mạch cổ của cô. Tường Ly rụt cổ lại ngay lập tức, phì cười: “Buồn quá”.

Thấy cô không có vấn đề gì, bấy giờ Lục Đông Thâm mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

Tường Ly lục tục ngồi bật dậy, nhìn anh chăm chăm rồi mỉm cười: “Khá đấy, không gấp gấp kéo ngay tôi lên. Sao mấy người làm kinh doanh như các anh lại học cả kiến thức cấp cứu vậy?”

Nhìn thấy nụ cười gian xảo của cô, Lục Đông Thâm cũng cười theo, rồi anh thân nhiên hỏi ngược lại, đáng vẻ có tình: “Cô định bắt chuột xạ hương ở đây, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hai mắt Tường Ly sáng rực lên. Cô khướu khướu bàn tay đeo găng trước mặt anh: “Trong chất bài tiết có rất nhiều xạ hương đấy. Lần này coi như tôi gặp hời rồi, loại xạ hương hoang dã này quá đáng quý rồi!”

Lục Đông Thâm được thể nắm chặt lấy bàn tay đang khướu nặng lên của cô, rướn môi cười: “Cô hưng phấn như vậy, tôi vốn dĩ không nên đá kích cô, nhưng có một câu, tôi vẫn buộc phải nói”.

Tường Ly sững người: “Câu gì vậy?”. Nhất thời quên cả rút tay lại.

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng sáng rực lên: “Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy”.

Ừ đúng rồi.

Lều của cô đã tan hoang dưới bàn tay lũ sói rồi.

Liên quan đến thực tế phũ phàng này, sau khi được Lục Đông Thâm nhắc nhở một cách “thù địch”, Tường Ly liền ngồi khoanh chân xuống đất, chìm vào suy nghĩ đúng mười phút.

Có nghĩa là gì nhỉ?

Có nghĩa là đêm nay cô chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời, lưng chạm đất. Nếu may mắn thì có thể tìm được một gốc cây vững chãi để treo túi ngủ rồi sau đó co ro ngủ đứng như một con ve trong đó. Nhưng mà ở cái đất này, cho dù chỉ là một gốc cây trông vô cùng hiền lành cũng đầy nguy hiểm.

Hoặc là...

Tường Ly quay phắt lại nhìn, ngay gần đó là một chiếc lều đã được dựng xong xuôi. Là lều của Lục Đông Thâm, ngay cả màu sắc của lều cũng giống hệt với tông màu ưa thích thường ngày của anh, màu đen, không có hoa văn gì, một màu đen tuyền, giống hệt như con người anh, đen thuần túy... khiến người ta không thể nắm bắt được.

Sau khi liếc thấy bóng anh, Tường Ly quay đầu lại ngay, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thình thịch dữ dội, cũng chẳng biết bản thân đã nghĩ tới chuyện gì.

Tường Ly cô tự thừa nhận mình vẫn đầy kiêu hãnh và tự trọng, còn chưa hèn hạ đến mức phải ăn “của bố thí”. Mà ít nhiều gì, tụi sói vẫn giữ lại cho cô chiếc túi ngủ.

Cô một lòng suy nghĩ đến việc dùng đám dây leo thu thập được dọc đường để bện thành gùi.

Việc bắt chuột xạ hương không làm khó cô, chỉ cần tìm được hang ổ của nó, dùng chiếc gùi này là có thể được như ý nguyện. Chắc là dọc đường đã trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, lại được ông trời chiếu cố nên cô tìm được hang ổ của chuột xạ hương rất nhanh. Chỉ hy vọng chuột xạ hương ở núi Kỳ Thần đừng thành tinh như đàn sói kia. Phải mất sức thêm hai ba ngày nữa, cô không phát điên cũng phí.

Đang mải nghĩ thì trên đầu có ai chạm vào.

Tường Ly quay lại, là Lục Đông Thâm, anh còn xoa tay lên đầu cô như xoa đầu cún vậy. Cô nhú đôi mày thanh tú lại, nghiêng đầu.

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống, thấy vậy cười cười, rồi thu tay về, nói với cô: “Đừng đi lung tung, lát nữa tôi về ngay”.

Đang là lúc ánh nắng gắt nhất. Anh đứng ngược ánh sáng.

Nắng chiếu xuống bả vai rộng lớn rắn chắc của anh, che đi quá nửa. Cái bóng để lại vừa hay che kín người cô. Nhìn từ góc độ của cô, màu sắc trong ánh mắt anh vẫn đậm và sâu như thế, nụ cười nơi khóe miệng nhàn nhạt.

Giống như một người đàn ông dịu dàng nhưng quen đứng trên vạn người.

Nhưng sao cô cứ có cảm giác nụ cười của anh có phần mê hoặc nhỉ?

Khi cô phản ứng lại, Lục Đông Thâm đã quay người bỏ đi.

Làm gì thế nhỉ?

Cô còn chưa kịp hỏi câu ấy.

Cô vịn vào chiếc gùi trong tay, chắc bên khoảng chục cái là đủ rồi. Cô vừa kiểm tra một lượt, mùi ở cửa động tỏa ra chứng tỏ bên trong chỉ có vài con. Cô lấy gùi che chặt lấy một trong số các cửa động, cũng coi như “lưới trời lồng lộng” rồi, cho dù có đen đui cách mấy cũng phải bắt được một con.

Tình hình của Thai Quốc Cường thì chỉ cần xạ hương của một con chuột là đủ rồi, chỉ cần đánh cược xem cô phán đoán có chính xác không thôi.

Tường Ly hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa.

Núi trùng trùng điệp điệp, dãy này nối tiếp dãy kia, gần một chút là thứ ánh sáng nhức mắt, xa hơn nữa là sương chiều trầm trầm, bên tai là tiếng nhỏ thanh mát nhẹ nhàng. Thi thoảng còn có tiếng sột soạt, có lẽ là tiếng bước chân của những loài dã thú không tên, cũng có thể là đám chim muông còn trùng có thể giết người.

Hơi thở ngập tràn mùi hương thanh mát.

Có mùi cây gỗ, có mùi hoa cỏ, còn cả mùi hương Lục Đông Thâm để lại trước khi đi.

Chỉ cần dùng là mùi thơm nồng là được.

Trong học thuật về mùi, những mùi hôi thối khó ngửi nhất định sẽ có độc. Nhưng trong khu rừng nguyên sinh này, trong môi trường không có hơi người này, những thứ có mùi quá nồng thường rất trí mạng.

Luồng hơi lơ lửng trong lồng ngực được cô nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một ngày trên núi bằng trăm năm dưới trần gian, có lẽ chính là muốn nói tâm trạng của cô lúc này chẳng.

Chẳng qua mới chỉ qua được bốn ngày vậy mà cô có cảm giác mọi chuyện đã trôi qua lâu lắm rồi. Những chuyện liên quan đến khách sạn Skyline, những chuyện liên quan đến việc tranh giành lợi ích ở Thương Lăng, cô nhất thời cảm thấy như đã là chuyện đời trước.

Đến cả Lục Đông Thâm, người vốn dĩ phải là kẻ thù của cô, cô chưa từng nghĩ có thể có một ngày cùng anh ra vào chốn không người này, trải qua sống chết. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, cô biết rất rõ người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm, sâu không lường được, biết rất rõ vì mối quan hệ với Đàm Diệu Minh mà cô phải tránh anh thật xa.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, khi đối diện với hiểm nguy của tự nhiên, Lục Đông Thâm này vẫn rất đáng tin cậy. Cô đã quên đi sự tính toán từng bước của anh, quên đi sự sát phạt quyết đoán của anh đằng sau danh xưng “Chiến thần thương trường” mà mọi người gọi anh. Lẽ nào đúng như Tả Thời nói, nguyên tắc mùi hương đồng loại?

Mu bàn tay nhói lên đau đớn.

Tường Ly cúi đầu xuống nhìn, cây dây leo khô khốc nhẹ nhàng cứa rách lớp da trên mu bàn tay cô, không chảy máu nhưng lại có cảm giác.

Cô tiện tay dẹt nốt tằm lưới trong tay, vừa giơ cánh tay ra đã chạm đến vết thương trên bả vai.

Trong ba lô chỉ lơ thơ vài cọng cỏ.

Có một chút như vậy thì không bằng núi Thiên Chu, nhắm mắt vơ đại một nhúm là vơ được cỏ đắp vết thương.

Thực ra cũng không đau đớn lắm, chỉ là cô cảm thấy vì tên Thai Quốc Cường đó mà để lại một vết sẹo trên bả vai thì thật không đáng chút nào. Nhưng chút cỏ thể này đắp lên cũng không có tác dụng mấy.

Cô thâm gào rú trong lòng.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Thế là, tâm lý vô cùng không thoải mái ấy đã hóa thành động lực muốn chửi người. Cô lầm bầm: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...

Đằng sau có tiếng ai khê ho một tiếng.

Rõ ràng là cố tình.

Bả vai Tường Ly run lên, cô quay đầu lại.

Chẳng biết Lục Đông Thâm đã quay lại từ lúc nào, đang chuẩn bị nhóm lửa. Thấy cô quay đầu, anh từ tốn lên tiếng: “Cô không hiểu đạo lý không nên nói xấu sau lưng người khác hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chưa Biết Chừng Lại Là Một Đôi Vợ Chồng

Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

“Sao anh đi lại không hề phát ra tiếng động vậy?” Tường Ly cũng cảm thấy thật quái đản, trước sau hai lần chửi bậy đều bị anh bắt ngay tại trận.

Lục Đông Thâm dựng đồng lửa lên, ngọn lửa nhỏ bén vào đồng gỗ từng hương lập tức bốc lên cao vút. Anh ném thêm một cây gỗ vào rồi nói: “Không phải tại tôi đi nhẹ nói khẽ, mà tại cô mắng chửi hăng say quá”.

Tường Ly nhìn thấy nụ cười thấp thoáng bên khóe môi anh, thật sự nhìn không nổi dáng vẻ thần nhiên này của anh. Cô co chân, chống cánh tay lên má: “Này, Lục gian thương, tôi hỏi anh một chuyện nhé”.

Lục Đông Thâm ngược mắt lên, liếc nhìn cô.

Tường Ly háng giọng: “Lúc anh và Trần Du của anh ở bên nhau cũng như vậy sao?”.

“Như vậy là như thế nào?” Lục Đông Thâm hồ hững hỏi.

“Thì giống như bây giờ vậy.” Tường Ly đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: “Cao ngạo, trịch thượng, ngữ khí nói chuyện thì thoảng lại giống như ra lệnh ấy”.

Lục Đông Thâm dừng việc trong tay lại, nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Cô qua đây”.

“Anh xem, anh xem, chính là điệu bộ này. Trần Du nhà anh có chịu nổi anh không?” Tuy rằng ngoài miệng Tường Ly nói như vậy nhưng cô vẫn đứng dậy, đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh, ra chiều hững hờ: “Lục gian thương, kể chuyện giữa anh và Trần Du cho tôi nghe đi. Ví dụ như hai người quen nhau khi nào, rồi làm sao mà yêu nhau? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi? Có phải sắp cưới rồi không?”.

Lục Đông Thâm đặt một chiếc sọt trước mặt cô: “Làm cá đi”.

Tường Ly giật mình, sau đó xách chiếc sọt lên, ngó vào bên trong, rồi ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đầy kinh ngạc: “Khá đấy”.

Chiếc sọt đan chẳng đẹp đẽ lắm, cùng lắm chỉ là lấy mấy dây leo cột đơn giản thành một dụng cụ để đựng đồ, nhưng các món đồ trong sọt thì thật sự khiến người ta vui vẻ. Bốn con cá vẫn còn đang nhảy nhót loạn xạ, xách đại một con ra cân cũng phải tới cân rưỡi, khiến cho cô đang trong tâm trạng chốc mắt sẽ không có đồ ăn, chỉ hít khói trời bỗng nhiên được nhìn thấy đồ mặn, còn vui hơn trúng xổ số.

Cô nhớ lại miếng bánh mỳ ăn tạm buổi sáng, đó còn là chút bánh mỳ cuối cùng đám sói để lại cho cô. Trong ba lô của Lục Đông Thâm quả nhiên đơn giản như lời anh nói, chỉ đựng một ít lương khô và nước uống. Có lẽ vẫn còn chưa đến mức đói gục, Tường Ly nuốt không trôi chỗ lương khô ấy.

“Bắt ở đâu vậy?” Cô xách một con cá ra, nhưng thân cá quá trơn, mới đó nó đã nhảy vọt ra khỏi tay cô. Cô lao ngay ra vồ đất, đè chặt con cá định thừa cơ lẩn mất.

“Cách đây một cây số có một đầm nước sâu. Tôi thấy cá tươi ngon chắc thịt chắc là ăn được, thế nên câu mấy con.” Lục Đông Thâm cố nhịn cười, kéo cô ngồi dậy. Trước khi con cá kịp bật đi, bàn tay lớn của anh liền ấn chặt, bắt nó về sọt: “Hôm qua ăn cá của cô, hôm nay coi như trả”.

“Cá anh câu?” Tường Ly sùng sốt, nghĩ tới chuyện lúc đi anh hai tay trống trơn, khi về cũng không thấy có dụng cụ câu cá nào: “Anh câu kiểu gì vậy?”.

“Bên đầm có xác của mấy loài động vật nhỏ, muốn làm một dụng cụ câu cá đơn giản không khó.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghe xong, phản ứng đầu tiên là dạ dày trào ngược, phản ứng thứ hai là: “Xương cốt? Còn mới?”.

“Xác động vật còn mới là mỗi câu cá tuyệt nhất đấy.” Lục Đông Thâm hiểu ý cô: “Xác động vật còn mới, chứng tỏ dưới đầm rất nguy hiểm. Lúc tôi câu cá, đích thực nhìn thấy dưới đầm có vài con trông giống như cá sấu trôi nổi ở đó”.

“Thứ gì trông giống cá sấu á? Đó là thứ gì?”

“Có biết cá sấu nước mặn không?”

Tường Ly gạt đầu, đó là loài cá sấu có chiều dài có thể xếp hàng đầu thế giới, trước đây cô từng nhìn thấy một lần.

“Thứ dưới đầm còn dài hơn cả cá sấu nước mặn, ước chừng phải hơn chục mét, hình thể khổng lồ, đầu có sừng”

Tường Ly nghe xong lời miêu tả của anh, sống lưng cô lạnh toát, giống cá sấu mà lại có sừng, đó là thứ gì vậy?

“Trong núi này có một vài loại sinh vật kỳ lạ là chuyện rất bình thường, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng an ủi.

Tường Ly nhìn anh, trong đầu tự động hiện lên một hình ảnh: Vài con quái thú khổng lồ trông khá giống cá sấu nổi lên trên mặt nước, còn anh thì vẫn đang điềm đạm ngồi bên cạnh câu cá.

Cấu tạo tâm lý của người đàn ông này phát triển kiểu gì vậy?

Cô khẽ thở dài: “Mấy con cá đó mà đến thật thì cũng một phen khiếp vía đấy”.

“Không muốn bị chúng tập kích về đêm thì trước tiên phải lo xong vết thương của cô đi đã. Nghe nói đầm dưới nước sẽ ngửi mùi máu mà tìm đến đấy.” Lục Đông Thâm lấy từ trong ba lô ra rất nhiều cỏ.

Tường Ly nhìn kỹ lại, hóa ra chính là loại cỏ mà suốt dọc đường cô tìm kiếm, lại được một lần kinh ngạc.

“Cô đang tìm loại cây này phải không? Tôi nhìn thấy bên đầm có loài cỏ khá giống với thứ cô hái dọc đường, nên đã hái về cho cô.” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly gạt đầu: “Cỏ gỗ nổi, thứ tôi cần tìm chính là nó”.

Sao cô không nghĩ ra nhỉ, phía đầm nước nguy hiểm, nhưng rất nhiều loài động vật nhỏ đều phải tới đó uống nước. Một khi chúng bị tập kích, nặng thì sẽ mất mạng, giống như những xác động vật bên đầm vậy, còn nếu nhẹ thì chúng sẽ tìm loại cỏ cứu mạng gần đó để ăn. Cỏ gỗ nổi không những sinh trưởng ở vùng núi hoang dã mà chỉ cần nơi nào có nước sẽ có nó.

Lá cây có thể làm thuốc, phơi khô có thể lấy hương, tốt nhất là hun lên, có thể thông máu khắp cơ thể.

Lục Đông Thâm không nói gì cả, đứng dậy cầm lấy ba lô của cô, rồi bỏ hết cỏ gỗ nổi vào trong. Tường Ly nhìn theo bóng anh, biết rằng lúc này nên nói lời cảm ơn với anh, nhưng lại không biết làm sao để cất lời, vì vậy, nhất thời cũng chìm vào im lặng.

“Muốn ăn thế nào?” Sau khi cất cỏ gỗ nổi đi, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô.

Tường Ly không phản ứng lại.

Lục Đông Thâm xách bốn con cá trong sọt ra: “Cá ấy, muốn ăn thế nào?”.

Bấy giờ Tường Ly mới hiểu ra, dứt khoát đưa ra quyết định: “Hai con làm canh, hai con nướng lên ăn”.

“Được.”

“Áy, có nên giữ hai con lại để tối ăn không nhỉ?” Tường Ly chưa gì đã lo cho bữa tối.

“Không cần đâu.” Lục Đông Thâm quả quyết, chỉ vài nhát đã đánh ngắt đám cá, rồi rút con dao Thụy Sĩ ra xử lý chúng một cách gọn gàng: “Tối nay tôi đảm bảo cô sẽ được ăn thịt thỏ”.

Tường Ly vừa nghe xong, trong lòng lập tức thấy ấm áp, cũng giống như đồng lửa trước mặt, từ từ nóng dần lên. Bình thường ở cô thành cô đã gặp quá nhiều những người đàn ông miệng ngọt như đường, chân toa mỡ, rượu vào thì thao thao bất tuyệt, việc hứa hão lại càng dễ dãi. Kiểu người lời hứa đáng giá nghìn vàng như Lục Đông Thâm lại rất hiếm. Xem ra anh cũng không phải là người ăn nói bừa bãi, đích thực là người có thể lên rừng săn bắt, xuống biển đánh cá.

Về đêm, cũng là lúc chuột xạ hương hoạt động.

Tường Ly ngủ trang bản thân mình, ngắt một nhánh cây với những phiến lá rộng dài quấn thành một chiếc mũ đội lên đầu, che đi quá nửa khuôn mặt. Khuôn mặt trắng trẻo cũng được cô bôi thêm một ít bùn đất bản thủ, cô đứng ở chỗ cách cửa hang của chúng khoảng vài mét, ôm cây đợi thỏ.

Lục Đông Thâm đúng là nói được làm được. Trời vừa nhá nhem tối, anh đã bắt về được hai con thỏ rừng, một đực một cái. Tường Ly nhìn thấy anh dùng cành cây thô và dây leo làm thành kiềng cung tên như thời tiền sử thì chỉ còn nước quý rap xuống đầu hàng anh. Cô hỏi anh: Có phải anh xuyên không từ thời kỳ đồ đá về đây không?

Sau đó cô lại nói tiếp: Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

Kết quả, cô bị Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên mũi, nói: Không chừng lại là một đôi vợ chồng ấy chứ.

Tường Ly nghe xong, lòng chợt mềm nhũn ra. Cô nói với anh: Vậy lúc anh giết chúng, tuyệt đối đừng để tôi nhìn thấy, nếu không tôi không nuốt trôi được đâu.

Lục Đông Thâm bật cười: Tôi còn tưởng cô bắt tôi thả chúng đi.

Thả chúng đi?

Vậy thì họ sẽ chết đói.

Núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, một khi thể lực không theo kịp thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đối mặt với sinh mạng, việc đầu tiên mà ai cũng phải làm là dốc hết sức mình, là không từ thủ đoạn...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Cô Sà Vào Lòng Người Khác Luôn Thoải Mái Vậy Sao?

Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?

Ăn ngon lành một bữa thịt chuột xong, Tường Ly nắc đánh ực một cái no nê, sau đó bắt đầu dần vật chuyện bắt chuột xạ hương.

Lục Đông Thâm có lòng giúp đỡ nhưng bị Tường Ly từ chối, nguyên nhân là vì lời Lục Đông Thâm nói không thể khiến cô vui vẻ. Anh nói: Bây giờ cô không được coi là người khỏe mạnh vững vàng, cô cứ bày cách bắt chuột cho tôi đi, tôi giúp cô.

Con người Tường Ly gần như sắp trợn ngược lên. Cô quát ầm ỹ anh một trận: Anh giỏi ghê, giỏi quá cơ!

Thế là, cô đích thân lâm trận.

Anh được thể nhàn rồi, trước tiên là đi kiểm tra một lượt hệ số nguy hiểm của khu vực xung quanh, sau đó lại lượn lơ ra trước mặt cô, thấy cô đang nghiêm túc ngồi chờ ở đó, anh thật sự không nhìn được, phải lên tiếng nhắc nhở một câu: “Bắt con chuột thôi mà, cô có cần phải nguy trang bản thân thành một cô gái bộ lạc nguyên thủy vậy không?”.

“Anh thì hiểu cái gì?” Tường Ly oán lại một câu: “Thứ tôi đội trên đầu và đất dính trên mặt tôi đều có mùi của chuột xạ hương, như vậy mới có thể hấp dẫn được bọn chúng về hang”.

Lục Đông Thâm thấy cô có phần sốt ruột, cố nhịn cười, không tiếp tục đả kích cô nữa.

Sự thật chứng minh cách làm của Tường Ly là chuyên nghiệp.

Khi trăng đã lên cao, có những tiếng sột soạt lọt vào tai, giống như tiếng chạy loạn của đám động vật nhỏ, lại giống như tiếng gặm thức ăn của loài vật nào đó.

Tường Ly ở yên vị trí không động đậy, nhìn chăm chăm vào hang chuột đã được bố trí ổn thỏa.

Lục Đông Thâm dựa bên ngoài lều, khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt giả vờ nghỉ ngơi, chỉ cần nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào là lại mở mắt ra xem xét tình hình. Mỗi lần nhìn thấy Tường Ly vẫn đang ở gần đó, anh lại nhắm mắt vào.

Bỗng nhiên, Tường Ly vùng dậy.

Lục Đông Thâm cũng nghe thấy tiếng động, bèn mở ngay mắt ra, khần trương ngồi dậy, lao về phía Tường Ly.

Khi anh nhìn thấy cô thì Tường Ly đã lượn đi xa, thân hình vô cùng nhanh nhẹn, không thua kém gì một con thỏ, khiến Lục Đông Thâm chợt nhớ tới hai con thỏ mình bắt về trước đó.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng anh bỗng dâng lên một tia khác thường.

Anh cười thầm, Tường Ly này liệu có thể là một con thỏ ôn hòa ngoan ngoãn sao?

Dưới ánh trăng, bóng cô lay động, là con chuột xạ hương đó đang tháo chạy.

Tường Ly ở phía sau liên tục đuổi riết, cuối cùng mệt tướng như đứt hơi. Tới khi Lục Đông Thâm đuổi đến nơi, thấy cô đang ngồi bệt xuống cỏ, khuôn mặt như chất chứa thâm thù đại hận gì đó.

“Chuột đâu?” Lục Đông Thâm đứng trước mặt cô, ra chiều nhàn tản.

Tường Ly đưa tay lên ra sức vuốt mặt: “Thành tinh rồi”.

Lục Đông Thâm nhướn mày.

Tường Ly không nói thêm gì nữa. Cô đứng lên, đang định quay về thì cánh tay bị Lục Đông Thâm giữ chặt lại. Cô quay đầu nhìn anh, bực bội nói: “Anh yên tâm, đêm nay tôi nhất định sẽ bắt được nó”.

Lục Đông Thâm bỏ ngoài tai câu nói của cô: “Vết thương trên vai cô sao rồi?”.

Tường Ly khựng lại, rút cánh tay ra khỏi tay anh, nói một câu: “Không chết được”.

Chưa chết thì vẫn phải tiếp tục bắt chuột, nếu không sẽ không thể chứng minh được việc hôn mê của Thai Quốc Cường không liên quan tới Đàm Diệu Minh. Đây là ý nguyện ban đầu của cô khi tới Kỳ Thần, thế nên, cô không được phép quên.

Lục Đông Thâm nhìn bóng cô dưới trăng, như cười thầm, lại như khó xử.

Một loài động vật có thành tinh đi nữa cũng không chống cự được với những cái bẫy trùng trùng điệp điệp. Nhớ lại lúc trước Tường Ly đã làm không ít sọt, mục đích chính là để giăng lưới toàn diện, không thể đặt toàn bộ kỳ vọng vào một hang chuột lớn nhất được.

Cô cầm một chiếc nồi nhỏ và một cái muôi, đứng ngay trước hang mà gõ. Lục Đông Thâm ngồi cách đồng lửa vài mét, nhìn Tường Ly bắt chuột, nhất

thời cũng không còn cảm thấy thời gian trong núi rừng đặng đặng nữa, cảm thấy cũng rất thú vị.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy Tường Ly reo hò một tiếng.

Anh ngược mắt nhìn qua.

Thế là, cảnh tượng này đã đập vào mắt.

Dưới bầu trời đen ngòm, chỉ có một vầng trăng khuyết đung đưa trên cao, ánh sao cũng được gột rửa sạch sẽ. Dưới trời sao, Tường Ly đứng đó, một tay chống nạnh, một tay giơ cao chiếc sọt nhỏ, trong đó đang có một con chuột xạ hương nhảy loạn xạ. Cô nhìn nó chăm chăm, cười rất hiền thắm. Có lẽ con chuột đã bị tiếng cười ghê rợn của cô kích động, lại càng hoảng sợ ngẩn lẩn.

Cô đã bắt được thật.

Lục Đông Thâm nhìn Tường Ly dưới trời đêm, nơi lồng ngực chẳng hiểu sao lại dấy lên một nỗi đau đốn, ngứa ngáy.

Đã bao lâu rồi không được như vậy?

Trong núi tuy nguy hiểm, nhưng xa cách trần thế. Đã nhiều năm lẫn lộn đầu trí trên thương trường rồi, đến nơi nguy hiểm này anh mới nhận ra cho dù nơi đây có hiểm nguy thì cũng không thể so bằng nhân tính dưới sự cầu xé lợi ích.

Anh bắt đầu tham lam, nhưng nhớ khoảnh khắc này.

Được tùy ý, muốn làm gì thì làm.

Còn Tường Ly, cô gái có vẻ rất phóng khoáng này, cho dù biết người cô có vô vàn bí mật nhưng anh cũng cảm thấy cô đang sống một cuộc sống đúng như anh mong muốn. “Lục gian thương!” Tường Ly hét gọi anh từ xa.

Lục Đông Thâm khẽ nhủ mày, danh xưng này quả thực khiến anh đau đầu.

Cô giơ chiếc sọt trong tay lên, khua khua trước mặt anh, nụ cười càng thêm phần đắc ý. Khi nụ cười tràn vào ánh mắt, đôi mắt vốn rất khí khái, tuấn tú trông lại càng rực rỡ huy hoàng. Cho dù nhìn từ góc độ của Lục Đông Thâm, trông nó vừa tà khí lại vừa mê hoặc.

“Chuột vương đấy! Tôi bắt được chuột vương đấy!” Cô phấn khích.

Lục Đông Thâm giơ ngón cái lên trước mặt cô.

Tường Ly ở bên kia có cảm giác đã đời như cuối cùng cũng được thử phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện suốt cả dọc đường cô trải bao nguy hiểm chỉ vì con chuột này, lại còn bị khí thế của Lục Đông Thâm chen ép tới tận bây giờ. Nay, chuột đã ở trong tay, cô chính là người chiến thắng, có thể nở mày nở mặt rồi.

Có điều, Tường Ly mãi vui quá độ, quên mất rằng các loài động vật trên núi Kỳ Thần đều có một tinh thần lạc quan trên mức bình thường vì cây đang ở trong địa bàn của mình. Con chuột xạ hương đó bất ngờ tung đòn phản kích ngay trong sọt, liều chết xông lên. Sức mạnh ấy tới vừa đột ngột vừa mạnh mẽ, Tường Ly lại đang trong phút lơ là, chiếc sọt ngay lập tức gãy giữa trong tay cô.

“Áy!”

Tường Ly sững sốt, giương mắt nhìn con chuột kia mang theo cả sọt chạy về trước, chạy rất nhanh. Sau bảy tám lần va đập, cuối cùng nó cũng thoát ra được khỏi sọt. Lần này nó càng phi như bay. Nhưng có lẽ vì biết đằng sau có người đuổi gấp gáp, nó hoảng loạn đâm quàng đâm xiên, lại đâm đầu về phía đồng lửa.

Biến cố ấy Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Anh đang định đứng lên giúp sức thì thấy có thứ gì xám ngoét lao về phía mình, định thần nhìn lại thì chính là con chuột kia. Ngay sau đó, anh nghe được tiếng gào thét của Tường Ly: “Lục gian thương!”.

Anh ngẩng lên nhìn.

Tường Ly đang đứng cách anh khoảng bốn, năm mét, rồi bày ra tư thế “Hãy thật bình tĩnh” với anh. Cô nói: “Anh đừng động đây, tuyệt đối đừng động đây”.

Lục Đông Thâm đánh mắt liếc nhìn, liếc ngay thấy con chuột xám bên cạnh mình. Gan của loài chuột xạ hương này không hề nhỏ, nó cứ chạy bừa xung quanh anh. Nhưng chớp mắt nghĩ lại anh thấy cũng đồng cảm với con chuột này, hang chuột có thể quay về đã bị Tường Ly bịt chặt. Bây giờ việc nó có thể làm chỉ là xem xét tình hình, hoặc, nó đã bị mùi thịt hấp dẫn chẳng? Tóm lại, nó cứ ở bên cạnh anh.

Phản ứng đầu tiên của Lục Đông Thâm là khẩn trương bắt lấy nó. Nhưng nhìn dáng vẻ của Tường Ly như thể chỉ cần anh nhúc nhích một cái là cô sẽ ngọc nát đá tan với anh. Nghĩ lại, anh cũng chưa từng bắt loài chuột xạ hương này, lỡ như anh vô huyệt thì với tính cách của Tường Ly, nhất định sẽ liều mạng với anh.

Tường Ly rón rén đi về phía này.

Con chuột đó đứng vững hai chân xuống đất, hai chân trước đặt lên ngực, nhìn trái ngó phải. Sau khi nhìn thấy Tường Ly đang đi về phía này, nó không nhúc nhích nữa mà đứng im nhìn cô chăm chăm, toàn thân cảnh giác.

“Mày ngoan nha, đừng động đấy.” Tường Ly dỗ dành.

“Cô nói câu ấy với ai vậy?” Lục Đông Thâm buồn cười nhìn cô.

Tường Ly hoảng hốt giờ ngón trỏ đặt lên miệng, tỏ ý bảo anh thật trật tự. Lục Đông Thâm đành nín cười, mặc kệ cho cô lần mò tới trước như một tên ăn trộm vậy.

Con chuột kia quả thật nhắm vào thịt mà tới, vẫn còn một ít thịt thỏ sót lại đang đặt cạnh đồng hồ gỗ từng hương. Nó xông tới hít hít ngửi ngửi, thế là lúc này, nó gần như chỉ cách anh đúng một cánh tay.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Tường Ly. Cô ánh chừng khoảng cách xa gần rồi ra ám hiệu với anh. Lục Đông Thâm cũng đã hiểu ám hiệu ấy, ý của cô là hai người sẽ chung sức hợp tác, trung úng ngoại hợp.

Con chuột xạ hương đã nhắm vào miếng thịt thỏ.

Không hổ danh là chuột vương, nó có một thân hình tròn vo, to đùng. Chuột xạ hương bình thường chỉ dài hơn 30cm. Còn con chuột này phải dài tới 50cm, riêng cái đuôi đã bằng đúng một con chuột xạ hương bình thường rồi. Cổ ngắn đầu lệch, đôi mắt tròn vo đảo liên hồi, toàn thân một màu nâu đen, giống hệt như đã thành tinh vậy.

Cẳng sau khá dài, ngón chân rộng, có màng, chân trước ngắn, ôm chặt lấy miếng thịt thỏ y như tay người vậy. Nó ăn cứ gọi là say mê, khiến Tường Ly nhát thời này sinh nghi hoặc. Người ta nói chuột xạ hương thường ngày thích ăn cá nhỏ tôm nhỏ, hoặc cùng lắm là một số loại cỏ nước nào đó. Sao nó lại có hứng thú với cả đồ ăn mặn thế này?

Cuối cùng cô đưa ra kết luận, chuột vương chính là chuột vương, khẩu vị cũng khác chuột thường.

Dù thế nào, nó cứ đứng yên gặm nhấm như vậy là chuyện tốt, tiện cho Tường Ly tiến hành hành động tiếp theo.

Tiến sát lại gần là không thể nữa, con này cực kỳ giảo hoạt.

Tường Ly giờ tay về phía Lục Đông Thâm, bắt đầu đếm ngược, 3, 2, 1!

Sau khi chữ số cuối cùng rơi xuống, Tường Ly khấn cấp lao tới trước. Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng xoay người giờ tay bắt. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Chỉ nghe thấy con chuột kia kêu lên một tiếng, rồi đột ngột bật lên. Lục Đông Thâm chỉ kịp nhìn thấy có một đồng hồ gỗ nhảy vọt tới. Mượn ánh sáng của đồng hồ, anh liếc thấy bóng của Tường Ly đang lao đến.

Tay anh còn chưa chạm được vào con chuột đó, một giây sau cả người đã bị Tường Ly đẩy ngã xuống đất.

Cô đề hoàn toàn lên người anh.

Ánh trăng thanh lạnh.

Có chút ánh sáng hắt vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Tường Ly gần như áp sát mặt cô vào mặt anh. Khoảng cách gần đến mức này trước đây là chưa hề có, gần đến mức có thể nhìn rõ mắt anh, đen tuyền như một mặt biển sâu. Chỉ vì sự việc xảy ra quá đột ngột, trông anh có chút bàng hoàng, đôi mày rậm, sống mũi cao, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta vừa nhìn đã yêu quý.

Cô bám hai tay vào bả vai anh, bây giờ mới phát hiện ra vai anh còn rộng lớn hơn cả tượng tượng, bên dưới là lồng ngực của anh với những múi cơ bắp rắn chắc.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tường Ly chợt nhớ tới cô gái Thai Tử Tân đó, còn cả cô gái tên Trần Du kia. Người đàn ông sở hữu một diện mạo ưa nhìn, chẳng trách mấy cô gái đó đều phát cuồng vì anh.

Lục Đông Thâm nằm dưới đã bình thường trở lại. Anh nhìn cô, bờ môi mỏng ngậm cười: “Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?”.

Một câu nói khiến Tường Ly ý thức ngay được tư thế mờ ám của họ. Cô nhủ mảy: “Tôi sà vào lòng anh ấy hả? Đừng có nằm mơ!” Dứt lời, một tay cô sờ soạng trên người anh: “Chuột đâu, chuột đâu?”.

Ban nãy Lục Đông Thâm chẳng qua chỉ chọc cô, nghĩ tới chuyện cô gấp gấp muốn bắt chuột nên cũng đành thôi. Nhưng cô gái đang ngồi trong lòng, chưa nói đến việc cô đẹp, đáng người chuẩn chỉnh, nhất là vòng một lại như sâu hun hút. Cô cứ ngo ngoáy như vậy, nếu nói cơ thể không khác lạ thì chính là nói bậy.

Cổ họng anh thắt lại, ngay sau đó anh giờ tay giữ chặt tay cô lại, đồng thời đặt lên eo cô, nói một câu: “Đừng động đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Anh Giở Trò Lưu Manh Với Tôi Phải Không?

Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...

Qua lớp vải, Tường Ly bỗng cảm thấy vòng eo ấm áp, là nhiệt độ từ ngón tay của anh, dường như có thể xuyên qua cả lòng bàn tay cô, đốt cháy da thịt. Cô lại cảm thấy chất giọng của anh trầm đến kinh người, chẳng hiểu sao vành tai lại nóng rần lên.

“Anh rốt cuộc có bắt lấy nó không vậy?” Nếu không vì sợ con chuột chạy mất, cô đã đứng dậy từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy như bị thứ gì huých vào giữa hai chân.

“Cụ nhà anh! Anh định giở trò lưu manh với tôi phải không?” Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tường Ly đỏ bừng lên, cái miệng cũng bắt đầu không tha cho một ai.

Nỗi khó xử ánh lên trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Anh thò cánh tay dài ra, ngay lập tức túm được một thứ lông lá xù xì ra ngoài. Tường Ly nhìn kỹ lại, rồi bất giác thở phào.

Là con chuột xạ hương.

Cuối cùng cũng bắt được tên này rồi.

Cô giờ tay ra đòn, nhưng một giây sau đã bị Lục Đông Thâm phản khách thành chủ, lật người đè cô xuống dưới. Anh đưa một tay kê phía sau gáy cô, khuỷu tay hơi chống xuống đất, còn tay kia thì ghì chặt con chuột không an phận.

“Anh làm gì vậy?” Tường Ly cảnh giác, nhưng cũng cảm thấy trái tim mình dần không an phận giống như con chuột kia.

Lục Đông Thâm kéo thấp mặt xuống, cất giọng trầm trầm: “Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...”.

Một lời nói giống như có ý cảnh cáo, nhưng được nửa chừng anh lại không nói nữa. Tường Ly có cảm giác đôi mắt anh đang nhìn cô chằm chằm còn tối hơn cả lúc này, giống như có màn sương mù đen đặc đang bủa vây, nhưng nhìn kỹ lại giống như có con sóng ngầm đen xi nào đang cuộn trào. Yết hầu của anh dường như vừa trượt lên trượt xuống. Một Lục Đông Thâm như vậy luôn toát ra một thứ nguy hiểm hoang dã không giống về lý trí bình tĩnh thường ngày.

Cô vô cớ cảm thấy hơi mình bị hệt, câu nói vốn dĩ rất đường hoàng khi bật ra lại hơi nhẹ nhàng bay bay: “Anh... Anh sẽ thế nào?”.

Lục Đông Thâm ngấm khuôn mặt trắng như trăng của cô, rồi ánh mắt tiếp tục dịch xuống, dừng lại ở đôi môi. Có gió, vừa lạnh vừa ẩm ướt, thổi nhẹ làm rối mái tóc cô. Có lọn tóc nào bị mắc vào môi, càng làm tôn lên đôi môi đỏ hồng non nớt.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, hơi thờ ơ nhiều có phần hỗn loạn: “Tôi sẽ không tha cho cô đâu”.

Tường Ly bỗng cảm thấy người mình nhẹ bẫng. Anh đã đứng lên, sau đó đưa con chuột xạ hương trong tay cho cô: “Còn để nó chạy mất lần nữa, tôi cũng không tha cho cô đâu”.

Cô một tay giữ chặt con chuột, rồi quay đầu lờm theo bóng lưng anh. Câu nói “không tha cho cô” ấy giống như được khắc vào đầu cô vậy, cứ văng vẳng bên tai rất nhiều lần.

Không tha như thế nào thì cô không biết, chỉ là khi hồi tưởng lại cảnh ban nãy, khi anh im lặng nằm đè lên người cô, cô lại cảm thấy có thứ gì cọ dêu người mình, một thứ rất vĩ đại. Nhưng rõ ràng khi đó con chuột đã nằm trong tay anh rồi mà.

Cô lập tức hiểu ra đó là gì, Tường Ly thấy đầu óc bỗng phiêu diêu, hơi thở cũng theo đó trở nên gấp gáp, vành tai nóng rực lên. Thật kỳ lạ, lần đầu tiên hiểu lầm anh, cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng bây giờ, ngược lại, cô bỗng không còn sức để nổi giận nữa, chỉ còn lại một trái tim đập nhộn nhạo bất thường.

Dạ hương không khó lấy.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dùng dây thừng buộc xong một chiếc giỏ lưới nho nhỏ, một đầu chụp lên nửa người trên của con chuột, chỉ để chừa phần đuôi của nó ra ngoài.

Với loài chuột xạ hương bình thường, chỉ đến mùa động dục mới lấy được dịch dạ hương, nhưng chuột trên núi Kỳ Thần thì khả năng sinh sản rất mạnh, nhất là là chuột vương, chỉ cần ăn nhẹ nhàng, mát xa lên phần bụng là có thể lấy được loại dịch xạ hương tuyệt đỉnh.

Có điều, một người hơi khó xoay xở.

Tường Ly buộc chặt đầu giỏ lên một cành cây, miễn cưỡng cố định được con chuột. Sau đó cô rút từ trong ba lô ra một dụng cụ nhỏ, sử dụng băng dính đơn giản để cố định bộ phận sinh dục của nó. Nhưng có lẽ con chuột đó sợ mất mạng nên hoảng loạn thăng thốt chạy nhảy không ngừng, ảnh hưởng tới việc lấy dịch.

Không còn cách nào khác, Tường Ly đành phải cầu cứu Lục Đông Thâm.

Theo lời dặn dò của cô, Lục Đông Thâm không chế con chuột nhảy loạn. Lúc này, nó đánh ngoan ngoãn chịu đựng. Hai người kết hợp rất ăn ý, chỉ là trong lúc tập trung không hề nói với nhau câu nào. Tường Ly vì sự suy đoán ban nãy của mình mà cảm thấy ngượng ngập, thế nên không biết mở lời nói gì. Khi cô ngược lên nhìn Lục Đông Thâm, khuôn mặt anh cũng cao ngạo khó dò, thế nên dứt khoát không trò chuyện tâm sự gì nữa.

Cô một lần nữa đặt dụng cụ vào đúng vị trí, bắt đầu công việc lấy dịch xạ hương. Lục Đông Thâm đơn thuần chỉ muốn giúp đỡ, đồng thời cũng khá tò mò không biết cô sẽ lấy dịch như thế nào. Trình tự thì không phức tạp lắm, một tay cô mát xa tuyến túi hương nằm trên bụng nó, từ đó, dịch sẽ theo bộ phận sinh dục của nó chảy ra ngoài, trong dụng cụ đựng dịch dần dần xuất hiện một thứ đặc quánh màu trắng sữa.

Vốn dĩ cũng chẳng có gì.

Nhưng Lục Đông Thâm nhìn mãi, nhìn mãi bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Nhất là khi ngón tay thanh mảnh trắng trẻo của Tường Ly ấn lên bụng con chuột, dịu dàng mát xa cho nó. Con chuột đang giãy giụa liền ngừng lại, miệng phát ra những âm thanh nhỏ bé, yếu ớt, dòng dịch trắng mang theo xạ hương từ từ chảy ra. Chân nhỏ của con chuột giật lên một cái, có chút dịch bắn lên ngón tay cô.

Lục Đông Thâm quay mặt đi, nhìn lên khuôn mặt cô. Khi cô nghiêm túc làm việc, khuôn mặt mang theo một vẻ đẹp đến có chấp. Cô hơi nghiêng đầu, lại để lộ cằm cổ không tỳ vết.

Anh bất giác cảm thấy cái bụng nhỏ của mình cũng thất lại.

Anh nhú mày, sau đó cố định lại chiếc giỏ lên cành cây rồi bực bội nói một câu: “Mấy việc này tôi không làm được đâu”.

“Ồ!” Tường Ly vội vàng đỡ vững lấy dụng cụ, khi ngẩng đầu lên thì anh đã trở về ngồi bên cạnh đồng lửa, cô lẩm bẩm một câu: “Đúng là công tử bột thân thể ngọc ngà”.

Sau một hồi vật lộn, đã tới lúc trời không trăng, gió thổi mạnh.

Bầu không khí trong rừng sâu càng lạnh lẽo hơn.

Dù có ngồi bên đồng lửa cũng chẳng ích gì.

Sau khi cất kỹ dịch xạ hương đi, Tường Ly đi tới bên cạnh đồng lửa. Lục Đông Thâm đang thêm củi, ngọn lửa lại bốc cao thêm một chút. Cô thò tay ra sưởi ấm chốc lát, nhưng chẳng thấy ấm chút nào, cứ có gió là cả người lại run lên bần bật. Cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp với mẹ tự nhiên, ho khe hai tiếng rồi nói: “À...”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô.

Tường Ly gãi gãi cổ: “Tối nay anh vẫn định canh đêm chứ?”.

Chắc tối qua anh đã ngủ nửa đầu, sau đó dậy làm thuốc.

Lục Đông Thâm nói một câu: “Xem tình hình”.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly đáp ngay: “Vậy để tôi ngủ trong lều của anh cho, đừng lãng phí”.

Lục Đông Thâm ném thanh củi tùng hương trong tay vào đồng lửa, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt trêu chọc: “Cô muốn ngủ chung với tôi hả?”.

Trái tim Tường Ly gọn lên: “Ngủ chung cái gì mà ngủ chung? Đẳng nào anh chẳng thức canh đêm. Còn nữa, tôi rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này chẳng phải là vì anh sao? Anh ga lăng một chút có được không?” Dứt lời, cô đứng dậy ôm ba lô và túi ngủ của mình: “Cứ quyết định như vậy nhé”.

Lục Đông Thâm nhìn cái dáng chuẩn vào lều như trộm của cô, bỗng chốc phì cười.

Rửa mặt đơn giản xong, lại làm thêm vài cây thuốc nữa bao quanh đồng lửa, xong việc, Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi vén lều chui vào.

Suy nghĩ ban đầu của anh rất đơn giản, anh định lấy túi ngủ, ngủ bên cạnh lều, một là sẽ không đến nỗi qua lạnh, hai là đề phòng những nguy hiểm ban đêm.

Nhưng điều không ngờ là lều vừa được vén lên, anh liền nhìn thấy Tường Ly ngồi đó, áo đã cởi ra quá nửa, để lộ bả vai, làn da trắng mịn.

Lục Đông Thâm sững người.

Tường Ly bên trong cũng giật thót, khi ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt cô có những đốm sáng lẩn tẩn như gợn sóng.

Cô không bật đèn pha, trong lều chỉ có ánh sáng của đồng lửa bên ngoài hắt vào, khiến khung cảnh ấy càng thêm phần khêu gợi. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Có Một Loại Cảm Giác Gọi Là Mờ Ấm

Tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm. . .

Cho tới khi gió lạnh nổi lên, Tường Ly bắt giác rừng mình ớn lạnh, lập tức kéo cao cổ áo lên, nhưng lại không cẩn thận chạm vào vết thương, khiến cô đau đến nỗi phải nhe răng: “Đại ca, anh nhìn thì cũng đã nhìn rồi, hoặc là đi vào, hoặc là đi ra, lạnh!”.

Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập: “Xin lỗi cô”, dứt lời bèn lùi ra ngoài.

Bỗng anh nghe thấy Tường Ly kêu lên một tiếng: “Áy...”.

Anh dừng tay lại, nhìn cô chăm chú.

Tường Ly hắng giọng, khi cất lời đã có chút khó xử: “À... anh có thể giúp tôi được không?”.

Đem qua sói vương cào một cú không hề nề tình.

Khi Lục Đông Thâm nhìn thấy vết thương trên vai sau của Tường Ly thì mới biết độ nông sâu của nó.

Chỗ thuốc cỏ dùng để đắp đã được Tường Ly xử lý xong xuôi, chỉ có điều việc từ từ bôi lên vết thương đành phải nhờ người ngoài giúp đỡ. Vết thương in hình bốn đường cào, xung quanh còn đỏ lựng lên.

Ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói gì nhưng trong lòng thực sự thấy áy náy. Khi đó anh nhìn thấy rõ ràng việc cô đỡ cho anh cú cào của sói vương. Suốt dọc đường, cô không kêu đau, không kêu ngứa, thân thủ lại nhanh nhẹn trong việc bắt chuột xạ hương, anh còn thật sự nghĩ rằng vết thương không sâu lắm.

Anh khẽ thở dài một tiếng, lấy nước trong bình ra, rửa tay sạch sẽ, sau đó lấy vải mềm rửa vết thương cho cô.

Nước trong bình mát lạnh, là nước suối trong vắt, về đêm, nhiệt độ của nước không khác gì nhiệt độ của băng. Nước lạnh vừa ngấm vào da thịt, vai của Tường Ly đã vô thức run lên. Sau đó, Lục Đông Thâm giương mắt nhìn làn da lộ ra ngoài của cô bắt đầu nổi da gà.

Cô nhóc này cũng nhạy cảm thật.

Anh không nhịn được cười, bèn xách bình nước lạnh đi ra khỏi lều.

Tường Ly không hiểu, bèn xích tới trước lều, vén một góc lên ngó ra ngoài. Lục Đông Thâm đang đun ấm nước trên ngọn lửa, trái tim cô cũng theo đó mà nóng rực lên.

Khi anh quay trở lại lều để xử lý vết thương cho cô, nước đã không nóng không lạnh, ấm vừa phải, khi rửa cũng không còn quá kích thích vết thương. Tường Ly buột miệng: “Lục gian thương, anh thật tỉ mỉ đấy, tôi rút lại những lời lúc trước đã nói”.

“Cô không ít lần chửi mắng sau lưng tôi, định rút lại câu nào?” Lục Đông Thâm khẽ cười, bàn tay cũng tự động trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Chẳng qua có hai lần bị anh bắt tại trận là nói câu của miệng thôi mà, làm gì đen tối đến mức như anh nói? Tường Ly tôi làm việc gì xưa nay cũng đường hoàng thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm chỉ im lặng mỉm cười.

“Trước đây tôi cảm thấy con người anh ấy à, nói thể nào nhỉ, bụng dạ thâm sâu, suy nghĩ hiểm độc. Đương nhiên, bây giờ tôi vẫn cho là như vậy.” Tường Ly ngồi khoanh hai chân, được xử lý bằng nước ấm, cảm giác sưng tấy trên vết thương cũng đã nguôi ngoai không ít: “Nhưng sau hai ngày đi chung với nhau, tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm”.

Bả vai sau chợt lạnh, sau khi rửa nước ấm phải đợi khô vết thương rồi mới bôi thuốc.

Nói xong những câu này, Tường Ly đợi mãi vẫn không thấy câu trả lời của, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn quay đầu lại ngó anh. Để phòng tránh những nguồn nguy hiểm ẩn mình, ngọn đèn pha được chỉnh không sáng lắm. Ánh sáng le lói lại bị anh che đi quá nửa. Anh đang nhìn cô, đôi mắt vẫn thâm sâu như thường, không thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

“Biểu cảm của anh sẽ khiến tôi nghĩ rằng tôi vừa nói sai đấy.” Cô cảm thấy sự im lặng của anh thật kỳ lạ.

Khỏe môi Lục Đông Thâm khẽ giật. Trong ánh mắt cô có quá nhiều sự thăm dò, đôi mắt thông minh sáng ngời. Đây vốn là một cô gái nhạy bén. Anh quay đi, không ngờ lại vì lý do quá cao mà sau khi cô quay đầu lại, anh luôn liếc thấy toàn bộ cảnh xuân của cô.

Anh giơ tay xoay mặt cô về vị trí cũ, cảm chỗ thuốc cô đã được nghiền sẵn lên, bôi vào vết thương.

Bà vai Tường Ly co rút lại, miệng kêu lên một tiếng.

“Đau à?”

“Ừm.” Cô cũng không cố làm ra vẻ thoải mái. Loại thuốc cỏ này dĩ nhiên rất hiệu nghiệm nhưng khi dịch của nó chảy vào vết thương luôn đẩy lên một cơn đau buốt, phải chịu được cơn đau mới được giải thoát.

“Tôi nhẹ một chút.” Lục Đông Thâm hiểu nhầm rằng mình quá mạnh tay khiến cho cô đau đớn.

Tường Ly cũng không giải thích nhiều, chỉ gật đầu. Cơn đau khiến mồ hôi túa đầm đìa trên trán cô, thấm ướt cả mái tóc. Lần thứ hai khi thuốc cỏ được bôi lên, một cơn đau như thiêu đốt khiến cô không chịu nổi, lập tức bấu lấy cánh tay Lục Đông Thâm. Cô không khí níu lấy tay anh mà dường như đã nắm chặt lấy trái tim anh. Anh bỗng cảm giác được bàn tay cô dịu dàng lạnh lạnh, giữ rịt lấy anh như bám lấy phao cứu sinh cuối cùng.

“Có phải tôi hái nhầm thuốc rồi không?” Anh lo lắng.

Tường Ly lắc đầu: “Chính là như vậy, trước sau phải bôi ba lần, một lần đau, một lần rát và một lần lạnh, sau đó mới khỏi được.” Nói xong những lời này, cô mới phát hiện ra bấy giờ mình cứ nắm chặt cánh tay anh, bèn vội vàng buông ra, nói xin lỗi.

“Không sao đâu, nếu đau cô cứ bám lấy, không chịu nổi cần tôi cũng được.”

Một câu nói đã làm Tường Ly phì cười.

Mà cũng kỳ lạ thật, anh nói xong câu ấy, cô lại không thấy đau đớn gì nữa.

Bôi xong thuốc, Tường Ly bắt đầu run lên lay lay. Dịch của thuốc cỏ như thấm băng tuyết, lạnh cắt da cắt thịt. Trong lúc thuốc cỏ đang phát huy công lực lần thứ ba của nó, không được nằm, không được bò. Thế nên Tường Ly chỉ còn cách kéo thật cao cổ áo lên, ngồi bên cạnh túi ngủ, cắn răng nhẫn nại.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người cô, rồi theo đà ôm chặt cô vào lòng.

Tường Ly sửng người.

Anh thì cười khê: “Thoải mái chút”, dứt lời, vòng tay của anh càng siết chặt hơn.

Lưng của cô dựa sát vào lồng ngực anh, bao bọc lấy chiếc áo khoác trên người cô là mùi hương của người đàn ông, hơi ngược mặt lên là sẽ chạm được vào cằm của anh. Cứ dựa sát vào anh như vậy là có thể dùng chính cơ thể để cảm nhận những mũi cơ bắp rắn chắc của anh.

Kiểu gần gũi này luôn khiến người ta hoang mang tội độ.

“Còn lạnh không?” Lục Đông Thâm cúi đầu hỏi.

Chất giọng trầm ấm giống như mọc thêm chân, theo vành tai leo thẳng vào trái tim cô, cả hơi thở ấm nóng nơi bờ môi cũng như đang thiêu đốt con tim vậy. Cô lắc đầu, muốn lập tức né tránh sự mờ ám này nhưng cánh tay anh lại vô cùng kiên cố, vững chãi.

“Đừng động đấy.” Anh thấy cô có ý muốn trốn, nụ cười càng trầm hơn: “Cô mà cũng có lúc xấu hổ hả?”.

“Anh nói câu này là tôi không thích nghe rồi đó, tôi dù gì cũng là một cô gái, có biết không?” Tường Ly ngụy biện cho bản thân: “Bây giờ đã là thời đại tiến bộ rồi, chứ nếu mà ở thời cổ đại, anh đã nhìn thấy quá nửa lưng của tôi thì hoặc là anh lấy tôi, hoặc là tôi giết anh, đây là vấn đề danh tiết đấy”.

Lục Đông Thâm cố làm ra vẻ trầm ngâm: “Ừm, đúng là có thể cân nhắc”.

Câu nói ấy khiến trái tim Tường Ly cuộn trào. Cô bỗng thấy vành tai nóng rần rần, cô quay đầu lại nhìn anh theo phản xạ: “Cân nhắc chuyện gì?”.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ngậm cười, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng thấy ngột thở trong khoảnh khắc, trong đôi mắt anh như có một chiếc móc câu, cứ móc ngoặc một thứ cảm xúc nào đó trong cô.

Lại có một cảm giác hỗn độn không rõ ràng nào đó này nọ, tưởng xa mà lại rất gần.

Cảm giác này, gọi là mờ ám.

Cô nuốt nước bọt cái ực, miệng hơi khô khốc, lưỡi hơi bỏng rát. Thật ra, cô có phần ghét cảm giác mờ ám này, không phải kiểu cảm xúc cô giỏi giải quyết, nhưng cũng lại có một chút thích thú, hơi chìm đắm vào đó, cứ có cảm giác bay bay phiêu diêu như cần thuốc mê.

Bấy giờ cô mới thấy Lục Đông Thâm chậm rãi lên tiếng: “Có thể cân nhắc việc giết cô”.

Tường Ly sững sờ.

“Nơi này hoang vu lạnh lẽo, là nơi vứt xác lý tưởng nhất.” Anh cười đùa giỡn.

Có cảm giác như bị ai lừa gạt, với tính cách của Tường Ly cũng là dạng có thù ắt báo. Ánh mắt cô nhìn thẳng sang yết hầu gọi cảm của anh, suy nghĩ trực tiếp chính là cần một nhát thật mạnh lên đó, thế là, cô làm thật.

Lục Đông Thâm tuyệt đối không thể ngờ cô lại nhào tới cắn anh. Anh kêu “hự” một tiếng, rồi kéo cô ra, trên cổ lập tức xuất hiện thêm hai dấu răng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ở Nơi Đây, Anh Và Tôi Ngang Tài Ngang Sức

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

“Cô là sói con hả?” Anh nhìn cô chăm chăm.

Hơi đau một chút, nhưng nhiều hơn cả là dịu dàng và mềm mại nơi in dấu bờ môi cô. Nhiều hơn nữa chính là sự dịu dàng, mềm mại ấy lại khiến cho con tim anh ngửa ngậy.

Tường Ly chép miệng hai tiếng, cười đắc ý: “Chính anh vừa nói đấy thôi, nếu đau đến không chịu nổi nữa, cắn anh cũng được mà”.

Có vẻ như muốn phản công.

Nhưng, Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một người bị động chịu đánh. Anh vòng tay giữ chặt lấy gáy cô, ngay sau đó áp mặt xuống. Biến cố bất ngờ ập tới khiến Tường Ly vô thức chống tay lên ngực anh. Cô nhìn anh không chớp mắt bằng khuôn mặt cảnh giác, nhưng thật ra con tim đang hỗn loạn vô cùng.

Lục Đông Thâm cũng không có ý mạo phạm. Anh để mặc cho cô cứ chống tay lên ngực mình như thế, cười khê: “Dám cắn tôi hả? To gan ra phết”.

Khuôn mặt anh gần như cọ vào mặt cô, hơi thở hai người không tránh khỏi đan cài vào nhau, cũng triền miên và nguy hiểm như loài cây dây leo biết ăn thịt người kia. Cô càng tránh, càng phát hiện ra mình không thể trốn thoát. Bàn tay đằng sau gáy cô trông có vẻ hồ hững, thực chất lại đang giữ cô rất chắc.

Thấy không thể né được, cô liền ho khê mấy tiếng: “Lục gian thương, ở một nơi như thế này, anh và tôi ngang tài ngang sức, tôi không sợ anh đâu”.

“Nói vậy là, cô từng sợ tôi?”

“Sợ chứ, dĩ nhiên là phải sợ rồi. Đằng sau lưng anh có cả một Lục Môn có thể nghiền chết người ta, anh bảo liệu tôi có sợ không?”

Lục Môn, chưa nói đến việc là một đế quốc thương nghiệp thì nghe nói còn dính líu tới quan hệ chính trị của một vài quốc gia, càng có tin đồn rằng, ngoài mặt họ làm ăn堂堂 hoàng, thực chất bên trong đang ngầm giao dịch vũ khí quân sự. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong số các sức mạnh chống đỡ phía sau Lục Môn còn có quân đội các quốc gia.

Tình hình của Trung Quốc khác với các nước, đã tới Trung Quốc là sẽ phải tuân thủ quy định của chính quyền sở tại. Thế nên Tường Ly suy đoán Lục Môn đưa Skyline vào làm quân tiên phong, lần lượt phát triển đủ các ngành nghề kinh doanh, mục đích cũng không hề đơn thuần. Nếu họ lại có thể kết nối quan hệ với chính quyền của một vài thành phố trọng điểm thì nghĩ cũng đủ biết thế lực của Lục Môn sẽ lớn đến mức nào.

Vài năm gần đây, đất nước phát triển, tình trạng dân anh chị chiếm cứ một địa bàn nào đó đã ít đi nhiều. Mấy năm trước, đám giang hồ còn có thể đánh đánh giết giết, ai giành được làm chủ, thế lực lớn một chút là có thể kinh doanh những ngành cấm. Bấy giờ họ đã thông minh hơn nhiều, cũng kiểm chế bớt rất nhiều ngành không được công nhận, hai mắt chỉ dán vào tiền bạc. Đối với dân xã hội đen, có tiền tức là có tương lai. Đương nhiên, vẫn có người

đi theo con đường cấm, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ăn đường hoàng, có một nghề gốc để chống đỡ, như vậy khi hợp tác với chính quyền cũng thuận lợi, dễ dàng hơn.

Thế nên, thời điểm này, Lục Môn tiến quân vào thị trường trong nước, vừa là chuyện tốt, vừa là chuyện không tốt. Tốt là vì trước mắt Trung Quốc đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các cơ quan liên quan cũng hy vọng lôi kéo được nguồn đầu tư nước ngoài để làm phồn vinh thị trường. Không tốt chính là tập đoàn nước ngoài muốn rót vốn vào đại lục, chắc chắn trước hết phải tự lột một lớp da. Phải có quan hệ rộng rãi, quan trọng hơn cả là cũng phải lấy lòng cả các tay anh chị.

Tướng Ly cảm thấy, việc Lục Môn muốn bỏ ra một số tiền lớn để lấy lòng người ta chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn một điểm nữa mà cô không nói ra, so với Lục Môn thì nhân vật Lục Đông Thâm này mới càng khiến cô phải dè chừng.

Có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn viết thẳng lên mặt, lại có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn khắc vào trong cốt tủy. Loại thứ nhất thì chỉ ra vẻ, gặp người mạnh thật sự sẽ nhũn người ngay. Mấy năm nay, Tướng Ly gặp khá nhiều người ở loại một. Kiểu thứ hai mới thật sự là chúa tể sơn lâm, không cần râm rộ mà đại sự vẫn thành.

Đàm Diệu Minh là người phía sau, điều này bắt nguồn từ việc anh ấy có một cái đầu khác với những dân giang hồ khác. Nhưng một khi chiến đấu, anh ấy sẽ thật sự tàn nhẫn. Trên người toát ra khí chất của thổ phỉ, vừa đầu trước mặt, vừa có thể chơi chiêu sau lưng. Trước mặt giết lấy lợi ích, sau lưng cho kẻ địch thấm máu. Thế nên những người trong giang hồ mới kính nể gọi anh ấy một tiếng “Đàm gia”. Cộng với việc bấy giờ anh ấy kinh doanh càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng lớn mạnh nên cả hai phái “hắc – bạch” tại các tỉnh xung quanh Thương Lăng đều không ai dám động vào Đàm Diệu Minh.

Nhưng vì Tướng Ly rất thân với Đàm Diệu Minh, thế nên dù là sự tàn nhẫn hay tâm tối của anh ấy, Tướng Ly cũng thấy hết sức bình thường. Mấy năm gần đây, Đàm Diệu Minh nuốt không ít địa bàn, số người đắc tội cũng nhiều vô số kể. Có thể nói từng giây từng phút, anh ấy đều đang như bước trên lưỡi dao. Nếu anh ấy không tàn nhẫn thì thứ đánh mất không đơn giản là tiền bạc, mà còn là mạng sống.

Lục Đông Thâm cũng là loại thứ hai.

Nhưng anh khác với Đàm Diệu Minh. Trên người anh không toát ra khí chất của thổ phỉ, nhưng ở trên thương trường lại có thể đánh đâu thắng đó, được bên ngoài gọi là Chiến thần, đủ thấy sự tàn nhẫn của anh được giấu rất sâu. Giống như Lục Môn có thể xưng hùng xưng bá, chắc chắn không phải dựa vào quan hệ bám vấy nào đó mà đều dựa vào bản lĩnh thật sự để ngồi lên vị trí quyền lực.

Lục Đông Thâm với tư cách là Thái tử gia của Lục Môn, quản lý đại bộ phận các sản nghiệp của Lục Môn, sao có thể là một người đơn thuần? Chắc là nhiều năm qua, dù là người tốt hay người xấu, anh cũng đã gặp nhiều rồi, việc rơi vào những hoàn cảnh nguy hiểm cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nhưng người này lại “bước qua cả bụi cây mà người không dính lá”, không nhuộm bản sự dâm loạn, phạm tục, có thể thấy anh biết tiến biết lùi, giỏi âm mưu, sách lược.

Đây mới là sự tàn nhẫn thật sự, vượt lên trên cả nhân tính và lợi ích.

Sự tàn nhẫn này qua sự mài giũa của thời gian và sự tôi luyện của thương trường đã ẩn giấu trong sức mạnh vững vàng, trầm ổn, rồi toát ra ngoài bằng ánh mắt, trở thành phong thái độc nhất vô nhị của anh.

Tướng Ly sợ anh, vì cô nhìn không thấu con người anh, cho dù anh cười đầy nhưng cô vẫn không suy đoán được hoàn toàn suy nghĩ trong anh.

Một người đàn ông không nhìn thấu được mới là sự đáng sợ thực sự.

Khỏe miệng Lục Đông Thâm hơi mấp má, nụ cười của anh rất nhạt nhưng lại bị thứ ánh sáng vàng nhạt phản chiếu thành một đường cong thật đẹp. Anh nói: “Thế ư?”.

Giọng nói này như có thuốc mê, khiến Tướng Ly nhất thời không biết làm sao để kháng cự. Nó như cát và đá lướt qua tai, khiến người ta ngứa ngáy, lại cảm thấy nóng rực, cũng chẳng biết là bờ môi anh nóng hay trái tim cô nóng. Con nóng kỳ lạ ấy xua tan cái giá lạnh nơi bả vai, có lẽ vì vậy, lần tác dụng thứ ba của thuốc cổ cuối cùng đã trôi qua trong yên bình.

Ánh lửa bập bùng.

Nhiệt độ trong lều dường như cao hơn một chút.

Hơi thở đan cài vào nhau khiến cả hai đều không ai nói thêm gì nữa. Ánh mắt cô không biết nên đặt vào đâu lại không biết nên tránh đi đâu. Dẫu rằng cô để lại trên cổ anh vẫn còn nguyên đó. Cô không ngẩng lên nhưng cảm nhận rất rõ rằng anh đang nhìn mình. Trán hơi ngứa ngứa, là hơi thở của anh, chẳng hiểu sao, lại có một dự cảm rõ nét nào đó đang ngoằn ngoèo lan dần trong trái tim.

Chỉ cần hơi lệch đi một chút nữa là dự cảm này sẽ thành sự thật.

Cô muốn giãy ra nhưng lại giống như bị anh thôi miên, chỉ cảm thấy dưới ánh mắt anh toàn thân mềm nhũn, uể oải, không muốn động đậy.

Nhưng một giây sau, người cô đã bị xoay ngược lại. Anh vòng cánh tay để lưng cô một lần nữa chạm vào ngực mình. Cô chỉ nghe thấy anh khẽ thở dài, rồi nói: “Xem ra, vết thương của cô không còn đau nữa rồi”.

Cuối cùng Tường Ly cũng hiểu nguyên nhân cả người mình mềm nhũn ra rồi.

Trên người anh có một thứ cảm dỗ người ta, chính thứ này có thể khiến người ta sống, cũng có thể khiến người ta chết, một cách cam tâm tình nguyện.

Thứ này chính là khả năng kiềm chế dục vọng.

Sự mê hoặc của khả năng này, có thể khiến người con gái phát điên.

Suốt dọc đường, anh và cô có sự gần gũi, nhưng đến phút cuối cùng anh luôn biết tự kiểm soát và né tránh.

Cô nhớ đến những người phụ nữ ở bên cạnh anh, người cô biết chỉ có Thai Từ Tân và Trần Du, có lẽ còn những người khác cô chưa biết. Nhưng cô nhận ra rõ ràng, Thai Từ Tân yêu nhưng không được đáp lại thành ra tương tư. Còn Lục Đông Thâm khi đối mặt với Thai Từ Tân lại hết sức lịch thiệp, chu toàn, thậm chí là chừng mực. Như vậy chứng tỏ khi giải quyết vấn đề tình cảm, anh luôn quyết đoán và chín chắn.

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

Lục Đông Thâm này, không có tin đồn tình cảm với bất kỳ ai.

Cô từng điều tra.

Từ sau khi Lục Đông Thâm chịu trách nhiệm việc kinh doanh của Skyline tại thị trường Trung Quốc, trên mạng bắt đầu đào bới một vài thông tin của anh lên. Đa phần đều là các thành tựu của anh trong vài năm gần đây. Cuộc sống riêng tư của anh sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn, không có bất kỳ hoa cỏ nào bên cạnh không có bất kỳ chuyện tình cảm nào níu kéo.

Trước kia Tường Ly nghĩ, chắc vì Lục Môn giữ bí mật quá giỏi, để bảo vệ Thái tử gia của mình không ngại dồn hết tâm sức.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tất cả chỉ vì sự kỷ luật của Lục Đông Thâm.

Một người đàn ông biết giữ mình trong quan hệ nam nữ, nhất định là rất tự tin và kiêu ngạo, vì anh biết quá rõ bản thân muốn gì và không muốn gì...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gọi Tên Của Tôi

Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?

Tường Ly cảm thấy tự dung mình lại nghĩ mấy chuyện phức tạp không đâu, sau khi tư duy được kéo trở về, cô bắt giác buồn cười. Lục Đông Thâm này là người thế nào thì liên quan đến gì đến cô chứ?

Cô thầm nghĩ, một cô gái như cô ở trên núi này vượt bao nhiêu khó khăn hiểm trở không dễ dàng chút nào, bây giờ bị thương một chút, được anh chăm sóc như vậy cũng lẽ là thường tình. Sau khi suy nghĩ lại như thế, cô bỗng thấy mọi thứ sáng sủa lên nhiều. Cô uể oải dựa vào ngực anh: “Cũng may có cái sofa bằng người như anh. Lục gian thương này, tuy rằng cảm giác anh mang lại cho người khác là mấy chữ: Không thân thiết miễn lại gần, nhưng không thể không thừa nhận, lòng ngực anh rất ấm áp đấy”.

Lục Đông Thâm yên lặng nghe cô lải nhải xong xuôi, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tôi và cô thương lượng một chuyện nhé”.

“Anh nói đi.”

“Xuất phát từ phép lịch sự và on cứu mạng, sau này cô có thể tiếp tục gọi tôi là anh Lục. Đương nhiên, con người cô thô lỗ đã quen, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn để duy trì phép lịch sự, thế nên, cô cũng có thể gọi thẳng tên của tôi.”

Tường Ly quay đầu nhìn anh: “Gọi thẳng tên anh?”.

Lục Đông Thâm bình tĩnh ngó: “Suýt thì quên mất, cô từng gọi tên tôi rồi. Nhưng cảm phiền Tường cô nương hãy lược bỏ câu cửa miệng phía sau đi, hơn nữa, nhắc nhở cô một câu, tôi chưa phải cự”.

Tường Ly nghe xong sững người giây lát, sau đó phì cười: “Cũng đúng, anh là Thái tử gia của nhà họ Lục mà, phải có tôn ti trật tự. Đây, nhà họ Lục các anh có phải phức tạp lắm không? Có ai muốn tranh quyền đoạt vị với anh không? Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì bỗng nhìn thấy nụ cười mỉm ban đầu của Tường Ly chợt đổi khác. Cô đang nhìn vượt qua mặt anh, hướng về phía

sau lưng anh.

Anh quay đầu lại.

Bỗng thấy hình như có thứ gì đó sượt qua góc lều, tầm bạt che gió chốc chốc lại gồ lên một mảng.

“Có thứ gì đang ở ngoài đó vậy?” Tường Ly cảnh giác.

Ánh đèn tuy tối nhưng vẫn là có ánh sáng, ảnh hưởng đến phán đoán. Lục Đông Thâm giờ tay tắt đèn đi, cả căn lều trong phút chốc lập tức chìm vào bóng tối.

Thị giác có một giây phút cảm thấy khó chịu, cho tới khi đồng lửa bên ngoài hắt vào từng chút một, cho bên trong lều một chút ánh sáng, cũng đồng thời soi rõ bóng của kẻ đột nhập ngoài kia, đứng đưa hắt lên vách lều.

Là một thứ cực lớn.

Cái bóng dài ngoằng gần như bao trùm lấy quá nửa căn lều, nó đang từ từ bò xung quanh.

Tường Ly chưa bao giờ nhìn thấy thứ này. Cô hét lên một tiếng, một giây sau đã bị bàn tay lớn của Lục Đông Thâm bịt kín miệng.

Ngón tay anh mảnh dẻ, ấm nóng đầu ngón tay tỏa ra mùi hương sạch sẽ, như rót vào từng hơi thở của cô, lại như đang quyến rũ người ta.

“Là con quái vật trong đầm sâu.” Anh hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Cả cơ thể Tường Ly cứng đờ lại.

Chính là quái vật giống cá sấu mà trước đó Lục Đông Thâm đã hội ngộ trong đầm lầy ư? Nó quả nhiên vẫn cứ mò đến đây.

Đúng vào lúc này, con thú khổng lồ ấy bèn dùng cơ thể kèn cang của mình huých vào lều một nhát. Có lẽ phát giác ra bên trong có người, nó trở nên vô cùng nóng, thờ phỉ phò cọ mình vào vách lều. Tường Ly mượn ánh sáng ngọn lửa, thừa cơ liếc thấy cái miệng nhọn hoắt dài thòng loòng của nó, một cơ thể bốn chân khổng lồ kéo theo một chiếc đuôi cực dài.

Còn cả đôi sừng đồ nữa.

Dựng đứng trên đỉnh đầu, sắc nhọn mà lại vòng cung, thoát nhìn trông giống như một đôi sừng tê giác, nhưng quan sát thì lại dài hơn hẳn.

Thấy con quái thú bên ngoài quá kích động, Tường Ly gần như nín thở.

Lúc trước, sau khi nghe thấy Lục Đông Thâm miêu tả một lượt về con quái thú này, cô cũng đã tự tưởng tượng về hình ảnh của nó trong đầu, nhưng tuyệt nhiên không thể ngờ nó lại lớn đến vậy. Quan trọng hơn cả là, nó ở trong đầm lầy cách đây hàng nghìn mét vậy mà vẫn tìm tới được.

Sức tấn công của nó dĩ nhiên không cần nghi ngờ, chỉ riêng thể hình vĩ đại của nó thôi cũng đã đủ để nghiền nát cô mấy lần.

Cô kéo tay Lục Đông Thâm ra, không dám lớn tiếng hỏi. Cô quay đầu nhìn anh, Lục Đông Thâm cúi xuống, cô ngửa cổ lên thì thầm vào tai anh: “Anh từng nhìn thấy nó rồi, khả năng đánh thắng là bao nhiêu phần trăm?”

Bờ môi mềm tỏa mùi hương thơm như hoa lan, giống như những sợi tơ len lỏi vào tai anh, rồi rơi vào trái tim anh.

Bờ môi anh cọ sát, áp nhẹ lên vành tai cô, thì thầm: “Chạy thoát thân được là tốt rồi”. Rõ ràng đang ở trong thời khắc nguy hiểm nhưng cảnh tượng này lại khiến bốn chữ lướt nhanh qua đầu Tường Ly: Tai áp má kề.

Cô quay đi, né tránh hơi thở của Lục Đông Thâm. Cô giờ tay lục tìm con dao Phần Lan của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi mà sợ nó thì tên của tôi sẽ bị viết ngược!”

“Đừng cố thể hiện.” Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt eo cô: “Chắc chắn là nó có một cái mũi nhạy bén, dọc đường người thấy mùi máu nên tìm tới đây, nghĩ cách dụ nó đi là được”.

Tuy nói thì nói vậy nhưng tay kia anh vẫn cảm chắc con dao Thụy Sĩ, đề phòng vạn nhất.

Tường Ly cũng biết, có những loài động vật mà khứu giác rất mẫn cảm, nhất là ở núi Kỳ Thần này, những loài vật kỳ quái đó có thể ngửi thấy mùi vị cách cả ngàn dặm là chuyện không quá kỳ lạ. Nói thật, cô cũng không muốn đầu chính diện với nó, lỡ có bỏ mạng, thì việc phải chết trong tay loài vật nào cô cũng chưa biết, thiệt thòi biết bao.

Ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người lấy nốt chỗ gỗ nổi trong ba lô ra. Mùi của nó có thể giấu đi mùi máu, mặc dù không còn quá nhiều nhưng ít nhiều có thể có chút tác dụng.

Trên người cô có vết thương nên Lục Đông Thâm không cho cô nhúc nhích bừa bãi. Anh cầm lấy cổ gỗ nổi trong tay cô, vò nát theo yêu cầu của cô. Dịch của nó sau khi tiết ra sẽ khiến loại cỏ này có mùi càng nồng hơn. Chúng được Lục Đông Thâm rắc đều xung quanh lều.

Tường Ly ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chăm chăm con quái vật đang di chuyển vòng vòng bên ngoài.

Cô chợt nhớ tới công viên Kỳ Jura.

Chưa biết chừng loài sinh vật ngoài kia còn có lịch sử lâu đời hơn cả khủng long ấy chứ.

Sau khi rắc xong cò, Lục Đông Thâm cũng theo dõi tình hình bên ngoài với ánh mắt đầy cảnh giác.

Con quái thú đó đang chậm chậm bò, chốc chốc còn phả hơi thở hầm hê vào lều, móng vuốt có lực, dẫm lên lớp sỏi đá bên ngoài, phát ra những tiếng sột soạt, lọt vào tai nghe rất khó chịu.

Nhưng nó không tấn công thêm bước nào nữa, chỉ bò quanh quanh như thế. Có lẽ cò gỗ nổi đã có tác dụng, làm nhiễu loạn sự phán đoán của nó.

Nhưng, nó còn chưa đi phút nào, họ còn nguy hiểm thêm phút ấy.

Tường Ly và Lục Đông Thâm không ai nói gì, trong lều im phăng phắc. Bóng con thú in trên vách lều, lúc to lúc nhỏ, là những lúc nó đi xa rồi tiến lại gần.

Bàn tay cầm con dao Phần Lan có hơi trượt.

Bấy giờ Tường Ly mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi.

Cứ như vậy, qua khoảng mười mấy phút nữa, chiếc bóng dần dần biến mất, tiếng sột soạt bên ngoài cũng hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly rón rén đi tới bên cạnh Lục Đông Thâm, hỏi anh bằng khẩu hình miệng: Đi chưa?

Lục Đông Thâm lắc đầu, ra hiệu cho cô không cần quá căng thẳng.

Lại đợi thêm một lúc nữa, bên ngoài thực sự không còn điều gì khác lạ, hai người mới yên tâm hẳn.

“Cô ở yên trong lều chờ đợi, tuyệt đối đừng đi ra.” Lục Đông Thâm quyết định đi ra ngoài xem xét tình hình, chỉ khi nào tận mắt thấy không còn nguy hiểm nữa, anh mới yên tâm.

Cánh tay anh chợt bị Tường Ly giữ lại.

Nhưng sau khi níu lấy, chính cô cũng giật mình. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình muốn giữ anh, giống như động tác này hoàn toàn vô thức vậy.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười, giờ tay lên xoa đầu cô: “Không sao đâu”.

Một câu nói nhẹ nhàng, bình thản mà tràn đầy sức mạnh.

Tường Ly buông tay.

Nhưng chính vào giây phút anh vừa vén lều lên, bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động. Tường Ly quay phắt lại, nhìn thấy một bộ nanh nhọn hoắt đang đâm vào trong lều, ngay sau đó, một cái miệng giống hệt cá sấu tức tốc lao vào theo, há to quắp đi chiếc ba lô rồi lòi ra ngoài.

“Này!”

Tường Ly nhận ra đó là chiếc ba lô của Lục Đông Thâm. Cô sốt sắng, lập tức nhảy bật lên, một tay móc lấy dây đeo ba lô, một giây sau đã bị con quái thú lôi tuột cả ra ngoài lều...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không Phải Chuyện Một Cô Gái Bình Thường Có Thể Làm Được

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Biến cố xảy ra quá chóng vánh, trước sau chẳng qua chỉ vài giây.

Khi Lục Đông Thâm phản ứng lại thì Tường Ly đã bị lôi đi rất xa rồi.

Căn lều trước mắt xảy ra một trận rung chuyển dữ dội, sau đó là âm thanh con quái vật khổng lồ kia đè lên mặt đất.

Dưới màn đêm, loáng thoáng nhìn thấy bóng của con quái thú, giống như nó đang lôi kéo gì đó. Lục Đông Thâm tức tốc lao lên, nhưng chỉ thấy cảnh con thú đỏ tung Tường Ly lên cao, rồi há rộng cái miệng đỏ khè những máu.

Anh dốc hết sức bình sinh để xông tới, nhưng thật ra trái tim đã lạnh ngắt đi quá nửa, nhất là khi phải giương mắt chứng kiến Tường Ly bị nuốt vào miệng con quái thú.

“Tường Ly!” Lục Đông Thâm gào lên điên cuồng.

Một giây sau, tình hình trước mắt đã xảy ra biến chuyển.

Con quái thú đỏ không thể ngậm miệng vào được, ra sức lăn lộn dưới đất. Cơ thể khổng lồ bỗng chốc đập tung bùn dưới đất lên, hình thành lên một vòng xoáy bụi bẩn cực lớn, khiến Lục Đông Thâm nhất thời không nhìn rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bụi đất mù mịt khắp trời, khiến người ta ho sặc ho sụa. Lục Đông Thâm đang định lao vào trong thì thấy xoáy đất từ từ rơi xuống.

Mọi thứ trước mắt đều đã trở nên bùng sáng, rõ ràng.

Nhưng cũng chính vào giây phút sáng sủa ấy, Lục Đông Thâm đã chột khựng lại, đáy mắt sùng sốt.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Giây phút này, nó mang một cái lạnh thực sự cắt da cắt thịt.

Ngay giữa miệng con quái thú bị đâm dựng đứng một cây gậy bằng gỗ thô kệch, trên cây gậy gỗ vẫn còn treo chiếc ba lô của anh, chính vì cây gậy này mới khiến nó không thể nào ngậm miệng lại được.

Khi nhìn sang Tường Ly, chẳng biết cô đã thoát ra khỏi miệng con quái thú từ khi nào, cười lên trên người nó, một tay bám chặt lấy một bên sừng trên đầu nó, tay kia giơ cao con dao.

Ánh trăng mờ ảo càng khiến con dao Phần Lan trở nên sáng rực.

Dưới bầu trời đêm, chỉ nhìn thấy bóng dao lướt qua thật nhanh, tia sáng lạnh ngắt thoáng xuất hiện. Tường Ly giơ con dao lên rồi đâm xuống một cách gọn ghẽ, nhanh chóng. Lưỡi dao sắc nhọn xuyên mạnh vào trong đầu con quái thú.

Nó phát ra một âm thanh gào rú, con đầu kịch liệt khiến nó liều mạng lăn lộn. Tường Ly cũng chao đảo theo, nghiêng ngã như một người giấy vậy.

“Cẩn thận!”

Lời nhắc nhở của Lục Đông Thâm vừa dứt thì thấy Tường Ly cầm chắc chuôi dao, cắn chặt răng, dùng sức. Lưỡi dao ánh lên quét thẳng một đường dọc cơ thể nó. Cô đã thẳng thừng rạch mở một lỗ lớn phía sau lưng con thú.

Máu cứ thế trào ra.

Lần này con thú kêu lên điên cuồng thật sự, cơ thể to lớn chao đảo hết sức, cố gắng giãy giụa lần cuối cùng. Ai ngờ Tường Ly sống chết không buông tay, vẫn một tay nắm sừng, một tay nắm dao.

Cuối cùng, con thú không chịu nổi vết thương, ngã rầm một cái xuống đất.

Tường Ly cười trên người nó, thở hồng hộc vì mệt, bàn tay đang nắm chặt sừng cũng run lên lẩy bẩy. Cho tới khi con thú không còn giật lên đùng đùng nữa, cô mới thả tay ra, rồi lại dùng sức rút con dao ra, nhảy ra khỏi người con thú.

Khi chạm xuống đất, cô bỗng cảm thấy cả hai chân đều đang run lên từng cơn.

Lục Đông Thâm gạt con dao Thụy Sĩ vào hông, bước lên xem Tường Ly.

Bầu trời đen đặc như làm ngưng đọng cả cơ thể cô, đằng sau lưng là con quái thú đã bị giết chết. Cô đứng đó, mặt và tóc tai đều bết máu, còn có cả những tia máu bắn thẳng vào mắt, làm đôi mắt cô cũng đỏ rực lên.

Là máu của con thú.

Trong tình huống giao tranh giữa sống và chết ấy, cô lại hoàn toàn không tổn thất gì, có thể giết được con quái vật đó bằng tay. Quá trình ấy cực ngắn, nhưng đủ để nhìn thấy sự bình tĩnh, điềm đạm của cô, đủ để thấy sự tàn nhẫn, máu lạnh của cô.

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Cảnh tượng vừa rồi anh đã quan sát trọn vẹn. Khi giết con thú, đôi mắt cô không còn ôn hòa, thậm chí còn có một tia tàn độc hơn cả con thú. Động tác giờ dao lên và hạ dao xuống cực kỳ dứt khoát, đó không phải là chuyện một cô gái bình thường có thể làm được.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, máu của con quái thú ở trong mắt cô càng giống như cô đã giết đến đỏ mắt, khắp người tràn ngập một mùi hoang dã.

Con dao trong tay Tưởng Ly đỏ rực, máu của con thú chảy thành dòng tập trung trên đầu dao, nhỏ xuống từng giọt. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ba lô của anh vẫn còn treo trên miệng nó, anh đi lấy đi, tôi hết sức rồi...”.

Dứt lời, chân cô lập tức mềm nhũn.

Lục Đông Thâm giờ cánh tay ra, kịp thời đỡ lấy cô: “Một cái ba lô thôi mà, cô có bị ngốc không vậy?”.

Chính vào khoảnh khắc vừa rồi, anh bỗng nhiên hoảng sợ. Anh sợ cô cứ thế biến mất. Cảm giác này, anh chưa bao giờ có.

Nghĩ như vậy, cánh tay anh bắt giắc siết chặt, ôm cô vào lòng.

Nhưng chỉ một giây sau, Tưởng Ly đã giết chết mọi xúc động. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh, anh à! Đau! Bả vai tôi bị thương đó, này...”.

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó liền buông tay ra. Nhìn cô, anh không biết nên khóc hay cười, lại bỗng nhiên cảm thấy tâm lý vừa rồi của mình cũng thật buồn cười. Suýt nữa thì anh quên mất, cô là người của Đàm Diệu Minh.

Anh giờ tay lên lau vết máu trên mặt cô và nói: “Không ở đây được nữa rồi, dọn dẹp đi, chúng ta quay về ngay trong đêm nay”.

Giết được con thú rồi, không đồng nghĩa với việc họ đã bình an vô sự. Ngược lại, họ chỉ càng thêm nguy hiểm. Con thú trong đầm sâu thích mùi máu tanh. Tưởng Ly đã động dao, máu của nó giờ chảy lênh láng khắp nơi, chưa biết chừng lại kéo các con khác trong đầm lầy đến. Tới lúc đó sẽ không chỉ có một con, thế nên việc khẩn cấp trước mắt là phải chạy ngay.

Tưởng Ly cũng hiểu ý anh, lập tức gật đầu.

Dù sao thì cũng đã lấy được dịch xạ hương, lần nữa thêm ở núi Kỳ Thần cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ở đây vô vàn nguy hiểm, ở thêm một giây là sẽ nguy hiểm thêm một giây. Tuy rằng đi đêm cũng khá nguy hiểm nhưng cũng may là đường quay về, cô chỉ cần bám theo những ký hiệu mình đã đánh dấu lúc tới thì cũng không có quá nhiều vấn đề...

[...]

Thiên Thành Phú nằm tại một góc trong thành phố Thương Lãng, là một club cao cấp nơi những người có tiền hưởng thụ niềm vui. Xét về quy mô, tuy rằng nó không thể sánh với Hoàng Thiên tầm cỡ nhất nhì Thương Lãng, nhưng thắng ở chỗ có nhiều loại dịch vụ khác nhau.

Ông chủ đứng sau lưng Thiên Thành Phú là Long Quý, người ra mặt giải quyết các công việc làm ăn chính là người luôn đi bên cạnh hắn, Thiên Dư. Từ vài năm về trước, Thiên Thành Phú chắc chắn là một club danh nổi như cồn, hấp dẫn người có tiền ở cả các tỉnh lân cận Thương Lãng tới vui chơi. Mọi người lao đến, tất cả đều nhắm vào người đẹp hàng đầu, Phù Dung.

Nói đến Phù Dung thì đúng là người đẹp như tên, ra tay rộng rãi lại không đánh mất vẻ yêu mị, kiều diễm của mình. Nghe nói, nét quyến rũ của cô ấy toát ra từ từng lỗ chân lông, đàn ông chỉ cần liếc nhìn đã không cất bước đi được nữa.

Hoa khôi dĩ nhiên phải có quy tắc của hoa khôi, không phải hạng đàn ông nào cũng tùy tiện theo. Không phải một người có thân phận, có địa vị, sao có thể lọt vào mắt xanh của Phù Dung? Nhưng như vậy lại càng thu hút không ít người đàn ông có quyền có thể ngàn dặm xa xôi, nghe lời đồn tìm đến, không ngại vùng tiền như rác.

Nhưng sau khi Hoàng Thiên ra đời, việc làm ăn của Thiên Thành Phú cũng lao đao theo. Thậm chí ngay ngày đầu tiên khai trương, Hoàng Thiên đã cấp được “nàng Phù Dung” đỉnh cao của Thiên Thành Phú, cú đánh bất ngờ khiến Long Quý trở tay không kịp.

Về mặt quy mô, Hoàng Thiên hoàn toàn áp đảo Thiên Thành Phú, về nguồn khách cũng cao hơn hẳn. Thiên Thành Phú nhắm vào những người có tiền để mở cửa tiếp đón, chỉ cần bạn có tiền, bạn sẽ được tiếp đón như khách quý. Còn Hoàng Thiên thì khác, người có tiền cũng phân cấp bậc, mấy kẻ nhãi nhép dĩ nhiên không thể bước vào cửa lớn của Hoàng Thiên, có tiền còn phải có thế, người quyền lực mới là nguồn khách quan trọng ở đây.

Ông chủ của Hoàng Thiên là một người đàn vạm vỡ ngoài bốn mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn. Long Quý nhận ra hắn. Người trong giang hồ đều gọi hắn là Ngũ ca. Nghe nói người này xuất thân là lính đánh thuê, sau này phạm tội, bị giam vài năm tù, sau đó ra ngoài trở thành ông chủ của Hoàng Thiên.

Nhưng cũng lại có người nói Ngũ ca chỉ là bù nhìn, ông chủ lớn thật sự đằng sau Hoàng Thiên là Đàm Diệu Minh.

Long Quý tin vào lời đồn trên giang hồ. Đàm Diệu Minh là kẻ tinh ranh, rất nhiều việc làm ăn đều không lộ mặt, cứ lảng lạng âm thầm kiếm tiền là được...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Bị Đào Quá Nửa Giang Sơn

Đàm Diệu Minh đôi tính đôi nét ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành phát luật vậy?

Nhưng mấy ngày nay, Thiên Thành Phú lại đông người đến phát sợ, nguyên do là vì Hoàng Thiên đang nghỉ để sửa chữa. Trong tình hình này, Long Quý càng tin rằng Đàm Diệu Minh chính là ông chủ đứng phía sau Hoàng Thiên. Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, mấy ngày nay Đàm Diệu Minh bị điều tra thì Hoàng Thiên cũng tạm dừng hoạt động?

Long Quý mấy hôm nay rất dễ thờ. Thiên Dư giữ cho hắn một phòng VIP, rồi lại lệnh quản lý tìm hai em gái mới tới để hắn ngắm chơi.

Nói ngắm chơi chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Phàm là những cô gái mới tới club đều sẽ phải đưa tới cho Long Quý duyệt trước. Tướng mạo bình thường thì sẽ bị Long Quý đuổi đi ngay hôm đó, còn ai được Long Quý ưng ý sẽ bị giữ lại một đêm. Hôm sau khi bước ra khỏi phòng của Long Quý, chắc chắn người đó sẽ thương tích đầy mình, sau đó mới có được một chân ở Thiên Thành Phú từ đó về sau.

Các cô gái đến với Thiên Thành Phú đều biết Long Quý hành hạ người ta biến thái đến mức nào. Các cô gái từng bị hắn chà đạp nếu không vì tiền thì đã nghĩ tới chuyện tự sát từ lâu. Cũng có người muốn chuyển sang nương tựa Hoàng Thiên, nhưng điều kiện nhận gái của Hoàng Thiên yêu cầu quá cao, không những phải xinh đẹp lại còn phải học cao, có giáo dục, có văn hóa, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chủ đề Nam Bắc Tây Đông gì cũng nói được hết, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng rành, đây cũng là lý do các cô gái đều phải lần lượt lùi bước.

Hai cô gái mới tới khá hợp mắt Long Quý. Hắn trái ôm một người, phải ôm một người, há to cái miệng với hàm răng dát vàng ra định hôn lên mặt một cô. Có lẽ cô gái đó chịu không nổi mùi rượu hôi hám trong miệng hắn nên khẽ nhủ mày, lập tức bị đôi mắt tinh ranh của Long Quý phát hiện ra.

Hắn giơ tay tát một cú trời giáng, khiến cô gái lăn từ trên sofa xuống thảm trải sàn, một bên má đỏ rực lên. Trong phòng VIP còn vệ sỹ đứng đó, thấy vậy bèn tiến lên, đá bay cô gái ra xa, chửi rủa lia lịa: “Mẹ kiếp, dám đắc tội với Long gia của bọn tao, mày không muốn sống nữa hả?”.

Cô gái đó đau đớn lăn lông lốc trên mặt đất. Cô còn lại người run lên như cây sậy. Thấy Long Quý đánh mắt quá, cô ấy lập tức tươi cười như hoa, nép vào lòng hắn.

Khi Thiên Dư bước vào trong phòng VIP, cô gái bị đánh đang phải chịu phạt. Quý rạp xuống đất với cơ thể không một mảnh vải, tay giơ cao một chiếc khay, trên khay bày đủ các loại rượu. Có vệ sỹ đang đứng bên cạnh nhỏ nhen vào người cô ấy, chỉ cần cô ấy hơi cử động, làm rơi rượu, đòn roi sẽ chờ sẵn.

Thiên Dư nhìn thấy cảnh ấy, vẫn lẳng lặng không nói gì, tình huống này anh ta đã nhìn riết thành quen. Anh ta đi tới bên cạnh Long Quý, cúi đầu thì thầm một câu bên tai hắn. Long Quý nghe xong chợt nhủ mày: “Hắn đến đây làm gì?”.

Đang nói thì cánh cửa phòng VIP đã bị đẩy ra.

Vệ sỹ của Long Quý đứng trước cửa bị đám vệ sỹ đi vào ép qua một bên. Tề Cường đi trước dẫn đường. Sau khi Tề Cường đẩy cửa ra, vệ sỹ lập tức xếp thành hai hàng, tay chấp sau lưng. Đàm Diệu Minh bước vào, mặc áo vest đen, quần Âu đen, khoác thêm một chiếc áo dạ lông cừu cùng màu dài tới đầu gối, khí thế vô cùng rầm rộ.

Trên hành lang, nhân viên phục vụ và các cô gái trong club đứng đầy, đang bàn tán xôn xao.

Cửa phòng được đóng lại, ngăn hoàn toàn các ánh mắt bên ngoài.

“Thì ra là Đàm gia ghé chơi.” Long Quý cười ha ha, đứng lên, thực ra trong lòng đang tính toán mục đích của anh khi tới đây.

Đàm Diệu Minh không hòa theo sự nhiệt tình của Long Quý, anh đi thẳng tới trước sofa, ngồi xuống. Long Quý đã quá quen với phong cách làm lì, u ám của Đàm Diệu Minh, nên cũng không phần nộ chỉ vòng sang ngồi phía đối diện, đánh mắt ra hiệu cho Thiên Dư.

Thiên Dư tiến tới, chủ động châm thuốc cho Đàm Diệu Minh.

Nhưng anh không nhận, chỉ nghiêng đầu nhìn Tề Cường. Tề Cường đưa thuốc lá cho anh. Anh đón lấy, ngậm vào miệng. Tề Cường lục tìm bật lửa rồi châm thuốc cho anh.

Khói thuốc vẩn vít, làm mờ đi khuôn mặt cương nghị của Đàm Diệu Minh.

Cô gái ngồi bên cạnh Long Quý len lén liếc nhìn Đàm Diệu Minh ở đối diện. Đàm gia danh nổi như cồn, dù cô gái nào nhìn thấy lòng cũng phải ngửa ngáy không yên.

“Long Quý, club này kinh doanh cũng khá đấy.” Đàm Diệu Minh hững hờ mở lời.

Long Quý là kẻ sành sỏi giang hồ, dù bây giờ địa vị của hắn ở đâu thì người trên giang hồ gặp mặt vẫn phải gọi hắn một tiếng “Long gia”. Đàm Diệu Minh rõ ràng trẻ tuổi hơn hắn vậy mà xưa nay luôn gọi thẳng tên hắn, việc này khiến Long Quý bất mãn vô cùng, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Long Quý nghe xong cười phá lên: “Chỉ là hạng tép riu thôi, làm sao so được với Hoàng Thiên? Nghe nói Hoàng Thiên bây giờ mỗi ngày thu về hàng ngàn, Thiên Thành Phú của tôi làm sao dám bì. À, nói tới đây tôi mới chợt nhớ ra...” Hắn hơi đổ người về phía trước: “Sao Hoàng Thiên lại trùng hợp đóng cửa sửa chữa vậy? Lẽ nào ông chủ của nhà ấy cũng giống như Đàm gia, gần đây bạn không ngóc đầu lên được?”.

Mấy ngày nay, Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan treo niêu tuy không bắt được chứng cứ gì xác thực nhưng các club, vũ trường cũng không còn rầm rộ như trước, rõ ràng là có ý né tránh, chỉ kinh doanh những ngành được cho phép. Đây chính là một cơ hội cho Long Quý thở.

Đàm Diệu Minh nhả ra một làn khói, nửa đùa nửa thật: “Hoàng Thiên không tạm dừng thì làm sao Thiên Thành Phú thở nổi? Sao, anh bị Hoàng Thiên chèn ép lâu quá thành quen à?”.

Long Quý bị Đàm Diệu Minh nói có phần bẽ bàng, nhưng cũng không dám lật bàn. Ngừng một lát, hắn đánh mắt nhìn cô gái đang chịu phạt bên cạnh, quát tháo: “Sao có mặt mà không thấy Thái Sơn? Bò qua phục vụ Đàm gia đi!”.

Cô gái kia dè dặt chiếc khay xuống, cũng không dám đứng lên, cứ thế bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh, quỳ gối rót rượu cho anh.

“Đám gà non mới tới chưa hiểu chuyện, để Đàm gia chê cười rồi.” Long Quý đón lấy ly rượu cô gái trong lòng đưa, bàn tay béo tốt bầu qua bầu lại trên người cô ấy một cách không yên phận: “Cô gái này trông cũng khá lắm. Đàm gia có ưng không? Nếu ưng thì cứ mang đi, dạy bảo cho tử tế”.

Cô gái chịu phạt ngay từ đầu đã biết người bước vào là Đàm gia, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Giờ nhân lúc đưa rượu mới dám ngược mắt, vừa liếc đã bắt gặp một khuôn mặt tuấn tú, sự âm ức trong lòng quả thực cũng giảm đi nhiều, cơ thể linh hoạt tự động áp sát.

Nhưng ly rượu còn chưa chạm được vào tay Đàm Diệu Minh, anh đã chặn lại. Tề Cương quát lên với Long Quý: “Bắt Đàm gia dạy bảo gái họ các người ư? Long Quý, anh chán sống rồi phải không?”.

Long Quý mặt lạnh ngắt, trong ánh mắt toát ra nộ khí rõ ràng. Thiên Dư nhìn thấy hết, tiến lên giật tóc cô gái kia, tránh xa ra khỏi Đàm Diệu Minh rồi quát: “Mẹ kiếp! Ngốc nghếch vụng về làm cả hai gia không vui. Người đâu, lời cổ nó ra ngoài, giải quyết gọn gàng!”.

Trong phòng có người của Long Quý, nghe xong bèn tiến lên bắt lấy tóc của cô gái kéo ra ngoài. Cô gái kia ra sức giãy giụa, gào lên điên cuồng, liều mình thoát thân, bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh không ngừng dập đầu: “Đàm gia, ngài khoan hồng độ lượng, hãy tha cho tôi đi!”.

“Ồn chết đi được, lôi ra ngoài cho tao!” Long Quý nổi giận.

Vệ sỹ vừa định tiến lên thì Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Long Quý, xuất phát từ nghĩa khí giang hồ, hôm nay tôi đến là để thông báo với anh một tiếng. Tôi muốn lấy bốn nơi hoạt động anh đang nắm quyền: Vọng Giang Lầu, Thiên Hi Hội, Lạc Đô và cả Thiên Thành Phú hiện tại”.

“Cái... Cái gì?” Long Quý sững người, quên luôn cả việc bảo vệ sỹ xử lý cô gái.

Tề Cương đứng bên nói: “Đàm gia nói một lời không nói hai, muốn lấy bốn nơi đó là chắc chắn sẽ lấy. Sao anh nói nhiều lời vậy?”.

Vọng Giang Lầu là tửu trang, Thiên Hi Hội là sòng bạc ngầm, Lạc Đô là vũ trường. Ngoài Thiên Thành Phú ra thì ba nơi còn lại đều là sản nghiệp của Long Quý, hơn nữa kinh doanh không tệ.

Chẳng khác nào đào đi quá nửa giang sơn của hắn.

“Đàm Diệu Minh!” Long Quý nổi giận, đập bàn đứng lên: “Mẹ kiếp, mày tưởng Long Quý này dễ bắt nạt lắm sao? Khi tao lặn lội giang hồ, chẳng biết mày đang còn bú sữa của ai! Ít nhiều gì tao cũng là bậc bề trên của mày, mày không chịu nể mặt chút nào? Nói đòi bốn nơi là đòi bốn nơi? Dựa vào đâu? Tao cảnh cáo mày, làm người đừng có quá đáng như thế, giữ đường lùi cho người khác chính là giữ mạng sống cho mình!”.

Đàm Diệu Minh dùng tay từ từ vẩy về đầu thuốc, rồi ném vào trong gạt tàn. Anh đứng dậy, nhìn Long Quý và nói: “Thì ra anh cũng biết giữ đường lùi cho người khác là giữ mạng sống cho mình cơ đấy? Thật thú vị”.

Long Quý nheo hai mắt lại: “Mày nói vậy là có ý gì?”.

“Ba ngày.” Đàm Diệu Minh cất giọng lạnh nhạt: “Ba ngày sau tôi chưa nhìn thấy hợp đồng chuyển nhượng thì đừng trách tôi không khách khí. Tới lúc đó, sẽ không chỉ đơn giản là lấy đi bốn nơi làm ăn thôi đâu”.

Dứt lời, anh quay người rời đi.

Long Quý tức đến mặt co giật.

Đám vệ sỹ cũng lần lượt ra ngoài. Tề Cương đi cuối cùng, nhìn Thiên Dư một cái rồi giơ tay vỗ vỗ lên mặt anh ta, cú vỗ khá mạnh, cất một nụ cười âm u: “Mày chính là Thiên Dư? Nhóc con, cứ đợi đấy”.

Sau khi cả đoàn người đi khỏi, bên này Long Quý lật bàn: “Mẹ nó, thế là ý gì? Đàm Diệu Minh vuốt mặt không nể mũi à?”.

Thiên Dư ra hiệu cho đám vệ sỹ đứng bên, chúng tiến tới, quát lên với hai cô gái: “Cút hết ra ngoài!”.

Hai cô gái cũng chỉ muốn đi thật nhanh. Cô gái đang chịu phạt như được cứu sống, quần áo còn chẳng kịp mặc, cứ thế cuống cuồng bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại người mình, Thiên Dư cũng nói thẳng.

“Long gia, lần này Đàm Diệu Minh tới, khí thế bùng bùng, có vẻ kỳ lạ, ngài nên đề phòng một chút.”

“Sao? Hắn có mười cái gan cũng không dám làm gì tao!” Long Quỷ cứng miệng: “Chỉ cần dẹp được hắn bên phía thương hội thì sau này gặp tao, đến rắm hắn cũng không dám đánh!”.

Thiên Dư trầm mặc, lòng đầy tâm sự.

Ban này Long Quỷ chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng. Bao năm qua, không phải hắn không biết thế lực của Đàm Diệu Minh lớn đến cỡ nào. Thậm chí việc làm ăn của Đàm Diệu Minh đã dính tới các thành phố ven biển. Nhưng cảng biển giàu đến chảy mỡ Đàm Diệu Minh nhúng tay vào không ít. Có thể làm tới cảng biển chúng tỏ điều gì? Kinh doanh chính quy thì không có gì để nói, nhưng nếu làm ăn ngầm thì sao? Vậy mà Đàm Diệu Minh vẫn không sợ ai, thì hoặc là thế lực quá mạnh, hoặc là phải có chống lưng.

Dưới sự thúc đẩy của một nguồn lợi khổng lồ, các nguồn sức mạnh phía sau Đàm Diệu Minh lại càng nhiều hơn.

Long Quỷ nghĩ vậy lại cảm thấy hối hận. Bao nhiêu năm nay hắn chỉ làm những làm cuội, giương mắt nhìn một kẻ ít tuổi hơn mình là Đàm Diệu Minh cười lên đầu, dĩ nhiên rất tức giận. Các thành viên chủ chốt trong Thương hội Thương Lãng đều là những người từng cùng hắn lăn lộn giang hồ, xét về giao tình thì còn vượt trên cả Đàm Diệu Minh, nghĩ vậy, Long Quỷ cũng thấy yên tâm hơn phần nào.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm của Thiên Dư, chút yên tâm ấy lại tan biến. Hắn vắn về điều gì gà trong tay, châm lên: “Mày nói xem, thế là có ý gì?”.

“Lúc trước chúng ta chém hắn một nhát, chẳng qua chỉ muốn khiến hắn mất mặt trong thương hội, Hội trưởng thương hội sẽ bị điều tra. Không cần biết vì nguyên nhân gì, cũng sẽ bôi đen danh dự của thương hội. Chuyện này mà đến tai người dân thì uy tín của Đàm Diệu Minh sẽ đi tong. Nhưng Đàm Diệu Minh này thật kỳ lạ, sao lại chủ động đóng cửa chỗ làm ăn của mình chứ?”

Vốn của Đàm Diệu Minh nhiều thế nào không ai nắm rõ. Nhưng họ biết, chỉ riêng việc tổ giác không thể động tới gốc rễ của anh. Mà bọn họ cũng không nghĩ đến việc ấy. Chỉ muốn Đàm Diệu Minh ngoan ngoãn lui khỏi thương hội là được rồi. Đàm Diệu Minh có ngành nghề của riêng mình, có cả những nơi hoạt động ngầm. Nhưng cho dù như vậy, thì cũng không ai dám động vào, cho dù là Hoàng Thiên thì lần nào cũng an toàn vượt qua được những lần quét các ổ mại dâm, ma túy.

Long Quỷ rít xì gà, rồi nhả mạnh khói ra, rất lâu sau mới nói: “Mẹ nó, đúng là thằng cáo giả, biết tàn nhẫn với chính mình, đóng cửa nơi làm ăn của mình, định làm dân lành à?” Nói tới đây, hắn cười khẩy: “Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành pháp luật vậy?”.

“Có lẽ... không phải là sợ.” Thiên Dư nét mặt lo lắng.

Long Quỷ sững người, nhìn thẳng vào đôi mắt đăm chiêu của Thiên Dư, chẳng hiểu sao, sống lưng lại lạnh toát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chúng Ta Lạc Đường Rồi

Núi Kỳ Thần, lúc bình minh.

Lục Đông Thâm và Tường Ly không nghỉ ngơi một giây phút nào, chỉ thu dọn hành lý một cách đơn giản rồi bắt đầu hành trình trở về.

Bộ răng sắc nhọn của con thú đó đã phá nát túp lều duy nhất giúp họ tránh mưa tránh gió. Trước khi đi, Tường Ly còn ngồi xỏm xuống đất, quan sát cả một lỗ hồng cực lớn trên miếng bạt chắn gió, chỗ rộng nhất phải lên tới hai mét, thể hiện thành từng đường dạng răng cưa, hoàn toàn không còn sử dụng được nữa.

Lục Đông Thâm thấy cô quan sát đến thất thần bèn hỏi cô đang nghĩ gì. Cô chống tay lên cằm, ngược nhìn anh một lúc rất lâu rồi hỏi một cách nghiêm túc: “Anh có thể chế tạo kiểu cung tên nguyên thủy nhất để bắt thú, chắc việc vá lại lều không làm khó được anh chứ?”.

Lục Đông Thâm thấy câu hỏi của cô không nghiêm túc nên cũng mặc kệ.

Cô đi theo phía sau anh, ra sức trêu chọc: “Anh thử soi chỉ bằng tơ tằm đi, nhiều nghề thì sống lâu mà”.

Không còn lều nữa cũng tốt, dọc đường quả thật nhẹ nhàng hơn không ít.

Màn đêm và bình minh đang ra sức lôi kéo lẫn nhau, giống như một lần hồi sinh trong đau đớn. Từng chút ánh sáng nơi đường chân trời đang cố gắng kéo rách một góc của bóng đêm ra, sau đó, ánh sáng và bóng tối đan cài, chong chéo lên nhau, thẩm thấu vào nhau từ từ.

Chỉ có điều, trong rừng sâu nhiều chướng khí, trời tối đen xì, chút ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh chẳng thể xuyên thấu được âm u, chỉ lơ mờ như phủ lên một cái bóng vô hồn. Nhưng ngàn dặm có tầng mây. Sự giao thoa giữa tối và sáng giống như tầng tầng lớp lớp vảy cá, vảy màu đen nhưng rìa lại tỏa ra chút ánh sáng.

Suốt dọc đường, Tường Ly đánh dấu không ít ký hiệu. Đương nhiên, loại ký hiệu này không thể đơn giản là một sợi dây đỏ, vài viên đá xếp tầng gì đó. Một là sẽ dễ lại mạnh mẽ cho những kẻ có mưu đồ bất chính, hai là sẽ bị các loài thú phá hoại. Ký hiệu mà cô để lại đã được cải biên thông qua những ký hiệu tiêu chuẩn khi đi thám hiểm nơi hoang dã, vừa kín đáo vừa chuyên nghiệp, hình thành nên một loại ký hiệu bản thân mình có thể hiểu được.

Như vậy, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một đồng tạp nham, nhưng người có kinh nghiệm đã ngoại cực kỳ phong phú vẫn có thể nhìn ra được tính quy luật của nó. Đây cũng chính là nguyên nhân Tường Ly nghỉ ngơi Lục Đông Thâm.

Đường về đã dễ đi hơn nhiều, chỉ ít thì sau khi đi một lượt là có thể tự động né tránh nguy hiểm. Thế nên tâm trạng Tường Ly lần này cũng nhẹ nhõm hơn.

“Tôi kể cho anh một truyền thuyết trước bình minh nhé?” Tường Ly một tay khua ngọn đuốc làm bằng gỗ tùng hương, con dao Phần Lan vẫn luôn dắt sẵn ở thắt lưng.

Phía trước không sáng sủa, vẫn còn bị màn đêm bao trùm, chướng khí ít nhiều làm cản trở hô hấp, dính nhom nhóp lên mũi.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh mở đường, sau khi nghe xong bên hỏi cô thế nào gọi là truyền thuyết trước bình minh?

Tường Ly khua ngọn đuốc, ánh lửa soi rõ một bên gương mặt người đàn ông. Đường nét rần rờ sáng sủa lại càng được khắc sâu hơn. Anh mãi miết nhìn về phía trước, vừa nghiêm túc lại vừa cảnh giác.

“Là truyền thuyết về ngọn núi Kỳ Thần này.” Tường Ly cảm thấy có anh ở bên, cũng yên tâm hơn rất nhiều: “Ai ai cũng nói núi Kỳ Thần này thật ra chính là Côn Luân, không phải núi Côn Luân mà chúng ta thường nói đâu nhé, là Côn Luân được nhắc đến trong Sơn hải kinh. Côn Luân là nơi thượng thần ngự trị, và cũng vì ảnh hưởng của thần lực mà có thêm nhiều yêu ma quỷ quái. Cũng có người nói chúng do thượng thần tạo ra. Những yêu quái với tiên khí cao đó là loại nửa người nửa thú, giống như Nữ Oa, Khoa Phụ; Những yêu quái với tiên khí thấp khi màn đêm buông xuống sẽ hiện nguyên hình, chỉ khi gặp ánh sáng mới biến thành người. Ai cũng nói trước bình minh là bóng đêm, nhưng những con yêu quái trên núi Kỳ Thần lại mong chờ bóng đêm trước bình minh, vì đó là thời cơ tuyệt nhất để chúng biến thành hình người”.

Trong lúc nói, chân của cô bị cành cây quăn vào, Lục Đông Thâm kịp thời đưa bàn tay dài ra đỡ. Cô nói một câu cảm ơn, rồi giẫm vài cái san bằng đám cành cây phiền toái. Trong bụng cô thầm nghĩ, trong tình cảnh lúc sáng lúc tối này mà anh vẫn phát hiện ra những việc nhỏ nhặt này, sức quan sát quả là tỉ mỉ.

“Lục gian...”

Cô vừa định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã đánh mắt nhìn qua. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh rất sắc bén, như đang có ý cảnh cáo.

Tường Ly là một cô gái thông minh nhanh nhạy, cô lập tức sửa lại: “Anh Lục, anh có thích nghe truyền thuyết tôi kể không?”.

“Nghe tạm cũng được, kể tiếp đi.” Lục Đông Thâm quay đầu đi, tiếp tục tiến bước.

Vẫn chỉ là nghe tạm cũng được thôi sao? Trong bóng tối, Tường Ly thầm bĩu môi.

Vì con đường phía trước vẫn còn dài dang đặc, cô bèn kể tiếp.

“Những người có tuổi từng trèo lên núi Kỳ Thần, dĩ nhiên là mười phần chết chín. Những ai may mắn giữ lại được mạng sống kể rằng núi Kỳ Thần lúc bình minh là nguy hiểm nhất, nguy hiểm tới từ các yêu quái. Chúng hoạt động năng nổ nhất chính vào lúc này, càng thích trêu chọc người qua đường. Nhưng có những loại yêu quái không chỉ đơn thuần là trêu chọc, chúng còn biến thành người để hút đi dương khí, như vậy càng dễ ổn định hình người hơn. Nghe nói khi chúng hút dương khí thì vô cùng khủng khiếp, lúc là mặt thú, lúc lại là mặt người, hình dạng cơ thể càng kỳ quái hơn, ví dụ như động vật nhiều chân, có thể một lúc biến ra rất nhiều tay, nhiều chân, mọc ở khắp các bộ phận trên cơ thể, sau đó sẽ từ từ tan biến.” Tường Ly say mê kể, ngọn đuốc trong tay lại càng được khua hăng như múa.

“Những loài yêu quái hay gặp là gấu, mèo, chuột, sư tử gì đó, dĩ nhiên là cả các loài côn trùng. Tóm lại là rất nhiều, rất nhiều loài động vật có thể là yêu quái, ví dụ như con thú dưới đầm đã bị tôi giết chết. Ai biết được thứ nằm dưới đất bây giờ là gì chứ.”

Lục Đông Thâm đang mở đường phía trước chột dưng bước, quay đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Vậy cô là gì? Hồ ly tinh hả?”.

“Anh máng ai là hồ ly tinh vậy?” Tường Ly không vui, vòng qua anh đi thẳng về phía trước.

Cổ tay cô bị Lục Đông Thâm giữ lại, không chế cho tốc độ của cô ngang bằng với anh. Anh cười nói: “Sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế? Chẳng phải thời nay nói con gái là hồ ly tinh thường có ý khen sao?”.

Tường Ly nhướn mày, vô cùng nghịch ngợm: “Này, trường anh cho giáo viên Thể dục qua dạy Văn đây hả? Từ nay có ý khen ngợi từ khi nào thế? Tôi

là hồ ly tinh? Tôi hâm hạp anh chuyện gì? Tôi mà là hồ ly tinh thật thì tôi sẽ...’.

“Cô sẽ làm sao?”

Dưới ánh sáng là đôi mắt anh nhìn cô, ngoài sự cao cao tại thượng, còn có một dư vị khác nữa. Vì có ánh sáng che giấu nên đôi mắt anh giống một dòng sông ngân hà khiến người ta chìm đắm. Nhưng mê hoặc nhất phải kể tới nụ cười của anh, bờ môi mỏng khẽ rướn thành một đường cong tuyệt đẹp, có chút đùa cợt lại có chút cổ tình.

Hơi thở của Tường Ly như ngừng lại. Càng lúc cô càng cảm giác trong đôi mắt anh chính là một chiếc móc câu. Vào thời khắc giao thoa của đêm và ngày, nó cũng nhuốm bạc, lấy đi toàn bộ linh hồn của cô khiến cô không sao nhúc nhích được.

Cô đã nói là người đàn ông này rất nguy hiểm mà.

Nguy hiểm trên thương trường, mà tình trường lại càng nguy hiểm.

Thế nên, cô nói theo đúng suy nghĩ trong lòng mình: “Tôi sẽ thử quyến rũ anh xem sao, để xem có thật là anh với Trần Du nhà anh tình cảm sâu đậm, đến chết không lia không?”.

Nói xong câu này, cô bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Đang lúc gượng gạo thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ cười rồi nói: “Vậy cô có thể thử xem sao”.

“Khiêu khích?” Tường Ly hừ hừ hai tiếng từ mũi.

“Hoặc có thể nói theo một cách khác, ví dụ như... mong chờ.”

Tường Ly nghe thấy tiếng màng nhĩ bị trái tim va đập vào rất mạnh. Còn chưa kịp phản kích, Lục Đông Thâm đã nắm chặt bàn tay cầm đũa của cô và nói: “Đi thôi, đừng quên tôi chỉ cho cô thời gian bảy ngày”.

Xét từ thái độ của anh, ban nãy chỉ giống như một câu nói đùa, vừa thần nhiên nhẹ nhàng vừa tùy ý. Nhưng sao cô lại cảm giác trái tim mình không yên phận nhỉ? Nó đang nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực giống như con thỏ anh bắt về. Nhất thời cô cũng không rút tay về, mặc cho anh nắm tay mình tiến thẳng.

Bóng cây trùng trùng, xung quanh hầu như yên ắng.

Nhưng càng yên ắng trong tai lại càng bắt được nhiều âm thanh hơn. Tiếng gió thổi qua làm lá cây xào xạc, tiếng cỏ khô quệt nhẹ vào mặt đất, thì thoảng lại có đôi ba tiếng đập cánh của con chim nào. Xa hơn nữa còn thì thoảng nghe thấy tiếng chim cuốc kêu ran. Nguy hiểm ẩn nấp trong khu rừng này toàn bộ đều được giấu dưới những thanh âm, còn cả những nguy hiểm không nghe được thấy tiếng, ví dụ như chưa biết chừng sau lưng họ đang có hồ hay sư tử ẩn nấp.

Sắc trời dần sáng, ban mai đang cố gắng xuyên qua tầng tầng khí độc. Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn trời, đoán chừng đi thêm khoảng một tiếng nữa là trời sẽ sáng bừng lên, cũng chính là thời cơ thuận lợi để ra khỏi dãy núi chính.

Lúc tới thận trọng bao nhiêu là vì chưa quen thuộc gì với Kỳ Thần, nhưng khi về thì lại dễ hơn bao nhiêu, nếu cứ đi không nghỉ ngơi như thế này có thể chỉ mất một nửa thời gian của lúc đến.

Đang nghĩ vậy, cô chợt thấy Lục Đông Thâm dừng bước.

Tường Ly ở bên cạnh hỏi anh có chuyện gì.

Anh không trả lời, mà đi thẳng tới một gốc cây gỗ linh sam phía trước, dừng bước, trầm mặc. Tường Ly không hiểu, cũng tiến lên theo.

“Cô nhìn đi.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly đánh mắt qua vói về hồ nghi. Chỉ là một cây gỗ linh sam thôi mà, nó gần như cao vút tận trời. Những loại cây cổ kiểu này ở Kỳ Thần đâu đâu cũng có. Nhưng không đúng, có thể thu hút sự chú ý của Lục Đông Thâm, chắc chắn nó không đơn giản.

Cô tỉ mỉ quan sát, đánh giá, rồi nhanh chóng phát hiện ra đầu mối, thẳng thốt hét lên một tiếng.

Lục Đông Thâm sắc mặt nặng nề: “Chúng ta lạc đường rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tất Cả Đều Trở Nên Không Bình Thường

Đây chính là Tả Thời của cô, Tả Thời mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lạc đường là điều cấm kỵ hàng đầu khi đi thám hiểm, nhất là ở những nơi như núi Kỳ Thần. Trước mắt là từng khoảng từng khoảng gỗ linh sam dày đặc. Tường Ly đánh mất quan sát, không hề cảm thấy quá lạ lẫm, cô có ấn tượng về nơi này.

Nói một cách khác, con đường này họ đã từng đi qua trước đó.

Tường Ly không hề hoảng loạn, cô đi xung quanh quan sát và kiểm tra một lượt. Trên một vài cành cây khô cô từng đánh dấu ký hiệu, chỉ cần tìm được ký hiệu là có thể đi ra khỏi “mê cung” này.

Thông thường, những người đánh dấu ký hiệu hay thích dùng cách “đường nối chồng”, cũng tức là sẽ lợi dụng ba điểm một đường để duy trì tính chính xác của phương hướng, nhưng Tường Ly đổi ba đường thành năm đường, như vậy sẽ càng tỉ mỉ và chính xác hơn.

Đối với cách thức đánh dấu ký hiệu của cô, Lục Đông Thâm cũng đã tìm ra được manh mối từ lâu, nếu không thì suốt dọc đường anh đã chẳng thể tự động tiến bước một cách thuận lợi như thế. Nhưng khi đi tới trước một trong số những góc linh sam đáng nhẽ phải có ký hiệu, Tường Ly bỗng phát hiện ký hiệu bên trên đã hoàn toàn biến mất!

“Không đúng.” Tường Ly cố gắng trầm mặc để bình tĩnh lại, lúc này càng hoang mang sẽ càng nguy hiểm.

Hai người cố gắng tìm kiếm một lượt theo cách thức đánh dấu trước đó của cô, cố tìm ra bằng được ký hiệu đánh dấu lối ra, đường thứ năm. Nhưng kỳ quái là đường thứ năm đã biến mất.

Trước tiên, Tường Ly loại trừ suy nghĩ cô quên không đánh dấu. Khi đi thám hiểm, cô thường rất cẩn trọng, việc đánh dấu ký hiệu là việc quan trọng hàng đầu, có ký hiệu là bảo toàn được mạng sống. Cuối cùng, cô đưa ra kết luận: Ký hiệu của cô đã bị phá hoại.

Bị phá hoại mạng theo hai hàm nghĩa: Do con người và không phải do con người.

Ký hiệu của cô được khắc trên cây. Nếu do người nào đó phá hoại thì chỉ có thể là quệt nó đi hoặc chặt bỏ cả gốc cây. Có thể ư?

Tường Ly cho rằng khả năng này rất thấp.

Một là nơi này không một bóng người, nếu có người nào bám đuôi, thì cô và Lục Đông Thâm đều không phải dạng vừa, dĩ nhiên sẽ phát hiện ngay ra điều bất thường; Hai là cho dù chặt cả gốc cây hoặc làm mờ ký hiệu thì kiểu gì cũng để lại dấu vết, vậy chẳng phải nói quá rõ ràng cho cô biết vị trí của đường thứ năm bị phá hoại hay sao?

Vậy thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng.

“Không phải do con người.” Cô khẽ lên tiếng.

Lục Đông Thâm trước giờ vẫn rất lý trí, anh tỏ thái độ hoài nghi đối với lý do này của cô: “Không phải do con người? Ý cô là trong khu rừng này thật sự có yêu tinh tác oai tác quái?”.

Tường Ly cắn môi, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ý của tôi là thật ra ký hiệu vốn vẫn tồn tại, chỉ là chúng ta không nhìn thấy nó”.

“Thuật che mắt?”

“Hay khoa học gọi là ảo giác.” Tường Ly nói.

Lục Đông Thâm nhú mày, lát sau lên tiếng: “Kiểu gì cũng ra ngoài được thôi”.

Tường Ly biết, một người như anh sẽ không tin vào các câu chuyện mê tín. Thật ra cô cũng không tin, nhưng ký hiệu cứ vô duyên vô cớ biến mất trước mắt, việc này khiến cô không thể không bắt đầu sợ hãi truyền thuyết lạc đường trên núi Kỳ Thần. Nghe những người cao tuổi kể rằng, lạc đường trên Kỳ Thần không khác nào tự sát, thế nên nhất định phải cảnh giác cao độ mới được.

Lục Đông Thâm bỏ la bàn ra, nhưng phát hiện kim la bàn đã bị hỏng, nó đứng im như bị dính chặt vào mặt la bàn vậy.

Tường Ly nhìn thấy cảnh ấy, bất giác có một linh cảm, đó chính là trong trận địa ảo giác này, mọi phương thức khoa học, đo lường mà họ sử dụng đều không có tác dụng.

Lạc đường khi đi thám hiểm, cách thức đơn giản nhất chính là nhìn mặt trời, lợi dụng mặt trời để phân biệt vị trí là cách dễ dàng thành công nhất. Nhưng trong rừng quá nhiều chướng khí, ánh nắng gần như không thể chiếu xuống được. Tường Ly vốn dĩ suy đoán khoảng một tiếng sau là trời sẽ bừng sáng, vậy mà, họ giống như bị giam hãm trong một đồng băng dính, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút mà trước mắt vẫn hoàn toàn hỗn độn.

Không thể lợi dụng ánh sáng để phân biệt vị trí vậy thì chỉ có thể lợi dụng các địa vật đặc trưng, ví dụ như các cây gỗ độc lập thông thường mặt phía Nam lá sẽ mọc um tùm rậm rạp, da lá trơn bóng, vòng năm trên thân cây thường sẽ là phía Nam thưa, phía Bắc dày. Nếu gập mô đất, thì mặt phía Nam các cây cỏ sẽ mọc dày hơn, phía Bắc thì hay mọc rêu xanh...

Đại loại như vậy.

Mà Lục Đông Thâm cũng đang kiểm tra lần lượt, phàm những thứ gì có tác dụng đều đã được sử dụng hết. Nhưng nơi họ đang đứng giống như một vùng cấm vậy, không tìm thấy bất cứ manh mối nào.

Ngay cả điện thoại vệ tinh để dựa dẫm cũng mất đi tác dụng.

Tường Ly càng lúc càng cảm thấy không bình thường, đây vốn không phải là một vấn đề mà những người hay đi thám hiểm thường gặp.

Hai người cố gắng đi thêm một đoạn đường nữa, nhưng khi lại nhìn thấy gốc linh sam kia, cuối cùng họ cũng hiểu mình hoàn toàn không thể thoát ra được.

Tường Ly đi tới trước gốc linh sam đó, ngồi xuống, dựa đầu vào thân cây, ngẩng lên nhìn trời. Lục Đông Thâm không nghỉ ngơi, vẫn đang nghĩ đủ cách để có thể thoát ra.

“Tôi nghĩ là...” Tường Ly thấy anh vẫn khá bình tĩnh, trong lòng quả thực khâm phục vô cùng. Nhưng có một phát hiện cô buộc phải nói, tuy rằng sẽ rất đã kích tới thái độ tích cực của anh.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly chỉ tay lên đỉnh đầu: “Cái cây này rất giống cây già, cành lá không hề rung rinh, ngay cả quả trên cây cũng sắp xếp rất có trật tự. Cả xung quanh đây nữa, một chút âm thanh cũng không có. Trước kia ít nhiều gì cũng có thể nghe thấy tiếng côn trùng bò hay tiếng chim kêu. Còn cả chướng khí trước mặt nữa, đã qua cả tiếng đồng hồ rồi vẫn không tan đi, giống như là...”

Cô cố gắng tìm một từ ngữ thích hợp để giải thích.

Lục Đông Thâm thay cô nói nốt những gì cô đang suy nghĩ: “Giống như là chúng ta đang bị vây hãm trong một không gian không thuộc về núi Kỳ Thần”.

Tường Ly gật đầu, nét mặt nặng nề.

Nếu cô suy đoán không sai, thì bây giờ họ đang đứng ở đâu? Khi tới, cô nhớ rất rõ rằng đã đi qua rừng linh sam này, nó dài miên man hàng trăm dặm. Nhưng bây giờ, vẫn là linh sam lại không phải là không gian lúc họ tới.

Bất chợt có khí lạnh từ đâu như bò dọc sống lưng.

Cô co chân lại, vùi mặt giữa hai đầu gối.

Nếu không thoát ra ngoài được thì cô nên làm sao? Sẽ chết ở đây sao? Vậy thì sẽ phải rất lâu mới có người phát hiện ra xương cốt của cô. Hay là, ngay cả xác cô cũng sẽ bị chôn vùi. Linh hồn của cô sẽ như bị trừng phạt, mãi mãi, vĩnh viễn phiêu荡荡 trong không gian này?

Giống như giấc mơ của cô vậy.

Tòa thành dưới nước đó trôi nổi những thi thể chết không nhắm mắt. Họ đang im lặng, đang tuyệt vọng, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không chạm được vào ấm áp.

Tường Ly cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mình như đang nằm giữa hồ lạnh giá, không thấy có đàn cá nào lại qua, chỉ có bóng tối vô tận.

Nhưng tận cùng của bóng tối có một chút ánh sáng nhỏ nhoi, trong quảng sáng ấy dường như ẩn chứa một bóng người. Cái bóng đó được kéo dài ra từng chút một, giống như Lục Đông Thâm, lại không giống.

Anh dường như đang bước về phía cô.

Quảng sáng quá chói chang, anh bước ngược sáng, khiến cô không nhìn được thấy khuôn mặt anh.

Nhưng dường như trong chớp mắt anh đã tới bên cạnh cô, chạm tay lên gương mặt cô, từng ngón tay ấm nóng đang nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Tường Ly cố gắng mở to hai mắt, bấy giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Mái tóc cắt ngắn giống như nhuộm đầy ánh sáng. Đôi mắt anh ấm áp, chan chứa nụ cười, giống như một nguồn sức mạnh chưa bao giờ có, lại đủ sức khiến cô quen thuộc và yên tâm.

“Tà Thôi...” Tường Ly không dám tin vào mắt mình, giọng nói cũng run rẩy.

Nhưng khi cô muốn nhìn rõ một lần nữa thì khuôn mặt trước mắt lại trở nên mơ hồ. Cô giơ tay ra muốn chạm vào mặt anh, nhưng bỗng chốc vô huyệt.

Tường Ly đứng phắt dậy, muốn đuổi theo bóng anh nhưng cái bóng trước mặt càng lúc càng mỏng manh, mơ hồ.

Không!

Cô liều mạng, dốc hết sức ôm chặt cái bóng trước mặt, cái ôm lần này thì cô đã thực sự chạm được vào.

Tà Thòi... Tà Thòi, là anh đúng không?

Cô ôm gấu gao người đàn ông trước mặt, lồng ngực vừa vững chãi vừa ấm áp. Đây chính là Tà Thòi của cô, Tà Thòi mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Bao năm nay, anh có biết là cô rất nhớ anh không?

“Tuồng Ly.”

Bên tai có người gọi tên cô, giọng nói rót vào tai vô cùng trầm thấp, giống như có ai đó đang kéo một cây đàn violon-cen, dày dặn, êm tai.

Nhưng thanh âm ấy cũng đã đánh thức Tuồng Ly bừng tỉnh. Cô bất ngờ nhìn lại, bấy giờ mới bàng hoàng phát hiện ra mình đang ở trong lòng Lục Đông Thâm. Anh đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có chút lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Quỷ Bát Tự

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Tuồng Ly bàng hoàng trong giây lát.

Người cô nhìn thấy rõ ràng là Tà Thòi, sao lại trở thành Lục Đông Thâm chứ? Cô ra sức nhắm mắt lại, cố mọi khả năng có thể để xoa dịu cảm giác căng phồng, choáng váng trong đầu. Khi mở mắt ra lần nữa, người đàn ông trước mặt đã rõ ràng là Lục Đông Thâm.

Nhưng ngay bản thân Lục Đông Thâm lúc này cũng không khá khẩm hơn là bao. Vầng trán rộng của anh lấm tấm mồ hôi, đầu mày hơi nhíu lại, có thể anh cũng như cô, chẳng biết đang phải trải qua sự nghi hoặc nào.

Tuồng Ly cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô mới phát giác ra điều bất thường.

Có mùi hương thoảng qua mũi.

Ban nãy hoàn toàn không cảm nhận được, bây giờ đã có một thứ mùi cực nhạy thoảng qua.

Tuồng Ly lập tức quay qua lục tìm mặt nạ chống độc trong ba lô, tiếc rằng trước đó nó đã tan nát trong trận đại chiến với bầy sói, không sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm thấy vậy dường như cũng nghĩ ra điều gì, lục tìm chiếc mặt nạ chống độc của mình. Điều không may mắn là, nó cũng đã bị con thú dưới đầm sâu cắn nát.

“Là thể trận sương mù?” Anh bất thành linh nhớ tới lời của Đàm Diệu Minh.

Sau khi anh dứt lời, chỉ cảm thấy mùi hương xung quanh càng đậm hơn, nhưng không đến mức nồng nặc, chỉ khiến người ta bay bay, nhẹ nhàng chìm đắm vào đó.

Tuồng Ly gờ cánh tay lên cố gắng bịt chặt mũi, rồi gật đầu: “Có mùi hương lạ, có lẽ là từ những hương và đàn bát hương”.

“Có độc ư?” Lục Đông Thâm không hiểu những loại mùi cô nói.

“Thứ có độc là Quỷ bát tự. Quỷ bát tự này là sát thủ ở trong rừng, bình thường không có mùi, gặp ẩm ướt mới có thể phát huy một thứ mùi cực nhạy. Mùi hương thì không thể hại được người, nhưng có thể chi phối trí tưởng tượng của não bộ, giống như loại cỏ ảo giác trước kia tôi từng cho anh dùng. Nhưng ảo giác mà nó tạo ra sẽ khiến người ta tin là thật, không phân biệt được thật giả.”

Giống như việc ban nãy cô nhìn thấy Tà Thòi, một hình ảnh chân thật của anh ấy xuất hiện trước mắt.

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, mùi hương lạ bên mũi càng nồng hơn một chút. Đầu óc Tuồng Ly bắt đầu sáng tỏ dần lên. Cô nhìn chăm chăm con đường nhỏ nằm giữa hai gốc cây linh sam đã bị từng vòng dây leo phong kín, lát sau, kiên quyết đi về phía đó.

Lục Đông Thâm lập tức giữ tay cô lại: “Không thể đi con đường này được, có thể sẽ có dã thú xuất hiện”.

Tuy rằng hiếm có ai đi lên núi Kỳ Thần, cũng không phân tích một con đường cố định nhưng những nguyên tắc cơ bản sẽ không bao giờ thay đổi. Có những con đường không phải là đường cho người đi, ví dụ như con đường trước mắt đây. Trên qua bằng mắt thường, nửa người trên sẽ chạm vào dây leo nhưng dưới đất lại bằng phẳng không có dây leo, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có thú dữ xuất hiện, phải lập tức quay đầu đi theo hướng ngược lại.

Nhưng Tường Ly lại cho anh một lý do khác.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, mùi của Quý bát tự rất nhạt, trong vô thức sẽ khiến chúng ta chìm đắm mãi trong ảo giác, không thể thoát ra được. Nhưng hiện tại mùi hương của Quý bát tự đã bị tử nhung hương và đàm bát hương che lấp. Độ nồng đậm của hai loại mùi này sẽ phá giải công hiệu của Quý bát tự. Hiện giờ chúng ta đã có thể tỉnh táo quay trở lại hiện thực, chứng tỏ hai loại hương này chính là thuốc giải của Quý bát tự. Ở trong rừng là như vậy, có độc là có thuốc giải, như vậy mới duy trì được sự cân bằng của tự nhiên.” Cô chỉ tay về phía con đường nhỏ bên trong: “Mùi hương tỏa ra từ trong đó, tôi phải tìm được tử nhung và đàm bát, như vậy mới phòng được trường hợp lại gặp Quý bát tự”.

Lục Đông Thâm hiểu rằng cô cũng liều mạng rồi. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tôi đi cùng cô”.

Tường Ly nhìn anh: “Anh có thể đứng nguyên tại đây đợi tôi, lỡ như...”.

Lỡ như trong đó thật sự có thú dữ hoặc chuyện nào khác nguy hiểm hơn, lỡ như lần này cô phán đoán sai lầm, lỡ như...

“Không có lỡ như, tôi tin cô.” Lục Đông Thâm nhìn ra trong lòng cô chất chứa vô vàn lo lắng. Anh giờ tay về phía cô: “Đi thôi”.

Trái tim cô chợt rung động.

Khi đối mặt với tình cảnh này, hoặc là sống, hoặc là chết.

Nếu con đường kia thật sự dẫn tới một thứ nguy hiểm chưa rõ tên, vậy thì Lục Đông Thâm theo cô đi vào trong cũng chắc chắn là đường chết. Một người lý trí như anh, cẩn trọng như anh, sao có thể không biết cân nhắc đến điều đó? Biết đâu ở lại đây còn có cơ hội sống sót mong manh, chỉ cần đợi cho chướng khí tan đi, mặt trời chiếu rọi, chưa biết chừng vẫn có thể thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn này.

Nhìn bàn tay lớn trước mặt, cô chợt do dự trong khoảnh khắc.

Nhưng Lục Đông Thâm vô cùng kiên nhẫn, mãi vẫn không rút tay về, anh đang đợi cô nắm tay mình. Ngón tay anh mảnh dẻ, rất đẹp. Đây có lẽ là người có bàn tay đẹp nhất trong số những người đàn ông cô từng gặp, các khớp xương rõ ràng tách biệt, đường vân tay in đậm, khắc sâu, đủ để thấy đây là một người theo phong cách cứng rắn, uy quyền.

Tường Ly đưa tay ra, nhưng khi ngón tay sắp sửa chạm vào lòng bàn tay anh, cô vô cớ nhớ tới Đàm Diệu Minh, bèn thay đổi suy nghĩ, chuyển sang đập tay vào lòng bàn tay anh rồi rút về ngay. Cô phóng khoáng ngẩng đầu lên: “Đi thôi”.

Tử nhung hương xuất phát từ trầm hương, là một trong số các loại hương tan nhanh, tính chất vô cùng mỏng manh. Sở dĩ được gọi là tử nhung hương là vì loài thực vật này hoàn toàn mang một màu tím thuần, lấy ngoại hình để đặt tên. Còn hình dáng của loài cây mang đàm bát hương gần giống một cây hoa quế loại nhỏ, lá lại có màu đỏ rực, thoạt nhìn trông rất giống lá phong mùa thu.

Hai loại thực vật này đều rất hiếm gặp, thế nên người biết phân biệt chúng vốn không nhiều.

Tường Ly phổ cập suốt dọc đường, Lục Đông Thâm cũng lắng nghe rất tỉ mỉ, đồng thời giúp cô tìm đường đi.

Con đường nhỏ càng sâu thì mùi hương càng nồng.

Không nhìn thấy có dã thú nguy hiểm nào, chắc vì trời cũng đã sáng. Nếu lúc này là đêm tối, không nhìn thấy mặt người thì chắc chắn họ sẽ trở thành mồi ngon cho chúng.

Vì dọc đường có rất nhiều xác động vật nhỏ, trên hài cốt vẫn còn nguyên vết cào cấu, cắn xé của dã thú gây ra.

Cứ như vậy, họ đi ra ngoài thêm vài dặm.

Trước mắt là một khoảng rộng rãi, sáng sủa.

Tuy rằng vẫn có linh sam nhưng đã xen kẽ những cây gỗ cao khác. Xa xa lại có thể nhìn thấy được dáng núi, điều này đủ để chứng tỏ phán đoán ban nãy của Tường Ly hoàn toàn chính xác. Thứ mê hoặc họ chính là Quý bát tự, khiến họ mơ hồ không nhìn ra được đường về.

Giữa bóng cây trùng trùng điệp điệp chợt có bóng nhà.

Một mái nhà dựng bằng gỗ gianh, không vườn, chỉ có độc, lẻ loi đứng đó. Nó không lớn, giống như được khảm vào lớp cây cỏ xanh rì. Phía Nam của căn nhà còn có một đám thực vật màu đỏ au, nhìn từ xa trông giống như một dòng sông máu.

Sương đã mỏng hơn một chút.

Hai người lại gần căn nhà nhỏ đó. Tường Ly đứng trước cửa tỉ mỉ quan sát. Lục Đông Thâm thấy trước cửa nhà không có cỏ dại, suy nghĩ giây lát:

“Đáng lý ra ở những nơi thế này không nên có người ở”.

Chẳng ai lại vào nơi rừng sâu núi Kỳ Thần để ở, cho dù thật sự có người muốn ở ẩn thì cũng sẽ chẳng chọn nơi này. Thật ra Tường Ly cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cũng hiểu thật ra Lục Đông Thâm nói câu ấy mới chỉ nói một nửa.

Cô không nói không rằng lập tức đẩy cửa vào.

Kết cấu của căn nhà hoàn toàn đập vào mắt.

Một chiếc giường đá, bên trên có trái cỏ, một chiếc bếp lò tròn nằm ngay chính giữa nhà. Trong bếp không có lửa, nhưng có tro muối. Lục Đông Thâm tiến lên, thử vãn về muối tro, lại thấy bên trong có lác đác vài nhánh cây khô chưa cháy hết. Góc phía Bắc của căn nhà có chiếc bàn đá, dưới bàn là chiếc ghế đá hình tròn đứng trợ trợ.

Một ô cửa sổ nhỏ, không lớn, được mở ra từ vách tường.

Có chút ánh sáng mỏng manh hắt vào, rơi xuống tấm da hổ được mở rộng, đóng đinh trên bức tường đối diện. Lục Đông Thâm nhìn tấm da hổ đó, thấy nó cũng đã có một độ tuổi nhất định rồi, màu lông đã rất khô và nhạt nhòa. Ở miệng hổ còn có một vết rách dài khoảng mười mấy phân, trên vết rách đó còn dính chút máu.

“Trông giống như nơi dừng chân của thợ săn.” Tường Ly nói một câu.

Kiểu nhà nhỏ này trước kia rất hay gặp.

Khi kinh tế còn chưa phát triển như bây giờ, rất nhiều người dân ở các thôn bản hầu như đều dựa núi mà ăn, một trong những công việc hằng ngày quan trọng của họ chính là săn bắn. Nhưng theo sự phát triển của xã hội, chính sách của nhà nước cũng hạn chế săn bắn, việc này gần như không còn tồn tại nữa. Cho dù có thì cũng phải là những vùng rừng núi cực kỳ lạc hậu, kiểu thành phố trọng điểm như Thương Lăng là không thể nào có.

Quan trọng hơn cả là, ai lại to gan dám săn bắn ngay trên núi Kỳ Thần chứ?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Người Kỳ Quái Bên Ngoài Căn Nhà

Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

Ánh mắt Lục Đông Thâm không tập trung vào tấm da hổ đó, anh đưa tay chạm lên đồng xương khô bên cạnh da hổ. Chỗ xương đó đã được xử lý qua, chỉ bề một đoạn khảm vào trong bức tường đất, một đầu đỡ lấy cái miệng hổ đã bị rách. Anh im lặng một lúc rồi nói: “Mảnh xương này, nếu là xương người thì chỗ này rất nguy hiểm, không nên ở lại lâu”.

Dứt lời, anh bỗng thấy Tường Ly đứng trước chiếc bàn đá, chẳng biết ngón tay đang vãn về thứ gì. Anh tiến lên, bấy giờ mới nhìn thấy trên bàn có một chiếc lò đá đơn sơ, kiểu dáng rất nhỏ, giống như một chiếc lư hương vậy. Trong lò có vật dần cháy, là những vụn gỗ mảnh, trên mảnh gỗ còn dính dầu mỡ.

“Đây chính là mùi hương ban nãy chúng ta ngửi thấy.” Lục Đông Thâm đưa ngón tay dài ra. Trong lò khá ấm, anh nhíu mày: “Có người chỉ vừa mới rời đi thôi”.

“Không biết đối phương liệu có thể là ai, cũng không biết có phải là hạng hung ác hay không, nhưng chí ít thì người ta đã cứu chúng ta một mạng, dù có tình hay vô ý.”

Tường Ly vãn về một ít vụn gỗ trong lò trên tay, rồi giơ ra cho Lục Đông Thâm xem: “Đây chính là từ nhung hương mà ban nãy tôi nói, thứ dính dầu ở bên trên chính là đàm bát hương. Đàm bát hương là một loại thực vật thích hợp điều hòa các loại mùi hương nhất, lấy quả để ép ra dầu có thể khiến từ nhung hương càng thuần khiết hơn”.

Lục Đông Thâm không cần tiến sát lên cũng có thể ngửi thấy mùi hương trầm miên man trong lò, nhưng có điều anh không hiểu: “Ban nãy chúng ta cách nơi này một quãng đường cơ mà?”.

Tường Ly hiểu ý của anh, bèn giải thích: “Từ nhung hương là một loại hương gỗ rất đặc biệt. Cách xa một quãng cũng có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ những cây gỗ. Nó là một loại hương có chất lượng tốt nhất trong số các trầm hương. Nếu dùng để đốt thì cách xa vài dặm cũng có thể ngửi thấy mùi của nó. Cộng thêm việc có đàm bát hương điều hòa, sẽ khiến mùi hương của nó càng dài lâu hơn”.

Cô đi tới trước cửa sổ, chỉ tay ra ngoài: “Anh xem, cây đó chính là từ nhung hương, những cụm gỗ nhỏ sống dựa bên cạnh nó chính là đàm bát hương. Nơi này đúng là giấu báu vật, thật là hời cho chủ nhân ở đây”.

Lục Đông Thâm đứng yên bên cạnh cô. Bởi vì cửa sổ rất nhỏ thế nên hai người đứng dựa vào nhau rất gần, gần đến mức Lục Đông Thâm có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô. Nghĩ kẻ cũng kỳ lạ, sau nhà mùi nồng nhất phải kể đến từ hương, nhưng thứ ngập đầy trong lòng ngực anh lại chỉ có mùi hương của cô.

Theo hướng tay cô chỉ, anh chỉ đảo mắt một vòng, sau đó quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt cô.

Trông cô rất vui vẻ, nhất là khi được nói về sự tương sinh tương khắc của mùi hương. Tuy rằng anh không hiểu lắm, nhưng nghe cũng thấy vui tai. Có tia sáng nào hắt lên cánh mũi cô, vô cùng dịu dàng, càng làm tôn lên xương mày đẹp không còn gì diễn tả của cô. Có điều khóe miệng cô dính vết bẩn, chắc vì ban nãy xuyên qua bụi cây rậm.

Anh bắt gãi gờ tay lên.

Nhưng đúng lúc này Trương Ly cũng quay lại. Có lẽ không ngờ rằng này giờ anh vẫn luôn nhìn mình. Cô hơi ngáy ra một chút. Thấy anh gãi tay lên, cô hỏi lại theo phản xạ: “Anh làm gì đấy?”.

Lục Đông Thâm vốn dĩ định lau chút bẩn trên khóe môi của cô đi, chỉ là đã bị động tác quay lại bất ngờ của cô ngăn cản. Nhưng vì trong lòng anh muốn như vậy nên lại tiếp tục làm.

Ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt lên môi cô. Anh chỉ cảm thấy nơi đầu ngón tay thật mềm mại, nhất thời bỗng không nỡ rời đi.

Trương Ly cảm thấy việc anh bỗng dưng nhìn mình đã rất kỳ lạ rồi, lại còn làm động tác này nữa, nhất thời lại càng đứng đờ ra, không kịp có bất kỳ động thái gì, chỉ còn biết chớp mắt liên tục. Ngón tay anh cứ dừng lại trên khóe môi cô không chịu di chuyển.

Nhưng, lát sau anh đã nhanh chóng lấy ngón tay khê cọ, rồi cười: “Bẩn rồi”.

“Cảm ơn anh.” Cảm ơn xong, Trương Ly mới phát giác ra trái tim mình đang đập rất nhanh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy gò má cô hơi ửng hồng lên, làm cho làn da đã trắng lại càng thêm sáng, một sự ảm áp chợt dâng lên trong lòng, đầu đó còn có chút ngọt ngào. Đây là một loại cảm giác anh không chạm tay tới được, nhưng lại muốn lún sâu vào đó.

Chỉ có điều...

Ánh mắt anh hơi tối đi một chút.

Cho tới tận bây giờ, hông anh vẫn còn sự ảm áp mà cánh tay cô để lại. Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi: “Quý bát tử, khoảng lá xanh ngắt kia chính là Quý bát tử.” Trương Ly biết anh vẫn đang mãi miết nhìn mình, cứ cảm thấy không tự nhiên, lập tức tìm một thứ mới để đổi chủ đề: “Chính là thứ này, vô cùng độc. À, tôi hiểu rồi! Ban nãy trong rừng nhiều khí ẩm. Quý bát tử đã thẩm thấu qua khí ẩm cùng với tử nhung được đốt bay thẳng tới, mới khiến chúng ta sinh ra ảo giác. Nhưng vì mùi hương hòa trộn của tử nhung và đàn bát lại có thể khắc chế được Quý bát tử, thế nên chúng ta lại bình an vô sự. Anh bảo là do chúng ta phúc lớn mạng lớn hay phải cảm ơn người trong căn nhà này thích đốt hương thơm?”.

Lục Đông Thâm hiểu cô đang xấu hổ, nhưng trong lòng lại cứ nảy sinh suy nghĩ trêu chọc. Anh gãi tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười: “Ông trời chỉ chiếu cố cho những người luôn có sự chuẩn bị. Cô có một kiến thức rất rộng về mùi hương, chỉ có điều...”.

“Chỉ có điều sao?” Trương Ly nghiêng đầu nhìn anh, nhưng chẳng thể né tránh được bàn tay lớn của anh đang che trên đỉnh đầu: “Đã khen thì anh cứ khen thẳng thắn vào, đừng có dối ý chứ”.

Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm hơi rướn lên, ánh mắt dịu dàng: “Có điều đôi khi da mặt hơi mỏng một chút”.

Anh những tưởng nghe xong cô sẽ lại xấu hổ như một cô gái nhỏ, ai ngờ cô lại đưa tay lên sờ mặt mình rồi cười hờ hờ đắc ý: “Phải rồi, tôi là một cô gái xinh đẹp quyến rũ mà”.

Lục Đông Thâm đang định cười thì cô chỉ ngón tay thanh mảnh của mình vào anh, ngang bướng nói: “Không được cười, chọc vào tôi là tôi sẽ không cho anh quả ngọt để ăn đâu!”.

Lục Đông Thâm lại theo đà kéo ngón tay cô xuống, đồng thời nắm chặt cả bàn tay, nụ cười đọng đầy nơi khóe mắt: “Thói quen chỉ tay vào người khác này không hay, phải sửa đi”.

Lòng bàn tay người đàn ông ấm nóng làm máu trong người cô cũng cuộn trào. Khi anh cười ôn hòa như thế này luôn khiến người khác bất giác muốn tới gần, rất dễ quên mất rằng thực chất anh là con sói nguy hiểm nhất trên thương trường. Tất cả những sắc bén và bất chấp thủ đoạn đều bị giấu kín đằng sau nụ cười nhẹ nhàng đó, sâu xa, đim chết người ta không đền mạng.

Cô đang định lên tiếng cãi lại thì bỗng thấy Lục Đông Thâm nhú mày, trong lòng chợt tái lạnh. Biểu cảm của anh thay đổi trong khoảnh khắc, nụ cười trong ánh mắt hoàn toàn tan biến, khiến người ta cảm thấy lạnh ngắt dọc sống lưng.

“Bên ngoài có người.” Anh hạ thấp giọng.

Tường Ly lập tức nhìn ra phía cửa.

Cửa căn nhà nhỏ có hai cánh. Sau khi họ đẩy cửa đi vào cũng đã tiện tay đóng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ, để lọt ánh sáng bên ngoài vào, không thể nhìn được tình hình cụ thể.

Tường Ly không nghe thấy bất kỳ âm thanh khác lạ nào, nhưng thấy Lục Đông Thâm cảnh giác như vậy, cô cũng không dám hành động tùy tiện. Cánh tay dài của Lục Đông Thâm kéo tuột cô ra sau lưng, hai người trốn vào một góc khuất sáng.

Thật ra căn nhà nhỏ này làm gì có chỗ chốn, chỉ có điều ban nãy hai người họ đứng trước cửa sổ quá dễ lộ, đi ra bên cạnh cửa cũng không thực tế, vì nếu có ai vòng sang bên cạnh cửa sổ cũng có thể nhìn thấy họ rõ mồn một.

Ngoài cửa quả nhiên có tiếng bước chân.

Nhưng không bình thường.

Tiếng bước chân đó giống như đang kéo lê trên đất vậy, ma sát từng chút từng chút, vòng qua vòng lại trước cửa ra vào, thi thoảng còn che luôn cả khe hở nhỏ xíu kia.

Tường Ly thì thầm hỏi Lục Đông Thâm: “Có phải chủ nhân của căn nhà này quay về rồi không?”.

“Có thể lắm.” Anh kéo đầu cô vào lòng, nói nhỏ: “Nhưng đứng mãi ngoài kia không vào thật đáng ngờ”.

Tường Ly trầm mặc, lẽ nào đối phương cũng đã phát hiện ra trong nhà có người? Nếu như vậy thì hai bên giải thích qua lại là xong. Nhưng mà... cô bắt ngờ nhớ lại mảnh xương ban nãy Lục Đông Thâm sờ lên. Cô quay đầu lại nhìn, bên cạnh miệng con hồ đích thực có một mảnh xương trắng ghê rợn. Thật sự là xương người sao?

Sống lưng chợt lạnh toát, ngay sau đó, cô rút con dao Phần Lan ra...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Mầm Tương Tư Của Người Còn Thiếu Chút Thú Vị

Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư.

Động tác của Tường Ly là vô thức, Lục Đông Thâm nhìn rất rõ ràng.

Nếu đổi lại là cô gái khác, có thể chuyện đầu tiên nghĩ đến là sợ hãi chứ không phải là rút dao. Mà chưa kể phụ nữ, dù là đại đa số đàn ông thì phản ứng đầu tiên cũng là phòng bị chứ không phải là tấn công.

Con người luôn có dã tâm, cũng chính vì dã tâm ấy, loài người mới là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn, dã tâm này chính là sức tấn công nguy hiểm nhất. Nhưng bản tính bẩm sinh ấy cũng sẽ theo sự tiến hóa của văn minh nhân loại và sự trưởng thành của trải nghiệm cuộc đời mà đổi khác. Con người sự thu bớt lại dã tâm nguyên thủy ban đầu của mình, dùng sự văn minh và cao quý để che giấu đi bản chất.

Ở nơi thương trường không khác gì chiến trường kia, dã tâm là sự tồn tại không thể thiếu sót, nhưng người ta cũng hay che giấu bản tính nguy hiểm này đằng sau những nụ cười mỉm hay những câu chuyện nhẹ nhàng.

Dã tâm của Tường Ly là rất trực tiếp, là loại dã tâm không chịu sự ảnh hưởng của cuộc sống hằng ngày. Nhưng cô lại không phải hạng què mùa vô học. Cô có học thức. Tuy hiện giờ anh không thể thăm dò được quá khứ của cô nhưng kiến thức của một người là thứ không thể che giấu. Cô không những giỏi, hơn nữa trình độ học thức còn phải rất cao, thế nên dã tâm đã trở thành sự can đảm.

Có sự tàn nhẫn của can đảm, trong xã hội văn minh sẽ trở nên ảm đạm một cách gián tiếp. Còn sự tàn nhẫn của Tường Ly lại bộc phát rất trực tiếp, giống như lúc liều mạng tìm một cơ hội sống còn giữa bảy sói, lại ví dụ như giây phút chém thẳng vào con quái thú, hay như lúc này, rút thẳng dao ra vào lúc có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm... Nếu không phải người đã từng trải qua tình huống sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, cô sẽ không nhẫn tâm đến mức thẳng thắn và bất chấp như thế.

Càng như vậy, Lục Đông Thâm lại càng tò mò và hứng thú với quá khứ của cô.

Anh không ngăn cô lại.

Ở những nơi như thế này, nguy hiểm bốn bề, mà một người bỗng dưng xuất hiện có lẽ còn hiểm ác hơn dã thú.

Người bên cửa cứ lần lữa không vào.

Bên phiên cửa có tiếng động, âm thanh mảnh và thanh, giống như người ấy đang dùng móng tay cọ lên tấm cửa. Nhưng tiếng động ấy chỉ duy trì chưa đầy vài giây đã ngừng lại.

Một sự yên lặng vô có.

Tường Ly nhìn cánh cửa chầm chầm, bỗng nhiên cảm thấy sự im ắng này thật đáng sợ, giống như người kia cứ đứng đực bên cửa không chịu nhúc nhích vậy và đang theo dõi họ từ bên ngoài.

Với tính khí của cô, cô sẽ không nhẫn nại được quá lâu. Khi hai bên đều cảm cự, cô có thói quen làm người chủ động tấn công.

Nhưng cô đang định giơ chân song phi lên cánh cửa thì chợt nghe thấy trong không khí vọng vào một tiếng thở dài. Tiếng thở dài ấy miên man như mang theo một nỗi hận sâu kín, hóa ra là giọng của một cô gái.

Tường Ly nghe xong, động tác nắm con dao lại càng hăm hè hơn.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cử chỉ của cô, cười khê: “Nếu ngoài kia là con gái thì chẳng có gì phải sợ cả”.

Tường Ly nghe xong ngược mắt nhìn anh, cười với thái độ lập lò: “Mới đó mà anh Lục đây đã động lòng trắc ẩn rồi à? Anh xem, người ta chỉ mới thở dài một tiếng anh đã buông bỏ mọi phòng bị rồi, lại còn nói con gái không đáng sợ nữa”.

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì suy nghĩ tréo ngoe của cô.

“Trước đó đến quái thú còn có thể bắt gặp thì còn chuyện gì không thể xảy ra được? Anh tưởng ngoài kia là một cô gái thật hả, chưa biết chừng chính là yêu quái biến thành trong truyền thuyết đấy. Xem Liễu trai bao giờ chưa hả?” Tường Ly nói giận dữ như mang theo thuốc nổ: “Anh đồng cảm với cô ta, cẩn thận lát nữa cô ta sẽ hút hết tinh khí của anh rồi róc xương của anh nuốt chửng vô bụng đó, biết không, bộ xương trên tường chưa biết chừng chính là quả ác của tội háo sắc đó!”.

Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt giận dữ đến đỏ bừng của cô có phần hứng thú, rồi khê hỏi: “Tiêu chuẩn hại đàn ông của phụ nữ là trước tiên phải hút hết tinh khí hả?”.

Tường Ly bị anh hỏi bất ngờ, ngây người ra giây lát, sau đó hiểu rồi vành tai chợt nóng bừng lên. Cô đang định phản bác thì nghe thấy một âm thanh trầm trầm:

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư...”

Tường Ly im bật.

Giọng nói đó như quán bện vào trong không khí, vừa biến hóa kỳ ảo, vừa phiêu diêu xa xôi, lại xen lẫn những tiếng thở dài thườn thượt, giống như một nỗi sâu nói mãi chẳng có điểm dừng.

Đó là bài thơ “Thu phong từ” của nhà thơ Lý Bạch.

Thơ ca của Lý Bạch phần nhiều là phóng khoáng, rộng mở, theo phong cách khai thừa chuyên hợp. Duy chỉ bài “Thu phong từ” này là chỉ có vài câu mà như rút cạn tâm tư tận đáy lòng. Có người nói Lý Bạch nhớ nhung bạn hiền, lại có người nói ông đang tương tư theo đuổi mỹ nhân.

Bây giờ nghe được, bỗng thấy ngoài tương tư còn có nhiều sự ai oán.

Thanh âm lúc xa lúc gần, giống như đang bay bất định ngoài cửa, nhưng lại giống như đã đậu bên bậu cửa sổ. Nỗi bi thương ấy khiến Tường Ly động cảm. Bên cửa hình như không còn ai nữa. Cô cẩn thận đi chuyển tới trước cửa sổ, ngoài kia chỉ có một khoảng Quý bát tử đỏ rực đang đung đưa.

Giống như có sương mù.

Trong sương khói, lại có bóng ai lúc ẩn lúc hiện.

Tường Ly nhìn kỹ lại, bóng người mờ ảo đó bỗng hóa thành một người cụ thể trước mắt. Khuôn mặt ấy tuần tú vô cùng, người đó giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô và nói: “Sinh ra nào biết tương tư, đâu hay mới biết đã chịu giày vò...”.

Khuôn mặt của anh gần ngay trước mắt, như đang cười nhưng trong đôi mắt lại đọng đầy xót xa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, đôi môi đỏ mấp máy, giọng nói lại như mắc nghẹn trong cổ họng không sao bật ra được.

Trong hô hấp ngập đầy hơi thở của anh, thân thiết đến mức cô muốn khóc. Anh nhẹ nhàng nói: “Hãy ở lại đây với anh, đừng đi...”.

Cô không muốn đi.

Có trời biết những tháng ngày có anh ở bên, cô mới sống ra hồn người. Bao năm qua, cô sống không thể sống, chết không dám chết, chẳng khác gì một hồn ma. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh rõ ràng.

“Tuồng Ly!”

Bất thành linh, bên tai vang lên tiếng quát của Lục Đông Thâm.

Giống như một cú đánh làm Tuồng Ly bưng tỉnh.

Sương mù trước mắt càng dày đặc hơn, tôn lên khuôn mặt người đàn ông ấy càng thêm rõ ràng. Tuồng Ly nhìn chăm chăm khuôn mặt đó, rồi cười khẩy, giờ con dao Phần Lan lên bất ngờ rạch vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay trái có thêm một vết thương, máu từ đó chảy ra.

“Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư. Chỉ tiếc rằng, mầm tương tư của người thiếu chút thú vị. Muốn bắt ta chết ư, đạo hạnh của người còn hơi thấp một chút! Hôm nay tiểu gia để lại cho người một dấu tay bằng máu, khi nào tiểu gia có thời gian sẽ lại tới xử lý đồ yêu nghiệt nhà người!”

Dứt lời, cô giờ lòng bàn tay đang chảy máu lên, ấn mạnh vào tường, năm ngón tay rõ ràng đứt khoát. Sau cái ấn ấy, vết thương càng nhói đau, vô cùng nhức nhối, nhưng lại khiến cô có thêm tinh thần, lấy lại đầy đủ sự tỉnh táo. Cô nói với Lục Đông Thâm: “Chúng ta hãy đi men theo mùi hương úm bát, sống chết có số, phú quý tại trời”.

Cây úm bát, ngoại hình giống hệt như loài cây song tử điệp, nhưng lùn hơn song tử điệp một chút, cành lá um tùm, gân lá có màu tím đen. Chúng không nhiều, đang mọc song song thành hàng với tử nhung và đàm bát ở sau nhà.

“Trước kia, cây úm bát chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Có người nói loại cây này sinh trưởng tại nước Úm Bát, sau khi phơi khô sẽ có màu đen xám mang theo chút ánh đỏ, là một sản phẩm chất lượng. Khi đốt lên không quá thom nồng nhưng khá dễ ngửi. Loại cây này sở dĩ được truyền kỳ hóa là bởi ở thời cổ đại, ai ai cũng coi úm bát là loại hương liệu dùng để xua đuổi ma quỷ, trừ tà. Trong lịch sử hương liệu có một đoạn ghi chép thế này: Ở Yên Đô có một căn nhà để không, trong nhà có ma quỷ trú ngụ, không ai dám vào ở. Có người ngẫu nhiên đi vào đó, đốt hương úm bát lên, ngay đêm hôm đó thì nghe thấy một giọng nói: Kẻ nào đang đốt loại hương này? Hại chúng ta bị đau đầu, chỗ này không thể ở được nữa! Từ đó về sau, căn nhà này không còn ma quỷ nữa.”

Tuồng Ly giật một nhánh úm bát lên, lần mò từng bước một. Lục Đông Thâm đi bên cạnh kéo giật cô lại hỏi: “Ban nãy ở trong căn nhà kia, cô đã nhìn thấy gì?”.

Tuồng Ly dừng bước, quay mặt đi, dừng lại ở hướng của căn nhà đã cách một quãng xa: “Anh nhìn đi”.

Ngay trước cửa sổ của căn nhà, giữa khoảng đỏ rực ấy, có một nữ tử áo trắng đứng đó. Mái tóc dài của cô ta che kín mặt, đang từ từ vẫy tay về phía họ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Anh Ta Là Gì Của Cô?

Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò

Chẳng khác gì gặp ma cả.

Hoặc có thể nói, những người có thể sống giữa một khu rừng đầy rẫy hiểm nguy này tám chín phần không phải là người. Nếu là người bình thường gặp cảnh này thì chắc chắn sẽ khẳng định là mình gặp ma, không phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong suy nghĩ của Tuồng Ly, mọi hoang tưởng đều do tâm lý mà ra, sau khi đã trải qua quá nhiều sóng gió của cuộc đời, gặp phải những tình huống như thế này, cô cũng không cảm thấy có chuyện gì đáng bàn nữa.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng tay cô chỉ, hỏi: “Nhìn gì cơ?”.

Tuồng Ly khoanh hai tay trước ngực: “Một cô gái, đứng ở trong bụi cây đậu tương tư kia”.

Lục Đông Thâm nghe xong như rụng mảy: “Ý của cô là, bên trong khoảng thực vật đó có người?”.

“Phải.” Tuồng Ly nói xong bèn cười hờ hờ: “Mà chắc là cũng chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy. À đúng rồi, ban nãy người đó còn đọc thơ nữa, một bài thơ câu chữ mang nội dung tương tư, ai oán”.

Lục Đông Thâm trầm tư suy nghĩ. Ban nãy anh chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng cũng chính vì tiếng thở dài ấy mà anh bị cô chế giễu vô cùng. “Trong này có huyền cơ gì sao?”

“Nước Nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cành xinh, chàng ơi hái nhiều nhé, nhớ nhau tha thiết tình. Đậu đỏ mà Vương Duy nói trong bài thơ ‘Tương tư’ của mình chính là loài cây tương tư rụng lá thân cao kết ra hạt đỏ mà chúng ta thường thấy bây giờ. Hạt hoàn toàn là màu đỏ, gọi là đậu tương tư, hay còn gọi là đậu mai đỏ. Còn loại cây mà căn nhà kia trông là dây leo tương tư tử (cam thảo dây), hạt kết ra tuy cũng có màu đỏ nhưng trầm và tối hơn màu của

đậu mai đỏ. Quan trọng hơn là, nó là loài kịch độc, còn độc hơn cả thạch tín. Lại được trộn cùng với Quỷ bát tử, đủ hiểu độc tính sẽ thế nào. Quỷ bát tử khi gặp khí âm sẽ phát tán khí độc, thế nên cách đó vài dặm chúng ta đã bị độc của Quỷ bát tử ảnh hưởng, cũng may có tử nhưng và đảm bảo cứu chúng ta một mạng. Ban này sương mù lại dày đặc, chỉ có điều tử nhưng và đảm bảo không được đốt lên nên mùi hương của Quỷ bát tử không gặp trở ngại gì.”
Tuông Ly khịt khịt mũi nhìn Lục Đông Thâm: “Mùi của Quỷ bát tử cực nhạt, nhưng khứu giác của tôi thính hơn người thường, thế nên vẫn chịu tổn hại. Có lẽ bên ngoài căn nhà thật sự có một người con gái, nhưng chưa chắc đã giống như tướng mạo mà chúng ta vừa nhìn thấy. Nếu ban này anh không gọi tên của tôi, tôi nghĩ có thể tôi sẽ bị Quỷ bát tử dẫn dắt đi vào trong đám cây tương tự tử đỏ rồi găm nhăm cái độc của nó mà chết”.

Nói tới đây, Tuông Ly không đợi Lục Đông Thâm lên tiếng đã lập tức nói ngay: “Đừng có nói mấy câu như kiểu: Tôi lại cứu cô một mạng nữa. Bây giờ tôi dẫn được anh ra ngoài coi như đã trả nợ ơn cứu mạng ban này rồi.” Người đàn ông này trước giờ luôn tính toán chi ly, cô luôn phải dè chừng từng bước, chặn miệng anh lại rồi tính tiếp.

Lục Đông Thâm nghe xong không nhịn được cười: “Học được sự thông minh rồi đấy”.

Tuông Ly phì cười: “Đấu trí với Thái tử gia danh nổi như cồn của Lục Môn luôn phải suy nghĩ chu toàn mới tránh được họa chết không toàn thây.” Rồi cô lại chỉ vào đám cây úm bát: “Ban này tôi nói rằng loài cây úm bát đó được dùng để xua đuổi tà ma, bây giờ cũng được sử dụng để điều hòa mùi hương. Nhưng nó vẫn còn một tác dụng nữa mà người ta không biết. Ở vùng rừng núi, úm bát chính là một ‘biên báo đường’. Vào lúc con đường của anh đang thông suốt, không gặp trở ngại gì, nhìn thấy úm bát tức là nhìn thấy khả năng chết, chứng tỏ nếu đi men theo hướng có úm bát thì sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng khi anh đang lạc đường, nhìn thấy loài thực vật này lại là nhìn thấy hy vọng, chứng tỏ trước mặt bình an vô sự. Bây giờ chúng ta đi xuyên qua um bát là sẽ tránh được sự bám riết của Quỷ bát tử, nhưng có tìm được ký hiệu tôi đã đánh dấu hay không còn phải dựa vào may mắn. Đi thôi nhân lúc sương mù còn chưa lên lại, nếu không chẳng biết còn gặp phải chuyện gì”.

Xuyên qua những hàng cây úm bát, hoàn toàn rời xa khỏi phạm vi của căn nhà kia, thời gian đã chỉ về hướng một giờ chiều. Tính như vậy, họ cũng không dừng lại ở căn nhà kia quá lâu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà bất cẩn một chút là sẽ chết oan uổng.

Ánh nắng mặt trời vẫn chưa thể chiếu rọi khắp khu rừng.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên những chạc cây vẫn cứ trắng nhợt như thế, bí bách tới phát điên.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không còn mùi Quỷ bát tử, Lục Đông Thâm mới kéo bàn tay của Tuông Ly lại, kiểm tra: “Vết thương thế nào rồi?”.

Ban này vì vội lên đường, cô chỉ xử lý qua qua. Lúc ở trong căn nhà, cảnh tượng cô dùng dao cứa tay mình quả thực đã khiến Lục Đông Thâm thảng thốt. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô làm thế chẳng qua là muốn bản thân mình tỉnh táo lại một chút. Nhưng qua tai họa nhuộm cả máu này cũng đủ để thấy sự tàn nhẫn dứt khoát của cô, đây đâu phải là sự gan dạ và quyền rũ mà một cô gái bình thường có thể có được?

Dọc đường, cô im lặng hơn rất nhiều, không đùa giỡn, cũng không tò mò chuyện của anh, còn về những việc và những người cô nhìn thấy trong căn nhà đó, cô tuyệt nhiên không nói.

Cô không nói nhưng anh ít nhiều cũng có thể đoán ra được.

Tuông Ly cứ mãi đắm chìm trong thế giới của riêng mình cho tới khi bị Lục Đông Thâm giữ lại, cô mới ngẩng người giãy lắt, thấy anh nhìn chằm chằm lòng bàn tay mình, cô chợt hiểu ra: “À, không sao đâu, khả năng cầm máu của tôi rất giỏi. Lát nữa lại tìm cỏ gỗ nổi hoặc một vài loại cỏ tiêu viêm để đắp tạm lên được”.

Dứt lời, cô định rút tay về nhưng Lục Đông Thâm giữ chặt cổ tay cô khiến cô không thể nhúc nhích được. Anh lẳng lặng lấy bình nước trong ba lô ra, mở nắp, rửa vết thương cho cô. Dọc đường, họ toàn uống nước suối. Trước đó anh cũng dùng loại nước suối này để rửa vết thương trên bả vai cho cô. Đúng như người ta nói, nước trong lành là loại thuốc lành nhất, bây giờ vết thương trên bả vai cô đã không còn đau nhức, ngứa ngáy nữa.

Bây giờ Lục Đông Thâm xử lý vết thương cho cô đã vô cùng thuần thục, giống như một chuyện không thể tự nhiên hơn. Chỉ có điều trông sắc mặt anh không được dễ nhìn cho lắm, giống như đang... tức giận?

Tuông Ly nghĩ nát óc cũng không hiểu mình đã đắc tội anh chỗ nào.

Vết thương không sâu, sau khi cầm máu xong chạm vào sẽ nhói đau và ngứa ngáy, nhưng được rửa bằng nước suối thì dễ chịu hơn nhiều. Động tác của Lục Đông Thâm rất gọn gàng. Sau khi rửa sạch vết thương, anh lại giặt một mảnh vải trắng ra để băng kín, phòng trường hợp nhiễm trùng. Cuối cùng, tầm mắt anh rơi xuống hình xăm trên cổ tay cô.

Đó là hình một con mắt, vừa hẹp dài vừa thần bí.

Bàn tay đang giữ cổ tay cô của anh chuyển hướng, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt lên con mắt đó. Phần hơi gồ lên dưới ngón tay khiến động tác của anh chợt khựng lại. Khi quan sát kỹ, ánh mắt anh dường như hơi tối đi.

Tuông Ly hoảng hốt, vội vàng giãy ra. Lần này, anh buông tay cô ra như ý nguyện, nhưng ánh mắt nhìn cô đã có chút thăm dò.

“À... tôi khát rồi.” Giống như bí mật chôn sâu trong lòng bị bóc ra quá nửa vậy. Việc này khiến Tuông Ly nhất thời bối rối, muốn nổi nóng lại không có chỗ để trút. Cuối cùng, cô đành đổi chủ đề.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh đưa chiếc cốc trong tay mình cho cô. Cô đón lấy, sau khi vội vã uống quá nửa cốc mới bất ngờ phát hiện ra đây là cốc của anh, lại chợt cảm thấy xấu hổ, bèn trả lại cốc cho anh.

“Nếu thuận lợi, chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh thôi.” Cô dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, cố tìm chủ đề gì đó để nói.

Lục Đông Thâm lại chỉ “ừm” một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc.

Tường Ly chăm chú nhìn yết hầu gọi cảm của anh, vành tai nóng rực lên. Anh có vẻ như vô tình, nhưng cô vừa uống bằng cốc của anh và giờ anh lại đặt môi vào đúng vị trí ấy...

Cảm giác này chẳng trách khiến người ta hoang mang.

Đang mãi nghĩ thì cô bỗng nghe thấy Lục Đông Thâm trầm giọng lên tiếng: “Anh ta là ai?”.

Tường Ly sững người, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh rực sáng như một ngọn đuốc: “Tà Thôi, anh ta là gì của cô?”.

Ánh nhìn của Tường Ly bỗng run rẩy.

Bao năm qua, cái tên này giống như một điều cấm kỵ cô vẫn luôn chôn sâu tận đáy tim mình. Cô không cho phép bất kỳ ai thăm dò, ngay cả chính bản thân cô cũng không dễ dàng mở ra. Vậy mà bây giờ đã bị Lục Đông Thâm lấy ra. Anh nhẹ nhàng như một làn gió, cô lấy bối như đứng trước kẻ địch mạnh.

“Anh nói gì tôi không hiểu...” Tường Ly cười gượng gạo.

Nhưng Lục Đông Thâm lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Cũng Còn Hơn Dối Lòng Tác Thành Cho Người

Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn dối lòng mình, tác thành cho người...

Câu hỏi ấy giống nhau một lưỡi dao cứa qua tim, cứa đau đớn, khiến Tường Ly không có chút nào phòng bị. Cô vô thức dùng tay phải che đi vết hình xăm trên cổ tay trái. Nhưng ngay sau đó cô lại ý thức được rằng động tác này không ổn, như vậy sẽ chỉ càng lộ rõ chuyện quá khứ ra mà thôi.

Khi buông tay ra lần nữa thật ra đã muộn, từ ánh mắt như hiểu hết mọi điều của Lục Đông Thâm, không khó để nhận ra quá khứ kinh khủng của cô đã lộ nhô xuất hiện như những mỏm đá sau khi thủy triều rút, mọi góc cạnh chân thực nhất đều đã hiển hiện trước mắt. Nhưng dù sao cô cũng là Tường Ly, cô hơi ngẩng đầu lên, hất cằm, có phần kiêu ngạo: “Tôi tưởng kiểu người như anh Lục có lẽ không có thời gian để tò mò chuyện của người khác đâu, người khác sống thế nào đâu liên quan gì tới anh, phải không?”.

Câu nói này tràn đầy ý thù địch, nhưng Lục Đông Thâm không tức giận, ngược lại hỏi cô với vẻ thân thiện: “Ồ trong lòng cô, tôi là loại người gì?”.

“Làm việc gì cũng chỉ xem trọng kết quả, không màng tới quá trình, thời gian là số một và vì lợi ích có thể không từ thủ đoạn.” Tường Ly nhận xét không hề khách khí.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi còn tưởng sau vài ngày ở bên nhau, chí ít cô sẽ thay đổi cái nhìn về tôi chứ”.

“Tôi nhìn một người chỉ nhìn bản chất, dù bề ngoài trông có ôn hòa dịu dàng thì bản tính vẫn khó mà thay đổi được.” Có lẽ vì bị người ta dòm ngó bí mật của mình, Tường Ly càng thêm thẳng thắn.

Nghỉ ngơi cũng đã tạm đủ, nói xong câu ấy cô bèn đứng dậy, xoa xoa ngón tay, lòng bàn tay ban nãy được anh quấn chặt có phần ngứa ngáy.

Thật ra trong lòng cô cũng có chút nghịch ngợm. Người này kỳ thực không xấu như những gì cô nhận xét, dọc đường anh cũng coi như đã vượt bằng mọi chông gai, có mấy lần đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Nếu anh không vạch trần quá khứ của cô ra...

Nhưng nghĩ lại cô càng thêm phần nộ, Lục Đông Thâm có tư cách gì để hỏi thẳng như vậy chứ? Ngay cả Đàm Diệu Minh cũng biết rằng nỗi đau quá khứ của cô là việc cần phải né tránh, Lục Đông Thâm, anh có tư cách gì?

Lục Đông Thâm cố tình lờ đi biểu cảm phần nộ bất bình của cô, cười nói: “Xem ra cô vẫn chưa đủ hiểu về tôi đâu, chúng ta còn ngày rộng tháng dài”.

Một câu nói khiến da đầu Tường Ly căng ra, cô quay phắt lại nhìn anh chằm chằm.

Khóe miệng anh rướn lên, vẫn không nóng không lạnh: “Nhưng, cô nói đúng một điểm đấy”.

“Chuyện gì?”

“Con người tôi đích thực không có hứng thú gì với chuyện của người khác.” Nụ cười nhẹ nhàng đọng đầy trong ánh mắt Lục Đông Thâm, giống như đựng cả dòng suối nguồn trong vắt suốt dọc đường tới đây. Nói đây anh ngừng lại, đổi giọng: “Nhưng đối với quá khứ của cô Tường Ly, tôi lại vô cùng hứng thú”.

Bên cạnh Tường Ly rất hiếm xuất hiện kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm, làm việc và ăn nói đều kín kẽ, không sai một từ, khả năng sinh tồn và khả năng tấn công đều cực mạnh. Vì thường ngày cô tính tình cứng rắn, cộng thêm thân phận của cô bày ra đó, thế nên đánh mất đi khắp Thương Lãng, phẩm những ai biết đến Tường Ly cô đều phải tôn trọng và kính nể. Cứ cho là Đàm Diệu Minh là dân anh chị ở đây, lại còn là một đối tượng không dễ chọc vào, nhưng anh ấy cũng không xác xược như Lục Đông Thâm.

Cô rảo nhanh bước chân hơn một chút, miệng vẫn đáp lại: “Không phiền anh Lục nhớ nhưng, Tường Ly tôi chẳng có quá khứ nào đáng tiền cả”.

“Có đáng tiền hay không, phải xem đó là ai.”

“Lục Đông Thâm...” Tường Ly quen miệng lại định chửi bậy, nhưng cuối cùng cô vẫn ép mình nuốt xuống. Cô nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, vô tình nhớ lại lời nói của anh khi ở bên cạnh cô hôm đó: Còn chửi bậy nữa, anh sẽ không tha cho cô.

Cô không biết anh nói không tha là như thế nào, chỉ ít thì những lời như vậy đối với cô chẳng được tính là uy hiếp. Bao năm qua, Tường Ly đâu có bị ít người uy hiếp, dù là lộ liễu hay ngầm ngầm, dù bằng ngôn ngữ hay hành động. Có kẻ chỉ nói miệng, nhưng cũng có những kẻ đã trực tiếp dùng dao. Có nguy hiểm hơn nữa Tường Ly cũng chưa biết sợ hãi là gì. Thế nên câu nói đó của Lục Đông Thâm chẳng bõ bèn gì.

Vậy mà không hiểu tại sao, nó lại giống như mọc thêm chân len lỏi vào đầu óc cô không chịu đi ra nữa, thậm chí còn như urom mằm bén rễ trong đó, khiến cô buộc phải thường xuyên nhớ tới. Biết rõ anh sẽ chẳng thể vì một câu nói mà làm gì được cô, nhưng cô không sao mắng khỏi miệng được nữa. Cô đang e sợ sự uy nghiêm đằng sau vẻ ôn hòa của anh sao? Hình như vẫn không phải.

Thế là khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí của cô đã thay đổi: “Anh Lục, so với việc tò mò chuyện riêng của tôi, chi bằng anh hãy để sức vào việc tìm đường đi, hình như chúng ta lại đi lòng vòng rồi đấy”.

Lục Đông Thâm cũng không định trêu chọc cô thêm nữa. Anh cũng hiểu Tường Ly là một cô gái tính cách hoang dã, nếu thật sự chọc cô điên lên, chưa biết chừng cô rút cả dao ra với anh nữa. Tuy rằng anh chẳng sợ gì con dao của cô, có điều một người đẹp như cô, vẫn nên để cô ôn hòa nhã nhặn nói chuyện là hơn.

Họ lại tập trung trở về chuyện đường rừng.

Đúng như cô nói, sau khi đi một đoạn quả nhiên phát hiện họ vẫn đang lòng vòng, giống như tình trạng từng trải qua trước đó vậy. Có điều trước đó phóng tầm mắt nhìn qua là từng hàng linh sam, còn bây giờ trước mặt là các loại thực vật sinh trưởng, nhưng không hề có giá trị tham khảo nào.

Chỉ toàn là linh sam thì đã dễ nói, chỉ ít biết rõ linh sam không độc không hại, còn lúc này phía trước có thể là sống, có thể là chết. Sống là một khi phân biệt ra được vị trí sẽ có thể mở một con đường thoát mới, mà những loài thực vật này cũng coi như là vật tham chiếu có ích. Nhưng chết chính là chưa biết chừng trong này có những loài cây kịch độc, ẩn chứa nguy cơ lấy mạng sống của họ.

Ngày hôm nay nắng rất yếu, đáng lẽ đây phải là thời gian mặt trời gay gắt nhất nhưng ánh sáng trên đầu vẫn cứ nhọt nhạt, chẳng khác nào bị che chụp một lớp sương mù không thể tan đi. Không tìm được phương hướng, chừng khí lại lan tỏa bốn xung quanh như linh hồn vậy.

“Xem ra ủa bát chỉ có thể dẫn chúng rời khỏi căn nhà kia, con đường còn lại phải xem may mắn của chúng ta rồi.” Tường Ly khề thờ dài. Đúng như cô từng nói trước đó, xuyên qua đám ủa bát, “sống chết có số, phú quý tại trời”.

Nhưng Lục Đông Thâm xưa nay không phải là một người thích đầu may mắn. Anh xung phong đi trước: “Đi tiếp”.

Đi thám hiểm luôn cần có một người làm lãnh đạo tinh thần, hoặc là quyết định phương hướng, hoặc là quyết định sống chết.

Trong cuộc đời thám hiểm trước kia, Tường Ly từng trải qua sự sống chết. Lúc đó, dù ý chí có kiên cường đến đâu thì cũng sẽ chao đảo trước sự đe dọa của nhân tính. Thế nên, có rất nhiều lúc Tường Ly thích đi một mình, vì cô không thích bị người khác an bài số phận, cũng vì cô không tin vào một người lãnh đạo có ý chí kiên định. Thế nên cô tình nguyện tự làm lãnh đạo tinh thần cho mình, cho dù thật sự đối mặt với cái chết, cũng là cô cam tâm tình nguyện lựa chọn.

Nhưng Lục Đông Thâm ở trước mặt lại khiến cô dần dần nghi ngờ phán đoán trước kia của mình. Trên người anh có một thứ kiên định gọi là nghị lực. Loại nghị lực này mạnh mẽ tới mức vượt trên cả người thường. Dù có gặp khó khăn hay hoàn cảnh tuyệt vọng, cô cũng không thấy anh có chút dấu hiệu nào của sự thỏa hiệp. Nó cũng giúp cô yên lòng hơn, giống như, anh chính là thủ lĩnh tinh thần của hai người họ vậy.

“Anh đã bao giờ từ bỏ chuyện gì chưa?” Cô đi bên cạnh anh và hỏi.

Thật ra trong lòng cô quá sáng tỏ. Nếu không tìm ra đường được thì khả năng họ thoát được khỏi ngọn núi này càng lúc càng nhỏ nhoi. Thậm chí cô còn không dám chắc, đây có thật sự là con đường dẫn ra ngoài núi Kỳ Thần không, một khi đâm sâu vào bụng núi thì thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly hỏi xong câu này lại tự cảm thấy buồn cười, cô nói: “Với thân phận và địa vị hiện tại của anh, e là sẽ chỉ có cơ hội khiến người khác bỏ cuộc thôi”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh tiếp tục đi về phía trước. Xuyên qua đám chướng khí nặng nề, gạt bỏ những nhánh cây trước mắt, rất lâu sau anh mới nói: “Tôi đã từng thỏa hiệp”.

Tường Ly sững người, sau đó quay đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, nhìn đám chướng khí trắng xóa vẫn vút vào những cành cây trước mắt, trầm giọng đáp: “Nhưng kết quả của sự thỏa hiệp lại không được như ý, thậm chí là hại người hại cả mình, thế nên kể từ ngày đó, tôi đã hiểu ra một đạo lý: So với việc tạm thời nhân nhượng, chi bằng hãy dốc sức để tranh giành”.

Nói tới đây, anh mới quay đầu nhìn cô, dần mạnh từng từ từng chữ để bổ sung toàn bộ ý tứ của mình: “Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn đối lòng mình, tác thành cho người”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thoát Khỏi Khốn Cùng

Cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?

Trái tim Tường Ly chợt run lên.

Khi nói câu ấy, tuy gương mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn, nhưng những tia sáng âm thầm lạnh trong đôi mắt lại khiến người ta không rét mà run. Đây không phải là ánh mắt mà một người bình thường có thể có được, đó chắc chắn phải là cái nhìn của một người đã trải đủ lòng người bạc bẽo và những tháng năm cuộc đời khi chìm khi nổi, vừa tự tin vừa toát lên tia tàn nhẫn.

“Thế nên...” Cô nhất thời cảm thấy mình khó thở, bất giác nhớ tới cuộc cạnh tranh lợi ích giữa anh và Đàm Diệu Minh: “Anh chắc chắn chưa đạt được mục đích là chưa từ bỏ phải không?”.

Lục Đông Thâm cười, nhưng ánh mắt không hề ảm áp: “Không sai, chỉ cần là thứ tôi muốn, tôi phải có được”.

Tường Ly cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như có cục bông chen ngay lỗ mũi, cho dù dốc hết sức để thở hắt ra cũng vẫn cảm thấy không thông suốt. Hoặc có lẽ nên trách đám chướng khí ở ngay trước mặt đã ngăn cản hơi thở của cô. Vì cô không muốn thừa nhận rằng câu nói của Lục Đông Thâm đã mang tới cho cô cảm giác chấn động và uy hiếp lớn đến nhường nào.

Cô tin chắc anh không phải kẻ khoắc lác, anh có khả năng để nói được làm được. Nhưng rất kỳ lạ, thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Đông Thâm, cô đã biết anh có một dã tâm và sự nguy hiểm lớn đến thế nào. Người ta có câu: Nhìn người nhìn vào mắt, đôi mắt của một con người có thể tiết lộ tất cả mọi bí mật. Nhưng Tường Ly cảm thấy, thứ có thể hoàn toàn bán đứng một người chỉ có mùi hương trên cơ thể, cũng chính là mùi hương sẵn có của con người.

Đối với một người bình thường mà nói, đôi mắt đích thực có thể bán đứng tất cả, nhưng đối với một người đã lăn lộn chinh chiến thương trường nhiều năm như Lục Đông Thâm, một người có thể đứng trên đỉnh của thung thuộc nhuộm nhân tính như anh, việc muốn che giấu tâm tư, lắng đọng cảm xúc của bản thân không quá khó. Gặp khó khăn anh cũng không rối rắm, cho dù chỉ góp vui lấy lệ thì việc lừa được người đối diện cũng dễ như trở bàn tay. Thế nên, nếu muốn thăm dò con người Lục Đông Thâm, chỉ nhìn vào đôi mắt thôi là chưa đủ.

Con người ăn uống để sinh tồn, thế nên thứ ảnh hưởng trực tiếp đến mùi hương cũng có liên quan đến thức ăn. Người nào quanh năm ăn thịt cá, lâu dần mùi dầu mỡ trên cơ thể sẽ rất nặng nề. Người nào chủ yếu ăn thanh đạm, thì cơ thể cũng sẽ có mùi nhẹ nhàng. Nhưng không ai tin rằng, mùi hương trên cơ thể của một người lại liên quan khá nhiều đến trải nghiệm cuộc đời và tâm lý của họ. Vì sao cùng là những người ăn thanh đạm, mà mùi trên cơ thể lại khác nhau? Đó là vì họ trải qua những cuộc đời, gặp gỡ những câu chuyện và những con người khác biệt.

Trải nghiệm của một người quyết định tâm lý của họ, những yếu tố tâm lý sẽ lặng lẽ chuyển hóa dần và ảnh hưởng tới sinh lý, tiếp đó ảnh hưởng tới mùi hương của con người. Trên đời này, mỗi người có một thứ mùi khác nhau, giống như không có phiến lá nào giống hệt phiến lá nào vậy. Nếu nhìn xa hơn thì cũng chẳng có mùi nào giống mùi nào. Nó giống như một tiêu chí để phân biệt các cá thể vậy, cho dù bạn có xịt nước hoa hay bị những mùi khác ngoài kia che lấp, nó vẫn cứ tồn tại, chỉ có điều sẽ thay đổi cùng độ tuổi trưởng thành của bạn chứ không thay đổi vì những thứ mùi khác ngoài thế giới.

Không phải cũng sở hữu một chiếc mũi tinh nhạy như Tường Ly, đại đa số mọi người chỉ có thể thông qua mùi hương để phân biệt được đó là ai, nhưng Tường Ly có thể thông qua mùi hương để thăm dò được tâm lý và trải nghiệm của người đó, có thể là dã tâm, có thể là hung hăng, có thể là lương thiện.

Lục Đông Thâm, không phải người lương thiện.

Đây là mùi hương cô ngửi ngay thấy trên người anh từ khi mới gặp mặt.

Nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, cô đã dần buông bỏ cảnh giác, cũng nhìn thấy được những thứ khác nữa trên người Lục Đông Thâm, hơn nữa còn bị chúng che mất trái tim. Phải đến tận giờ phút này cô mới cảnh giác. Anh có hòa nhã hơn nữa thì cũng vẫn là Lục Đông Thâm, vẫn là người đàn ông được mọi người trên thương trường gọi là “Chiến thần”. Không phải khi ra ngoài thì anh khác trước, cũng không phải anh có một bộ mặt thứ hai, mà đây mới là bộ thật bản chất của anh. Người ta nói thương trường như chiến trường, nếu so sánh sự lừa lọc thâm hiểm, mưa bom bão đạn trên thương trường với núi rừng này thì cũng một chín một mười, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém. Thế nên, việc anh thể hiện sự lạnh lùng tàn nhẫn tại nơi này há chẳng phải chính là con người thường thấy của anh nơi thương trường chìm nổi?

Hít sâu một hơi, Tường Ly muốn nói điều gì hoặc muốn phản bác điều gì nhưng đều bất lực. Cô muốn giành một phần đất về cho Đàm Diệu Minh, nhưng người đàn ông trước mặt rõ ràng không phải là người sẽ chịu lùi bước.

Cô quay mặt về phía rừng, chướng khí vẫn nặng nề, hình như còn âm u hơn ban nãy một chút. Cuối cùng, cô cười bất lực: “Có lẽ giết anh ngay tại đây cũng là một sự lựa chọn không tồi”.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Cô có giết được tôi không?”.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi lại.

“Hoặc nói một cách khác, cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?” Lục Đông Thâm nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng rõ ràng.

Tường Ly trầm mặc không đáp.

Phải, giết anh thì dễ. Ở trong núi Kỳ Thần này, cô vớ đại một loại cò độc nào đó hoặc chế ra một loại hương tương khác nào đó là có thể lẳng lặng giết chết anh. Nhưng giết anh rồi, hậu quả thì sao? Cô có thể giết một người bình thường trong núi rừng âm u, thậm chí lặng lẽ giết họ ngay giữa thành phố đông đúc. Duy chỉ có kiểu người đầy thân phận như Lục Đông Thâm là không thể giết nổi. Cô giết anh rồi, sẽ rất nhiều kẻ rục rịch ngóc đầu dậy, động vào quyền thế sau lưng anh. Nguy hiểm này cô gánh không nổi, Đàm Diệu Minh cũng vậy.

“Con người còn một kiểu chết nữa là chết không toàn mạng. Ở những nơi như thế này đến chính bản thân tôi còn không dám tự tin sẽ bình an trở về. Anh Lục cũng đừng tự tin như thế. Ví dụ như anh có bản lĩnh thoát được khỏi đàn sói một lần nữa không?” Tường Ly nhìn ra phía sau lưng anh.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng ánh mắt của cô, quay đầu lại, xa xa bên thấy bóng những con thú hoang giữa rừng, tuy mơ hồ nhưng vẫn nhận ra chúng là sói.

Con sói đó đứng im không nhúc nhích, nhìn họ chằm chằm qua lớp chướng khí âm u, giống như đang nhìn kỹ một con mồi.

“Ai nói cũng nói nếu sói quay đầu, không phải báo ân thì chỉ có thể là báo thù. Ân tình thì chúng ta không dám nhận rồi, suýt nữa chúng ta đã giết chết sói vương của chúng, thế nên chắc là trả thù đây.” Tường Ly vừa phân tích, tay đã chuẩn bị rút con dao ở hông ra, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến: “Anh bảo có phải con sói vương kia nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tức anh ách, bèn cử thủ hạ của nó xuống giám sát động tĩnh không. Tuy rằng anh từng ăn thịt sói nhưng sói vương vì con gái này cuối cùng vẫn quyết định liều chết một phen”.

Trong lúc cô nói, con sói phía đó đã đi về đây rồi, bước chân rất từ tốn, nhưng kiên định. Nó xuyên qua màn sương dày, để lộ một thân hình đồ sộ.

Lục Đông Thâm cũng đã lẳng lặng rút dao ra, nói: “Vậy thì tối nay tôi có thể cho cô nếm thử mùi vị của thịt sói”.

Tường Ly không nói thêm nữa. Chuyện sống chết ngay trước mắt, cô không rảnh để đùa cợt cùng anh. Chỉ những ai từng đấu tay đôi với sói mới thực sự thấu hiểu được cảm giác giãy vò.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy lạ lùng là chỉ có độc một con sói hướng về phía họ. Sói không bao giờ hành động đơn độc, rốt cuộc chúng đang mưu tính gì?

Đang mải nghĩ thì có một thứ gì nhỏ xíu đã lao ra khỏi đám sương, xông tới trước mặt họ. Tường Ly nhìn kỹ lại, và sửng người, hóa ra chính là con sói con được Lục Đông Thâm thả đi.

Vừa có ý định buông lỏng cảnh giác thì họ thấy con sói trưởng thành kia đi ra, bước về phía con sói con, có ý bảo vệ. Tường Ly nắm chặt tay lại, giữ chắc con dao Phần Lan, nhìn thẳng vào mắt con sói.

Bỗng nhiên, con sói ấy ngẩng cao đầu, ngửa cổ tru lên trời một tiếng vang dội. Da đầu Tường Ly căng ra, những tưởng nó đang gọi đồng loại cùng tới. Ai ngờ, nó bỗng quay đầu bỏ đi, bước được vài bước lại dừng lại nhìn họ, tru thêm một tiếng nữa. Lần này không phải là gào rú, mà là gọi.

Tường Ly hơi ngơ ngẩn.

Con sói con kia lập tức lao tới, một lần nữa cắn lấy gấu quần cô, ra sức lôi cô về phía trước, khiến cô thương cảm vô cùng, thật chỉ muốn bế nó về nhà, huấn luyện thành một con chó.

Con sói trưởng thành kêu thêm tiếng cuối cùng, rồi tiến lên phía trước vài bước, tiếp tục quay đầu nhìn họ.

Lục Đông Thâm cầm con dao vào hông rồi nói: “Chúng ta được cứu rồi, chúng đang dẫn đường cho chúng ta đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Phụ Nữ Cũng Phải Tranh Đấu Để Có Một Bầu Trời

Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Khu vui chơi giải trí Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương của thành phố Thương Lăng, khác hẳn với quận Quan Dương. Quận Quan Dương thuộc địa bàn thương nghiệp được khai phá sau này cũng là khu vực có tương lai phát triển thương mại sầm uất được chính quyền thành phố quan tâm hỗ trợ nhất. Quận Xuyên Dương thì đa phần tập trung nhiều người dân bản địa, là địa bàn đầu tiên có nền kinh tế đi lên tại Thương Lăng, về sau trải qua các điều kiện quy hoạch, tại đây xây dựng một khu công viên đất âm rộng lớn và rất nhiều vành đai xanh, mức độ sầm uất không hề suy giảm.

Hai quận nằm sát cạnh nhau, hình thành nên cục diện vừa gắn liền với nhau lại vừa cạnh tranh lẫn nhau. Điều thú vị nhất phải kể đến con đường lịch sử văn hóa Tô Hà nằm vắt ngang cả hai quận. Con đường Tô Hà xưa nay vẫn luôn là biểu tượng cho thành phố Thương Lăng. Thế nên ban đầu phân địa giới hành chính chia tách hai quận gây nên không ít tranh chấp. Cuối cùng phần phía Đông của con đường Tô Hà thuộc địa bàn quận Quan Dương, phần phía Tây nằm trong quận Xuyên Dương.

Khách sạn Skyline và trung tâm thương mại Skyline của Lục Đông Thâm tọa lạc trên con đường Tô Hà, quy mô rộng lớn phủ gần như hết cả quận Quan Dương. Còn khu vui chơi giải trí Thiên Hà là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là tụ điểm vui chơi hàng đầu tại thành phố Thương Lăng. Có những club, quán rượu hạng sang chỉ dành cho các vị quan quyền, những gia đình dòng dõi quý tộc. Cũng có những quán karaoke, quán rượu, sàn game rộng lớn để dân thường tới giải trí mỗi ngày, và còn có cả những sòng bạc ngầm mà ai ai cũng nghe nói nhưng không phải người nào cũng được đặt chân vào.

Thế nên, khi Skyline đặt chân tới Thương Lăng, người trong thành phố đã trêu đùa rằng, tại Thương Lăng có một cuộc chiến tranh chữ “Thiên”, ý chỉ Skyline (Thiên Tế) nằm tại quận Quan Dương và Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương. Tuy rằng phạm vi kinh doanh có sự khác biệt, nhưng đều chiếm cứ một quy mô không hề nhỏ trong hai quận quan trọng của thành phố, không thể không khiến người dân suy nghĩ xa xôi.

Nhưng người ngoài chỉ thích trò vui, còn người trong cuộc mới thực sự chú ý tới cách thức. Dã tâm của Đàm Diệu Minh dĩ nhiên không cần phải nói. Tạm thời chưa nói tới những sản nghiệp anh giành được ở các tỉnh lân cận khác. Chỉ riêng ở Thương Lăng, ngoài việc có địa bàn hoạt động tại Xuyên Dương ra, các quận huyện khác anh cũng chen chân không ít phần đất. Mấy năm nay chưa ai giành giật được miếng thịt nào trong bát com của Đàm Diệu Minh, đây cũng là lý do vì sao anh có thể trở thành dân anh chị tại đất Thương Lăng. Nhưng Skyline bước tới với khí thế hùng dũng, giật được thầu của chính phủ trên con đường Tô Hà bằng một tốc độ không tưởng. Kể từ ngày đó, khách sạn Skyline “đạp đất đứng lên”, theo ngay sau là trung tâm thương mại Skyline và các khu siêu thị lớn khác.

Bây giờ, mọi người cũng đều đã rõ dã tâm của Skyline. Con đường Tô Hà chỉ chiếm cứ được một góc nhỏ của quận Quan Dương, đây nào có phải mục đích của họ? Thứ mà tập đoàn Skyline cần chính là quy hoạch phát triển của cả con đường Tô Hà, rồi sau đó lấy nó làm trung tâm, phát triển tiếp ra bốn hướng xung quanh. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tập đoàn Lục Môn đằng sau lưng Skyline không những muốn nuốt trọn Quan Dương mà còn cả Xuyên Dương và nhiều quận nội thành khác.

Hành động này chính là đang xâm chiếm địa bàn của Đàm Diệu Minh.

Hai hồ giành nhau, một bên là Thái tử gia đang có tiền đồ rộng mở nhất Lục Môn, một bên là dân anh chị đã chiếm giữ Thương Lăng bao nhiêu năm. Hai người đàn ông một chín một mười, dĩ nhiên sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

...

Khi Thái Tử Tân tới Thiên Hà, sắc trời đã tối rồi. Khu này càng về đêm lại càng náo nhiệt, bây giờ vẫn còn khá yên ắng, đèn đường trên đầu vẫn còn chưa bật lên. Nghe tài xế nói, khi về đêm, đèn đường ở Thiên Hà còn rực sáng hơn cả trời sao, đẹp đến mức người ta khó mà quên được.

Nhưng Thái Tử Tân biết, thứ khiến người lưu luyến vẫn vương nào có phải ánh đèn mười dặm? Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Xe có chỗ đỗ cố định, bước vào Thiên Hà là sẽ tới với club Hoàng Thiên danh nổi như cồn. Đám vệ sỹ bên cạnh Thái Tử Tân bị chặn lại, lý do là vì Hoàng Thiên trước mắt đang sửa chữa, không tiện để cho nhiều người vào như vậy. Tân Dịch không vui. Thái Tử Tân ngược lại vẫn rất bình tĩnh, cố ý nói lớn tiếng: “Đám gia đã biết kiểu gì tôi cũng tới, sao còn cố tình làm khó tôi vậy? Tất cả những người khác sẽ ở lại đây, Tân Dịch đi theo tôi là được rồi”.

Lý do Hoàng Thiên sửa sang vốn dĩ chỉ là một cái cớ, sau khi đặt chân vào club, Thái Tử Tân đã nhận ra điều này. Quy mô đập vào mắt và cách thức trang trí đều đạt tới tầm quốc tế, làm gì có bóng dáng người nào sửa sang? Nghe nói những người tới đâyбет nhất cũng phải rút ví một triệu*, mà đó cũng chỉ là cái giá để mua được tư cách đi vào thôi. Nếu xét về ăn chơi đập phá, một đêm không lên tới chục triệu thì sẽ chưa thể ra.

*1 triệu NDT ~ 3,5 tỷ VNĐ.

Tề Cương tiếp đón họ, nét mặt nghiêm nghị. Chiếc thang máy đi lên phòng VIP sẽ ngang qua đại sảnh. Bên trên chiếc bậc chính giữa sân khấu có vài cô gái kiều diễm đang tập hát. Với vóc dáng thướt tha và một vòng eo vừa bằng vòng ôm ấy, đừng nói là đàn ông, đến cả phụ nữ nhìn thấy cũng muốn vuốt ve.

Tới trước cửa phòng VIP, Tần Dịch bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Đàn gia của chúng tôi không thích có mặt người ngoài”.

Thai Từ Tân cũng không phải dạng hoa nuôi trong lồng kính, nếu đã dám tới đây thì dĩ nhiên nắm chắc khả năng đối đáp. Cô ra hiệu cho Tần Dịch ở lại, một mình đẩy cửa bước vào.

Có mùi thuốc lá, cực nhạt, khi đập vào mũi phần nhiều lại trở thành một mùi hương thanh nhã. Mùi hương này không tầm thường, khiến người ta liên tưởng tới loài hoa lan nở trong hang động, không hề giống thứ mùi thường thấy ở những nơi như thế này, ngược lại càng khiến Thai Từ Tân có cái nhìn khác về phong cách của Đàm Diệu Minh.

Căn phòng lấy màu đen cà phê làm màu chủ đạo, diện tích khá rộng, một mặt tường là cả một mặt kính thủy tinh, chẳng biết dùng để làm gì, mặt kia bị che đi bởi lớp rèm cửa dày bằng nhung. Ánh sáng trong phòng rất dịu nhẹ. Đàm Diệu Minh ngồi ngay trên bộ sofa màu đen, trước mặt đặt một tách trà.

Anh đang rửa tách, bàn tay với những khớp xương rõ ràng trông lại càng mảnh dẻ, sạch sẽ khi được bộ chén tách và dòng nước trong vắt tôn lên. Trong khay trà có trà khô, là mấy loại trà khác biệt trộn lẫn vào nhau. Thai Từ Tân đoán rằng có lẽ Đàm Diệu Minh cũng có sở thích kết hợp trà của riêng mình.

Nghe thấy tiếng động, Đàm Diệu Minh không ngẩng đầu lên mà nói một câu: “Ngồi đi”.

Thai Từ Tân thoải mái ngồi xuống, cách Đàm Diệu Minh một chiếc bàn. Khay trà đó được làm bằng đàn hương đen thượng hạng, vừa lại gần là tỏa ra mùi đàn hương, cực kỳ tỉ mỉ. Người đàn ông đối diện hôm nay ăn mặc khá đơn giản, chỉ có điều chiếc sơ mi trắng lại càng tôn lên khuôn mặt rắn rỏi khi khá vô cùng ấy. Anh xắn cổ tay áo lên tận khuỷu tay, để lộ ra bàn tay màu đồng với chút cơ bắp.

Cô thầm thở dài trong lòng, kiểu đàn ông này nếu cứ ngồi yên lặng, ai có thể ngờ được anh còn một mặt tàn độc nhẫn tâm? Cô hít sâu một hơi, kim châm rồi đi thẳng vào chuyện chính: “Nghe nói Hoàng Thiên đang tu sửa, thế nên tôi đã tìm một món quà gấp mặt mang tới tặng cho Đàm gia. Tôi nghĩ Hoàng Thiên cũng sắp mở cửa trở lại rồi, vừa hay có thể sử dụng”.

Dứt lời, cô bèn đặt hộp quà mang theo bên mình này giờ lên.

Bên này, Đàm Diệu Minh đã rửa tách trà xong, bên kia nước cũng đã sôi. Anh ngẩng đầu nhìn qua hộp quà trên bàn rồi khẽ cười: “Có thể khiến Thai cô nương mất công như vậy, chắc là cũng không phải món quà bình thường rồi”.

Anh gọi cô một tiếng “Thai cô nương” chứ không phải Thai tổng, đủ để thấy anh không hề coi thân phận tổng giám đốc của cô ra gì. Hoặc có thể nói rằng, trong mắt anh, phụ nữ chỉ là chút gia vị cho người đàn ông sau những lúc tranh giành lợi ích mỗi một muốn được nghỉ ngơi, chứ không phải người nên cùng đàn ông tranh đoạt giang sơn.

“Đàn gia là người có phẩm vị cao, không hề thô tục, thế nên quà bình thường sao có thể lọt vào mắt anh được chứ?” Thai Từ Tân không tính toán cách xưng hô. Cô ngược mặt lên nhìn về phía góc tường. Ở đó xếp cả đống quà, đa phần là trang sức đồ ngọc. Nổi bật nhất là một tượng Phật cao bằng một phần tư người và một bức tượng Quan Vũ bằng ngọc. Thai Từ Tân nhìn thấy rất rõ ràng, đó là loại ngọc mỡ dê, cả mảnh không có đường nứt nào. Chưa kể đến các món quà giá trị khác, chỉ tính riêng bức Quan Vũ cao hơn một mét này thôi, việc mang cả tảng ngọc ra khắc là điều rất hiếm gặp, nói chi tới giá trị khổng lồ của nó.

Xem ra mới chỉ trong một ngày, số người viện cớ mang quà đến tặng để gặp Đàm Diệu Minh đã không ít.

Đàm Diệu Minh nghe cô nói xong thì nổi hứng thú, nhướn mày: “Ồ? Vậy thì tôi phải xem xem quà của cô Thai có gì khác biệt rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Sở Thích Của Cô Ấy Chính Là Sở Thích Của Anh

Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi.

Thai Từ Tân bình tĩnh lại rồi mở chiếc hộp trên mặt bàn ra, bên trong có một cuộn tranh được buộc chặt bằng dây ruy-băng màu tím, hai đầu của cuộn tranh được khảm bằng đá từng thượng hạng. Cô lấy cuộn tranh ra, cẩn thận mở rộng, màu sắc trên bức tranh từ từ đập vào mắt, từ nhân vật cho tới đường nét đều vô cùng tinh xảo.

Ban đầu Đàm Diệu Minh không quá để tâm. Bỗng khi bức tranh được mở ra, trước mắt anh bùng sáng, lại có một mùi hương đập ngay vào mũi, mùi hương thoảng giống hương lan, lại có phần đậm hơn, giống như bản thân loại giấy này đã có mùi hương, cũng lại giống như mùi tỏa ra từ mực vẽ.

“Đây là bức Phù sinh đồ của Ngô Đạo Tử. Ai cũng biết Ngô Đạo Tử sở trường vẽ người, vẽ non nước, nhưng bích họa của ông ấy cũng là một vật phẩm quý giá hiếm có. Bây giờ khó mà tìm được bản gốc của Ngô Đạo Tử. Bức Phù sinh đồ này là khi trước tổ tiên của tôi mua được từ tay một gia đình quan lại. Chưa nói tới việc màu sắc của bức bích họa này hiếm có khó gặp, chỉ riêng chất giấy của nó đã xứng đáng là hàng cao cấp tuyệt tích rồi.” Ngón tay Thai Từ Tần vuốt nhẹ lên mép tranh: “Những bức tranh truyền thế của Ngô Đạo Tử mỗi ngày một hiếm hoi, nhất là bích họa lại càng khó gặp. Mấy năm trước trên thị trường lại có người lấy Phù sinh đồ ra bán đấu giá, vậy mà cũng lừa gạt được khối người. Nhưng người sành sỏi chỉ cần nhìn qua là biết thật giả, bức Phù sinh đồ được mang bán đấu giá sử dụng loại giấy ngọc bản tuyền”.

Đàm Diệu Minh khẽ cười: “Ngọc bản tuyền đã là loại đắt nhất trong các loại giấy làm tranh làm sách rồi”.

“Đám gia rất sành, ngọc bản tuyền đích thực là loại giấy đắt nhất thời bấy giờ, khả năng thấm mực cực mạnh, chất giấy vượt trội. Thế nên trong buổi đấu giá đó, người trong ngành tuy biết đó là sản phẩm giả mạo nhưng cũng vì chất giấy mà tình nguyện sưu tầm. Tuy nhiên, bức Phù sinh đồ thật sự thực ra dùng loại giấy tạng kinh. Nó còn có một tên gọi khác là kim lịch tiền, bây giờ đã không còn bắt gặp nữa. Bây giờ có rất nhiều chuyên gia và học giả vừa nhắc tới tạng kinh là lại gắn cho cái mác giấy đời Tống, cho rằng tạng kinh chỉ lưu hành ở đời Tống, còn các bức tranh thời Thịnh Đường đa phần dùng giấy nước Thục. Thế nhưng Phù sinh đồ của Ngô Đạo Tử từ sớm đã sử dụng tạng kinh, hơn nữa chất giấy còn thấm màu đẹp và tỉ mỉ hơn thời Tống.”

Thai Từ Tần dùng ngón tay lướt cẩn thận lên mặt giấy: “Màu giấy như hoàng kim, mặt giấy mịn màng, sáng tác trên loại giấy này thì có thể lưu giữ ngàn năm. Ai cũng nói hết đời Tống, tạng kinh đã không còn nữa, nói vậy cũng không sai, với kỹ thuật hiện đại tiên tiến ngày nay mà chúng ta vẫn không mô phỏng được chút hình bóng nào của kim lịch tiền”.

“Cô Thai thật là hào phóng.” Đàm Diệu Minh cười nhẹ nhàng.

“Đám gia là ai chứ, đến Thương Lăng làm việc, chính là tìm một đường sống trên địa bàn của anh. Ai cũng có thể không để tâm, riêng phía Đàm gia thì phải tới nói chuyện một lần. Mà Đàm gia cũng là người thông minh, nếu không phải đã đoán trước được tôi sẽ tới thì đám vệ sỹ ngoài kia đã sớm từ chối tôi rồi”.

Nụ cười của Đàm Diệu Minh không tan vào ánh mắt: “Skyline có Giang sơn đồ, bây giờ cô Thai lại đưa ra một bức Phù sinh đồ, đúng là rất có thâm ý. Bút tích thật của Ngô Đạo Tử hiếm có khó tìm, chỉ tính riêng chất giấy của bức tranh trước mặt đã vô cùng giá trị, nói chi tới việc bản thân nó là một bức bích họa thì lại càng có giá trên trời. Chỉ tiếc là, Đàm mỗ tôi không phải loại người tao nhã như lời cô nói, danh họa rơi vào tay tôi e rằng sẽ bị chà đạp”.

Thai Từ Tần trầm ngâm: Con cáo già này, rõ ràng biết mình thành tâm thành ý tới đây, còn có ý từ chối, hoàn toàn đã ăn chắc thề yếu của cô, muốn nhân cơ hội mọi chút lợi ích mà thôi. Nhưng những suy nghĩ ấy cô không thể biểu lộ ra ngoài nét mặt. Cô mỉm cười, đưa ra tuyệt chiêu: “Nghe nói Tường Ly rất có hứng thú với bức Giang sơn đồ ở Skyline, có lẽ cũng là một người thích các bức tranh nổi tiếng. Thương Lăng ai cũng biết sở thích của Tường Ly chính là sở thích của Đàm gia, thế nên bức Phù sinh đồ của tôi là quá thích hợp rồi”.

Nghe xong câu ấy, Đàm Diệu Minh cười phá lên: “Đúng là Tường Ly rất thích”.

Nghe Đàm Diệu Minh nói như vậy, trong lòng Thai Từ Tần đã sáng như gương. Ban nãy cô không gọi Tường Ly là Tường gia, vì cả thành phố đều đồn đại Tường Ly là cô gái của Đàm Diệu Minh. Thế nên, tiếng Tường Ly của cô cũng là một sự thăm dò. Nếu Đàm Diệu Minh không có lòng với Tường Ly thì trong cuộc đàm phán này, anh phải gọi Tường Ly một tiếng Tường gia mới đúng. Nhưng nếu có tình thì ắt sẽ lộ ra chân tình. Khi gọi tên cô ấy, dù anh không gọi tên thân mật thì cũng không xưng là Tường gia. Quả không sai, khi gọi tên cô ấy, nụ cười thâm sâu vào ánh mắt anh, khoe miệng cũng trở nên dịu dàng hơn, đó là vì từ tận đáy lòng anh coi cô ấy là người con gái của mình. Thế nên, nước cờ này của cô coi như đã thuận lợi.

Đàm Diệu Minh không nhắc đến chuyện bức tranh nữa. Anh gọt tay rót trà cho cả hai, nói vạch trần mục đích của cô: “Hiện giờ khí thế của Lục Đông Thâm rất dữ dội, cô muốn giành chút lợi từ trong tay anh ta quá khó”.

Thai Từ Tần thấy anh đã quay về việc chính, cũng tự động nói: “Sau lưng tôi chẳng phải còn có Đàm gia hay sao?” Cô nâng tách trà lên, nhấp một ngụm: “Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi. Bây giờ Chính phủ đang ra sức dẫn dắt các hạng mục đầu tư. Thật ra trong lòng Đàm gia cũng hiểu rất rõ mà, hôm nay đây được một Lục Đông Thâm đi, ngày mai có thể sẽ có hai, ba người khác. Miếng bánh Thương Lăng không sớm thì muộn cũng sẽ phải nhường đi một ít. Lục Đông Thâm làm việc quá tuyệt tình, một lòng muốn chiếm hết. Còn Đàm gia anh thì sao? Xưa nay chỉ có anh tự nguyện cắt thịt chia ra, nào tới lượt người khác chia thịt trong lòng bàn tay anh? Thế nên anh và Lục Đông Thâm chắc chắn như nước với lửa, khó mà dung hòa. Nhưng Trường Thịnh chúng tôi tình nguyện chia lợi ích ra với Đàm gia. Anh có lai lịch, chúng tôi có vốn, mục đích của hai chúng ta chính là trói chân trói tay Skyline lại”.

Đàm Diệu Minh một tay cầm tách trà một tay nâng nắp lên quẹt nhẹ qua miệng tách, anh khẽ nhếch môi: “Thai cô nương chung quy vẫn là người thông minh, chứ không phải hạng không biết điều như Lục Đông Thâm. Hai bên cùng có lợi cũng có vẻ là một ý hay, có điều...”. Anh ngược mắt nhìn cô, nói trúng chỗ hiểm: “Trường Thịnh định nhường bao nhiêu lợi đây?”.

“Khu đất vàng quận Xuyên Dương, tương lai phát triển sẽ không hề thua kém Quan Dương. Tôi biết Đàm gia nắm chắc phần thắng, nhưng một khi có vốn nước ngoài đổ vào thì sự phát triển sau này lại càng không thể tính nổi. Dĩ nhiên, Đàm gia tự có cách thu hút nguồn vốn nước ngoài. Nhưng cuộc đấu giá đang đến gần, người thích hợp để lựa chọn nhất chính là tôi. Phía sau tôi là Trường Thịnh, phía sau Trường Thịnh là cả một thị trường quốc tế. Việc Đàm gia ra mặt đẹp bằng một số kẻ cạy có quan hệ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Trường Thịnh chính là túi tiền của Đàm gia, như vậy sẽ càng ăn nhịp với nhau.”

Nói tới đây, Thai Từ Tần đặt tách trà xuống, cười khê: “Đám gia không cần bỏ ra một đồng nào cả. Tôi chỉ xin Đàm gia hay mở một con đường cho Trường Thịnh, 3% là phần lấy ra để kính Đàm gia. Dĩ nhiên, nếu hiện giờ bố tôi có thể đứng ra quản lý mọi việc thì tôi nghĩ với tính khí của bố, ông sẽ rất

rộng rãi với bạn bè. Tôi dù sao cũng chỉ là đàn bà con gái, trong mắt, trong bụng vẫn sẽ so đo tính toán chút lợi vật”.

Cô ý tứ rõ ràng, lời nói lại lấp lửng, cũng biết loại sành sỏi như Đàm Diệu Minh sẽ nghe ra được ý cô. Giao dịch với người nhạy bén là không cần kỳ kèo, không cần vòng vo, nói lấp lửng đủ để đối phương hiểu là được. Cô cho Đàm Diệu Minh một quả táo ngọt trước, sau đó sẽ đưa ra đề xuất bổ cô hiện đang hôn mê cũng vì bị anh hại, vì vậy, coi như anh nợ cô một khoản.

“Chuyện của ông nhà, tôi nghe xong cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Đáng nhẽ tôi phải nể mặt cô vì danh tiếng của ông Thai mới đúng, chỉ tiếc là...” Nói tới đây Đàm Diệu Minh ngừng lại, ý tứ sâu xa.

Thai Từ Tân rất nhạy cảm, nghe đến đây lập tức tim đập lỡ nhịp, bỗng chốc có một dự cảm chẳng lành. Cô không đáp lại, nhưng đáy mắt dâng lên tia nhìn cảnh giác.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, ấn di động, ra lệnh với đầu bên kia: “Cắt hình ảnh của cậu Thai qua đây”.

Anh nói xong, chưa đầy nửa phút sau, màn hình lớn trên bức tường đối diện Đàm Diệu Minh đã sáng lên. Thai Từ Tân quay đầu lại nhìn. Trước tiên đập vào mắt là hình ảnh 12 khung hình được chia ra đều đặn, ngay sau đó, có một khung hình được nhấn vào rồi phóng to lên. Thai Từ Tân nhìn kỹ lại, dự cảm không lành cứ thế tăng vọt trong lòng.

Người trên hình ảnh ấy chính là anh trai của cô, Thai Nghiệp Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nghe Nói Cậu Ta Có Hứng Thú Với Cô Gái Của Tôi

Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa...

Là một sông bạc, nằm ngay dưới club Hoàng Thiên.

Không phải là hình ảnh khói thuốc mù mịt như trong tưởng tượng, nơi đây vẫn được trang hoàng rất sáng sủa, tráng lệ. Trong hình ảnh, Thai Nghiệp Phàm đang ngồi một góc trên bàn đánh bạc, có lẽ một phòng kín trong sông bạc, sau lưng thấp thoáng có bóng bức tượng thần Hy Lạp cổ. Ngoài anh ta ra còn ba người khác đánh chung, gương mặt xa lạ, đều là những nhân vật có máu mặt, ra ngoài thể hiện một hình tượng khiêm tốn, nho nhã, nhưng vào đây rồi, vì được “chăm sóc” những cô gái yếu điệu trong lòng mà hoàn toàn để lộ bản tính.

Bên cạnh Thai Nghiệp Phàm cũng có một người đẹp, vóc dáng thướt tha như liễu rủ, nép sát vào người anh ta, vòng một sống động làm mê loạn ánh mắt người ta.

Thai Từ Tân từng nghe nói về sông bạc ngầm này, quy mô không hề nhỏ, giá vào cửa cũng cao, được rất nhiều người đặt biệt danh là “Tiểu Ma Cao”, quan trọng hơn là sông bạc nối liền với Hoàng Thiên, những người có thể ra vào đây, ngoài những cô bồ nhí, vợ bé mà các vị khách tự đưa tới còn có các cô gái của Hoàng Thiên, họ ai nấy đều là cao thủ phục vụ đánh bạc.

“Người đang chăm sóc cậu chủ Thai chính là cô gái đứng đầu Hoàng Thiên, Phù Dung. Gần đây cậu chủ Thai mê cô ấy chết lên chết xuống, thậm chí chuyện cậu ấy một phút nổi giận vì hồng nhan cũng đang đồn ầm ĩ trong Hoàng Thiên. Đường nhiên, ai tới đây cũng đều là khách, chỉ cần cậu chủ Thai đứng quá đáng quá, giữ lại chút thể diện cho Đàm Diệu Minh tôi thì chuyện đàn bà con gái chỉ là chuyện nhỏ.”

Đàm Diệu Minh rút điều thuốc lá từ trong hộp ra, ngậm vào miệng, bật lửa kêu tách một tiếng, có ngọn lửa xanh nhỏ xíu bật lên, soi sáng khuôn mặt tuấn tú của anh. Đầu điều thuốc cháy sáng. Anh rít một hơi, khi nhả ra lần nữa, làn khói thuốc màu trắng xám cũng theo đó bao trùm cả khuôn mặt.

“Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là khả năng bài bạc của cậu chủ Thai cũng rất cừ. mấy hôm nay cậu ấy thắng được của sông bạc bảy tám vạn, cộng vào cũng phải lên đến 20, 30 triệu. Thế là, các anh em trong sông bạc đều tò mò, cũng muốn cùng cậu chủ Thai học hỏi một chút, cho dù chỉ học được một, hai chiêu cũng đủ ăn no mặc ấm nửa quãng đời còn lại rồi.”

Thai Từ Tân nghe xong câu ấy mà lạnh sống lưng. Cô hiểu rõ ông anh hai của mình, bình thường đúng là có tới mấy sông bạc chơi bởi, nhưng chưa bao giờ nghe nói trình độ đánh bạc của anh ta cao cỡ nào, chẳng lẽ...

Suy nghĩ ấy vừa nổi lên thì thấy màn hình trên bức tường thu nhỏ lại còn bốn ô vuông, trong này chỉ có mình Thai Nghiệp Phàm, không có Phù Dung. Những thời gian khác nhau, địa điểm đều là phòng kín ấy. Máy camera bắt được rất tỉ mỉ, từng động tác tay rất nhỏ hay từng cái nhăn nhó của Thai Nghiệp Phàm với người chia bài đều được quay rõ ràng.

Dự cảm của Thai Từ Tân đã ứng nghiệm, Thai Nghiệp Phàm quả nhiên đã giở trò lừa đảo. Không chỉ có vậy nhìn ánh mắt phong tình đắm đuối cô gái chia bài đó nhìn anh ta, chắc chắn anh ta cũng đã âm thầm mua chuộc cô ta rồi.

Da đầu lạnh rần lên, giống như con gió ngoài cửa sổ, tê rần rét buốt, giống như có từng lưỡi dao đang quét qua da đầu. Hình ảnh được tạm dừng, dừng

ngay ở giây phút Thai Nghiệp Phàm đổi bài.

Thai Từ Tân quay phắt lại nhìn Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh không gấp gáp, không vội vã, đồ người kéo chiếc gạt tàn lại gần, gạt tàn thuốc: “Ồ những nơi như thế này, những người thật sự thắng đậm, cuối cùng vẫn cứ phải để lại một ít, coi như là có qua có lại. Cậu chủ Thai vui chơi hưng phấn, không hiểu quy tắc thì thôi, nếu thật sự dựa vào bản lĩnh mà thắng được tiền thì 20, 30 triệu ấy cũng coi như Đàm mỗ tôi cho cậu chủ Thai chút tiền tiêu vặt. Nhưng cậu ấy lại rắp tâm bày trò, thủ đoạn, vậy thì món nợ này phải tính kiểu khác”.

Thai Từ Tân nghiêng răng nghiêng lợi, cục diện vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng không ngờ lại bị ông anh hai của cô đánh cho tan tác.

“Xem ra Đàm gia muốn nhân chuyện này để đàm phán điều kiện với tôi rồi.” Cô hơi nâng cằm lên: “Thai Nghiệp Phàm đã là người trưởng thành, có những sai lầm, bản thân anh ấy có thể chịu trách nhiệm”.

Đàm Diệu Minh bật cười: “Cô Thai hiểu lắm rồi, chỉ là tôi nghĩ rằng nên để người nhà của cậu chủ Thai biết chuyện mới phải. Nếu không, đợi tới lúc cậu chủ Thai bị người ta khiêng ra khỏi sông bạc, nhà họ Thai lại hiểu lắm rằng Đàm Diệu Minh tôi không nể mặt các người”. Thai Từ Tân nghe câu này mà không khỏi rùng mình: “Đàm gia, tôi hiểu là sông bạc có quy tắc của sông bạc, nhưng nếu chuyện này chỉ dính dáng đến tiền bạc thì bắt Thai Nghiệp Phàm nhả tiền ra là được rồi. Khiêng ra khỏi sông bạc, Đàm gia có hơi quá tay thì phải?”.

“Trong sông bạc dĩ nhiên là chỉ liên quan đến tiền, nếu không thì liên quan tới cái gì đây? Vì muốn tranh giành Phù Dung, cậu chủ Thai suýt nữa dìm chết người ta. Giờ cậu ấy vẫn còn ngồi được trên bàn đánh bạc là vì tôi bảo thuộc hạ dìm chuyện đó xuống. Nhưng cậu chủ Thai chơi gian lận là phạm vào đại kỵ của sông bạc, đó không đơn thuần chỉ là chuyện tiền bạc nữa. Theo quy định của sông bạc, những kẻ gian lận không đi ra khỏi đây được là chuyện quá bình thường, thắng thua đánh cho gãy tay gãy chân cũng là chuyện bình thường.”

Bà vai Thai Từ Tân run lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Thật ra đâu phải cô không hiểu quy tắc của sông bạc? Cô ở trên thương trường bao năm, từng gặp những kẻ hôm nay vẫn còn ằm ỉ với cô trên bàn đàm phán, ngày mai đã tử mạng vì đánh bạc. Sông bạc ngầm của Đàm Diệu Minh, sao có thể là nơi muốn ra là ra được?

“Đàm gia muốn thế nào?”

Đàm Diệu Minh rít một hơi thuốc. Làn khói phảng phất nơi khuôn cằm vuông vức của anh. Nửa điếu thuốc hút dở trên ngón tay lạng lẽ cháy, sáng như ánh mắt của anh vậy, nhưng cũng yên tĩnh đến giày vò trái tim người khác. Anh cười nhạt: “Nghe nói, cậu chủ Thai có hứng thú với cô gái của tôi, lại còn ngông cuồng nói muốn ném thử mùi vị của cô ấy?”.

Hồ háp của Thai Từ Tân lập tức tắc nghẹn, đây mới là mấu chốt!

Đối phương đối giọng như vậy, khiến tư duy của cô gặp khủng hoảng nghiêm trọng. Lúc đó Thai Nghiệp Phàm chẳng qua chỉ nói một bằng quơ trong lúc say, trong phòng bệnh viện chỉ có vài người họ. Tai mắt của Đàm Diệu Minh có thể lạng lẽ giăng mắc khắp nơi, không khỏi khiến cô thấy sợ hãi người đàn ông này.

“Chỗ này của tôi không phải là nơi cho người khác ăn no, hôm nay nếu tôi không tháo khớp một tay hoặc một chân của cậu chủ Thai, e là cậu ấy sẽ không bao giờ hiểu được hai chữ ‘quy tắc’ viết thế nào.”

Thai Từ Tân chỉ cảm thấy từng hơi thở quét qua khoang mũi cũng khiến cô đau đớn. Đàm Diệu Minh làm vậy là rõ ràng muốn thể hiện với người ngoài tầm quan trọng của Tường Ly. Việc gian lận có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ là việc anh hai cô nhưng nhớ người con gái của Đàm Diệu Minh, cho dù chỉ là một câu nói trong lúc say cũng không được.

Cô căm hận đến chết sự ngu dại của Thai Nghiệp Phàm, nhưng lại không thể bỏ mặc anh ta. Nếu không với tính khí của Đàm Diệu Minh, e rằng thật sự có thể khiến Thai Nghiệp Phàm tàn phế. Một khi chuyện ấy xảy ra thật thì nhà họ Thai của họ chỉ có thể ngậm bò hòn làm ngọt. Trên giang hồ không có ai dám nói Đàm Diệu Minh sai, và giữa nhà họ Thai cùng Đàm Diệu Minh sẽ có một vết nứt khó hàn gắn.

“4%, thêm 1% nữa, coi như tôi giữ lại cái chân của anh hai tôi.”

Đàm Diệu Minh nhìn cô qua làn khói thuốc: “5%, cậu chủ Thai có thể mang theo tiền thắng bạc của mình thuận lợi ra khỏi đây. Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa”.

Thai Từ Tân nghiêng răng, 5%, Đàm Diệu Minh cũng đủ tàn nhẫn. Làm vậy coi như anh chỉ cần bỏ ra quan hệ, tình cảm là đã có thể cắt đi một nửa miếng thịt của dự án Xuyên Dương.

Tề Cương gõ cửa đi vào, đi thẳng tới bên cạnh Đàm Diệu Minh, cúi xuống thì thầm một câu bên tai anh. Chỉ thấy đôi mắt vốn trầm lạnh của anh chợt hiện dịu hân, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. Anh ấn đầu lọc xuống gạt tàn rồi đứng dậy.

Bên này, trái tim Thai Từ Tân vẫn đang treo lơ lửng, thấy Đàm Diệu Minh đang nói chuyện một nửa rồi đi thì vô cùng sốt sắng, lập tức lao theo gọi một tiếng “Đàm gia”. Cô bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Chuyện của Tường gia chúng tôi còn quan trọng hơn trời. Hôm nay Đàm gia không rảnh nữa rồi. Còn về cậu chủ Thai, chúng tôi sẽ tạm thời giữ lại, xử lý thế nào cứ đợi tin tức của Đàm gia đi”.

Thai Từ Tân gạt Tề Cương ra, rào bước đi ra cửa. Tề Cương đang định đuổi theo thì một giây sau đã bị Tần Dịch chặn lại. Khi Thai Từ Tân đuổi theo xuống đại sảnh tầng một, vừa rẽ thì chợt nghe thấy tiếng của Tường Ly, vừa trêu chọc vừa tùy tiện: “Các em gái của Hoàng Thiên, có nhớ Tường gia

không hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Cưới Về Nhà Là Xong

Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?

Là Tường Ly đã quay trở về.

Thai Từ Tân nghĩ tới lời hẹn bảy ngày trước. Tường Ly trở về cũng khá kịp thời, chỉ là không biết lần này cô ấy có thật sự có cách chữa trị cho bố cô không hay tiếp tục giờ trò ma quỷ. Đối với con người tên Tường Ly này, Thai Từ Tân vẫn còn ôm thái độ cảnh giác, luôn cảm thấy cô ấy giấu quá nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết, hơn nữa cho tới bây giờ, cô ấy cũng cho rằng việc bố hôn mê cũng có liên quan rất lớn đến Tường Ly.

Nhưng đồng thời, Thai Từ Tân cũng lại không ghét nổi Tường Ly. Cô ấy trông quá xinh đẹp và khí khái, nhất là đôi mắt đó. Khuôn mặt và ánh mắt đều không phải kiểu mà các cô gái bình thường có thể có được, cho dù chỉ đứng từ xa, bị cô ấy đánh mắt nhìn thì cũng khiến người ta điên đảo thần hồn một lúc lâu.

Thai Từ Tân đứng ở vị trí góc ngoặt trên cầu thang không bước xuống. Nhìn từ góc này, cô có thể nhìn thấy Tường Ly, còn Tường Ly thì không thấy được cô. Tần Dịch bước lên, bảo vệ bên cạnh cô. Tề Cương cũng vừa tới kịp, thấy cô có vẻ không giống như đang gây chuyện nên cũng mặc kệ, rào bước đi xuống lầu, từ xa đã cất giọng hào sảng: “Tường gia, cuối cùng cô cũng quay về rồi, cô còn không về, Đạm gia của chúng tôi chắc có lẽ sẽ lộn tung cả Thương Lăng này lên mất”.

...

Tường Ly tuy người đầy bụi bặm, nhưng cười lên vẫn rất rực rỡ. Sau khi đi vào Hoàng Thiên, cô vút đại ba lô qua một bên, bước vài bước đi lên sân khấu, đứng kẹp giữa các cô gái thướt tha ấy, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Hai cô gái ở trong lòng cô cũng đùa giỡn theo, náo nhiệt không sao tả được.

“Chẳng phải tôi đã quay về rồi sao. Phóng tầm mắt ra khắp Thương Lăng này, chưa có chỗ nào có thể giữ chân tôi lại được.” Tường Ly ôm chặt cô gái trong lòng, lần lượt “chăm mút” má trái má phải: “Các em thì sao? Mấy hôm nay có ngoan không hả?”. Nói rồi, ngón tay thon của cô nắm lên ngực cô gái đứng bên cạnh: “Thanh Chi, đầy đặn hơn nhiều rồi đấy”.

Cô gái được gọi tên Thanh Chi cũng không tức giận hay xấu hổ, nở nụ cười vừa yêu mị vừa thoải mái, bàn tay mềm như cỏ cũng hướng về phía ngực Tường Ly: “Vây em cũng phải kiểm tra thử của Tường gia...”.

Các cô gái khác cũng hứng phấn đầy mình, lần lượt quây xung quanh Tường Ly.

Tề Cương đứng bên, nét mặt ngưỡng mộ: “Mỗi lần Tường gia tới là giống như Hoàng đế lâm hạnh* quý phi vậy, chỉ còn thiếu bồn rượu rừng thịt nữa thôi”.

Đàm Diệu Minh đứng ngay bên dưới sân khấu, hai tay dút túi quần, cứ nhìn mãi Tường Ly đang trêu chọc các cô gái, ánh mắt dịu dàng, bờ môi động một nụ cười nhẹ nhàng, như ung dung cũng giống như cung chiêu. Tề Cương nhìn thấy cảnh ấy mà cảm thán mãi không thôi. Người bên ngoài ai cũng biết Đàm gia không thích rượu chè gái gái, duy chỉ có một người là Tường Ly có thể khiến anh cam tâm chấp nhận khó khăn, cũng chỉ có việc của Tường Ly mới khiến một người xưa nay luôn bình tĩnh như Đàm gia phải suy nghĩ, phải đắn đo.

Tường Ly điên cuồng cùng các cô gái trên sân khấu đã đủ, bèn nói: “Các em đi làm việc đi”. Trước khi nhảy xuống, cô còn không quên bầu một cái lên miệng của một cô gái.

Cô gái đó nũng nịu trách mắng sau lưng cô: “Ghét ghê...”.

Đàm Diệu Minh không thúc giục, kiên nhẫn đợi Tường Ly cầm ba lô tiến tới, mỉm cười từ đầu tới cuối: “Bình an trở về là được rồi”. Anh vừa dút lời, lập tức nhìn thấy trên cổ cô để lộ lớp băng trắng, đầu mày lập tức nhú lại, giọng nhẹ nhàng xoay mặt cô sang một bên: “Bị thương đây à?”.

Tường Ly cười: “Bị móng vuốt của sói cào một chút thôi, vết thương nhỏ”.

Đàm Diệu Minh càng nhú mày dữ hơn. Tề Cương đứng bên cạnh sừng sốt: “Chỉ đi ra ngoài một chuyến, sao có thể gặp cả sói chứ?”.

“Tề Cương, gọi điện thoại cho bác sỹ Từ.” Đàm Diệu Minh cất giọng trầm trầm.

Tề Cương vừa định rút di động ra, liền bị Tường Ly cản lại: “Làm gì đấy, làm gì đấy? Nếu vết thương mà có chuyện gì thì em chết lâu rồi, vẫn còn gắng gượng được đến giờ này sao? Vết thương có chút xiu thế này có thể làm khó được em sao? Được rồi, không chết được đâu”.

Đàm Diệu Minh đợi cho cô nói hết câu, rồi lập tức vòng tay kéo cô vào lòng, ôm chặt. Cô sững người, muốn giằng ra nhưng càng bị anh ôm chặt hơn, nên cô cũng mặc kệ anh.

Tề Cương ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ trong lòng, tình cảnh này thì chắc chắn là Tường Ly vừa đi đến một nơi nguy hiểm, nhưng nếu Đàm gia không nói ắt cũng có lý do của anh, bèn cười nói: “Tường gia, cô là người Đàm gia chúng tôi yêu thương nhất, phải cố gắng dưỡng thương mới được”.

Tường Ly đứng trong vòng tay Đàm Diệu Minh, từ cánh tay siết chặt của anh cũng không khó nhận ra sự lo lắng của anh, ng có một dòng nước ấm áp từ từ thấm vào tận đáy lòng.

Anh chính là như vậy, giống như một đốm lửa, đang từ từ làm tan chảy trái tim từ lâu đã đóng băng của cô. Con người không phải cô cây. Bao năm nay anh nuông chiều cô, mặc cho cô ngang ngược càn rỡ trên địa bàn của mình. Anh dựng cho cô một bầu trời, khiến cô vào lúc khó khăn nhất, trợ trợ nhất, vào lúc cuộc đời u ám nhất đã nhìn thấy hy vọng. Chính anh đã giúp cô sống có tự trọng, khiến lớp băng trong trái tim cô xuất hiện một vết nứt, dòng chảy ấm áp của anh cứ men theo vết nứt đó từ từ thấm vào tận trái tim.

Cô giờ tay chạm nhẹ lên hàng lông mày của anh, cười khẽ: “Đừng có nhần nhó, vốn dĩ đã là đại ca giang hồ rồi, ai ai cũng sợ danh tiếng của Đàm gia, còn nhủu mày nữa sẽ khiến người ta lùi xa ba bước đấy”.

Đàm Diệu Minh phì cười vì cô, nét mặt cũng theo đó dần ra thoải mái hơn: “Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?”.

Tường Ly vừa định buột miệng nói không có, trong đầu vô tình lướt qua hình bóng Lục Đông Thâm, bờ môi cô mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, chỉ cười cười.

“Vẫn nên đi kiểm tra bác sỹ.”

Đàm Diệu Minh si mê khuôn mặt tươi cười của cô, bèn giờ tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, trong lòng vẫn còn băn khoăn về vết thương trên cổ.

Tường Ly bước không lại được anh, bèn gật đầu rồi quay sang Tề Cương: “Tôi cần chỉnh trang qua một chút, ví dụ như tắm”.

Tề Cương nói ngay: “Đàm gia vẫn luôn chuẩn bị sẵn phòng Thiên Tự cho cô, ban này tôi có sai một cô em đi dọn dẹp một lượt rồi, những gì cần chuẩn bị đã sẵn sàng”.

Tường Ly ném ba lô vào lòng Tề Cương: “Hiểu chuyện đấy”.

Tận cùng hành lang chính là phòng Thiên Tự, cũng chính là phòng nghỉ hào hoa nhất Hoàng Thiên. Đàm Diệu Minh nhìn theo bóng lưng cô, rồi dặn dò Tề Cương: “Bảo mấy đứa chăm sóc thông minh lên một chút, cô ấy đang bị thương”.

“Anh cứ yên tâm. Đàm gia, nếu anh thật sự không yên tâm về Tường gia thì cưới về nhà là xong, cứ ‘nuôi thả’ kiểu này chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ có chuyện.”

Đàm Diệu Minh thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào Tề Cương. Tề Cương sợ nhất là ánh mắt âm u lạnh ngắt này của anh, lập tức xoa xoa tay cười trừ: “Nghe các anh em ở dưới nói, Tường gia được một chiếc ô tô đưa về. Có người tình mới, nhìn thấy người ngồi trong xe là Lục Đông Thâm”.

Đầu mày vừa dần ra của Đàm Diệu Minh lại nhíu ngay vào. Sao cậu ta lại đi chung với Tường Ly?

“Đàm gia...” Tề Cương đánh mắt nhìn lên gác, rồi lấy cánh tay huých Đàm Diệu Minh: “Phía cậu chủ Thái tính sao đây?”.

Trong lúc ấy, Thái Tử Tân đã đi xuống, bước về phía này, nói thẳng thừng: “Miếng thịt Đàm gia muốn cắt có hơi to. Trường Thịnh không phải tài sản của một mình tôi, chuyện này tôi cần phải bàn bạc với Hội đồng quản trị mới được. Vẫn mong Đàm gia giờ cao đánh khẽ, cho dù là đợi tới khi Trường Thịnh có kết quả, anh xử lý vẫn chưa muộn”.

Tề Cương tiến lên trước một bước: “Dám cò kè mặc cả với Đàm gia, cô chán sống rồi hả?”.

“Tề Cương!” Đàm Diệu Minh lạnh giọng quát.

Tề Cương im bặt.

Ngữ khí của Đàm Diệu Minh vẫn trầm lạnh như thế: “Cô có thể quay về căn nhắc. Còn cậu chủ Thái thì phải chịu thiệt, bị nhốt thêm vài ngày, cửa lớn của Hoàng Thiên luôn rộng mở chào đón cô Thái”.

[...]

Cuối cùng Tường Ly cũng được thoải mái tự do ngâm mình tắm rửa. Nghĩ lại mấy ngày qua cô chỉ có thể ở nơi hoang dã đun tạm nước sôi rồi lau rửa một cách đơn giản nhất, lại còn phải nhân lúc Lục Đông Thâm đi săn bắn nữa, thật không thoải mái chút nào.

Hơi nóng nghi ngút bốc lên, hương hoa thoang thoang trôi nổi giữa làn nước, trên chiếc giá sạch sẽ đã đặt sẵn quần áo thay. Tường Ly gối đầu lên thành

bồn tắm, qua làn hơi nước trắng xóa, dường như lại nhìn thấy khuôn mặt của Lục Đông Thâm, sau đó nhớ lại tình cảnh hai người họ được con sói kia dẫn một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Muốn Tôi Hầu Hạ Gia Thế Nào?

Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời...

Một con sói quay lại báo ơn.

Nguyên do là vì lúc trước trong khoảnh khắc động lòng trắc ẩn cô đã không hạ dao xuống.

Sói mẹ đi trước dẫn đường, giữa hoàng hôn mù mịt, bóng hình nó lúc ẩn lúc hiện. Con sói nhỏ kia thì khá lanh lợi, có khi thì chạy vài bước bên cạnh mẹ, có khi lại quay ngược lại cọ cọ vào gấu quần cô.

Họ bám theo hai con sói suốt dọc đường, giữ một khoảng cách nhất định với con sói kia. Tương tự, cứ mỗi lần con sói con chạy về phía họ đùa nghịch là lại bị sói mẹ gọi trở về.

Đối mặt với quy luật sinh tồn trong rừng rậm, loài sói còn có nguyên tắc hơn loài người, nếu cần trả ơn chắc chắn sẽ không nợ, nhưng đối mặt với kẻ xâm phạm một chín một mười, chúng chắc chắn cũng phải đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, sói mẹ đã một mạch đưa họ thoát khỏi sương mù.

Giây phút đó, khung cảnh trước mắt họ như bừng sáng, từng nhánh cây ngọn cỏ, từng viên đá nhánh sông đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc, còn cả những ký hiệu cô đã đánh dấu cũng đều được khắc rất rõ ràng ở đó, chưa từng biến mất.

Sói mẹ dừng bước chân lại, không tiếp tục tiến lên nữa.

Tương Ly hiểu nó sẽ chỉ đưa họ tới đây thôi, nhất thời trong lòng cảm thấy xúc động muôn phần. Tuy rằng nó vẫn còn cách họ một đoạn, nhưng nếu không có nó, cô và Lục Đông Thâm sẽ mãi mãi lang thang trong khu rừng hoang đại vô bờ bến này. Và cuối sẽ bị thời gian, bị ngọn núi quái đản này nuốt chửng, sinh mệnh lụi tàn.

Cô muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng đối diện cô chỉ là một con sói.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, rồi nói một câu: Đi thôi.

Bọn họ định sẵn sẽ vẫn phải tiến bước, trở về thế giới thuộc về họ. Tương Ly quay đầu lại. Con sói ấy vẫn còn đứng đó, không chỉ có mình nó, ở sau lưng nó, trên những mô đất cao cao thấp thấp, thấp thoáng giữa bóng cây đều có bóng các con sói. Chúng đang yên lặng quan sát hai người họ, giống như đang bảo vệ đồng loại của mình, cũng giống như đang từ biệt họ...

Cho tới khi mặt trời lặn hẳn vào trong mây, sắc đỏ nơi góc trời tối dần đi, cũng là lúc họ ra khỏi núi Kỳ Thần. Tới tận lúc xuống dưới chân núi, Lục Đông Thâm vẫn nắm tay cô suốt.

Dưới núi có xe, vài chiếc.

Nhìn thấy bóng họ xuất hiện, chúng lập tức được lái tới. Một hàng xe đỗ lần lượt. Cảnh Ninh đi đầu, theo sau các vệ sỹ cũng lục tục bước xuống, khí thế rất rầm rộ.

Bấy giờ Tương Ly mới biết chỗ ô tô này hóa ra từ lúc Lục Đông Thâm đi vào núi là vẫn luôn đỗ kín tại đây trông chừng. Đám vệ sỹ này trông còn vạm vỡ, trang trọng hơn cả những vệ sỹ trước đó họ từng gặp mặt, giống như những sỹ tử từng gây từng phút sẵn sàng lao ra chiến trường.

Không phải kiểu vệ sỹ bình thường, có lẽ là lính đánh thuê, đến từ đủ các quốc gia.

Thế nên cuối cùng họ đã hiểu một đạo lý, Lục Đông Thâm sẽ không chết, cho dù là trong khu rừng sâu không lường được kia. Nếu thật sự gặp chuyện gì bất trắc, anh chắc chắn sẽ nghĩ cách để lại tín hiệu cho những người này. Cho dù thật sự phải đạp bằng ngọn núi Kỳ Thần này, họ cũng sẽ dùng hết tất cả mọi khả năng để cứu họ ra khỏi nguy khốn.

Tại cô quên mất, một người đàn ông như vậy, địa vị thân phận và tính mạng bày ra đó, sao có thể không để lại bất kỳ trợ thủ nào mà mạo hiểm xâm nhập vào núi?

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh vẫn nắm chặt tay cô tiến bước.

Phía đường chân trời là thứ ánh sáng u ám xin màu, nửa sáng nửa tối. Một bên gương mặt anh chìm vào trong bóng tối, từng đường nét được khắc sâu rõ rệt, cái bóng dài phóng khoáng được kéo dài, chính là nguồn sức mạnh cô dựa dẫm vào suốt chặng đường vừa qua để có thể tiếp tục tiến bước. Đám vệ sỹ sau khi nhìn thấy anh đều lần lượt khom người cúi chào. Tuy rằng người anh toát lên vẻ moi mệt nhưng cũng không chống đỡ lại được nét uy nghiêm toát ra từ sự quyền thế.

Cảnh Ninh mở cánh cửa xe phía sau.

Cô rút tay lại.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần không hiểu. Cô nhìn lên khuôn mặt anh, có một khoảnh khắc chột xao xuyến. Đôi mắt anh như chứa cả nam châm, u tối, sâu xa, giống hệt như bóng tối đã nuốt chửng mọi ánh sáng sau lưng anh, hấp dẫn, hút linh hồn của người ta khiến họ phải run rẩy theo. Anh một lần nữa giờ tay về phía cô. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng không tiếp tục nắm tay anh nữa mà chui thẳng vào trong ô tô.

Nước trong phòng tắm làm đỏ rực hai gò má Trương Ly, hơi nóng chính là kẻ tội đồ lớn nhất, từng cánh hoa thơm nghiêng nghiêng trên mặt nước cũng có tội theo. Cô vãn về một cánh hoa mỏng, rồi ngậm lên miệng, hương thơm như đã thấm cả vào nước, cánh hoa đó liền trở nên đắng chát, giống hệt như tâm trạng của cô lúc trở về.

Trên núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, đó là cuộc đấu tranh dữ dội với thiên nhiên, đó là cuộc đấu tranh giành tính mạng với dã thú, là cuộc đọ sức để giành về hoặc sự sống hoặc cái chết, là ván cược giữa sinh mạng và sinh mạng, đã man nhưng thẳng thắn.

Khi ấy cô và Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến, bởi vì khi đấu với trời, họ là đồng loại.

Nhưng giây phút nhìn thấy chiếc xe ấy, cô hoàn toàn bùng tỉnh, họ có thân thiết hơn nữa chung quy vẫn phải quay trở về hiện thực. Ván cược ở hiện thực là cuộc chiến giành giật giữa người và người, còn khó hiểu, lọc lừa hơn cuộc chiến với trời, nhưng lại là tàn nhẫn nhất. Cô và anh đã định sẵn sẽ phải đứng hai bờ sông, không còn là quan hệ bất tay hợp tác nữa mà sẽ là một lần chứng kiến cuộc chiến tranh nhân tính ác liệt nhất.

Cuộc chiến của lợi ích.

Cuộc chiến của âm mưu quyền lực.

Cuộc chiến giữa anh và cô.

Suốt dọc đường cô không nói thêm gì nữa, cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chút ánh sáng nơi cuối trời cũng đã lụi tàn, ánh đèn đường sáng bừng lên trên những con phố, hắt ra xa xôi vụn vụn, xanh đỏ rực rỡ. Giữa các hàng cây là những ngọn đường khi sáng khi tối, các vòng sáng xếp thành hàng hắt lên mũi xe, giống như bông pháo hoa vụn vỡ rồi trải thành từng đốm sáng mờ ảo trước mắt cô.

Tới gần khu vực của Hoàng Thiên, Lục Đông Thâm không cho xe của các vệ sỹ đi theo nữa. Cảnh Ninh lo lắng cho sự an toàn của anh. Anh chỉ khẽ nói: Đây là địa bàn của Đàm gia, ai dám gây chuyện?

Cô nghe được câu ấy nói ấy, hiểu rằng Lục Đông Thâm đang giữ thể diện cho Đàm Diệu Minh.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị mở cửa, anh bỗng nhiên ở phía sau gọi giật cô lại.

Anh gọi cô là: Trương Ly.

Cô quay đầu.

Ánh mắt anh chìm vào bóng tối của khoang xe, hoặc có lẽ vì ánh mắt anh quá tối, đến mức có thể hút cô vào khoảng tăm tối ấy. Anh đổ người về phía cô, ánh sáng trên lớp kính cửa xe hắt xuống khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu của anh, vừa vuông vắn vừa gọi cảm.

Có một khoảnh khắc, khuôn mặt của anh và cô gần trong gang tấc, gần tới mức hơi thở đan cài vào nhau, gần tới mức cô có thể nhìn thấy bóng của mình qua đôi mắt anh.

Lát sau, anh giờ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hô hấp của cô như khựng lại, ngón tay đang móc vào cánh cửa lại càng siết chặt. Ngón tay mảnh khảnh của anh chỉ lướt ngang qua vành tai cô, lấy ra một phiến lá mắc vào mái tóc sau tai, nhỏ xíu, mạch lá nhọn. Anh vãn về trong lòng bàn tay rồi bóp vụn.

Là lá của cây anh đào, giống như khói hoa tháng ba, thứ rơi xuống mái tóc cô có lẽ là lá anh đào trắng muốt như tuyết.

Cho tới tận bây giờ, vành tai cô vẫn còn nóng hổi. Đầu ngón tay anh ấm áp, nhưng chỉ chạm nhẹ như vậy thôi lại tựa như bàn ủi.

Có tiếng cười quyến rũ nào đập vào tai cũng tiếng đẩy cửa.

Giữa làn hơi nước, có bóng cô gái từ từ bước đến, mặc một chiếc xường xám bằng vải sa tanh màu tím, vòng eo thắt tha như liễu rủ, da trắng nõn nà, môi tô đỏ thắm. Mùi hương say lòng người đó như toát ra từ trang phục, bọc trọn một sự quyến rũ.

Cô ấy tiến tới, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, vuốt nhẹ chiếc khăn trên tay lên cổ Tường Ly, mỉm cười hờn dỗi: “Em còn có lòng tới Hoàng Thiên sao, chị còn tưởng em bị cô gái người rừng nào hút mất hồn rồi chứ?”. Nói tới đây, nhìn thấy vết thương trên cổ cô, cô ấy chẹp chẹp hai tiếng: “Thật sự là bị sói cào sao?”.

“Bị một cô gái người rừng cào đấy, móng vuốt của cô ta sắc y như của Phù Dung vậy.” Tường Ly không kiêng dè gì cô ấy, mặc cho đôi mắt phượng kia nhìn rõ toàn bộ cơ thể chìm sâu trong nước của mình. Cô giơ cánh tay lên, ôm lấy vòng eo thanh mảnh của cô ấy, cười nói: “Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời”.

Phù Dung cười: “Vậy Tường gia muốn tôi hầu hạ gia thế nào đây?”.

Tường Ly mỉm môi cười gian xảo, ngón tay hướng về phía chỗ xé trên bộ xương xám của cô ấy, luồn vào trong: “Dĩ nhiên là phải còi đồ ra trước rồi mới tắm”.*

*Xung hô giữa Tường Ly và Phù Dung tạm thời để như vậy vì mình có cảm giác Phù Dung hơn tuổi Tường Ly. Nếu có sai sót, sau này mình sẽ sửa lại ^^~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tiếng Phụ Nữ Trong Điện Thoại

Tới hồ Phù Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước...

Phù Dung lập tức gạt tay cô ra. Nụ cười quyến rũ mà lúc vừa bước vào cửa đã hoàn toàn tan biến. Cô ấy giơ tay phát một cái rất mạnh lên lưng Tường Ly: “Không trở mặt với em là em không chịu nói sự thật phải không? Miếng vết thương lớn như thế này mà em định giấu chi?”.

Tường Ly nhe răng cười, cơ thể lạnh lợi xoay một cái để né tránh một chương vô hình của Phù Dung: “Chỉ là em bị con sói trên núi cào một cái thôi, sao chị cứ phải giết đùng đùng lên thế. Chị nói gì thì nói cũng là người đẹp số một của Hoàng Thiên, có thể dịu dàng một chút được không? Dám hỗn xược với ‘tiểu gia’ này vậy hả?”.

“Dịu dàng cái đầu em ấy! Em suýt nữa làm mồi cho sói rồi!” Ở bên ngoài Phù Dung là một cô gái trong vòng mười dặm còn ngửi thấy hương thơm, dịu dàng xinh đẹp, duy chỉ có khi đối mặt với Tường Ly là cô ấy xé tan chiếc mặt nạ kia ra, để bản thân được thoải mái: “Chẳng trách Đàm gia không để mấy đứa khác tới đây. Anh ấy làm vậy là sợ người khác không biết hầu hạ em. Vì em, anh ấy thật sự đã dốc cạn tâm tư rồi, lúc nào cũng bảo vệ em chu toàn. Haizz, riêng tiền boa cho chị lên sân khấu thôi đã là một triệu tệ rồi, nhưng giờ lại ngồi đây tắm rửa, trò chuyện với em. Em bảo chị sẽ bị thiệt bao nhiêu tiền?”.

Tường Ly đã quá quen với hai khuôn mặt trong ngoài khác nhau của cô ấy. Cô dựa vào thành bồn tắm, gác một cánh tay ra ngoài, mịn màng trắng bóc. “Ba câu không rồi được chứ ‘Đàm gia’. Chị thích anh ấy như vậy thì theo anh ấy luôn đi”.

“Chị muốn là được hả? Có ai không biết trong lòng anh ấy chỉ có một mình con tiểu yêu tinh là em? Làm gì còn để ý tới người con gái nào khác.” Phù Dung vớt hết những cánh hoa đang trôi nổi trên mặt nước lên, đắp lên người Tường Ly. Những cánh hoa kiêu diễm dính cả lên xương hõm vai, bả vai của cô, chỗ nào cũng rất dịu dàng. “Nghe nói em được vị Lục tổng đó đưa về đây?”

Tường Ly mỉm môi: “Chị muốn nói gì?”.

Những ngón tay ngọc thon gọn thấm đẫm nước của Phù Dung nhẹ nhàng mát xoa thái dương cho cô: “Hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ. Đàm gia cưng chiều em là vì anh ấy coi em như người phụ nữ của mình. Dù anh ấy kiên nhẫn hay dịu dàng thì cũng đều vì đối phương là em. Nhưng em đừng quên, Đàm gia đầu sao vẫn là Đàm gia, là người tính mạng đung đưa trên đầu lưỡi dao, sự chán ghét và căm thù cũng không hề cất giấu. Em thân mật với loại đàn ông buông thả đó ngay trước mắt anh ấy, có phải là đã chạm vào giới hạn của Đàm gia rồi không? Lỡ như anh ấy...”.

Nói tới đây, Phù Dung giơ tay lên làm hình dang lưỡi dao, cửa ngang qua cổ của Tường Ly, mọi lời muốn nói đều đã thể hiện hết trong hành động này.

Tường Ly kéo tay của cô ấy xuống, tỉ mỉ đùa nghịch từng ngón tay, rồi tươi cười phản bác: “Chị phải mong em chết đến mức nào thế hả? Sao có thể chụp cho em cái mũ đó chứ? Chẳng qua là người ta có lòng tốt đưa em về một đoạn đường thôi, vậy mà đã trở thành loại đàn ông buông thả rồi. Câu này mà lọt vào tai người con gái mà Lục tổng yêu sâu sắc là cô ấy sẽ tới cào cấu em. Em không đành lòng để chị mang khuôn mặt xinh đẹp này đi đỡ ‘Cửu Âm Bạch Cốt trảo’ đâu”.

Ban đầu cô vốn không định quay về Hoàng Thiên.

Lúc xe chạy trên đường, Lục Đông Thâm đã chỉ thị cho Cảnh Ninh về khách sạn. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh muốn đưa thẳng cô về Skyline.

Quận Xuyên Dương và Quan Dương chỉ cách nhau đúng một ngã tư, rẽ trái sẽ vào địa bàn của Đàm Diệu Minh, rẽ phải sẽ tới địa bàn của Lục Đông Thâm. Khi còn chưa tới đường Tô Hà, thì chuông điện thoại của Cảnh Ninh chợt vang lên. Tiếng chuông tuy nhỏ nhưng vẫn rất lạnh lốt giữa một khoảng

xe đang hoàn toàn yên ắng. Cô ấy bắt máy, nói một câu: Cô Trần ạ? Sau đó lại nói thêm một câu: Vâng, cô đợi chút.

Lục Đông Thâm đón lấy chiếc di động Cảnh Ninh đưa. Từ đầu tới cuối cô không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài cửa sổ. Ô cửa kính sạch bong của ô tô thấp thoáng in một nửa khuôn mặt Lục Đông Thâm.

Trong xe quá im ắng, đến mức cô có thể nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô gái ở đầu kia điện thoại: “Đông Thâm...”.

Cảnh Ninh bật nhạc trong ô tô lên.

Tiếng đàn violon-cen u trầm, không ồn ào, hỗn tạp, chỉ vừa đủ để che lấp nội dung cuộc nói chuyện.

Cứ như vậy cho tới tận khi họ đi đến đường Tô Hà.

Cô mới quay đầu lại, nói với tài xế: Tới Hoàng Thiên.

Cô không nhìn Lục Đông Thâm nhưng vẫn cảm nhận được anh đang nhìn mình, còn người tài xế thì rõ ràng đang đợi anh ra lệnh. Anh trầm mặc giây lát rồi nói: “Cô nên quay về khách sạn, nghỉ ngơi một đêm”.

Bấy giờ cô mới nhìn anh, ánh mắt anh có phần nghiêm nghị, cất giấu một màu đen nặng nề. Cô nói: “Hoàng Thiên có Đàm gia ở đó, tôi sẽ được nghỉ ngơi thoải mái hơn”.

Sắc mặt anh dường như tối đi rất nhiều, trong đôi mắt còn như ngọn lửa lấp lánh, có vẻ như không vui. Cô không hiểu vì sao mình cứ phải nói kiểu vậy, chỉ biết rằng, câu nói của cô đã khiến bầu không khí trong ô tô từ yên lặng chuyển sang lạnh ngắt. Cảnh Ninh đánh mắt nhìn ghế sau qua gương chiếu hậu, không nói câu nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại khi chuẩn bị tới ngã tư đường Tô Hà, mọi vệ sỹ cũng đang chờ đợi mệnh lệnh.

Rất lâu sau, anh mới nói: Tới Hoàng Thiên.

Phù Dung rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi khẽ gõ mấy cái lên vai Tường Ly: “Không có quan hệ gì là tốt nhất. Chị biết em thông minh hơn các cô gái khác, người đàn ông nào nên giữ, người đàn ông nào nên bỏ, em phải rõ hơn mới đúng. Bây giờ người dân thành phố ai cũng biết Đàm gia và vị Lục tổng đó như nước với lửa, em né tránh được thì nên né tránh. Vì em, Đàm gia dám làm bất cứ chuyện gì. Chỉ vì cậu chủ Thai đó nói một câu muốn giờ trò với em mà bị Đàm gia chinh cho thế thảm”.

Tường Ly sững người: “Cậu chủ Thai? Thai Nghiệp Phàm?”. Cô khẩn trương lục lại suy nghĩ trong đầu. Thai Nghiệp Dương là người điếm đạm, kẻ hay ra ngoài gây chuyện chỉ có thể là Thai Nghiệp Phàm thôi.

“Ngoài hẳn ra làm gì còn ai khác? Còn tưởng mình là thần bài chuyển thế thật chứ, hẳn đâu biết ngày ngày Đàm gia vẫn sai người tuần bài cho hẳn.” Phù Dung gợn tay che đi nụ cười trên đôi môi hồng, nhưng dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, đôi mắt như nước hồ thu của cô ấy lập tức dấy lên một sự nghi hoặc: “Nhưng em bảo kỳ lạ không, có người cho chị một khoản tiền, lệnh cho chị xuất hiện vì Thai Nghiệp Phàm. Xem chừng người này không phải Đàm gia”.

Tường Ly đang vớt nước lên người chột khựng lại, nhìn về phía Phù Dung: “Ý chị muốn nói Thai Nghiệp Phàm ngày ngày tới đây bài bạc là vì chị?”.

“Có tiền thì tội gì không kiếm? Rõ ràng là có người muốn gài bẫy Thai Nghiệp Phàm. Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan đến chị, chị chỉ có nghĩa vụ quyền rũ cậu chủ Thai ngày đêm ca hát, say sưa bí tỷ mà thôi.”

Tường Ly bỗng lạnh toát sống lưng.

Trước mắt Hoàng Thiên không kinh doanh, việc làm của các cô gái chỉ có ở sòng bạc. Đàm Diệu Minh sai người cho Thai Nghiệp Phàm “ăn no”, mục đích trong này có thể nghĩ ra. Có được điểm yếu của Thai Nghiệp Phàm trong tay thì muốn giật được chút thịt từ Trường Thịnh cũng là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng kẻ đứng đằng sau cho Phù Dung tiền lại là ai? Mục đích của kẻ này là gì?

Dĩ nhiên, có hỏi thì Phù Dung cũng không rõ. Mà cô ấy cũng là người sống thoáng. Kiểu phụ nữ sống cuộc sống lấy lòng đàn ông như cô ấy làm sao nhìn ra được những âm mưu gian trá trong chuyện này? Chỉ là những chuyện không nên biết chị ấy không bao giờ động tới mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tòa Thành Dưới Hồ Nước Tăm Tối

Hồ Phú Tiên, mệnh mông xanh biếc, đa phần các du khách đặt chân tới đây đều muốn ngắm tới thắng cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng trong mắt những người dân Thương Lãng, hồ Phú Tiên là một thánh địa, là một món quà trời ban. Bình thường, cùng lắm thì họ chỉ đánh bắt cá trong hồ, không bao giờ lặn xuống quá sâu, sợ sẽ quấy rầy tới thần linh. Tập tục kiểu này đã được lưu giữ tại Thương Lãng suốt hàng trăm năm qua, cho tới tận khi tòa thành cổ ngàn năm dưới đáy hồ bị phát hiện, người Thương Lãng lại càng tin tưởng chắc chắn vào tín ngưỡng của tổ tông.

Có người nói tòa thành cổ dưới đáy hồ Phú Tiên chính là nước Cổ Điền trong lịch sử, bởi vì những kiến trúc cho con người xây dựng quá rõ ràng. Cũng có người nói đó là nơi thờ cúng của hai ngàn năm trước. Hồ Phú Tiên là nơi gần với trời nhất. Hoàng đế cổ đại đã tới đây để cúng tế, về sau thì nơi này chìm xuống đáy hồ.

Người Thương Lãng thì cho rằng, tòa thành dưới mặt nước không chỉ tồn tại hơn hai ngàn năm, có lẽ còn lâu hơn thế. Đó là một tòa Long Cung, là nơi cư ngụ của thần linh.

Đã từng có tờ báo lấy danh nghĩa đưa tin để liên tục công khai với thế giới bên ngoài về tòa thành dưới nước hồ Phú Tiên, nhưng đưa tin được một nửa thì dừng lại, khiến người ta dấy lên không ít nghi ngờ. Đến nay, tòa thành cổ dưới hồ Phú Tiên đã trở thành câu chuyện dùng để khoác lác và lừa gạt nhằm kiếm thêm khách du lịch.

Nhưng cũng có những ý kiến khác, nói rằng tờ báo khi ấy sở dĩ dừng đưa tin là vì đã phát hiện được kho thi thể dưới nước, ẩn nấp ngay trong thành cổ, trở thành một bí ẩn không thể giải thích được.

Mỗi người có một suy nghĩ.

Thực ra vẫn chẳng ai biết rõ năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến báo chí ngừng đưa tin.

Hiện tại không phải là mùa du lịch thịnh vượng, hồ Phú Tiên lại trở về với sự bình yên khi trước. Khi Trương Ly tới được hồ Phú Tiên, nơi đường chân trời đã sa sầm lại, đen kịt, giống như một mảnh vải bị nhuộm mực tàu, che kín nền trời. Ánh sáng lác đác rải trên bầu trời, nhưng cũng âm u bất định.

Chính là bóng tối trước lúc bình minh.

Tề Cương và mọi người vô cùng lo lắng, không thể hiểu nổi vì sao Trương Ly lại cứ phải chọn thời điểm trời tối nhất để lặn xuống hồ. Trương Ly nhìn cả mặt hồ bao la cũng bị nền trời trải lên một màu đen tuyền, nói: “Đằng nào cũng phải lặn thôi, sáng hay tối không quan trọng”.

Cô chìm xuống nơi sâu nhất của hồ Phú Tiên.

Không có ánh sáng, chỉ thi thoảng có những giọt nước phản chiếu chút ánh sáng trong veo.

Đây là cảnh tượng Trương Ly đã nhiều lần nhìn thấy khi lặn xuống đáy hồ, dưới nước âm u, còn có vô vàn những loài cá kỳ quái chưa bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của con người. Mỗi khi có con lướt ngang qua phạm vi ánh đèn trên đầu cô chiếu rọi, cô lại nằm ngang giữa làn nước, nhìn chúng một lúc lâu.

Đáy hồ Phú Tiên là một trong những địa điểm cô từng lặn mà cảm thấy khá thoải mái, tính nguy hiểm không cao.

Cô còn từng lặn xuống một bờ biển. Giữa biển khơi sâu thẳm, đến nhiệt độ của nước cũng lạnh hơn hồ Phú Tiên. Đầu tiên là những đàn cá mè dày đặc bay múa xung quanh cô, sâu hơn nữa chính là đáy biển thình lạng, sâu đến nỗi người ta phải e dè.

Cô nghe được tiếng cá voi vọng về từ đáy sâu của biển khơi, âm thanh âm u ấy khiến người ta gọn sống lưng. Cô xuống đó nhỏ bé không khác gì một hạt bụi, còn cá voi thì như một hồn ma cứ lảng lảng xuất hiện giữa bóng đêm. Khi nó lướt ngang qua trên đỉnh đầu cô, cô chỉ có cảm giác như vừa lượn một vòng qua âm phủ.

Cô có kinh nghiệm lặn phong phú. Những người quen cô đều chỉ coi đó là một sở thích, không ai biết mục đích thật sự của cô.

Ai ai cũng biết dưới đáy hồ Phú Tiên là tòa thành cổ, nhưng rất hiếm người nhìn thấy; Ai ai cũng kiêng sợ kho thi thể trong thành cổ, nhưng đã có mấy người thật sự được nhìn thấy bộ dạng thật của kho thi thể ấy?

Chỉ khi chạm tay vào lớp rêu xanh trên những bức tường sứt mẻ của thành cổ và những vách tường dài vài cây số đã sụp đổ mới biết được nỗi bi thương của tòa thành đã chìm vào nước. Chỉ khi xuyên qua từng thi thể dưới đáy hồ mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của họ khi đời đời kiếp kiếp không còn được nhìn thấy mặt trời.

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phú Tiên.

Trương Ly đã nói dối Lục Đông Thâm. Loài cá trắng ở hồ này chỉ có công dụng làm thành một món ăn trên bàn tiệc của các du khách chứ nào có chữa được bệnh cho người.

Đây là một khu cấm địa.

Người không hiểu biết sẽ không vào được, cũng chẳng tìm ra. Nhưng người có lòng bám theo thì chung quy cũng sẽ thăm dò được bí mật bên trong tòa thành cổ. Trương Ly không cho ai theo, nguyên nhân cũng nằm ở đó.

Ngon đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng toàn bộ tàn tích của tòa thành, cột đá cao cao đó đã loang lổ nhưng vẫn đứng rất hùng dũng. Giống như lời đồn rằng

vào những ngày mưa gió sầm chập sẽ nhìn thấy linh hồn của những cung nữ đi qua đi lại trong Cố Cung, đứng ở đây cũng vậy, tựa hồ cũng có thể nghe thấy những âm thanh tàn sát giết chóc từ hàng ngàn năm trước.

Tường Ly không ở lại trong thành cổ quá lâu, cô nhún người chìm sâu xuống một nơi còn tăm tối hơn.

...

Khi phía chân trời đã nhá nhem sáng, Tề Cương cũng đã hút hết cả một bao thuốc lá trên xe, đầu lọc rơi đầy xuống đất. Anh ta lại lệnh cho đưa đàn em lần lượt nhặt tất cả về, dừng lại cẩn thận rồi bỏ vào thùng rác. Cậu nhóc hi hục nhặt một lúc lâu, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ bèn đi tới trước ô tô của Tề Cương, nói: “Anh Cương, anh đừng hành hạ người ta thế mà”.

Tề Cương gần như hạ bằng chiếc ghế trong ô tô xuống, dựa người lên ghế, bốn cửa sổ mở toang hoang. Nghe xong, anh ta thò một tay ra đánh lên đầu cậu ta: “Không hành hạ làm sao giết thời gian được?”.

“Mấy anh em có thể chơi bài với anh mà, chúng ta chơi nhỏ thôi.”

“Cút cha mày đi! Chúng ta tới đây là để bảo vệ Tường gia, chơi bài chơi bạc cái gì? Để Đàm gia biết, coi chừng anh ấy cho mày liệt giường!”

Đang mải mắng thì có một vệ sỹ đi tới, sắc mặt không ổn: “Anh Cương, phía Nam bờ hồ phát hiện có người nào đó lặn xuống nước, nhìn có vẻ không ít người đâu”.

Tề Cương đang định châm thêm thuốc nữa, nghe xong câu này lập tức quăng thuốc đi, thậm chí cảm thấy không ổn, khẩn trương lệnh cho đám đàn em xuống nước. Đó đều là những vệ sỹ biết ngụp lặn, đã đợi sẵn bên bờ hồ từ lâu, một khi Tường Ly ở dưới nước quá lâu sẽ lập tức nhảy xuống cứu hộ.

Khi Đàm Diệu Minh tới hồ Phủ Tiên thì đã có một khoảng trời màu lục lam, mặt trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ đang chậm chậm lộ đầu ra từ khe hẹp của bóng đêm.

Anh vội vã bước đi, theo sau là một đám vệ sỹ, khí thế không hề nhỏ.

Tề Cương bên này đang sốt xịch xịch, thấy Đàm Diệu Minh xuất hiện bèn lập tức tiến lên. Đàm Diệu Minh hỏi thẳng: “Tường Ly đâu?”.

“Bọn em đã xuống nước tìm một lượt rồi, không thấy Tường gia.” Tề Cương vuốt mồ hôi đầy đầu, sau khi cử người xuống nước, anh ta đã lập tức gọi ngay cho Đàm Diệu Minh.

Trong lúc hai người nói chuyện, lượt vệ sỹ lặn thứ hai cũng đã trở về, người đi đầu nhìn thấy Đàm Diệu Minh bèn căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Đàm... Đàm gia... Vẫn chưa tìm thấy Tường gia ạ...”.

Sắc mặt Đàm Diệu Minh đột ngột chuyển lạnh, xung quanh bầu không khí cũng lạnh ngắt, ngay cả Tề Cương đứng bên cạnh anh cũng cảm thấy không rét mà run. Anh ta thậm chí trong bụng: Toi rồi, đây là dấu hiệu của một con thịnh nộ. Quả không sai, Đàm Diệu Minh giờ chân đá cho tay vệ sỹ vừa về ngã rạp ra đất, khi ngẩng đầu lên cả khóe miệng cũng rỉ máu.

“Mẹ kiếp, toàn lũ vô dụng! Tất cả xuống nước tìm hết cho anh, không tìm được thì anh lấy mạng chúng mày!”

Tất cả mọi người run lên cầm cập, lần lượt chuẩn bị dụng cụ lặn.

Tề Cương dè dặt bước lên: “Trông khí thế, đối phương có vẻ đã phải thủy quái chuyên nghiệp tới rồi”.

“Lai lịch thế nào?”

Tề Cương lắc đầu.

Đàm Diệu Minh nhìn chăm chăm mặt hồ gọn sóng, nhiệt độ nơi đáy mắt cũng băng giá như nước hồ đêm lạnh vậy.

Lúc này, bỗng có tiếng ai mừng rỡ kêu lên: “Tường gia quay về rồi!”.

Bà vai Đàm Diệu Minh chợt run lên, anh quay phắt đầu nhìn qua. Có mấy bóng người từ hồ đi lên, nếu nhìn kỹ là hai vệ sỹ cả người ướt lướt thướt, họ một trái một phải đang diu Tường Ly đi qua.

Tường Ly cúi gục, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ đồ lặn, bước chân không vững, có vẻ đã hết sức. Đàm Diệu Minh sải bước lao tới rất nhanh, một tay kéo Tường Ly vào lòng mình.

Trán Tường Ly dựa vào ngực anh, cô mệt mỏi gọi một tiếng “Đàm gia”. Đàm Diệu Minh chỉ cảm nhận được cả cơ thể cô lạnh ngắt, giờ tay lên sờ thử thì kinh hoàng phát hiện lòng bàn tay mình đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Đi Theo Anh, Anh Sẽ Bảo Vệ Em Suốt Đời

Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu...

Đàm Diệu Minh giật mình, không nói câu nào lập tức bế bổng Tường Ly lên, cả khuôn mặt trầm lạnh đến rợn người. Tề Cương cũng nhìn thấy máu trên tay Đàm Diệu Minh, bèn quát lên với đám vệ sỹ: “Mẹ kiếp, chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì? Tới bệnh viện!”.

Cổ áo của anh bị kéo xuống, Đàm Diệu Minh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng. Tường Ly thì thầm: “Đưa em vào trong xe thay quần áo trước đã”.

Quần áo Tường Ly mặc khi đến đây đều để cả trong xe của Tề Cương. Đàm Diệu Minh sau khi bế cô lên xe thì tìm quần áo đưa cho cô, dự định đích thân lái xe đưa cô tới bệnh viện. Anh đang định nâng tấm vách ngăn lên, Tường Ly bèn giữ tay anh lại và cất giọng yếu ớt: “Em không sao đâu, không cần tới bệnh viện”.

Đàm Diệu Minh vẫn đang định khuyên nhủ, Tường Ly bèn giơ tay cởi cổ áo đồ lặn ra, rồi nhìn anh: “Em phải thay quần áo...”.

Anh hơi sững người, nét mặt nhanh chóng lướt qua một tia ngượng ngập, ăn nói cũng không tự nhiên: “Tự em thay được không?”.

“Vậy anh định giúp em chắc?” Tường Ly cãi lại.

Đàm Diệu Minh cuộn tay lại thành nắm đấm đặt lên môi ho khẽ một tiếng, mượn cớ để che giấu đi sự thiếu tự nhiên của mình. Anh nói một câu: “Thay xong thì gọi anh”.

Chút tắm tối cuối cùng phía chân trời cũng đã biến mất, bị ánh bình minh của ngày mới thay thế trọn vẹn. Bầu không khí mỏng manh lạnh lạnh, còn chút sương sớm vẫn chưa tan hết, hít hà một ngụm khí là có thể hóa thành cả đám sương mù trắng xóa.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh bước xuống xe bèn vội vàng tiến lên hỏi: “Tường gia thế nào rồi ạ?”, nói rồi anh ta ngoác vào bên trong quan sát.

Đàm Diệu Minh giơ tay xoa mặt anh ta lại: “Không cần hai con mắt nữa phải không?”.

Bấy giờ Tề Cương mới hiểu ra vấn đề, cười hi hi. Đàm Diệu Minh đứng dựa vào cửa xe, rút một điều thuốc ra, ngậm lên miệng, vừa định châm thuốc bèn quát to với đám vệ sỹ đứng bên cạnh: “Mẹ kiếp, quay hết người lại cho anh!”.

Đám vệ sỹ lần lượt quay người lại, quay lưng về phía xe.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh cũng không vội đưa Tường Ly tới bệnh viện, trong bụng cũng hiểu tám chín phần đã không còn vấn đề gì nữa, cũng dám đùa giỡn hơn: “Đàm gia, cửa sổ xe dán giấy cả mà, bên ngoài vốn dĩ không nhìn được bên trong đâu ạ”.

“Cút.” Đàm Diệu Minh miệng ngậm thuốc, hờ hững buông một tiếng.

Tề Cương mỉm cười đón lấy chiếc bật lửa trong tay anh, chủ động châm lửa cho anh. Lửa vừa bật lên, Đàm Diệu Minh liền nghiêng đầu, rít một hơi khói, ánh sáng nơi đầu điều thuốc soi sáng từng đường nét cương nghị của anh.

“Em nghĩ là vào lúc này đáng nhẽ anh phải ở trong đó giúp đỡ người ta. Con người anh ấy à có lúc quá là...”

“Quá là làm sao?”

“Đàn ông mà quân tử với phụ nữ quá cũng không hay đâu, thích cô ấy thì cứ chiếm đoạt được rồi tính. Anh chỉ cần giành được cơ thể của cô ấy là dù cô ấy có hoang dã đến đâu cũng sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi.”

Đàm Diệu Minh giơ chân đá anh ta một cái: “Mày cút ngay!”.

“Gia à, sự thật mắt lòng mà.”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện thì Tường Ly mở cửa xe bước xuống. Cô đã thay quần áo của mình, bộ tóc dài ướt rượt được buộc đơn giản ở sau gáy. Trông sắc mặt cô tuy có phần nhợt nhạt nhưng thể lực dường như đã khôi phục được một chút. Cô ném bộ quần áo lặn trong tay về phía Tề Cương rồi nói: “Cậu có tin tôi thiên mấy cậu rồi mang thứ của quý đó cho chó ăn không?”.

Tề Cương vững vàng đỡ lấy bộ quần áo cô quăng qua, cười hi hi. Đàm Diệu Minh với một chai nước từ trong xe ra, mở nắp chai đưa cho cô: “Em thấy sao rồi?”.

Tường Ly đón lấy nước, ngửa cổ uống vài hớp, dựa vào cửa xe một lúc mới lấy lại được nhịp thở và nói: “Em không bị thương đâu, máu là của người khác thôi”.

Đàm Diệu Minh nghiêm mặt lại.

“Đôi phương có sáu người, kinh nghiệm lặn rất phong phú, thân thủ vừa nhìn là biết từng luyện võ. Họ định bắt sống em, chứ không có ý làm tổn thương đến tính mạng.” Tường Ly giờ ngón tay cái quẹt một cái lên khoe miệng, ánh mắt tỏa ra một tia sáng căm phẫn: “Em đâm bị thương hai người, bẻ gãy tay của một người. Vết thương của hai người còn lại có lẽ nằm trên chân, người cuối cùng là đầu. Vì hân đội mũ lặn nên không nhìn rõ đáng vẻ trông thế nào. Lúc gần lên bờ em đã cứa rách quần áo của hắn. Ở gần ngực trái của hắn có một vết sẹo, là vết thương cũ, khá lớn”.

Việc bị gặp đột kích dưới hồ Phù Tiên là điều cô không hề ngờ tới, nhưng cũng may cô đã có thói quen đất giao bên người. Đôi phương đã ở đó đợi cô sẵn. Sau khi cô lấy được nguyên liệu, từ thành cổ bơi ra giữa hồ thì bọn họ lao về phía cô.

Cử sáu tên thủy quái tới công kích cô, thật là coi trọng cô quá.

Đàm Diệu Minh nghe xong, sắc mặt càng sa sầm tợn. Anh đánh mắt nhìn Tề Cương, Tề Cương hiểu ý: “Chỉ cần có điểm đặc biệt thì sẽ không khó tìm ra. Anh yên tâm, em sẽ lập tức báo anh em đi điều tra, lật cả Thương Lăng lên, em không tin sẽ không tìm thấy!”. Nói xong, anh ta bèn quay đi gọi điện thoại sắp xếp.

Một người vệ sỹ tiến lên, trong tay cầm một con dao: “Tuông gia, đã tìm được con dao của chị rồi”.

Tường Ly đón lấy, là con dao Phần Lan cũng cô băng qua cả dãy Kỳ Thần rồi lại cùng cô xuống nước. Con dao này rất sắc bén, cô dùng rất thuận tay. Chỉ tại sau một trận chiến với đám người kia ở giữa hồ, khi lên được đến bờ cô đã sức cùng lực kiệt. Mấy người kia sợ bại lộ thân phận vội vàng chuồn lẹ, con dao của cô cũng rơi bên bờ sông.

Cô rút nó ra khỏi bao, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Cô đổ nốt chỗ nước còn lại chưa uống lên dao, rửa sạch dấu máu, động tác vừa ung dung lại vừa gọn ghẽ. Đàm Diệu Minh nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, một dung nhan vốn dĩ như hoa như ngọc, vì có thêm nét tàn nhẫn mà trở nên tuấn tú vô cùng.

Anh khẽ thở dài một tiếng, vòng cánh tay qua nắm chặt lấy tay cô, sau đó từ từ cắm dao vào trong bao dưới ánh nhìn của cô.

“Anh hay nghĩ, đáng nhẽ phải để em được sống một cuộc sống tốt hơn mới phải.”

Chứ không phải như bây giờ, vốn dĩ đang ở độ tuổi xinh đẹp như hoa lại phải cùng đàn ông liều sống liều chết, cho dù máu me đầm đìa cũng không nhúu mày lấy một cái. Cuộc sống của cô đáng lẽ phải được yên tĩnh êm đềm, không nên là giang hồ hỗn tạp.

Tường Ly lại giắt con dao vào lưng, rồi hướng ánh mắt về phía chạc cây gần đó. Ở đó có một con chim đang kêu ran từng tiếng nhưng mãi vẫn không thấy đông loại của mình đâu, trông nó mới cô độc làm sao. Cô nói: “Thế nào là cuộc sống tốt đẹp hơn đây? Giống như trước kia hưởng đủ mọi vinh hoa phú quý ư? Hay là bình yên nhẹ nhàng giống như những người bình thường? Cuộc sống đầu tiên thì em sống đủ rồi, cuộc sống phía sau thì không thuộc về em. Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu”.

Câu nói những lời này hết sức nhẹ nhàng, thân nhiên, nhưng đã nói cặn không biết bao nhiêu bi thương lạnh lẽo. Đàm Diệu Minh nghe mà xót xa. Lát sao anh tiến lên, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: “Yên tâm, đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”.

Người Tường Ly khẽ run lên, cổ họng chột tắc nghẹn, bầu không khí lạnh giá xung quanh cứ thế bị cái ôm của anh xua tan từng chút một.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Nếu đúng nguyên nhân như em suy đoán thì Thái Quốc Cường sắp tỉnh lại rồi, có làm hỏng việc của anh không?”.

Đàm Diệu Minh hiểu ý cô muốn nói gì. Anh nghĩ bụng, cô chỉ cần bước chân vào Hoàng Thiên là chuyện gì cần biết sẽ biết cả. Anh nói: “Hắn không cần anh đâu”.

“Ừm”

...

Cách đó một quãng xa, giữa bóng cây, một chiếc xe thương vụ màu đen đang đỗ.

Cửa xe chưa được hạ xuống, qua lớp cửa kính màu đen, bóng đôi trai gái đứng ôm nhau lọt vào mắt người đàn ông. Ánh mắt anh đen tối, thâm trầm, bờ môi mỏng hơi mím lại. Anh gác tay lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp không theo quy luật.

Cảnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ cũng đã nhìn thấy cảnh ấy. Cô ngẩng lên nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy được từng đường nét trên một nửa gương mặt cương nghị của anh cùng khuôn cằm vuông vức, nhưng cô cũng cảm nhận được bầu không khí u ám, lạnh lẽo xung quanh.

“Lục tổng?” Cô lên tiếng.

“Gọi đội cứu hộ quay lại, chúng ta đi thôi.” Lục Đông Thâm hạ giọng ra lệnh một câu...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cô Có Bị Thương Không?

Tường Ly cố tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Tường Ly xuất hiện đúng như đã hứa.

Khi cô tới bệnh viện chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày. Ánh nắng ấm áp xua đi cái giá lạnh của đất Thương Lãng mùa này, hắt xuống hành lang dài hun hút, chói choang đến lóa mắt. Thai Quốc Cường vẫn yên lặng nằm trên giường bệnh, các máy móc cắm trên người đã được chuyển đi, chỉ còn dịch dinh dưỡng trong ống truyền trong suốt đang nhỏ từng giọt từng giọt vào máu, đảm bảo tính mạng cho ông ta.

Ở một góc tường gần cửa sổ chất đồng hoa tươi và giỏ hoa quả. Chỉ cần Thai Quốc Cường còn một hơi thở, đám người trên thương trường tuyệt đối sẽ không nguội lạnh thờ ơ, cứ vài ba ngày sẽ lại có đủ những thương nhân quyền quý tới thăm bệnh. Khi Tường Ly đi gần tới phòng bệnh cũng đúng lúc Thai Từ Tân đang tiễn một người khách tới thăm đi ra ngoài, thái độ ôn hòa nhã nhặn, nói với người đó rằng: “Chuyện làm ăn thương trường vẫn mong được bác Vương chiếu cố nhiều hơn”.

Người có thể khiến Thai Từ Tân gọi một tiếng “bác”*, nhất định cũng không phải một người bề trên tầm thường. Ông ta cười rất có ý đồ, giơ tay lên nhẹ nhàng siết lấy bả vai của cô ấy, có vẻ hồ hững lại có vẻ ôm chặt nói: “Được mà, được mà, con gái của anh Thai bác dĩ nhiên phải chăm sóc rồi”.

*Âm gốc trong tiếng Trung: Sur bá, ý chỉ những người bạn của bố mẹ, có tuổi tác cao hơn bố mẹ mình.

Thai Từ Tân lặng lẽ kéo tay ông ta ra, rồi giơ một tay về phía trước, cười nói: “Bác Vương, mời đi bên này”.

Tường Ly cảm thán, một cô gái chìm nổi trên thương trường bao nhiêu năm thật không dễ dàng gì. Thai Từ Tân lại có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, muốn một mình xông vào hang hùm miệng cọp, muốn xây dựng một bầu trời riêng trong thế giới của những người đàn ông thì những tình huống như vậy dĩ nhiên không còn lạ lẫm.

Sau khi tiễn người đó đi khỏi, trên gương mặt Thai Từ Tân chỉ toàn là chán ghét. Vừa quay đầu, cô ấy lập tức nhìn thấy Tường Ly đang đứng dựa vào một góc đứng xem, đầu mày vừa dãn ra đã lại có thêm chút ngưng ngáp, có vẻ hiểu rằng cô đã nhìn hoàn chính không sót một giây cảnh tượng vừa rồi.

Tường Ly nhẹ nhàng lâm trận, trên người chỉ đeo theo một chiếc ba lô nhỏ ngay hông. Cô cời chiếc ba lô ra, đặt lên đầu giường. Thấy Thai Từ Tân đứng đực bên cạnh với khuôn mặt đầy cảnh giác, cô bèn nói: “Lúc trừ ma, tôi không quen xuất hiện thêm ai bên cạnh”.

“Rốt cuộc cô định cho bố tôi dùng thứ gì?”

Tường Ly không trả lời, Tường Tiểu Thiên nãy giờ vẫn đứng sau lưng cô lên tiếng: “Tường gia của chúng tôi mất bảy ngày bảy đêm mới tìm được nguyên liệu, có thể cho cô xem dễ dàng vậy sao? Mà xem cô cũng đâu có hiểu.” Cuối cùng cậu cũng được nở mày nở mặt rồi. Vì chuyện của Thai Quốc Cường, mấy hôm nay cậu sống như một con chuột chui lủi vậy. Trong khách sạn cũng đồn đại âm ỉ, có người còn suy đoán lần này phải chăng Tường Ly hết cách nên định bỏ trốn.

Sắc mặt Thai Từ Tân không tốt lắm, nhưng dẫu sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, chung quy vẫn có thể kiểm soát được cảm xúc, chỉ lạnh lùng buông một câu: “Nếu bố tôi lại có bất trắc gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu”.

“Bố cô giờ đã nằm ngắc ngoài ở đây rồi, liệu còn có thể có bất trắc gì?” Tường Ly cười khẩy.

Thai Từ Tân ra sức nín chặt môi, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt không vui. Tường Tiểu Thiên kiêu ngạo đi ra trước cửa, đưa tay mở cửa: “Thai tổng, xin mời”.

Tường Ly lại ra lệnh cho đám vệ sỹ trực trước cửa mang hết hoa tươi và hoa quả ra ngoài, dọn luôn cả nước truyền dịch, sau đó đóng cửa lại. Tường Tiểu Thiên đứng cạnh cửa, chặn kín lớp kính trên tấm cửa, những người không có phận sự đều không được xông vào.

Phàm là những người nghiên cứu về mùi hương, thứ đầu tiên phải tuân thủ chính là lịch sử mùi hương. Đây là nền tảng của việc nghiên cứu mùi hương. Nhưng lịch sử mùi hương cũng giống như tư liệu lịch sử, phân ra làm chính sử và dã sử. Đa phần Tường Ly hay đi cửa ngách, từng lên trời xuống đất, tất cả những gì liên quan đến mùi hương từng đọc qua. Phân hồn hương là tên gọi là một loại thuốc được kết hợp từ nhiều loại mùi hương khác nhau, hoàn toàn không ghi chép trong chính sử, thế nên rất ít người biết. Nguyên liệu của phân hồn hương gồm có ba loại, trong đó có hai loại cô phải dùng tính mạng đổi về. Một loại chính là dịch xạ hương của loài chuột trên núi Kỳ Thần. Loại kia chính là sữa nấm xác sinh ra quanh năm từ những xác chết trong kho xác dưới hồ Phú Tiên.

Người chưa bao giờ nhìn thấy kho xác dưới hồ Phú Tiên chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy sữa nấm xác. Loài sữa này chỉ sinh trưởng ở nơi sâu nhất dưới đáy hồ Phú Tiên, hơn nữa chỉ sinh trưởng xung quanh các xác chết trong kho xác. Ở khu vực biển Galle, Sri Lanka, sinh trưởng một loài sữa tên gọi là sữa hải đẳng, cơ thể trong suốt, hệ thống tiêu hóa màu đỏ trong cơ thể hiện lên rất rõ ràng, ăn các sinh vật phù du, từ thể thủy tức vô tính liên tục sinh sản và chuyển hóa, thế nên được người ta, thế nên được người ta mệnh danh là loài sữa trường sinh bất lão.

Nhưng phán đoán về việc trường sinh của loài sữa hải đẳng cũng chỉ dừng ở mức lý luận. Các chuyên gia cho rằng, chỉ cần không bị các loài động vật khác ăn mất, sữa hải đẳng sẽ có thể sinh sản và chuyển hóa vô hạn.

Nhưng theo suy nghĩ của Tường Ly, mỗi lần trước khi sửa hải đăng chuyển hóa là nó đã chết một lần rồi, thật ra không thực sự có ý nghĩa trường sinh, thật sự trường sinh là sửa nấm xác. Chúng thối và sinh trường trên những xác chết đã lạnh giá hàng ngàn năm, không cần phải sinh sản và chuyển hóa. Chúng chỉ có một cuộc đời, đời này chính là vĩnh viễn trường tồn, sống dựa dẫm vào thi thể, lấy sự oán hận và tuyệt vọng của thi thể để nuôi dưỡng chính mình.

Ai ai cũng biết trong truyền thuyết, các thi thể trong kho xác không giống bình thường, mỗi một nơi trên thi thể đều được bọc bởi một lớp rêu xanh trắng. Chỉ có Tường Ly biết, màu xanh đó không phải là lớp rêu bình thường, mà là nấm xác; còn màu trắng chính là loài sửa ngày ngày ăn lớp nấm xác trên thi thể.

Sửa nấm xác sau khi ăn nấm sẽ sản sinh một thứ mùi đặc biệt. Loại mùi này cho dù ở dưới đáy hồ sâu vẫn có thể ngửi thấy, là mùi cực kỳ thối rữa, mà đây chính là thứ mùi Tường Ly cần lấy. Sửa nấm xác rời khỏi nước hồ Phú Tiên không thể sống độc lập, thế nên Tường Ly đã lấy một dụng cụ đựng loại nhỏ, cắt một phần tạp chất bọc lấy nấm xác, lấy theo một con sửa nấm xác cho cả vào dụng cụ. Sau khi trở về, cô lấy nội tạng của sửa ra, trong nội tạng chảy ra một thứ dịch màu xanh mực, giống như mật gan, phơi khô, cô đặc, nghiền thành bột, sau đó cho lại vào dụng cụ.

Tường Ly bày sẵn chiếc lò mạ vàng, mở nắp, bỏ loại bột này vào chiếc đĩa tròn nhỏ trong lò, sau đó lại bỏ tiếp dịch xạ hương đã được cô đặc vào theo tỷ lệ, cuối cùng nhỏ thêm hai giọt mật hoa đã tắt để điều hòa. Loại mật này được ép dầu từ hoa đã tắt, người nhà Đường dùng nó để chế tạo hỗn hợp mùi hương, có tác dụng giống như nước hoa tường vy vậy.

Lò được đun bằng lửa to vừa, bên ngoài che một tầng chống lửa. Khói lửa có thể bao trùm cả đáy lò, như vậy vừa đốt được đều vừa tác huy tác dụng được nhanh. Chẳng mấy chốc đã có làn khói tỏa ra từ nắp lò, phảng phất lan tỏa ra khắp bốn phía, giống như những sợi dây leo không xương dài ngoằng.

Mùi hương cực thơm gặp mùi hương cực thối, đây mới chính là phản hồn hương thực sự.

Tường Ly không ngửi nổi mùi này, mùi hương vừa xuất hiện là cô lập tức ra khỏi phòng. Bên ngoài là phòng nghỉ, không ngờ Lục Đông Thâm cũng tới, ngồi trên sofa vị trí ngược sáng. Tia sáng nghiêng nghiêng rơi xuống đáng người cao lớn thẳng tắp của anh, chiếu sáng gương mặt anh tuần ấy. Anh đang hút thuốc. Thái Nghiệp Phàm cũng đã quay về, ngồi ngay bên cạnh anh.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, tầm mắt rơi xuống người cô. Thái Từ Tân đang nói chuyện với Lục Đông Thâm cũng phát hiện ra ánh mắt anh đôi khác, quay đầu lại thì thấy Tường Ly đã ra ngoài. Cô ấy lập tức tiến lên: “Bố tôi sao rồi?”.

Tường Ly cổ tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Thái Từ Tân nhú mày: “Ý của cô là, đến chính cô cũng không chắc chắn được?”.

Tường Tiểu Thiên sốt sắng bảo vệ, chắn trước mặt Tường Ly, quắc mắt lạnh lùng nhìn Thái Từ Tân: “Trị bệnh lúc nào chẳng có nguy hiểm, làm gì có ai chắc chắn được 100%? Để cứu ông nhà cô, Tường gia của chúng tôi đã suýt phải nộp mạng rồi, phản tình ý này coi như đã đủ”.

Thái Từ Tân sững người. Cô ấy chỉ nghĩ Tường Ly đi thu thập một số nguyên liệu, sao lại nguy hiểm tới tính mạng chứ?

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc đang hút dang dở vào trong gạt tàn, nhìn chăm chăm theo bóng cô từ đầu tới cuối, rồi khẽ hỏi một câu: “Cô có bị thương không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sợ Cô Gặp Chuyện

Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?

Sau khi câu nói ấy rơi xuống đã thành công thu hút ánh mắt chú ý của mấy con người ở đó. Trong những ánh mắt ấy chứa vô vàn những biểu cảm phong phú: tò mò, nghi hoặc, khó hiểu và ngờ vực. Nhất là ánh mắt Thái Từ Tân nhìn qua đây. Tường Ly không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được sự bất mãn của cô ấy.

Rất dễ hiểu thôi, ở trong mắt Thái Từ Tân, hai người họ đứng ở hai chiến tuyến, giống như “Hán Sở phân tranh”, lập trường phân chia ranh giới trong đục rõ ràng. Trong suy nghĩ của cô ấy, bất luận ai cũng có thể hỏi câu này, duy chỉ có Lục Đông Thâm là không thể. Thật ra Tường Ly cũng có chút bất ngờ. Nơi này không phải núi rừng, họ đã trở về với thế giới hiện thực, đã trở về với cục diện hai bên tranh đấu lẫn nhau, câu hỏi này của anh rõ ràng là vừa mờ ám lại vừa táo bạo.

Cô hắng giọng, đáp qua loa: “Tôi không”.

Tường Tiểu Thiên không nhận ra có chút bất thường trong câu chuyện này, cậu nói bô bô: “Tường gia nhà chúng tôi là ai chứ, lên trời xuống đất không một ai dám lại được”.

Hình như Lục Đông Thâm vừa cười thầm một tiếng, giọng nói trầm ấm lại có thêm chút trêu chọc: “Bản lĩnh của cô Tường đích thực cao hơn người thường”.

Tường Ly không nhìn Lục Đông Thâm mà quay đầu quát Tường Tiểu Thiên: “Dây thần kinh nào ghép nhầm chỗ rồi hả, sao nói nhiều quá vậy?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bặt, không dám lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, mấy người họ yên lặng chờ đợi một tiếng ấy. Trong khoảng thời gian đó, Thai Từ Tân có phần nôn nóng, sốt ruột, cứ đi đi lại lại suốt. Thai Nghiệp Dương lấy phong thái của một người con trưởng nhà họ Thai ra để giữ bình tĩnh cho mọi người, bảo Thai Từ Tân không việc gì phải lo lắng, rồi lại hiếm có dịp anh ta lên tiếng nói đỡ hộ Tường Ly: Bây giờ còn đợi được rồi, đợi thêm một tiếng nữa thôi mà.

Tường Ly không thích con người Thai Nghiệp Dương cho lắm. Tuy rằng nhìn bên ngoài anh ta là một người khá kiêu lời nhưng cô luôn nghĩ được một thứ đã tâm khác thường từ người anh ta. Thứ đã tâm này lại khác hẳn với Lục Đông Thâm, nhưng cũng đều là những thứ có thể cảm nhận được. Cảm giác nói với cô rằng: Hãy tránh ra Thai Nghiệp Dương ra một chút.

Trong quá trình chờ đợi, cô và Lục Đông Thâm không nói với nhau câu nào. Cô đứng dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại, xem xem mấy hôm nay cô đi khỏi thành phố, trên mạng đám bạn bè có tin gì mới xảy ra không. Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn ngồi trên sofa uống trà, thi thoảng lại trò chuyện vài câu với Thai Nghiệp Dương, nhưng cũng không liên quan gì tới chuyện thương trường. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, vận vẹo cái cổ lại bất chợt va phải ánh mắt Lục Đông Thâm.

Cô không hiểu là Lục Đông Thâm này giờ vẫn nhìn sang bên này suốt hay tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Kiểu ánh mắt cùng ánh mắt chạm vào nhau thế này luôn khiến đáy lòng cô dấy lên một cơn tê dại. Khi cúi đầu xuống xem di động, trước mắt cô tựa hồ cứ đung đưa ánh mắt của anh. Có vẻ bình tĩnh lại giống như đang ngậm cười, một nụ cười thoáng qua mơ hồ. Nếu không phải vì có tia nắng ngoài cửa sổ lọt vào mắt anh, cô chắc chắn sẽ không phát hiện ra anh đang cười.

Màn hình di động cũng lần lần những gợn ánh sáng giống hệt như nụ cười trong ánh mắt anh, tựa như lắng đọng lại cả một dòng sông ngân hà, làm chao đảo cảm xúc của cô.

Bất thành linh trên di động nhảy ra một dòng tin nhắn, là một số máy lạ. Cô mở ra xem, chỉ có bốn chữ: Ra ngoài với tôi.

Tường Ly sửng người, vô thức ngược lên nhìn về phía Lục Đông Thâm. Lần này anh không nhìn cô, mà đặt tách trà xuống, đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô nhìn xuống di động rồi lại nhìn ra cửa, đợi một lát rồi cũng đi ra theo.

Ánh nắng chiếu nghiêng, hắt đầy cả một khoảng sáng tận đầu hành lang. Lục Đông Thâm đứng dựa ở đó, hai tay đút túi quần. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo len lông cừu cổ tim màu xám khói, bên dưới là chiếc quần Âu dài màu xám đậm. Anh đứng giữa quảng sáng, dáng hình cao lớn như thực như mơ, vô cùng sạch sẽ, cũng đầy phóng khoáng và cao quý.

Tường Ly hứng trọn ánh sáng tiến tới, sau lưng bóng cô bị nắng kéo thành một vệt dài. Sau đó, bóng cô chồng lên cái bóng cao lớn của người đàn ông, và cuối cùng bị bóng anh nuốt gọn.

Hôm nay cô không đội tóc giả, mái tóc dài làm dịu dàng gương mặt cô. Khi ánh nắng hắt lên mặt cô, lại có chút bóng loang lờ được tạo ra từ những kẽ lá, vậy mà cũng không trong sáng bằng đôi mắt cô. Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô và nói: “Sao bạn này lại làm như chỉ muốn không quen biết tôi vậy?”.

Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh một lúc lâu: “Tôi còn tưởng anh gọi tôi ra đây để nói về chuyện của Thai Quốc Cường”.

“Có cô rồi, Thai Quốc Cường còn có chuyện gì được? Trừ phi, cô cố tình hại tôi tội bất nghĩa.” Nói rồi, Lục Đông Thâm gợn tay nhẹ nhàng cài mấy lọn tóc bên má cô ra sau tai, động tác vô cùng tự nhiên.

Sự thoải mái ấy lại khiến Tường Ly không tự nhiên. Cô lặng lẽ dịch bước sang bên cạnh, tay anh cứ thế khựng lại giữa không trung. Lát sau anh bật ra một tiếng cười, lúc thu tay về cũng tiện thể rút bật lửa ra, ngậm một điếu thuốc lên miệng, ngọn lửa đốt cháy đầu thuốc. Anh rít một hơi, đầu thuốc cũng sáng bùng lên, rồi anh nheo mắt nhắm khói ra. Nơi Thai Quốc Cường nằm là khu phòng VIP riêng biệt, nên không cần biết có cấm hút thuốc không cũng không được hút.

“Cô lưu số điện thoại của tôi vào, có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Có lẽ thông gió, làn khói màu xanh xám sốt sáng muốn len ra khỏi đó, trôi nổi trong hơi thở của cô chỉ còn lại mùi thuốc lá nhạt nhòa. Từ ngày cô vạch trần bí mật của anh qua điếu thuốc lá, hình như anh chuyển hẳn sang hút thuốc bình thường. Tường Ly chống hai lên bệ cửa sổ, không đáp lại, ngắm nhìn ánh nắng gột sạch bụi bặm trên bãi cỏ và những chạc cây, bất giác lại nhớ về dáng núi và bóng những loài cây cổ thụ ngàn năm tuổi ẩn khuất trong sương khói Kỳ Thần.

“Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?”

“Vì sao phải giữ khoảng cách?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

Tường Ly ngập ngừng giây lát. Cô muốn nói vì chuyện của Thai Quốc Cường, vì chuyện lợi ích bất đồng, vì Thai Từ Tân, hoặc có thể là vì cô Trần Du

của anh. Nhưng những lý do này đã gần ra tới miệng, sau vài lần suy nghĩ cuối cùng vẫn bị cô nuốt xuống. Phải, anh là Lục Đông Thâm cơ mà, vì gì phải giữ khoảng cách.

Khi quay mặt lại, cô đổi chủ đề: “Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh cũng biết?”.

Lục Đông Thâm không giấu cô: “Có nghe nói qua qua”.

Tường Ly nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh rồi bỗng bật cười: “Tai mắt của anh Lục đúng là phủ khắp thiên hạ. Sao, anh sợ Thái Quốc Cường không tỉnh lại được à?”.

Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc, rồi gác bàn tay kẹp điếu thuốc lên bệ cửa sổ, chỉ cách ngón tay cô khoảng nửa mét. Anh quay đầu nhìn cô, nhấn mạnh: “Sợ cô gấp chuyện”.

Hơi thở của Tường Ly dường như nghẹn lại trong giây lát, có một thứ giống như tình cảm đang nổ tung, vừa ầm ập bao trọn lấy cô vừa gọi lên một nỗi đau. Nếu ti mi nhắm nháp thì giống vị ngọt nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm cấm kỵ. Sự mờ ám hỗn độn không rõ ràng này có thể bóp chết lý trí của một con người.

Cô không nói gì, vừa hay cũng có vị bác sỹ xuất hiện cứu vớt tâm trạng mất kiểm soát của cô. Cô nhìn giờ, đã một tiếng trôi qua rồi.

“Anh không vào sao?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi tin cô”.

Cô lại rơi vào im lặng, mọi khả năng ăn nói trước kia dường như đã vô tác dụng trong lúc này. Cho tới khi Tường Tiểu Thiên chạy hồng hộc về phía này, khuôn mặt sáng ngời: “Gia, tỉnh rồi! Ông ta tỉnh rồi!”.

Một giây sau, Tường Ly mới dám thở phào, sợi dây căng ra trong lòng bao nhiêu ngày qua cứ thế được giải thoát, người cô như mềm nhũn ra. Tường Tiểu Thiên nói các bác sỹ đang kiểm tra mọi thứ cho Thái Quốc Cường. Tường Ly gật đầu: “Được rồi, chị biết rồi. Em vào đó trông chừng trước đi. Dọn dẹp lư hương luôn, tro hương bên trong ném đi, không được để người ta nhìn thấy”.

“Dạ vâng!”

Sau khi Tường Tiểu Thiên chạy về phòng bệnh, cuối cùng Tường Ly đã yên tâm, có thể đường hoàng nhìn Lục Đông Thâm: “Có thể chứng minh sự trong sạch của tôi rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm bỏ tàn vào chiếc gạt tàn đặt phía lỗ thông gió: “Do quản lý của khách sạn sơ suất, chuyện này tôi sẽ có đính chính với bên ngoài và nhà họ Thái”.

Tường Ly nhỏ giọng lầm bầm: “Chung quy vẫn cứ gánh hộ cho cô gái của anh thôi”. Một câu nói nhẹ nhàng của anh có thể khiến tên “hung thủ” phải sạch trách nhiệm, ngược lại liên lụy cô suýt nữa mất mạng.

“Cô nói gì cơ?” Lục Đông Thâm không nghe rõ, cơ thể cao lớn cứ thế đổ xuống.

Mùi thuốc lá xen lẫn mùi hương của người đàn ông cứ thế ập tới. Chẳng hiểu sao vành tai cô lại nóng rần lên. Cô giơ tay đẩy anh ra: “Đừng có sát lại gần tôi như thế”.

Cô làm cho Lục Đông Thâm phá lên cười sáng khoái. Anh nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của cô, giống như chút phấn hồng dặm thêm trên nền trắng bóc. Anh không nhìn được, giơ tay xoa đầu cô. Cô trừng mắt với anh, đang định lên tiếng cảnh cáo thì nghe thấy từ xa vọng lại một giọng nữ dịu dàng tựa như có thể vắt thành nước: “Đông Thâm!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sau Này Đừng Tới Làm Phiền Tôi Nữa Là Được

Cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bái vật, khó kiếm được tình lang...

Trong không khí dường như cũng có một mùi thơm đang di động, thoảng qua rất nhạt, giống như mùi hoa lan. Có tiếng giày cao gót vang lên, từ xa vọng lại gần, đi kèm với đó còn có những tiếng bước chân khê khàng. Tường Ly vô thức quay đầu lại nhìn. Trên hành lang dài hút tầm mắt, một cô gái bước ngược chiều sáng đi đến. Chiếc váy tròn một màu trông rất thuần khiết kết hợp với một chiếc áo dạ màu nâu nhạt dài chưa quá đầu gối. Quá nửa lượng ánh sáng hắt lên người cô gái ấy, rơi xuống đôi chân thon nhỏ trắng trẻo lộ ra ngoài.

Người đi giày cao gót là Cảnh Ninh, đi theo phía sau cô gái ấy. Cô ấy đi đôi giày đế bằng, cực kỳ phù hợp với bộ váy trên người. Cho dù chưa cần nhìn khuôn mặt để biết trông như thế nào thì cũng sẽ cảm thấy đó là một người đẹp.

Nhưng Tường Ly lại nhìn được rõ ràng khuôn mặt của cô ấy.

Giữa bóng nắng, cô ấy từ từ tiến đến, giống như một đàn cá bơi ngược sáng qua trước mặt cô. Từng ánh mắt nụ cười trên gương mặt ấy hoàn toàn lọt vào mắt Tường Ly, không sót chút nào. Đôi mắt trong veo như bóng nước hồ thu, hàm răng trắng đều tăm tắp. Mái tóc đen hơi uốn lọn, trông giống như một bông hoa lan mong manh nơi hang động trống trải, khiến người ta đem lòng thương xót.

Dung nhan của cô gái xinh đẹp ấy khiến Tường Ly sững người.

Mà cô gái kia sau khi nhìn rõ Tường Ly cũng hơi giật mình, chút bàng hoàng lướt qua nơi đáy mắt, nhưng cô ấy cũng giấu đi rất nhanh, bờ môi đỏ khẽ nở một nụ cười dịu dàng như rót mật vào trái tim người đối diện. Cô ấy nhẹ nhàng nép vào lòng Lục Đông Thâm, nhưng cũng không dính chặt lấy anh một cách thái quá như một cô gái nhỏ được cưng chiều, chỉ sát lại gần ở một mức độ vừa phải.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô ấy: “Thương Lãng trời lạnh, sao ăn mặc phong phanh như vậy mà qua đây?”.

“Không lạnh đâu, em đâu phải bông hoa trong nhà kính. Em từ khách sạn đi thẳng xe của Cảnh Ninh tới đây luôn. Không khí lạnh bên ngoài không thấm vào người em một tý nào đâu.” Cô ấy ăn nói cũng dịu dàng nền nã, nói xong câu ấy lại hơi nghiêng mặt sang: “Vị này là?”.

Tường Ly im lặng nhìn cô ấy.

Lục Đông Thâm giới thiệu vô cùng đơn giản: “Cô ấy là Tường Ly”. Rồi anh quay sang Tường Ly, bổ sung thêm một câu: “Cô ấy là Trần Du, là Skyline...”.

“Là nhà điều chế hương hàng đầu của tập đoàn Skyline, tôi đã từng nghe anh Lục nhắc qua về cô.” Tường Ly ngắt lời Lục Đông Thâm, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chằm chằm Trần Du.

“Vậy sao?” Trần Ly quay lại khẽ mỉm cười với Lục Đông Thâm: “Vậy anh có nói xấu em câu nào trước mặt cô Tường đây không vậy?”.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói thêm gì.

Trần Du giơ tay về phía Tường Ly: “Rất vui được làm quen với cô”.

Tường Ly đánh mắt nhìn bàn tay đang chìa ra của cô ấy, không hề có động thái bắt lại, chỉ hồ hững nói: “E là cô sẽ không cảm thấy quen tôi là một việc đáng vui đáng mừng gì đâu. Sở dĩ Thai Quốc Cường hôn mê không tỉnh, nguyên nhân bắt nguồn từ cô. Mà tất cả những việc hiện tại tôi đang phải làm chính là thu dọn đồng bát nháo này hộ cô. Cô Trần, có thể người cô không muốn gặp bây giờ nhất chính là tôi đấy”.

Trần Ly sững người, bàn tay cứng đờ, rất lâu sau không thu về được.

Tường Ly khoanh hai tay trước ngực, thấy vậy cười khẩy: “Xem ra cô Trần không biết chuyện gì”. Cô hướng ánh mắt về phía khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Cũng khó trách, cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bái vật, khó kiếm được tình lang”.

Dứt lời, cô quay người trở về phòng bệnh.

Trần Du đứng khựng mãi tại chỗ, cho tới khi Lục Đông Thâm tiến lên, cô ấy mới tỉnh lại: “Đông Thâm, cô ấy... nói vậy là có ý gì?”.

Lục Đông Thâm khoác tay qua vai cô ấy: “Không có gì, đừng suy nghĩ linh tinh”.

...

Thai Quốc Cường đã tỉnh, tuy rằng vẫn nằm yên trên giường nhưng đã có ý thức, giờ tay hay giờ chân cũng đã tự thực hiện được. Bác sỹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc về việc ông ta đột nhiên tỉnh lại, sau khi kiểm tra một lượt thấy không có gì đáng ngại bèn nói: “Nghỉ ngơi thêm một hai hôm là có thể ra viện rồi. Mà mở cửa sổ ra một chút đi, trong phòng này có mùi gì vậy?”.

Bác sỹ đi khỏi, Tường Ly nâng đầu giường lên một chút, ngồi xuống bên cạnh: “Thai Quốc Cường, ông có thể nhìn rõ tôi không?”.

Thai Quốc Cường nghiêng mặt sang, gật đầu với Tường Ly.

“Ông có biết tôi là ai không?” Cô cất giọng lạnh lùng.

Thai Quốc Cường gật đầu lần nữa: “Pháp sư”.

Tường Tiểu Thiên đứng phía sau cảm thấy không hài lòng bèn lẩm bẩm: “Tường gia của chúng tôi là thần gia, pháp sư cái gì chứ...”.

Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dương đứng bên cạnh, bên phải Thai Quốc Cường là Lục Đông Thâm và Trần Du. Trần Du nghe xong câu nói của Tường Tiểu Thiên lập tức nhìn về phía Tường Ly, hơi sững người.

Thai Từ Tân không mở cửa sổ ra ngay mà hỏi Tường Ly xem bố mình như thế nào rồi. Tường Ly không đáp lại, mà gơ tay ra: “Tường Tiểu Thiên, đưa đĩa hương cho chị”.

Tường Tiểu Thiên lập tức rút ra một chiếc hộp đen trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Nó không lớn, chỉ nhỏ bằng một chiếc la bàn. Khi mở ra, bên trong được chia thành các ô, trong từng ô lại có một túi thơm, chỉ có điều chúng nhỏ hơn loại túi thơm bình thường rất nhiều. Cô lấy ra một chiếc, đưa lại gần mũi Thai Quốc Cường: “Mùi gì đây?”.

Thai Quốc Cường ngửi ngửi: “Hình như là...”.

“Đừng có hình như, biết tức là biết, không ngửi ra được thì nói là không biết.” Tường Ly ngắt lời ông ta.

Nếu không phải vì đã từng tiếp xúc mấy ngày trước đó, thái độ này của Tường Ly nhất định sẽ khiến Thai Quốc Cường nổi con thịnh nộ. Nhưng ông ta đã sớm quen với tính khí của cô rồi, bèn liếm môi: “Mùi hoa bách hợp”.

“Cái này thì sao?” Cô đổi một chiếc khác.

Thai Quốc Cường suy nghĩ một lúc lâu, Tường Ly thấy vậy hỏi: “Không ngửi ra được hay không biết là mùi gì?”.

“Không biết là mùi gì.”

“Ngửi được mùi phải không?”

Thai Quốc Cường gật đầu: “Đúng vậy”.

Tường Ly lần lượt đổi mấy chiếc túi thơm. Có chiếc Thai Quốc Cường trả lời đúng ngay được, có chiếc ông ta không miêu tả lại được, nhưng vẫn ngửi được mùi hương. Cuối cùng, cô cất hết đi. Sau khi đưa chiếc hộp cho Tường Tiểu Thiên, cô nhìn về phía Thai Từ Tân: “Bố cô không sao rồi. Nhớ kỹ, trong vòng nửa năm tới không được uống rượu, còn nữa...”.

Cô hơi ngừng lại một chút, rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhưng màu đỏ, được phong rất kỹ. Cô nhìn nó giây lát rồi đánh mắt sang phía Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dung, sau đó lại quay người đặt nó vào lòng bàn tay Thai Quốc Cường, dặn dò: “Trong này là một loại hương cổ. Sau này ra viện, mỗi tối đốt lên một canh giờ, cho đến khi nó hết hoàn toàn thì thôi. Nhớ kỹ, trong lúc đốt hương không được có ai ở bên cạnh. Mỗi lần đốt xong lại tiếp tục mở cửa sổ thêm nửa canh giờ nữa. Thai Quốc Cường, ông nghe kỹ nhé, tôi nói là canh giờ, không phải là tiếng đồng hồ, hiểu không?”.

Thai Quốc Cường chấn động vì ngữ khí của cô. Ông ta gật đầu rồi lại không nén nổi tò mò, hỏi: “Pháp sư, rốt cuộc tôi bị làm sao vậy?”. Ký ức cuối cùng của ông ta vẫn còn ở khách sạn, vừa mở mắt chẳng hiểu sao đã nằm trong bệnh viện rồi.

Tường Ly đứng dậy, cười hơi lạnh: “Câu này ông phải hỏi Lục tổng rồi”.

Thai Quốc Cường nghi hoặc nhìn về phía Lục Đông Thâm đứng bên cạnh. Lục Đông Thâm cũng không định thoái thác trách nhiệm cho ai. Anh kể lại ngắn gọn sự tình dẫn đến việc ông ta bị ngã xỉu, cuối cùng nói: “Đây là sơ suất của khách sạn, mong ông Thai lượng thứ”.

Thai Quốc Cường gì thì gì cũng là bậc cha chú của anh, cho dù không vui thì cũng không đến mức trở mặt ngay. Cộng thêm mối quan hệ tế nhị giữa hai gia đình Thai Lục, có những lời ông ta không tiện nói thẳng, bèn nhắc nhở họ mấy câu mang tính tượng trưng rằng sau này chú ý rồi nhìn về phía Tường Ly với vẻ thành khẩn: “Làm phiền pháp sư rồi”.

Tường Tiểu Thiên muốn giành công: “Ông Thai à, anh không biết đâu, Tường gia chúng tôi vì chữa bệnh cho ông...”.

“Tường Tiểu Thiên.” Tường Ly trừng mắt nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên không dám nhiều lời nữa, đúng lúc ấy có tiếng chuông di động, cậu vội vàng đi ra ngoài phòng bệnh nghe điện.

“Chắc là khoảng thời gian này làm liên lụy pháp sư nhiều lắm.” Thai Quốc Cường là ai chứ? Một người đã lăn lộn trên thương trường quá nửa đời người dĩ nhiên sẽ nhìn ra chút chuyện.

Tường Ly cười, nhưng chỉ thoáng qua nơi bờ môi: “Liên lụy thì không dám nói. Nhưng doanh nghiệp của ông Thai chắc cũng có không ít nhà điều chế hương. Hãy lấy việc này làm bài học, học hỏi thêm kinh nghiệm và kỹ thuật, sau này đừng có tới làm phiền tôi nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nếu Có Một Ngày Anh Ta Không Còn Nữa Thì Sao?

Em quen Tường Ly phải không?

Chửi chó mắng mèo.

Những người có mặt ở đó không ai là kẻ ngốc, đều là những kẻ tinh ranh đến vắt được ra nước, thế nên tất cả đều nghe ra ngụ ý đằng sau câu nói của Tường Ly.

Trần Du tiến lên, nhẹ nhàng nói: “Thành thật xin lỗi ông Thai, loại thuốc diệt côn trùng đó của khách sạn Skyline do tôi chịu trách nhiệm pha chế. Tại tôi sơ suất nên mới khiến ông hôn mê bất tỉnh, tôi chấp nhận gánh chịu mọi tổn thất, còn nữa...”.

Cô ta quay đầu sang Tường Ly: “Lần này cũng may nhờ có cô Tường, gặp được cô Tường, tôi mới biết những gì mình cần học hỏi còn rất nhiều”.

Tường Ly thu dọn túi đeo xong xuôi, cười nhạt: “Tiếng cô Tường này cô không cần gọi đâu. Nếu thật sự kính trọng tôi, thì cứ nhập gia tùy tục gọi tôi một tiếng Tường gia, còn nếu ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ một kiểu thì cứ gọi thẳng tên tôi Tường Ly tôi cũng không để tâm. Nhưng, sau này cô Trần về làm dâu nhà họ Lục rồi, từ một nhà điều chế hương nhỏ mọn thoát cái biến thành thiếu phu nhân của Lục gia, lúc đó dù cô có gọi tôi là ‘con họ Tường’ kia tôi cũng xin nhận”.

Trần Du nghe xong sắc mặt có phần gượng gạo, cô ta miễn cưỡng cười: “Tường... Tường gia chê cười rồi”.

Thai Từ Tần đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng ấy. Tuy rằng cô ấy không rõ vì sao hai người họ lại nảy lửa đến mức ấy, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy thoải mái trong lòng vì có Tường Ly dập Trần Du. Dẫu sau thì năm xưa cũng chỉ vì cô Trần Du này mà cô ấy phải tha phương nơi đất khách quê người. Nhưng dù gì ở trước mặt mọi người, những lời khách sáo vẫn cứ phải nói, cô ấy không thể giống như Tường Ly, nghĩ gì nói vậy được.

Cô ấy háng giọng, lên tiếng, mang đầy đủ phong thái của một người đứng trên nhiều người: “Cô Trần, giờ thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, có nói về chuyện bồi thường đi chăng nữa cũng chẳng ích gì. Nếu bỏ tôi đã không truy cứu nữa thì tôi cũng cho qua. Tôi biết cô Trần nghe tin mấy hôm trước đã vội vã ngàn dặm xa xôi tới Thương Lăng. Tấm lòng này của cô tôi xin ghi nhận, chỉ mong rằng lần sau cô Trần chú ý một chút là được”.

“Rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý.” Trần Du lại nhìn về phía Lục Đông Thâm, dịu dàng như nước: “Em xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi”.

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ rướn lên, anh nhìn về phía Thai Quốc Cường: “Nhờ có ông Thai rộng lượng bỏ qua”.

Tường Tiểu Thiên đẩy cửa bước vào, trông sắc mặt có phần gấp gáp. Cậu gọi một tiếng “Tường gia”, sau đó rào bước đi tới bên cạnh cô. Cậu thì thầm nói câu gì đó bên tai cô, Tường Ly nghe xong sắc mặt thoáng đổi khác. Lát sau cô gạt đầu, rồi nói thêm một câu: “Chị biết rồi”.

Trong lúc ấy, cô đã cầm túi lên, không nói câu nào cứ thế đi luôn. Thai Quốc Cường gọi giật cô lại: “Pháp sư vất vả rồi, khi nào ra viện, tôi sẽ đích thân tới nhà cảm tạ”.

Tường Ly không ngờ ông ấy lại nói vậy, cô sững người giây lát rồi bỗng bật cười: “Được thôi”. Nụ cười ấy hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, nụ cười của cô giống như ánh nắng ngày xuân xua tan mọi băng giá đêm đông, trong phút chốc ngược lại cũng khiến Thai Quốc Cường ngẩn ngơ.

Ánh nắng nghiêng nghiêng hắt xuống hành lang.

Tường Ly còn chưa đi tới thang máy, đã nghe thấy sau lưng có một giọng nói vang lên: “Tường Ly”.

Cô quay đầu lại.

Chính là Lục Đông Thâm đi theo cô ra đây, cô hơi khựng lại. Anh từ từ đi tới trước mặt cô và hỏi: “Có phải Thai Quốc Cường vẫn còn tình hình gì khác không?”.

“Anh Lục nghĩ còn có chuyện gì?” Vẫn là một tiếng “anh Lục”, lần này, khẩu khí của Tường Ly có phần xa cách hơn.

Lục Đông Thâm cũng nhận ra điều ấy: “Ban nãy ở trong phòng bệnh, cô ngập ngừng chuyện gì?”.

Chút sững sốt lướt nhanh qua đáy lòng Tường Ly. Chỉ là cảm xúc trong vòng một, hai giây, vậy mà anh cũng chú ý thấy, ánh mắt phải độ đến mức nào, tâm tư phải chi tiết đến mức nào. Cô ngẫm nghĩ một chút, “Ông ấy...”. Lời đã đến bên miệng, cô vẫn đổi ý: “Tình hình của ông ấy, anh có thể hỏi Trần Du của anh mà, cô ấy chẳng phải là nhà điều chế hương sao?”.

Lục Đông Thâm nhìn xuống cô, lẳng lặng không nói một câu. Tường Ly cũng không biết vì sao cô lại cứ muốn nói câu này. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực bí bách rất khó chịu.

Anh chợt từ từ cúi người sát lại gần cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Bản lĩnh của cô, người khác không có”.

Hơi thở của người đàn ông cũng ập tới ngay sau đó. Hô hấp đan xen cùng hô hấp. Cô hơi lùi về sau một bước, như vậy mới né tránh được phạm vi của anh. Cô cười nhạt: “Thế ư? Anh Lục đề cao tôi rồi”.

Lục Đông Thâm đứng thẳng lưng lên.

Đầu kia, Tường Tiểu Thiên đang gọi cô. Cô không muốn dây dưa quá nhiều với anh, đang định quay người bỏ đi thì anh lại thấp giọng hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tường Ly khựng lại, há hốc miệng, rất muốn nói: Anh còn quan tâm đến chuyện của tôi làm gì? Hoặc nói rằng: Anh có tư cách gì hỏi han chuyện của tôi? Trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi vừa rồi, bụng cô chát chứa vô vàn khó chịu. Chúng lại trở thành những sợi tơ mảnh quấn chặt lấy lý trí, đan từng vòng từng vòng khiến cô không sao thở nổi. Nhưng, cô cứ nhìn anh như thế. Khuôn mặt anh nhòe đi giữa quang nắng, đôi mắt lại khác rất sâu, ẩn giấu một thứ gì đó như đang khơi gợi nỗi đau tâm hồn của cô lên. Cô ghét cái cảm giác này, nhưng lại không thể từ chối nó. Giống như nó đã thấm sâu vào cốt tủy của cô, cho dù không có anh ở bên cạnh, cô vẫn sẽ nhớ tới nó.

“Không có gì, là chuyện nhỏ thôi.” Nói xong câu ấy, cô bỗng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, cô không nhìn thẳng vào anh, đôi mắt nghiêng nghiêng như long lanh một giọt nước. Anh sững người, chẳng hiểu sao trong lòng lại đau nhói lên. Khi lên tiếng, giọng anh cũng khề và dịu dàng hơn: “Là chuyện nhỏ gì mà phải khiến cô vội vã bỏ đi như vậy?”.

Tường Ly cuộn chặt ngón tay lại, bấm chặt vào lòng bàn tay có chút đau đớn. Khi ngược lên nhìn anh, cô lại nhìn thấy một cái bóng ở phía sau lưng anh, ánh mắt chột chuyển lạnh, ngữ khí lãnh đạm: “Chuyện của tôi có to đến mấy cũng có Đạm gia chống lưng. Thế nên, chỉ cần có Đạm gia, mọi chuyện đối với tôi mà nói đều là chuyện nhỏ?”.

Khi cô nói câu này Trần Du đã đi tới, kịp thời nghe hết toàn bộ.

Lục Đông Thâm nghe xong, đôi mày tuấn tú nhíu lại, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng đủ khiến đôi mắt vốn đã sâu không lường được của anh nhuộm lạnh. Có một thứ cảm xúc mơ hồ đang cuộn trào nơi đáy mắt, giống như một con sóng ngầm nơi dưới đáy đại dương. Tường Ly lại đổi một chất giọng khác: “Anh Lục, nếu người đẹp của anh đã tới đây thì có những chuyện anh cũng không cần lo lắng thêm nữa. Cứ ngày đêm hát ca, ôm ấp người đẹp có phải sung sướng hơn không?”.

Bây giờ nghĩ lại, hôm đó từ trên núi Kỳ Thần xuống, người gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm chính là Trần Du. Chắc là hôm đó cô ta vội vã tới Thương Lăng, hôm nay lại tới bệnh viện làm cô người yêu ngoan ngoãn hiền thực bên cạnh anh. Nghĩ cũng đủ biết, tiểu biệt thắng tân hôn.

Trần Du đứng bên cạnh nghe được câu nói này, lập tức nói: “Đông Thâm, người đó...”.

“Chỉ cần có Đạm gia?” Lục Đông Thâm bất thành linh lên tiếng, ánh mắt vẫn khóa chặt gương mặt Tường Ly, anh bỗng cười, nhưng ánh nhìn thì hoàn toàn âm u: “Nếu có một ngày anh ta không còn nữa thì sao?”.

Tường Ly đột ngột sững người, cô hỏi lại lập tức một cách cảnh giác: “Anh có ý gì?”.

Trần Du không hiểu họ đang nói gì. Cô ta gơ tay giựt giựt vạt áo của Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm không nhìn Trần Du, cũng không nói thêm gì, chỉ nhếch môi cười hờ hững.

Nụ cười ấy khiến Tường Ly vô cùng bất an.

Trần Du đứng giữa phá vỡ cục diện bế tắc, cười nhẹ nhàng: “Tướng gia phải đi rồi sao? Cô giúp Đông Thâm một việc lớn như vậy, chúng tôi cũng phải có chút thành ý mới phải. Nếu hôm nay cô không có thời gian, hôm khác tôi mời cô một bữa cơm được không? Tiễn tiễn cũng muốn học hỏi Tướng gia vấn đề của lần điều chế này”.

Cô ta ngang nhiên cắt ngang câu chuyện. Nhưng cũng tốt, một câu của Lục Đông Thâm đã làm dậy lên một con sóng dữ, nhưng rõ ràng anh không có ý định nói tiếp. Còn Tường Ly chắc chắn cũng chẳng hỏi được gì từ anh. Cô không nhìn anh nữa, quay sang phía Trần Du: “Tôi hoang dã quen rồi, chỉ dùng toàn mấy phương pháp thô dân, phạm tục, không hợp mắt cô Trần đâu”.

“Làm sao có thể? Hôm nay Tướng gia đã giúp tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Thế ư?” Tường Ly cười: “Vậy thì hãy giữ lại coi như kỷ niệm đi. Việc thảo luận chuyên môn không hợp với cô và tôi. Lẽ nào cô Trần không hiểu đạo lý cùng đạo là oan gia sao?”.

Lần này nói xong cô quay đầu đi thẳng.

Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng bị kéo dài của cô khuất sau thang máy, trầm mặc không nói câu nào. Trần Du bị á khẩu vì những lời ban nãy của Tường Ly, có phần ngượng ngập. Nhưng cô ta cũng không nổi giận như một đứa trẻ không hiểu chuyện, chỉ cười cười: “Cô Tướng thật là cá tính”.

Thấy tâm trạng của Lục Đông Thâm có phần khác lạ, cô ta khề hỏi: “Đạm gia mà cô ấy nói có phải chính là Đạm Diệu Minh không? Nghe nói Đạm gia là nhân tài của đất Thương Lăng, là hạc giữa bầy chim, rồng phượng giữa loài người. Nếu thật sự là như thế, thì cũng xứng đôi vừa lứa với cô Tướng lắm, anh thấy sao?”.

Lục Đông Thâm thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn cô ta. Cô ta im bất, trong ánh mắt anh có điều gì đó, cô ta đọc không hiểu nhưng lại có chút sợ hãi. Rất lâu sau anh mới hỏi: “Em quen Tướng Ly phải không?”.

Trần Du giật mình: “Đương nhiên, chẳng phải hôm nay...”.

“Anh đang nói, là trước kia.” Thanh âm của Lục Đông Thâm rất bình tĩnh, nhưng lại trầm đến mức người ta không dám mạo phạm.

Nụ cười bên môi cô ta cứng đờ lại: “Sao có thể chứ, hôm nay là lần đầu tiên em gặp cô ấy”.

“Chắc chứ?” Anh nhìn cô ta, dường như có thể nhìn thấu vào sâu trong tâm hồn.

Trần Du gật đầu. Lục Đông Thâm cười, nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua, đủ để người ta bỏ lỡ. Trần Du chủ động sát vào lòng anh, thì thầm “Anh sao thế?”.

Tay anh đặt lên eo cô ta, động tác rất khẽ, như chạm vào lại như chạm vào, như gần lại như rất xa. Anh nói: “Không sao, nếu em nói không quen thì anh tin em”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đừng Làm Bẩn Mắt Tưởng Gia

Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dũa dũa cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Đám gạch nước bao vây Tưởng Ly ở hồ Phú Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tưởng Ly đánh, kẻ thì bị Tưởng Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám gạch nước kia.

Khi Tưởng Ly và Tưởng Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tưởng Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tưởng gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tưởng Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lăng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tưởng Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tưởng Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mờ mờ lung mờ mờ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thái Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vệt máu chẳng chịt, mái tóc rối bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiết và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tưởng Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tưởng Ly, hắn lại vội cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tưởng Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tưởng Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tưởng Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tưởng Ly ngẩng lên nhìn Tưởng Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tưởng Tiểu Thiên lại khăn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tưởng Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dur?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lắm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tường Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tường Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô gờ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đứa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn gờ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghé nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, gờ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mang theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây...”.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lôi Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đây?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một miếng xi gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời dừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, gờ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thai Nhiếp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đây”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dũa dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Chương 73: Đừng làm bẩn mắt Tường gia [2194 chữ]Đám giặc nước bao vây Tường Ly ở hồ Phú Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tường Ly đánh, kẻ thì bị Tường Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám giặc nước kia.

Khi Tường Ly và Tường Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tường Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tường gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tường Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lãng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tường Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tường Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mông lung mờ mờ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vết máu chẳng chịt, mái tóc rối bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiện và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tường Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tường Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tường Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tường Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tường Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tường Ly ngẩng lên nhìn Tường Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tường Tiểu Thiên lại khăn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tường Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tường Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tường Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô gờ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đũa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghế nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nh?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mạng theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bức mình cho tao sao? Mày qua đây...”. Hắn ta đánh mất nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lời Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đây?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một điều xì gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời dừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thái Nghiệp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đây”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dũa dũa cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Cho Dù Đối Thủ Là Lục Đông Thâm

Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chinh đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thuồng Lãng đại loạn đấy...

Sau khi gần như nôn hết cả mặt xanh mặt vàng ra ngoài, Tuồng Ly mới vốc nước lên rửa mặt. Cô điều chỉnh vòi nước sang chế độ lạnh nhất, từng giọt nước buốt giá áp vào mặt, kích thích nơi huyết thái dương đang đau đớn, mùi máu tanh vẫn còn đang kích thích niêm mạc mũi, không thể xua tan đi được.

Cô vừa với lấy chiếc khăn mặt vuông vắt bên cạnh thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người đang cười. Nụ cười quyến rũ này rõ ràng đã thấm sâu vào bản chất, nhưng cũng vẫn nghe ra một chút treu chọc. Tuồng Ly kéo chiếc khăn xuống, trong gương xuất hiện khuôn mặt của Phù Dung. Cô ấy uể oải dựa vào chiếc cột ngay bên cạnh, bộ váy màu đỏ tươi càng khiến cô ấy trông giống như một đóa hoa kiều diễm.

“Ăn mặc phong phanh quá vậy, chị không sợ lạnh quá sinh bệnh à.” Tuồng Ly vò sạch chiếc khăn trong tay, rồi cúi đầu lau đi những vết máu bị bắn lên quần áo: “Lát nữa mà bị nhiễm phong hàn thì chỉ thiệt cho đám khách của chị thôi”.

“Có em ở đây chị việc gì phải sợ chứ. Đừng nói là cảm mạo xoàng, cho dù bị thần kinh chị cũng không sợ.” Từ ngày chơi với cô, Phù Dung càng lúc càng thiếu nghiêm túc, bớt đi nét phong trần của trốn lấy sắc đẹp qua đường làm trò vui, lại có thêm chút cay nghiệt và trong sáng ở đúng độ tuổi của mình.

Các cô gái ở Hoàng Thiên đều quý Tuồng Ly, không phải vì khuôn mặt hấp dẫn và tính cách phóng cách của Tuồng Ly, mà vì cô coi tất cả bọn họ là con người, từ tận đáy lòng hoàn toàn không coi thường họ. Những cô gái ra vào những chốn trăng hoa này ắt sẽ có những căn bệnh khó nói, để lâu dần cho dù chỉ tới những phòng khám gia đình họ cũng có thể đoán ra được phần nào, vậy nên qua ánh mắt dĩ nhiên sẽ toát ra một cái nhìn thiếu thiện cảm.

Tuồng Ly chữa bệnh cho họ, từ sinh lý cho đến tâm lý, tuy rằng mọi người đều biết cô không kiên nhẫn cho lắm, có lúc ăn nói còn chẳng dễ nghe, nhưng câu nào cũng đều vì muốn tốt cho các cô gái. Cứ lấy Phù Dung ra làm ví dụ, năm xưa ở Thiên Thành Phú bị Long Quý ép phải phục vụ một cậu chủ giàu có nào đó, suýt nữa bị hành hạ đến chết. Nếu không nhờ có Tuồng Ly chữa trị cho cô ấy, có lẽ Phù Dung đã phải nộp mạng cho Diêm vương. Đây cũng là nguyên nhân cô ấy bất chấp tất cả để rời khỏi Thiên Thành Phú, gia nhập vào Hoàng Thiên. Không phải là bỏ đi cùng Đàm Diệu Minh, mà vì có Tuồng Ly ở đây.

“Nghe nói mấy hôm trước em bê gãy tay người ta hả?” Phù Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy của Tuồng Ly trong gương.

“Chị tới MEET chỉ để hóng chuyện hả?” Tuồng Ly chà thật mạnh, chút máu vừa thấm vào sao khó tẩy vậy chứ?

Phù Dung tiến lên trước vài bước, đặt chiếc túi xách tay lên bệ rửa mặt. Cô ấy mở túi, lấy thoi son bên trong ra, soi gương rồi chăm nhẹ nhàng lên môi: “Sự tích anh dũng của Tuồng gia còn phải đặc biệt nghe ngóng hay sao? Đã sắp đồn thổi đi khắp Hoàng Thiên rồi”. Sau khi cất lại thoi son vào túi, Phù Dung tiếp tục lấy ra một chiếc khăn tay, thấm ướt, giúp Tuồng Ly cùng gạt sạch vết máu: “Chẳng bao lâu nữa, cả việc Đàm gia vì em chặt tay người của Long Quý cũng sẽ đồn thổi khắp nơi thôi. Haizz, em bảo, em đi theo Đàm gia đã nhiều năm như vậy rồi, cũng đâu phải chưa từng động dao động kiếm với ai, sao vẫn chưa quen chứ?”.

“Giống nhau được sao?” Tuồng Ly gạt bàn tay đang định sờ mó lên ngực cô của Phù Dung ra.

Phù Dung không lợi dụng được gì bèn nở nụ cười gian manh, chiếc khăn được ném vào trong giỏ rác. Cô ấy dựa vào bên cạnh bệ rửa mặt, giờ tay vuốt vuốt lại mái tóc: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em, dù có phải ra tay tàn nhẫn hơn nữa Đàm gia cũng làm, e là em lại nợ Đàm gia thêm một ân tình nữa rồi”. Nói tới đây, cô ấy khẽ thờ dài: “Một người đàn ông trông bề ngoài ‘thanh tâm quả dục’ hôm nay lại có thể vì em mà chặt tay người khác, ngày mai rất có thể sẽ vì em mà lấy mạng kẻ khác”.

Ánh mắt cô ấy nhìn thẳng vào Tuồng Ly, rồi bổ sung thêm một câu: “Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm”.

Bàn tay Tuồng Ly chợt run lên, lát sau cô nói: “Chị suy nghĩ vớ vẩn gì vậy”. Cô thẳng thừng không tiếp nữa, rồi ném chiếc khăn đi.

“Tốt nhất chuyện này chỉ nên tồn tại trong suy nghĩ vớ vẩn của chị. Một người bà con của Thanh Chi làm y tá ở ngay tầng bệnh nơi Thai Quốc Cường đang nằm. Cô ta đã nhìn thấy cảnh em và Lục Đông Thâm mất qua mây lại tình tứ vô cùng. Nghe xong câu chuyện này là chị hết hồn rồi, chị chỉ sợ hôm nay Đàm gia gọi em tới là để trừng trị em”.

“Chị bảo Thanh Chi chuyển lời đến người bà con xa đó rằng, mắt có sang vánh thì khăn trương qua khoa mắt kiểm tra đi, đừng có dựng chuyện không có rồi ra ngoài đem đặt linh tinh. Chị không biết người nằm ở tầng đó là ai hả? Nói bậy về em thì không có vấn đề gì, nhưng đồn đại lung tung về chuyện của Thai Quốc Cường mới là nguy hiểm. Nhà họ Thai tuy không đến mức dính vào xã hội đen, nhưng khiến cô ta chịu chút thiệt thòi có khó lắm không?” Tuồng Ly quay người lại, mở vòi nước ra rửa sạch tay.

“Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chinh đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ

đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy.” Phù Dung chỉ đứng ở đây, không nói thêm nữa. Cánh tay cô ấy như một con rắn bò trườn khoác lên vai Tường Ly: “Tối mai Hoàng Thiên mở cửa hoạt động trở lại, em qua đó cổ động cho chị đi”.

Tường Ly quay đầu liếc cô ấy, giờ một ngón tay đẩy cô ấy sang bên cạnh: “Không đi”.

“Đừng thế, các cô gái ai cũng ngóng em cả. Có em tới, Hoàng Thiên sẽ như có rồng đến nhà tôm”

“Ai báo với chị ngày mai Hoàng Thiên hoạt động trở lại chứ?” Sao cô không biết gì về chuyện này?

Phù Dung cười: “Dĩ nhiên là vì nhận được thông báo của Đàm gia rồi. Ông chủ lớn còn chưa lên tiếng, ai dám tự động quyết định? Không chỉ có Hoàng Thiên, ngày mai tất cả các nơi đang tạm thời ngừng kinh doanh đều đồng loạt hoạt động trở lại”.

Tường Ly sững người. Cô biết Đàm Diệu Minh có gặp chút rắc rối, nhưng lẽ nào hiện tại sóng gió đã qua? Sao có thể hoạt động trở lại nhanh như vậy chứ?

Khi quay trở lại phòng VIP, Thiên Dư đã bị đưa đi, vết máu trên sàn đã được lau dọn sạch sẽ, cánh tay bị phế cũng không còn nữa. Nhưng trong phòng lại có thêm không ít vệ sỹ, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Long Quý cũng đang phát điên lên, chỉ tay vào mũi Đàm Diệu Minh, giậm chân quát nạt: “Đàm Diệu Minh, mày đang dồn tao vào đường chết phải không? Long Quý tao xông pha giang hồ quá nửa đời người chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi như vậy. Bây giờ mày dám đứng sau lưng chơi tao, mày được lắm!”.

Tường Ly không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đường đột tiến lên quấy rầy, cô chỉ yên lặng quan sát tình hình.

Đàm Diệu Minh vẫn đang nhàn nhã ngồi trên sofa, trong tay là điều xi gà đã cháy được một đoạn nhỏ. Anh ném một tập tài liệu lên mặt bàn, cười nói: “Người dồn anh vào đường chết không phải tôi, mà chính là anh. Long Quý, tôi đã nói rồi, chỉ cho anh thời gian ba ngày thôi. Trong vòng ba ngày, nếu anh không có câu trả lời cho tôi, thì tôi chỉ còn cách xử lý họ anh. Mấy vị tiền bối trong Thương hội anh sẽ không được gặp nữa đâu. Mà họ cũng chẳng hơi sức đâu gặp mặt anh. Quyết định của tôi hiện giờ chính là quyết định của Thương hội, anh ký đi”.

“Mẹ kiếp, mày đừng mang Thương hiệu ra chèn ép tao! Hôm nay nếu như tao quyết không ký thì sao?” Long Quý bắt đầu giở trò cãi ngang.

Đàm Diệu Minh vẫn không cần vồn vã: “Không ký hả? Vậy anh thử xem có đi ra được khỏi cánh cửa này không?”.

Anh vừa dứt lời, Tề Cương và vài thuộc hạ khác lập tức đứng dàn ra, chặn ngay trước mặt Long Quý. Cũng có vài người của Long Quý tiến vào, thấy vậy cũng lao lên nghênh chiến. Tề Cương lạnh giọng quát: “Chúng mày mất mù hết rồi phải không? Hôm nay Đàm gia của chúng tao quyết phải xử lý Long Quý, chúng mày vẫn muốn đi theo một kẻ đã tàn phế à? Muốn chết hả?”.

Đám người của Long Quý lần lượt đứng hình, chẳng mấy chốc đã đánh mất sự kiên quyết và dứt khoát của mình, lục tục lùi sang một bên. Long Quý thấy vậy phát điên, tiến lên giơ chân đá một đứa: “Lũ chúng mày đứng là chó má!”.

Đàm Diệu Minh để mặc cho hắn phát tiết.

Cuối cùng, Long Quý ngồi bệt xuống sàn, miệng thở hồng hộc, nhìn chằm chằm Đàm Diệu Minh. So với sự thê thảm của hắn, anh rõ ràng là cao quý hơn rất nhiều. Anh giờ tay chỉ về phía mặt bàn: “Mời anh”.

Long Quý có không cam tâm thì cũng chỉ còn là nỏ mạnh hết đà. Chỉ đứng mấy mươi phút, nhưng trong mười mấy phút này, Đàm Diệu Minh chỉ ngồi ung dung hút thuốc lại có thể lặng lẽ dồn một người vào đường chết.

Cuối cùng, Long Quý phải cầm tập tài liệu đó lên, ký tên.

Tường Ly nhìn thấy rất rõ ràng, lúc ký tên bàn tay hắn cũng run lên bần bật. Cô không rõ nội dung trong tập tài liệu đó là gì. Nhưng cũng hiểu rõ một sự thật rằng: Thế lực của Long Quý đã bị Đàm Diệu Minh triệt để tiêu diệt rồi

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Bộ Ngựa Bất Ve Sầu, Chim Sẻ Chực Phía Sau

Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?

Sự tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh mấy năm qua Tường Ly đều được chứng kiến cả, dù là lộ liễu hay ngấm ngầm. Bây giờ, Long Quý đã trở thành kẻ hy sinh điển hình.

Trở lại phòng VIP, gần như đã không còn ngửi được mùi máu tanh nữa. Có lẽ Đàm Diệu Minh lo cho cái mũi nhạy cảm của cô đã sai người dọn dẹp cẩn thận một lượt. Chưa đợi Tường Ly lên tiếng hỏi, Tường Tiểu Thiên đã ghé tới chủ động thông báo những chuyện vừa xảy ra.

“Trước kia Long Quý đã đứng sau lưng giật không ít hàng vận chuyển, lại còn sai người đi tới các ngõ hẻm mật báo tin tức, làm hồng không ít giao dịch làm ăn của Thương hội. Mỡ béo vớt lên đều chui hết vào bụng hắn. Đàm gia đã âm thầm tìm kiếm đầy đủ các chứng cứ. Những tiền bối trong Thương hội nhất định sẽ không dung nạp hắn nữa đâu, Long Quý chỉ còn cách chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của Đàm gia, nếu không chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng mà rời khỏi Thương Lãng.”

Tường Ly sừng sốt trong lòng: “Bất kỳ một điều kiện nào ư?”

“Nghe nói trước đó Đàm gia chỉ yêu cầu lấy lại bốn địa bàn của Long Quý thôi, cùng lắm thì Thương Lãng vẫn có đất cho Long Quý dung thân. Nhưng bây giờ tất cả các địa bàn của Long Quý đều thuộc quyền quản lý của Đàm gia rồi, việc Đàm gia đang làm chính là giữ cho hắn một mạng.” Tường Tiểu Thiên ghé sát vào tai Tường Ly mà nói: “Đàm gia bị các cơ quan chính quyền điều tra, tất cả là nhờ “công lao” của Long Quý, cộng thêm việc hắn không ít lần hãm hại các anh em trong giang hồ, Đàm gia ra mật bảo vệ mạng cho hắn đã là nể mặt hắn lắm rồi.”

Ban này Tường Ly suy đoán không sai. Nếu Long Quý chỉ mất đi một chút lợi ích, sẽ hắn sẽ chẳng phát điên phát rồ như vậy.

Bên kia, Thai Nghiệp Phàm vẫn ngồi đó. Có lẽ sau khi trải qua chuyện của Long Quý, anh ta đã sợ đến ngây người, chỉ ngồi im bất động. Cho tới khi Đàm Diệu Minh vào nhà vệ sinh rửa tay đi ra, ngồi xuống sofa, Thai Nghiệp Phàm mới có phản ứng.

Anh ta cũng hiểu, xử lý xong Thiên Dur, diệt trừ xong Long Quý, bước tiếp theo chính là giải quyết anh ta.

Tề Cương vừa rót cho Đàm Diệu Minh một cốc rượu, lại tiếp tục đổ thêm cho Tường Ly, nhưng bị cô giơ tay ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm chưa đợi Đàm Diệu Minh lên tiếng đã cứng cổ tỏ rõ thái độ trước: “Lần này tôi chấp nhận số phận rồi. Đàm Diệu Minh, tôi mặc kệ anh xử lý tôi thế nào, nhưng anh muốn lợi dụng tôi để lấy được chút lợi ích nào từ nhà họ Thai thì đừng nằm mơ nữa!”

Câu nói này ngược lại đã đẩy lên hứng thú của Đàm Diệu Minh: “Cậu chủ Thai cũng rắn thật đấy.”

“Muốn chém muốn giết tùy anh, mẹ kiếp, đừng có phí lời!” Tuy rằng cả người Thai Nghiệp Phàm đang run lên bần bật, nhưng thái độ khá cứng rắn.

Một Thai Nghiệp Phàm như vậy quả thật đã khiến Tường Ly mới nhìn anh ta bằng con mắt khác. Ở trong suy nghĩ của cô, anh ta chính là kiểu cậu chủ ăn chơi trác táng, tối ngày không lo cho sự nghiệp, chỉ ngồi hưởng thụ đợi chết, một khi gặp phải cơn sóng gió nào dù là rất nhỏ cũng lập tức trốn ra sau lưng ông Thai nhà họ để lánh nạn. Thật không ngờ, anh ta cũng có chút khí khái này.

Rồi cô lại vô thức nhớ tới câu nói của Phù Dung. Thai Nghiệp Phàm này cũng biết mình sẽ chết trong tay đối phương, xem ra cũng là một người biết bình tĩnh cân nhắc, suy tính.

Tề Cương nghe xong bật cười, xoay xoay cổ tay, quay đầu nhìn Đàm Diệu Minh: “Gia, sao đây ạ? Hay để các anh em luyện võ chút?”

Tường Ly đứng bên cạnh giật thót. Nói thật, Đàm Diệu Minh không cần phải đích thân ra tay đối phó với Thai Nghiệp Phàm, bình thường ngay cả Tề Cương cũng sẽ không ra mặt, chỉ cần gọi một tên đàn em ở dưới có lẽ cũng đủ giải quyết gọn ghẽ. Người tinh ý đều biết Đàm Diệu Minh nhắm vào nhà họ Thai. Nhưng nếu thật sự động vào Thai Nghiệp Phàm, thì Đàm Diệu Minh sẽ dính vào những người bên ngoài giới xã hội đen, cô có phần lo lắng.

Nhưng việc anh làm xưa nay cô không bao giờ xen vào, dẫu sao thì đây cũng là địa bàn của anh.

Đàm Diệu Minh nhấp một ngụm rượu, vừa định hạ lệnh thì nhìn thấy có người gõ cửa đi vào. Là tay vệ sỹ này giờ đứng canh ở ngoài, nói với Đàm Diệu Minh rằng: “Đàm gia, tới rồi.”

□□□

Thai Từ Tân tới rồi, vội vã bụi bặm. Lúc được mời vào phòng VIP, cô ấy không ngờ Tường Ly cũng có mặt, sắc mặt có phần ngượng ngập.

Tường Ly cũng có thể thông cảm. Thai Quốc Cường từ lúc hôn mê tới bây giờ đã tỉnh lại, Thai Từ Tân vẫn còn nợ cô một lời xin lỗi hoặc cảm ơn, bây giờ lại mắc vào chuyện của Thai Nghiệp Phàm, nên gặp mặt cô ở đây trở thành việc khó xử.

Thai Nghiệp Phàm nhìn thấy Thai Từ Tân sắc mặt lại càng khó coi hơn. Anh ta quát lên âm ỉ: “Mày tới đây làm gì? Ai kêu mày tới? Đi ngay đi!”

Thai Từ Tân cố kìm nén một bụng tức, rất muốn đập ngay vào mặt anh ta một câu: Anh tưởng em muốn quan tâm tới anh à? Nhưng dù sao đây cũng là một buổi đàm phán làm ăn nên cô ấy phải nhịn xuống, không đoái hoài tới Thai Nghiệp Phàm nữa. Cô ấy ngồi xuống sofa, ánh mắt bình thản: “Đàm gia, chuyện làm ăn thương trường tôi nghĩ anh vẫn không nên quá dồn ép người khác vào đường cùng. Dẫu sao thì cũng có duyên gặp gỡ, thương trường có nguyên tắc của thương trường, không liên quan gì tới những quy tắc của giang hồ cả.” Đàm Diệu Minh xoay tròn ly rượu trong tay, nở một nụ cười kín đáo: “Thai cô nương lại tới có kẻ mặc cả đây à. Có lẽ cô không hiểu tôi cho lắm, con người tôi không thích bớt một thêm hai với người khác.”

Thai Từ Tân nói: “Thứ Đàm gia muốn chẳng qua chỉ là lợi ích. Việc hợp tác đã có lần một sẽ có lần hai, anh hà tất phải ép nhà họ Thai vào đường chết?”

“Tôi không hợp tác với các người.” Đàm Diệu Minh rất không nể mặt: “Cô chung quy vẫn không hiểu một điểm, cậu chủ Thai đã làm hồng quy định của sông bạc, chính nhà họ Thai các người phải lấy 5% lợi nhuận để đổi lại sự bình yên cho cậu chủ Thai”.

Thai Từ Tân mím chặt môi.

Thai Nghiệp Phàm thấy vậy lập tức xông lên, đặt cánh tay lên mặt bàn, nhìn chăm chăm vào Đàm Diệu Minh, mắt long lên sòng sọc, cổ cũng nổi đầy gân xanh: “Tôi đặt một cánh tay lại đây, còn lợi ích của nhà họ Thai không nhường một phần!”

Tường Ly cũng người.

Thai Từ Tân cũng không ngờ Thai Nghiệp Phàm lại cứng rắn đến thế, đột ngột đứng dậy. Đàm Diệu Minh nhìn anh ta có phần hứng thú: “Cậu chủ Thai cứng miệng quá nhỉ.” Dứt lời, nụ cười thoáng qua trên bờ môi anh cũng tan biến sạch, anh dựa người ra sau ghế: “Tề Cương, nếu cậu chủ Thai đây miệng sắt răng đồng thì chú cho anh em nhỏ hết răng của cậu ấy trước. Con về yêu cầu cá nhân của cậu chủ Thai sẽ được thỏa mãn sau.”

Tề Cương tiến lên, đang định động vào Thai Nghiệp Phàm thì Thai Từ Tân lập tức nói: “Nhà họ Thai chúng tôi đồng ý với yêu cầu của Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh giờ tay ngăn Tề Cương lại, cười nói: “Thai cô nương quả quyết lắm.”

“Cái gì mà đồng ý chứ? Thai Từ Tân, mày điên hả? Mày...”

“Đây là quyết định của bố, mục đích là giữ lại mạng sống cho anh.” Thai Từ Tân nghiêng răng nghiêng lợi hạ thấp giọng: “Thế nên tốt nhất anh đừng gây thêm chuyện cho nhà họ Thai nữa.”

Thai Nghiệp Phàm như một quả bóng da bị xì hơi, ngồi phịch xuống sofa.

Chuông di động vang lên, Tề Cương bắt máy, nghe được một lúc, sắc mặt hơi thay đổi. Anh ta ngắt điện thoại, cúi xuống thì thầm gì đó bên tai Đàm Diệu Minh. Sắc mặt Đàm Diệu Minh không có quá nhiều khác biệt, nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu.

“Vừa nhận được tin báo, Thai cô nương liệu có muốn nghe không?”

Thai Từ Tân nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Đàm Diệu Minh lại rót thêm một ít rượu: “Khu đất tại quận Quan Dương đã bị Lục Đông Thâm giật mất rồi.” Anh ngược mắt lên, cười mà như không cười: “Công lao của ông Thai cũng không hề nhỏ.”

Thai Từ Tân thẳng thốt.

“Quận Quan Dương nhà họ Thai không chen chân vào được nữa. Lục Đông Thâm tuyệt đối sẽ không chia cho nhà họ Thai chút lợi ích nào đâu. Thế nên, việc mọi người liên minh với tôi là đúng đắn. Chỉ ít thì có thể đảm bảo bát cơm của mình không bị vét sạch.” Đàm Diệu Minh giờ ly rượu lên trước mặt Thai Từ Tân: “Nếu Thai cô nương đã nói là hợp tác, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đợi cho Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Phàm đi khỏi, Tường Ly không nén nổi tò mò, hỏi Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không còn người ngoài ở đây, sắc mặt Đàm Diệu Minh mới sa sầm xuống. Anh không trả lời Tường Ly, ngược lại gọi Tường Tiểu Thiên đến: “Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?”

Tường Tiểu Thiên cũng sững sờ, sau đó bất thành linh nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, mặt mũi tái nhợt đi: “Em... Đàm gia đừng hiểu lầm, em chỉ giúp anh ấy làm chân lon ton chuyển lời thôi. Em... em không hề làm gì cả...”

Đàm Diệu Minh bất thành linh cầm cốc rượu trong tay hất thẳng lên mặt cậu. Khuôn mặt tuần tú lúc này làm li đến đáng sợ. Anh đứng dậy giờ chân đá Tường Tiểu Thiên ngã lăn ra đất, không dậy nổi nữa: “Mẹ kiếp, mày là người của ai!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Anh Ấy Đang Đợi Cô Qua Mồi Rượu

Tường gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.

Câu nói này của Đàm Diệu Minh không chỉ khiến Tường Tiểu Thiên sợ hết hồn, mà ngay cả Tường Ly cũng toát mồ hôi lạnh sau lưng. Tường Tiểu Thiên vội vội vàng vàng bỏ dậy rồi quý ở đó, khuôn mặt hoảng hốt thất sắc. Tường Ly nhận ra Tường Tiểu Thiên đã thật sự sợ hãi rồi. Nhưng con giận của Đàm Diệu Minh đang bốc lên đỉnh đầu cô cũng không tiện đỡ thẳng bé dậy. Cô bèn rót cho Đàm Diệu Minh một tách trà, để anh nguôi giận trước.

Đàm Diệu Minh siết chặt tách trà, con phần nộ trên khuôn mặt còn chưa tan đi. Tường Ly chỉ sợ trong một giây phút dùng sức quá mạnh, anh có thể sẽ bóp nát tách trà ấy. Một lát sau, cô đỡ lời cho Tường Tiểu Thiên: “Cả Thương Lăng này, người Tiểu Thiên sùng bái nhất chính là Đàm gia, sao nó có thể đi theo người khác chứ? Tính tình của nó anh còn không hiểu sao? Cả ngày từ sáng tới tối sống vô tư vô tính, chưa biết chừng đã bị người ta lợi dụng rồi.”

Có thể khiến Đàm Diệu Minh nổi con thịnh nộ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Huống hồ trong chuyện này còn dính líu tới Lục Đông Thâm. Sở dĩ cô

nói câu này, một là muốn bảo vệ Tường Tiểu Thiên, hai là muốn gián tiếp biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đàm Diệu Minh cũng không giấu cô. Anh cố kiềm chế cơn giận, nhấp một ngụm trà: “Thai Quốc Cường hôn mê bất tỉnh, em âm thầm rời khỏi khách sạn. Lúc đó dư luận nói ra nói vào rất ầm ĩ. Lục Đông Thâm đã khiến những chuyện ầm ĩ đó lọt vào tai các chủ hộ vẫn đang cố chấp không chịu di dời ở quận Quan Dương, khiến bọn họ nghĩ rằng ngay cả một vị thần y của Thương Lăng như em cũng không còn cách để xua đuổi tà ma nữa. Chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, mấy hộ dân đó đã nhận được tiền bồi thường, người nào cần chuyển thì chuyển, người nào cần dọn thì dọn, chỉ còn lại lẻ tẻ vài người sống chết không chịu đi nhưng cũng đã bị cưỡng chế di dời. Nguyên nhân là vì họ đều đã ký vào hợp đồng đồng ý di dời giải phóng mặt bằng.”

Nói tới đây, anh nhìn chằm chằm vào Tường Tiểu Thiên đang quỳ dưới đất: “Tề Cường vừa điều tra ra, người khiến họ ký tên chính là cậu.”

Tường Ly như đột ngột ngợp phải một ngụm khí lạnh.

Tường Tiểu Thiên hoảng sợ, liên tục xua tay: “Không không không Đàm gia, em không phải, em... lúc đó không phải như vậy đâu. Em có bảo họ ký tên nhưng không phải hợp đồng đồng ý di dời gì đâu ạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh nhìn thấu tất cả. Tay Lục Đông Thâm đó chắc chắn đã lừa Tường Tiểu Thiên vào tròng rồi. Các hộ dân chưa chịu di dời ở Thương Lăng sẽ chỉ chịu kính nể dân anh chị trong vùng, còn khi đối mặt với những người khác là nhất loạt sổ sàng, ngang ngược. Lục Đông Thâm đã lợi dụng điều kiện đều thân thuộc với bà con của Tường Tiểu Thiên để triệt để nắm gọn mảnh đất ấy trong bàn tay.

Đàm Diệu Minh nghiêng răng vang lên những tiếng răng rắc chói tai: “Tường Tiểu Thiên, anh hỏi lại cậu, Thai Nghiệp Phàm đã vào trong sông bạc như thế nào?”

Tường Tiểu Thiên giật mình, sau đó lắp bắp: “Em... chỉ từng kể cho anh ta nghe chuyện về sông bạc Thương Lăng.”

Bàn tay lớn của Đàm Diệu Minh bất ngờ cuộn chặt lại, khiến Tường Ly nhìn thấy mà ruột gan run rẩy, cô lập tức giữ chặt tay anh lại: “Ý của anh là, chuyện Thai Nghiệp Phàm lần này cũng liên quan tới Lục Đông Thâm?”

“Lục Đông Thâm từ lâu đã âm mưu một mình nuốt trọn quận Quan Dương. Anh ta thiết kế cho Thai Nghiệp Phàm chìm đắm vào bài bạc. Ngoài mặt xem như tặng anh một ân tình, để anh có thể rút được một ít lợi từ phía nhà họ Thai, nhưng thực tế là một mũi tên trúng hai đích. Khiến nhà họ Thai vừa chiếm được khu đất gần Hoàng Thiên nhưng không có quá nhiều lợi ích, còn anh, dù có được lợi ích nhưng lại mất đi quyền độc chiếm địa bàn. Lục Đông Thâm, kể từ lúc anh ta tới Thương Lăng, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà vài bước cờ đánh ra đã đủ vững, đủ ác.”

Chữ cuối cùng rơi xuống, đồng thời với đó là tiếng răng rắc của tách trà bị bàn tay anh bóp vỡ. Tách trà này được làm từ loại gốm trắng ngọc thượng hạng, nghệ thuật chế tác gốm cũng vô cùng tỉ mỉ, mài cho chiếc tách trở nên trong suốt, sáng bóng. Và cũng vì thế, miếng men gốm mong manh đã vỡ vụn vào lòng bàn tay của Đàm Diệu Minh.

Tường Tiểu Thiên hết hồn lập tức dập đầu: “Gia, em thật sự không biết những chuyện ấy, anh tha cho em...”

“Còn ở đó ầm ĩ gì nữa? Mau mang hộp bông băng qua đây!” Tường Ly giả vờ giận dữ, thực chất là đã giải vây cho Tường Tiểu Thiên.

Đội Tường Tiểu Thiên đi khỏi, sắc mặt Đàm Diệu Minh vẫn còn rất khó coi. Nhưng cũng có thể nhận ra anh không định làm gì Tường Tiểu Thiên. Một ly rượu được đổ thẳng lên bàn tay bóp nát chiếc cốc, lấy rượu thay nước đánh miếng vụn thủy tinh găm trong lòng bàn tay ra.

Tường Ly khẽ thở dài, kéo tay anh ra, cầm chiếc khăn giấy đè lên vết xước trên ngón tay anh. Đàm Diệu Minh không nói năng gì, chỉ yên lặng quan sát cô, rất lâu sau mới lên tiếng: “Lúc trước, đáng nhẽ không nên để em tiếp xúc với anh ta.”

Hơi thở của Tường Ly hơi khựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Không Được Sao?

Những chiếc ghế sofa riêng lẻ ở đại sảnh chủ yếu cung cấp cho các vị khách xem biểu diễn. Sau khi kết thúc màn biểu diễn, rất nhiều người sẽ quay trở về các phòng VIP. Nhiệt độ trong Hoàng Thiên khá cao, Tường Ly khoác một chiếc áo ngoài mỏng manh. Khi đi tới căn phòng kín ở tận cùng hành lang, cô thấy cánh cửa chỉ khép hờ, còn nghe được tiếng người bên trong đang nói chuyện.

Người quản lý dẫn đường cho cô nhẹ nhàng gõ cửa. Vào trong rồi cô mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Lục Đông Thâm. Bên cạnh anh còn có Trần Du, đối diện là Đàm Diệu Minh. Người quản lý thức thối rồi đi ngay. Ánh sáng trong căn phòng khá dịu và tối, ngăn cách hoàn toàn với đại sảnh ồn ào ngoài kia. Lục Đông Thâm ngồi ở đó, có vẻ uể oải, không còn nét nghiêm túc của mọi ngày. Chiếc sơ mi được cởi ba cúc áo ngay ngực, để lộ những múi cơ bắp rắn chắc và xương đòn gọi cảm thoáng ẩn thoáng hiện.

Cổ tay áo được xắn lên, bắp tay mạnh mẽ lộ ra ngoài. Anh bê ly rượu, mang theo nét phóng khoáng, chơi bời giữa không gian sáng tối không rõ ràng này khiến người ta không thể dời mắt đi được. Tường Ly cảm thấy ánh nhìn chiếu thẳng tới của anh như chất chứa một ngọn lửa, nếu không tại sao cô lại cảm thấy toàn thân nóng ran lên?

Cô vẫn mặc chiếc váy lụa đỏ ban nãy biểu diễn trên sân khấu, vừa mỏng vừa thướt tha. Nãy giờ đi tới đây, rượu trên người đã khô sạch từ lâu. Những đường nét ẩn hiện quyến rũ trên cơ thể đã được cô dùng chiếc áo khoác che kín một cách vừa phải.

Ban nãy có lẽ hai người họ đã bóng gió nói không ít chuyện. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh gọi cô bước tới ngồi. Bấy giờ lòng cô mới ít nhiều an tâm hơn. Cũng may trong căn phòng kín này còn có người khác, nếu chỉ có mình anh... Suy nghĩ này vừa nổi lên thì đã bị cô ấn xuống. Cho dù chỉ có mình anh thì đã sao?

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô không ngược mắt lên, nhưng cũng cảm nhận được người đàn ông ngồi đối diện vẫn nhìn cô chằm chằm từ đầu tới cuối. Lục Đông Thâm đi trước Đàm Diệu Minh một bước, gạt được khu đất dự án ở quận Quan Dương. Việc này đã bắt đầu đồn thổi đi khắp Thương Lăng rồi, tới nay anh lại chơi này, nghĩ cũng đủ biết, không lâu nữa sẽ có một cơn mưa gió bão bùng khắp thành phố.

Tường Ly không muốn làm người bị động. Cô lấy hai chiếc ly không ở bên cạnh ra, cầm chai rượu rót đầy hai ly. Chỉ nghĩ thôi cô cũng biết được độ nặng của loại rượu này, ít nhất cũng phải trên 52 độ. Cô nâng ly lên: “Anh Lục đập tiền thật là hào phóng, ly này tôi mời anh.”

Nhưng Lục Đông Thâm không lập tức cầm ly của mình, để mặc cho cổ tay cô gợn cao lên giữa không trung, trong đôi mắt ánh lên một nụ cười như có như không, lại giống như đang quan sát những cơn gió do rượu phản chiếu lên cổ tay cô, càng tôn lên làn da mang màu hoa đào của cô: “Nếu đã là đập tiền, lẽ nào chỉ có đãi ngộ là một ly rượu?”

Trái tim Tường Ly như ngừng đập, cô ngẩng phắt lên nhìn anh, nhưng rồi lại vô tình lướt qua biểu cảm trên khuôn mặt Trần Du. Khóe miệng cô ta tuy cũng cười nhưng rõ ràng là cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm hơi đỏ người về phía, khuôn mặt tuấn tú như vừa bước ra khỏi bóng tối: “Hm?”

Tường Ly biết anh mạnh mẽ, nhưng những ngày ở cạnh nhau trên núi Kỳ Thần, cô lại cảm thấy anh cũng rất dịu dàng. Hôm nay trên người anh lại toát ra một thứ gọi là tính xâm chiếm, cô mới bừng tỉnh ngộ. Thật ra đây mới là Lục Đông Thâm, anh tính toán từng bước, tường lùi mà lại tiến. Trong cuộc chiến giành đất với Đàm Diệu Minh, anh đã chiếm thế thượng phong. Lặng lẽ thâm trầm chắc chỉ là vẻ bề ngoài của anh, xâm lược chiếm hữu mới là bản tính.

Anh thấu hiểu sâu sắc các đạo lý trên thương trường, tiêu diệt đối phương trong vô hình. Những biệt danh như “con sư tử của Lục Môn”, “chiến thần chốn thương trường” dành cho anh thật sự chuẩn xác.

Cô đang định phản kích thì nghe thấy Đàm Diệu Minh nói: “Chỉ có đãi ngộ một ly rượu thôi.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày, giống như đang hỏi Đàm Diệu Minh lại giống như đang nói chuyện với Tường Ly: “Quy định của Hoàng Thiên đôi rồi sao?”

Đàm Diệu Minh cười, nhưng khẩu khí lại không khách khí như vậy: “Tôi là ông chủ của Hoàng Thiên, quy định muốn đổi thì đổi thôi.”

Tường Ly ngồi bên cạnh đang cố gắng tỏ ra ung dung, nhưng thực chất tận đáy lòng run lên vì sợ hãi. Bao năm nay cô ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, chỉ nhìn thấy những cuộc nói chuyện thẳng thắn trực diện, giống như lần ở MEET hôm trước. Kiểu độ sức âm thầm bắn đạn về phía đối phương thế này cô chưa tiếp xúc nhiều. Đàm Diệu Minh và Lục Đông Thâm, hai người họ đều lần lượt là “già” trong thế giới làm ăn của mình. Cô không biết một khi cục diện tới nay trở nên căng thẳng, sẽ phải thu dọn thế nào.

Sự không khí của đối phương không khí Lục Đông Thâm mặt biến sắc. Anh chỉ buông một tiếng thở dài sâu xa: “Thật là đáng tiếc.”

Câu nói này khiến Đàm Diệu Minh nhàu mày.

Bên này, Tường Ly vẫn đang gờ ly rượu nãy giờ, cổ tay đã nhức mỏi lắm rồi. Cô thầm nghĩ: Đồ họ Trần kia, cô có còn là người yêu của anh ta nữa không? Sao không khăn trương ra mặt giải quyết cục diện này? Cô ngược mắt lên nhìn Trần Du. Trần Du cũng nhay bèn, bèn sát lại, nhẹ nhàng kéo vạt áo Lục Đông, khẽ nói: “Anh xem, Tường gia đã cầm ly rượu lên lâu lắm rồi, anh cũng đừng làm khó cô ấy nữa.” Không biết là Lục Đông Thâm nghe lời khuyên của cô ta hay lương tâm thức tỉnh, bèn cầm ly rượu trên bàn lên. Tường Ly đang định tỏ ý thì anh bật ra một tiếng cười trầm thấp: “Nếu chỉ có đãi ngộ là một ly rượu thì cũng không cần vội.” Dứt lời, anh lại đặt ly rượu xuống.

Trần Du ngồi bên cạnh sững người, cả biểu cảm trên khuôn mặt Đàm Diệu Minh cũng khựng lại.

Tường Ly không còn kiên nhẫn nữa. Cô vốn có lòng nể mặt anh đập ra bốn triệu nên không đành khiến anh mất thể diện. Bấy giờ anh có ý trêu ghẹo mình, cô còn để mặc anh chém giết tùy ý thì đúng là con khờ. “Cạch” một tiếng, ly rượu được đặt rất mạnh xuống bàn. Cô tỏ rõ thái độ không vui. Cô muốn phát nổ ngay tại chỗ, nhưng dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô cũng không muốn việc làm ăn của anh ấy gặp chuyện.

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Tính cách cô không hợp với những môi trường như thế này.”

“Tường Ly nhiệt tình, hôm nay Hoàng Thiên mở cửa trở lại, cô ấy cứ muốn tới giúp đỡ.” Nói rồi, Đàm Diệu Minh vòng tay qua ôm lấy eo cô, bờ môi mỏng dán sát lại, ngữ khí dịu dàng: “Nhưng lần sau không được ‘tiền trạm hậu tẩu’ như thế. Câu nói này của Lục tổng đúng có lý lắm, mấy chỗ này không hợp với em.”

Tường Ly để mặc cho Đàm Diệu Minh sát lại gần mình, cố tình uốn éo như một con rắn nước, dựa vào lòng anh ấy, ngược mắt lên cười mỉm: “Đàm gia đang trách em đấy à?”

Đáy mắt Đàm Diệu Minh ngập tràn cung chiều: “Không dám, em vui là được.”

Trần Du khẽ cười: “Màn biểu diễn của Tường gia trên sân khấu hôm nay thật sự đẹp mắt. Trước đây tôi cứ cảm thấy Tường gia chỉ làm bạn với hoa cỏ, không ngờ điệu múa của người đẹp lại càng điểm lệ hơn.”

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt Trần Du, nửa đùa nửa thật: “Đó là vì cô Trần chẳng hiểu gì về tôi cả.”

“Bây giờ thì đã hiểu rồi.” Trần Du dịu dàng tiếp lời cô, rồi lại mỉm cười dựa vào người Lục Đông Thâm, hơi chống cằm lên vai anh: “Có điều, anh nên nói trước với em một tiếng rằng hôm nay Hoàng Thiên khai trương. Anh xem, anh tặng 999 bông sen vàng làm quà khai trương mà em lại không chuẩn bị gì cả.”

Lục Đông Thâm nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, lẳng lặng cười: “Đàm gia sẽ không tính toán mấy chuyện đó đâu.”

“Đúng vậy.” Trần Du khẽ cười. Lúc cười, trông cô ta rất đẹp, đôi mắt long lanh như đọng đầy nước, khiến người ta thương yêu: “Đàm gia rộng lượng, hôm nay có Tường gia tới cô động, cho dù có kẻ gây chuyện, trong lòng Đàm gia vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhìn qua cũng thấy Đàm gia thật sự rất thương Tường gia. Chắc chuyện vui của hai người cũng sắp tới rồi phải không? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên mời tôi và Đông Thâm tới uống rượu hỷ đấy. Ngày đó, tôi nhất định sẽ tặng một món quà long trọng.”

Đàm Diệu Minh nghe xong, phá lên cười, một tay ôm Tường Ly, một tay nâng ly rượu lên: “Nói đi nói lại vẫn là cô Trần nói đúng trọng điểm. Nào, ly này tôi mời cô.”

Trần Du mỉm cười nâng ly rượu lên, Lục Đông Thâm ngồi im. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn cố tình hỏi một câu: “Sao vậy, Lục tổng không uống cùng ư?”

Ngón tay Lục Đông Thâm miết nhẹ vòng quay ly rượu: “Với tính cách của Tường Ly, e là Đàm gia không ‘hàng phục’ được đâu.”

Bàn tay đang cầm ly rượu của Trần Du chợt khựng lại. Lát sau cô ta đặt xuống. Tường Ly ngồi bên cạnh cảm thấy hơi bất an. Cả Đàm Diệu Minh cũng đặt ly rượu xuống, nhìn Lục Đông Thâm chăm chú, nụ cười không xuất phát từ tận đáy lòng: “Nghe khẩu khí của Lục tổng, lẽ nào muốn giật đĩa bàn của tôi rồi lại cướp cả người con gái của tôi?”

Câu nói này rất thẳng thắn, giống như đang đùa lại giống như chất vấn. Tường Ly nghe xong không thể ngồi yên được nữa. Trần Du cũng nhận ra bầu không khí bất thường giữa hai người đàn ông, vội giảng hòa: “Đàm gia, anh ấy...”

“Không được sao?” Lục Đông Thâm đang xoay ly rượu thì dừng tay lại. Ly rượu đó được anh nắm vững vàng trong lòng bàn tay, rượu trong ly không sánh ra ngoài dù chỉ một giọt. Anh cứ thần nhiên, nhẹ nhàng nói một câu như thế...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Định Giành Giật Với Đàm Gia

Anh Lục đây thích đi kiếm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.

Một câu nói đã khiến bầu không khí của toàn bộ căn phòng như đông cứng lại.

Trần Du ngượng ngập, Tường Ly bàng hoàng, còn gương mặt Đàm Diệu Minh thì đã biến sắc từ lâu, cực kỳ băng giá, giọng nói anh ấy cũng trở nên âm u ròn rợn: “Câu nói này của Lục tổng là có ý gì?”

Tường Ly ngồi gần Đàm Diệu Minh nhất, cho dù không dựa sát vào anh ấy cũng có thể phát hiện được những múi cơ bắp trên người anh ấy đang căng ra, cứng đờ, khỏe miệng hơi hạ xuống, kiểm chế một ngọn lửa phẫn nộ quá rõ ràng.

Lục Đông Thâm thì hoàn toàn ngược lại, từ đầu tới cuối vẫn không uống ly rượu kia. Anh dựa cả người trở về sofa, quá nửa khuôn mặt như nhòe đi trong bóng tối. Chút ánh sáng di chuyển qua lại giữa bờ môi mòng và khuôn cằm của anh: “Bước chân vào Thương Lăng, hoặc là tàn sát lợi ích của nhau, hoặc là hỗ trợ lợi ích cho nhau. Nếu đã là thứ không thể cùng chia sẻ với nhau, thì tôi có dự định sẽ giành giật với Đàm gia.”

Anh giấu kín ý tứ của mình, giống như đang nói về mảnh đất Thương Lăng, nhưng lại giống như đang nói Tường Ly. Hoặc có khi là đang ngầm ám chỉ cả hai vấn đề. Ngữ khí có vẻ chậm rãi từ tốn nhưng khí thế bùng bùng, quyết không nhượng bộ, khiến Đàm Diệu Minh bất giác siết chặt tay lại.

Giống như một mũi tên lạnh đã lên cung, chỉ đợi được bắn ra. Hoặc lại giống như một con sóng ngầm nơi đáy biển sâu, chỉ một chốc lát nữa sẽ làm dậy

lên sóng gió bão bùng. Đúng vào lúc này, Trần Du nhẹ nhàng lên tiếng: “Hôm nay là ngày Hoàng Thiên mở cửa trở lại. Em nghĩ tốt nhất là chúng ta uống rượu vui vẻ. mấy chuyện làm ăn của đám đàn ông các anh em và Tường gia nghe không hiểu, cũng không muốn nghe đâu, khô khan quá.” Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng giặt giặt vạt áo của Lục Đông Thâm trong bóng tối.

Ai dè, câu nói vừa rồi của Lục Đông Thâm đã chạm vào “lớp vảy dừ”* của Đàm Diệu Minh, cho dù Trần Du đã kịp thời giải vây, giảng hòa cũng không thể cứu vãn được cục diện hòa thuận như trước. Nhưng anh ấy vẫn cười, ngả người về phía sau, bàn tay theo đà kéo tay của Tường Ly qua, vờ tùy ý đùa nghịch những ngón tay cô: “Lục tổng vừa giặt đi khu đất vàng ở quận Quan Dương, sao vẫn còn chưa thỏa mãn? Đàm Diệu Minh tôi là một người khá treó ngoe. Người khác kính tôi, tôi còn tạm nể mặt khách sáo. Người khác nếu mang khí thế bùng bùng tới, tôi dĩ nhiên cũng sẽ tiếp chiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đi Theo Tôi Đi

Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.

Tường Ly sửng người.

Không có kinh hãi cũng không có sốt sắng, chỉ có sự bàng hoàng lướt qua trong lòng. Cô không giãy giụa, chỉ áp sát lưng vào tường, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy vết hằn trượt lên trượt xuống cùng khuôn cằm gọi cảm của người đàn ông.

Trong bóng tối, một tay Lục Đông Thâm chống lên tường, một tay vẫn còn không chế eo cô. Sau màn giảng co vừa rồi, chiếc áo cô khoác bên ngoài đã rơi xuống đất, làn da trên eo cô cùng lòng bàn tay anh chỉ cách nhau đúng một tầng vải sa tanh màu đỏ cực mỏng.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực nơi lòng bàn tay anh, thậm chí là từng đường vân tay đậm nét. Anh có thể vẽ lại được sự mềm mại nơi vòng eo cô, thậm chí là cả làn da mịn màng. Nơi phong hoa tuyết nguyệt này, bất kỳ một sự tiếp xúc nào giữa nam và nữ ở khoảng cách gần hầu như đều thấm đẫm nét mờ ám. Hơi thở của anh và cô đan cài vào nhau, có mùi rượu và mùi hương của người con gái lúc gần lúc xa.

Lục Đông Thâm thấy cô không phản kháng bèn cười khê: “Khoanh tay chịu trói hình như không giống phong cách của cô.”

“Tối nay anh Lục dốc hết tâm tư, nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không giành được nhiều lợi ích, chắc là anh cũng sẽ không cam tâm, thế nên việc gặp được anh Lục ở đây cũng không quá kỳ lạ.” Tường Ly ngoài mặt tỏ bình tĩnh, nhưng sự thật thì không phải. Bầu không khí này, dù anh chỉ nhích thêm một phần, cô vẫn cảm thấy nóng rực. Thông qua bàn tay lớn của anh, nhiệt độ hầm hập ấy như xuyên thẳng vào tim cô.

“Dốc hết tâm tư? Cô nói vậy là có ý gì?”

Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tối nay anh rút cuộc đến đây làm gì?”

Nghe xong câu này, ý cười trong ánh mắt Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Khẩu khí này mới giống với tính cách của cô. Tối nay cô đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mấy nơi như thế này chung quy vẫn không thích hợp với cô.”

“Đừng làm như anh hiểu tôi lắm vậy.”

Lục Đông Thâm cúi đầu, môi gần như sắp chạm vào xương mũi của cô nhưng vẫn không chạm thật sự, giữ lại một khoảng cách cực kỳ gần: “Trên người cô có quá nhiều góc cạnh, quan trọng là không có tính nhẫn nại. Uống rượu tâm tình, lấy lòng đàn ông đâu phải thế mạnh của cô?”

“Con người có vô vàn tính cách, một giây trước, anh những tưởng mình rất thấu hiểu con người này, một giây sau sẽ cảm thấy như đang nhìn thấy một người xa lạ.” Tường Ly cười khẩy: “Đúng là làm khó cho anh Lục khi phải cùng tôi lên núi Kỳ Thần, vào sinh ra tử. Bây giờ nghĩ lại cũng phải, đường đường là Thái tử gia của Lục Môn, thứ có thể khiến anh dốc hết tâm sức chỉ có sự tranh giành lợi ích thôi. Anh đã đánh một bàn cờ hay, tất cả mọi người đều trở thành quân cờ của anh, việc đi lên núi Kỳ Thần trở thành vật che mắt cho anh. Sẽ chẳng ai có thể ngờ được, anh đã sớm tính toán từng bước.”

Lục Đông Thâm nghe ra tâm trạng chỉ trích đằng sau lời nói của cô, anh không tức giận nhưng cũng không giải thích, từ trong cổ họng chỉ bật ra một nụ cười khê: “Điều khiến tôi dốc hết tâm sức chưa chắc chỉ có tranh giành lợi ích.”

“Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.” Tường Ly lạnh lùng đáp.

Lục Đông Thâm khê nhưong mảy: “Thành kiến của cô đối với tôi không sâu bình thường đâu.”

“Tường Ly tôi xưa nay luôn là người không đặt nặng ân thù, ghét nhất là bị người khác tính toán, nhưng cũng không sợ bị người ta tính toán đâu.” Đôi

mắt Tường Ly không còn chút nhiệt độ nào: “Còn anh, anh Lục, nơi thương trường âm u hay có những trò bóng gió xa xôi, âm mưu toan tính. Hoặc là không ra tay, đã ra tay sẽ là một kiếm chém đứt cổ. Chúng ta là hai người không cùng đạo, nên không hợp nói chuyện với nhau.”

Đứt lời, cô có ý muốn đi nhưng Lục Đông Thâm lại không định thả cô ra, anh vòng cánh tay kéo cô vào lòng. Trên hành lang có đôi ba người đi về phía này, đèn đầy cười nói, thanh âm không hề nhỏ. Tường Ly thấy vậy lại càng gấp gáp, giầy giụa vấy vũng trong lòng anh. Nhưng cánh tay anh quá mạnh mẽ, rắn chắc, mặc cho cô giãy vò kiểu gì vẫn vững vàng như một bức tường thành kiên cố.

“Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!” Tường Ly nghiêng rằng quát nhỏ.

Lục Đông Thâm hình như rất thích trêu chọc cô, mặc kệ cô vừa sốt ruột vừa bức bối. Đúng lúc đám người kia chuẩn bị tới gần, bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng móc một cái, kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình. Cả thân hình cao lớn cứ thế che chắn hoàn toàn cho Tường Ly.

Đám người kia vất vẻo lác lác đi qua, khắp nơi toàn là mùi rượu. Ánh đèn không sáng tỏ lắm, lại là một nơi chơi bời, thế nên dù góc tường có một đôi nam nữ đang say mê cũng sẽ không khiến mọi người quá chú ý.

Đợi tới lúc không còn động tĩnh gì nữa, trái tim Tường Ly cuối cùng mới yên tâm hơn một chút. Dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, để người ta nhìn thấy cảnh này không hay ho gì. Cô đẩy anh một cái, nhưng anh từ đầu tới cuối vẫn ôm chặt cô không buông.

“Thả tôi ra.” Cô không kiên nhẫn được nữa nhưng cũng chẳng đẩy anh ra được: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!”

Nghe xong, cánh tay Lục Đông Thâm càng siết chặt hơn, siết đến nỗi cô gần như đứt hơi. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, cười mà như không cười: “Trên núi Kỳ Thần tôi đã nói gì?”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào mặt anh, không hiểu anh định nói gì.

Lục Đông Thâm không đáp lời nữa, khuôn mặt tuấn tú đột ngột áp sát. Hành động này khiến trái tim cô bỗng dưng đập lờ một nhịp. Cô quay ngoắt đi, bờ môi của Lục Đông Thâm đã cọ qua má cô rồi rơi xuống vành tai.

Cả người cô cứng đờ lại, tưởng chết, trong đầu chỉ còn lại những tiếng ong ong không dứt. Bờ môi Lục Đông Thâm chỉ hơi dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó men theo cổ cô lướt thẳng xuống dưới. Sống mũi cao thẳng như chạm vào hõm vai cô lại như chưa chạm. Hơi thở của anh phả ra nóng rẫy, khi quét qua những khoảng da thịt ở trần của cô tạo một cảm giác nhưc nhói, ngứa ngáy.

Trái tim có một khoảng khắc như chuẩn bị nhảy vọt lên tận cổ họng. Cô thở gấp, vòng eo bị bàn tay của anh giữ chặt đến đau đớn.

Lát sau, cô nghe thấy anh cười khê bên tai: “Đúng là thom thật.”

Giọng anh trầm thấp nặng nề, tựa như một tảng đá rơi xuống. Có một giây phút cô bỗng ngẩn ngơ, trái tim đập rất nhanh, huyết thái dương cũng giật giật lên từng hồi. Anh khẽ ngước mặt lên, nụ cười ánh sáng mờ mờ tối, chớp nháy liên tục trên đầu để quan sát sự căng thẳng của cô. Ánh mắt anh tự do di chuyển trên khuôn mặt cô. Dáng môi cô rất đẹp, màu môi hồng anh đào. Cô cũng có một cái cổ xinh xắn đi kèm, thon gọn, thẩm mỹ. Hấp dẫn người ta nhất phải kể đến xương hõm vai của cô. Hai bên hốc xương không quá sâu kia nếu như trở thành một mặt hồ dưới chân núi Thương thì những gợn ánh sáng lăn tăn trên mặt hồ sẽ phản chiếu lại làn da trắng nõn nà của cô.

Tường Ly dốc hết sức để đẩy anh ra. Lần này anh cũng buông tay đúng như ý nguyện của cô. Hai người đứng cách nhau khoảng vài centimet. Mặc dù khoảng cách này vẫn chỉ là gang tấc nhưng cũng còn hơn cảnh cơ thể và cơ thể áp sát vào nhau. Cô cảm thấy hô hấp của mình đã thông suốt hơn rất nhiều.

“Anh trêu chọc người khác cảm thấy thú vị lắm sao?” Cô nhún mày.

“Làm sao cô biết những lời tôi nói không phải là suy nghĩ từ tận đáy lòng?” Lục Đông Thâm rướn môi cười. Sau khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm lại của cô, anh lại nói: “Những lời chân thành tuy sẽ khó nghe, nhưng tôi cho rằng cô xứng đáng được nghe.”

“Anh định nói gì?”

“Hãy rời xa Đàm Diệu Minh đi.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

Tường Ly sửng người. Cô không ngờ anh lại nói câu này, càng không ngờ khi anh có thể nói một cách gãy gọn, thẳng thắn đến thế. “Anh có ý gì?” Khi lên tiếng một lần nữa, khắp người cô dấy lên một tinh thần cảnh giác.

Khóe miệng Lục Đông Thâm vẫn thả lỏng từ đầu tới cuối, nhưng những lời nói ra lại khiến người ta hoảng sợ vô cùng: “Người ta hay nói ngồi hóng mát dưới tán cây to. Nhưng Đàm Diệu Minh không thể trở thành cây đại thụ giúp cô hóng mát được đâu. Không bao lâu nữa, ngay chính bản thân anh ta cũng khó mà bảo vệ được mình. Thế nên bây giờ việc em cần làm chính là nhanh chóng thoát ly khỏi mối quan hệ với anh ta, nếu không sẽ rước họa vào thân.”

Trái tim Tường Ly vẫn đang đập dồn dập, nhưng cô ép buộc bản thân phải trấn tĩnh: “Nếu Đàm gia có rước họa thì có cái họa lớn vẫn là chọc vào anh. Anh Lục, làm người đừng có tuyệt tình quá. Ngay cả Đàm gia cũng chưa từng nói có ý định nuốt trọn thế lực ở Thương Lăng, hà tất anh cứ phải dòn ép từng bước? Anh tưởng Đàm gia không thể phản kích à?”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng cô sáng như gương. Lục Đông Thâm này không phải là người giỏi nói hơn giỏi làm, anh dám nói một câu như thế thì

chắc chắn đã nhận được tin tức gì hoặc biết được chuyện gì đó.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười: “Cô tưởng người mà Đàm Diệu Minh đắc tội chỉ có thể lực ở Thương Lăng thôi sao? mấy năm nay, thể lực của anh đã lan ra không ít những tỉnh thành lân cận rồi, có rất nhiều dân anh chị ở các địa bàn bị anh ta nuốt mất thể lực đều đang cố kiềm chế cơn giận. Đàm Diệu Minh nuốt càng nhiều thức ăn thì số người muốn cắt bỏ dạ dày của anh ta sẽ càng nhiều.”

Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, giờ tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc vương trên má cô ra sau tai. Làm xong, anh không rút tay đi ngay mà tiện thể trượt xuống vành tai cô, ngón tay mảnh khảnh mon man nhẹ nhàng: “Thương Lăng này sắp nổi gió rồi. Tường Ly, hãy đi theo tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cảm Giác Lên Như Điều Gặp Gió Có Sương Không?

Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?

Thương Lăng sắp trở gió rồi.

Vào tháng Chạp gió đông lạnh giá này, khi mà ngày Tết đông đã sắp sửa đến gần, vào lúc khắp phố phường sắp trắng đèn kết hoa đón Tết âm lịch.

Lục Đông Thâm lợi dụng chuyện khách sạn Skyline có ma để trở mình, đánh thắng một trận đẹp mắt, thành công giành được khu đất dự án có giá trị nhất quận Quan Dương, được không biết bao nhiêu người trong giới đồn thổi khắp nơi. Lục Đông Thâm sở dĩ giành được mảnh đất ấy thuận buồm xuôi gió đến vậy, ngoài những mưu mô toán tính đằng sau ra còn có cánh tay đắc lực Dương Viễn giúp anh bôi trơn các mối quan hệ chính quyền. Ai cũng nói Dương Viễn là một “tám vương bài” của Lục Đông Thâm, ngay từ ban đầu khi Lục Đông Thâm từ nơi xa xôi tới Thương Lăng là đã sắp xếp Dương Viễn ở bên sẵn sàng đợi lệnh của mình rồi.

Hai cửa hàng của Tường Ly thuộc địa bàn của con đường văn hóa trong khu thành cổ, nằm trên đường Đông và đường Tây, đối mặt vào nhau, ở giữa ngăn cách bởi con đường đá xanh đã có lịch sử hàng trăm năm. Con đường văn hóa này nằm ngay trong phạm vi địa hạt của quận Quan Dương, thế nên mấy ngày qua, mỗi lần tới cửa hàng, Tường Ly đều nghe các ông chủ xung quanh bàn tán thảo luận xem tương lai con đường này sẽ được tiến hành cải tạo ra sao?

Tuy rằng mọi người đa phần chỉ lấy tin từ những nguồn không chính thống, nhưng họ vẫn coi đó như những câu chuyện bên bàn trà nước để say sưa trò chuyện. “Nỗi buồn của người này là niềm vui của kẻ khác”, có lẽ chính là muốn ám chỉ nỗi lo của những người dân khi đối mặt với việc khu này sẽ được cải tạo lại hoàn toàn hay chỉ mở rộng thêm mà thôi.

Từ ngày Lục Đông Thâm đứng ở Hoàng Thiên nói với cô câu “Đi theo tôi đi” tính đến nay đã một thời gian rồi. Tường Ly tự nhận có rất nhiều chuyện có thể trôi tuột qua dạ dày, duy chỉ có câu nói đó của anh là vẫn cứ vang vọng mãi bên tai cô. Thậm chí có lúc cô còn bừng tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó giờ tay lên xoa thì phát hiện trán vã mồ hôi lạnh.

Hôm đó cô trả lời Lục Đông Thâm rằng: Đi theo anh? Anh Lục, anh có từng nghĩ biết đâu lòng tham của tôi còn lớn hơn cả Đàm Diệu Minh không?

Có lẽ mỗi một cơn ác mộng xuất hiện không phải vì câu nói của Lục Đông Thâm, mà lại vì câu cô trả lời anh sau đó. Tường Ly hiểu rõ chính mình, trong người cô ẩn giấu một con quái thú, bao năm nay nhờ có Đàm Diệu Minh nên mới có thể áp chế được sự tàn bạo của con thú ấy. Cô không biết mình còn đàn áp được nó bao lâu nữa. Dự cảm không lành đó càng lúc càng mãnh liệt. Chưa biết chừng Lục Đông Thâm chính là người sẽ thả cho con thú ấy xông ra. Sau đó, cô sẽ không còn là Tường Ly nữa, cuộc đời của cô cũng sẽ không còn bình lặng.

Đàm Diệu Minh không may suy sụp trước sự quyết đoán, mạnh mẽ của Lục Đông Thâm. Khoảng thời gian này, anh ấy ở bên ngoài khá nhiều, có vẻ Thương Lăng cũng ngập trong những công việc chuẩn bị cho lễ Tết đông sắp đến gần. Anh ấy và Lục Đông Thâm, bề ngoài trông có vẻ như ai đang bận việc người ấy. Nhưng với tốc độ khai thác của khu đất tại quận Xuyên Dương, phía Quan Dương cũng có lúc chịu ảnh hưởng rõ rệt.

Những người xung quanh có thể không hiểu vô vàn những góc ngách trong chuyện này, nhưng Tường Ly có thể hiểu được. Đàm Diệu Minh bị tuột mất khu đất đó, nhưng không có nghĩa anh ấy không có khả năng kéo dài thời gian khai thác của nó.

Buổi chiều hôm nay, có hai con mèo nhỏ nằm ườn sưởi nắng trên bệ cửa sổ cửa hàng trống của Tường Ly. Nhìn thấy cô đến, chúng còn chẳng buồn ngước mắt lên chớp một cái, chỉ tiếp tục vui đùa ngủ mê mệt. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên đi từ trong nhà ra, bấu mỗi hất cằm về phía trong, tỏ ý muốn nói đã có người tới tìm cô.

Khoảng thời gian này, Tường Tiểu Thiên hoàn toàn trở thành chân lon ton của Tường Ly. Cậu không còn mặt mũi nào tới gặp Đàm Diệu Minh nữa, thế nên ngày nào Tường Ly vừa mở cửa hàng là cậu cũng trở thành người quét dọn lật vật ở đây.

Tường Ly ngó vào trong, ánh mắt không biểu lộ chút ngờ ngàng hay bất ngờ gì. Cô dặn dò Tường Tiểu Thiên bê một bình trà sống* qua.

*Trà sống: Là trà chưa được qua xử lý lên men, được lưu trữ một cách tự nhiên, khi uống cảm giác sẽ kích thích hơn.

Người tới cửa hàng trông là Trần Du.

Cô ta ngồi trên chiếc ghế trà bên cạnh lan can ở vườn sau, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được ánh nắng buổi chiều của tiểu viện Nạp Tây, cũng đồng thời nhìn thấy Tường Ly đến.

Hôm nay Tường Ly ăn mặc gọn gàng, bên trên là chiếc áo jacket da dê màu nâu đậm, phía trong mặc lót chiếc áo đậm màu, kết hợp cùng một chiếc quần bò dạng thường giản dị. Gấu quần được nhét vào trong đôi ủng màu đen đáng ngán. Cô lại đội mái tóc ngắn, màu đen đậm, trước trán có vài lọn tóc xòa xuống. Khi được ánh nắng chiếu vào lại càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, càng khiến cô thêm tuấn tú.

Cô ngồi xuống đối diện với Trần Du, một cánh tay đặt lên lan can, trông vừa uể oải vừa anh tuấn vô cùng. Tường Tiểu Thiên nhanh chóng bê trà lên. Lúc cậu đặt lò đun trà lên mặt bàn ngăn cách giữa hai người, cậu thấy những ngón tay Tường Ly gác trên lan can đang gõ từng nhịp, từng nhịp có tiết tấu.

Hình xăm đôi mắt kia hướng xuống dưới, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt dài. Chỉ trách cổ tay cô quá thon, thế nên lại càng lộ ra hình dáng hẹp dài của hình xăm.

Sau khi Tường Tiểu Thiên đặt lò lên, Tường Ly bèn xua tay bảo cậu ra ngoài. Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên còn quay lại nhìn bóng lưng của Tường Ly có phần nghi hoặc, trong lòng thầm lẩm bẩm: Sao lại bắt cậu mang trà sống nhỉ? Đó chẳng phải là cô gái vẫn luôn đi theo Lục Đồng Thâm ư? Về lý mà nói, với tính cách của Tường gia, chỉ cần một cốc trà nóng rồi đuổi cô ta đi là xong, nhưng uống trà sống, có nghĩa là hai người họ có chuyện tâm sự?

Lúc này, Tường Ly dùng kim gấp trà lật lật chút than thơm trong lò. Cùng với ngọn lửa bốc lên và những viên than chuyển động, một mùi hương thoang thoảng cũng bắt đầu tràn ngập trong không khí.

“Mùa này mà vẫn có thể ngửi được mùi hoa ngọc lan thuần khiết như vậy quả là hiếm thấy.” Trần Du khẽ nói một câu.

Tường Ly không ngẩng lên, sau khi lật vài lần cô đặt kim gấp trà sang một bên, yên lặng chờ đợi trà bung: “Tôi thích mùi hương của ngọc lan, thế nên việc chế ra loại than thơm này đối với cô không khó.”

“Có những loại hương làm ra được nhưng không nghĩ ra được.” Trần Du cười nói: “Cũng giống như đồ uống trong quán Thần Tiên Âm đối diện, mỗi một loại đồ uống đều được cô tỉ mỉ pha chế phải không? Còn cả Lâm Khách Lâu đó nữa, nghe nói trước kia người ra vào thừa thớt vô cùng, kể từ ngày Đàm gia tiếp quản, việc làm ăn lại phát triển thịnh vượng. Người ngoài chỉ uống vì sự náo nhiệt, người trong ngành lại uống vì cách pha chế. Chắc là mỗi một loại trà của Lâm Khách Lâu cũng đã có phương thức sửa mùi hương của cô góp mặt.”

Than chẳng mấy chốc đã đốt nóng đáy lò, thi thoảng lại có tiếng nước sôi sùng sục phát ra. Tường Ly đánh mắt nhìn Trần Du, khóe miệng nhếch lên. Cô ngả người ra phía sau ghế, thoải mái nhẹ nhàng buông một câu: “Cô đến muộn hơn tôi nghĩ đấy.”

Không tiếp lời của Trần Du, dĩ nhiên là vì cô không định giao lưu học thuật với cô ta. Chủ đề thăng thần này khiến sắc mặt Trần Du có phần gượng gạo. lát sau cô ta mới lên tiếng: “Thật ra tôi cũng đã do dự rất lâu. Tôi sợ cô không muốn gặp tôi.”

“Làm gì có chuyện ấy?” Tường Ly cười mà như không cười, vừa có vẻ nghịch ngợm chơi bời, lại vừa có vẻ cool ngầu: “Kể từ ngày tôi nhìn thấy cô trong bệnh viện, tôi đã nghĩ tới khi nào mới được đón Trần tiểu thư ‘đại giá quang lâm’. Không ngờ cô cũng bắt tôi đợi lâu thật. Tôi nghĩ bụng, nếu không vì hành động quá khích của Lục Đồng Thâm ở Hoàng Thiên hôm ấy, chắc có lẽ cô định từ nay tránh mặt tôi chăng?”

Trần Du cắn môi, lát sau lại thở dài rồi giơ tay nắm lấy bàn tay đang gác lên lan can của Tường Ly: “Tường Ly, cô có thể đừng dùng thái độ đó với tôi không?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn bàn tay cô ta. Trần Du cảm thấy ánh mắt của cô cứ âm u nặng nề, bèn rút tay lại.

“Vậy cô muốn tôi dùng thái độ gì tiếp cô đây? Vẫn như trước kia hả? Ha...” Tường Ly bật cười, nhưng nụ cười chỉ hờ hững bên môi, rồi cô lại làm ra vẻ chột nhốt ra gì đó: “Hiểu rồi, hôm nay cô định đến tìm tôi ôn lại chuyện cũ? Tôi cũng nghĩ là có bạn từ xa đến nên vui vẻ thoải mái. Nhưng vấn đề quan trọng là, bây giờ đến tên của cô tôi cũng không biết phải gọi làm sao. Cô bảo tôi vui vẻ kiểu gì đây? Hay là cô nói cho tôi biết trước đi...”

Nói rồi, Tường Ly đổ người về phía trước, bắt đầu nhìn cô ta qua làn khói mỏng lung lung khi trà dần sôi, hỏi từng câu từng chữ: “Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?”

Ngón tay Trần Du khẽ run lên, lát sau cô ta ngước lên nhìn cô: “Tôi chỉ đổi cái tên thôi mà...”

“Phải rồi, đổi cái tên, tiện thể đổi luôn cả số phận. Bây giờ cô có thể nói là nhà điều chế hương có tiền đồ nhất tập đoàn Skyline, đâu còn là con nhóc trên núi cái gì cũng không biết ngày xưa? Trần Du, có một câu tôi đặc biệt muốn hỏi cô.” Nụ cười của Tường Ly càng lúc càng đậm: “Cô đừng bí kíp của tôi để lên như điều gặp gió, cảm giác có sướng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Người Có Thể Sống Chết Bảo Vệ Chỉ Có Tường Gia Thôi

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Nếu trong tách có trà, thì tách trà trong tay Trần Du ắt sẽ bị sánh ra ngoài sau câu nói của Tường Ly. Cũng may trà chưa pha xong, nên bàn tay cầm chiếc tách không mới tránh được họa bị bỏng sau một cơn run nhẹ.

Sắc mặt cô ta trông vừa gượng gạo vừa nhột nhạt, đôi mắt hoảng hốt đang không biết nên nhìn về chỗ nào. Tường Ly nói xong câu đó vẫn nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt sắc lẹm lại có thêm chút cao cao tại thượng. Cuối cùng Trần Du không chịu nổi ánh mắt này của cô, bèn bấm bụng nói: “Phải, năm đó là tôi không đúng. Cô đã thật lòng đối tốt với tôi, còn tôi lại nảy sinh ý đồ khác...”

Tường Ly vẫn im lặng.

Trần Du hít sâu một hơi: “Nhưng năm đó tôi gặp được Đông Thâm, tôi không còn cách nào khác. Cách tốt nhất nếu muốn ở lại bên cạnh anh ấy chính là nhanh chóng trưởng thành, tôi...” Cô ta ngược mắt lên nhìn Tường Ly: “Những bí kíp đó của cô là con cò giúp tôi vượt qua được kỳ phỏng vấn tuyển dụng. Tôi không còn cách nào khác, bởi vì chỉ khi bước vào công ty, tôi mới có được cơ hội tiếp cận Lục Đông Thâm.”

Nước trong bình trà đã sôi, sùng sục reo, hơi nóng từ miệng bình bốc thẳng ra ngoài. Nghe cô ta nói như vậy, Tường Ly đại khái cũng đã đoán được tám chín phần nguyên nhân và kết quả trước sau: “Năm đó cô nói với tôi, cô cứu được một người đàn ông sắp chết, chính là Lục Đông Thâm?”

Trần Du gật đầu.

Tường Ly rướn người với muôi trà qua, múc một ít nước trà đang sôi sục trong bình, phì cười: “Cũng khó trách. Người ta hay bảo con gái vì tình yêu có thể đánh lòng từ bỏ tất cả. Cô đúng là một ví dụ điển hình cho câu nói này. Vì tình yêu của cô, ngay cả tình bạn cô cũng chôn vùi luôn.”

Trần Du, à không, nên gọi cô ta là Trần Nam Nam, năm xưa hai người họ quen nhau cũng là một sự tình cờ. Gia đình Trần Nam Nam nhiều đời là thầy thuốc, cha cô ta được mọi người ở vùng đó gọi là Hoa Đà tái thế, có thể chữa được không ít những căn bệnh mà hầu khắp các bệnh viện đều từ chối, chỉ có điều tính tình hơi kỳ quái một chút. Còn Trần Nam Nam tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng hiểu không ít về các loại thuốc Nam, hiểu sâu về sự tương sinh tương khắc của các loài thực vật.

Lúc đó, Tường Ly bị cảm cúm rất nặng, sợ rằng cái mũi của mình từ nay bị phế, nên cô đã tới chỗ bác Trần để chữa trị, qua lại vài ba lần nên cũng quen biết với Trần Nam Nam. Một người có sự nghiên cứu đối với mùi hương, một người lại có hứng thú đối với các loài thực vật, thật ra về nguyên lý không khác nhau là mấy, cũng có thể nói là vừa gặp đã như đã quen nhau từ lâu.

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Trần Nam Nam nói với cô rằng, cô ta không muốn ở mãi cả đời tại cái nơi nhỏ bé đó làm một thầy thuốc, mà muốn đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Có rất nhiều lần cô muốn nói với Trần Nam Nam rằng, thế giới ngoài kia không rực rỡ như cô nghĩ đâu. Nhưng câu nói này cô vẫn không thốt ra được trước đôi mắt trong sáng của cô gái ấy. Cô biết Trần Nam Nam cũng rất hứng thú với mùi hương, hơn nữa lại có những hiểu biết căn bản về các loài thực vật, nên đành rồi là lại dạy cô ta cách thức pha chế một số mùi hương.

Trần Nam Nam từng hỏi cô: Có bảo tôi có thể trở thành một nhà điều chế hương không?

Cô nói với cô ta: Không có chuyện gì là không thể cả. Cậu có nền tảng, có năng khiếu.

Cô vô cùng tin tưởng Trần Nam Nam, cho tới một ngày cô ta ăn trộm tất cả các bí kíp của cô rồi không từ mà biệt, sau đó vẫn là bố của cô ta nói với cô rằng: Trần Nam Nam đã rời khỏi quê hương rồi.

“Tôi không thể ép mình không yêu anh ấy. Tường Ly, cô cứ chửi mắng tôi đi. Tôi biết tôi đáng ghét tới mức nào. Nhưng, được yêu một người đàn ông như Lục Đông Thâm, tôi tình nguyện gánh chịu mọi tội danh.” Trần Nam Nam sắc mặt đau khổ: “Năm xưa, khi anh ấy lao vào hiệu thuốc của bố tôi, khắp người toàn là máu, tôi đã nghĩ, người đàn ông này phải có bao nhiêu kẻ thù, vốn dĩ không muốn rước thêm phiền phức vào mình. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầu tiên anh ấy nhìn tôi, tôi đã biết cả đời này mình toi rồi, xác định sẽ phải yêu một người đàn ông như vậy.”

Người cứu một mạng của Lục Đông Thâm chính là bố cô ta. Lúc đó cô ta không hiểu vì sao anh bị thương nặng như vậy lại không tới bệnh viện. Anh nói với cô ta rằng anh không thể tới bệnh viện được. Cứ như vậy, ngày ngày cô ta chữa trị cho anh, vừa cho anh dùng thuốc, vừa lợi dụng các mùi hương. Tường Ly từng dạy cô ta để chữa trị.

“Sau này tôi mới biết thân phận của anh ấy. Khi phát triển thị trường Trung Quốc, Lục Môn tuyển dụng các nhà điều chế hương. Lúc đó tôi đã bấm bụng đi nộp đơn ứng tuyển. Thật không ngờ lại gặp mặt anh ấy ở công ty. Tôi nghĩ anh ấy cũng niệm tình tôi đã cứu mình nên để tôi phá lệ bước chân vào công ty.” Trần Nam Nam cất giọng khô khốc.

Tường Ly múc một tách trà: “Thế nên cô đã có ý đồ chiếm dụng chỗ bí kíp đó?”

Trần Nam Nam gật đầu: “Tôi không còn cách nào khác. Chỉ có như vậy tôi mới có thể đứng vững trong công ty. Nếu Đông Thâm đã cho tôi cơ hội, tôi cũng không thể khiến anh ấy thất vọng được.” Nói tới đây, cô ta gấp gấp bổ sung: “Tuồng Ly, tôi biết chỗ bí kíp đó rất quan trọng với cô, tôi...”

Tuồng Ly giờ tay lên ngắt lời cô ta, rồi nhẹ nhàng tiếp lời: “Những bí kíp đó đối với tôi không hề quan trọng.” Trần Nam Nam sững người.

“Sao hả? Có phải chợt phát hiện ra thứ mà cô luôn coi trọng thật ra lại chỉ là cỏ rác trong mắt người khác không?” Tuồng Ly bật cười, nâng tách trà lên nhấp một ngụm trà nóng: “Thứ gọi là bí kíp chẳng qua chỉ là những kinh nghiệm tôi tổng kết được và viết ra mà thôi. Cô có thể ăn cắp được kinh nghiệm của tôi, nhưng có thể ăn cắp được những thứ ở trong đầu tôi không? Trần Nam Nam, thứ cô xem trọng là bí kíp, còn điều tôi coi trọng là tình bạn. Nếu lúc đó cô thật sự nói với tôi một tiếng, đừng nói là một cuốn bí kíp, cho dù là mười cuốn tôi cũng sẽ thức ngày thức đêm viết ra cho cô để giúp cô một bước lên mây đứng trong công ty. Đáng tiếc là chính cô đã tự tay bóp chết tình bạn của chúng ta. Há chẳng phải ở trong mắt cô thứ tình cảm đó cũng là cỏ rác? Tuồng Ly tôi đời này hận nhất chính là bị phản bội. Tôi không cần biết cô vì Lục Đông Thâm hay vì theo đuổi danh lợi. Phản bội chính là phản bội. Đây chính là sự thật rành rành.”

Trần Nam Nam đỏ sọng mặt, bờ môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

“Uống hóp trà đi. Người bạn tên Trần Nam Nam của tôi đã chết rồi. Người hôm nay tôi tiếp đón là nhà điều chế hương của Skyline: Trần Du.” Tuồng Ly thêm trà cho cô ta: “Đứng trước lợi ích, tình người cũng sụp đổ. Đây vốn không phải là chuyện quá kỳ lạ. Cô có thể từng bước một bỏ lên vị trí nhà điều chế hương của Skyline, đây cũng được coi là bản lĩnh của cô. Cũng không phải chỉ đơn thuần dựa vào bí kíp của tôi.”

“Vậy... cô có thể tha thứ cho tôi không?” Trần Nam Nam nhìn cô và hỏi.

Tuồng Ly đặt muôi mức trà xuống: “Không thể tha thứ.”

Ánh mắt Trần Nam Nam chợt run lên.

“Nếu cô đã đổi tên muốn bắt đầu một cuộc sống mới thì cứ sống bình yên với cuộc sống hiện tại của cô đi.” Tuồng Ly cười lạnh: “Cứ đi thẳng, đừng băn khoăn quá nhiều chuyện nữa, hà tất cứ phải bám lấy một kẻ đã cũ như tôi không buông chứ?”

Trần Nam Nam siết chặt tách trà, lát sau nhẹ nhàng đặt xuống: “Tôi hiểu rồi.”

Sau khi Trần Nam Nam đi khỏi, Tuồng Tiểu Thiên sốt sắng sát lại gần, vô cùng hóng hớt hỏi: “Gia, cô gái đó tới đây có phải để uy hiếp chị không?”

Tuồng Ly chậm rãi uống trà: “Uy hiếp chị?”

“Đúng vậy. Cô ta chẳng phải là tình yêu của Lục Đông Thâm sao? Đương nhiên phải tới tìm tình mới là chị tính sổ rồi.”

Một câu nói của cậu khiến Tuồng Ly suýt sặc. Cô quăng tách trà không về phía Tuồng Tiểu Thiên: “Biến!”

Tuồng Tiểu Thiên còn định tiếp tục chọc cô thì bỗng nhiên thấy một người vội vàng chạy từ ngoài vào. Sau khi thấy Tuồng Ly, người ấy rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm: “Tuồng gia, cuối cùng cũng tìm được chị rồi. Chị mau thu dọn đi cùng với em đi.”

Là một đàn em của Tề Cương, mọi người đều gọi cậu ta là Húi cua. Húi cua và Tuồng Tiểu Thiên khá thân thiết. Nghe xong, Tuồng Tiểu Thiên bèn nói: “Bảo Tuồng gia đi cùng với cậu? Khẩu khí cũng lớn quá nhỉ.”

“Không phải!” Húi cua sốt ruột: “Đây là lệnh Đạm gia dặn dò, bảo bọn em khăn trương đưa Tuồng gia rời khỏi Thương Lăng.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tuồng Ly phát giác được chuyện bất thường, bèn đứng dậy hỏi: “Đạm gia đâu? Còn cả Tề Cương nữa?”

“Đạm gia xảy ra chuyện rồi, bị người ta chặn ở bên ngoài không trở về được. Còn anh Cương... anh ấy bị đánh chỉ còn nửa cái mạng thôi...” Húi cua thấy khuôn mặt Tuồng Ly đột ngột biến sắc, thật chỉ muốn quý xuống ngay trước mặt cô: “Không biết đám người đó là thế lực gì, chỉ nghe nói lai lịch khá lớn. Tuồng gia, chị mau đi theo em đi. Lần này Đạm gia chắc không xong rồi, bây giờ người anh ấy có thể liều chết bảo vệ chỉ có Tuồng gia thôi.”

*Mrs. Tầm đã bị con dân chọc tức, lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện điều trần, nguyên văn như sau: Người cứu Lục Đông Thâm chính là Trần Du, Tuồng Ly chưa từng cứu Lục Đông Thâm. Cuốn sách này không tồn tại mấy tình tiết cũ gọi là nhân nhân ân nhân hoặc yêu nhân nhân. ... Thế nên anh em cũng không cần đoán là Đông Ly giống ai giống ai đó nữa, hãy coi như họ Yêu lần đầu tiên đi. Xin thông báo!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Người Đàn Ông Ngồi Trên Ghế Sofa

Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Âu áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà...

Ở Thương Lãng, thế diện của ban ngày nằm tại quận Quan Dương, những nền tảng lịch sử lắng đọng trên con đường Tô Hà có tuổi đời hàng trăm năm và chạm với những hiện đại và xa xỉ thời thượng, tất cả đều bị chôn vùi bởi khu nhà cao tầng của Skyline; Còn sự náo nhiệt ban đêm lại nằm ở quận Xuyên Dương. Từ Phượng Hoàng cho tới MISS*, từ những sông bạc ngăm cho tới các nhà hàng nổi tiếng, tất cả rực rỡ và huy hoàng đều chìm vào con ngõ nhỏ tối tăm, dài miên man không thấy điểm tận cùng.

*Sự nhầm lẫn của Tầm. Có lẽ là MISS.

Ban ngày của Thương Lãng thuộc về Lục Đông Thâm, ban đêm của Thương Lãng thuộc về Đàm Diệu Minh. Một trắng một đen chính là bối cảnh đằng sau hai người đàn ông ấy, cũng là phạm vi quyền lực mà họ tự sở hữu cho riêng mình.

Nhưng hôm nay, chỉ trong vòng một buổi chiều, đại bộ phận các địa bàn, cửa hàng ở quận Xuyên Dương đều đồng loạt bị dán giấy niêm phong. Địa bàn của Đàm Diệu Minh một lần nữa bị đóng cửa điều tra, lần này ngay cả Lâm Khách Lâu cũng không buông tha. Nguyên do là các cơ quan có liên quan tìm được một vài thứ trong địa bàn hoạt động của Đàm Diệu Minh, từ đó nghi ngờ Đàm Diệu Minh lợi dụng việc kinh doanh để thực hiện một vài hành vi phạm pháp.

Lời Húi của nói không hề sai chút nào, Đàm Diệu Minh có lòng muốn cô rời khỏi Thương Lãng. Xe thương vụ, vệ sỹ, thậm chí là tiền mặt cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ cho cô. Tưởng Ly ngồi trong xe, bình tĩnh hỏi han Húi của về tình hình hiện tại. Húi của nói, lần này khác với lần điều tra khác. Lần trước chỉ thuần túy là do Long Quý bị đặt dựng chuyện, còn việc Đàm gia đóng cửa các địa điểm kinh doanh cũng chỉ là nể mặt Cục trưởng thành phố và mấy tay trên Viện kiểm sát thành phố một chút, hơn nữa cũng nhân cơ hội này diệt trừ Long Quý. Nhưng lần này là tìm ra ma túy, do chính các cơ quan chính quyền cường chế đóng cửa, ngừng hoạt động.

Tưởng Ly nghe ra được vấn đề: “Chuyện lần này không phải là hành động của thành phố?”

Húi của nói là không phải.

Tưởng Ly nghi hoặc hỏi tiếp: “Của tỉnh?”

Húi của liếm môi, sát lại gần Tưởng Ly, giờ ngón tay chỉ lên phía trên: “Em nghe nói, còn là cấp cao hơn nữa...”

Trái tim Tưởng Ly run lên, còn là cấp cao hơn nữa, cao hơn cả cấp tỉnh. Dự cảm chẳng lành như một con rắn bò ngoằn ngoèo trong lòng. Cô hiểu ý của Húi của khi nói từ “cấp cao hơn nữa” là gì. Nghĩ cũng phải, với thế lực của Đàm Diệu Minh ở Thương Lãng này, cho dù là cấp thành phố hành động cũng vẫn sẽ nể mặt anh ấy. Hơn nữa vài năm nay, thế lực của Đàm Diệu Minh đã lan ra tới ngoài tỉnh, thế nên các mối quan hệ trên tỉnh cần qua lại anh cũng không bỏ sót một ai.

Duy chỉ có cấp trên nữa là... Tưởng Ly bắt đầu hoang mang. Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã đắc tội với ai? Sao có thể có người trực tiếp vượt qua các cơ quan cấp tỉnh để tới niêm phong các nơi làm ăn của anh ấy?

“Cậu có biết đã điều tra được gì rồi không?” Tưởng Ly hỏi.

Húi của lắc đầu nguây nguậy.

Tưởng Ly nhíu mày. Ma túy? Cô biết chắc Đàm Diệu Minh không bao giờ dính vào ma túy, thế nên còn có thể là gì đây? Hay là có kẻ muốn vu vạ?

Húi của nói lúc đó Tề Cương đang có mặt ở Hoàng Thiên, sau khi nghe tin xảy ra chuyện đã lập tức triệu tập các anh em. Nhưng họ còn chưa kịp ra khỏi Hoàng Thiên đã bị một đám người chặn lại.

Tưởng Ly liền ra lệnh lái xe tới thẳng Hoàng Thiên.

Húi của nghe xong lập tức hoảng hốt, sống chết không đồng ý, cố chấp muốn đưa Tưởng Ly ra khỏi thành phố trước: “Nghe nói bây giờ đã được lập án điều tra. Tất cả những ai có liên quan tới Đàm gia đều sẽ bị liên đới. Tưởng gia, chị phải đi khỏi đây. Hơn nữa nếu thật sự có ai điều tra tới chị, chị phải xóa sạch mọi quan hệ với Đàm gia.”

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy!” Tưởng Ly sốt ruột, thẳng thừng chửi mắng: “Cả Thương Lãng này đều biết tôi đi theo Đàm gia, xóa sạch quan hệ ư? Xóa thế nào? Chơi trò mất trí nhớ à? Bây giờ Đàm gia bị giữ lại ở nơi khác, nếu tôi còn không giúp anh ấy giữ mạng sống cho Tề Cương, tôi có còn là người không?”

Húi của thấy cô nổi giận cũng rất sợ hãi. Bây giờ cả quận Thương Lãng đều rối ren cả rồi. Đàm Diệu Minh không có ở đây, Tề Cương có thể quản mọi việc cũng đã bị giữ lại. Loại đàn em bé nhỏ như cậu ta liền trở thành rắn mất đầu, việc duy nhất có thể làm chính nghe theo mệnh lệnh.

Bình thường giờ này Hoàng Thiên vẫn còn đóng chặt cửa lớn, tới khi sao xuống phố lên đèn, đường phố rực rỡ sắc màu mới là lúc hát ca nhảy múa, nhưng Hoàng Thiên hôm nay lại mở cửa trước giờ. Tầng hầm để xe đã bị hàng loạt những chiếc ô tô đồ lộn xộn bát nháo và tùy tiện nhét chặt. Tưởng Ly nhìn thấy mấy chiếc xe của Tề Cương và các đàn em. Còn lại đều là các con xe lạ lẫm.

Tưởng Ly nhìn lướt nhanh qua một vài biển số xe, đầu óc chợt hoảng loạn giây lát, một loạt những biển số xe tới từ Bắc Kinh.

Hoàng Thiên bắt ngờ lại không bị niêm phong.

Cô đang định tiến vào thì nhìn thấy có vài người đi ra. Nhìn kỹ lại hóa ra là một vài vị tiền bối trong Thương hội, bị một vài vệ sỹ lôi kéo, sắc mặt vô cùng kỳ quặc, sau khi trở về xe thì cuống cuống bỏ chạy.

Đám vệ sỹ đó mặt mũi rất lạ, thấy Tường Ly cứng rắn xông vào, chúng quyết chặn cô lại. Húi cua và Tường Tiểu Thiên lập tức tiến lên bảo vệ. Phía sau còn có thêm bốn vệ sỹ khác, đều là những người định bảo vệ Tường Ly rời khỏi thành phố.

Tường Ly chặn Tường Tiểu Thiên và mọi người lại, nói thẳng với tay vệ sỹ đang ngăn cản cô: “Vào nói với chủ của các anh, tôi chính là Tường Ly của Thương Lãng, thay mặt Đàm Diệu Minh tôi đòi Tề Cương.”

Đôi mắt của tay vệ sỹ trước mặt sắc lẹm, cũng nhìn ra được khí thế toát ra từ Tường Ly bèn quay đầu lại nói với tay vệ sỹ bên trong. Tay bên trong lại đi vào thông báo một lượt. Chẳng bao lâu sau đã bước ra và báo Tường Ly được vào, nhưng chỉ cho phép một mình cô được vào.

Tường Tiểu Thiên và mọi người cảm thấy toát mồ hôi thay cho cô, muốn lao vào theo nhưng hoàn toàn không vượt qua được những người ấy.

Sau khi bước vào trong Hoàng Thiên, Tường Ly mới phát hiện ra ở đây có nhiều vệ sỹ đến vậy.

Tay vệ sỹ lúc trước vào trong thông báo dẫn cô đi xuyên qua thang bộ, còn chưa vào hẳn đại sảnh đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình vọng ra, thi thoảng còn xen lẫn tiếng kêu gào của phụ nữ.

Trái tim cô như đập lờ một nhịp.

Ngon đèn trong đại sảnh bật sáng lung linh, cảnh tượng hoàn toàn khác những ngày kinh doanh khác. Nhưng Tường Ly vừa vào đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh trên sân khấu.

Sân khấu, nơi mọi ngày vốn dùng để biểu diễn thì nay sáng trưng, ánh đèn hắt lên bảy, tám người đàn ông. Nửa người trên của họ để trần, cổ tay bị dây thừng thô buộc chặt, treo lơ lửng trên không trung. Họ rũ đầu xuống, trên người đầy những vết thương.

Rõ ràng nhất phải nói đến người đàn ông bị treo ở phía trước. Cơ thể đã bị đánh tới mức trầy da tróc thịt, khuôn mặt cũng bầm bết máu. Nhưng dù vậy, Tường Ly vẫn có thể nhận ra đó là Tề Cương, còn mấy người sau lưng đều là đám thuộc hạ của Tề Cương, làm việc rất quyết đoán, bình thường cũng có thể hỗ trợ thêm cho Đàm Diệu Minh, gọi đại một người bước ra cũng vẫn có thể độc lập quản lý một địa bàn.

Chẳng trách Húi cua lại hoảng hốt đến vậy. Tất cả các thuộc hạ làm được việc và có tiếng nói ở Thương Lãng của Đàm Diệu Minh đều bị người ta bắt lại, đám đàn em tép riu còn lại dĩ nhiên sẽ rối bời.

Cho dù còn cách một quãng xa, Tường Ly vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Còn nữa, mùi rượu nổi trôi trong không khí. Chính là loại rượu có pha chế đặc biệt cho Hoàng Thiên.

Ánh đèn trên sân khấu rực sáng như vậy, dĩ nhiên có thể tôn lên góc tối của chiếc sofa đơn bên dưới. Tường Ly lại từ ngoài đi vào, khó khăn lắm mới thích ứng được với nguồn sáng trong căn phòng thì lập tức nghe thấy tiếng một người cười: “Ồ, Tường gia à? Sao? Đàm gia đang chết tắc ở bên ngoài nên nhờ người đàn bà của hân tới đây giải quyết mọi chuyện ư?”

Giọng nói vừa chói tai vừa như cười trên nỗi đau của người khác.

Tường Ly nghe rất quen tai. Cô khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía chiếc sofa đơn ở ngay gần đó, rồi chột thẳng thốt trong lòng. Hóa ra đó là Long Quý.

Số lượng sofa đơn trong đại sảnh không nhiều, hầu hết đều trống trải vắng vẻ. Trên hành lang và trên lối vào là một loạt những tay vệ sỹ đứng chấp tay sau lưng, ai nấy mặt mũi đều vô cảm. Long Quý ngồi trong một chiếc sofa như thế, đúng lúc ấy nghiêng đầu nhìn về phía Tường Ly. Hân tay cầm xỉ gà, miệng cười kinh tởm, quần áo trên người có phần xộc xệch, trên chân có một người phụ nữ đang nằm sấp.

Sau khi nhìn kỹ, Tường Ly giật mình, là Phù Dung.

Phù Dung đang nức nở, giẫy giụa trong lòng Long Quý. Long Quý thấy vậy bèn túm lấy tóc cô ấy, hằm hè nói: “Mẹ kiếp, mày còn nghĩ mình vẫn là trụ cột của Hoàng Thiên à? Năm xưa mày khinh thường ông đây cơ mà? Hôm nay ông đây sẽ cho loại trụ cột như mày biết Thương Lãng bây giờ do ai làm chủ!”

Tường Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, ánh mắt đảo một lượt rồi dừng lại trên chiếc ghế sofa ngay bên cạnh Long Quý. Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Áo áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang gõ từng nhịp từng nhịp theo tiếng nhạc...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cậu Tôn

Tường Ly? Hắn nói em tên là Tường Ly?

Có thể nhận ra, người đàn ông đang ngồi trên sofa đó mới là chủ nhân. Long Quý chẳng qua chỉ là một con cáo mượn oai hùm. Từ ngày các địa bàn của hắn ta bị Đàm Diệu Minh tiếp quản, nghe nói đám thuộc hạ của hắn gần như đông loạt tan rã hết, ngay cả tay sai đắc lực nhất – Thiên Dư cũng rời khỏi Thương Lãng.

Vậy mà bây giờ, Thiên Dư – người từng bị Đàm Diệu Minh hạ lệnh chặt tay bồng dung xuất hiện, chỉ có điều không phải là thuộc hạ của Long Quý mà đứng bên cạnh chiếc ghế sofa, rõ ràng Thiên Dư đã đi theo người đàn ông đó.

Tường Ly nhìn thấy Phù Dung ở đây, trong lòng đã sáng như gương. Chắc chắn rằng các cô gái của Hoàng Thiên cũng có mặt tại đây, cộng thêm mấy anh em của Đàm Diệu Minh nữa, chẳng biết mấy người này đã bị Long Quý hành hạ giày vò đến mức nào.

Cô cười khẩy, tiến lên trước, nhưng chưa kịp lại gần Long Quý đã bị đám vệ sỹ chặn lại. Tường Ly liền dừng bước, cách người đàn ông ngồi trên ghế khoảng vài bước chân.

“Long Quý, anh nhân lúc không có Đàm gia ở đây âm thầm giờ mấy trò hèn mạt này thì sao gọi là anh hùng? Tôi thấy anh đổi luôn tên thành Long Rùa đi. À không, chữ ‘Long’ vốn không xứng với anh, đổi thành ‘Trùng’ có được không?”

Giọng Tường Ly thanh lạnh. Lúc cô nói chuyện, vừa hay là lúc tiếng nhạc được vặn nhỏ xuống. Thế nên giọng cô dễ dàng lọt tới tai người đàn ông ngồi trên ghế sofa, từng ngón tay đang đánh nhịp đột ngột dừng lại.

Nghe xong lời này, Long Quý nổi giận, đẩy ngay Phù Dung đang ngồi trên người mình ra. Phù Dung đứng không vững, ngã rạp xuống đất. Tường Ly nhân lúc ấy nhìn qua, sắc mặt đột ngột chuyển lạnh. Khóe miệng Phù Dung có máu, gò má sưng tím lên, xem ra là đã bị Long Quý đánh đập.

Con giận trong người cô bùng bùng dâng lên, đốt cháy hai con mắt, Tường Ly chỉ muốn vung một dao đâm thẳng vào người Long Quý. Nhưng bây giờ ở đây lực lượng của hắn đông đảo, cô làm vậy chắc chắn chỉ chịu thiệt thòi. Lúc này Long Quý tiến lên, gờ tay nắm chặt lấy cổ cô: “Con đàn bà thói tha, mày còn tưởng vẫn còn Đàm Diệu Minh ở bên cạnh mày chắc? Mồm miệng lanh lợi, bình thường mày kiêu căng lắm cơ mà, để tao xem hôm nay mày kiêu căng kiểu gì. Người đâu...”

Đám vệ sỹ bên cạnh đứng im không nhúc nhích.

Long Quý có phản ngượng ngập, ngược lại tới khi Thiên Dư đang đứng bên cạnh chiếc ghế sofa ra hiệu, tay vệ sỹ kia mới tiến lên.

Long Quý chỉ tay vào Tường Ly: “Trói ngay con đàn bà này lại cho tao, nhốt chung với mấy cô em của Hoàng Thiên. Lát nữa để cho anh em thương thức!”

Vệ sỹ vừa định bắt lấy Tường Ly thì cô quát to: “Chúng mày dám động vào tao thử xem!”

Đám vệ sỹ kia kinh sợ trước đôi mắt lạnh run người của cô, sững sờ giây lát không dám tiếp tục. Long Quý thấy vậy chau mày: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Long Quý, anh là cái thá gì mà đứng đây nạt nộ quát mắng? Chẳng qua chỉ là một con giun bị Đàm gia giẫm nát dưới chân mà thôi. Hôm nay tôi tới đây bảo vệ Tề Cương cùng các anh em, đến lượt anh nói chuyện sao?” Tường Ly lạnh lùng quát.

Bị một cô gái quát nạt ngay tại trận, Long Quý dù gì cũng vẫn cần thể diện, nhất thời then quá hóa giận, gờ tay định tát cô một cái. Nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt khí thế bức người của cô, hắn ta liền đổi ý, nụ cười lập tức như ngấm một ý đồ khác: “Tao là con giun bị Đàm Diệu Minh giẫm nát dưới chân, vậy mày là cái gì? Mày chẳng qua cũng chỉ là loại gái nằm bên dưới Đàm Diệu Minh mà thôi. Có khác gì đám tiện nhân bị mua qua bán lại trong Hoàng Thiên này đâu? Đều là một lũ điếm!” Nói rồi, hắn ta vươn tay tới: “Xinh đẹp như vậy sao có thể để đứa khác giành được của hời chứ? Tao cũng muốn ném thử xem con đàn bà của Đàm Diệu Minh có mùi vị gì?”

Một giây sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tay hắn ta còn chưa kịp chạm vào mặt Tường Ly đã bị cô một tay không chế, tay kia lập tức rút con dao Phần Lan ra, nhanh gọn lướt một đường. Lưỡi dao sắc nhọn quét ngang qua cánh tay Long Quý, máu lập tức túa ra đầm đìa. Ngay sau đó cô gờ chân lên đá. Long Quý bị cô đá bay ra xa, người cạ lên sàn, rồi bay về phía chiếc ghế sofa kia.

Cánh tay đầy máu của Long Quý văng lên đôi giày da sáng bóng của người đàn ông, ngay sau đó cả người đập thẳng vào ghế. Hắn ta đau đớn nhe răng thè lưỡi.

Đám vệ sỹ đứng gác bên trong lần lượt đứng khựng lại. Không ai ngờ được một cô gái có thể ra tay nhanh gọn và tàn độc đến vậy.

Long Quý chịu thiệt ngay trước mặt tất cả mọi người, bèn nổi điên lên, đứng dậy định lao về phía Tường Ly.

Bỗng nghe thấy người đàn ông ngồi trên sofa quát khê: “Long Quý.” Long Quý dờ người, không dám hành động khinh suất nữa.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa rít một hơi xì gà rồi nhả ra một làn khói mù mịt. Tiếng nhạc dừng hẳn, cả căn phòng lập tức yên ắng hẳn lại. Thiên Dư ném cho Long Quý một ánh mắt, Long Quý ngay sau khi nhìn thấy ánh mắt đó thì lập tức cúp mắt xuống. Nhìn thấy đôi giày của người đàn ông kia rồi, hắn bỗng chốc thất kinh, cũng mặc kệ cánh tay đang chảy máu của mình, vội vã rút khăn giấy ra, cũng không dám đứng lên mà ngồi xỏm xuống lau sạch vết máu dính trên giày.

Người đàn ông đặt chân xuống, Long Quý lập tức bỏ tay ra, bấy giờ mới tránh cho hắn ta một màn bị giẫm nát tay.

“Cô gái nào vậy? Gan to quá nhỉ.” Trong ghế sofa vang lên một tiếng cười trầm thấp.

Long Quý không dám đứng lên, vẫn quỳ mọp dưới đất: “Là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly. Con dĩ này vẫn luôn cậy có Đàm Diệu Minh chống lưng, không coi trời ra gì.”

Chất giọng vang ra từ ghế sofa có vẻ rất hứng thú: “Ồ? Thú vị đấy. Thiên Dư.”

Thiên Dư giấu hai tay trong ống tay áo, xem ra đã phế thật rồi. Anh ta lạnh lùng ra hiệu cho đám vệ sỹ bên này. Hai tên vệ sỹ lập tức tiến lên không chế Tường Ly, dẫn giải cô tiến về phía trước.

Tường Ly cũng không phản kháng, cô cũng muốn nhìn kẻ chủ nhân đứng phía sau, xem rốt cuộc đối phương là người nào. Cứ như vậy, cô bị kéo tới trước ghế sofa. Còn chưa kịp ngẩng lên nhìn người đàn ông đã bị người ta đá thẳng vào khoeo chân. Hai chân cô mềm oặt, lập tức ngã xụi xuống đất, đầu gối va xuống nền đau đớn. Cô muốn đứng dậy nhưng bà vai đã bị hai tên vệ sỹ ghì chặt.

“Ngẩng đầu lên.” Trên đỉnh đầu vang lên chất giọng uể oải của người đàn ông.

Tóc cô bị đám vệ sỹ túm và kéo ngược lên. Cô đành phải ngẩng cao mặt, theo đà nhìn lên, vậy là đã nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ngồi trên sofa.

Một khuôn mặt rất tuấn tú, lạnh lùng, gian manh, đôi mày rậm, đôi mắt hẹp, là kiểu mặt phong tình điển hình, đọng đưa một chút là có thể hớp hồn phái nữ. Anh ta lười biếng đứng dựa vào đó, trong đôi mắt là vẻ nửa chính nửa tà, giống như một cậu chủ con nhà giàu có ương bướng nghịch ngợm, nhưng cũng lại vì bầu không khí hàm hấp xung quanh mà toát lên một vẻ anh tuấn cao quý.

Rõ ràng là một khuôn mặt khiến con gái không kìm được phải ngược nhìn nhưng lại khiến Tường Ly thờ dốt vì sùng sốt. Cô uống phải một ngụm khí lạnh, ngay sau đó toàn thân vô thức co rụt về phía sau.

Người đàn ông có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy sự hoảng sợ ánh lên trong đôi mắt cô. Anh ta nửa cười nửa thật rít một hơi xì gà. Làn khói trắng từ từ bay ra từ bờ môi mỏng của anh ta. Từng sợi khói như có nanh vuốt, bám lấy khuôn mặt Tường Ly. Nhưng thứ thật sự bám riết cô không buông là ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Anh ta giờ tay ra, ngón tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cằm cô, đôi mắt vừa có nụ cười, vừa có sự sắc bén.

“Long Quý, mày vừa gọi cô ấy là gì?”

Long Quý vội đáp: “Thưa cậu Tôn, cô ta là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly.”

“Tường Ly? Hắn nói em tên là Tường Ly?” Người đàn ông vẫn giữ chặt cằm cô, làm như vừa nghe thấy một chuyện quá đỗi buồn cười. Hắn nhìn cô chằm chằm, một giây sau nụ cười tắt lịm, ánh mắt chuyển sang trầm trầm: “Có phải vậy không?”

Sự âm u bất định của người đàn ông khiến Long Quý không hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì.

Tường Ly thờ dốt đập, nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy khóe môi cô còn run lên từng cơn. Cô không trả lời ngay mà nhìn chằm chằm người đàn ông như nhìn một con quỷ đòi mạng. Người đàn ông cúi thấp xuống, rồi lại rít một hơi xì gà, ngón tay cái giữ cằm cô hơi dùng sức để tách hai bờ môi của cô ra. Rồi anh ta nhả khói vào miệng cô, rồi lại cười nhạt: “Là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, phải không?”

Tường Ly quay phắt đi, né tránh làn khói từ điều xì gà.

Người đàn ông từ từ đứng dậy, ngay sau đó giờ chân đá một cái rất mạnh vào Long Quý, khiến hắn ta kêu hự một tiếng đau đớn. Chỉ nghe thấy người đàn ông trầm giọng nói một câu: “Ban nãy mày chửi ai là đi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Em Gọi Tôi Là Gì?

Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?

Một biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Lần này Long Quý bị đá không hề nhẹ, cả người đập vào chiếc ghế sofa đơn, đầu tới nỗi hất ta nhẹ răng le lười nhưng cũng không dám kêu lên tiếng nào, càng không dám đứng dậy. Hất ta cứ thế cuộn người ngồi sụp dưới đất, trong lòng như có cả cơn sóng dữ tràn qua, không hiểu vì sao câu nói vừa rồi lại đặc tới tới cậu Tôn.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Dư cũng rất sửng sốt, nhưng không dám nhiều lời lên tiếng.

Người đàn ông ra hiệu cho hai tay vệ sỹ đang không chế Tường Ly. Bọn họ buông tay, lùi sang bên cạnh, nhưng cũng đồng thời đoạt lấy con dao Phần Lan trong tay cô như dự liệu trước tương lai.

Tường Ly được anh ta kéo dậy. Bàn tay anh ta giữ chặt gáy cô, rồi anh ta sát lại gần, cúi mặt xuống. Hơi thở phả ra mát rượi, sạch sẽ, có mùi da thuộc và thuốc lá xen lẫn vào nhau, mang theo mùi tấn công nam tính vô cùng mạnh mẽ, cô không xa lạ gì thứ mùi này.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta cất giọng trầm thấp, có nụ cười như tan vào ánh mắt, trông cực kỳ tà mị: “Tường... Chữ cuối cùng là gì vậy?”

Tường Ly không ngẩng lên nhìn anh ta: “Ly trong ‘Lư ly’.”

“Thế à? Giống như đôi mắt em sao?” Ngón tay cái của anh ta cọ nhẹ qua gáy cô: “Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?”

“Nhiều Tôn.” Tường Ly đè nén sự bất an đang cuộn xoáy trong lòng xuống, cuộn chặt bàn tay bên người lại: “Hãy thả Tề Cương và mọi người ra.”

Nhiều Tôn hơi cúi thấp xuống, một tay vẫn giữ gáy cô, mặt gần như để song song với cô, nhìn chằm chằm vào chân mày đuôi mắt, sống mũi bờ môi của cô: “Em gọi tôi là gì?”

Hơi thở của Tường Ly hơi dồn dập, cô chớp mấy mắt: “Nhiều Tôn.”

Nhiều Tôn cười khê: “Lâu lắm không được nghe em gọi tên của tôi rồi.” Dứt lời, anh ta định đặt môi xuống.

Tường Ly lập tức đẩy anh ta ra, đồng thời lùi ra sau vài bước. Hai tay vệ sỹ ban nãy không chế cô lập tức tiến lên giữ chặt bả vai cô. Nhưng không ngờ Tường Ly quay phắt lại, một tay giữ chặt cổ tay của tay vệ sỹ, bấu một cái thật mạnh. Tay vệ sỹ chỉ kịp kêu lên đau đớn rồi buông ngón tay ra, con dao Phần Lan hắt đang cầm vững vàng rơi vào tay Tường Ly. Ngay sau đó Tường Ly giơ chân đá thẳng vào phần hiểm của tên vệ sỹ đó.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhanh tới mức khiến đôi phương không kịp phòng bị. Tên vệ sỹ ôm lấy bộ phận quan trọng, đau đớn liên tục lùi về sau. Tên kia thấy vậy tiếp tục tiến tới. Tường Ly nghiêm mặt lại, con dao trong tay đã sẵn sàng nghênh chiến, bỗng Nhiều Tôn quát lên một tiếng: “Lùi xuống!”

Không phải Nhiều Tôn không nhìn thấy sát khí bùng bùng trong ánh mắt Tường Ly. Anh ta ngồi lại xuống sofa, chép miệng mấy tiếng: “Em tới đây đòi người của Đàm Diệu Minh chỉ bằng một con dao? Cho dù tôi cho em mượn một khẩu súng, em cũng chưa chắc diệt được tung đây người.”

“Không cứu được người của Đàm gia ra khỏi đây, tôi cũng không có ý định sống sót trốn thoát.” Tường Ly một tay vẫn nắm chặt chuôi dao, lòng bàn tay thật ra đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Nhiều Tôn khê nheo mắt lại: “Em có biết những chuyện của Đàm Diệu Minh không? Bao năm nay dã tâm của hắn quá lớn, thế lực hắn nuốt cũng quá nhiều rồi. Chuyện của hắn, một cô gái có thể giải quyết ổn thỏa được sao?”

“Thế lực của Đàm gia có lớn thế nào cũng làm sao lớn bằng vị Thái tử gia của kinh thành đây.” Tường Ly nói: “Ồ bên ngoài, anh ấy ra sao tôi không cần biết. Bây giờ anh ấy không có mặt ở đây, chuyện của các anh em chính là chuyện của tôi.”

Trước khi tới đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều. Người có thể vượt mặt cấp tính để hành động không phải dạng vừa. Thế nên khi nhìn thấy những chiếc xe biển số Bắc Kinh đỗ trong bãi của Hoàng Thiên, cô không quá kinh ngạc. Nhưng sự xuất hiện của Nhiều Tôn quả thật khiến cô bất ngờ. Thậm chí nói là khiếp đảm. Thế nên mọi lời nói hoặc hành động sắc bén thường ngày của cô đều tan thành mây khói. Nhiều Tôn không giống người khác, mọi sự sắc bén và khiếp sợ của cô đối với anh ta đều vô ích. Một khi đối đầu với anh ta, việc duy nhất cô có thể làm chính là cá chết lưới rách.

Nhiều Tôn không phải người trong xã hội đen, anh ta cũng chưa bao giờ dính dáng vào xã hội đen. Trong sơ yếu lý lịch của anh ta, cái tên Nhiều Tôn này chỉ gắn chặt với tập đoàn Hoa Lực. Hoa Lực là một công ty trong nước, kinh doanh chủ lực khoảng sáu lĩnh vực trụ cột, thế nên nói một cách dân dã thì Nhiều Tôn chính là một cậu chủ con nhà giàu.

Thời buổi này mấy kẻ xưng danh cậu chủ đâu có thiếu. Nhưng duy có Nhiều Tôn là không dễ đắc tội. Gia đình có hai đời làm cách mạng, hơn nữa còn là người có thành tích cao. Thế nên danh hiệu đội trên đầu Nhiều Tôn đâu phải là cái danh mà những cậu chủ hay con nhà cách mạng bình thường có thể so sánh được?

Tường Ly không có bản lĩnh lớn đến thế để chọc vào Nhiều Tôn. Nhưng cô cũng không thể hiểu nổi vì sao Đàm Diệu Minh lại đắc tội với thành phần thế lực này. Dù sao thì trời ở trên cao, hoàng đế ở xa, Đàm Diệu Minh xưa nay vẫn phân định rất rõ ràng với thế lực ở thủ đô. Tay của anh ấy cũng chưa từng vươn tới dải đất phía Bắc, sao có thể khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây chứ? Nhiều Tôn nghiêng người dựa vào sofa, giơ tay chống lên mặt, ngón tay cái cọ vào cằm “Cánh tay của Thiên Dư bị chính người tên Tề Cương đó chém phải không? Đàm Diệu Minh làm việc quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, cũng phải có người ra mặt dạy cho hắn một bài học mới được.”

Tường Ly đột ngột nhìn về phía Thiên Dur.

Thì ra Nhiều Tôn cất công tới đây không phải vì Long Quý. Thiên Dur này có bối cảnh gì mà có thể kinh động tới Nhiều Tôn?

“Tất cả các địa bàn của Đàm Diệu Minh đã bị phong tỏa hết rồi. Tề Cương vừa bị anh đánh. Các anh em lúc đó có mặt trong phòng kín cũng đều bị treo ngược ở đây cả.” Tường Ly đứng chờ người ra đó, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên sofa qua thứ nguồn sáng u tối: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

Nhiều Tôn bày ra vẻ thoải mái nhàn nhã, nhưng xung quanh lại rất uy nghiêm. “Bản thân Đàm Diệu Minh đang gặp nguy hiểm, chuyện các địa bàn bị niêm phong chỉ là sớm muộn. Còn về những kẻ ở trên sân khấu kia, chẳng qua chỉ là bị đánh, người ta mất cả cánh tay cơ mà.”

Tường Ly nhìn rất rõ, đúng là chỉ bị đánh, nhưng đánh không hề nhẹ. Nhưng người có thể khiến đám Tề Cương ngơ ngác hơi tàn quả thực không nhiều.

“Nếu em đã muốn ra mặt thay cho Đàm Diệu Minh thì... được thôi.” Nhiều Tôn ngồi thẳng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa: “Lấy tay của họ đền cho Thiên Dur, thế nào?”

Trái tim Tường Ly chợt chao đảo, cô buột miệng: “Không được!”

Nhiều Tôn bật cười, dường như là phì cười vì dáng vẻ của cô, nhưng dường như cũng lại buồn cười vì câu trả lời của cô. Tóm lại anh ta đã cười. Nhưng Tường Ly quá hiểu con người ngày, anh ta cười, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Quả nhiên, anh ta nhìn về phía Long Quý, chậm rãi từ tốn và cao quý: “Tường Ly không vui khi nhìn thấy cảnh chết tay. Vậy chúng ta không chặt nữa. Phải làm sao đây? Tôi cũng cảm thấy làm thế máu me tanh tưởi quá, không hay.”

Long Quý không hiểu bụng dạ của Nhiều Tôn suy nghĩ gì, vừa nghe anh ta nói vậy, tuy trong lòng không thoải mái nhưng hẳn ta cũng không thể trái lệnh của vị thái tử gia này, bèn gật đầu lia lịa: “Tất cả làm theo lời căn dặn của cậu Tôn.”

“Nhưng tôi cũng không thể để các anh cảm thấy áy náy trong lòng.” Điều gì xảy ra lúc trước Nhiều Tôn bóp trong tay, giờ lại được châm lên. Khói trắng bay ngang qua mắt anh ta, đuôi mắt hẹp dài như thêm vài phần sắc lẹm: “Long Quý, anh thường xuyên ra vào mấy chốn ăn chơi. Ở trong xã hội đen, có cách nào có thể xả được nỗi bức tức trong lòng các anh không?”

Trái tim Tường Ly nổi cơn sóng gió.

Long Quý cảm thấy thoải mái hẳn. Hẳn ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế lực của Đàm Diệu Minh bị hủy hoại không đáng sợ. Nhưng một khi danh dự và tiếng tăm của hắn bị hủy hoại thì hắn sẽ sống không bằng chết. Hủy hoại Hoàng Thiên chính là phá tan danh dự của hắn.”

“Ồ? Cách thức ra sao?” Nhiều Tôn có vẻ rất hứng thú.

Long Quý quét mắt nhìn lên sân khấu rồi lại nhìn sang Phù Dung ở bên cạnh, nở nụ cười kỳ lạ và ghê tởm: “Năm xưa khi Hoàng Thiên thành lập, Đàm Diệu Minh đã đặt ra một quy tắc, phạm là đàn em của hắn thì tuyệt đối không được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Cho dù chỉ là khinh miệt họ về mặt ngôn từ cũng sẽ bị trừng phạt nặng nề. Bây giờ chỉ bằng...”

Sắc mặt Tường Ly lập tức tái nhợt đi.

Nhiều Tôn phả một làn khói: “Long Quý, anh cũng không tự nhìn xem trên kia đang là tình trạng gì?”

“Cậu Tôn, tôi có một cách.” Long Quý bò xuống dưới chân Nhiều Tôn: “Một kẻ chịu đánh, một người nhận đòn, như vậy mới thú vị chứ. Tới lúc đó đừng nói là thể diện của những đứa trên đó mất sạch mà ngay cả Đàm Diệu Minh cả đời này cũng đừng hòng ngóc đầu dậy.”

Nhiều Tôn khẽ nhướng mày.

Long Quý nói rõ ràng mọi chuyện một chút: “Mấy cô gái ở tụ điểm của tôi trong tay đều có một thứ.”

Vừa nghe xong câu này là Tường Ly lập tức hiểu ngay. Cô vung con dao sáng quắc lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Long Quý, tao phải giết chết loại bỉ ổi vô liêm sỉ như mày!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Vào Đây Đòi Một Cô Gái

“Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái – Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Long Quý thấy vậy lập tức trốn ra phía sau lưng Nhiều Tôn. Nhiều Tôn ra hiệu bằng một ánh mắt, đám vệ sỹ lập tức lao tới không chể Tường Ly. Tường

Ly giãy giụa không thoát ra được, liền quát lên với Long Quý: “Mày còn là đàn ông không? Nghĩ ra mấy trò hạ lưu để tiện đó để đối phó với Đàm gia, mày là hạng người gì? Mày đúng là loại hèn có mẹ sinh không có mẹ dạy!”

Nghe được mấy lời này Long Quý lại càng tức giận hơn. Nếu không phải vừa bị Nhiều Tôn đá một cú, hẳn ta nhất định sẽ lao tới dạy dỗ Tường Ly một bài. Hoặc có thể hẳn ta sẽ nhân cơ hội này để chiếm đoạt Tường Ly, vì hẳn ta lâu nay vẫn luôn có suy nghĩ đen tối với cô. Nhưng hẳn ta cũng không ngốc, ánh mắt Nhiều Tôn cứ nhìn Tường Ly chăm chăm, hai người này không có chuyện gì mới lạ đó.

Nhiều Tôn nghe thấy Tường Ly một câu Đàm gia hai câu Đàm gia, đầu mày lập tức chuyển lạnh. Long Quý sao không quan sát được, vội nói: “Cậu Tôn, cậu xem...”

“Thiên Dur.” Anh ta lên tiếng.

Thiên Dur tiến lên.

“Cậu là người bị hại, cách thức này có thể khiến cậu trút giận được không?”

“Tất cả cứ nghe theo anh.”

Bấy giờ Nhiều Tôn mới quay sang nhìn Long Quý. Long Quý sợ hãi giật mình, lát sau nghe thấy Nhiều Tôn cười khẩy nói: “Long Quý, anh thật là bi ối đấy.”

Sắc mặt Long Quý tái đi, vào lúc hẳn ta tưởng nhầm rằng mình lại đắc tội người ta thì nghe thấy Nhiều Tôn tiếp tục cất giọng lãnh đạm: “Làm sao để mấy người vui là được.”

Trái tim Tường Ly lạnh ngắt như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua.

“Một thứ” mà Long Quý nói ban nãy Tường Ly hiểu quá rõ. Loại người như Long Quý làm gì có giới hạn gì. Vì muốn kiếm tiền mà thẳng thừng coi những cô gái trong các tụ điểm của mình không khác gì súc vật. Thế nên hẳn giữ một lượng lớn thuốc kích dục hoặc thuốc mê hoặc. Thật ra mấy loại thuốc đó ở nơi nào cũng có, ngoại trừ Hoàng Thiên của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nghiêm cấm Hoàng Thiên sử dụng thứ đó. Anh ấy cho rằng một là sẽ hạ thấp đẳng cấp của Hoàng Thiên, hai là sẽ hại đến các cô gái của Hoàng Thiên. Thế nên đây cũng là lý do các cô gái rất thích được làm việc cho Hoàng Thiên. Chỉ khi ở Hoàng Thiên, họ mới sống đúng nghĩa như một con người.

Quan trọng hơn nữa là Đàm Diệu Minh đã hạ lệnh chết: Không cho phép đàn em của mình được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Anh ấy cho rằng các cô gái ra ngoài kiếm tiền sinh sống đã chẳng dễ dàng gì, chốc chốc lại bị đám thuốc hạ của mình quấy rối, trêu chọc thì sẽ khiến nơi đây mang một sự lạnh lẽo, không có tình người. Đã từng có một vụ sẩy canh gác cho Hoàng Thiên, vì uống rượu say trêu chọc một cô gái đôi ba câu. Chuyện này sau khi đến tai Đàm Diệu Minh, người kia đã bị anh đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi buông một câu: Bảo các cậu canh giữ Hoàng Thiên tức là bảo vệ cho người nhà của mình. Các cậu có ý đồ đòi bại với cả người thân thì có còn là con người hay không?

Từ đó về sau, không một đàn em nào dám khinh miệt các cô gái của Hoàng Thiên nữa. Chuyện này cũng được đồn thổi đi khắp Thương Lãng, không ai không biết. Tiếng tăm và danh vọng của Đàm Diệu Minh cũng nhờ vào những câu chuyện lật vạt này mà mỗi ngày một lớn mạnh.

Thế nên, khi Long Quý cưỡng ép nhét thứ đó vào miệng mọi người, mấy người đàn ông đang ngoi ngóp thở bắt đầu trở nên mạnh như trâu. Khi các cô gái của Hoàng Thiên bị bọn họ lôi lên sân khấu trong tình trạng quần áo xộc xệch, khi tiếng thở thô kệch của đám đàn ông và tiếng khóc vang thấu trời của những cô gái hòa làm một...

Tường Ly liều chết thoát ra, cả người cô gần như phát điên.

Món đồ của Long Quý khác hẳn với loại rượu kích tình mà cô pha chế cho Hoàng Thiên. Thứ kia rõ ràng là thuốc, vừa tổn thương tâm lý vừa tổn thương cơ thể. Rượu của cô sẽ chỉ khiến các cô gái có thêm một mùi hương mê người, nhờ nó mà quyến rũ khách, đồng thời những mùi hương đó cũng có thể làm dịu đi cơ thể và trái tim của họ.

Nhưng bây giờ, Long Quý bắt họ quan hệ không khác gì cầm thú. Những người đàn ông đã bị ép uống thuốc. Họ vốn đã bị thương xương cốt, sau một màn nhục dục này, kích tình qua đi thứ đợi họ sẽ là những vết thương chồng chất lên nhau.

Cô nhìn thấy Tề Cương đè một trong số các cô gái xuống như lang sói. Cô gái giãy giụa gào khóc nhưng vẫn bị Tề Cương giữ chặt. Trên người cô gái toàn là máu, trên người Tề Cương cũng toàn là máu, những vết thương sau màn vận động lại càng bung miệng ra to hơn.

Mất Tường Ly đồ sộ lên. Cô điên cuồng gào thét yêu cầu bọn họ dừng tay, nhưng họ đều đã bị thuốc làm mờ hai mắt, làm sao còn nghe được lời cô nói. Cô muốn lao lên, nhưng cả cơ thể bị ba bốn tên vệ sỹ khống chế, không sao nhúc nhích được. Cô giận, hận chỉ muốn giết chết Long Quý, nhưng cô cũng giận chính mình khi vô dụng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Long Quý ghé sát tới trước mặt Nhiều Tôn: “Cậu Tôn. Thuốc đó của tôi mà cho phụ nữ uống thì càng đã hơn. Hay là để Tường Ly...” Những lời còn lại hẳn ta không nói hết, là đàn ông chỉ cần nghe qua cũng hiểu. Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh hẳn đi: “Cút!”

Long Quý thấy tình hình không ổn, lập tức đứng xa khỏi Nhiều Tôn. Còn Phù Dung bị lôi lên sân khấu mặt mũi đã không còn ra hồn người. Long Quý nhìn thấy bèn nổi cơn lên, kéo Phù Dung về phía ghế sofa, cười bản thủ, định đè lên người cô ấy.

Tường Ly nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, nghe tiếng Phù Dung gọi tên cô. Cô muốn cứu cô ấy, và cả những cô gái ở trên kia nữa. Tiếng khóc hòa cùng tiếng hét. Cũng có cả những người hét gọi tên “Tường gia...” Mỗi một tiếng hét đều như một mũi dùi đâm thẳng vào trái tim cô khiến nó ứa máu.

Còn cả đám Tề Cương nữa, tạm thời chưa nói đến sau khi trải qua chuyện này họ có thể bị mất mạng. Cứ cho là có thể chịu được vết thương thì sau khi tỉnh lại họ còn sống được không?

Tường Ly chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. Mọi sự giằng co và giận dữ của cô đều vô dụng. Hai chân cô mềm nhũn. Đám vệ sỹ cũng buông tay ra. Cô ngã rạp xuống sàn, cả người run lên bần bật. Phần nộ, đau thương và một dự cảm cô không muốn thừa nhận nhưng vẫn thực sự tồn tại: Thời thế đã qua.

Là thời thế của Đàm Diệu Minh đã qua rồi.

“Nhiều Tôn, tha cho họ đi...”

Nhiều Tôn nhìn xuống Tường Ly đang phủ phục dưới chân mình, cười hỏi: “Em đang cúi đầu trước tôi sao?”

“Phải.” Mọi giận dữ của cô hóa thành nước mắt. Tại đây cô không có khả năng đơn thương độc mã. Nếu chỉ có mình cô, cô chấp nhận cùng sống chết với họ.

Nhiều Tôn đứng dậy, đi tới trước mặt Tường Ly. Ánh mắt Tường Ly chạm phải đôi giày da của anh ta, u ám như đôi người thê lương và lạnh lẽo. Nhưng anh ta kéo cô dậy, khi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh ta cười: “Vậy thì đừng đi nữa được không?”

Tường Ly run run miệng, cổ họng như bị tắc nghẹn, một chữ cũng không bật ra được. Ngón tay Nhiều Tôn vuốt lên khuôn mặt cô, lau đi giọt lệ của cô. Trong ánh mắt anh ta cũng có thêm một thứ gọi là xót xa. Anh ta cúi mặt xuống.

Khi đôi môi mỏng gần như sắp chạm vào cô thì có tên vệ sỹ từ ngoài chạy vào, nét mặt có phần hoảng hốt: “Cậu Tôn, Lục Đông Thâm đã tới.”

Động tác của Nhiều Tôn khựng lại, đầu mày lập tức nhú chặt.

Sau khi nghe thấy ba chữ “Lục Đông Thâm”, chẳng hiểu sao con tim Tường Ly như rộng mở, giống như một sợi dây thần kinh căng chặt cuối cùng cũng bung ra. Lại giống như cô vừa được ai đó kéo lên khỏi vực thăm thẳm tối. Nỗi tuyệt vọng đó, bi thương và trợ trợ đó bỗng chốc hóa thành sương khói sau cái tên của anh.

Chính là dự cảm anh đến đây vì cô, nảy nở và sinh sôi một cách tự nhiên, không hề do dự.

Rất nhanh, trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, là tia sáng lọt vào khi cánh cửa lớn được đẩy ra. Bóng dáng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông càng trở nên uy nghiêm giữa quảng sáng ấy.

Quả nhiên là anh đã đến, nhưng chỉ có một mình.

Bên cạnh toàn là các vệ sỹ của Nhiều Tôn, nhưng cũng không ai dám tùy tiện cản anh lại. Cứ như vậy, Lục Đông Thâm tiến lên phía trước, nét mặt có vẻ như rất nhẹ nhàng nhưng lại thể hiện rõ ràng một sự tôn quý giữa bầu không khí hỗn loạn này.

“Lục tổng? Khách quý sao?” Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại: “Hôm nay Lục tổng tới có điều gì chỉ giáo vậy?”

Lục Đông Thâm hoàn toàn tảng lờ mọi tiếng thờ đốc hay tiếng hét ồn ào xung quanh. Anh hơi nhướng mày, cười mà như không cười, thản nhiên nói: “Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái.”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi dừng lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Nhiều Tôn, một chút độ cong ít ỏi còn sót lại trên khóe miệng cũng đã tắt lịm, anh bổ sung một câu: “Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Một Chín Một Mười

Hết cách thôi, thích mất rồi.

Lục Đông Thâm xuất hiện nhẹ nhàng như một con gió, từng câu từng chữ nói ra cũng thản nhiên như không. Nhưng mỗi câu mỗi chữ đặt xuống lại tích tụ thành một cơn mưa gió bão bùng, khiến người ta không kịp phòng bị.

Nhiều Tôn hơi nhíu mày, rồi bỗng nhiên cười khẩy, có vẻ như định lấy nhu khắc cương: “Ồ? Hóa ra trong số các cô gái ở Hoàng Thiên có người vừa mắt Lục tổng.” Ngay sau đó, anh ta lạnh lùng quát: “Long Quý!”

Long Quý giật nảy mình, vội vàng xách quần tiến lên. Nhiều Tôn không nhìn hắn ta, mà nhìn thẳng về phía Lục Đông Thâm: “Làm ăn kiểu gì vậy? Cô gái Lục tổng ưng ý mà anh cũng dám bắt lên kia à?”

“Dạ?” Long Quý sững người.

“Lục tổng, chỉ bằng anh tự tên lên đó xem sao.” Nhiều Tôn cười: “Lần đầu tôi đến, thật sự chưa hiểu lắm về các cô gái ở đây. Nếu có chỗ nào đắc tội với Lục tổng, coi như tôi xin lỗi anh.”

Lục Đông Thâm hiểu quá rõ, anh ta đang chơi trò đánh Thái cực quyền*, mỉm cười nhưng không nói tiếp câu chuyện đó. Ánh mắt anh vững vàng nhìn xuống: “Tuồng Ly, qua đây.”

Tiếng gọi đó khiến cả cơ thể và trái tim của Tuồng Ly đều run lên, cô giống như một người phải đi giữa đêm tối quá lâu đến mức lạc lối, và bỗng nhiên nhìn thấy ánh lửa lập lòe phía xa xa, để cô biết được anh thực sự đến đây vì cô.

Có biết bao nhiêu lần cô rơi vào khốn cùng, Đàm gia cũng cứu cô thoát khỏi cơn hoạn nạn như thế. Đáng lẽ cô đã phải quen với những cảnh mưa máu gió tanh như vậy. Nhưng hôm nay, người đàn ông này vì cô mới tới, đây là một cảm giác cô chưa từng có. Dường như tất cả mọi hiểm nguy đều có thể tan biến hoàn toàn giữa đôi mắt bình yên như mặt biển lớn của anh. Không phải là cảm kích tới rơi nước mắt, mà còn hơn cả cảm kích tới rơi nước mắt.

Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại, có một chút nguy hiểm đang từ từ dâng lên. Qua đôi mắt anh ta, qua khuôn cằm hơi căng ra và qua bàn tay giữ chặt Tuồng Ly không buông. Tuồng Ly vùng vẫy, cánh tay của anh ta lại càng giữ chặt hơn.

Lục Đông Thâm thấy vậy cũng không tức giận. Anh từ từ tiến tới, giữ khoảng cách chỉ bằng một cánh tay với Nhiều Tôn. Hai người đàn ông chiều cao tương đương, đều khá vạm vỡ, giống như hai ngọn núi sừng sững hoàn toàn có thể khiến Tuồng Ly ngộp thở. Nhưng thứ thật sự đang xoay vòng giữa hai người đàn ông lại là nụ cười như ẩn giấu một lưỡi dao bên trong, biến hóa khôn lường. Là sự điên cuồng và tranh giành chém giết giữa hai người đàn ông lạnh lẽo núp sau sự bình thản bên ngoài.

Một tập đoàn thương mại xuyên quốc gia, một Thái tử gia vừa có tiền vừa có quyền. Cả hai đều không dây dưa với xã hội đen. Cả hai đều là những người đã mòn gối trên thương trường và quan trường. Thế nên cách cư xử, tác phong dĩ nhiên sẽ khác hẳn với Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm nhìn vào mặt Tuồng Ly, ánh mắt và bờ môi đều toát lên nụ cười nhẹ như gió thoảng: “Sao em lại đắc tội với cậu Tôn thế?”

Tuồng Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm giơ cánh tay dài của mình ra giữ lấy cánh tay cô. Một giây sau, anh dùng sức, cả người cô loạng choạng đổ về phía trước. Còn Nhiều Tôn cũng hoàn toàn không ngờ được anh lại dám thẳng thừng cướp người trong tay anh ta. Khi anh ta định có hành động đáp trả thì Tuồng Ly đã sượt ngang qua đầu ngón tay anh ta, bị Lục Đông Thâm kéo về.

Mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh. Chỉ ít thì Tuồng Ly vẫn còn đang choáng váng. Khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Lục Đông Thâm. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chỉ có thể chạm tới khuôn cằm và bờ môi hơi mỉm lại của anh.

Nhiều Tôn đâu phải người dễ chịu thiệt thòi. Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là phải giằng lại. Nhưng suy nghĩ ấy vừa hiện lên, Lục Đông Thâm đã lên tiếng: “Cậu Tôn, cô gái của tôi bình thường được tôi chiều quá hóa hư. Hôm nay đã đắc tội với cậu Tôn rồi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.”

Câu nói ban nãy của Nhiều Tôn đã được Lục Đông Thâm hoàn trả lại đúng cho chủ nhân của nó.

Tuồng Ly yên lặng nép trong lòng anh, không dám nhúc nhích, thực chất trong trái tim như đang tràn qua một cơn sóng dữ. Trông anh bề ngoài có vẻ thoải mái tự nhiên, thực chất cánh tay đang ghim cô rất chặt. Thì ra, trong cuộc đấu với Nhiều Tôn, bản thân anh cũng nâng cao tinh thần cảnh giác lên 120%.

Khuôn mặt cô gần như cọ sát vào ngực anh. Mùi hương của người đàn ông thông qua lớp áo sơ mi len lỏi vào từng hơi thở của cô. Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, bật ra từ lồng ngực, hệt như từng tảng đá lớn rơi xuống. Nhiều Tôn tỏ thái độ khó chịu với lời tuyên bố ngang nhiên của Lục Đông Thâm, sắc mặt anh ta chuyển lạnh: “Cả đất Thương Lãng này đều biết cô ấy có quan hệ với Đàm Diệu Minh, sao đã thành cô gái của anh rồi?”

Lục Đông Thâm thân nhiên đáp: “Hết cách thôi, thích mất rồi.”

Trái tim Tuồng Ly run lên.

Nhiều Tôn cười: “Vậy nếu tôi cũng nhìn trúng cô ấy thì sao?”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm cười mà như không cười. Anh cúi đầu xuống, đưa tay nâng cằm Tuồng Ly lên, làm ra vẻ như đang ngắm nghía: “Khuôn mặt này của em đúng là giới gây họa đấy. Nhất quyết ép tôi và cậu Tôn đây kết thù sao.”

Tuồng Ly nhìn thẳng vào mắt anh, muốn phán đoán xem lời anh nói câu nào là thật, câu nào là giả. Ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt anh vẫn sâu như biển khơi, nhưng khi nhìn cô chăm chú lại như chất chứa một nụ cười, như thả vào trong chút ánh sáng, như có thêm đôi phần phong tình, lại như vo vụn một nét dịu dàng giống như ánh mình bình của đất Giang Nam.

Nhưng câu “kết thù” kia không thể tùy ý nói ra. Những người làm kinh doanh sợ nhất chính là kết thù. Khác hẳn với trong xã hội đen, sau một màn đánh đánh giết giết, quay về ai lại lùi về địa bàn của người ấy, sống chết không qua lại. Còn thương trường lại như chiến trường, vòng vèo qua lại kiểu gì cũng chạm mặt nhau. Anh thật sự định kết thù với Nhiều Tôn ư?

Quả nhiên, Nhiều Tôn lên tiếng: “Xem ra hôm nay Lục tổng chuẩn bị tinh thần để trở mặt rồi.” Anh ta cười khê: “Nghe nói Lục tổng vừa được điều chuyển tới đảm nhận Skyline. Làm ăn kinh doanh tại thị trường trong nước không đơn giản đâu. Mấy tay hòa thượng mới tới muốn đọc thuộc cuốn kinh này đâu có phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa tôi cũng nghe nói Lục Môn là nơi lăm lăm hùm cạp beo, e rằng Lục tổng sống trong đó cũng không dễ dàng gì.”

Câu nói này Tường Ly nghe hiểu. Lục Đông Thâm dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn. Anh bình tĩnh tiếp chiêu: “Nghe nói tập đoàn Hoa Lục đang tích cực mở rộng làm ăn với nước ngoài, chủ yếu tập trung vào lĩnh vực nguồn năng lượng. Trùng hợp thay, Lục Môn cũng được coi là cây cao bóng cả trong ngành này. Nhưng điều không may là Lục Môn lại có kinh nghiệm làm ăn ở thị trường nước ngoài nhiều hơn Hoa Lục. Cậu Tôn ở Hoa Lục đúng là đứng dưới một người đứng trên vạn người. Chỉ không biết, nếu phải độc lập ra nước ngoài lăn lộn thị trường, liệu có thể đứng độc lập một mình chịu trách nhiệm được không?”

Từng câu từng chữ cũng sáng lóe lên như lưỡi dao, quét qua quét lại như chứa đựng cả một trời bão tố. Tường Ly đã trải qua nhiều sóng gió, cô hiểu rõ cuộc đối thoại của hai người này tưởng chừng chẳng có gì quan trọng, nhưng ngầm kỹ lại cảm thấy rét buốt sống lưng.

Một người là Nhiều Tôn, nắm giữ quyền thế ở thủ đô, muốn bóp chết một tập đoàn Skyline vừa chân ướt chân ráo tiến vào Trung Quốc là một chuyện dễ như trở bàn tay. Không cần biết phía sau lưng Skyline là cả Lục Môn. Chỉ cần anh ta muốn thì anh ta cũng có thể chặt đứt tương lai xâm nhập vào nội địa của Lục Môn trong lạng lẽ.

Một người là Thái tử gia của Lục Môn, có một kinh nghiệm làm ăn giao thương với nước ngoài vô cùng mạnh. Đối với một Hoa Lục đang muốn giành giật thị trường nước ngoài nhưng lại không có quá nhiều kinh nghiệm, anh cũng hoàn toàn có quyền sinh quyền sát. Không cần biết lực lượng của Hoa Lục trong nước hùng hậu cỡ nào. Chỉ cần anh muốn, anh có thể thần nhiên lợi dụng nguồn tài nguyên ở nước ngoài để đánh cho Hoa Lục trở tay không kịp.

Hai người đàn ông, kẻ tám lạng, người nửa cân. Cuộc đấu này một khi thực sự bắt đầu, chưa thể biết chắc ai sẽ là người nắm thế thượng phong.

Thế nên, từ giây phút này, Tường Ly mới thực sự hiểu cái gọi là: Giang hồ có quy tắc của giang hồ, thương trường có luật lệ của thương trường.

Bầu không khí rơi vào căng thẳng.

Nhiều Tôn và Lục Đông Thâm không ai lên tiếng nữa. Cả hai đều đang đối đầu, đang tự cân nhắc. Một người con gái rất có thể làm dấy lên cuộc chiến tranh giữa những người đàn ông, nhưng thứ mà người đàn ông đắn đo trong quá trình chém giết lại không chỉ đơn thuần là một người con gái.

Long Quý vốn định nịnh bợ Nhiều Tôn. Hắn ta dẫu sao cũng là kẻ sành sỏi giang hồ, thà đắc tội với người làm ăn chứ cũng không muốn chọc vào dân quan chức. Thấy vậy, hắn ta muốn giải vây cho Nhiều Tôn. Hắn ta tiến lên, quát nạt đám vệ sỹ: “Cậu Tôn làm việc còn cần người khác đứng đây chỉ trở hay sao? Đứng ngay ra đó làm gì? Còn không khăn trương dọn dẹp mấy kẻ thừa...”

Lục Đông Thâm bất ngờ bóp chặt cổ Long Quý. Ngón tay gầy của anh rất khỏe, khiến tất cả những lời Long Quý định nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng, xuống không được mà lên cũng chẳng xong...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chúng Ta Còn Ngày Rộng Tháng Dài

Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.

Hành động đầy bất ngờ của Lục Đông Thâm khiến tất cả những ai có mặt ở đó đều phải đề cao cảnh giác. Tường Ly sững sờ khi nhìn thấy cảnh ấy. Bởi vì khoảng cách quá gần, thế nên cô có thể nhìn rõ lúc này gương mặt Long Quý đỏ rực đến mức nào, những đường gân xanh trên trán gồ rõ lên đến mức nào. Cô gần như không còn nghe thấy tiếng thở của Long Quý nữa. Hắn ta chỉ có thể ngáp ngáp thở bằng miệng, hai tay giãy giụa vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Chính vì thế, cô mới cảm nhận được rõ ràng bàn tay Lục Đông Thâm khỏe đến mức nào, khiến người ta nhìn mà cũng tim đập chân run.

Nhiều Tôn đích thực không ngờ được Lục Đông Thâm sẽ làm vậy, nhưng sắc mặt anh ta cũng không quá nhiều thay đổi. Anh ta để mặc cho anh bóp cổ Long Quý, đến khi sắc mặt Long Quý từ trắng nhợt chuyển sang tím ngắt.

Thiên Dư tiến lên, ánh mắt ít nhiều có phần bất an. Nhiều Tôn từ tốn giơ tay ngăn Thiên Dư lại. Thiên Dư đành tiếp tục lùi vào bóng tối.

Sự chống cự của Long Quý từ kịch liệt chuyển sang chậm dần, ánh mắt cũng bắt đầu mờ dần rồi rục. Đúng vào lúc Tường Ly lo lắng không biết Lục Đông Thâm có bóp chết hắn ta không thì anh buông tay. Long Quý oạt người ngã xụi xuống đất, một giây sau như một giọt ngớt phải một ngụm khí, hắn ta ho khan dữ dội.

Không khác gì vừa từ âm phủ trở về.

Lục Đông Thâm có thể kiểm soát sự sống chết của Long Quỷ một cách vừa phải.

Tường Ly nhìn thấy trên cổ Long Quỷ xuất hiện một vết đỏ, trông rất kinh người. Long Quỷ rõ ràng là bia đỡ đạn điển hình. Lục Đông Thâm dùng hành động này với mục đích cảnh cáo Nhiêu Tôn. Mặc dù đây là chiến trường chính của anh ta nhưng Lục Đông Thâm cũng không sợ anh ta đâu. Và anh cũng đang cảnh cáo tất cả những kẻ có mặt ở đây, không một kẻ nào có tư cách đứng trước mặt khoa tay múa chân với anh.

Sau khi buông tay, Lục Đông Thâm cũng không đoái hoài tới Long Quỷ ngã dưới đất nữa, anh chỉ lãnh đạm buông một câu: “Rác tai!”

Nhiêu Tôn khẽ neho mắt lại. Long Quỷ vẫn đang ra sức thở. Giây phút thiếu khí vừa rồi gần như lấy mạng hắn ta.

“Nghe nói trước đây Lục tổng cũng đã đấu với Đàm Diệu Minh từ ngoài sáng vào trong tối nhiều phen, quả nhiên đã học được thủ đoạn ra tay tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh.” Nhiêu Tôn cũng không có ý giành lại Tường Ly nữa. Anh ta quay ngược lại, ngồi xuống sofa, vẫn nhàn nhả và gian tà dựa vào ghế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối: “Tôi không thích có kẻ ra vẻ ta đây trước mặt tôi, ghét ồn ào.” Rồi anh nói tiếp: “Trên thương trường có quy định của thương trường, vậy thì trên giang hồ cũng có thể dùng quy tắc của giang hồ. Nếu kẻ này đã sống trong giang hồ thì việc chơi chiêu với hắn là thích hợp nhất.”

Nhiêu Tôn cũng chẳng quan tâm tới sự sống chết của Long Quỷ, anh ta vắt hai chân vào nhau: “Hôm nay Lục tổng tới đường đột quá, lại đưa ra lời đề nghị quá đáng. Tôi không thể chấp nhận được. Không cùng đường không còn chuyện gì để nói. Lục tổng, mời anh về cho.”

Lục Đông Thâm không tức giận: “Tôi làm ăn bao nhiêu năm nay đã nuôi một thói quen không tốt, thích cưỡng ép người khác. Hôm nay, tôi nhất định phải đưa Tường Ly đi. Đường đột cũng được, quá đáng cũng chẳng sao. Cậu Tôn, đặc tội rồi!”

Cổ tay áo bị ai giật giật.

Anh cúi xuống.

Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Còn Tề Cương và mọi người...” Bây giờ cô rất lo cho vết thương của họ. Cả những cô gái đang nằm trên kia nữa. Mỗi một tiếng kêu của họ đều như khiến trái tim cô rỏ máu. Cô biết Lục Đông Thâm không có nghĩa vụ cứu giúp người của Đàm Diệu Minh. Nhưng bây giờ tia hy vọng duy nhất của cô chỉ có anh thôi.

Lục Đông Thâm chăm chú nhìn cô. Trên đỉnh đầu là cả một quảng sáng lúc sáng lúc tối rọi xuống. Anh nở nụ cười nửa đùa nửa thật. Ánh mắt cô ra chiều xuống nước, rồi cô mấp máy: “Xin anh đấy.”

Bờ môi anh lập tức về nên một đường cong dịu dàng.

Nhìn thấy vậy, Tường Ly thờ phào.

Lục Đông Thâm nhìn về phía Nhiêu Tôn, cười khó xử: “Cậu Tôn nghe thấy rồi đấy? Con gái được chiều quá là không coi phép tắc ra gì. Nhưng hết cách thôi. Ai bảo tôi bây giờ đã ngã vào miền dịu dàng rồi, không ra được nữa. Có vô phép vô tắc hơn nữa cũng đành kệ cô ấy, chỉ để đôi lầy nụ cười của người đẹp.”

Nhiêu Tôn cười khẩy: “Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Đặc biệt phải kể đến cậu cả nhà họ Lục, mười năm như một, chưa ngày nào nghe thấy một tin đồn tình cảm nào hết. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.” Anh nắm anh ta dần dần chuyển lạnh: “Chỉ có điều, hôm nay tôi không mở cánh cửa này ra, Lục tổng cũng chưa chắc được như ý nguyện. E là phải khiến người đẹp trong lòng anh thất vọng rồi.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm từ tốn nói.

Người vệ sỹ anh vừa đưa vào tiến lên, cúi xuống nói một câu vào tai Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn nghe xong, đôi môi hơi mím lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Lục Đông Thâm có vẻ sa sầm lại.

Sau khi tay vệ sỹ kia lùi qua bên cạnh, Lục Đông Thâm cũng nói thẳng: “Đàm Diệu Minh bây giờ đang rơi vào cảnh nhà nát người người hôi của. Thế nên chuyện này cậu Tôn tới cũng là lẽ thường tình. Bạch đạo phải tiêu diệt thế lực của hắc đạo, làm kiểu gì cũng không quá đáng. Tôi là người làm ăn, e là cậu Tôn cũng không có bản lĩnh nhân chuyện lần này mà động vào tôi đâu. Nếu cậu thật sự định làm một trận âm ỉ tại địa bàn của Đàm Diệu Minh, e là chính cậu Tôn cũng khó thu dọn cục diện này lắm.”

Khuôn mặt Nhiêu Tôn lạnh ngắt đi: “Lục Đông Thâm, tôi ghét nhất là có kẻ động vào cái vẫy ngược của tôi đấy.”

“Thế nên tôi kính cậu Tôn ba phần.” Lục Đông Thâm buông Tường Ly ra, đi tới trước mặt Nhiêu Tôn. Giữa hai người họ là một bàn rượu, bên bàn có đĩa rượu. Anh nhắc một chai trong số đó lên, mở ra rồi ra hiệu: “Người, tôi phải đưa đi hết. Chai rượu này tôi sẽ uống, coi như đền tội với cậu Tôn.”

Tường Ly cứng đờ người lại. Rượu ở Hoàng Thiên chưa bao giờ là rượu nhẹ. Mà Lục Đông Thâm lại xách lên cả chai, anh thậm chí còn không dùng cốc, cứ thế ngửa đầu uống cạn. Khi đối phó với Skyline, cô từng điều tra về anh, tuy thông tin rất ít nhưng có một điểm mà mọi người rất chắc chắn.

Ngoài việc không gần gũi phái nữ ra, khi tiếp khách anh chưa bao giờ mời quá ba ly rượu.

Một câu nói không thể đơn giản hơn là đủ để thể hiện địa vị của anh trên thương trường hiện giờ. Chỉ có người khác được mời anh, làm sao đến lượt anh mời người khác.

Một câu nói đến cô còn từng nghe, Nhiều Tôn chắc chắn cũng phải biết.

Quả không sai, sắc mặt Nhiều Tôn càng ngày càng nặng nề.

Rất nhanh, chai rượu đã thấy đáy. Lục Đông Thâm dốc ngược chai rượu xuống, không còn một giọt. Sau đó anh đảo ngược lại, đập nắp, đặt chai rượu xuống bàn.

Từ góc độ của Tường Ly không nhìn được biểu cảm của Lục Đông Thâm. Anh chỉ để lại cho cô một tấm lưng rộng lớn, cả người anh chìm trong bóng tối. Nhưng chỉ cách vài bước chân, cô vẫn cảm nhận được một sự chân thực và an toàn.

Nét mặt của Nhiều Tôn tuy đã khuất trong bóng tối nhưng nhìn qua vẫn khá sắc nét. Vì chai rượu kia, Lục Đông Thâm ngoài mặt giữ hết thể diện cho anh ta, thực ra đang dồn anh ta vào góc chết. Xét về bối cảnh trong nước, Lục Môn phải nhường Hoa Lực ba phần. Còn xét về bối cảnh nước ngoài, Hoa Lực phải nhường lại Lục Môn ba phần. Bây giờ, Lục Đông Thâm kính anh ta cả một chai rượu, nếu Nhiều Tôn còn không nể tình, vậy tức là ngang nhiên đưa quan hệ lợi ích giữa hai tập đoàn tới điểm băng.

Anh ta nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm, hai người như đang ngắm đối đầu.

Lát sau, Nhiều Tôn bỗng dưng bật cười, dáng vẻ băng nhắng thiếu nghiêm túc, nhưng lời nói lại sắc bén, quyết không chịu thua: “Hay lắm, Lục tổng rất rộng rãi. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

Tường Ly chỉ đợi Nhiều Tôn lên tiếng. Nghe xong câu này, mọi bất an trong cô cũng tan thành mây khói, cô lao thẳng lên sân khấu.

Long Quý có lẽ không ngờ Nhiều Tôn lại đồng ý thả người, nhưng cũng không dám nhiều lời thêm. Ngược lại là Thiên Dư quả thực không nhịn được, bèn tiến lên nói nhỏ: “Đám người này không thể thả được, một khi thả ra...”

Nhiều Tôn chặn họng Thiên Dư lại, cổ tình quát nạt: “Lục tổng đã đích thân đền tội rồi. Sao hà, thể diện lớn như vậy vẫn còn trả được món nợ ảm ức của cậu sao?”

Thiên Dư cúi đầu: “Em không dám.”

Lục Đông Thâm nghe xong, ung dung cười: “Cảm ơn cậu Tôn đã chấp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Cũng Liên Quan Tới Anh

Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?

Muốn đưa đám Tề Cương đi không phải là chuyện dễ dàng.

Một là trên người họ đang có vết thương, hai là họ đã bị ép uống thứ thuốc của Long Quý. Thế nên khi Tường Ly lao lên sân khấu, kéo từng đôi nam nữ đang quần bên lấy nhau ra, cô bỗng trở thành mục tiêu công kích của đám đàn ông. Nhất là Tề Cương, hơi thở như bò, nhìn Tường Ly chăm chăm như nhìn một miếng thịt chuẩn bị được dâng lên tận miệng. Ánh mắt phóng ra một thứ dục vọng lồ lộ, làm sao còn giữ được thái độ tôn kính e dè thường ngày.

Cậu ta vừa nhào về phía cô, bàn tay lớn vừa bắt được bả vai cô, cô đã lợi dụng thân hình thấp bé của mình, né ra sau lưng cậu ta, nâng cánh tay huých mạnh vào gáy cậu ta. Tề Cương cứ thế ngã xụi xuống đất.

Eo cô lại tiếp tục bị một gã đàn ông thô kệch khác ôm chặt. Tường Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm lao tới, mạnh mẽ giữ chặt lấy cổ tay của người kia, rồi tung một cú đấm. Người ấy kêu lên một tiếng rồi ngã gục.

Rất nhanh, có thêm bảy tám người thân thủ nhanh nhẹn khác lao lên, khống chế những người đàn ông đang mất kiểm soát vì thuốc. Tường Ly nhìn rất rõ, đó không phải người của Nhiều Tôn.

Họ đưa Tề Cương và mọi người ra khỏi Hoàng Thiên, lặng lẽ không một tiếng động nhưng rất gọn gàng dứt khoát. Các cô gái cũng được phép thoát khỏi đây. Phù Dung bị Long Quý hành hạ khá thê thảm. Khắp người từ trên xuống dưới toàn là vết cào vết cào, máu tứa ra từ nhiều chỗ. Lúc Tường Ly diu được cô ấy dậy, cô đánh mắt về phía Long Quý, ném cho hắn ta một ánh nhìn tưởng chừng chỉ muốn moi tìm rút ruột hắn ta ra.

Long Quý vừa ngẩng lên, bắt gặp phải ánh mắt của Tường Ly, lập tức hoảng sợ đến run rẩy.

Vào lúc sắp rời khỏi Hoàng Thiên, Nhiều Tôn gọi giật Tường Ly lại. Anh ta đi tới trước mặt cô, cúi xuống, môi gần như cọ qua má cô rồi đặt vào vành tai: “Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?”

Sống lưng Tường Ly chợt cứng đờ lại.

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng ngay gần đó, ngữ khí cũng nhạt nhòa như ánh mắt: “Chúng ta đi thôi.”

Anh phá vỡ gông cùm Nhiều Tôn đang vây bọc lấy cô, rồi ung dung kéo cô ra khỏi vực sâu.

Ra khỏi Hoàng Thiên rồi, Tường Ly mới hiểu ra ban nãy Nhiều Tôn bắn khoả, do dự chuyện gì. Bãi đỗ xe lúc trước đã đông đúc rồi giờ lại càng chật chội hơn, thậm chí các xe còn đỗ tràn ra trước cửa lớn của Hoàng Thiên.

Là cuộc đối đầu giữa hai nhóm vệ sỹ.

Rõ ràng, sau khi cô đến, lại xuất hiện thêm một tốp vệ sỹ khác. Người nào người nấy tay chấp sau lưng, đứng nghiêm trước ô tô, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, số lượng không hề ít ỏi. Chỉ ít thì có thể đối chọi lại với số lượng người Nhiều Tôn đưa đến đây.

Đều là người của Lục Đông Thâm.

Bất luận là Nhiều Tôn hay Lục Đông Thâm, thật ra đều không chiếm ưu thế ở Hoàng Thiên. Dẫu sao đây cũng không phải địa bàn của họ. Nhưng so với Lục Đông Thâm, Nhiều Tôn phải lo lắng nhiều hơn một phần. Một khi hai bên giao tranh, người của Đàm Diệu Minh rất có thể cũng thừa cơ rồi ren đề xông lên. Nước xa không cứu được lửa gần. Đây cũng là nguyên nhân sau khi cân nhắc nhiều điều, Nhiều Tôn đã đồng ý thả họ đi.

Giữa một đám người mặc đồ đen, có một người đàn ông tiến lên. Anh ấy ăn vận rất thoải mái, khuôn mặt tươi sáng, mang khí khách của một người đàn ông phương Bắc. Lục Đông Thâm giới thiệu với Tường Ly: Dương Viễn, Phó tổng giám đốc Tập đoàn Skyline.

Lúc này Tường Ly còn quan tâm tới ai khác được. Cô chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi. Ngược lại, Dương Viễn thấy người cô đầy máu, bèn ngạc nhiên hỏi: “Thế này là sao? Vị thái tử gia trong kia còn chơi dao hả?”

Tường Ly vẫn đang diu Phù Dung sống dở chết dở, bản thân cũng mệt mỏi đứt hơi, cố nói một câu: “Máu của người khác.”

Bấy giờ Dương Viễn mới nhìn kỹ lại cô gái đứng trước mặt mình.

Nếu nhìn thoáng qua chỉ có ấn tượng là cô rất đẹp, giống hệt như người trên bức ảnh. Đó là một vẻ quyến rũ như tan vào xương cốt. Nhưng sau đó lại bị nét khí khái trên gương mặt cô khuấy phục. Khi cô lên tiếng, biểu cảm lại xa cách lạnh lùng, giống hệt một bông hoa hồng rướm máu.

Dương Viễn nhìn người rất chuẩn. Đợi Tường Ly diu Phù Dung lên xe rồi, anh ấy mới kéo tay Lục Đông Thâm: “Hong nhan họa thủy. Đông Thâm, cậu đừng có mà đâm đầu chết trong đó.”

Điều người từ ngàn dặm xa xôi tới đây, trông có vẻ như muốn đối đầu với người của Nhiều Tôn, thực chất lại để giành giật người con gái của Đàm Diệu Minh. Dương Viễn chỉ lo Lục Đông Thâm đánh mất sự bình tĩnh và lý trí vốn có của mình, nên buộc phải nhắc trước một câu.

Tề Cương và mọi người được đưa đến bệnh viện. Các cô gái khác của Hoàng Thiên được các bác sỹ đưa đi chăm sóc vết thương. Vết thương của Phù Dung không hề nhẹ. Tối khi Tường Ly qua kiểm tra mới biết, tên biến thái Long Quý đó vì căm hận Đàm Diệu Minh, căm hận Phù Dung nhảy qua Hoàng Thiên nên trước khi cô kịp tới nơi đã hành hạ cô ấy rất nhiều.

Ngoài những vết cào cấu, còn có vết bồng của đầu thuốc lá, toàn vào những chỗ da thịt non mềm, ví dụ như khoeo chân, thậm chí là nơi kín đáo.

Tường Ly nhìn cả một phòng toàn là các cô gái bị thương, rồi Tề Cương cùng các anh em thì hôn mê bất tỉnh. Cô bất ngờ không phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi như trước. Cô chỉ đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngón tay gõ từng nhịp, từng nhịp lên con dao Phần Lan đặt ở eo.

Dương Viễn nhìn thấy cảnh ấy mà ruột gan run lên, cũng không quan tâm đây mới chỉ là lần đầu gặp mặt, bèn tiến lên nói: “Cô Tường, nếu cô cảm thấy phần nộ thì cứ hét to lên. Chúng ta đang yên đang lành đừng đụng dao kiếm được không?”

Tường Ly không đoái hoài tới anh ấy. Cô nhìn xuyên qua tấm kính, rơi xuống vườn hoa ngoài cửa sổ, nhìn những tia nắng đang nhảy nhót trên những cành dương liễu rồi rơi xuống bãi đất trống phía xa xa. Ánh mắt lạnh lẽo và buốt giá.

Chính là ánh mắt mà một cô gái bình thường không bao giờ có được, mới khiến Dương Viễn lo lắng.

Lục Đông Thâm để mọi người ở lại trong bệnh viện. Qua một hồi kiểm tra, các cô gái không có gì đáng ngại. Nhưng tình trạng của Tề Cương và các anh em không tốt lắm. Họ bị đánh quá nặng, lại rồi phải chịu kiểm soát của thuốc và trải qua một giai đoạn quan hệ tình dục, buộc phải nhập viện quan sát thêm.

Tường Ly quyết định quay về nhà một chuyến.

Lục Đông Thâm vẫn ngồi yên trong xe. Anh uống chai rượu đó có hơi vội, lúc ở Hoàng Thiên còn đã xông lên đầu rồi, nhưng bị anh cố bình tĩnh để

xuống. Bây giờ đầu óc cứ văng vất quay mòng mòng. Cảnh Ninh sợ anh có chuyện gì, ép anh uống hết cốc trà giải rượu này đến cốc trà giải rượu khác.

Trông thấy Tường Ly đi ra, Lục Đông Thâm ra hiệu cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh xuống xe, nói mấy câu với Tường Ly. Cô nhìn vào trong xe một cái rồi bước đến.

Sau khi lên xe, cô đóng cửa xe lại. Xung quanh không còn những ánh mắt hoặc là nghi ngờ hoặc là dò xét nữa. Cảm xúc tuyệt vọng và bi thương từ lúc đặt chân vào Hoàng Thiên cho tới bây giờ đến bệnh viện là phần nộ và bất lực, tất cả đồng loạt dâng lên như thủy triều.

Cô co hai chân lên, vòng tay ôm lấy hai chân, vùi toàn bộ khuôn mặt vào đầu gối, từ trái tim đến cơ thể đều run lên bần bật, muốn không chế cũng không kìm nén nổi. Lục Đông Thâm dựa ra sau ghế. Trà giải rượu đúng là đã giúp anh tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng mùi rượu xung quanh vẫn khá đậm, lấp đầy cả không gian.

Anh vòng cánh tay kéo bàn tay của cô qua. Bàn tay của cô lạnh ngắt, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều không có một chút nhiệt độ nào.

Khi người đàn ông nắm chặt tay lại, Tường Ly mới cảm giác có một chút ấm áp đang lan tỏa, là nhiệt độ của lòng bàn tay anh. Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn anh rất lâu rồi hỏi: “Anh thế nào rồi?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm mơ màng như vẫn còn say, nhưng chưa đến mức mất kiểm soát. Anh nói một câu “Không sao”. Tường Ly nghĩ anh uống cả một chai rượu lớn như thế, không sao mới lạ đó. Thấy trà giải rượu của Cảnh Ninh vẫn để bên cạnh, cô rót một cốc định để anh uống tiếp.

Nhưng tay cô run quá dữ dội, nước trà liên tục bắn ra ngoài. Cô không kiềm chế được. Lúc này đây, so với Lục Đông Thâm, cô còn giống một người vừa nốc rượu hơn.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm thở dài một tiếng, rồi giờ tay lấy lại chiếc cốc trong tay cô, đặt sang một bên. Anh theo đà kéo tay cô qua, nắm chặt: “Tường Ly, dù em có đồng ý hay không, bây giờ em chỉ có thể rời khỏi Đàm Diệu Minh.”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào tay anh, mảnh dẻ nhưng vẫn đầy sức mạnh. Nhưng nguồn sức mạnh này sao không phải là sự tàn nhẫn? Cô ngẩng lên đối mặt với anh, hỏi: “Lần này Đàm gia xảy ra chuyện, có phải cũng có liên quan tới anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chiến Lợi Phẩm Được Anh Tiện Thể Thu Về

Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu.

Câu ấy Tường Ly hỏi quá đột ngột, Lục Đông Thâm nghe xong cũng không bất ngờ. Tuy rằng ánh mắt anh vẫn vo vụn chút men rượu nhưng không nhìn ra bất kỳ biểu hiện ngờ ngàng nào.

Một cảm giác lạnh lẽo như con rết bò dọc sống lưng, gặm nhấm dần dần cơ thể của cô, ăn mòn xương cốt của cô. Cô từ từ rút tay về khỏi lòng bàn tay anh, đầu ngón tay vẫn lạnh buốt như xương: “Vì sao?”

Lục Đông Thâm nghiêng người nhìn cô: “Hôm nay Long Quý chỉ là một vai hề nhảy nhót. Người thật sự gọi Nhiều Tôn qua đây là Thiên Dư. Cậu ta là một người bà con xa với Nhiều Tôn. Đàm Diệu Minh ra lệnh chặt tay cậu ta. Đây chính là hành động tát vào mặt Nhiều Tôn, em nghĩ là Nhiều Tôn sẽ tha cho anh ta sao?”

Tường Ly tưởng như ngộp thở. Cô đoán được trong chuyện hôm nay Long Quý không có gì quan trọng, nhưng không ngờ được Thiên Dư lại có lai lịch ấy. Cô nhất thời khó thở, huyết thái dương căng ra, giật giật liên hồi: “Có nghĩa là anh đã sớm biết mối quan hệ giữa họ?”

“Phải.” Lục Đông Thâm không giấu giếm.

Tường Ly cuộn chặt tay lại: “Lúc trước tôi bị tập kích ở hồ Phú Tiên, chuyện này anh có biết không?”

“Về sau tôi mới biết.” Lục Đông Thâm hạ giọng xuống rất thấp. Sau khi nhận được tin tức, anh đã lập tức cử những người có kinh nghiệm sông nước tới hồ Phú Tiên, đồng thời chính mình cũng lập tức đi xe tới đó. Nhưng vẫn chậm chân hơn Đàm Diệu Minh một bước.

Tường Ly thở gấp: “Thế nên, việc Thiên Dư nhanh chóng bị Tề Cương điều tra ra cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?” Lúc đó cô gắng nhớ lại đặc điểm của kẻ tập kích, đúng là không định bỏ qua cho đám người đó. Tề Cương làm việc cũng rất nhanh nhẹn nhưng cô không ngờ được lại có nhanh đến mức ấy. Chỉ vài ba hôm là đã điều tra ra kẻ dẫn đầu đội tập kích cô là Thiên Dư. Dẫu sao đó cũng là người của Long Quý, tuy rằng có nghi ngờ, nhưng muốn tìm được chứng cứ cũng không phải chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Lục Đông Thâm biết rằng cô rất thông minh, mọi chuyện trước nay đều nói một hiểu mười. Anh cũng không định giấu giếm gì cô: “Không phải ngẫu nhiên.”

Tường Ly nhìn anh trần trụi, ánh mắt chứa quá nhiều sự khó tin đến ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm giờ tay day day vàng trán đang căng ra nhúc nhai: “Thiên Dư là kẻ dẫn đầu, Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ không nhẹ tay với anh ta, đồng thời cũng sẽ dựa vào chuyện này để đả kích thể lực của Long Quý. Đối với Đàm Diệu Minh, đây là chuyện một mũi tên trúng hai đích. Chỉ có điều, tôi không ngờ được rằng Đàm Diệu Minh lại có thể thuyết phục Thương hội để nuốt trọn toàn bộ thể lực của Long Quý, mỗi một chứng cứ đập xuống đều có thể khiến Long Quý không trở mình nổi.”

Tường Ly hiểu rồi.

Trong hành loạt những câu chuyện móc nối đan cài vào nhau này, tuy rằng Lục Đông Thâm không phải kẻ cầm đầu nhưng kết quả cuối cùng anh đều dự liệu được. Khi người khác mới nhìn được ba phần, anh đã nhìn được cả mười phần. Chẳng qua là anh dựa vào sự phát triển của tình hình, để đẩy một cái thích hợp vào lúc quan trọng nhất, nhằm đảm bảo kết cục cuối cùng có thể diễn tiến đúng như anh dự đoán.

Ví dụ như Thiên Dư.

Chỉ cần Tề Cương tìm ra kẻ đầu sỏ của đám thủy quái dưới nước khi đó là Thiên Dư, chỉ cần Đàm Diệu Minh ra tay xử Thiên Dư, vậy tức là đã kết thù với Nhiều Tôn. Điều duy nhất anh không đảm bảo được chính là thể lực của Đàm Diệu Minh phát triển quá rộng lớn. Nhưng việc này có ảnh hưởng gì đến anh đây? Chẳng phải cuối cùng Nhiều Tôn vẫn xuất hiện đúng như mong muốn của anh? Vẫn khiến cho Đàm Diệu Minh rơi vào khốn đốn đấy thôi?

Cô bật cười, một nụ cười đắng chát, đầu tiên chỉ trong im lặng, cuối cùng bật ra thành tiếng. Ánh mắt Lục Đông Thâm ánh lên một vẻ không đành lòng. Anh kiềm chế cảm xúc của mình: “Tường Ly, em phải hiểu rằng. Trong cuộc chiến này chẳng có ai là người vô tội. Nhiều Tôn có thể kìm hãm Đàm Diệu Minh, tôi có thể kìm hãm Nhiều Tôn và Đàm Diệu Minh lại có thể kìm hãm tôi. Tình trạng người này cần người kia này ắt phải bị phá vỡ. Thể lực của Đàm Diệu Minh hiện tại mọc lan quá nhanh, chỉ còn cách nhổ tận gốc mới có thể diệt trừ hậu họa về sau.”

Tường Ly nghe xong, cả người run lên bần bật. Cô nhìn anh như nhìn một người xa lạ. Ánh mắt này của cô khiến anh rất khó chịu. Anh hơi nhíu mày, đưa tay muốn kéo cô lại gần. Nhưng ngón tay vừa chạm vào cô đã bị cô hất ra, cả ánh mắt và biểu cảm đều như muốn phát điên.

“Đừng có chạm vào tôi! Lục Đông Thâm, anh quá đáng sợ! Anh còn đáng sợ hơn cả Nhiều Tôn nữa. Anh lên kế hoạch từng bước một, dồn tất cả mọi người vào ván cờ mà anh đã an bài. Mỗi một bước đi đều là những cái bẫy, đều là chuyện sống chết. Anh đang âm mưu giành giật lợi ích từ sự sống còn của người khác. Anh... Sao anh có thể như vậy chứ?”

Cô run rẩy đặt tay lên cánh cửa xe, định tháo chạy khỏi đây. Cô phải nhìn cảnh chém giết gươm dao lộ liễu kia còn hơn phải nhìn màn bắn tên trong im lặng khó mà phòng được nổi. Thủ đoạn của Lục Đông Thâm quá cao minh, cao minh tới nỗi tất cả đều nằm trọn vẹn trong sự kiểm soát của anh. Nhưng anh vẫn thân nhiên là người ngoài cuộc.

Cửa xe sắp mở ra nhưng đã bị người đàn ông sau lưng không chế, đóng chặt vào sau đó khóa lại. Tường Ly hoảng hốt kêu lên một tiếng. Một giây sau cổ tay cô đã bị Lục Đông Thâm ghim chặt. Cả cơ thể cao lớn của anh đè xuống, một tay kia vòng qua sau gáy cô, hơi dùng sức một chút ép cô buộc phải ngẩng lên đối diện với anh.

“Em tưởng Đàm Diệu Minh là kẻ vô dụng à?” Lục Đông Thâm giam cô trong lồng ngực cứng rắn của mình, áp sát mặt mình vào mặt cô: “Tường Ly, tôi thấy em bị cái gọi là ân tình che mờ hai mắt rồi, đến nỗi em không nhìn rõ được thủ đoạn của Đàm Diệu Minh tàn độc cỡ nào. Em tưởng tôi là người tạo ra mọi chuyện. Nhưng trước kia Đàm Diệu Minh há chẳng phải cũng đã dồn tôi vào thế khốn đốn? Mấy năm nay Đàm Diệu Minh qua lại quan hệ rất rộng với cấp tỉnh, thế nên đi qua các cửa khẩu đâu có biết sợ là gì. Nhưng em tưởng anh ta đang làm ăn chân chính ư?”

Con tim Tường Ly đập thình thịch hồi hộp. Cô có linh cảm những lời tiếp theo đây sẽ vượt ra khỏi phạm vi chấp nhận của cô. Cô ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay Lục Đông Thâm như một chiếc kim vậy, không cho cô được nhúc nhích. Xung quanh bị bao bọc bởi mùi rượu và mùi hương của người đàn ông, khiến cô càng lúc càng cảm thấy hoang mang bất an.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Em chỉ biết Đàm Diệu Minh là người trọng tình trọng nghĩa, đừng cảm hành hiệp. Nhưng em có biết anh ta giàu nứt đố đổ vách không? Số tiền này ở đâu ra? Dựa vào việc làm ăn堂堂 hoàng à? Đàm Diệu Minh đúng là rất khôn, không động vào ma túy, nhưng lại động vào vũ khí. Chỉ có lợi ích khổng lồ từ việc buôn bán vũ khí mới thỏa mãn được cái dạ dày của anh ta.”

“Không thể nào!” Tường Ly chỉ cảm nhận được một trận rét buốt tràn qua cõi lòng.

“Là tôi đang nói dối hay em đang hoài nghi?” Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Tội danh có thể bắt Đàm Diệu Minh lại là gì? Cấu kết với Thương hội chèn ép đối thủ? Hay buôn lậu ma túy? Thậm chí là giết người phóng hỏa? Đừng có ngây thơ nữa, dù có là những tội đó cũng không thể hại chết được Đàm Diệu Minh. Duy chỉ có vũ khí quân đội thì động vào, cả đời này anh ta cũng đừng hòng đứng dậy được nữa!”

Tường Ly hoang mang: “Thả tôi ra...”

“Thả em ra để em làm gì? Đi tìm anh ta à? Hay là giúp anh ta dẹp yên mọi chuyện? Sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu.” Trong ánh mắt Lục Đông Thâm cuộn trào một đợt sóng đen ngòm, giống như một mặt biển đêm đang gào thét, vừa bao la vừa nguy hiểm: “Vì sao lần này lại thẳng thừng vượt qua cấp tỉnh? Bởi vì ngay các cơ quan cấp tỉnh cũng không chèn ép được thể lực của Đàm Diệu Minh. Hiện nay là cấp trung ương trực tiếp ra mặt, phát động cả cảnh sát đặc nhiệm, công an đến vây bắt Đàm Diệu Minh. Em nghĩ anh ta còn thoát thân được sao? Tường Ly, Đàm Diệu Minh buôn bán vũ khí. Ở Trung Quốc, đó là tội chết. Em không dẹp được đâu, cũng không có bản lĩnh ấy.”

Bầu không khí vòng quanh giữa hai con người giống như một nguồn sức mạnh có thể bóp chặt cổ cô. Cô không sao thở được. Cô nằm thẳng cứng trên

ghế, chỉ cảm nhận được sau gáy lạnh ngắt, giống như nhiệt độ từ lòng bàn tay Lục Đông Thâm tỏa ra cũng lại giống như nhiệt độ từ trái tim dâng lên, khiến cô run rẩy.

“Tường Ly.” Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông bàn tay đang giữ gáy cô ra, khuôn mặt tuấn tú càng ép xuống gần hơn: “Em không nên sống một cuộc sống như thế này, cũng không thích hợp với một cuộc sống như thế này. Bầu trời mà Đàm Diệu Minh chống lên cho em không phải là trời xanh mây trắng mà là sóng gió bão bùng. Bây giờ anh ta bị bắt, chắc chắn sẽ còn bị lôi ra cả một đồng bùn phía sau. Em trách tôi cũng được, mà oán tôi cũng được, tôi quyết phải nghĩ cách lôi em ra khỏi thế giới của Đàm Diệu Minh, bảo vệ cho em được bình yên. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đừng xen vào chuyện của Đàm Diệu Minh nữa.”

“Thế tức là... anh muốn tôi làm gì cho anh?” Tường Ly đột nhiên cười khẩy: “Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu. Một khi thế lực của Đàm Diệu Minh bị tiêu diệt, cả Thương Lăng này có thể nói là đã thuộc về tay anh. Còn một thứ chiến lợi phẩm được anh tiện tay mang về như tôi có thể làm gì cho anh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Uy Hiếp Chư Hầu Để Ép Thiên Tử

Vậy anh có biết Thương Lăng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không?

Trong cá tính của Tường Ly có những thứ mềm mại, thế nên mới nói với anh câu “Xin anh” vào lúc Hoàng Thiên đã tới bước đường cùng nhất. Nhưng điều đó không có nghĩa cô là một người con gái không biết suy nghĩ. Ngược lại, cô rất lý trí, cũng rất thông minh. Càng vào lúc nguy hiểm, không còn đường lui, cô lại càng tỉnh táo, thậm chí là tỉnh táo tới mức tàn nhẫn. Giống như lúc này đây, cô dường như giống một người chuẩn bị chết đuối, mà anh rõ ràng chính là người có thể kéo cô lên bờ. Nhưng việc cô quyết định làm đầu tiên không phải là nắm tay anh ngay lập tức, mà là nghi ngờ mục đích đằng sau hành động của anh.

Cô không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, thế nên vì Đàm Diệu Minh, đến mạng sống cũng có thể hy sinh.

Loại con gái như cô không mấy người ưa. Chỉ ít thì đại đa số người con gái khi rơi vào cảnh ngộ này sẽ thể hiện sự yếu đuối tới cùng, sau đó sẽ bám riết lấy phao cứu sinh duy nhất còn lại của mình hết như một sợi dây leo. Nhưng chính một người con gái không được lòng mọi người như vậy, sự bình tĩnh và lý trí của cô lại chính là thứ mà đàn ông muốn chinh phục. Chỉ ít thì, Lục Đông Thâm chưa từng nhìn cô giống một người con gái bình thường. Những suy nghĩ lắt léo vòng vèo cùng sự tàn nhẫn mạnh mẽ toát ra từ con người cô đã vượt xa thân phận “phái nữ” mà cô sở hữu. Thế nên, Lục Đông Thâm không có ý định giấu giếm cô. Anh nói với cô: “Không sai, đúng là tôi có ý đồ với em.”

Tường Ly không bàng hoàng, cô chỉ nhìn anh trân trân, đợi anh nói tiếp. Anh nhìn sâu vào mắt cô, không nhịn được cười: “Xem ra, em không hề nghĩ rằng tôi đã thích em.”

“Anh Lục, anh coi tôi là con cóc dễ dụ đấy à? Hay bình thường mấy cô gái ông ẹo xung quanh anh toàn là những người IQ quá thấp, thế nên cũng kéo tụt IQ của anh xuống luôn?” Tường Ly không hề khách khí.

Lục Đông Thâm không hề giận. Anh chỉ ngồi dựa vào ghế nhìn cô. Thật ra bây giờ cô đang có chút hoảng hốt cùng một chút sợ hãi, nhưng tất cả đều bị ngọn lửa giận dữ kiềm chế. Thế nên trong đôi đồng tử của cô như đang bùng nổ một đóa hoa rực sáng, lung linh mà nguy hiểm, nhưng đồng thời lại rất hút hồn, đã khiến anh có chút không đành lòng rời. Anh đưa tay ra, cô không thể né tránh. Anh dùng tay xoay mặt cô lại: “Thứ nhất, em có sự thông minh trời ban, tiếp tục ở lại Thương Lăng sẽ chỉ lãng phí thời gian và tuổi xuân của em; Thứ hai, em quá thân thiết với Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ bị liên lụy. Bây giờ đưa em tránh khỏi đây cũng là để em không bị dính vào điều tra.”

Đầu ngón tay của anh cũng ngấm hơi rượu, khiến cô phần nào văng vất nặng nề. Bởi vì mùi hương này, cũng là bởi những lời anh nói. Cô thở gấp, bỗng cảm thấy cơ thể mình như bị một sợi dây thừng trói chặt: “Vậy anh có biết Thương Lăng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không? Đàm Diệu Minh ra ngoài làm những gì tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết rằng ba năm qua tôi được bình yên là nhờ có anh ấy. Lục Đông Thâm, anh... các anh không thể ích kỷ như vậy được.”

Mọi sự điên cuồng của cô đều bị nhấn chìm trong sự bắt lực một cách miễn cưỡng và thoi thóp này. Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, ép cô phải nhìn vào mình: “Thứ em muốn là sự bình yên, nhưng thứ Đàm Diệu Minh không bao giờ có thể cho em chính là bình yên. Tường Ly, những gì Đàm Diệu Minh có thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi cũng làm được. Những gì Đàm Diệu Minh không thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi vẫn làm được. Theo tôi về Bắc Kinh để sống những ngày tháng một người bình thường đáng được sống. Em còn trẻ, còn có cả một tương lai tươi đẹp để tiến bước. Sự bình yên và tiền đồ của em, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Về Bắc Kinh...

Tường Ly từng người, trong ánh mắt ánh lên tia bàng hoàng, cô lắp bắp: “Không...”

“Em còn sự lựa chọn nào sao? Hay là em nghĩa hiệp tới mức muốn ngồi tù chung với Đàm Diệu Minh?” Lục Đông Thâm khẽ nhún mày, ánh nhìn hiện lên vài phần nghiêm nghị: “Tội mà Đàm Diệu Minh phạm phải là tội chết, cho dù anh ta có thể thoát ra ngoài được, cũng không tránh được cái chết.”

Tường Ly gạt mình, nhìn anh đầy cảnh giác. lát sau, cô nói: “Anh đã sớm biết được Đàm Diệu Minh sẽ gặp chuyện. Thế nên một khi anh ấy gặp chuyện, anh tuyệt đối sẽ không để anh ấy có cơ hội trở mình, đúng không?”

“Đúng.” Anh khẽ mấp máy đôi môi mỏng. Chữ này bật ra vừa gọn gàng vừa dứt khoát.

“Vì sao chứ...”

“Không cùng lợi ích, tàn sát lẫn nhau là điều khó tránh khỏi.”

“Là một mạng người đấy, Lục Đông Thâm, đó là một mạng người!”

Lục Đông Thâm không hề gấp gáp. Anh cọ nhẹ ngón tay cái lên gò má cô. Mỗi một lần đều giống như ve vuốt. Làn da dưới ngón tay anh mềm mại, mịn màng, nhưng lại hơi lạnh lẽo, giống một lớp men sứ trắng. Anh cảm nhận được cái run rẩy của cô, tựa như đang rơi vào tình thế tứ bề khốn đốn, tiền lùi đều khó.

“Tường Ly, việc quan sát thời cơ, suy đoán tình hình là bản tính của một người làm ăn. Tôi chỉ âm mưu lợi ích, không âm mưu mạng sống. Còn Đàm Diệu Minh là tự làm tự chịu, nếu không làm sao khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây?”

Tường Ly né tránh khỏi bàn tay anh, dựa người vào cửa xe, toàn bộ sức lực đều bị rút cạn: “Tôi hiểu rồi. Người khác uy hiếp thiên tử để ra lệnh cho chư hầu. Còn anh... lợi dụng đám Tề Cường bọn họ...”

*Câu gốc: Lợi dụng thiên tử để ép chư hầu. Ví với những người lấy danh nghĩa lãnh đạo, bề trên để chỉ huy người khác phải làm theo ý của mình.

“Lợi dụng chư hầu để ép thiên tử.” Lục Đông Thâm nói nốt hộ cô những điều muốn nói, cũng là nói rõ ràng mục đích của anh.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu. Rất lâu sau, cuối cùng cô nở một nụ cười đắng chát, rồi co quắp cả người lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô cười đến tuyệt vọng, lại giống như chất chứa một sự phẫn nộ không biết trút vào đâu. Cô hiểu, sở dĩ Lục Đông Thâm cứu Tề Cường và mọi người không phải vì cô cầu xin anh. Mỗi bước đi đều được anh tính toán tỉ mỉ, tính toán tới mức hiểu rõ cả bản tính của đối phương, cẩn thận tới mức tính toán cả quyết định của đối phương. Đàm Diệu Minh không phải là người tham sống sợ chết. Nhưng vì sợ an nguy của các anh em, anh ấy sẽ chấp nhận tham sống sợ chết. Người của Lục Đông Thâm lúc này đang bao vây kín bệnh viện, không để lọt một kẻ hở. Ngoài mặt là tránh cho người của Nhiều Tôn tới gây rối, bên trong thực chất là uy hiếp điểm yếu của Đàm Diệu Minh, để anh ấy không dám tùy ý làm càn.

Một lúc lâu trôi qua cô mới ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ rực, nhưng nước mắt bị cô kìm nén: “Anh có thể đảm bảo cho anh ấy bình yên vô sự không?”

“Không thể.” Lục Đông Thâm nhìn cô, đầu mày chưa hề giãn ra: “Bây giờ, cho dù là Nhiều Tôn đích thân ra mặt thì cũng không thể bảo đảm cho Đàm Diệu Minh bình an vô sự được.”

“Giữ lại mạng sống cho anh ấy!” Tường Ly lập tức túm lấy cánh tay anh, từng ngón tay mảnh mai níu anh rất chặt: “Chỉ cần có thể đảm bảo anh ấy không chết...”

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, trầm mặc.

Tường Ly vẫn đang chờ đợi anh gạt đầu, hoặc nói câu gì đó cũng được. Cô rất sợ sự im lặng này, nó giống như cô đang đi giữa một vùng hoang vu trong đêm tối tăm, mất hết phương hướng, vô vọng, mông lung, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mùi của cái chết. Người đàn ông trước mắt vừa là vị cứu tinh của cô cũng vừa là ngôi sao mang tới cho cô tai họa. Cô không thể nói ra chữ “cầu xin” anh một lần nữa. Sự im lặng của anh đã hoàn toàn kích động sự điên rồ của cô.

Cô nhào vào lòng anh, há miệng cắn thật mạnh lên bả vai anh. Sự căm hận trào ra, sự tàn nhẫn bao trọn. Hàm răng của cô vượt qua lớp áo sơ mi của anh, cắn thẳng vào da thịt chắc nịch của anh. Cô nếm được vị tanh của máu, gần như là cắn thẳng vào xương.

Lục Đông Thâm kêu “hự” một tiếng nhưng cũng không đẩy cô ra. Anh để mặc cô ngang ngược, phát điên trong lòng mình. Anh cố nhịn đau, đưa tay giữ chặt gáy cô, vuốt ve nhẹ nhàng, vỗ về những cảm xúc đau khổ và tuyệt vọng trong cô...

.*.*.*

Tường Ly đã về lấy quần áo thay giặt. Mấy ngày nay, cô gần như đều trực ở bệnh viện, không hề chợp mắt. Tính cả Tề Cường, tổng cộng có tám đàn em của Đàm Diệu Minh. Nhiều Tôn quả nhiên tàn độc, bắt toàn bộ tám thuộc hạ đặc lực nhất của Đàm Diệu Minh lại. Những người khác tạm ổn hơn một chút, đã được chuyển từ phòng Hồi sức tích cực sang phòng bệnh thường để tiếp tục điều trị. Tề Cường bị gãy xương nhiều chỗ, tổng cộng đã thực hiện ba ca phẫu thuật. Cuối cùng khi Tề Cường vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Tường Ly mới bàng hoàng cứ ngỡ đã qua cả kiếp người.

Tường Tiểu Thiên cũng túc trực bên cạnh Tường Ly, chốc chốc lại ngó xuống tầng dưới xem xét, sau đó hỏi cô: “Gia, bây giờ đã có người của Lục tổng trông chừng, đám người của vị Thái tử gia đó sẽ không dám lên đây bắt người nữa, phải không?”

Tường Ly không thể nói với Tường Tiểu Thiên rằng, tình thế hiện giờ của bọn họ chính là: Vừa ra khỏi hang cọp, đâm ngay phải miệng hổ.

Mấy ngày nay, Tường Ly vẫn đang nghĩ cách, làm sao mới có thể chuyển Tề Cường và mọi người ra ngoài. Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng. Cô biết, đôi mắt của Lục Đông Thâm có thể nhìn được rất xa, nhìn tới tận được đáy lòng cô, e là bên này cô hành động, bên anh đã sớm có phòng bị.

Vào lúc cô đang đau đầu suy nghĩ mà vẫn chưa ra giải pháp, không ngờ, nửa đêm ngày hôm ấy bỗng có chuyện xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Em Muốn Trở Thành Liều Thuốc Của Anh

Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Trải qua vài ngày điều trị, Tề Cương và mọi người cũng đã hồi phục được khá tốt. Cộng với việc Tường Ly về nhà lấy thêm các loại hương liệu, dùng mùi hương để phục hồi vết thương, uống thuốc để giải độc. Tuy rằng mấy người họ vẫn chưa hồi phục tới mức có thể chạy nhảy thoải mái như trước đây, nhưng chí ít bệnh tình đã có những chuyển biến rõ rệt.

Chỉ có điều, Tề Cương vẫn ngày ngày phiền muộn. Ngoài việc canh cánh trong lòng chuyện mình đã phá hoại quy tắc của Hoàng Thiên, điều cậu ấy lo lắng nhất vẫn là tình hình của Đàm Diệu Minh. Trong lúc pha chế hương liệu cho cậu ấy, Tường Ly cũng đã bóng gió hỏi về những tình hình của Đàm Diệu Minh ở ngoài kia. Tề Cương là người đã đi theo Đàm Diệu Minh lâu nhất, nên cậu ấy cũng là người hiểu rõ những việc làm của anh nhất, nhưng cậu ấy quyết không nói. Tường Ly sốt ruột, thẳng thắn nói rằng cô đã biết chuyện người ta tìm được vũ khí trong các tụ điểm kinh doanh của Đàm Diệu Minh. Tề Cương im lặng một lúc lâu rồi nói với cô: “Tường gia, cô đừng hỏi nữa. Trước kia Đàm gia đã dặn dò chúng tôi. Một khi anh ấy ở bên ngoài gặp chuyện cũng không được phép nói với cô, nhắc cũng không được phép nhắc.”

“Vi sao?”

Tề Cương quay đầu nhìn cô: “Đàm gia nói, sau này lỡ như anh ấy có mệnh hệ gì, cô vẫn có thể sạch sẽ rời đi, không chịu bất kỳ liên lụy nào. Còn nữa...” Cậu ấy cố gắng hạ thấp giọng: “Đàm gia nói, sau này mọi việc nổi lên mặt nước, chắc chắn những sản nghiệp của anh ấy sẽ bị sung công. Thế nên từ sớm anh ấy đã chuyển không ít tiền ra ngoài, chỉ để bảo đảm quãng đời sau này Tường gia không phải lo ăn lo mặc.”

Nghe xong những lời này, một nỗi bi thương không lồ như sóng biển ập tới. Cô ghét sự tuyệt vọng như đã đi vào đường cùng này. Những sự chuẩn bị, trù liệu của Đàm Diệu Minh cũng mỗi thứ anh để lại đều giống như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô. Thứ cô cần chưa bao giờ là vinh hoa phú quý, cô chỉ mong được sống bình yên, đoàn viên, hạnh phúc, nhưng vì sao lại khó khăn đến vậy?

Cuối cùng, Tề Cương đứng sững người nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông rồi. Nghĩ lại bao năm nay, cứ mỗi dịp Tế đông, Đàm gia lại uy phong biết bao, hô hào kêu gọi cả Thương Lăng này đều phải kính sợ. Nếu không có Đàm gia, Thương Lăng đã không phải là Thương Lăng rồi. Tôi phải làm chuyện gì đó cho Đàm gia mới được.”

Tường Ly không biết Tề Cương muốn làm gì cho Đàm Diệu Minh. Tới tận nửa đêm, khi cô đang ngủ ở căn phòng bên ngoài phòng bệnh thì bất ngờ bị đánh thức bởi một loạt những tiếng bước chân hỗn tạp. Khi mở mắt ra, cô chợt giật mình, cả người run lên. Cô đứng dậy ngay lập tức, vô thức lần sờ lên eo, rút con dao Phần Lan ra. Cô ngược mắt lên nhìn giờ, mới có hai giờ sáng. Qua cánh cửa phòng bệnh cô ngửi thấy mùi tanh của máu. Đang định lao ra xem có chuyện gì thì cánh cửa phòng bệnh bị một người dùng chân đá ra. Ngay sau đó Tường Tiểu Thiên bị ném vào trong.

Tường Tiểu Thiên nằm sấp dưới đất, khắp người đầy máu, điên cuồng hét lên với Tường Ly: “Gia, mau đưa anh Cương đi đi!”

Nhưng đã quá muộn, trước cửa đã bị năm sáu tay vệ sỹ đứng chặn kín. Ngoài kia vang lên những âm thanh đánh đập, xem ra số người xuất hiện không hề ít. Các anh em khác lần lượt đang nằm trong các căn phòng xung quanh đây, đám người này xem ra tới đây để nhắm vào họ. Con tim Tường Ly run lên. Cô nắm chặt con dao định sống chết với bọn chúng một phen. Chẳng mấy chốc đã có hai người từ trong đám đông bước ra, Tường Ly nhìn kỹ lại, phát hiện đó là Thiên Dư và Long Quý.

***

Khi Trần Du bê một bát canh nóng đi vào phòng sách, Lục Đông Thâm đang dựa vào ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như đã ngủ thiếp đi rồi. Trên mặt bàn còn một phần tài liệu đang được mở rộng, cây bút ký tên được gác bên cạnh. Trần Du đi lại khẽ khàng, đặt bát canh xuống rồi tiến lên gấp tập tài liệu lại.

Diện tích của phòng làm việc này không nhỏ so với tổng diện tích toàn bộ căn phòng, chỉ có điều bày biện khá ít đồ đạc. Trần Du nghe nói Lục Đông Thâm vừa vào đây ở đã sai người dọn tất cả những đồ đạc linh kinh ra ngoài, thậm chí cả chiếc thảm trải sàn trong phòng cũng không được may mắn tồn tại. Anh hơi nắc nứn chứng âm ảnh cường chế và bệnh sạch sẽ, không chịu nổi nếu thấy phòng ốc bừa bộn, càng không chịu nổi một chiếc thảm trải sàn chứa đầy vi khuẩn và bụi bặm. Cho dù thảm trải sàn được làm sạch hằng ngày nhưng khi nhìn xuống anh vẫn nhũn mày. Về điểm này, Trần Du biết rất rõ.

Thế nên, căn phòng này của anh vô cùng sạch sẽ, sạch tới nỗi không có cả hơi thở của người sống.

Chỉ có một ngọn đèn chiếu sàn trong góc.

Ánh sáng màu vàng dịu hắt xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch tạo thành từng dải ánh sáng tròn. Ánh sáng nhạt nhòa hắt lên khuôn mặt hơi nghiêng của Lục

Đông Thâm, giống như thời gian đang lặng lẽ trôi. Anh vừa tắm xong, mái tóc còn chưa khô. Có vài lọn tóc rủ xuống trước trán. Chiếc áo ngủ màu trắng mặc trên người anh hơi hơi lỏng, thấp thoáng ẩn hiện những đường nét rắn chắc vạm vỡ nơi lồng ngực. Trần Du thích anh mặc màu nhạt, nhất là màu trắng, giống như bây giờ, chiếc áo ngủ đó được phản chiếu thành một màu trắng sữa, làm dịu đi những đường nét lạnh lùng trên gương mặt anh và khuôn cầm cứng rắn của anh, khiến cả người anh trông không còn nghiêm nghị và xa cách như lúc thức dậy nữa.

Một Lục Đông Thâm như vậy mang một vẻ đẹp yên tĩnh nhưng lại toát lên một sự hấp dẫn trí mạng.

Nghe nói từ khi anh đến Thương Lăng, anh bắt đầu bận rộn không ngừng nghỉ như một con quay. Một ngày tổ chức liên tục năm cuộc họp, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi. Đó là chưa kể tới việc trời vừa tờ mờ sáng, anh đã lập tức có mặt tại công trường xây dựng, theo dõi sát sao việc thiết kế, bàn bạc việc lưu chuyển vốn với ngân hàng, gặp gỡ các quan chức địa phương; đồng thời anh còn phải gặp gỡ các nhà phân phối, các nhà đại lý cao cấp ở khắp các thị trường của Skyline tại nước ngoài. Kể từ ngày Trần Du quen biết anh, công việc đã là cuộc sống của anh mà cuộc sống của anh cũng chính là công việc. Dường như anh không dừng lại dù chỉ một giây một phút. Ba năm rồi, cô chưa từng thấy anh nghỉ lúc nào, thậm chí là không có lấy một ngày nghỉ. Thế nên, anh thực sự là Chiến thần.

Trần Du không thể mua chuộc được Cảnh Ninh, nên không thể biết được lịch trình tỉ mỉ hằng ngày của Lục Đông Thâm. Về mặt này, Cảnh Ninh làm việc rất kín đáo và nghiêm túc. Cô nhìn anh, ánh mắt vô thức liếc về phía cổ anh. Trên cổ áo hơi mờ của anh, vùng xương quai xanh hiện ra rõ nét. Cô nhớ lại lời người quản gia nói với mình vài hôm trước: Lục tổng uống không ít rượu, trên áo sơ mi còn có máu, dấy ra vị trí bả vai. Cảnh Ninh không giúp ích được gì cho cô, thì cô vẫn có thể mua chuộc quản gia riêng của căn phòng này.

Trần Du tiến lên trước, gió tay nhẹ nhàng mở cổ áo của anh ra. Làn da nam tính ánh lên một màu đồng, dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập chân run. Bả vai của anh rất rộng, tường chừng có thể chắn hết mọi mưa gió bão bùng. Nhưng quả nhiên trên đó hiện lên một vết sẹo. Lúc trước quản gia không dám hỏi dò quá sâu, mà Lục Đông Thâm cũng không gọi bác sỹ. Thế nên sau khi nhìn qua, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trần Du chính là: Vết cắn.

Sức mạnh như có thể tàn phá vào tận xương cốt, vết thương rỉ máu giờ đã lên sẹo, để lại một vết bầm tím xung quanh.

Trần Du vô có cảm thấy ghen tỵ.

Sự thân mật như vậy, chắc là chỉ có phụ nữ thôi.

Cô vừa rút tay về thì Lục Đông Thâm cũng mở mắt ra. Trong đôi mắt là những tia sáng như vô cùng tỉnh táo, làm gì có sự mộng lung và mơ hồ như vừa chìm vào giấc ngủ sâu? Trần Du giật mình hét lên một tiếng, không ngờ này giờ anh vẫn thức.

“Muộn vậy rồi, sao còn chưa ngủ?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Em bảo đầu bếp hâm cho anh một bát canh, sợ anh làm việc mệt mỏi quá. Em định nếu anh ngủ rồi thì sáng sớm mai em mới mang vào cho anh uống.” Trần Du điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi vòng ra sau lưng anh, ngoan ngoãn bóp vai cho anh: “Anh lại mất ngủ rồi à?”

Lục Đông Thâm mắc bệnh mất ngủ, có lúc anh liên tục thức trắng vài ngày, cho dù chợp mắt, giấc ngủ của anh cũng kéo dài khoảng hai, ba tiếng. Sau đó thời gian còn lại anh dành hết cho công việc. Trong Lục Môn hay đồn đại một chuyện thế này: Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Sau khi tới tập đoàn, việc đầu tiên Trần Du phải làm chính là giải quyết vấn đề giấc ngủ cho anh. Nhưng cô cũng chỉ làm dịu đi tình trạng đó được khoảng hai, ba tháng, rồi mọi chuyện lại trở về như lúc ban đầu. Cô thậm chí còn từng nhờ cậy tới sự giúp đỡ của nhà tạo hương Quý Phi. Quý Phi nói: “Thuốc ngủ cũng không cứu được giấc ngủ của Lục tổng đâu, trừ phi cô giết chết anh ấy đi.”

Lục Đông Thâm không uống canh, chỉ nói một câu “Đã quen rồi” sau đó lại giục cô đi ngủ. Trần Du thấy anh chưa để lộ sự khó chịu, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh không ngủ được, em cũng không có tâm trạng để ngủ. Loại hương giúp ngủ ngon mà em pha chế cho anh anh không thích à? Còn nữa, sao anh lại quay về hút thuốc lá bình thường rồi?” Cô nghĩ đủ mọi cách, chỉ mong sao anh có một giấc ngủ bình yên. Trong loại hương thơm đốt tại phòng hay trong thuốc lá, cô cũng cho một lượng lớn cỏ đuôi chột. Nhưng từ sau khi tới Thương Lăng, cô phát hiện anh không còn sử dụng loại hương thơm ấy nữa.

Lục Đông Thâm khẽ đáp một câu: “Quen rồi.”

“Vậy em sẽ thường xuyên ở bên cạnh để nhắc nhở anh, hoặc là...” Những ngón tay như cộng hành lá của Trần Du nhẹ nhàng len lỏi vào trong bộ quần áo ngủ của anh, chốc chốc lại chạm lên những múi cơ bắp rắn chắc và những đường nét mượt mà trên ngực anh: “Nếu cần, em đêm nào cũng đốt hương cho anh.”

“Trần Du.” Lục Đông Thâm giữ chặt tay cô lại: “Loại hương đó không có tác dụng với anh. Thế nên, em không cần lãng phí thời gian và sức lực vào chuyện này nữa.”

Bàn tay Trần Du không nhúc nhích được, sau khi nghe xong câu nói của anh, lòng cô cũng hoang mang vô cùng. Sự thân nhiên đầm ấm của Lục Đông Thâm càng khiến cô nảy sinh sự sợ hãi. Cô sợ mình không còn đất dụng võ, cũng sợ mình sẽ không thể trở thành người con gái đứng bên cạnh anh được nữa. Thật ra tâm lý này đã quấn lấy cô suốt ba năm qua. Có quá nhiều cô gái muốn dòm ngó con người và quyền lực của anh. Cô từng hoang mang, từng lo lắng, nhưng vẫn chưa khi nào cảm giác ấy rõ nét và cấp bách như đêm nay.

Có lẽ chính vì vết cắn trên bả vai anh khiến lòng cô dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cô hiểu quá rõ Lục Đông Thâm. Anh không phải là một người đàn ông dung túng cho phụ nữ được tùy tiện can rờ lên người mình.

“Hoặc là, em còn có cách khác.” Trần Du vòng ra trước mặt anh, hai cánh tay tạo thành vòng tròn níu lấy cổ anh. Rồi cô theo đà ngồi thẳng lên chân anh, phủ phục vào lòng anh như một cây dây leo mềm mại. Ngón tay cô nhẹ nhàng rơi xuống yết hầu gợi cảm của anh, giọng nói tan ra như dòng nước mùa xuân: “Đồng Thâm, em muốn trở thành liều thuốc của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Yên Tĩnh Quen Rồi

Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một đạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai...

Ai cũng nói phụ nữ như nước, ví von như vậy để hình dung Trần Du là vô cùng phù hợp. Cơ thể cô mềm mại như nước, giọng nói cũng trong veo như hồ nước mùa xuân, khuôn mặt dịu dàng như các cô gái vùng Giang Nam, ánh mắt long lanh như những gợn sóng được nắng chiếu vào. Đẹp như vậy khiến đàn ông phải xót xa, thương yêu. Lục Đồng Thâm để mặc cho cô đóng đưa trong lòng mình, nhưng không cho phép ngón tay cô tiếp tục càn rỡ nữa. Anh giờ tay lên lặng lẽ kéo ngón tay cô ra, nắm chặt, tay kia đỡ lấy vòng eo thon của cô, nói: “Bao năm nay em vẫn luôn là thuốc của anh.”

Rõ ràng vẫn ở trước mắt nhưng lại không với tới. Đây chính là sự dục hoặc Lục Đồng Thâm dành cho cô. Bàn tay đặt trên eo cô của anh trông có vẻ mờ ám, nhưng thực chất cũng chỉ hơi dùng sức một chút, khiến cô không thể lại gần anh. Lời anh nói khiến cô vui thầm trong lòng, nhưng hành động của anh rõ ràng lại tỏ thái độ xa cách. Cô hờn dỗi, gò má hơi ửng hồng: “Đồng Thâm, anh hiểu em có ý gì mà.”

Lục Đồng Thâm mỉm cười: “Đương nhiên, em yên tâm. Tìm một cơ hội thích hợp, anh sẽ sắp xếp cho em tới tổng bộ học tập. Đi theo Quý Phi, với sự thông minh của em, có lẽ khoảng hai năm nữa là có thể bước chân vào tổng bộ rồi.”

“Em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh thôi. Đồng Thâm, anh...” Anh có yêu em không? Anh có muốn lấy em làm vợ không? Ở trong lòng anh, em có một vị trí đặc biệt nào không? Có gì khác với các cô gái khác ở bên cạnh anh không? Tất cả những lời này, Trần Du gấp gáp muốn hỏi nhưng lại không dám cất thành lời. Ba năm rồi, mỗi lần nhìn thấy anh như vậy cô đều nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này có thuộc về cô không? Cô ghen tỵ tới mức mỗi khi bên cạnh anh xuất hiện một cô gái nào, cô chỉ sợ trái tim anh bị người con gái khác cướp mất. Nhưng rồi cô lại cảm thấy anh vẫn thương yêu mình. Chỉ cần là thứ cô cần, yêu cầu cô đưa ra, anh đều mãn nguyện, không tiếc chút công sức nào.

Ngoại trừ, lời hứa.

Trong một xã hội vật chất đã vượt lên trên như thời buổi này, lời hứa là thứ không đáng tiền nhất. Có biết bao nhiêu người có thể bỏn ba vì tiền bạc cũng không chấp nhận nỗ lực vì một lời hứa hẹn. Nhưng Trần Du biết lời hứa của Lục Đồng Thâm là quý giá nhất. Chỉ cần là chuyện anh đã hứa, anh chắc chắn sẽ thực hiện. Thế nên, năm xưa khi cô nói: Em muốn một công việc về vang rục rờ. Anh đã nói: Được, anh sẽ cho em một tiền đồ rộng mở. Vậy là thoát một cái, cô từ một con bé vùng thôn quê hoang vu trở thành nhà điều chế hương lừng danh của Skyline; Năm xưa cô nói: Em không muốn bị người khác coi thường. Anh nói: Được, anh sẽ cho em sự nổi tiếng và cao quý. Thế nên cô đi tới đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ và kính trọng của mọi người.

Thế nên, lời hứa của Lục Đồng Thâm là thứ gì đó rất có sức nặng và đáng giá. Một lời hứa tựa ngàn vàng. Vì vậy cô mới chần chừ không dám nói với anh: Đồng Thâm, năm xưa anh có thể làm những chuyện ấy vì em. Liệu bây giờ anh có thể cho em một cuộc hôn nhân không?

Lục Đồng Thâm thấy cô ngập ngừng không nói bèn lên tiếng: “Đừng nói mấy lời trẻ con như thế. Con người luôn phải có dự tính với tiền đồ của mình.”

“Em...”

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt ngang lời nói của Trần Du.

“Ra mở cửa đi.” Lục Đồng Thâm nhẹ nhàng vỗ vào cô.

Trần Du có không cam tâm cách mấy cũng biết mọi việc nên có điểm dừng. Lục Đồng Thâm không có quá nhiều kiên nhẫn với phụ nữ, đặc biệt rất không thích bị phụ nữ quấy rầy. Những điều này Trần Du đều hiểu cả. Mấy năm nay, sự kiên nhẫn và dung túng lớn nhất của Lục Đồng Thâm đều đã dùng hết vào cô. Thế nên cô tin rằng chỉ là thời cơ chưa đến, còn mình vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng anh.

Người xuất hiện là Dương Viễn.

Anh ấy đứng ngoài cửa, ăn mặc nhẹ nhàng, ánh đèn hành lang trùm lên cái bóng dài ngoằng của anh ấy. Anh ấy không ngờ rằng Trần Du lại ra mở cửa, hơi sững lại một chút, rồi nói: “Có phải tôi tới không đúng lúc không? Đã quấy rầy chuyện tốt của hai người à?”

Trần Du đỏ mặt.

Bên trong vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Đồng Thâm: “Nói vợ vẫn gì vậy? Vào đi.”

Dương Viễn và Lục Đông Thâm là bạn học cùng trường, cũng là bạn tốt nhiều năm. Từ ngày anh ấy được Lục Đông Thâm kéo tới Skyline cùng gánh vác các công việc của tập đoàn, họ lại trở thành những người cộng sự ăn ý. Nhưng có nhiều lúc Dương Viễn cũng sợ phải cộng tác cùng Lục Đông Thâm. Nói theo cách của anh ấy thì, con người Lục Đông Thâm khi đã làm việc rồi sẽ như bỏ mạng vào công việc. Cơ thể của người khác bằng da bằng thịt, còn cơ thể của anh là bằng sắt bằng đồng. Thế nên, khi Dương Viễn biết tin Lục Đông Thâm được cử sang quản lý khu vực Trung Quốc đại lục, xuất hiện với tư cách Tổng giám đốc tập đoàn Skyline trong cuộc họp của các lãnh đạo cấp cao là anh ấy hiểu những tháng ngày rong chơi tự tại của mình đã chấm dứt.

Giống như lúc này đây, nửa đêm nửa hôm, giờ mà một người bình thường đáng nhẽ đã phải say giấc nồng từ lâu, chỉ có mình Lục Đông Thâm vẫn đang thức, và hành động này của anh được coi là một sinh hoạt bình thường theo thời gian biểu.

Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng sách, ngồi lên chiếc sofa trong phòng khách. Đập ngay vào mắt Dương Viễn là khoảng ửng hồng trên ngực anh và bộ quần áo ngủ có phần xộc xệch. Anh ấy cười băng băng: “Tôi bảo này, cậu có cần tiếp tục việc chính của mình trước không? Tôi đứng ngoài cửa đợi thêm một tiếng bốn mươi lăm phút nữa cũng được. Tiện thể nhắc luôn một câu, cách âm của khách sạn này làm cực tốt đấy.”

Lục Đông Thâm phóng một ánh mắt qua, Dương Viễn lập tức xoa xoa mũi, im bật.

Anh quay đầu về phía Trần Du: “Muộn lắm rồi, về phòng ngủ đi.”

Trần Du biết hai người này gặp mặt chắc chắn chỉ có thể vì công việc, trừ phi chuyện công việc này liên quan tới cô, bằng không Lục Đông Thâm không thích có người không liên quan xuất hiện, nhất là là phụ nữ. Thật ra Lục Đông Thâm là một người đàn ông khá gia trưởng. Anh tôn trọng phụ nữ, nhưng đồng thời cũng nhận định nam quyền mới là triết lý đúng đắn.

Sau khi Trần Du đi khỏi, Dương Viễn quả thực không nén nổi tò mò: “Chuyện gì thế này? Hai người không ngủ chung phòng à?”

Lục Đông Thâm rút một điều thuốc trong bao ra, nhớ tới lời Trần Du nói, anh lại đổi sang một điều thuốc đặc biệt, rồi nhướn mày quét mắt nhìn Dương Viễn: “Yên tĩnh quen rồi.”

Đầu điều thuốc cháy rực lên như một bông hoa màu cam. Anh rít một hơi rồi phả khói ra. Mùi hương đó từ từ len lỏi vào trong hơi thở của anh. Nhưng lại chỉ khiến anh vô thức nhớ tới điều thuốc đêm đó của Tường Ly, dịu dàng tinh mịn, làm tâm hồn bình yên.

Dương Viễn nhìn anh với vẻ kỳ quặc: “Cậu đã đi qua nhiều khóm hoa rồi mà vẫn chưa nhìn ra mục đích của cô ấy khi vào phòng cậu lúc nửa đêm à? Cậu đừng có mà nói với tôi, cậu vẫn chưa động vào cô ấy.”

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn bầu chặt điều thuốc mới rít được một hơi. Thế rồi anh lại châm một điều thuốc bình thường, khi nhà khói, đôi mắt hơi nheo lại: “Chuyện tôi chưa chạm vào cô ấy là làm gì?”

Dương Viễn quan sát anh một lúc lâu: “Không phải chứ? Thật hay đùa vậy?”

“Mấy chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý chỉ cần tìm một cô gái biết nghe lời là được.” Lục Đông Thâm dựa người ra sau ghế, lại phả ra một làn khói, gác bàn tay đang cầm điều thuốc lên tay vịn sofa: “Một người phụ nữ tâm tư quá ranh mãnh, tôi sẽ không chạm vào.”

Dương Viễn sững người: “Năm xưa cậu đã vì cô ấy vừa liều mạng vừa từ chối hôn ước của Lục Môn, có ai không biết cô ấy là cô gái trong trái tim cậu? Sao bây giờ lại có ý này?” Cậu con trưởng rất ít khi dính vào mấy chuyện phong lưu của Lục Môn lại từng có một đoạn quá khứ nổi giận vì hồng nhan. Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thái, cuối cùng anh vẫn chiến thắng Lục Môn. Cô gái ấy từ đầu tới cuối vẫn ở bên anh, Dương Viễn còn nghĩ chuyện tốt của họ dù thế nào cũng sắp đến gần rồi. Lục Đông Thâm thờ ơ với chuyện tình cảm nam nữ, nhưng vẫn khá đề tâm tới chuyện của Trần Du.

Dương Viễn cũng hiểu cái gọi là “càng yêu lâu nhìn nhau càng thấy ghét”. Hướng hồ vói địa vị và thân phận của Lục Đông Thâm, có quá nhiều ong bướm cho anh chơi đùa. Nhưng Dương Viễn lại rất hiểu Lục Đông Thâm, anh là một người chưa bao giờ vì phụ nữ làm lỡ dở việc của mình. Thế nên anh ấy không hiểu rốt cuộc Lục Đông Thâm thật sự đã thay lòng đổi dạ hay còn ẩn tình gì khác.

Lục Đông Thâm im lặng một lúc lâu rồi gạt tàn thuốc: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Dương Viễn nghe thấy câu này là biết mình không hỏi được gì nữa, bèn hắng giọng quay lại chuyện chính: “Phía bệnh viện có động tĩnh, người của Nhiều Tồn đã xông vào rồi.”

“Người của Nhiều Tồn?” Bàn tay đang cầm điều thuốc của Lục Đông Thâm chợt khựng lại: “Cậu ta đâu?”

“Chưa xuất hiện, là Thiên Dư và người tên Long Quý đó dẫn theo đàn em xông vào.” Dương Viễn nói rồi đưa tay định với lấy bao thuốc trên mặt bàn.

Lục Đông Thâm nghiêng người giữ bao thuốc lại, ngăn cản hành động của Dương Viễn, nhú mày: “Hiện tại?”

“Đúng thế.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm cứng đờ lại, ngữ khí cũng lập tức chuyển lạnh: “Xảy ra việc như vậy mà cậu còn tâm tình nói chuyện khác với tôi sao?”

“Cậu gấp gì chứ? Tôi còn chưa nói hết.” Dương Viễn không sợ khuôn mặt lạnh của Lục Đông Thâm. Anh ấy vẫn với lấy bao thuốc, châm một điều lên,

rồi rút một hơi: “Đàm Diệu Minh cũng đã dẫn theo một đám người đến bệnh viện rồi. Bây giờ chắc là hai bên đang mải mê đánh nhau. Tôi đã lệnh cho người của chúng ta rút ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cậu Vẫn Luôn Ưu Tiên Đại Cục

Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy.

Lục Đông Thâm càng nhú mảy tợn hơn.

Dương Viễn thấy vậy, biết tình hình không ổn bèn nói ngay: “Tôi nhắc nhở cậu, chúng ta không được lợi xuống dòng nước đục này nữa. Lúc trước khi cử người canh chừng bệnh viện, mục đích của cậu rất rõ ràng. Bây giờ có người của Nhiều Tôn làm thay chúng ta rồi, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.”

Lục Đông Thâm trầm mặc, cầm điều thuốc rất lâu mà không hút được lần nữa. Phần tàn nơi đầu thuốc dần dần đã lan tới quá nửa điều thuốc. Dương Viễn càng trông thấy anh như vậy càng không yên tâm. Anh ấy gạt tàn thuốc: “Những người của bạch đạo chắc chắn kiểu gì cũng ra tay trị Đàm Diệu Minh rồi. Anh ta bây giờ cũng lắm chỉ là nở miệng hết đà. Việc cậu tới Hoàng Thiên đích thân cứu cô gái và các anh em của anh ta ra ngoài đã đắc tội tới Nhiều Tôn. Bây giờ Nhiều Tôn nhắm vào Đàm Diệu Minh mà tới, chúng ta không thể ra mặt ngăn cản được, cũng coi như trả lại cho Nhiều Tôn một phần tình cảm. Cậu đừng có suy nghĩ linh tinh nữa.” Nói rồi, anh ấy vươn tay gõ mấy tiếng lên mặt bàn, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Trước nay cậu luôn là người biết suy nghĩ cho đại cục đấy.”

Đầu lọc cuối cùng cũng không chịu được sức nặng. Cả một đoạn tàn thuốc dài rơi xuống đất. Lục Đông Thâm tiện tay dập tắt, lấy ngón trỏ và ngón cái đè thật mạnh, đầu thuốc lá bị vò đến nát vụn: “Người của chúng ta trong bệnh viện còn bao nhiêu?”

“Mười mấy người, không nhiều.” Dương Viễn nói.

“Điều người qua mất bao nhiêu thời gian?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Dương Viễn hơi sững người: “Còn xem cậu cần bao nhiêu người.”

“Người của Nhiều Tôn có bao nhiêu? Đàm Diệu Minh lại dẫn theo bao nhiêu người qua?”

Dương Viễn ngẫm nghĩ: “Đàm Diệu Minh có khoảng hơn năm mươi người. Nơi này không phải địa bàn của Nhiều Tôn nên cậu ta chỉ có khoảng hơn ba mươi người thôi.”

Lục Đông Thâm nheo mắt lại: “Điều thêm hai mươi người phía chúng ta qua đó nữa.”

“Cậu muốn giúp Nhiều Tôn?” Dương Viễn cười: “Tôi cảm thấy không cần đâu. Phía sau Nhiều Tôn đâu sao vẫn còn lực lượng công an và cảnh sát cơ động. Tôi đoán là xe cảnh sát sắp áp sát nơi đó rồi. Tới lúc đó Đàm Diệu Minh và đám đàn em của anh ta không ai chạy thoát được.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, buông một câu: “Giúp Đàm Diệu Minh.”

Dương Viễn cứng đờ người ngồi thẳng đuột trên sofa. Đợi tới khi Lục Đông Thâm vào phòng thay đồ rồi, anh ấy mới hoàn hồn lại, đứng phắt dậy, hét to về phía phòng thay đồ: “Không phải... Cậu có ý gì hả?”

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng thay đồ. Anh đã mặc sơ mi và khoác bộ vest lên người xong xuôi. Cả người trở nên nghiêm nghị và lạnh lùng hơn hẳn. Anh giơ tay cài cúc tay áo: “Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy. Chính là ý này đó.”

Dương Viễn tròn mắt: “Lục Đông Thâm, cậu điên rồi hả? Cậu định giúp Đàm Diệu Minh? Tình hình hiện tại ra sao cậu còn chưa rõ ư? Cậu đối đầu với Nhiều Tôn là ngang nhiên chống đối người thi hành công vụ đấy.”

Lục Đông Thâm không quan tâm, anh với tay lấy chiếc áo dạ: “Đi xe của cậu, tới bệnh viện.”

Dương Viễn nhanh nhẹn chặn Lục Đông Thâm lại: “Cậu phá hoại quy tắc như vậy, là thật sự muốn giúp Đàm Diệu Minh hay vì cô gái kia?”

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy, dẫn mạnh từng chữ: “Dương Viễn, cậu gần tới tuổi trung niên quả nhiên càng ngày càng nói nhiều lời vô dụng.”

***

Trong bệnh viện, tình cảnh không khác gì địa ngục.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo đám người kia xông vào phòng của Tề Cương và mọi người. Nơi Tường Ly có mặt là phòng bệnh của Tề Cương. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Tề Cương vẫn còn đang quần băng kín mít bèn lật người xuống giường, đòi liều mạng với bọn chúng. Thiên Dư ôm hận trong lòng, dù sao cũng mất hai cánh tay, sao có thể để mặc cho Tề Cương sống sót? Hắn phóng mất qua, đám người kia lập tức xông lên.

Các anh em khác ở trong các căn phòng khác nhau cũng vẫn còn nhiều thương tích. Ba mươi mấy con người sức như trâu như hổ tới đối phó với họ, nếu là bình thường, liều mạng một phen còn có khả năng chiến thắng. Nhưng bây giờ, thực lực chênh lệch quá nhiều, phần thắng rõ ràng quá mong lung.

Tường Ly dốc hết sức bình sinh, nghĩ bụng có thể bảo vệ được người nào hay người ấy. Nhưng lúc này cô đang bị vây kín, lại có thêm một Tường Tiểu Thiên, cho dù cô lấy một địch năm cũng vẫn là quá sức. Đối phương rõ ràng nhắm tới mạng của Tề Cương, mỗi một lưỡi dao vung xuống đều rất dữ. Tường Ly liều chết mấy bận, con dao Phần Lan đã đỏ rực máu, máu rùng rùng chảy xuống mũi dao.

Có cả máu của đối phương và cả máu của cô.

Cô đã hết sức rồi, gập gối quỳ sụp xuống đất. Cô cầm mũi dao xuống thăm trái sán để chống đỡ toàn bộ cơ thể. Vết thương của Tề Cương đã nặng lại càng thêm nặng, bị bốn tên vệ sỹ khác giữ chặt dưới đất không nhúc nhích nổi. Tường Tiểu Thiên cũng đầy thương tích, đang bị người ta khống chế. Trong bệnh viện, ngoài mùi thuốc khử trùng còn nồng nặc mùi tanh của máu. Có lẽ người của đối phương đã kiểm soát toàn bộ bệnh viện, đến cả cảnh sát cũng không thể báo tin. Các bác sỹ và y tá đều đã hết hồn hết vía, đứng đờ đẫn ở đầu hành lang, không ai dám xông lên.

Trên người Long Quý cũng có vết thương. Hắn ta bị chính con dao Phần Lan của Tường Ly đâm trúng. Vết thương lúc này đang rỉ máu, nhưng chưa đến mức lấy mạng.

Thiên Dư từ đầu tới cuối làm người đứng quan sát, mặt đầy vẻ khinh ghét. Hắn ra hiệu bằng ánh mắt cho Long Quý. Long Quý tiến lên, lệnh cho đàn em nhấc Tề Cương dậy, rồi nhặt một con dao dưới đất lên đâm vào ngực Tề Cương.

“Đừng!” Tường Ly phát điên, định lao về phía Tề Cương nhưng cô chưa kịp hành động đã bị kẻ khác tóm gọn, lập tức kéo ngược cô về chỗ cũ.

Hai tên vệ sỹ ghim chặt cô, giật lấy con dao trong tay cô. Cô nhìn Thiên Dư chăm chăm không rời mắt, đôi mắt đỏ rực như máu, chỉ có một cảm xúc duy nhất: Căm hận. Tường Tiểu Thiên ở bên này bỏ một cách khó khăn. Bị một tên vệ sỹ khác giẫm lên, cậu đau khổ rên rĩ: “Mẹ kiếp! Chúng mày động vào phụ nữ thì gọi gì là đàn ông!”

Thiên Dư cười khẩy, đối diện với Tường Ly rồi uể oải nói: “Long Quý!”

Con dao đó được Long Quý rút ra. Cả một khoảng máu thấm đẫm ngực, Tề Cương gần như chỉ còn thoi thóp hơi tàn. Long Quý tiến lên, lau một mặt dao, cố nhìn xuống việc bị Thiên Dư gọi thẳng tên mình. Thiên Dư nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn nhưng nhớ ‘con ngựa’ của Đàm Diệu Minh sao?”

Long Quý xoa tay, cười ghê tởm: “Không sai. Tôi thật sự muốn thưởng thức xem mùi vị cô gái của Đàm Diệu Minh như thế nào.”

Thiên Dư ngồi sụp xuống, quan sát tỉ mỉ Tường Ly rồi chép miệng: “Trước kia tôi không dám nhìn thẳng vào cô gái này. Giờ mới biết đúng là đẹp thật, chẳng trách anh nhưng nhớ bao nhiêu năm như vậy. Thế này đi. Để tôi ném trước. Đêm còn dài mà. Long Quý, anh không cần vội.” Dứt lời, hắn ra lệnh: “Lột sạch quần áo nó cho tao!”

Đám vệ sỹ bắt đầu tiến tới hành động. Tường Ly liều chết giãy giụa. Trong lúc hoang mang phần nộ, cô chỉ kịp nghe một tiếng gào rống từ Tề Cương. Anh ấy dùng toàn bộ sức lực còn lại để lao về phía này, ngay sau đó Thiên Dư kêu “hự” một tiếng. Dòng máu như chảy ngược khắp cơ thể Tường Ly, trong tâm trí của cô chỉ còn lại một màu đỏ rực bao trùm.

Long Quý kêu ầm lên một tiếng, đang định rút dao xông tới thì một tiếng ầm ừ dội rền vang. Cửa phòng bị ai đó đá bay, đập thẳng về phía Long Quý. Tường Ly mềm oặt người nằm rạp xuống đất, trước khi gục ngã, cô nhìn thấy một cái bóng cao lớn.

Là Đàm Diệu Minh.

Có chất lỏng nào đã làm mờ mắt Tường Ly. Là máu. Cô không biết là máu của ai. Chỉ biết rằng, Tề Cương đã liều mạng xông lên đâm Thiên Dư, còn Đàm Diệu Minh cũng đã tới kịp.

Sau lưng anh là một đoàn người hùng hậu, khí thế rần rần. Có những tốp người chia nhau ra các phòng bệnh khác. Còn anh thì trước tiên đá bay một tên vệ sỹ, rồi nhấc cây gậy tròn dưới đất lên trong lúc Long Quý vẫn còn đang bàng hoàng, đập một nhát rất mạnh vào đầu hắn ta.

Long Quý kêu một tiếng thảm khóc, ngã gục ra đất ôm lấy đầu, máu chảy ra đầm đìa.

Người anh em của mình đang ngơ ngác, người con gái mà mình yêu sâu sắc quần áo te tua. Cảnh tượng trước mắt khiến Đàm Diệu Minh gần như phát điên, khuôn mặt méo xệch, tím tái. Xung quanh anh tỏa ra một sự đáng sợ và hung dữ có thể chèn ép chết đối phương. Các tay vệ sỹ khác bị người của anh khống chế. Anh kéo Long Quý dậy, đâm thẳng cây gậy tròn trong tay vào ngực hắn ta.

Tường Ly gào lên một tiếng: “Đừng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Anh Diên Rời

Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan.

Về sau, Tường Ly nghe được những người chứng kiến câu chuyện trong bệnh viện kể lại. Khi đó, Đàm Diệu Minh xông vào bệnh viện với khí thế bùng bùng, có thể nói là uy phong lẫm liệt. Đám người đó đều là các anh em ở Thương Lăng. Đàm Diệu Minh bị giữ lại ở tỉnh ngoài. Tề Cương và một vài người khác lo toan mọi chuyện thì đều nhập viện. Những người còn lại bối rối, luống cuống như mất đi trụ cột. Đàm Diệu Minh chính là đầu rỗng của họ. Khi chủ nhân xuất hiện, dù là những hạt cát bé nhỏ, rồi rạc đến đâu cũng có thể tụ lại thành một quả cầu lớn.

Vì mấy anh em đó, Đàm Diệu Minh sẵn sàng quên đi mạng sống của mình. Trời khuya, gió lồng lộng thổi. Anh dẫn theo người ngựa xông vào bệnh viện. Gió thổi cho chiếc áo măng tô trên người anh vang lên những tiếng bần bật, cả người anh đờ đờ sát khí. Một Đàm Diệu Minh như vậy giống như một con thú đã bước vào đường cùng, chỉ riêng một ánh mắt dữ tợn liều mạng thôi cũng đủ dọa ép đối phương phải nhượng bộ lui binh.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo hơn ba mươi người chỉ để diệt trừ đám Tề Cương. Mấy anh em đó bị thương không hề nhẹ. Sau khi người của Đàm Diệu Minh tới nơi, dọc đường đánh giết đồ rục rịch. Nhất là Đàm Diệu Minh. Giây phút đá bay cánh cửa phòng bệnh, chiếc áo măng tô của anh dính đầy máu. Anh không mang theo bất kỳ công cụ nào, nhưng mỗi bước chân đặt xuống, mỗi một cú đấm văng ra đều như muốn đánh chết người đối diện.

Tề Cương nằm rạp dưới đất, gần như không còn thở nữa. Tường Ly không dám chắc Tề Cương đã chết hay chưa. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt như đưng máu của Đàm Diệu Minh. Khi anh bắt lấy cây gậy đầu tròn đâm thẳng về phía Long Quý, cô chưa bao giờ thấy tuyệt vọng và hoảng sợ đến thế. Tiếng gào thét của cô vừa vang lên, thì bên kia Đàm Diệu Minh cũng đã đâm cây gậy trong tay vào lồng ngực Long Quý.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc.

Tường Ly chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang dội trong đầu. Ngay sau đó, toàn bộ khung cảnh đập vào mắt cô đã nhuộm một màu đỏ rục. Có thể đâm một cây gậy thô mảnh, to bằng bắp chuối cánh tay vào tim Long Quý, có thể đâm thẳng một thứ vũ khí tù như thế vào người, việc này không phải một sức mạnh bình thường có thể làm được. Từ đó có thể đoán được sự mạnh tay của Đàm Diệu Minh. Long Quý trợn tròn hai con mắt đỏ au, cái miệng hết há ra lại ngậm vào. Hắn ta vươn tay định bắt Đàm Diệu Minh nhưng Đàm Diệu Minh túm chặt cổ áo của hắn ta không buông. Anh tiếp tục dồn lực, cây gậy kia thẳng thừng đâm xuyên qua người hắn ta.

Máu từ miệng Long Quý phun thẳng ra ngoài. Đàm Diệu Minh rút cây gậy ra, lồng ngực anh trong giây lát cũng bị máu nhuộm đỏ. Ngay sau đó Long Quý ngã gục xuống đất, co giật mấy cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly chỉ cảm thấy mùi tanh của máu lan tràn rộng như một thảo nguyên. Chúng đang sinh trưởng lan ra khắp bệnh viện này, sắc bén như có móng vuốt, xuyên qua lớp da của cô rồi găm thẳng vào cốt tủy. Mỗi một lần thở, cô đều đau đớn tưởng chết. Cô phủ phục dưới đất, cả người run lên bần bật. Thiên Dư vẫn đang ngồi dựa vào tường, trên bụng vẫn đang cầm một con dao, là lưỡi dao ban nãy Tề Cương liều mạng xông lên bảo vệ Tường Ly. Hắn ôm bụng, cả người giật lên từng cơn. Hắn chưa chết, nhưng cũng đã cận kề cái chết.

Cô ra sức gọi “Đàm gia” nhưng mỗi một tiếng gọi đều tắc nghẹn trong cổ họng không thể bật ra được.

Các vệ sỹ khác trong phòng đều đã bị người của Đàm Diệu Minh đánh ngất đi. Tường Tiểu Thiên cố gắng bò tới trước mặt Tề Cương, dốc sức lay người Tề Cương vài cái, sau đó nấc lên gào to: “Đàm gia, anh Cương... Anh ấy... Anh ấy...”

Đàm Diệu Minh lao tới bên cạnh Tề Cương. Anh run rẩy đặt tay lên động mạch của Tề Cương, rồi sắc mặt lập tức chuyển lạnh. Rất lâu sau, anh mới từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Thiên Dư. Cả người Tường Ly run lên bần bật. Bóng hình Đàm Diệu Minh khiến cô nghĩ thấy mùi của cái chết. Cô lao lên như phát điên nhưng hai chân không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất, ôm ghì lấy chân anh.

Nhưng Đàm Diệu Minh không nhìn cô. Anh mặc cho cô run rẩy và bất lực, vẫn bóp chặt cổ Thiên Dư. Thiên Dư như con cá có giấy giữa trước khi chết. Tường Ly chỉ còn nhìn được cảnh đôi chân hắn từ từ chạm đất sau một lúc bị Đàm Diệu Minh bóp cổ. Hắn không phát ra được động tĩnh nào nữa, một bên giày da bị rơi ra ngoài.

Tường Ly dốc chút sức lực cuối cùng để bật ra một tiếng hét từ trong cổ họng: “Đàm gia!”

Tường Tiểu Thiên cũng thảng thốt vì sát khí toát ra từ Đàm Diệu Minh. Cậu bắt chấp vết thương trên người, dập đầu lia lịa với anh: “Đàm gia... Buông tay đi Đàm gia!”

Đàm Diệu Minh đứng là đã buông tay, nhưng, sau khi Thiên Dư đã hoàn toàn không còn co giật nữa.

Khi Thiên Dư ngã gục xuống đất, máu của anh rò xuống tóc và khuôn mặt của Tường Ly. Vẫn còn mang chút hơi ấm nhưng lại khiến Tường Ly cảm thấy buốt lạnh hơn bao giờ hết. Trên cổ Thiên Dư vẫn còn nguyên một vết siết rất ghê người, mắt hắn tím tái lại, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng sau khi chết. Hắn đã tắt thở như vậy, bị Đàm Diệu Minh bóp cổ cho tới chết.

Con đau nơi lồng ngực Tường Ly tưởng chừng có thể nổ tung. Khuôn mặt cô cắt không còn hột máu. Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan. Cô muốn gào lên mà khóc, bật ra thành

tiếng mà khóc. Cô muốn hét thật to nhưng lại không hét lên được. Cô muốn túm lấy thứ gì đó nhưng nơi bàn tay chạm tới được chỉ có máu và máu.

Cho tới khi, có người chạy vào nói: “Đám gia, bên ngoài có không ít cảnh sát xuất hiện, đã bao vây toàn bộ khách sạn rồi!”

Tường Ly cảm thấy mình đã rơi hẳn xuống đáy cực rồi. Đó là một vực sâu mọc đầy gai nhọn, cơ thể cô bị từng chiếc gai đâm vào, tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

Có ánh đèn quét vào qua cửa sổ hành lang. Những tia sáng đan cài chằng chéo lên nhau. Có người đang hét ầm ĩ, cũng có những tiếng bước chân hỗn tạp. Nhưng cảnh sát từ đầu tới cuối vẫn không lao vào bên trong. Trong lúc mơ màng, hình như Tường Ly nghe thấy có người báo cáo gì đó với Đàm Diệu Minh. Là người của Lục Đông Thâm đã chặn trước cửa bệnh viện. Nhiều Tôn cũng đã có mặt, cũng rục rịch muốn xông vào giống như cảnh sát.

“Nhân lúc này, Đám gia, anh mau chạy đi.” Một đàn em sốt ruột, hoang mang nói.

Đàm Diệu Minh quỳ xuống, nhẹ nhàng kéo Tường Ly dậy. Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, bờ môi vẫn đang run rẩy.

“Đám gia!” Tên đàn em thúc giục.

Đàm Diệu Minh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tường Ly, lau đi vết máu trên khuôn mặt và mái tóc của cô. Nhưng ngón tay anh cũng dính máu, chung quy vẫn không thể lau sạch được. Cuối cùng, anh chỉnh trang lại quần áo cho cô, khẽ nói: “Anh phải thất hứa rồi, em có trách anh không?”

Sắc mặt anh đã bình thường trở lại, không còn hung tàn như lúc trước nữa. Nhưng chất chứa trong đôi mắt là một nỗi đau nặng nề, là lời từ biệt, là sự bất lực khi không thể nắm giữ hạnh phúc được nữa. Nước mắt Tường Ly cuối cùng cũng rơi xuống. Cô mấp máy môi: “Đám gia, đi đi... Anh đi đi.”

Đàm Diệu Minh cười, giơ tay lên lau nước mắt cho rồi, rất lâu sau anh mới thở dài: “Xin lỗi em, làm bẩn mặt em rồi.”

Cô không kiềm chế được nỗi bi thương trào dâng trong lòng mình, ra sức đẩy anh. Suy nghĩ duy nhất là muốn anh khăn trương bỏ đi. Nhưng Đàm Diệu Minh vẫn nắm chặt lấy tay cô, theo đà ôm cô vào lòng, mặc kệ cô vùng vằng cỡ nào anh cũng không buông tay. Hai cánh tay của anh ghì chặt lấy cô, rồi anh thì thầm bên tai cô: “Tường Ly, thứ anh để lại cho em đang ở Hoàng Thiên. Nhớ kỹ, là ngày sinh nhật em.”

Sau đó, anh hơi kéo cô ra, hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nói: “Đã nhớ kỹ chưa, là sinh nhật của em!”

“Đám gia...”

“Nói em nhớ rồi đi!” Đàm Diệu Minh quát to.

Tường Ly gạt đầu trong làn nước mắt mờ lung.

Qua những giọt lệ làm nhòa đi tầm nhìn ấy, cô nhìn thấy khoe miệng Đàm Diệu Minh hơi rướn lên, ánh mắt như vừa buông được một gánh nặng trong lòng.

...

Những tiếng bước chân hỗn loạn từ xa vọng tới gần.

Cả người Tường Ly, cô tưởng cảnh sát kéo tới. Một cái bóng lướt qua cửa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Lục Đông Thâm.

Cảnh tượng máu me be bét trong phòng cũng làm Lục Đông Thâm đứng hình, cả người dờ ra. Dương Viễn đi ngay sau lưng anh cũng thảng thốt bàng hoàng. Sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi tới cực điểm, anh gằn mạnh từng chữ: “Đàm Diệu Minh, anh điên rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Tôi Có Thể Tin Tưởng Em Không?

Tôi nói được là sẽ làm được. Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?

Đàm Diệu Minh buông tay ra, đứng dậy, đối diện với Lục Đông Thâm. Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới lên tiếng: “Lục tổng, có chuyện nhờ vả.”

Tường Ly như bị rút hết xương khớp, chỉ còn hai cánh tay có thể chống đỡ được sức mạnh của cơ thể. Cô nhìn thấy bước chân rời đi của Đàm Diệu Minh, cũng nhìn thấy đôi giày da sáng bóng của Lục Đông Thâm giẫm vào vũng máu.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Cô cũng ngẩng lên nhìn anh, môi run lên dữ dội. Người đàn ông này là tia sáng cuối cùng của cô trước khi rơi xuống vực thăm

lìa đời. Nhưng tất cả sự cầu khẩn và van nài của cô đều được ần đàng sau con run rẩy. Lục Đông Thâm cúi người xuống, vươn cánh tay dài ra kéo cô lên.

Cả người Tường Ly mềm oặt không chút sức lực, hai chân cũng không đứng vững được để chống đỡ cơ thể nữa. Cánh tay Lục Đông Thâm mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể cô, để mặc cho máu trên người cô nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng của mình. Một tay cô vịn lấy cánh tay anh, một tay níu chặt lấy cổ áo anh. Chẳng mấy chốc, cổ áo cũng lem nhem đỏ.

Cô nghẹn ngào, gọi tên anh: “Lục Đông Thâm...” Những lời còn lại đều tắc nghẹn trong cổ họng.

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo cô, một tay lần tìm dần lên khuôn mặt cô. Ngón tay cái thô kệch của anh nhẹ nhàng cạo sạch vết máu trên khóe miệng cô. Anh đọc được hết sự tuyệt vọng trong ánh mắt cô. Anh cảm nhận được sự run rẩy trên cơ thể cô. Cô không nói câu nào cả, nhưng anh đã hiểu cô muốn bày tỏ điều gì. Anh nói: “Dương Viễn, trông cô ấy.”

Nói xong câu này, anh cũng buông tay rời đi. Tường Ly vói tay nhưng không bắt kịp vạt áo anh, chỉ để lại một vạt máu dính trên cổ tay áo.

Được Dương Viễn dìu ra khỏi bệnh viện, Tường Ly mới nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Từng chiếc xe cảnh sát đang xếp thành một hàng dọc đều tắt máy. Tất cả các cửa ra vào của bệnh viện đều bị cảnh sát vây chặt nghiêm ngặt. Ai nấy đều súng đạn sẵn sàng, trong tay cầm khiên chống bom, đứng trong tư thế cơ động cấp 1. Ánh đèn xe cảnh sát đan cài vào nhau, sáng trưng như ban ngày. Người của Lục Đông Thâm đang chống đối lại cảnh sát, không ai nhường ai.

Còn một đội người khác, không mặc cảnh phục mà mặc áo vest quần Âu gọn gàng. Ánh đèn rọi qua một chiếc xe trong số đó, Nhiều Tôn đang đứng trước mũi xe, chấp tay sau lưng.

Trong quảng sáng mờ hồ, Tường Ly đã nhìn thấy anh ta.

Tất cả đau thương và tuyệt vọng trong cô lúc này hóa thành phần nộ, rồi động lại thành một sự căm phẫn, ghét bỏ, thúc giục cô lao lên trước như điên. Dương Viễn giật mình, vội vã đuổi theo sau.

Nhiều Tôn cũng đã nhìn thấy Tường Ly. Cô còn chưa lao tới nơi, Nhiều Tôn đã nhìn thấy những vết máu loang lổ trên quần áo cô. Anh ta sai bước tới đón, đang định hỏi xem cô bị thương ở đâu thì Tường Ly đã vung tay tát một cái rất mạnh.

Vang dội cả màn đêm, làm sững sờ bốn phía.

Nhiều Tôn đứng hình, một bên gò má lập tức đỏ rực lên. Mấy tay vệ sỹ sau lưng anh ta thấy cảnh ấy định xông tới. Nhiều Tôn nghiêm giọng quát: “Lùi xuống!”

Dương Viễn cũng dẫn theo người áp sát.

Tường Ly phần nộ nhìn Nhiều Tôn chằm chằm, ánh mắt tương như chỉ muốn đập nát xương cốt của anh ta thành tro bụi. Sắc mặt Nhiều Tôn cũng không khá hơn cô là bao, cực kỳ lạnh giá.

Dương Viễn không muốn xảy ra thêm chuyện gì khác, bèn đứng bên nói một câu: “Cô Tường, lên xe thôi.”

Cảnh vật tiêu điều.

Đến tận khi bóng Tường Ly bị màn đêm nuốt chửng, Nhiều Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Rất lâu sau, có tên đàn em đi qua. Đó là Cao Toàn, người đã theo Nhiều Tôn nhiều năm. Cậu ta hạ thấp giọng nói một câu: “Tôn thiếu, em đã nắm được đại khái tình hình bên trong rồi ạ.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại quay vào trong xe.

Cao Toàn cũng vào xe theo anh ta, rồi báo cáo cho Nhiều Tôn tình hình thương tích cùng tử vong trong bệnh viện.

Nhiều Tôn rót một ít rượu vang, mượn ánh sáng bên ngoài, nhẹ nhàng lắc ly rượu. Chất lỏng màu đỏ chẳng mấy chốc đã lan ra khắp thành ly rồi tỏa mùi hương ra bốn phía xung quanh. Màu đỏ rực này khiến anh ta nhớ tới màu máu trên người Tường Ly và cả đôi mắt đỏ rực căm phẫn của cô nữa. Cao Toàn tiếp lời: “Còn Thiên Dư nữa, cậu ta...”

Nhiều Tôn ngược lên.

Cao Toàn bấm bụng nói nốt: “Không cứu được nữa, chết trong tay Đàm Diệu Minh rồi.”

Một tia lạnh giá lướt qua đôi mắt hẹp dài của Nhiều Tôn. Khi anh ta nhắm mắt lại, cả khuôn cằm cũng trở nên cứng rắn, lạnh lùng. Từng ngón tay gầy của anh ta dùng sức, ly rượu vỡ vụn ra trong lòng bàn tay anh ta sau một âm thanh vang dội. Bờ môi mỏng của anh ta bật ra bốn chữ: “Chết không đáng tiếc.”

Cao Toàn cũng hiểu ý của Nhiều Tôn, lát sau lên tiếng: “Thiên Dư tự tung tự tác điều người của Tôn thiếu đi. Cậu ta chết vậy là quá nhẹ nhàng, nhưng lại để lại cho Tôn thiếu một đồng đồ nát. Tội nay Lục Đông Thâm lại đích thân ra mặt. Xem ra anh ta quyết tâm kết oán với chúng ta rồi. Có điều, bên phía Hạ tiểu thư...” Nhiều Tôn đang cầm khăn giấy lau tay chợt khựng lại. Anh ta ngẩng đầu lên đánh mắt nhìn Cao Toàn. Cao Toàn lập tức chữa lại: “Bên

phía Tường Tiểu Thư e là đã hiểu lầm Tôn thiếu mất rồi, có cần em qua giải thích với cô ấy không ạ?”

Nhiều Tôn lại cụp mắt xuống, trầm mặc không nói, cho tới lau sạch tay rồi mới buông một câu: “Không cần, anh và cô ấy còn nhiều thời gian.”

***

Tám anh em, hai người chết ngay tại chỗ, hai người được bệnh viện đưa đơn thông báo nguy kịch. Còn lại bốn người tính mạng cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Tường Ly không dám nhắm mắt lại.

Vì chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ lập tức nhớ tới cảnh Tề Cương chết trước mặt mình và đôi mắt đỏ sọng chỉ muốn giết người của Đàm Diệu Minh. Từ tối hôm đó, Đàm Diệu Minh không hề xuất hiện nữa, nhưng cũng không nghe tin anh bị cảnh sát bắt lại.

Vẫn là căn phòng ở khách sạn Skyline ngày trước, vẫn là cảnh hoàng hôn ộp trời, nó đã từng là một thời khắc mà cô thà chịu đựng cô đơn cũng không muốn chạm vào. Cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, khi hoàng hôn đỏ rực trượt qua ngón tay mang đến một cảm giác ấm áp. Nhưng sự ấm áp ấy chung quy vẫn mỗi lúc một xa. Thì ra hoàng hôn vốn rất lạnh lẽo và mong manh.

Cô nói với Dương Viễn: “Phiền anh ấy đưa sáu người anh em kia tới chỗ ở của tôi, bệnh viện không cứu sống được tôi sẽ cứu họ.”

Đàm Diệu Minh liều mạng lộ diện cũng là vì những người anh em đó của mình. Cho dù dốc hết tâm sức, cô cũng phải cứu được người nào hay người ấy.

Dương Viễn rất bất ngờ trước câu nói của cô, nhưng vẫn đáp ứng.

Khi Lục Đông Thâm xuất hiện lần nữa, ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối. Tường Ly co hai chân lên, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối, ngồi đờ đẫn trước cửa sổ, nhìn chút ánh sáng cuối cùng bị màn đêm nuốt gọn. Đường phố đã lên đèn, rực rỡ phồn hoa, các con đường lớn ngõ nhỏ của Thương Lăng lại tấp nập rộn ràng. Ánh mắt cô xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống con đường dài hun hút. Ánh đèn lung linh, trông giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm. Nơi ấy chính là quận Xuyên Dương.

Cả quận Xuyên Dương lúc này đã chìm vào bóng tối.

Đó đã từng là mảnh đất phong tình náo nhiệt nhất Thương Lăng, đó đã từng là nơi đắm đuối tình người, cuối cùng vẫn tắt lịm, mọi hoa lệ, mọi nguy nga vẫn sụp đổ.

Cho tới khi có một người đàn ông đứng sững sau lưng, cô mới lên tiếng: “Anh ấy còn sống không?”

Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn yếu ớt, không độ được với đèn hoa rực rỡ ngoài kia. Thế nên Lục Đông Thâm có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Tường Ly phản chiếu lên cửa kính. Mái tóc dài của cô buông xõa, gần như có thể nuốt chửng cả cơ thể. Còn Tường Ly cũng nhìn rõ bóng hình cao lớn đằng sau lưng mình. Anh thậm chí còn chưa kịp thay áo sơ mi, bên trên vẫn là những vết máu loang lổ.

Lục Đông Thâm nhìn vào khuôn mặt in trên cửa sổ, nói một câu: “Còn sống.”

Bả vai Tường Ly run lên, bờ môi cố gắng ép ra một nụ cười nhưng nụ cười của cô rất nhạt nhòa, rất thê lương. Sau cùng, cô giơ tay chỉ về phía quận Xuyên Dương: “Anh xem, đó là nơi các anh khao khát đấy. Nơi ấy ngày đêm ca múa làm các anh chóng mặt. Thế nên, giờ nó sạch sẽ rồi.”

Lục Đông Thâm im lặng, không nói một lời.

Tường Ly lại ngồi ôm gối, cô vui mặt vào lòng mình một lúc lâu mới ngẩng đầu: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông. Ngày lễ lớn nhất của người Thương Lăng đấy.”

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống: “Nhìn tôi.”

Tường Ly nhìn thẳng vào đôi mắt in trên cửa sổ. Nó đen sẫm, còn khó dò hơn cả bầu trời ngoài kia. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Người chủ trì lễ Tế đông ba ngày nữa vẫn là Đàm Diệu Minh.”

Cô sững người, một giây sau lập tức quay phắt lại nhìn anh với vẻ khó tin.

“Tôi có thể đảm bảo Đàm Diệu Minh sẽ xuất hiện được trong lễ Tế đông. Nhưng Tường Ly, em không được phép hành động bừa bãi.” Lục Đông Thâm nói.

Một lúc sau Tường Ly mới hỏi một câu: “Có thật không?”

“Tôi nói được là sẽ làm được.” Lục Đông Thâm cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ lấy khuôn cằm gầy của cô, ánh mắt trầm ổn: “Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?”

Tường Ly bị ép phải đối diện với anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới gật đầu...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 97: Thứ Không Nhìn Thấy Mới Là Thứ Nguy Hiểm

Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Ở đất Thương Lăng, ai ai cũng có tín ngưỡng của mình. Họ tôn kính trời đất, nể sợ sức mạnh của thần linh. Cho dù vào thời này khi văn hóa dân tộc đã được khai hóa, nâng tầm, người Thương Lăng vẫn tiếp tục bảo tồn tín ngưỡng của ông cha để lại. Tế đông là hoạt động nghi lễ được người Thương Lăng coi trọng nhất. Lễ phẩm không có yêu cầu gì khắt khe, điều duy nhất yêu cầu là phải có thành ý, thế nên có rất nhiều lúc, người Thương Lăng mất cả năm trời để chuẩn bị cho ngày lễ này. Ví dụ như rượu, nếu chỉ ra chợ mua đại thì dĩ nhiên không được coi là có thành ý, bắt buộc phải tự nấu, tự ủ. Thế nên nếu ai lấy rượu làm tế phẩm cho lễ Tế đông, việc chuẩn bị của họ chắc chắn phải tốn rất nhiều sức lực.

Tế đông là một ngày lễ được tổ chức long trọng và rầm rộ. Thậm chí mọi người ở đây còn coi nó quan trọng hơn dịp tết cổ truyền. Bao năm nay, người chủ trì cho lễ Tế đông vẫn là Đàm Diệu Minh. Anh sẽ dẫn tất cả những người dân ông sống ở Thương Lăng lên núi Thiên Chu. Trong lễ Tế đông, cô gái duy nhất có mặt chính là Tường Ly. Mấy dịp lễ gần đây, cô luôn xuất hiện với tư cách một thần y. Đây cũng là nguyên nhân người dân Thương Lăng cực kỳ kính trọng Tường Ly.

Sau khi Tường Ly trở về nơi ở của mình, ngoài việc lần lượt chuyển những vò rượu “Ngũ Nguyệt Túy” được chôn dưới gốc hoa ngọc lan ra ngoài, thì cô cũng bắt đầu ngày đêm không ngừng nghỉ chữa trị vết thương cho sáu người còn lại. Tường Tiểu Thiên lúc ở trong bệnh viện cũng chịu đựng khá nhiều vết thương ngoài da, thế nên nói gì cũng kiên quyết đi theo Tường Ly để phụ giúp cô.

Cửa hàng bán trống gỗ tay và “Thần tiên ẩm” là hai nơi kinh doanh của Tường Ly, bình thường khi không ra cửa hàng, cô sẽ trở về nơi ở của mình. Nơi ở của cô cách xa khu trung tâm náo nhiệt, là một ngôi nhà độc lập nằm giữa một vườn trồng đủ các loại hoa, đường vào quanh co. Nếu vào đúng thời điểm giữa hè, phóng tầm mắt qua sẽ chỉ nhìn thấy toàn là hoa lá cỏ cây, xa hơn nữa sẽ nhìn thấy sông núi sừng sững uy nghi của dãy Thiên Chu. Trước nhà và sau nhà đều treo đầy các loại thực vật đủ màu sắc. Rất nhiều loài cây mọc quanh năm, nhưng đa phần đều là những giống cây cô hái lượm về được sau nhiều năm đi ngao du khắp các vùng đất, đều là những nguyên liệu có mùi hương không thấy được ngoài thị trường.

Nếu cô không vào thành cô, có lẽ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, sống một cuộc sống gần như là cách biệt trần thế.

Tại nơi ở của cô, có một dụng cụ dùng để thu thập các nguyên liệu hương truyền thống nhất và một dụng cụ dùng để thu thập các mùi hương tiên tiến nhất, nên nơi này càng giống một nhà kho lưu trữ mùi hương hơn.

Toàn bộ sáu anh em đều được sắp xếp ở phòng khách. Loại gối mà họ dùng là gối thơm, được Tường Ly ngày đêm gấp rút hoàn thành. Tường Tiểu Thiên quan sát sơ qua, trong sáu chiếc gối thơm, ngoài mạch đắng* ra, còn lần lượt bỏ thêm vào 14 loại thực vật. Những 14 loại này lại không hoàn toàn tương đồng giữa sáu chiếc gối.

*Mạch đắng: Hay còn gọi là khổ kiều mạch, là một loài thực vật có hoa trong họ rau răm.

Phòng khách được châm lên bốn ngọn nến, lần lượt đặt vào bốn góc Đông, Tây, Nam, Bắc. Cho dù Tường Tiểu Thiên có ngu ngơ cũng cảm nhận được bốn ngọn nến đó không hề đơn giản. Chúng hình vuông, rộng khoảng hai inch, trên thân nến lại được trang trí thêm hoa văn rực rỡ, một khi đã châm lên có thể cháy từ sáng tới tối. Mùi của nó đặc biệt nồng, dù đứng bên ngoài nhà vẫn có thể ngửi thấy được một mùi thơm nồng nàn, khói bay vẫn vít.

Bốn ngọn nến này được châm lên suốt một ngày một đêm. Mà trong khoảng thời gian ấy, hai người anh em bị bệnh viện thông báo nguy kịch cuối cùng vẫn không giữ được mạng sống của mình. Tường Ly tự tay vuốt mắt cho họ lần cuối, sau đó ngồi ngây người một lúc lâu. Từ lúc trở về đến giờ, số câu cô nói đếm được trên đầu ngón tay. Tường Tiểu Thiên hiểu rằng cô đang gấp rút giành giật thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không nhanh chân giật lại được hai người anh em từ tay Thần chết.

Sau lần đó, Tường Ly lại càng vui đầu vào việc chữa trị cho bốn người còn lại. Ánh mắt cô tối đi đến đáng sợ. Tường Tiểu Thiên chưa bao giờ nhìn thấy một Tường Ly như vậy.

Lúc ở bệnh viện, bốn người đó cũng đang rơi vào trình trạng chờ chết.

Ngoài việc uống thuốc và ăn loại canh do Tường Ly tự tay nấu theo chế độ đặc biệt, Tường Ly còn lần lượt nhét vào dưới lưỡi từng người một viên thuốc tròn to bằng một hạt đậu nành. Mùi vị khác nhau, có viên nhạt như nước lã, có viên lại có mùi rất nồng. Trước đó Tường Tiểu Thiên đã nhìn ra vấn đề từ những chiếc gối thơm nhưng không dám mạo muội hỏi. Cậu biết Tường Ly cố gắng hết sức như vậy thực tế là muốn Đàm Diệu Minh được yên tâm. Nhưng sau khi hai người anh em qua đời, cậu lại thấy tinh thần của cô có phần bất ổn. Sợ cô nghĩ không thông suốt chuyện gì đó, cậu bèn chủ động kiểm chuyện để nói, hỏi xem những viên thuốc này vì sao lại có sự khác nhau.

“Không phải viên thuốc mà là hương đan*, đây là cách chữa bệnh cổ xưa nhất của người Trung Quốc. Lưỡi đặt lên hương đan, dựa vào chất dịch ở cuống lưỡi tiết ra để từ từ tan chảy. Quá trình tan chảy chính là quá trình mùi hương lan tỏa. Và thứ thực sự giữ mạng cho họ chính là mùi hương này.” Giọng Tường Ly đều đều như nước. Chính vì như vậy, Tường Tiểu Thiên mới càng lo lắng cô đang dồn nén trong lòng quá nhiều cảm xúc: “Sở dĩ mỗi người lại có một viên hương đan khác nhau là vì tình trạng sức khỏe của mỗi người là khác biệt. Cho dù không cần xem báo cáo sức khỏe thì mùi hương

trên cơ thể họ toát ra cũng nói lên được hiện trạng các cơ quan trong người họ. Trong số bốn người, một người chuyển hóa axit amin kém trên người sẽ có mùi đường cháy khét, một người chuyển hóa axit kém trên người sẽ có mùi thức ăn hấp chín. Hai người còn lại, một người hơi có mùi rượu, và một người hơi có mùi bánh mỳ nướng, chứng tỏ một người xuất hiện tình trạng nồng độ axit amin trong máu cao, một người hệ thống đường ruột bị tổn thương nghiêm trọng. Thế nên hương đan dùng cho họ cũng phải là loại thuốc chữa các bệnh này.”*Viên có mùi thơm.

Tường Tiểu Thiên nghe cô nói vậy, bèn ghé sát tai ra sức ngửi, mà vẫn chẳng hề ngửi thấy những mùi như đường cháy hay bia rượu. Nhưng cậu biết, Tường Ly có thể ngửi được thứ mùi mà người khác không ngửi được.

Trong lúc giành giật mạng sống cho bốn người họ, Tường Ly lại lấy ra một ít hương đan, tất cả đều được phong kín trong túi, số lượng không hề ít. Những thứ này Tường Tiểu Thiên nhận ra, là hương liệu dùng cho lễ Tế đông. Lần lượt là: Nha hương, anh hương, diên an quân công nhụy hương, vận hương, thân tiên hợp hương, thanh diệu hương. Đi kèm với các loại hương cỏ này lần lượt là bảy bảy bốn mươi chín loại nguyên liệu. Có loại phải đặt trong đồ sứ, chôn dưới hầm vài tháng, có loại phải trải qua thử thách thiêu đốt rồi nấu chín suốt hai mùa xuân hạ. Có loại được đặt trong dụng cụ, làm lạnh thành thể rắn. Có loại được bọc giấy thép vàng bên ngoài rồi hun đốt.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Tường Ly lại đang nghiên cứu một loại mùi hương.

Cô ở trong phòng đặt dụng cụ một thời gian khá dài. Khi đi ra, trong tay cô có thêm rất nhiều những dụng cụ bằng thủy tinh, bên trong đựng một loại chất lỏng màu xanh lục đậm. Sau đó cô lại đem tất cả những loại cây trước đó đã yêu cầu Tường Tiểu Thiên ra vườn sau hái như: sinh sạn hương, nhũ hương, cam tùng, mao hương, hương phụ tử, toái lãng hương, cho vào nấu trong lửa lớn, sau đó ở lại tổng phòng đựng dụng cụ một ngày một đêm, từng lọ nước màu xanh lục đậm đều đã chuyển thành màu trắng trong suốt.

Tường Tiểu Thiên hít ngửi thấy không có mùi gì, bèn tỏ ra khó hiểu: “Lễ tế đông năm nay cần thêm một mùi hương nữa ă?”

Tường Ly gật đầu, tỉ mỉ đặt cẩn thận từng lọ dung dịch, rồi phong kín trong hộp.

“Sao nó lại không mùi không vị giống như nước vậy?”

Tường Ly thờ ơ đáp: “Nước cũng có mùi có vị, chỉ là em không nhìn thấy và không ngửi thấy thôi.”

Tường Tiểu Thiên nhìn một hồi lâu vẫn không hiểu. Tường Ly kiểm tra lại chiếc hộp một lần nữa, sau khi chắc chắn nó đã được phong kín, cô mới nói: “Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.”

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này bỗng đứng thấy hoang mang lạ. Cậu loáng thoáng cảm nhận được Tường Ly không bình thường nhưng cụ thể là khác lạ ở chỗ nào thì cậu lại không nói rõ ra được. Tường Ly không nói thêm nhiều nữa, cô đứng dậy, đi kiểm tra tình hình của bốn người kia. Tường Tiểu Thiên rất lâu không thấy động tĩnh gì, bèn ra ngoài xem sao thì thấy Tường Ly đang quỳ rạp dưới đất, bả vai run lên từng cơn.

“Gia, thế này là sao ă?” Tường Tiểu Thiên giật nảy mình, vội vàng tiến lên dìu cô: “Bốn người họ...”

Tường Ly không đứng lên, cô chạm hần trán xuống nền đất, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói một câu: “Cứu được bốn người ấy rồi, chị không phải hổ thẹn với Đàm gia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Có Thêm Một Lục Môn Chống Lưng

Lại lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại đề cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.

Cảnh Ninh đang đứng bên cạnh chờ đợi.

Bầu không khí trong văn phòng không được tốt lắm.

Dương Viễn đứng trước khung cửa sổ sát sàn, một tay chống hông, một tay kẹp điều thuốc. Trông anh ấy khá sốt ruột, đi đi lại lại mấy lượt rồi, khiến Cảnh Ninh cũng chống cả mặt.

So với sự bất ổn của Dương Viễn, Lục Đông Thâm vẫn bình tĩnh và điềm đạm như mọi ngày. Anh đang đọc tài liệu, thi thoảng lại sửa vài chữ bên cạnh. Đây là lịch trình được sắp xếp cho ba tháng tới, Cảnh Ninh này giờ vẫn đang đứng đợi anh ký tên xác nhận. Ban đầu cô không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, về sau nhìn thấy anh lại gạch đi một nét nữa, cô bèn đứng bên nhắc nhở một câu: “Lục tổng, giám đốc Từ đã hẹn gặp anh được một tháng rồi.”

Lục Đông Thâm chuyển tất cả các lịch trình ở trang cuối cùng tới trang đầu tiên, rồi gõ gõ đầu bút lên trên: “Phía giám đốc Từ không gấp, dời lịch hẹn với trường ban thư ký Vương lên trước.”

Cảnh Ninh thấy anh đã lên tiếng, cũng không dám nói thêm những lời dư thừa nữa. Cô hiểu, Lục Đông Thâm là một người rất biết cân nhắc toàn diện. Cứ nói đơn giản như các lịch trình tiếp khách, tiệc tùng, sự thay đổi lần này của anh hoàn toàn hướng đến tương lai phát triển của tập đoàn tại Trung Quốc. Nếu còn ở tổng bộ thì người đầu tiên Lục Đông Thâm chọn gặp nhất định sẽ là người của ngân hàng. Nhưng ở trong nước, anh luôn sắp xếp những người có chức quyền lên trước.

Khi ấn định ngày trở về thủ đô, Lục Đông Thâm đưa ra một thời gian cụ thể. Cảnh Ninh liếc nhìn ngày tháng, hơi giật mình, rồi lại tự tính nhẩm một lượt. Đó là ngày thứ hai sau lễ Tế đông của Thương Lãng. Trong lúc đang đắm chiều thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm dặn dò một câu: “Khi về Bắc Kinh, sắp xếp chuyên cơ.”

Cảnh Ninh cung kính trả lời: “Dạ.” Sau đó, cô lại đặt một tập tài liệu dày cộp khác đang ôm trong lòng lên mặt bàn làm việc, rồi rút một tập trong đó ra: “Lục tổng, đây là chỗ giấy tờ bộ phận thị trường đang cần gấp. Còn nữa, mười phút nữa anh nên xuất phát rồi, người bên phía Cục công an thành phố đã trên đường rồi ạ.”

*Thị Cục

Sau khi Cảnh Ninh ra khỏi phòng làm việc, cũng vừa hay Dương Viễn đã hút xong liều thuốc trong tay. Anh ấy ấn đầu lọc vào gạt tàn, rồi cầm gạt tàn tiến về phía trước, đặt mạnh lên mặt bàn. Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên: “Bữa cơm mời Cục công an thành phố chiều nay cậu cũng phải tham gia. Nếu tôi mà là cậu, bây giờ tôi sẽ về phòng nghỉ thay quần áo.”

Dương Viễn với tay kéo chiếc ghế lại, ngồi xuống đối diện anh, gõ tay lên mặt bàn: “Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ gì là sao?” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu. Tốc độ đọc tài liệu của anh rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân hiệu suất làm việc của anh cực cao. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh “cười ngựa xem hoa”. Ngược lại, ở chỗ nào đó trong tài liệu cho dù chỉ có một chút khiếm khuyết cũng không thoát khỏi đôi mắt anh.

Cũng giống như, khi trả lời câu hỏi của Dương Viễn, đầu mày anh đã hơi nhíu lại.

Dương Viễn mặc kệ anh đang nhăn mày hay nhăn trán: “Chuyện cậu điều người ngang nhiên chống đối lại người thi hành công vụ, lúc đó tình hình cấp bách nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều lắm gì. Còn bây giờ thì sao? Cậu cũng nên nói rõ suy nghĩ của mình đi chứ? Lại dám ra mặt bảo vệ Đàm Diệu Minh, cậu có biết đã tới tai Hội đồng quản trị rồi không? Chuyện Lục Khởi Bạch được điều tới Trung Quốc, đâu phải cậu không biết. Vốn dĩ việc giành được mảnh đất ở quận Quan Dương, Thương Lãng đã được coi là một trận trở mình thắng lợi, bây giờ cậu lại vì chuyện của Đàm Diệu Minh mà bị kéo xuống nước!”

“Cậu định hỏi chuyện gì? Hỏi suy nghĩ của tôi hay hỏi tôi có biết thái độ của Hội đồng quản trị hay không? Suy nghĩ của tôi là cứ bảo vệ Đàm Diệu Minh đã, còn về bất kỳ quyết định nào của Hội đồng quản trị tôi cũng chỉ có thể chấp nhận.” Lục Đông Thâm trả lời ngắn gọn mọi băn khoăn lo lắng của Dương Viễn, sau đó giờ tay ấn vào loa ngoài của chiếc điện thoại bàn: “Vào đây một lát.”

Dương Viễn nghe xong câu ấy là lập tức phát điên: “Đàm Diệu Minh là đối thủ chính diện của cậu mà cậu lại đi bảo vệ anh ta? Bây giờ anh ta đã giết người! Chưa nói đến việc lần này cậu chắc chắn đã kết oán với Nhiều Tôn thì lấy bất kỳ tội trạng nào của Đàm Diệu Minh ra phân cũng đủ tử hình! Cậu định bảo vệ thế nào? Còn nữa, thế nào gọi là cậu chấp nhận mọi quyết định của Hội đồng quản trị? Bây giờ sự phát triển của Skyline là mấu chốt đối với Tổng bộ Lục Môn. Cậu cứ thế dâng toàn bộ lợi lộc cho Lục Khởi Bạch ư?”

Lục Đông Thâm từ tốn cười: “Tôi có lòng nhường, cậu ta cũng phải có bản lĩnh nhận mới được.”

Dương Viễn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, bất thành lời nói: “Cô gái đó, không phải là nhân vật đơn giản đâu!”

Câu nói này chuyển chủ đề hết sức tự nhiên. Nhưng Dương Viễn biết nếu Lục Đông Thâm nghe hiểu anh ấy đang nói đến ai thì câu nói kia không hề đường đột chút nào, vì cô gái đó liên quan mật thiết đến chuyện này. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Lục Đông Thâm tiếp lời cũng rất nhẹ nhàng: “Tôi biết.” “VẬY mà cậu còn...”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, Cảnh Ninh bước vào: “Lục tổng.”

Lục Đông Thâm ném tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt: “Trả lại bản báo cáo này cho bộ phận thị trường làm lại, trong này có chỗ xử lý sai số liệu rồi. Là định mức 31.51% chứ không phải 30.51%, sai số của tôi những 1%, thống kê kiểu gì vậy?”

Cảnh Ninh giật mình, sao bộ phận thị trường có thể để xảy ra một sai sót như vậy cơ chứ?

“Đích thân cho nhân viên thống kê số liệu định mức nghỉ việc đi. Giám đốc bộ phận thị trường bị trừ toàn bộ tiền thưởng năm nay, cả phòng bị trừ tiền thưởng nửa năm.” Một câu nói đầy uy quyền và “sinh sát” càng được nói với thái độ thần nhiên như không lại càng khiến người ta không khỏi rét run.

Nhưng Cảnh Ninh đã quá quen với sự sắt đá của Lục Đông Thâm rồi. Cô gật đầu, cầm theo tài liệu đi ra ngoài.

Dương Viễn đi đi lại lại: “Tôi phục cậu thật đấy. Đến lúc nào rồi mà cậu còn có thể phát hiện ra mình mất 1% định mức cơ chứ?”

Lục Đông Thâm nói nhẹ như gió thoảng: “Mất một 1% định mức tức là ném hơn chục triệu ra ngoài cửa sổ. Cậu chủ Dương, tôi là người làm ăn, không phải nhà từ thiện.”

“Tôi phải gọi cậu một tiếng cậu chủ Lục mới đúng.” Dương Viễn vòng ra trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn: “Một người có năng khiếu bẩm

sinh vượt xa cả Quý Phi vậy mà lại có thể khiến bản thân mất tích một cách sạch sẽ không dấu vết. Lai lịch của cô gái này khủng khiếp thế nào đâu phải cậu không đoán được.”

“Lai lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.”

Dương Viễn thắng thốt: “Không lẽ cậu định...”

Lục Đông Thâm ký một chữ lên phía cuối tập tài liệu rồi gấp lại, nhìn đồng hồ: “Tôi lúc chúng ta xuất phát rồi.”

***

Quan tài dành cho Tề Cương và một người anh em khác đã được chuẩn bị xong, chỉ còn đợi tới ngày lễ Tế đông để khiêng lên núi Thiên Chu. Chuyện này do Tường Tiểu Thiên chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ngoài việc này ra, cậu còn phải quản lý cho tốt tất cả những vật phẩm dùng cho ngày lễ. Đây thật ra cũng là một việc dễ dàng vì trước kia những việc này cũng đều do cậu phụ trách. Bảy loại hương đàn được đặt riêng rẽ, phân loại cẩn thận. Riêng một loại làm thêm, Tường Ly không để Tường Tiểu Thiên bảo quản. Mặc dù Tường Tiểu Thiên ôm một bụng ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi gì.

Một ngày trước lễ tế đông, Tường Ly gọi Tường Tiểu Thiên đến trước mặt, đưa cho cậu hai văn bản. Tường Tiểu Thiên mở ra xem, hóa ra là hợp đồng chuyển nhượng “Thần tiên ẩm” và cửa hàng trống gỗ tay. Mục người được chuyển nhượng để tên của cậu. Cậu giật mình: “Gia, việc này là...”

“Sau này hai nơi này thuộc về em.” Tường Ly nói: “Bí kíp của Thần tiên ẩm không khó, rồi chị sẽ đưa em. Cửa hàng trống chị chỉ mang theo chiếc trống ở ngoài cửa lớn, còn lại em tiếp tục kinh doanh đi.”

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này là giật mình: “Gia, chị định ra đi sao?”

Đi ư...

Tường Ly nhìn hai cỗ quan tài đặt trong vườn, ánh mắt nhạt nhòa. Con người giàu sang một đời, nghèo đói một đời, bôn ba một đời, cuối cùng vẫn chẳng thể đi ra khỏi khoảng cách của một chiếc quan tài...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Lễ Tế Đông Của Thương Lăng

Ba ngàn sợi phiến muộn, cắt đi rồi phải chẳng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?

Trong một ngày dài ở Thương Lăng, Tường Ly thích nhất chính là buổi chiều.

Bất luận bốn mùa xoay chuyển thế nào, buổi chiều của Thương Lăng luôn toát ra một vẻ lười biếng. Chẳng trách đám khách du lịch kia luôn bịn rịn không muốn rời đi, ngay cả một người thoải mái, thích bay nhảy như Tường Ly còn tình nguyện sống cả đời ở đất Thương Lăng này. Buổi chiều mùa đông ở Thương Lăng rất ấm áp, không còn cái oi ả của mùa hè, mát mẻ, lạnh lạnh, rất thích hợp để nằm lý trong vườn, đánh một giấc.

Khi Tường Ly đẩy cửa đi vào tiệm cắt tóc Dương Dương, ông chủ cũng đang gà gât như thế. Ông chủ nằm dựa lên một chiếc ghế dài rộng lớn, trên ghế trải một tấm da báo. Ánh nắng hắt vào qua lớp kính trên cửa sổ, rơi xuống chiếc mũ bò kiểu cao bồi của ông chủ.

Đây là một tiệm cắt tóc không lớn, thậm chí còn không to bằng khu vườn trong quán bán trống của cô, nhưng nó lại là cửa hàng đã có thâm niên ở đất Thương Lăng này. Trước cửa dựng một ống xoay trong suốt đã cũ có hoa văn ba màu đỏ, xanh lam, trắng. Bốn chữ “Tiệm cắt tóc Dương Dương”* ban ngày nhìn còn ổn, tới tối khi đèn lên rực rỡ, “Dương Dương” sẽ biến thành “Nhật Nhật”. Nhưng ông chủ cũng lười sửa chữa, hoặc có thể ông ấy nghĩ rằng “Ngày ngày làm tóc” cũng là một dấu hiệu cho thấy việc kinh doanh khởi sắc, đi lên.

*Trong tiếng Trung là bốn chữ.

*Chữ Dương (阳) khi bị che mất bộ Ấp sẽ thành chữ Nhật (日)

Trên thực tế, nơi này là tiệm làm tóc nổi tiếng nhất Thương Lăng.

Ông chủ là người Hán, bình thường sống ẩn dật, khiêm nhường, nhưng nghe nói đều đã từng giành giải trong cuộc thi Làm tóc đẹp toàn thể giới, vô cùng vinh dự. Nhưng truyền kỳ về ông chủ này cũng chỉ là câu chuyện bên tách trà của người dân Thương Lăng mỗi buổi chiều nhàn nhã. Họ công nhận là tay nghề của ông chủ rất khá, nhưng không cảm thấy quá khứ của ông ấy ngẫu đến mức nào. Người Thương Lăng cho rằng một người giỏi như thế đáng lẽ nên sống ở một thành phố lớn mới phải.

Chỉ có Tường Ly biết rõ, ông chủ ở đây không phải người thường. Ở trong tiệm, cô từng nhìn thấy một bằng chứng nhận được đóng khung treo trên vách tường. Trong mắt rất nhiều người dân Thương Lăng, đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy viết đầy chữ tiếng Anh mà thôi, nhưng Tường Ly nhìn rất rõ,

đó là một bức thư mời tới từ Hoàng gia Anh.

Rõ ràng là một cao nhân, vậy mà lại quyết mở một tiệm làm tóc không thể bình thường hơn ngay tại Thương Lãng này. Hơn nữa tên tiệm cũng được đặt gọn gàng, giản dị. Mỗi lần nhìn lên hàng chữ ấy, Tường Ly lại nhớ về phòng triển lãm ảnh Đại Bắc ở Bắc Kinh.

Ông chủ họ Hà, hơn ba mươi tuổi, xét tình trạng từ trước ra sau quán chỉ có một mình anh ấy, thì có lẽ anh ấy vẫn độc thân, tướng mạo cũng không tệ, vóc người khá cao ráo, vai rộng, hông thon, tính cách có phần lạnh lại có phần kiêu ngạo, còn hơi buồn bình nữa. Anh ấy thích đi du lịch, có những đợt tiệm cắt tóc đóng cửa liền một lúc hơn nửa tháng trời.

Hôm nay Tường Ly khá may mắn, ông chủ Hà không những không đóng cửa quán mà trong quán còn không có một vị khách nào khác. Có lẽ giờ này mọi người vẫn đang ngủ trưa.

Sau khi nghe thấy tiếng động, ông chủ Hà gơ tay kéo vành mũ xuống. Nhìn thấy Tường Ly, anh hỏi: “Cắt tóc hay dưỡng tóc?”

Tường Ly đi thẳng vào bàn gội đầu, nói một câu: “Cắt tóc.”

Ông chủ không có thói quen gội đầu cho khách, phàm là các vị khách đến tiệm đều tự gội. Ông chủ Hà đứng dậy vòng ra phía trước bàn gội đầu, khoanh hai tay trước ngực, đứng nghiêng người ở đó: “Chẳng phải đợt trước vừa mới cắt sửa một chút sao?”

Tường Ly cũng được coi là khách quen của tiệm. Dĩ nhiên ông chủ Hà biết mặt cô. Anh biết Tường Ly là một người rất yêu quý mái tóc của mình, thế nên đa phần cô tới tiệm chỉ để dưỡng tóc, tóc dài hơn một chút thì chỉnh sửa lại. Cô luôn có yêu cầu riêng với độ dài mái tóc của mình, bắt buộc phải cố định ở một vị trí, không được dài hơn, cũng không được ngắn hơn. Có nhiều lúc ông chủ Hà thật chỉ muốn cầm thước đo cho chuẩn xác.

Tường Ly đang làm ướt tóc, ngón tay hơi khựng lại, sau đó trả lời: “Lần này là cắt ngắn, ngắn như mái tóc giả của tôi vậy.”

Ông chủ Hà sững người.

Một lát sau, anh tiến lên, bóp cho cô một ít dầu gội đầu. Cô đang định ngẩng đầu lên thì bị anh nhẹ nhàng giữ lấy đầu: “Nằm yên.”

Ông chủ Hà đích thân gội đầu cho cô.

Khi ngồi ra trước gương, khoác áo vào để cắt tóc, ông chủ Hà lấy chiếc khăn bông quấn tóc của cô xuống, nhìn chằm chằm vào Tường Ly trong gương và hỏi: “Sao bỗng nhiên lại muốn cắt ngắn hẳn đi?”

Tường Ly nói: “Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?”

“Vậy thì cô đi làm ni cô luôn chẳng phải tốt hơn sao?” Ông chủ Hà nói một câu, rồi cầm máy sấy tóc lên tay: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm.”

Ông chủ Hà không nói nhiều nữa, bắt đầu sấy khô mái tóc cho cô. Khi đã khô đến một mức độ nhất định, cây kéo trong tay anh bắt đầu múa lượn. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Chất tóc của cô đẹp lắm, cắt đi thật là đáng tiếc.”

Tường Ly nhìn từng ngón tay gầy của anh xuyên qua những lọn tóc: “Vậy một người có khả năng tạo mẫu đỉnh cao như anh núp ở Thương Lãng, mở một cửa tiệm nhỏ chẳng phải cũng rất đáng tiếc sao?”

Ông chủ Hà đánh mắt nhìn vào gương một cái: “Như nhau cả thôi.”

Tường Ly ngắt lại câu nói này, bỗng nhiên cảm thấy đúng là “như nhau cả” thật.

“Lẽ tẻ đông ngày mai có thể tiến hành được không?” Ông chủ Hà hỏi.

Từng sợi tóc là tả rơi xuống, ánh mắt Tường Ly rất kiên định: “Được.”

Ông chủ Hà cũng không hỏi nữa.

Ngược lại, Tường Ly hỏi anh: “Xem ra năm nay anh lại không định tham gia rồi.” Theo thường lệ, vào thời điểm này, các nhà đều đã phải lấy tế phẩm của mình ra đặt trước cửa sổ. Tiệm cắt tóc này vẫn khá sạch sẽ.

Ông chủ Hà động tác dứt khoát: “Tôi không phải người Thương Lãng, cũng không có tín ngưỡng, thế nên lễ Tế đông cũng không có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi.”

“Dầu sao cũng là một truyền thống của Thương Lãng, cũng là dấu ấn của cả một thời đại.” Tường Ly nói.

Nghe xong câu này, ông chủ Hà bật cười, nhìn cô: “Cô nghĩ kiểu truyền thống này còn duy trì được bao lâu?”

Tường Ly sững người, nhìn vào mắt ông chủ trong gương.

Ông chủ Hà lại đưa một đường kéo, nói tiếp: “Trong mối quan hệ phụ thuộc giữa thời đại và con người, thời đại là chủ nhân, người là phụ. Thế nên không có cái gọi là thuộc về thời đại của ai. Con người chung quy cũng sẽ tan biến, nhưng thời đại vẫn cứ tiếp tục. Cuối cùng, một thời đại thuộc về một con người đặc biệt nào đó cũng sớm muộn bị chôn vùi trong dòng sông ký ức dài vô tận, không để lại chút dấu vết nào.”

Câu nói ấy rơi vào trái tim Tưởng Ly, bỗng dừng lại cửa thành một vết nứt bi thương...

***

Lễ Tế đông vẫn tiến hành theo đúng lịch trình.

Tuy chỉ vì một ngày lễ ngắn ngủi như vậy nhưng lại hao tốn thời gian chuẩn bị suốt cả năm dài của người dân Thương Lãng.

Ngày hôm nay, các nam đinh của Thương Lãng từ lúc trời còn chưa sáng hẳn đã xuất phát tới dãy núi Thiên Chu. Giữa cảnh bình minh lác đác rải rác, ở phía xa xa thấp thoáng bóng ngọn núi Kỳ Thần nằm đối diện.

Lễ Tế đông của Thương Lãng được tổ chức ở nơi cao nhất của núi Thiên Chu, đối diện với vị trí bái tế núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên, tất cả mọi người đều cầu mong một năm mùa màng bội thu và vạn sự như ý. Hơn nữa trong ngày này, nếu gia đình nào không may có người qua đời, họ cũng sẽ khiêng quan tài của người thân lên đỉnh núi Thiên Chu để người thân được nhận lời chúc phúc của trời đất, và được siêu thoát, an lạc.

Có những người chủ quản từ sớm đã bày bố vị trí đài tế. Nổi bật nhất vẫn là chiếc trống da trâu không lồ treo lơ lửng trên đài tế. Nghe nói tuổi tác của nó gần như đã dài bằng cả lịch sử của Thương Lãng rồi. Dùi trống được làm bằng xương bò, đầu dùi được mài nhẵn, sáng bóng.

Bốn phương tám hướng trên đài tế được kéo những dải cờ phong mã dài miên man, năm màu cờ kiêu hãnh đón gió. Cho dù đứng dưới chân núi vẫn nhìn rõ được mọi thứ, vang dội đứng giữa nơi nối liền trời xanh và mặt đất, trở thành một thác nối giữa trần thế và tiên cảnh. Bốn phía của đài tế lần lượt dựng bảy đài hương rất to, mỗi một đài hương đều to bằng vòng ôm của một người trưởng thành, cao khoảng hai mét, sau đó lại nối liền với một đài đèn Trường Minh cao ba mét. Trong thời gian tế lễ, ngoài ngọn đèn Trường Minh bảy ngày bảy đêm không tắt ra thì tác dụng của 28 đài hương ở bốn phía cũng có tác dụng rất quan trọng. Hương phẩm tế lễ sẽ cùng được đốt bảy ngày bảy đêm giống đèn Trường Minh. Một khi hương phẩm được châm lên, sẽ không ai được tùy ý thêm vào trong khoảng thời gian này nữa.

Khi Tưởng Ly còn chưa xuất hiện, việc đốt hương trong lễ Tế đông thật ra chỉ khá khó khăn, bởi vì không ai biết cách làm cho mùi hương có thể giữ được lâu như thế. Đài hương của lễ Tế đông được truyền lại từ nhiều đời. Đế đỡ bằng đồng xanh, cốc bằng thủy tinh, chế tác vô cùng tỉ mỉ, trông thì có vẻ to và thô nhưng bát đựng hương lại khá nhỏ nhắn. Việc này yêu cầu người cử hành lễ tế phải có kỹ thuật siêu cao, cần phải điều chế được một lượng nhỏ mùi hương những đủ để duy trì trong một thời gian dài.

Từ sau khi Tưởng Ly đến Thương Lãng, cô đã giúp mọi người giải quyết vấn đề này. Đây cũng là nguyên nhân, cô là cô gái duy nhất được tham gia tế lễ.

Giờ lành đã điểm, người gõ trống bắt đầu gõ vang dội.

Tiếng trống trầm đục xa xôi, như tiếng của trời đất, lại như có thể vang vọng lên tận mây xanh.

Sau hồi trống, Đàm Diệu Minh và Tưởng Ly đã lập tức xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Một Tiếng Cảm Ơn

Anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

Trước lễ Tế đông, Tưởng Ly đã có biện pháp dự phòng.

Lục Đông Thâm hứa với cô sẽ bảo đảm Đàm Diệu Minh có thể tham gia lễ Tế đông đúng thời gian. Mặc dù cô biết một người như Lục Đông Thâm sẽ không coi lời hứa là trò trẻ con, nhưng cô cũng hiểu những tội trạng mà Đàm Diệu Minh đang mắc phải. Không chỉ mình cô hiểu mà cả Thương Lãng này đều biết rõ con thuyền của Đàm Diệu Minh đã lật. Thế nên lễ Tế đông lần này khiến tất cả mọi người tham gia đều phải lo lắng.

Việc cô cần làm chính là phòng trường hợp “vạn nhất”. Trong lễ Tế đông, quyền uy của cô dĩ nhiên không thể bằng được Đàm Diệu Minh, nhưng cũng còn hơn cả lễ tế bị hủy bỏ.

Lễ tế đông có một “hòng trường”.

Cái gọi là “hòng trường” nói trắng ra không khác gì một phòng nghỉ ngơi hay một phòng thay đồ trước lễ tế. Đó là một khu vực được dựng lên tạm thời dưới chân núi trước lễ Tế đông. Diện tích khá rộng lớn. Bên trong, ngoài những phục trang chuẩn bị cho ngày lễ tế và làm nơi nghỉ ngơi cho mọi người thì còn có thể cất giữ không ít đồ đạc. Tác dụng của nơi này rất lớn, trong thời gian chuẩn bị, nơi đây cũng làm nơi nghỉ ngơi cho các thành viên tham gia tế

lễ.

Thời gian bắt đầu lễ Tế đông của Thương Lăng phải thống nhất với giờ mặt trời mọc.

Mùa đông, mặt trời mọc khá muộn.

Nhưng Tường Ly thức trắng cả đêm, từ sớm đã có mặt ở hồng trường.

Vào giờ gà còn chưa thức dậy, cô đã thấy Tường Tiểu Thiên cuống cuống chạy vào nói với cô: Đám gia quay về rồi!

Tường Ly giật thót, vội đứng lên, lao ra ngoài.

Trong hồng trường có một nơi chuyên dùng để đặt các quan tài, bởi vì lễ Tế đông năm nào cũng có một hai gia đình có người thân qua đời. Thế nên các quan tài sẽ được khiêng tới đây trước, sau đó sẽ được các nhân viên có liên quan khiêng lên tận đỉnh núi.

Đàm Diệu Minh đứng ngay trước quan tài.

Hai cỗ quan tài chuẩn bị Tế Cưng và một người đàn em lúc trước để tại nơi ở của Tường Ly đã được khiêng tới đây, tiếp đó lại có thêm hai người anh em không cứu được về sau, tổng cộng là bốn cỗ quan tài, được xếp thẳng hàng theo hình chữ Nhất (—).

Cái bóng cao lớn của Đàm Diệu Minh chìm khuất trong sắc trời lơ nhơ, âm u, yên lặng nhìn ngắm bốn cỗ quan tài. Sau khi nghe thấy tiếng động, anh cũng không quay đầu lại. Anh đưa tay nhẹ nhàng cọ lên mép của những chiếc quan tài, từng cái từng cái một. Tường Ly chạy rất gấp gáp, sau khi nhìn thấy anh thì đột ngột dừng bước, thở hồng hộc. Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, nhưng bao nhiêu cảm xúc hỗn độn đè chặt trong lồng ngực nhiều ngày qua lập tức bùng nổ rồi lan tỏa, sau đó tất cả tụ lại thành một dòng nước mắt ào ào như suối chảy, như lũ cuốn, như tuyết lở. Nhưng tất cả những mừng rỡ, kích động ấy, khi bật ra thành tiếng lại trở thành một âm thanh dè dặt, nhỏ nhẹ. Thanh âm của cô mỏng manh dễ vỡ như tiếng của một con chim “Đám gia.”

Bàn tay đang chống lên quan tài của Đàm Diệu Minh chợt khựng lại. Lát sau, anh quay người qua.

Anh lại là Đàm Diệu Minh của ngày xưa.

Không còn sát khí hung tợn như khi ở trong bệnh viện, không còn sự máu me khiến người ta ngửi thấy mùi cũng phải tê tái ruột gan. Sau lưng anh là cả một bầu trời đen đặc. Ở một góc đường chân trời, biển mây đang thấp thoáng hiện lên giữa những ngọn núi, như những ngọn sóng đang rục rịch cuộn trào lên xuống. Nét mặt anh chất chứa một nỗi đau, rồi lại hóa thành dịu dàng sau giây phút nhìn thấy Tường Ly, giống như cát trắng rơi xuống dòng sông Nhật Nguyệt dài đằng đẵng, nhẹ nhàng thong thả.

Anh giro tay về phía cô.

Tường Ly chỉ sợ cảnh tượng đang hiện hữu trước mặt là một giấc mơ, thế nên không dám liều lĩnh lỗ mãng xông lên. Cô đi từng bước cẩn thận về phía anh, cho tới khi, tay cô được anh nắm chặt.

Trái tim thất lại bao ngày qua bỗng nhiên được đặt xuống, đồng thời ngay lúc ấy, hốc mắt cô cũng đỏ rục lên.

Đàm Diệu Minh nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, rồi đưa tay lau đi vệt ướt nơi khóe mắt cô. Anh nói nhỏ: “Nha đầu ngốc, khóc gì chứ.”

Cô khẽ lắc đầu, cúi gằm xuống, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt chuẩn bị tràn trề tuôn. Khi ngẩng mặt lên, khóe môi cô nở một nụ cười nhẹ: “Anh về được là tốt rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đang đợi Đám gia đây.”

Đàm Diệu Minh nhìn khuôn mặt sáng như trăng của cô, đã có mấy lần không kiềm được muốn ôm cô vào lòng. Anh muốn ôm chặt lấy cô, cảm nhận mùi hương và nhiệt độ của cô, cũng muốn hỏi một câu: Em có nhớ anh không? Em có đợi anh không? Tất cả những lời nói và sự kích động ấy đều bị anh ấn chặt vào tận đáy lòng. Anh biết, dầu mình có khao khát đến mức nào cũng chẳng qua là trăng dưới nước, hoa trong sương, không chạm vào được, càng không ảo vọng được.

Cuối cùng, anh chỉ nói một câu: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi.”

Mọi tình cảm sâu sắc cuối cùng chỉ đọng lại thành hai chữ “vất vả”.

Tường Ly nghẹn ngào: “Là việc em nên làm mà.”

Đàm Diệu Minh quay người lại, nhìn xuống bốn cỗ quan tài. Anh vẫn nắm chặt bàn tay của Tường Ly chưa hề buông ra. Đây là việc duy nhất anh muốn làm và cũng có thể làm được, cứ thế nhẹ nhàng nắm tay cô trong lòng bàn tay mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ bé. Lần đầu tiên khi anh nắm lấy nó, anh đã nghĩ: Sao trên đời lại có một bàn tay nhỏ đến như vậy? Vừa nhỏ lại vừa mềm mại, từng khớp ngón tay cũng thanh mảnh xinh xắn, giống như bàn tay ngọc có thể đùa nghịch. Mỗi lần nắm tay cô, anh đều phải cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận nắm chặt sẽ làm cô đau, làm cô bị thương.

Cho dù đến tận bây giờ, anh vẫn không đành lòng bỏ quá nhiều sức. Cô là người con gái duy nhất trong cuộc đời này khiến anh rung động, giống như trăng sáng vắng vạc trên cao, giống dòng suối mát lành nơi khe núi. Anh muốn được ôm vào lòng, bảo vệ và chăm sóc.

“Bốn người họ nhờ có em cũng đã được ra đi thanh thản.” Đàm Diệu Minh nói.

Tường Ly đột ngột siết chặt tay anh: “Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh quay đầu nhìn cô. Bờ môi cô mấp máy một chút, dường như có vô vàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của Đàm Diệu Minh, cô chỉ nói một câu: “Em sẽ không để anh có chuyện gì đâu.”

Ánh mắt Đàm Diệu Minh hiền hòa như một con chim bồ câu, đối mặt với câu nói của cô cũng chỉ còn sự cung chiêu. Anh xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Ngốc ạ, anh đã gặp chuyện rồi.”

Tường Ly cắn chặt môi, cắn rất mạnh.

Chung quy cô vẫn ngửi thấy mùi của tuyệt vọng từ những câu nói nhẹ nhàng thân nhiên của Đàm Diệu Minh, nhưng cô chưa bao giờ là một người cam chịu số phận. Giữa đêm đen mênh mông này, xuất hiện trong hồng trường đầu phải chỉ có mình Đàm Diệu Minh. Cách đó không xa có mười chiếc xe. Một vài chiếc cô khá xa lạ, nhưng có một chiếc cô rất quen mắt.

Đàm Diệu Minh với tư cách là người chủ trì của lễ tế không có quá nhiều thời gian để đau lòng thương cảm hay nói chuyện nhi nữ tình trường, chẳng bao lâu sau anh đã phải vào trong chuẩn bị mọi công việc. Khi Đàm Diệu Minh rời đi, cô nhìn thấy có một vài người từ những chiếc xe đó đi xuống, bám sát theo anh.

Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng cô.

Nhìn theo bóng anh dần dần bị màn đêm nuốt chửng, Tường Ly nhủ thầm trong lòng: Đàm gia, anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

...

Chiếc xe chìm khuất trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích.

Nó lặng lẽ im ắng như một linh hồn.

Hồng trường là một địa điểm trung chuyển của núi Thiên Chu, có tác dụng chuyển tiếp từ trên xuống dưới và ngược lại. Men theo con đường núi quanh co là có thể lái xe xuống núi, vòng theo con đường núi nhỏ hẹp là có thể đi bộ lên tới đỉnh.

Tường Ly đi về phía chiếc xe đó.

Trong bầu không khí hơi loãng, có mùi thuốc lá, thoang thoảng khi có khi không, mỏng manh như những sợi tơ du ngoạn khắp nơi.

Cô biết mặt người tài xế đó, lái xe rất vững vàng, đồng thời cũng là một vệ sỹ có thân thủ không tồi. Người ấy nhìn thấy cô đi đến thì lập tức bước xuống xe, hơi kéo cánh cửa hàng ghế sau ra, làm một động tác mời.

Cửa xe vừa mở, từ trong tỏa ra một mùi hương nam tính nồng nàn, thanh mát sạch sẽ, vừa xa cách lại có phần quyến rũ, giống như lớp băng dưới gió trắng, bảy phần lý trí, ba phần dụ dỗ. Tường Ly hít sâu một hơi rồi chui vào trong xe.

Lục Đông Thâm ngồi ở ghế sau, bên cạnh có gạt tàn thuốc, bên trong đặt một đầu lọc. Mùi thuốc lá bên trong xe không quá nồng. Có lẽ trong lúc cô nói chuyện với Đàm Diệu Minh, anh đã mở cửa sổ giải phóng bớt ra ngoài. Thế nên, mùi thuốc lá trong không khí mới giống như nanh vuốt của anh, không lúc nào không yên lặng đứng trong bóng tối quan sát mọi thay đổi của thời thế.

Người tài xế đó không lên xe, chỉ đóng chặt cửa xe lại.

Làn hơi ẩm áp trong xe len lỏi từng lỗ chân lông, ngăn cản mọi sự lạnh lẽo trước khi bình minh tới. Cô nói một câu cảm ơn với Lục Đông Thâm, việc Đàm Diệu Minh có thể xuất hiện ở đây không dễ dàng gì.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ khẽ cười: “Tường Ly, những gì em nợ tôi sao có thể trả hết chỉ bằng một tiếng ‘cảm ơn’?”

Tường Ly ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt anh ẩn nấp trong bóng tối, nụ cười rất thoáng qua, chỉ như đàn cá loáng thoáng lướt qua giữa gợn sóng lăn tăn. Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc dâng lên trong đôi mắt anh, anh giơ tay hướng về phía gò má cô.

Đầu tiên cô giật mình, sau khi phản ứng lại định né tránh thì đã không thể trốn được nữa. Lòng bàn tay rộng dày của anh áp lên má cô rồi trượt qua, từng ngón tay gầy xuyên qua những lọn tóc của cô. Anh hỏi nhỏ: “Cắt tóc rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Đùng Hy Sinh Bản Thân Vào Đó

Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh.

Tường Ly hơi giật mình.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh rất vừa phải, không quá lạnh, không quá nóng, dùng hai từ “ấm áp” để hình dung là thích hợp nhất. Nó áp lên khuôn mặt lạnh lạnh của cô, từng ngón tay gầy có vẻ như hững hờ vờn về đuôi tóc cô. Kim giây của chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay anh nhảy từng nhịp, từng nhịp, từ tốn, chậm rãi, cũng giống như cảm giác mà anh mang tới cho người ta vậy. Hơi thở của anh trong phút chốc bao trùm hết thảy.

Mỗi người đều có một mùi hương của riêng mình. Mùi hương này tới từ thói quen sinh hoạt và thói quen tâm lý hằng ngày của cá nhân, thông qua da thịt chuyển hóa thành mùi cơ thể. Trên đời không có những mùi cơ thể giống y hệt nhau, giống như việc cho dù đi tìm khắp thiên hạ cũng không thể tìm ra hai phiến lá giống nhau như đúc vậy. Mùi cơ thể của con người là không thể thay đổi được, cho dù dùng nước hoa hoặc cao bôi cơ thể cùng với sự phụ trợ của các loại mùi xung quanh thì cũng chỉ là tạm thời.

Mùi hương của Lục Đông Thâm rất sạch sẽ, như nước vậy nhưng lại toát ra sự mát mẻ giống như băng. Một mùi hương như thế dù trong xe có mùi thuốc lá hay bản thân anh đã uống rượu thì nó vẫn tồn tại. Tường Ly vẫn luôn cảm thấy trên người anh có một thứ gì đó giống như móc câu, không phải đôi mắt, không phải quyền uy mà chính là mùi hương trên cơ thể. Một người đàn ông có được thứ mùi sạch sẽ tươi mát như vậy chứng tỏ anh cực kỳ để ý tới thực đơn dinh dưỡng và việc rèn luyện sức khỏe hằng ngày, nói một cách khác là rất chú trọng tới chất lượng cuộc sống, hơn nữa về tâm lý cũng luôn được cân bằng.

Chính vì mùi hương của một người toát từ trong ra ngoài thế nên nó là phương pháp trực tiếp nhất để bộc lộ thói quen và bí mật của chúng ta. Việc mùi hương trên người Lục Đông Thâm quá sạch sẽ chỉ có thể chứng minh hai điểm: Hoặc anh là một người trong sáng tới đỉnh điểm, hoặc anh là một người thâm sâu tới tận cùng.

Một người đàn ông được coi là Chiến thần của thương trường sao có thể trong sáng tới đỉnh điểm được chứ?

Tường Ly hơi nghiêng mặt, né tránh bàn tay của anh, nhưng vẫn không né được khỏi mùi hương của anh. Cô có một cảm giác mơ hồ, mỗi lần lại gần anh, mùi hương của anh luôn quấn chặt lấy hơi thở của cô, lôi kéo từng nhịp thở của cô, si mê đeo bám đồng thời len lỏi vào trong cơ thể cô, huyết mạch của cô.

Thật ra, cô sợ sự giao hòa mùi hương như thế này.

Trên đời này có một loại mờ ám không thông qua sự tiếp xúc cơ thể mà là khi mùi hương của nhau đan cài. Chính vì cơ thể mình hòa trộn mùi hương của đối phương, thế nên tình cảm mới mê muội và cũng vì thế mới khiến con tim loạn nhịp.

Lục Đông Thâm thấy cô không nói gì, ngón tay men theo đường nét gò má vuốt xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô: “Chuyện đã hứa với tôi không quên đấy chứ?”

Bàn tay trên cằm cô trông có vẻ hờ hững, thực chất cô lại không cự quấy được, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt anh trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Không quên.” Anh yêu cầu cô không được hành động bừa bãi, thì anh mới bảo lãnh cho Đàm Diệu Minh ra ngoài.

Lục Đông Thâm quan sát cô, dường như đang đánh giá độ tin cậy của lời hứa này. Lát sau, anh mới buông tay: “Những người đi theo sau Đàm Diệu Minh đều là cảnh sát chìm.”

“Tôi biết.”

“Biết là tốt.” Ánh mắt Lục Đông Thâm nheo lại nhỏ như hạt đậu: “Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh. Tường Ly, nhớ kỹ, đừng hy sinh bản thân vào chuyện này.”

Có một khoảnh khắc, hơi thở của Tường Ly hơi gấp gáp, nhưng cuối cùng cô vẫn che giấu được, gạt đầu. Qua một lúc, cô hỏi: “Sau lễ Tế đông, phần trăm giữ được mạng sống của Đàm Diệu Minh là bao nhiêu?”

Trên đỉnh đầu là sự trầm mặc.

Cô không đợi được câu trả lời, bèn ngược mắt lên nhìn anh, nhưng chợt giật mình lạnh ngắt vì sự u tối, nặng nề trong đôi mắt ấy. Từ đầu tới cuối anh vẫn không cho cô một đáp án, đôi mắt anh lại thâm trầm như biển khơi, trong âm thầm đang cuộn trào một sự nguy hiểm khiến người ta bất an. Nhưng chính sự im lặng đó đã giúp Tường Ly hiểu ra tất cả. Cô không gan hỏi nữa, chỉ khẽ nói một câu: “Dù kết quả như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh.”

Nơi đường chân trời xa xôi nhất ngoài cửa xe đã có chút bình minh nhạt nhòa xuất hiện.

Tường Ly hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu ứ đọng trong lòng, quay người mở cửa xe.

“Tường Ly.”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Lục Đồng Thâm nhìn chằm chằm một thứ gì đó khiến người không thể nắm bắt được trong đôi mắt cô. Dường như anh còn có điều muốn nói, nhưng chung quy Tường Ly vẫn không đợi được câu anh thật sự định thốt ra. Sau cùng anh chỉ giờ tay lên vuốt tóc cô, cất giọng trầm thấp nói một câu: “Sau này nuôi tóc dài đi.”

***

Sau ba tiếng gà gáy sáng, bình minh tan dần, đường chân trời đã sáng rực lên.

Hàng năm, lễ Tế đông của Thương Lăng đều bắt đầu như vậy.

Tiếng trống rền vang, từng tiếng ầm ầm như sấm dậy, như tiếng trống mừng xuân, sau khi vang lên là hoa nô chim kêu.

Lễ Tế đông lấy màu trắng làm chủ đạo.

Thế nên những người tới tham gia lễ Tế đông đều mặc quần áo trắng. Cho dù là đám cảnh sát mặc thường phục chỉ tạm thời đứng bên ngoài vây quanh, theo dõi Đàm Diệu Minh thì cũng mặc sơ mi trắng để tôn trọng truyền thống.

Sau khi tiếng trống chấm dứt, Đàm Diệu Minh cũng xuất hiện với tư cách người chủ trì.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, hai tay nâng một chiếc trượng tế có vẽ hình hoa văn và mây lành, từ từ bước lên đài tế trên con đường nhỏ được đám đông hai bên rẽ ra nhường lối. Từng tiếng trống như vang tận tới trời cao, tiếng gió rít như găm thẳng vào trái tim mọi người. Có một tia nắng từ tầng mây lộ ra ngoài, ở nơi chân trời xa xa bắt đầu một trận cuộn trào giao hòa giữa sáng và tối.

Mỗi một lần trời sáng đều là một trận tàn sát với bóng đêm.

Đàm Diệu Minh đứng sừng sững tại nơi giao nhau giữa trời và đất, gánh vác sự kỳ vọng của tất cả người dân Thương Lăng. Tất cả các nam đình đều quỳ rạp dưới đất, tay nâng dài cờ năm màu cao quá đỉnh đầu, ngược nhìn theo bóng Đàm Diệu Minh.

Tường Ly ở ngay bên cạnh Đàm Diệu Minh.

Những lễ tế trước đây cô đều xuất hiện với mái tóc dài, hình ảnh chiếc váy trắng đẹp như tranh, như một câu thơ xa xôi diệu vùi nào đó. Ánh sáng từ những bộ trang phục như điểm xuyết thêm cho khuôn mặt cô, là một vẻ đẹp khiến người ta không thể khinh nhờn. Nhưng năm nay cô đã cắt đi mái tóc dài, không còn mặc chiếc váy trắng hoa lệ như mọi khi, mà mặc chung một chiếc áo khoác dài màu trắng kiểu Trung Quốc như Đàm Diệu Minh. Một người trắng trong từ trên xuống dưới như cô, chỉ cần vạt áo hơi tung lên, khí chất tuấn tú cũng đủ bức người.

Con đường dẫn tới đài tế dài khoảng một trăm mét.

Tường Ly từ từ bước đi theo nhịp bước của Đàm Diệu Minh, rồi chợt nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên cùng Đàm Diệu Minh tham gia lễ Tế đông.

Năm đó, cô căng thẳng hết sức. Đàm Diệu Minh đã nắm tay cô đi thẳng lên lễ tế. Cũng chính trên con đường dài đằng đẵng như đòi người ấy, cô đã nhỏ giọng hỏi Đàm Diệu Minh: Nếu lát nữa em mắc sai lầm thì phải làm sao? Đàm Diệu Minh tuy không nhìn cô nhưng giọng nói như ngâm cười: Sợ gì chứ, còn có anh mà.

Chưa đi được vài bước, Tường Ly lại thì thầm: Thật ra cho dù em múa bừa một đoạn, chắc họ cũng không nhận ra đâu nhỉ.

Đàm Diệu Minh bật cười, nói với cô: Hồn nào.

Cô chính là hồn như vậy đấy, cô đã hồn ba năm ở Thương Lăng, Đàm Diệu Minh cũng để mặc cô ba năm.

Nhưng mỗi lần bước lên con đường đi tới đài tế này cô đều chưa từng hồn xược. Mỗi lần cô đều dốc hết mọi thành ý, bởi vì trong lòng cô có suy nghĩ riêng. Cô luôn khấn cầu trời đất cho mình một chữ bình yên. Nhưng bình yên có lẽ là mong muốn xa xỉ nhất cuộc đời này. Nhiều Tôn có một câu nói rất đúng: Cô muốn rũ bỏ quá khứ, nhưng quá khứ lại vì cô mà đến.

Không trốn được, không tránh khỏi, đây chính là số phận.

Nghi lễ Tế đông của Thương Lăng được tiến hành theo trình tự từ xa xưa. Thế nên các bước thực hiện cũng rất phức tạp, chia thành: Trai giới, tại vị, nghênh thần, hiến dâng lụa là, ẩm phúc, từ thần và vọng táng.

Sau khi hành văn niệm tế, Đàm Diệu Minh và Tường Ly sẽ bước lên đài tế.

Trước kia khi ở trên đài tế, người chịu trách nhiệm thứ hai là Tề Cương, nay vị trí của Tề Cương đã bị thay thế bằng Tường Ly. Sau khi Đàm Diệu Minh dẫn dắt mọi người tiến hành lễ bài bốn phía trời đất, Tường Ly sẽ xách một vò nước rửa hai tay cho Đàm Diệu Minh. Sau đó cần phải đốt hương và chôn lông máu. Nhiệm vụ đốt hương quan trọng dĩ nhiên phải giao cho Tường Ly. Hàng trăm năm trước ở Thương Lăng cần phải có âm vật nghênh thần, nhưng bây giờ, mục này đã được đổi thành lấy rượu cúng tế. Tường Ly năm đầu tiên tham gia lễ tế là bộ phận chộp nhất. Cô nói với Đàm Diệu Minh, hay là em cửa ngón tay qua loa cho xong.

Khi nói cô nói câu này, Đàm Diệu Minh năm ấy đã đứng trên đài tế, anh lại cười khẽ, buông cho cô hai chữ: Bậy bạ.

Chương 102: Đã Hài Lòng Chưa?

Nếu tôi cứ bướng bỉnh thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?

Nghênh thần là phân đoạn quan trọng nhất trong cả buổi lễ Tế đông.

Tường Ly châm ngọn đèn Trường minh ở bốn hướng lên, sau đó rửa sạch tay rồi tiếp tục đốt hương.

Hương là mấu chốt của phần Nghênh thần.

Tay cô giữ ngón nền, lần lượt châm từng lư hương thủy tinh bên cạnh đèn Trường minh lên. Gió thổi làm cho ngọn lửa chấp chôn đung đưa, nhưng bàn tay của cô và ánh mắt của cô thì vẫn bình ổn từ phương, vững vàng tám hướng. Sau lưng là đường chân trời nơi ánh sáng đang di chuyển rất nhanh trong lặng lẽ. Ánh sáng của lửa hắt lên đầu mây gò má cô, toát ra vẻ thanh lạnh vô cùng. Cùng với những đốm lửa lập lòe, bầu không khí bắt đầu thơm phức lên.

Hương đan qua tay cô bào chế được đặt giữa lư hương. Riêng loại trông có vẻ không có mùi, không có vị ấy thì được đặt ở chính giữa.

Khi mùi hương vừa dấy lên rất ngào ngạt, nồng đậm.

Sau khi lưu chuyển theo gió lại từ từ nhạt nhòa và loãng đi.

Theo lời kể lại của những người đời trước từng chế tạo hương liệu dùng để tế thần tại Thương Lăng, một loại hương có vừng vàng tới đâu cũng phải chuyển hóa qua hương đầu và hương giữa, cuối cùng mới có thể giữ cho hương thơm bay xa và kéo dài. Nhưng loại hương của Tường Ly chỉ cần chuyển hóa qua giai đoạn hương đầu là đã có thể giữ vững được mùi hương, đồng thời có thể khiến cho mùi hương này duy trì tới tận khi lễ Tế đông kết thúc. Đây là bản lĩnh không phải ai muốn rèn luyện cũng làm được.

Đám cảnh sát mặc thường phục đứng cách đó không xa luôn nêu cao tinh thần cảnh giác, nhìn Đàm Diệu Minh chăm chăm, không dám lơ lỏng dù chỉ một chút. Đám đông mặc đồ trắng kia toàn là người dân thường của Thương Lăng. Một khi Đàm Diệu Minh thật sự lợi dụng thời cơ để gây chuyện, thì những người dân trước mặt này sẽ trở thành đồng phạm giúp sức cho anh ta.

Chỉ có Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn nhìn Tường Ly chăm chăm.

Anh đứng cách đám cảnh sát mặc thường phục đó không xa, nhưng cũng không sát lại gần. Cũng giống như họ, anh cũng mặc đồ trắng để tôn trọng lễ tế truyền thống của người dân Thương Lăng. Đa số các loại áo dạ của anh đều lấy tông tối làm màu chủ đạo. Nhưng hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dạ màu trắng, đứng chấp tay đằng sau lưng nơi trung tâm đất trời vẫn rất tự tại, thong dong. Có tia sáng nào lọt vào mắt anh nhưng vẫn không rục rờ bằng quang sáng phát ra từ chính con người anh. Có rất ít đàn ông dám mặc kiểu này. Còn anh thì khiến sắc trắng ấy càng trở nên cao quý, tao nhã. Dáng người thẳng tắp, vẫn là vẻ sạch sẽ, lạnh lùng, bất kham, không nhuốm chút bụi trần.

Trong đôi mắt anh không có trời đất, không có đám đông người dân mặc đồ trắng, chỉ có một Tường Ly tay đang cầm lư hương. Dù đứng cách hàng trăm mét, trong đôi đồng tử của anh vẫn phản chiếu bóng hình cô, giống như một đóa hoa lan trắng đang bung nở, mùi hương truyền tới từ bàn tay cô. Khi anh hơi nheo mắt lại, bông hoa lan kín đáo trong mắt không bao giờ có thể chạy thoát được nữa.

Tiếng trống đã lùi xa, giờ là lúc tiếng sênh ca vang rộn. Những người thổi sênh ca đều là những người có tuổi ở Thương Lăng. Bao đời nay, họ vẫn lấy việc thổi sênh làm niềm vui. Tới cuối năm, họ dĩ nhiên cũng trở thành một trong những người quan trọng đóng góp cho lễ Nghênh thần. Lúc tấu nhạc vừa hay cũng là khi trời sáng bùng lên, bóng đêm đã hoàn toàn bị đẩy lùi. Một góc đường chân trời mở rộng như đôi mắt của Thiên thần từ từ mở ra. Ngàn vạn tia nắng men theo sườn núi sừng sững của dãy Kỳ Thần chậm rãi đổ xuống, khiến cả dãy Kỳ Thần chìm trong quang sáng chói chang, rục rờ. Từ dãy núi Thiên Chu này nhìn qua, đó đích thực là nơi ngự trị của thần linh.

Khi tiếng nhạc vang lên, Đàm Diệu Minh trong trang phục màu trắng dẫn dắt các nam đinh của Thương Lăng trước tiên hướng về phía núi Kỳ Thần bái tế. Sau bốn lần vái vọng, họ lại lần lượt vái ba hướng còn lại.

Khi lư tế được dâng lên, Tường Ly rót Ngũ Nguyệt Túy vào trong vò rượu. Đàm Diệu Minh nâng vò rượu lên, phía sau lần lượt có vài người nâng lư tiến lên. Mấy người họ hướng về phía núi Kỳ Thần, quỳ xuống dâng lư và tế rượu.

Tiếng nhạc trong sáng như tiếng chim ca.

Vừa trang trọng, vừa thâm trầm, vang vọng khắp trời đất.

Di động của Lục Đông Thâm chợt rung lên.

Anh hơi nghiêng người. Gió thổi tung mấy lọn tóc trước trán anh. Anh cầm di động lên, cất giọng trầm ấm: “Nói đi”.

Là Cảnh Ninh: “Lục tổng, điều tra được người tên Tường Tiểu Thiên đó đang dẫn theo một nhóm người chờ đợi ở mạn phía Nam đài tế. Họ không mặc áo tế màu trắng.”

Lục Đông Thâm quay đầu lại, ánh nhìn rơi xuống Tường Ly đang rót rượu trên đài tế. Trên một khoảng sân bằng bên cạnh đài tế, bên trên bày những vò rượu bằng đồng xanh. Tay cô cầm muôi múc rượu từ tôn đồ đầy từng vò rượu, không hề có một chút bất thường nào. Sắc mặt anh dần dần tối đi, bờ môi hơi mím lại.

“Còn một chuyện nữa, những người chúng ta sắp xếp dưới chân núi không liên lạc được nữa.” Đôi mày Lục Đông Thâm bắt chợt nhíu chặt. Anh nhìn chăm chăm theo bóng Tường Ly, con người như co rụt hẳn lại.

“Lục tổng, trong tình hình hiện tại anh thật sự không nên nhúng tay vào nữa. Lỡ như gặp chuyện gì nguy hiểm...”

“Muộn rồi, tôi đã ở trên núi Thiên Chu rồi.” Dứt lời, anh cũng ngắt máy luôn.

Từ khi nhận máy tới khi kết thúc cuộc gọi, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Tường Ly dù chỉ trong chốc lát. Quả thật, anh vẫn cứ xem nhẹ cô.

Quý xuống nhận rượu phúc và thịt phúc, sau khi dâng lựa xong, Đàm Diệu Minh tiếp tục tế bái trời đất. Mọi người cũng quý xuống vái một lần nữa. Sau đó, các nam đinh của Thương Lăng liền lần lượt lên đài tế hiến đồ lễ, nhận rượu tế, và cùng tận hưởng.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dẫn theo một vài người nữa nối đuôi nhau đi xuống, tới trước mặt những người cảnh sát mặc thường phục.

Tường Ly quay người lại lấy vò rượu, rồi nói với người đứng đầu: “Nếu đã làm theo tập tục của Thương Lăng, vậy thì mời các vị thưởng thức một ly rượu. Ở Thương Lăng, loại rượu nào có thể không uống chứ rượu tế đồng thì nhất định phải uống. Năm mới sắp đến rồi, chúng ta cùng cầu mong mọi điều may mắn, cũng là để rửa sạch những ám khí trên người các anh.”

Người đứng đầu rất lịch sự nói: “Xin nhận lấy tấm lòng của cô, nhưng rượu này chúng tôi không thể uống được.”

Tường Ly cười khê: “Các anh sợ tội giờ trò gì trong rượu ư?” Dứt lời, cô uống cạn một ly rượu trong số đó trước rồi lại rót tiếp một ly ngay trước mặt họ: “Cảnh sát, bây giờ thì sao? Một ly rượu thôi mà, không làm các anh say được đâu.”

Người kia có lẽ thấy mình quá mất mặt, bèn đón lấy ly rượu Tường Ly đưa tới lần hai. Những cấp dưới phía sau thấy thế cũng lần lượt đón lấy, uống cạn.

“Cảm ơn các anh đã nể mặt.”

Trong lúc Tường Ly bê vò rượu tới, sắc mặt Lục Đông Thâm đã sớm bình thần trở lại, không chút sóng gió. Anh nhìn cô, ánh mắt rất nặng nề. Cô hơi nâng ly rượu lên: “Anh Lục có chịu nể mặt không?”

Lục Đông Thâm đứng im, nhìn cô không chớp mắt từ đầu tới cuối.

Tường Ly cười khê, đưa ly rượu tới bên môi anh: “Hay là để tôi đích thân mớm cho anh uống?”

Hương rượu thấm đậm với hơi thở của Lục Đông Thâm. Có một mùi hương nào khác thoang thoảng đâu đây, không phải là mùi rượu. Nét mặt Lục Đông Thâm hơi biến sắc. Nếu không phải vì trước đây từng nghĩ thấy rồi, bây giờ chắc là anh vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Tường Ly nhìn thấy hết những thần sắc trong ánh mắt anh. Cô dựa sát vào anh thêm một chút nữa: “Anh Lục cao quá, tôi giờ tay摸 hết cả rồi.”

Lục Đông Thâm gờ tay lên, đồng thời giữ nguyên bàn tay đang cầm ly rượu của cô. Trước tiên anh nhìn xuống túi bùa giắt trên chiếc áo khoác trắng của cô, sau đó lại liếc nhìn lên Đàm Diệu Minh ở trên đài. Trên người anh ta cũng giắt một túi bùa y như thế, là túi bùa lúc trước khi đốt hương, Tường Ly buộc cho Đàm Diệu Minh. Anh quay về, khẽ thở dài một tiếng, khi nói câu tiếp theo, giọng nói vừa nhạt nhòa vừa trầm thấp: “Đừng bước bình nữa.”

Ngón tay Tường Ly đang nằm trong lòng bàn tay anh chợt cứng đờ lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lát sau nói thẳng: “Nếu tôi cứ bước bình thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?”

Ánh mắt anh vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn cằm hơi cứng đờ lại. Nét mặt có phần hơi nghiêm nghị lúc này thêm thêm một chút ngạo mạn, cảm cực khoảng nửa phút. Cho tới khi cô tay cô thật sự mỏi rã rời rồi, anh bỗng bật cười một tiếng, vừa như khó xử lại vừa như thỏa hiệp. Anh nâng ngón tay lên, ly rượu cũng theo đó rời khỏi tay cô. Anh không nói nhiều thêm một câu, nâng ly uống cạn.

Tường Ly không ngờ anh lại uống một cách dứt khoát như vậy, hơi sững người.

Ngược lại là Lục Đông Thâm, sau khi uống cạn rượu rồi lại nhìn cô, cười mà như không cười: “Em hài lòng chưa?”

Một câu nói khê khàng lại khiến Tường Ly như ngờ ngẩn, trái tim chợt run lên dữ dội, giống như bị một bàn tay nào đó bóp vụn. Cô biết khá rõ, bàn tay này chính là tay của Lục Đông Thâm. Cô vội vàng rút ly rượu lại, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi quay người trở về đài tế, không dám nhìn anh thêm chút nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Bảo Vệ Được Lúc Nào Hay Lúc Ấy

Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.

Trên đài tể, Đàm Diệu Minh đợi cô quay lại, hạ giọng nói một câu: “Họ là người ngoài, không cần phải uống rượu tể.”

Tường Ly khẽ đáp: “Thật may, bọn họ đều nể mặt.” Và cũng thật may, họ đều đã uống rượu.

Đàm Diệu Minh nhìn cô, ánh mắt xa xôi, rồi thở dài: “Tường Ly, sau này...” Nói được một nửa, anh bỗng khựng lại.

Cô nhìn anh, không hiểu luôn cảm giác được những tia sáng âm đạm trầm buồn trong đôi mắt anh, giống như những vì sao xa xôi nhất trên bầu trời, khiến cô không chạm tới được, không đoán thấu được. Đàm Diệu Minh hơi rướn khoe môi, giờ tay xoa đầu cô: “Không được làm vậy như vậy nữa.”

Không hiểu vì sao, trái tim Tường Ly lại hoang mang giãy lắt. Giống như dự cảm của một lần ly biệt. Chúng như những sợi tơ mảnh đang sinh sôi rồi lan dần trong đáy lòng, chèn chặt lấy cổ họng cô. Những mảnh tơ nhọn đâm thẳng vào huyết quản của cô, cô ngửi thấy một mùi vừa tanh vừa ngọt. Cô hít sâu một hơi, đè nén sự bất an và căng thẳng trong lòng, giờ tay chỉnh lại túi bùa trên góc áo của Đàm Diệu Minh. Khi vạt vải lay động sẽ có một mùi hương tỏa ra. Một mùi hương rất trầm, không thơm nhưng lại dai lâu, có thể đàn áp hương thơm như sóng cuộn biển trào từ bốn phía dồn về một cách kỳ lạ.

“Đàm gia, chúng ta phải tiến hành trình tự cuối cùng rồi.”

Sau này đúng là cô không thể làm bùa được nữa.

Đàm Diệu Minh, người đã cho cô tất cả mọi sự nhẫn nại, nuông chiều của anh. Ba năm nay, không phải cô không hiểu tâm ý của anh, nhưng ngày ngày đêm đêm anh vẫn giữ một sự tôn trọng, chưa bao giờ khinh bạc cô quá nửa phần. Cô yêu anh, là sự kính yêu xuất phát từ tận đáy lòng, là sự kính yêu có thể bỏ mặc tất cả.

Trên đời này có một loại quan hệ nam nữ vượt trên cả tình yêu và tình bạn, có lẽ đó chính là tình cảm cô dành cho Đàm Diệu Minh chẳng.

Anh là gia của cô, suốt cuộc đời này vẫn là gia của cô.

Đàm Diệu Minh nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Được.”

Vọng táng là phần cuối cùng của cả lễ Tế đông, cũng là thời điểm thích hợp nhất để gửi lời chúc từ xa xôi tới các vong linh.

Quan tài của Tề Cương và mọi người đã được đặt ngay ngắn, bên cạnh có Chúc văn, lựa gấm, chỉ còn đợi Đàm Diệu Minh tự tay đẩy nắp quan tài lại, đốt chúc văn và lựa gấm, báo cáo trời cao là chấm dứt. Bước chân của Đàm Diệu Minh rất nặng nề, rõ ràng chỉ có khoảng cách vài bước chân nhưng dường như cách nhau cả trăm núi ngàn sông, bãi bể nương dâu.

Tường Ly không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn theo bóng anh.

Cho dù không nhìn vào mắt anh, cô cũng hiểu được nỗi đau trong lòng anh. Sống lưng anh thẳng tắp khiến người ta nhìn mà đau lòng. Những người anh em đã từng sát cánh bên anh, bây giờ lại nằm trước mặt như thế này, không còn hơi thở. Trước kia, anh đưa tiễn không ít vong linh, nhưng hôm nay, anh lại đưa tiễn chính các anh em của mình.

Đàm Diệu Minh đứng trước quan tài của Tề Cương, một tay chống lên mép quan tài gỗ, tay kia ghi chặt nắp quan tài, nhưng mãi vẫn không thể đóng xuống được. Chỉ sợ đóng vào rồi, tình nghĩa giữa anh và các anh em sẽ hoàn toàn âm dương cách biệt. Tường Ly nhẹ nhàng bước lên, nhìn thấy mu bàn tay anh nổi đầy những gân xanh, bao trùm lên một nửa gương mặt trong quảng sáng là một nỗi đau đang được đè nén tới tột cùng. Cô nghẹn ngào, trái tim đau xót, lát sau lên tiếng: “Đàm gia, tới giờ rồi.”

Đàm Diệu Minh cắn răng, bấy giờ mới hơi buông lỏng ngón tay ra, nhưng bàn tay đẩy nắp quan tài vẫn rất run rẩy.

Tường Ly đưa tay ra, đè lên mu bàn tay anh, bấy giờ mới phát hiện nhiệt độ trên đôi tay anh rất thấp. Cô hít sâu một hơi, truyền thêm sức mạnh cho anh. Tiếng đẩy nắp quan tài cuối cùng cũng vang lên, chiếc nắp dính chặt vào thớ gỗ. Đàm Diệu Minh như bị rút cạn mọi sức lực, mãi mới nói được một câu: “Cảm ơn em.”

Tất cả mọi người đều đang đợi Đàm Diệu Minh đốt chúc văn và lựa gấm.

Nhưng đôi tay anh cứ ghi chặt lấy quan tài gỗ chưa chịu buông ta, đầu cúi gằm xuống. Tường Ly đứng gần anh nhất, thế nên có thể phát hiện ra sự bất thường của anh. Cô hơi mím môi, dịch chuyển người, vừa vịn đến một góc độ che hết được tầm nhìn của những người kia.

“Tuông Ly, bắt luận hôm nay em muốn làm gì, cũng dừng tay đi.” Đàm Diệu Minh khề nói.

Trái tim Tuông Ly run lên.

Đàm Diệu Minh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nặng nề bổ sung thêm hai chữ: “Nghe lời.”

Tuông Ly biết mình không giấu được anh. Cô lên tiếng: “Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.”

Đầu mày Đàm Diệu Minh nhú lại.

“Nếu Đàm gia đã chán chừ không chịu đốt chúc văn, vậy em sẽ làm thay Đàm gia. Cho phép em được tiễn biệt bốn người anh em này đoạn đường cuối cùng.” Dứt lời, cô cầm chúc văn và lụa gắm lên. Ánh sáng trong ngọn đèn Trường Minh vẫn hừng hực cháy, sáng bừng cả khuôn mặt cô.

Giây phút này, cô còn quyết đoán hơn cả Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh giữ cô lại: “Em định làm gì?”

Hành động này khiến tất cả mọi người đứng dưới đài tế đều sững sờ. Mấy cảnh sát mặc thường phục phát hiện sự tình không ổn, bắt đầu lẳng lặng tiếp cận gần đài tế. Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, hơi nheo mắt lại, đầu mày hơi chau.

Khỏe mắt Tuông Ly dĩ nhiên đã để ý tới nhất cử nhất động của mấy cảnh sát mặc thường phục. Cô nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Anh đã bảo vệ em chu toàn, em sẽ giữ cho anh bình an.” Dứt lời, cô giơ cao tay lên, chỗ chúc văn và lụa gắm ấy bị ném vào giữa ngọn đèn Trường Minh. Ngay sau đó một vài tiếng nổ lớn vang lên, giống như nơi đường chân trời dậy sấm vậy, làm rung chuyển cả đài tế.

Là tiếng vỡ tan của những ngọn đèn Trường Minh.

Trước mặt, một màn sương dày đặc bao trùm, chẳng mấy chốc đã bịt kín đài tế, ngăn cản tầm nhìn của mọi người bên dưới. Các nam đinh của Thương Lăng thẳng thốt, muốn lao lên đài tế xem cho rõ tình hình nhưng bỗng phát hiện mình không thể nhúc nhích được. Không chỉ bọn họ, mấy cảnh sát mặc thường phục khi phát hiện chuyện này cũng đã quá muộn, hai chân hai tay giống như bị ai trói chặt, không thể di chuyển. Đầu óc vẫn còn tỉnh táo nhưng thần kinh thì như bị tê dại, chỉ còn cách giương mắt nhìn đài tế bị khói trắng bao phủ.

Lục Đông Thâm quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy. Anh thử động dậy ngón tay nhưng cũng không được như ý nguyện. Chiều này của Tuông Ly quá thông minh và quyết đoán. Thứ thực sự có vấn đề nằm ở trong củ nỏ của những ngọn đèn Trường Minh. Mùi hương trong lò và mùi rượu chẳng qua chỉ là chất xúc tác. Anh chỉ nghĩ rằng cô đã làm gì đó với hương đàn trong lò, thì ra, thứ thật sự kích thích khiến mùi rượu và hương đàn tương khắc với nhau ẩn giấu trong ngọn đèn Trường Minh và chúc văn.

Mùi hương của đám khói trắng rất quái dị, là kết quả sau khi đã hòa trộn cùng các mùi hương xung quanh, nồng nặc khó chịu.

Tuông Tiểu Thiên dẫn theo một đám anh em nhảy lên đài tế. Ai nấy đều mặc thường phục, không đeo túi bùa. Rượu tế họ cũng không uống, thế nên mùi hương trước mắt đối với họ mà nói không có tác dụng gì. Tuông Tiểu Thiên ý chỉ bùng bùng: “Tuông gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Người của Lục Đông Thâm và Nhiều Tôn dưới chân núi hiện tại đều đang đi loanh quanh không tìm được lối ra nữa rồi.”

Đàm Diệu Minh sững sờ.

Tuông Ly không giải thích cho anh, nói ngay: “Đàm gia, mau đi đi.”

Dẫu sao cũng không phải là thứ gì hại tới mạng người, thế nên việc mùi hương này ghim giữ họ cũng chỉ là trong phút chốc. Khi hết thời gian, những cảnh sát kia lại có thể tự do hoạt động. Đến lúc đó, công lao của cô coi như muối bỏ bể.

Đàm Diệu Minh đoán chắc được Tuông Ly sẽ không cam tâm, nhưng không ngờ cô lại có hành động lớn đến vậy, khí thế cũng quá rầm rộ. Ngẫm nghĩ một chút, anh nhú mày: “Em làm vậy là sao? Liệu mạng của bản thân để trả ân tình cho anh ư?”

Tuông Ly vừa sột ruột vừa gấp gáp: “Còn không đi sẽ không kịp nữa đâu!”

Đàm Diệu Minh thấy khỏe mắt cô uơn uớt, nhất thời mềm lòng, bèn tiến lên, vuốt nhẹ đôi mày của cô: “Ngốc ạ, cho dù em cố gắng hết sức thì anh cũng trốn được đi đâu chứ? Anh trốn được một lúc, lẽ nào có thể trốn cả đời?”

“Bảo vệ được Đàm gia lúc nào hay lúc ấy.”

Đàm Diệu Minh lắc đầu: “Thời thế đã qua rồi.”

“Đàm gia!” Tuông Ly nhìn thấy làn khói đã dần dần mỏng đi, sột sáng lùi về phía sau, quỳ xuống đất. Tuông Tiểu Thiên và mọi người thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống: “Cầu xin anh, mau đi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hạ Trú [2080 Chữ]

Ai nói cô ấy là Tường Ly?

Đàm Diệu Minh cố gắng chạm tay lên khuôn mặt cô, nước mắt cô men theo đầu ngón tay anh chảy xuống. Anh khẽ giật giật khóe môi: “Ban nãy đã nói rồi mà, đừng khóc...” Dứt lời, anh lại phun ra một ngụm máu lớn.

Tường Ly gào lên: “Vì sao chứ? Vì sao anh phải làm như vậy!”

Hơi thở của Đàm Diệu Minh yếu dần, miệng hết đóng lại mở. Tường Ly nắm lấy bàn tay kia của anh, ra sức lắc đầu: “Không được, em không thể để anh chết được, không được.”

“Tường Ly...” Đàm Diệu Minh gọi tên cô trong chút hơi thở sắp tàn, gắng chút sức lực cuối cùng để nắm chặt tay cô: “Như vậy rất tốt mà, anh còn mặt mũi để gặp các anh em”

“Đàm gia!” Tường Ly vui mặt xuống lòng ngực anh, nức nở.

Đàm Diệu Minh rút tay ra, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, lát sau thở dài: “Kiếp này coi như nợ em, nếu có kiếp sau...” Lời còn chưa nói hết, anh đã dừng lại, ánh mắt bắt đầu rệu rã, nhưng trong đầu vẫn lần lượt hiện về cảnh tượng lần đầu gặp cô.

Đó là khi cô trợ trợ nhất. Cô co rụt người trong một góc khuất, trong ánh mắt chỉ còn hận thù và đau đớn, cùng một sự điên rồ của một con người đã bị ép tới bờ vực thẳm. Tất cả mọi người đều nói cô bị điên, chỉ có anh biết cô không hề điên. Anh đã nói với cô: Em đi theo anh, anh sẽ giúp em thực hiện những điều em muốn.

Cô nói: Em muốn báo thù. Anh đáp: Được.

Nhưng sau khi ở lại Thương Lăng khoảng nửa năm trời, cô lại nói: Em muốn quên đi tất cả, em muốn được sống bình yên.

Anh vẫn nói: Được.

Trong cốt tủy của cô có một nguồn sức mạnh rất tàn nhẫn, vậy mà cô lại khao khát bình yên đến thế. Anh hứa hẹn, nhưng bây giờ lại thất hứa.

Phải, đến một lời hứa kiếp này còn chưa thực hiện được, làm sao anh dám hão huyền mong ngóng kiếp sau?

Tường Ly túm chặt áo anh, đau đớn tưởng chết.

Trên đài dưới đài chỉ rặt là một bầu trời bi thương và lạnh lẽo.

Gió thổi qua, trời u ám, nặng nề. Cát đá xung quanh bị gió thổi bay, lá cây xào xạc mãi không ngừng.

Các cảnh sát mặc thường phục lao lên đài.

Tuy rằng Lục Đông Thâm đã động dậy được rồi nhưng anh vẫn đứng yên, chấp tay sau lưng, yên lặng quan sát cảnh tượng xảy ra bên trên. Nước mắt của Tường Ly, những tiếng gào thét của Tường Ly, sự liều mạng của Tường Ly... Tất cả, tất cả anh đều nhìn thấy hết. Khuôn mặt anh không chút xao động, cứ để cho cô mặc sức trút hết mọi đau khổ ra ngoài.

Đàm Diệu Minh, chung quy vẫn là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không nhiều người khiến Lục Đông Thâm anh sau khi bước chân lên con đường tranh đấu nhân tính này rồi vẫn phải khâm phục, Đàm Diệu Minh là một trong số những con người ít ỏi ấy. Nếu không vì sự dối lập lợi ích, chưa biết chừng anh và Đàm Diệu Minh còn có thể uống rượu chuyện trò. Đáng tiếc là, trên đời có quá nhiều điều tiếc nuối. Nơi nào có con người, nơi ấy có giang hồ, trên đất giang hồ sẽ không tránh khỏi những cuộc tàn sát khốc liệt.

Ngay từ lúc Đàm Diệu Minh giết người đến đỏ mắt trong bệnh viện, giây phút đó, anh đã nhìn thấy sự quyết biệt từ ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nói có chuyện muốn nhờ.

Thật ra không cần Đàm Diệu Minh nói nhiều lời, anh cũng hiểu chuyện đó là gì.

Hôm đó, Đàm Diệu Minh chỉ nói vồn vện vài câu, nhưng là trút hết mọi lo lắng của mình. Anh ấy nói: Lục tổng, hy vọng anh có thể bảo vệ Tường Ly.

Anh kính trọng sự nhiệt huyết của Đàm Diệu Minh. Bảo anh ấy ngồi tù, thà để anh ấy chết để lấy máu té đài. Thế nên, lễ tế ngày hôm nay là sự hồi sinh của Tường Ly, cũng là sự ra đi của Đàm Diệu Minh.

Chỉ có điều...

Tiếng gào thét bi thương của Tường Ly gần như xé rách mọi không gian xa xôi, khiến Lục Đông Thâm hơi nhũn mảy, trái tim anh cũng nhói lên như có một nhát dao nào vừa đâm vào vậy...

***

Thương Lăng gấp biến cố.

Sau lễ Tế đông, lòng người dân Thương Lăng đều hoang mang, lo lắng.

Sự việc Đàm Diệu Minh tự vẫn trên đài tế giống như cắt đứt sức sống đang dồi dào của con người Thương Lăng vậy, trong một thời gian ngắn, cả thành phố hoàn toàn bị bao trùm trong bi tráng và thương cảm. Trong mắt người dân Thương Lăng, bất luận Đàm Diệu Minh đã làm gì, anh vẫn là gia của Thương Lăng, vẫn là một người đáng để mọi người kính trọng.

Bây giờ gia đã đi rồi, Tề Cương và mọi người cũng đã quy thiên, mọi sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đều bị đình đốn. Các anh em khác có liên quan đều bị các cơ quan chính quyền hỏi chuyện, trong đó, cũng bao gồm Tường Ly.

Tường Ly, với tư cách là người gần gũi nhất với Đàm Diệu Minh, dĩ nhiên không tránh khỏi việc bị liên lụy. Nhất là khi cô lại có hành động định cổ tình thả Đàm Diệu Minh đi trong lễ tế đông, gây trở ngại cho các cơ quan công quyền, dùng mùi hương tấn công người đang thi hành công vụ... Tất cả đã trở thành hàng loạt tội danh chụp xuống đầu cô. Nếu lúc đó Đàm Diệu Minh trốn thoát thì không khác gì mang lại đại họa cho Tường Ly.

Tường Ly ngồi trong phòng hỏi cung, không nói một câu nào.

Cô vẫn mặc nguyên bộ đồ trắng từ ngày tế lễ, trên người vẫn còn dính máu của Đàm Diệu Minh. Những đóa hoa bị ngạt ảy chung quy vẫn bám riết lấy cô, khiến cô như một người đã chết, không còn nghe thấy bất kỳ lời nói nào. Ánh đèn nhức mắt nhưng vẫn không thể soi rọi vào đôi đồng tử u ám của cô. Nó dường như không còn biết buồn bã, không còn biết vui vẻ, không còn biết đau đớn, không còn biết lo sầu. Nó bình thản như nước, cũng lại giống như một miệng giếng đã cạn khô, chỉ còn lại một giọt nước cuối cùng.

Người của Cục cảnh sát thành phố phụ trách thẩm vấn. Bên ngoài, qua một lớp kính trong suốt nhìn xuyên thấu vẫn còn những người có chức có quyền khác, tất cả toàn là các nhân vật tai to mặt lớn. Tội danh của Đàm Diệu Minh đã quá rõ ràng, tự sát cũng không làm giấu nhẹm đi quá nhiều tình tiết cho vụ án. Việc cảnh sát muốn làm là moi thêm một số chuyện từ Tường Ly.

Khi Nhiều Tôn tới nơi, qua lớp kính trong suốt, sau khi nhìn thấy dáng vẻ muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong của Tường Ly, anh phần nộ, đập bàn với Cục trưởng. Những người khác trong Cục cũng biết thân phận của Nhiều Tôn, mặc dù không dám đắc tội những cũng không thể công tư bất phân, bèn nói: “Bây giờ đang trong thời gian hỏi cung. Những trình tự bắt buộc phải tiến hành, chúng tôi không thể thiếu sót được.”

Con giận của Nhiều Tôn xông lên: “Mẹ kiếp, đây là đi theo trình tự đấy hả? Mấy người không nhìn thấy cô ấy đang như thế nào sao?” Ngay sau đó, dưới cái nhìn ngơ ngác của mọi người, anh lập tức xông thẳng vào phòng hỏi cung.

Phía sau là cả một đám người đi theo, cản cũng không được, khuyên cũng chẳng xong. Ai nấy đều sốt xình xịch như kiến bò miệng chảo vậy.

Tường Ly bên này vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một giây sau đã bị ai đó kéo thẳng dậy. Sức mạnh của người ấy không hề nhỏ, cũng đồng thời khiến cô có chút tri giác. Cô ngước lên, đối mặt với khuôn mặt của Nhiều Tôn. Nhiều Tôn thấy sắc mặt cô trắng nhợt đến kinh người, cổ dè nén mọi sự hung hăng trong người xuống, hạ thấp giọng nói: “Anh đưa em đi.”

Tường Ly có phản ứng, cô dùng sức giật cánh tay lại.

Nhiều Tôn sững người, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh chằm chằm, từ từ buông một chữ: “Cút.”

Nhiều Tôn sắc mặt cứng đờ, hơi nheo mắt lại: “Em đừng có không biết điều!”

“Cút.” Tường Ly chỉ lặp lại đúng một chữ, giọng nói lạnh như băng.

Trong phòng hỏi cung có không ít nhân viên của cơ quan tư pháp, thể diện của Nhiều Tôn gần như mất hết sạch. Gân xanh trên trán anh ta nổi đầy lên. Anh siết chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được lắm, em chấp nhận ở lại đây chứ gì? Đội trưởng Luru!”

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn Tường Ly chính là đội trưởng Luru. Anh ta tiến lên.

Nhiều Tôn nhìn chằm chằm vào mặt Tường Ly: “Tiếp tục thẩm vấn! Thẩm vấn đến chết cho tôi! Khi nào cô ta chịu nhả ra câu nào thì mới thả đi!”

Đội trưởng Luru thật sự phải thấp hương bái Phật rồi. Anh ta sợ nhất chính vị tổ tông trước mặt đây can dự vào công việc, bây giờ cuối cùng cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng sự kích động còn chưa kịp nguôi, đã có cấp dưới gõ cửa đi vào, thì thẩm vào tai anh ta mấy câu. Khuôn mặt đội trưởng Luru lập tức biến sắc, đầu mày nhũn chặt lại: “Trong thời gian thẩm vấn không chấp nhận bất kỳ lý do bào lãnh nào. Đùa gì chứ, kể cả có thể thả đám đàn em của Đàm Diệu Minh cũng không được phép thả Tường Ly.”

“Ai nói cô ấy là Tường Ly?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Lục Đông Thâm bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng thăm vấn, cái bóng cao lớn che kín toàn bộ ánh sáng trên hành lang, theo sau anh là Cảnh Ninh.

Đội trưởng Lưu sững người. Nhiều Tôn thì quay phắt đầu qua, ánh mắt nghiêm lại.

Lục Đông Thâm vẫn rất nhẹ nhàng, bước vào trong phòng, nhìn Tường Ly rồi quay sang Nhiều Tôn và đội trưởng Lưu: “Vật có vật giống nhau, người có người tương đồng. Đội trưởng Lưu bắt nhầm người rồi.”

Đội trưởng Lưu biết Lục Đông Thâm, cũng biết nhân vật này không dễ chọc vào. Nhưng việc ngang nhiên xông vào như vậy là trái quy định. Anh ta cười khẩy: “Câu này của Lục tổng thú vị đấy. Anh nói cô ta không phải tên là Tường Ly? Vậy xin hỏi cô ta là ai?”

Lục Đông Thâm nói rành mạch từng chữ: “Nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, Hạ Trú.”

~Hết chương 104~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 105: Giành Người

Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly

Ngữ khí của Lục Đông Thâm rất từ tốn nhưng mỗi một chữ nhả ra đều mạnh mẽ và có khí phách, ánh mắt cho dù nhạt nhòa vẫn đầy quyền uy. Tường Ly vốn đang sống dở chết dở, nghe xong câu này bả vai bỗng run lên. Cô ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm, trong ánh mắt có thêm rất nhiều sự sùng sốt.

Nhiều Tôn cũng hơi sững sờ, nhưng chỉ là trong giây lát, khi đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại lập tức trở thành sắc lẹm và bén nhọn.

Đội trưởng Lưu cũng không phải người ngờ nghệch, dĩ nhiên nhận ra có điểm bất thường trong câu chuyện này. Anh ta cười nói: “Lục tổng cũng nói đấy thôi, người với người có thể giống nhau. Tôi nghĩ người nhận nhầm là Lục tổng thì phải. Hạ Trú? Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm tỏ thái độ hứng thú: “Vậy nếu đội trưởng Lưu không phiền có thể mời vài người Thương Lãng tới đây xác nhận.”

Đội trưởng Lưu sững người, đúng là không ngờ được Lục Đông Thâm lại dùng chính lời nói của anh ta để dồn anh ta vào góc chết. Lục Đông Thâm tiến lên hai bước, cái bóng rộng lớn vừa đủ để che kín cho Tường Ly: “Nếu đội trưởng Lưu chê phiền phức thì cũng để giải quyết thôi, chỉ bằng cứ hỏi thẳng Tôn thiếu đây.”

Đội trưởng Lưu “á” lên một tiếng, nét mặt nghi hoặc.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiều Tôn, khóe miệng hơi rướn lên: “Tôi nhớ là Tôn thiếu từng một lần có duyên gặp mặt Hạ Trú của tập đoàn chúng tôi, chắc là muốn phân biệt cô gái đây là Tường Ly hay Hạ Trú cũng không khó.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại, mím chặt môi, cảm căng ra. So với sự căng thẳng như chuẩn bị grom giáo sẵn sàng của Nhiều Tôn, trông Lục Đông Thâm vẫn thản nhiên nhẹ nhàng, kỳ thực giữa hai người đàn ông như đang cuộn trào từng cơn sóng dữ. Đội trưởng Lưu nhú mày, cục diện này vượt xa dự cảm của anh ta. Xem ra Nhiều Tôn này đã bị Lục Đông Thâm vượt lên rồi.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Nhiều Tôn mới dịu trở lại, cười khẩy: “Không sai, cô ấy là Hạ Trú.” Dứt lời, anh ta bước tới gần Lục Đông Thâm, dùng giọng nói gần như chỉ hai người họ mới nghe được, nửa cười nửa không: “Lục tổng, linh giáo rồi.”

Chiều này của Lục Đông Thâm đủ mạnh. Anh ta thừa nhận cô là Hạ Trú, tức cũng liên đới thừa nhận với người ngoài cô là Hạ Trú của tập đoàn Lục Môn. Trừ phi anh ta phủ nhận những lời Lục Đông Thâm nói, một mực khẳng định cô chính là Tường Ly. Nhưng thực tế là anh ta không thể để mặc cô tiếp tục ở lại trong phòng hỏi cung, người không ra người, ma chẳng ra ma thế này được? Không, anh ta không đành lòng, thế nên bắt buộc phải cho mình và cơ quan chấp pháp một đường lui, cùng Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh ta cảm phẫn. Con người Lục Đông Thâm này đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay là một chiêu có thể kiểm soát kẻ địch, tóm chặt lấy điểm yếu của đối phương, quả thật đủ thâm độc, đủ tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm lẳng lặng trả lời: “Quá khen.”

Đội trưởng Lưu không ngờ Nhiều Tôn lại thừa nhận như vậy, sột ruột lên: “Tôn thiếu!”

Nhiều Tôn quay người đối mặt với Tường Ly, sắc mặt tối hẳn đi. Tường Ly không nhìn anh ta, cũng không nhìn Lục Đông Thâm. Cả người cô ngồi dưới

ánh đèn, sắc mặt còn nhợt nhòa hơn cả lúc nãy.

Đội trưởng Lưu thấy vậy không cam tâm: “Chiều ‘đến lúc vỡ lò mới ôm chân Phật’ của Lục tổng chưa đủ thành ý đâu. Cô ta ở bên Đàm Diệu Minh đã ba năm trời, sau quay đầu một là có thể trở thành nhân viên của quý tập đoàn được? Mấy chuyện đổi tên thay họ này không thể tùy tiện nói đâu.”

“Thái độ cần trọng của đội trưởng Lưu tôi hiểu được. Cảnh Ninh.” Lục Đông Thâm khẽ gọi.

Cảnh Ninh tiến lên, lần lượt bày tập tài liệu trong tay ra trước mặt đội trưởng Lưu rồi nói: “Ba năm trước, cô Hạ đây đã đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn chúng tôi. Đây là thư mời của tập đoàn cũng như hợp đồng bản gốc giữa chúng tôi và cô Hạ. Ngoài ra còn có ghi chép công việc của cô Hạ ba năm nay tại tập đoàn.”

Đội trưởng Lưu dài mặt ra, ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm. Ai cũng nói cậu con trưởng của Lục Môn tuy rằng trẻ tuổi nhưng đủ sức khiến đám hồ ly lão làng trên thương trường bị xoay vòng xoay, tâm tư của người này rất thâm trầm và khó đoán, lại hoàn toàn có thể kìm chế được mọi cảm xúc trong lòng mình. Ai nấy đều biết anh là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, hôm nay lần đầu tiếp chiêu đã phải khiến đội trưởng Lưu lĩnh giáo, người này làm việc đúng là không để sót một kẽ hở nào.

“Lục tổng, làm phiền anh tốn công nhọc sức rồi.” Đội trưởng Lưu có kiềm chế sự khó chịu, mỉm cười.

Lục Đông Thâm hơi nhướng mày, nụ cười trong ánh mắt vẫn nhợt nhòa từ đầu tới cuối: “Cảnh Ninh, đưa cho đội trưởng Lưu một bản tài liệu có thể giao nộp.”

Cảnh Ninh rút một tập tài liệu cuối cùng ra, đặt vào tay đội trưởng Lưu: “Đây là toàn bộ các tài liệu chứng minh cho thân phận của cô Hạ, trong này có bản gốc và bản photo. Cô Hạ bị đội trưởng Lưu bắt vào Cục, khi Lục tổng muốn dẫn cô Hạ đi bắt buộc phải giao nộp các tài liệu có liên quan về nhân thân của cô ấy. Thế nên phân photo chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn cho đội trưởng Lưu rồi.”

Tất cả đều rất chậm rãi từ tốn, tất cả đều như được chuẩn bị từ trước.

Đối với tất cả những thứ gọi là thư mời làm việc và hợp đồng phía Lục Đông Thâm chuẩn bị, những ai tình trường đều biết chẳng qua chỉ là một trò lừa đảo. Nếu để một người bình thường chuẩn bị những thứ này thì cực kỳ khó khăn, nhưng Lục Đông Thâm mở lời thì mọi chuyện lại dễ như trở bàn tay. Thế nên, bất luận là đội trưởng Lưu hay Nhiều Tôn, khi nhìn thấy những tài liệu ấy đều không có quá nhiều phản ứng. Thế nhưng tài liệu chứng minh nhân thân thì khác. Cứ cho là bản photo có thể làm giả thì bản gốc vẫn cần được lập hồ sơ. Vẫn có những khả năng làm giả nhưng rơi vào tay cảnh sát, một khi làm giả tính mạng hiểm sẽ rất cao.

Thế nên, Nhiều Tôn trong phút chốc sống lưng chợt khựng lại, đội trưởng Lưu kinh ngạc không khép được miệng vào. Đội trưởng Lưu nghĩ trong đầu: Rõ ràng là một Tướng gia trong mắt người dân Thương Lăng, rõ ràng là một Tướng Ly vẫn luôn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, sao thoát một đã biến thành Hạ Trứ rồi?

Còn Tướng Ly đang ngồi thờ người trên ghế trầm vấn, phản ứng so với những người có mặt ở đó đã bình tĩnh lại rồi, cho dù Lục Đông Thâm tung ra tuyệt chiêu, cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ lấy ngón tay trò vắn về vết máu trên tay áo, hết lần này đến lần khác, kể cả khi ngón tay đã đau rát cũng không dừng lại.

Cuối cùng đã đi ra khỏi phòng hỏi cung bằng cách nào bản thân Tướng Ly không rõ nữa.

Cô chỉ biết khi đi ngang qua bên cạnh Nhiều Tôn, cả người anh ta tỏa ra một sự lạnh lẽo, thậm chí còn buốt giá hơn cả ngày đông tổ chức lễ tế, quét thẳng vào trong trái tim cô. Anh ta vẫn nhìn cô chăm chăm, hai mắt như hai mũi đinh. Đàm Diệu Minh chết rồi, quá hợp ý anh ta. Tướng Ly biết, anh ta sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Cô chỉ biết cả người mình nhẹ tênh như bay. Khi gót chân mới nhừ, Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ lấy cô.

Cứ như vậy, cô được Lục Đông Thâm ôm chặt đi suốt dọc đường rồi khỏi Cục cảnh sát dưới cái nhìn chăm chăm của những người hai bên hành lang và phía sau lưng.

Lục Đông Thâm lệnh cho Cảnh Ninh về trước, anh tự lái xe về.

Dọc đường cả hai đều trầm mặc. Cô không biết anh định đưa mình đi đâu, muốn hỏi nhưng cổ họng tắc nghẹn lại, cái miệng như bị ai khâu vào không thể cử động được. Cho tới khi, chiếc xe đi ngang qua quận Xuyên Dương, vượt qua trước con đường đi vào Hoàng Thiên.

Tướng Ly bất ngờ đẩy cửa xe ra.

Lục Đông Thâm cứ nghĩ cô sẽ im lặng từ đây về tới khách sạn, không ngờ cô lại làm hành động ấy. Anh phanh gấp xe lại, cánh tay dài vươn ra ngăn không để cơ thể Tướng Ly đập về phía trước.

“Không biết thế là nguy hiểm sao?” Anh quát khẽ.

Cả người Tướng Ly đổ về phía sau ghế. Dần dần, bả vai cô run lên. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Đông Thâm có thể nghe rõ tiếng răng cô va vào nhau lập cập. Thấy vậy, anh thở dài, dịu giọng xuống: “Ý của tôi là hành động bạn nãy quá nguy hiểm. Em muốn làm gì cứ nói với tôi.”

Nước mắt của Tướng Ly lập tức rơi xuống: “Tôi muốn xuống xe, xuống xe...”

Lục Đông Thâm không ngờ được cô lại khóc. Ban đầu anh sững người, sau đó vội vàng rút tờ giấy lau nước mắt cho cô. Anh đã giải quyết không biết bao nhiêu vụ bê bối lớn nhỏ trên thương trường. Dù là khó nhằn, dù là nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là chưa bao giờ phải làm mấy việc như thế này.

“Được được được, xuống xe, bây giờ chúng ta sẽ xuống xe ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Lục Đông Thâm, Anh Khốn Kiếp! [2021 Chữ]

Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng vững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Trong số các sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của Đàm Diệu Minh bị niêm phong điều tra, duy trì có Hoàng Thiên được gác lại. Nguyên do là vì, bất luận các cơ quan chính quyền hay những người trên giang hồ đều biết ông chủ đứng đằng sau Hoàng Thiên chính là Đàm Diệu Minh, nhưng không có chứng cứ nào có thể trực tiếp chứng minh Hoàng Thiên là sản nghiệp của Đàm Diệu Minh. Thế nên Hoàng Thiên chỉ có thể trở thành một con cá lọt lưới, vẫn do ông chủ ngoài mặt – anh Ngũ quản lý. Thế nhưng, mọi người vẫn có thể nhận ra thời huy hoàng của Hoàng Thiên đã qua đi.

Khi Tường Ly bước vào, tuy Hoàng Thiên không bị thay đổi và cái cách toàn bộ nhưng cũng không mở cửa kinh doanh.

Các nhân viên về cơ bản đều đã được cho nghỉ việc, càng không có bóng dáng của các cô gái, chỉ còn lại vài người lao công vẫn duy trì việc dọn dẹp sạch sẽ cho Hoàng Thiên. Một nam tử hán lực lưỡng, cao lớn như anh Ngũ, sau khi nhìn thấy Tường Ly tới, hốc mắt cũng hơi đỏ lên. Trước khi bước vào trong, Tường Ly đã kìm nén dòng nước mắt của mình xuống, nhưng nhìn thấy khung cảnh của Hoàng Thiên trước mắt, sống mũi cô vẫn cay cay trở lại.

Anh Ngũ chẳng mấy chốc đã nhìn thấy bóng Lục Đông Thâm, sắc mặt cứng đờ lại, Tường Ly khẽ nói một câu: Không sao đâu. Anh Ngũ gật đầu, lại gần cô và nói: Cô đừng nên tham gia đám tang của Đàm gia là hơn, dù sao thì bây giờ đám cảnh sát vẫn đang theo dõi cô rất sát.

Tường Ly lắc đầu, cô muốn nói cô bắt buộc phải tham gia, nhưng cô họng tắc nghẹn lại không nói thành lời. Tang lễ của Đàm Diệu Minh và mọi người mấy ngày nay vẫn do một mình Tường Tiểu Thiên quán xuyến, thi thoảng lại thông báo cho cô những việc có liên quan.

Anh Ngũ khẽ thở dài: Đàm gia ở dưới suối vàng biết được cũng sẽ không để cô ra mặt đâu.

Tường Ly kìm nén rất lâu mới cất được những bi thương trong lòng xuống, cô nói với anh Ngũ rằng mình muốn ở lại đây một lúc. Anh Ngũ liếc mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng cũng không nói năng câu nào mà cứ thế rời đi trước. Tường Ly vòng qua sân nhảy ở chính giữa căn phòng rồi đi sâu vào trong hành lang. Ánh đèn nơi đại sảnh âm u, tối tăm, nơi tận cùng hành lang lại càng giống như chìm vào bóng đen. Bóng cô bị dãn hàng lang dài miên man như cuộc đời một con người ấy dần dần nuốt chửng, âm ỉ giống như một bức ảnh tháng năm đã cũ kỹ.

Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi, không sốt sắng, không thúc giục.

Một lúc sau, Tường Ly mới đi ra.

Khuôn mặt vốn đã cắt không còn hột máu giờ lại càng trở nên nhợt nhạt hơn. Nhất là khi đứng trong quảng sáng tối tăm ấy, khuôn mặt cô lại càng trắng nhợt như tờ giấy. Từ đầu tới cuối cô cũng nói một lời, ngồi trở lại chiếc sofa trong khu khách VIP, hai chân co lên, hai cánh tay vòng qua ôm lấy đầu gối, nhìn trần trần về phía sân nhảy.

Ai ai cũng nói, sân nhảy của Hoàng Thiên được xây lên bằng vàng. Khi các cô gái ca hát nhảy múa ở trên đó, từng bông sen vàng tặng cho họ chính là từng viên đá xây dựng lên sân nhảy.

Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười.

Dường như cô vẫn nghe thấy những tiếng ồn ào ngày xưa của Hoàng Thiên, nghe được tiếng hét điên cuồng của các vị khách ngồi dưới mỗi lần đòi nhìn thấy Phù Dung. Đường như cô lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh ngồi trên một chiếc ghế sofa nào đó, chầm lên một điệu xì gà, chìm khuất trong sự náo nhiệt của Hoàng Thiên. Cô còn nhìn thấy chính mình, không có việc gì luôn thích ra phía sau cánh gà trêu chọc các cô gái. Họ vây quanh cô, bèn bẹt cái giọng gọi cô là “Tường gia”. Cô bèn đùa giỡn hỏi họ: Các em thích chị hay là thích Đàm gia vậy? Các cô gái lập tức nép vào trong lòng cô như cá trạch rồi nói: Dĩ nhiên là chúng em thích Tường gia hơn rồi.

Những náo nhiệt trong quá khứ cùng sự yên tĩnh của hiện tại lờ lờ kéo lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp những chuyện giữa quá khứ và hiện tại chất chồng lên nhau như từng cơn sóng biển. Bốn chữ “tức cảnh sinh tình” thật sự không nên chạm vào. Nó là một lưỡi kiếm sắc, một lưỡi dao nhọn, có thể khứa cả một trái tim ra khiến người ta chảy máu đầm đìa mà vẫn thấy ngọt như đường mật.

Lục Đông Thâm dút hai tay vào trong túi quần Âu, đứng thẳng dưới nguồn sáng. Những cái bóng dao động rồi rơi xuống bờ vai rộng lớn của anh. Khuôn mặt tuấn tú của anh gần như bị nuốt trong góc tối. Anh nhìn cô, mặc cho cô bình thần trong sự điên cuồng, giống như một cây đã khô cằn, trầm mặc, bi

thương và lạnh lẽo.

Cho tới khi tiếng di động vang lên, bà vai của Tường Ly mới chợt run rẩy.

Lục Đông Thâm nhận máy, sau khi bên đó nói xong, anh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu: Tôi biết rồi.

Anh đi tới phía trước sofa, cái bóng cao lớn bị ánh đèn trên đỉnh đầu phản chiếu, hắt xuống, che chặt tầm nhìn của Tường Ly. Thế mà cô vẫn không rời mắt đi chỗ khác. Tựa hồ cô vốn không nhìn lên sân khấu, chỉ đang chìm đắm trong quá khứ đau khổ mà thôi.

Rất lâu sau, cô mới nói: “Lục Đông Thâm, tôi mệt rồi.”

Lục Đông Thâm đưa tay xoa đầu cô: “Mệt rồi thì tôi đưa em về.”

“Về?” Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vừa mơ màng vừa hoang mang, lẩm bẩm: “Tôi còn có thể về đâu...?”

Lục Đông Thâm thu tay về, tận sâu trong đáy mắt dâng lên chút xót xa: “Ngày mai theo tôi về Bắc Kinh.”

Tường Ly sững người.

“Người ở thành phố Thương Lãng này là Tường Ly, không phải Hạ Trú.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hạ Trú, chỉ tới đây giúp khách sạn Skyline giải quyết chuyện có ma. Cô ấy không quen Đàm Diệu Minh, cũng không biết đến chuyện lễ tế đông.”

“Không...” Tường Ly nghẹn ngào: “Tôi không thể đi được, còn đám tang của Đàm gia...”

“Nếu đã không quen biết Đàm Diệu Minh, vì sao còn phải tham gia đám tang của anh ấy?” Lục Đông Thâm nhú mày, nghiêm mặt lại.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm, dần dần đôi mắt nhuốm lạnh. Ngay sau đó cô đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng một giây sau đã bị cánh tay dài của Lục Đông Thâm ôm chặt lấy eo cô, kéo cô ngược trở lại. Sự căm hận và đau đớn đè nén trong lòng bao ngày nay trong phút chốc như một miếng giềng phun trào. Tường Ly điên cuồng xô đẩy anh: “Thả tôi ra!”

Khuôn cằm Lục Đông Thâm căng ra. Anh để mặc cho cô gào thét trong giận dữ và phẫn nộ. Cô liều mạng muốn ra khỏi sự ghì giữ của anh nhưng anh lại càng dùng sức hơn. Thế rồi anh ấn cô ngồi lại xuống sofa, hai cánh tay chống sang hai bên, vây chặt Tường Ly trong không gian nhỏ được tạo thành từ lồng ngực và cánh tay anh.

“Lục Đông Thâm, anh khôn khiếp!” Tường Ly trở thành một kẻ điên hoàn toàn triệt để, đâm thùm thụp lên ngực anh, xô đẩy bờ vai anh. Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng vững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Cho tới khi cổ anh bị đầy móng tay sắc của cô cào xước, rướm máu. Cho đến khi cô đỏ mặt chất vấn anh dựa vào đâu để làm vậy. Lục Đông Thâm vòng một tay ra sau giữ lấy gáy cô, khuôn mặt gần như áp sát vào cô, giọng nói trầm thấp có lực: “Dựa vào sự thực bây giờ em đã không còn là người con gái của Đàm Diệu Minh nữa rồi.”

Tường Ly sững sờ nhìn anh, chẳng mấy chốc, nước mắt tụ lại thành dòng, chảy xuống.

Lục Đông Thâm buông bàn tay đang giữ chặt gáy cô ra, ngón tay gầy đặt lên gò má, lau nước mắt cho cô. Nhưng nước mắt vẫn lăn tăn tuôn rơi, không thể kiềm chế được. Anh vẫn lau cho cô từng chút, từng chút một, vô cùng kiên nhẫn. Nội tâm của Tường Ly cuối cùng cũng sụp đổ. Cô ôm chặt lấy cổ Lục Đông Thâm, vùi mặt vào đó, rồi lập tức cắn mạnh lên cổ anh.

Lục Đông Thâm không động đậy, để mặc cho cô trút hết lòng mình. Anh ngửi thấy mùi tanh ngọt của máu. Lần này cô vẫn cắn không hề nhẹ.

Rất lâu sau, Tường Ly mới buông ra.

Trên cổ anh nghiêm nhiên xuất hiện một vết máu đỏ.

Cô tựa trán lên ngực anh, một hồi lên tiếng: “Lục Đông Thâm, coi như tôi cầu xin anh đấy, hãy để tôi tiễn Đàm gia đoạn đường cuối cùng đi.” Cô biết “cánh tay không thẳng được bắp chân”. Nếu Lục Đông Thâm có lòng ngăn cản, chỉ cần cử thêm vài vệ sỹ là có thể trông chừng cô rất sát. Cô không thể quá cứng với người đàn ông này được.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người dậy, ôm lấy đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về, rồi buông một câu từ trên roi xuống: “Không được.”

Tường Ly ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh trần trối.

Lục Đông Thâm cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, lực tuy nhẹ nhưng vẫn đủ khiến cô không thể né tránh được. Giọng anh tuy khê khàng nhưng trong ngữ khí hơi lạnh vẫn không giấu được sự quyền uy: “Trừ phi, em không muốn để đám tang của Đàm Diệu Minh được tiến hành thuận lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Phải [2061 Chữ]

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài.

Buổi chiều, trời âm u hơn hẳn. Những vầng mây đen nặng nề chơi vơi phía đường chân trời xa xôi, che đi toàn bộ ánh nắng.

Trời đổ tuyết, trắng xóa một màu.

Đất Thương Lãng rất hiếm khi có tuyết, mùa đông năm ngoái ngày mưa nhiều hơn ngày tuyết. Khí hậu có khắc nghiệt cách mấy cũng là mưa kèm theo tuyết rơi, đầu phải là cả tầng tuyết trắng xóa như lông ngỗng giống hôm nay.

Tường Ly được Lục Đông Thâm đưa về khách sạn Skyline. Trước cửa phòng có hai vệ sỹ đứng canh. Ngoài Lục Đông Thâm ra, chỉ có người quản gia trong phòng được tự do ra vào. Về lý mà nói, nếu Tường Ly cứng rắn muốn xông ra, hai người vệ sỹ hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Nhưng cô chọn cách im lặng, ở yên trong phòng, không hề làm khó quản gia cũng như vệ sỹ.

Ô cửa sổ dài bị những bông tuyết bay ợp trời làm mờ tầm mắt. Cả đất Thương Lãng như khoác lên mình bộ áo tang, những mái hiên ngói xanh cũng đã đổi màu. Những con đường dài không nhìn thấy tận cùng kia cũng được nhuộm một lớp sương trắng. Từ cao độ của căn phòng này nhìn xuống dưới, tựa hồ cả thành phố này đều treo những câu đối phúng điếu, đang đung đưa trong cơn gió lạnh mùa đông, ca khúc bi thương cho sự ra đi của Đàm gia.

Từ lúc Tường Ly tắm rửa xong đến giờ, cô vẫn ngồi chờ người trước cửa sổ. Những giọt nước ngưng đọng ở đuôi tóc, vì không chịu được sức nặng đã rỏ xuống chiếc sơ mi trắng như bông của cô. Cô ôm chiếc áo dài nhuộm máu trong lòng, ánh mắt vượt qua lớp kính cửa sổ, nhảy qua những cơn gió tê buốt đang rít gào, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bông tuyết để yên lặng ngắm nhìn cả thành phố, thành phố đã mang tới cho cô ba năm bình yên.

Chiếc ti vi trong phòng đang bật.

Ồn ào, ầm ĩ, là kênh truyền hình địa phương. Những tin tức đang phát đều xoay quanh việc Đàm Diệu Minh tự vẫn tại lễ Tế đông gây xôn xao dư luận. Đài truyền hình chính thống vẫn còn tốt chán. Các tin bài của họ đều có sự kiểm soát và chừng mực nhất định, không thiên lệch, không thái quá. Họ không hề né tránh, giấu giếm những việc làm ngấm ngầm của Đàm Diệu Minh và cũng đưa tin đúng sự thật nỗi bi thương, mất mát của người dân trên dưới trong Thương Lãng.

Nhưng những nguồn tin trên mạng xã hội thì hỗn tạp, bừa bãi, khen chê lộn xộn.

Những bài viết ẩn theo không khác gì nấm mốc sau mưa. Có những lời nói xỏ xiên, có những lời nghi ngờ Tường Ly, thậm chí còn có người nói đùa rằng, Đàm Diệu Minh bị pháp thuật của Tường Ly hại chết. Vô vàn những lời bình luận. Một câu nói đùa vô tâm của đối phương đã đủ tạo thành hiệu ứng bướm bướm, làm dấy lên những lời đồn đại khắp nơi, lạnh lẽ gây tổn thương cho người ta.

Trong lúc cả thành phố Thương Lãng đang ầm ĩ, náo loạn, thì Lục Đông Thâm đang tổ chức một cuộc họp tại tầng cao nhất của khách sạn, từ lúc chiều khi trời đổ tuyết tới tận khi sắc trời dần tối anh vẫn chưa nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận được điện thoại của quản gia. Đầu kia vẫn nói, anh vẫn nghe, suốt cả quá trình không xen ngang câu nào. Cuối cùng, anh mới nói một câu: Được, tôi biết rồi. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh nhìn về phía mọi người và nói: Tiếp tục đi.

Trần Du, với tư cách là nhà điều chế hương của tập đoàn Skyline, phải tham gia cuộc họp từ đầu tới cuối, nhưng tâm tư của cô lại không đặt vào nội dung buổi họp. Cô đã loáng thoáng nghe được một vài tin tức, nói rằng Lục Đông Thâm một mình tiến vào Cục cảnh sát cứu một cô gái trở về, sau đó đưa vào một căn phòng tại khách sạn, đồng thời cho người canh gác.

Cô không muốn thừa nhận quá nhiều chuyện. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn có một linh cảm. Người con gái đó chính là người đã khuấy đảo Thương Lãng khiến cho trời long đất lở, Tường Ly.

Trong khi họp hành, Lục Đông Thâm luôn nghiêm nghị, không nói cười, những người tham gia cũng luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ. Sao Trần Du không biết sở thích của Lục Đông Thâm? Nhưng trong đầu cô như có ngàn vạn con tuấn mã phi nước đại phóng qua. Nhất là khi Lục Đông Thâm hơi nghiêng đầu, làm vết máu ẩn khuất phía sau lớp áo sơ mi trên cổ anh lộ rõ ra ngoài.

Rất nhiều người luôn có những chỗ không thích bị người ngoài chạm vào. Lục Đông Thâm là người mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, có quá nhiều chỗ không muốn bị người khác chạm vào, trong số đó phải kể tới cổ. Nhưng bây giờ, một vết máu đỏ lại nằm ngay trên cổ anh, vừa nhìn là biết bị người ta cắn vào. Tạm thời chưa nói tới việc đối phương cắn mạnh đến mức nào, chỉ riêng việc Lục Đông Thâm dung túng cho người đó tự do cắn lên cổ mình thôi đã quá đủ để dấy lên hồi chuông cảnh giác trong cô. Vị trí này bất luận là ai nhìn vào cũng cảm thấy đầy mờ ám. Lục Đông Thâm xuất thân từ Lục Môn, lại là con trưởng của nhà họ Lục nên anh càng chú trọng diện mạo, thần thái của mình hơn, làm sao có thể tùy tiện để lộ một dấu vết như vậy trước mặt mọi người?

Trần Du cũng không phải kẻ ngốc.

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài. Còn về việc anh muốn tuyên bố chuyện gì, Trần Du không dám nghĩ sâu hơn, cũng không muốn nghĩ. Cô chấp nhận làm một kẻ hèn nhát, chỉ cầu mong anh sẽ không rời xa mình mãi mãi.

Đây là buổi họp cuối cùng của Lục Đông Thâm tại khách sạn Skyline Thương Lãng. Anh ở lại đây không quá lâu nhưng cũng đủ để khiến mọi người phải tìm đập chân run. Đầu tiên là giải quyết nguy cơ của khách sạn trước tin đồn “trùng tà”, âm thầm thay máu một số lượng lớn các quản lý cấp cao của khách sạn, quyết đoán dứt khoát giành được mảnh đất giá trị tại quận Quan Dương, quan trọng hơn nữa là triệt để làm tan rã được thế lực của Đàm Diệu Minh trong thành phố. Còn nhà họ Thai, vì trước đó đã hợp tác với Đàm Diệu Minh trong dự án khu đất Xuyên Dương nên cũng chịu liên đới, khiến họ trong khoảng thời gian này đang tổn thất nặng nề.

Mỗi một người ngồi tại đây tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng đều sáng như gương. Người đàn ông ngồi chính giữa bàn hội nghị kia, xét về âm mưu và bài bản thì không ai bằng, ngay cả nhà họ Thai cũng đã “chết yếu” trong chuyện này. Trên thương trường, chuyện một mũi tên bắn trúng hai đích đã hiếm có rồi, vậy mà anh còn một mũi tên bắn trúng nhiều đích. Có thể thấy dưới lớp vỏ ngoài tưởng chừng như bình thản kia cất giấu bao nhiêu thủ đoạn khiến người ta không kịp phòng bị.

Khi tan họp thì trời đã tối hẳn, bảy giờ tối.

Trần Du ở lại cuối cùng. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn hỏi cô: Còn việc gì không? Trần Du không lại gần anh, bởi vì không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy anh rất xa lạ. Trước kia cô luôn cảm thấy mình rất hiểu anh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra rất có thể những gì mình biết chẳng qua chỉ là một lớp vỏ. Sau cuộc họp kéo dài cả một buổi chiều, cô mới thấy bàng hoàng hoảng hốt, sự thâm sâu của Lục Đông Thâm trên thương trường khiến người ta phải lạnh sống lưng. Cô thậm chí còn nghi ngờ, bản thân mình phải chăng cũng chỉ là một quân cờ trong cả ván đấu này?

Trần Du hỏi thẳng anh: Người ở trong căn phòng đó có phải Tường Ly không?

Lục Đông Thâm gợn tay lên, từng ngón tay gầy với những khớp xương rõ ràng đang nói lòng chiếc cà vạt. Anh không hề giấu giếm: “Phải.”

Một chữ vững vàng như núi, đẽ thẳng xuống người khiến Trần Du tưởng như tắt thở, nhất thời cô cũng không dám hỏi thêm những chuyện khác. Đúng lúc này, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào: “Lục tổng, hôm nay anh còn một buổi tiếp khách, khoảng mười phút nữa là đến giờ xuất phát ạ.”

Sau khi Lục Đông Thâm đi khỏi, sự bất an của Trần Du càng như cỏ dại, lan ra không có bờ bến.

Mười rưỡi tối, buổi tiếp khách mới kết thúc. Lục Đông Thâm uống không nhiều lắm, Cảnh Ninh đã đỡ cho anh không ít. Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm lại phải xử lý khoảng năm, sáu tài liệu và hai bản hợp đồng xây dựng khu trung tâm thương mại nữa. Dương Viễn thì hoàn toàn say khướt, cuộn người ở ghế sau của ô tô, chốc chốc lại vỗ vai Lục Đông Thâm, nói không còn lưu loát: “Cái cô tên Tường Ly đó... rốt cuộc đã cho cậu uống canh mè hồn gì hả? Tôi thấy cậu chắc là khỏi cần tiền đồ luôn rồi... Cậu ấy à, đầu tiên thì đắc tội với Nhiều Tôn, sau đó... lại chạy đi đối đầu với cơ quan chấp pháp... Không phải tôi... trù ẻo cậu, cậu mà dẫn cô ta về Bắc... Bắc Kinh thì sớm muộn cũng bị cô ta hại chết.”

Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên. Anh dứt khoát ký tên mình vào cuối tập tài liệu: “Cảnh Ninh, lát nữa đưa phó tổng giám đốc về phòng trước.”

“Dạ.”

Giải quyết xong bảy, tám chuyện công việc lật vạt thì đêm cũng đã khuya. Nhận được điện thoại của quản gia, Lục Đông Thâm bèn đi xuống.

Quản gia đã đợi sẵn ở cửa từ lâu, nhìn thấy Lục Đông Thâm, ông ta như bắt được cứu tinh, lập tức tới đón.

“Cô ấy sao rồi?” Vừa nói, Lục Đông Thâm vừa đi tới trước cửa phòng.

Quản gia trả lời: “Cô gái ấy bị điên rồi, đồ đạc thứ nào đập được là đập không sót một gì, sau đó cứ uống rượu tỳ tỳ.”

Bàn tay đang cầm thẻ phòng của Lục Đông Thâm chợt khựng lại, ngay sau một tiếng “bíp”, cửa phòng bật mở.

Một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng ra ngoài.

Căn phòng tối om om, chỉ còn nhìn thấy ánh sáng của tuyết trắng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn đủ để thấy rõ hiện trạng trong phòng.

Lục Đông Thâm thề rằng, đây là gian phòng hỗn loạn nhất anh từng thấy trong cuộc đời này!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Anh Định Đưa Tôi Đi Đâu?

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?

Ngoại trừ căn phòng của Lục Đông Thâm được yêu cầu phải gỡ bỏ thảm trải sàn ra thì tất cả các phòng khác trong khách sạn Skyline đều được trải

thăm. Thế nên, giây phút vừa bước vào cửa, Lục Đông Thâm đã giẫm phải mảnh vụn thủy tinh rơi vãi lung tung dưới thảm, chúng sáng lên lấp lánh dưới sự phản chiếu của tuyết trắng ánh bạc, lan ra ngoài đến tận cửa chính.

Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy da đầu đang ngứa ngáy, khắp người không thoải mái. Chân của anh đã chuẩn bị đưa ra rồi lại thu về không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đôi giày da bóng loáng giẫm phải một mảnh vụn thủy tinh rơi dưới sàn, anh lại cảm thấy sống lưng khựng lại, cứng đờ. Anh không chỉ đơn thuần là người mắc bệnh sạch sẽ, mà còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, thế nên một mặt rất muốn rời khỏi ngay căn phòng này, một mặt lại không thể chịu nổi cảnh tượng hỗn loạn của nó, chỉ hận không thể dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ trong phòng mới cảm thấy thoải mái hơn.

Quản gia của căn phòng này cũng đã ít nhiều nghe nói tới một số tính cách quái đản của vị tổng giám đốc mới nhậm chức này. Thấy vậy, ông ta lên tiếng: “Lục tổng, vẫn nên để tôi bảo nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp qua rồi anh hãy vào trong ạ.”

Lục Đông Thâm đè nén cảm giác tê rần trên da đầu xuống: “Không cần, muộn lắm rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Căn phòng Trưởng Ly đang ở là phòng tổng thống, kết cấu gần như giống hệt căn phòng mà Lục Đông Thâm đang ở.

Người quản gia không hề nói khoa trương.

Tất cả mọi thứ trong phòng này, có thể đập đúng là đã đập hết.

Thứ lớn từ màn hình rộng xem phim 3D treo tường cho đến thứ nhỏ như một chiếc ly thủy tinh cũng đều không tránh được tai họa, nói chi tới các loại đồ điện tử, đồ gia dụng khác trong phòng. Các bức tranh nổi tiếng hay các bức bích họa trong phòng khách cũng đều bị hủy hoại. Lục Đông Thâm cố gắng đi bật đèn, nhưng vừa lần sờ đã cảm thấy tay chạm phải thứ gì dính dính. Giây phút này, nội tâm của anh hoàn toàn sụp đổ, khủng hoảng như chưa bao giờ khủng hoảng. Cô kim nén cảm giác khó chịu trong lòng, anh đưa tay bật điện, bấy giờ mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Cả bức tường bị bôi bẩn bất nhào, đồ lờ lờ cả khoảng rộng, khi nhìn kỹ lại hóa ra là tương cà chua.

Lục Đông Thâm bận rộn rửa tay. Phòng vệ sinh vẫn còn nhẫn nhịn được kha khá, ngoài chiếc gương bị đập vỡ ra thì những thứ khác vẫn khá hoàn chỉnh.

Trưởng Ly quả thật đang uống rượu.

Ánh sáng nơi cửa phòng không chiếu rọi được toàn bộ phòng khách rộng lớn, nhưng dưới nền ánh sáng của tuyết trắng xóa một vùng khiến cả người Trưởng Ly trông càng dịu dàng hơn. Đương nhiên là phải coi như không nhìn thấy một vết xước dài từ đầu sofa tới chân sofa, dấu vết có lẽ được tạo thành bởi con dao Phần Lan. Cả cái miệng lớn rách toác đã báo hiệu chiếc sofa này không còn sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc cô cầm dao rạch nát chiếc sofa ra, không khác gì nhát dao đâm sâu vào cơ thể con quái thú trên đỉnh núi Kỳ Thần.

Nhưng rõ ràng, người gây ra khung cảnh bạo lực và phá hoại cực kỳ khủng khiếp này, khi yên tĩnh bỗng trở thành người trợ trợ, yếu đuối nhất.

Cả người cô đang dựa bên cạnh khung cửa sổ dài, khuôn mặt nhợt nhạt in lên mặt kính, bên chân và xung quanh đều vung vãi không ít chai lọ. Có bia, có rượu vang, trong tay cô còn cầm một chai rượu màu trắng. Nhìn tư thế này, chưa uống chết ngất thì cũng đã say mềm. Nhưng khác lạ là cô không làm âm ỉ, có lẽ mọi phần nộ của cô đã dùng cả vào việc đập đồ rồi.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhìn chiến tích của cô một lượt. Anh đích thực đã xem thường cô rồi, xem ra từ lượng của cô không hề kém chút nào.

Anh buông một tiếng thở dài, rồi ngồi sụp xuống.

Cô ngồi yên, nhắm nghiền mắt lại, chiếc áo trắng dính máu vẫn đang được ôm trong lòng, bàn tay đang cầm chai rượu thì đặt trên đùi. Lục Đông Thâm đã tí mỉ quan sát cô không phải một hai lần, nhưng trong tình huống này vẫn là lần đầu tiên. Cô có rất nhiều mặt, có thể là âm mưu, có thể là nghĩa khí ngút trời, có thể là nĩa mai đánh đá hoặc là hai hồng đất dao. Cô có thể vừa giáo hoạt vừa tàn nhẫn, vừa thẳng thắn vừa nũng nịu... Nhưng điều khiến Lục Đông Thâm ghi nhớ nhất lại là dáng vẻ của cô khi bắt được con chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần, không chịu thua cuộc, cô chấp và kiêu hãnh.

Rồi khi nhìn cô lúc say rượu, cuối cùng Lục Đông Thâm mới hiểu rõ ràng, thật ra cô chẳng qua vẫn là một cô bé trẻ con, tất cả mọi mặt trong cô đều xuất phát từ sự đơn thuần và trong sáng.

Chắc là cô căm hận anh lắm.

Nếu lúc đó anh có mặt ở đây, có thể lưỡi dao đâm vào ghế sofa sẽ đâm thẳng vào người anh.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao, Lục Đông Thâm bỗng bật cười.

Anh nhẹ nhàng lấy chai rượu ở trên tay cô xuống. Vốn dĩ muốn tìm một vị trí để đặt cẩn thận, nhưng nhìn xung hoàn cảnh xung quanh, anh cũng từ bỏ luôn.

Chiếc áo dài trong lòng cô bị rút đi, cô bất tỉnh lịm lịm lại.

Ánh mắt say khướt, mơ màng.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh sáng trong đôi đồng tử rõ ràng thể hiện sự rời rạc, thiếu tập trung. Lục Đông Thâm cũng nhìn cô, bên ngoài cửa sổ là những bông tuyết rơi rụng là tả, lặng lẽ không một tiếng động. Trong vòng chỉ vang lên những tiếng thở khẽ khàng, giữa nam và nữ, hơi thở đan cài cùng hơi thở,

yên tĩnh như đóa hoa lan dưới vực sâu.

Tường Ly say rượu, chung quy cũng không thể là một người yên tĩnh. Thấy anh nhìn mình, cô loạng choạng đứng dậy. Lục Đông Thâm không biết cô định làm gì, bèn đưa tay ra đỡ. Cô tiện đà níu lấy cổ anh, nhìn sâu vào mắt anh một lúc lâu rồi bỗng nhiên bật cười, gờn ngón tay trở chỉ vào anh: “Trong mắt anh có tôi kìa.”

Một câu nói đầy men rượu nhưng lại giống như một chiếc móc câu nhỏ xíu nhẹ nhàng móc lấy trái tim của Lục Đông Thâm. Không đau, nhưng có một con ngựa không tên đang lan tỏa trong thính lặng.

Anh cười khê: “Phải, có em.”

Tường Ly lại càng cười khúc khích. Có lẽ cô thật sự choáng váng đầu óc nên tựa trán mình lên xương hõm vai của anh: “Vì sao chứ? Thật là kỳ lạ, sao tôi lại chạy vào trong mắt anh được nhỉ?”

Khỏe môi Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hạ thấp giọng: “Ừ nhỉ, kỳ lạ thật đấy.”

Tường Ly lắc đầu trong lòng anh, cũng không lên tiếng nữa. Chưa được một lúc, Lục Đông Thâm đã cảm nhận được lồng ngực hơi lạnh. Anh nâng mặt cô lên xem, hóa ra cô đang khóc. Cô khóc không một âm thanh, từng giọt lệ lã chã rơi xuống, một lúc lâu sau cô mới khẽ nói: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?”

Lục Đông Thâm vô cớ cảm thấy đau lòng. Cô chất vấn trong tuyệt vọng, làm cho tâm trạng của anh cũng lên lên xuống xuống, thất lại theo cô. Anh thắng thùng bê bông cô lên, đi vào phòng ngủ, nhưng trong đó lại là một khung cảnh bảo tố khác.

Chiếc giường đã không thể nằm được nữa.

Cà đệm và ga giường đều bị ‘phanh cây mỡ bụng’. Chiếc gối bị con dao Phần Lan găm chặt trên đầu giường.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm cũng phải thừa nhận, con gái sau khi say thật sự không hề yếu ớt.

Cô gái trong lòng vẫn đang rung rức khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Anh thậm chí còn không cần cúi đầu xuống nhìn cũng có thể tưởng tượng được chiếc áo sơ mi trên người mình chỉ nhần nhúm hơn cái giẻ lau chứ không hề kém.

Không suy nghĩ gì, anh bế cô quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi tới trước thang máy cửa đã mở ra, bên trong có ba nam hai nữ, giống như đang bàn chuyện công việc nào đó. Những người có thể đi lên trên đa phần đều là khách của phòng tổng thống. Lục Đông Thâm thấy mấy người đứng trong đã giữ thang máy giúp mình rồi, cũng không tiện đợi lượt sau hay quay người đi thang bộ nữa, anh đánh bầm bụng bước vào trong.

Những người có thể ra vào phòng tổng thống của Skyline cũng đều là người có địa vị, vòng tròn quan hệ dĩ nhiên sẽ nhỏ hơn một chút. Một trong số họ nhận ra Lục Đông Thâm, bèn tỏ ra bất ngờ: “Anh là Lục tổng phải không?”

Lục Đông Thâm vẫn đang bế một Tường Ly đã khóc đến tèm lem, hồ đồ trong lòng, nhất thời có phần ngượng ngập: “Vâng.”

Người kia làm như trúng xổ số, vội vàng tiến lên: “Được gặp Lục tổng ở đây thật là vinh hạnh của tôi. Chắc anh không còn nhớ nữa, chúng ta từng có duyên gặp mặt tại buổi tiệc của giới thượng lưu ở Thượng Hải, tôi...”

“Anh định đưa tôi đi đâu đây... Anh muốn làm gì?” Có lẽ ánh đèn trong thang máy đã làm Tường Ly nhức mắt, cô dấy lên cảnh giác, lại càng khóc thê lương hơn.

Cả sống lưng Lục Đông Thâm cứng đờ. Không cần quay đầu lại anh cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt kỳ lạ của đám người kia. Khuôn cằm anh căng ra, cố gắng để mặt không biến sắc nhưng trong lòng sớm đã nổi cơn sóng gió. Người vừa tiến lên bắt chuyện quả nhiên cũng khựng lại, quan sát Lục Đông Thâm với thái độ hơi nghi ngại. Nửa đêm canh ba, bế một cô gái say rượu, trở về phòng...

Cửa thang máy bật mở, người kia vừa định tự giới thiệu một lượt thì Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Hân hạnh.”

Cánh cửa sau lưng anh từ từ khép lại. Anh cúi đầu nhìn xuống Tường Ly trong lòng mình, khó xử thờ dãi.

Anh cũng không biết rằng, sau khi anh đi khuất, những người trong thang máy bắt đầu xì xào bàn tán: “Người ta bảo con trai của Lục Môn là không thích phái nữ cơ mà, nhất là cậu con cả lại càng giữ mình trong sạch, xem ra tin đồn là không nên tin tưởng...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Chỉ Cần Tương Lai Của Em

Ban này anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Đừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô.

Trở về phòng, phóng mắt nhìn qua, thấy cả gian phòng ngăn nắp gọn gàng không một hạt bụi, Lục Đông Thâm cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Anh bế Tường Ly về giường, nhưng cô vẫn khóc rất thảm thiết, níu chặt lấy áo sơ mi của anh không buông, lau nước mắt, vuốt nước mũi, khiến Lục Đông Thâm nhìn thấy mà không đành lòng, thậm chí có một khoảng thời gian anh còn tin tưởng rằng mình chính là một kẻ buồn người. Cô khóc, anh liền ở bên cạnh cô, về sau thì dứt khoát dựa vào đầu giường, một tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, cũng mặc kệ luôn việc chiếc sơ mi của mình khó coi cỡ nào.

“Sao các người có thể ích kỷ như vậy chứ...” Tường Ly vẫn đang khóc lóc tố cáo.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài. Xem ra cô thật sự say đắm rồi. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ không bao giờ vừa khóc vừa nói những câu như vậy. Khả năng lớn nhất chính là cô sẽ giơ cao con dao Phần Lan lên, rồi dữ dằn bổ sung thêm một câu: “Để xem lần sau các người còn dám ích kỷ nữa không!”

Đêm tối.

Bên ngoài ô cửa sổ dài tuyết vẫn đang rơi, trắng xóa một màu như cánh hoa anh đào tháng tư, trải khắp con đường dài xa tít tắp, lấp đầy cuộc đời cô đơn, hiu quạnh. Tuyết trắng đã thay thế cho đèn đường, tôn lên cái tĩnh lặng của trời đêm.

Trước nay, Lục Đông Thâm chưa từng tí mị nhắm nháp hương vị của một đêm tối yên ắng như thế này. Cho dù là khuya khoắt, thứ đè lên cuộc sống của anh chẳng qua cũng là sự bận rộn, vội vã, làm gì có thời gian dừng lại ngắm nhìn ánh trăng lạnh lùng bị trời sao lác đác bao vây xung quanh và con đường dài sáng rực đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một đêm như thế này. Bỏ lại tất cả mọi công việc, thả lỏng hết thảy mọi phòng bị, buông xuống tất cả mọi tính toán để ở bên cạnh một cô gái, để mặc cho cô khóc lóc đau khổ trong lòng anh. Vẫn là một đêm không ngủ nhưng đêm thức trắng này dường như lại có phần khác biệt.

Tường Ly khóc, Lục Đông Thâm đau lòng.

Nhưng dần dần, cảm giác đau lòng này đã đổi vị. Khuôn mặt cô dính sát lên ngực anh qua lớp áo sơ mi. Sau khi áo sơ mi bị thấm ướt, anh có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường nét trên gương mặt cô. Anh tự cảnh cáo bản thân đừng chần chừ qua chỉ là một ảo giác, nhưng ảo giác này lại sắc nét từng chi tiết. Anh cảm nhận được hàng mi đang chớp chớp của cô, cảm nhận được sống mũi cao thẳng của cô, cảm nhận được bờ môi dịu dàng của cô, thậm chí là từng đường cong trên cơ thể cô, đặc biệt là nơi đầy đặn trước ngực.

Thế nên, khi hơi thở nóng rẫy của cô và nhịp tim của anh đan vào nhau, khi những lọn tóc mềm mại của cô như từng chiếc sừng len lỏi vào trong chiếc sơ mi của anh, hơi thở của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề. Một sự căng chặt không thể quen thuộc hơn bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Anh cũng không vuốt ve đầu cô nữa, bàn tay lớn áp sát eo cô cũng bắt đầu nóng rực lên.

Khi những tiếng khóc gào của Tường Ly biến thành thút thít, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo cô sang bên cạnh. Anh sắp không chịu nổi khi cô cứ cọ qua cọ lại trên người mình nữa rồi, trong cơ thể như có một con thú đang rục rịch muốn xông ra. Anh tự nhận mình không phải hạng người tham lam nữ sắc, nhưng cũng không cho rằng mình có thể trở thành Liễu Hạ Huệ. Nhìn thấy cô gái đang nằm cuộn tròn bên cạnh anh, từng cảnh tượng lướt qua hết lần này đến lần khác trong đầu và hành động được dục vọng thúc giục cứ lộ liễu và thẳng thừng xuất hiện.

Lục Đông Thâm hít sâu một hơi, cố gắng đè nén khát vọng đang sắp sửa tuột cương của mình.

Anh nghiêng người sang bên cạnh, giờ tay lau nước mắt trên gò má cô, rồi thì thầm: “Đừng khóc nữa.”

Tường Ly khóc cũng mệt rồi, cô mơ màng choáng váng nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình. Bóng tuyết ngoài cửa sổ và bóng đèn trong phòng va chạm với nhau, khuôn mặt người đàn ông giao thoa với quang sáng khoáng đạt ấy lại càng thêm góc cạnh. Đôi mắt anh giống như thu lại tất cả những điểm rực rỡ trên thế gian này, vừa thâm trầm vừa lung linh, vừa dịu dàng vừa tình cảm, vừa gợi cảm vừa phóng khoáng, vừa nguy hiểm vừa dụ hoặc, giống như cảnh sắc dưới trăng đêm gió, tưởng xa tận chân trời nhưng thực ra là gần ngay trước mắt. Tất cả mọi cảm xúc ấy đều gói gọn trong đôi mắt của anh rồi.

Cô cảm thấy con người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bèn lẩm bầm trong hơi men: “Anh là ai?”, rồi cô đưa tay, cố gắng bắt lấy khuôn mặt anh.

Lục Đông Thâm theo đà cúi thấp mặt xuống, để mặc cho bàn tay cô áp lên má mình. Anh phủ tay mình lên trên tay cô, rồi cụp mắt nhìn cô, cười khê: “Em bảo tôi là ai?”

Tường Ly mơ mơ hồ hồ, cảm thấy mình thở ra toàn hơi nóng rực, nhưng hơi thở của người đàn ông trên đỉnh đầu lại càng cuộn cuộn như nham thạch. Cô như đứng trong một lò lửa, mà nguồn lửa tới từ khuôn mặt và cơ thể người đàn ông kia. Cô ngược mắt nhìn anh, tí mị nhắm nhía rồi rút tay ra, vẽ lại từ xương mày đến sống mũi của anh rồi mơ màng mỉm cười: “Trông anh đẹp trai thật đấy... đẹp trai hơn bất kỳ người nào tôi từng gặp.” “Thế ư?” Hơi thở cả Lục Đông Thâm, giọng nói trầm khàn giống như có một tảng đá lớn đè xuống vậy.

“Cái mũi của anh cao thật đấy...” Ngón tay của Tường Ly lại theo đà rơi xuống môi anh.

Lục Đông Thâm giữ lấy bàn tay không an phận của cô, đan hai bàn tay vào nhau rồi hỏi nhỏ: “Đã biết tôi là ai chưa?” Ngón tay cô vẫn còn thấm hương rượu. Ngoài ra, còn có mùi hương thanh thanh trên chính cơ thể cô, thông qua nhiệt độ trên da thịt cô, quán bện từng vòng, len lỏi vào trong khoang mũi của anh, bao bọc lấy trái tim của anh.

Cô động chạm nhẹ nhàng, nhưng động tác hồ hững ấy lại như điều khiển lý trí của anh. Có lẽ anh nên tự an ủi mình rằng: Hôm nay thật ra anh cũng đã uống một ít rượu.

Thế nên, anh cảm thấy vết ươn ướt nơi khóe mắt cô mới hấp dẫn một cách lạ thường như thế, cũng cảm thấy dưới cơ thể mình như giấu một ngọn lửa, muốn nổi trọn lấy đôi môi cô, cơ thể cô, trái tim cô.

Tường Ly dường như đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của anh. Nhưng cô say quá dữ, khuôn mặt người đàn ông trước mắt lại chao đảo nhấp nhem. Cô chỉ còn nhìn thấy được đôi mắt như bầu trời đêm của anh. Nhưng mùi hương trên cơ thể người đàn ông rất dễ chịu, tuy rằng ánh nhìn của anh như chứa đựng một sự nguy hiểm nào đó chưa thể nói rõ tên, nhưng cô thích lại gần anh, cứ thế dựa sát vào anh, nó khiến cô nảy sinh một cảm giác an toàn chưa từng có.

“Anh là...” Cô ngập ngừng.

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú. Đôi mắt cô như bị phủ một lớp sương mù, thoáng qua, mờ nhạt, là mơ màng, là khó hiểu. Đôi môi cô hơi mấp máy, hàm răng trắng lấp ló sau cánh môi. Cuối cùng anh vẫn không kiểm soát nổi bản thân, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Cô khẽ nức nở một tiếng, giống như một chú mèo.

Thanh âm ấy cực khẽ, nhưng lại mang một sức mạnh vượt qua mọi âm thanh khác. Tình cảm giống như một quả ngư lôi dưới đáy biển sâu bỗng bùng nổ, đục vọng hóa thành dòng thác lũ không thể kiểm soát, cuốn đi tất cả lý trí của anh. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự động chạm của hai cánh môi, phát triển thành sự quán quýt đầy dục của môi và răng. Môi cô hơi lạnh, lưỡi lại ấm nóng, mềm mại đến chết người, khiến anh chỉ hận không thể mút cô vào bụng.

Người đàn ông đi từ dịu dàng tới bá đạo. Chỉ mới vài giây, anh đã trở lại với thói quen công chiếm thành trì, giành giật mọi thứ của mình. Nhưng hành động này có lẽ đã làm Tường Ly đau. Cô muốn trốn chạy, cánh tay thử đẩy rộng lồng ngực kiên cố của anh ra. Nhưng anh kéo tay cô, ép cô phải vòng tay lên trên cổ mình, sau đó nụ hôn của anh lại trở về với sự triển miên vốn có.

Tỉ mỉ vẫn về đùa nghịch, nhẹ nhàng vờn mút trên đầu.

Hơi thở của anh phả ra không khác gì một con sóng hùng hục như lửa, men dần theo bờ môi của cô, sượt qua khuôn cằm của cô. Cản cổ của cô mềm mại tới mức gần như tan chảy thành nước, như hoa, như anh đào, thơm ngát hương.

“Đừng...” Tường Ly bị con sóng đang phả vào người thiêu đốt đến nỗi không biết trốn đi đâu, trong lúc say mềm cô đưa ra lời kháng nghị.

Chữ này như một cây gậy đánh thẳng vào gáy Lục Đông Thâm, khiến mọi nhiệt tình bị anh ép buộc dừng lại đột ngột. Anh ngăn cản dòng chảy tình yêu đang tràn trề tuôn, ngược lên nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống. Ban nãy anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Đừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng đan vào giữa mái tóc cô, cất giọng hỏi một câu khàn đục: “Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?”

Tường Ly nghiêng mặt sang bên cạnh cọ cọ má vào gối của anh, lẩm bẩm một câu mơ hồ gì đó rồi nhắm mắt ngủ ngay.

Lục Đông Thâm bắt chợt bật cười.

Một lúc lâu sau, ngón tay trỏ của anh gập lại, mon man vuốt ve gò má và đôi môi vừa bị anh hôn lên, rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi không quan tâm quá khứ của em, chỉ cần tương lai của em. Cuộc đời sau này của em không còn Tả Thời, cũng không còn Đàm Diệu Minh, nhớ kỹ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Cách Đối Xử Quái Đản

Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.

Sau khi Quý Phi lên lớp xong buổi bồi dưỡng cho các nhà điều chế hương của tập đoàn, khi trở về phòng làm việc cũng đã quá giờ ăn trưa. Với tư cách là nhà tạo hương được mời về làm việc tại tập đoàn Lục Môn với mức lương cao ngất ngưởng, nhiệm vụ hàng đầu của cô chính là bồi dưỡng, đào tạo cho các nhà điều chế hương của tập đoàn mình, đồng thời tiến hành lựa chọn những người chuyên nghiệp trong số đó để phân tới các ngành nghề khác nhau, các lĩnh vực khác nhau trong tập đoàn.

Cô thuộc đội ngũ lãnh đạo cấp cao trong mọi vấn đề liên quan đến mùi hương của tập đoàn, thế nên ngoài công việc lựa chọn nhân tài ra, cả những việc như lên kế hoạch tạo mùi hương riêng biệt cho không gian của các trung tâm thương mại, cho sản phẩm hay thương hiệu của các công ty con khác cũng đều thuộc phạm vi công việc của cô.

Ngày nào, Quý Phi cũng hoạt động với tốc độ cao, chỉ hận không thể bẻ đôi từng phút ra để dùng. Thế nên, khi người trợ lý gõ cửa đi vào, thông báo rằng chiều nay cô có một buổi phỏng vấn chuyên đề, Quý Phi rất không vui. Trợ lý biết bình thường cô vẫn luôn không thích tiếp xúc với báo chí. Chuyên ngành tạo mùi hương này, người ngoài hiểu biết ít ỏi, muốn họ hiểu bắt buộc phải hy sinh thời gian, Quý Phi thì không có thời gian này.

Lệnh cho người thư ký từ chối buổi phỏng vấn, Quý Phi vừa có chút thời gian nghỉ ngơi để uống hóp nước cho nhuận giọng thì chuông điện thoại vang lên. Cô liếc nhìn số điện thoại gọi đến, ngập ngừng giây lát rồi bắt máy.

“Đã nghe thấy phong thanh gì chưa?” Ở đầu kia vang lên một giọng nam giới trầm trầm.

Quý Phi không hiểu: “Phong thanh gì cơ?”

“Nghe nói Hạ Trú đã quay về rồi.”

Quý Phi sững người: “Hạ Trú? Đùa gì vậy?”

Giọng của người đó càng trầm hơn nữa: “Anh làm gì có thời gian để đùa với em? Hình như là nhắm tới Lục Môn đấy.”

“Gì cơ?”

Người đàn ông nói: “Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.”

Quý Phi toát lạnh sống lưng, ngón tay bỗng dưng run lên không kiểm soát, chiếc di động trượt xuống...

***

Khi chiếc chuyên cơ hạ cánh xuống Bắc Kinh đã là hai giờ chiều.

Tuy rằng lúc này là thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày, nhưng so với Thương Lãng, khí hậu của Bắc Kinh vẫn lạnh hơn rất nhiều. Tưởng Ly đã mấy lần kéo chặt chiếc áo dạ trên người vào, thế mà vẫn cứ run lên cầm cập.

Mùa đông ở Bắc Kinh là mùa quanh hiu nhất, vừa dài đằng đẵng hơn các thành phố phương Nam, lại ít tuyết lạnh hơn các thành phố phương Bắc. Nhất là buổi tối mùa đông, chạm tay vào đầu cũng thấy tóe lửa do tích điện. Càng về đầu xuân trời lại càng khô lạnh, giống như khoảnh khắc trước lúc bình minh, yên tĩnh đến mức khiến lòng người hoang mang, tối tăm đến mức khiến người đánh mất cả hy vọng.

Bởi vì phải lập tức sang Thượng Hải công ty nên Dương Viễn không trở về cùng họ bằng chiếc chuyên cơ này, chuyến hành trình ngoài Lục Đông Thâm và Cảnh Ninh ra thì còn có Trần Du.

Suốt quãng đường, Lục Đông Thâm hầu như mãi mê tập trung xử lý công việc, Cảnh Ninh cũng bận rộn túi bụi. Tưởng Ly thì chìm đắm vào trong những suy nghĩ của riêng mình không thể thoát ra, càng không rảnh để tâm tới Trần Du, thế nên cuộc hành trình bay từ Thương Lãng về Bắc Kinh, bầu không khí ngập tràn một sự ngưng ngạp quái đản.

Tập đoàn Skyline cử xe tới đón. Vừa ra khỏi sân bay, Lục Đông Thâm đã nhận một cuộc điện thoại.

Tưởng Ly ngược mắt lên nhìn bầu trời.

Có sương mù, không trong vắt như bầu trời của Thương Lãng. Mỗi một nhịp thở, thứ được hít vào phổi không phải là không khí mà là sự áp lực, căng thẳng, mong lung và bàng hoàng. Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy hòa trộn vào nhau tạo nên mùi vị thành phố Bắc Kinh. Khi mùi hương ấy ùa vào mũi, nó còn đáng sợ hơn cả sương mù.

Bắc Kinh, cô vẫn cứ quay trở lại.

Thành phố cô đã từng dốc hết sức mình muốn được ở lại, rồi lại là thành phố cô đã từng liều mạng chỉ muốn chạy trốn.

Vừa trở về thành phố, Trần Du đã nhận được thông báo về lịch trình bồi dưỡng của tổng bộ, cần phải lập tức trở về công ty ngay. Trước khi đi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô ta nhân lúc Lục Đông Thâm vẫn còn đang gọi điện thoại để đi tới bên cạnh Tưởng Ly, hỏi nhẹ nhàng: “Cô định tới Lục Môn nhậm chức sao?”

Tưởng Ly gần như vùi mặt vào trong cổ áo, hít hà dù là một chút hơi ấm trên người, chỉ để hờ ra ngoài độc hai con mắt: “Cô đang lo lắng chuyện gì? Sợ tôi cướp bát com của cô à?”

Trần Du cười: “Làm gì có chuyện đó? Tôi vẫn hy vọng cô có thể ở lại, như thế thì tôi có thể học hỏi từ cô.”

“E là không được như ý nguyện của cô rồi. Sự thật là cho dù tôi nhậm chức tại Lục Môn cũng là vị trí nhà tạo hương. Xét về cấp bậc, tôi cao hơn cô. Cô có lòng muốn học, e là tôi không có tâm để dạy. Trừ phi...” Tưởng Ly nói bằng ngữ khí không nóng không lạnh, rồi cô đảo con ngươi, ra hiệu cô ta

nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Cô thương lượng với anh ấy, bảo anh ấy đừng có mời tôi về làm nữa, hoặc giáng cấp của tôi xuống làm nhà điều chế hương đi.”

Khỏe môi Trần Du hơi cứng đờ lại. Một lâu lâu sau, cô ta mới hỏi: “Cô là Hạ Trú thật sao?”

Tường Ly lạnh lùng hừ một tiếng, không để tâm tới cô ta.

Lúc này Cảnh Ninh đi đến: “Cô Trần, xe của cô đã đến rồi.”

Cũng coi như đã giải vây cho Trần Du. Cô ta liếc nhìn Tường Ly rồi cắn cắn môi, sau đó quay sang Cảnh Ninh, nụ cười đã quay trở lại trên khuôn mặt: “Đông Thâm đang gọi điện thoại nên tôi cũng không quấy rầy anh ấy nữa, tối nay bảo anh ấy uống ít rượu thôi.”

Cảnh Ninh chùng mực trả lời: “Vâng.”

Trần Du đi khỏi, nhưng chữ “rượu” cô ta để lại giống như mồi lửa cháy vào trong đầu Tường Ly.

Tối qua, cô uống say mềm, khi tỉnh dậy bỗng phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng xa lạ, bố cục cũng không khác phòng của cô là mấy. Cô cứ có cảm giác chỗ nào đó bất thường, khi gượng cái đầu đang choáng váng ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ngủ trong lòng một người khác.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Lục Đông Thâm.

Suốt dọc đường bay trở về Bắc Kinh, cô ngồi hoang mang bất an một lúc lâu, trong ngực cứ như có một con thỏ nhảy lên nhảy xuống suốt. Mọi chuyện xảy ra tối qua giống hệt như bức tranh đã bị cô cầm dao Phán Lan rạch tan nát, nhưng dù phá hủy thảm hại cách mấy, vẫn sẽ tồn tại những mảnh vụn lộn xộn găm vào trong não bộ của cô.

Những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau khi cô tỉnh lại càng giống như một giấc mơ.

Trong căn phòng phản chiếu ánh tuyết, bàn tay của người đàn ông dịu dàng. Giữa lúc mơ màng màng cô chỉ cảm thấy khuôn mặt đó cực kỳ ưa nhìn. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô dường như nhìn thấy cả bóng mình.

Rõ ràng phải là một vùng biển rộng lớn khiến người ta sợ hãi, nhưng cô bỗng cảm thấy giây phút đó đôi mắt kia như một mặt hồ, vừa hiền hòa vừa cứng chiều.

Sau đó...

Cô cố gắng nghĩ, trái tim thường xuyên suy sụp vào một khoảnh khắc nào đó, hành động nào. Khoảnh khắc ấy chính là... hình như anh đã hôn cô.

Từ dịu dàng, tới mãnh liệt, sau đó là triền miên như cơn mưa bụi

miền man không dứt.

Cô như rơi vào kính vạn hoa, những thứ nổ tung trong đầu và trong ánh mắt đều là ảo giác. Cái bóng của vô số ảo giác chấp nối lại thành khuôn mặt của người đàn ông, đôi mắt của người đàn ông, bờ môi, hàm răng của người đàn ông và bàn tay vẫn kiên nhẫn vỗ về sự lo lắng, hoang mang của cô.

Bên tai dường như vẫn còn khắc sâu giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?

Tường Ly biết, hôm qua mình say hơi vô lý, từ ánh mắt nhìn mình của người quản gia cô đã đoán được phần nào. Nhưng có vô lý cỡ nào cũng không bằng được suy nghĩ đang hiển hiện trong đầu mình: Lục Đông Thâm đã hôn cô.

Bao nhiêu lần trái tim chực rớt ra ngoài đều bị cô sống sượng ép vào trong, đây là một chuyện quá quái đản.

Lục Đông Thâm nghe xong điện thoại bèn nhìn về phía này. Cảnh Ninh lên xe đợi anh trước. Trong đầu Tường Ly lúc này vẫn đang cố lắp ghép câu chuyện xảy ra tối qua lại. Cô liếc mắt phát hiện anh đang tiến tới, trái tim khó khăn lắm mới kiềm chế được lại bắt đầu đập điên cuồng vô cơ. Cô lại còn căng thẳng chứ.

Thấy cô khuôn mặt cô vui sâu vào trong cổ áo như con đà điểu, Lục Đông Thâm bật cười. Anh cởi áo dạ của mình ra khoác lên người cô. Tường Ly cảm thấy hơi kỳ lạ, đang định nói không cần đâu thì anh lên tiếng trước: “Khoác vào.”

Sau khi khép chặt áo vào cho cô, anh nói tiếp: “Tôi phải tới ngay một buổi tiếp khách, tôi bảo Cảnh Ninh đưa em về khách sạn trước, được không?”

Tường Ly nhất thời ngơ ngẩn, phải mất rất nhiều sức cô mới hoàn hồn lại và hiểu ra ở Bắc Kinh cũng có khách sạn Skyline. Đương nhiên, việc cô ngơ ngẩn không phải vì cục diện đông đảo các chi nhánh của sản nghiệp Skyline mà vì hành động cũng như ngữ khí của anh hiện tại khiến cô hơi khó hiểu.

“Không cần đâu, tôi về nhà.” Cô nói một câu.

Lục Đông Thâm chưa hiểu lắm.

Tường Ly hít sâu một hơi: “Không sai, tôi về nhà, ở nơi này tôi cũng có chỗ ở.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Ai Có Nỗi Khổ Của Người Ấy

Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.

Cảnh Ninh mang trọng trách trên người nên dù Tường Ly có năm lần bảy lượt khéo léo từ chối việc đưa về nhà, cô ấy vẫn cực kỳ kiên trì. Cuối cùng cô ấy còn nói: Cô Hạ, đây là nhiệm vụ Lục tổng giao cho tôi, không hoàn thành công việc, tôi sẽ bị trừ tiền thưởng đấy ạ, cô coi như giúp đỡ “tầng lớp vô sản” đi.

Sau khi nghe thấy cô ấy nói vậy, Tường Ly cũng ngại từ chối thêm. Nếu Cảnh Ninh là một người đàn ông, vậy thì hôm nay cô sẽ quyết tâm từ chối tới cùng. Nhưng làm khó một cô gái, còn là một cô gái xinh xắn, Tường Ly vẫn không đành lòng.

Nhưng Cảnh Ninh này thật không hổ là nhân viên của Lục Đông Thâm, làm việc kín kẽ không một kẽ hở. Từ giây phút máy bay cất cánh rời khỏi đất Thương Lăng, Cảnh Ninh không còn gọi cô là cô Tường hay Tường gia nữa, mỗi lần 1`1 xưng hô đều răm rắp gọi là “cô Hạ”. Tựa hồ như đang nhắc nhở cô, Tường Ly chỉ là Tường Ly của đất Thương Lăng, giây phút trở về Bắc Kinh, cô đã là Hạ Trú rồi.

Thái độ giống trống khua chiêng này không phải là một biểu hiện nên có của một người trợ lý, không cần nghĩ nhiều cũng biết cô ấy chịu sự chỉ thị ngầm của Lục Đông Thâm.

Khi vòng lên đường Đông Tây Hoàn, giao thông có hơi tắc. Cảnh Ninh đích thân lái xe, vững vàng luồn lách trong dòng xe cộ nườm nượp. Số 8 đường Hợp Sinh Tiêu Văn vẫn yên tĩnh như thế. Tường Ly ngăn lại ý tốt muốn đưa cô vào tận nơi của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh đỗ xe lại rồi liếc mắt nhìn tiểu khu: “Hóa ra cô Hạ sống ở đây ạ.”

Tường Ly âm ỉ trả lời, không nói gì thêm rồi cời chiếc áo dạ trên người xuống: “Tôi để áo lại đây, gửi lời cảm ơn anh Lục giúp tôi.”

Ai ngờ Cảnh Ninh nói: “Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.”

Tường Ly sững người, trong đầu lại bỗng dung xuất hiện cảnh tượng tỉnh dậy trong vòng tay anh ban sáng, trái tim cũng chợt hoang mang đôi chút. Cô háng giọng: “Tôi sợ là anh ấy đang đợi để mặc. Nếu như cô không tiện trả lại, để trên xe này cũng được mà, đúng không? Đây không phải là xe của anh ấy sao?”

“Đây là xe của công ty.” Cảnh Ninh cười khê: “Thế nên lại càng không thích hợp để những đồ dùng riêng tư của Lục tổng.”

Tường Ly cứ cảm thấy nụ cười của Cảnh Ninh như cổ tình. Lý do khá khiến cường nhưng cũng đủ khiến người ta không tìm được cái cớ nào để phản bác lại.

Cảnh Ninh đi rồi, Tường Ly một tay kéo vali, một tay cầm áo dạ của Lục Đông Thâm bước vào trong tiểu khu. Những người bảo vệ của tiểu khu vẫn giữ nguyên đội hình ba năm trước. Sau khi nhìn thấy cô, họ sững người giây lát rồi kinh ngạc nói: “Cô Hạ, cô quay về rồi sao? Mấy năm rồi không gặp cô, chúng tôi còn tưởng cô dọn đi rồi chứ?”

Mấy lời chào hỏi cừu biệt trùng phùng này hoàn toàn không thích hợp với Tường Ly. Có những kỷ niệm đối với cô mà nói chính là một lưỡi dao, mỗi lần chạm vào đều khiến cô thương tích đầy mình.

Đứng chờ ra đó một lúc lâu, cô gượng gạo giật giật khóe miệng coi như trả lời: “Quản lý vẫn còn chìa khóa dự phòng nhà của tôi, phiền anh nói với quản lý một tiếng, tìm một nhân viên dọn dẹp theo giờ quét dọn nhà cửa giúp tôi.”

Bảo vệ nói: “Cô Hạ không biết gì sao?”

“Biết gì ạ?”

“Cái anh trước kia vẫn hay đưa cô về nhà tuần nào cũng cử người tới dọn dẹp phòng ốc cho cô đấy.”

Tường Ly bỗng nhiên ngừng thở.

Là Nhiều Tôn.

Lát sau cô nói: “Hôm nay cứ tìm một người tới quét dọn đi.”

Cô giao toàn bộ hành lý lại cho người bảo vệ, cô chung quy vẫn không có dũng khí bước vào căn nhà đó một bước.

798 vẫn cứ náo nhiệt, có lẽ họa sỹ nào đó lại đang tổ chức triển lãm. Tuy đã đi khỏi đây ba năm nhưng Tường Ly vẫn không quá lạ lẫm. Đây là một khu tập trung những tác phẩm nghệ thuật, chất chứa ước mơ của quá nhiều nhà nghệ thuật, chất lọc thành tựu của những danh sỹ nổi tiếng và những tác phẩm non nớt của thế hệ thanh niên nghệ thuật mới nhú mầm.

Chẳng biết Tường Ly đã đi bao lâu.

Thành phố này tràn ngập sự huyền ảo và tranh giành, bóng người đi qua đi lại cũng vội vã tất bật. Chỉ có mình cô giống một cái bóng cô độc đang tàn lụi, phiêu diêu trong một thành phố mà đối với cô đã không còn ấm áp nữa.

Ba năm, có quá nhiều sự thay đổi.

Cho tới khi đi đến Sanlitun, cô đứng sững lại trước quán bar một lúc lâu, ngẩn ngơ mãi mới hoàn hồn lại được, tòa nhà năm xưa lúc này đã được thay thế bằng Taikooli*.

*Một tòa nhà biểu trưng cho khu trung tâm thương mại của Bắc Kinh.

Khoảng thời gian này, Tổ Diệp đang cắt giảm bớt lượng công việc, một vài bệnh nhân có thể chuyển được cô sẽ chuyển, trong tay chỉ theo dõi một số trường hợp quan trọng và cần thiết.

Lúc hoàng hôn cũng là khi Tổ Diệp thành thoi nhất. Cứ mỗi khi tới thời điểm này, cô lại đi ra ban công của văn phòng nhìn hoàng hôn dần buông, sau đó mang từng chút, từng chút kỷ niệm của mình và Niên Bách Ngạn ra nhấm nháp từ từ, để lấp đầy khoảng thời gian trống trải đằng đằng từ năm nay qua năm khác.

Khi cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, giọng nói gấp gáp của trợ lý Lý Thánh Đan vọng vào: “Áy, cô à, cô không thể đường đột xông vào như vậy được, tôi phải chuyển lời...”

“Chuyển lời cái gì mà chuyển lời, tôi gặp cô ấy còn cần chuyển lời à?”

Tổ Diệp quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc.

***

“Nghe nói cậu tới Thương Lăng làm ‘gia’ ba năm liền?”

Sau khi Lý Thánh Đan bê cà phê, trà hoa quả và một ít điểm tâm lên rồi rời khỏi đó, Tổ Diệp mới lên tiếng hỏi cô.

Tường Ly uể oải nằm dựa trên chiếc ghế sofa kiểu châu Âu quý tộc, cầm một quả táo trong tay đùa nghịch: “Chi bằng hãy nói là làm lính đào ngũ suốt ba năm đi.”

“Cảm giác thế nào?” Tổ Diệp cũng rất thoải mái, cô ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh.

Tường Ly cắn một miếng táo: “Rất tốt.”

Tổ Diệp cười: “Cậu hiểu mình đang hỏi cậu chuyện gì mà.”

Tường Ly trầm mặc một lúc lâu, khi ngược mặt lên con ngươi đảo đảo quanh Tổ Diệp: “Sao mình có cảm giác cậu hơi khác nhỉ?”

“Ví dụ?”

Tường Ly nhìn từ trên xuống dưới: “Hình như cậu tăng cân.”

Tổ Diệp chỉ tay vào bụng mình: “Đương nhiên.”

Tường Ly ngạc nhiên. Tổ Diệp thấy vậy bèn đứng thẳng người lên, ra trước mặt cô. Cô ấy mặc chiếc áo khố rộng, bấy giờ Tường Ly mới phát hiện ra cái bụng hơi lồi lên của cô ấy: “Của ai đây? Người nào chưa được sự đồng ý của mình đã làm bụng cậu ễnh lên thế hả?”

Tổ Diệp mỉm cười tiến tới, đặt tay lên vai Tường Ly: “Phải, lúc ở nước ngoài chúng ta ít nhiều vẫn có cơ hội gặp nhau vài lần. Những tưởng trở về nước rồi, lại cùng ở Bắc Kinh, kiểu gì cũng có thể thường xuyên tụ tập. Cậu thi hay rồi, thay tên đổi họ, ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc ba năm liền. Mình chịu không nổi cô đơn nên mới phải đi tìm đàn ông chứ sao, cậu tính bù đắp thế nào đây?”

Tường Ly giờ tay theo đà kéo Tổ Diệp sang bên cạnh mình, sau đó ôm chặt eo cô ấy, nụ cười hơi vô lại: “Người đàn ông của cậu đâu rồi. Gọi ra đây, mình đâm chết anh ta.”

Khuôn mặt Tổ Diệp hơi biến sắc.

Nhưng chút biểu cảm ấy không lọt qua mắt Tường Ly được: “Sao thế?”

Đôi mắt của Tổ Diệp ánh lên chút xót xa: “Không có gì, mình kết hôn với anh ấy, sau đó lại ly hôn rồi, là như vậy đấy.”

Tường Ly hoài nghi, nhướn mày: “Anh ấy là ai?”

“Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp không hề giấu giếm.

Tường Ly nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra. Thì ra chính là ông trùm đá quý danh tiếng lũy lừng đó. Ít nhiều cô cũng từng nghe về những chuyện của anh ấy: Tội phạm thương mại, thuê người giết người... và một loạt các tội danh khác, bây giờ đã phải ngồi tù. Cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông đó, chỉ từng nghe nói về chuyện của anh. Nhưng Tổ Diệp thì cô khá hiểu, một người đàn ông lọt được vào mắt Tổ Diệp, sao có thể là cá trong đầm chứ?

Chắc là trong chuyện này cũng có một chuỗi những dư vị đắng cay chua chát khác.

Nhưng Tường Ly không phải là một người thích an ủi tâm hồn người khác. Trong suy nghĩ của cô, càng vào những lúc như vậy càng nói những lời nghe có vẻ dịu dàng lại càng thể hiện sự ngượng ngập, giả tạo. Chỉ bằng cứ làm một liều say khướt cho xong chuyện. Thế nên cô ấy nói: “Đây chính là hậu quả của việc cậu phản bội mình đấy, sau này đừng có giấu mình phóng đảng với đàn ông nữa. Ngoài kia nguy hiểm lắm, cứ ở yên bên cạnh mình, mình bảo vệ cậu.”

“Được rồi, mình biết sai rồi.” Tổ Diệp cũng là một người sợ sự ướm ắt, thế nên mới hợp với kiểu tính cách như Tường Ly. Cô ấy nở lại nụ cười tươi rói: “Sau này em sẽ chuyên tâm phục vụ một mình ‘gia’ đây. Nhưng mà, gia à, gia có thể nói trước cho em biết, quả áo dạ gia ôm lúc vào cửa là của ai được không?”

Cô ấy ra hiệu bằng ánh mắt về phía chiếc áo dạ nam đang được vắt trên tay vịn sofa. Đôi mắt cô ấy rất tinh tường. Loại quần áo và cách cắt may nay đâu phải tầm thường.

Hiếm có dịp thấy Tường Ly ngượng ngập.

Thấy vậy, Tổ Diệp chỉ tay vào cô: “Này này này, làm vậy là không được à nha. Mình đã khai báo thành khẩn nãy giờ, vậy mà cậu vẫn còn dám giấu giếm chủ nhân của chiếc áo dạ này?”

Tường Ly trừng mắt với cô ấy, rồi tiếp tục gặm một miếng táo: “Lục Đông Thâm.”

Lần này đến lượt Tổ Diệp tròn mắt: “Cậu vẫn thật sự dính vào Thái tử gia của Lục Môn ư?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Khách Không Mời Mà Đến

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khi dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

Câu nói ấy khiến Tường Ly phải chau mày một phen. Cô chỉ vào cái bụng của cô ấy: “Có con rồi, chú ý một chút đi, đại tỷ à.”

Tổ Diệp vội ôm rịt bụng của mình.

“Còn nữa, thế nào gọi là ‘vẫn thật sự’?” Tường Ly dĩ nhiên có thể nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của cô ấy.

Tổ Diệp cũng không giấu cô: “Bên cạnh Lục Đông Thâm có một người tên là Dương Viễn, anh ta từng điều tra chuyện của cậu.”

Tường Ly cắn một miếng táo, dăm chiêu suy nghĩ, lát sau ngược lên nhìn cô ấy. Tổ Diệp tiếp tục nói dưới ánh nhìn chăm chú của cô: “Mình đã thừa nhận với anh ta mình quen cậu. Tiểu Hạ, mình biết, tất cả các tư liệu trước đây về cậu đều đã được Đàm Diệu Minh xóa sạch rồi. Cộng thêm việc trước kia cậu rất ít khi lộ mặt, nếu đổi lại là người khác e là có vất vả cả đời cũng không thể tra ra được quá khứ của cậu, nhưng Lục Đông Thâm thì chưa chắc.”

Tường Ly cup mắt xuống, hờ hững ngồi ăn táo, rất lâu sau mới bật ra một câu: “Anh ấy đã biết đến cái tên Hạ Trú.”

“Anh ấy chỉ biết về cái tên này hay đã biết toàn bộ câu chuyện?”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Chắc là những thông tin nắm được cũng không quá nhiều, chỉ ít thì việc mình có nhà ở Bắc Kinh này, anh ấy cũng không rõ. Đến tám, chín phần là anh ấy chỉ biết cái tên đó mà thôi, còn lại khá nhiều chuyện đều dựa vào suy đoán. Dẫu sao thì thế lực của Đàm Diệu Minh cũng không phải dạng vừa, khả năng xóa sạch mọi tài liệu không thể xem thường.”

Tổ Diệp lắc đầu: “Mình lại không nghĩ như thế.”

Tường Ly không hiểu.

“Cậu cho là Lục Đông Thâm không muốn điều tra hay không điều tra ra được?” Tô Diệp nói: “Tuy rằng mình chưa từng gặp con người Lục Đông Thâm đó, nhưng mình từng gặp em trai của anh ấy, Lục Bắc Thần. Một đứa con sống cách xa cánh cửa Lục Môn mà tư duy vẫn còn tỉ mỉ, chi tiết đến như vậy, thì nói chi tới người con trưởng của Lục Môn như Lục Đông Thâm chứ. Trước kia, Niên Bách Ngạn từng hợp tác làm ăn qua lại với Lục Đông Thâm, là bạn bè có thể trò chuyện được. Anh ấy từng kể về Lục Đông Thâm với mình. Đứng trước người đó còn trẻ tuổi, nhưng cực kỳ có đầu óc kinh doanh và thủ đoạn thương trường, tâm tư vô cùng khó đoán. Thế nên giống như ban nãy mình đã nói, nếu Lục Đông Thâm thực tâm muốn điều tra thì nhất định có thể điều tra ra. Đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu.”

Tường Ly co hai chân lên, giơ cao tay, hột táo trong tay bay một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi chuẩn xác vào chiếc thùng rác để trong góc phòng. Sau đó cô hỏi một câu có vẻ tò mò: “Trẻ tuổi? Trẻ đến mức nào?”

Ánh mắt Tô Diệp nhìn theo đường bay của quả táo rồi quay về. Một khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể ném không chệch chút nào, cô nhóc này ba năm nay đến Thương Lăng gia nhập đội bóng rổ đây à?

“Nghe nói mới chỉ 34 tuổi.”

Tường Ly bĩu môi: “Tuổi đó với mình không còn trẻ nữa rồi.”

“Không sai, là lớn hơn cậu không ít tuổi.” Tô Diệp sát lại gần cô, trêu đùa: “Nhưng mà mình không hiểu, vì sao cậu phải lấy tuổi của anh ấy ra so với cậu thế hả?” Dứt lời, cô ấy giơ ngón tay nhẹ nhàng gạt gạt một góc chiếc áo dạ trên sofa lên.

Tô Diệp có ý đùa giỡn nhưng Tường Ly cũng không phải tay mơ. Cô giơ tay gạt ngón tay của cô ấy ra khỏi chiếc áo, tiện thể nắm chặt lấy ngón tay Tô Diệp: “Tô cô nương nghĩ quá nhiều rồi. Đối với một người đã gián tiếp hại chết Đàm gia, tâm tư lại còn khó đoán như vậy, mình chưa động dao đã là tử tế lắm rồi.”

Nghe xong câu này, Tô Diệp quả thật sững sốt. Khoảng thời gian này, cô ấy đang mang thai nên ít khi lên mạng, vì vậy hoàn toàn không hay biết chuyện Đàm Diệu Minh đã qua đời. Cô ấy ít nhiều đã nghe qua về Đàm Diệu Minh, dân anh chị sừng sỏ nổi danh ở đất Thương Lăng, uy phong lẫm lẫm, không ngờ lại chết trong tay Lục Đông Thâm?

Tô Diệp nhận ra Tường Ly cũng không muốn nhắc nhiều đến chuyện của Đàm Diệu Minh. Nhưng chỉ một câu đơn giản như vậy đã tiết lộ cuộc tranh đấu mưa máu gió tanh giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh rồi. Có thể ngang nhiên chặt đầu nhân vật “đầu sỏ”, có thể thấy Lục Đông Thâm làm việc dứt khoát và tàn nhẫn đến mức nào. Cô ấy từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Niên Bách Ngạn, có thể dồn người ta vào đường cùng. Nhưng sự tàn nhẫn của Lục Đông Thâm dường như còn hơn Niên Bách Ngạn một bậc, trong lặng lẽ có thể gián tiếp mượn tay người khác diệt trừ phe đối lập mà bản thân vẫn có thể rút lui an toàn.

Thì ra, sỏ dĩ Tường Ly quay trở lại Bắc Kinh là vì Đàm Diệu Minh đã gặp chuyện.

“Thế nên, cậu vốn dĩ không có chỗ trốn. Ba năm rồi, cuối cùng, cậu vẫn phải quay về Bắc Kinh, đối mặt với tất cả.”

Tường Ly chỉ nói một câu nhẹ tênh: “Mình cũng không trách cậu tự động nói ra với Dương Viễn đâu.”

Kể từ ngày cô được Đàm Diệu Minh đưa về Thương Lăng, cô đã hiểu sự quý giá của một cuộc sống bình yên. Câu nói của Tô Diệp về ý tứ không khác gì lời của Nhiều Tôn. Dù cô có không muốn thừa nhận đến đâu, cô vẫn phải hiểu, những tháng ngày bình yên ở đất Thương Lăng rồi cũng sẽ bị phá tan.

Tô Diệp khẽ thở dài.

“Chỉ có điều...” Tường Ly hơi ngập ngừng: “Sau khi một Đàm Diệu Minh ra đi, mình rất sợ sẽ lại bị cuốn vào cuộc sống của Lục Đông Thâm.”

“Câu này là sao?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát, hơi chau mày lại: “Cậu biết cái tên Thai Quốc Cường chứ?”

Tô Diệp gật đầu.

“Có người muốn hại ông ấy.” Tường Ly hơi nheo mắt lại, rồi bổ sung một câu: “Nếu mình suy đoán không nhầm, có lẽ là người ở bên cạnh ông ấy.”

Tô Diệp ngạc nhiên: “Lợi dụng mùi hương ư?”

“Đúng vậy.” Tường Ly miêu tả lại đại khái những chuyện đã xảy ra với Thai Quốc Cường những ngày ở Thương Lăng, sau đó nói: “Thật ra trên người Thai Quốc Cường có mùi đường cháy rất nhạt, đây là mùi cơ thể đặc trưng của những bệnh nhân mắc tiểu đường. Có kẻ nào đó quanh năm lợi dụng mùi hương trộn lẫn giữa cây móng tay và cỏ Thanh phong để gây ảnh hưởng tới Thai Quốc Cường. Hai loại mùi này nếu dùng riêng biệt thì không có độc tính gì. Nhưng khi phân tách thành phần chất hữu cơ Ki-nôn trong hoa của cây móng tay trộn lẫn cùng thành phần C5H12O2 đã phân ly trong rêu của cỏ Thanh phong thì có thể tạo ra một loại mùi mới, rất nhạt, khó mà ngửi thấy, có thể gây nguy hiểm tới các tế bào thần kinh. Sử dụng thường xuyên, dần dần sẽ gây tổn thương cho não bộ, khiến trí tuệ của người bệnh giảm sút một cách rõ rệt, thậm chí nặng hơn có thể trở thành si khờ.”

Trong chuyện Giang sơn đồ lần trước, cô cũng đã lợi dụng mức độ nhạy cảm của Thai Quốc Cường đối với chất gây ảo giác, nhưng những thứ cô thực hiện không làm tổn thương tới tính mạng của ông ấy. Còn kẻ đứng sau lưng ông ấy rõ ràng là muốn lấy mạng.

Tô Diệp nghe xong mà thâm cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Cô ấy biết mùi hương có uy lực tổn thương con người trong thinh lặng, nhưng nghe xong vẫn

thấy lạnh sống lưng: “Thế nên, cậu vẫn muốn can dự vào giải quyết chuyện này?”

Tường Ly thở dài một hơi. Phải, cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Thế nên sau khi cứu được Thai Quốc Cường tỉnh lại, trong bệnh viện cô mới đưa cho ông ấy một chiếc hộp gỗ, nói với ông ấy là một mùi hương cổ, sau khi ra viện mỗi tối châm lên trong vòng một canh giờ. Trên thực tế đó không phải mùi hương cổ nào. Đó là Giáng tiên tử, một thứ có thể khắc chế cây móng tay và cỏ Thanh Phong. Phân tách thành phần tổ hợp Methyl kích thích nhất trong nhụy hoa, chỉ giữ một vài thành phần mùi hương không có tính kích thích khác rồi tổ hợp lại, sau đó nghiền cùng gỗ chìm dưới nước tạo thành mùi hương.

Thế nên, khi mùi hương đó được châm lên, người bình thường sẽ chỉ người thấy mùi gỗ. Nhưng Tường Ly để phòng vạn nhất mới ra lệnh cho Thai Quốc Cường, khi châm hương không được có người ở bên cạnh, hơn nữa sau khi châm xong còn phải mở cửa thêm nửa canh giờ nữa.

Mùi hương đó có thể giữ được mạng sống cho Thai Quốc Cường, nhưng có thể cứu được ông ấy bao lâu thì cô không biết, chỉ e kẻ muốn lấy mạng ông ấy sẽ chưa chịu từ bỏ. Thế nên, cô không trách Tô Diệp đã kể về mình trước mặt Dương Viễn. Một khi cô ra tay cứu Thai Quốc Cường, chắc hẳn thân phận của cô cũng sẽ đến tai kẻ đứng đằng sau kia.

“Cậu nghi ngờ Lục Đông Thâm?” Tô Diệp hỏi.

Tường Ly nói: “Có thể là Lục Đông Thâm, cũng có thể là người nhà họ Thai.” Có thể thấu hiểu sâu sắc về mùi hương như vậy, theo như cô biết chỉ có hai người, một là Quý Phi, một là Vệ Bạc Tôn. Hai người này một người làm cho Lục Môn, một người làm cho Trường Thịnh, sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ?

Vì vậy, lúc đó cô chỉ đưa hộp gỗ cho một mình Thai Quốc Cường. Nếu người đó là Vệ Bạc Tôn, vậy thì đám con cái của Thai Quốc Cường không đáng tin cậy. Nếu người đó là Quý Phi, vậy thì Lục Đông Thâm không đáng tin cậy.

Cô không tin bất kỳ ai trong số họ cả. Nhưng rõ ràng Lục Đông Thâm đã đẩy lên nghi ngờ với sự ngập ngừng của cô khi ở trong bệnh viện. Ánh mắt của người này quá độc, chỉ một chút lơ là sẽ bị anh phát hiện ra.

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khi dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

...

Tường Ly trở về nhà, ngồi giữa phòng khách rộng lớn, nhìn cả căn nhà xa hoa, sang trọng. Khi mở cánh cửa phòng thay đồ chiếm diện tích gần trăm mét vuông đó ra, từng hàng từng hàng giày dép, túi xách, quần áo, trang sức toàn là đồ giới hạn ngập tràn trước mắt, cô liền nghĩ, ba năm trước rốt cuộc cô đã chịu đựng cuộc sống này như thế nào vậy?

Đang mãi nghĩ, thì chuông cửa vang lên.

Tường Ly giật mình, chẳng hiểu sao trong lòng lại lan ra một nỗi sợ hãi không tên.

Tiếng chuông dồn dập hết đợt này tới đợt khác, cực kỳ nhấn nại.

Cuối cùng, cô vẫn đi ra ngoài, mở cửa chính.

Là Nhiều Tôn, đang dựa bên cạnh cửa, nhìn cô chăm chăm, nửa đùa nửa thật...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Tôi Tới Gặp Bạn Gái Của Mình

Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?

Dường như Tường Ly đã nằm mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ chính là khoảng thời gian cô sống tại Thương Lăng, ánh nắng trong veo, trăng sao sáng tỏ, cơn mưa tươi mát, những bậc thềm dài vắng vẻ mùi hương nồng nàn của ngọc lan. Ba năm qua giống như một quãng thời gian đẹp đến không chân thực. Cùng với những bước chân trở về Bắc Kinh của cô, cuối cùng đã đến hồi tỉnh mộng.

Rất nhiều sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đã bị sung công.

Nhưng anh ấy cũng đã để lại cho cô không ít thứ, phàm là những thứ không dính líu vào vụ án, anh ấy đều dành cả cho cô.

Tiền dĩ nhiên không cần nhắc đến. Từng khoản tiền khổng lồ chưa từng lọt vào tầm ngắm của đám cảnh sát đều được Đàm Diệu Minh chuyển toàn bộ

vào “hầu bao” của cô. Nhưng đối với cô mà nói, được sống quan trọng hơn hết thảy. Sự ra đi của Đàm Diệu Minh đã làm sụp đổ quá nửa sinh mạng của cô, giữ lại tiền có ích gì chứ.

Thế nên, khoản tiền đó cô dự định sau khi sóng gió tạm lắng xuống sẽ lấy danh nghĩa của Đàm Diệu Minh để quyên góp từ thiện.

Ngoài tiền ra, Đàm Diệu Minh còn để lại cho cô một thứ.

Vào những lúc không còn ai, những lời Đàm Diệu Minh viết trong thư cứ lần lượt hiện về trong đầu cô. Anh ấy nói: Muốn xóa sạch mọi thông tin, tư liệu về quá khứ của một người rất dễ, nhưng rửa sạch ký ức của một người đối với quá khứ lại rất khó. A Ly, rồi sẽ có một ngày em vẫn phải đối mặt với quá khứ, tìm lại chính mình. Thế nên, anh để lại cho em thứ này. Nhưng dù có thế nào, chỉ cần em vui vẻ là được.

Chỉ vài dòng ngắn ngủi nhưng có thể toát lên được những tâm tư hết lòng vì cô của Đàm Diệu Minh.

Ba năm trước, Đàm Diệu Minh cứu cô khỏi con nước sôi lửa bỏng. Cô tự đặt cho mình một cái tên: Tường Ly.

Tường Ly, “tương ly”*.

*Rồi sẽ ly biệt.

Đó là sự thể hiện quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ của cô.

Đàm Diệu Minh khẽ vỗ đầu cô và nói: Vậy thì gọi là Tường Ly đi, “Ly” trong “Lưu ly”*. Con gái mà, cái tên này vừa dễ nghe vừa đẹp mắt.

*Ngọc lưu ly.

Rồi sẽ ly biệt, nhưng chung quy cô vẫn không thể rời xa được quá khứ. Thế nên, cái tên này ngay từ ban đầu khi xuất hiện đã dự báo trước số phận của cô.

Khi Nhiều Tôn xuất hiện trước cửa nhà cô, khuôn mặt đó được ngọn đèn hành lang chiếu sáng, cô liền nhớ tới câu nói của anh ta: Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.

Phản ứng trực tiếp nhất của Tường Ly chính là đóng cửa lại.

Nhưng bàn tay lớn của người đàn ông đã kịp không chế cánh cửa, khiến cô không thể cưỡng ép đóng nó vào được. Một giây sau, cánh cửa bị Nhiều Tôn đẩy ra.

Tường Ly hoảng hốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng Nhiều Tôn có vẻ không còn lạ lẫm gì đáng về như gặp ma này của cô. Anh ta nhàn nhã bước từng bước vào trong, cái bóng cao lớn hắt xuống sàn, giống như đang giẫm lên cả chúng sinh mà tiến bước. Thấy ánh mắt run rẩy của cô, anh ta bật cười, bao nhiêu phong lưu đều giấu cả vào đôi mắt một mí hẹp dài đang hơi nheo lên. Nếu ở trong mắt một người khác, nụ cười của anh ta giống như thắm mọi hào hoa tao nhã trên đời, tự tại, tuấn tú. Nhưng ở trong mắt Tường Ly, nụ cười ấy chính là con ác mộng của cô, cũng giống như con người anh ta vậy, buộc cô phải nhượng bộ lui binh.

“Thế nào, ba năm không về nhà, vẫn quen chứ?”

Tường Ly dính sát người vào tường, không nói năng gì nhưng sống lưng đã lạnh toát, giống như có một con rết đang bò trườn chậm chậm, chính là dòng mồ hôi chảy trên lưng cô.

Nhiều Tôn đứng sững lại trước mặt cô, giơ tay lên. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đuôi tóc cô, lòng bàn tay rộng áp lên má cô, cảm nhận được một chút run rẩy của cô, ánh mắt anh ta đổi sắc ngay lập tức. Bàn tay anh ta lập tức dùng sức không chế gậy cô, không nói không rằng kéo cô tới trước gương. Cô bước đi loạng choạng, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất. Người con gái trong gương sắc mặt tái nhợt.

Cô cúi gầm đầu xuống, ánh mắt có thể nhìn thấy đôi giày da được lau bóng loáng và gấu quần Âu của Nhiều Tôn.

“Ngẩng đầu lên.” Ngờ đâu ra lệnh của Nhiều Tôn vọng từ trên xuống.

Tường Ly ngồi im không động đậy.

Nhiều Tôn ngồi sụp xuống, đầu ngón tay dài nâng cằm cô lên, quay mặt cô về phía gương, vòm ngực rắn chắc áp sát sau vai cô: “Em tự nhìn xem bây giờ em thành ra bộ dạng gì?” Sắc mặt của Nhiều Tôn ở trong gương cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, khuôn mặt tuấn tú tái xanh lại: “Em chạy trốn ba năm, kết quả thế nào? Bây giờ chẳng phải vẫn không dám đối mặt với tôi, thậm chí không dám đối mặt với chính mình đó sao?”

“Tôi không chạy trốn...” Câu nói này gần như rút cạn toàn bộ sức lực của Tường Ly, nhưng âm thanh bật ra vẫn cực nhỏ.

“Thế ư?” Nhiều Tôn dịch chuyển cô ra phía trước gương: “Nhìn tôi đi!”

Tường Ly không né tránh nổi, đành ngước mắt lên, nhìn người đàn ông trong gương. Ánh mắt Nhiều Tôn khi đối diện với cô ở trong gương đã trở nên dịu dàng hơn. Anh ta không nở gờm trách, chỉ thờ dài khe khẽ: “Hạ Hạ, chúng ta quay trở về như trước kia không được hay sao?”

Một câu Hạ Hạ khiến Tường Ly lập tức đổi sắc mặt. Cô đẩy tay anh ta ra, hai tay bịt chặt lấy tai, co rụt người lại vào một góc bên cạnh chiếc gương: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

Nhiều Tôn thấy vậy nhủ mày, tiến lên giật tay của cô xuống, mặc kệ cô giãy giụa vẫn ôm rất chặt: “Đừng gọi em như vậy thì phải gọi em như thế nào đây? Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?” Anh ta nâng mặt cô lên, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Em không phải Tường Ly.”

Câu nói ấy như lý do cuối cùng để cô sụp đổ, Tường Ly bỗng cảm thấy chút niềm tin và kiên trì duy nhất chống đỡ cho mình cũng đã bị anh ta đẩy ngã, tuyệt vọng dâng lên thành nỗi sợ hãi, sợ hãi cuộn trào thành cơn bão phần nộ. Cô bỗng nhiên gào lên trong điên cuồng, xô đẩy anh ta: “Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao còn muốn xuất hiện? Nhiều Tôn, anh đã ép chết một Đàm Diệu Minh rồi, bây giờ anh định ép chết cả tôi luôn phải không?”

“Đàm Diệu Minh tự mua dây buộc mình, tôi chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.” Nhiều Tôn cũng bực lên, anh ta dồn sức để cô không chống cự được nữa: “Ép chết em? Em nói câu này không thấy hồ thẹn sao? Bao nhiêu năm qua tôi đối xử với em thế nào, em còn không biết hay sao? Tôi thả tay ép chết chính mình cũng không nỡ ép chết em!”

Tâm trạng của Tường Ly trở nên kích động. Cô liều mạng thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta. Hành động ấy khiến Nhiều Tôn thêm khó chịu, anh ta kéo giật cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô.

“Buông ra!” Tường Ly càng hoang mang thảng thốt.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng, đang đã nóng giận nên quyết tâm mạnh tay rắn mặt.

Vào lúc hai người đang vướng mắc, ngoài cửa có một giọng nói vang lên, rất khê nhưng lại rất thâm trầm: “Người ta có câu ‘Người quân tử không chiếm đoạt cái người khác thích, Tôn thiếu ngang nhiên xông vào cưỡng ép như vậy không hay lắm thì phải.’”

Nhiều Tôn cứng đờ người lại.

Tường Ly bỗng cảm nhận được có một luồng khí tươi mát tràn vào lồng ngực. Cô nhanh chóng lợi dụng thời cơ để thoát khỏi gông cùm của Nhiều Tôn, ngược mắt lên nhìn về phía cửa. Hóa ra là Lục Đông Thâm tới đây.

Ban nãy đi vào Nhiều Tôn không khóa cửa lại, thế nên đã tiện cho Lục Đông Thâm chủ động tìm tới. Cả một bầu trời mây âm u trong lòng cùng với sự tuyệt vọng tối tăm giống như được ánh mặt trời vừa xuất hiện xua tan vậy. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào thì vẫn phải thừa nhận, cô rất cảm kích sự xuất hiện của Lục Đông Thâm vào lúc này.

Mặc dù, cô không thể ngờ anh lại điều tra ra được địa chỉ căn nhà của cô nhanh đến vậy.

Nhiều Tôn dĩ nhiên cũng là một người có thân phận cao quý, không thể làm những hành động xấu xa trước mặt Lục Đông Thâm. Anh ta đứng dậy, kiêu ngạo chỉnh lại chiếc sơ mi đã nhăn nhúm trên người. Đây không phải là nơi công cộng, vậy nên anh ta cũng lạnh lùng khiêu khích lại không chút kiêng dè: “Lục tổng cũng chiếm đoạt cái người khác thích đấy thôi? Hơn nữa bỗng nhiên mò tới đây vào giờ này, có gì khác với hành động tự tiện xông vào cưỡng ép của tôi đâu?”

“Làm sao giống nhau được?” Lục Đông Thâm cười nhạt, nhưng đáy mắt không một chút ảm áp. Anh tiến lên, trước hết vươn cánh tay dài ra kéo Tường Ly đứng dậy, rồi chỉnh lại cổ áo hơi mở của cô ra một cách tự nhiên: “Cùng là chiếm đoạt thứ người khác thích thì cũng chia ra chiếm đoạt được và không chiếm đoạt được. Nếu tôi đã có may mắn được trở thành người phía trước, thì Tôn thiếu dĩ nhiên phải làm người phía sau. Thế nên, tôi không có cái gọi là tự tiện xông vào cưỡng ép.”

Nói tới đây, cánh tay của Lục Đông Thâm vòng qua ôm chặt eo Tường Ly: “Nói một cách khác, tôi tới gặp bạn gái của mình, một việc quá chính đáng phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bé Yêu

Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.

Tuy rằng mọi cảm giác căng thẳng của Tường Ly đều tập trung toàn bộ vào Nhiều Tôn, nhưng cô vẫn có thể nhắm nháp được mùi vị kỳ lạ từ câu nói của Lục Đông Thâm, nhưng rốt cuộc là kỳ lạ như thế nào thì cô vẫn chưa thể diễn tả được. Còn Nhiều Tôn lại tìm được mấu chốt trong câu nói của anh. Đây không phải là lần đầu tiên Lục Đông Thâm giành người từ tay anh ta. Lúc trước là ở Hoàng Thiên, cái cơ được vịn vào là tới đòi lại người con gái của mình.

Không có ai là kẻ ngốc hết, dĩ nhiên sẽ hiểu được câu nói khi đó của Lục Đông Thâm chỉ là một cái cơ.

Nhưng hôm nay, hai chữ “bạn gái” từ miệng Lục Đông Thâm bật ra đã thay đổi ý tứ, so với “người con gái của tôi” ít đi một chút ngang ngược, lại nhiều hơn một chút tôn trọng. Điều này khiến Nhiều Tôn buộc phải đẩy lên cảnh giác.

Anh ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm giây lát rồi cười khẩy: “Trước khi Lục tổng đặt chân tình vào đây, có phải nên nhìn lại tình hình của người bên cạnh không. Anh tưởng cô ấy là một con cừu non sao?” Nói tới đây, ánh mắt anh ta chuyển sang phía Tường Ly, ánh sáng nơi đáy mắt càng trở nên u tối, thâm trầm hơn: “Chưa biết chừng cô ấy là một con sói tham lam, không biết điểm dừng.”

Tường Ly bị ánh mắt của Nhiều Tôn dồn đến đường cùng. Cô né tránh, từng sợi tơ mảnh vẫn vút trong lòng đều là giá lạnh.

Cô nghe thấy Lục Đông Thâm cười khế, sau đó, cảm của cô bị anh nâng lên. Cô và phải ánh mắt anh, anh giống như đang mỉm cười, lại giống như đang quan sát. Cô bỗng có cảm giác đôi mắt anh tựa như một đại dương bao la, một đại dương về đêm có thể chứa đựng con thuyền của cô, nhưng đồng thời cũng có thể nuốt chửng con thuyền này.

“Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.” Lục Đông Thâm buông tay xuống, nhìn về phía Nhiều Tôn: “Thế nên, việc cô ấy ở bên cạnh tôi là cừu hay là sói không phiền Tôn thiếu phải bận tâm.”

Như có từng đợt sóng dồn dập tấp vào trái tim Tường Ly, vì câu nói của Lục Đông Thâm. Cô bỗng nhiên cảm thấy anh nói những lời này rất chân thật, chân thật tới nỗi cô hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng. Tường Ly gần ngay trong gang tấc nhưng anh ta không chạm vào được cũng không giành giật được. Anh ta thu tay về, lẳng lặng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

“Ngoài ra, cô ấy hiện đã là nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bất luận xét về công hay tư, Tôn thiếu cũng không có chỗ để nhúng tay vào nữa.” Câu nào của Lục Đông Thâm cũng chặn đứng đường lùi của người ta.

“Nhà tạo hương của Lục Môn?” Khóe miệng Nhiều Tôn một nụ cười lạnh lẽo: “Mấy trò cười để qua mặt các cơ quan chấp pháp mà cũng mang ra qua mặt tôi. Lục tổng, anh coi tôi là đứa trẻ lên ba thật đấy à?”

“Tài liệu có thể làm giả nhưng ý nguyện của người trong cuộc chung quy mới là quan trọng nhất.” Lục Đông Thâm từ tốn nói, bàn tay đang giữ eo của Tường Ly lại siết chặt thêm chút nữa. Anh cúi đầu nhìn cô, ngữ khí dịu dàng hơn rất nhiều: “Trên đường về Bắc Kinh, em đã nói với tôi như thế nào?”

Câu này rõ ràng là mờ mắt nói lái.

Nói với anh như thế nào?

Tường Ly trầm nghĩ: Suốt dọc đường, ông anh đâu có nói gì mấy ngoài việc đắm đầu vào làm việc chứ? Từ lúc lên máy bay tới lúc xuống mặt đất, số lời cô nói với anh một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Nhưng sự tình chính là như vậy, Lục Đông Thâm đã lẳng lặng dồn ép cô và Nhiều Tôn vào đường cùng. Nhất là cô, phía sau là vực thẳm muôn trượng, phía trước là biển rộng sâu không thấy đáy. Cả hai phía đối với cô mà nói đều là lãnh địa nguy hiểm, nhưng cô vẫn buộc phải đưa ra quyết định. Lùi một bước, cô chết chắc không cần nghi ngờ, thế nên đành bấm bụng tiến lên phía trước. Mặc dù mặt biển kia cũng đầy rẫy hiểm nguy, có thể lại là một con sóng ngầm dữ dội, nhưng cô không còn con đường nào khác.

Thế nên, cô chỉ có thể nhìn thẳng vào Nhiều Tôn và nói: “Tôi đã đồng ý tới Lục Môn nhậm chức rồi.”

Không cần ngược mắt lên, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh giá của Nhiều Tôn. Cô suy nghĩ rằng, nếu có thể, Nhiều Tôn chắc chỉ hận không thể chém chết cô.

Nhiều Tôn đứng là đang làm mặt lạnh, nhìn trần trần Tường Ly một lúc rất lâu, cuối cùng hỏi một câu: “Lương tâm của em bị chó gặm rồi à?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ cắn chặt môi.

Nhiều Tôn thấy vậy, gằn giọng bật ra từng chữ: “Em quả thật là một con sói lòng tham vô đáy!” Sau khi Nhiều Tôn đi khỏi, Tường Ly ngồi cuộn người trên sofa. Mỗi lần gặp mặt Nhiều Tôn cô đều giống như trải qua một vụ cướp, giống như bị rút xương cốt gân. Cho dù đang ngồi trong một căn phòng mát mẻ, cả người cô vẫn đổ mồ hôi lạnh. Nỗi sợ hãi giống như nước thủy triều từ từ rút xuống, chỉ còn lại sự tê dại và bất lực.

Cho tới khi...

“Bé?” Lục Đông Thâm cất giọng trầm trầm, nhưng dường như lại mang theo tiếng cười.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên, thấy anh đang dựa vào bên cạnh bức tường treo ảnh, trong tay cầm một khung ảnh bằng gỗ. Thấy cô đi đến, anh mỉm cười ra hiệu cho cô nhìn vào khung ảnh: “Thì ra hồi nhỏ em đã rất xinh rồi.”

Dĩ nhiên đây không phải chuyện gì riêng tư thầm kín, câu anh nói nghe cũng giống như một lời ngợi khen. Nhưng bị một người đàn ông lớn tướng như vậy bình phẩm từ đầu tới chân, Tường Ly chung quy vẫn thấy không thoải mái. Cô chạy nhanh tới rút lại khung ảnh của mình: “Sao anh có thể đựng chạm linh tinh vào đồ đạc của người khác chứ?”

“Em đâu có phải người khác.” Lục Đông Thâm giờ tay búng lên trán cô một cái, rất nhẹ, rất thân mật: “Chỉ đó là do bố mẹ em viết sao?”

Trong khung là một bức ảnh chụp chung, một đôi vợ chồng nắm tay một cô gái nhỏ. Cô bé cười rất tươi, ở một góc bức ảnh viết một dòng chữ nhỏ: Yêu bé*. Tường Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên hình hai người vợ chồng trên ảnh, rất lâu sau mới “ừm” một tiếng.

*Bé: Tiếng Trung Quốc là 囡囡 (nānnān), từ dành riêng để gọi các bé gái, ý cưng chiều, yêu thương.

Lục Đông Thâm phát hiện ra ánh mắt lạc lõng của cô, bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tường Ly không giải thích nhiều. Thấy anh lại định tiếp tục ngắm ảnh, cô nhảy vọt ra trước, chắn lấy bức tường ảnh, khoanh hai tay trước ngực: “Không được phép xem nữa!”

Thật ra trên tường cũng không có gì, đều là mấy bức ảnh cá nhân của cô, còn là những bức ảnh chụp chung với bố mẹ khi còn rất nhỏ.

“Hình như em không có mấy bạn bè.” Nhân lúc cô đang ngăn người, anh lướt một vòng lên bức tường ảnh. Điều rất kỳ lạ là, không có bức ảnh nào liên quan tới công việc của cô, cũng không có những bức ảnh liên quan tới các mối quan hệ xã hội của cô. Một người không thích chụp ảnh đến vậy cũng nên có vài bức ảnh chụp chung với bạn bè mới phải chứ.

“Không sai, loại người như tôi chính là rất hay chộc cho người ta bức tức, nên chẳng có mấy bạn bè.” Tường Ly cảm thấy rất khó hiểu. Theo logic của một người bình thường, đáng lẽ anh nên quan tâm hơn tới ân oán của cô và Nhiều Tôn mới đúng. Ngược lại, anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, toàn nói những chuyện băng quơ.

Lục Đông Thâm phì cười vì câu nói của cô. Anh lên tiếng: “Làm người khác bức cũng không sao, tôi thích là được.” Sau khi xem xong một dãy ảnh cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu: “Sở thích của em khá rộng, lên rừng xuống biển, bay lượn leo núi, chẳng trách không có mấy bạn bè, thời gian đều dành cả vào việc lên đường rồi mà.”

Tường Ly không dồn sự tập trung vào câu nói phía sau của anh mà đầu óc chỉ xoay quanh câu nói phía trước. Một câu nói nghe có vẻ rất tùy ý, nhưng cô lại luôn có cảm giác một mẫu người đàn ông có địa vị như anh sẽ không mang mấy lời ấy ra đùa giỡn. Có những tầng lớp sâu hơn mà cô không dám nghĩ, nhưng từ tận đáy lòng vẫn tồn tại một cảm giác dần dần sáng rõ.

Giống như câu nói của Cảnh Ninh dọc đường đưa cô về nhà: Cô Hạ này, thật ra Lục tổng dành rất nhiều tâm tư cho cô. Cô cũng biết đấy, thời gian cá nhân của anh ấy ít ỏi đến đáng thương...

“Bé à...” Sau khi xem xong hết các bức ảnh, Lục Đông Thâm dựa vào tay vịn sofa, gọi cô.

Tường Ly rùng mình, lập tức nhướng mày: “Anh gọi tôi là gì?”

“Bé.” Lục Đông Thâm nhìn cô buồn cười, ngón tay gầy gõ gõ từng nhịp lên chiếc khung ảnh ban nãy.

Tường Ly buộc phải nhắc nhở anh: “Giáo viên tiếng Trung của anh không dạy anh cẩn thận hả? Hai chữ đó thích hợp để anh gọi sao? Anh có biết nó có ý nghĩa gì không mà gọi?”

Lục Đông Thâm mỉm cười, đợi cô phát rồ xong xuôi, anh mới nói: “Cô bé, hai chữ đó dành cho em là thích hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hoàn Toàn Dựa Vào Cảm Xúc

Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?

Cô bé?

Suốt ba năm qua, Tường Ly đã quá quen với việc được người khác gọi mình là “Trưởng gia”, bất thành linh nghe được chữ “cô bé” này, cô quả thực thấy kỳ quặc, nhưng vẫn có thể nhịn được. Thứ không nhịn được là danh xưng anh dành cho cô, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh, dường như hai chữ đó sẽ còn thường xuyên bật ra khỏi miệng anh.

“Tôi có tên riêng.” Cô không vui: “Tuy rằng so với một người cao tuổi đã 34 như anh, tôi đích thực chiếm ưu thế về sự trẻ trung, nhưng tôi vẫn chưa nhỏ đến mức bị coi như một đứa trẻ trâu.”

Lục Đông Thâm thẳng thừng ngồi luôn xuống tay vịn sofa, nhìn cô có phần hứng thú. Cô bị anh nhìn đến lạnh toát khắp người, đồng thời cũng cảm thấy ánh mắt anh như một chiếc móc câu, móc lấy trái tim đang nảy lên này xuống, đập loạn xạ của cô. Cô háng giọng: “Anh định nói gì?”

Khi khỏe miệng Lục Đông Thâm rướn lên, ở anh toát ra một sự gọi cảm và phóng khoáng khó diễn tả: “Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?”

Nếu là một cô gái bình thường, đối mặt với một người đàn ông phong độ ngời ngời còn nói ra những lời tán tỉnh lại có phần mờ ám này nhất định sẽ đỏ mặt, tim đập thình thịch thẹn thùng, nhưng Tường Ly thì vẫn thản nhiên đáp lại: “Chúng tôi nếu tôi muốn hại anh là chuyện quá dễ dàng.”

Câu nói không hề giống với phản ứng bình thường nên có ở những cô gái khác này ngược lại càng khiến Lục Đông Thâm thấy hứng thú: “Thú vị đấy, em nói thử xem.”

Tường Ly nói: “Một khi tôi càng nắm rõ tình trạng cá nhân của anh, thì càng có thể phân tích một cách chính xác cấu thành mùi hương trên người anh. Mùi cơ thể của anh sẽ tiết lộ các bí mật về sinh lý và tâm lý. Biết được bí mật của anh rồi, việc tôi muốn cứu anh hay hại anh chẳng phải quá đơn giản sao?”

Nghe xong, Lục Đông Thâm đứng dậy, đi về phía bên này. Tường Ly nhìn theo anh, cho tới khi ngẩng đầu lên. Anh đứng trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, cái bóng có phần cao lớn bao trùm lấy cô. Anh chống hai cánh tay sang hai bên lưng ghế sofa, cười nói: “Vậy em nói thử xem, bây giờ trong lòng tôi đang cất giấu bí mật gì?”

Hơi thở rất gần, phả xuống xương mày, sống mũi, thoáng qua và dễ chịu. Gần gũi đến mức này lại khiến Tường Ly bất giác nhớ đến nụ hôn mơ hồ, như thật như mơ kia, giống như bây giờ vậy. Cô giật giật khóe môi: “Anh muốn giờ trò chiếm lấy tôi.”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười, nhưng vẫn nói: “Quả thật đã bị em đoán trúng tim đen rồi.”

Giống như có một bàn tay túm lấy trái tim cô. Nó mắc kẹt lại nơi cổ họng, giờ sống giờ chết nhảy loạn cào cào, cô trừng mắt nhìn anh. Trong con người, gương mặt người đàn ông trở nên vô cùng rõ nét, nhất là nụ cười nơi khóe miệng, tuy khê khàng nhưng lại giống như chất chứa đầy sự dịu dàng.

Cô bỗng không rời mắt đi được nữa.

Lục Đông Thâm ban đầu chẳng qua cũng chỉ định chọc ghẹo cô. Nhưng khoảng cách gần gũi này lại khiến mùi hương của cô không ngừng chọc cho hơi thở của anh trở nên nặng nề. Anh sắp không kiểm soát được tình cảm của mình nữa. Anh cúi đầu, khuôn mặt tuần tú áp sát.

Một mùi hương mang đầy tính chiếm hữu.

Xuất phát từ nhiệt độ nơi bờ môi.

Giây phút hai đôi môi chạm vào nhau, Tường Ly lập tức hoàn hồn lại, đẩy ngay Lục Đông Thâm ra, đôi mắt xinh xắn tròn tròn: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, anh thật sự định trêu ghẹo bốn tiểu thư à, anh...”

Một giây sau, cằm cô bị Lục Đông Thâm giữ chặt, ngay sau đó anh cướp lấy môi cô.

Giống như một sự trừng phạt.

Khóe môi đẩy lên cơn đau.

Tường Ly bỗng cảm thấy hai tai ửng hồng, nhưng kỳ lạ là cô vẫn có thể nghe thấy tiếng thở của anh cùng nhịp đập trái tim mình. Sau đó cô bỗng dưng nhớ lại một câu anh từng nói: Nếu còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, thì tôi sẽ...

Thế nên, anh sẽ làm vậy sao?

Trong phút chốc, cô lại có cảm giác anh nhẹ nhàng hơn lúc này.

Hoàn toàn trùng khớp với ký ức của lần say rượu.

Có một giây phút, trái tim Tường Ly như nổ tung.

Khóe môi trở nên hơi ngứa ngáy, giống như cảm giác chảy trôi vào đáy lòng mình, hơi lạ lẫn lại rất ngọt ngào.

Lát sau, Lục Đông Thâm thả cô ra, lấy ngón tay đang giữ cằm cô quẹt nhẹ qua khóe môi cô, cười khê: “Máng một lần, hôn một lần.”

“Vậy nếu sau này tôi không máng nữa thì sao?” Cô hỏi.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm hơn: “Vẫn cứ hôn.”

“Dựa vào đâu?”

Lục Đông Thâm khê véo mũi cô: “Hoàn toàn dựa vào cảm xúc.”

“Lục Đông Thâm, anh...” Tường Ly cảm thấy mình bị anh chơi rồi, đang định tiếp tục chửi thề thì bất thành linh im bật lại.

Lục Đông Thâm không chịu nổi dáng vẻ của cô nữa, lần này anh phá lên cười sảng khoái. Sau khi tỉnh lại, cô quả nhiên đã quay về với trạng thái grom giáo sẵn sàng, khắp người như xù hết gai nhọn lên. Trông có vẻ như mọi việc đều dễ thương lượng, thật ra chỉ cần không để ý một chút là sẽ chạm phải chiếc vây ngực của cô. Anh nhìn cô, luôn nhớ đến hôm cô say rượu, cô khóc như một đứa trẻ, khóc xong một nhòai rồi cũng ngủ hết như một đứa trẻ.

Cô vô tâm vô tính, làm khó cho dự vọng đã gần như sắp bộc phát của anh.

Về sau anh phải đi dội nước lạnh.

Trở về phòng, anh bỗng nhìn thấy một đồng thù lù dưới đất.

Tiến lên anh mới phát hiện là cô đã quần kín chắn rồi lăn xuống đất từ lúc nào. Anh quả thực ngỡ ngàng vô cùng. Theo như anh được biết, tất cả các con cái trong nhà họ Lục từ khi được sinh ra lúc ngủ đều vô cùng nghiêm chỉnh, nào có lăn lộn tứ tung như cô chứ. Và lại, một người trưởng thành bình thường khi ngủ cũng đâu có “hoang dã” vậy?

Chung quy cảm thán gì thì cảm thán, anh vẫn có lòng tốt bế cô quay trở lại giường.

Thế mà anh vừa định ra khỏi phòng ngủ, khi quay đầu lại nhìn đã thấy cô lăn xuống đất rồi. Vẫn cứ quần kín chắn quanh người, hết như con nhộng trong kén vảy.

Nhưng chính vào khoảnh khắc đó, anh bỗng cảm thấy việc trải thảm dưới sàn nhà vẫn thực sự cần thiết.

Sau một hồi vật lộn quay trở lại giường, anh quyết định không đi đâu nữa.

Tiền đã nằm xuống.

Để ngăn không cho cô tiếp tục lăn xuống đất, anh thậm chí còn nắm lấy một bàn tay của cô. Sau đó anh đã nghĩ liệu có loại dây nào có thể buộc quanh người cô không, như vậy buổi tối đi ngủ cô sẽ chịu nằm yên.

Đang nghĩ vậy, thì cô gái ở bên đã lăn về phía anh.

Quá nửa người gần như đè lên người anh.

Lục Đông Thâm không có thói quen cũng như kinh nghiệm ôm một cô gái nào đi ngủ. Đừng nói là từ khi anh hiểu chuyện, ngay lúc vừa mới sinh ra anh đã phải ngủ một mình rồi. Ngủ một mình suốt ba mươi tư năm nay. Tuy rằng vẫn có lúc anh cần nhu cầu sinh lý, nhưng xong việc anh đều đi ngay.

Anh có chứng mất ngủ nghiêm trọng, một khi có ai đó thực sự ngủ bên cạnh, anh không cần nghĩ cũng biết đó sẽ là một đêm trần trọc đến mức nào.

Nhưng Tường Ly cứ thế chiếm cứ địa bàn của người khác.

Không hề khách khí, cũng không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Có một khoảnh khắc, cả người anh cứng đờ lại, bởi vì chưa từng có một cô gái nào “đổi xử” với cơ thể của anh như thế.

Lát sau, anh thấy cô ngoặt đầu xuống, có vẻ như nằm không được thoải mái, bèn hạ cánh tay ôm lấy cô.

Sau đó...

Tường Ly đã thật sự không khách khí nữa.

Tiền thả gối thẳng đầu lên cánh tay anh, nửa mặt vùi vào ngực anh, ôm chặt lấy anh như ôm một gấu bông, quắp chân mình vào chân anh.

Anh bỗng cảm nín, phì cười.

Trong lòng rất ngứa ngáy, tại hơi thở của cô phả ra.

Con ngựa ấy nhanh chóng khơi gợi lên sự tham lam khó khăn lắm anh mới đè xuống được. Anh muốn đẩy cô ra nhưng cô lại giữ anh chặt đến không tưởng.

Cả đêm không ngủ.

Không phải vì Lục Đông Thâm mất ngủ như mọi lần.

Mà vì trên cánh tay có một cô gái bé nhỏ đang nằm co tròn người như một con mèo khiến người ta yêu thương, anh sợ làm cô mất giấc ngủ, không nỡ nhúc nhích dù chỉ một chút. Nhưng trong một hoàn cảnh như thế, anh bỗng đứng lại buồn ngủ, hai mí mắt đánh nhau liên tục như bị cả một đám sương mù đè nặng xuống.

Nhưng anh vừa định nhắm mắt lại thì Tường Ly ở trong lòng anh lại ngo ngoáy.

Nếu không phải là đá thẳng vào người anh thì cũng là nằm xoay ngang người ra.

Tóm lại, suốt cả một đêm, cô cứ xoay đều, xoay đều. Lục Đông Thâm cũng đành xoay theo cô, sợ cô không cẩn thận lại ngã thẳng xuống nền đá hoa rồi tổn hại dung nhan.

Cho đến khi trời sáng, Lục Đông Thâm đếm được, Tường Ly tổng cộng đã bảy lần xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Cuộc Cạnh Tranh Giữa Những Kẻ Có Quyền

Em có thể trải qua sự sống chết của Tường Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?

Có một sự thay đổi nào đó đang xảy ra.

Tường Ly có thể cảm nhận thấy được.

Có lẽ bắt đầu từ buổi tối say rượu đó tại khách sạn, cũng có thể từ giây phút Lục Đông Thâm nắm tay cô chạy một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần, càng có thể là từ khoảnh khắc Lục Đông Thâm xuất hiện tại Thương Lăng.

Cô vẫn còn nhớ ánh nắng ngày hôm đó rất rực rỡ, từ xa Đàm Diệu Minh gọi tên của cô. Giây phút quay đầu lại, ngược mắt lên, Lục Đông Thâm đã đứng giữa khoảng nắng chói chang. Tuy từ xa không thể nhìn rõ tướng mạo của anh nhưng bóng hình cao lớn nhôe trong bóng nắng ấy đủ để toát lên vẻ tuấn tú, phóng khoáng.

Có một điều cô vẫn luôn không chịu thừa nhận, đó là kỳ thực ngay từ ánh mắt đầu tiên chạm vào nhau, cô đã xuất hiện những linh cảm rằng mình không thể thoát được anh, giống như không thể thoát được bàn tay của số phận vậy.

Nhưng có những mối quan hệ cô đến nghĩ cũng không buồn nghĩ, chạm cũng chẳng chạm vào. Người đàn ông Lục Đông Thâm này cứ thế lao vào cuộc sống của cô. Cô không phải là một thiếu nữ ngây ngô khờ khạo, cũng chẳng phải một đứa trẻ cho kẹo là chấp nhận quên đi mọi chuyện. Cô có thể nhìn thấy những dã tâm của anh đằng sau nụ cười hiền hòa, cô cũng có thể đọc được những tuyệt tình, nhẫn tâm của anh ẩn chứa trong đôi mắt bình thản.

Cô quá sợ hãi những tháng ngày sóng gió bão bùng, còn Lục Đông Thâm lại chính là người đàn ông có thể làm dậy lên sóng to gió lớn.

Lục Đông Thâm không biết cô đang nghĩ gì, bèn giơ tay lên vuốt phẳng đôi mày hơi nhíu của cô: “Nói một chút chuyện nghiêm túc đi.”

Tường Ly thu lại dòng tâm trạng lan tràn của mình, gạt tay anh ra, cuộn người ngồi trong một góc sofa: “Chính anh này giờ không nghiêm túc thì có.”

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, ngồi xuống bên cạnh cô: “Thời gian một tuần để nghỉ ngơi, điều chỉnh lại tâm trạng có đủ không?”

Câu hỏi bất ngờ này khiến Tường Ly nhìn anh đầy khó hiểu.

Anh tốt bụng đưa ra lời giải thích: “Tối Lục Môn nhậm chức.”

“Anh mời tôi thật sao?” Tường Ly ngạc nhiên.

Lục Đông Thâm có phần khó xử: “Trông tôi giống một người thích đùa lắm à?”

“Nhưng mà...”

“Em còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm đưa tay lên xoa đầu cô.

Tường Ly giật lấy một gối, ôm vào lòng, nói chuyện nghiêm túc với anh: “Anh hiểu bao nhiêu về tôi?”

“Phàm là những người theo công việc liên quan đến mùi hương, đa số đều phải trải qua một thời gian dài bồi dưỡng và đào tạo. Nhưng nghe nói mấy năm về trước, trong giới văn thuật xuất hiện một nhà tạo hương thiên tài. Sinh ra cô ấy đã có một thánh giác nhạy bén, có thể ngửi thấy thứ mùi mà người khác không ngửi thấy được, thế nên ngay từ khi bước chân vào nghề đã trở thành một bậc thầy mùi hương hiếm có. Chỉ có điều, người này hành tung bí ẩn, lại không thích tham gia quá nhiều các hoạt động liên quan đến văn thuật. Ngoài vồn vện vài người trong giới ra, bên ngoài không có quá nhiều tin tức liên quan đến cô ấy. Nhưng cô ấy cũng đã giải quyết được vài trường hợp mà các nhà tạo hương khác phải bó tay.” Lục Đông Thâm dựa người vào sofa, giọng điệu từ tốn, giống như đang kể về một câu chuyện của người khác, nhưng ánh mắt lại rơi xuống khuôn mặt Tường Ly: “Đáng nhẽ sẽ có một tiền đồ rộng mở, nhưng ba năm trước, cô ấy mất tích một cách bí ẩn. Bây giờ, những người cùng thời với cô ấy là Vệ Bạc Tôn và Quý Phi, một người đã là Hội trưởng Hội văn thuật, một người là Hội phó; Người đầu tiên vào làm cho tập đoàn Trường Thịnh, người phía sau tới nhận chức tại Lục Môn. Cả hai đều có danh vọng và địa vị vô cùng cao quý, duy chỉ có cô gái sở hữu tài năng thiên bẩm kia là không rõ tung tích. Có người nói cô ấy đã giết người,

phạm tội nên bị bỏ vào tù. Lại có người nói, thật ra từ ba năm trước, cô ấy đã chết rồi, tóm lại mỗi người đều có một câu chuyện.”

Tường Ly mặt không cảm xúc: “Những gì anh nói với tôi, tôi không thấy hứng thú.” Lục Đông Thâm mỉm cười: “Chuyện về cô ấy em không thấy hứng thú, biết đâu lại hứng thú với cái tên của cô ấy. Cô ấy tên là Hạ Trú, một tên rất đặc biệt.”

“Cũng chỉ là một tên thôi mà.” Tường Ly cười khẩy: “Thế nên anh cho rằng cô ấy chính là tôi, định thay tên đổi họ luôn cho tôi hả?”

“Em cũng nói rồi đấy, chẳng qua chỉ là một tên thôi. Em có phải cô ấy hay không không quan trọng.” Lục Đông Thâm không hề vội vã: “Nhưng có một câu em đã nói đúng, tôi đích thực định thay tên đổi họ cho em, lấy thân phận của Hạ Trú làm lại từ đầu. Mục đích chính là triệt để cắt đứt mọi rắc rối tại Thương Lãng. Dẫu sao thì, cứ mãi bị cảnh sát dòm ngó không phải là chuyện gì vui vẻ. Phải mất bao lâu mới có thể hoàn toàn xóa sạch được thể lực của Đàm Diệu Minh, không ai biết cả. Cái tên Tường Ly này đích thực không còn hợp với em nữa.”

Tường Ly khẽ nheo mắt: “Làm sao anh biết cái tên Hạ Trú kia không có phản tranh, không có rắc rối? Một người có thể biến mất một cách ly kỳ, chưa biết chừng trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì không thể nói với người khác.”

Câu trả lời của Lục Đông Thâm có vẻ thần nhiên nhưng thực chất lại mang hàm ý sâu xa: “Em có thể trải qua sự sống chết của Tường Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?”

Tường Ly hơi sững người.

“Quá khứ của một người không quan trọng, quan trọng là sau này.” Lục Đông Thâm thần nhiên bổ sung một câu.

Tường Ly trầm mặc.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Tuy cô không nói năng gì nhưng trong ánh mắt có sự dằn vặt, anh nhận ra được. Đối với cô mà nói, dù là cái tên nào cũng đều là một nỗi đau không thể chịu nổi trong cuộc đời. Anh nhớ lại Đàm Diệu Minh từng nhờ anh bảo vệ chu toàn cho cô. Anh nói với Đàm Diệu Minh: Nếu cô là Tường Ly thì định sẵn sẽ không thể chạy thoát được. Chỉ cần là những người và những chuyện có dính líu tới Đàm Diệu Minh, cả đời này cũng không thể tẩy trắng.

Đàm Diệu Minh suy tư một lúc lâu rồi nói: Cô ấy có thể không là Tường Ly.

Có những chuyện, có những lời chưa chắc phải nói ra quá rõ ràng. Có những sự thật sẽ tự động lộ rõ khi đứng trước những chuyện thị phi, sinh tử to lớn. Thủ đoạn xóa sạch tài liệu về một người của Đàm Diệu Minh triệt để đến mức nào anh đã được lĩnh giáo, nhưng một việc anh ấy đã quyết tâm làm tới cùng lại phải thổ lộ ra vào giây phút đó, khoảnh khắc đó, có thể thấy tình cảm sâu nặng Đàm Diệu Minh dành cho Tường Ly.

Lục Đông Thâm vắt chân phải lên trên chân trái: “Có Nhiều Tôn chèn ép, phạm vi lựa chọn ngành nghề của em sẽ bị hạn chế. Tuy rằng Thái Quốc Cường có hứng thú với em, nhưng con cái nhà họ Thái đều là những người đáng gờm, em tới đó làm chưa chắc đã như cá gặp nước. Huống hồ ở đó còn có một Vệ Bạch Tôn. Lục Môn tuy phức tạp nhưng em là người được tôi bảo vệ, sẽ không có nhiều kẻ dám chỉ tay năm ngón với em.”

“Nhưng trong tập đoàn của anh có một Quý Phi đấy.” Tường Ly nói.

Thái Quốc Cường đúng là thể hiện một sự hứng thú khá lớn đối với cô. Đương nhiên, sự hứng thú này không liên quan tới tình cảm nam nữ. Khoảng thời gian Đàm Diệu Minh gặp chuyện, ông ấy đã được Thái Tử Tân đưa đi khỏi Thương Lãng với lý do dưỡng bệnh. Thế nên nghe nói sau chuyện của Đàm Diệu Minh, Thái Quốc Cường đã hết lần này tới lần khác đưa ra lời mời dành cho cô. Ý tứ đại khái chính là hy vọng cô có thể tới Trường Thịnh làm việc, hoặc thậm chí là thuê cô làm điều dưỡng riêng của mình với mức lương ngất ngưởng. Đây vốn dĩ là một chuyện rất riêng tư, cô cũng không khoe khoang với ai, vậy mà Lục Đông Thâm lại có thể biết được chuyện này, đủ để thấy tai mắt của anh giăng khắp bốn phương tám hướng.

“Em khác với Quý Phi.” Lục Đông Thâm cười khê: “Em là người của tôi.”

Tường Ly cũng cười, nhưng nụ cười hơi lạnh: “Trần Du cũng là người của anh.”

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Hình như em còn gì muốn nói.”

Tường Ly cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Một nhà tạo hươu, nhất lại là nhân vật xuất chúng trong ngành, một trong những điều kiện quan trọng là vị trí không thấp hơn quản lý cấp cao. Một người làm việc riêng cho anh lại càng phải có tuyệt chiêu không thể lường được. Quý Phi không phải người của anh, thế nên anh gấp gáp cần có một thứ vũ khí sắc bén, có ích để bảo vệ cho mình. Vốn dĩ Trần Du cũng có thể, dù sao thì anh cũng đã cho cô ta ba năm cơ hội để không ngừng leo cao. Nhưng tư chất của cô ta chung quy vẫn có hạn. Chỉ bằng anh dùng luôn một người đã có sẵn, đây mới chính là nguyên nhân anh nghĩ đủ mọi cách để cứu tôi ra khỏi nguy khốn, phải không? Lục Môn đang đi vào giai đoạn tranh giành quyền lực. Tuy rằng tôi không thể giúp anh giết người một cách công khai nhưng ngầm ngầm trợ giúp cho anh thì vẫn có đủ khả năng. Lục Đông Thâm, anh cảm thấy tôi phân tích có hợp tình hợp lý không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thuyền Đến Đầu Cầu Ất Sẻ Thẳng

Làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?

Giọng nói của Trương Ly từ tốn chậm rãi nhưng chữ nào chữ nấy đều thẳng thừng, dứt khoát như hạt đậu bắn ra vậy, cũng giống như tính cách của cô, ghét phải vòng vo tam quốc. Chuyện gì cũng mang theo thái độ thẳng thắn và quyết đoán.

Lục Đông Thâm cũng không bức tức, sắc mặt anh không có quá nhiều thay đổi, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ôn hòa nhã nhặn. Đợi cô nói xong xuôi, anh mới phát biểu suy nghĩ.

“Em phân tích đúng là rất khá nhưng diễn đạt có vấn đề.” Anh hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, ung dung điềm đạm tiếp lời: “Một doanh nghiệp muốn trường tồn cùng thời gian thì việc thay máu, nạp thêm nguồn nhân lực tươi mới, trẻ trung là việc quan trọng hàng đầu. So với việc nói tôi chiêu binh mãi mã chi bằng hãy nói tôi đang chiêu hiền nạp sỹ. Em có tài năng mà Lục Môn cần, tôi lại có môi trường cho em thể hiện, sự hợp tác này vốn dĩ là ăn khớp với nhau. Nhưng có một điểm em nói đúng, Lục Môn đang trong thời kỳ cạnh tranh quyền lực trực diện, chiếc ghế đứng đầu sớm muộn cũng sẽ trở thành việc thịt mỡ để đám hậu bối của Lục Môn giành vào bát mình, tới lúc đó một trận mưa máu gió tanh là điều không thể tránh khỏi, việc tôi sớm làm vững chắc đôi cánh của mình cũng không có gì sai. Nhưng làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?”

Trương Ly bình tĩnh nhìn anh tuy rằng câu nói cuối cùng của Lục Đông Thâm giống như một cơn mưa rào tầm tã, nhưng đứng dưới cơn mưa ấy, cô vẫn đề nén tâm trạng nhộn nhạo của mình xuống, bình thần nói: “Biển thương trường thẳng thẳm chìm nổi, thật là giả, giả là thật, đó đã là chuyện quá đối bình thường rồi. Đứng trước lợi ích, nhân tính đã trở thành thứ rẻ mạt nhất, nói chỉ tới chuyện bán đứng tình cảm chứ?”

Lục Đông Thâm nghe ra được ý tứ đằng sau của cô, bật cười: “Bán đứng tình cảm? Tôi có cần phải làm thế không?”

Vậy Trần Du...

Trương Ly nuốt nửa lời buột miệng.

Khi ở Thương Lăng, anh bệnh vực Trần Du như thế nào, cô đã nhìn thấy hết, cả việc ánh mắt Trần Du khi nhìn anh nồng nàn tình cảm đến mức nào. Nếu đã không phải là bán đứng tình cảm, vậy tức là tình cảm thực sự? Trần Du đã là tình cảm thật sự của anh, còn tới chọc ghẹo cô làm gì chứ?

Thấy cô trầm mặc, Lục Đông Thâm ngược lại có phản hứng thú: “Hay ở trong mắt em, tôi chính là một kẻ theo đuổi lợi ích, bất chấp thủ đoạn?”

Chỉ ít ở trong mắt cô là vậy.

Hoặc trong mắt của những người khác cũng là như vậy.

Tất cả những việc làm của anh ở Thương Lăng đều có mục đích riêng, mỗi một bước đi đều được tính toán cẩn trọng, một chút cũng không lệch ra ngoài kế hoạch đã định. Loại người này giỏi nhất chính là toan tính lòng người, sắp đặt từng bước. Mọi người và mọi chuyện ở Thương Lăng có việc nào không rơi vào bàn tính của anh?

Nhưng cuối cùng, người đã khuấy đảo cho Thương Lăng trời long đất lở, tước đoạt quyền lực của người khác làm màu mỡ cho giang sơn của mình là trở thành người ngoài cuộc.

“Anh sinh ra ở nhà họ Lục, lớn lên trong nhà họ Lục, e là đã sớm quen với chuyện này rồi, cũng không cảm thấy quá lạ lẫm.”

Nghe xong câu này, trong lòng Lục Đông Thâm sáng như gương. Trong lòng cô vẫn còn chôn chắt một nỗi oán hận, đầu sao thì chính anh là người đã đỡ bỏ chiếc ô bảo vệ cho cô ở Thương Lăng. Nhưng cô cũng là một người thông minh, biết rõ sự bình yên của cái ô ấy sớm muộn cũng sẽ bị phá vỡ, cho dù không có Lục Đông Thâm anh thì vẫn còn có người khác. Thị trường lợi ích vốn dĩ là một chiến trường không súng đạn. Mỗi một người có thể trở về sau chiến trường ấy, có ai không giẫm chân lên những cái xác đầm đìa máu chứ?

Thế nên bản thân cô hiểu đạo lý này, vì vậy cô chỉ đơn thuần đang oán trách, chứ không giương súng giương kiếm ắt phải trả thù anh.

Sự oán trách của cô bỗng trở thành sự bước bình con nít, không nói đạo lý, nhưng về tình vẫn có thể thông cảm được.

“Trước sợ sói, sau sợ hổ không phải tác phong của em” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen: “Nếu đã không có đường lùi vậy thì chi bằng cứ tiến thẳng về phía trước, muốn cùng nhau hợp tác cũng được hay lợi dụng lẫn nhau như trong suy nghĩ của em cũng chẳng sao. Nói một câu thực tế nhất đi, em cũng phải đi làm chứ?”

Cô đương nhiên cần công việc.

Hai căn tiệm ở Thương Lăng đã được cô sang tên, tiền của Đàm Diệu Minh cô cũng không định dùng, cũng phải có tính toán cho cuộc sống sau này.

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười: “Tất nhiên, nếu em không muốn làm việc cũng không sao.”

Câu nói này gần như hoàn toàn tương phản với câu nói bên trên, ngay cả thái độ cũng khác hẳn. Ngực khí nhẹ nhàng, có phần trêu chọc, nhưng lại càng giống như mang một ý tứ sâu xa đằng sau.

Trái tim Tường Ly cũng rung rinh một chút theo nụ cười của anh, cô háng giọng: “Tôi không hề nói tôi không muốn làm việc.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô. Cô bị anh nhìn chằm chằm tới mức khắp người cảm thấy không tự nhiên, đành quay mặt đi chỗ khác. Một lúc sau, bỗng nghe thấy anh khẽ thở dài một tiếng: “Bé con, em phải nhớ kỹ, nếu đã không thể trốn tránh được số phận thì cứ để việc đến đâu, hay đến đó.”

Trong lòng Tường Ly xuất hiện một con rung chấn không hề nhỏ. Bởi vì danh xưng “bé con” anh buột miệng nói một cách rất tự nhiên, cũng vì những lời chân thành nửa sau của anh.

Phải, thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng.

Nhưng người thật sự làm được điều này, e rằng phải là một người đã chịu đựng hàng ngàn nhát búa của số phận và hàng trăm lần tôi luyện của dòng đời.

Ba năm trước, cô thua thảm bại trong một trận quyết đấu với số phận, tất cả mọi kiêu hãnh và tự tin đều vụn vỡ trong trải nghiệm ấy. Cô vứt bỏ áo giáp, thế lương hết như chó nhà mất chủ. Nếu nói Thương Lăng cho cô ba năm bình yên chỉ bằng nói cô đã lánh xa thế gian này ba năm.

Cô né tránh tất cả những người và những việc liên quan đến chuyện ba năm trước, cố gắng sống thành một người khác. Những mỗi đêm nằm mơ, cô đều bàng hoàng thức tỉnh với dòng mồ hôi lạnh ướt sũng. Con ác mộng ba năm trước như hình như bóng, giống như một linh hồn cô độc không chủ cứ bám riết lấy cô, bóp nghẹt lấy cổ cô.

Cô đã thử rất nhiều cách, đi khắp các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, đọc hết các sách dã sử về các điển tích liên quan đến mùi hương, thu thập rất nhiều nguyên liệu trước kia chưa từng gặp, chế ra không ít loại mùi quý hiếm, điều duy nhất không làm được chính là “việc đến đâu thì hay đến đó”.

Nhiều Tôn nói: Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.

Lục Đông Thâm nói: Nếu đã không trốn tránh được số phận thì chuyện tới đâu, hay tới đó.

Bây giờ ngẫm lại họ nói đều đúng cả, không trốn được, không cắt đứt được. Nếu số phận đã muốn cô quay lại, vậy thì cô đã quay về rồi đây.

***

Tập đoàn Skyline ngoài việc muốn phát triển tại các đô thị loại II có tiền đồ rộng mở thì việc chiếm cứ địa bàn tại các đô thị loại I như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng vô cùng quan trọng. Skyline Bắc Kinh càng là con đẻ đầu đàn của mấy thành phố khác.

Buổi họp giữa các quản lý cấp cao bị bao trùm trong một bầu không khí quái lạ, tuy rằng ngoài mặt vẫn sóng yên biển lặng, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu quá rõ, buổi họp này thật ra đã dậy lên hàng ngàn lớp sóng ngầm.

Đầu kia của buổi họp trực tuyến là Hội đồng quản trị Lục Môn.

Lục Môn đi từ thành lập tới việc di dời ra nước ngoài rồi tới khi mở bán cổ phiếu trên sàn giao dịch, đến bây giờ, mỗi một thành viên trong Hội đồng quản trị đều là người có chức có quyền. Họ không phải hạng nhân tay, chỉ ngồi đợi chia lợi tức. Mỗi một người được gọi có mặt ở đây đều có thể được coi là một nhân vật có tiếng tăm trên thương trường, đầu óc của ai cũng rất nhanh nhạy, ánh mắt cũng cực độc.

Lục Chấn Dương với chức danh Chủ tịch đang ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa bàn họp, đầu mày đuôi mắt đều toát lên sự mòi mết vô cùng, nhưng vẻ uy nghiêm của ông vẫn không hề thuyên giảm.

Hai bên trái phải của ông, các cổ đông đang ngồi lần lượt. Lục Chấn Danh không có mặt trong buổi họp này, thế nên ghế của ông ta được để trống. Việc này cũng không phải điều gì quá mới mẻ vì ông ta thường xuyên không dự các buổi họp.

Skyline Thương Lăng đã đánh một trận giòn giã. Nhưng hành động chống đối lại cơ quan chấp pháp của Lục Đông Thâm tại Thương Lăng cũng đã kinh động tới Hội đồng quản trị. Cuối cùng họ đưa ra quyết định, Lục Khởi Bạch sẽ có quyền quyết định các chính sách vận hành Skyline. Vào những thời điểm quan trọng gấp rút, anh ta có quyền báo cáo và xin chỉ thị trực tiếp từ Hội đồng quản trị.

Điều này không khác gì việc anh ta được cầm một thanh Thương phượng bảo kiếm hoặc một tấm lệnh bài Hoàng gia, không cần chuyển lời cũng có thể xông thẳng vào Hoàng cung vậy. Phạm vi quản lý của anh ta tuy khác biệt, nhưng về vị trí quyền lực hoàn toàn có thể chèn ép Dương Viễn, thậm chí có thể kim kẹp vị trí tổng giám đốc của Lục Đông Thâm.

Có thể thông báo và xin chỉ thị trực tiếp, không cần thông qua sự đồng ý của Lục Đông Thâm, nhất là về quyền tổ chức hoạt động, việc này không khác gì trói chặt tay chân của Lục Đông Thâm lại, hạn chế những quyết sách đao to búa lớn của anh.

Lục Đông Thâm không đưa ra ý kiến phản đối đối với quyết định của Hội đồng quản trị. Lục Khởi Bạch từ đầu tới cuối đều thể hiện thái độ phong độ tao nhã, nhẹ nhàng bình thản. Sau khi tan họp, anh ta nói với Lục Đông Thâm: “Anh họ, em vừa mới đến, còn chưa quen thuộc với tình hình trong nước, sau này mong được anh chiếu cố nhiều hơn.”

Lục Đông Thâm cũng nhẹ nhàng đáp: “Cùng giúp đỡ lẫn nhau.”

Dương Viễn đứng bên liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nói câu nào.

Khi phòng họp chỉ còn lại một mình Lục Đông Thâm, bên kia cũng đi hết, chỉ còn mình Lục Chấn Dương, ông mới hỏi thẳng: “Nghe nói con làm việc đó chỉ để cứu một con bé ra khỏi Cục?”

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Vâng.”

“Bậy bạ!” Lục Chấn Dương nổi giận. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ai Muốn Tôi Chết?

Đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?

So với Lục Chấn Dương, Lục Đông Thâm rất bình tĩnh.

Đội chỗ âm vọng của hai chữ “bậy bạ” biến mất khỏi không gian phòng họp, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Cô ấy là một người rất có năng lực.”

“Con muốn chiêu mộ người tài bố không phản đối nhưng nhất thiết phải mạo hiểm như đi trên lưỡi dao như vậy sao?” Lục Chấn Dương bày ra vẻ mặt cau có: “Hiện tại, Hội đồng quản trị cực kỳ không hài lòng với việc con hết lần này tới lần khác gây khó dễ cho các cơ quan chấp pháp trong nước. Con làm việc trước nay luôn vững vàng ổn thỏa, sao lần này có thể đi quá giới hạn như vậy chứ? Con còn biết rõ bản thân đang làm cái gì hay không?”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Thưa bố, bố cứ yên tâm.”

Lục Chấn Dương tuy vẫn còn bất bình nhưng cũng đành nhịn xuống. Ông thở chậm lại, lát sau nói tiếp: “Con cũng biết rõ tình hình phức tạp hiện giờ của Lục Môn. Tuy ngoài mặt các cổ đông trong Hội đồng quản trị không nói gì nhưng trên thực tế, họ đã chia ra làm vài phe cánh rồi. Đông Thâm à, con phải chú ý, tuyệt đối không được để điểm yếu của mình rơi vào tay người khác, con có hiểu bố đang nói gì không?”

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào Lục Chấn Dương: “Con hiểu ý của bố. Thương Lăng dù có tiền đồ phát triển đến đâu cũng vẫn không phải là các đô thị loại I. Nhất cử nhất động của con tại đó không thể đơn тол tới tai Hội đồng quản trị nhanh đến vậy được. Thế nên, con sẽ để ý chuyện này.”

“Con đã có đối tượng nghi ngờ chưa?” Lục Chấn Dương hỏi.

Lục Đông Thâm có phần suy tư: “Có rất nhiều người có khả năng này. Những người ở bên cạnh con, những người trong khách sạn Skyline Thương Lăng, hoặc thể lực của Nhiều Tôn cũng có thể thâm nhập vào Lục Môn.”

Lục Chấn Dương nhướng mày: “Tự con phải biết chú ý. Còn nữa, đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?”

“Bố à, cô ấy không đâu.”

Lục Chấn Dương rõ ràng là không vui, nhưng cũng không nổi nóng mà chọn cách im lặng, không nói thêm gì nữa.

Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, cuộc họp trực tuyến giữa Lục Đông Thâm và Lục Chấn Dương đã kết thúc.

Anh châm một điếu thuốc.

Điếu thuốc đó đã cháy hết quá nửa trên ngón tay gầy của anh, ánh sáng màu cam nơi đầu điếu thuốc lập lòe ẩn hiện, hệt như ánh mắt của một thú trong bóng tối. Anh ngồi trên ghế sofa, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ phòng hội nghị. Trời vừa nhá nhem tối, đèn đường đã nhuộm sáng cả thành phố Bắc Kinh, phía xa xa kia là cả dãy đèn đuôi xe dài dằng dặc, che kín bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt cô chỉ nhìn tới được bả vai rộng dài đang chìm trong quảng sáng ấy của anh. Cô lên tiếng: “Lục tổng, bảng báo cáo dự kiến kỳ đầu tư của phía Hoàn Gia Media đã được Phòng tài vụ xét duyệt xong. Anh xem, buổi họp đánh giá đầu tư anh sẽ trực tiếp tham gia hay cử Phó tổng giám đốc Dương ạ?”

Hoàn Gia Media là một công ty truyền thông văn hóa được tập đoàn Skyline thu mua sau khi tiến vào thị trường Trung Quốc đại lục, cũng là công ty văn hóa có tiền đồ rộng mở nhất cả nước trong thời điểm hiện tại, sở hữu trong tay không ít các ngôi sao hạng A, một khi ưng ý dự án nào là chỉ có kiếm, không có đền.

Lục Đông Thâm trầm mặc.

Cảnh Ninh đứng ngoài cửa một lúc lâu, ngập ngừng lên tiếng: “Lục tổng?”

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới có phản ứng, đập tắt điều thuốc lá trong tay vào gạt tàn: “Cảnh Ninh!”

Cảnh Ninh tiến lên: “Anh cứ dặn dò.”

Lục Đông Thâm vẫn còn đang bóp chặt đầu lọc thuốc lá. Anh vân vê từng chút từng chút, giống như đang bóp chết tia hy vọng cuối cùng: “Cô cảm thấy, ai mong tôi chết nhất?”

Lời bố nói tuy không rõ ràng nhưng anh đã hiểu ra ý tứ. Có người đang theo dõi từng cử động của anh, nói một cách khác, bên cạnh anh có nội gián.

Cảnh Ninh sững người, những tưởng anh sẽ giao cho cô thêm công việc gì không ngờ lại nghe thấy một câu như vậy.

“Liệu người ấy có muốn không?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Đầu óc Cảnh Ninh trong vài giây sững người ngẩn ngui đã bắt đầu xoay chuyển với tốc độ cao. “Người ấy” mà anh nhắc đến là ai? Là nam hay nữ? Nếu là nam thì ám chỉ ai? Nếu là nữ lại hướng về người nào? Cuối cùng, cô trả lời: “Lục tổng suy nghĩ nhiều rồi.” “Thế ư?” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói: “Cô nghĩ tôi đang nói đến ai?”

Cảnh Ninh làm sao dám suy đoán tâm tư của Lục Đông Thâm, cô quyết định im lặng không lên tiếng.

Lục Đông Thâm tựa người vào sofa, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống dòng xe cộ như mắc cửi dưới chân mình: “Cái chết của Đàm Diệu Minh, chung quy cô ấy vẫn sẽ tính một món nợ lên đầu tôi.”

Bấy giờ Cảnh Ninh mới hiểu rõ ngọn ngành: “Cho dù như vậy, cô Hạ cũng tuyệt đối không phải là người mong anh chết. Cô Hạ tuy tính tình ngang ngạnh, nhưng không phải là người tâm địa độc ác.”

Lục Đông Thâm gạt đầu một cách hồ hững rồi ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mặt Cảnh Ninh: “Vậy cô thì sao?”

Cảnh Ninh gạt mình, nói ngay: “Lục tổng, tôi càng không dám.”

Lục Đông Thâm khẽ rướn môi, thu lại ánh nhìn của mình, một lần nữa quay mặt ra ngoài cửa sổ. Cảnh Ninh đứng bên cạnh anh, trong ánh mắt thoáng qua một chút hoang mang. Thấy Lục Đông Thâm không nói nữa, cô cũng im lặng theo. Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Buổi họp với Hoàn Gia thông báo cho Phó tổng giám đốc Lục tham gia.”

Cảnh Ninh hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời: “Vâng, tôi biết rồi ạ.”

***

Một tuần sau, Tưởng Ly chính thức nhậm chức.

Vì sự có đảm bảo của Lục Đông Thâm, quy trình nhậm chức của Tưởng Ly khá thuận lợi. Nhậm chức ở Lục Môn là chuyện lớn, hưởng hồ còn thoát một cái nhảy lên làm nhà tạo hương của Lục Môn. Bộ phận truyền thông của Lục Môn chẳng mấy chốc đã gọi từ nước ngoài tới, muốn tổ chức một buổi họp báo công bố chuyện có nhà tạo hương mới.

Cảnh Ninh hỏi ý kiến của Tưởng Ly xem cô có muốn xuất hiện trước mặt mọi người không. Tưởng Ly dăm chiêu rất lâu, rồi hỏi ngược lại Cảnh Ninh: “Lục Đông Thâm nói sao?”

Cảnh Ninh trả lời vô cùng tròn trịa: “Ý của Lục tổng là chỉ cần cô Hạ thoải mái là được.”

“Lục Đông Thâm đâu rồi?” Tưởng Ly lại hỏi.

Cảnh Ninh đáp: “Lục tổng hiện đang qua Ý công tác. Nhưng anh ấy có nói, cô chỉ cần quyết định, tất cả những việc còn lại cứ để anh ấy giải quyết là được.”

Trong lòng Tưởng Ly dâng lên chút ảm áp vô cớ. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi: “Vẫn không nên quá ảm ỉ.”

Văn phòng làm việc của cô nằm ngay bên dưới phòng làm việc của tổng giám đốc. Chỉ khác nhau tầng trên tầng dưới, còn diện tích không hề nhỏ, gần như chiếm cứ không gian nửa tầng lầu. Có đầy đủ khu tiếp khách, khu nghỉ ngơi, khu làm việc, thậm chí còn có cả phòng tập gym, tập thể thao... không thiếu thứ gì. Hỏi ra thì Cảnh Ninh cũng nói đây là ý của Lục tổng.

Sau khi làm xong thủ tục chuyển tới tổng bộ, trên bàn làm việc của Tưởng Ly lập tức bày đầy các loại tài liệu, còn có cả các nhân viên liên tục đi ra đi vào đưa chuyển tài liệu. Tưởng Ly phát đầu đầu. Cô nói với Cảnh Ninh: “Cả một tập đoàn hoành tráng thế này, sao vẫn còn sử dụng tài liệu giấy vậy?”. Cảnh Ninh đáp ngắn gọn: “Đây đều là các tài liệu quan trọng, đọc xong rồi vẫn phải hoàn trả lại bộ phận lưu kho của tổng bộ. Các tài liệu trên máy tính thường không bảo mật được hoàn toàn.”

Tài liệu toàn bộ đều nói về các sản phẩm và thành quả nhiều năm gần đây mà các nhà tạo hương mang về cho Lục Môn, còn không ít bảng tổng kết các cách pha chế mùi hương, các ứng dụng mùi hương, đúng thật là tài liệu nội bộ.

Vì hiện tại, phạm vi quản lý trọng điểm của Lục Đông Thâm là thị trường Trung Quốc đại lục, quan trọng hơn hết chính là tập đoàn Skyline, thế nên, với

tư cách là nhà tạo hương được đích thân Lục Đông Thâm mời về làm việc, công việc chính của Tường Ly cũng liên quan nhiều hơn tới Skyline, đồng thời bao quát cả công việc liên quan đến mùi hương của các công ty con khác.

Cô có quyền điều phối các nhân viên điều chế hương của tổng bộ nói chung và Skyline tại Trung Quốc nói riêng, cũng có quyền thành lập nên các tổ đội của riêng mình. Vì chuyện này, Cảnh Ninh đã ôm tới cho cô tư liệu của không ít nhân viên, để cô tiến hành điều phối trong danh sách hiện có. Nếu cô không hài lòng, họ có thể tuyển thêm người.

Cứ như vậy, những việc lật vật cũng như lần mò làm quen với công việc ngôn của cô gần một tuần trôi.

Tuần này cô không hề thấy Lục Đông Thâm về công ty. Nghe thư ký nói, anh vẫn đang đi công tác.

Ngược lại, Trần Du xuất hiện.

Cô ta là nhà điều chế hương của Skyline. Xét về chức vụ, Tường Ly là lãnh đạo của cô ta. Khi Tường Ly còn chưa nhậm chức, cô ta chịu trách nhiệm từ trên xuống dưới trong Skyline, trong đó bao gồm việc kiểm soát, quản lý các loại nước hoa, sản phẩm dưỡng da thương hiệu H mà công ty vừa thu mua trong năm nay. Sau khi Tường Ly đến làm việc, trong vòng một tuần cô đã nhanh chóng tự xây dựng tổ đội cho mình, điều phối lại phạm vi công việc của các điều chế hương dưới quyền mình. Bây giờ, Trần Du chỉ còn phụ trách quản lý mùi hương cho dòng sản phẩm R mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cô Đã Nhầm Lẫn Một Khái Niệm

Có giới thì cô trôi chạt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô, phát điên vì cô đi.

Cô ta tới để đưa bảng báo cáo phân tích các sản phẩm mùi hương trong vòng một năm của thương hiệu H.

H là một thương hiệu đỉnh cao nhiều năm nay của Pháp, chủ yếu nêu bật lên tinh thần của ngành thủ công nghiệp, lấy khởi điểm từ các sản phẩm làm bằng da thuộc. Về sau, các sản phẩm dành cho nữ giới cũng dần xu thế, theo kịp thời đại. Từ đó, túi xách của phái nữ trở thành đối tượng quảng bá quan trọng được thương hiệu này nhắm tới. Ngoài ra các loại nước hoa, các sản phẩm chăm sóc da dành cho nữ giới cũng vô cùng được chú trọng.

Sau khi vốn đầu tư toàn cầu sống dậy, thương hiệu này đã được Lục Môn mua lại, trở thành một trong những thương hiệu mũi nhọn thuộc quyền sở hữu của tập đoàn này.

Ở trong nước, thương hiệu H cũng được những người có tiền theo đuổi, thế nên việc đặt hàng sản xuất những sản phẩm nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục cũng là một công việc hết sức quan trọng.

Cô trợ lý nhỏ Tường Ly mới mời về, Julia, ra mở cửa cho Trần Du.

Sau khi bước vào, cảnh tượng đập vào mắt là Tường Ly đang nằm nghỉ trên ghế sofa, lấy một cuốn tài liệu che lên mặt, bàn tay được xăm hình con mắt đang buông thõng xuống ghế. Cả tập đoàn ai nấy đều áo vest quần Âu là lượt chỉnh tề, chỉ riêng mình cô là ăn mặc thoải mái. Đôi chân vẫn còn đi đôi bốt da trông rất hoang dã, ngang tàn đang vắt vào nhau, gác lên tay vịn sofa, thái độ tự nhiên, bất kham vô cùng.

Julia dè dặt tiến lên trước, sợ không cẩn thận sẽ làm Tường Ly giật mình. Cô ấy hơi ngồi thấp xuống bên cạnh Tường Ly, nói rất nhỏ nhẹ: “Giám đốc Hạ, có cô Trần tới ạ.”

Chức vụ của Trần Du ở Skyline hiện tại cũng tương đương với một quản lý bộ phận, nhưng vì thân phận nhà điều chế hương nên tất cả mọi người vẫn quen gọi cô ta là “cô Trần”.

Tường Ly chỉ “ừm” một tiếng, không có quá nhiều biểu cảm dư thừa.

Sau khi Julia đi ra ngoài, Trần Du mới nhìn xung quanh một lượt, cố gắng đè nén cảm giác chua chát đang dâng lên trong lòng, nói một câu: “Báo cáo phân tích hương nước hoa bản giới hạn khu vực châu Á tôi đang mang đến rồi đây.”

Tường Ly uể oải lên tiếng: “Đề lên mặt bàn là được rồi.”

Sau khi đặt tài liệu lên bàn xong xuôi, Trần Du không đi ra ngoài ngay mà trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Tôi đã nghe qua một vài chuyện liên quan tới Hạ Trú.”

Tường Ly không có động tĩnh gì.

Cô ta nhìn Tường Ly chằm chằm: “Con người đúng là rất có tài, được mệnh danh là bậc thầy mùi hương ngàn năm có một. Nghe nói không một mùi hương nào có thể thoát được khỏi cái mũi của cô ta. Chỉ tiếc là, đánh giá của người đời thì không hay cho lắm.”

Thấy Tường Ly vẫn không thể hiện thái độ gì, cô ta tiếp tục nói: “Quan hệ nam nữ bừa bãi, còn từng làm tình nhân của một đại gia bí ẩn. Thậm chí còn có lời đồn rằng, trên tay cô ta dính máu, đã giết chết bạn trai của mình.”

Giọng Tường Ly bật ra khỏi lớp tài liệu: “Cô định nói gì đây?”

Trần Du dựa vào bàn làm việc: “Tôi chỉ muốn nói, để cô sống dựa vào thân phận của một người phụ nữ như thế, thật đáng tiếc.”

Bấy giờ Tường Ly mới có phản ứng. Cô bỏ tập tài liệu xuống, ngồi dậy khỏi ghế. Cô không nhìn Trần Du mà tiện tay với lấy tờ khăn ướt trên mặt bàn uống nước lau sạch tay, cầm một quả táo lên, lấy con dao gọt hoa quả cẩn thận gọt sạch vỏ.

“Cô đã nhầm lẫn một khái niệm” Cô nói.

Trần Du nhìn cô không rời mắt.

“Tôi chỉ mượn tên của người ta, còn về việc Hạ Trú là một người phụ nữ như thế nào, đối với tôi mà nói, hoàn toàn không quan trọng.”

Trần Du hơi nhíu mày.

Rõ ràng Tường Ly không biết cách gọt vỏ táo. Vừa đặt một dao xuống đã xén mất quá nửa phần thịt bên trong. Cô suy nghĩ giây lát, quyết định bỏ cuộc, ngược mặt lên nhìn Trần Du: “Cũng giống như cô đổi một cái tên vậy, trên thực tế, cô vẫn cứ là cô.”

Sắc mặt của Trần Du không tốt cho lắm: “Dù cô có nghĩ gì về tôi, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở cô, Quý Phi không phải là một nhân vật đơn giản đâu.”

Tường Ly cười nhẹ, không nói gì nữa.

“Một ngọn núi không thể có hai hồ. Cô bước chân vào Lục Môn đồng nghĩa với việc cướp đi bát com của Quý Phi. Cô ta ở trong Lục Môn đã nhiều năm như vậy, các mối quan hệ cần có đã quá đầy đủ rồi, cô lấy gì ra để đấu lại cô ta chứ?” Trần Du nói.

“Đấu?” Tường Ly nhướn mày, tỏ ý buồn cười: “E rằng cô ta cũng không có tư cách để đấu với tôi đâu.”

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Phó Hội trưởng Hội văn thuật mà cô lại bảo không có tư cách để đấu với cô ư? Trừ phi, cô chính là Hạ Trú.”

Tường Ly đùa nghịch con dao trong tay: “Thì bây giờ tôi chính là Hạ Trú.”

Trần Du sốt sáng: “Tôi nói, sao con người cô cố chấp quá vậy? Cô tưởng tôi chạy qua đây nói với cô những chuyện này là vì cái gì chứ? Vì đồ kỵ cô à? Hay là vì muốn hãm hại cô? Tuy rằng tôi không được vào Lục Môn nhưng tôi cũng biết nước trong đó sâu đến mức nào!”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Trần Nam Nam, sau ba năm, tôi phát hiện cô càng ngày càng lắm lời đấy.” Tường Ly cầm phập con dao xuống quả táo: “Nếu tôi đã dám bước chân vào Lục Môn tức là tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Phải, cô có lời nhắc nhở, tôi xin ghi nhận. Nhưng cô đến đây phần lớn là vì muốn xem xem Lục Đông Thâm coi trọng tôi đến mức nào chứ gì?”

Trần Du bị cô nói trúng tim đen, khuôn mặt hết đỏ bừng chuyển qua tái nhợt.

“Việc cô thích anh ấy cả công ty này ai ai cũng biết. Có giỏi thì cô trói chặt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô, phát điên vì cô đi. Loại đàn ông như Lục Đông Thâm, phụ nữ bên cạnh còn nhiều hơn cá diếc trôi sông, hay là cô định theo dõi từng người từng người một? Cô không thấy mệt hả?”

Trần Du mím chặt môi, khi lên tiếng đã không còn khách khí nữa: “Tôi không cần cô dạy bảo giả tạo.” Sau đó, cô ta gõ tay lên tập tài liệu: “Rốt cuộc cô có định đọc hay không? Đọc xong thì khăn trương ký tên lên, mọi người bên dưới đang đợi cô cả đấy!”

Tường Ly bật cười: “Tôi nói cho cô hay, tôi là lãnh đạo của cô, sếp mới hay thích ra oai, cô cũng nên làm quen với tác phong làm việc của tôi đi. Từ trên xuống dưới trong Skyline có biết bao nhiêu tài liệu đang đợi tôi đọc, có loại còn quan trọng hơn nhiều đồng tài liệu của cô đấy, vì có gì tôi phải đọc của cô trước? Hoặc cô ăn nói dễ nghe hơn chút đi, hối lộ tôi một chút đi, chưa biết chừng tôi sẽ bật đèn xanh cho cô.”

“Có ai làm việc như cô không?” Trần Du lần đầu tiên nghe thấy mấy lời kiểu này: “Đông Thâm giao công việc ở Skyline cho cô vì tin tưởng cô, cô qua mặt anh ấy như vậy hả?”

Tường Ly tựa người ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực: “Tôi làm việc thế nào cần phải báo cáo cho cô à?”

“Cô...” Trần Du tức chết, giậm chân bình bịch, gào lên một câu với Tường Ly: “Thích xem thì xem, không xem thì thôi, hối lộ cái mẹ gì...”

Tường Ly không nhịn được, cười thành tiếng, rồi hét to sau lưng cô ta: “Này này này, khỏi cần hình tượng luôn hả?”

Sau khi Trần Du đi khỏi, Tường Ly đứng dậy vươn vai vặn người, xoa dịu một chút cái lưng ê ẩm rồi cầm lấy chỗ tài liệu Trần Du để lại lên. Cô vừa lật ra thì chuông di động kêu vang.

Là Lục Đông Thâm

Nhìn thấy ba chữ ấy hiện lên trên màn hình, Tường Ly bỗng cảm thấy có một khoảnh khắc nào đó trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Cô bắt máy.

Đầu kia vang lên chất giọng trầm thấp: “Đang làm gì vậy?”

Tường Ly nhìn giờ, thầm tính toán trong lòng một chút, đầu kia của anh có lẽ đang là buổi tối, nghe giọng anh có phần mệt mỏi, xem chừng vừa mới tiếp khách xong.

“Tôi đang xem chỗ công việc mà người yêu anh để lại.”

Hình như ở đầu kia, Lục Đông Thâm cất tiếng cười khó xử rồi nói: “Nghe Cảnh Ninh nói cả tuần nay em vẫn luôn ở trong phòng nghỉ?”

“Hết cách thôi, anh để lại nhiều việc quá mà.”

“Phân bổ thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý là hết sức quan trọng.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly “ừm” một tiếng.

Lục Đông Thâm nói tiếp: “Nghe nói, về việc hợp báo cá nhân, em từng muốn tham khảo ý kiến của tôi?”

Tường Ly nhất thời quẫn bách: “Cũng không được tính là tham khảo...”

Lục Đông Thâm cười: “Chỉ là muốn biết suy nghĩ của tôi thôi mà, có gì phải thấy xấu hổ chứ?”

“Tôi muốn biết suy nghĩ của anh bao giờ hả?” Tường Ly lập tức phủ nhận.

Đầu kia bật cười thành tiếng: “Được rồi, coi như tôi tự mình đa tình đi. Thứ Tư tuần sau tôi về nước.”

Một chút vui mừng chợt lóe lên trong lòng Tường Ly. Cô liếc nhanh qua chiếc lịch bàn. Hôm nay thứ Sáu, vẫn còn sáu ngày nữa. Nhưng ngoài miệng, cô vẫn không chịu xuống nước: “Về thì về đi, thông báo với tôi làm gì? Còn muốn nghe tôi báo cáo công việc với anh hả?”

“Chủ ý này nghe ra cũng không tệ đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Đêm Xuống Vào Hí Lầu

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

*Danh từ chỉ tòa kiến trúc sử dụng để công diễn hí khúc thời cũ.

Đêm xuống, trời đổ mưa, rửa sạch mùi điu hiu trên các con đường dài hoặc ngõ nhỏ ở Bắc Kinh suốt cả mùa đông. Sau lập xuân, mưa đêm bớt đi cái khắc nghiệt đâm sâu vào da thịt, lại có thêm một chút dịu dàng. Dưới ánh đèn đường, xe cộ vẫn đang nườm nượp lại qua, quăng ra cả một dải đèn đuôi xe ngoằn ngoèo giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm miên man.

Tuy vậy, một dinh thự nằm ở phía Nam con đường Tây Hoàng Thành Căn lại rất yên ắng.

Tường phủ cao vút. Vị trí trên bức tường rắn chắc màu trắng xám gần cánh cửa lớn sơn son khảm sâu một tấm bia đá to bằng bàn tay. Cái tên trên tấm bia đá đã phai mờ loang lổ, chỉ loáng thoáng nhìn thấy chữ cuối cùng là chữ “Phủ”. Những cây dây leo thường xanh khô cong bò lan trên đầu tường. Qua cánh cửa sơn son đóng kín mít không thể nhìn thấy được kết cấu bên trong, nhưng từ đôi sư tử đá trước cửa, bậc cửa cao và lớp thiếp vàng trên cửa là có thể biết biệt phủ này đã từng huy hoàng đến mức nào.

Cảnh Ninh gấp ô lại, đứng trước cửa.

Một giọt nước mưa chảy từ trên mái hiên đá rồi nhỏ xuống đầu cô, rồi men theo da đầu trượt xuống.

Cô rung mình một cái, lạnh quá.

Đẩy cánh cửa sơn son nặng nề ra, xuyên qua một hành lang gấp khúc vừa tối vừa dài. Lối cửa này nối liền lối cửa khác, sân vườn âm u, vọng vào tai là tiếng nước chảy rồi bắn ra khỏi dãy núi giả, còn cả tiếng tí tách của nước mưa rơi xuống mặt hồ nhân tạo, thì thoảng có tiếng bọt sủi tăm, là tiếng những

con cá bơi vòng quanh đài sen nhỏ bọt. Đình viện vương vức chiếm một diện tích không hề nhỏ, nếu không phải là một người quen thuộc với nơi này chắc hẳn sẽ lạc mất phương hướng.

Biệt viện vì thế cũng trở nên cô lập, cách xa thế sự hơn nhiều.

Đây là một tòa hi lâu.

Tọa hướng Nam, nhìn về hướng Bắc.

Trên cánh cửa lên xuống sân khấu vẫn treo bộ rèm cửa gấm thêu hoa. Nóc nhà, cột trụ, xà gỗ... tất cả đều được điêu khắc tỉ mỉ. Người tinh mắt chỉ cần nhìn qua đã biết đây là sản phẩm nghệ thuật từ bàn tay một nghệ nhân lão luyện. Màu xanh đậm tuy đã bạc đi nhưng nét khắc trên xà vẫn vô cùng rõ nét, dát vàng rải bạc, đủ thấy được niềm yêu thích của chủ nhân biệt phủ này đối với hí khúc.

Các đồ dùng sân khấu trong phòng đa số đều có giá trị sử dụng, nhưng tại đây phong thái huy hoàng, không thua kém gì hi lâu hoàng gia trong Tử Cấm thành.

Các vị trí xếp đặt dưới sân khấu không nhiều, vốn dĩ cũng chỉ đủ cho chủ nhân của biệt phủ sử dụng khi ngồi thưởng thức.

Trên sân khấu còn sáng đèn, không ai ca hát. Ánh sáng chiếu xuống cái bệ trống vắng, thoạt nhìn trông cũng khá rợn người.

Dưới sân khấu tối âm u.

Trên ghế chính có một người đàn ông đang ngồi, vóc người dài và thẳng, một tay gác lên tay vịn ghế. Ngón tay dài với những khớp xương mảnh, ngón trở đang gõ nhẹ nhàng từng nhịp, từng nhịp.

Tiếng nện giày cao gót của Cảnh Ninh rất khẽ nhưng vẫn có những âm vọng vang lên đều đều.

Người đàn ông không quay đầu lại, động tác tay đang gõ theo nhịp cũng đồng thời dừng lại.

“Đình thự này đúng là không tồi, chắc trách Lục Đông Thâm muốn giành bằng được.” Giọng người đó vang lên mỏng mà khẽ, rất thản nhiên.

Cảnh Ninh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh ta, dựng đứng chiếc ghế ở bên cạnh ghế. Nước mưa trên ô nhỏ xuống đất, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm một khoảng nhỏ dưới chân.

“Chúng ta không thể gặp nhau được nữa, đây là lần cuối cùng.” Giọng Cảnh Ninh hơi lạnh.

Người đàn ông mỉm cười nhìn cô: “Những thông tin em nên đưa đã đưa rồi. Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, bây giờ lại muốn rút lui sao?”

“Anh ấy đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi!” Tâm trạng của Cảnh Ninh có phần xúc động.

Người đàn ông phì cười: “Anh ta thì tin tưởng ai?”

Cảnh Ninh mím chặt môi.

“Phù thân vương này đề hoang đã quá lâu, âm u lạnh lẽo vô cùng. Nhưng được cái lại nằm ở địa bàn tác đất tác vàng. Lục Đông Thâm nhắm chuẩn nơi này, khả năng của anh ta đúng là khiến người khác phải khâm phục.” Nói rồi người đàn ông lại chép miệng vài tiếng: “Chỉ tiếc cho sân khấu này, e rằng sẽ không giữ được nữa.”

Cảnh Ninh ngồi thẳng lưng: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Rất đơn giản, tôi muốn giá sàn của Lục Đông Thâm.”

Cảnh Ninh run người: “Cái gì?”. Cô nhìn về phía anh ta: “Anh cần khu đất này để làm gì?”

Người đàn ông nhìn lên sân khấu, bật cười: “Thứ tôi cần không phải là đất.”

Cả người Cảnh Ninh căng ra, cô nhìn chằm chằm một bên gương mặt người đàn ông. Lát sau, cô đứng phắt dậy: “Tôi thấy anh điên thật rồi!”. Dứt lời, cô định bỏ đi.

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ rịt lại, ngay sau đó anh ta kéo thật mạnh, Cảnh Ninh ngã ngồi vào lòng anh ta. Cô hoảng loạn giãy giụa, nhưng trong lòng giằng co lại càng bị anh ta ôm chặt hơn. Cô sốt sáng quất lên: “Thả tôi ra!”

“Đã lên giường cả rồi, còn có gì phải cự nự chứ?” Người đàn ông cười khẽ.

Cảnh Ninh đột ngột sững người.

Thấy cô không giãy giụa nữa, người đàn ông gờ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, đầu ngón tay lướt qua đôi mày của cô, khi lên tiếng lần nữa, chất giọng đã trầm thấp, dịu dàng hơn nhiều: “Có nhớ tôi không?”

Hơi thở của Cảnh Ninh dồn dập. Cô cup mắt xuống, rất lâu sau mới nói: “Tôi biết, anh không hề yêu tôi.”

Cầm cô bị người đàn ông nâng lên: “Vậy em yêu tôi sao?”

Cảnh Ninh nhìn thẳng vào đôi mắt tưởng như đang cười của anh ta, thẳng thừng ép chữ “yêu” ấy xuống: “Không yêu.”

Người đàn ông hơi mím môi lại, khuôn cằm cứng đờ giây lát, rồi nhanh chóng cười khê: “Thế nên, giữ lấy niềm vui trên giường cũng không tệ.”

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không gặp riêng anh thêm lần nào nữa!”

Người đàn ông kim hãm không cho cô trốn chạy, đôi mắt hơi nheo lại toát ra một sự quyền rũ nhưng cũng đủ uy hiếp: “Em tưởng em không gặp tôi nữa là thành trong sạch sao? Em đã bán đứng Lục Đồng Thâm, đây là sự thật không thể chối cãi, không cần biết là một lần hay nhiều lần. Cảnh Ninh, tôi nói cho em biết, giá sào của Lục Đồng Thâm tôi phải có bằng được, hơn nữa con số ấy, tôi mong sẽ được nghe từ chính miệng của em.” Nói tới đây, ngón tay gầy của anh ta chạm nhẹ lên môi cô: “Đầu sao thì, chúng ta cũng từng là vợ tạm chồng hồ, tới bây giờ tôi vẫn còn nhưng nhớ mùi vị của em.”

Sau khi người đàn ông đi khỏi, Cảnh Ninh mới ngã ra khỏi chiếc ghế, sững người một lúc rất lâu.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt như tờ giấy trắng.

Trong đầu nổi trôi từng cảnh, từng cảnh.

Hơi thở dốc của người đàn ông đan cài cùng tiếng ngậm nga của người con gái, bỗng bành những cơn sóng tình khiến người ta phải nghẹt thở.

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

Biết rõ rằng anh là một con thú nguy hiểm, biết rõ rằng anh sẽ không bao giờ thật lòng thật dạ với cô, vậy mà cô vẫn dậm đầu vào. Bất luận muốn trốn thoát hay vùng vẫy cỡ nào, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô lại không kìm được lòng mình muốn lại gần.

Là một cuộc phong tình đoạt mạng như cây hoa anh túc, nhưng lại nuốt hết mọi lý trí của cô.

Cảnh Ninh siết chặt chiếc ô trong tay, chỉ hận không thể lấy đầu nhọn của nó đâm thẳng vào tim.

Đau đớn, cũng còn hơn bị sự suy bại đạo đức không rõ ràng này lôi lôi kéo kéo.

Cô cảm thấy nghẹt thở, muốn nhanh chóng chạy trốn, bèn đứng dậy chạy ra khỏi cửa tòa hi lầu, nhưng bỗng dưng liếc thấy một cái bóng màu trắng. Cô đột ngột rùng mình, quay đầu lại, trên sân khấu vẫn không một bóng người.

Cảnh Ninh nín thở, cứ có cảm giác sau lưng có một đôi mắt đang theo dõi mình sát sao.

Lông măng trên người dựng đứng cả lên.

Vừa ra tới cửa, cô bỗng nghe thấy một tiếng thở dài vang lên trong không khí.

Trầm buồn, là giọng phụ nữ.

Ngay sau đó, lại nhẹ nhàng văng vắt như tiếng ai hát hí khúc, lúc có lúc không, lấp đầy không gian của hi lầu, lại cũng giống như vọng ra từ phía sau sân khấu vậy.

Cảnh Ninh nuốt nước bọt, vô thức tự nhắc nhở bản thân phải rời khỏi đây thật nhanh, nhưng đôi chân cô lại không chịu kiểm soát, cứ thế đi về phía sân khấu.

Cụ thể tiếng kia đang hát cái gì, Cảnh Ninh nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bi thương, thảm thiết vô cùng.

Vào giây phút cô bước chân lên sân khấu, tất cả nguồn sáng lập tức tắt phụt.

Cả người Cảnh Ninh run lên!

Tiếng hát hí khúc vẫn chưa dừng, giống như một bàn tay đang vẫy gọi cô vậy.

Cô đứng một lúc trên sân khấu, sau khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô liêu lĩnh bước từng bước về phía sau sân khấu.

Hậu đài là nơi trước kia dành để các đào kép nghỉ ngơi và thay trang phục, bây giờ đã sớm hoang lạnh, thậm chí còn hơi ẩm mốc.

Tiếng ca u buồn, vọng ra ngoài qua cánh cửa khép hờ.

Ngón tay Cảnh Ninh vừa chạm vào tay nắm cửa thì tiếng hát cũng ngưng bật.

Giây phút này, cô bỗng trở nên nhút nhát.

Hai chân nhận lệnh từ não bộ, muốn lập tức rời đi nhưng vừa quay người, một cơn gió âm u chẳng biết từ đâu thổi tới, mở tung cánh cửa khép hờ đằng sau lưng cô ra. Một tiếng “kéo kẹt” vang lên, cực kỳ nhức tai giữa một không gian im ắng như thế này.

Sống lưng Cảnh Ninh cứng đờ. Cô không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể liếc nhìn thấy cái bóng màu trắng đỏ, cách mình như xa như gần.

Cô từ từ quay đầu, nghe được cả tiếng xương cổ kêu lên răng rắc.

Ánh trăng chiếu rọi vào trong căn phòng đằng sau lưng cô.

Cảnh Ninh bất ngờ tròn trừng hai mắt, muốn hét lên nhưng cổ họng đã sớm bị tắc nghẹn...

~Hết chương 120~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chẳng Qua Chỉ Là Một Ảo Vọng Hảo Huyền

Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả?

Chớp mắt đã tới thứ Hai.

Ở một thành phố bận rộn, vội vã như Bắc Kinh, thời gian trở nên rất đáng quý, như vàng như bạc. Đã lâu lắm rồi Tưởng Ly chưa sống những ngày tháng như thế này. Nhớ lại lúc ở Thương Lãng, cô sống thoải mái, tự do tự tại, vợ được một buổi chiều nắng đẹp là có thể đánh một giấc tới tận khi hoàng hôn buông xuống, khỏi bếp vẩn vơ. Ở Thương Lãng, thời gian đã đánh mất đi khái niệm. Người Thương Lãng cứ sống ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác như vậy nhưng không hề cảm thấy khô khan. Còn ở Bắc Kinh, sống lặp lại mọi ngày chính là đang lãng phí cuộc đời, cho dù từng giây từng phút dùng vào việc lặp lại.

Tưởng Ly không trải qua ngày cuối tuần.

Cô ôm theo một chồng tài liệu dày cộp chạy tới Thư viện Quốc gia ở lý đó hai ngày.

Khi cô đi làm trở lại, tình hình các công ty trực thuộc Lục Môn tại địa phận Trung Quốc đại lục về cơ bản cô đã nắm được kha khá, cũng hiểu rõ hơn một chút về nghiệp vụ của Quý Phi tại nước ngoài. Nhưng đầu sao cũng “cách sông cách núi”, phần công việc chịu trách nhiệm cũng khác nhau, thế nên tính đến thời điểm này cô vẫn chưa có sự tiếp xúc nào với Quý Phi trong công việc.

Tổ nhóm mùi hương cuối cùng được lập nên từ mười thành viên khác nhau. Ngoại trừ Trần Du ra, chín người khác đều là các nhà điều chế hương, các nhà phân tích hương đến từ khắp các nơi trên thế giới, làm việc ở khắp các thương hiệu tên tuổi khác nhau. Tất cả do Tưởng Ly thống nhất đào tạo, quản lý và điều phối công việc.

Tưởng Ly lập ra kế hoạch bồi dưỡng theo thói quen cá nhân của mình. Sau khi làm xong kế hoạch thì ngoài cửa sổ, đường phố cũng đã lên đèn.

Cô vờn vai, vắn vẹo người, rồi tiện tay gửi mail bản kế hoạch tới cho Phòng Đào tạo và Phòng Truyền thông, đồng thời CC cho Dương Viễn. Cuối cùng, ngẫm nghĩ một chút, trong danh sách những người được CC cô lại thêm vào cái tên của Lục Đông Thâm, đồng thời đổi tên của anh lên đầu tiên theo thứ tự chức vụ từ cao xuống thấp.

Làm xong những việc ấy, các công việc trừ bị trước coi như đã tạm xong. Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy cả người như bị rút hết xương khớp vậy, một chút sức lực cũng không ép ra được.

Cô còn chưa uể oải được quá năm phút, chuông di động đã vang lên.

Là Lục Đông Thâm

Tuy rằng anh đang ở nước ngoài nhưng khoảng thời gian này lại gọi điện khá thường xuyên, gần như ngày nào cũng phải gọi một cuộc.

Ban đầu, Tưởng Ly nghĩ rằng anh muốn dẫn dò công việc gì đó. Nhưng trong điện thoại, anh lại chỉ hỏi những câu băng quơ như kiểu: Đang làm gì, có ăn cơm đúng giờ không...? Nghe kiểu gì cũng không giống lời một cấp trên nên nói với một cấp dưới. Thế rồi cô nghĩ người này rốt cuộc có ý đồ gì, hỏi han ân cần với cô phải chăng là đang theo dõi sát sao xem cô có mang trong lòng tâm trạng có thù tất báo không?

Rồi sau đó nữa, cô không còn suy nghĩ quá nhiều. Anh gọi tới thì cô nhận máy, anh hỏi gì thì cô đáp nấy. Thái độ đang yên đang lành lại tỏ ra ân cần này đàn ông trong thiên hạ ai có thể làm được chứ kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm thì tuyệt đối không thể. Thế nên khi còn chưa thăm dò được mục đích

của anh, cô sẽ yên lặng quan sát mọi chuyện.

Tường Ly không ngồi dậy, chỉ tiện tay với lấy chiếc di động áp vào tai, nói không ra hơi: “À lô...”

Đầu kia hình như phì cười vì cô: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Tường Ly chống người lên, rồi lại như sắp ngất ra sau lưng ghế: “Anh đã đọc bản kế hoạch tôi gửi chưa?”

“Ừm.”

Tường Ly ngó giờ: “Đọc xong rồi hả?”

“Ừm.”

Tường Ly lập tức ngồi thẳng dậy: “Anh không thể ức hiếp người ta như vậy được? Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả? Cả cuối tuần tôi vui mặt trong Thư viện quốc gia đấy, còn lạnh tưởng chết đến nơi.”

“Có bị cảm cúm không?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly nhenh nhói: “Thái độ của anh khiến tôi hoang mang sợ hãi đấy.”

“Sao lại nói vậy?”

“Anh định cho tôi ăn quả táo ngọt trước rồi sao đó ăn mớ đắng chứ gì?” Tường Ly day day huyệt thái dương, hỏi.

Lục Đông Thâm ở đầu kia lên tiếng: “Vi sao lại phải đắng em?”

“Thông thường, một bản kế hoạch có thể khiến người ta đọc mười dòng một chắc chắn tồn tại vấn đề.” Tường Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm bật cười: “Trong chuyện công việc, tôi chưa bao giờ qua quýt cả. Bản kế hoạch của em tôi đã đọc từng câu từng chữ, rất khá.”

Tường Ly suýt nữa cắn đứt lưỡi. Đọc từng câu từng chữ ấy hả? Bản kế hoạch của cô mà in ra đóng thành quyển cũng dày cộp ấy chứ, sao anh có thể đọc từng câu từng chữ trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ? Nhưng dù sao ông chủ cũng đã có lời ngợi khen, cô cũng không băn khoăn nhiều nữa. “Gọi điện tới là để hỏi em thích quà gì.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Quà?”

“Ở bên Ý có không ít những cửa hàng làm đồ trang sức thủ công. Tôi cũng mới nghe thư ký nói thôi. Nếu em thích, để tôi tranh thủ thời gian chọn cho em.”

Tường Ly há hốc miệng. Đang nói chuyện bản kế hoạch cơ mà?

“Bản kế hoạch của tôi chắc chắn là không còn vấn đề gì nữa chứ?” Cô không yên tâm chút nào.

“Phải.”

“Thế còn mục xin kinh phí cũng không có vấn đề, phải không?”

“Ban này tôi đã chuyển tiếp mail cho Phòng tài vụ rồi, em có thể tới ký tên lấy tiền bất cứ lúc nào.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly hồ nghi: “Thế nên, anh chỉ đơn thuần muốn tặng quà tôi thôi à?”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tôi đi công tác xa, muốn tặng em một món quà, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ồ.” Vậy thì cô yên tâm rồi. Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Thật ra tôi không có quá nhiều kinh nghiệm với chuyện nhận quà đâu.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy rồi, Tường Ly ngồi nghĩ rất lâu vẫn không hiểu vì sao anh bỗng dưng lại tặng quà cho cô.

Cho dù tặng, cũng nên tặng Trần Du mới phải chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi thẳng tới cho Phòng tài vụ. Bộ phận thường xuyên tăng ca nhất trong công ty chính là phòng Tài vụ, thế nên Tường Ly không sợ không tìm được giám đốc. Vừa nghe xong chuyện Tường Ly hỏi về kinh phí đào tạo, giám đốc đã cười xòa: “Vâng, không sai, tôi đã nhận được mail thông báo từ phía tổng giám đốc rồi ạ.”

Ngất máy xong, Tường Ly bỗng dưng cảm thấy mình có hơi “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”. Nhưng suy nghĩ này vừa dấy lên cô lập tức ấn xuống. Mấy thủ đoạn Lục Đông Thâm làm trên thương trường có thể coi là hành động quân tử ư? Thế nên cũng đừng trách cô vì sao cứ luôn luôn đề phòng

anh. Có ai không biết tay Lục Đồng Thâm đó đi bước nào là nguy hiểm bước ấy? Cô không muốn rơi vào cái bẫy của anh rồi gây chân gây tay gì gì đó đâu.

***

Khi Tường Ly về tới nhà đã gần chín giờ tối, giờ này vẫn còn khá sớm.

Vừa vào cửa, cô liền nhận được điện thoại của Tường Tiểu Thiên, tiếng “Tường gia” của thằng bé khiến cô ngây người như đã lâu lắm rồi mới nghe lại. “Sau này gọi chị là Tường Ly đi, hoặc Hạ Trú cũng được.”

Trở về Bắc Kinh, cô gần như đã cắt đứt liên lạc với toàn bộ Thương Lãng, chỉ để lại số điện thoại cho mình Tường Tiểu Thiên. Tại cô chung quy vẫn không từ bỏ được khoảng thời gian ở Thương Lãng, thế nên mới muốn biết được những năm tháng sau này ở Thương Lãng có màu sắc gì qua lời kể của Tường Tiểu Thiên.

Sau khi Phù Dung rời khỏi Hoàng Thiên thì không còn tin tức gì nữa, các cô gái khác cũng mỗi người mỗi ngả. May mắn là không ai làm khó Tường Tiểu Thiên. Thằng bé kinh doanh hai cửa hàng của cô rất phát khá.

Tường Tiểu Thiên nói: “Chị một ngày là Tường gia, cả đời vẫn là Tường gia của em.”

Tường Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống: “Thằng nhóc này, miệng càng ngày càng ngọt sớt.”

“Mấy hôm trước nghe nói có một cô gái đứng trước bức tranh Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lãng rất lâu. Bọn em còn tưởng là Tường gia quay về chứ...” Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên chợt nghẹn lời: “Gia à, chị bảo, chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa ư? Có lúc em cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy. Nếu tình mộng mà phát hiện mọi thứ vẫn nguyên vẹn như xưa thì tốt biết bao...”

Trái tim Tường Ly dĩ nhiên cũng tắc nghẹn lại. Nếu có thể trở về như trước... cô cũng cảm thấy rất tốt, nhưng trên đời này có một thứ gọi là “thời gian”. Khi nó tới là lúc nó nhắc nhở bạn “nếu như” chẳng qua chỉ là một ảo vọng hảo huyền.

“Có người hứng thú với Giang sơn đồ ư?” Cô vẫn ép ra được một chút lý trí.

Tường Tiểu Thiên nói: “Có lẽ là một vị khách nào đó am hiểu hội họa chăng?”

Tường Ly hơi nhúm mày. Tường Tiểu Thiên chỉ nói một câu vu vơ, sao cô cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn nhỉ?

~Hết chương 121~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Chẳng Qua Chỉ Là Một Ảo Vọng Hảo Huyền [2071 Chữ]

Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả?

Chóp mắt đã tới thứ Hai.

Ở một thành phố bận rộn, vội vã như Bắc Kinh, thời gian trở nên rất đáng quý, như vàng như bạc. Đã lâu lắm rồi Tường Ly chưa sống những ngày tháng như thế này. Nhớ lại lúc ở Thương Lãng, cô sống thoải mái, tự do tự tại, vợ được một buổi chiều nắng đẹp là có thể đánh một giấc tới tận khi hoàng hôn buông xuống, khói bếp vẫn vút. Ở Thương Lãng, thời gian đã đánh mất đi khái niệm. Người Thương Lãng cứ sống ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác như vậy nhưng không hề cảm thấy khô khan. Còn ở Bắc Kinh, sống lặp lại mọi ngày chính là đang lãng phí cuộc đời, cho dù từng giây từng phút dùng vào việc lặp lại.

Tường Ly không trải qua ngày cuối tuần.

Cô ôm theo một chồng tài liệu dày cộp chạy tới Thư viện Quốc gia ở lý đó hai ngày.

Khi cô đi làm trở lại, tình hình các công ty trực thuộc Lục Môn tại địa phận Trung Quốc đại lục về cơ bản cô đã nắm được kha khá, cũng hiểu rõ hơn một chút về nghiệp vụ của Quý Phi tại nước ngoài. Nhưng đầu sao cũng “cách sông cách núi”, phần công việc chịu trách nhiệm cũng khác nhau, thế nên tính đến thời điểm này cô vẫn chưa có sự tiếp xúc nào với Quý Phi trong công việc.

Tổ nhóm mùi hương cuối cùng được lập nên từ mười thành viên khác nhau. Ngoại trừ Trần Du ra, chín người khác đều là các nhà điều chế hương, các nhà phân tích hương đến từ khắp các nơi trên thế giới, làm việc ở khắp các thương hiệu tên tuổi khác nhau. Tất cả do Tường Ly thống nhất đào tạo, quản

lý và điều phối công việc.

Tường Ly lập ra kế hoạch bồi dưỡng theo thói quen cá nhân của mình. Sau khi làm xong kế hoạch thì ngoài cửa sổ, đường phố cũng đã lên đèn.

Cô vurun vai, vắn vẹo người, rồi tiện tay gửi mail bản kế hoạch tới cho Phòng Đào tạo và Phòng Truyền thông, đồng thời CC cho Dương Viễn. Cuối cùng, ngẫm nghĩ một chút, trong danh sách những người được CC cô lại thêm vào cái tên của Lục Đông Thâm, đồng thời đổi tên của anh lên đầu tiên theo thứ tự chức vụ từ cao xuống thấp.

Làm xong những việc ấy, các công việc trừ bị trước coi như đã tạm xong. Tường Ly bỗng dưng cảm thấy cả người như bị rút hết xương khớp vậy, một chút sức lực cũng không ép ra được.

Cô còn chưa uể oải được quá năm phút, chuông di động đã vang lên.

Là Lục Đông Thâm.

Tuy rằng anh đang ở nước ngoài nhưng khoảng thời gian này lại gọi điện khá thường xuyên, gần như ngày nào cũng phải gọi một cuộc.

Ban đầu, Tường Ly nghĩ rằng anh muốn dẫn dò công việc gì đó. Nhưng trong điện thoại, anh lại chỉ hỏi những câu băng quơ như kiểu: Đang làm gì, có ăn cơm đúng giờ không...? Nghe kiểu gì cũng không giống lời một cấp trên nên nói với một cấp dưới. Thế rồi cô nghĩ người này rốt cuộc có ý đồ gì, hỏi han ân cần với cô phải chăng là đang theo dõi sát sao xem cô có mang trong lòng tâm trạng có thù tất báo không?

Rồi sau đó nữa, cô không còn suy nghĩ quá nhiều. Anh gọi tới thì cô nhận máy, anh hỏi gì thì cô đáp nấy. Thái độ đang yên đang lành lại tỏ ra ân cần này đàn ông trong thiên hạ ai có thể làm được chứ kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm thì tuyệt đối không thể. Thế nên khi còn chưa thăm dò được mục đích của anh, cô sẽ yên lặng quan sát mọi chuyện.

Tường Ly không ngồi dậy, chỉ tiện tay với lấy chiếc di động áp vào tai, nói không ra hơi: “Alô...”

Đầu kia hình như phì cười vì cô: “Làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Tường Ly chống người lên, rồi lại như sắp ngất ra sau lưng ghế: “Anh đã đọc bản kế hoạch tôi gửi chưa?”

“Ừm.”

Tường Ly ngó giờ: “Đọc xong rồi hả?”

“Ừm.”

Tường Ly lập tức ngồi thẳng dậy: “Anh không thể ức hiếp người ta như vậy được? Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả? Cả cuối tuần tôi vui mặt trong Thư viện quốc gia đấy, còn lạnh tưởng chết đến nơi.”

“Có bị cảm cúm không?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly ghen lời: “Thái độ của anh khiến tôi hoang mang sợ hãi đấy.”

“Sao lại nói vậy?”

“Anh định cho tôi ăn quả táo ngọt trước rồi sao đó ăn mắng chứ gì?” Tường Ly day day huyệt thái dương, hỏi.

Lục Đông Thâm ở đầu kia lên tiếng: “Vi sao lại phải mắng em?”

“Thông thường, một bản kế hoạch có thể khiến người ta đọc mười dòng một chắc chắn tồn tại vấn đề.” Tường Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm bật cười: “Trong chuyện công việc, tôi chưa bao giờ qua quýt cả. Bản kế hoạch của em tôi đã đọc từng câu từng chữ, rất khá.”

Tường Ly suýt nữa cắn đứt lưỡi. Đọc từng câu từng chữ ấy hả? Bản kế hoạch của cô mà in ra đóng thành quyển cũng dày cộp ấy chứ, sao anh có thể đọc từng câu từng chữ trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ? Nhưng dù sao ông chủ cũng đã có lời ngợi khen, cô cũng không bắn khoả nhiều nữa.

“Gọi điện tới là để hỏi em thích quà gì.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Quà?”

“Ở bên Ý có không ít những cửa hàng làm đồ trang sức thủ công. Tôi cũng mới nghe thư ký nói thôi. Nếu em thích, để tôi tranh thủ thời gian chọn cho em.”

Tường Ly há hốc miệng. Đang nói chuyện bản kế hoạch cơ mà?

“Bản kế hoạch của tôi chắc chắn là không còn vấn đề gì nữa chứ?” Cô không yên tâm chút nào.

“Phải.”

“Thế còn mục xin kinh phí cũng không có vấn đề, phải không?”

“Ban nãy tôi đã chuyển tiếp mail cho Phòng tài vụ rồi, em có thể tới ký tên lấy tiền bất cứ lúc nào.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly hồ nghi: “Thế nên, anh chỉ đơn thuần muốn tặng quà tôi thôi à?”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tôi đi công tác xa, muốn tặng em một món quà, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ồ.” Vậy thì cô yên tâm rồi. Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Thật ra tôi không có quá nhiều kinh nghiệm với chuyện nhận quà đâu.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy rồi, Tường Ly ngồi nghĩ rất lâu vẫn không hiểu vì sao anh bỗng dưng lại tặng quà cho cô.

Cho dù tặng, cũng nên tặng Trần Du mới phải chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi thẳng tới cho Phòng tài vụ. Bộ phận thường xuyên tặng ca nhất trong công ty chính là phòng Tài vụ, thế nên Tường Ly không sợ không tìm được giám đốc. Vừa nghe xong chuyện Tường Ly hỏi về kinh phí đào tạo, giám đốc đã cười xòa: “Vâng, không sai, tôi đã nhận được mail thông báo từ phía tổng giám đốc rồi ạ.”

Ngắt máy xong, Tường Ly bỗng dưng cảm thấy mình có hơi “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”. Nhưng suy nghĩ này vừa dấy lên cô lập tức ấn xuống. Mấy thủ đoạn Lục Đông Thâm làm trên thương trường có thể coi là hành động quân tử ư? Thế nên cũng đừng trách cô vì sao cứ luôn luôn đề phòng anh. Có ai không biết tay Lục Đông Thâm đó đi bước nào là nguy hiểm bước ấy? Cô không muốn rơi vào cái bẫy của anh rồi gây chân gây tay gì gì đó đâu.

***

Khi Tường Ly về tới nhà đã gần chín giờ tối, giờ này vẫn còn khá sớm.

Vừa vào cửa, cô liền nhận được điện thoại của Tường Tiểu Thiên, tiếng “Tường gia” của thằng bé khiến cô ngây người như đã lâu lắm rồi mới nghe lại. “Sau này gọi chị là Tường Ly đi, hoặc Hạ Trú cũng được.”

Trở về Bắc Kinh, cô gần như đã cắt đứt liên lạc với toàn bộ Thương Lãng, chỉ để lại số điện thoại cho mình Tường Tiểu Thiên. Tại cô chung quy vẫn không từ bỏ được khoảng thời gian ở Thương Lãng, thế nên mới muốn biết được những năm tháng sau này ở Thương Lãng có màu sắc gì qua lời kể của Tường Tiểu Thiên.

Sau khi Phù Dung rời khỏi Hoàng Thiên thì không còn tin tức gì nữa, các cô gái khác cũng mỗi người mỗi ngả. May mắn là không ai làm khó Tường Tiểu Thiên. Thằng bé kinh doanh hai cửa hàng của cô rất phát khá.

Tường Tiểu Thiên nói: “Chị một ngày là Tường gia, cả đời vẫn là Tường gia của em.”

Tường Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống: “Thằng nhóc này, miệng càng ngày càng ngọt sớt.”

“Mấy hôm trước nghe nói có một cô gái đứng trước bức tranh Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lãng rất lâu. Bọn em còn tưởng là Tường gia quay về chứ...” Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên chột nghẹn lời: “Gia à, chị bảo, chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa ư? Có lúc em cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy. Nếu tình mộng mà phát hiện mọi thứ vẫn nguyên vẹn như xưa thì tốt biết bao...”

Trái tim Tường Ly dĩ nhiên cũng tắc nghẹn lại. Nếu có thể trở về như trước... cô cũng cảm thấy rất tốt, nhưng trên đời này có một thứ gọi là “thời gian”. Khi nó tới là lúc nó nhắc nhở bạn “nếu như” chẳng qua chỉ là một ảo vọng hảo huyền.

“Có người hứng thú với Giang sơn đồ ư?” Cô vẫn ép ra được một chút lý trí.

Tường Tiểu Thiên nói: “Có lẽ là một vị khách nào đó am hiểu hội họa chăng?”

Tường Ly hơi nhú mồm. Tường Tiểu Thiên chỉ nói một câu vu vơ, sao cô cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn nhỉ?

~Hết chương 121~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Có Từng Gặp Chuyện Tà Ma Không?

Trước kia... khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?

Cát vàng bay ngợp trời, một cột lốc xoáy từ xa tiến lại gần chẳng mấy chốc đã làm bật tung chiếc lều bạt quân dụng đang dựng trên sa mạc. Vườn quốc gia Yardang với các tầng phong thực nhiều năm đổ lại từ xa đến gần đều giống như những con quái thú khổng lồ đang im lặng nhìn mọi việc trước mắt, lặng lẽ chờ đợi các sinh mệnh sắp bị chôn vùi giữa sa mạc mênh mông vô tận này.

Ngay sau đó là một tia sáng nhức mắt, sau đó ánh sáng mới trở nên hiền dịu hơn. Là một buổi chiều ngát hương hoa, người đàn ông đang làm việc trong phòng kính.

Ánh sáng rơi xuống chiếc áo blouse trắng đến sáng rực của anh, khuôn mặt anh vừa dịu dàng vừa nghiêm túc, dù chỉ đứng từ xa nhìn cũng đẹp như một bức tranh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía này.

Bờ môi mỉm cười.

Nụ cười đó giống như ánh nắng ấm áp ngày đông, giống như xuân tình đầu cành, tĩnh mịch, ôn hòa.

Chớp mắt khung cảnh lại chuyển sang đáy hồ tăm tối.

Một chùm sáng như xuyên thẳng qua mặt nước rồi lại bị bóng đêm ép quay ngược trở lại, chỉ còn rải rác được chút ánh sáng yếu ớt trôi nổi giữa đầm sâu.

Những cái xác trôi dạt bất định.

Những khuôn mặt nhợt nhạt tuyệt vọng.

Xa xa, thi thể đã bị sứa nắm xác bao kín đang toát ra mùi của năm tháng đột ngột mở mắt.

Máu chảy ròng ròng.

Tuôn ra từ hốc mắt trống rỗng và khô miệng.

Thi thể đó dường như rất đau khổ, cánh tay bị sứa nắm xác bao phủ vươn ra phía trước, dường như muốn bắt lấy thứ gì nhưng cuối cùng vẫn phí công vô ích.

Cái miệng của thi thể đang mấp máy...

Khẩu hình miệng đó hóa ra là: Cứu tôi!

Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Trước mắt dường như vẫn là hồ nước với cát đen di động, lạnh lẽo, ngoằn ngoèo.

Có người đứng bên cạnh gọi cô: “Giám đốc Hạ?”

Tường Ly mơ hồ không biết người thấy cái gì, trong đầu vẫn là hình ảnh thi thể trôi đi giữa làn nước lạnh ngắt, khí lạnh từ bốn phương tám hướng len lỏi vào cơ thể, theo lỗ chân lông lùa vào trái tim, khiến cả con tim cũng lạnh như bị đóng băng.

Cánh tay của cô bị ai đó khẽ đẩy: “Cô vẫn ổn chứ?”

Bấy giờ Tường Ly mới quay trở về thực tại, lạnh lẽo rút đi như thủy triều xuống, nhưng trán cô ướt sũng, đưa tay lên vuốt thì toàn mồ hôi lạnh.

Cô không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cảnh Ninh đứng nhìn cô qua bàn làm việc, ánh mắt quan tâm.

“Không sao, tôi chỉ nằm mơ thôi.” Tường Ly có cảm giác mình vừa sống lại vậy, hít sâu vài hơi, bấy giờ đè nén được cảm giác hoang mang bất an trong mơ xuống.

Cảnh Ninh không tiện hỏi quá sâu về giấc mơ của cô, bèn nói thẳng chuyện mà Tường Ly đã dặn dò mình: “Bên kia Skyline Thương Lăng đã kiểm tra CCTV, có không ít người từng dừng chân trước bức Giang sơn đồ. Nếu phải kiểm tra kỹ từng người một thì phía đó cần được sự đồng ý của cấp trên cao hơn.”

“Cần chữ ký của Lục Đông Thâm ư?” Tường Ly hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ: “Về nguyên tắc là như vậy nhưng Lục tổng trước mắt không có mặt tại đây, cô cũng có thể tìm phó tổng giám đốc Dương nhờ phê chuẩn, chỉ có điều...”

Tường Ly thấy cô ấy ngập ngừng, bèn hỏi: “Có điều sao?”

Cảnh Ninh cười: “Cũng không có gì. Tôi nghĩ hay là chúng ta cứ đợi tổng giám đốc về nước rồi tính tiếp? Cũng sắp rồi mà.”

Tường Ly đâm chiều giấy lát rồi nói: “Không sao đâu, tôi sẽ tìm trực tiếp Phó tổng Dương.”

Tuy rằng khoảng thời gian gần đây thái độ của Lục Đông Thâm đối với cô rất ôn hòa nhã nhặn nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý cho cô tiếp tục nhúng tay vào chuyện Thương Lăng. Chưa biết chừng, đến lúc anh thật sự trở về, cô muốn điều tra sẽ càng khó khăn hơn. Tuy rằng Tường Tiểu Thiên chỉ nói một câu băng quơ nhưng lại đúng là câu nói đó. Cô biết rõ trong Giang sơn đồ cát giấu thứ gì, sợ nhất là có kẻ nhanh chân giật trước.

Cộng thêm việc còn có người gửi cho cô chiếc khăn tay màu đen đó nữa.

Bây giờ cô chỉ còn cách “tiền trăm hậu tẩu” mà thôi.

Thấy Cảnh Ninh hồ nghi, cô lại bổ sung thêm một câu: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, bảo anh ấy ủy quyền cho phó tổng giám đốc Dương, vậy chắc là được rồi chứ?”

Cảnh Ninh gật đầu, không nói gì thêm.

Ra tới cửa, bước chân của cô ấy chợt khựng lại, Tường Ly thấy vậy hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Cảnh Ninh ngập ngừng định nói lại thôi.

Tường Ly cảm thấy rất kỳ lạ. Tuy rằng quen Cảnh Ninh chưa lâu nhưng qua khoảng thời gian gần đây tiếp xúc, cô cũng có thể nhìn ra khả năng làm việc gọn ghẽ, dứt khoát của Cảnh Ninh, kiểu bỗng nhiên lại áp ứng do dự này rất hiếm gặp. Cảnh Ninh một tay đặt lên tay nắm cửa, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Trước kia... khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?”

Cô ấy ngập ngừng, một là vì không muốn làm trái lời Lục Đông Thâm đề cập tới chuyện Thương Lăng, hai là cô ấy cảm thấy chuyện này có lẽ do mình nghĩ nhiều.

Sân khấu hoang lạnh đó, điệu khúc u buồn đó, tuy rằng cô ấy nghe không hiểu nhưng cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Hôm đó cô ấy đuổi theo tới phía sau sân khấu, không tìm ra được người hát khúc nhạc, ngược lại kinh hoàng phát hiện trên cao treo một bộ trang phục sân khấu. Gió lùa vào qua cánh cửa sổ mở hé. Bộ quần áo đó cứ bay là lướt, giống như tư thế đứng đưa của một cô gái.

Lúc đó cô ấy sợ hết hồn, quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng chạy ra tới cửa phù, lý trí lại quay về.

Cô ấy quyết định trở lại chỗ cũ xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nhưng bộ trang phục đã biến đâu mất, chỗ lúc trước treo bộ đồ lúc này trống vắng trơn trợt, thậm chí là cửa sổ phòng ngủ cũng đóng chặt, không thấy có một ngọn gió nào lướt qua. Cô kiểm tra tỉ mỉ tình trạng của bậc cửa, bên trên là một lớp bụi dày đặc. Nếu có người mở cửa thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết nhưng bên trên không hề có gì.

Cảnh tượng ngày hôm đó giống như chiếc gai cứ mắc ngang cổ họng cô ấy, không nhả ra được, không nuốt xuống được, mỗi lần nhớ về là mở hôi lạnh lại tủa ra.

Tường Ly bất ngờ khi cô ấy hỏi vậy, hơi sững người một chút rồi nói: “Lúc ở Thương Lăng, tôi chữa bệnh bằng mùi hương. Vì họ không hiểu những kiến thức trong ngành này nên gọi tôi là phù thủy. Còn về chuyện tà ma cô nói, tôi chưa từng gặp.”

Cảnh Ninh cũng cảm thấy mình hỏi câu này có hơi nực cười. Cô ấy vội nói không còn chuyện gì nữa, chỉ hỏi đại vậy thôi.

Tường Ly nhìn thấy nét do dự trên khuôn mặt cô ấy bèn nói: “Cảnh Ninh, cô gặp bất kỳ vấn đề gì cũng có thể tới tìm tôi.”

...

Phòng làm việc của Dương Viễn nằm cùng tầng với Lục Đông Thâm.

Lúc Tường Ly tới tìm, anh ấy đang họp, cùng với Lục Khởi Bạch một trước một sau bước ra khỏi phòng hội nghị. Tường Ly cực kỳ ít tiếp xúc với Lục Khởi Bạch. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong lòng cảm thán: Con cái nhà họ Lục đúng là ai nấy đều đỉnh đặc, đường hoàng, là rồng phượng giữa loài người. Lục Khởi Bạch biết cô, chỉ khẽ cúi đầu mỉm cười coi như đã chào hỏi, cô cũng đáp lại theo phép lịch sự.

Khi Lục Khởi Bạch đi ngang qua cô, cô ngửi thấy một mùi hương như xa như gần còn vương lại trong không khí. Cô khẽ nhủ mảy, mùi hương này sao

lại hơi quen nhỉ?

Dương Viễn không quá thân thiện với cô.

Chỉ ít thì luôn bày ra vẻ mặt thiết diện vô tư, công tư phân minh.

Sau khi cô nói rõ ý của mình, Dương Viễn chỉ hờ hững đáp một câu: “Mọi chuyện đợi Lục tổng quay về rồi tính đi.”

Tường Ly sợ nhất là như vậy. Cô đứng thẳng lưng trước mặt anh ấy: “Đây chính là ý của Lục Đông Thâm. Vì sự thể cấp bách, chỉ cần phó tổng giám đốc Dương gọi một cuộc điện thoại cho phía Thương Lãng là được rồi, còn việc ký tên gì gì đó sau này sẽ bù lại.”

Dương Viễn không hề suy suyển: “Vậy thì cũng có thể nhờ Lục tổng gọi điện tới cho Thương Lãng mà.”

“Bây giờ ở chỗ Lục Đông Thâm đang là đêm khuya, giờ này còn bắt anh ấy làm việc sao?”

Dương Viễn từ tốn đáp: “Đằng nào thì cậu ấy cũng có bao giờ ngủ đâu.”

Trái tim Tường Ly đập thịch một tiếng. Không ngủ ư? Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Được thôi, vậy anh gọi điện cho anh ấy đi. Trước đó khi tôi gọi cho anh ấy, anh ấy đã nói là giao cho anh toàn quyền xử lý. Nếu anh không tin tưởng tôi thì cứ gọi điện qua xác thực đi, gọi ngay bây giờ.” Dứt lời, cô ném đi động lên mặt bàn anh ấy.

Dương Viễn sững người, có lẽ vì không ngờ Tường Ly lại dứt khoát như vậy. Lát sau anh ấy lên tiếng: “Thật sự là Lục tổng đã đồng ý ư?”

Tường Ly hất cằm về phía chiếc di động: “Anh có thể hỏi anh ấy.”

Dương Viễn nhìn chằm chằm cô một lúc: “Được, tôi ký tên.” Cuộc điện thoại này anh ấy không thể gọi được. Dù cô có nói dối hay không thì cô cũng là nhà tạo hương Lục Đông Thâm mời về. Thật sự gọi một cuộc điện thoại chỉ để chứng thực cô có được trao quyền hay không, thì sau này trong công ty họ còn gặp nhau thường xuyên làm sao được?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tôi Chỉ Muốn Sống

Vì chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly cũng yên tâm.

Cô biết rằng chút thủ đoạn này của mình chẳng thể lừa gạt được Dương Viễn. Chỉ có điều, cô là người Lục Đông Thâm mời về. Một khi đã lên tiếng thì anh ấy sẽ không tiện làm cô mất thể diện. Ở trong thế giới của người trưởng thành, có lúc thể diện còn quan trọng hơn cả thật giả.

Đầu tiên, Dương Viễn gọi điện tới đầu Thương Lãng, sau đó lại làm một loạt các quy trình xác nhận, ký tên, chuyển fax. Sau khi đã làm xong tất cả mọi việc, anh ấy nói: Nhanh nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Tường Ly tỏ ý có thể đợi. Cô cảm ơn, đang định quay người rời khỏi đó thì Dương Viễn gọi giật cô lại. Nhưng danh xưng mà anh ấy gọi lại là “Tường Ly”.

Tường Ly có một khoảnh khắc ngơ ngẩn. Chẳng qua cũng chỉ mới có một vài ngày ngắn ngủi, sao cô lại có cảm giác đã lâu lắm rồi không có ai gọi cô như vậy nữa?

Dương Viễn nhìn cô, nói thẳng: “Rốt cuộc cô có mục đích gì?”

Câu nói này khiến khóe miệng Tường Ly cứng lại một chút, nhưng cô hoàn toàn không ngạc nhiên. Tạm thời chưa tính đến việc sau cùng có Nhiều Tôn nhúng tay vào, chỉ xét riêng cuộc đấu từ ngoài sáng vào trong tối giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, phàm là những người có chút đầu óc đều sẽ nghi ngờ cô đồng ý tới Lục Môn nhậm chức là có ý đồ khác. Nhớ lại lúc trước tin đồn về câu Cừ Tử và cô ma trong bức Giang sơn đồ đều do một tay cô gây ra, khuấy đảo cho Skyline đêm đêm mất ngủ. Trong mắt những người như Dương Viễn, có lẽ họ đã sớm coi cô trở thành đồng phạm với Đàm Diệu Minh. Bây giờ Đàm Diệu Minh không còn nữa, thế lực cũng sụp đổ, thì một kẻ đồng phạm như cô sao có thể an phận thủ thường, quay đầu là bờ?

“Được sống.” Cô nói.

Dương Viễn nhú mày tỏ vẻ không hiểu: “Gì cơ?”

“Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là được sống.” Tường Ly nhìn vào mắt anh ấy, nói từng câu từng chữ.

Dương Viễn sững người. Anh ấy từng nghĩ đến tất cả các đáp án mà cô có thể trả lời, đủ các phương diện, đủ các khía cạnh, chỉ không ngờ đáp án của cô lại là hai chữ ấy.

“Rất kỳ lạ sao?” Tường Ly mỉm cười nhẹ nhàng: “Chuyện khó khăn nhất trên đời này không phải là làm sao để trở nên giàu có, quyền thế mà là làm sao để được sống. Phó tổng Dương, bắt luận anh có tin hay không, để có thể được sống bình yên, đây chính là mục đích của tôi khi quay trở về.”

Cô từng nếm trải dư vị đứng ở nơi cao nhất rồi rơi thẳng xuống vực sâu, cũng từng bị thù hận che chặt hai mắt, càng từng điên cuồng và rồ dại trong sự tự trách bản thân. Cô như một con thú bị giam hãm, người không ra người, ma chẳng ra ma, một cuộc sống như thế còn chẳng bằng chết đi. Thương Lăng là một nơi thần kỳ. Một nơi mà phong cảnh và con người đều rộng mở bao la. Nơi ấy đã dạy cô làm sao để sống, dạy cô hiểu đời người ngắn ngủi, mọi vinh hoa phú quý trên đời chẳng qua cũng chỉ như trăng trong gương, hoa dưới nước. Đây là những gì cô hiểu được sau khi đã trải qua đau khổ, đánh mất khả năng sinh tồn rồi lại có được khả năng sinh tồn.

Ngoài chuyện sống chết ra, trên đời này không còn chuyện gì khác lớn lao hơn.

Thế nên, những tháng ngày có gạo có rượu, đây chính là được sống, không cầu mong quá vui quá buồn, chỉ cầu mong được ung dung tự tại.

Bởi vì đã đánh mất nên mới biết trân trọng.

Dương Viễn nhìn cô, rất muốn tìm ra một chút giả tạo nào đó từ ánh mắt hoặc câu từ của cô, dù sao thì “sống” là một định nghĩa quá nặng nề, không nên bật ra một cách dễ dàng như vậy từ một cô gái trẻ như cô. Nhưng không hiểu sao, anh ấy lại tin tưởng vào thành ý của cô một cách vô thức. Có lẽ vì đã bị chấn động bởi hai chữ “được sống” từ lời cô nói.

“Cô hình dung bản thân là ‘trở về’.” Dương Viễn rút một điều thuốc từ trong bao thuốc lá ra, không châm lên, chỉ đưa nghịch trên ngón tay: “Có nghĩa là, cô hoàn toàn không phủ nhận thân phận của mình, nếu đã vậy, việc cô muốn để tôi yên tâm về cô lại càng không thể nào.”

Tường Ly hít sâu một hơi, lồng ngực rất bí bách.

“Bắt luận cô là Tường Ly hay là Hạ Trú, cô vẫn là cô. Ba năm trước và ba năm sau cô đều có mục đích không đơn thuần.” Dương Viễn ngậm điều thuốc vào miệng, châm lửa lên, rít một hơi, rồi nhìn cô qua làn khói dày đặc: “Nhưng Lục Đông Thâm đã đưa cô trở về rồi, tôi cũng tôn trọng suy nghĩ của cậu ấy. Hôm nay tôi chỉ nhắc nhở cô một câu thôi.”

“Phó tổng Dương cứ nói.”

Dương Viễn kẹp điều thuốc: “Vi chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.”

Tường Ly sững sốt trong lòng. Bị tước mất thực quyền?

“Tôi và Lục Đông Thâm là bạn học nhiều năm, cũng coi như là người hiểu cậu ấy nhất. Bên ngoài kia người ta hiểu lầm cậu ấy rất sâu sắc, cộng thêm việc cậu ấy là con trưởng của Lục Môn, thêm mắm dặm muối đa phần đều vì ghen ăn tức ở. Kỳ thực, cậu ấy là một người rất trọng tình trọng nghĩa.”

Tường Ly siết chặt ngón tay rồi lại buông tay: “Phó tổng Dương, trên đời này thứ khó trả nhất chính là tình nghĩa. Tôi không muốn nợ bất kỳ ai tình và nghĩa. Thế nên chuyện anh lo lắng sẽ không xảy ra đâu. Lục Đông Thâm lăn lộn trong thương trường bao nhiêu năm như vậy, tôi tự nhận mình không đủ bản lĩnh để có thể lừa gạt được anh ấy.”

“Mong là như vậy.” Dương Viễn nhả ra một làn khói, rồi tự nhủ thêm một câu trong lòng: Chỉ cần, cậu ấy đừng chịu thất bại trước ái mỹ nhân là được.

Sau khi ra khỏi văn phòng của Dương Viễn, Tường Ly mới phát hiện lòng bàn tay của mình đỏ đầy mồ hôi.

Trái tim cô vẫn đang nhức nhối dữ dội, vì tình cảnh hiện tại của Lục Đông Thâm, cũng vì thái độ của Dương Viễn. Cô vốn dĩ không phải là một người quá quan tâm tới suy nghĩ của người khác, nhưng lại rất ghét bị người khác hiểu lầm mình, nhất là những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào, thì cô vẫn hiểu rõ lòng mình, cô muốn có được sự khẳng định và công nhận từ những người ở bên cạnh anh.

Cô chỉ có sở trường với lĩnh vực của riêng mình, còn những mảnh khoe lọc lừa trên thương trường thì hoàn toàn không biết. Thế nên việc Lục Đông Thâm hiện giờ khó khăn nhường nào trong công ty cô không thể nào hiểu. Nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi của nguy hiểm từ câu nói của Dương Viễn. Cô bỗng dưng hơi sợ hãi, chỉ sợ Lục Đông Thâm sẽ trở thành một Đàm Diệu Minh tiếp theo.

Xuyên qua hành lang dài dằng dặc, ở chếch đối diện chính là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tường Ly loáng thoáng nhìn thấy một bóng đi từ đó ra. Vì Tường Ly hiện đang đứng trong góc khuất của bức tường nên đối phương hoàn toàn không nhìn thấy cô, cứ thế đi thẳng qua hành lang rồi rẽ vào một thang máy ở tận cùng. Sau khi chắc chắn đối phương đã đi khỏi, Tường Ly mới đi vào chỗ thư ký tổng giám đốc.

Cảnh Ninh không có ở đây, có lẽ lại đang bận việc khác.

Cô thư ký đang sắp xếp tài liệu, mỗi một mẫu giấy nhớ đều được dán rất tỉ mỉ, trên ngực là một bảng tên xinh xắn: Dora. Nhìn thấy Tường Ly, cô ấy cất

giọng rất ngọt: “Chào giám đốc Hạ!”

Khắp công ty từ trên xuống dưới đều biết cô là chuyện bình thường, cô không quen hết được mọi người cũng là hết sức bình thường. Cô gật đầu hỏi: “Người vừa từ văn phòng tổng giám đốc đi ra là Trần Du?”

Dora gật đầu: “Cô Trần ngày nào cũng tới văn phòng tổng giám đốc một lượt.”

“Để làm gì?” Tường Ly không hiểu.

Dora cười: “Tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, cô Trần sợ nhân viên vệ sinh quét dọn phòng hay để lại các loại mùi nước lau rửa nên đến để dọn sạch mùi hương trong phòng một lần nữa ạ.”

“Cô ta có thể thoải mái ra vào?”

“Vâng, vì cô ấy là nhà điều chế hương của tập đoàn, đây cũng là công việc mà cô ấy chịu trách nhiệm ạ.”

Tường Ly đắm chiều giây lát, định đi nhưng cứ cảm thấy bất an trong lòng, cô cũng không lý giải được sự lo lắng này xuất phát từ đâu. Cô nói: “Tôi có thể vào trong xem không?”

Dora nghe xong có phần khó xử: “Cô Trần được phép tự do ra vào văn phòng của tổng giám đốc là vì ban đầu tổng giám đốc đã phê chuẩn. Bây giờ tổng giám đốc không có ở đây, lại chưa có chỉ thị rõ ràng...”

Tường Ly gõ hai tiếng lên mặt bàn: “Dora, bây giờ tôi là lãnh đạo của Trần Du. Tôi tới kiểm tra công việc của cô ta xem làm có ổn hay không lẽ nào lại không đúng? Tôi cứ vào trước, lát nữa cô có thể gọi điện thoại báo cáo với Lục tổng.”

Dora nghe thấy cô nói vậy thì cũng yên tâm, bèn vội vàng mở cửa cho cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Tính Cần Thiết Của Việc Trải Thăm

Sau một vòng quan sát, Tường Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cưỡng chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên Tường Ly bước vào phòng làm việc của Lục Đông Thâm.

Cũng không thể trách cô mãi đến giờ mới tới. Ngay ngày đầu tiên cô đến nhậm chức, Lục Đông Thâm bay ra nước ngoài công tác, cô cũng không cần thiết phải lãng vãng tới đây.

Một khung cửa sổ sát sàn hình cung cực lớn, gần như có thể giấu quá nửa thành phố Bắc Kinh bận rộn này xuống dưới chân. Dù là sân vận động Tổ Chim hay Trung tâm bơi lội quốc gia, lúc này đều giống như những món đồ trang trí làm bằng gỗ. View đẹp không tưởng, thích hợp nhất là vào một buổi chiều lười biếng nào đó, ngồi ưỡn oai, thoải mái trên sofa, nhắm nháp một tách cà phê rồi ngắm nhìn phong cảnh ở phía xa. Hoặc có thể khi đêm xuống cũng tốt, khi dòng xe cộ như mắc cửi, đèn đường vạch thành những vạch dài trên phố, mượn một chút cảnh đêm mê người của Bắc Kinh để thỏa mãn phần nào cảm giác chiến thắng khi được đứng ở một cao hơn hẳn mọi người.

Nhưng chắc là Lục Đông Thâm không có tâm trạng để ngắm cảnh đâu.

Trước cửa sổ trống trải hoang vắng, không thiết kế sofa và ghế ngồi, càng không có cái gọi là quầy bar.

Trong phòng làm việc rất sạch sẽ, sạch tới mức khiến người khác nhìn qua là biết nơi đây chỉ dành để giải quyết công việc. Tường Ly nhìn một lúc lâu mới chợt nhận ra có chỗ nào không đúng. Chỗ này giống hệt như phòng nghỉ của anh trong khách sạn Skyline Thương Lãng, không trải thảm, chỉ có một lớp đá cẩm thạch màu đen lạnh lùng, cứng rắn. Nhưng lớp đá lại sạch bóng một cách khác thường, cô còn có thể nhân cơ hội này ngắm nghía vóc dáng yêu kiều của mình dưới sàn một chút. Không thấy có những đồ dùng hay đồ trang trí không liên quan tới công việc. Nói một cách khác, một chút mùi vị cuộc sống cũng không có. Trên bàn làm việc đặt chiếc bút ký tên ngay ngắn. Phía sau bàn làm việc cả giá sách được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Đa số đều là các loại sách và tài liệu có liên quan đến kinh doanh, đầu tư, đủ các loại ngôn ngữ.

Tường Ly nhìn tỉ mỉ, giá sách được phân loại quy chỉnh đến chết người, còn lại vài hàng dành để những tập tài liệu dày cộp, tuy kín mít nhưng vẫn lần lượt, thứ tự theo thời gian.

Kết cấu bên trong thì khá tương đồng với phòng làm việc của cô. Khu làm việc là lớn nhất, sau đó đến phòng họp, phòng tập gym, nhỏ nhất phải kể đến phòng ngủ. Cửa phòng ngủ không khóa. Nhìn tình hình, chắc là Trần Du cũng vừa bước chân vào đây. Chỗ này bằng đúng diện tích một căn phòng bình thường, phòng thay đồ và phòng ngủ không được ngăn cách. Điều này quả thật khiến Tường Ly có chút bất ngờ đến hoang mang. Phòng ngủ của cô

cũng phải to bằng hai lần phòng ngủ của anh rồi.

Nhưng nếu tính toán chi li thì chỗ làm việc của anh cũng phải to gấp đôi của cô.

Xem ra lò của Dương Viễn không phải giỡn chơi. Con người Lục Đông Thâm không yêu cầu nơi ngủ nghỉ nghiêm khắc bằng nơi làm việc. Anh không có thời gian để ngủ hay là không ngủ được?

Cô mở tủ quần áo ra.

Có không ít áo sơ mi, màu sắc được xếp một hàng từ nhạt tới đậm. Sau đó là đến áo vest, áo dạ, quần Âu... Một loạt chỉ toàn đồ công sở. Cô kéo một chiếc áo sơ mi qua hít ngửi, ngẫm nghĩ rồi lại hít ngửi các bộ quần áo khác. Đều có chung một loại mùi, cực nhạt, rất dễ chịu.

Trên giường là bộ ga giường và gối màu trắng tinh theo kiểu khách sạn. Cô ngửi thử, có mùi của nắng.

Bồn tắm trong phòng tắm khá lớn.

Tường Ly xả nước rồi hứng một vốc vào lòng bàn tay, đưa lên mũi ngửi. Ánh mắt cô dừng lại trên các sản phẩm vệ sinh cá nhân. Chúng đều không phải loại thường xuyên sử dụng được Lục Đông Thâm mang đến mà là các loại dùng một lần, đều xuất phát từ khách sạn Skyline. Lúc ở Thương Lăng, Tường Ly từng dùng rồi, thế nên cô cũng nhanh chóng quay đi. Nhưng ngẫm nghĩ một chút, cô lần lượt tháo mác của sữa tắm, kem đánh răng, sản phẩm vệ sinh cá nhân xuống, lần lượt ngửi thử, khuôn mặt cô phần dăm chiêu.

Phòng ngủ là nơi riêng tư nhất, sau khi xác nhận một lượt, Tường Ly cũng lùi ra ngoài.

Sau một vòng quan sát, Tường Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cường chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Phòng làm việc không thấy có một hạt bụi, một chuyện khá đáng sợ.

Dù là trên quần áo hay trên giường đều có mùi cỏ huân y, dương cam cúc rất thoảng qua, nhưng đã bị mùi gỗ che lấp mất.

Tường Ly lấy ngón tay quẹt qua những chỗ như mặt bàn, tay vịn sofa... rồi đưa ngón tay lên ngửi. Vẫn là mùi cỏ huân y và dương cam cúc, nhưng đã nhạt hơn nữa rồi, vẫn cứ bị mùi gỗ phân giải. Tường Ly ngửi thử phần tựa sau lưng ghế sofa, ngoài mùi da vốn có của ghế thì chỉ có mùi gỗ. Mùi gỗ không khó phân tích, có bá trắc, đồ tùng và trúc bách lá dài hợp thành.

Từ đây, Tường Ly đã có phán đoán đại khái.

Có lẽ lúc trước nhân viên đã dùng nước rửa có mùi cỏ huân y và dương cam cúc để vệ sinh phòng. Sau đó Trần Du lại dùng loại nước rửa đã được pha chế sẵn để làm nhạt đi mùi cỏ huân y và dương cam cúc.

Mùi gỗ có tính chất duy trì dài lâu, có tác dụng rất lớn trong việc làm nhạt hương đầu. Đây cũng là nguyên nhân trong rất nhiều loại nước hoa, gỗ được sử dụng làm hương cuối.

Cỏ huân y và dương cam cúc đều có tác dụng an thần. Nhưng rõ ràng là Lục Đông Thâm không thích hai loại hương hoa này lắm. Thế nên Trần Du ngoài việc lưu giữ công năng làm sạch của nước rửa vẫn phải dùng mùi gỗ để làm nhạt mùi hoa.

Cành lá bá trắc có thể cho vào thuốc, hạt có thể dưỡng tâm, tách thành phần aken trong hạt ra có thể lấy được mùi hương thuần khiết, lại càng có tác dụng an thần. Đồ tùng có thành phần chủ yếu là Myrcene (C10H16), Farnesene, Caryophyllene, chiết xuất lấy mùi hương cũng sẽ có tác dụng giảm đau nhức và cơ cứng xương khớp. Còn trúc bách lá dài vị đắng, tính trung hòa, mùi vị thanh nhã, dùng chung với hai loại mùi trên có tác dụng giải độc cho khứu giác lại không lẫn át các mùi khác.

Dù là cỏ huân y, dương cam cúc trong nước vệ sinh hay mùi gỗ mà sau đó Trần Du sử dụng thì tác dụng của chúng đều thể hiện chất lượng giấc ngủ của Lục Đông Thâm rất yếu.

Nhưng điều khiến Tường Ly khó hiểu là, nếu Lục Đông Thâm đã không thích cỏ huân y và cam cúc thì sao không loại bỏ hai mùi này trong nước vệ sinh chứ? Muốn cải thiện giấc ngủ cho Lục Đông Thâm, sao không đổi hết thành mùi gỗ?

Tường Ly lại khoanh hai tay trước ngực đứng giữa phòng làm việc, ánh mắt quan sát từng phần trong căn phòng. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên bao thuốc lá đặt trên bàn làm việc, bên cạnh máy điện thoại bàn. Cô tiến lên mở bao thuốc ra, bên trong để mười hai điếu thuốc lá thơm. Cô rút ra một điếu, ngửi thử. Không xa lạ, Lục Đông Thâm từng hút loại này lúc ở trong quán bar tại khách sạn Skyline Thương Lăng. Cô châm lên, mùi hương đặc chế bên trong từ từ tản ra, đây là mùi tối hôm đó cô ngửi thấy.

Mùi hương như những sợi tơ mảnh len lỏi vào trong khoang mũi của Tường Ly, trong không khí vẫn còn vảng vất một ít mùi cỏ huân y và dương cam cúc không đáng kể. Bỗng nhiên, Tường Ly đập tắt điếu thuốc còn quá nửa vào trong gạt tàn, rồi xông vào phòng nghỉ, tiến thẳng vào phòng tắm cầm chai sữa tắm đó lên, ngửi lại lần nữa, sau đó ngửi tới sữa rửa mặt...

Trong phút chốc, sắc mặt cô đã thay đổi...

***

Thứ Tư, thời gian ăn trưa vừa kết thúc, Tường Ly đã nhận được điện thoại của Phòng hành chính, thông báo cô tới phòng hội nghị dự buổi họp.

Tường Ly thoải mái lười biếng đã quen, bất thành lĩnh nhận được thông báo họp vẫn chưa quen lắm. Phòng hành chính nói, các nhân viên cấp trung và cấp cao của tập đoàn đều phải tới dự. Kế hoạch ngủ trưa của Tường Ly tan thành bong bóng. Cô đành mang theo cái đầu nặng nề choáng váng đi về phía thang máy, lên phòng họp.

Vừa đi vào phòng họp, cô đã phát hiện mình là người tới muộn nhất.

Ngày chính giữa bàn hội nghị, Lục Đông Thâm đang ngồi nghiêm chỉnh.

Sau khi bắt gặp hình bóng anh, trái tim cô bỗng vô thức như bị va đập một. Tường Ly nhất thời đứng đờ ra giữa cửa phòng, quên cả việc đi vào.

Vẫn là Lục Đông Thâm nhìn thấy cô, không nhịn nổi cười với dáng vẻ của cô. Anh ra hiệu về phía chỗ ngồi trống duy nhất còn lại: “Ngồi đi.”

Trần Du cũng có mặt. Cô ta đón lấy tách trà được thư ký bê đến đặt ra trước mặt Lục Đông Thâm. Cô ta chỉ ngược lên nhìn nhanh Tường Ly một chút, không có bất kỳ thái độ gì. Tường Ly đi về phía chỗ ngồi của mình dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh. Khi đi ngang qua người Trần Du, mùi trà thoang thoảng cũng len lỏi vào mũi cô.

Cô dừng bước.

Rồi quay ngược trở lại.

Dưới ánh nhìn không rời của Lục Đông Thâm, Tường Ly đưa tập tài liệu đang ôm trong lòng cho anh: “Đây là hình vẽ phân tích mùi hương cho sản phẩm thương hiệu H.”

Lục Đông Thâm gờ tay đón lấy, Tường Ly cũng lập tức buông tay.

Giữa việc đón và việc nhận bị hẫng một nhịp. Kẹp tài liệu rơi xuống. Tách trà trên mặt bàn bị một góc của kẹp tài liệu đập vào, rơi xuống đất. Phòng họp này cũng không trải thảm, tiếng ly vỡ giòn tan vang dội, nhất thời khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Trần Du kêu lên thất thanh.

Lục Đông Thâm liếc nhìn gấu quần bị nước trà bắn lên rồi ngược lên nhìn Tường Ly, nói một câu có vẻ khó xử: “Xem ra, tôi thật sự phải xem xét một chút đến tính cần thiết của việc trải thảm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tranh Quyền

Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi...

Tường Ly cười có phần ngượng ngập.

Cũng không phải vì Lục Đông Thâm vừa về cô đã hất dầy trà lên gấu quần anh. Lời anh nói người ngoài nghe có thể không thấy vấn đề gì, nhưng lại khiến cô nhớ lại buổi sáng cô tỉnh dậy trong vòng tay anh. Anh đã trêu đùa cô rằng: Với tư cách là ông chủ của khách sạn Skyline, tôi thành thật xin lỗi vì đã khiến em phải ở trong một căn phòng không trải thảm lót.

Trần Du ở bên cạnh dĩ nhiên không vui vẻ gì, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài quá lộ liễu, chỉ khẽ nói một câu: “Anh vẫn nên về phòng nghỉ thay quần đi.”

Lục Đông Thâm quả thực cũng không có thói quen ngồi họp với một chiếc quần ướt rượt. Chưa kể đến việc từ trước tới nay anh vẫn luôn là một người chú trọng diện mạo, ngoại hình thì riêng căn bệnh sạch sẽ của anh cũng đã đủ khiến anh không thể ngồi trên ghế thêm một giây nào nữa. Anh xin lỗi mọi người rồi tạm thời rời khỏi phòng họp.

Cô thư ký nhanh chóng dọn dẹp đồ đổ vỡ. Lúc cô ấy chuẩn bị đi khỏi, Tường Ly bèn dặn dò một câu: “Chuẩn bị cho tổng giám đốc Lục một cốc nước trắng là được rồi.”

Dương Viễn duy trì buổi họp, tạm thời thay mặt Lục Đông Thâm tiếp tục nghe báo cáo.

Lục Khởi Bạch vẫn thận trọng, trầm mặc như mọi khi, chỉ thi thoảng đề xuất ý kiến nhưng ý kiến nào cũng nhắm trúng điểm quan trọng.

Trần Du ngồi ngay bên cạnh Tường Ly. Khi giám đốc bộ phận thị trường đang báo cáo một loạt các số liệu hạng mục thì Trần Du hạ thấp giọng hỏi Tường Ly: “Cô làm vậy là có ý gì?”

“Có ý gì là sao?”

Trần Du nói tiếp: “Trượt tay đánh đổ tách trà nhìn thế nào cũng không giống tác phong làm việc của cô thì phải?”

“Thực sự là trượt tay.” Tường Ly vờ cười ngoài mặt: “Ngoài ra, phong cách làm việc của tôi là gì đến chính tôi còn không rõ nữa là.”

Trần Du bị nghẹn lời, mãi không nói thêm được câu nào.

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã quay trở lại phòng họp, sơ mi quần Âu vẫn là lượt không chút cầu thả. Cô thư ký cũng khá nghe lời, quả thật đã rót cho anh một cốc nước trắng. Lục Đông Thâm nhìn cốc nước, không nói thêm gì, ánh mắt chỉ liếc qua gương mặt Tường Ly một chút sau đó tiếp tục ngồi họp.

Căn phòng họp từ khi bắt đầu có khi xuất hiện của anh, bầu không khí ngập tràn cảm giác căng thẳng. Đây là lần đầu tiên Tường Ly nhìn thấy dáng vẻ của anh trong lúc ngồi họp, nên rất bất ngờ về những suy nghĩ tỉ mỉ chặt chẽ của anh. Sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Skyline là vô cùng phức tạp. Ngoài các khách sạn, các trung tâm thương mại và siêu thị lớn ra còn có các công ty con, thương hiệu con trải khắp nơi như hoa nở. Mỗi một ngành hàng đều phải báo cáo, chỉ nghe thôi đã thấy đau đầu rồi, chỉ ít thì Tường Ly cho là như vậy.

Thế là, trong lúc chống cằm ngồi nhìn mặt Lục Đông Thâm, tâm hồn của cô bắt đầu bay xa.

Lúc này trong phòng họp chứa đựng vô vàn những loại mùi cơ thể khác nhau. Người khác có thể không ngửi thấy nhưng không thể thoát khỏi cái mùi của Tường Ly. Lục Đông Thâm không chỉ thay quần mà còn thay luôn cả áo sơ mi, vô cùng phù hợp với căn bệnh ám ảnh cường chế của anh. Mùi gỗ sạch sẽ, chính là thứ mùi cô từng ngửi thấy trong phòng làm việc của anh.

Trái tim cô thất lại, đầu óc như trở thành một chiếc sàng, lần lượt sàng lọc, kiểm tra tỉ mỉ hết lần này đến lần khác. Nhưng càng sàng lọc, càng xác định cô lại càng thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh. Trên đời này e rằng không còn thứ gì đáng sợ hơn mùi hương nữa. Trong âm thầm, lặng lẽ, nó có thể chữa bệnh cho một người cũng có thể giết chết một người.

Vừa là lương y, vừa là một sát thủ vô hình.

Khái niệm về mùi hương của đại đa số mọi người chỉ hạn hẹp ở việc nó thơm hay không thơm. Bởi vì trong mắt mọi người, mùi hương phần nhiều giống một sản phẩm pha chế cho cuộc sống hơn. Còn Tường Ly ngày ngày tiếp xúc với mùi hương, lại vừa hay biết được ý nghĩa tồn tại của nó, thế nên giây phút này đây cô mới lạnh sống lưng rần rần.

Có người có thể dùng mùi hương trị bệnh, thì ắt có người có thể dùng nó để giết người khác.

Là ai đây?

Trần Du sao?

Hay là...

Đang mãi nghĩ thì nghe thấy có người gọi.

Tường Ly đột ngột hoàn hồn trở lại. Người vừa gọi cô là Dương Viễn. Anh ấy đang chau mày nhìn cô. Tất cả những người có mặt tại đây đều đang hướng ánh mắt về phía cô, bao gồm cả Lục Đông Thâm. Có lẽ vì thấy này giờ cô cứ nhìn anh chăm chăm đến ngây người, nên ánh mắt anh nhìn cô cũng mang theo nụ cười, giống có vẻ rất hứng thú.

So với Dương Viễn, Lục Đông Thâm khá kiên nhẫn. Anh thay Dương Viễn lặp lại câu hỏi ban nãy một lần nữa: “Về việc xây dựng mùi hương trong không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H, em còn gì muốn bổ sung thêm không?”

Thật ra nửa sau của buổi họp, Tường Ly hoàn toàn rơi vào trạng thái du đãng, hoàn toàn không biết họ đang bàn luận chuyện gì. Nhưng Lục Đông Thâm rất nhanh nhạy. Khi hỏi lại, anh cũng nói rõ ràng từ đầu đến đuôi của vấn đề, giúp cô không đến mức ù ù cạc cạc. Nhưng cũng đồng nghĩa với việc Lục Đông Thâm đã nhìn thấy hết trạng thái “tâm hồn treo ngược cành cây” của cô.

Thể hiện sự yếu thế trước mặt người khác không phải là việc Tường Ly có thể làm ra được. Mặt cô không đỏ sẫm, tim không đập nhanh, “thuận nước đẩy thuyền” trả lời: “Tôi cần đến tận nơi, sau đó căn cứ theo tính cách khách hàng mục tiêu của mà thương hiệu H hướng đến để đưa ra một phương án cụ thể.”

“Phải khẩn trương đưa ra phương án.” Lục Đông Thâm dặn dò một câu.

“Không thành vấn đề.” Nói tới đây, Tường Ly hơi khựng lại.

Lục Đông Thâm nhận ra ngay: “Còn vấn đề gì sao?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát nhưng cũng không nghĩ ra một cái phù hợp, thế là nói thẳng: “Tôi cần điều chỉnh lại hoàn toàn phương pháp pha chế của mọi

sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày trong tất cả các khách sạn và trung tâm thương mại trực thuộc Skyline.” Tập đoàn Skyline có nhà cung cấp của riêng mình. Mọi sản phẩm vệ sinh cá nhân mà Skyline sử dụng cũng đều tới từ nhà cung cấp của tập đoàn. Đây là chuyện Tường Ly đã biết từ sau khi xảy ra chuyện Thái Quốc Cường hôn mê bất tỉnh ở Thương Lăng. Phương pháp pha chế của các sản phẩm đó đều phải vượt qua được lượt kiểm tra khắt khe của tổng bộ mới được phép đưa vào sử dụng.

Yêu cầu cô đưa ra không được coi là quá đáng. Dẫu sao thì hiện tại cô cũng là người có toàn quyền phụ trách công việc mở rộng và kiểm tra mùi hương của tất cả các sản phẩm tại thị trường Trung Quốc đại lục. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, yêu cầu của cô không khác nào phải xóa bỏ toàn bộ các phương pháp pha chế trước đó. Nói một cách khác, cô muốn xóa bỏ thành quả nghiên cứu và phương án Quý Phi xây dựng nhiều năm qua.

Thế nên, cô vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt trong buổi họp đã hồ nghi, nhất là Trần Du.

Trần Khởi Bạch cũng không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu ấy, hơi nghiêng người nhìn cô, trong ánh mắt toát lên phần nào ý tứ sâu xa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn cô đắm chiều suy nghĩ.

Dương Viễn thì lên tiếng: “Lý do là gì?”

Tường Ly chậm rãi, từ tốn đáp lại: “Tôi không thích mùi của các sản phẩm đó.”

Lý do này đưa ra khiến tất cả mọi người nhủ mảy. Dương Viễn lại càng không vui hơn. Rõ ràng, nếu chỉ đơn thuần vì lý do này thôi, thì cô đang coi chuyện này như trò con nít. Anh ấy đang định nổi đóa thì Lục Đông Thâm xen ngang: “Lượng công việc sẽ không ít đâu.”

“Không có bản lĩnh làm sao dám làm việc lớn.” Tường Ly thân nhiên buông một câu: “Phạm vi công việc của Quý Phi tôi sẽ không đụng vào. Nhưng phần công việc nằm trong quyền hạn của tôi vẫn phiền Quý Phi nhường lại cho tôi.” Cô biết, câu nói này sẽ khiến tất cả mọi người ở đây không thoải mái, vì nghe kiểu gì cũng giống như cô đang giành quyền với Quý Phi vậy.

Quả không sai, cả phòng bắt đầu vang lên những tiếng xì xào râm ran. Dương Viễn yêu cầu mọi người trật tự, quay đầu lại nói với Lục Đông Thâm: “Nếu chỉ vì sở thích cá nhân, tôi đề nghị không nên đụng vào, sẽ gây ra những phiền hà không cần thiết.” Đây được coi là câu nói nghiêm nghị nhất từ đầu buổi họp tới giờ của Dương Viễn rồi.

Một là chỉ trích Tường Ly mang tình cảm vào công việc, hai là ám chỉ bên phía tổng bộ, Quý Phi sẽ có ý kiến. Những phiền hà không cần thiết mà anh ấy nói chẳng qua là màn tranh giành đầu đá giữa những người phụ nữ mà thôi.

Tường Ly đầu có ngốc, dĩ nhiên cô nghe ra hết. Cô khoanh hai tay dựa người ra sau ghế, yên lặng chờ đợi quyết định của Lục Đông Thâm. Bây giờ ý kiến của ai cũng không quan trọng, quan trọng là Lục Đông Thâm có đồng ý để cục diện bình lặng trước mặt này bị phá vỡ hay không.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm cho Skyline, đồng thời lại đang bị Hội đồng quản trị kiểm soát gắt gao, chỉ cần đi sai một bước cũng sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Thế nên đề nghị của Dương Viễn cũng không phải là không có lý. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn nhìn sang Tường Ly, bình tĩnh hỏi cô: “Em suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Lượng thông tin trong câu nói ngắn ấy lại không hề ít. Tường Ly âm thầm hít sâu một hơi, gật đầu: “Phải.”

“Được.” Lục Đông Thâm khẽ gật đầu: “Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Con Đường Dẫn Tới Tâm Trạng Thoải Mái Là Gì?

Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc.

Một buổi họp mà hào tổn cả tâm lý lẫn sức lực.

Tường Ly phải ngồi lý trong phòng vệ sinh chừng hơn hai mươi phút cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn. Khi đứng dậy, cô chợt cảm nhận được mình đã ngồi lâu tới nổi tê bì hai chân.

Không cần biết những người có mặt trong cuộc họp đã sốc đến mức nào, chỉ ít thì cô đã nhận được sự ủng hộ từ phía Lục Đông Thâm. Nói thật lòng, cô cũng hơi bất ngờ, bởi vì Lục Đông Thâm hoàn toàn không hỏi tận gốc rễ vấn đề. Còn về việc phần sau cuộc họp tiếp tục bàn luận về vấn đề gì thì cô không để tâm nữa, hình như là phòng Truyền thông có nhắc đến tên của một ngôi sao nào đó.

Cô đang định đẩy cửa đi ra ngoài thì nghe thấy có tiếng người vang lên ở phía bồn rửa tay.

“Nghe nói hôm nay trong buổi họp, tổng giám đốc đã bật đèn xanh cho Hạ Trú.”

“Nghe mấy người ở phòng thư ký kể lại, Trần Du đi từ phòng tổng giám đốc ra mà hai mắt đỏ sọng, xem ra chuyện bật đèn xanh kia là có thật đấy. Cái cô Hạ Trú đó cũng lợi hại thật, vừa mới tới công ty mà đã khiến tổng giám đốc si mê đến mất cả lý trí rồi. Tôi còn tưởng Trần Du là bạn gái của tổng giám đốc chứ. Không biết là tổng giám đốc thay lòng đổi dạ hay một chân đạp hai thuyền đây?”

“Ai mà biết được. Tóm lại là Trần Du coi như đã bị Hạ Trú huých xuống dưới rồi, còn có thể trực diện giành quyền với Quý Phi nữa.”

Sau đó, có một giọng nói thứ ba xen vào: “Tôi nghe hơi nôi chỗ được một số chuyện đấy.”

“Chuyện gì vậy? Nói ra nghe coi.”

“Ai cũng bảo Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật đâu, mà là Tường Ly của Thương Lăng. Nghe nói một dân anh chị ở Thương Lăng vì cô ta còn hy sinh cả tính mạng, bây giờ lại tới lượt tổng giám đốc nhà chúng ta rồi. Cô ta dụ dỗ đàn ông đúng là có bài bản thật. Mấy người bảo có khi nào cô ta thật sự biết tà thuật gì đó không?”

“Hình như tôi cũng có thoáng thoáng nghe được mấy lời đồn đại kiểu này. Nhưng cô nói ‘Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật’ là nghĩa làm sao?”

“Mấy cô vào nghề muộn, lại không am hiểu nhiều về lĩnh vực mùi hương nên không biết đấy thôi. Trước kia thật sự có một người tên là Hạ Trú, cũng thuộc tầng lớp đàn chị trong giới văn thuật. Nhưng người đó rất thần bí, hiếm khi lộ mặt bao giờ, về sau thì bỗng dưng mất tích một cách bí ẩn. Ý ban nãy của tôi là, tổng giám đốc Lục của chúng ta đã để Tường Ly vào nhậm chức với danh nghĩa là Hạ Trú.”

Có người đưa ra chất vấn: “Biết đâu cô ta thật sự là Hạ Trú thì sao?”

Một khoảng im lặng rất dài. Có lẽ vì câu nói của người đó khá bạo dạn, là chuyện mà cả hai người kia đều chưa từng nghĩ đến.

Lúc này Tường Ly đường hoàng đẩy cửa bước ra, đi tới trước bồn rửa tay, đưa tay ra trước. Dòng nước cảm ứng được tự động ào ào chảy. Cô tiện thể đánh mắt nhìn vào gương. Nếu cô nhớ không nhầm, trong số ba người này có hai người làm ở phòng Hành chính, một người làm ở phòng Truyền thông. Ba cô gái đều không ngờ lại chạm mặt Tường Ly ở đây, nhất thời rất ngượng ngáp.

Vẫn là cô gái ở phòng Truyền thông nhanh nhẹn hơn cả, khăn trang lấy lại được bình tĩnh, chào hỏi Tường Ly qua gương, sau đó vừa lau tay vừa ra vẻ oán trách hai người còn lại: “Hai người sượng quá rồi, tan làm là được về nhà ngay, lát nữa tôi còn phải đi hầu hạ tổ tông.”

Tường Ly nhận ra giọng cô ta, đó chính là người đề cập tới chuyện cô là Tường Ly.

Hai người kia cũng được thể thuận nước đẩy thuyền, hỏi cô ta xem đã xảy ra chuyện gì. Cô gái ở phòng Truyền thông nói: “Thương Xuyên đó, người ‘tốt tính’ có tiếng trong giới. Hôm nay trong đoàn kịch có một người mới đến làm hồng cây trà cài trên bộ tóc của Thanh Y, làm cho anh ta nổi trận lôi đình, nghi diễn cả một buổi chiều, bây giờ tôi phải qua đó làm công tác tư tưởng.”

Bên này Tường Ly đã rửa tay xong, bấy giờ mới chợt nhớ ra trong buổi họp ban nãy có nhắc đến chuyện Hoàn Gia Media đang đầu tư quay một bộ phim, nam chính mời tới chính là Thương Xuyên, một ngôi sao hiện đang có quyền thế rất mạnh. Nghe nói để mời được anh ta, Hoàn Gia đã phải tốn không ít sức lực, chẳng trách mà vừa xảy ra chuyện, phòng Truyền thông đã đau đầu vô cùng.

Ba cô gái chẳng qua cũng chỉ muốn tìm một chủ đề rút lui cho tiện. Nhưng họ đang định bỏ đi thì bị Tường Ly gọi giật lại, họ âm thầm kêu khổ trong lòng. Tường Ly nhàn nhã dựa vào bồn rửa tay, nói với cô gái ban nãy chất vấn Lục Đông Thâm một chân đạp hai thuyền: “Bình thường cô thích ăn mít phải không?”

Cô gái ngây người, sau đó gật đầu.

“Mít là loại hoa quả tính nóng. Cơ thể cô đã nóng sẵn rồi, đây chính là lý do mặt cô rất dễ mọc mụn ản.”

Cô gái kêu lên một tiếng rồi soi lại mặt mình trong gương: “Thật sao? Vậy sau này tôi tuyệt đối không ăn nữa!”

Tường Ly lại quay sang phía cô gái nói mình có thể chính là Hạ Trú: “Cô rất dễ đi ngoài đúng không? Dạ dày còn hay đau nữa?”

Cô gái liên tục gật đầu, lên tiếng cầu cứu: “Giám đốc Hạ, dạ dày của tôi đúng là rất yếu.”

“Bình thường rảnh rỗi thì chấm ăn thêm sung ngọt, kết hợp đốt thêm tinh dầu hoa quỳnh là có thể cải thiện hơn.”

“Vậy tôi thì sao? Tôi có vấn đề gì không, giám đốc Hạ?” Cô gái phòng Truyền thông cuống quýt hỏi.

Tường Ly nhìn thẳng vào mặt cô ấy: “Cô hả?” Cô điều chỉnh lại tư thế đứng của mình rồi bật cười: “Cô không cần tinh dầu, ra hàng thuốc Nam mua một ít lá hoa phàn về nhà ngâm nước uống là được.”

“Có tác dụng làm đẹp ạ?” Cô gái lại hỏi.

“Cũng có thể coi là như vậy, hoạt huyết dưỡng độc, còn nếu cứ quyết dùng lên mặt thì có thể phơi khô nhụy hoa phàn, nghiền nát thành bột rồi sử dụng. Nhưng tôi bảo cô dùng lá hoa phàn ngâm nước là để trị bệnh trĩ của cô. Đây mới là căn bệnh cần kíp nhất.” Nói xong, Tường Ly vo tròn tờ giấy trong thành lại, ném chính xác vào trong thùng rác rồi quay người bỏ đi.

Cô gái phòng Truyền thông mặt đỏ tung búng.

Trở về phòng làm việc, tâm trạng Tường Ly bí bách không tưởng. Mấy lời khác của ba cô gái kia cô không quan tâm, duy chỉ có câu nói nhắc đến Đàm Diệu Minh. Cô không muốn nợ ân tình của người khác, nhưng phần ân tình của Đàm Diệu Minh cô muốn trả cũng trả không nổi nữa. Cô vớ lấy di động, ngần ngừ một chút rồi đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè*: Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc. Con đường để dẫn đến một tâm trạng thoải mái là gì đây? Ặn! Thông qua thực phẩm để bù đắp cho vị giác, chỉ ít có thể làm phong phú thêm mùi hương trên cơ thể.

*Một ứng dụng riêng của Wechat, tương tự như Zalo của Việt Nam. Người dùng có thể up ảnh, up status, và chỉ có bạn bè mới có thể đọc được status (ngoại trừ trường hợp bị cho vào danh sách đen). Ngoài ra mọi comment giữa hai người cùng chỉ có hai người đọc được.

Chẳng bao lâu sau đã có tới hơn năm trăm người like.

Đây là số di động mới của cô, càng giống như một số điện thoại dùng riêng để làm việc. Bởi vì ngay ngày đầu tiên nick wechat của cô đã bị đám nhân viên trong công ty mang đi truyền bá khắp nơi, thế nên đa phần bạn bè đều là đồng nghiệp. Đang định bỏ di động xuống thì màn hình nhảy ra một dòng thông báo có người thích trạng thái của bạn. Cô liếc nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm ấn like cho cô.

Cô trượt tay quăng di động ra.

Sao anh lại nhàn rồi tới mức ngồi lướt vòng tròn bạn bè chứ?

Gần đến sáu giờ, ý chí chiến đấu trong Tường Ly mới được thổi bùng lên lần nữa.

Cái tốt của những người độc thân chính là không cần vội về nhà, công sở lúc nào cũng là bến đỗ bình yên và là nơi tốt nhất để che giấu sự lẻ loi trợ trợ sau một ngày làm việc

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, có người đi vào.

Cô nghĩ là Julia nên nói luôn, không buồn ngắt đầu: “Tối nay tôi tăng ca, cô cứ về trước đi.”

Đầu bỗng dưng bị ai xoa một cái, giống như vuốt ve thú cưng vậy, kèm theo đó là một tiếng cười khe khẽ vang lên.

Tường Ly giật mình ngắt đầu.

Hóa ra là Lục Đông Thâm.

Ánh mắt cô hơi lệch đi, bèn liếc thấy cái bóng hoảng hốt nháo nhào bỏ chạy của Julia, giống như cô ấy vừa nhìn thấy một cảnh tượng không nên nhìn thấy vậy.

“Sao anh lại đến đây?” Một lúc lâu sau cô mới hỏi, rồi lại nhìn đồng hồ. Sáu giờ đúng, chẳng phải anh là kẻ cuồng công việc có tiếng sao?

Lục Đông Thâm hờ hững dựa vào bàn làm việc của cô, đánh mất nhìn màn hình máy tính, tệp văn bản trên đó vẫn đang trống trơn, chỉ có duy nhất biểu tượng con trỏ đang nhấp nháy không ngừng. Anh nói với vẻ hứng thú: “Với hiệu suất này, kể cả tối nay có tăng ca cũng phí công vô ích.”

Tường Ly liếc nhìn anh: “Tôi tự có phương thức làm việc của mình.”

Lục Đông Thâm phì cười, giờ tay ra gấp máy tính của cô xuống: “Đi thôi.”

“Đi đâu chứ?”

“Chẳng phải em đang khó chịu trong người à?” Lục Đông Thâm khoác áo dạ lên người cô: “Tôi đưa em đi ăn món ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Giao Tôi Cho Em

Em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lặng lẽ lấy mạng tôi nhiều vô số kể...

Nơi thường thức bữa tối không nằm trên một tòa nhà cao tầng sang trọng nào mà ẩn khuất trong một con hẻm tại khu thành cũ.

Hai cánh cửa son son rộng lớn như ngăn cách cả thời tiết. Ngoài cửa vẫn còn là đêm xuân se lạnh, trong đình viện đã chỉ còn những làn gió ấm áp phả

vào mặt. Ở Bắc Kinh có quá nhiều những món ăn ngon ẩn mình trong những con ngõ sâu hun hút, nhưng những người mắt công tìm đến đây chắc chắn là người có lòng.

Cảnh đêm hôm nay rất đẹp, qua lớp kính trong suốt trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy ánh trăng sáng vàng vạc, bên cạnh là cây cối um tùm, chim hót riu ràn. Điều này khiến Tường Ly ít nhiều phải nhìn Lục Đông Thâm bằng con mắt khác. Cô đã từng nghĩ một người có yêu cầu khắt khe với thời gian như anh, khả năng lớn nhất là sẽ yêu cầu thư ký đặt chỗ tại một nhà hàng Tây với không gian yên tĩnh và chất lượng tuyệt hảo.

Cả nhà hàng hôm nay chỉ có đúng một bàn khách là họ. Quản gia của nhà hàng cùng tám người phục vụ chỉ tập trung “chăm sóc” cho hai người họ. Cũng không biết là vì anh đã bao cả quán từ trước hay nơi này vốn dĩ có sự hạn chế đối với số lượng khách hàng. Các món ăn ngược lại đã được sắp xếp sẵn từ trước, không cần gọi món, chỉ cần đợi cho họ từ từ bê từ khai vị tới món chính lên bàn.

Tường Ly nhận được một món quà không tệ chút nào.

Sở dĩ phải nói là không tệ, nguyên do là vì vừa nhìn lần đầu tiên cô đã cảm thấy ưng mắt, không lờ lợt, khoa trương.

Một sợi dây chuyền, mặt là một viên ngọc thạch, hình dáng trông rất giống móc bình an. Trông thì có vẻ đơn giản, thậm chí có thể nói là gần như không thiết kế nhưng thoát nhìn là biết viên ngọc thạch kia đã có một thâm niên nhất định, mịn màng tới mức cho dù là một người ngoài ngành như cô cũng có thể nhìn ra chất liệu cực tốt của nó. Có những thứ rực rỡ nhưng chưa được qua đẽo gọt, lại có những thứ giản dị nhưng ai ngắm kỹ cũng thấy ưng, sợi dây chuyền ngọc thạch này chính là thứ phía sau. Nhất là ở chính giữa mặt ngọc lại có những đường vân màu đỏ. Đường vân đó vừa nhìn đã biết là trời sinh, vậy mà nó lại ngoằn ngoèo thành hình một bông hoa ngọc lan, quả thực hiếm có khó tìm.

Lục Đông Thâm đích thân đeo lên cho cô.

Người mang gương tới là một cô phục vụ. Ánh mắt cô ấy nhìn cô ít nhiều có thêm không ít ngưỡng mộ, nhưng khi đánh mắt về phía Lục Đông Thâm thì khuôn mặt lại đỏ bừng. Tường Ly ngắm mình trong gương, bỗng có một giác rằng mặt mình cũng đỏ hồng lên.

Động tác của Lục Đông Thâm không hề thuần thực, thậm chí có thể nói là khá vụng về, khó khăn lắm mới cài được móc khóa. Rồi anh nghiêng mặt sang hỏi cô: “Có thích không?”

Trong gương, ngón tay gầy của anh đặt trên cổ cô, đầu ngón tay ấm nóng, khiến cô bỗng cảm thấy như bị thiêu đốt vậy. Ngọc thạch quả thực rất đẹp. Nhưng ánh mắt cô lại không thể rời được khỏi ngón tay anh. Tay anh rất lớn, càng làm tôn lên cần cổ thon gọn của cô. Tường Ly thầm nghĩ: Nếu hai bàn tay anh thu hướng về trung tâm rồi bóp lại, phải chăng sẽ lập tức nghe được tiếng xương cổ gãy răng rắc?

Cô gật đầu, cảm ơn sau đó hỏi một vấn đề khá quan tâm: “Có phải đắt lắm không?”

Lục Đông Thâm thấy cô thích thì yên tâm rồi, trở về chỗ của mình, cầm dao đĩa lên, từ tốn nói: “Không đắt đâu.”

Tường Ly đẩy chiếc gương qua một bên, một tay vân vê mặt ngọc rồi ngắm nhìn anh qua quảng sáng giao hòa giữa ánh trăng và ánh đèn dưới sàn nhà, hồ nghi nói: “Vàng bạc có giá, ngọc thì không.”

“Thế nên một thứ vô giá tức là giá tiền không thể xác định được, có thể rất đắt, cũng có thể rất rẻ, chỉ cần quan tâm tới sở thích.”

“Đây không giống một thứ bước ra từ một cửa hàng đồ thủ công.” Cô từng tới Ý vài lần. Dù là trên con phố Roma huyền ảo hay làn nước kênh đào xanh ngắt ở Venezia thì những món đồ trong các cửa hàng thủ công cũng đều có chung một vài đặc điểm, hầu như đều lấy thủ công làm tiêu chí hàng đầu.

Lục Đông Thâm bật cười, trao đổi đĩa ăn của hai người một cách tự nhiên: “Chỉ là một món đồ nhỏ mua từ một cửa hàng đồ cổ thôi. Được rồi, đừng có băn khoăn nữa, còn không ăn các món nguội hết cả rồi.”

Tường Ly cúi đầu xuống nhìn. Trong chiếc đĩa trước mặt cô là những món bít tết vừa phải ban nãy đã được anh cắt sẵn, trong lòng chợt dấy lên một niềm xúc động. Cô cũng không tiếp tục gạn hỏi về chuyện sợi dây chuyền nữa, không muốn thể hiện mình là một người vờ vịt.

Các món ăn ở đây được bày rất tinh tế, sự sáng tạo ở từng món quả thật đều khiến vị giác được đã đời.

Lục Đông Thâm ăn không nhiều, đa phần là ngồi nhìn cô ăn. Cô cũng chẳng cảm thấy có gì ái ngại hay ngượng ngùng như đa phần các cô gái khác. Cuối cùng khi ăn tới điểm tâm tráng miệng, cô vẫn không nhịn được, phải hỏi: “Ngoài nói mấy chuyện băng quơ ra, chúng ta có thể nói chuyện khác nữa được không?”

Suốt cả bữa cơm, họ gần như không nói gì về công việc, đều chỉ trò chuyện về những chủ đề đầu đầu. Nhưng thật kỳ lạ, Lục Đông Thâm không hỏi quá khứ cũng không bàn chuyện tương lai với cô, vậy mà cuộc đối thoại vẫn không rơi vào nhàm chán.

“Tâm sự băng quơ mới là con đường giúp cho các cặp nam nữ trau dồi sự thấu hiểu về nhau, cũng là một trong những biểu hiện cần thiết của một cuộc hẹn hò.” Lục Đông Thâm tổng kết một câu.

“Hẹn hò?” Tường Ly giật mình. Đang được tính là hẹn hò sao? Cô đặt đĩa xuống, cầm giấy ăn lên lau miệng: “Có phải hẹn hò hay không ta tạm gác qua một bên. Lục Đông Thâm, anh không muốn hỏi tôi nguyên nhân thật sự là gì sao?”

“Nguyên nhân thật sự gì chứ?” Tường Ly nói thẳng: “Chuyện thay đổi công thức pha chế.”

Vì còn lái xe nên Lục Đông Thâm không uống rượu. Anh cầm cốc lên nhấp một ngụm nước lọc, cười khê: “Bất luận lý do có là gì, tôi vẫn tin rằng em đã suy nghĩ rất cẩn trọng và thấu đáo rồi.”

Tường Ly không ngờ anh lại nói vậy, nên hơi sững người. Bởi vì trong tâm tưởng của cô, với sự nhanh nhạy của mình, anh tuyệt đối sẽ nhìn ra lúc đó cô cố tình làm đổ tách trà, nếu không lúc cô thư ký bê cốc nước lọc lên, anh đã chẳng liếc cô bằng một ánh mắt đầy ý tứ như thế.

“Bây giờ em định nói sao?” Lục Đông Thâm khê hỏi.

Tường Ly hơi dăm chiêu: “Có một vài việc tôi vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn. Thế nên, tôi không biết nên giải thích với anh thế nào.”

“Khi nào em muốn nói có thể tới tìm tôi, lúc nào cũng được.”

Tường Ly ngước mắt nhìn anh: “Lục Đông Thâm, thật ra anh hiểu nỗi lo của tôi, đúng không?”

Nụ cười nơi khóe môi Lục Đông Thâm thu bớt lại một chút. Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch trên lòng bàn tay mình, ánh mắt hơi tối đi. Trước mắt cô, anh rất ít khi thể hiện nét mặt nghiêm nghị, cho dù vào lúc cô ép anh uống ly rượu trong lễ tế đông, anh cũng chỉ mỉm cười hỏi cô một câu “Em hài lòng chưa?”. Thế nên cô nhất thời quên cả rút tay lại.

Anh nói: “Bé con, em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lạng lã lấy mạng tôi nhiều vô số kể.”

Tường Ly choáng váng, ngón tay cũng run lên.

Lục Đông Thâm không nhịn được cười vì dáng vẻ của cô. Anh kéo tay cô, đặt lên môi mình: “Làm em sợ rồi à?”

Hơi thở nóng rẩy từ bờ môi người đang ông phả vào ngón tay cô, nhưng trái tim cô thì lại lạnh ngắt. Cô nhìn anh, bỗng dưng thấy xót xa. Anh đúng là đã biết trước, nhưng một chuyện nặng nề như thế anh lại nói rất bình thản, nhẹ nhàng. Anh thật sự không sợ chết ư? Có lẽ chỉ khi đã chứng kiến cái bi thương, lạnh lẽo của nhân tính, anh mới bình thản được như vậy dù biết có người muốn hãm hại mình.

Cô bất chợt nhớ tới lời Trần Du từng nói. Cô ta nói: Lần đầu tiên khi gặp Lục Đông Thâm, người anh đầy máu. . .

“Tôi hơi sợ hãi, mùi hương là thứ một khi đã bị gắn cái mác gian ác khó lường vào cũng sẽ trở nên đáng sợ và phức tạp như nhân tính vậy.” Tường Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Bấy giờ Tường Ly mới chợt nhận ra tư thế của hai người lúc này thật mờ ám. Cô rút mạnh tay về: “Anh nhìn gì chứ?” Cung phản xạ của cô từ lúc nào lại dài như vậy chứ?

Lục Đông Thâm đan hai cánh tay vào nhau, khuỷu tay chống lên mặt bàn: “Tôi thì lại có chút vui mừng.”

Vui mừng thì vui mừng, lại còn “có chút vui mừng”? Tường Ly ngập ngừng: “Câu này nghĩa là sao?”

“Hai chữ ‘lo lắng’ được sử dụng rất tuyệt, chứng tỏ em bắt đầu quan tâm tới tôi rồi.” Lục Đông Thâm rướn môi.

Tường Ly bàng hoàng tỉnh ngộ. Dám chắc đằng sau vẻ ngoài đứng đắn kia là một bụng đùa cợt. Cô vo tròn tờ giấy ăn lại rồi ném về phía anh: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy. Anh thì hay rồi, hoàn toàn không coi lời tôi ra gì cả!”

Lục Đông Thâm phá lên cười sáng khoái. Anh đón lấy tờ giấy ăn, lát sau đặt nó sang bên rồi nói tiếp: “Tôi đúng là có chứng mất ngủ, rất nghiêm trọng. Những căn bệnh này đã có từ rất lâu trước đây rồi.” Năm đó Nam Thâm bị bắt cóc, cả nhà họ Lục từ trên xuống dưới ai ai cũng hoang mang. Anh cũng lo lắng không yên hết đêm này tới đêm khác. Cuối cùng Nam Thâm cũng trở về, còn anh thì lại mất ngủ.

Tường Ly nghe xong sững sờ, chứ không phải sau này mới bị ảnh hưởng sao? Một cơn gió lạnh nào đó hình như lại ập tới.

“Nếu thật sự là thế thì ý đồ của đối phương lại càng đáng sợ hơn.” Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lần này thì hoàn toàn nghiêm túc: “Thế nên, tôi giao chính mình cho em, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Mồm Móp Quá Rất Dễ Chịu Thiệt Thòi

Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tường Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tường Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tường Ly mà đòi, ha.

Tường Ly ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của hoa son chi.

Trong nhà hàng đâu có hoa son chi.

Phàm là những nhà hàng nghiên cứu tỉ mỉ một chút về mùi hương đều sẽ chú trọng tới hương thơm trong không gian nhà hàng, sẽ không để các mùi hương tạp nham trộn lẫn làm ảnh hưởng tới mùi của thức ăn. Thế nên dù là hương hoa, đều phải là các loại hoa có mùi thanh nhã. Những loại hoa có mùi ngọt ngào nồng nàn như son chi, cho dù là một nhà hàng non nước hữu tình nằm sâu trong ngõ hẻm Bắc Kinh cũng quả quyết không có.

Vậy mà lời nói của Lục Đông Thâm bỗng khiến cô cảm thấy ngọt ngào như mùi một đóa son chi trắng vậy, len lỏi vào trong đôi tai, rồi lại như thấm đượm từng dòng mật ngọt vào miệng. Thật ra nếu suy nghĩ kỹ thì câu nói này của anh quá ngắn gọn dễ hiểu. Nhưng trái tim cô đã đánh mất chừng mực, đập loạn không ngừng, đứng giữa lý trí và mờ ám.

Cô cụp mắt xuống không nhìn anh, cắn đầu ống hút, cố tình vòng vèo: “Nếu tôi đã đồng ý làm việc cho Lục Môn thì nhân tiện lo thêm việc của anh cũng không phải là không thể. Nếu không hôm nay tôi đã chẳng đề nghị thay đổi công thức pha chế, còn đắc tội cả với Quý Phi. Anh yên tâm, những chuyện liên quan đến công việc tôi sẽ không lười biếng, sơ suất đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn thấy hết những suy nghĩ quỷ quái trong lòng cô. Anh hiểu rõ cô giả vờ ngốc được đến lúc nào sẽ vẫn quyết giả vờ. Nghĩ lại những người trước kia ở xung quanh cô đều hòa theo ý cô, chỉ cần có thể không vạch trần suy nghĩ thật sự của cô là sẽ không vạch trần. Thế nên, cách tốt nhất để đối mặt với cô chính là trực diện, thẳng thắn. Nói thật lòng, anh vẫn thật sự thích ngắm cái dáng vẻ của cô khi đánh đá với người khác.

Thế là anh dựa người ra sau ghế, háng giọng: “Ý của tôi là, từ nay về sau mọi sinh hoạt cuộc sống của tôi em đều phải lo.”

Tường Ly nuốt chút nữa thì cắn đứt lưỡi. Lần này cô không cần phải che giấu cảm xúc của mình nữa, buông một câu với ánh mắt bức dọc: “Không lo.” Cô đâu có ngốc. Tuy rằng câu nói đó của anh khiến trái tim cô rung rinh nhưng cô cũng phát giác ra được một lời mời gọi ở tầng ý nghĩa sâu xa hơn. Cô vòng vo tam quốc chính là muốn nói với anh thật ra mọi việc đều nằm trong phạm vi công việc của cô. Người đàn ông này cố tình không nghe ra phải không? Đổi lại là người khác cũng nên nghe được ý tứ bên trong của cô mà không cần vận nữa mới phải.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, ngón tay cọ cọ lên mép cốc, nhìn cô khẽ thờ dài: “Làm người không thể lấy oán báo ơn được.”

“Tôi lấy oán báo ơn khi nào chứ?” Nghe xong câu này, Tường Ly cảm thấy tuyệt thán sáu đã rơi rụng là tả* rồi. Cô lấy oán báo ơn ư? Mùi hương là lĩnh vực sở trường của cô, nhưng mấy chuyện dò đoán lòng người, lừa gạt lẫn nhau thì đâu phải sở trường của cô. Hôm nay vì chuyện của anh, cô sắp ép cho óc bay hết ra ngoài rồi, biết không?

*Ý chỉ một người bị hàm oan, giữa mùa hè trời cũng phải đổ tuyết.

Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Có rất nhiều chuyện tôi sẽ không tính rành mạch một là một, hai là hai với em nữa. Chúng ta chỉ nói về chuyện trên núi Kỳ Thần thôi. Nếu không có tôi, chẳng biết em đã chết bao nhiêu lần rồi, đúng không? Thế nên thôi, tính qua tính lại tôi cũng không tính nhiều coi như em nợ tôi ba lần đi. Ban này là yêu cầu đầu tiên tôi đưa ra. Nếu em chấp nhận thì coi như trả được một khoản nợ.”

Đầu óc Tường Ly xoay chuyển rất nhanh. Cô cười hờ hờ: “Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tường Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tường Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tường Ly mà đòi, ha.”

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng xoay cốc nước trong tay, không giận mà bật cười: “Thông minh đấy, biết dùng lời của tôi để chặn họng tôi.”

Tường Ly càng cười khoái trá hơn, hàm răng trắng đều tăm tắp lộ ra ngoài. Lục Đông Thâm chỉ ngồi ngắm cô cười như thế, không nói một lời. Lúc cô cười mím thì đủ thấy sự dịu dàng ngây thơ của một người con gái. Lúc cô cười lớn lại mang một phong cách băng băng, tuấn tú và đầy quyến rũ. Anh thích nhìn cô cười băng băng thế này, sáng khoái và không che giấu tâm sự. Cũng giống như khi ở Thương Lăng, tuy rằng cô đứng ở một thế đối lập với anh nhưng cũng thường xuyên được nhìn thấy dáng vẻ của cô khi cười một cách phóng khoáng, nồng cuồng, không ai bì nổi.

Mím cười đẹp thì đẹp đấy nhưng anh càng muốn cô ngang bướng mọi lúc mọi nơi hơn.

Tường Ly ngồi ở đối diện không hề biết rằng nụ cười vừa rồi của mình đã khiến Lục Đông Thâm nảy sinh nhiều suy nghĩ như vậy. Cô cầm cốc nước lên, chạm cốc với anh: “Quá khen rồi.”

Một bữa cơm mà ngắn hơn ba tiếng đồng hồ.

Tường Ly vẫn luôn nghĩ rằng mình và người đàn ông đã khuấy đảo cho Thương Lăng nháo nhào rồi thừa cơ chuộc lợi này chẳng có quá nhiều chủ đề để nói. Nhưng sau một bữa cơm, cô đã biết được cách sắp xếp thời gian biểu ngày thường của anh, biết được anh thích ăn món gì, không thích ăn món gì, biết được một vài sở thích khác của anh.

Điều càng khiến cô bất ngờ hơn là hóa ra anh thích đi du lịch.

Khác với những doanh nhân mà cô từng gặp. Anh đích thực là kẻ cuồng công việc nhưng cũng si mê non nước hữu tình. Anh giống cô thích đi tới những nơi không người, càng là nơi nguy hiểm lại càng khao khát, tò mò. Nói theo lời của anh thì: Chỉ khi ta trải nghiệm được toàn bộ những rộng lớn mênh mông của trời đất, khi đối mặt với cuộc cạnh tranh nhân tính mới cảm không thấy quá bi thương và lạnh lẽo.

Cô nhớ lại anh từng nói anh đã ăn thịt sói, lại nhớ tới sự nhanh nhẹn khéo léo của anh lúc trèo cây. Thật ra ngay từ lúc ở trên núi Kỳ Thần, cô đã biết anh là một cao thủ dã ngoại rồi. “Thế nên anh mới tàn nhẫn như vậy, đúng không?” Cô nói một câu, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc.

Ánh mắt Lục Đông Thâm vẫn đông đầy nụ cười từ đầu tới cuối. Câu trả lời anh dành cho cô là: “Đối với em, tôi không thể nhẫn tâm nổi.”

Anh là một người rất giỏi kiểm soát chủ đề câu chuyện, thế nên sau khi ăn xong, nhìn đồng hồ Tường Ly đã phải giật mình. Hình như đã lâu lắm rồi cô không ăn bữa cơm nào kéo dài tới hơn ba tiếng đồng hồ. Cô nghĩ chắc Lục Đông Thâm cũng như vậy. Trong ba tiếng ấy, số lần chuông di động của anh vang lên tiếng đồm đồm. Những việc có thể giải quyết nhanh gọn chóng vánh ngay tại bàn ăn, anh đã xử lý luôn, vô cùng quả quyết.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm đưa thẳng cô về tới tận cửa nhà.

Sau khi mở cửa xong, Tường Ly đứng dựa người bên cạnh cửa, ưỡn oai nói: “Cảm ơn bữa cơm tối nay của anh, hôm khác tôi sẽ làm chủ mời lại anh.”

Lục Đông Thâm cũng không vội đi ngay. Một tay anh chống lên cạnh cửa, đứng cách cô rất gần. Ngọn đèn hành lang làm cái bóng của anh hắt xuống, trùm lên người cô. Anh cúi đầu nhìn cô cười khê: “Hôm khác là hôm nào?”

Một câu hỏi khiến Tường Ly sững sờ.

Chỉ là một câu khách sáo thôi mà, anh tưởng thật chắc.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm phá lên cười giòn tan, khuôn mặt càng tuần tú thêm vài phần: “Nếu thật lòng muốn mời thì đừng chọn ngày nữa, hôm nay cũng được mà.”

“Hôm nay? Anh định làm gì?” Tường Ly cảnh giác chặn lòng ngực của anh lại.

Lục Đông Thâm gợn tay lên, ngón tay gầy gò nhẹ nhàng lên mặt ngọc của sợi dây chuyền đang đeo trên cổ cô: “Khát nước, muốn vào nhà xin một cốc nước.” Dứt lời, anh cứ thế thẳng thừng xông vào.

Coi đây như chỗ không người.

Tường Ly giận thì giận thật nhưng nghĩ bụng một là người đến nhà cũng là cấp trên cao nhất của mình, hai là các cụ có câu rất phải: Không ai ra tay đánh người đang cười. Thế nên cô cũng nhin, rót một cốc nước rồi đi vào phòng khách. Cô nhìn thấy Lục Đông Thâm đang thảnh thơi ngồi trên ghế sofa, nghĩ bụng: Người này biến khách thành chủ thật đấy à.

Cô tiến lên đưa cốc nước cho anh: “Tặng quà cho người ta rồi còn đòi hỏi một chút lợi lộc. Lục Đông Thâm, anh bảo, đây có phải là hành vi lưu manh một cách công khai không?”

Khi đón lấy cốc nước, Lục Đông Thâm lại nhân tiện hơi dùng sức một chút. Tường Ly không ngờ anh làm như vậy, cả người lão đảo. Cánh tay dài của anh vòng qua ôm chặt lấy eo cô, ly nước được anh để lên mặt bàn, ngay sau đó anh đè cô xuống dưới.

Tới khi Tường Ly tỉnh lại thì hai người đã nằm trên sofa trong một tư thế vô cùng mờ ám hơi thở đan cài cùng hơi thở.

Ánh sáng trên đỉnh đầu mờ tối không rõ ràng, người đàn ông trên đầu áp mặt xuống rất sát. Qua lớp vải, cô cũng có thể cảm nhận được lòng ngực rắn chắc to lớn của anh. Cô nghe thấy anh cười khê: “Đây mới gọi là hành vi lưu manh này.”

Hơi thở của anh nóng rẫy.

Tường Ly cũng không phân biệt được đó là hơi thở của mình hay là hơi thở của anh. Chỉ là cô đã bị đánh không chút phòng bị bởi hành động đột ngột này, sau đó mới bắt đầu giãy giụa. Nhưng Lục Đông Thâm rõ ràng không định buông cô ra. Bàn tay anh đưa lên giữ chặt lấy mặt cô. Khuôn mặt anh càng ghé sát cô hơn, đến mức đầu mũi của cả hai như chạm vào nhau.

“Nếu ba món nợ của Tường Ly tôi không đòi được nữa thì nói về chuyện của Hạ Trú đi.”

Tường Ly hơi sững người.

Lục Đông Thâm rất hài lòng với phản ứng của cô. Ngón tay anh men theo gò má đi xuống bờ môi cô: “Mấy cô bé mồm mép lợi hại đều rất dễ chịu thiệt. Ngay từ giây phút cứu em khỏi Cục cảnh sát, không ít người đã biết Hạ Trú là người con gái của tôi rồi. Thế nên, cho dù tôi giờ trò lưu manh với người con gái của mình cũng không quá đáng, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Nhìn Thấy Chưa Chắc Là Sự Thật

Em muốn phân biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của mình...

Trái tim như bị một bàn tay móc ra vậy, chệch nơi cổ họng rồi nhảy nhót loạn xạ. Tường Ly bất ngờ như ngừng thở, sau đó nhịp thở trở nên gấp gáp.

Anh đề quá sát, trong hơi thở của cô toàn là mùi hương của anh, ngay cả môi lưỡi cũng sinh ra ảo giác, tựa hồ thấm đẫm dư vị của anh vậy. Bởi vì cách nhau quá gần nên giọng nói của anh rơi xuống cũng cực kỳ trầm, hết như một chiếc móc câu, móc trái tim kẹt giữa cổ họng của cô lên rồi cứ thế đung đưa nó.

Nhưng, thứ giống móc câu nhất là đôi mắt của anh.

Giữa quảng sáng mờ mịt, dường như cô lại nhìn thấy chính mình, bóng cô phản chiếu trong con ngươi sâu thẳm của anh. Có những ký ức từng chút từng chút thấm ra khỏi khe hẹp. Đêm say rượu đó, cô đã nhìn thấy mình trong đôi mắt anh. Sau đó, cô nhớ lại nụ hôn nồng ấm men rượu đó, còn cả lần anh nửa đùa nửa thật nói với cô: Mất một lần hôn một lần.

Cô nhất thời không rời mắt đi đâu được, tuy rằng, ánh mắt anh nóng rực đến kinh người.

Dáng mũi anh gợi cảm, đủ khiến phái nữ cam tâm tình nguyện đắm chìm vào một chuyện tình quên đi bản thân. Rõ ràng là một người đàn ông nguy hiểm, rõ ràng là một người đàn ông không thể chạm vào. Nhưng sự phong tình trong ánh mắt anh, mùi hương trên cơ thể anh đều trở thành một chất động dụ hoặc, khiến cô quên đi hết thấy, nhấp nháp một chút, chấp nhận mất mạng cũng phải ôm giấc mộng say sưa này mà chết.

Một chút lý trí còn sót lại không ngừng níu kéo, Tường Ly lên tiếng, hơi thở gấp gáp tương chết: “Anh đừng làm bừa.”

Giống như những sợi tơ mảnh quấn lấy sự dịu dàng của người đàn ông.

Lục Đông Thâm vốn dĩ chỉ định trêu chọc cô một chút, nhưng càng lại gần càng khó kiểm soát bản thân. Khuôn mặt cô ngây thơ, dịu dàng, ánh mắt như chứa những vì sao, trên người lại có mùi hương, thanh thanh thoang thoang. Chính là mùi hương đêm đó có thể ru anh vào giấc ngủ, nhưng đêm nay mùi hương này lại trở thành bùa mê. Nói thật lòng, anh chưa từng trải qua chuyện này. Ở Lục Môn, sự giáo dục anh nhận được từ nhỏ tới lớn chính là phải bình tĩnh, vững chãi, lịch thiệp, chu đáo, ân cần. Là con trưởng, anh có quá nhiều gánh nặng đè lên vai, không có thời gian để bình thản nhắm nháp một đoạn tình cảm nam nữ như mọi người bình thường.

Anh vẫn có những lúc cần quan hệ tình dục. Trong thế giới của người trưởng thành, anh có thể giữ cho tâm hồn thanh tịnh, tiến lùi nhẹ nhàng, không chút vương bận. Nguyên nhân là vì anh thích giao thiệp với những người “hiểu ý” hơn. Cái gọi là hiểu ý ở đây, chính là sau chuyện quan hệ hoàn toàn vạch rõ ranh giới, không níu kéo, không dây dưa. Tình dục là tình dục, không liên quan chút nào tới tình yêu.

Thế nên, anh chưa bao giờ ngắm một cô gái tí mĩ đến thế dưới bầu trời đêm mơ màng này. Trái tim anh chưa từng hoảng hốt như thế, tư duy trong đầu chưa khi nào hỗn loạn đến vậy. Biết rõ hành động này là cợt nhả, là vô lễ nhưng lại không kìm được muốn trêu chọc cô, rồi lại không kìm lòng được muốn hôn cô. Anh biết rõ bờ môi của cô mềm mại đến mức nào, ấm áp đến mức nào. Trong lòng gào thét anh nuốt chửng cô vào bụng đi, thế là anh đã làm theo những suy nghĩ trong lòng mình.

“Làm bừa?” Lục Đông Thâm nói nhỏ: “Là thế này sao?” Dứt lời, anh cúi đầu hôn xuống môi cô.

Lần này không liên quan đến hơi men.

Cũng không liên quan đến việc trừng phạt cô nói sai.

Chỉ đơn thuần vì cảnh đêm nay quá đẹp, chỉ đơn giản là sự hấp dẫn thuần túy nhất giữa nam và nữ.

Xuất phát từ suy nghĩ tận đáy sâu lòng mình.

Tường Ly cũng vòng tay níu lấy cổ anh.

Có một thứ tình cảm bộc phát.

Đối với Tường Ly mà nói, thứ tình cảm chung quy vẫn bị cô ấn chặt trong lòng này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô cũng từng trải qua một phần tình cảm như thế này, đến từ Tả Thời. Anh ấy đã từ từ tan vào trong cuộc sống của cô, trở thành suối nguồn cho cô sinh tồn. Tình cảm ấy giống lúc này biết bao, nhưng lại có chút không giống. Lục Đông Thâm là đường hoàng, ngang nhiên xông vào thế giới của cô, không cho cô cơ hội để thờ, nhưng lại hoàn toàn tự nhiên như một lẽ đương nhiên.

Như lửa hừng hực, thiêu cháy tất cả.

Loại tình cảm này đến bất ngờ khiến Tường Ly vừa thấy lạ lẫm vừa sợ hãi.

Thế nên khi từng ngón tay gầy của Lục Đông Thâm thiêu đốt sống lưng cô, khi cô cảm nhận được rõ ràng cơ thể của người đàn ông đã có biến đổi, cô đột ngột đẩy anh ra.

Kết thúc một lần tình cảm hoang đường, bừa bãi.

Trong giây lát, cả hai kỳ thực đều có phần ngượng ngập.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lòng ngực rần rần vẫn còn phập phồng lên xuống. Cô nhích người ra phía sau, cách anh một khoảng bằng chỗ của một người, rồi hắng giọng: “À... Thôi được rồi. Chẳng phải là tôi nợ anh ba khoản sao? Trả cho anh là được chứ gì. Nhưng tôi phải nói trước, anh không được viện cớ được nước lấn tới, đề xuất những yêu cầu không hợp lý. Tôi chịu trách nhiệm đối với môi trường nơi anh làm việc và sinh hoạt chứ không phải bảo mẫu của anh.”

Cô co ro ngồi trên sofa, thu lu lại một góc rất nhỏ, nói năng lại logic tới chặt chẽ. Điều này khiến Lục Đông Thâm ít nhiều có cảm giác thất bại, anh nhận ra được cô có ý trốn tránh anh. Anh đề nên dự vọng như đang phi nước đại trong người xuống, nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Được.”

“Trước khi chịu trách nhiệm cho anh, anh phải nói rõ cho tôi biết một chuyện.” Tường Ly gấp hai chân lên, hai tay vòng qua đầu gối: “Rốt cuộc có bao nhiêu em gái tốt của anh được phép tự do ra vào phòng làm việc của anh vậy?”

Lục Đông Thâm sững người: “Em gái tốt?”

Tường Ly lờm ngáy: “Ý của tôi là, ngoại trừ cô người yêu Trần Du của anh ra, còn ai được bước qua cửa phòng làm việc của anh như bước qua cửa thành nữa?”

“Cảnh Ninh và thư ký trợ lý.” Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, uể oải dựa vào sofa, cánh tay gác lên lưng ghế: “Ngoài những người đó ra, bất kỳ ai đi vào cũng cần thông báo.”

Tường Ly vừa nghe anh nói xong, một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng. Cô nhìn cánh tay đó của anh kiểu gì cũng thấy ngứa mắt. Cô gợn tay lên bấu anh một. Lục Đông Thâm làm sao ngờ được cô bỗng nhiên lại tấn công cơ thể như vậy. Anh đau đớn, cánh tay bật ra: “Tổ tông, tôi lại đắc tội gì với em rồi?”

“Từ nay về sau, anh đã để tôi chịu trách nhiệm rồi, quyền lợi được tự do ra vào phòng anh của Trần Du phải bị thu lại.” Nói tới đây, Tường Ly lại giải thích một câu: “Những người khác tôi quản không nổi, dù sao thì Trần Du cũng là nhà điều chế hương.”

Lục Đông Thâm cười khanh khách: “Được.”

Tường Ly cảm thấy anh quá dễ thương lượng, không nhịn được hỏi: “Tôi hạn chế quyền của người tình Trần Du nhà anh, anh không trả thù tôi sau lưng đấy chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc rồi ngoắc ngoắc ngón tay: “Em qua đây.”

“Có gì thì nói luôn.” Tường Ly nghẹn lời nuốt nửa câu sau xuống*.

*Câu nói đầy đủ trong tiếng Trung là: Có gì thì nói luôn, có rắm thì đánh luôn.

“Ban nãy em bấu tôi đau quá, xoa cho tôi đi.”

Xoa cụ nhà anh ấy... Trong lòng Tường Ly như có ngàn vạn con tuần mã chạy qua, rồi lại sợ buông câu này ra sẽ bị anh ghi thù. Cô mím môi: “Lục Đông Thâm, hai chúng ta không thể nói chuyện nghiêm túc một chút ư? Nếu thật sự anh không kiểm được lời nào từ tế để nói thì tôi tiễn khách đó. Đã mấy giờ rồi? Anh mắc chứng mất ngủ nhưng tôi thì không đâu.”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Được rồi.”

Mắt cô sáng lên, vậy là anh quyết định ra về rồi sao.

Ngay sau đó, anh chuyển chủ đề: “Vậy chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc một chút.”

Tường Ly hận nghiêng răng nghiêng lợi, có ai nói chuyện ngắt nghỉ dài hơi như anh không?

“Đầu tiên, tôi không phải là người tâm địa hẹp hòi, thù nhỏ cũng báo. Nếu người khác có đắc tội với tôi, tôi sẽ thẳng thừng chặn đường sống trước mặt đối phương, chứ giờ trò sau lưng người ta tôi không làm được.” Dưới màn đêm, Lục Đông Thâm gọi cảm một cách lười biếng. Nhưng câu này anh nói ra ngắn gọn dứt khoát, khiến người ta phải lạnh sống lưng. “Thứ hai, ai nói với em Trần Du là người yêu của tôi?”

Đầu óc Tường Ly ngây ra trong giây lát nhưng cô cũng tiếp lời rất nhanh: “Từ trên xuống dưới trong tập đoàn có ai không biết chuyện này? Hơn nữa mắt tôi sáng lắm đây.” Không phải quan hệ tình yêu, liệu ở Thương Lãng anh có bảo vệ Trần Du như vậy không?

“Nào, để tôi ngắm thử mắt em nào.” Lục Đông Thâm lại nổi tính nghịch ngợm. Một chiếc sofa có to cách mấy cũng to được đến đâu? Anh vươn cánh tay dài, kéo cô lại. Cô muốn giãy giụa, anh liền đưa tay giữ chặt khuôn mặt cô, cười nói: “Còn ngộ ngoạ là tôi hôn em đó.”

Tường Ly lập tức ngồi yên.

Anh hài lòng mỉm cười. Lát sau, ngón tay anh cọ lên xương máy của cô. Lần này, ngữ khí hoàn toàn nghiêm túc: “Có những lúc nghe vào tai cũng có thể là giả, mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật. Em muốn phân biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của

mình...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tôi Tin Em

Thế nên tôi mới càng cần em. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em.

Giống như một lời bóng gió nhưng Tường Ly bỗng cảm thấy anh đã giải thích mối quan hệ với Trần Du. Trong chuyện này vẫn còn điều gì đó cô chưa biết, đúng không? Chợt nghĩ tới chuyện nghe mọi người đồn thổi trong nhà vệ sinh liên quan đến việc Trần Du đổ mắt chạy ra khỏi phòng làm việc của Lục Đông Thâm, trong lòng cô chợt nảy sinh chút hờn hờn nhỏ. Cô không thừa nhận nhưng nó vẫn tồn tại.

“Tai nghe thấy có thể làm giả, mắt nhìn thấy cũng có thể là sự thực đã bị che giấu nhưng những gì khứu giác người thấy thường sẽ luôn là chân tướng. Từ trước tới nay, thứ tôi tin tưởng nhất chỉ có chiếc mũi của mình. Trên đời này có quá nhiều thứ có thể làm giả, duy có mùi hương là chân thực nhất.”
Tường Ly nhẹ nhàng đẩy anh ra, lần này anh buông tay.

“Trong các phụ gia tạo mùi cho nước tẩy rửa, sự kết hợp giữa cam túc và cỏ huân y đích thực có thể khiến người ta an thần. Anh không thích mùi hương của những loại hoa này, Trần Du đã sử dụng loại nước khử mùi hương gỗ với các thành phần chủ yếu là trầm bách, đỗ tùng, trúc bách lá dài. Loại nước khử mùi cô ta sử dụng cũng không có vấn đề gì. Mùi hương của ba loại thực vật này đúng là cũng có thể làm cho thần kinh được thả lỏng, đầu óc thanh thoi. Nhưng ngoài ba loại thành phần hương gỗ kể trên ra, thì trong nước khử mùi còn có mùi của một loại cây tên Cường tâm thảo. Cường tâm thảo là một loại cỏ không rễ mọc ở nơi ẩm ướt nhất giữa các khe núi đá, giống như loài Chi dứa râu*, cho dù không tiếp xúc với thổ nhưỡng vẫn có thể tồn tại giữa không khí. Rất hiếm có người sử dụng tới Cường tâm thảo, bởi vì số lượng ít, lại khó hái lượm. Bản thân Cường tâm thảo mùi rất thanh, nhưng lại có tác dụng phân giải mùi hương cực mạnh. Khi sử dụng nó trong nước khử mùi sẽ nhanh chóng can dự vào tác dụng của cỏ huân y và cam túc trong nước tẩy rửa, đồng thời cũng làm yếu đi ba loại mùi gỗ trong nước khử mùi. Nói một cách khác, loại nước khử mùi và nước tẩy rửa hiện tại đang sử dụng không có quá nhiều công dụng trong việc an thần cũng như thúc đẩy giấc ngủ cho anh.”

*Vì vậy tên tiếng Anh của loài cây này là Air plants.

Nếu đã thật lòng muốn lo những chuyện của anh, cô cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên nói rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện. Cho dù có một số vấn đề vẫn chỉ nằm trong suy đoán của cô.

Lục Đông Thâm có phần dăm chiêu: “Nhưng điều em nghi ngờ không chỉ có thế, phải không?”

“Phải. Nếu chỉ là sự tương khắc giữa các mùi hương trong nước tẩy rửa và nước khử mùi thì đều không đủ gây ra ảnh hưởng gì cho anh. Nhưng, thuốc lá của anh có vấn đề.” Tường Ly kéo một chiếc gối, ôm vào lòng, rồi dựa ra sau ghế sofa, một tay chống lên má, khuỷu tay đặt lên gối.

“Thuốc lá?” Lục Đông Thâm khẽ nhú mày. Anh nhớ lại hộp thuốc lá đặt làm trên mặt bàn: “Em từng ngửi loại thuốc lá đó rồi.”

“Ừm, có thể là một người nào đó quá khao khát có được anh thế nên khi đặt thuốc lá cho anh đã gia tăng thêm Hoàng lan có tác dụng kích thích. Nhưng lượng rất ít, chỉ có một ít, chỉ đủ để khiến anh vui vẻ thoải mái. Một người tâm tính kiên định sẽ không bị ảnh hưởng. Còn cả mùi nhục đầu khấu, cũng được coi là một loại mùi khá mờ ám. Ngoài ra còn có mùi hồ tiêu được chiết tách, khiến cho cả điều thuốc khi châm lên mùi hương sẽ ngọt và nồng.”
Tường Ly phì cười: “Đương nhiên, trọng điểm tôi muốn nói không phải việc đối phương muốn thông qua mùi thuốc lá để khiến cuộc sống của anh thêm chút tình thú. Điều tôi muốn nói là hồ tiêu trong thuốc lá.”

Lúc trước khi hút loại thuốc lá đó, Lục Đông Thâm cảm thấy mùi hương ngào ngạt thơm phức, đồng thời cũng lại có một chút mạnh mẽ, cường tráng, thuần khiết hơn thuốc lá thông thường khi được đốt lên một chút. Nhưng về sau anh chỉ hút thuốc lá bình thường, đã lâu lắm rồi không động vào hộp thuốc lá đó nữa. Sao lại có cả hồ tiêu chứ?

“Tôi tưởng món ấy chỉ dùng làm gia vị.”

“Tác dụng của hồ tiêu rất lớn, không hoàn toàn chỉ dùng làm gia vị.” Tường Ly chống cằm cũng đã mệt, cô thẳng thừng dựa đầu lên lưng ghế sofa: “Vào thời Trung thế kỷ, hồ tiêu được mệnh danh là vàng đen, ban đầu được sử dụng để trị liệu Cái chết đen*, sau này mới được sử dụng rộng rãi trong nấu ăn. Nhưng trên thực tế, cho đến tận bây giờ, hồ tiêu cũng là loại thuốc giảm sung huyết tốt nhất, rất hữu hiệu trong việc trị liệu các căn bệnh đường hô hấp, nhất là hen suyễn. Nguồn gốc loại hồ tiêu trong thuốc lá của anh nếu tôi không phân tích nhầm thì xuất phát từ phía Nam Ấn Độ, mùi vị thuần cay. Tác dụng của nó khi sử dụng trong thuốc lá: Một là có thể làm dịu bớt hậu quả của khói thuốc lá đối với hệ hô hấp sau khi hít khói vào phổi, hai là khi hòa trộn cùng Hoàng lan và Nhục đầu khấu mùi hương lại càng rắn rỏi, rất phù hợp, càng phù hợp với nam giới hơn. Loại thuốc lá đặc biệt ấy vốn không có gì phải chú ý, cũng lắm chỉ thể hiện dã tâm của người chế tạo ra nó mà thôi. Nhưng khi hồ tiêu chiết xuất cháy lên tỏa ra mùi hương mà gặp mùi Cường tâm thảo thì tính chất sẽ thay đổi.”

*Cái Chết Đen là tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ XIV mà đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350. Cái Chết Đen được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết từ 30 tới 60% dân số của châu Âu và giảm dân số toàn cầu từ khoảng 450 triệu người xuống còn từ 350 đến 375 triệu người vào năm 1400.

Tường Ly nói tới đây thì hơi rướn người về phía trước, nhìn Lục Đông Thâm rồi nói rành mạch từng từ từng chữ: “Hai mùi hương này kết hợp lại sẽ hình thành nên một loại chất là Lycorin (C₁₆H₁₇NO₄), có thành phần độc hại. Không chỉ khiến thần kinh của người hít phải bị suy yếu mà còn khiến các chức năng trong cơ thể suy kiệt dần rồi tử vong.”

Lục Đông Thâm sững người.

“Có một loại thuốc Nam tên là Sâm cau, không biết anh có biết nó không. Cổ nhân thường nói dùng Sâm cau lâu ngày sẽ trường sinh, thật ra hoàn toàn không chính xác. Dùng một ít Sâm cau quả thực có thể gia tăng tính huyết, tăng cường dương khí cho cơ thể, nhưng dùng quá liều hoặc dùng lâu năm sẽ trúng độc mà chết. Nguyên nhân là vì trong Sâm cau có thành phần Lycorin, tích lũy quá nhiều trong cơ thể sẽ dẫn tới tử vong. Chỉ cần anh hút loại thuốc lá đặc biệt đó trong phòng làm việc, sẽ cùng với mùi hương còn sót lại trong không khí, hình thành nên Lycorin. Thành phần này sẽ kết đọng lại trong cơ thể anh. Cho dù sau này anh không hút thuốc nữa...”

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng, ngữ khí trở nên nghiêm túc: “Nói tiếp đi.”

“Trong sữa tắm và xà phòng trong phòng tắm cũng có mùi cỏ huân y. Một ít cỏ huân y sẽ có tác dụng tốt cho giấc ngủ, nhưng mùi hương quá nồng ngược lại sẽ càng khiến người ta mất ngủ. Cộng với việc bên trong lại có thêm thành phần tinh dầu Long quỳ. Xét từ một góc độ nào đó, Long quỳ có tác dụng giống như hồ tiêu, đều có thể tăng thêm tính mạnh mẽ trong mùi hương, nhưng lại vượt trên hồ tiêu trong tác dụng kích thích sự hưng phấn thần kinh. Thế nên, thuốc lá anh có thể không hút, nhưng kiểu gì vẫn sẽ dùng sữa tắm và xà phòng. Một khi anh sử dụng, mùi hương của Long quỳ sẽ thay thế cho hồ tiêu, vẫn cứ hình thành Lycorin. Ban đầu, tôi nghi ngờ có người cố tình khiến thần kinh của anh suy nhược dẫn đến mất ngủ triền miên. Nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ không đơn giản như vậy. Nếu anh đã mất ngủ từ rất lâu trước đó rồi thì mục đích của đối phương chính là lấy mạng anh.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi từ từ tới trước cửa sổ, trầm mặc một lúc lâu. Anh lần tìm ra một điều thuốc, ngậm lên miệng, đang định châm lên thì anh lại bỏ điều thuốc ra, quay đầu ra hiệu với Tường Ly: “Có ngại không?”

Tường Ly lắc đầu.

Lục Đông Thâm quay lại mở một khe hẹp bên cửa sổ ra. Khi anh châm thuốc, anh hơi nghiêng đầu một chút. Khói thuốc chậm rãi lan tỏa. Anh nheo mắt lại, rồi im lặng ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài.

Gió đêm len lỏi vào trong từ khe hẹp ấy, làm nhiễu loạn hình dáng của khói thuốc.

Dưới bóng trăng, bóng lưng anh thẳng tắp. Tường Ly không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cứ nhìn tấm lưng của anh như vậy, chẳng hiểu sao trái tim cô lại bất ngờ xao xuyến.

Là sự cô đơn.

Từ bà vai rộng dài ấy, từ cái bóng hắt xuống của anh, và từ sự im lặng dài đằng đằng...

“Không có ai chú ý quá nhiều đến sự ảnh hưởng của mùi hương. Nhưng trên thực tế, phòng làm việc của anh chính là nơi mùi hương tương sinh tương khắc một cách điển hình. Nước tẩy rửa, nước khử mùi, thuốc lá, sữa tắm, xà phòng... tất cả những loại này xem đại bất kỳ một loại nào cũng đều không có vấn đề. Nhưng một khi mùi hương phát tác sẽ có điểm trí mạng. Cường tâm thảo trong nước khử mùi và hồ tiêu trong thuốc lá hoặc Long quỳ trong sữa tắm xung đột nhau và đều tạo thành Lycorin. Lycorin lại kích thích vào mùi huân y trong nước tẩy rửa và sữa tắm.” Tường Ly cầm một quả quýt lên, vừa bóc vỏ vừa đi tới bên cạnh anh.

“Mùi hương đan vào nhau thành từng móc xích một. Một sự sắp xếp tinh vi như vậy chỉ có thể là do người làm. Một tâm tư tí mỉ như vậy, cho dù vấn đề của những mùi này thật sự bị điều tra ra thì cũng lắm cũng chỉ tra ra nó gây bệnh mất ngủ. Dù thật sự nhắm vào mạng người như lời tôi nói thì kẻ đứng đằng sau cũng dễ dàng thoát tội. Bởi vì tất cả thành phần trong các sản phẩm này đều không độc hại. Các cơ quan kiểm tra khi kiểm tra đều tập trung chủ yếu vào các thành phần thực sự, chưa chắc đã điều tra ra được sự tương khắc của mùi hương.” Dứt lời, cô đẩy một lớp vỏ quýt ra trước mặt cho anh làm gạt tàn.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi quay lại nhìn cô.

Trong quãng sáng âm u, cô nhỏ bé vô cùng, nhưng những lời cô nói lại khiến người ta lạnh sống lưng. Ở trong phòng họp, cô chỉ lấy một cái có sứt sẹo để phản bác Dương Viễn. Người không hiểu cô dĩ nhiên sẽ cho là cô ngang ngược, không nói lý lẽ. Nhưng anh hiểu cô, khi đối mặt với các vấn đề chuyên ngành cô không bao giờ là người qua quýt lầy lội. Thế nên cô không nói, ắt phải có lý do của riêng mình.

Bây giờ anh đã hiểu điều cô lo lắng.

Mùi hương tương sinh tương khắc quả thật rất phức tạp, ngay cả các cơ quan giám định cũng chưa chắc đều có thể tra ra được. Tới lúc đó, e là sẽ chuốc họa vào người. Đừng tưởng thường ngày cô tùy tiện thoải mái. Sau việc ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm biết rõ thực chất tư duy của cô rất sắc bén, luận về toan tính hay gan dạ đều không thua kém nam giới. Thế nên, những gì có thể hiểu được cô đã hiểu cả.

“Tôi không biết trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì, nhưng mùi hương tương khắc có thể giết người trong vô hình, còn tàn độc hơn cả việc giết bằng dao súng trực diện.” Tường Ly khẽ nói.

Ánh mắt Lục Đông Thâm rơi xuống điều thuốc kẹp giữa ngón tay: “Mùi hương tương khắc, giết người trong vô hình, tôi từng được lĩnh giáo.”

Tường Ly run lên.

“Thế nên tôi mới càng cần em.” Lục Đông Thâm giờ tay lên xoa đầu cô. Anh không cười, nét mặt cũng hoàn toàn nghiêm túc: “Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em.”

Tường Ly bỗng dưng cảm thấy nghẹt thở. Cô bỗng sợ anh nói như vậy. Đàm Diệu Minh cũng đã từng nói đúng một câu như thế.

“Tôi sẽ tự bảo vệ chính mình.”

Lục Đông Thâm cười, dập tắt quá nửa điếu thuốc hút dở vào trong miếng vỏ quýt: “Bảo vệ làm sao đây? Dựa vào một con dao Phần Lan ư? Lục Môn thâm sâu, không đơn giản như vậy đâu. Sửa công thức pha chế trông có vẻ chỉ là chuyện nhỏ nhưng những sợi dây lợi ích động chạm đến là tầng tầng lớp lớp. Thế nên ở trong buổi họp tôi mới hỏi em rằng em đã suy nghĩ kỹ chưa.”

“Tôi chưa bao giờ cho rằng đây là một chuyện dễ dàng.” Tường Ly ngược mắt nhìn anh. Thứ cô động vào đầu chỉ là quyền lợi của riêng Quý Phi? Chưa kể đến việc Quý Phi có bao nhiêu mối quan hệ thân thiết trong Lục Môn, ngay một Hội văn thuật đằng sau lưng cô ta thôi nếu muốn nghiền nát Tường Ly cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đôi mắt Lục Đông Thâm đen sẫm lại: “Thế nên, chỉ cần em muốn làm thì cứ làm, tôi sẽ cố gắng hết sức để dọn đường cho em. Một khi mùi hương cũng trở thành công cụ để người ta lợi dụng thì người chịu ảnh hưởng sao có thể là một mình tôi?” Tường Ly hiểu rồi.

Cô vô thức nhớ tới Thai Quốc Cường.

Trái tim cô nặng trĩu, bị đè rất chặt, không biết phải cất phần nặng nề này vào đâu.

“Tôi sẽ khẩn trương đưa ra phương án pha chế. Chỉ có điều dầu sao phòng thực nghiệm cũng có hạn, về mặt thời gian sẽ hơi khó khăn. Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là loại bỏ Lycorin. Anh mất ngủ dai dẳng, tôi sẽ nghĩ ra một phương pháp khác. Khoảng thời gian này anh đừng uống trà, nhất là loại của cô người yêu...” Nói tới đây, Tường Ly ngừng lại, sửa chữa: “Nhất là trà Trần Du chuẩn bị cho anh. Trà vốn đã là loại nước khiến người không dễ ngủ rồi, hơn nữa trong cơ thể anh lại đang có Lycorin tích tụ, sẽ càng ảnh hưởng nặng nề tới chất Theophylline có trong trà.”

Lục Đông Thâm dựa vào cửa sổ: “Được, cà phê đen có được uống không?”

Tường Ly cũng bắt chước điệu bộ của anh, dựa vào bên kia, hai tay khoanh trước ngực: “Lục đại thúc à, với sức chiến đấu như của chú đây còn cần cà phê đen để chống buồn ngủ hay sao? Lại còn đòi uống cà phê đen, không uống là anh đã hưng phấn khỏi ngủ rồi.”

Lục Đông Thâm cười, giờ tay bầu má cô: “Em gọi tôi là gì hả?”

Cảm thấy nụ cười của anh có phần xấu xa, cô đẩy anh ra sau: “Ý của tôi là, trong khoảng thời gian này anh tốt nhất nên uống nước lọc hoặc nước chanh tươi.” Nghĩ một chút, cô lại nói: “Mà thôi, bỏ đi, anh uống cái gì để tôi pha chế luôn cho nhanh. Đây Lục Đông Thâm, tôi phát hiện con người anh lắm chuyện thật đấy, cao quý như vàng ngọc luôn. Bình thường anh dùng cái gì sao cứ phải tỉ mỉ vậy? Lại còn phải đặt làm riêng. Anh tự nhìn đi, xảy ra chuyện rồi đấy, thấy chưa?”

Lục Đông Thâm cố nín cười: “Cũng đâu phải tôi không dùng loại đặc biệt là không được. Uống trà nhạt ăn cơm hầm tôi cũng ăn được mà.”

“Anh ấy hả?” Tường Ly phì cười: “Chắc gì anh từng vào mấy quán ruồi muỗi.”

Lục Đông Thâm hơi nhướn mày: “Quán ruồi muỗi? Quán ăn phải ruồi muỗi? Sao bây giờ vẫn còn người chịu ngồi ăn ruồi muỗi vậy?” Anh chỉ mới nghe qua một số vùng miền có sở thích ăn côn trùng thôi.

Tường Ly nghe xong hơi sững người giây lát sau đó phì cười thành tiếng. Lục Đông Thâm thấy cô cười, dĩ nhiên trong lòng cũng vui vẻ hơn: “Nói rõ ràng ra đã rồi cười nào.”

Tường Ly lúc này đã bị anh chọc đến phát điên. Anh đứng là người lớn ở nước ngoài, có tinh thông Hán ngữ đến đâu cũng không thể bằng người bản địa được: “Đứng đứng đứng, chính là quán mà vào ngồi ăn ruồi nhặng đó.”

Lục Đông Thâm nghe xong là biết không như lời cô nói, nhưng cũng rất hưởng thụ khoảng thời gian được trò chuyện cùng cô: “Được thôi, có em bảo đảm, có gì không dám ăn chứ.”

Tường Ly mím môi, giờ tay chọc chọc lên ngực anh. Ngực anh rất rắn chắc, cũng rất vững chãi, thế nên sau một hồi chọc đau ngón tay, cô thu tay về: “Về thuốc lá, nếu thích hút loại riêng biệt thì anh phải đợi một chút.”

“Cũng chưa chắc cứ phải hút loại đặc biệt, loại bây giờ tôi hút cũng không tệ.” Lục Đông Thâm giải thích một câu.

Tường Ly hơi nghiêng đầu rút bao thuốc lá anh đặt bên cạnh ra. Không tốt được sao. Loại đắt nhất của Hoàng Hạc Lâu, giá cũng “đẹp”.

“Điểm có lợi của thuốc lá đặt làm chính là hạn chế lượng nicotin. Để tôi pha chế cho anh. Nhưng trước hết anh phải nói cho tôi biết anh thích mùi gì đã.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Mùi hương trên người em.” Còn cả mùi hương trong phòng cô nữa, giống hệt với mùi hương trên người cô, luôn khiến anh có thể bình tĩnh lại.

Tường Ly nghe xong câu ấy là trở nên ngang bướng ngay: “Loại đó ngàn vàng khó kiếm đây.”

“Không khó kiếm” Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô: “Giữ em lại bên cạnh tôi là được rồi.”

Một câu nói khiến nhịp tim Tường Ly đập rất nhanh: “Vậy tôi phải yêu cầu tăng lương đó.”

Lục Đông Thâm cười khê từ đầu tới cuối: “Được.”

Khi tiễn anh ra khỏi cửa, chẳng hiểu sao Tường Ly lại có lòng riêng. Thật ra, cô vẫn muốn biết nhiều hơn một chút.

“Này...” Buột miệng sau, cô lập tức hối hận.

Lục Đông Thâm dừng bước, đứng trước cửa ra vào, nhìn cô qua chút ánh sáng yếu ớt.

Cô liếm liếm môi. Đàng nào cũng đã gọi giật anh lại rồi, vậy thì đường hoàng mà hỏi đi.

“Anh có tin tưởng Trần Du không?” Có thể để cô ta tự do ra vào phòng làm việc của anh, chắc là anh rất tin nhiệm cô ta chẳng? Đây là phân tích của cô, nhưng cô vẫn muốn nghe chính anh nói.

Nhưng Lục Đông Thâm lại trả lời rất dứt khoát: “Không tin.”

Tường Ly sững người, ngược mắt nhìn anh, một lát sau mới hỏi: “Vậy tức là anh thích cô ta, thế nên bao dung hết thấy.”

Cô ta xinh đẹp, đàn ông ai chẳng thích phụ nữ đẹp.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười: “Không, cô ta không phải mẫu người mà tôi thích.”

“Vậy anh thích mẫu người nào?” Cô chỉ hỏi đại một câu, sau đó cảm thấy mình hơi thần kinh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm kiên định nhìn thẳng vào mặt cô: “Em nói xem?”

Trái tim Tường Ly nhất thời hoảng loạn. Có một dự cảm đang xoay vần trong lòng nhưng cô chần chừ không dám lấy ra kiểm tra. Cô ngược lên nhưng lại va phải ánh mắt anh, bèn vội vàng né tránh. “Anh thích mẫu người nào làm sao tôi biết được, bên cạnh anh lắm ong bướm như vậy kia mà.”

Lục Đông Thâm nghe xong, chỉ biết cười khó xử, nhưng cũng không giải thích thêm gì.

“Vậy anh có tin tôi không?” Đây là một câu hỏi nghiêm túc. Anh giao toàn bộ tính mạng và sức khỏe của mình vào tay cô. Lẽ nào anh không sợ có một ngày cô sẽ trở mặt thành thù?

“Tôi tin em” Từng đường nét trên khuôn mặt Lục Đông Thâm đều toát lên sự chân thật. Anh giờ tay vẫn vơ cầm cô: “Hơn nữa...”

Anh cúi đầu, phủ môi mình lên môi cô.

Câu nói sau đó toàn bộ đều bị chìm khuất sau nụ hôn ấy...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Hính Thức Tuyên Chiến

Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khê: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.

Bắc Kinh là nơi hoa nở đón xuân sớm nhất. Vừa ấm lên một chút sau mùa đông giá rét mà đã vàng rực cả một khoảng trời. Nhưng phong cảnh đó cũng chỉ tồn tại được vài ngày. Từ đình hương cũng vội vã đuổi theo nhịp bước đón xuân. Ánh nắng mùa xuân ấm áp, khắp các đường lớn ngõ nhỏ đều thấm đẫm hương thơm thanh ngọt của tử đinh hương.

Sắc mặt Nhiêu Tôn không dễ coi lắm. Anh đọc xong tập tài liệu trong tay đến trang cuối cùng, đầu mày khóe mắt đã lạnh như sương. Cao Toàn vẫn đợi suốt ở bên cạnh. Đợi Nhiêu Tôn xem xong, cậu ta nói: “Bây giờ chỉ có thể điều tra được tung đây thôi, tiếp tục điều tra thêm e là không khác gì mò kim đáy biển.”

Anh đang điều tra vụ chiếc khăn tay màu đen.

Không thuận lợi chút nào.

Trích xuất camera giám sát thì đúng là rất dễ dàng tìm được người chuyển gói hàng tới, nhưng đối phương chẳng qua cũng chỉ làm theo lệnh người khác, nói là đã nhận một khoản tiền lớn để giao hàng. Lăn theo camera tìm kiếm tiếp thì rất mất công mất sức. Họ lần lượt kiểm tra khắp phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng chỉ xác định được một bóng hình rất mờ hồ.

Không nhìn ra được là nam hay nữ, CCTV cũng không quay được toàn bộ, chỉ như một bóng ma vậy. Nhiều Tôn không tin rằng trên đời này có ma, lệnh Cao Toàn tiếp tục điều tra. Cao Toàn lại cùng các cơ quan liên quan nỗ lực thêm vài ngày, cuối cùng tuyên bố thất bại. Quá mờ ảo, muốn tiến hành làm các kỹ thuật chỉnh sửa đều khó khăn.

Nói tới đây, Cao Toàn suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Tôn thiếu, nếu không tra ra được kẻ này, em thấy chỉ bằng anh cứ sắp xếp một vài người cho Hạ tiểu thư, cho dù chỉ trông chừng nơi ở của cô ấy thôi thì cũng có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy.” Cậu ta đã đưa ra một phương án trừ bị thứ hai. Nhiều Tôn tính cách ngang bướng, làm việc trước nay cũng tùy tâm tùy hứng. Cậu ta chỉ sợ Nhiều Tôn lại lên con thịnh nộ thì đúng là phải đi mò kim đáy bể. Vậy thì sẽ đẩy đưa nhiều hơn đến các cơ quan chấp pháp, đây chẳng phải là khiến cho người ta chửi bới sao?

Nhiều Tôn nắm chặt tập tài liệu trong tay, lát sau mới ngẩng đầu lên: “Cứ khoảng năm, sáu người qua âm thầm theo dõi.”

Cao Toàn đang định thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Nhiều Tôn lại nói: “Mà thôi, cô ấy không thích đâu.” Tuy rằng việc làm này là muốn tốt cho cô nhưng chưa chắc cô đã chịu nể tình. Nếu cô biết được hằng ngày ra vào vào luôn có người túc trực, chắc chắn sẽ nổi điên. Đến nước này, việc anh có thể làm chỉ là đợi chờ mà thôi.

Cao Toàn nhìn thấy biểu cảm bút rút nhưng lại không đành lòng của anh.

“Gần đây Lục Đông Thâm có động thái khá lớn nhỉ?” Nhiều Tôn lấy ra một điều xì gà.

Cao Toàn thấy anh đã đổi chủ đề, cũng biết lần này anh thỏa hiệp với Hạ tiểu thư rồi, bèn nói: “Vâng. Tuy rằng Lục Đông Thâm chỉ vừa tiếp quản Skyline chưa lâu, nhưng việc quản lý, vận hành các khách sạn trực thuộc không hề gặp vấn đề. Các trung tâm thương mại trước đó không lâu lại được hai thương hiệu sản phẩm hàng cao cấp hàng đầu thế giới ký hợp đồng đại lý. Nghe nói còn do đích thân Lục Đông Thâm thương lượng và ký hợp đồng dài hạn, chỉ ít thì trong vòng năm năm tới họ sẽ giặt được không ít hạn ngạch của các trung tâm thương mại hàng đầu. Ngoài ra, hội quán dành riêng cho khách hàng VIP của Skyline sắp được khởi công. Lục Đông Thâm đã nhắm vào phủ Thân Vương. Thương hiệu H đã thâm nhập vào thị trường Trung Quốc đại lục, đồng thời còn khai thác các sản phẩm mới có tính chất cạnh tranh. Các cửa hàng thương hiệu và các cửa hàng đại lý dường như cũng đang rầm rộ chuẩn bị. À, đúng rồi, Thương Xuyên đã ký hợp đồng với Hoàn Gia Media.”

Nhiều Tôn hơi nhướng mày: “Chẳng phải cậu ta đang quay bộ phim của Hoàn Gia sao?”

Cao Toàn tiếp lời: “Nghe nói lần này Thương Xuyên đã ký hợp đồng lâu dài với Hoàn Gia. Vài bộ phim sắp tới đều sẽ hợp tác cùng Hoàn Gia. Với tình hình này, Thương Xuyên có lẽ đang nhắm vào vị trí gương mặt đại diện cho dòng sản phẩm H. Xem ra Skyline đã đưa ra một điều kiện hậu hình cho anh ta.”

Nhiều Tôn rơi vào trầm tư.

Cao Toàn lại nói: “Khoảng thời gian trước, từ Trường Thịnh đồn ra một số thông tin. Thái Tử Tân lần lượt gặp mặt với Giám đốc của bốn ngân hàng lớn, lại đích thân bay sang Hoa Kỳ, xem ra chuyện vốn vay đã chắc được đến tám, chín phần. Điều thú vị là, Skyline vừa đàm phán xong dự án “Giang Nam xuân” ở Hàng Châu, ở bên kia, Thái Tử Tân lại bắt đầu giành quyền khai thác Trường hồ gần đây của Giang Nam xuân. Về phía Bắc Kinh, Lục Đông Thâm có ý thu mua lại Đại Hằng, mục đích chính là giành được quyền khai thác khu đất trung tâm thương mại của Đại Hằng. Có người đang âm thầm đấu với Lục Đông Thâm trong bóng tối, chắc chắn không tránh khỏi có liên quan đến Thái Tử Tân. Có cái gì đó trên thương trường cũng lắm mưu mô thủ đoạn vô cùng.”

Nhiều Tôn châm điều xì gà lên, rồi nhả ra một làn khói mù mịt, lát sau mới nói: “Skyline có cả một Lục Môn chống lưng, tài nguyên quốc tế dĩ nhiên không thể thiếu. Thế nên cạnh tranh tài nguyên quốc tế, Skyline chắc chắn sẽ vượt lên đầu tiên. Lục Đông Thâm vẫn còn khá lúng lẫm đối với ngân hàng trong nước, nhưng muốn giành tài nguyên quốc tế lại dễ như trở bàn tay. Tuy vậy tài nguyên trong nước là thế mạnh của chúng ta. Cũng trùng hợp thật, dự án mà Skyline và Trường Thịnh nhắm vào, anh cũng có hứng thú. Cao Toàn, cậu hẹn tổng thư ký Lưu và bộ trưởng Cao của bộ Kế hoạch đầu tư. Cứ nói là Tôn thiếu gần đây rảnh rồi, muốn hẹn hò một bữa tụ tập.”

***

Tường Ly dồn hết tâm sức vào việc khai phá một công thức mới và pha chế mùi hương. Ngoài việc này ra, cô còn bác bỏ phương án điều chỉnh hương nước hoa bản giới hạn của thương hiệu H tại thị trường Trung Quốc đại lục.

Việc này khiến Trần Du rất khó chịu. Cô ta truy hỏi nguyên nhân. Tường Ly không giải thích quá nhiều, thẳng thừng đưa cho cô danh sách một loạt các nhóm khách hàng của thương hiệu H, yêu cầu cô ta làm dịch vụ hậu mãi với từng nhóm một. Đây vốn dĩ là công việc của bộ phận thị trường nhưng lại bị đẩy cho Trần Du. Trần Du vốn đã bất mãn chuyện Tường Ly tước quyền của mình, thế nên nhất thời nổi đóa. Tường Ly gửi một email trong nội bộ tập đoàn, ngoài việc phân rõ phạm vi quyền và nghĩa vụ của các nhà điều chế hương trong nhóm của cô ra cũng nói thẳng: Nếu có bất kỳ sự bất mãn nào về phân công công việc, có thể nộp đơn xin nghỉ việc cho bộ phận Nhân sự bất kỳ lúc nào.

Ý tứ rất rõ ràng: Đây chính là công việc, không có chỗ để cò kè mặc cả. Nếu không ưng ý thì khỏi làm nữa.

Tất cả các sản phẩm vệ sinh hằng ngày, bao gồm cả thuốc lá đặt riêng trong phòng nghỉ của Lục Đông Thâm đều được Tường Ly dọn sạch sẽ, yêu cầu

nhân viên vệ sinh trước khi chưa có công thức pha chế cụ thể thì chỉ được phép lau rửa bằng nước bình thường.

Đồng thời cô cũng xin được chìa khóa nhà của Lục Đông Thâm. Nhưng phần vì anh cũng không hay về nhà nên Tường Ly cũng chưa vội tới kiểm tra một lượt.

Bên kia tổng bộ có phản hồi là chuyện cô và Lục Đông Thâm đã sớm dự liệu được. Tuy rằng Tường Ly chỉ động tới công thức của Trung Quốc đại lục nhưng thái độ phía tổng bộ cũng rất cương quyết. Phần cương quyết này tới từ ai, Tường Ly không cần nghĩ cũng biết.

Cả Dương Viễn cũng biết trước sẽ có chuyện này xảy ra. Anh ấy gọi điện thẳng cho Tường Ly, không vòng vo mào đầu, nói thẳng: Ý kiến mà tổng bộ đưa ra là: Động vào công thức cũng được thôi, nhưng phải được thông qua việc kiểm tra của cơ quan kiểm tra chứng minh công thức cũ có vấn đề mới được.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tường Ly gọi điện cho Cảnh Ninh. Cô muốn hỏi ý kiến của Lục Đông Thâm. Cảnh Ninh trả lời rằng tổng giám đốc ra ngoài họp, vẫn chưa về công ty, đề nghị cô gọi thẳng cho anh.

Tường Ly nghe xong câu này cảm thấy rất kỳ lạ. Theo đúng quy trình làm việc của công ty, cô không nên gọi thẳng cho Lục Đông Thâm mới phải. Cảnh Ninh mỉm cười thông báo: “Đây là ý của tổng giám đốc, sau này dù chuyện công hay chuyện tư đều không cần thông qua thư ký truyền đạt, gọi thẳng cho anh ấy là được.”

Đặt điện thoại xuống, mặt cô hơi nóng. Tuy rằng cô bận rộn công việc nhưng nụ hôn tối hôm đó của anh vẫn thi thoảng nhảy ra ngoài. Mối quan hệ này dường như đang cách một lớp giấy mỏng. Lục Đông Thâm có ý chọc rách, còn cô cố tình né tránh.

Cô gọi điện thoại qua, đầu kia rất im ắng, quả thật là đang họp. lát sau, cô nghe thấy Lục Đông Thâm xin ngừng một chút rồi hỏi cô có chuyện gì. Cô nói với anh quyết định mà tổng bộ vừa thông báo. Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Em có muốn chấp nhận việc kiểm tra không?”

“Chắc là phải làm thôi...”

“Em đang lo lắng điều gì?” Giọng Lục Đông Thâm qua sóng điện thoại cứ trầm trầm, rất êm tai.

Tường Ly thở dài: “Quyết định này chắc chắn là do Quý Phi làm. Cô ta tự tin như thế, e là sự tình không hề đơn giản.”

“Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khê: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.”

Đặt di động xuống rồi, trái tim Tường Ly vẫn đập thình thịch, thình thịch, bên tai còn văng vẳng câu nói đó của Lục Đông Thâm: Còn có tôi cơ mà...

Cô trả lời lại tổng bộ, lúc ký tên ở cuối cùng, cô suy nghĩ rất lâu rồi đánh vào hai chữ “Hạ Trú”.

Đây là lần đầu tiên cô phản hồi lại tổng bộ.

Hạ Trú.

Cô chính thức dùng danh nghĩa của Hạ Trú để tuyên chiến với Quý Phi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Thời Gian Lập Wechat

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đất hả?

Lúc gần tới trưa, chuông di động của Tường Ly vang lên.

Là một số điện thoại từ nước ngoài.

Số điện thoại không nằm trong danh bạ của Tường Ly, hoàn toàn xa lạ.

Tường Ly cầm di động lên tay, nhìn chăm chăm vào con số đang nhấp nháy, âm thầm có một dự cảm nãy sinh.

Cô bắt máy.

Đối phương không nói gì, cô không giục giã, cũng không lên tiếng.

Trong điện thoại chỉ có sự trầm mặc như đang trói chặt cả hai phía. Chỉ còn những tiếng thở khê khàng, giống như sự độ sức trong thinh lặng, lại giống

như một cuộc dẫn vật ấu trĩ.

Tường Ly ngồi thẳng người, đến nỗi sống lưng cũng hơi đau nhức. Dự cảm xoay tròn trong lòng càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Tuy rằng đối phương kiên quyết không lên tiếng nhưng cô cảm giác được, đây là một người mình thân thuộc.

Cứ như vậy, cuộc đối đầu trong màn im lặng chết chóc kéo dài hơn một phút. Cuối cùng đối phương cũng lên tiếng, giọng nói rất nhỏ: “Hạ Trú?”

Đập vào tai là một âm thanh không thể quen hơn, làm đau đôi tai cô. Như gần lại có vẻ như bị ngăn cách bởi trăm núi ngàn sông. Tường Ly cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn lại. Những chuyện đã qua, những tình cảm đã cũ đều trở thành gông cùm đè thẳng vào người khiến cô không sao thở nổi.

Rất lâu sau cô mới bật ra một âm thanh: “Phải.”

Hơi thở của người ở đầu kia hơi gấp lên một chút, nhưng người ấy không nói thêm gì nữa.

Bên này, Tường Ly đã kìm chế lại cảm xúc, khi lên tiếng, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: “Quý Phi, món nợ giữa hai chúng ta cần được tính toán rồi.”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tường Ly một tay đè chặt di động, một tay đặt lên giữ lấy lồng ngực. Giống như có một lưỡi dao sắc lẹm cửa qua vậy, khi máu đã ngừng chảy mới là khi cơn đau xé da thịt xông lên.

Trong đầu cô vang lên những tiếng cười đùa giỡn chơi ngày nào.

“Thời cô có ba huynh đệ kết nghĩa vườn đào, nay có chúng ta bốn anh em kết nghĩa dưới thung lũng...”

“Tiểu Hạ, Tiểu Hạ, mình nhận được tháng lương đầu tiên trong cuộc đời rồi. Đi nào, mình mời cậu ăn món đào mật nhập khẩu cậu thích nhất.”

“Phi Phi, cậu cố tình làm mình thêm chết phải không? Mình dị ứng với lông đào mà.”

“Yên tâm đi, mình tuyệt đối sẽ rửa thật sạch đào cho cậu, một cọng lông cũng không còn...”

“Thế còn nghe được.”

“Mình tốt quá chứ hả?”

“Cậu là tốt nhất luôn.”

...

Tường Ly cố gắng hít sâu thở đều, như vậy mới có thể đè nén được nỗi buồn đang dâng lên làm đỏ rực đôi mắt. Khi ngược lên nhìn, đã sớm cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay...

***

Bởi vì buổi chiều còn phải quay về phòng thực nghiệm kiểm tra sản phẩm mẫu đã được nâng cấp và mở cuộc họp thảo luận về việc xây dựng mùi đặc trưng cho không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H đồng thời xây dựng lại mùi hương cho sản phẩm nước hoa chính của hãng, nên buổi trưa Tường Ly không ra ngoài ăn mà chọn luôn căng tin của công ty.

Tầng hầm B1, B2 của tòa nhà là căng tin của công ty. Một diện tích tròn hai tầng, được mở thông từ tầng trên xuống tầng dưới, hai bên có cầu thang dẫn lên theo hình xoắn. Ngon đèn thủy tinh rủ xuống ở chính giữa. Thứ khiến người ta thấy lung linh nhất là một màn hình khổng lồ cao gần 6 mét xuyên qua hai tầng lầu. Trừ khi cả tòa nhà vẫn phòng đều tan ca, còn không nó sẽ được bật suốt cả ngày. Có lúc nó sẽ phát phim điện ảnh, có lúc là clip ca nhạc, lại có lúc sẽ đăng các thông tin mới nhất về các công ty con dưới quyền quản lý của Skyline.

Tường Ly gọi vài món ăn đơn giản. Sau khi ngồi xuống, cô ngẫm nghĩ rồi cầm di động lên, chụp lại bàn ăn của mình và đăng trạng thái lên vòng tròn bạn bè: Tự dựng là một căng tin có đầy đủ các món ăn ngon nhất của châu Á thế mà lê gày đi khắp một vòng vẫn không tìm được rượu. Nằm dưới chân Thiên tử mà một chai bia Yên Kinh cũng không có. Rate 1 sao.

Sau đó cô tiện tay sang “tường nhà” Lục Đồng Thâm xem sao. Anh đúng là lười kinh điển, gần như không đăng bài viết. Tường Ly kéo thẳng một mạch xuống cuối cùng. Anh tổng cộng chỉ đăng đúng ba bài, lại còn toàn là chia sẻ các bài báo liên quan đến ngành của mình.

Cô nhìn thời gian đăng bài viết đầu tiên, không xa xôi lắm.

Thời gian anh lập nick wechat...

Tường Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra, chính là ngày cô vừa tới công ty và thông tin về nick wechat của cô đã bay khắp nơi.

Trong lòng dấy lên một sự khác lạ.

Cô tìm đến bài đăng mới nhất, bình luận một câu: Thứ mọi người muốn xem là tình trạng cá nhân của anh gần đây, chứ ai thích đọc mấy bài viết cổ vũ ý chí cho ngành nghề thế này?

Vừa gửi xong, thì bỗng có một đám đồng nghiệp nữ ủa tới bàn cô, ngồi vây xung quanh cô, ríu rít ồn ào. Tường Ly nhìn kỹ lại: Có người của phòng Hành chính, có người của phòng Nhân sự, có người của phòng Truyền thông, tất cả đều hội tụ đầy đủ.

Từ sau buổi nói xấu sau lưng lần trước của họ trong nhà vệ sinh, địa vị của cô trong mắt các đồng nghiệp nữ trở nên vô cùng quan trọng. Nhất là sau khi cô gái hay mọc mụn trên mặt và da dầy yếu kia có chuyển biến tốt, danh xưng “thần y” của cô đã lan truyền khắp nơi.

Cho dù trước mắt cô vẫn còn khá nhiều tin đồn không hay.

Ví dụ như lần này cô cử Trần Du đi điều tra khách hàng rồi lại gửi một email thông báo toàn công ty, đã có người xì xầm bàn tán rằng cô lấy danh nghĩa việc công để đối phó với bạn gái cũ của tổng giám đốc Lục.

Có lẽ trong mắt rất nhiều người ở công ty, Lục Đông Thâm nghiêm nhiên đã thay lòng. Còn cô chính là kẻ thứ ba xen vào giữa chuyện tình cảm của anh và Trần Du.

Nhưng việc này không làm ảnh hưởng tới sự gần gũi của họ đối với cô. Ví như bây giờ đây, tất cả đều bày tỏ những vấn đề của cơ thể với cô. Chẳng qua là làm sao để xinh hơn, làm sao để da trắng hơn, làm sao để có thân hình chữ S...

Con người Tường Ly có một tật xấu cực lớn.

Cô không hề kiên nhẫn với phái nam nhưng lại hết sức kiên nhẫn với phái nữ, vượt qua đàn ông rất nhiều. Nhất là khi đối diện với một đám các cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Thế nên, khi cô gái xinh nhất phòng Hành chính tỏ vẻ hỏi cô xem làm thế nào để làn da của mình căng mọng hơn thì Tường Ly đã mỉm cười, véo cằm cô ấy và nói: Da cô đẹp lắm rồi mà, còn cần căng hả?

Làm cho cô gái đỏ mặt, nũng nịu nói: Thì người ta cũng muốn được như giám đốc Hạ mà. Chị xem da dẻ chị mềm mại cứ như đậu phụ non ấy.

Các cô gái khác cũng đồng thanh hòa theo, rồi lại càng dính sát vào người cô.

Bàn của cô chính là bàn ồn ào nhất.

Trần Du vừa đi xuống ăn cơm liền nhìn thấy cảnh này, nghiêng răng quay ngoắt đầu ngồi sang chỗ khác, không tiến lên.

Sau khi giải quyết xong khúc mắc của các cô gái, Tường Ly hỏi thêm về chuyện của Thương Xuyên. Cô gái phòng Truyền thông nói: “Chuyện của Thương Xuyên do bên Đóa Á phụ trách, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Nhưng nghe Đóa Á nói từ ngày Thương Xuyên nhận bộ phim này thì tính tình trở nên rất kỳ cục. Hôm qua lại nổi đóa lên với mấy người bên phía chúng ta.”

Đóa Á chính là cô gái từng bị cô kín đáo mắng trong nhà vệ sinh.

Tường Ly rơi vào đắm chiêu.

Đang mãi nghĩ thì nghe thấy tiếng ai hú lên ngay gần đó. Tường Ly quay mặt qua nhìn theo, phát hiện trên màn hình cực lớn kia đang phát một tin tức khiến mọi người chú ý.

Thật ra là một bản tin buổi trưa. Ý tứ đại khái là: Sợi huyết ngọc được một nhà sư tầm người Ý cất giữ hơn hai trăm năm nay gần đây đã được một người nào đó đấu giá thành công với con số ngất ngưởng. Rồi họ còn giới thiệu rằng nhìn từ cách gia công điêu khắc thì sợi huyết ngọc này thuộc về Hoàng thất Trung Quốc, có lẽ là một tác phẩm từ đời nhà Tống.

Sau đó trên màn hình lại chiếu hình ảnh của sợi huyết ngọc kia: Hình dáng bên ngoài giống một viên ngọc, trong ngọc lại có những đường vân như máu. Đường vân đó được hình thành một cách tự nhiên, lại còn theo đúng hình một bông hoa lan.

Khi nhắc đến nhà đấu giá nọ thì cuối cùng họ chỉ nói đó là một thương nhân bí ẩn.

Tường Ly ngồi im cắn đũa, nửa cọng rau vẫn đang đung đưa bên khóe miệng. Cô nhìn trân trân vào màn hình, càng nhìn càng cảm thấy sợi dây chuyện đó sao mà quen quá.

Cho tới khi có người chỉ tay lên cổ cô, hồ nghi nói: “Giám đốc Hạ, sợi dây chuyện mà chị đeo... là sợi trên màn hình vừa nói sao?”

Tường Ly đột ngột tỉnh ra. Động tác đầu tiên chính là đưa tay lên che chặt lấy sợi dây chuyện, sau đó trong đầu cô vụt qua câu nói của Lục Đông Thâm: Không đất.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đất hả?

Cô ngước lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của Trần Du.

Cô ta cũng vừa xem xong tin tức kia, hơn nữa vì chuyện điều tra khách hàng, cô và cô ta còn từng mặt đối mặt đối chọi nhau. Thế nên, sợi dây chuyện trên cổ cô đương nhiên đã khắc sâu trong trí óc của Trần Du.

Trần Du nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt vừa có bàng hoàng vừa có phẫn nộ. Tường Ly thì cảm thấy, sự phẫn nộ chiếm phần nhiều hơn cả...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Uống Trà Hay Ăn Đòn?

Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cung chiều tất cả như nhau.

Buổi chiều, liên tục bận rộn tới tận ba giờ, Tường Ly còn không có thời gian kịp uống hộp nước. Diện tích phòng thực nghiệm có hạn, thiết bị cũng có hạn, rất nhiều kết quả cần phải chờ đợi, hoàn toàn làm thuyên giảm nghiêm trọng hiệu suất làm việc.

Bên phía tổng bộ cũng khá dứt khoát. Nhắm vào việc trong email cô nhắc đến chuyện công thức pha chế cũ có Cường tâm thảo, họ cũng bắt đầu tiến hành kiểm tra. Khi đề cập tới chuyện thay đổi công thức pha chế dành cho các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày của các khách sạn trực thuộc Skyline, Tường Ly trình bày không quá phức tạp, nhưng càng không dùng lý do cô vớt cho Dương Viễn để qua mặt tổng bộ. Nhắc đến Cường tâm thảo, một là đề tiện giám sát công việc của cơ quan kiểm tra; hai là cho dù người ngoài ngành không nắm rõ, thì người trong ngành cũng hiểu ra ý của cô.

Thế nên Quý Phi mới điên cuồng tiến hành phản kích. Sau khi nhận được email thông báo của cô, cô ta cũng đưa ra phản biện, rằng khi lên công thức pha chế, cô ta đã tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc ngành, không sợ bị kiểm tra.

Ở bên kia, thế trận âm ỉ náo loạn đến mức nào, Tường Ly không quan tâm. Ngược lại, có không ít đồng nghiệp nhắn tin wechat, hỏi cô chuyện Cường tâm thảo là thế nào, ai nấy đều thể hiện thái độ tò mò vô cùng.

Cô giả chết không trả lời. Phổ cập kiến thức chuyên ngành ư? Đừng đùa nữa. Việc mọi người muốn hóng hớt hơn cả là cô sẽ trở mặt đầu lại Quý Phi như thế nào. Đây là một căn bệnh chung của những con người sống ở thành phố thời hiện đại. Có ai quan tâm tới chân tướng sự thật là gì? Mấy thông tin lá cải phía sau mới đáng để người ta theo dõi.

Thế rồi, cô mới chợt nhớ lại dòng trạng thái mình đăng trưa nay lúc ở trong căng tin.

Không ít người giờ ngón cái, ấn like cho cô, cũng không ít người để lại bình luận muốn mời cô đi uống rượu. Còn lần này, Lục Đông Thâm không like cho cô. Anh thẳng thừng bình luận: Rượu uống ở chỗ khác, nếu giấy đi mồn rồi tôi sẽ mua cho em đôi khác.

Tường Ly nhìn chằm chằm dòng bình luận của anh, giống như khẩu khí thường ngày nhưng tuyệt đối không được tí mỉa mai và ngẫm nghĩ. Vì một khi đi sâu nghiên cứu sẽ có thể nghiền ngẫm ra vài phần mờ ám.

Sau đó cô nghĩ, liệu có bao nhiêu người có thể đọc được dòng bình luận này*?

*Chức năng của wechat là chức năng bảo mật. Chỉ khi bạn là bạn bè của cả người đăng và người bình luận, bạn mới đọc được bình luận.

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại sang tường nhà Lục Đông Thâm xem sao. Không ngờ anh vừa mới đăng một dòng trạng thái mới, không còn là kiểu chia sẻ các bài báo nữa mà là một bức ảnh của anh.

Xem ra là ảnh chụp buổi họp ngày hôm nay. Anh mặc áo vest quần Âu, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị. Chỉ là một góc nghiêng nhưng cũng đủ để toát lên sức quyến rũ của một người đàn ông khi nghiêm túc làm việc.

Ở dưới phần bình luận, anh còn tự để lại một câu: Cuộc sống thường nhật như thế này có thích xem không?

Tường Ly sửng sốt nhìn trân trân bài viết của anh. Thế này là... đáp ứng yêu cầu của cô sao?

Cô không nhịn được, bỗng mừng thầm.

Nghĩ tới chuyện một con người như anh lại đăng bài viết, thật ra cũng hài hước lắm. Cô và anh có lẽ là không có nhiều bạn chung, bởi vì cô không đọc được bình luận của ai khác, chỉ có mình Dương Viễn để lại một câu: Cuộc sống thường ngày của cậu ngoài họp hành ra thì là đi công tác, ai muốn xem chứ? Ngoài ra, bức ảnh này vừa nhìn là biết bị chụp trộm rồi.

Tường Ly sống chết khinh thường thái độ lạnh nhạt xa cách của Dương Viễn đối với mình thời gian qua. Cô tiện tay trả lời bình luận của anh: Ảnh này là để cho tôi coi hả? Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cung chiều tất cả như nhau.

Đăng xong dòng trạng thái này, cô lập tức rút về tường nhà mình, ngón tay lướt nhanh xuống, đọc các bài viết mới để giải trí. Ai ngờ, cô nhìn thấy một dòng trạng thái của cô trợ lý phòng thư ký: Đa tạ tổng giám đốc tha mạng. Nhưng em vẫn phải nói một câu, góc nghiêng của tổng giám đốc đẹp chết người!

Bên dưới là cả đồng bình luận, các cô gái ai nấy đều bùng nổ.

Lúc lướt vòng tròn bạn bè, Tường Ly đang ngồi uống nước. Thế là, cô lập tức gọi cao cốc nước lên không trung, nhìn chăm chăm dòng trạng thái đó một lúc lâu. Sau khi đặt cốc nước xuống, cô cuống cuống quay lại tìm bài viết của Lục Đông Thâm, muốn xóa bình luận của mình đi.

Nhưng đã muộn.

Lục Đông Thâm trả lời gần như trong tích tắc: Được, tôi biết rồi.

Ngay sau đó là một dòng bình luận của cô trợ lý thư ký kia: Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ giữ bí mật.

Tường Ly bỗng cảm thấy sấm chớp đầy đầu.

Cô đã tổng kết được đại khái đầu đuôi câu chuyện rồi. Cô trợ lý thư ký trước nay vẫn chịu trách nhiệm ghi chép nội dung cuộc họp. Có lẽ sau khi cô bé này chụp trộm ảnh anh đã bị Lục Đông Thâm phát hiện ra. Sau đó anh giả vờ lấy danh nghĩa việc công đề nghị thu bức ảnh này, sau đó đăng lên vòng tròn bạn bè?

Nhưng theo cách nói của cô bé kia, có lẽ việc chụp trộm đã không chỉ là lần một, lần hai nữa. Vậy thì những bức ảnh khác bình thường sau khi bị phát hiện đều được Lục Đông Thâm xử lý lạnh lùng. Lần này, có lẽ cô gái ấy nhìn thấy anh đăng ảnh lên mạng, trái tim hoang mang bấy lâu cuối cùng cũng yên tâm, nếu không đã chẳng nói câu “đa tạ tha mạng”.

Tường Ly cảm thấy mình đúng là loại ngựa tay, sao không lướt vòng tròn bạn bè của mình trước rồi hẵng đi bình luận chứ? Bạn bè chung không cần nhiều, có một cô trợ lý đó là quá đủ rồi. Rõ ràng mọi người đều đã nhìn ra vấn đề.

Chắc là Lục Đông Thâm cũng vì muốn xin ảnh nên mới kết bạn với người ta chứ gì.

Tường Ly cảm thấy đầu óc sắp nổ tung tới nơi. Anh bị ngớ ngẩn hả? Bảo cô bé ấy gửi ảnh cho Cảnh Ninh rồi để Cảnh Ninh gửi cho anh là xong rồi.

Đội đã...

Vì sao cô phải sốt sắng bức bối chứ?

Lục Đông Thâm vẫn đang bình chân như vại, sao cô phải bày ra cái vẻ như bị bắt gian vậy? Vốn dĩ cô và anh cũng đâu có chuyện gì mờ ám, đúng không?

Có người gõ cửa.

Tường Ly run tay đánh rơi chiếc di động xuống mặt bàn.

Là Julia. Cô ấy gõ cửa vào thông báo với cô lịch trình tới thăm đoàn làm phim đã xong xuôi cả rồi. Mười phút nữa tài xế sẽ có mặt để đón. Sau khi nói xong các công việc chính, Julia vốn dĩ đã gần ra khỏi cửa bỗng dừng quay lại, thò đầu vào hỏi chuyện lá cải.

“Giám đốc Hạ, sợi dây choker đeo trên cổ có phải là sợi Huyết ngọc mà tổng giám đốc đầu giá cao mang về từ Italia không?”

***

“Phù sinh” là một bộ phim truyền hình đã có tuổi, vào những năm 80 đã nổi tiếng khắp Nam Bắc.

Bộ phim kể về bối cảnh Trung Quốc cuối thời Thanh đầu thời dân quốc, một câu chuyện tình yêu giữa một anh chàng ham mê hí kịch Duật Sinh và nữ nhi phủ Thân vương Phù Dao. Nhưng việc bộ phim này có thể được coi là kinh điển, quan trọng hơn là phản ánh được sự phát triển của hí kịch thời điểm đó cùng với những bi hoan ly hợp giữa những con người theo nghiệp sân khấu, có thể ví như một bộ sử thi thời đại của hí kịch.

Một tác phẩm kinh điển được làm lại, khiến rất nhiều công ty điện ảnh đều rục rịch. Cuối cùng Hoàn Gia giành được quyền làm phim với giá bản quyền rất cao, hơn nữa còn tiến hành dựng lại từng cảnh phim theo đúng nguyên tác trong căn dinh thự phủ Thân Vương đã được nhắc đến. Chỉ riêng việc dựng bối cảnh cũng đã đủ thấy sự tâm huyết.

Thương Xuyên vào vai Duật Sinh, một người ham mê hí kịch.

Khi Tường Ly đến đoàn làm phim thì đúng lúc tới một cảnh của Thương Xuyên. Duật Sinh trong phim vào vai một Chính đán*. Sân khấu ở trên cao, Thương Xuyên vào vai Duật Sinh đang nhẹ nhàng tung vạt áo, ca lên một chất giọng luyện láy, dịu dàng, tư thế vô cùng là lướt.

*Tên gọi cũ của vai Thanh y trong hí kịch của Trung Quốc.

Có nhân viên đoàn phim đứng bên cạnh nói: “Đoạn phim này của Thương Xuyên không cần tìm diễn viên lồng tiếng nữa, cậu ấy hát đã quá hay rồi.”

Điệu khúc trong trẻo vang vọng khắp sân khấu.

Tường Ly nghe rất tỉ mỉ, Thương Xuyên đang hát đoạn của Trương Sinh trong vở kinh kịch “Hồng nương”.

Đoạn phim này chỉ cần quay một đúp, đủ thấy khả năng diễn xuất và khả năng ca hát của Thương Xuyên tốt đến mức nào.

Việc thay trang phục giữa giờ được thực hiện trong một phòng nghỉ dựng lên tạm thời. Việc trang điểm cho diễn viên kinh kịch mất thời gian bao nhiêu thì việc tẩy trang cũng mất thời gian bấy nhiêu. Khi Tưởng Ly đi tới trước cửa, Thương Xuyên ở trong gương đã rửa mặt tới lần thứ ba rồi, thay lên người một bộ áo dài màu xanh kiểu thời đầu dân quốc. Gương mặt sáng sủa, tuấn tú, phi phàm, có lẽ đang chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Cô đang ngẫm nghĩ xem có nên vào hay không thì nghe thấy một tiếng quát từ bên trong vọng ra: “Thứ gì mà lại khó uống thế này? Mang ngay đi cho tôi, nhìn là thấy chóng mặt.”

Sau đó là tiếng ly vỡ tan.

Chẳng bao lâu sau, có một cô gái từ bên trong đi ra. Tưởng Ly nhìn kỹ lại, cô gái đó chính là Đóa Á. Cô ấy cúi gầm xuống, đôi mắt đỏ sọng, đầu ngón tay còn rớm máu. Có lẽ là vì ban nãy đã nhặt mảnh vỡ.

Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy sùng sốt rồi nghẹn ngào chào cô một tiếng: “Chào giám đốc Hạ.”

Tưởng Ly thấy cô ấy nước mắt như mưa cũng không đành lòng tính toán món nợ trong nhà vệ sinh nữa. Cô hít cảm về phía bên trong: “Thường xuyên như vậy sao?”

Đóa Á gật đầu, còn có chút bức bối: “Tôi là người của công ty bên A, chứ có phải trợ lý của anh ta đâu. Anh ta có quyền gì to tiếng quát nạt tôi chứ?”

Tưởng Ly suy nghĩ giây lát: “Cô đợi tôi một chút.”

Đóa Á không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi Tưởng Ly quay trở lại, trong tay đã có thêm một tách trà. Cô đưa cả tách trà và khay cho Đóa Á: “Mang vào cho cậu ta uống.”

“Vẫn mang trà?” Đóa Á liên tục lắc đầu: “Tôi không vào đó ăn mắng nữa đâu. Diễn viên nổi tiếng thì ghê gớm lắm, tôi không hầu hạ nữa là được chứ gì?”

“Còn trẻ tuổi, mới bị mắng có vài câu mà đã không chịu được rồi sao? Vậy thì sau này còn nhiều chuyện ầm ỹ hơn nữa đang đợi cô đấy. Hay cô vẫn định phui tay không làm?” Nói rồi, Tưởng Ly vỗ vai cô ấy: “Vào trong đi, tôi đảm bảo lần này cậu ta không mắng nổi nữa đâu.”

Đóa Á nghi hoặc, nhưng thấy cô chắc chắn vô cùng, cộng thêm địa vị lại cao hơn mình nên cũng chỉ còn cách nghe theo lệnh, bê trà vào trong.

Bên này, Thương Xuyên đã chuẩn bị ra diễn rồi. Nhưng trợ lý đạo diễn đã mấy lần thúc giục, anh ta vẫn ngồi yên trước gương, dáng vẻ xem ra rất bức dọc. Nữ chính là cô diễn viên vừa lên hàng Hoa đán. Tuy rằng rất nổi tiếng nhưng ở đây Thương Xuyên vẫn là lớn nhất, thế nên dù sốt ruột cũng không dám lên tiếng.

Trong lúc bầu không khí đang nóng, Đóa Á bước vào.

Thương Xuyên nhìn thấy cô ấy lại bê trà thì đột nhiên nhú mày: “Tôi đã nói là sẽ không uống trà do đoàn phim chuẩn bị rồi, cô nghe không hiểu hả?”

Đóa Á dứt khoát đặt ngay trước xuống mặt anh ta: “Đây là ý của giám đốc Hạ bên chúng tôi.”

“Giám đốc Hạ? Giám đốc Hạ nào chứ?” Thương Xuyên cao giọng, gần như muốn đập bàn đứng lên.

Trợ lý đạo diễn lập tức đi tới, ra hiệu bằng ánh mắt với Đóa Á, tỏ ý bảo cô ấy mang trà ra ngoài. Đóa Á đau đầu, không mang đi sẽ bị ăn mắng mà mang ra lại không biết ăn nói sao với giám đốc Hạ.

Đang đúng lúc cô ấy không biết làm sao thì Tưởng Ly đẩy cửa đi vào, nói một câu: “Có hai sự lựa chọn, hoặc là uống hóp trà để bình tĩnh lại, khăn trang quay xong và đóng máy. Hoặc là ra ngoài kia đánh một trận đã đời với tôi, đánh đến khi nào cậu hết nóng tính thì thôi.”

Người trong phòng nghỉ không ít. Nghe xong câu này, ai nấy đều giật mình, tất cả đồng loạt quay về phía Tưởng Ly.

Thương Xuyên cũng nhìn theo và chột sững người.

Trợ lý của Thương Xuyên phản ứng nhanh nhất, nhú mày quát: “Cô là ai hả? Sao dám ăn nói với anh Xuyên như vậy chứ?”

Tưởng Ly hoàn toàn không coi người trợ lý ra gì. Cô đi tới trước mặt Thương Xuyên, khoanh hai tay trước ngực, hỏi: “Cậu chọn đi, uống trà hay ăn đòn?”

Đóa Á thấy khí thế này, bỗng chốc cảm thấy sùng bái Tưởng Ly chưa từng thấy, cảm nhận được một vẻ đẹp trai khủng khiếp từ cô. Cô ấy lập tức trốn ra sau lưng Tưởng Ly, hắng giọng nói với Thương Xuyên: “Vị này chính là giám đốc Hạ mới tới tập đoàn của chúng tôi.”

Thương Xuyên ra sức mím chặt môi, nhìn chằm chằm Tưởng Ly một hồi lâu, sau đó bê tách trà lên, mở nắp trước cái nhìn bàng hoàng của mọi người. Hương trà thanh nhả tỏa lan trong không khí.

Anh ta ngừng lại một chút, sau đó uống cạn tách trà.

Sau khi anh ta đặt tách trà xuống, Tường Ly cầm lấy bộ đàm, quả quyết và dứt khoát thông báo: “Đạo diễn, năm phút nữa Thương Xuyên sẽ bắt đầu quay.”

Đạo diễn ở đầu kia cũng ngáy ra, một lúc lâu sau mới đáp: “Được.”

Tường Ly quay lại nhìn Thương Xuyên và hỏi: “Bây giờ còn có vấn đề gì không?”

Thương Xuyên lắc đầu.

Tường Ly ném chiếc bộ đàm vào trong tay anh ta rồi quay người rời khỏi phòng nghỉ. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 135: Thứ Đáng Sợ Không Phải Là Ma Quỷ

Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.

Đoạn phim tình cảm có làm ly bi đất như mong muốn của đạo diễn hay không, Tường Ly không mấy quan tâm.

Nhân lúc mọi người đều đang bận rộn, cô đi tham quan một vòng các khung cảnh được đoàn phim dựng lên. Cảnh quay ngày hôm nay tập trung chủ yếu vào phủ Thân vương, thế nên đại bộ phận mọi người đều có mặt ở đây.

Cả một phủ Thân vương rộng lớn như vậy, các hành lang dài quanh co gấp khúc, núi đá lồm chồm, suối chảy róc rách, cá bơi dập diu. Xa xa kia, bên dưới mái hiên là cả một khoảng đèn lồng đỏ rực. Nếu không nói trước đây là một tòa phủ được dựng lên, Tường Ly sẽ hoàn toàn coi nó trở thành vương phủ thực sự.

Cảnh quay trên sân khấu kịch đã xong xuôi. Bây giờ mọi người đang quay cảnh riêng giữa Duật Sinh và Phủ Dao trong vườn hoa. Thế nên sân khấu ban này còn náo nhiệt, lúc này hoàn toàn lạnh lẽo, vắng vẻ.

Lớp rèm lụa trước cửa bước lên sân khấu nhẹ nhàng đung đưa. Theo thiết kế thường thấy của các kịch lâu, xuyên qua rèm lụa, bước xuống bậc thềm là sẽ tới phòng nghỉ, là nơi thay đồ, trang điểm, nghỉ ngơi của các nghệ nhân.

Tường Ly dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, nhìn mãi nhìn mãi, tựa hồ nhìn thấy trên đó có thêm cái bóng loắt choắt của ba đứa trẻ đang đùa nghịch, nô giỡn, dường như cả sân khấu cũng không chứa hết được niềm vui của chúng. Chẳng mấy chốc, có một bàn tay vén rèm lên: “Còn lên sân khấu làm âm ỉ lên thì tôi nay phạt mấy đứa trồng cây chuối.”

Ba đứa trẻ tuy đã nghiêm chỉnh hơn, nhưng vẫn cứ hí ha hí hửng. Người đó bèn lắc lắc đầu với chúng, trong nụ cười có chút nuông chiều.

Giống như một bức ảnh đã cũ, bốn góc đều ủa vàng, bóng người trong ảnh dường như cũng trở nên loang lổ, nhưng khuôn mặt phía sau rèm thì vẫn sắc nét, rõ ràng. Khuôn mặt ấy khi dạy dỗ nghiêm nghị bao nhiêu thì thường ngày lại thân thiện, ôn hòa bấy nhiêu.

Lòng ngực Tường Ly nhói đau, có một khoảnh khắc, cô tưởng như không thở nổi.

Bức ảnh cũ trong đầu chung quy vẫn bị một mối lửa bén vào góc, ngọn lửa liếm dần, liếm dần. Quá khứ, những gì sâu đậm, những gì vui vẻ, tất cả bị thiêu rụi giữa ngọn lửa bốc tận trời cao ấy.

“Sân khấu này được dựng lại theo tỷ lệ của sân khấu trong phủ Thân vương, nghe nói là giống y như đúc.” Sau lưng vang lên giọng Đóa Á.

Cô ấy có vẻ như đang chủ động thân thiết với Tường Ly. Dù thế nào, Tường Ly ban này cũng được coi là đã giải vây cho cô ấy. Cô ấy cảm kích trong lòng nhưng đồng thời cũng tồn tại nghi hoặc. Thương Xuyên là một người kiêu ngạo dường nào, một người VIP như anh ta, e rằng không ai dám nói chuyện.

Nhưng Tường Ly lại đơn thương độc mã, ngữ khí không hề khách sáo chút nào. Điều càng khiến người ta sửng sốt là Thương Xuyên không hề tức giận, lại ngoan ngoãn nghe lời?

Cảnh tượng vừa rồi chắc đã khiến tất cả mọi người thăng thốt.

Tường Ly không quay đầu nhìn cô ấy, vẫn mãi miết nhìn sân khấu, khi lên tiếng có phần nào do dự: “Phủ Thân vương mà cô nói là ý chỉ chỗ ở Tây Hoàng Thành Căn sao?”

“Đúng vậy.” Đóa Á luôn theo sát bộ phim này, thế nên nắm vô cùng rõ về nội dung của phim: “Phù đệ trong phim chính là phù Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn. Nghe nói lúc đầu, khi sáng tác kịch bản này, biên kịch đã tốn không ít công sức, hình như là cải biên dựa trên những câu chuyện có thật trong phù Thân vương đấy.”

Tường Ly hoàn toàn đồng tình. Đừng nói là một căn phù Thân vương, cho dù tìm kiếm một căn nhà dân bình thường đã có niên đại thì ở đó vẫn tích tụ vô số những câu chuyện đủ để làm phim.

Đóa Á kể hăng say, lại tiếp tục: “Thật ra, tôi cảm thấy, lúc trước khi sáng tác kịch bản ‘Phù Sinh’ này, biên kịch chỉ đơn thuần muốn viết một câu chuyện tình yêu đẹp mà thôi. Chỉ có điều sau khi quay xong lại thể hiện được quá nhiều điều cho hậu thế, các loại tư tưởng đều được nâng tầm, giống như Hồng lâu mộng vậy.”

Tường Ly không lên tiếng.

Thấy vậy, Đóa Á có phần ngượng ngập. Cô ấy chưa thân với Tường Ly, thế nên cũng không nắm rõ sở thích và cá tính của cô. Ngẫm nghĩ một chút, cô ấy nói: “Thật ra, trong phù Thân vương lưu truyền một phiên bản câu chuyện khác nữa.”

“Nói thử xem” Tường Ly lên sân khấu từ một bên cánh gà, ngắm nhìn bức tranh điêu khắc trên trụ cột. Tuy rằng chỉ khắc tạm thời nhưng cũng phải kinh ngạc khen ngợi về đẹp của nó.

Đóa Á cũng đi lên theo cô: “Nghe nói năm đó, một tiểu thiếp mà thân vương sủng ái nhất đã mê một con hát, thường xuyên đi nghe anh ấy hát kịch. Lâu dần, con hát cũng một lòng chung thủy với tiểu thiếp. Hai người âm thầm hứa hẹn, còn hẹn ước đời này kiếp này không chia lìa. Kết quả, chuyện này bị quản gia trong phủ phát hiện ra, mách cho thân vương. Thân vương phẫn nộ, sai người đánh gãy hai chân của con hát và giam lỏng tiểu thiếp lại. Con hát tuy đã tàn phế nhưng tình yêu dành cho tiểu thiếp vẫn không thuyên giảm. Đêm nào anh ấy cũng leo lên kịch lầu của đệ phủ, hát kịch cho tiểu thiếp nghe qua một bức tường cao chót vót. Cứ như vậy, hai người họ một người ở trong, một người ở ngoài đã dùng tiếng hát để thổ lộ nỗi đau trong lòng.”

Tường Ly vén rèm, nhẹ nhàng đáp: “Chuyện này có vẻ khá giống câu chuyện của ‘Phù Sinh’, chỉ có điều trong ‘Phù Sinh’, Duật Sinh yêu tiểu thư của phủ Thân vương.” Lúc trước khi Bộ phim “Phù Sinh” nổi tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc, cô vẫn còn nằm trong nôi. Sau khi nghe tin Thương Xuyên nhận bộ phim này, cô mới nhân lúc rảnh rỗi xem qua một lượt. Đối với cô mà nói, cô không dành quá nhiều cảm xúc.

“Đúng vậy, lời đồn đại về phủ Thân vương chung một mạch với câu chuyện Phù Sinh. Nhưng đây mới chỉ là phần đầu của lời đồn.” Đóa Á tỏ ra bí hiểm: “Còn cả một đoạn sau nữa. Vị thân vương đó cuối cùng biết được con hát và tiểu thiếp vẫn lén lút gặp gỡ, quyết tâm tàn nhẫn dứt tình, giết chết con hát. Sau khi biết được tin ấy, tiểu thiếp phát điên, chẳng bao lâu sau đã có một lời đồn ra ngoài rằng tiểu thiếp đã thất cổ tự tử trên cây xà trong kịch lầu. Một người chết trong vương phủ thâm sâu, một người chết bên ngoài tường bao cao vút, hai bên xa cách, vĩnh viễn chẳng thể gặp nhau. Kể từ ngày đó, ai ai cũng đồn thổi câu chuyện trong vương phủ có ma. Có người thường xuyên nghe thấy tiếng hát kinh kịch vọng ra từ trong kịch lầu của phủ đệ. Mọi người đều nói đó là hồn ma của tiểu thiếp chưa thể siêu thoát. Cô ấy đang tìm linh hồn của con hát bằng chính những khúc kinh kịch khi xưa của hai người. Mãi sau này, phủ Thân vương không còn nữa, nhưng lời đồn thì vẫn còn đến tận bây giờ.” Nửa sau của lời đồn ngược lại khiến Tường Ly chú ý. Cô quay người lại nhìn Đóa Á, nghi hoặc: “Ý của cô là, tòa vương phủ ở Tây Hoàng Thành Căn có ma?”

“Đúng vậy, tòa phủ Thân vương đó cùng với Căn nhà số 81 kinh thành nổi tiếng ngang nhau, đều là những căn nhà ma của Bắc Kinh.” Đóa Á nói.

Tường Ly chìm vào trầm tư.

Sao cô lại lơ đãng nghe nói Skyline có ý thu mua căn nhà đó chứ? Mảnh đất đó tác đất tác vàng, tuy rằng cô không rõ ý đồ của Lục Đông Thâm, nhưng nếu mua được dĩ nhiên là tốt. Nhưng sao bỗng dưng lại thành nhà ma rồi?

***

Bởi vì địa điểm quay phim nằm ở Hoài Nhu, cách xa trung tâm thành phố, còn khá xa nơi ở của Tường Ly, thế nên buổi tối cô ở lại cùng đoàn phim. Phòng Truyền thông sắp xếp một phòng ngủ cho cô.

Thương Xuyên quay phim cả ngày, đến hơn chín giờ tối vẫn chưa nghỉ.

Hoài Nhu nhiều non nước, nhiệt độ ban ngày cũng thấp hơn trong thành phố vài độ, đến tối lại càng lạnh lẽo hơn. Đã lâu lắm rồi Tường Ly mới lại làm quen với không khí Bắc Kinh đầu xuân. Cô mở điều hòa ấm, pha một tách trà nóng.

Làm xong những việc ấy, cô nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm.

Ở đầu kia, nghe giọng anh có vẻ mệt mỏi, nhưng chất giọng trầm ấm vẫn cực kỳ dễ nghe: “Sao em lại vào ở cùng đoàn làm phim?”

Gió ấm thổi vào mặt, Tường Ly nằm ườn trên sofa, uể oải đáp: “Tôi đi theo thần tượng.”

Đầu kia bật cười: “Đi theo thần tượng? Hay là đến để hãm dọa thần tượng hả?”

Tường Ly bĩu môi, người đàn ông này đúng là có “Thuận phong nhĩ”, “Thiên lý nhãn”, một chút chuyện con con cũng có thể lọt tới tai anh.

“Anh gọi điện đến không phải để củng cố ngôi sao mới ký hợp đồng với mình đấy chứ?” Cô hỏi.

“Đúng là có người dễ cung, thế nên mới phải cất công gọi điện thoại tới.” Anh đáp: “Hoài Nhu không giống khu trung tâm, đừng đi lại lung tung. Hôm nay muộn quá rồi, em nghỉ ngơi đi, mai tôi tới đón em.”

Đầu óc Tường Ly xoay tròn mấy con đường, sau đó cô nói: “Không cần đâu, tôi bảo phòng Truyền thông chuẩn bị xe là được rồi.”

“Người của phòng Truyền thông theo dõi tiến độ bộ phim là đủ rồi lại còn phải lo cho em nữa à? Đừng tạo thêm phiền phức cho họ nữa.”

Tường Ly nhất thời không tìm được lý do thích hợp để lấy cớ. Thấy anh chuẩn bị ngắt máy, cô vội lên tiếng: “Ày, Lục Đông Thâm...”

“Ừ?”

“À... Liên quan tới phủ Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn, Skyline có phải có ý muốn xen vào không?” Cô hỏi.

Lục Đông Thâm không giấu cô: “Đúng vậy, hơn nữa còn chắc thắng.”

Tường Ly sững người, nói ngay: “Tôi có nghe nói một số tin đồn liên quan đến phủ đệ đó.” Sau đó cô tường thuật lại cho anh nghe câu chuyện mà Đóa Á kể.

Đợi cô nói hết chuyện, Lục Đông Thâm mới phát biểu ý kiến: “Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Quá Khứ Như Lá Rụng Hoa Rơi

Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ.

Lòng người khó đoán, hiểm ác hơn ma quỷ, cô từng được lĩnh giáo. Suốt ba năm ở Thương Lăng, ngày tháng tuy trôi qua vụn vặt nhưng lại khiến cô tìm về được sự ấm áp của nhân tính.

Người Thương Lăng không đến mức giàu có, dư dả nhưng chỉ số hạnh phúc rất cao. Họ hài lòng với cuộc sống đủ ăn đủ mặc. Cho dù là các nhà làm ăn buôn bán có quan hệ cạnh tranh trong cổ trấn, một khi cửa hàng đã đóng cửa là họ lại có thể tụ tập thoải mái uống cùng nhau một vỏ rượu lúa mỳ. Hoặc vào những buổi chiều nhàn tản, pha một bình Phở Nhĩ, nhiệt tình mời khắp xóm giềng.

Tại cô đã sống quá bình yên ở đất Thương Lăng, đến nỗi sau khi trở về Bắc Kinh nhất thời bỗng không quen với cuộc sống đầy mưu mô, toan tính. Đến nỗi, chỉ một câu nói của Lục Đông Thâm cuối cùng đã khiến cô nhớ lại, cô cũng đã từng như cá gặp nước giữa những ngày tháng đối gạt lẫn nhau này.

Khi Thương Xuyên gõ cửa phòng cô đã là hơn mười giờ.

Ngoài trời, cơn mưa đêm bắt đầu rơi.

Có lẽ vì luôn được trợ lý che ô cho, cậu không ướt một chút nào, nhưng khắp người lại bao bọc một làn khí lạnh giữa nơi rừng núi này.

Cậu dẫn dò trợ lý mấy câu rồi bảo người đó đi trước. Người trợ lý ngập ngừng nhìn Tường Ly một lúc mới rời đi, ánh mắt đó hoàn toàn giống như sợ cô sẽ ăn thịt Thương Xuyên vậy.

Tường Ly dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn cậu ấy. Thương Xuyên đã tẩy trang sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú tựa như trăng trong núi, hoa dưới nước, từng đường nét đều rất sáng, thân hình cao lớn. Cho dù không cười thì đầu mày cuối mắt cũng khiến người ta si mê.

Thông thường làm nam diễn viên sợ nhất là quá đẹp trai, vì khán giả khi xem phim rất dễ thoát ra khỏi vai diễn. Một gương mặt quá ưa nhìn cũng làm hạn chế con đường phát triển sự nghiệp, thế nên thường thì những người thuộc diện đẹp trai đều phát triển theo con đường “minh tinh lưu lượng”*. Nhưng Thương Xuyên thì khác, cậu có một gương mặt minh tinh nhưng chung quy vẫn đi theo con đường thực lực.

*Những ngôi sao dùng khả năng thu hút lượt tiếp cận của mình để phát triển sự nghiệp.

Mấy năm nay, cậu thử thách qua không ít vai diễn, đẹp có, xấu có, mập có, gầy có, chính diện có, phản diện có, đơn thuần có, phức tạp có... Cậu không phải là một người quá quan tâm tới tướng mạo của mình, cậu chỉ quan tâm tới vai diễn.

Giống như vai Luật Sinh lần này cũng là một thử thách không nhỏ. Sự quy củ và vẻ đẹp của nhân vật kịch Thanh y đều phải được thể hiện hoàn toàn, triệt để. Mà trong số các nam diễn viên trẻ hạng A hiện tại, ngoài Thương Xuyên ra, không mấy người có thể làm được.

“Phù Sinh” sở dĩ được chú ý như vậy, không những vì sự kinh điển của họ, phần nhiều là vì vai diễn Luật Sinh mà Thương Xuyên nhận được quá nhiều người mong chờ. Lúc đó khi ảnh phim được công bố, Thương Xuyên mặc lên người bộ Thanh y, đôi mắt đẹp đảo đảo, khiến khán giả gào thét rằng

người có thể phản xuyên* vào vai một nhân vật kinh kịch sâu sắc đến thế, ngoài Trương Quốc Vinh đã qua đời ra chỉ còn Thương Xuyên mà thôi.

*Phản xuyên: Diễn viên phản xuyên chỉ những diễn viên vào vai một nhân vật khác với giới tính ngoài đời của mình.

Thương Xuyên nhìn cô chăm chăm, không nói không cười.

Tường Ly cũng không lên tiếng.

Lát sau, Thương Xuyên mới nói: “Không định mời tôi vào trong sao?”

Tường Ly ra hiệu cho cậu nhìn thời gian: “Cậu không sợ những lời đồn đại, nhưng tôi sợ.”

Thương Xuyên nhìn cô chăm chăm: “Sợ? Trên đời này vẫn còn có chuyện khiến cậu sợ cơ à? Nếu cậu sợ, cậu đã chẳng quay về.” Dứt lời, cậu đi thẳng vào phòng.

Ngoài cửa sổ, mưa đêm vẫn vũ. Mưa ở núi thường là như vậy, nhất là mưa ở phương Bắc. Một khi có mưa sẽ ào ào như trút nước, hoặc liên miên không dứt. Không giống như mưa ở Thương Lăng, mưa mưa tạnh tạnh.

Thế nên cơn mưa cũng phần nào giống tính cách của người dân vùng ấy. Người phương Nam ôn hòa nhã nhặn, người phương Bắc phóng khoáng, rõ ràng.

Thương Xuyên là người phương Bắc, thế nên làm việc hay ăn nói cũng thoải mái, không cá nê. Tường Ly bẽ tách trà đã pha sẵn từ lâu lên. Tuy rằng trở về Bắc Kinh nhưng cô vẫn giữ thói quen nấu trà như khi ở Thương Lăng. Cho dù ở trong khách sạn không có dụng cụ pha trà, cô vẫn dùng nước nóng làm chín trà.

Thương Xuyên nhìn chăm chăm tách trà trong vắt trước mắt, giống hệt như tách trà cô đưa ban sáng. Cậu không uống, chỉ dùng tay xoay nhẹ tách trà. Hương trà từ từ lan tỏa. Cậu khẽ nói: “Tía tô đất và nữ lang, lần gần nhất được uống đã cách đây ba năm rồi.”

Tường Ly ngồi xuống đối diện cậu, cũng tự rót cho mình một tách: “Vai diễn Luật Sinh đi sâu vào lòng người. Bản kinh điển vẫn còn bay ra trước mắt. Cậu sốt sáng, thậm chí phát rồ cũng là chuyện bình thường. Mấy ngày nay uống nước cứ cho thêm nữ lang vào, có thể giải tỏa nỗi bất an, lo lắng trong lòng.”

Thương Xuyên uống cạn tách trà, rồi đặt chiếc tách xuống, hỏi cô từng từ từng chữ: “Vì sao cậu lại quay về?”

“Vì sao tôi không thể quay về?” Tường Ly thân nhiên hỏi ngược lại.

Thương Xuyên nhún mày.

“Thật ra cậu không cần lo lắng. Vai diễn Luật Sinh nếu cả cậu cũng không thể hiện được thì hiện tại không còn ai diễn hay được nữa.” Tường Ly thêm trà cho Thương Xuyên: “Năm xưa lúc chúng ta xem ‘Bá vương biệt cơ’ cậu từng nói, nếu lúc đó cậu có thể vào vai Trình Diệp Y, thì chết cũng cam lòng. Luật Sinh há chẳng phải chính là một Trình Diệp Y thứ hai chứ? Hơn nữa cậu còn hơn Trương Quốc Vinh ở chỗ, có căn bản diễn hí khúc.”

Thương Xuyên âm thầm uống trà, một lúc lâu sau mới nói: “Sở dĩ tôi nhận bộ ‘Phù Sinh’ này không phải vì Luật Sinh quá giống Trình Diệp Y, mà vì Đình Lương.”

Đình Lương?

Tường Ly sửng người.

Thương Xuyên nhấp một ngụm trà, hương nữ lang và tía tô đất hòa trộn vào nhau, quán bện nơi đầu lưỡi, giống như một vết thương nào đó đang bị lôi kéo, bị giày vò.

“Trong bộ phim này không chỉ có tình yêu mà còn có tình bạn. Tình yêu của Luật Sinh và Phù Dao dĩ nhiên rất cảm động lòng người, nhưng tình bạn của Luật Sinh và Đình Lương cũng khiến người ta cảm thán không thôi. Hai người họ học nghệ cùng nhau từ nhỏ, đã trải qua thời thơ ấu nghịch ngợm, đi qua thời kỳ loạn lạc. Mỗi lần Luật Sinh gặp nạn, Đình Lương đều ra tay tương trợ. Nhưng điều khiến Luật Sinh nuối tiếc là, chiến tranh nổ ra, Đình Lương mất tích. Trước khi chết, Luật Sinh cũng không được gặp Đình Lương lần cuối. Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ.”

Sự kinh ngạc ban nãy của Tường Ly đã chìm xuống đáy rồi, thay bằng vẻ bình thản như mọi khi. Cô nói: “Cuộc đời như vở kịch, vở kịch như đời người, e rằng những người làm diễn viên như cậu càng thấu hiểu hơn.”

Thương Xuyên khẽ thở dài: “Phải đấy, cũng chẳng hiểu làm sao, thời gian gần đây tôi thường xuyên nằm mơ. Giấc mơ giống như những chuyện đã từng xảy ra, cũng giống như những chuyện xảy ra trong phim. Nhưng mơ thấy nhiều nhất chính là cảnh ba chúng ta nô đùa cùng nhau trên sân khấu, và từng cảnh từng cảnh khi sư phụ dạy chúng ta hát hí khúc nữa.” Cậu ngược mắt lên nhìn cô: “Trước kia cậu còn hay cùng chúng tôi tới Lê Viên chơi đùa, xướng âm, luyện giọng. Bây giờ thì sao?”

Tường Ly vẫn về tách trà, bỗng chốc cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân, cô dứt khoát không uống nữa: “Đã lâu lắm không hát rồi.”

Thương Xuyên tựa người ra sau, nhìn cô: “Đúng vậy, thời gian thấm thoát trôi, người đi, trà nguội. Chỉ có điều, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói của sư phụ. Người nói, trong ba người, cậu là người có năng khiếu nhất.”

Trái tim Tưởng Ly chột lẽ nhip.

Cô có những quá khứ không dám nhìn lại, nhưng nếu cứ vứt hết đi thì trong đó vẫn lại có những hồi ức tươi đẹp còn sót.

Thương Xuyên, chính là một đóa hoa dịu dàng bung nở trong quãng ký ức đau khổ thấm thương của cô, cho dù từ lúc mới sinh ra cô đã được định sẵn mang thân phận của một đứa trẻ mồ côi.

Từ nhỏ cô đã sống trong Viện phúc lợi. Từ khi hiểu chuyện, người thân nhất của cô chính là Viện trưởng và đám bạn cùng Viện.

Nhưng mấy đứa trẻ khác đều sống khá ích kỷ, thế nên người có thể chơi rất thân với cô chỉ có Thương Xuyên.

Lúc đó cậu tên là Thương Xuyên, bây giờ dù đã nổi tiếng vẫn không đổi tên, mặc kệ việc đám nhà báo tung tin rầm rộ chuyện cậu đã từng sống trong Viện phúc lợi và được nhận nuôi sau đó.

Trong Viện phúc lợi, không có đứa trẻ nào không muốn được nhận nuôi. Chỉ có Thương Xuyên là nắm tay cô và nói: “Tôi không muốn được nhận nuôi, nếu bị nhận nuôi sau này tôi sẽ không được gặp cậu nữa.”

Thương Xuyên nhỏ hơn cô mấy tháng. Đương nhiên, cả cô và Thương Xuyên đều giống nhau, không ai biết ngày sinh tháng đẻ chính xác của họ. Ngay bản thân họ cũng không biết, thế nên cái gọi là sinh nhật và năm sinh đều do Viện phúc lợi tính toán đại khái.

Lúc đó cô cũng không muốn bị nhận nuôi, nhưng ý trời là vậy, cô được cha mẹ nuôi hiện giờ đón đi trước Thương Xuyên.

Bố mẹ nuôi coi cô như con đẻ. Cô xin họ được đưa về Viện phúc lợi để thăm Thương Xuyên, họ cũng chiều cô.

Hôm đó, cô gặp được gia đình nhận nuôi Thương Xuyên trong Viện phúc lợi.

Một đại sư kinh kịch đức cao vọng trọng, cũng là một nhà từ thiện nổi tiếng. Ông ấy nhận nuôi Thương Xuyên đồng thời hỏi đứa con đi cùng mình: “Con có thích em trai này không?”

Đứa trẻ đi cùng ông ấy ăn mặc cao quý, nét mặt cũng tuấn tú, quý phái. Cậu bé ấy nắm lấy tay Thương Xuyên và nói: “Sau này em chính là em trai của anh. Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.”

Đứa trẻ đó, chính là Tả Thời.

~Hết chương 136~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đội Tôi

Thứ thay đổi chỉ có thời gian thời.

Tả Thời sinh ra trong một gia đình nhiều đời theo nghiệp hí kịch, bố anh – Tả Quốc Đăng được mệnh danh là nghệ nhân hí kịch. Các đời chú bác, tiền bối trong nhà họ Tả cũng đều nhiều đời vào cung diễn kịch cho Hoàng thất, được Hoàng gia khâm điểm, nếu đặt vào thời đại ngày nay thì có thể nói là đại sư thuộc hàng quốc gia.

Nhưng mọi vinh hoa của nhà họ Tả đều dừng lại ở Tả Thời, vì anh hoàn toàn không thích hí kịch, cũng không thích hát hí khúc. Vì chuyện này, những đứa trẻ mà Tả Quốc Đăng nhận nuôi cũng phần nhiều là muốn bồi dưỡng cho thế hệ sau.

Thế nên ngày hôm đó Tả Quốc Đăng đã nhìn thấy Thương Xuyên, cũng đồng thời nhìn thấy Tưởng Ly đứng dịp tới thăm Thương Xuyên. Lúc đó, Tả Quốc Đăng bảo Tưởng Ly nói vài câu để nghe thử giọng. Cô không hiểu gì, bèn làm theo. Tả Quốc Đăng cảm thán: Đứa trẻ này có căn cốt theo nghiệp hí kịch đấy, một năm giống tuyệt vời.

Cô không hiểu vì sao Tả Quốc Đăng có thể nhìn ra được điều đó, tóm lại, bố mẹ nuôi của cô thấy có một nghệ nhân hí kịch tiếng tăm lừng lừng nhận xét về con mình như vậy dĩ nhiên là rất vui, còn tha thiết mong Tả Quốc Đăng sẽ nhận cô làm học trò.

Khoảng thời gian vui vẻ nhất thời thơ ấu e rằng chính là những năm tháng cô sống trong kịch lâu, hát ca diễn múa. Cô học không tập trung chút nào, nhưng Tả Quốc Đăng lại dạy dỗ rất hết lòng. Tuy rằng Thương Xuyên được Tả Quốc Đăng nhận làm con nuôi, nhưng cũng phải gọi Tả Quốc Đăng một tiếng “sư phụ” theo đúng quy tắc của ngành nghề.

Thật ra lúc đó cô hoàn toàn không hiểu sự nặng nề và trang nghiêm của hí kịch, suy nghĩ duy nhất muốn học hí kịch là để có thể thường xuyên gặp Thương Xuyên. Và một người nữa cũng không nghiêm túc như cô là Tả Thời. Anh có một khứu giác nhạy bén. Trùng hợp thay, cô cũng vậy. Dần dần, hai người họ đều có hứng thú hơn với cỏ cây hoa lá. Vì chuyện này, cô bị Tả Quốc Đăng phạt không ít lần. Ở trong mắt ông, hí kịch là trời, còn tất cả những việc khác đều là bậy bạ.

Cứ như vậy, cô học hí kịch tới khoảng năm mười lăm tuổi rồi cùng bố mẹ nuôi chuyển đến Bắc Kinh. Vài năm sau, họ lại gặp gỡ nhau giữa thành phố Bắc Kinh rộng lớn này.

Năm họ gặp lại, cô đã đi sâu vào lĩnh vực phân tích mùi hương. Tả Thời cũng nghiên cứu chung một chuyên ngành với cô. Còn Thương Xuyên, tuy đã luyện được một giọng hát tuyệt vời nhưng chung quy vẫn không theo ngành hí kịch mà một lòng muốn làm diễn viên.

Vì chuyện này vào một ngày nào đó, ba người họ đều phải quỳ rạp trước mặt Tả Quốc Đăng chịu hình phạt. Cuối cùng, Tả Quốc Đăng vẫn không đành lòng trách mắng họ một câu, chỉ nói: “Luyện công học kịch, thử luyện được là đức tính, thử học được là làm người. Mấy đứa đã trưởng thành rồi, có thể kiên trì bền bỉ, nghiêm khắc với chính mình trong lĩnh vực mà mình thích thì cũng không uổng công ta dạy mấy đứa.”

Năm đó, Thương Xuyên đã bộc lộ tài năng của mình trong Học viện điện ảnh. Cô 20 tuổi, Tả Thời 22 tuổi. Tuy rằng cả cô và Tả Thời đều còn theo học nhưng đã đạt được một thành tựu nhỏ trong lĩnh vực mùi hương.

Cho tới, ba năm trước.

Thương Xuyên nhẹ nhàng xoay tách trà, môi lưỡi ngập tràn mùi vị của cây nữ lang. Cậu nói: “Tôi thường hay nghĩ nếu không có cậu thì nhất định không có Thương Xuyên của ngày hôm nay. Bộ phim năm đó đối với tôi quan trọng tới cùng. Nếu không nhờ có một tách nữ lang khi ấy thì tôi nghĩ mình chắc chắn sẽ làm hỏng sự nghiệp của mình.”

Tường Ly rót thêm trà cho cậu: “Năm đó cậu rất căng thẳng, cây nữ lang có tác dụng tuyệt vời nhất chính là giữ bình tĩnh, an thần, lại hợp với thể chất cơ thể cậu, thế nên cũng có thể coi là bốc thuốc đúng bệnh. Mấy năm nay cậu thuận buồm xuôi gió, những người trong giới đều biết cậu ôn hòa, điềm đạm, bây giờ bỗng dưng lại xuất hiện tật cũ, có thể nhận ra cậu rất thận trọng đối với bộ phim này.”

Thương Xuyên từ từ thưởng thức trà như đang đắm chìm suy nghĩ gì. Rất lâu sau mới lên tiếng, có phần ngập ngừng: “Thật ra mấy ngày nay một là tinh thần của tôi luôn bị vai diễn trong phim ảnh hưởng, hai là cảm thấy...”

Tường Ly cầm tách trà, nhưong mắt nhìn cậu.

Cậu ngừng lên nhìn thẳng vào cô, không tiếp tục câu nói ban nãy mà hỏi: “Cậu có biết Tả Thời đi đâu về đâu không?”

Ngón tay Tường Ly hơi dùng sức một chút: “Không biết.”

Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm, lát sau mới nói: “Kể từ khi cậu và Tả Thời đều dính dáng tới cái người tên là Nhiều Tôn đó, cả hai đều thay đổi rồi.”

“Thương Xuyên, thứ thay đổi chỉ có thời gian thôi.” Tường Ly khẽ lên tiếng.

“Vậy cậu nói cho tôi biết đi, ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thương Xuyên nhíu mày. Ba năm trước, cô và Tả Thời đồng thời mất tâm mất tích. Về sau, qua nhiều nguồn tin, cậu mới biết cô đã tới Thương Lăng. Nhưng tin tức về Tả Thời thì từ đầu tới cuối đều không có. Bây giờ cô đã quay trở về, nhưng Tả Thời vẫn bất vô âm tín.

Tường Ly nhìn xuống tách trà, khuôn mặt cô cũng bình lặng như mặt nước trà vậy. Thương Xuyên đợi rất lâu không thấy cô trả lời, bèn ngồi thẳng dậy: “Tôi nghe nói được một số chuyện.”

Bấy giờ Tường Ly mới uống cạn trà trong tách, nói: “Một vài chuyện liên quan đến tôi, cậu nghe được cũng rất bình thường.”

“Bao gồm cả việc cậu đã giết Tả Thời rồi vào tù? Lẽ nào tất cả những chuyện này cũng là sự thật?” Thương Xuyên hỏi.

Tường Ly ra sức mỉm cười: “Không, tôi không giết Tả Thời, hơn nữa, tôi cũng chưa từng ngồi tù!”

“Cậu không giết Tả Thời, nhưng đến nay Tả Thời vẫn không một chút tung tích.” Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, tuy rằng về sau có xa cách vài năm nhưng tôi tin là tôi vẫn khá hiểu cậu. Cậu trốn tránh ở Thương Lăng ba năm, bây giờ nếu đã dám quay về thì nhất định là về đây vì chuyện của Tả Thời. Lẽ nào Tả Thời bị người khác hại chết?”

Ngừng một chút, Thương Xuyên bổ sung thêm: “Hoặc là Nhiều Tôn cũng không tránh khỏi can dự!”

Hơi thở của Tường Ly như bị một lưỡi cưa xén qua, mỗi nhát cưa đều lại sống mũi đau đớn. Cô lắc đầu: “Cũng không liên quan đến Nhiều Tôn.” Cô ngừng lên nhìn Thương Xuyên: “Hơn nữa tôi quay về, chỉ vì muốn quay về thôi.”

Thương Xuyên nhìn cô vẻ hồ nghi.

“Tôi về đây là muốn giải quyết một số chuyện, nhưng không phải như cậu nghĩ.”

Thương Xuyên khẽ nheo mắt lại: “Ý của cậu là Tả Thời chỉ mất tích?”

Tường Ly cắn môi: “Phải.” Thương Xuyên không nói nữa, dựa vào lưng ghế sofa, tay vẫn xoay nhẹ nhàng tách trà. Tường Ly chỉ cần hơi ngước mắt lên là có thể nhìn thấy động tác xoay trà ấy, đó là cử động Tả Thời quen dùng khi uống trà.

Rất lâu sau, Thương Xuyên mới lên tiếng, thanh âm rất trầm: “Những cô nhi giống như chúng ta, cho dù cố gắng cả đời thật ra thì vẫn cô độc. Trên đời này tôi không có người thân nào cả, ngoài sư phụ ra thì chỉ còn cậu và Tả Thời. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, Tả Thời cũng vậy. Ở trong mắt tôi, hai người còn quan trọng hơn cả tính mạng của tôi nữa. Thế nên, nếu cậu có gì giấu giếm không nói với tôi thì tôi còn khó chịu hơn là bị giết chết.”

Tường Ly nhìn Thương Xuyên vẻ đau lòng: “Có những chuyện không nói, không vì lý do gì khác, chỉ là không biết phải mở lời thế nào mà thôi. Thương Xuyên, tôi không muốn nhắc lại chuyện của ba năm trước. Mà tôi nghĩ... Nếu đôi lại là Tả Thời, anh ấy cũng chọn cách không nhắc đến giống tôi.”

Thương Xuyên từ từ uống hết tách trà: “Cậu có những chuyện cậu không biết nên nói thế nào, ví dụ như Tả Thời, ví dụ như những lời đồn đại về cậu. Tôi cũng có những chuyện tôi không biết nên nói thế nào, ví dụ như câu nói còn đang dở của tôi ban này.”

“Cũng liên quan đến Tả Thời?” Tường Ly nhạy cảm hỏi.

Thương Xuyên gật đầu, đặt tách trà xuống: “Thật ra... tôi vẫn luôn có một dự cảm.” Cậu như nhìn mày nhìn cô: “Tôi cảm thấy, Tả Thời đã chết rồi.”

Trái tim Tường Ly chợt nghẹn lại.

***

“Anh hùng thất bại, ngược lại bị tiểu nhân ức hiếp, căm hận người nghĩa hiệp, đồ kị kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận...”

*Một đoạn hí kịch đã được dịch nghĩa.

“Không, đừng ép tôi! Cầu xin anh...”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Liệu có gặp báo ứng hay không thì không biết, tôi chỉ biết, từ nay về sau sẽ không còn ai tin lời cô nói nữa...”

“Hạ Hạ...”

*Toàn bộ xung hô trong đoạn thoại in nghiêng chưa rõ giới tính, chưa rõ tuổi tác, chỉ tạm đặt.

Tường Ly choàng tỉnh giấc, câu cuối cùng vọng lại bên tai là danh xưng mà Tả Thời hay dùng để gọi cô. Trán lấm tấm mồ hôi, lạnh lẽo, cho dù trong phòng gió điều hòa đang thổi vù vù, cô vẫn cảm thấy buốt giá.

Cái lạnh lẽo tận đáy lòng làm sao điều hòa có thể sưởi ấm được? Huống hồ đây còn là tiết trời đầu xuân mới ấm và còn giữ khá nhiều lạnh?

Tường Ly vui mặt vào lòng bàn tay, tất cả quá khứ đều hóa thành ác mộng, giống ma oan hồn đòi mạng đang bám riết lấy cô.

Oan hồn...

Cô bất thành linh nhớ lại câu nói cuối cùng của Thương Xuyên: Tối đó, hình như tôi đã nhìn thấy Tả Thời hát kịch trên sân khấu. Câu hát “Căm hận người nghĩa hiệp, đồ kị kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận...” vẫn cứ trúc trắc khó nghe như ngày nào.

Từng sợi dây thần kinh của Tường Ly giật lên đau nhức, giống như có ai cầm dao khoắng nặng lên trong đầu vậy. Phải, trong mơ cô cũng mơ thấy cảnh anh hát khúc đó.

Bàn tay cô đang run rẩy, khí lạnh giống như bàn tay bóp chặt cổ cô, khiến cô không sao hít thở nổi, tưởng ngạt thở. Một sự tuyệt vọng và sợ hãi chưa từng có quấn chặt lấy cô, khiến cô không thể ở đây thêm một giây một phút nào nữa.

Cô lần sờ tìm ra di động, khi ấn nút gọi tay vẫn còn run. Sau khi thực hiện cuộc gọi, cô bỗng dưng không biết phải mở lời thế nào. Ngay cả việc vì sao gọi cho anh cô cũng không rõ, chỉ cảm thấy, vào lúc này dường như chỉ có anh mới có thể mang tới cho cô ấm áp.

Thanh âm ấy rất khẽ, rất dịu dàng. Thấy cô gọi mà không nói gì, anh hỏi: “Sao vậy?”

Tường Ly dựa vào đầu giường, từng lớp khí áp như đè thẳng xuống người, nhưng cô vẫn không sao cảm thấy hết lạnh. Cô khẽ lên tiếng: “Anh vẫn chưa ngủ sao?”

“Ừm.”

Cô nhìn giờ, hai giờ sáng.

“Lục Đông Thâm” Cô ra sức nắm chặt di động: “Tôi muốn về nhà.”

“Bây giờ ư?”

“Phải, bây giờ.” Nói xong, cả người cô co quắp lại, con rét run trong lòng đủ khiến răng môi của cô va vào nhau lập cập.

“Được, đợi tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Anh Không Chấp Nhận Được Tả Thờ

Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công

Sau khi đặt di động xuống, Tường Ly lập tức thấy hối hận. Cô cảm thấy bản thân đã làm một chuyện hết sức bông bột. Giờ này rồi, lại còn ở nơi đây, không khác gì mang lại thêm phiền phức cho người ta, cô thậm chí còn không hỏi một câu “Liệu có tiện hay không”.

Nhưng chính vì có cảm giác anh sẽ đến, nên dường như cuộc điện thoại này khiến cô tìm được cảm giác nương tựa, giống như một con thuyền mất hoàn toàn phương hướng trên mặt biển, trong lúc đang hoang mang, bất an thì nhìn thấy một tia sáng vậy.

Cô co quắp hai chân lại, dùng chân quấn chặt vào người. Cô cứ thế dựa vào giường, từ từ tìm kiếm lại chút ấm áp, nhưng đầu óc vẫn còn mơ màng, văng vất.

Trong mộng lung, dường như cô nghe được một số âm thanh.

Mờ mờ ảo ảo giống như có ai đang luyện giọng, i i a a. Thanh âm đó lúc có lúc không, xa xôi mỏng manh, giống như gần ngay bên tai, lại giống như xa tận phòng bên. Nhưng cô nhớ rất rõ ràng lúc sắp xếp phòng. Đóa Á đã nói căn phòng cô đang ở nằm ở tận trong cùng, mà phòng bên cạnh chỉ là một kho đạo cụ, không có ai ở.

Hình như lại có tiếng ai gõ cửa, từng tiếng, từng tiếng. Cô muốn ra mở cửa xem rốt cuộc đó là ai nhưng cả người gần như không thể cựa quậy được, giống như bị bóng đè.

Trong mơ hồ, hình như cô lại đi ra cửa, nhìn ra bên ngoài qua mắt thần trên cánh cửa. Ngoài hành lang vắng vẻ, hù quanh không một bóng người, chỉ có một tia sáng rất nhức mắt. Nhưng chẳng mấy chốc, trong quảng sáng ấy xuất hiện thêm một cái bóng.

Cô sát lại gần hơn nữa.

Cái bóng kia từ từ dịch chuyển vào trong tầm mắt cô.

Là một người mặc đồ hí kịch, đầu cúi gằm, loẹt quẹt bước chân ra trước cửa phòng. Cô nhìn qua mắt thần, nỗi sợ hãi như một con rết trườn bò trong trái tim. Cô muốn trở lại giường, nhưng vẫn chẳng thể nhúc nhích được, cứ thế nhìn người ấy từ từ ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt không còn được tô vẽ, nhưng ngũ quan lại mờ tịt không rõ ràng, chỉ còn độc hai hốc mắt trống rỗng, từ trong đó máu đỏ đang ròng rọc chảy xuống.

Một thanh âm điên cuồng bật ra khỏi miệng người đó: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Tường Ly giật mình mở mắt.

Trước mắt đích thực có khuôn mặt của người đàn ông, nhưng không hề đáng sợ. Ngược lại tuần tú, sáng sủa. Anh đưa tay, từng ngón tay gầy chạm nhẹ lên mặt cô: “Bé con?”

Cổ tay áo sơ mi vuông vắn của anh có chút giá lạnh của mưa đêm, nhưng vẫn chẳng ảnh hưởng chút nào đến hơi ấm trên ngón tay anh. Chút ấm áp đó thành dòng chảy, cố gắng xua tan đi sự lạnh lẽo đang quấn chặt lấy trái tim cô.

Tường Ly mơ hồ khó hiểu một lúc lâu. Ban nãy cô đã ngủ thiếp đi sao? Còn anh, chỉ vì một cuộc điện thoại của cô mà đã đến đây?

Cô vô tình liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, 2 giờ 50 phút. Từ trung tâm ra đến đây, anh mất chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Cô sửng sờ nhìn anh.

Bất chấp mưa gió, đi với tốc độ của sấm chớp ư? Nếu không sao bả vai của anh lại hơi ướt? Còn cả chân mày khóe mắt của anh nữa, cô cũng có thể

bắt được một phần vôi vữa, bụi bặm từ chúng.

Lục Đông Thâm quay đầu yêu cầu người nhân viên khách sạn mở cửa cho mình lúc này đi ra. Đợi người đó đi khỏi, thấy cô vẫn đang ngơ ngẩn ngẩn, anh không nhịn được cười: “Sao vậy? Quên mất tôi là ai rồi à?”

Một giây sau, Tường Ly chủ động ôm chầm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Lục Đông Thâm sững người.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng cô thì thầm: “Lục Đông Thâm, anh ôm chặt tôi đi.”

Sau vài giây bàng hoàng, Lục Đông Thâm ôm chặt cô gái trong vòng tay hơn nữa. Cảm nhận được cô đang run rẩy, một tay anh vòng qua người cô, một tay vỗ về lưng cô, giống như an ủi một con mèo. Anh rì rì bên tai cô: “Dù có gặp chuyện gì cũng không cần sợ hãi.”

Ở trong lòng anh, cô dần dần thả lỏng người hơn, giống như một con nhím đầy gai nhọn cuối cùng cũng thu hết mọi sự cảnh giác của mình lại.

Lục Đông Thâm cảm thấy lòng mình ấm áp, là sự sôi sục của cảm xúc, là sự cuộn sóng trong nội tâm.

Suốt dọc đường đi, câu nói của cô cứ văng vẳng bên tai anh: Lục Đông Thâm, tôi muốn về nhà. Giọng nói nhỏ bé mà bất lực. Anh nghe mà xót xa, bởi vì cho dù không nhìn tận mắt, anh cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cô ở đầu bên kia điện thoại.

Không giống với sự bi thương khi đối mặt với cái chết của Đàm Diệu Minh, cũng không giống sự sợ hãi khi gặp một Nhiêu Tôn dồn ép. Cô trợ trợ, cũng giao cảm xúc yếu đuối nhất của mình cho anh.

Thế nên, một cô như vậy lại khiến anh vừa mừng rỡ vừa lo lắng. Mừng rỡ vì cô đã dần dần mở lòng, sát lại gần anh hơn. Lo lắng vì tình hình của cô ở phía đó.

Từ trung tâm thành phố ra tới quận Hoài Nhu, gần như anh đi với tốc độ tối đa, chẳng biết đã vượt bao nhiêu lần đèn đỏ. Giữa rừng núi, mưa đêm lất phất, cần gạt nước rung lắc điên cuồng. Vào một ngày thời tiết khó chịu như thế này mà trái tim anh lại nóng hừng hực.

Anh chỉ hận không thể mọc một đôi cánh để lập tức bay đến trước mặt cô, nói với cô: Đừng sợ, tôi đến rồi đây.

Bây giờ, cô đang ở trong lòng anh, ôm chặt lấy anh như một đứa trẻ. Giữa căn phòng không quá sáng sủa khuôn mặt cô dịu dàng mà tiêu tụy, nhưng lại chủ động sát gần.

Anh biết rõ, vào giờ phút này đây, anh vượt đường xá xa xôi đến đây, trong lòng cô chỉ có cảm động. Là cảm xúc bình thường giữa người và người, nhưng điều anh cần lại không phải là sự cảm động ấy.

Cô cứ thế dựa vào đầu giường, cho dù nằm mơ đôi mày cũng nhíu chặt, một giấc mơ vật vữa. Sau khi lệnh cho người nhân viên mở cửa phòng, cảnh tượng anh nhìn thấy là như vậy.

Cô trần trọc trong mơ, miệng lầm bầm: Tà Thời.

Tà Thời.

Trong giấc mơ của cô chỉ có một mình Tà Thời.

Bản thân anh rất kiêu ngạo, cũng không mong muốn những chuyện như thế này xảy ra. Anh ngồi ở đầu giường, nhìn khuôn mặt cô, anh nghĩ: Chuyện tình cảm giữa nam và nữ thật là kỳ cục, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, anh bỗng dưng rất để ý đến sự tồn tại của Tà Thời.

Có lẽ từ lúc Đàm Diệu Minh giao cô cho anh; Cũng có thể từ lúc cô chạy đuổi theo con chuột xạ hương như một đứa trẻ sau đó gào lên thật to: Lục gian thương, anh đừng có nhúc nhích, tuyệt đối không được nhúc nhích; Hoặc có thể là ngày từ lần đầu tiên gặp mặt cô, trên con đường đá xanh nơi thành cổ, giữa cả một đám người, cô nghe thấy tiếng Đàm Diệu Minh gọi và quay đầu nhìn về phía anh.

Sau này, chẳng biết đã qua bao nhiêu đêm mất ngủ, anh luôn nhớ tới buổi chiều hôm ấy. Ánh nắng rất chói chang, cô như được bao trùm trong quang sáng rực rỡ. Xung quanh toàn là những con người ăn mặc kỳ lạ. Duy chỉ có mình cô nổi bật, giống như một thủ lĩnh tinh thần cho họ, thoải mái, tự tại. Tuy rằng chỉ là một cái nhìn từ rất xa nhưng lại khắc sâu.

Thế nên, có lẽ từ ánh mắt đầu tiên ấy, anh đã nhìn thấy cô và lưu giữ bóng hình cô trong tim.

Chính vì như vậy, anh không chấp nhận được Tà Thời.

Ở trong lòng cô, cho dù Tà Thời là một cảnh đẹp say lòng người thì anh cũng phải tự tay xóa bỏ suy nghĩ này từng chút từng chút một. Anh có thể không quan tâm tới quá khứ của cô nhưng như vậy không có nghĩa là anh dung túng cho việc cô giữ mãi bóng hình Tà Thời trong lòng.

Tâm trạng của Tường Ly cuối cùng đã bình tĩnh lại được. Nhưng trong lòng cô bỗng dậy sóng. Cô chui ra khỏi lòng anh, ngồi co người một bên, nhất thời không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Anh cắt công tôi đây, cố gắng hết mình. Một người đàn ông như thế cứ xuất hiện trước mặt cô theo cách thức đó. Ngoài sự cảm động ra, trong cô còn có sự hoang mang. Không phải là sợ hãi, chỉ đơn thuần cảm thấy một dự cảm đang lan dần trong lòng. Đường như từ buổi tối hôm nay, giữa anh và cô sẽ có thứ gì đó lặng thầm thay đổi.

“Tôi... không nghĩ là anh có thể đến.” Rất lâu sau, cô mới bật ra được một câu. Cô cảm thấy mình rất ích kỷ.

Lục Đông Thâm cười khê: “Không, thật ra em có thể nghĩ được rằng tôi nhất định sẽ đến.” Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công: “Em biết rất rõ, chỉ cần một cuộc điện thoại của em là tôi sẽ tới ngay, dù muộn đến đâu, dù bận cách mấy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Quá Phá Gia Chi Tử

Tường Ly im lặng.

Anh đã nói trúng tim đen. Thật ra khoảnh khắc cô với lấy di động gọi vào số của anh, cô đã biết rõ, bất luận cô đang ở đâu, anh nhất định cũng sẽ tới tìm cô.

Lát sau cô lên tiếng: “Thậm chí anh còn không hỏi tôi có chuyện gì sao?”

Lục Đông Thâm ngồi đó nhìn cô: “Nếu tôi hỏi, em sẽ nói sao?”

Tường Ly trầm mặc. Thật ra cô muốn nói nhưng có những lời không biết nên nói thế nào. Quan trọng hơn là, cô phát hiện mình đang sợ hãi một số chuyện. Ví dụ như, nếu cô nói thật cho anh biết vài chuyện, nghe rồi, anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì?

Thấy cô im lặng, Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, giờ tay vịn về cầm cô: “Trên đời này không còn chuyện gì quan trọng hơn an nguy của em nữa. Em không sao là được rồi, còn về những chuyện khác hay những lời khác, nếu em không muốn kể, tôi cũng không ép em.”

Tường Ly ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Tuy anh mỉm cười nhưng trong ánh mắt luôn chứa một thứ gọi là “chân thành”, khiến cô tin rằng mọi lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm.

Nhớ lại trong lễ tế đông của Thương Lăng, cô đưa ly rượu tới bên môi anh. Anh là người đã từng theo cô lên núi Kỳ Thần, không lẽ nào không ngửi được mùi hương của Quý bát tự. Rõ ràng anh biết cô định làm gì nhưng vẫn không khiến cô khó xử. Anh uống cạn ly rượu đó và hỏi cô đã hài lòng chưa.

Cô không nói thì anh sẽ không hỏi. Phần tình cảm sâu đậm tình nghĩa này, cô tự vấn lương tâm mình, liệu có thể gánh đỡ nổi không?

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bất ngờ đổ người về phía trước, nụ cười trong ánh mắt nhuộm một vẻ xấu xa. Anh từ tốn bổ sung thêm một câu: “Tôi chỉ biết rằng cô gái của tôi bây giờ đang cần tôi, vậy là đủ.”

“Ai là cô gái của anh!” Vành tai Tường Ly nóng rực lên, cô nhét gò ồm vào trong lòng anh rồi bước xuống giường.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không đáp lại.

Bộ phận Truyền thông sắp xếp cho Tường Ly một phòng khách sạn. Cô không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ mang các sản phẩm vệ sinh cá nhân và quần áo để thay giặt, thế nên cũng chỉ cần một chiếc vali xách tay nhỏ.

Lúc Lục Đông Thâm bước vào phòng liền nhìn thấy cô quăng đồ đạc khắp mọi nơi và đang ngồi xỏm dưới đất hi hục thu dọn. Thật sự không chịu nổi nữa, anh bèn tiến tới kéo cô dậy: “Mấy đồ thay giặt gói gọn lại rồi đưa cho tôi, còn vali cứ để tôi dọn.”

“Thế thì ngại lắm”

“Em mà còn có lúc biết ngại hả? Mau lên, đừng làm lỡ dở thời gian.” Nói rồi, Lục Đông Thâm với lấy một bộ quần áo cô thay ra, đang ném trên sô pha.

Tường Ly mím môi, quay đầu đi vào phòng vệ sinh.

Khi quay lại, cô quả thực phải sửng sốt cảm thán. Bên trong vali, đồ đạc được xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi một thứ đồ đều được để vào từng góc theo chủng loại, thoạt nhìn sẽ có cảm giác quy chỉnh như bên trong có từng ngăn vậy. Khi cô đến đây, vali đầy ắp phải có nhồi nhét, sau khi được anh sắp xếp xong lại thấy còn thừa cả đồng chỗ.

Cô bước lên, nhìn chỗ quần áo được anh xếp phẳng phiu, vuông vức như từng miếng đậu phụ, nuốt nước bọt: “Lục Đông Thâm, anh từng làm quân nhân hả? Chăn gối ở nhà anh có phải sáng nào cũng được gấp thành hình này không?”

Lục Đông Thâm nhìn cô thờ dài, chân thành nói một câu: “Em là con gái, có phải vào lúc cần thiết cũng nên có chút khái niệm về phân hóa cấp bậc, chủng loại không?”

Tường Ly không xấu hổ, cũng không bức tức, cô ném túi đồ trang điểm vào vị trí còn trống: “Một cô gái có dịu dàng thực nữ cách mấy cũng không chịu nổi bệnh sạch sẽ và chứng OCD của anh.”

Lục Đông Thâm xoay lại chiếc túi trang điểm, có vẻ không biết nói gì hơn.

***

Xe chạy thẳng một mạch.

Bắc Kinh sau nửa đêm và trước khi bình minh đến hoàn toàn không tăm tối. Ra khỏi Hoài Nhu, rẽ vào trung tâm thành phố, cho dù là một con phố se lạnh cũng tỏa ra sự huyền ảo và bận rộn của ban ngày.

Trong ô tô, điều hòa được bật chế độ ấm, trên người cô vẫn khoác chiếc áo dạ của Lục Đông Thâm. Cô vẫn cảm thấy choáng váng và nặng đầu nên dựa vào cửa sổ, mặc cho ngoài kia, những hạt mưa vẫn đang điên cuồng tấp vào.

Tới lúc cô không còn nghe thấy tiếng mưa rơi nữa, xe cũng đã dừng lại, mở mắt ra nhìn cô mới phát hiện đây là một garage, diện tích không thể coi là quá nhỏ, vài chiếc xe khác đang dựng một cách chỉnh tề, đều là các loại xe sang giá không hề rẻ. Có thể nhận ra, đây là một garage riêng.

Tuyệt đối không phải địa bàn của cô.

Cô bùng tỉnh: “Đây không phải nhà tôi.”

“Ừm, nhà tôi mà.” Nói rồi, Lục Đông Thâm tắt máy.

Tường Ly sửng người: “Nhà anh?” Anh đưa cô về nhà anh? Vào giờ này? “Lục Đông Thâm, xét về mặt hành trình, anh đưa tôi về nhà tôi gần hơn chứ?”

Lục Đông Thâm bước xuống xe rồi vòng sang bên cạnh mở cửa ghế lái phụ, gác một tay lên cánh cửa, bật cười: “Chẳng phải em tò mò về cái chốn trong nhà tôi sao?” Nói rồi, anh kéo cô đi ra ngoài.

Cô bị anh kéo thẳng vào trong thang máy, gần như là kháng nghị: “Tôi có chìa khóa nhà anh mà, muốn tới lúc nào mà chẳng được, hà tất phải gấp rút lúc này...”

Kết quả chính là, cô vẫn phải mang cái đầu nặng trĩu bước vào cửa nhà anh.

Khu Chateau, Bắc Kinh.

Chiếm cứ vị trí “mắt rồng” của thành phố, là một “Thủy tinh cung” thực sự.

Lúc trước khi giao chìa khóa cho cô, Cảnh Ninh đã nói: Là khu Chateau của Bắc Kinh. Tôi đã gọi điện thoại báo cho bên đó rồi, cô có thể đến bất cứ lúc nào.

Cô rút cổ, rất lâu sau mới lên tiếng: Chỗ đó mà bỏ không, không thường xuyên về nhà ngủ, đúng là phá gia chi tử!

Bây giờ, cô đang đứng ngay trong căn nhà của tên phá gia chi tử này. Đập vào mắt hầu như là màu xám đậm và màu cà phê, đồ gỗ và đồ inox hòa trộn một cách hài hòa, mặt sàn có sự kết hợp giữa các chất liệu đá granit, da thuộc và thảm.

Diện tích căn nhà đủ lớn, nhưng không có hương vị của gia đình.

Không có những đồ trang trí phức tạp, dưới sàn là lớp đá lạnh lẽo, sạch kinh khủng khiếp. Cô chỉ sợ giẫm chân lên một cái là lưu lại dấu vết.

Giữa các căn phòng chỉ có một mùi hương tinh khiết, không phải là mùi của phòng ngủ. Nếu ngửi kỹ, chỉ là thứ mùi bình thường của nước diệt khuẩn sau khi bốc hơi.

Từ đó có thể suy đoán, người dọn dẹp nơi này cho anh chỉ là một nhân viên vệ sinh theo giờ bình thường, chẳng liên quan gì đến Trần Du hay chỗ công thức kia.

Tường Ly cũng ít nhiều yên tâm hơn.

Sở dĩ từ sau khi có được chìa khóa, cô chưa vội tới nhà anh kiểm tra một lượt bởi vì thứ nhất, hầu như anh chỉ ở lý trong phòng nghỉ tại công ty, thứ hai cô mơ hồ có linh cảm rằng anh không cho Trần Du nhúng tay vào việc quản lý mùi hương tại nhà mình.

Còn về lý do đằng sau chuyện này thì cô không thể nào biết được.

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm mê hoặc lòng người, tầm nhìn rộng của khung cửa sổ sát sàn cực kỳ tuyệt vời, giống như thu gọn cả bầu trời vào trong tầm

mất vậy.

Trên lớp kính thủy tinh đựng đưa bóng dáng cao lớn của người đàn ông, càng lúc càng gần hơn. Cho tới khi, anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô chỉ cảm thấy đầu óc rung rinh và trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

“Tắm nước nóng một chút rồi ra uống thuốc, nhiệt độ cơ thể em hơi cao, đừng để bị cảm.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm ấm, bờ môi mỏng cọ nhẹ vào tai cô.

Từ góc độ của cô nhìn qua cửa sổ, càng giống như tai áp má kề. Thế mà cô lại thích như vậy. Qua cửa sổ nhìn ra trời đêm, lồng ngực của anh rộng lớn mà dịu dàng, như mặt biển bao la, biết rõ là nguy hiểm, cô vẫn không nhịn được, chìm đắm vào nó.

“Để tôi bật nước cho em”

“Áy, Lục Đông Thâm...” Cô quay người lại nắm lấy cổ tay áo anh, nhưng rất lâu không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình hỗn loạn như có thiên binh vạn mã lướt qua.

Lục Đông Thâm nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi. Khi ngược mắt lên, cô tựa hồ nhìn thấy một đốm lửa ở nơi đáy mắt anh, nó làm mắt anh rực sáng. Cô biết, chung quy nó cũng sẽ bùng lên bùng hực và nuốt chửng lấy cô.

Rất lâu không thấy cô nói gì, anh bèn mỉm cười, giờ tay xoa đầu cô.

Cô được sắp xếp tắm ở tầng trên.

Lục Đông Thâm sử dụng phòng tắm tầng dưới. Sau khi tắm xong, anh đứng lặng trước gương. Giọt nước từ đuôi tóc chảy xuống xương quai xanh, men theo cơ ngực cuộn cuộn từ từ chảy tiếp. Anh cởi chiếc khăn tắm quấn trên hông ra, sau khi nhìn thấy lọ nước hoa nam giới đặt trên kệ gương, anh chợt do dự.

Anh cảm lên ngửi thử, đây là một loại nước hoa trước kia từng được thương hiệu H tung ra tại thị trường Âu Mỹ, mùi rất thuần khiết, và rất được yêu thích. Thế nhưng anh không bao giờ có thói quen xịt nước hoa, thế nên vẫn cứ để ở đó.

Bây giờ...

Anh nhớ tới cô gái đang đứng trong địa bàn của mình ngay lúc này, lồng ngực cuộn trào, sôi sục. Căn nhà này, anh chưa từng chủ động đưa một cô gái nào đến. Nhưng cho dù là vậy, anh cũng cảm thấy nếu cô đã về nhà cùng anh thì có lẽ nên biết sẽ có chuyện gì xảy ra chứ?

Anh cân nhắc mãi lọ nước hoa trong tay. Lục Đông Thâm bỗng dưng có chút căng thẳng, ngọn lửa trong người bùng lên dữ dội, đốt cho cổ họng anh hơi khô rất.

Cuối cùng anh đặt lọ nước hoa xuống, nghĩ bụng: Thử mùi mà mình còn không thích lắm chắc là cô ấy cũng không thích đâu.

Nhưng ngay sau đó anh lại bật cười.

Thiết nghĩ, Lục Đông Thâm anh tuy không phải kẻ lẳng nhăng nhưng cũng không đến nỗi cấm dục. Chuyện nam nữ vui vẻ là quá đổi bình thường. Anh cũng đâu phải một chàng trai ngây thơ mới lần đầu, thế mà sao tối nay lại lo được lo mất như một gã trai chưa có chút kinh nghiệm nào vậy, thậm chí còn có phản bối rồi, luống cuống nữa?

Giống như, mọi sự “dĩ nhiên” hay “đương nhiên” khi làm việc này trước kia đều tan thành mây khói.

Sau khi từ phòng tắm bước ra, Tưởng Ly lập tức nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Ngay sau đó mắt nóng rực lên.

Anh chỉ quần độc một chiếc khăn tắm. Ánh đèn êm dịu giống như một dòng chảy màu vàng ấm áp chạy dọc từng múi cơ bắp của anh. Cô từng nhìn thấy anh mặc đồ vest cũng từng thấy anh mặc đồ dã ngoại. Tuy có lớp quần áo bên ngoài nhưng cô cũng biết dáng người anh rất đẹp. Tuy vậy đập vào mắt một cách trực diện như ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Lồng ngực như đá tảng lại có xương hõm vai rất sâu, cơ bắp rắn chắc, nhìn xuống dưới một chút còn có đường nhân ngư thấp thoáng.

Anh giống với một người thường xuyên đi đường trường, rèn luyện cho mình một cơ thể tráng kiện khỏe mạnh, hơn là những người đàn ông bụng phệ hay ngồi bàn giấy.

Cô cảm giác con nóng trong hốc mắt tràn xuống miệng, có một ngọn lửa đang bùng cháy. Tựa hồ như ngọn lửa trong mắt anh đã tràn vào cổ họng cô khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn không tưởng.

Lục Đông Thâm chuẩn bị cho cô nước ấm và thuốc cảm.

Nhân lúc uống thuốc, cô liếc mắt nhìn phòng ngủ, hình như đó là... phòng ngủ của chủ.

Uống xong, cô cảm thấy cổ họng mình vẫn khô rát. Cô uống thêm nửa cốc nữa, sau đó hỏi anh: “Tối nay tôi ngủ phòng nào vậy?”

“Em muốn ngủ phòng nào?” Lục Đông Thâm cười.

Anh đứng quá sát cô. Cô hơi nóng, bèn lùi về sau nửa bước rồi cười khê: “Tùy anh, dù sao thì phòng nào của nhà anh phong cách trang trí chẳng giống nhau, vô cùng lạnh lùng và đơn điệu, đến chỗ nào cũng lạnh như băng ấy.”

Cô lùi anh sẽ tiến.

Cho tới khi anh dồn cô dựa sát vào tường.

Lục Đông Thâm cười thầm: “Làm sao để định nghĩa một phong cách thiết kế không phải là chuyên ngành của tôi. Nhưng tôi cũng lờ mờ cảm thấy cách định nghĩa của em không hợp với tôi lắm. Nhất là ba chữ ‘tĩnh lạnh nhạt’*.”

*Lục Đông Thâm cố tình hiểu sai ý của Tường Ly. “Tĩnh lạnh nhạt” còn có thể hiểu là chuyện tình dục nhạt nhòa, lạnh lẽo.

Anh như một con báo, vừa nho nhã lại rất có sức tấn công.

Xung quanh Tường Ly như bị thiêu đốt bởi những lời nói không thể trần trụi hơn của anh. Cô đẩy anh nhưng lồng ngực anh như làm cô bồng. “Anh đừng có sát lại gần tôi như thế, nóng quá.”

Không đẩy nổi.

Lục Đông Thâm ngược lại càng tiến gần, cười khê: “Không phải em chê lạnh ư?”

“Tôi...”

Những lời còn lại bị nụ hôn bất ngờ của anh xen ngang.

Lồng ngực Tường Ly tắc nghẽn. Cô gio tay chặn ngực của anh lại. Nhưng anh giữ chặt cổ tay cô, áp lên tường, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hôn, từ sự mon man ban đầu chuyển thành mãnh liệt nồng nàn.

Ngon lửa rơi vào mắt của cả hai lúc này cháy hừng hực...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chúng Ta Đến Với Nhau Đi

Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.

Ngon lửa thiêu đốt như cấn da cấn thịt.

Tường Ly cảm thấy mình giống như một người đứng bên bờ vực, còn Lục Đông Thâm chính là cây cà độc dược mọc ngay bên trên vách núi dựng đứng, vươn dài ra chiếc sừng có thể chạm tới trái tim con người rồi mê hoặc cô. Hơi thở quyến rũ ấy nhưng tầng tầng lớp lớp vây giáp bao bọc và quấn chặt lấy cô. Biết rõ rằng chiếc sừng ấy có độc, cô vẫn không kiềm chế được lòng mình, đắm chìm vào đó.

Là một sự dẫn dụ nguy hiểm trí mạng.

Tiến thêm một bước sẽ rơi thẳng xuống vực sâu, thịt nát xương tan.

Đại não không ngừng nhấp nháy một chiếc đèn cảnh báo màu đỏ, tiếng sau gấp gấp hơn tiếng trước. Nhưng trái tim lại giống như bị ngâm trong biển cả bao la, không thể bơi đi được, chỉ có thể để mặc cho sóng lớn ập tới.

Môi lưỡi đan cài.

Lớp râu mới mọc dưới cằm của người đàn ông lần qua lần lại làm cô hơi ngứa ngáy và đau đớn. Hơi thở của anh trở thành một chiếc lưới khổng lồ, diên khùng quấn lấy hơi thở cô. Bên tai cô là nhịp thở càng lúc càng nặng nề và nóng bỏng của anh. Lưỡi của cô giống như một con lạc đà lạc đường, mặc cho anh dẫn dắt suốt.

Lồng ngực cũng đã bén lửa.

Là ngọn lửa do anh châm lên, dùng bờ môi của anh, những ngón tay gầy của anh và hơi thở của anh.

Cho đến khi.

Cô cảm nhận được cú áo nơi lồng ngực mình bung ra.

“Lục Đông Thâm” Lời cảnh cáo cuối cùng cũng giúp cô ý thức được sự nguy hiểm của việc cứ tiếp tục. Cô chặn anh lại, bỗng phát hiện lồng ngực anh rất nóng.

Anh hơi ngước mắt lên nhìn cô.

Trong ánh mắt là cả một biển lửa, hùng hực bốc cao, gần như nuốt chửng cả bầu trời.

Tường Ly giật thót người vì một Lục Đông Thâm như vậy.

Lục Đông Thâm không nói gì, lại tiếp tục áp sát khuôn mặt cô.

“Lục Đông Thâm, chúng ta không thể.” Tường Ly giữ chặt bả vai anh, chỉ cảm nhận được ngọn lửa tận sâu trong lòng anh thông qua lỗ chân lông thiêu đốt từng đầu ngón tay của cô, khơi gợi sự cuộn sôi trong huyết mạch của cô.

“Vì sao không thể?” Thanh âm rơi xuống khuôn mặt của cô của Lục Đông Thâm trầm thấp và gợi cảm.

Trái tim của Tường Ly cũng đập loạn nhịp vì câu nói này của anh, hô hấp từ đầu tới cuối không cùng một đường thẳng: “Chúng ta làm vậy... rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Lục Đông Thâm khẽ cười, ngón tay nóng rực áp lên má cô: “Em là bạn gái của tôi, nửa đêm nửa hôm ở chung một nhà, cùi khô bén lửa là chuyện rất bình thường mà?”

Ngay lập tức, Tường Ly đã có cảm giác trái tim vọt lên tận cổ họng, trợn trừng hai mắt: “Ai là bạn gái của anh? Lục Đông Thâm, anh ít nhiều cũng đã ngoài ba mươi rồi, sao toàn thích bốc phét thế?”

Lục Đông Thâm nghe xong buông tay, không còn đáng vẻ như cung đã vào nỏ, một tay vẫn chống lên tường, cúi đầu nhìn cô: “Sao tôi lại bốc phét được? Kể từ ngày em theo tôi về Bắc Kinh, em đã là bạn gái của tôi rồi.”

Tường Ly sùng sốt nhìn anh: “Lục Đông Thâm, anh chưa yêu bao giờ phải không? Việc tôi là bạn gái của anh sao tôi lại là người cuối cùng biết chuyện vậy? Yêu đương không phải như vậy đâu.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm có phần ngưng ngập, nhưng chẳng mấy chốc anh đã điềm nhiên nói một câu: “Tôi hẹn em ăn cơm, đưa đón em đi làm, về nhà, khi đi công tác luôn luôn thông báo tình hình cho em, quan tâm tới cuộc sống và cảm xúc của em, tin tưởng em, bao dung cho em... Tất cả những điều này lẽ nào còn không đủ chứng tỏ chúng ta đang yêu nhau?”

Tường Ly nghẹn lời.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm càng thêm tự tin. Anh đứng thẳng người dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, tiếp tục “giáo dục”: “Và lại, thái độ của tôi đối với em lần trước còn không rõ ràng sao? Em là một cô gái rất thông minh, không nghe ra được ý tứ trong lời tôi nói ư? Hay em vẫn đứng đây giả vờ ngốc nghếch với tôi?”

Tường Ly nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, lập tức hiểu ra “lần trước” mà anh nói, chính là câu anh nói được một nửa thì dừng lại hôn cô. Anh nói anh tin tưởng cô, hơn nữa...

Nụ hôn đó thật ra cô đã nghĩ đến, chỉ có điều, không dám suy nghĩ sâu thêm.

“Em tự nói xem, khoảng thời gian này tôi đối xử với em có tốt hay không?” Lục Đông Thâm nhìn cô và nói: “Những việc mà một người bạn trai nên làm tôi đều làm rồi phải không?”

Tường Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói được một câu: “Chưa tặng hoa...”

Lục Đông Thâm sững người, sau đó mỉm cười: “Em thích kiểu đó hả? Được, tôi nhớ rồi.”

“Không không không, Lục Đông Thâm, anh hiểu nhầm rồi.” Tường Ly vội nói: “Anh đừng nói gì vội, để tôi sắp xếp lại mọi chuyện, đang hơi loạn.”

“Để tôi sắp xếp giúp em” Nói rồi, Lục Đông Thâm lại định hôn cô.

Tường Ly lập tức né tránh: “Quan hệ giữa hai chúng ta không phải chỉ cần một câu nói của anh là xác định chứ?”

“Vậy em muốn thế nào?” Lục Đông Thâm phì cười: “Muốn tôi tỏ tình trước mặt tất cả mọi người?”

“Ý tôi là, chuyện tình yêu cũng giống như chuyện hôn nhân, đều không phải trò đùa.” Tường Ly nhấn mạnh.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không còn dồn ép từng bước nữa. Anh quay người, ngồi lên giường, nhìn cô, trong ánh mắt ít nhiều xen lẫn sự nghiêm nghị: “Hạ Trú, tôi chưa bao giờ chơi trò chơi tình cảm, không giới càng khinh mấy kiểu chơi đùa đó. Tôi thích em, nói một cách khác là tôi đã nhìn trúng em rồi. Thế nên, tôi muốn em trở thành bạn gái của tôi có gì không đúng chứ?”

Tường Ly đứng đờ ra đó như một khúc gỗ, nội tâm bị chấn động như vỡ tan thành từng mảnh. Vì những lời thẳng thắn và mạnh mẽ của anh. Trong đầu cô lúc này chỉ còn lại câu nói ấy: Tôi thích em... Tôi đã nhìn trúng em rồi. Sau đó, phải một lúc lâu sau, cô mới bừng tỉnh và nhận ra Hạ Trú mà anh nói là mình.

“Em qua đây.” Anh ra lệnh.

Tường Ly đứng im không nhúc nhích.

“Còn không qua là tôi cưỡng bức em đó.” Lục Đông Thâm chậm rãi nói: “Bây giờ em đang ở trong nhà tôi, một khi hệ thống chống trộm được mở lên, em có mọc cánh cũng không chạy được.”

Người đàn ông bình thường nghiêm túc mà bây giờ lại mang một thái độ băng nháng, một nét phong tình rất khác biệt.

Tường Ly trở nên thông minh: “Anh có tin tôi có thể đánh cho anh nằm liệt giường ba ngày không?”

“Không tin.” Lục Đông Thâm cười, rồi ngoắc ngoắc tay về phía cô: “Hay là chúng ta thử đi, xem ai khiến ai không xuống được giường?”

Tường Ly nghiêng răng, trong lòng hậm hực bật ra hai chữ: Lưu manh!

“Còn không qua đây? Muốn thử thật sao?”

Tường Ly lê lét như người sắp chết tiến lên. Anh vươn tay kéo cô vào lòng mình. Cô gào ầm lên: “Đừng có mà động chân động tay, anh có thể ngồi nói chuyện nghiêm túc không?”

“Đây chỉ là sự tiếp xúc cơ thể một cách bình thường.” Lục Đông Thâm uốn nắn lại thái độ của cô, cánh tay vòng qua eo cô: “Nếu em cảm thấy đây là trò con nít, vậy thì những lời tiếp theo đây tôi sẽ nói với một thái độ hoàn toàn nghiêm túc. Tôi biết, cách làm của tôi quá trực tiếp, quá thẳng thừng, bởi vì tôi hiểu rất rõ ràng tình cảm của mình. Bé con, tôi làm việc gì cũng thích đi theo kế hoạch, thế nên vốn dĩ định cho em thêm một ít thời gian để em hiểu tôi hơn một chút, tới lúc đó đề cập tới chuyện kết hôn cũng chưa muộn. Nhưng nếu em muốn sau khi kết hôn từ từ tìm hiểu tôi cũng được thôi. Tôi cảm thấy, cách thức chung sống của chúng ta có thể linh động hơn một chút. Ai bảo cứ nhất định phải yêu rồi mới cưới? Đảo ngược lại cũng được mà.”

Tường Ly sừng sốt nhìn anh, rất lâu sau mới thở hắt ra: “Lục Đông Thâm, ban nãy chẳng phải anh bảo sẽ nói chuyện nghiêm túc cơ mà?”

“Những lời tôi vừa nói hết sức nghiêm túc, không hề đùa giỡn em.” Lục Đông Thâm cười.

Tường Ly lại rối loạn rồi. Chẳng phải ban nãy đang sắp xếp lại chuyện yêu đương ư, sao dùng một cái đã đề cập tới chuyện kết hôn rồi? Cô muốn đứng dậy nhưng bị Lục Đông Thâm ôm chặt không buông, nên quyết định không giãy giụa nữa.

“Chúng ta... vẫn nên nói chuyện yêu đương trước đã.”

“Được.”

“Thời gian quen biết của chúng ta chưa hề dài.” Tường Ly bật ra một lý do rất mạnh mẽ.

“Nhưng lại trải qua không ít chuyện.” Lục Đông Thâm tiếp nối vững vàng.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Chúng ta là hai người của hai thế giới.”

“Nhưng trên đời chỉ có một Trái Đất.”

Tường Ly hơi sững người, nuốt nước bọt: “Tôi cảm thấy, giữa hai chúng ta còn có quá nhiều chuyện chưa rõ ràng, chưa thấu hiểu.”

“Chúng ta có thời gian.”

“Tôi... không tốt đẹp như trong tưởng tượng của anh đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi thích là được.”

“Nhưng mà, còn có rất nhiều cô gái đáng để anh yêu thích.”

Lục Đông Thâm nói từng câu từng chữ: “Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.”

“Sao anh cứng đầu* quá vậy?”

*Tường Ly sử dụng từ hiếm nên Đông Thâm không hiểu.

Lục Đông Thâm nghĩ mãi vẫn không hiểu ý của cô.

Cô chống tay lên trán, đổi một cách nói khác: “Sao anh ương bướng quá vậy?”

“Bởi vì đây là những gì em nợ tôi, em phải trả chứ?”

Tường Ly bàng hoàng.

“Lúc trước em nợ tôi ba lần, tới tập đoàn làm việc trả một lần. Bây giờ nếu em đồng ý làm bạn gái của tôi, coi như trả lần thứ hai.”

“Lục Đông Thâm, ai lại tính như anh chứ?”

“Nợ tiền thì trả bằng tiền, nợ ân tình thì trả bằng tình cảm. Huống hồ lần nào tôi cũng toàn cứu mạng em.” Lục Đông Thâm lại tiếp tục dồn ép: “Một giọt ân nghĩa phải trả bằng cả thùng báo đáp. Tôi muốn em lấy thân báo đáp đâu có quá đáng, phải không?”

Tường Ly cắn chặt môi dưới, rất lâu sau không nói được gì.

Ngược lại là Lục Đông Thâm lên tiếng: “Em không thích tôi? Tôi không tin em không có một chút cảm giác nào với tôi.”

“Tôi...” Cô cảm thấy lồng ngực ngứa ngứa từng cơn. Cô cup mắt xuống, lát sau trả lời: “Chung quy vẫn không quên được một người.”

“Tà Thời?”

Bà vai cô cứng đờ: “Phải.”

Lục Đông Thâm khẽ mỉm cười, khi lên tiếng đã nhẹ nhàng như gió thoảng: “Thế nên, tôi càng không cho em quá nhiều thời gian.”

Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh, tỏ vẻ không hiểu.

“Không quên được người cũ là vì người mới chưa đủ tốt, hoặc là em vẫn chưa gặp được người tốt hơn.” Lục Đông Thâm vuốt má cô: “Tôi không muốn làm thế thân của ai, cũng không muốn cho em thời gian để thương cảm, buồn đau. Làm bạn gái của tôi, giao toàn bộ quãng đời còn lại của em cho tôi.”

Anh nói quá rõ ràng, thế nên đã ép cô tới tận cùng. Nếu không thẳng thắn đến vậy, cô vẫn còn có thể tiếp tục ôm hồ đồ mà sống.

“Vi sao anh cứ phải...” Cô sắp không thở nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm ngắm nhìn gương mặt cô: “Thái độ của tôi đối với tình yêu rất đơn giản, không thích sẽ không cho cơ hội, thích rồi sẽ không nhượng bộ lùi bước. Còn em thì sao? Con người ta luôn phải không ngừng tiến về phía trước, không thể cứ mãi mãi chìm đắm trong quá khứ. Còn nữa, thật ra khi em ngập ngừng vô số lần, đây há chẳng phải là một sự phản bội lại Tà Thời? Em những tưởng em mãi mãi không quên được cậu ta, kỳ thực...” Tay anh đặt lên ngực cô: “Em đã đặt tôi vào đây rồi.”

***

Một đêm quần quai trong giấc mơ.

Một chốc là gương mặt Tà Thời, một chốc lại trở thành Lục Đông Thâm. Cả trời sương mù, mờ mờ ảo ảo. Khi sương mù tan đi xuất hiện hình ảnh của Nhiều Tồn. Anh ấy nói với cô: Anh chỉ muốn tốt cho em.

Trong mơ, cô hoảng sợ không ngừng chạy trốn. Nhiều Tồn ở phía sau không ngừng đuổi theo.

Cho tới khi cô được một vòng ôm ấm áp giữ chặt, nói với cô: Đừng sợ, anh đây. Bây giờ cô mới chìm hẳn vào giấc ngủ sâu.

Khi cô giật mình tỉnh giấc, chợt phát hiện mình đang nằm trong lòng Lục Đông Thâm.

Hai người cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, cũng giống như buổi sáng nào đó cô ngủ dậy trong vòng tay anh vậy. Chỉ khác là hôm đó anh mở mắt rất nhanh, còn bây giờ anh vẫn ngủ.

Hình như anh ngủ rất say, nhưng cô chỉ cần hơi ngo ngoay một chút là vòng tay anh lại siết chặt.

Cô lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cơ người hít hà mùi hương của anh.

Khi cô tỉnh lại lần thứ hai, trời đã bừng sáng.

Sương mù âm u của ngày đông lùi xa. Mùa xuân của Bắc Kinh được coi là mùa thắm đẫm lòng người nhất trong năm. Cho dù cách cả một lớp cửa sổ, dường như cũng có thể ngửi thấy mùi hương trên nhánh cây đầu xuân.

Lục Đông Thâm đang nhận điện thoại, có lẽ là công việc. Từ trong phòng ngủ đi ra, Tường Ly loáng thoáng nghe thấy anh đang nói đến chuyện mảnh đất

phủ Thân vương.

Trong quầng sáng, cô nhìn thấy anh đứng trước cửa sổ.

Anh để trần nửa người trên, từng đường nét trên cơ bắp và ánh sáng va chạm vào nhau vô cùng hung hăng. Anh mặc một chiếc quần ngủ màu xám nhạt, trông cũng rất lười biếng và thoải mái. Anh châm một điếu thuốc, sau khi thấy cô đi ra thì lập tức dập tắt. Cuộc điện thoại vẫn đang tiếp tục, chỉ có điều anh nhìn cô chăm chú.

Tường Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, bèn loảng quảng đi vào bếp.

Sạch sẽ tới nỗi cô không dám nhìn thẳng, thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Trên bàn ăn có bữa sáng, xem ra là anh mới làm.

Trứng ốp la, giăm bông, sandwich và cả salad, ngoài ra còn có thêm một phần mỳ, một cốc sữa tươi và một cốc trà xanh.

Ngoài sữa tươi và trà xanh thì diện mạo của các món ăn khác đều không đẹp, nhất là món trứng ốp la, thoạt nhìn cứ như bị bôi mực.

Cô ném thử, không có vị gì. Cô vừa chạm nhẹ vào lớp màng bên ngoài thì quả trứng đã vỡ ra, lòng đỏ bên trong chảy tràn ra ngoài.

Cô lại ném tới món salad, suýt nữa thì nhỏ ra ngoài.

Mặn chết!

Một tờ khăn giấy được kịp thời đưa qua, ngay sau đó là giọng nói có phần gượng gạo của người đàn ông: “Thật ngại quá, tôi không biết nấu ăn cho lắm, bình thường bữa sáng toàn ăn ở công ty.”

Tường Ly đón lấy tờ giấy lau miệng, rồi đánh giá một câu: “Đúng là không ngon.”

Lục Đông Thâm chống hông nhìn bữa sáng rồi thở dài: “Thật ra... vẫn tạm chứ nhỉ?”

“Anh ném thử chưa?”

Lục Đông Thâm giải thích: “Còn chưa kịp ném thì đã có điện thoại tới rồi.”

Tường Ly chỉ cười không nói.

Lục Đông Thâm cũng hiểu là cô không ăn nổi nữa bèn ngừng nghĩ: “Hay là thế này đi, tôi nhớ còn một gói bánh vòng ngũ cốc. Để tôi đổi cho em một bữa sáng dinh dưỡng bảo vệ môi trường nhé, bánh ngũ cốc chấm sữa, thế nào?” Nói rồi, anh bắt đầu lục tủ.

Tường Ly ngồi đó nhìn anh vất vả, nhìn mãi nhìn mãi, trong lòng bỗng dấy lên một cảm xúc khác thường, vừa như ngọt ngào lại vừa như chua xót. Cô nghĩ, một công tử nhà giàu như anh, e rằng đây là lần đầu tiên luống cuống chân tay như vậy.

“Này, Lục Đông Thâm.”

“Ừ?” Anh đáp lại một tiếng, cuối cùng cũng tìm ra được một gói ngũ cốc, còn chưa bóc. Anh liếc nhìn hạn sử dụng, vẫn ăn được.

“Anh tự nấu bữa sáng mà không ăn thử một chút sao? Có lỗi với khoảng thời gian anh bỏ ra quá?”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn bàn ăn: “Mấy món này đã bị em chê rồi, thôi, tôi không ăn đâu.”

Tường Ly đẩy món salad tới trước mặt anh: “Nếu tôi bảo anh ăn thì sao?”

Lục Đông Thâm nhìn cô, mỉm cười rồi đặt túi bánh ngũ cốc lên bàn, giơ chân móc một chiếc ghế qua, ngồi xuống: “Được, tôi ăn.”

Thế là cô chống cằm, ngồi nhìn anh ăn một miếng, lập tức nháu mày, không nhịn được cười.

Thấy cô cười, anh cũng cười theo.

Khi bát salad đã nhìn thấy đáy, tâm tư của Tường Ly cũng trở nên sáng tỏ theo. Hạnh phúc tuy thoáng qua và nhạt nhòa nhưng vẫn thật sự tồn tại. Nó giống như một dòng chảy chậm rãi bình yên bỗng dưng bị đá phá tan, ngọt ngào mà cảm động.

Cô lên tiếng: “Lục Đông Thâm, chúng ta yêu nhau đi.”

Lục Đông Thâm đang cầm thìa chợt khựng lại.

“Anh nói đúng, con người ta phải không ngừng tiến về phía trước. Quan trọng nhất là...” Cô nhìn anh: “Em đích thực thích anh. Dù né tránh thế nào, thật ra em vẫn cứ thích anh. Em không biết chuyện tình cảm của chúng ta có thể đi tới bước nào nhưng chỉ ít vào lúc này, chúng ta đều yêu nhau, vậy thì đến

với nhau đi.”

Trong đôi mắt Lục Đông Thâm như có lớp sóng cuộn trào, dữ dội ồn ào rồi từ từ bình lặng trở lại. Anh đứng dậy đi tới trước mặt cô, đổ người xuống, nắm lấy cằm cô: “Kể từ ngày hôm nay, trong lòng em chỉ được phép có anh.”

Dứt lời, anh hôn lên môi cô.

Một giây sau, anh bị cô đẩy ra. Cô kháng nghị: “MẶN!”

~Hết chương 140~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Không Muốn Để Em Xuất Hiện Công Khai

Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run.

Chớp mắt đã tới thứ Hai, tiết trời nóng hơn rất nhiều. Hoa đón xuân hầu khắp thủ đô đều đã tàn, bật ra những chồi non xanh mướt, hoa anh đào bắt đầu xuất hiện khắp nơi.

Công thức pha chế cần sửa đổi của tập đoàn Skyline đã bước vào trình tự thẩm tra chính thức, đồng thời lúc này, Tường Ly cũng đã giao nộp phương thức pha chế mới cho tổng bộ. Phương thức pha chế mới chủ yếu tập trung vào việc nâng cao các sản phẩm chăm sóc cơ thể như sữa tắm, dầu gội đầu, xà phòng, các sản phẩm chăm sóc da...; đồng thời tiến hành nghiên cứu, khai thác công thức mới trên danh nghĩa bộ phận điều chế hương của thương hiệu H.

Trong công thức mới, Tường Ly chủ yếu sử dụng thành phần cây thân thảo, hương gỗ để giảm bớt mùi ngọt ngào của hương hoa. Khái niệm đưa ra tuy rằng có sự khác biệt nhất định với định nghĩa “thư giãn, nhẹ nhàng” trước đó, nhưng vì nâng cao giá trị của thương hiệu H, thế nên càng trở nên cao cấp.

Bên phía Lục Đông Thâm, Tường Ly có sự sắp xếp đặc biệt.

Trước khi công thức pha chế mới được thông qua, Tường Ly đã đưa thông báo xuống. Tất cả những nơi chỉ cần có sự xuất hiện của Lục Đông Thâm, ví dụ như phòng làm việc, phòng hội nghị, phòng nghỉ... khi tiến hành dọn dẹp chỉ được lựa chọn những loại nước khử trùng nhạt và dễ bay mùi.

Sau khi sản phẩm thuốc lá mẫu được đặt làm riêng cho Lục Đông Thâm được hoàn thiện, Tường Ly phải tiến hành kiểm tra trước. Tỷ lệ tương đồng với các loại thuốc lá ngoài thị trường, nhưng khi cầm lên tay sẽ có cảm giác nặng hơn một chút. Tổng thể có màu xám bạc, riêng đầu lọc có phần màu xám đậm, chất lượng cực tốt.

Khi cô đến văn phòng của tổng giám đốc, đúng lúc Cảnh Ninh từ trong đó đi ra, báo với cô rằng tổng giám đốc hiện đang tiếp khách ở bên trong. Tường Ly vẫn còn một đồng việc cần phải làm nên không tiếp tục đợi ở bên ngoài nữa, chỉ gửi lại sản phẩm thuốc lá mẫu ở chỗ Cảnh Ninh.

Trên đường cô trở về văn phòng mình, trùng hợp lại gặp Lục Khởi Bạch và một vài quản lý cấp cao của công ty từ trong thang máy đi ra. Gặp gỡ nhau, Tường Ly chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Từ trước đến nay, cô và Lục Khởi Bạch đều không tiếp xúc với nhau quá nhiều, cộng thêm việc bình thường anh ta cũng ít khi xuất hiện ở công ty.

Nhưng thi thoảng cô cũng nghe nói tay Lục Khởi Bạch này cũng có nhiều thủ đoạn giành giật thương trường. Trước mắt, anh ta đang phụ trách theo dõi tiến độ hạng mục Giang Nam Xuân của tập đoàn Skyline. Giang Nam Xuân là dự án trọng điểm cuối năm nay, về cấp độ sao có thể sánh ngang với khách sạn Skyline, được coi là hệ thống khách sạn kiến trúc nhà vườn có cấp độ sao cao nhất.

Trên trời có sông Ngân Hà, dưới đất có Giang Nam Xuân, chắc là cũng có ý định chèn ép các khách sạn nhà vườn hiện đang đứng đầu trên thị trường. Tường Ly cảm thấy Giang Nam Xuân khá thích hợp với Lục Khởi Bạch, cái tên của nó rất phù hợp với thân thái của anh ta.

Nhưng khí thế mạnh mẽ sau khi tiếp nhận dự án đó đã khiến người ta phải có cái nhìn khác về anh ta. Chưa nói đến việc anh ta có thể thần tốc tạo quan hệ với chính quyền địa phương phía Hàng Châu, chỉ riêng mấy quản lý thị trường cấp cao đi sau lưng anh ta, đủ để thấy anh ta rất giỏi lung lạc lòng người.

Ngược lại, chính Lục Khởi Bạch chủ động chào hỏi cô, hoàn toàn không kèn kieu ra dáng một Phó tổng giám đốc, khi cười lên ánh mắt có nét giống với Lục Đông Thâm, nhưng lại dịu dàng, ôn hòa hơn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm khi cười tuy bề ngoài trông có vẻ hòa nhã, kỳ thực đằng sau sự nhẹ nhàng ấy ẩn chứa một sự nghiêm khắc.

Lục Khởi Bạch chỉ hỏi thăm cô một số cách để chăm sóc sức khỏe hằng ngày. Anh ta nói vẫn chưa quen lắm với khí hậu Bắc Kinh, nhất là từ sau mùa xuân đến giờ, cổ họng cứ căng ra. Tường Ly nói khí hậu Bắc Kinh vốn dĩ thiên khô. Lát nữa cô sẽ thêm một ít tinh dầu vào trong máy phun sương để giúp anh ta cảm thấy thoải mái, dịu nhẹ hơn, đồng thời pha một ít trà nhuận giọng cho anh ta.

Lục Khởi Bạch vô cùng cảm kích: “Đây vốn là công việc cô có thể sai mấy người dưới làm. Để cô phải đích thân giải quyết, thật ngại quá.”

Tường Ly bình tĩnh đáp: “Phó tổng giám đốc Lục, tôi tới đây để phục vụ cho công ty và mọi người.”

Lục Khởi Bạch gật đầu.

Cô đang định đi, Lục Khởi Bạch bỗng nhiên lên tiếng: “Nghe nói giám đốc Hạ vẫn đang điều tra chuyện của khách sạn Skyline Thương Lãng?”

Tường Ly hơi sững người, chuyện này vốn dĩ không nhiều người biết mới phải chứ?

Lục Khởi Bạch cười: “Không phải tôi cố tình thăm dò đâu. Chỉ là sáng sớm nay ở phía đầu Skyline Thương Lãng nộp bản đề nghị vận chuyển Giang sơn đồ tới Bắc Kinh. Phó tổng giám đốc Dương phụ trách Skyline Thương Lãng mở cuộc họp xin chuyển tới chỗ tôi. Lúc đó tôi mới biết thì ra giám đốc Hạ từng kiểm tra qua CCTV của khách sạn.”

“Giang sơn đồ làm sao?” Trái tim của Tường Ly đập lỡ một nhịp.

Lục Khởi Bạch nhìn cô: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ cô vẫn phải đi hỏi phó tổng giám đốc Dương.”

Phía Dương Viễn thì một mực trốn tránh cô.

Chỉ ít, bản thân cô có cảm giác như vậy.

Kể từ sau ngày anh ấy nói với cô rằng việc kiểm tra CCTV cần chút thời gian, mỗi lần cô tới tìm, thư ký đều thông báo anh ấy không đi họp thì cũng đi ra ngoài.

Cho đến tận bây giờ, người đứng trước bức Giang sơn đồ kia là vương hay tròn cô vẫn chưa nắm được. Về sau cô lại gọi điện tới hỏi Tường Tiểu Thiên. Tường Tiểu Thiên nói: “Gia à, em cũng chưa được nhìn thấy tận mắt. Chỉ là nghe mọi người đồn người ấy giống chị lắm.”

Khi cô kiên quyết xông vào văn phòng của Dương Viễn, cô thư ký phía sau gần như bật khóc tới nơi. Cô ấy nói: “Giám đốc Hạ, phó tổng giám đốc Dương thật sự không có trong phòng mà.”

Anh ấy đích thực không có mặt. Cô lục tung cả phòng nghỉ cũng không tìm thấy bóng dáng anh ấy đâu. Tường Ly nhìn chằm chằm cô thư ký: “Hôm nay tôi mà không tìm được anh ta thì tôi quyết không đi đâu. Tôi mà dừng mọi việc lại, thì từ các điều chế hương của thương hiệu H cho đến các nhân viên kiểm vật liệu ở cấp thấp nhất cũng sẽ bị đình trệ công việc. Cô tự xem xét đi.”

Cô thư ký làm mặt khó xử, trái cũng sai mà phải cũng sai. Đang trong lúc bối rối, cô ấy nhìn thấy Dương Viễn đang lang thang ở ngoài đi vào, bèn gọi anh ấy một tiếng.

Dương Viễn vừa thấy Tường Ly đứng ở đó, lập tức quay người bỏ đi.

Tường Ly chửi thầm trong bụng: Hay lắm Dương Viễn, thế này rõ ràng là trốn mình mà? Ngay sau đó, cô đuổi theo ngay.

Đuổi tới tận cửa nhà vệ sinh.

Dương Viễn chui tọt vào trong.

Tường Ly mím môi đứng trước cửa. Vài cô gái đi qua đi lại thấy cô đứng trước cửa nhà vệ sinh nam thì tỏ ra rất kỳ lạ, nhưng vẫn lịch sự chào hỏi cô một tiếng.

Chẳng mấy chốc, có một đồng nghiệp nam từ trong đi ra, không ngờ lại bắt gặp khuôn mặt của một cô gái, anh ta giật nảy mình, rồi chào một tiếng “giám đốc Hạ” theo phản xạ. Tường Ly hất cằm vào bên trong: “Còn ai trong đó không?”

“Phó... Phó tổng giám đốc Dương đang ở bên trong ạ.”

“Chỉ còn anh ta thôi phải không?”

“Dạ? À... vâng, chỉ còn anh ấy thôi.”

Tường Ly chẳng nói chẳng rằng, lập tức giơ chân đá cửa nhà vệ sinh ra.

Bên trong, Dương Viễn vừa kéo khóa quần xuống, nghe thấy một tiếng động rất lớn như thế bèn kinh hoàng thất sắc, cuống cuống kéo khóa lên.

Tường Ly không bối rối, không luống cuống, từ từ tiến lên.

Dương Viễn tức điên: “Tường Ly, cô bị bệnh à?”

“Áp ứng rồi sao, phó tổng giám đốc Dương?” Tường Ly nói: “Quả nhiên là đang trốn tôi. Anh trốn đi, để tôi xem anh trốn được đi đâu.”

“Đây là nhà vệ sinh nam!”

Tường Ly cười gian xảo, sát lại gần anh ấy: “Tôi mặc kệ là nhà vệ sinh nam hay vệ sinh nữ. Ai dám trốn Tường Ly này, thì lên trời xuống đất tôi cũng phải bắt lại bằng được.”

Dương Viễn ghen lời.

“Anh cũng đã từng đến Thương Lãng, ít nhiều hiểu về tôi đúng không?” Tường Ly đứng thẳng người dậy, vịn cổ tay: “Nhớ năm xưa có người trốn nợ của Đàm gia không dám ra mặt, cuối cùng cũng trốn vào trong nhà vệ sinh nam, tôi đã ấn đầu hắn xuống bồn cầu, cho hắn uống no nước một ngày trời. Thích trốn vào nhà vệ sinh quá mà? Đối phó với loại người ấy, tôi có nhiều cách lắm.”

Dương Viễn hoảng hốt, giơ tay chỉ vào cô: “Cô... Cô... Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm bừa, xã hội văn minh phải sử dụng cách văn minh.”

“Tôi văn minh lắm rồi đấy phó tổng giám đốc Dương ạ. Bằng không, tôi đã nhét thẳng đầu anh vào bồn đi tiểu của nam rồi.” Tường Ly nở nụ cười xấu xa, rồi chỉ vào quần anh ấy: “Hôm nay, cùng lắm tôi chỉ khiến anh muốn giải quyết cũng không giải quyết nổi thôi.”

Dương Viễn tức đến nổi cơ mặt run lên.

Tường Ly thấy vậy, giơ tay túm lấy cà vạt của anh ấy, nổi nóng: “Đừng tưởng anh là phó tổng giám đốc thì tôi không dám đánh anh. Tôi đã ở bên cạnh Đàm Diệu Minh ba năm. Thủ đoạn mà anh ấy biết tôi cũng biết, thủ đoạn anh ấy không biết tôi vẫn biết. Anh tưởng người ta gọi tôi Tường gia chỉ là gọi chơi thôi hả?”

Dương Viễn từng được lĩnh giáo sự tàn nhẫn của cô, biết cô gái này một khi trở mặt thì hoàn toàn không nể tình chút nào, nên đành tỏ ra yếu thế: “Tường đại ca, không phải tôi trốn cô, mà vì tôi thật sự không lấy được hình ảnh của CCTV.”

“Không lấy được cái rắm! Tôi đã nghe ngóng rồi, phía Thương Lãng nói hình ảnh CCTV đã tới Bắc Kinh, hơn nữa Giang sơn đồ cũng có vấn đề, đúng không?” Tường Ly quát.

Dương Viễn ai oán: “CCTV nào có tới tay tôi, đã bị Lục Đông Thâm lấy đi từ trước rồi. Còn việc về Giang sơn đồ mà cô nói, tình hình cụ thể tôi đoán cũng chỉ có Lục Đông Thâm mới biết.”

Tường Ly giật mình, thất thanh: “Làm sao Lục Đông Thâm lại biết chuyện này?”

“Cô tưởng cậu ấy ngồi trên vị trí đó là bị mù hả? Có chuyện gì cậu ấy không biết chứ? Chỉ là không nói thôi.” Dương Viễn mới đó đã tìm được cớ, ra sức giật lại cà vạt khỏi tay cô: “Thế nên mấy hôm nay tôi vẫn không biết phải nói với cô chuyện này thế nào. Lục Đông Thâm biết cả rồi, cô nghĩ mà xem, việc cậu ấy phản đối nhất chính là cô lại nhúng tay vào chuyện ở Thương Lãng.”

Tường Ly cảm thấy không an tâm.

Lúc trước khi cô quyết định kiểm tra CCTV, Cảnh Ninh cũng đã ngăn cản rồi. Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, việc này phạm phải đại kỵ của Lục Đông Thâm. Trước kia anh tồn không ít tâm sức mới kéo được cô ra khỏi Thương Lãng, còn bây giờ việc Lục Khởi Bạch có thể chèn ép Dương Viễn, thậm chí dồn ép thành tích kinh doanh của Lục Đông Thâm cũng là “nhờ” cô. Thế nên cô thà tìm một người vô cùng bất mãn về cô như Dương Viễn cũng không muốn làm kinh động Lục Đông Thâm.

Bây giờ, hình ảnh của CCTV lại bị Lục Đông Thâm lặng lẽ thu về. Xem ra, anh đã sớm biết chuyện cô muốn điều tra.

Nhưng bao nhiêu ngày rồi anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, tâm tư của người đàn ông này không phải thâm sâu một cách bình thường đâu.

Dương Viễn thấy cô ngây người bèn bổ sung thêm một câu: “Bây giờ Lục Đông Thâm kiên quyết không nhắc tới chuyện này, thì cô cứ coi như không biết đi. Có chuyện gì to tát đâu cơ chứ, ai đó đứng ngắm Giang sơn đồ thì đã làm sao?”

“Anh thì hiểu cái quái gì!” Tường Ly vô cùng bức bối.

Dương Viễn nổi nóng: “Cô không biết điều hả? Cô và Lục Đông Thâm mới quen nhau được bao lâu, cô hiểu cậu ấy bao nhiêu? Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run. Cô lại thích đổ thêm dầu vào lửa chứ gì?”

“Cần anh lo à?” Tường Ly cãi lại một câu, nhìn anh ấy là thấy khó chịu trong lòng: “Anh nói xem, anh ít nhiều cũng là Phó tổng giám đốc của tập đoàn, anh làm ăn kiểu gì đấy? Skyline Thương Lãng không phải do anh phụ trách sao?”

“Thôi đi! Tôi còn đâu lại được cái bấp chân to tướng của Lục Đông Thâm à?” Dương Viễn tức giận quát ầm ầm.

Tường Ly lập tức kéo quần anh ấy xuống: “Anh đứng là vô dụng, đứng đó tiểu tiện đi!” Dứt lời, cô quay đầu đi thẳng.

Dương Viễn nhìn chằm chằm xuống quần, nấp bị Tường Ly chọc tức đến bắn ra ngoài rồi. Anh ấy hướng ra ngoài, gào to: “Cô có còn là con gái nữa không!”

“Là con gái cũng không phải người con gái của anh!” Từ xa vọng lại tiếng Tường Ly...

***

Gần tới trưa, Cảnh Ninh gọi điện thoại tới nói là tổng giám đốc sắp tiếp khách xong rồi.

Tường Ly bấm thời gian đi lên tầng, vừa kịp.

Cô vừa đi tới trước cửa phòng tổng giám đốc thì cánh cửa cũng bật mở.

Sau khi nhìn thấy người từ trong bước ra, Tường Ly ngăn người, không ngờ được đó là Thai Quốc Cường.

Trông ông ấy có vẻ nhiều tinh thần hơn so với hồi ở Thương Lăng, không còn thảm hại như trước, sắc mặt sáng sủa. Ông ấy cũng đã nhìn thấy Tường Ly, đầu tiên là giật mình, sau đó cười nói: “Pháp sư, đã lâu không gặp.”

Tường Ly cố gắng đè nén cơn giận ở chỗ Dương Viễn ban nãy xuống, nở một nụ cười.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn khách, thấy cảnh này bèn cười nói: “Bác Thai, cứ gọi cô ấy là Hạ Trú đi, bây giờ cô ấy đã nhậm chức tại tập đoàn Skyline rồi.”

“Tôi nghe nói rồi.” Thai Quốc Cường khẽ thờ dài: “Thật là đáng tiếc.” Sau đó ông ấy quay đầu nói với Lục Đông Thâm: “Cậu cũng biết bác Thai này tiếc nhân tài thế nào rồi đấy. Những nhân tài như pháp sư đây, cậu Lục liệu có thể nhường không?”

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm rất nhạt: “Bác Thai nói đùa rồi.”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã cắt đứt suy nghĩ của Thai Quốc Cường.

Sau khi ông ấy đi khỏi, Tường Ly theo Lục Đông Thâm vào trong phòng làm việc. Cảnh Ninh đưa sản phẩm thuốc lá mẫu ấy cho anh rồi đi ra.

Lục Đông Thâm không ngồi xuống ghế mà đứng dựa vào bàn làm việc, vốc người cao ráo. Anh nói lỏng cả vạt, cầm sản phẩm mẫu lên xem thử, nhưng không hút ngay mà để sang một bên. Anh giơ tay về phía cô: “Qua đây.”

Tường Ly thấy anh nửa cười nửa không, trong lòng bắt đầu thấp thòm, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc anh có định tính sổ với mình chuyện của CCTV không. Nhưng chớp mắt cô lại thấy không giống lắm. Bao nhiêu ngày nay anh không nói gì rồi, hôm nay càng không vô duyên vô cớ nhắc đến.

Nói thật, cô vẫn mong anh chủ động nhắc đến.

Cô đi tới trước mặt anh, anh nhẹ nhàng kéo tay cô lại, nhìn cô, vừa như quan sát, vừa như ngắm nghía. Nhìn đến nỗi Tường Ly nổi da gà: “Có chuyện gì thế?”

Lục Đông Thâm hơi siết lấy tay cô: “Không có gì, tối nay em có tặng ca không?”

Tường Ly ngắm nghía: “Chiều nay em sẽ qua nhà anh một chuyến để sắp xếp những thứ giúp anh an thần, chắc là đi đi về về cũng mất cả buổi chiều nên không tặng ca nữa.”

“Vậy thì ở lại nhà anh đợi anh đi.”

Tường Ly không hiểu.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng: “Tối nay có buổi tiệc, em tham gia với anh, sau khi tan làm anh về đón em.”

“Hả?”

Lục Đông Thâm hơi dùng sức, khóa chặt cô trong vòng tay. Anh cúi xuống, vùi mặt cổ cô, lẩm bẩm: “Thật sự không muốn để em xuất hiện công khai đâu.”

“Em cũng không thích mấy chỗ ấy.” Tường Ly chân thành nói.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: “Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.”

“Vậy vì sao phải có lần đầu tiên?”

Lục Đông Thâm giơ tay cọ cọ lên má cô: “Đây cũng là một cách để tuyên bố quan hệ giữa hai chúng ta.”

Trái tim Tường Ly bỗng dung đập thình thịch một cách vô dụng: “Chuyện tình công sở đâu thể công khai? Yêu lén lút tốt biết bao.”

Lục Đông Thâm bật cười: “Nói vớ vẩn.”

“Cuối cùng anh cũng cười rồi.” Tường Ly lẩm bẩm một câu. Trong lòng cô đang sôi sục chuyện khác chứ không phải vụ bữa tiệc. CCTV của Skyline

Thương Lăng cô nhất định phải xem, vấn đề là nói chuyện với anh kiểu gì.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô, rồi tiện tay với lấy sản phẩm thuốc lá mẫu, rút ra một điếu: “Đẹp đấy.”

Tường Ly thấy vậy, cảm thấy càng không có cơ hội để nói nữa, đành tiếp tục giữ trong lòng.

“Khi hút sẽ càng thích hơn, anh thử đi.”

Lục Đông Thâm ngậm điếu thuốc lên miệng, chưa hút ngay mà nhìn cô cười, tỏ ý muốn cô châm cho anh. Tường Ly trừng mắt lườm anh nhưng vẫn cầm bật lửa lên.

Điếu thuốc được châm lửa, khói rất mảnh, mùi hương rất dịu nhẹ.

Tường Ly hỏi anh cảm giác thế nào. Anh nhả ra một làn khói rồi nói: “Hàm lượng nicotin rất ít nhưng khi hít vẫn khá thoải mái thần kinh.”

“Mùi vị thì sao?”

“Rất tuyệt.”

Tường Ly mỉm cười: “Bên trong đều là hương hoa đấy, thứ anh ghét nhất.”

Lục Đông Thâm sững người: “Anh không ngủi ra.” Anh cũng không hẳn là rất ghét mùi hoa, chỉ không chịu được những thứ mùi quá thơm, mấy mùi hoa trên thị trường đều vừa thơm vừa nồng.

Tường Ly đứng bẻ ngón tay nói với anh: “Chủ yếu có hoa sen, hoa bia và hoa tím thơm. À, hoa tím thơm là tên danh pháp, có một tên gọi khác mà nói ra anh sẽ biết ngay. Từ la lan.”

Lục Đông Thâm ngập ngừng: “Trong này có cả Từ la lan?” Mùi của Từ la lan rất thơm, bình thường anh không chịu nổi.

“Em phân giải Ionone trong Từ la lan và một vài thành phần mùi thơm khác, để mùi của nó trở nên thanh hơn. Hoa sen mùi đã vốn dĩ thanh rồi, em phân giải caryophyllene trong hoa sen và Myrcene trong hoa bia, sau đó tổ chức lại. Như vậy hương liệu chủ yếu để làm ra thuốc lá sẽ có mùi thanh hơn, mùi hương lưu lại trong miệng cũng trở nên mềm mại, tao nhã.” Cô sát lại gần anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Thế nên, anh thích không?”

“Anh rất thích.” Lục Đông Thâm trả lời.

“Hoa sen, hoa bia và Từ la lan vốn dĩ đã có tác dụng ru ngủ rồi. Em đã lấy những thành phần có tác dụng chữa bệnh chủ yếu. Buổi tối nếu anh không ngủ được, hút một điếu thuốc sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Được.”

“Nếu anh đã thích thì em sẽ bảo bên người bắt đầu sản xuất.”

“Được.”

Tường Ly cầm lấy bao thuốc lá trên mặt bàn anh: “Sau này không được hút mấy loại thuốc lá bán ngoài thị trường nữa, quá nhiều nicotin.”

“Bao em đưa cho anh chỉ là sản phẩm mẫu, còn một thời gian nữa mới có sản phẩm chính thức, anh biết hút bằng gì?” Lục Đông Thâm phì cười.

Tường Ly nhanh tay, bẻ hết thuốc lá trong bao rồi ném vào thùng rác, sau đó vo viên vỏ bao nhét vào tay Lục Đông Thâm: “Nhịn đi, không hút gì hết!”

Dứt lời, cô định đi.

Lục Đông Thâm vươn tay kéo cô vào lòng, cười khê: “Hay là em đừng đi nữa.”

“Thế là ý gì?”

Anh cúi đầu, áp môi lên má cô: “Dọn qua ở cùng anh đi.”

Tường Ly đẩy anh ra: “Anh đừng có mơ!”

“Ôm em là hết mất ngủ.”

“Quả nhiên là lưu manh trình độ có văn hóa, viện cớ cũng thẳng cấp lên một bậc.”

Lục Đông Thâm bật cười.

Cô đứng cách xa anh một khoảng, trước khi ra khỏi cửa, cô cảnh cáo anh: “Đừng có mà lén lút hút thuốc sau lưng em, em ngủi ra được đấy!”

Chương 142: Anh Ấy Quay Về Rồi, Đúng Không?

Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tận văn đến mức này là để làm gì đây?

Khi Tường Ly đi ra ngoài, liếc thấy có một vệ sỹ đứng chấp tay sau lưng. Thấy cô đi ra, người ấy tiến lên làm động tác “mời” hướng về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Cô ngừng lại một chút rồi bước lên xe.

Là Thai Quốc Cường, từ lúc ra khỏi Skyline, ông ấy vẫn chưa rời đi.

Còn Tường Ly, cũng ít nhiều đoán ra nguyên nhân mà Thai Quốc Cường chờ đợi mình này giờ.

Cô ngồi sánh ngang với Thai Quốc Cường ở ghế sau. Người tài xế xuống xe, đứng bên vệ đường hút thuốc, trò chuyện với người vệ sỹ. Cách âm trong xe rất tốt, hoàn toàn chặn đứng những âm thanh ồn ào, hỗn tạp bên ngoài.

“Chắc chủ tịch Thai không ở lại đây vì chuyện muốn mời tôi về làm đầu nhĩ.”

Thai Quốc Cường mỉm cười: “Pháp sư rất thông minh.” Rồi ông ấy nhìn đồng hồ: “Đã tới giờ ăn trưa rồi, không biết pháp sư có thể nể mặt dùng bữa cùng tôi không?”

“Thai Quốc Cường.” Tường Ly gọi thẳng tên của ông ấy ra: “Com thì tôi sẽ không ăn đâu. Có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi, tôi nghĩ thời gian của ông cũng rất quý báu.”

Thai Quốc Cường đã hiểu tính cách lãnh đạm, không lạnh không nhạt của Tường Ly, nếu không đã sớm ngượng ngập và phần nộ từ lâu rồi. Ông ấy thờ dãi: “Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ đi thẳng vào chuyện chính. Lúc trước khi ở bệnh viện Thương Lãng, cô cho tôi một miếng hương cổ. Bây giờ pháp sư có thể nói cho tôi biết, ai là người muốn lấy mạng tôi rồi chứ?”

Tường Ly không bắt ngờ, cũng không hoảng hốt.

Lúc đó ở trong bệnh viện, Thai Quốc Cường mơ mơ hồ hồ nên khi nhận lấy loại hương cổ kia dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ gì nhiều. Nhưng thời gian trôi đi, một người nhanh nhạy như ông ấy chắc chắn có thể suy luận ra lý do vì sao cô làm vậy.

“Có phải muốn lấy mạng ông hay không tôi chưa dám đưa ra kết luận. Nhưng việc ông đang sống trong một môi trường có mùi hương gây ảnh hưởng tới sức khỏe là sự thật.”

Thai Quốc Cường hơi nheo mắt lại: “Vậy thì có khác gì giết người đâu.”

Tường Ly nói: “Từ thần sắc và mùi hương cơ thể của ông, loại hương cổ của tôi đã giúp ông phục hồi được rất nhiều, thế nên ông không phải lo tới tính mạng của mình.”

“Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua chuyện này.” Sắc mặt Thai Quốc Cường trầm và lạnh hẳn đi, ông ấy quay đầu nhìn cô chăm chú: “Thực ra pháp sư vẫn chưa nói rõ ràng mọi chuyện. Tôi hỏi thêm một câu nữa, người hại tôi có phải Lục Đông Thâm không?”

Câu hỏi này ngược lại khiến Tường Ly bất ngờ, cô nhìn ông ấy: “Sao ông lại nghĩ như vậy?”

“Tôi mà chết, người được lợi là Lục Đông Thâm.”

Tường Ly không vui, nói chuyện cũng không khách khí nữa: “Thai Quốc Cường, độc tố tích tụ trong cơ thể ông không phải là chuyện ngày một ngày hai. Theo tôi được biết, khoảng thời gian ông tới Thương Lãng ông cũng mới về nước đúng không? Lục Đông Thâm hại ông bằng cách nào được? Anh ấy là Phật bà Quan Âm nghìn mắt nghìn tay à, có thể vờn ra dài như vậy hay sao?”

“Ý của cô là người ấy ở ngay bên cạnh tôi?” Thai Quốc Cường cũng không ngu ngốc.

Tường Ly chẳng hơi đâu nhiều lời với ông ta: “Đứng dưới lợi ích, nhân tính hoàn toàn sụp đổ, tôi nghĩ chủ tịch Thai cũng đâu kỳ lạ gì chuyện này? Ai muốn hại ông, lại còn có thể thông qua mùi hương khiến độc tố từ từ thấm vào cơ thể ông, cuối cùng khiến ông chết mà thần không biết, quỷ không hay... Tất cả những việc này đều không phải chuyện tôi cần điều tra. Tôi đã cứu ông thoát khỏi chuyện sinh tử. Còn việc điều tra ra ai là hung thủ, đây hoàn toàn không phải chuyện tôi sẽ làm.”

Thấy cô định xuống xe, Thai Quốc Cường sốt sắng giữ rịt cổ tay cô lại: “Ấy, pháp sư...”

Tường Ly liếc nhìn bàn tay của ông ấy, khi ngược lên lần nữa ánh mắt đã hơi lạnh đi.

“À...” Thái Quốc Cường buông tay, có phần ngượng ngập: “Hôm nay nếu cô không có thời gian thì tôi cũng không miễn cưỡng. Cô xem, hôm nay hoặc ngày mai, hoặc hôm nào cô rảnh, chúng ta...”

“Thái Quốc Cường, ông thích tôi đúng không?” Tường Ly hỏi thẳng.

Thái Quốc Cường sững người. Ông ấy đúng là có chút suy nghĩ về cô, cũng có vài ý định khác nhưng không ngờ cô lại thẳng thừng đến thế.

Thấy vậy, Tường Ly nói: “Thứ nhất, tôi đã vào làm cho Skyline, thế nên sẽ không tới Trường Thịnh nữa; Thứ hai, tôi không có hứng thú với chuyện làm tình nhân hoặc tiêu tam, hơn nữa cũng không chuyên nghiệp trong khoản này cho lắm; Thứ ba, tôi không thích ông.”

Mấy chuyện thích hay không thích này đối với ai mà nói cũng là một dự cảm.

Giống như ban nãy khi ở văn phòng, Lục Đông Thâm không mấy nói cười, chắc là anh cũng đã đoán được vài điều từ những lời nói của Thái Quốc Cường. Lục Đông Thâm là một người như thế nào? Cho dù người khác chỉ nói một phần ba, anh cũng đoán được toàn bộ ý tứ, sao không nhìn thấu được tâm tư của Thái Quốc Cường chứ?

Thế nên, cô chắc chắn phải tỏ rõ thái độ.

Lý do cô đưa ra cho mình chính là: Làm bạn gái của người ta rồi chỉ ít phải có phẩm hạnh.

Sắc mặt Thái Quốc Cường hết đỏ bừng chuyển sang trắng bệch. Ông ấy háng giọng, có vẻ như muốn giải thích điều gì đó để vớt vát lại chút thể diện cho bản thân nhưng Tường Ly không cho ông ấy cơ hội, thẳng thừng đẩy cửa đi xuống.

Ở một góc phố gần đó.

Một chiếc máy quay đã yên lặng quan sát tất cả mọi việc, sau khi nhìn thấy Tường Ly bước xuống khỏi xe của Thái Quốc Cường, cửa trập được ấn xuống.

***

Cảnh Ninh vẫn luôn có chìa khóa dự phòng của nhà Lục Đông Thâm. Với tư cách là trợ lý hành chính đặc biệt của anh, cô ấy cũng phụ trách từ việc lớn tới việc nhỏ. Bình thường cô ấy sẽ dặn dò các nhân viên vệ sinh theo giờ tới dọn dẹp. Một khi họ thấy thiếu cái gì cũng đều tìm cô ấy giải quyết.

Thế nên khi Cảnh Ninh giao lại trọng trách này cho Tường Ly hệt như trút một tảng đá nặng. Cô ấy chân thành nói: “Mặc dù tổng giám đốc không hay về nhà lắm, nhưng tôi vẫn hết sức cẩn trọng, chỉ sợ trong nhà có chỗ nào bẩn. Cô biết đấy, anh ấy...”

Sau đó, cô ấy nhìn cô và nói một câu đầy sâu xa: “Ngôi nhà đó... quá quanh quẽ.”

Là quanh quẽ.

Ngay từ lần đầu tiên bước vào đó cô đã có cảm giác này, cho dù có Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Chiều hôm nay, khi Tường Ly bước vào đây lần thứ hai, cô vẫn có cảm giác ấy. Chính đốn, ngăn nắp như một sản phẩm kiến trúc, không có mùi vị của gia đình, hệt như phòng làm việc của Lục Đông Thâm vậy.

Tường Ly thay giày rồi đi vào nhà.

Cô luôn cảm thấy sự lạnh lẽo của nơi này vẫn bắt nguồn từ mặt sàn đá lạnh trải khắp nhà.

Cô không thích sử dụng các loại đá lạnh để trang điểm cho mặt sàn. Cô thích sàn gỗ, nhất là loại sàn màu gỗ nguyên bản. Cho dù khi thời gian qua đi, khi giẫm lên sẽ có tiếng cọt kẹt thì đó cũng là một tiết tấu đời thường và bình dị.

Quản lý khu nhà gọi điện đến hỏi xác nhận có phải cô đặt hàng không. Tường Ly nói phải. Chẳng bao lâu sau, có một cậu thanh niên vác một chiếc thùng to, thờ hồng hộc đi từ thang máy ra, hỏi Tường Ly: “Của chồng chị đặt phải không ạ? Mời chị ký nhận.”

Một câu hỏi khiến Tường Ly tâm trạng rối bời, cô ậm ừ rồi ký tên.

Mở bưu kiện ra, là một lò hương mạ vàng cao khoảng một mét rưỡi, thiết kế theo phong cách cổ, bốn góc có khắc các con thú biểu tượng cho điềm lành thời xưa. Đây là món đồ cô đặt cách đây mấy hôm, lúc đó đã tiện tay ký tên Lục Đông Thâm. Cậu shipper này bất thành lỉnh nói một tiếng “chồng chị”, cô bất giác cảm thấy trái tim mình rung rinh.

Lò hương được dùng riêng để đốt hương đàn.

Vào thời nay khi tinh dầu và nến thơm đều trở nên thịnh hành, Tường Ly vẫn thích dùng hương đàn. Trung Quốc là quốc gia ưa dùng mùi hương suốt bao đời nay, lịch sử của các mùi hương cũng kéo dài ngàn năm. Người thời cổ ưa dùng hương đàn, bởi vì mùi hương được nén lại dày đặc, kéo dài lâu.

Đây là ưu điểm mà tinh dầu và nến thơm không thể so sánh được.

Nhưng bây giờ, số lượng các nhà điều chế biết điều chế hương đan mỗi ngày một ít đi, nói chi tới các nhà tạo hương. Tường Ly là một người trong số ít ỏi ấy, cộng thêm việc ba năm nay cô lại đi sâu vào nghiên cứu nên hương đan làm ra còn có đặc sắc của riêng mình.

Giống như hương đan dùng trong lễ tế đông, tuy nhỏ nhưng thơm lâu, việc này yêu cầu từ khâu lấy nguyên liệu đã phải rất cầu kỳ và chuyên nghiệp.

Đây chính là một đặc điểm của những hương đan do Tường Ly làm ra. Hương đan của cô có thể chỉ nhỏ bằng hạt gạo tẻ nhưng có thể dung nạp hàng trăm thành phần nguyên liệu.

Lục Đông Thâm mất ngủ trường kỳ, ngoài việc cần giữ cho môi trường yên tĩnh ra còn phải điều chỉnh lại toàn bộ sức khỏe.

Từ ngũ vị tử bắc, cô lấy ra Beta – Myrcene, chiết xuất ancol và ankin từ đồ từng cùng các thành phần có tính chất an thần, lành tính khác; loại bỏ các thành phần mùi hương trong Nerolidol; chọn dùng Uronic axit trong hoa Ô đầu của châu Âu; mầm cây *Nigella sativa* ở Địa Trung Hải; mầm hoa sen có thể trị liệu hội hộp thấp thơm; lấy các hạt giống có mùi long diên, mùi xạ hương trong đậu bắp; thu thập loài hoa *Valeriana jatamansi* và cam tùng ở các vùng núi sâu ở Vân Nam, Tây Tạng, sau đó tiếp tục chưng cất phơi khô sẽ có công hiệu tạo cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Tất cả các thành phần trên đây được tổ chức lại, chưng cất dịch, cuối cùng định hình bằng trầm hương chìm nước sẽ trở thành hương đan mà Tường Ly sử dụng để chữa bệnh mất ngủ cho Lục Đông Thâm.

Hương đan được bỏ vào lò, sau khi hun nóng, mùi hương tán ra, vừa lưu giữ dài lâu vừa thanh nhẹ êm dịu. Hương hoa bị mùi gỗ và mùi long diên thay thế; đồng thời cũng lại làm dịu đi tính khô nóng của long diên.

Vì suy nghĩ tới chuyện diện tích phòng quá lớn, thế nên Tường Ly cái thiết kế một cái lò hương cao như vậy.

Cô kéo lò hương tới vị trí thông gió.

Tường Ly nhìn cả một vết dài ngoằn do chân lò tạo ra dưới sàn, vò đầu bứt tai, lấy giẻ lau đi lau lại vẫn không ích gì, cuối cùng cô mặc kệ.

Đợi cho mùi hương từ từ cháy, cô nằm bò ra sô pha, hết hơi.

Phải rất lâu sau cô mới lấy lại sức, nhìn xuống vết dài lưu lại dưới sàn, nghĩ bụng lại phải hy sinh một ít tiền rồi. Cô đứng dậy đi lòng vòng quanh nhà, thử xem xét kết quả lan tỏa của mùi hương.

Tới phòng sách, sau khi gạt bỏ mấy cuốn sách thể loại kinh doanh, tài chính, có vài cuốn tiểu thuyết tình yêu thu hút sự chú ý của cô.

Sau khi nhìn một lúc, cô phá lên cười, hóa ra lại có cả thể loại tản văn dạy bí kíp yêu đương.

Lục Đông Thâm xem mấy thứ này há?

Sau khi cười chán, cô không kìm được lòng mình, xếp tất cả sách lại thành một chồng, chụp một bức ảnh rồi ngửa tay đăng lên vòng tròn bạn bè.

Ảnh cô chụp rất vừa phải, chỉ nhìn thấy sách, không thấy khung cảnh xung quanh, thế nên sẽ không ai đoán được là chụp ở đâu. Câu caption* mà cô đăng cũng nhắm trúng trọng điểm: Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tản văn đến mức này là để làm gì đây?

*Chú thích, thuyết minh. Từ hay sử dụng trên mạng xã hội.

Khi chuẩn bị đi, cô lướt qua vòng tròn bạn bè.

Có không ít các câu bình luận tạp nham.

Cô đang định thoát thì một dòng bình luận nhảy ra. Tường Ly nhìn kỹ lại thì là Lục Đông Thâm. Anh viết: Để theo đuổi em.

Trái tim lại trở nên rộn ràng, tai cũng nóng bừng bừng, đồng thời cô nghĩ, không biết anh đã hủy kết bạn cái cô thư ký kia chưa, còn cả Cảnh Ninh, Dương Viễn nữa chứ...

Lòng cô hoang mang hoảng loạn.

Sau đó, cô trả lời bằng một câu chẳng liên quan gì: À... sàn nhà anh chắc là phải lát lại rồi.

Cô đang định bỏ đi động vào túi xách thì chuông đổ.

Tường Ly giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên của cô là Lục Đông Thâm gọi đến. Cô rút ra nhìn, rồi chột sững người.

Cô nhận máy, đầu kia vang lên những tiếng tiếng thở nặng nề.

Rất lâu sau mới có tiếng nói vọng ra: “Hạ Hạ, là Tả Thời... quay trở về đúng không?”

Chương 143: Trên Sân Khấu

Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi.

Ráng chiều nhuộm đỏ quá nửa bầu trời, những tầng mây hình vẩy cá triển miên không dứt, khảm vào sắc trời ma mị. Rồi hoàng hôn cũng nhanh chóng lặn xuống, xa tít tắp nơi đường chân trời đã xuất hiện bóng đêm.

Bên dưới mọi nguồn sáng ấy là cuộc sống bận rộn của con người để chuẩn bị đón giờ tan tằm cao điểm.

Khi Cảnh Ninh đẩy cửa bước vào, bóng hình người đàn ông đứng trước khung cửa sổ sát sàn được ánh hoàng hôn kéo ra thật dài, hắt xuống mặt đất, tối tăm, áp lực, giống như một bàn tay đặt sẵn lên cổ, chỉ chờ thời cơ hành động.

Có lẽ vì nhiệt độ trong phòng quá thấp, Cảnh Ninh cảm thấy lạnh lạnh, nhất là khi nhìn thấy cái bóng đỏ xuống của người đàn ông kia, con lạnh ấy giống như một con bọ đào một lỗ trong trái tim rồi men theo mạch máu bò ra ngoài.

Cô ném kẹp tài liệu trong tay lên mặt bàn, cất giọng lạnh lùng: “Những gì anh cần đều ở đây cả.”

Người đàn ông cầm lấy tập tài liệu, lật xem vài trang rồi cười khẩy: “Gã Lục Đông Thâm này vì muốn giành được khu đất phủ Thân vương cũng bỏ nhiều công sức thật, hy sinh không ít tài nguyên của Lục Môn để tạo quan hệ với chính quyền. Xem ở đây, nếu chỉ đổ về mặt tài nguyên, Thái Quốc Cường chưa chắc đã là đối thủ của Lục Đông Thâm.”

Cảnh Ninh ngẩng lên nhìn anh ta. Anh ta đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt tuấn tú chìm trong sắc đỏ rực rỡ, đôi mắt khuôn mày rơi vào bóng đen, càng tôn lên con người cực kỳ u tối của anh ta.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô hỏi.

Người đàn ông không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào cô mấy giây rồi giờ tay chạm lên má cô. Cảnh Ninh hơi nhíu mày, nghiêng đầu sang bên cạnh, bàn tay anh ta lướt qua khuôn mặt cô, hững hờ giữa không trung. Ánh mắt anh ta tối đi vài phần, nhưng anh ta không rút tay về mà thẳng thừng nắm chặt lấy cằm cô, ngay sau đó áp mặt xuống.

Môi lưỡi như nghiền nát lẫn nhau.

Từ sự phản kháng ban đầu, Cảnh Ninh chuyển sang ngoan ngoãn.

Khi người ta đàn ông rút về, đôi mắt của cô hơi ửng đỏ nhưng cuối cùng vẫn dè nén xuống. Ngón tay anh ta đặt lên đôi môi cô: “Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi.”

Bàn tay Cảnh Ninh run rẩy.

Anh ta bèn kéo tay cô đặt lên môi mình: “Em không từ chối được tôi đâu, dù là nghiệt ngã hay định mệnh, thế nên, hãy chấp nhận số phận đi.”

Cảnh Ninh rút tay về: “Lần trước tôi đã nói rồi, đây là lần cuối cùng tôi làm việc cho anh.”

“Có những con đường một khi đã bước vào thì sẽ không thể quay đầu được nữa.” Anh ta cười: “Em cho rằng Lục Đông Thâm còn tin tưởng em được bao lâu? Tối lúc đó, đường lui của em chỉ còn tôi thôi.”

“Chỉ cần lần này tôi dừng lại...” Khi nói câu này, giọng Cảnh Ninh cũng trở nên bay bổng.

Người đàn ông cười, như một sự chế giễu.

“Thật ra em cũng hiểu rõ mà, việc lần này chính là một kíp nổ, không phải em nói muốn dừng lại là có thể dừng lại đâu.” Anh ta sát lại gần cô, nhẹ nhàng cọ môi lên mái tóc cô: “Con người của Lục Đông Thâm bản tính đa nghi, cực kỳ giáo hoạt. Sớm muộn gì hắn cũng biết em đã từng bán đứng hắn. Thế nên, thứ chúng ta đang tranh thủ là thời gian. Trước khi hắn phát giác ra mọi chuyện, phải lặng lẽ giết chết hắn, để hắn trở tay không kịp.”

“Tôi không muốn can dự vào chuyện của hai người.” Nỗi bất an trong lòng Cảnh Ninh cuộn lại từng cơn rồi lan rộng. Cô đẩy anh ta ra, không muốn tiếp tục bị mê hoặc nữa: “Thế nên, sau này đừng có dấn ép tôi nữa!”

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ chặt, ngữ khí nghiêm nghị tưởng như có thể giết người: “Em là người của tôi, thế nên, tốt nhất đừng quên thân phận của mình.”

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên gấp gáp, cô hất tay anh ta ra, cuống cuồng bỏ chạy.

***

Khi Tường Ly tới phủ Thân vương, chút đỏ cuối cùng nơi đường chân trời đã bị bóng tối chôn vùi, sự giao tranh và thay thế nhau giữa hai màu đen đỏ giống như một chiến trường tàn sát đầm máu vậy.

Một trạch viện đã đề hoang gần một thế kỷ, khi đẩy cánh cửa lớn với những vết sơn đỏ đã loang lổ ra, một cơn gió lạnh lẽo, âm u từ trong căn nhà đã già cỗi thổi ra, thổi vào người nhưng lạnh tận cốt tủy.

Nếu không phải vì nhận được điện thoại của Thương Xuyên, có lẽ cả đời này Tường Ly cũng sẽ không tới nơi đây. Tuy rằng cô lớn lên ở mảnh đất Bắc Kinh và cũng tuy rằng sân khấu kịch trong phủ Thân vương ở kinh thành có một tiếng tăm không nhỏ.

Thương Xuyên ngồi ngay dưới sân khấu.

Chiếc ghế tuy đã cũ nhưng từ loại gỗ mun đã nhiều năm tuổi cùng những hoa văn điêu khắc trên lưng ghế vẫn có thể nhận ra sự tỉ mỉ của chủ nhân nơi đây.

Đêm tối đã bò lên tận nóc nhà, trên sân khấu chỉ treo một ngọn đèn, tỏa ra thứ ánh sáng xanh xanh u ám, hắt cả một khoảng bóng đen xuống sàn. Cô chỉ có thể nhìn thấy những đường nét trên bóng của Thương Xuyên, thoạt nhìn không khác gì hồn ma.

Chỉ có điều, cô không ngờ là Nhiều Tồn cũng có mặt ở đây.

Anh dứt tay vào túi quần, đứng ngay bên cạnh sân khấu, đang nhìn lên trên quan sát. Nghe thấy động tĩnh, anh quay người lại, chút ánh sáng mơ hồ bắt định trên sân khấu rơi xuống khuôn mặt anh, không còn vẻ bất cần thường ngày, biểu cảm vô cùng nghiêm nghị. Thương Xuyên quay đầu nhìn Tường Ly, đứng bật dậy.

Cô âm thầm hít một hơi sâu rồi tiến tới.

“Tôi đã nhìn thấy Tà Thòi rồi!” Thương Xuyên lặp lại một lần nữa ý tứ trong cuộc điện thoại lúc trước, chỉ có điều, lần này thái độ rất rõ ràng.

“Không thể nào.” Tường Ly đáp lại một câu theo phản xạ: “Anh ấy...”

“Hạ Hạ.” Nhiều Tồn tiến lên, lảng lảng ngắt lời cô: “Thương Xuyên quay được một đoạn băng, em xem đi.”

Tường Ly giật mình, đoạn băng?

Thương Xuyên gật đầu, rút đi động rồi tìm ra đoạn băng, đưa cho cô. Lúc đón lấy, cô có phản ngấp ngừng, ngẩng đầu lên nhìn Nhiều Tồn. Trong bóng tối, Nhiều Tồn khẽ gật đầu với cô.

Tường Ly kiểm chế hơi thở gấp gáp, nhận lấy di động.

Một đoạn clip chưa tới nửa phút, khá ngắn. Cô mở lên, trước mắt là một màu đen xì xì, trong mơ hồ lại nhìn thấy những đường nét của sân khấu, chính là sân khấu trước mắt đây.

Sau đó ống kính lướt qua sân khấu, quay về phía cột trụ bên cạnh, ngay sau đó nghe thấy một âm thanh sừng sốt. Ống kính lướt vội rồi cố định vào sân khấu, lúc này xuất hiện một cái bóng!

Là một cái bóng mặc trang phục hí kịch, lướt ngang qua sân khấu, sau đó, clip dừng lại.

Tường Ly sửng sờ.

Thương Xuyên giơ tay ra, lùi lại đoạn clip, dừng ở lúc có cái bóng trên sân khấu. Tuy rằng rất mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra được cách hóa trang của cái bóng ấy. Mũi đen thêu kim tuyến, gương mặt khóc, trên trán thấp thoáng nhìn thấy một chữ “Thọ”.

Tường Ly há hốc miệng, tay buông thõng.

Nhiều Tồn vờn vàng đón lấy di động, trả lại cho Thương Xuyên. Sắc mặt Thương Xuyên có chút thất thần. Cậu ấy nhìn Tường Ly, trong ánh mắt là sự sốt sắng và mong đợi: “Đây là cảnh trợ lý của tôi quay được, tuy rằng là ban đêm, nhưng có thể nhìn rõ vai diễn trên sân khấu. Hình ảnh Hạng Vũ trong ‘Bá vương biệt Cơ’, vai diễn mà trước đây Tà Thòi thuộc nhất.”

Hôm qua kết thúc cảnh quay sớm, cậu ấy bên cùng trợ lý tới phủ Thân vương, muốn tìm kiếm một chút cảm giác ở nơi nguyên gốc của kịch bản. Từ ngoại ô đi vào thành phố rồi lại tới khu phủ viện hoang vắng này, khi ấy trời đã tối, người trợ lý cũng chỉ quay lung tung để ghi lại cho cậu ấy, không ngờ lại quay được cái bóng trên sân khấu.

Người trợ lý cứ lăm bầm suốt là có ma, đồng thời về nhà đổ bệnh ngay hôm đó. Cậu ấy thì không thể nào hiểu được, nên tối nay quyết định trở lại đây, kiểm tra đi kiểm tra lại đoạn băng, luôn cảm thấy dù xét về chiều cao hay vóc dáng, cái bóng kia cũng cực kỳ giống Tà Thòi.

“Nếu đó là Tả Thôi, không thể nào lại không xuất hiện, cậu ấy giả ma giả quỷ làm gì chứ?” Nhiều Tôn khẽ nói một câu. Thấy sắc mặt Tường Ly hơi nhợt nhạt, anh bèn vòng tay qua ôm lấy eo cô, âm thầm cho cô thêm sức mạnh.

Thương Xuyên nghe xong câu ấy, tâm trạng trở nên kích động: “Nếu không phải là Tả Thôi thì còn có thể là ai? Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không thể nào nhìn nhầm bóng dáng của anh ấy.” Ngay sau đó, cậu ấy quay sang Tường Ly: “Cậu và anh ấy cũng rất thân thiết, cậu nói đi, có phải anh ấy không?”

Lòng ngực Tường Ly phập phồng lên xuống, cô mệt mỏi lắc đầu: “Tôi không biết...”

“Cậu không biết?” Thương Xuyên nhìn mặt, hết nhìn cô lại quay sang nhìn Nhiều Tôn, cảm hận: “Hai người đồng loạt nói không biết? Nhưng lại kiên quyết không nhắc lại chuyện năm xưa. Được lắm, Nhiều Tôn, vậy tôi hỏi anh, Tả Thôi đã đi đâu rồi?”

Nhiều Tôn nhìn thẳng vào khuôn mặt phẫn uất của Thương Xuyên: “Cậu ấy mất tích rồi.”

Thương Xuyên nắm chặt di động, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Mất tích? Với thể lực của Thái tử gia kinh thành đây, muốn tìm một người khó lắm sao? Nếu trong clip kia không phải Tả Thôi thì đó chính là hồn ma của Tả Thôi!”

“Cậu nói vớ vẩn gì vậy?!” Nhiều Tôn nhún mày.

Anh cũng nhận được điện thoại của Thương Xuyên. Vốn dĩ tối nay có một buổi tiệc phải tham gia, thế nên dĩ nhiên sẽ ăn mặc chỉnh trang hơn mọi ngày. Anh vừa nhún mày là trông đã nghiêm nghị hơn nhiều. “Cậu cũng là người của công chúng, còn đi tin mấy chuyện này?”

Thương Xuyên mím chặt môi, rất lâu sau mới lạnh lùng hỏi: “Hai người có hy vọng Tả Thôi quay trở về không?”

Ai ai cũng sợ Nhiều Tôn, nhưng Thương Xuyên thì không. Một là sức ảnh hưởng của Thương Xuyên ngoài xã hội khá lớn, hai là giao tình của họ trước kia không tệ, cũng là thông qua Tả Thôi. Sau khi gặp gỡ Hạ Trú, Tả Thôi cũng đồng thời quen biết với Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn tuy xuất thân phú quý, cư xử cũng kiêu căng tùy hứng, nhưng đối mặt với Hạ Trú và Tả Thôi lại trân trọng một cách hiếm có, không hề ra vẻ kẻ cả. Vì vậy đã từng có một thời gian ở trong mắt Thương Xuyên, Nhiều Tôn cũng gần gũi như Tả Thôi vậy.

Nhưng, cũng chỉ là một thời gian.

Cùng với việc Tả Thôi mất tích, Hạ Trú trốn tránh mọi chuyện, tình bạn giữa họ cũng đã tan tành...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Tôn Thiếu Đang Khen Em

Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống.

Gió xuân vẫn vậy, chỉ là vật đổi sao dời.

Khi ấy, cũng là khoảng đầu xuân như thế này, ngay cả ánh nắng chiều cũng rất giống nhau.

Sau vườn nhà thầy trồng một cây lê già to bằng vòng ôm của hai người, nghe nói nó đã có tuổi đời hơn bảy trăm năm rồi. Vào mùa cỏ mướt xanh, chim bay dập diu, một cây lê lại trắng xóa như tuyết. Chỉ cần một cơn gió thổi qua là tuyết rụng đầy mặt sân.

Cô vốn là người lười biếng, những lúc rảnh rỗi thích nhất là nằm bò trên chiếc bàn trúc nghe thầy hát “Lê hoa tụng”, điệu khúc miên man vang vọng, xa xôi như tiếng hát tận phương trời. Lại hít hà thấy đầu đầy mùi trà đỏ thanh mát, ngọt ngào. Thi thoảng có bông hoa lê rơi xuống nước trà, khiến cho hương trà lại tinh khiết thêm phần nào.

Chỉ có điều, mỗi lần để cô nghe xong, thầy lại chọc vào đầu cô và nói: Con ấy à, nếu biết học hành nghiêm túc, còn hát hay hơn cả thầy đấy.

Cô bèn cười hi hi đáp: Thầy mãi mãi là thầy, học trò không thể bằng thầy được.

Thầy bị cô chọc tức đến đỏ khòe đỏ cười, bèn tặng cho cô một: Mồm mép lém lỉnh.

Cây hoa lê ấy ở ngay bên cạnh sân khấu.

Là một sân khấu đơn giản được dựng lên ở vườn sau, bình thường làm nơi luyện giọng cho ba người họ. Sau khi thầy ca xong sẽ tự tay cầm roi, nghiêm khắc chỉ dạy họ lên sân khấu luyện hát. Thương Xuyên là người tích cực nhất. Cô và Tả Thôi thì thường xuyên phải ép, nhất là cô. Nhưng bất luận cô nghịch ngợm thế nào thì cây roi trên tay sư phụ cũng chưa một lần vụt vào người cô.

Ngược lại, Tà Thờ đã chịu giúp cô không ít đòn roi.

Ban đầu Tà Thờ kháng nghị, thầy liền nói: Xét về giới tính, con là đàn ông, phải chịu là lẽ đương nhiên; Xét về thứ bậc, con làm anh, lại càng phải gánh đỡ. Thế nên cứ mỗi lần cô mắc lỗi, Tà Thờ lại cười ha ha nói với thầy: Đánh con, đánh con đi.

Bài ca duy nhất mà Tà Thờ hát khá suôn sẻ chính là “Bá vương biệt Cơ”. Nguyên do là vì, cô hát vai Ngu Cơ cực kỳ hay. Đã từng có mấy lần, Tà Thờ hỏi cô: Em thích hát phần của Ngu Cơ như vậy là vì thích nhân vật này sao? Cô đáp rằng Ngu Cơ là nhân vật mà cô ghét nhất, phí hoài một diện mạo xinh đẹp trời ban, nhưng trong lòng lại chứa một trái tim khô khạo. “Số trời sắp định”, tức là vẫn chưa định mà. Yêu một người đàn ông như Hạng Vũ, cũng có nghĩa là “muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó”. Nếu đổi lại là cô, cô sẽ nói với Hạng Vũ rằng “được sống luôn tốt hơn phải chết”, vừa có tuổi trẻ lại từng trải hàng trăm trận chiến, kiểu gì cũng sẽ có ngày vươn mình đứng dậy.

Tà Thờ bèn cầm bút kẻ lông mày lên vẽ cho cô và nói: Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống. Sau đó anh ấy lại hỏi cô: Nếu một ngày anh chết rồi thì sao? Em sẽ thế nào?

Cô đã suy nghĩ rất lâu về câu hỏi này, cuối cùng trả lời anh: Em sẽ tiếp tục sống thay anh.

Tà Thờ dường như rất mãn nguyện về câu trả lời của cô, bèn cười nói: Vậy là tốt.

Sau này, cô và Tà Thờ cùng làm việc với nhau. Cô kiêu căng ngạo mạn, anh dịu dàng hòa nhã. Cô vẫn luôn nghĩ, nếu thật sự có một người gây ra chuyện vậy thì người đó chỉ có thể là cô. Nhưng có một ngày Tà Thờ nói với cô: Anh đang làm một việc rất nguy hiểm. Hạ Hạ, nếu một ngày anh không còn nữa, em phải nhớ kỹ lời em từng nói.

Cho đến tận bây giờ, cuối cùng Tường Ly mới thừa nhận, không phải bản thân cô khinh thường Ngu Cơ mà vì cô không dám đối mặt với việc mình không có dũng khí lấy cái chết để tỏ rõ ý chí như nàng ấy. Tà Thờ đã nhìn thấy chuyện sống chết, hiểu rõ bản chất của sự sống và ý nghĩa của cái chết. Còn cô thì lại ôm khư khư một triết lý nghe có vẻ nghị lực “thà được sống còn hơn” để bo bo giữ mình, sống tạm qua ngày.

Đến tận lúc ngồi vào trong xe, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu chất vấn của Thương Xuyên.

Hy vọng chứ.

Dĩ nhiên là cô hy vọng Tà Thờ có thể quay về.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô tình nguyện thay thế cho Tà Thờ.

Áy náy giống như một khối u vẫn luôn tồn tại trong cơ thể cô hơn ba năm qua, trừ phi cắt thịt lọc xương, nếu không cả đời này nó vẫn sẽ đi theo cô, giày vò cô.

Nhiều Tôn đỗ xe bên vệ đường, tắt máy, quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn còn mơ màng màng, ngây ngốc như người đang sống trong mộng, nhìn ra ánh đèn đường dài dằng dặc ngoài cửa xe, chẳng khác gì nhìn thấy những ngọn đuốc lập lòe rực sáng nơi địa ngục.

Nhiều Tôn xoay người cô lại, sắc mặt nặng nề: “Hạ Hạ, em như vậy không ổn đâu.”

Rất lâu sau Tường Ly mới nghe rõ anh ấy đang nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào người đối diện rồi hỏi một câu khác: “Anh bảo, đó có phải Tà Thờ không?”

“Hoang đường.” Nhiều Tôn nhàu mày.

“Hoang đường...” Sắc mặt Tường Ly nhợt nhạt, cô gạt tay anh ấy ra, cả người như bị rút hết xương cốt: “Phải, tất cả đều quá hoang đường. Thế nên, ngược lại em hy vọng anh ấy có thể quay về!”

“Em tỉnh táo lại đi!” Nhiều Tôn không vui: “Ba năm rồi, Hạ Hạ, đã ba năm rồi. Em còn muốn giày vò bản thân tới khi nào nữa?”

“Lẽ nào anh có thể thấy thanh thần trong lòng?” Tường Ly bắt gặp ánh mắt cao giọng.

“Có thể.” Nhiều Tôn hoàn toàn không do dự chút nào, nhìn cô chăm chăm “Chỉ cần là chuyện tốt cho em, cho dù táng tận lương tâm, anh cũng cảm thấy thanh thần!”

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, cô gào lên: “Nhiều Tôn, anh chính là một kẻ điên!”

Nhiều Tôn nổi điên, giữ chặt lấy cổ tay cô: “Vậy em bảo anh lúc đó phải làm thế nào? Giữong mắt nhìn em chết hay sao? Nếu em đã sống được rồi thì hãy lý trí lên một chút cho anh! Em hãy nhớ lấy, Tà Thờ mất tích rồi, tất cả đều đã qua rồi!”

“Đừng nói nữa, câm miệng!” Tường Ly hất tay anh ấy ra, bịt chặt hai tai, cả người co ro lại run rẩy. Cô không thể chịu nổi nhất chính là câu nói của Nhiều Tôn “vì muốn tốt cho em”.

Nhiều Tôn là một người như vậy. Chỉ cần cô rần với anh ấy, anh ấy sẽ nổi nóng, phần nộ, tính khí còn bốc đồng hơn cả cô. Nhưng chỉ cần cô mềm xuống, ngọn lửa giận dữ trong lòng anh ấy cũng tan biến hết, giống như bây giờ vậy. Tường Ly như bị ai nhổ hết toàn bộ gai nhọn trên người, máu từ mỗi mắt gai rả rích chảy xuống. Anh ấy không đành lòng, bèn kéo cô lại, ôm vào lòng, ngửi khí dịu dàng: “Được được được, anh sẽ không nói gì nữa cả. Tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh điều tra, em đừng suy nghĩ gì nữa.”

Nhưng chung quy nội tâm Tường Ly vẫn rối như tơ vò. Cô đẩy anh ấy ra, giờ tay định mở cửa.

“Em lại định làm gì? Em không thể ngồi yên một lúc hay sao?” Nhiều Tôn lại nổi giận, kéo giật cánh tay cô lại.

Tường Ly liều mạng rút về: “Em về nhà!” Cô muốn trở về xem lại chiếc khăn tay màu đen đó liệu có vô duyên vô cớ xuất hiện trở lại không. Hôm đó, cô đã vứt nó đi rồi.

Nhiều Tôn nghe xong bèn ấn chặt cô xuống ghế, thắt dây an toàn rồi hần học nói: “Anh đưa em về! Với dáng vẻ này của em làm gì có tài xế nào dám chở?”

“Em không cần anh chở!”

“Không cần anh chở, anh sẽ đâm cả người cả xe vào cây luôn đấy. Em có tin không?” Nhiều Tôn nghiêm giọng quát: “Em hiểu anh nhất mà, chuyện này anh nói được là làm được!”

Tường Ly cãi không lại anh ấy. Bây giờ cô không còn chút sức lực nào nữa, làm gì còn hơi đâu tranh cãi với Nhiều Tôn? Nhiều Tôn cũng không để cô thể hiện thái độ, nhân ga cho xe vọt đi.

Những tia sáng ngoài cửa xe vùn vụt lướt qua, hắt xuống tấm kính thủy tinh những điểm sáng ngưng tụ lại. Rồi chúng từ từ nối vào nhau thành một đường, giống như mũi khâu, từng mũi từng mũi đâm vào mắt.

Cô không nên lúng túng như vậy.

Nhưng một câu nói của Thương Xuyên đã đâm trúng nỗi đau của cô.

Cô thậm chí bắt đầu tin vào lời của Thương Xuyên, tin rằng Tả Thời đã quay trở về.

Xe lao đi vùn vút.

Không một ai lên tiếng.

Ba năm trở thành một đỉnh núi băng. Họ của ba năm trước có chuyện gì cũng nói với nhau, họ của ba năm sau lại làm tổn thương lẫn nhau.

Tường Ly mơ hồ cảm thấy chuyện này chung quy sẽ có một kết thúc và ngời nỏ dẫn tới trận chiến “thấu hiểu” này nhất định là Thương Xuyên.

Chiếc xe đi lên đường Đông Tứ Hoàn.

Xe đang định rẽ ngay trước tiểu khu thì đột ngột phanh lại.

Tường Ly bất ngờ thức tỉnh lại từ cơn hoang mang bất an. Ngay trước mũi xe là một khoảng sáng nhức mắt. Ánh sáng ấy hắt lên khuôn mặt Nhiều Tôn, càng tôn lên sự âm u lạnh lẽo trên sắc mặt anh ấy.

Cô ngước mắt lên nhìn, ánh sáng quá chói làm cô không mở mắt ra được không nhìn rõ tình hình phía trước.

Nhiều Tôn ấn còi rất không khách khí, tiếng còi xe gần như rạch thẳng một đường về phía trước. Người trước mặt dường như vẫn không suy suyển. Anh ấy hơi nheo mắt lại, cũng bật đèn chiếu xa giống như đối phương. Bốn tia sáng đan cài vào nhau, bỗng chốc làm xung quanh sáng trắng như ban ngày.

Sau khi nhìn rõ người phía trước, sắc mặt anh ấy trầm hẳn, rồi bước xuống xe. Cùng lúc này, Tường Ly mượn cả một khoảng sáng trắng để nhìn rõ mọi chuyện, sau khi phản ứng lại cô cũng vội vàng mở cửa xuống xe.

Là Lục Đông Thâm

Chiếc xe của anh ngang nhiên đỗ ở đó.

Anh đứng dựa người vào xe, trên người là bộ vest màu xám đậm không thể quy cách hơn, một chiếc sơ mi đen và một chiếc cà vạt xanh với hoa văn chìm, cả người trông vừa đứng đắn lại vừa nghiêm nghị. Nhưng tư thế của anh có vẻ nhàn nhã, một tay đút túi quần, một tay kẹp điều thuốc. Sau khi thấy Tường Ly bước xuống từ xe của Nhiều Tôn, anh nhả ra một làn khói, đồng thời đưa bàn tay đang cầm thuốc lên nơi lồng cạ vạt.

Ánh sáng bất thường phía trước tiểu khu đã thu hút sự chú ý của bảo vệ. Họ bước ra, nhìn trái ngó phải thấy toàn là xe sang, chủ nhân của những chiếc xe này đều không phải thành phần dễ đụng vào nên nhất thời cũng không biết nên giải tán bằng cách nào.

Cung phản xạ của Tường Ly cuối cùng đã trở lại bình thường, nhìn giờ mới bàng hoàng phát hiện ra đã quá giờ của buổi tiệc rồi. Cô nhất thời sầu sã, cô nên gọi một cuộc điện thoại thông báo cho Lục Đông Thâm mới phải.

Cô tiến lên, nét mặt áy náy: “Anh đợi lâu lắm rồi sao?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô: “Cũng bình thường.”

Tướng Ly quan sát sắc mặt anh, dường như không thấy sự giận dữ nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Nhiều Tôn từ từ tiến lên trước: “Lâu lắm rồi mới lại gặp mặt tổng giám đốc Lục.”

“Tôn thiếu chóng quên quá, không lâu trước đây chúng ta còn gặp nhau trong Hội nghị đầu tư.” Lục Đông Thâm từ tốn trả lời.

Khóe miệng Nhiều Tôn giật giật: “Phải, xét về sự tận tâm cho công việc tôi không được bằng tổng giám đốc Lục. Tôi tự do tự tại đã quen, mấy chuyện suy nghĩ trong đầu cũng toàn là yêu đương nam nữ.”

Nghe xong Lục Đông Thâm cười nhưng lại quay đầu về phía Tướng Ly: “Xem ra tối nay em đã làm lỡ dở chuyện tình cảm của Tôn thiếu rồi. Nghe nói tối nay có không ít tiểu thư danh giá xuất hiện.”

Tướng Ly quả thật mệt mỏi, trong đầu chỉ nghĩ làm sao có thể lập tức về nhà nghỉ ngơi. Cô nghe thấy hai người đàn ông này anh một câu, tôi một câu, trong tối ngoài sáng còn giấu không ít dao thì lại càng đau đầu hơn. Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Nhiều Tôn cười khê: “Tổng giám đốc Lục chưa nghe câu ‘Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước’* sao? Xét về tài sắc, e rằng toàn bộ các tiểu thư danh giá ở đó cũng không bằng được một Hạ Trú.”

*Ý chỉ dù thiên hạ có nhiều thứ tốt đẹp, nhưng đã là thứ mình thích thì luôn tốt đẹp nhất.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm thêm, bàn tay kẹp điều thuốc của anh tiện thể khoác qua eo Tướng Ly, hơi dùng sức kéo cô vào lòng, khẽ cười: “Tôn thiếu đang khen em đấy.”

Tướng Ly nhân tiện đánh mắt liếc nhìn. Đầu lọc của điều thuốc trên tay anh lơ mờ phát sáng, cánh tay cô chỉ cần nhúc nhích một chút là có thể bị nó làm bỏng. Cô ngược mắt lên nói: “Em mệt rồi.”

“Được, về nhà thôi.” Lục Đông Thâm ung dung ngược nhìn Nhiều Tôn: “Thật ngại quá, hôm nay muộn quá rồi, hôm khác mời Tôn thiếu.”

“Mời lại thì khỏi cần đi, bởi vì chưa biết chừng tôi còn phải bày một bàn tiệc để đền tội với tổng giám đốc Lục.”

“Ồ? Câu này nghe có vẻ thú vị đấy.”

Nhiều Tôn bật cười: “Dự án phủ Thân vương, tổng giám đốc Lục cho rằng sẽ thuộc về ai?”

“Thì ra Tôn thiếu cũng có hứng thú.” Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhiều Tôn hơi ngược mắt lên: “Tuy rằng tôi không cho rằng tranh giành một dự án khiến người ta phấn khích hơn là có được một người con gái. Nhưng vì đối phương là tổng giám đốc Lục, thế nên tôi rất muốn thử một lần xem sao.”

Nụ cười bên môi Lục Đông Thâm rất nhạt nhòa: “Có thể tiếp chiêu của Tôn thiếu thì vô cùng vinh hạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Anh Nói Ai Không An Phận Thủ Thường?

Bây giờ em là của anh, quên Tả Thôi đi và đừng gặp Nhiều Tôn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?

Sau khi đưa Tướng Ly về nhà, Lục Đông Thâm không vội rời đi ngay.

Anh ngồi xuống sofa, lại châm lên một điều thuốc. Là hộp thuốc lá mẫu được đặt làm mà ban ngày cô để lại trong văn phòng của anh, anh quả thật không còn hút loại thuốc lá chứa quá nhiều nicotin trên thị trường nữa. Sau khi được phân giải và tổ hợp lại, các thành phần trong thuốc lá đã có mùi hương khác, trong sự thanh nhả lại điểm xuyết một chút mùi cỏ và da thuộc, làm tăng thêm sự quyến rũ và hấp dẫn của người đàn ông.

Trên mặt bàn đặt một hộp quà màu xám bạc, Lục Đông Thâm mang vào từ lúc mở cửa và để ở đó. Nhưng sau khi ngồi xuống, anh không mở ra, cũng không bảo Tướng Ly mở ra.

Không cần đoán cũng biết, bên trong có lẽ là chiếc váy lễ phục dùng để tham dự buổi tiệc tối nay.

Tướng Ly cũng không hy vọng anh đi về ngay. Nếu không vì cuộc điện thoại của Thương Xuyên, bây giờ có lẽ cô đang khoác tay anh tham dự buổi tiệc.

Giây phút này, không khác gì cô đã cho anh leo cây.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, đẩy chiếc gạt tàn cách đây vài ngày ra trước mặt anh rồi khẽ hỏi: “Buổi tiệc đó quan trọng lắm phải không?”

Lục Đông Thâm đưa tay gạt tàn thuốc, ngữ khí nhạt nhòa: “Em không đi thì nó không còn quan trọng.”

“Em xin lỗi, em không nghĩ là lại có việc đột xuất.” Tường Ly thật lòng cảm thấy có lỗi, bởi vì xét từ một góc độ nào đó, bữa tiệc tối nay được coi như buổi hẹn hò chính thức lần đầu tiên sau khi cô và anh xác nhận quan hệ.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô qua tầng khói trắng mỏng: “Không sao.” Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Kể cho anh nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tường Ly há hốc miệng ra rồi lại ngậm vào, bao nhiêu lời nói cứ mắc lại cổ họng không sao bật ra được. Cô muốn kể cho anh sự thật, nói rằng cô vì chuyện của Tả Thời. Nhưng cho dù là kẻ ngốc cũng biết, những lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Cô từng nói với anh mình không buông bỏ được một người, cho dù ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói ra nhưng không có nghĩa là anh có thể chấp nhận. Thế nên, cứ động một tý cô lại lấy cái tên Tả Thời ra để chọc tức anh rõ ràng là đang khiêu khích giới hạn của anh.

Trước khi xác định quan hệ đã không thể nói thật toàn bộ mọi chuyện thì sau khi xác định quan hệ cũng chỉ còn cách nuốt hết vào lòng. Thật ra cô hiểu, cô đã bắt đầu lo được lo mất, sợ rằng “theo tình tình phớt” mất rồi.

Cuối cùng, cô nói: “Thật ra cũng không có gì, là một hiểu lầm.”

Lục Đông Thâm cười nhưng trong đôi mắt dường như không có chút nhiệt độ nào. Anh thu tay về: “Thế ư? Chỉ là hiểu lầm thì tốt.”

Tường Ly nhìn anh, có một sự kích động muốn được lại gần ôm lấy anh. Nhưng sự kích động ấy giống như bị nguồn sức mạnh nào đó chèn ép. Có lẽ là vì bề ngoài trông anh có vẻ bình thân, thực chất cô luôn nảy sinh một nỗi hoang mang.

Xung quanh anh toát ra một khí thế mạnh mẽ, áp lực, uy nghiêm, khiến người ta muốn lại gần nhưng lại không dám xác xược.

Ngược lại, Lục Đông Thâm giơ tay về phía cô: “Qua đây.”

Tường Ly ghé sát tới bên cạnh anh. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô theo đà gối đầu lên chân anh rồi nghiêng người nằm xuống. Đôi chân dưới chiếc quần Âu vô cùng rắn rỏi, giống như mỗi một đường nét, mỗi một múi cơ đều ẩn chứa sức mạnh, khiến Tường Ly cảm thấy hoàn toàn yên lòng.

Anh dập tắt điếu thuốc, vuốt tay lên vai cô: “Mệt không?”

Mệt.

Thái độ quá mức kiên quyết của Thương Xuyên khiến cô hoang mang, còn cả bóng hình trong đoạn băng nữa, thật ra là giống hệt Tả Thời.

Không, không chỉ là giống.

Dọc đường khi Nhiều Tồn đưa cô về, cô đã xem đi xem lại đoạn băng kia. Nhân vật Hạng Vũ trên hình khi vung binh khí, cánh tay hơi giơ cao lên.

Đây là thói quen quen thuộc của Tả Thời.

Khi xưa, chẳng biết đã bao nhiêu lần thầy chỉnh sửa cho anh ấy động tác này, nhưng Tả Thời hình như toàn quên. Cũng có thể anh ấy thực sự không có năng khiếu về ca kịch, thế nên thói quen này vẫn luôn được lưu giữ.

Cũng chính động tác này đã khiến Tường Ly nghi ngờ. Nếu có người bắt chước, làm sao có thể bắt chước được cả một động tác nhỏ xíu, tinh vi như vậy. Nếu là Tả Thời thì... làm sao có thể?

Như có hàng ngàn con ngựa đang băng băng lao qua đầu, nhưng cô đã không còn bàng hoàng trợ trợ như lúc ở trên xe. Tường Ly nói: “Dựa vào anh như thế này là không mệt nữa.”

Người đàn ông trên đỉnh đầu trầm mặc, nhưng tay anh vẫn vỗ về cô từng chút từng chút, mùi hương tỏa ra từ cổ tay áo của anh chính là mùi thuốc lá cô làm. Cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, thân kinh căng thẳng dường như cũng dần dần bình tĩnh lại, mí mắt hơi trĩu nặng, có phần buồn ngủ.

Nhưng cô vẫn gượng mở mắt, hơi nghiêng đầu nhìn anh. Cô không cảm nhận được cảm xúc của anh, là vui hay giận. Cảm giác này giống như lần đầu tiên gặp anh ở Thương Lăng vậy, sâu không lường được.

“Sao thế?” Lục Đông Thâm lên tiếng, ngữ khí tuy trầm nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Thấy anh cười, Tường Ly ngồi dậy, xoay mặt về phía anh, muốn cụp mắt xuống nhưng lại lên tiếng: “Thật ra... có chuyện này em muốn bàn bạc với anh.”

“Em nói đi.”

“À... Liên quan tới CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lãng...”

“Đang ở chỗ anh.” Lục Đông Thâm cất giọng khê khàng.

Tường Ly ngược nhìn anh, không ngờ anh lại thẳng thừng thừa nhận như vậy.

“Vậy anh có thể...”

“Không được.”

Tường Ly sững người.

Lục Đông Thâm tựa người ra sau ghế, nụ cười duy nhất dường như đã tan biến: “Thường ngày anh có thể cho phép em ương bướng, nhưng em lợi dụng danh nghĩa của anh để điều tra quá khứ là không được.”

“Em bắt đắc dĩ mới phải mượn danh nghĩa của anh. Về điểm này em rất xin lỗi. Nhưng mà chuyện này đối với em rất quan trọng.”

Lục Đông Thâm bình tĩnh nhìn cô: “Rất quan trọng?” Anh giơ tay giữ lấy cằm cô: “Để anh nói cho em biết chuyện gì mới là rất quan trọng, quên đi quá khứ và cố gắng yêu anh, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Tường Ly không né tránh tay của anh, nhưng sự cưỡng ép ấy khiến cô không thoải mái: “Em biết, vì muốn em bình an rời khỏi được Thương Lãng, anh đã hy sinh rất nhiều. Nhưng quá khứ của một người sao có thể nói quên là quên được? Và lại, em có linh cảm, người đứng trước bức Giang sơn đồ đồ tuyệt đối không đơn giản. Bây giờ Giang sơn đồ vẫn còn nguyên chứ?”

“Người đó đúng là không đơn giản, Giang sơn đồ cũng đích thực xảy ra vấn đề. Chuyện này anh đang điều tra, em không cần xen vào.”

“Em có thể giúp anh, em...”

“Không cần.” Lục Đông Thâm nghiêm giọng.

Tường Ly sốt sắng: “Lục Đông Thâm, em bắt buộc phải xem Giang sơn đồ mới được.”

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chăm, hơi nheo mắt lại, lát sau hỏi: “Giang sơn đồ có liên quan đến Tả Thời không?”

Hơi thở của Tường Ly khựng lại, một lúc sau cô đáp: “Có liên quan.” Rồi cô nhìn về phía anh, trịnh trọng nói: “Nhưng, có những chuyện em cũng muốn điều tra rõ ràng.”

“Thế nên, em đã đi gặp Nhiều Tôn?” Không một chút ám áp nào hiện lên trong ánh mắt Lục Đông Thâm.

“Em không hề.” Tường Ly chỉ cảm thấy ảm ức, trong lòng lại sẵn con tức: “Lục Đông Thâm, hôm nay chưa nói lời nào đã lỡ hện là lỗi của em, nhưng anh cũng không thể vì thấy anh ấy đưa em về nhà mà nghi ngờ em chứ?”

Bàn tay Lục Đông Thâm vòng ra sau gáy cô, anh hơi dùng sức kéo cô về phía trước, gần như cọ sống mũi mình lên mũi cô: “Trước kia em yêu Tả Thời cũng được, Nhiều Tôn cũng được, quá khứ đã là quá khứ, anh hoàn toàn không truy cứu nữa. Anh nói rồi, anh không quan tâm quá khứ của em ra sao, anh chỉ quan tâm tới tương lai của em. Bây giờ em là của anh, quên Tả Thời đi và đừng gặp Nhiều Tôn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?”

Nghe xong câu này, Tường Ly nổi giận, dùng sức giằng ra khỏi tay anh: “Lục Đông Thâm, anh nói ai không an phận thủ thường? Tả Thời, Nhiều Tôn, anh còn thiếu một Đàm Diệu Minh nữa. Sao anh không thẳng thừng mắng em là loại đàn bà lăng lơ dâm đảng, ai cũng yêu được đi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Tiếng Thì Thầm Lúc Nửa Đêm

Nhớ kỹ, đối diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi.

Tường Ly là một con ngra hoang, phóng khoáng ngổ ngược, đồng thời cô lại giống như một đứa trẻ, thẳng thắn nhiệt thành. Chỉ ít thì, ở trong lòng Lục Đông Thâm, cô là một người như thế. Ngổ ngược thì định sẵn sẽ chán ghét sự ràng buộc, thẳng thắn sẽ định sẵn có gì nói nấy. Anh thích cá tính của cô, nhưng đồng thời cũng lại hy vọng mình có thể khuất phục được một người con gái như vậy.

Trước đó, Lục Đông Thâm chưa từng tiếp xúc với một cô gái nào như cô, đa phần đều ngoan ngoãn, vâng lời, đứng bên cạnh anh còn không dám thờ

mạnh. Cũng có người cá tính mạnh, ví dụ như Thai Tử Tân, nhưng hoàn cảnh xuất thân đã quyết định việc cô ấy nói năng hay cư xử đều phải cân nhắc trước sau, kiểm soát cảm xúc là thứ phải học ngay từ nhỏ, dĩ nhiên sẽ không nói chuyện và hành động dữ dội như Tường Ly.

Anh chấp nhận vì cô gây dựng một thảo nguyên, vói tay hái sao trên trời, để mặc cho cô vui đùa, ngang ngược. Nhưng điều kiện tiên quyết là sự dịu dàng của cô, tình yêu của cô chỉ có thể dành cho anh.

Một đóa hồng có đẹp hay hoang dã đến đâu cũng vẫn có gai, còn thứ anh cần là một bông hồng vừa kiêu diễm vừa hoang dại lại không có gai. Anh từ ngắt những chiếc gai trên bông hoa ấy xuống. Còn cô, cũng phải cam tâm tình nguyện để anh làm vậy. Thế nên anh không mong cô có thể trở nên dịu dàng như nước trong giấy lát, nhưng tuyệt đối cũng không phải trạng thái gương cung bạt kiếm như lúc này.

Lục Đông Thâm nhú mày.

Tuy rằng không giận dữ, không phẫn nộ nhưng sắc mặt anh bình tĩnh tới đáng sợ, khi nụ cười không còn đọng đầy trong ánh mắt thì nơi đó sẽ trở thành một vùng biển sâu không lường được. Anh lên tiếng: “Ai cũng có thể yêu phải không?”

Chưa đợi cho Tường Ly kịp có phản ứng gì, anh đã giơ tay ra giữ lấy gáy cô, ngay sau đó đè cô xuống dưới người mình, áp môi xuống. Quá bất ngờ, môi cô như bị anh nghiền đau đớn. Cô định giơ tay ngăn cản nhưng anh đã rút tay về để ghì chặt hai cổ tay cô.

Tường Ly đâu phải là người giơ tay chịu trời? Sau vài lần dùng sức nhưng vẫn phí công vô ích, cô lại càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Cô càng như vậy, môi của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề.

Anh kéo bung cúc áo của cô.

Cô cảm nhận được sức mạnh của anh, cũng nghe thấy tiếng cúc bật ra, văng xuống sàn nhà. Tim cô như ngừng đập, cả người cứng đờ ra.

Lục Đông Thâm vui mặt vào cổ cô.

Cho đến khi cô cảm nhận được cơn đau nơi lồng ngực, cơ thể dường như mới có phản ứng lại. Độ sức, cô không bằng anh, không thoát ra được, cô chỉ có thể đá kích bằng miệng: “Lục Đông Thâm, anh làm vậy có khác gì những người đàn ông mà anh nhận định không?”

Lục Đông Thâm dừng lại, nhưng vẫn đè chặt lên người cô. Anh ngước lên nhìn cô, ánh mắt vừa như mây mù vừa như trăng đen. Sau một màn giằng co vừa rồi, anh đã vững vàng nắm giữ quyền chủ động, áo sơ mi có phần nhàu nhĩ nhưng hơi thở không hề hỗn loạn. Khiến Tường Ly hiểu rằng, mấy chuyện cường ép này thực ra anh khinh thường.

Cô nhìn anh chằm chằm, bả vai hờ ra trở nên hơi lạnh.

Anh cũng nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau, ngón tay anh chạm lên gò má cô, anh nói từng câu từng chữ: “Nhớ kỹ, đối diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi.”

Tường Ly ngẩn người.

Nhưng Lục Đông Thâm cũng đã đứng dậy, không làm khó cô nữa. Tường Ly cũng bò dậy khỏi sofa, kéo kín áo lại. Cúc áo đã đứt quá nửa, cô chỉ còn cách dùng tay túm chặt cổ áo lại.

Lòng ngực vẫn còn đau rát, nhịp thở chung quy không thể ổn định được.

“Anh chưa bao giờ ép buộc em cả.”

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô: “Thế nên, em cảm thấy không việc gì phải sợ, đúng không? Hạ Trú, em thật sự nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ cưỡng ép em?”

Giữa hai người nhanh chóng dựng lên một bức tường chắn, không nhìn thấy được, không sờ vào được, nhưng nó thật sự tồn tại, che chặt cả hai.

Im lặng trở thành kẻ thù lớn nhất.

Tường Ly không biết phải trả lời như thế nào. Trong suy nghĩ của cô, việc giải quyết những mâu thuẫn kiểu này còn gian khó hơn việc cô trực diện đối mặt với mưa máu gió tanh. Cô bước xuống từ sofa, đi ra mở rộng cửa: “Lục Đông Thâm, em buồn ngủ rồi.”

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc lâu, sau đó vói lấy áo khoác rời đi.

Từ lúc anh vào nhà cho đến giờ, anh chưa quát, chưa gào một câu, thậm chí từ biểu cảm bình thản của anh cũng không nhận ra anh đang giận dữ. Cho dù anh rời đi, giây phút cánh cửa đóng lại cũng không phát ra một âm thanh long trời lở đất nào.

Nhưng Tường Ly lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo này xuất phát từ Lục Đông Thâm.

Xuất phát từ hành động giằng xé ban nãy của anh khi đề lên người cô, xuất phát từ sự im lặng của anh, xuất phát từ thái độ bình thản quá mức so với mọi ngày của anh. Nó khiến cô cảm thấy, thật ra sự lạnh lùng này còn đáng sợ hơn cả một cơn giận bùng nổ.

Tường Ly không quay lại phòng khách, cô ngồi ngay ở cửa ra vào. Ngọn đèn trong phòng khách không chiếu được dài đến thế, thế nên cả người cô bị bóng tối trùm kín, chút bóng nhạt nhòa cũng bị nó nuốt mất.

Trong một chuyện tình cảm, những cuộc cãi vã kiểu này khiến Tường Ly cảm thấy bối rối và hoang mang. Cô tức, cô giận, giống như có một thứ cảm xúc nào đó không thể bộc phát ra được, cứ chặn lại làm lồng ngực khó chịu, là buồn bã, là đau lòng, là bi thương, là hoảng sợ, là nỗi đau xa lạ mà cô không thể dọn dẹp.

Gò má hơi lạnh.

Cô giơ tay lên, phát hiện ra nước mắt đã chảy xuống...

***

Nửa đêm xuất hiện tiếng thì thầm.

Chỉ ít thì âm thanh ấy là không bình thường.

Khi Tường Ly choàng tỉnh giấc, ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, không thấy một chút ánh sáng nào, giống như ánh trăng hay ánh sao đều đã rơi vào một cái lỗ cực lớn và cô cũng bị giam hãm trong đó không sao thoát ra được.

Không sao thờ nổi, lại cảm thấy xung quanh quán bện một bầu không khí quỷ quái.

Thế là, cô đã nghe thấy âm thanh ấy.

I i a a, như từng sợi kẹo đường bị kéo tới một phía chân trời nào xa lắm.

Tiếng hát kịch, một âm thanh quen thuộc nhưng cô nhất thời lại không nhớ ra đó là giọng của ai.

Tường Ly lần sờ công tắc ở đầu giường, bật đèn nhưng đèn không sáng.

Không có điện, cả căn phòng giống như một nhà giam tối tăm.

Cô tập quen với bóng tối, bước xuống giường, lần tìm về phía có tiếng hát, hình như ở phòng khách dưới nhà. Ngay đầu phòng là cầu thang, cô bước xuống từng bậc. Dưới tầng có chút ánh sáng lấp lánh, giống như một đám đom đóm đang bay lượn.

Mượn chút đốm sáng nhỏ nhoi ấy, Tường Ly nhìn thấy có hai người đang di chuyển. Họ mặc trang phục hí kịch, cô gái yêu kiều, người đàn ông cao ráo. Vạt áo nhẹ nhàng tung lên như khói sóng cuộn trào. Cô gái cất giọng thê lương: “Khuyên quân vương ngâm rượu nghe Cơ ca, giải nỗi sầu bằng điệu múa thướt tha...”

Vừa hát cô gái vừa quay mặt lại.

Tường Ly đứng trên cầu thang sau khi nhìn kỹ lại thì sợ run lên. Cô thảng thốt, chân mềm nhũn ra, suýt nữa lăn xuống cầu thang.

Cô gái đang hát hóa ra chính là mình.

Chẳng trách giọng hát này nghe quen đến thế, thì ra nửa đêm cô lại nghe thấy giọng của chính mình!

Người đàn ông cũng quay người lại, khuôn mặt thoáng hiện lên qua quãng sáng mập mờ, từng đường nét đều là đáng sợ cô từng gặp.

Là Tà Thời.

Tường Ly bỗng cảm thấy cổ như bị ai bóp chặt, tuyệt nhiên không thở nổi. Cô trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ.

Tà Thời đã về mặt, đang bẻ giọng ra hát, nhưng mắt vẫn nhìn cô trân trân: “Chúng ta ở trong mộ, Hạ Hạ, ngôi mộ của chúng ta do chính tay em xây. Đừng sợ, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em...”

Dứt lời, anh ấy bỗng tới bên cạnh cô, giơ tay về phía cô: “Anh ở ngay bên cạnh em”

Đầu tóc Tường Ly dựng đứng lên. Cô hoảng hốt bỏ chạy. Nhưng Tà Thời vẫn đuổi theo như hình với bóng, vẫn luôn ở ngay bên cạnh cô. Điệu khúc kia vẫn ám ảnh không rời: Bao năm tình nghĩa ân ái, chớp mắt đã phải cùng người chia xa...

Cô gái vẫn bị thiết đáp lại: Đại vương hùng hồn khúc bi ca khiến người rơi lệ. Đợi thiếp phi ca múa một hồi rồi nói xem làm sao giải khúc sầu?

Tường Ly hoảng sợ kêu to: Lục Đồng Thâm...

Khi cô kêu đến mức giật mình thức giấc, ngồi kia trời đã sáng trắng.

Trước khi ngủ, cô không kéo rèm cửa, phóng tầm mắt nhìn qua là một ngày nắng gắt. Cô ngẩn người nhìn ánh nắng hắt vào sàn nhà, rất lâu sau mới cảm thấy mình đã sống lại rồi, chỉ có điều cổ họng khô đặc.

Tường Ly vui mặt vào trong chăn.

Mộ.

Không sai, tuy cô sống dưới ánh mặt trời nhưng trái tim lại chôn trong hầm mộ.

Người có thể đưa cô thoát ra khỏi ngôi mộ ấy, tối qua đã bị cô chọc tức bỏ đi rồi. Thế nên, trái tim của cô bị Tà Thôi truy sát, nỗi sợ trong mơ há không phải là bóng ma trong lòng cô?

Cô mượn ánh nắng để nhìn lại tay mình, lạnh lẽo.

Di động trên đầu giường đồ chuông đã trở thành phao cứu sinh kéo Tường Ly ra khỏi thế giới âm u giá lạnh, cô khao khát đó là giọng của Lục Đông Thâm.

Nhưng lại là Dương Viễn, anh ấy uể oải lên tiếng: “Hạ Trú, hình ảnh CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã cho phép cô xem rồi. Ngoài ra, Giang sơn đồ cũng đã được vận chuyển tới công ty, Lục Đông Thâm đã chuyển lời, cho phép cô kiểm tra, cô mau tới đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Thà Giết Nhầm Còn Hơn Bỏ Sốt

Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.

Khi tới công ty, Tường Ly nhạy cảm phát giác ra bầu không khí trên dưới trong công ty đều có phần là lạ, thậm chí các cô gái ở quầy lễ tân đều cúi gằm mặt, không dám thở mạnh.

Bắt gặp Cảnh Ninh từ phòng Hành chính đi ra, cô bèn chào hỏi cô ấy. Tường Ly cảm nhận được rõ ràng vẻ nặng nề trên sắc mặt Cảnh Ninh, bèn kéo cô ấy sang một bên hỏi đôi ba câu.

“Việc phát triển tại thị trường Trung Quốc đại lục áp lực không nhỏ. Sau khi tiếp quản, đầu tiên tổng giám đốc phải ‘bôi trơn’ các mối quan hệ với các cơ quan chính quyền. Mạnh đất phủ Thân vương là phương thức bắc cầu tốt nhất. Nhưng vấn đề là phía trước có sói, phía sau có hổ. Thái Quốc Cường có nguồn vốn nước ngoài rót vào, dĩ nhiên sẽ tranh đấu tới cùng với Skyline. Bây giờ lại có thêm một Nhiều Tôn. Một thái tử gia ở kinh thành muốn chen chân vào một dự án của nhà nước là chuyện quá đỗi đơn giản rồi.” Cảnh Ninh nói rõ ràng: “Nếu không giành được mảnh đất đó, tương lai sau này của Skyline tại Bắc Kinh sẽ không thuận lợi cho lắm. Nhưng dù giành được về thì áp lực đè lên vai tổng giám đốc cũng sẽ không nhỏ.”

Tường Ly không hiểu.

Bên cạnh có một vài đồng nghiệp ở các phòng khác đi ngang qua, lên tiếng chào hỏi hai người họ. Cảnh Ninh gật gù coi như đáp lại. Đợi họ rồi đi hẳn, cô ấy mới hạ thấp giọng, nói với Tường Ly: “Phủ thân vương là một căn nhà ma nổi tiếng, vốn dĩ đã rất hoang lạnh. Đương nhiên mấy lời đồn ma quỷ này có thể không tin, nhưng kết cục của việc có quá nhiều những tin thất thiệt là không dễ giải quyết. E rằng sẽ trở thành một củ khoai lang nóng làm bỏng tay, tới lúc đó tổng giám đốc làm sao giải thích với Lục Môn?”

“Thế nên bây giờ trong tập đoàn, mọi người đều hoang mang?”

“Mọi người hoang mang cũng không hoàn toàn vì việc này.” Cảnh Ninh nói: “Sáng sớm nay tổng giám đốc đã cho một người phụ trách bộ phận thị trường nghỉ việc, là một cán bộ lâu năm trong công ty, nói cho nghỉ là nghỉ luôn, cũng không nề tình chút nào, đồng thời họp nhất phòng Marketing và phòng Kinh doanh lại, thế nên toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều thấp thỏm lo âu, không ai dám làm sai chuyện gì.”

Tường Ly ít nhiều cũng có ấn tượng về nhân viên đó, số nhân viên thuộc quản lý của bộ phận thị trường không nhiều lắm: “Vì sao lại cho nghỉ?”

Cảnh Ninh ngừng một lát rồi nói: “Vì qua lại có hơi thân thiết với người bên tập đoàn Hoa Lục.”

Trái tim Tường Ly cũng như dựng đứng lên.

“Thời kỳ nhạy cảm, Nhiều Tôn lại khí thế bừng bừng, lúc này người đó thân thiết với người của Hoa Lục đích thực sẽ khiến người ta nghi ngờ. Nói một cách khác, bây giờ ai dính líu gì tới Hoa Lục cũng sẽ đều gặp họa.” Nói tới đây, Cảnh Ninh lại bổ sung thêm một câu: “Tổng giám đốc làm việc trước nay luôn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

Tường Ly nghe xong, cả người run lên hết đợt này tới đợt khác. Cô chợt nhớ lại lời anh nói đêm qua, rồi bỗng nhiên ý thức được, có lẽ so với Tà Thôi, cái tên Nhiều Tồn càng khiến Lục Đồng Thâm khó chịu hơn.

“Anh ấy đâu rồi?”

“Họp với người trên thành phố.”

...

Dương Viễn đích thân mở cửa cho cô.

Khi cánh cửa mở ra, Tường Ly vẫn đang giữ một tay lên làm động tác gõ cửa, cả người như đang du dương vào một không gian nào khác biệt. Dương Viễn đứng tựa bên cạnh cửa, để mặc cho Tường Ly coi mình như cánh cửa mà gõ gõ. Cuối cùng không nhịn nổi nữa, anh lấy ngón cái dè lên móng tay của ngón giữa, hà hơi một tiếng rồi hướng về trần cô búng cái “tách”.

Tường Ly đầu đón kêu gào, ngay sau đó lập tức tỉnh lại, lạnh lùng trừng mắt với anh: “Anh muốn chết phải không? Đứng đực ở đây như thần giữ cửa làm gì vậy?” Rồi cô đẩy anh ra, xông thẳng vào phòng: “Đoạn băng đâu? Giang sơn đồ đâu?”

Dương Viễn đứng đằng sau tỏ thái độ không vui: “Này, cô đi vào phòng làm việc của tôi như công phá cổng thành quá vậy?”

Đoạn băng đó không quá dài.

Có lẽ chỉ là một đoạn cắt nhỏ từ một đoạn băng dài hơn, khoảng hai phút.

Một người con gái.

Không quay được mặt của cô ta, chỉ có bóng lưng.

Mặc một chiếc áo dài màu trắng, mái tóc dài vắt sang một bên, thoải mái, lười biếng, từ xa trông giống hệt như một cao nhân đã rũ bỏ hồng trần.

Tường Ly nhìn chằm chằm người con gái trong hình, sắc mặt nặng nề. Ngược lại, Dương Viễn thể hiện thái độ khá tò mò, dán sát khuôn mặt tuần tú của anh lên màn hình máy tính. Nhìn một lúc lâu, anh lại ngược lên ngó Tường Ly: “Giống cô quá nhỉ nhưng cô không thể xuất hiện ở Thương Lăng được.”

Thế nên mới có vấn đề.

Đối phương có tình ăn mặc giống hệt cô là có mục đích gì?

Giang sơn đồ được sắp xếp để trong kho của công ty.

Dọc đường, Dương Viễn kể lại sơ bộ cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra cách đây không lâu, đường ống nước tại quán bar của khách sạn Skyline Thương Lăng bị vỡ, gây họa cho Giang sơn đồ. Ban quản lý khách sạn lo sợ bức tranh bị thiệt hại đã tìm một họa sỹ chuyên nghiệp tới, tiến hành sửa chữa phục hồi. Nhưng sau khi kết thúc quá trình phục hồi, họ cũng không dám đảm bảo Giang sơn đồ lúc này đã hoàn hảo không còn tí vết. Thế nên họ đã gửi tranh tới tổng bộ của Skyline, một là có thể bố trí lại, hai là cần có sự kiểm tra kỹ lưỡng.

Đội Dương Viễn giải thích tường tận mọi việc xong, Tường Ly cũng kiểm tra Giang sơn đồ một lượt rồi cất giọng lạnh lẽo: “Còn tìm lại được người họa sỹ ấy không?”

Dương Viễn nói: “Việc này phải yêu cầu phía Skyline Thương Lăng kiểm tra.”

Giang sơn đồ được dựng ở góc tường, Tường Ly ngồi sụp xuống kiểm tra cẩn thận, cho tới khi tay cô chạm vào một trong số các góc của bức tranh, cọ nhẹ một cái, rồi ngửi thử ngón tay mình, cô mới lại lên tiếng: “Không cần kiểm tra nữa.” Cô đứng dậy giật lấy một tờ giấy lau sạch tay rồi giận dữ buông một câu: “Cho dù điều tra cũng không ra được, đám người ở Skyline Thương Lăng đúng là đồ bỏ đi!”

Nghe xong, Dương Viễn bàng hoàng: “Giang sơn đồ bị người ta động tay động chân ư?”

“Bên trong Giang sơn đồ không phải là nguyên liệu bình thường, càng là loại nguyên liệu vẽ kiểu này càng đòi hỏi sự tỉ mỉ. Một danh họa lưu truyền đời đời mà màu vẽ vẫn còn nguyên vẹn, không suy suyển qua thời gian là vì thứ nguyên liệu hiếm gặp của nó.” Tường Ly nhìn chằm chằm bức Giang sơn đồ và nói: “Các nguyên liệu này đều xuất phát từ các loại khoáng vật trong núi sâu. Có những loại khoáng vật ngày nay đã không còn tìm lại được nữa. Thế nên Giang sơn đồ mới quý giá đến mức đó. Tay họa sỹ kia đã ăn trộm một trong số các nguyên liệu, sau đó lại phủ lên một lớp nguyên liệu tầm thường nhất trên thị trường.”

“Sao có thể khẳng định là trộm chứ? Phía Thương Lăng nói lúc đó Giang sơn đồ đã bị dính nước, thế nên việc nguyên liệu bị tổn thất cũng là bình thường mà, phải không?” Dương Viễn bình tĩnh phân tích.

Tường Ly quay đầu nhìn anh, nhìn đến nỗi Dương Viễn nổi da gà.

Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Loại nguyên liệu bị thiếu hụt ấy không sợ nước.”

Dương Viễn giật mình, rất lâu sau mới hỏi: “Đối phương cần lấy nguyên liệu làm gì chứ?”

Tường Ly trầm mặc.

“Chuyện này e là Lục Đông Thâm vẫn chưa biết.” Dương Viễn đắm chiêu suy nghĩ.

Tường Ly phản ứng lại, nói ngay: “Tạm thời đừng nói với anh ấy.”

Dương Viễn nhìn cô, ánh mắt hơi nghi hoặc.

“Một là bây giờ anh ấy phân thân không xuể. Hai là đây chẳng qua chỉ là một bức tranh, đừng nói là nguyên liệu tồn thất, cho dù bị mất, bị hủy hoại anh ấy cũng chưa chắc đã để tâm. Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.” Tường Ly nói thoáng nhẹ như mây.

Dương Viễn đứng dựa vào bàn, khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Cô coi tôi là đứa trẻ ba tuổi để đùa bỡn phải không? Cô lo lắng cho Giang sơn đồ đến mức này, bên trong chắc chắn có vấn đề.”

“Có chuyện gì cũng chẳng liên quan đến anh, sao anh nhiều chuyện thế hả?” Tường Ly cãi lại: “Chuyện này tôi sẽ tìm một thời gian thích hợp để nói với Lục Đông Thâm.”

Dương Viễn không tức giận vì bị cô cãi. Anh là một người bướng bỉnh đã thành thói quen, thế nên cũng chẳng hơi đâu so đo tính toán với Tường Ly. Tuy rằng trước đó, hai người họ không vui vẻ gì cho cam “Chuyện tôi hổng hót không chỉ có Giang sơn đồ đâu.”

Tường Ly che một lớp khăn trắng lên bức tranh: “Xem ra phó tổng giám đốc Dương cũng thật hao tâm tổn sức.”

“Hao tâm tổn sức thì không dám nhận. Tôi chỉ cực kỳ tò mò cô đã thuyết phục Lục Đông Thâm để cô nhúng tay vào chuyện của Thương Lăng bằng cách nào vậy?” Dương Viễn uể oải đứng dựa vào bàn: “Nể tình bạn bè, tôi nhắc cô một câu, sáng nay trong buổi họp, sắc mặt của tên đó không dễ coi lắm đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 148: Thế Nào Gọi Là Phải Lòng Tôi Rồi?

Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa.

Khi nói tới đây, Dương Viễn hơi ngừng lại một chút, rồi nhìn cô chăm chú, cố làm ra vẻ ngạc nhiên: “Kỳ lạ thật đấy, sắc mặt cô hôm nay hình như cũng không được khá lắm thì phải.”

Không cần anh ấy nhiều lời, Tường Ly cũng biết sắc mặt mình tệ đến mức nào. Qua những giấc mơ lộn xộn, sau khi tỉnh dậy, cô nhìn chằm chằm chiếc gạt tàn trên bàn uống nước một lúc rất lâu. Trong gạt tàn vẫn còn tàn thuốc, là do anh hút xong để lại.

Anh đã đi như thế.

Không nói thêm dù chỉ một câu, từ đó đến bây giờ cũng không có lấy một cuộc điện thoại.

Anh nói anh chỉ yêu cầu cô cố gắng yêu anh.

Yêu một người cần có “vốn”. Chuyện ba năm trước đã rút cạn kiệt toàn bộ vốn liếng của cô, những gì không thể thẳng thắn nói ra chính là “số vốn” cô đã hết sạch. Nút thắt trong lòng cô đâu phải chỉ của một mình cô? Một khi cô thật sự kể hết toàn bộ mọi chuyện cho Lục Đông Thâm thì cuối cùng nút thắt đó sẽ là của hai người.

Cô không phải là người lương thiện, nhưng vì thích anh, ham muốn được có anh nên cô đã giấu đi tất cả những điều kinh khủng của mình, cải trang thành đánh vẻ thích hợp nhất với anh. Chuyện tình yêu này giống như một ly rượu độc. Cô si mê chìm đắm vào nó, nhưng trong lòng hiểu rõ, rồi sẽ có một ngày mọi lớp vỏ bọc bên ngoài sẽ bị xé rách. Tới lúc đó, liệu anh còn có thể chấp nhận một kẻ xấu xa, đáng khinh như cô không?

Quá dè dặt thận trọng, đây là điều trước nay cô chưa từng làm.

Đánh răng rửa mặt xong, cô đứng trước gương trong phòng tắm.

Xương quai xanh đỏ rực một mảng, rõ nét nhất phải nói là dấu hôn trên ngực trái, giống hệt như một đóa hoa đỏ tươi trên nền ngọc trắng muốt. Lúc đó

khi ngậm lấy đầu ngực cô, anh khá dùng sức, khiến cô cảm nhận được đau đớn trong con thỏa mãn.

Nỗi đau ấy khảm vào lồng ngực, ngay vị trí của trái tim.

Chung quy anh vẫn không làm khó cô phần nào, để cô được xem đoạn băng ghi hình và Giang son đồ, có phải có nghĩa là anh đã nhường cô một bước không?

“Trước kia anh nói Lục Đông Thâm không dễ nổi nóng, nhưng một khi nổi giận là rất đáng sợ, đúng không?” Tường Ly khoanh hai tay trước ngực. Thật ra vị trí vết đỏ trên ngực rất thấp, người ngoài không thể nhìn thấy được, nhưng cô luôn cảm thấy đôi mắt ấy của Dương Viễn giống như một chiếc móc câu, luôn phát hiện ra được điều gì đó. “Lúc nổi nóng trông anh ấy như thế nào?”

Dương Viễn liếc nhìn cô: “Không quát tháo, không kêu gào, không đập đồ, không chửi bậy, chỉ hành động thôi.”

Tường Ly giật mình: “Giống như việc đuổi nhân viên sáng nay?”

“Cô cũng nghe nói rồi hả?” Dương Viễn cười: “Đối phương tiếp xúc với phía Nhiều Tôn ngay trong thời điểm này đích thực đã giẫm chân lên vạch giới hạn của Lục Đông Thâm. Đương nhiên vẫn còn những nguyên nhân khác. Người đó trong bảng báo cáo của mình đã giờ trò, bị Lục Đông Thâm phát hiện ra, đây mới là điểm mấu chốt. Cậu ấy là người làm ăn, làm gì cũng xếp lợi ích lên hàng đầu. Đối phương đụng chạm vào lợi ích của cậu ấy, dĩ nhiên cậu ấy sẽ ra tay. Không chỉ đơn giản là đuổi việc đâu, cậu ấy sẽ khiến cho người đó vĩnh viễn không sống nổi trong giới kinh doanh nữa.”

Nghe anh ấy nói xong câu đó, Tường Ly bắt đầu cảm thấy an tâm hơn một chút. Tội qua Lục Đông Thâm không nói không rằng, theo miêu tả của Dương Viễn về hậu quả nổi giận có thù tất báo của anh, chắc là hôm nay cô không thể nào được xem đoạn băng và Giang son đồ.

Vậy phải chăng có thể chứng tỏ, thật ra anh không giận cô?

“Những lời đồn đại về phủ Thân vương cực kỳ không tốt, Skyline có cần phải tranh đấu tới cùng với Hoa Lục và Trường Thịnh không?”

Dương Viễn nhìn cô chăm chú, cười mà như không cười. Tường Ly cảm thấy phiền nhất là dáng vẻ nửa chính nửa tà này của anh ấy. Tuy rằng anh ấy cũng khá đẹp trai đấy, nhưng thi thoảng cô lại muốn văng một cú đấm lên khuôn mặt kia. “Có gì thì nói luôn đi!”

Dương Viễn nhe răng cười: “Trong vườn hoa có hàng ngàn hàng vạn bông hoa khác quyền rũ, yêu kiều, sao Lục Đông Thâm lại phải lòng cô được nhỉ?”

Ngoài miệng, dĩ nhiên Tường Ly quyết không thừa nhận: “Thế nào gọi là phải lòng tôi?”

“Hai người tán tỉnh ve vãn nhau trong vòng tròn bạn bè, cô tưởng tôi mù à?” Dương Viễn đổi tư thế, chuyển sang dựa nghiêng người: “Đây có lẽ là lần yêu đương nghiêm túc đầu tiên của Lục Đông Thâm, lần đầu tiên chủ động theo đuổi một cô gái, thế nên cái vòng tròn bé tý đó không đủ để cậu ấy thỏa mãn đâu, cậu ấy chỉ hận không thể công bố cho toàn dân thiên hạ biết. Trước đây làm gì có chuyện ấy? Toàn là phía nữ chủ động sát lại, kính nể. Người ở bên cạnh cậu ấy lâu nhất hình như là Trần Du thì phải, cũng chưa thấy cậu ấy tổn tâm tổn sức như thế bao giờ.”

Tâm trạng của Tường Ly như sóng dậy.

“Về lý mà nói, mấy chuyện này tôi chẳng hơi đâu nói với cô, cũng không nên kể với cô, cô có bối cảnh phức tạp, hành xử và nói năng thì thô lỗ bạo lực. Nhưng hết cách thôi, cô là người phụ nữ của Lục Đông Thâm, tôi ít ra cũng nên có chút biểu hiện ‘yêu ai yêu cả đường đi’, phải không?” Anh ấy hắng giọng, sau khi nói một loạt những lời phi phạm thì quay trở lại chuyện chính: “Phủ thân vương nằm ở khu đất hoàng kim trong thành phố Bắc Kinh, nhưng lại chịu lời đồn có ma, kinh tế của cả một khu vực xung quanh đó đều không thể vực lên được. Mấy chuyện đồn đại này không phải cứ kiện tụng ra tòa là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng cũng không thể để mặc cho nó phát triển được. Thế nên Chính phủ quyết định gây dựng khu đất ấy, lấy phủ Thân vương làm trung tâm, xây lên các con đường du lịch thương mại khắp bốn phía xung quanh, triệt để làm sống dậy khu đất chết đó. Nếu không phải là một dự án của Chính phủ, sẽ chẳng ai nhận lấy phủ Thân vương vô tích sự đó làm gì. Nhưng nay đã có Chính phủ trợ giúp, làm chỗ dựa, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác biệt. Skyline là tiền tiêu quan trọng của Lục Môn tại Trung Quốc, giành được dự án khu đất phủ Thân vương cũng đồng nghĩa với việc Lục Môn đã trực tiếp móc nối được với Chính phủ, điều này là rất quan trọng đối với tương lai phát triển của Skyline.”

Thì ra là vậy.

Sau khi nghe chuyện có ma trong phủ Thân vương, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật tin đồn này lưu truyền đã lâu, nhưng mà...

“Mảnh đất đó kéo dài tới bây giờ mới được khai thác, có lẽ không đơn thuần chỉ vì chuyện ma quỷ phải không?”

Dương Viễn gật đầu: “Trong việc này đích thực có không ít chuyện phiền phức, thế nên đã đồng loạt quy về vấn đề ma quỷ. Nhưng dù thế nào, bây giờ có Chính phủ dẫn dắt thì có nghĩa rằng Chính phủ đã hạ quyết tâm động vào khu đất đó rồi.”

Cuối cùng Tường Ly cũng hiểu lý do vì sao Hoa Lục và Trường Thịnh cần chặt không tha dự án này. Nếu chỉ là một phủ Thân vương, cũng chẳng cần tranh đến mức một mất một còn như thế. Nhưng giá trị của cả một con đường thương mại thì lại là chuyện khác. Quan trọng hơn, đây còn là dự án móc nối trực tiếp với Chính phủ.

Trước khi ra khỏi cửa, Tường Ly hỏi Dương Viễn: “Trước kia Lục Đông Thâm chưa từng yêu ai thật sao?”

Dương Viễn phá lên cười: “Một người đàn ông vì muốn theo đuổi phụ nữ mà vác về cả tá sách triết lý tình yêu như thế, cô nghĩ cậu ấy có giống một người từng yêu rồi không?” Dứt lời, anh ấy lại dằn dò thêm một câu: “Cô nghe thì biết vậy thôi, tay Lục Đông Thâm đó da mặt mỏng lắm, tính khí lại còn

gia trưởng, cô đừng có mang câu này đi hỏi cậu ấy.”

Bấy giờ Tường Ly mới chợt nhớ lại cuộc đối thoại lần đó. Khi ấy cô hỏi anh đã có kinh nghiệm yêu đương gì chưa, trông anh cũng khá ngượng ngập.

“Này...” Dương Viễn bỗng gọi giật cô lại: “Ở trên thương trường, Lục Đông Thâm từ lâu đã luyện được thái độ nhẹ như gió thoảng, bình tĩnh trước mọi cám dỗ rồi. Tất cả mọi người chỉ cần động chạm tới cậu ấy ba phần là cậu ấy sẽ trả đủ bảy phần. Nhưng trong tình yêu, lúc cậu ấy giận hờn liệu có giống trạng thái bình thường hay không thì tôi không thể nói chính xác được, bởi vì tôi thực sự chưa thấy cậu ấy giận một cô gái bao giờ.”

Nghe xong câu nói này, chút an tâm khó khăn lắm mới nảy sinh trong lòng Tường Ly lại tan tành thành mây khói.

Đọc đường trở về phòng làm việc, trái tim Tường Ly cứ thấp thỏm bất an. Qua lời nói của Dương Viễn, bây giờ cô lại nghĩ, có lẽ mình đoán sai rồi. Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa. Thích tra gì thì tra, anh mặc kệ.

Suy đoán này bất ngờ khiến cô không sao thở nổi, và bỗng xuất hiện một tia lo sợ.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, nhưng lại không biết gọi rồi thì nên nói gì. Xin lỗi ư? Nhưng cô lại cảm thấy mình làm vậy có hơi khúm núm. Cảm ơn ư? Vấn đề là, Lục Đông Thâm có nể tình không?

Trên cửa thang máy in khuôn mặt nhợt nhạt của cô, giống như một đóa hoa sen trắng khảm lên nền kim loại.

Rất nhanh, cửa thang máy bật mở.

Tường Ly vừa ngước mắt lên, chợt sững người...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Nhất Định Phải Đợi Anh

Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.

Trong tháng máy có khoảng bốn, năm người.

Lục Đông Thâm vừa như mặt trăng giữa những ngôi sao sáng, vừa như hạc giữa bầy gà, tuần tú, thẳng tắp. Anh vẫn mặc nguyên một bộ vest, vô cùng nghiêm túc, nhất là chiếc cà vạt được thắt không một chút sai sót, không còn nhàu nhĩ, rối loạn như đêm qua nữa.

Anh không nói gì, ánh mắt hướng thẳng về phía cô, khuôn mặt như một mặt hồ phẳng lặng, không dấy lên một gợn sóng nào. Ngược lại, giám đốc phòng Kinh doanh đứng bên cạnh thì chào hỏi cô rất nhiệt tình.

Tường Ly bị ánh mắt của Lục Đông Thâm dồn ép, tưởng chừng như lún đi còn một mẩu. Trái tim hỗn loạn, cô lên tiếng: “Tôi ần nhầm, ần nhầm rồi, tôi định đi lên cơ, mọi người xuống trước đi ạ.”

Gót chân đang chuẩn bị chuồn lẹ thì Lục Đông Thâm giờ tay giữ thang máy lại, khẽ quát: “Vào đi.”

Da đầu Tường Ly căng ra, huyết thái dương cũng giật lên từng cơn đau đớn.

Cô cảm thấy nếu đúng như những gì cô suy đoán, cách tốt nhất bây giờ chính là né tránh không gặp mặt Lục Đông Thâm, cho dù dùng điện thoại trao đổi cũng tốt hơn là gặp mặt trực tiếp. Cô sợ nhất anh sẽ nói câu: Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.

Con người ta thật là kỳ lạ.

Dù là ba năm trước hay ba năm sống ở Thương Lãng, cô vẫn ghét nhất là bị người ta gò ép. Tả Thời không bao giờ can dự vào những quyết định của cô. Nhiều Tôn quyền thế là vậy nhưng lần nào cũng chịu lép vế. Cả Đàm Diệu Minh cũng dung túng cô hết mức.

Chỉ có mình Lục Đông Thâm, vừa nuông chiều cô lại đồng thời trói buộc cô.

Cô bỗng quen với sự can dự của anh trong mọi việc.

Lục Đông Thâm vẫn đang ấn thang máy, không có bất kỳ hành động nào khác, vững vàng đứng đó, ánh mắt bình tĩnh, hơi lạnh. Bên cạnh toàn là các cán bộ cấp cao của công ty, tất cả đều đang mắt tròn mắt dẹt chứng kiến cảnh tượng này. Tường Ly không còn cách nào khác, đành bấm bụng bước vào thang máy.

Vừa bước vào thì cánh cửa thang máy cũng khép lại ngay tức khắc.

Bên cạnh và đằng sau lưng Lục Đông Thâm đều đã có người. Tường Ly không còn chỗ nào khác, đành phải đứng trước mặt anh. Diện tích trong thang máy có to cách mấy cũng to được đến đâu? Cộng thêm việc vóc dáng Lục Đông Thâm thuộc hàng cao to, tuy rằng cô quay lưng về phía anh nhưng thật ra vẫn dựa rất sát, hoàn toàn cảm nhận được rõ nét hơi thở của anh phả xuống.

Nặng nề, ấm nóng.

Làm nóng rẫy gáy cô rồi lại theo đường của từng lỗ chân lông, len lỏi vào trong thiêu đốt huyết mạch cô.

Cô nhớ lại cảnh tượng anh đè lên người mình tối qua.

Khuôn mặt anh vùi sâu vào mái tóc, hõm cổ và áp lên má cô, bờ môi nóng rực cứ thế men dần xuống. Anh thở dốc những tiếng trầm thấp, hơi thở nặng nhọc ấy dường như vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Trong vô thức, Tường Ly cảm thấy trái tim mình rung rinh nhẹ, giống như giây phút tối qua khi anh ngậm chặt lấy ngực cô.

Nó cứ thế làm bùng cả trái tim cô.

Ngực trái hình như lại nhói đau rồi, hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

Người đàn ông này đúng là một loại kịch độc trí mạng, cũng là liều thuốc giúp người ta hồi sinh.

Cho dù anh không làm gì cả, chỉ đứng ở đó cũng đủ khiến người ta rung động không thôi.

Khiến cô nhớ tới con rắn trong Vườn địa đàng, là nguồn gốc tai họa, là đáy vực sâu thăm mê hoặc chúng sinh.

“Tim anh có việc gì sao?” Bất thành lời, Lục Đông Thâm lên tiếng sau lưng cô.

“Hả?” Tường Ly quay đầu lại nhìn anh, thấy anh vẫn đang im lặng chờ câu trả lời từ cô. Lúc này cô chợt hiểu ra, ban nãy cô nói mình định đi lên... Ở trên đầu Dương Viễn làm gì còn ai nữa? Chỉ còn phòng làm việc của tổng giám đốc thôi. Lời đã nói ra như bát nước đổ đi, dù có sàu nào thì cũng không thể cứu vãn được gì nữa, cô đành hững hờ tiến lên: “Cũng không phải, không còn chuyện gì nữa.”

Lục Đông Thâm trầm mặc nhìn cô, đôi mắt mơ hồ như đục sương, không thể nhìn thấu tâm tư bên trong.

Cô quay đầu lại, chấp nhận làm một con đũa điếu. lát sau, cô lại không kìm được lòng mình len lén liếc nhìn lên cửa thang máy. Bóng người đàn ông in lên lớp kim loại vẫn đang nhìn cô chằm chằm.

Cô vội vàng quay mặt đi, trái tim đập thình thịch.

Thang máy từ từ đi xuống.

Tường Ly cảm thấy mồ hôi lạnh nơi sống lưng cũng đang chảy từ từ. Cô cụp mắt nhưng vẫn cảm nhận được Lục Đông Thâm đang nhìn mình. Có lẽ là ảo giác của mình, cô chỉ còn biết tự an ủi bản thân như vậy, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô lại nghe thấy Lục Đông Thâm nói một câu: “Tối nay anh có buổi tiếp khách với người của thành phố, tan làm em tự ăn cơm đi, không cần đợi anh.”

Cả người Tường Ly căng ra, trong đầu như có ngàn vạn quả bom ầm ầm vừa nổ tung. Sau đó cô nhảy bèn nghe thấy tiếng xuyết xoa vang lên từ phía.

Cô thầm nghĩ trong lòng: Lục Đông Thâm, anh làm vậy là đâm đầu vào chỗ chết à?

Cô vẫn luôn cho rằng Lục Đông Thâm có thể bất chấp như vậy trong vòng tròn bạn bè chẳng qua là vì anh cậy mình không có nhiều bạn, nhưng bây giờ...

Cô đang mãi nghĩ thì cánh cửa thang máy bật mở, đã xuống tới tầng một.

Bấy giờ Tường Ly mới bàng hoàng, sao cô không ấn tầng của mình mà lại đi theo xuống tầng một thế này?

Ngoài cửa thang máy cũng có một vài người đứng, hầu hết đều là nhân viên của Skyline, nhưng Lục Đông Thâm thì vẫn bất động. Anh không nhúc nhích, những người ở phía sau cũng không dám đi ra. Người bên ngoài nhìn thấy tổng giám đốc đứng bên trong lại càng không tiện chen vào.

Nhất thời, thang máy cứ bị mắc lại tại đó.

Xung quanh bắt đầu có người rì rầm to nhỏ.

Cuối cùng, vẫn đến lượt Giám đốc phòng Kinh doanh nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Tổng giám đốc Lục, tới rồi ạ.”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, hơi mím môi lại, không nói thêm gì nữa, đi ngang qua bên cạnh cô, chỉ để lại một mùi da thuộc trộn lẫn hương gỗ cực nhạt.

Những người bên trong thang máy lục tục bước ra, cả cô cũng thần thờ đi ra trong lúc mãi nhìn theo bóng Lục Đông Thâm. Sau khi cửa thang máy đóng lại sau lưng, chẳng hiểu sao trong lòng chợt dấy lên một cảm xúc khác lạ, thứ cảm xúc ấy gọi là dửng dưng.

“Ấy!” Cô buột miệng kêu lên.

Rõ ràng là một tiếng kêu rất nhỏ, chỉ ít thì bản thân cô cảm thấy vậy. Giữa một đại sảnh công ty người qua người lại tấp nập, bất kỳ một tiếng giày cao gót nào ngang qua cũng có thể chìm chết âm thanh của cô. Thế nhưng, Lục Đông Thâm đã nghe thấy.

Anh dừng bước, quay người nhìn về phía cô.

Tường Ly rào bước tiến lên, khăn trương lên tiếng trước khi ngừng thờ.

“À... đoạn băng đó em đã xem rồi, cả Giang sơn đồ em cũng đã kiểm tra, cảm ơn anh.” Cô đứng trước mặt anh, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Ừm.” Trên đầu vang lên một tiếng rất lạnh nhạt.

Tường Ly ngước mắt lên, thấy ánh mắt anh quả nhiên lạnh lùng y như tiếng nói. Cô bầm bụng hỏi: “Anh vẫn còn giận à?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm lại hững hờ buông ra một chữ, nhưng có vẻ dịu dàng hơn tiếng ban nãy một chút.

“Vậy tức là tôi qua chúng ta đã cãi nhau?”

“Ừm.”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Thế thì anh đừng giận nữa.”

“Vì sao chứ?” Cái miệng vàng ngọc của Lục Đông Thâm nói thêm được vài tiếng.

Tường Ly ngó nhìn đám người đằng sau đang đứng đợi anh, hít sâu một hơi rồi ghé sát lại: “Anh cúi thấp đầu xuống một tý, cao quá đi.”

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ giật giật. Anh không nói gì nhưng vẫn cúi đầu.

Cô áp miệng vào tai anh, thì thầm: “Sau anh em tuyệt đối sẽ không chủ động gặp gỡ Nhiều Tôn đâu, em đảm bảo với anh đấy.”

Lục Đông Thâm nghe xong, đã hơi rướn môi lên. Anh ngẩng đầu, ngữ khí cũng ôn hòa hơn nhiều: “Được rồi.”

“Vậy anh đi công việc đi.” Sự áp lực trong lòng Tường Ly phút chốc tan biến, khóe miệng không giấu nổi nụ cười.

“Đợi đã.” Lục Đông Thâm gọi giật cô lại.

Tường Ly xoay người.

Lục Đông Thâm tiến thêm hai bước, đứng lại trước mặt cô: “Tối nay anh sẽ cố gắng kết thúc sớm, dù có muộn đến mấy, em cũng phải đợi anh cùng ăn cơm.”

Tường Ly ngạc nhiên: “Ban nãy anh còn nói không cần đợi anh mà.”

“Ban nãy là ban nãy, bây giờ anh đổi ý rồi.” Lục Đông Thâm giơ tay véo má cô, ánh mắt đong đầy nụ cười: “Nhất định phải đợi anh đấy.”

~Hết chương 149~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Lục Đông Thâm Là Kiếp Nạn Của Phụ Nữ

Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Khi Trần Du chủ động hẹn gặp nói chuyện, Tường Ly vừa hay mới từ phòng thực nghiệm mùi hương đi ra, vừa tháo khẩu trang, Trần Du đã tiến lên từ

phía sau, gọi giặt cô lại.

“Về công thức pha chế nước hoa của thương hiệu H, cô có ý gì?”

“Ý gì là ý gì?” Tường Ly không nhìn thẳng vào cô ta. Cô tháo chiếc khẩu trang y tế dùng một lần ra ném vào thùng rác, rửa tay sau đó đi vào phòng thay đồ.

Sau khi rửa tay xong, Trần Du cũng bám sát theo cô, cùng Tường Ly cởi chiếc áo blouse trắng ra, treo lên mắc. Cô ta nhìn cô chằm chằm và nói: “Công thức đó trước nay vẫn do tôi phụ trách, bây giờ cô thu hồi lại là có ý gì?”

Tường Ly đóng cửa tủ lại: “Ý rất đơn giản, kể từ ngày hôm nay, tự tôi sẽ pha chế công thức cho loại nước hoa này.”

“Cô quá đáng rồi đấy? Công thức này đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết và công sức của tôi, cô bảo lấy đi là lấy đi?” Trần Du tỏ thái độ không vui.

“Từng trang từng trang ghi chép khi xưa của tôi lẽ nào không phải là tâm huyết của tôi ư? Chẳng phải cô vẫn cứ nói lấy đi là lấy luôn đấy sao?” Tường Ly không hề khách khí.

Trần Du nheo mắt vì câu nói này. Lát sau cô lên tiếng: “Thế nên, cô thuần túy chỉ muốn đả kích và báo thù thôi chứ gì? Cô để cho tôi mệt đến bờ hơi tai, sau đó cô lại tới tiếp quản. Tường Ly, cô chen ép công việc của tôi thế nào? Bây giờ chúng ta đang làm lỡ dở thời gian khai thác và phát triển dòng nước hoa của thương hiệu H. Cô có ý kiến với cá nhân tôi cũng được thôi, nhưng đừng công tư bất phân.”

“Cô cũng không ngốc lắm nhỉ, cũng biết là tôi muốn trả thù cô cơ đấy. Thế nên sau này tốt nhất đứng trước mặt tôi, cô biết điều một chút. Nếu không chưa tính những chuyện khác, chỉ riêng trong công việc thôi, tôi đã có thể đè chết cô rồi. Còn nữa...” Tường Ly nhắc nhở cô ta một câu: “Tốt nhất cô hãy giống như mọi người gọi tôi một tiếng giám đốc Hạ, nếu thật sự không gọi thành tiếng được thì cứ gọi tôi là Hạ Trú đi. Cái tên Tường Ly này bị người ngoài nghe được cũng không quan trọng lắm, nhưng để lọt vào tai Lục Đông Thâm sẽ là tối kỵ đấy.”

Trần Du cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, gào lên một tiếng sau lưng cô: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Gần đến giờ tan làm đúng là có thể rút ra được một ít thời gian rảnh.

Tường Ly vẫn còn duy trì thói quen uống trà như lúc ở Thương Lăng, dù trời lạnh hay trời nóng cô đều uống trà đun, vì trà đã đun nóng, thứ uống vào người là tinh túy, còn trà pha thì chỉ uống được vị trà mà thôi.

Đây là điều Đàm Diệu Minh từng nói với cô, đồng thời còn dạy cô mỗi loại trà sẽ nên đun với một mức nhiệt khác nhau và đun trong khoảng thời gian bao lâu thì sẽ có được cái tinh túy của trà.

Đàm Diệu Minh có sự nghiên cứu, tìm tòi về trà, trong phòng sách của anh ấy có đủ các loại trà quý hiếm. Cô uống trà không kỹ tính như Đàm Diệu Minh, loại cô hay uống nhất là hồng trà. Đây cũng là loại trà hay gặp nhất ở đất Thương Lăng, hương vị của bản địa. Thế nên, cho dù bây giờ đã trở về Bắc Kinh, cô vẫn quen uống hồng trà.

Hồng trà không cần đun quá lâu, đun quá lâu sẽ làm nhạt đi một số vị chất. Tường Ly đổ thìa trà đã đun xong vào một chiếc bát đã được lọc qua, sau đó lần lượt rót cho mỗi người một cốc, bấy giờ mới từ tốn lên tiếng: “Cô tìm tôi nói chuyện, không đơn thuần chỉ vì công việc đúng không? Quan trọng hơn cả là vì Lục Đông Thâm. Nếu đã vậy, trước hết tôi sẽ nói với cô vài câu đơn giản liên quan đến công việc, sau đó sẽ nói tiếp với cô chuyện chính.”

Trần Du không động vào tách trà trước mặt, chỉ nhìn cô chằm chằm “Được, chuyện công việc, tôi hy vọng được nghe một lời thật lòng”

“Cô cũng rất thông minh.” Tường Ly ngược mắt nhìn cô ta, bung tách trà lên nhấp một ngụm rồi đặt xuống: “Ban nãy chẳng qua cũng chỉ là những lời nói đùa cho vui thôi. Thực tế là với tư cách người đầu tiên khai thác dòng sản phẩm nước hoa cho thương hiệu H, tư cách của cô là không đủ. Đã có các nhà điều chế hương hàng đầu của Lục Môn tập trung lại đưa ra nghị ngại, nói rằng trong số những người làm cho thương hiệu H, có rất nhiều người có tư cách hơn cô.”

Trần Du nghe xong, sắc mặt trắng nhợt.

“Với tư cách là người chịu trách nhiệm công việc mùi hương của khu vực Trung Quốc đại lục, chỉ có tôi tiếp nhận mới đẹp yên được những nghi ngờ.” Tường Ly nhẹ nhàng xoay tách trà: “Vậy thì có một vấn đề đặt ra, loại nước hoa lần này của thương hiệu H nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục, sau này cũng chỉ tung ra quanh khu vực châu Á, làm sao lại khiến các nhà điều chế hương khác của Lục Môn phẫn nộ chứ? Trần Du, cô cũng là một người thông minh, không khó nghĩ chứ?”

Trần Du mím chặt môi, một lúc sau cầm tách trà lên uống rồi mới nói: “Có kẻ mượn tay những nhà điều chế hương ở tổng bộ để chia rẽ quan hệ giữa hai chúng ta.”

Tường Ly gật đầu: “Tôi được Lục Đông Thâm tuyển vào đây. Nếu không có tôi, người một bước lên mây sẽ là cô. Các nhà điều chế hương cấp cao liên minh lại viết đơn, là người phụ trách tôi chắc chắn phải can dự vào. Hậu quả của việc can dự chính là hủy bỏ tư cách người khai thác và phát triển của cô, mà người có thể khiến quần chúng im lặng cũng chỉ có thể là tôi. Nói như vậy thì, coi như thù cũ nợ mới cô đều tính cả lên đầu tôi. Đương nhiên, tôi tin rằng đối phương dùng chiêu này chỉ có mục đích thăm dò, sau này chưa biết chừng còn điều gì khác đang đợi tôi.”

“Rốt cuộc cô có ân oán gì với Quý Phi?” Trần Du hỏi thẳng.

“Tôi phát hiện cô đúng là không hề khờ khạo chút nào đâu, cũng biết kẻ đỡ đỡ là Quý Phi. Đã xinh đẹp lại thông minh lanh lợi, xem ra cũng không phải là một cô nàng bình hoa.” Tường Ly uống nốt chút trà cuối cùng, rồi cảm thía lên: “Àn thì không dám nói, tôi và cô ta, e là chỉ còn oán thôi.”

Trần Du không hiểu.

“Nói thật là cô rất có thiên phú, lần thứ hai cải tiến công thức nước hoa hầu như không có vấn đề gì, xét về góc độ kết cấu và chủ đề xây dựng mùi hương đều khá ổn, nhưng vẫn thiếu một mùi. Tôi tiếp quản cũng tốt, chỉ cần bổ sung nốt mùi đó là không còn vấn đề gì nữa.” Nói tới đây, Tường Ly nhìn cô ta: “Tôi biết, cô rất muốn thông qua lần khai thác và phát triển dòng nước hoa lần này để lên lời vào Lục Môn, để được ngồi ngang hàng với các điều chế hương trên tổng bộ, chắc là Lục Đông Thâm cũng có ý này. Tiếc là lòng người còn đen và bản hơn đám này. Thế nên, cô đợi thêm đi, có cơ hội thích hợp tôi sẽ cho cô.”

Bàn tay đang cầm tách trà của Trần Du khựng lại: “Cô thật sự không tính toán những chuyện tôi làm trước kia nữa ư? Dẫu sao thì, tôi cũng đã cướp một số hào quang của cô.”

“Hào quang?” Tường Ly cười khẩy, uể oải dựa người ra sau lưng ghế: “Cô có biết trong cuộc đời này tôi ghét nhất là giành giật đồ với người khác không? Bởi vì tôi cảm thấy, thứ có thể giật về đều là rác rưởi.”

Ánh mắt Trần Du hơi sững sờ, lát sau cô ta lên tiếng: “Vậy hà tất cô phải giành Lục Đông Thâm với tôi?”

Tường Ly cười khê: “Lục Đông Thâm từng thuộc về cô sao?”

“Chỉ ít thì khi cô chưa xuất hiện, tôi đã ở bên cạnh anh ấy.” Trần Du bất mãn với thái độ thản nhiên như không của Tường Ly, bổ sung thêm một câu: “Không tranh không giành là vì cô đang có. Nếu một ngày kia có những người con gái khác giật mất Lục Đông Thâm thì sao? Tôi không tin cô vẫn có thể phong độ, điềm tĩnh như thế này.”

“Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm e là biết rất rõ bản thân mình muốn gì. Nếu người như anh ấy đã không đặt tâm tư vào cô, thì giành về còn có ích gì sao?” Tường Ly thờ dãi: “Nếu một ngày anh ấy thật sự yêu người khác thì tôi sẽ để anh ấy đi. Chuyện tình cảm này tốt nhất là cả hai bên tình nguyện, một bên đã không còn lòng, bên còn lại có cổ nín kéo cũng vô dụng.”

“Tường Ly.” Trần Du nhìn cô chằm chằm, nói rành mạch: “Lục Đông Thâm chính là một lọ thuốc độc trí mạng, giống như anh túc được chiết xuất với nồng độ cao vậy. Cô càng ở lâu bên cạnh anh ấy sẽ càng trúng độc nặng. Tới lúc đó cô vẫn còn nghĩ tới chuyện dứt khoát rõ ràng? E là cô cũng sẽ giống như tôi thôi, ngày đêm chịu đủ mọi đau đớn gặm nhấm xương tủy!”

Sự tùy hứng của Tường Ly chẳng hiểu sao lại đóng băng vào. Ánh mắt Trần Du kiên định như vậy, tới mức khiến cô bắt đầu nghi ngờ bản thân mình. Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Thật ra cho dù cô không thích Trần Du đến mức nào thì cũng buộc phải thừa nhận những lời cô ta nói. Lục Đông Thâm đích thực là một sự dụ hoặc như hút lấy tâm hồn. Cô cứ chốc chốc lại nhớ tới hình bóng của anh, sau đó trái tim đẩy lên một niềm hạnh phúc.

Anh, thật ra đã âm thầm kiểm soát mọi buồn, vui, mừng, giận của cô rồi.

“Trần Du, hình như cô nghĩ hơi nhiều thì phải.” Cuối cùng, Tường Ly nói một câu.

Trần Du không giận mà bật cười: “Nghĩ nhiều ư? Lục Đông Thâm chính là kiếp nạn của phụ nữ. Gặp phải người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào cũng tự mình đa tình đây? Rồi cô cũng vậy thôi.” Cô ta tự thêm trà cho mình, ngữ khí cũng dần ôn hòa hơn. Ở Skyline này đã ba năm, cho dù là một cô nhóc thôn dã đến đâu cũng sẽ học được cách kiềm chế cảm xúc của mình.

Sau khi nhấp một ngụm trà, cô ta nhìn lên Tường Ly: “Một tình nhân cũ của anh ấy, đã bị anh ấy mang đi tặng người khác. Nhưng dù như vậy, người tình nhân đó đến bây giờ vẫn nhung nhớ anh ấy không thể quên...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Em Vừa Gọi Ai Là “Tình Yêu Oi”

Anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen

Bàn tay Tường Ly buông thõng, tách trà suýt chút nữa đã trượt khỏi ngón tay cô, cũng may cô lại vững vàng đỡ được, nên mới không để lộ ra ngoài tâm trạng đang mất cân bằng của mình.

“Xem ra cũng đâu phải một người quá quan trọng.” Cô nhẹ nhàng bình thản nói một câu.

Nhưng kỳ thực cõi lòng cô đang cuộn trào dữ dội.

Từ lâu, qua những câu bóng gió úp mở của Dương Viễn, cô đã ngẫm ra được một vài điều. Bên cạnh Lục Đông Thâm chưa bao giờ thiếu những cô gái thướt tha yêu kiều, vậy thì chắc chắn anh phải là người “bước ra từ vườn hoa”. Lý lẽ này đã quá rõ ràng, tạm thời chưa nói đến địa vị và thân phận của anh, chỉ xét riêng về độ tuổi của anh cũng không thể nào còn là một người đàn ông ngây thơ chuyện quan hệ nam nữ.

Nhưng đến lúc thực sự nghe thấy câu nói này, trái tim cô vẫn cực kỳ không thoải mái.

Thái độ của Trần Du vẫn rất từ tốn: “Cũng không thể dùng quan trọng hay không quan trọng làm tiêu chuẩn tìm tình nhân của Lục Đông Thâm. Tình nhân mà, nói trắng ra là ai có nhu cầu của người ấy. Lục Đông Thâm không như những người đàn ông khác thích trái ôm phải ấp. Tình nhân của anh ấy là cố định, tới khi nào chán mới đổi. Cô gái đó đã đi theo anh ấy một thời gian khá dài, là một cô gái rất xinh đẹp, vừa tốt nghiệp đại học đã đi theo anh ấy. Lục Đông Thâm cũng không bạc đãi cô ấy, muốn có gì, muốn làm gì cũng chỉ cần nói một câu. Về sau, cô gái ấy bị một cậu chủ con nhà quan nhìn trúng. Lúc đó Lục Đông Thâm và người kia đang có một dự án hợp tác vận chuyển nước ngoài, không nói một lời đã lập tức tặng cô ấy đi.”

Cô ta nhấp một ngụm trà, lẳng lặng liếc nhìn quan sát Tường Ly rồi nói tiếp: “Ở bên cạnh Lục Đông Thâm sợ nhất chính là bản thân rung động. Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan kia đã đòi sống đòi chết, cắt tay tự sát đến nỗi nhập viện. Lục Đông Thâm cũng nhẫn tâm, từ đầu tới cuối không qua nhìn lấy một lần. Nếu không sao người ta nói phụ nữ lòng dạ sâu như biển cũng do đàn ông ép mà ra. Cô gái đó sau khi đi một vòng qua Quý môn quan đã suy nghĩ thông suốt. Cậu chủ kia có trâu cũng làm sao so được với ông già nhà cậu ta? Thế nên cô ấy đã sử dụng tất cả các loại mảnh khốc để quyến rũ bỏ của cậu ta, làm tình nhân của bố trước. Hai năm trước, cuối cùng cô ấy cũng đã dứt được người vợ của ông ta, trở thành chính thất. Cuộc sống yên ổn rồi vậy mà tình yêu và thù hận dành cho Lục Đông Thâm trước đó vẫn không kiềm chế được, vẫn không ít lần ngấm ngầm hoặc công khai quyến rũ Lục Đông Thâm. Nhưng cô ấy quên rằng, Lục Đông Thâm là một người mắc bệnh sạch sẽ, thứ mà người khác đã chạm vào, anh ấy chưa bao giờ cần.”

Tường Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống, đặt tách trà lên mặt bàn: “Cô đang muốn thể hiện cho tôi thấy sự khác biệt của cô trong lòng Lục Đông Thâm? Nhưng thực tế là, trong công ty từ trên xuống dưới chẳng qua vẫn chỉ coi cô như tình nhân của anh ấy. Mà định nghĩa về tình nhân, ban này cô cũng nói rồi đấy thôi.”

Trần Du không hề tức giận: “Lục Đông Thâm chưa bao giờ chạm vào tôi.”

Câu nói này ngược lại khiến Tường Ly sửng người.

Một là khắp công ty từ trên xuống dưới có ai không biết Trần Du do Lục Đông Thâm một tay đề bạt, quan hệ giữa hai người họ đã được đồn thổi ầm ĩ từ lâu nên việc Lục Đông Thâm bảo vệ cô gái xinh đẹp này, động lòng và “động thân” cũng rất bình thường; Hai là, với khí thế hùng dũng của Trần Du, cho dù Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào cô ta, cô ta cũng nên bề ngoặt sự thật này để khiến cô rối loạn một phen mới phải chứ, sao lại nói toạc móng heo ra?

“Tôi biết Lục Đông Thâm đã động lòng với cô, ngay từ lúc ở Thương Lãng tôi đã biết.” Sắc mặt Trần Du lạnh ngắt: “Một người đàn ông rung động với một người phụ nữ, mọi lời nói và hành động đều sẽ mất kiểm soát, sao người bên cạnh có thể không nhìn ra chứ? Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào tôi, nhưng, tôi là người phụ nữ đầu tiên khiến anh ấy phải trở mặt với Lục Môn. Tường Ly, cô có hiểu ý tôi muốn nói gì không?”

Tường Ly từng điều tra chuyện giữa Trần Du và Lục Đông Thâm, tuy rằng không ầm ĩ tới mức ai ai cũng biết, nhưng men theo nguồn tin phía Thai Từ Tân rồi tiếp tục tìm hiểu cũng có thể biết được câu chuyện đại khái.

Còn về mục đích của việc điều tra này, Tường Ly tự nói với mình rằng cô nhân rồi không có việc gì làm, kỳ thực bây giờ nghĩ lại, thật ra cô rất dễ tâm.

Chuyện liên hôn giữa hai gia đình Thai Lục vốn dĩ đã quá rõ ràng và hợp lẽ. Nhưng vì bị Lục Môn ra tay can dự thậm chí bắt cóc Trần Du, thế nên trong một phút phản nộ, Lục Đông Thâm đã trở mặt hủy bỏ hôn ước trước mặt tất cả mọi người, đồng thời khiến Trần Du từng bước lên cao. Những ai biết rõ sự tình đều hiểu rằng vì một Trần Du, nhà họ Thai đã mất hết thể diện trước mặt Lục Môn và cũng vì thế bị thiệt một khoản làm ăn không hề nhỏ.

Và những người biết sự tình cũng biết rằng tận đáy lòng Lục Đông Thâm cũng chiều một cô gái. Cô gái đó chính là Trần Du. Vì cô ta, Lục Đông Thâm có thể nhẫn nhịn nhường bước cho Lục Môn. Và cũng vì cô ta, Lục Đông Thâm cũng có thể trở mặt với Lục Môn.

Có một dạo Tường Ly cho rằng, hai con người tình cảm sâu sắc như vậy chắc hẳn sẽ nhắm tới chuyện kết hôn. Lúc đó, nhìn thấy họ ở bên nhau, thật ra cô có phần ghen tỵ. Cho tới khi Lục Đông Thâm chủ động theo đuổi, cô mới hiểu ra, ân tình, có lúc còn quan trọng hơn cả tình yêu.

Thế nên, cô hiểu ý của Trần Du.

Lục Đông Thâm có thể nhẫn tâm với bất kỳ cô tình nhân nào, duy chỉ có cô ta là được đối xử đặc biệt. Cứ cho là cô ta không thể làm vợ Lục Đông Thâm, cho dù cô ta không phải là một tình nhân có quan hệ thể xác với anh thì cô ta vẫn cứ độc nhất vô nhị.

Đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến Trần Du dám tuyên chiến cùng cô.

Trần Du chậm rãi uống một hớp trà: “Đúng là tôi không chiếm được toàn bộ tâm tư của Lục Đông Thâm, nhưng chỉ cần chiếm một chút cũng đủ rồi. Tường Ly, thứ bố tôi cứu là mạng sống của Lục Đông Thâm. Vị trí này, cô không bao giờ có thể thay thế được. Lục Đông Thâm là một người xem trọng lợi ích, có thể dùng tình nhân để trao đổi lợi ích. Một thứ hảo huyền hư vô như tình yêu, cô cho rằng anh ấy có thể kiên trì bao lâu? Ai cũng nói Lục Đông Thâm không thích sắc, càng không ham sắc. Nhưng điều tôi nghĩ lại là, anh ấy và cô gái kia ngày đêm quấn quýt, đâu phải dạng vợ tạm chồng hờ, nói gì thì nói cũng sẽ nảy sinh chút tình cảm. Nhưng Lục Đông Thâm nói cho người khác là cho người khác. Sự nhẫn tâm này của anh ấy có thể dùng với tình nhân, có thể dùng với vợ tương lai, nhưng sẽ không bao giờ dùng với người có ơn với mình.”

Tường Ly nhìn nước trà đang sôi sùng sục bên giã lửa xuống, mặt nước sôi trào bình lặng lại hơn một chút. Sao cô không hiểu ưu thế của Trần Du. Một người phụ nữ trông có vẻ trầm mặc, thực chất đã lảng lạng nắm được điểm yếu của Lục Đông Thâm rồi. Điều cô sợ là, kỳ thực chính Lục Đông Thâm cũng kiêng nể chuyện ân tình ấy.

Nhưng nhận thua ngoài mặt thì không phải là Tường Ly. Muốn cô tỏ ra thân thiện như không, chỉ ít ỏi trước mặt Trần Du, là điều hoàn toàn có thể.

“Cô biết Đàm Diệu Minh chứ?”

Trần Du khẽ nhướn mày: “Đương nhiên”. Chỉ là cô ta không rõ vì sao Tường Ly đột ngột nhắc tới người ấy.

Tường Ly múc trà, tiếp tục đổ vào tách: “Ai ai cũng biết tôi là người phụ nữ bên cạnh Đàm Diệu Minh. Ba năm qua thứ khác tôi có thể không nắm được nhưng lại có thể nắm rất chặt trái tim của Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh đối xử với tôi có thể nói là ‘nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa’. Ngay cả khi chuẩn bị nhắm mắt lìa đời, điều anh ấy nghĩ tới vẫn là làm sao để trải đường cho tôi.” Nói tới đây, Tường Ly đặt chiếc muôi sang một bên, ngược lên nhìn Trần Du: “Đàm Diệu Minh là một người uống máu sống qua ngày vậy mà tôi vẫn có thể mê hoặc anh ấy đến điên đảo thần hồn, hướng hồ là Lục Đông Thâm?”

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Lục Đông Thâm và anh ta không giống nhau.”

“Sao lại không giống? Đàn ông một khi động lòng ai cũng như ai.” Tường Ly làm như bị cô ta chọc cười, cả người uể oải dựa vào ghế, mặc cho hương trà đã rót ra bay lơ lửng: “Tôi xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm lấy danh nghĩa ra để bảo vệ cho tôi. Chuyện công thức, Lục Đông Thâm bất chấp tin tưởng tôi. Cô vừa nói, thứ người khác từng chạm vào Lục Đông Thâm sẽ không chạm vào. Tôi đã từng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, nhưng Lục Đông Thâm vẫn rung động với tôi. Trần Du, cô bảo tôi có bản lĩnh xóa sạch chút ân nghĩa của cô trong lòng anh ấy hay không đây?”

Trần Du hoàn toàn á khẩu sau câu nói của cô, rất lâu sau mới lại lên tiếng: “Chuyện công thức, cô tưởng Lục Đông Thâm tin là tôi động tay động chân à?”

“Cô không có năng khiếu, càng chẳng có bản lĩnh. Biết dùng mùi hương âm thầm hại người sao có thể là một nhà điều chế hương nhỏ bé như cô?” Tường Ly nói không hề khách khí: “Chuyện này chưa xong đâu, dù là hữu ý hay vô tình, không những tôi, tôi nghĩ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ điều tra tường tận.”

Trần Du cắn chặt môi: “Đừng có trách tôi không nhắc cô trước. Lục Môn là một địa ngục, sẽ lột trần từng lớp từng lớp da của cô ra đấy. Tới lúc đó, cô muốn buông tay đã quá khó rồi.”

“Chuyện hôm nay sao biết ngày mai, mà tôi lại là người chuyện đến đâu thì hay đến đó.”

***

Phủ Thân vương đã hoang lạnh gần trăm năm nay hôm nay bỗng dưng náo nhiệt. Trước cửa có mấy chiếc xe đang đỗ, lại có bảy tám vệ sỹ đứng túc trực bên ngoài. Thi thoảng có người qua đường nhìn thấy cảnh này đều thẳng thốt quá mà vòng ra xa.

Chính quyền thành phố có lòng động vào mảnh đất này, dồn hết tâm sức để vực kinh tế của khu đất này lên, vì vậy đã cử người tới khảo sát, đi cùng còn có Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường coi đây là một lần gặp mặt chính thức, đưa cả phu nhân Hà Tư Nghi của mình theo. Kể ra người phụ nữ tên Hà Tư Nghi này cũng được coi là một người có lai lịch và gia thế không tầm thường. Xưa kia, bố của bà ta có một thế lực rất lớn trong giới xã hội đen Hồng Kông, đủ sức một tay che trời. Sau khi từ Hồng Kông trở về, tuy gia đình nhà vợ bắt đầu suy vong nhưng tình cảm của Thai Quốc Cường và Hà Tư Nghi vẫn khăng khít như ngày đầu.

Thần thái toát ra từ người Hà Tư Nghi cũng không có sự mặc cảm thân thế, ngược lại hoàn toàn ra dáng một quý phu nhân đài các nhàn hạ. Lần này Thai Quốc Cường đặc biệt đưa bà ta đi cùng là vì nghe nói bố của Tổng thư ký Từ cũng có mặt. Thế nên, ngoài việc có thể tạo cho chính quyền thành phố một ấn tượng về gia đình kiểu mẫu, vợ chồng hòa hợp, còn có thể lôi kéo quan hệ, tạo tình cảm thân thiết với phu nhân của Tổng thư ký Từ.

Tổng thư ký Từ của thành phố chân thành vỗ vai Lục Đông Thâm: “Lần nào gặp cậu cũng chỉ dẫn theo trợ lý, đến lúc nên có bạn gái rồi đấy.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Bạn gái cháu hay xấu hổ, lại nhát gan, đưa tới đây sẽ khiến thư ký Từ chê cười.”

Thư ký Từ bèn phá lên cười, rồi chỉ tay vào anh: “Cậu ấy à, hóa ra là ‘Kim ốc tàng kiều’*.”

*Ý chỉ đã âm thầm có tình nhân, có bạn gái...

Nói quả không sai, Hà Tư Nghi và phu nhân của thư ký Từ vừa gặp đã như quen biết từ lâu, nói chuyện hết sức ăn ý.

Về sau, lúc họ khoác tay nhau đi vào nhà vệ sinh, Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường bèn cùng thư ký Từ đi ra sảnh trước. Thư ký Từ sắc mặt nặng nề: “Muốn làm sống dậy cả một con đường thương mại, thì thực lực của công ty chắc chắn phải rất hùng hậu. Thế nên, dù trong hai người ai giành được dự án này đều không được phép lấy danh nghĩa Chính phủ để cải tạo mang tính phá hoại. Đây là một con đường cổ đã có văn hóa hàng mấy trăm năm. Phải tiến hành những khai thác và phát triển hữu ích dựa trên nền tảng tôn trọng truyền thống. Nhất thiết trong khoảng thời gian quy định phải nộp được báo cáo tiến độ khai thác phát triển theo từng giai đoạn. Nếu chúng ta đã muốn chạm vào mảnh đất này, thì phải có trách nhiệm với kinh tế và người dân nơi đây.”

Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường dĩ nhiên đều chấp thuận. Nhất là Thai Quốc Cường, ông ta tỏ thái độ chắc như đinh đóng cột. Suốt quá trình hôm nay, ông ta trò chuyện trao đổi với thư ký Từ khá thuận lợi, cộng thêm tuổi tác của hai người lại tương đương nên càng có nhiều chủ đề dễ nói.

Phu nhân của thư ký Từ đi ra trước. Bà ấy là người thân thiện, dáng người hơi phát tướng nhưng da dẻ vẫn giữ gìn rất tốt, ánh mắt bờ môi đều toát lên thái độ yêu quý Lục Đông Thâm. Thấy bà người họ đã có phần rành rang nói chuyện phiếm, bà ấy bèn bóng gió hỏi Lục Đông Thâm xem đã có bạn gái chưa.

Thư ký Từ sao không hiểu ý tứ vợ mình, ông ấy bèn cười phá lên: “Bà muốn làm mỗi sao, muộn mất rồi. Tổng giám đốc Lục đã có bạn gái rồi.”

Từ phu nhân “ai ya” một tiếng, ra chiều tiếc nuối lắm: “Một cậu thanh niên vừa điển trai vừa trẻ trung có tài như vậy đáng nhẽ không được để lọt mắt mới phải.”

Lục Đông Thâm cười khê: “Từ phu nhân quá khen rồi. Cháu chẳng qua chỉ là một người làm ăn khắp người toàn mùi tiền, nếu thật sự bước chân vào mảnh ruộng của giới quan chức thì sẽ làm thối um cả lên mắt.”

Hai người họ phì cười, cuối cùng thư ký Từ bỗng nhiên nhớ ra: “Cô con gái út của Chủ tịch Thai hình như tuổi tác cũng phù hợp với tổng giám đốc Lục đấy, không biết hai nhà có...”

Dẫu sao cũng là người ngoài giới, không hề biết chuyện năm xưa.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói gì. Thai Quốc Cường cũng cười trừ nhưng có phần ngượng ngập. Ông ta đang định trả lời thì thấy Hà Tư Nghi từ bên trong chạy ra, hình tượng tao nhã lịch thiệp trước đó đã biến đi đâu mất, lúc này bà ta giống hệt một mụ điên đi khắp nơi gào la ầm ỹ.

Bà ta hoang mang thảng thốt, trong ánh mắt chỉ toàn là nỗi sợ hãi. Bà ta túm chặt lấy Thai Quốc Cường rồi chỉ về phía nhà vệ sinh: “Ma! Có ma đấy!”

“Bà nói linh tinh gì vậy?” Thai Quốc Cường lạnh lùng nhún mày quát, nhưng chớp mắt nhớ ra ở đây còn có người ngoài, ông ta lại dịu giọng, giữ chặt lấy Hà Tư Nghi: “Nhất định là vì tối qua bà ngủ không ngon giấc. Đừng có tưởng tượng lung tung nữa.”

Thế nhưng Hà Tư Nghi đã bị dọa không hề nhẹ, thế nên hoàn toàn không quan tâm tới suy nghĩ của Thai Quốc Cường. Bà ta vẫn gào thét như điên: “Tôi không nhìn nhầm đâu, là một nữ quỷ... Cô ta, cô ta ban nãy đứng trên sân khấu hát hí kịch, khuôn mặt trắng nhợt!”

Nhà vệ sinh gần chỗ này nhất nằm ở ngay cửa đi lên sân khấu. Từ đó đi ra có thể nhìn thẳng lên sân khấu.

Sắc mặt Thai Quốc Cường cực kỳ tệ hại.

Lời đồn đại về ma quỷ ở nơi này đã bay đi khắp bốn phương tám hướng. Tuy rằng đích thực đã ảnh hưởng tới việc vận hành quản lý khu vực, nhưng với tư cách là người của Chính quyền thành phố, thư ký Từ chắc chắn không muốn nghe nhưng lời đồn xằng bậy như thế. Huống hồ lại vào một ngày mầu chót như hôm nay.

Từ phu nhân thấy vậy bèn tiến tới nắm lấy tay Hà Tư Nghi, an ủi: “Chắc là chị nghe nhiều lời đồn về nơi này quá. Thật ra đều chỉ là tin đồn tầm bậy, không cần tin tưởng. Trên đời này làm gì có ma quỷ chứ, đừng tự mình hù mình.”

Hà Tư Nghi trở ngược tay nắm lấy tay Từ phu nhân: “Chị không tin tôi sao? Mọi người đều không tin tôi sao? Ban nãy tôi đã thật sự nhìn thấy. Áo trắng phát pho, khuôn mặt vẽ theo kiểu hí kịch, còn không có chân nữa...”

Thai Quốc Cường không nhịn được nữa, bèn kéo Hà Tư Nghi lại, hạ giọng: “Đủ rồi đấy.”

“Tôi nhìn thấy thật mà!” Hà Tư Nghi hoảng sợ vô cùng.

Sắc mặt thư ký Từ dĩ nhiên đã dần dần trở nên khó coi, ông ấy ho khê một tiếng: “Tôi thấy, hay là chúng ta qua đó xem sao. Chắc chắn là có kẻ tới phủ Thân vương làm loạn rồi.”

Thế diện của Thai Quốc Cường quả thực đã mất sạch.

Thư ký Từ nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Tổng giám đốc Lục thấy sao?”

“Sao dám phiền thư ký Từ chứ?” Lục Đông Thâm mỉm cười, quay đầu ra hiệu bằng ánh mắt cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh hiểu ngay, lệnh vài tay vệ sỹ qua đó kiểm tra.

Thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm với thái độ rất hài lòng.

Cứ như vậy, mấy người vệ sỹ đã lục tung phủ Thân vương lên mấy lượt vẫn không thấy bóng dáng một người nào khác, nói chi tới người phụ nữ đứng trên sân khấu hát hí kịch.

Tinh thần của Hà Tư Nghi hoàn toàn không ổn. Không còn cách nào khác, Thai Quốc Cường buộc phải đưa bà ta về trước.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn thư ký Từ trở về xe. Trước khi cửa xe đóng lại, thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm, có vẻ còn nhiều lời ý tứ sâu xa: “Trông

cậu còn trẻ mà làm việc rất bình tĩnh, vững vàng. Bây giờ Hoa Lục đang có rất nhiều lời đồn đại không hay. Phu nhân nhà họ Thai lại ăn nói điên cuồng. Tổng giám đốc Lục à, trong khoảng thời gian chờ đợi này, Skyline tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy.”

“Chú yên tâm, Skyline sẽ không khiến chú thất vọng đâu ạ.” Lục Đông Thâm chống tay lên cửa xe, sắc mặt bình thản: “Địa chỉ của nhà hàng cháu đã gửi cho tài xế, lát nữa chú cứ đi theo sau xe của cháu là được. Đầu bếp tối nay là người rất sành sỏi các món ăn gốc Thượng Hải.” Dứt lời, anh hơi cúi đầu nhìn Từ phu nhân: “Món giỏi nhất của người đó là Yêm Đốc Tiên*, đã chuẩn bị cho phu nhân rồi ạ.”

*Một món ăn theo kiểu canh nấu măng tươi.

Từ phu nhân cười nói: “Cậu thật là có lòng.”

Sau khi đóng cửa xe lại, Lục Đông Thâm dặn dò tài xế thêm vài câu rồi mới trở về xe của mình.

Cửa xe khép lại, chiếc xe từ từ tiến về phía trước. Xe của thư ký Từ bám sát theo sau, sau nữa là một loạt các xe của đội vệ sỹ.

Cảnh Ninh ngồi bên cạnh Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm im lặng rất lâu rồi bất thành linh hỏi Cảnh Ninh: “Chuyện Thai phu nhân gặp ma, cô nghĩ sao?”

Cảnh Ninh ngồi cứng người: “Chắc là bà ấy mất hoa nhìn nhầm chữ trên đời làm sao có ma được ạ? Nhưng lần này ngược lại đã khiến ấn tượng của họ trước mắt chính quyền thành phố giảm đi đáng kể.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm ngửi khí nhặt nhòa, dựa vào ghế xe, từ từ lên tiếng: “Người nói vô tâm, người nghe có ý. Cảnh Ninh, sắc mặt của cô tệ lắm.”

Cảnh Ninh run người, vội đáp: “Tổng giám đốc, chỉ tại tôi không được nghỉ ngơi đầy đủ.”

Lục Đông Thâm không nói thêm gì nữa.

Ngược lại con lạnh nơi đáy lòng Cảnh Ninh càng lúc càng nặng nề. Cô cũng đã từng nghe thấy có tiếng người hát trong phủ Thân vương, nhưng chuyện này tuyệt đối không được kể cho Lục Đông Thâm. . .

***

Khi hoàng hôn đã đè nặng xuống bầu trời cũng là lúc Tường Ly xách túi lớn túi nhỏ đi vào nhà.

Trong phòng là một mùi hương thanh mát, do chính tay cô pha chế.

Lò hương đó vẫn đang tỏa hương đều đặn, giống như những sợi tóc mềm mại, mỏng manh của người con gái.

Lúc Tường Ly vào cửa cũng là lúc trời đã lên đèn. Qua khung cửa sổ sát sàn, cô có thể nhìn thấy cảnh tượng đèn đuốc rực rỡ trong khu nhà. Không còn xe cộ nườm nượp, không còn những tiếng ồn ào huyền ảo. Rõ ràng đang đứng giữa chốn phồn hoa vậy mà lại có thể sống những giây phút yên tĩnh như đi ẩn cư vậy.

Đầu tiên cô làm đầy tủ lạnh trước.

Hoa quả, rau xanh, các loại thức ăn có thể hấp chín, sữa tươi, thậm chí còn có bia. Tất cả các món được phân loại lần lượt và xếp gọn gàng. Cuối cùng, cô lại kiểm tra thêm lần nữa, đặt ngay ngắn những thứ chưa ngay ngắn, rồi xếp lại những thứ chưa xếp theo thứ tự lớn nhỏ dần đều.

Cuối cùng cô rút ra kết luận, quả thật một chiếc tủ lạnh trống rỗng vẫn là thích hợp nhất với người mắc chứng OCD.

Phòng bếp sạch tới muốn chửi bậy.

Tường Ly thậm chí còn giơ tay quệt thử qua máy hút khói. Ông trời ơi, một chút xú dầu mỡ cũng không có. Thậm chí còn nghe được cả tiếng kim kít khi cọ qua vì quá sạch. Lần trước Lục Đông Thâm đã từng nấu nướng, có cần phải lau tới mức không để lại dấu vết thế này không?

Các dụng cụ nấu nướng đều đầy đủ.

Trong tủ bày toàn thể các loại đồ sứ trắng, không có hoa văn hay màu sắc gì khác, còn khô khan hơn nhiều mấy kiểu bát đĩa trong khách sạn Skyline.

Đũa, thìa, đĩa... đều được đặt trong một chiếc khăn trải bàn trắng phau, xếp đều tăm tắp, không một cái nào lòi lên trên. Tường Ly cẩn thận lấy máy đánh trứng ra, nhưng cuối cùng vẫn chạm vào dụng cụ mở rượu bên cạnh, làm nghiêng nó. Cô căng thẳng, rút một ngón tay ra, ấy nó về vị trí ban đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại cứ cảm thấy đây không phải là một cách bền vững. Cô bèn rút di động, gọi thẳng cho Tổ Diệp.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, miệng đã tóp tép nhai gì đó. Với tình hình này, khả năng cô ấy đang ăn tối. Tường Ly đi thẳng vào chuyện chính: “Có những cách nào trị bệnh cho người mắc hội chứng ám ảnh cưỡng chế?”

“Cậu mới mắc bệnh hả?”

“Không phải mình.”

“Lục Đông Thâm?”

“Ừm.” Tường Ly đáp lại một tiếng: “Mà sao cậu biết?”

“Những người có thể khiến cậu để ý và quan tâm đâu có nhiều.” Tổ Diệp cười.

Tường Ly cầm một quả trứng gà lên, đập vào thành bát sứ: “Cậu có tin một ngày nào đó hứng thú dâng cao mình sẽ tới phòng tâm lý của cậu tán vài cô không?”

“Già, cậu tuyệt đối đừng đến, nếu không thì mấy cô nương trong phòng tâm lý của mình sẽ ngo ngoe ngấn ngấn cả ngày mất.” Tổ Diệp lập tức xin hàng: “Trị liệu tràn ngập thôi, cách thức đơn giản và trực tiếp.”

“Nói tiếng người.”

Tổ Diệp phì cười: “Nói một cách đơn giản là anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen.”

Tường Ly nhướn mày: “Đơn giản vậy thôi á?”

“Bệnh tâm lý thôi mà, đâu có phải bệnh sinh lý.”

“Được rồi, cúp máy nhé.”

“Này, dùng xong là phủ luôn đây à...”

Tường Ly thẳng thừng ngắt máy.

Trị liệu tràn ngập... Cô tung khăn trải bàn lên, bao nhiêu thìa đĩa bên trong rơi đầy ra ngoài.

Đang trong lúc chơi đùa cao hứng thì chuông di động kêu vang. Tường Ly nhìn tưởng là Tổ Diệp, không buồn nhìn màn hình, cứ thế nhận máy: “Tình yêu à...”

Đầu kia khựng lại.

Bấy giờ Tường Ly mới phát giác là điều không ổn. Cô nhìn lại số gọi đến, suýt nữa thì cắn đứt lưỡi: “Lục... Lục Đông Thâm?”

“Em vừa gọi ai là tình yêu đấy?” Lục Đông Thâm lên tiếng ở đầu kia.

Thái độ của Tường Ly chuyển đổi rất nhanh: “Anh đó.”

“Hử?” Đầu kia cười khê: “Nói dối tron tru quá nhỉ.”

“Không tin thì thôi, tình hình của anh thế nào?” Tường Ly nghe bầu không khí trong điện thoại, có vẻ như đang trên bàn tiệc.

Lục Đông Thâm không trả lời, anh hỏi ngược lại: “Em đang ở đâu? Bảo em đợi anh cơ mà?”

Tường Ly uể oải dựa vào bệ bếp: “Ở nhà anh đây, khi nào anh mới về chứ?”

Đầu kia hơi sững lại: “Nhà anh?”

“Ừm, em đã nấu nướng xong đợi anh về. Anh Lục à, chưa có lệnh của anh, em không dám ăn cơm đâu.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: “Anh sẽ khẩn trương. Một tiếng nhé. Em đói thì có thể ăn trước. Nhưng ăn xong không được đi đâu đấy, ở nhà đợi anh quay về.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Anh Muốn Năm Giữ Trái Tim Em Thì Sao?

Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?

Tập đoàn Hoa Lực đã xuất hiện tin đồn không hay.

Đại khái là đạo đức nghề nghiệp xuất hiện vấn đề, ngầm ám chỉ người phụ trách tập đoàn này đã có hành vi mua chuộc gián điệp thương mại. Tin đồn này tuy không trở thành một tin tức chính thống được đăng tải lên truyền hình nhưng đã đủ làm nóng mạng xã hội.

Tốc độ lan truyền các tin tức online rất khủng khiếp, còn có một dạo tin này được lên cả top search. Tuy rằng chẳng mấy chốc đã được người ta gỡ xuống nhưng vẫn có những lời ra tiếng vào của dư luận.

Đối với chuyện này, Nhiều Tôn không ra mặt thanh minh, còn bộ phận quan hệ, truyền thông của tập đoàn cũng nhất loạt khẳng định đây chỉ là tin tức thất thiệt.

Tường Ly đọc được tin tức này trong lúc lướt Weibo sau khi đã làm xong món ăn cuối cùng, thầm sửng sốt trong lòng. Những ID VIP chia sẻ bài viết đó đều đã bị hạn chế. Tuy rằng cô chỉ đọc được một số bài viết lẻ tẻ, lác đác, nhưng trong giây lát cũng đã đoán ra được phần nào tình cảnh hiện tại của Hoa Lực.

Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết đuổi việc một người phụ trách có tiếp tục với Hoa Lực. Tạm thời chưa nói đến việc đối phương có thật sự bị tình nghi đã tiết lộ bí mật thương mại ra ngoài hay không, chỉ riêng lúc này đưa ra hành động đuổi việc cũng đã quá đủ để mọi người bên ngoài suy đoán, ngờ vực. Chưa nói tới việc Lục Đông Thâm đã đi một bước cờ rất hiểm, dồn đối phương vào đường cùng.

Ngang nhiên và cứng rắn như thế, dĩ nhiên sẽ chĩa mâu thuẫn về phía Hoa Lực, cũng khiến ánh nhìn của mọi người bên ngoài tập trung chủ yếu vào Hoa Lực. Sao có thể trùng hợp đến vậy? Bây giờ lại đúng là thời điểm cạnh tranh nhà thầu cho dự án phủ Thân vương. Thế nên việc những lời đồn này dấy lên khắp nơi cũng có thể nhìn ra được phần nào vấn đề.

Tường Ly cảm thấy thấp thòm bất an.

Lục Đông Thâm làm việc kín kẽ tỉ mỉ, ở trên thương trường anh như một con hổ luôn bày mưu tính kế chắc chắn, lúc nào cũng chờ thời cơ tốt để hành động, âm mưu từng bước một.

Nhưng cô cũng rất hiểu Nhiều Tôn. Hôm nay phải chịu thiệt thòi như vậy, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho xong chuyện. Nếu Lục Đông Thâm đã định sẵn là một con hổ thì Nhiều Tôn chính là một con sói. Trên thị trường Trung Quốc, Lục Đông Thâm đơn thương độc mã, còn phía sau Nhiều Tôn lại là cả một nguồn tài nguyên có sự hậu thuẫn của chính trị.

Con đường tương lai cho dù không còn tập đoàn Trường Thịnh thì Nhiều Tôn cũng sẽ là kẻ địch mạnh nhất của Lục Đông Thâm.

Tường Ly xem quá chuyên tâm, đến nỗi Lục Đông Thâm quay về từ lúc nào cô cũng không hay biết.

Cho tới khi, anh từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô: “Em đang xem gì đấy?”

Tường Ly giật nảy mình, tay run lên, di động suýt chút nữa thì trượt khỏi tay. Cô vội vàng nhét nó vào trong túi quần rồi nghiêng mặt sang nhìn anh: “Có gì đâu, em lướt web xem linh tinh ấy mà. Anh uống rượu đấy à?”

“Ít nhiều vẫn phải uống một chút, người của chính quyền thành phố không thể tiếp đãi qua loa được.” Lục Đông Thâm buông cô ra, vòng ra xô pha, ngồi xuống ghế. Anh nói lòng cà vạt, sau đó gờ tay kéo cô ngồi vào lòng mình. Người con gái trong vòng tay vô cùng mềm mại, tựa hồ mỗi lỗ chân lông đều đang toát ra một mùi hương thanh nhã. Anh thích không chịu nổi.

Cảm giác này thật tuyệt.

Tuyệt đến mức kỳ diệu.

Lục Đông Thâm chưa bao giờ có được một cảm giác tương tự như thế: Người ngồi trong bàn tiệc nhưng trái tim đã sớm lao băng băng về nhà.

Căn nhà trước mắt đây trong cái nhìn của anh xưa nay luôn chỉ là một ngôi nhà thuần túy, chưa bao giờ có cảm giác của gia đình. Thế mà chính vào tối nay, khi cô thông báo qua điện thoại với anh cô đang ở nhà anh, anh tiếp khách đã có phần đứng ngồi không yên. Suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là: Phải khẩn trương trở về nhà.

Anh đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi đợi anh trở về, nhưng chưa từng nghĩ khung cảnh lại ấm áp nhường ấy.

Ánh đèn vàng dịu, không nhức mắt. Cả một căn phòng giống như được phủ lên một lớp voan mỏng. Còn cô ngồi giữa bầu trời xoắn giăng mắc ấy, sống lưng vừa quyến rũ vừa ấm áp, xung quanh thoang thoảng mùi hương của thức ăn, chính là một bầu không khí khói bếp rất đời thường.

Dương Viễn từng nói với anh: Nhà cậu quá thiếu mùi khói bếp.

Nhưng kể từ ngày anh hiểu chuyện, Lục Môn nơi anh sống đã như vậy rồi. Cũng có mùi hương của thức ăn nhưng đều do đầu bếp trong nhà làm ra. Đầu bếp tới từ khắp các quốc gia trên thế giới, làm hải lòng được dạ dày của con cháu nhà họ Lục, nhưng lại không giúp được họ hiểu thế nào là mùi khói bếp.

Lục Đông Thâm cho rằng mình đã quen với một cuộc sống bếp núc lạnh lẽo như thế. Vậy mà tối nay, khi ôm cô vào lòng, anh mới hiểu ra. Mùi khói bếp

giống như một thứ thuốc độc, một khi đã dính phải sẽ không bao giờ rời xa được nữa.

Loại thuốc độc ấy, chính cô cho anh uống.

Tường Ly cũng ngửi thấy mùi rượu ngấm vào chiếc áo sơ mi của anh. Không quá nồng nặc, chỉ thoảng qua nhẹ nhàng. Có lẽ anh đã uống loại rượu Mao Đài, hơn nữa, đúng như anh nói, chưa uống quá nhiều.

Cô ngồi dựa vào lòng anh, yên lặng đùa nghịch chiếc cà vạt của anh, rồi lên tiếng hỏi: “Xem ra người của chính quyền thành phố đã bị anh nắm giữ rồi? Trương Thịnh và Hoa Lực đều bị anh đá khỏi cuộc chơi rồi phải không?”

Cầm cô bị anh nâng lên. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, vừa như chăm chú quan sát lại như đang nghiền ngẫm điều gì. Nhịp tim của Tường Ly đập nhanh hơn hẳn. Đúng là cô muốn biết trong cuộc đấu này với Nhiều Tôn, phần trăm chiến thắng của anh có lớn không. Nhưng cô lại không muốn nhắc đến cái tên đó trước mặt anh.

Anh quan sát kỹ đến mức khiến cô có phần căng thẳng, giống như một chút tâm tư trong lòng cô thật ra cũng đã bị anh nhìn thấu hết.

Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười, buông cầm cô ra, xoa gáy cô rồi hỏi một câu khác không liên quan: “Em ăn cơm chưa?”

Tường Ly thấy anh né tránh không trả lời thì cũng không gạn hỏi nữa: “Em chưa. Cơm nước đã xong xuôi hết rồi, chỉ đợi anh về cùng ăn nữa thôi. Nhưng mà chắc là anh đã ăn no trên bàn tiệc rồi phải không?”

“Em đích thân xuống bếp sao?” Lục Đông Thâm ít nhiều có phần ngạc nhiên. Anh những tưởng với tính khí lười biếng của cô thì tám chín phần cô sẽ mua đồ đã nấu sẵn ở ngoài về ăn.

Nét mặt và ngữ khí có phần không tin tưởng này của anh đã ít nhiều đã kích Tường Ly: “Em không thể vào bếp hay sao? Đợi anh chắc? Mấy món anh nấu ra làm gì có món nào nuốt được.” Cô giơ ngón tay chọc chọc lên ngực anh: “Trương Ái Linh có một câu nói rất hay, muốn nắm giữ trái tim người đàn ông phải thông qua dạ dày. Thế nên tôi nay em đã thể hiện một chút tài nấu nướng.”

“Em không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm giữ trái tim của anh.” Cơ thể Lục Đông Thâm hơi dè xuống. Cô bật cười rụt về phía sau, anh bèn được đà tiếp tục lấn tới. Nét mặt anh rạng rỡ, nở một nụ cười xấu xa: “Thế nếu anh muốn nắm giữ trái tim em thì sao? Trùng hợp quá, anh cũng từng nghe đoạn văn này, nhất là nửa câu sau.”

Bình thường Tường Ly không đọc Trương Ái Linh, cuốn duy nhất cô đọc chính là “Sắc giới”, thế nên dĩ nhiên cô biết nửa câu sau là gì. Trái tim đột ngột nảy lên dữ dội.

Đúng như anh nói, cô không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm bắt trái tim của anh. Còn anh, cho dù không cần làm thêm chuyện gì với cô, trái tim của cô cũng đã bắt đầu lạc lối, hoảng loạn. Giống như lúc này đây, ở khoảng cách này, mùi hương trên người anh cứ quần lấy hơi thở của cô, đan cài một cách trí mạng.

Cô vô thức lại nhớ đến nhiệt độ anh lưu lại trên ngực mình.

Ánh mắt cô chỉ có thể nhìn tới chiếc cà vạt đã được nói lòng trên cổ anh.

Thật ra Tường Ly cảm thấy bản thân mình cũng rất háo sắc. Mỗi lần ở bên cạnh anh, ánh mắt cô lại thi thoảng liếc nhìn cơ thể anh. Cô thích lồng ngực rắn rỏi trắng kiện của anh, cho dù mặc sơ mi cũng có thể nổi bật những đường nét cơ bắp nuốt nà mạnh mẽ.

Từng nút, từng nút cúc áo thật là hại người, che giấu đi sự mê hoặc từ những múi cơ của anh, khiến anh trở thành một người đàn ông vừa “cảm dục” lại vừa đầy quyến rũ.

Phần cuối của dây cúc áo bị thắt lưng che khuất. Chiếc thắt lưng da màu đen và ghim cài tối màu. Một chiếc thắt lưng không thể đơn giản hơn. Đêm đó, hình như cô đã bị nó cọ vào người đau đớn, nhưng bản thân cô lại cảm thấy thứ thực sự cọ vào cô là một thứ khác.

Cô cho rằng “vốn” của anh rất đầy đủ.

Nhưng, còn có những cô gái khác từng được hưởng thụ nguồn vốn dồi dào của anh, nghĩ như vậy, Tường Ly ngậm chua ngậm xót nói: “Anh thông qua nửa câu sau của Trương Ái Linh nắm giữ số lượng trái tim các cô gái còn ít sao?”

Lục Đông Thâm sững người.

Tường Ly xoay người đứng dậy khỏi ghế, giật lấy đầu cà vạt của anh: “Rốt cuộc anh có định ăn không? Không ăn em đồ đi đấy!”

Lục Đông Thâm đứng dậy, để mặc cho cô kéo cà vạt dắt mình đi: “Ăn, dĩ nhiên là ăn rồi. Em vất vả nấu nướng như vậy, anh...”

Trong lúc nói dở, anh cũng đã bước chân vào trong phòng ăn, ngay sau đó, nửa câu sau của anh lập tức nghẹn lại, cả người đứng đờ ra tại chỗ.

Tường Ly buông cà vạt của anh ra, khua chân múa tay hướng về phía cả một bàn đầy thức ăn: “Xin mời, anh Lục.”

Phòng ăn ở kế bên phòng bếp, được thiết kế theo hình thức không cửa, thế nên trong kia hiện trạng ra sao Lục Đông Thâm đều đã nhìn thấy hết. Anh

đứng đực ra đó phải đến mấy giây, rồi lập tức xoay chân định bỏ đi.

Một giây sau, Tường Ly nhanh nhẹn nắm bắt được ý đồ định chạy trốn của anh, cười quỷ quyết: “Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Em Đúng Là Tổ Tông Của Anh Đây

Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Lục Đông Thâm cảm thấy mình như đang có mặt ở một chiến trường đã hạ cờ dẹp trống, xác phơi đầy đồng, tiếng than thấu trời.

Phóng tầm mắt nhìn qua, xoong chảo bát đĩa trên bệ bếp bay mỗi nơi một chiếc, phần cọng rau già được nhặt ra vẫn còn vớt nguyên đó, muối dầu giấm tòi đủ các loại chai lọ đang chất đống trên mặt bệ, có lọ nắp còn mở nguyên, có lọ thì đầy hồ hững. Trong chạn bếp lại càn bát nháo hơn. Vốn dĩ anh đã sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự lớn nhỏ, bây giờ đây thì đông một chiếc, tây một chiếc, xếp bừa xếp phứa.

Đây chỉ là những gì tạm nhìn thấy từ góc độ anh đang đứng. Nếu thực sự đặt chân vào bếp, chẳng biết sẽ còn hỗn loạn đến mức nào.

Lục Đông Thâm lại xuất hiện sự kích động như muốn phát rồ, giống như có vô số con côn trùng đang mặc sức bò lổm ngổm trên lưng anh, sau đó len lỏi vào từng lỗ chân lông của anh.

Căn bệnh ám ảnh cưỡng chế khiến anh chỉ hận không thể lập tức ra tay thu dọn tàn cuộc này. Căn bệnh sạch sẽ lại ép buộc anh chỉ muốn co cẳng bỏ chạy ngay tức khắc. Tường Ly chặn vững vàng trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhả dựa vào một bên, trong nụ cười lộ rõ một sự xấu xa.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm lên tiếng: “Hay là... chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Tường Ly sao chịu nghe theo anh. Cô ngênh ngang bước vào trong phòng ăn, ngồi phịch xuống ghế: “Sao lại phải ra ngoài ăn chứ? Em đã nấu nướng xong hết cả rồi. Lục Đông Thâm, em xuống bếp không hề dễ dàng đâu, anh đừng vô lương tâm như thế.”

Nếu chưa nhìn thấy đồng hồ lớn lúc này ở trong bếp, nghe xong câu nói của cô anh chắc chắn sẽ cảm động vô cùng. Nhưng bây giờ, vào giây phút này đây trong lòng anh chỉ hiện lên một điều: Làm gì có con gái nhà ai nấu xong một bữa cơm mà phòng bếp không khác gì bị vũ khí hạt nhân càn quét như vậy chứ?

“Thế này đi, em cứ ăn, anh dọn dẹp qua nhà bếp một chút.” Nói rồi, Lục Đông Thâm xắn tay áo lên. Anh cảm thấy nếu đã không còn cơ hội chạy trốn thì chỉ còn cách ra tay dọn dẹp chiến trường thôi.

Anh đang định mang theo tâm trạng như đi vào nghĩa trang để tiến vào bếp thì nghe thấy Tường Ly chậm rãi lên tiếng: “Anh vội gì chứ? Lát nữa ăn cơm xong anh thu dọn cả thế. Đẳng nào em cũng chỉ lo việc nấu nướng thôi, không lo việc rửa bát đâu. Em nấu cơm, anh dọn dẹp, thấy không, một sự phối hợp vô cùng hợp lý.”

Vừa nghe xong câu này đầu Lục Đông Thâm tưởng chừng như nổ tung. Bảo anh ngồi ăn cơm trước một đồng hỗn loạn như thế kia chỉ bằng giết chết anh đi cho rồi. Nhưng anh lại không đành lòng phán bác “lòng tốt” của cô, đành nói: “Anh đi rửa tay cái đã.”

Anh rửa tay mà mắt gần năm phút đồng hồ.

Từ xa, anh nghe thấy Tường Ly hét lên: “Lục Đông Thâm, anh rửa tay hay tắm cả người luôn vậy? Ăn bữa cơm thôi, có cần trang trọng vậy không?”

Lục Đông Thâm đã rửa tay sạch sẽ từ lâu, chỉ có điều anh đang cố trốn được lúc nào hay lúc ấy. Nghe xong tiếng hét lâu cá của Tường Ly, anh không còn cách nào khác, đành bấm bụng đi ra.

“Hiếm có dịp em nấu một bữa cơm, để tỏ lòng cảm kích, cho dù không tắm rửa anh cũng phải thay quần áo.” Lục Đông Thâm vẫn đang mặc nguyên bộ quần áo công sở từ lúc về đến giờ, cuối cùng anh cũng tìm được một lý do không thể thích hợp hơn.

Tường Ly một tay xoay đĩa, một tay chống cằm, cả người hơi nghiêng đi, ngược lại đã tăng thêm một vẻ nịnh nọt so với thường ngày: “Anh yêu à...”

Âm thanh ấy quyen rũ tới nỗi có thể hút hồn người khác, nghe xong mà trái tim Lục Đông Thâm cũng đập dồn, phoi phới, vô cùng ngứa ngáy. Anh cũng ngẩn ngơ vì vẻ phong tình trong ánh mắt cô.

“Em đếm ngược đấy nhé. Nếu trong vòng năm phút anh yêu không ngồi xuống đối diện với em, thì cả căn phòng này cũng sẽ gặp họa đấy nhé.” Cô là lười mê hoặc, nhưng ý tứ qua lời nói thì không tốt đẹp chút nào: “Anh yêu cũng biết mức độ tàn bạo em dành cho phòng ốc rồi chứ?”

Da đầu Lục Đông Thâm căng lên rần rần, cổ họng anh khô khốc, rất lâu sau anh mới nói: “Anh biết mà, yên tâm, anh tuyệt đối không để em đợi lâu đâu.”

Năm phút có thể dài bao nhiêu?

300 giây.

Có người nói, năm phút rất ngắn ngủi, ngắn tới mức chỉ chớp mắt đã kết thúc. Lại cũng có người nói năm phút là rất dài, dài tới mức đủ để thay đổi cuộc đời một con người và làm chuyển biến của cả một thế giới.

Lục Đông Thâm cảm thấy mấy người nói năm phút dài miên man toàn là nói khoác, chí ít thì khi anh trốn tiết trong phòng thay đồ năm phút, trời chưa già, đất cũng chưa cần cỗi, “bãi lúa nương dâu” vẫn chưa thay đổi.

Nhưng anh biết, nếu còn không xuất hiện trước mặt cô, cuộc đời của anh sẽ long trời lở đất.

Các món ăn trên bàn thoạt nhìn đều có đầy đủ hương thơm, mùi vị và màu sắc.

Lục Đông Thâm thừa nhận mình rất kén ăn, món gì cho vào miệng cũng bần khoản chán. Nhưng anh cũng lại cảm thấy, chưa nói đến hương vị khi ăn vào miệng, chỉ riêng diện mạo của các món ăn này thôi cũng đã đạt tiêu chuẩn của một nhà hàng cao cấp ba sao. Đương nhiên, với điều kiện tăng lò đồng hoang tàn đổ nát mà chỉ liếc mắt cũng thấy ở phía xa.

Tường Ly nhìn giờ: “Anh Lục thật là đúng hẹn.” Anh đúng là đã đợi tới giây cuối cùng mới ngồi xuống ghế.

Lục Đông Thâm cố gắng ép ra một nụ cười: “Quá khen.”

Các món ăn rất vừa miệng, nhất là món gà hầm thuốc bắc ăn rất đã miệng. Ít thịt nhiều rau, có cả thịt bò vàng Cao Sơn lẫn nhiều loại nấm hảo hạng. Lục Đông Thâm bất ngờ khi cô tìm được nhiều nguyên liệu như thế. Tường Ly thì khinh bỉ nhìn anh và nói: “Cậu chủ Lục vĩ đại ít vào siêu thị lắm phải không? Bây giờ mấy siêu thị lớn cái gì mà chẳng mua được?”

Lục Đông Thâm lấy tay xoa xoa mũi. Không phải anh “ít” vào mà là hầu như không vào bao giờ. Anh đã quên mất lần cuối cùng mình đi vào đó là từ khi nào rồi, chỉ nhớ là hình như lúc ấy vẫn còn ở bên Mỹ.

Tường Ly phê bình: “Chỉ tiếc rằng đây không phải thức ăn tươi sống nhất.” Chỗ này mà là Thương Lăng thì thịt bò vàng tươi non tha hồ bắt, mấy loại nấm hay bán trong siêu thị trên thành phố cũng bắt gặp dễ dàng.

Nhớ lại hồi ở Thương Lăng, cô thích nhất là nướng một ít thịt bò khô, hoặc là đích thân tới Xiangri La kiếm thịt bò Tây Tạng về ăn lẩu hoặc phơi khô. Tới ngày trời lạnh, cô và đám Tường Tiểu Thiên sẽ ngồi co ro trên ghế, vừa ăn thịt bò vừa uống rượu lúa mì, bên cạnh là lò lửa lúc nào cũng rực hồng.

Lục Đông Thâm thấy cô nói một nửa giữ lại một nửa cũng ít nhiều đoán ra cô đang nghĩ gì. Anh hỏi: “Em biết nấu món Tây không?”

Tường Ly quay trở lại hiện thực: “Anh ăn món Tây mãi chưa chán à?”

“Ăn quen rồi.”

Tường Ly hỏi: “Em nấu ăn không ngon sao?”

“Không, ngon lắm.” Lục Đông Thâm nói: “Chỉ có điều anh không quen ăn các món vùng miền Nam cho lắm, hoặc em cũng có thể thử nấu các món ở các vùng khác.”

Nói tới đây, anh chợt nhớ tới phòng bếp bèn đổi giọng: “Nhưng mà nấu nướng ở nhà một lần cũng rất phiền phức, ra ngoài ăn vừa tiết kiệm thời gian, vừa đỡ tốn công.”

Không phải anh không thích những món này do cô nấu, chỉ là không muốn cô quá hoài niệm Thương Lăng.

Thương Lăng đối với cô mà nói là một bầu trời ấm áp, đối với anh mà nói lại như chiếc gai mắc ở cổ họng. Cô càng nhung nhớ, anh càng bất an.

Có lẽ vì anh quá tham lam, muốn cô thuộc về mình hoàn toàn, triệt để, không cho phép cô nhớ lại quãng thời gian quá khứ ấy nữa, một quá khứ mà người đàn ông khác từng dành cho cô.

Cô nên là Hạ Trú của anh, không nên là Tường Ly của Đàm Diệu Minh.

Sự chú ý của Tường Ly lại bị hàm ý phía sau câu nói cuối cùng của cô dịch chuyển, cô lại cười xảo quyệt: “Vậy sao được? Ăn ở nhà mới có không khí gia đình, nhà anh cứ như cái khách sạn ấy, không ổn.”

“Anh vốn dĩ cũng không hay về đây ngủ mà.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Tường Ly phì cười, đặt đũa xuống: “Phải rồi, anh toàn ngủ trên giường mấy cô gái khác mà.”

Lục Đông Thâm đang uống canh, sực nhớ thì bị sặc, ngược lên nhìn cô.

Tường Ly có phần sầu não.

Thật ra cô không muốn nhắc mãi chuyện này, làm như mình nhỏ mọn lắm vậy, hoặc là bên kia Trần Du vừa tới nói một tràng thì bên này cô đã tìm Lục Đông Thâm tính sổ, vậy chẳng phải rõ ràng để Trần Du đắc ý sao? Nhưng mà, anh lúc này đang ngồi đối diện cô. Anh sau khi đã thay bộ quần áo ngủ lại càng thoải mái, tuấn tú, đẹp như tranh. Thế là cô lại vô thức suy nghĩ, đã có bao nhiêu cô gái được bỏ lên cơ thể trắng kiện này của anh, rên rỉ hòa hợp.

“Đừng có suy nghĩ lung tung” Lục Đông Thâm gấp thức ăn cho cô, ngữ khí dịu dàng.

Tường Ly không muốn tính nợ cũ với anh, hơn nữa cũng không biết phải tính từ lúc nào. Ngẫm nghĩ một lúc, cô vẫn cứ băn khoăn chuyện của Trần Du trước.

“Em nghĩ lung tung sao? Vậy còn Trần Du?”

Lục Đông Thâm thăm thò phào nhẹ nhõm: “Anh và cô ấy chẳng có gì cả.”

Điểm này thì Tường Ly biết, nhưng ngoài miệng vẫn không tha cho anh: “Không có gì mà khắp công ty từ trên xuống dưới lại biết cô ta là tình nhân của anh?”

Chủ đề về Trần Du trước kia họ đã từng nói, nhưng Lục Đông Thâm cũng không giận việc cô lôi lại chuyện cũ. Anh đặt đĩa xuống, khẽ thở dài: “Cô ấy không phải tình nhân của anh, nhưng miệng mọc trên mặt người khác, anh lo sao được. Nhà họ Trần có ơn với anh. Năm xưa ông Trần trước khi mất không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho con gái của ông ấy, anh đã hứa với ông Trần. Bé con à, ơn cứu mạng, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa anh cũng phải báo.”

“Rốt cuộc năm đó anh đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Đông Thâm nói qua quýt: “Cuộc tranh giành lợi ích.”

Tường Ly nghi hoặc.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô, bật cười: “Lợi ích liên quan tới nhân tính, còn giết người nhanh hơn cả dao hay súng nữa.”

Câu này thì Tường Ly tin.

Ăn com xong, Tường Ly nói: “Lục Đông Thâm, anh xem, ở trong một hoàn cảnh bừa bãi như vậy mà anh vẫn nuốt được com, chứng tỏ bệnh sạch sẽ và OCD của anh có thể chữa khỏi.”

Khi cô nói câu này, Lục Đông Thâm đang vui đầu lau dọn hiện trường, nghe xong anh đáp: “Dao đã kè cổ rồi, buộc phải tuân lệnh thôi.”

Trên bữa com tối nay, ngoài khuôn mặt tươi cười hiền hòa của cô ra, bên cạnh tay cô còn có con dao Phần Lan kia. Mỗi lần anh cựa quậy ra chiều khó chịu, cô lại vuốt ve can dao, dáng vẻ giống hệt như có thể vung dao qua ngay vậy.

Tường Ly cười ngặt nghẽo: “Kẻ thức thời đúng là trang tuấn kiệt.”

Lục Đông Thâm rất nhanh chân nhanh tay, nguyên do là vì dọn dẹp sạch sẽ được phút nào, thì mắt anh sẽ được nghỉ ngơi sớm phút ấy.

Thấy anh thu dọn xong phòng bếp đi ra, Tường Ly vỗ tay: “Giỏi lắm, thành công mỹ mãn, sau này hãy tăng cường rèn luyện.”

Thấy cô xách túi, Lục Đông Thâm tiến lên: “Em đi đâu vậy?”

“Về nhà thôi.” Tường Ly chỉ tay lên đồng hồ: “Nhưng mà anh phải đưa em về, muộn quá rồi.”

“Anh cho em đi chưa hả?” Lục Đông Thâm cười.

Tường Ly cũng cười rất “thân thiện”, kéo tuột anh ra phía cửa ra vào: “Em cũng không muốn về đâu, nhưng em nghĩ là anh đang có một chuyện quan trọng hơn cần giải quyết. Không tin anh nhìn đi.”

Lục Đông Thâm nhìn về phía ngón tay cô chỉ, lập tức bàng hoàng.

Ban nãy vì vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng dáng Tường Ly, anh hoàn toàn không chú ý thì ra trên nền nhà còn có một vết xước, dưới ánh đèn trông nó càng nhức mắt.

“Cái lò hương gây ra đấy, thật không ngờ nó còn cứng hơn đá cẩm thạch.” Tường Ly vô tâm vô tính giải thích một câu.

Một giây sau, cô liền bị anh ấn lên bức tường ngay cạnh cửa. Eo cô bị anh ghì chặt, lực rất mạnh. Anh cúi đầu nhìn cô: “Em cố tình hành hạ anh, đúng không?”

Tầm mắt của Tường Ly liếc tới vết xước kia, quả thực thăm không sao kể xiết: “Chắc là không lau sạch được đâu. Hay là anh suy nghĩ tới việc làm lại

sản đi? Chắc là cũng mất của anh cả một đêm rồi.”

“Anh đang nói em đó.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Khi nào thì sẵn sàng để cho anh, hm?”

Tường Ly sững người.

Môi anh ghé sát lại, hơi thở nặng nề: “Tối nay đừng đi nữa.”

Tinh thần Tường Ly như chao đảo. Cô hiểu ý anh, mặt bỗng chốc đỏ bừng, rồi lập tức đẩy anh ra: “Anh nghĩ cái gì vậy? Đừng có giờ trò lưu manh!”

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Em ép anh thật sự phải dùng biện pháp mạnh với em đấy à?” Đây quả thực là lần đầu tiên anh nhìn nạt như vậy, thật là kỳ quái.

Tường Ly giờ hai tay ra, làm tư thế sẵn sàng đánh nhau: “Đã không nói chuyện được trong hòa bình thì chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực.”

Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô: “Với thể võ mèo cào của em?”

“Mèo cào? Lúc ở Thương...” Tường Ly đang nói dở thì khựng lại, chuyển lời: “Mấy người đàn ông lực lưỡng cũng không phải đối thủ của em đâu. Đâu phải anh chưa từng chứng kiến sự lợi hại của em. Nếu không phục, hôm nào ra võ quán ta làm ván.”

“Lên thẳng giường đo sức là xong.” Nói rồi, Lục Đông Thâm lại túm lấy cô.

Cô lấy tay ra chặn nhưng không lại được với anh, cô sốt sắng: “Em hết âm lên là có kẻ quấy rối bây giờ.”

“Em hết đi, anh xem ai quan tâm.” Lục Đông Thâm vươn cánh tay dài kéo cô vào lòng mình.

Tường Ly xoay người, muốn trốn nhưng bất thành. Cô thẳng thừng ngồi bệt xuống đất. Lục Đông Thâm giữ chặt hai cổ tay cô, lôi xềnh xệch cô đi xa vài mét vào trong nhà. Tường Ly liên tục cầu xin: “Anh giai, anh giai... Chúng ta đổi hôm khác, hôm khác nhé.”

Lục Đông Thâm thật sự dở khóc dở cười vì điệu bộ của cô. Anh chẳng qua chỉ muốn có được cô thôi, sao lại giống như buôn bán thiếu nữ nhà lành vậy?

Anh ngồi sụp xuống, vịn vào cằm cô, không nhịn được cười: “Hôm khác hả?”

“Hôm khác, hôm khác.”

“Hôm nào đây?”

Tường Ly nuốt nước bọt: “Chuyển... Chuyển sang một hôm thiên thời, địa lợi, nhân hòa.”

“Anh cảm thấy hôm nay rất hợp.” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Tục ngữ có câu rất hay: Chọn ngày không bằng gặp ngày.”

“Tối nay em không được.” Tường Ly buột miệng.

“Em vội gì sao?” Lục Đông Thâm vịn vào cằm cô.

Tường Ly đành viện cớ: “Cái ấy của em đến rồi.”

Lục Đông Thâm ngẩn người, rất lâu sau mới hiểu ra “cái ấy” mà cô nói là cái gì. Anh bật cười: “Được rồi, nào, qua đây anh đích thân kiểm tra cho em.”

Tường Ly làm mặt méo ồm chặt lấy chân anh: “Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.”

Bao nhiêu nhiệt tình của Lục Đông Thâm trở nên tro bụi không biết đi đâu sau tiếng van vãn, nài nỉ của cô. Sống đến từng này tuổi rồi, đây quả thực là lần đầu tiên anh gặp khó khăn vì cái chuyện ấy, còn ép cho cô một cái gần như bật khóc.

Anh ôm cô vào lòng, vừa tức cười vừa tức giận: “Em đúng là tổ tông của anh đấy.”

“Vậy anh có thể đưa tổ tông về nhà không?”

Lục Đông Thâm hơi kéo cô ra, rồi véo má cô: “Em nhớ kỹ cho anh, đây là lần cuối cùng anh tha cho em đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Mũi Có Thể Sai Lầm

Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.

Khi Thương Xuyên kết thúc lịch quay phim cũng đúng lúc người trợ lý đi tới, thì thầm bên tai anh, nói rằng bên ngoài có người tìm.

Hôm nay là phân đoạn chính của anh, đã quá nửa đêm, giờ này không thể còn ai tới thăm phim trường, hơn nữa hôm nay đoàn làm phim cũng không sắp xếp cho thăm trường quay. Thương Xuyên ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: Người nào vậy?

Người trợ lý nói, cũng chỉ là có người khác truyền lời lại, bảo rằng ông chủ của họ vẫn đang đợi Thương Xuyên xong việc.

Quả thật chỉ là một người khác đưa lời. Người ấy mặc áo vest đen được cắt may rất tỉ mỉ, nhưng eo bàn tay sờ sùi hằn, trông có vẻ giống một vệ sỹ. Gặp được Thương Xuyên, người này tỏ ra vô cùng cung kính, nhưng anh ta không để trợ lý theo cùng. Anh ta đi trước dẫn đường, dẫn Thương Xuyên ra khỏi phạm vi trường quay, đi về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Anh lên xe rồi thấy trên xe không có tài xế, cả người vệ sỹ cũng canh chừng ở bên ngoài.

Người đàn ông đối diện đang ngồi ngay ngắn.

Đây vốn dĩ là khu vực ngoại thành. Về đêm, đèn đường cũng không rực rỡ được bằng khu trung tâm thành phố. Thế nên cả một khoảng bóng tối bao trùm lên khuôn mặt người đàn ông.

Thương Xuyên quan sát anh ta qua tia sáng hơi yếu ớt, cứ cảm thấy người này có phần quen mắt. Rất lâu sau anh mới nhớ ra, ngập ngừng lên tiếng: “Anh là... Thai Nghiệp Dương?”

Thai Nghiệp Dương hơi ngẩng đầu lên: “Phải.”

Thương Xuyên nhìn anh ta, có phần khó hiểu. Phó tổng giám đốc tập đoàn Trường Thịnh, thường xuyên xuất hiện qua các bài phỏng vấn trên báo chí. Họ cũng đã từng có vài lần gặp mặt ở một vài dịp nào đó. Nhưng hai người tuyệt đối không thân thiết đến mức độ có chuyện ngồi nói với nhau.

“Anh tới tìm tôi là...”

Thai Nghiệp Dương vắt chân trái lên chân phải, một tay cầm ly rượu vang, một tay đặt lên cửa sổ xe, thái độ vô cùng nhàn tản: “Tôi tới là muốn bán cho cậu một on huệ, không biết cậu có thể nhận được không.”

Thương Xuyên chưa hiểu anh ta có ý đồ gì bên trong, đành hứa theo ý của đối phương: “Tôi xin rửa tai lắng nghe.”

Thai Nghiệp Dương nhấp một ngụm rượu: “Chẳng phải cậu vẫn đang tìm kiếm tung tích của Tả Thời sao?”

“Anh biết Tả Thời đang ở đâu ư?” Thương Xuyên bỗng chốc trở nên kích động, nhưng cũng phản ứng lại ngay tức khắc, nhìn chằm chằm Thai Nghiệp Dương với thái độ cảnh giác: “Làm sao anh biết được Tả Thời?”

Thai Nghiệp Dương nở nụ cười thâm trầm: “Nếu tôi đã muốn bán on huệ cho cậu thì có một số chuyện và một số người phải nghe ngóng cho rõ ràng trước đã.”

Tuy rằng Thương Xuyên cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng dính líu tới Tả Thời, bao giờ anh cũng sốt sắng, bèn gan hỏi Thai Nghiệp Dương. Thai Nghiệp Dương nhẹ nhàng đưa ly rượu vang, màu rượu đỏ sẫm sánh chạm vào thành ly, một vài giọt rượu đọng lại trên thành ly, đỏ rực như màu máu.

Anh ta nói: “Cố lẽ, cậu nghe xong câu chuyện mà tôi kể sẽ biết ngay tung tích của Tả Thời, đồng thời sẽ cân nhắc lại xem có nên tiếp tục hợp tác cùng Skyline hay không.”

Thương Xuyên nhíu mày.

***

Ngày mà tổng bộ đưa ra kết quả cuối cùng cho việc điều tra thành phần công thức cũ, trời nổi gió lớn.

Bông liễu trắng triển miên bất tận bay ngang qua khung cửa sổ.

Khi bông liễu bay đầy trời cũng có nghĩa là mùa xuân của Bắc Kinh sắp kết thúc, bước vào mùa nóng nực oi ả với tiếng ve râm ran suốt ngày.

Năm Tửng Ly theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư cũng đúng vào mùa này. Bông liễu còn nhiều hơn bây giờ, theo từng cơn gió trải xuống mặt đất, hết tầng này tới tầng khác.

Cô cảm thấy nó giống như tuyết.

Lúc đó Bắc Kinh cũng có tuyết rơi. Tuyết vừa rơi là các con ngõ đã râm ran, náo nhiệt hẳn lên. Luôn có tiếng nói cười đùa và bóng dáng lũ trẻ.

Ngay sau đó đã xuất hiện những người tuyết được đắp rất to. Chúng còn móc trộm một ít than tổ ong trong nhà để chắm thành hai mắt cho người tuyết.

Bây giờ Bắc Kinh đã hiếm có tuyết hơn, chỉ còn biết dựa vào dương liễu để nhớ nhung.

Cô rời khỏi Bắc Kinh ba năm, nhưng lại gặp được tuyết ở Thương Lăng.

Tường Ly thường hay ngắm dương liễu bay tới gần người, sau đó thì nhớ lại trận tuyết rơi cuối cùng vào ngày tế đông của Thương Lăng.

Khi cô nhận được điện thoại là mười giờ sáng.

Khi cô tới kịp phòng hội nghị thì đã có người ngồi trong, ngồi ở vị trí chính giữa là Lục Đông Thâm. Người ngồi bên cạnh anh phía tay trái là Lục Khởi Bạch và Dương Viễn, ngay kế bên Dương Viễn còn có một nam một nữ. Vị trí ngay bên tai phải anh được để trống, sau đó là tới Cảnh Ninh.

Không có thư ký làm nhiệm vụ ghi chép nội dung buổi họp.

Chẳng hiểu sao Tường Ly lại thấy tim mình đập lờ nhịp, đây là một buổi họp nội bộ.

Thấy cô tới, Lục Đông Thâm ra hiệu về phía chỗ ngồi trống bên cạnh anh: “Ngồi đi.”

Tất cả mọi người đều đang đợi cô, hoặc, đang cần cô đưa ra một lời giải thích.

Sau khi cô ngồi yên vị, Lục Khởi Bạch bèn lên tiếng giới thiệu qua: “Hai vị này là người chịu trách nhiệm tại bộ phận Kiểm tra giám sát của tổng bộ, Denny và kiểm nghiệm viên Karen.”

Khi đang giới thiệu ngược lại tới Tường Ly thì Denny lên tiếng ngắt ngang: “Tôi đã biết cô, Hạ Trú, hoặc có lẽ cả Lục Môn hiện giờ đều biết cô đang tuyên chiến với Quý Phi.”

Denny trông có vẻ đã trên dưới bốn mươi, cầm được cạo râu sạch sẽ, ăn mặc tuy công sở nhưng trong đôi mắt màu xanh sẫm đó lại toát ra một vẻ bất kham, trên ngón đeo nhẫn của bàn tay trái đặt trên bàn làm việc đã đeo một chiếc nhẫn cưới.

Cho dù cách xa khoảng vài người, Tường Ly cũng ngửi thấy được mùi nước hoa nam giới trên người anh ta. Những người đàn ông ngoại quốc thường có mùi cơ thể rất nặng, đa phần thích dùng các loại nước hoa nồng hơn bình thường để che giấu. Nhưng Denny này thì khác, mùi cơ thể trên người anh ta khá sạch sẽ và sáng khoái, nhưng anh ta vẫn thích xịt nước hoa, chứng tỏ anh ta là một người khá huênh hoang.

Tường Ly đáp trả: “Tôi không thêm tuyên chiến với ai.”

Nghe xong, Denny hơi nhướn mày.

Lúc này Lục Đông Thâm lên tiếng: “Hai vị nói về tình hình hiện tại đi.”

Gần ngay bên cạnh anh, giọng anh trở nên vô cùng rõ ràng. Thật ra tiếng Trung của Lục Đông Thâm không tệ, thậm chí có thể nói là vô cùng lưu loát, dù là khẩu ngữ cũng nói rất nhanh, các loại diễn tích diễn cổ, thành ngữ tục ngữ anh cũng hiểu rõ, chỉ thi thoảng anh sẽ nói không chuẩn xác lắm các thanh điệu, dù sao thì anh cũng là người học tiếng Anh từ nhỏ.

Bây giờ nghe anh nói tiếng Anh liền cảm thấy ngôn ngữ này mới chính là tiếng mẹ đẻ của anh. Đây là sự thật không thể nào thay đổi, cho dù tiếng Trung anh nói có lưu loát cỡ mấy cũng không so bì được.

Denny đánh mắt nhìn Karen.

Đầu tiên, Karen lần lượt phát cho mỗi người một bản báo cáo hóa nghiệm, sau khi ngồi xuống, cô ta nhìn Tường Ly và nói thẳng: “Qua quá trình hóa nghiệm của chúng, trong công thức này không hề phát hiện ra thành phần Cường tâm thảo như cô đã đề cập, hơn nữa Quý Phi cũng không thừa nhận việc thêm vào trong công thức Cường tâm thảo.”

Karen là một cô gái mồm mép lanh lợi, ngữ khí sắc bén, mặt không cười đùa quá trớn, khá trẻ trung nhưng bề ngoài trông cũng rất bảo thủ. Chiếc váy công sở dài tới đầu gối, độ dài này đã thuộc loại hiếm gặp trong các công ty nước ngoài rồi.”

Cô ta chưa kết hôn, ngón đeo nhẫn vẫn còn trống trơn.

Khi lật giờ báo cáo hóa nghiệm, Lục Đông Thâm khẽ nhàu mày. Tường Ly còn không buồn xem qua báo cáo. Cô gấp tài liệu lại, hơi ngả người về phía sau: “Không thể nào, trong công thức có thành phần Cường tâm thảo là sự thật.”

“Ý cô là bộ phận kiểm nghiệm của chúng tôi có vấn đề?” Karen nói với ngữ khí không vui, nhìn Tường Ly chăm chăm: “Với tư cách là thành viên của bộ phận kiểm nghiệm tại tổng bộ, nghiêm túc và cẩn trọng là thái độ nhất quán của chúng tôi.”

Tường Ly phì cười: “Việc này không liên quan đến chuyện cẩn trọng và nghiêm túc, liên quan đến việc mấy người có khả năng hay không.”

Denny nghe xong có phần hứng thú: “Xin hỏi cô Hạ Trú, cô đã thông qua cách thức nào để tìm ra thành phần Cường tâm thảo?”

Tường Ly từ tốn đáp: “Mùi.”

“Mùi?” Denny bật cười: “Lẽ nào mùi còn chuẩn xác hơn cả máy móc? Hạ Trú, cô đùa hơi quá rồi đấy.”

Tường Ly không vui: “Tôi chưa bao giờ lấy công việc ra đùa giỡn.”

Karen lên tiếng: “Kết quả kiểm tra trước mắt chính là như vậy. Trong công thức chỉ tồn tại trăm bách, đồ tùng và thành phần trăm bách lá dài. Không phát hiện ra Cường tâm thảo, thế nên cũng hoàn toàn không xuất hiện thành phần độc tố Lycorin.”

Tường Ly vốn dĩ đã cảm thấy hai người này có ý bao che cho tổng bộ, nghe xong câu này lại càng không vui. Cô đang định lên tiếng tranh cãi thì Lục Đông Thâm vươn tay ra, vỗ nhẹ nhàng hai cái lên mu bàn tay cô, tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh.

Anh quay đầu nhìn Karen và hỏi: “Quy trình kiểm nghiệm liên quan đến công thức này đã làm mấy lần? Giữa chừng có ai xen vào hoặc thay đổi nhân viên kiểm nghiệm không?”

Karen vô cùng thẳng thắn: “Chuyện này từ đầu tới cuối đều do tôi chịu trách nhiệm. Vì tính nghiêm trọng của sự việc thế nên toàn bộ quá trình đều được cách ly với bên ngoài, không có ai xen ngang, tôi cũng không chuyển giao cho một ai khác. Trước sau tôi đã thực hiện ba lần, ra cùng một kết quả.”

Denny nhìn về phía Lục Đông Thâm và nói: “Marcus, sự uy tín và chuyên nghiệp của phòng Kiểm nghiệm tại tổng bộ có lẽ cậu hiểu rất rõ, mùi của con người có thể sai chứ máy móc thì không thể sai được.”

Tường Ly nghe xong trái tim như nhảy dựng lên. Cô vô thức xoay ngược tay nắm lấy tay Lục Đông Thâm: “Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Cô Ấy Sai Có Tôi Gánh Vác

Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.

Cường tâm thảo không hề đáng sợ, thứ đáng sợ là Lycorin được tạo thành sau khi các thành phần kết hợp với nhau. Công thức của cả khu vực Trung Quốc đại lục là thống nhất. Tuy rằng trong công thức của các khu vực khác cũng có Cường tâm thảo, nhưng tổ hợp mùi hương không phức tạp như trong phòng làm việc của Lục Đông Thâm. Sở dĩ bị Tường Ly tra ra có Lycorin hoàn toàn là vì trước đó loại thuốc lá anh hút có phản ứng với Cường tâm thảo.

Chính những chi tiết nhỏ nhặt không đáng nói này mới khiến Tường Ly toát mồ hôi lạnh. Từ lâu cô đã cảm thấy chuyện này hoàn toàn nhắm vào Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm để mặc cô nắm lấy tay mình, cũng lơ đi tất cả những ánh mắt có phần khác lạ của những con người đang ngồi trong phòng. Anh nhìn sang Karen và hỏi: “Đã lấy mấy mẫu ở khu vực Trung Quốc đại lục mang qua?”

“Bởi vì chuyện này có liên quan tới anh, thế nên phải là những công thức có mặt tại các khách sạn của Skyline chúng tôi đều đã trích xuất mẫu. Marcus, đây là một việc làm rất tốn thời và công sức.” Karen nói chuyện vô cùng thẳng thắn và gãy gọn, ánh mắt hướng thẳng về phía Tường Ly: “Tôi biết, các nhà tạo hương luôn có những chiếc mũi cực thính, nhất là cô Hạ đây. Trước kia tôi cũng đã nghe ít nhiều về tài năng của cô Hạ. Nhưng có lẽ cô chưa hiểu hết về mức độ uy tín của phòng kiểm nghiệm Lục Môn chúng tôi trên phạm vi toàn thế giới. Lục Môn sở hữu những nhà điều chế hương hàng đầu, và rất nhiều phòng thực nghiệm mùi hương của nhiều sản phẩm xa xỉ dưới quyền Lục Môn đều phải được phòng kiểm nghiệm của chúng tôi xét duyệt mới được. Tất cả các loại máy móc chúng tôi sử dụng trong kiểm tra kiểm nghiệm cũng đều là các loại máy đắt tiền, được dày công nghiên cứu nhiều năm trời. Còn theo tôi được biết, cách đây không lâu cô Hạ từng bị cảm cúm.”

Cảm cúm là điều tối kỵ nhất đối với một người phân tích mùi hương, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới việc phán đoán mùi hương. Tường Ly không ngờ đối phương lại nắm tỉ mỉ mọi chuyện như vậy trong quá trình điều tra, ngay cả tình hình của bản thân cũng bị liệt vào danh sách âm thầm kiểm tra.

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm nói: “Cô ấy bị cảm cúm sau khi đưa ra kiến nghị sửa chữa và xây dựng lại công thức, hơn nữa còn không quá nghiêm trọng.”

Đây cũng chính là những gì Tường Ly muốn nói. Hôm đó cô gần như bị lạnh cóng người lúc ở trong đoàn phim. Sau khi Lục Đông Thâm tới đón và đưa cô về thành phố, ngày hôm sau cô đích thực cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng cũng chỉ là hơi nặng đầu và choáng váng một chút, còn lâu mới nặng tới mức độ phải uống thuốc hay đi tiêm. Hơn nữa, là một người làm lĩnh vực liên quan đến mùi hương, sao cô không nắm rõ quy tắc ngành chứ. Đừng nói là chỉ cảm sơ sọ, cho dù bị cảm nặng cũng không được tùy tiện sử dụng thuốc Tây.

Lần đó cũng coi như cô may mắn, chỉ uống một chút nước nóng là đã ổn hơn.

Có lẽ Karen không ngờ Lục Đông Thâm lại thẳng thắn đỡ lại như thế nên cô ta hơi sững người lại giây lát. Lục Khởi Bạch này giờ vẫn giữ thái độ im lặng lúc này lên tiếng: “Hiện tại công thức đang tồn tại những quan điểm bất đồng. Lấy an toàn làm trên hết, dự án Giang Nam xuân của chúng tôi sẽ không sử dụng các công thức có trong khách sạn Skyline.”

Karen ít nhiều có phần không vui, Denny thì bật cười: “Ý của anh là sẽ nhập khẩu các sản phẩm từ bên ngoài?”

Lục Khởi Bạch ung dung điềm đạm, nhìn thẳng vào khuôn mặt Tường Ly: “Tôi tin rằng giám đốc Hạ đây đã có cho mình một phương án pha chế tốt nhất.”

Tiếc là Denny hoàn toàn không cho Tường Ly một cơ hội đề lên tiếng. Anh ta phản bác lại lời nói của Lục Khởi Bạch: “Việc này e là không được. Vì không kiểm tra ra được bất kỳ vấn đề nào từ công thức cũ, thế nên yêu cầu của tổng bộ là tiếp tục sử dụng nó. Nếu công thức mới muốn được sử dụng thì chí ít phải thông qua quy trình xét duyệt nghiệm thu trên nửa năm của tổng bộ chứ không thể trực tiếp đem ra sử dụng.”

Lục Khởi Bạch khẽ mỉm cười: “Trong chuyện này có lẽ đã xảy ra nhầm lẫn gì đó. Tôi đã tự mình chứng kiến năng lực của giám đốc Hạ. Thế nên, tôi không tin cô ấy có thể sai lầm.”

Câu nói này thật là thẳng thắn.

Dương Viễn ngồi bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, như đang đắm chiêu lãm. Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, giữ im lặng. Ngược lại Tường Ly ít nhiều có phần sững sốt, không ngờ là Lục Khởi Bạch lại lên tiếng nói đỡ cho mình.

Denny nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của Lục Khởi Bạch. Anh ta thu lại vẻ băng nhắng của mình, nghiêm mặt: “Kể từ ngày trung tâm kiểm nghiệm của chúng tôi được thành lập, chúng tôi đã tiếp nhận tổng cộng trên 136.500 công thức khác nhau, tỷ lệ kiểm nghiệm sai là 0%. Uy tín không phải là thứ chúng tôi tự bịa ra hoặc tự nhận vào người, đó là thành tích chúng tôi gây dựng từng chút một từ mồ hôi công sức và thái độ làm việc chuyên nghiệp.”

Karen cũng hòa theo: “Không sai, việc của chúng tôi là kiểm nghiệm, chúng tôi không lo các việc khác. Nếu giám đốc Hạ có ý đồ gì khác, tôi nghĩ cô cũng tốt nhất không nên giờ trò trong công thức, dù sao thì việc kiểm nghiệm công thức cũng không phải là trò đùa con nít.”

“Cô nói vậy là có ý gì?” Tường Ly không nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy, con ngươi như bùng cháy dữ dội.

Karen không ngờ được Tường Ly lại đập bàn đứng lên, cô ta đã giật nảy mình vì thái độ hằm hằm hung dữ của cô, rất lâu không bật ra được câu nào.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô: “Em cứ ngồi xuống đi đã.”

“Lục Đông Thâm.” Tường Ly hạ giọng xuống rất thấp.

“Ngồi xuống.” Lục Đông Thâm uy nghiêm lặp lại một lần nữa.

Tường Ly kiềm chế ngọn lửa giận trong lòng xuống, đành ngồi lại xuống ghế.

Tất cả mọi người đều đang hướng ánh mắt về phía Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn sang Denny: “Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.”

Tường Ly quay ngoắt đầu sang, bàng hoàng nhìn anh.

Lục Đông Thâm không nhìn cô mà chuyển sang nhìn Lục Khởi Bạch: “Tất cả các sản phẩm sử dụng hằng ngày của Giang Nam xuân cũng phải áp dụng cùng một công thức thống nhất với Skyline.”

“Được.” Lục Khởi Bạch lên tiếng.

Tường Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cô nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, nghiến răng: “Anh không tin em ư?”

Lục Đông Thâm đẩy tập tài liệu ra trước mặt cô: “Các con số ở trên này không thể làm giả được.”

Bờ môi của Tường Ly mím lại càng lúc càng chặt hơn, bên trong đôi đồng tử như đang chứa hai quả bom nguyên tử, lúc nào cũng chỉ chờ phát nổ. Dương Viễn ngồi đối diện cô, nhìn thấy rất rõ ràng, vội vàng ra mặt hòa hoãn bầu không khí: “Tôi thấy hay là thế này đi, chuyện này chúng ta sẽ tiếp theo bàn bạc thêm, xem có thể...”

“Không cần đâu, công thức sẽ được đưa vào sử dụng bình thường, nếu không sẽ ảnh hưởng tới việc phối hợp vận hành của các bộ phận khác.” Lục Đông Thâm ngắt ngang lời nói của Dương Viễn, thái độ cứng rắn vô cùng.

Câu nói này của anh đã trở thành lý do cuối cùng khiến Tường Ly sụp đổ. Cô vốn dĩ nghĩ rằng anh chắc chắn sẽ đứng về phía cô, bây giờ sau tình huống này đủ để chứng tỏ anh hoàn toàn không tin tưởng suy đoán của cô.

Giống như bị cả đám người tát thẳng vào mặt, Tường Ly cảm thấy xấu hổ và khó nhẫn nhịn, trái tim lại đau đớn vô cùng. Người đàn ông luôn miệng nói rằng sẽ bảo vệ cô bây giờ lại không nể tình, thị phi bất phân. Các hành xử kiên quyết của anh giống như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô vậy.

Mọi cảm xúc trong cô không thể kìm nén được nữa. Cô đứng bật dậy, ném tập tài liệu trong tay lên cao: “Quảng mẹ nó cái công thức chó má của các người đi!” Dứt lời, cô đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đều sững sốt.

Đặc biệt là Dương Viễn. Anh ấy giờ tay lên lau trán, mồ hôi lạnh túa ra ầm ầm.

Chỉ có Lục Đông Thâm, dường như đã sớm dự liệu được Tường Ly sẽ thể hiện thái độ này. Mặt anh vẫn không hề đổi sắc, từng đường nét trên khuôn mặt cũng không hiện lên chút âm áp nào. Anh nhìn về phía Denny: “Liên quan đến chuyện công thức cũ, tôi sẽ đích thân báo cáo với tổng bộ.”

Denny hơi nhướn mày: “Chuyện này nên để giám đốc Hạ thực hiện thì phải? Dầu sao thì cô ta cũng nên chịu trách nhiệm với sự việc lần này.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm nhìn anh ta trở nên nghiêm hẳn: “Hạ Trú là người của tôi, anh muốn bắt cô ấy chịu trách nhiệm chuyện gì? Cho dù cô ấy làm sai, cũng là tôi chịu trách nhiệm, anh còn gì không yên tâm đây?”

Denny ngẹn lời, rất lâu sau mới nói: “Có anh chịu trách nhiệm, đương nhiên rất yên tâm.”

***

Tường Ly gọi một suất đủ món.

Cách tập đoàn Skyline một con đường, trong một quán ăn nhỏ góc Đông Bắc với diện tích chỉ khoảng sáu, bảy chục mét vuông. Ông chủ là người Trung Khánh, nấu những món ăn rất ngon. Giá thức ăn ở đây lại khá rẻ, thích hợp với mức sống cơ bản của mọi người trong khu vực này, thế nên cứ tới buổi trưa là quán đông khách khủng khiếp.

Lúc trước Tường Ly từng được Julia gợi ý tới đây ăn một lần, hôm nay cô vác theo cả một bụng tức kéo Julia cùng đi ăn. May mắn thay họ tìm được một bàn trống. Các bàn khác cũng lắm chỉ gọi món theo đĩa. Tường Ly đầy rẫy phẫn nộ không biết trút đi nơi nào, lúc gọi món cô đã nhét cả cuốn thực đơn vào trong lòng bà chủ quán: “Cho một suất đầy đủ các món.”

Bà chủ quán sững sờ: “Tất cả... các món trong thực đơn sao?”

Tường Ly đập bàn: “Đúng vậy!”

Kết quả, ông chủ đã thật sự làm đầy đủ các món có trong thực đơn, riêng bàn thôi đã phải ghép thêm cho cô bốn cái, chèn ép tới độ các khách hàng khác lên tiếng oán trách. Nhưng đa phần họ tò mò về việc cô gái bé nhỏ này đã chịu đã kích gì hơn.

Julia nhìn chằm chằm cả bàn thức ăn, đầu đầu chết đi được. Cô ấy thì thầm với Tường Ly: “Giám đốc Hạ, nhiều món thế này chúng ta cũng ăn không hết đâu...”

Tường Ly nắm chặt đôi đũa: “Không ăn hết thì gọi về tặng cho mấy người đồng nát sắt vụn ngoài kia!”

Julia cũng không hiểu cô đang bị làm sao, lòng vô cùng hoang mang. Cô ấy đã ăn uống trong nhà ăn công ty rồi, làm gì còn dạ dày ăn thêm cả đồng thức ăn như thế này nữa. Nhưng cô ấy cũng không dám không nghe theo lời Tường Ly. Đang trong lúc bứt rứt thì chuông di động vang lên, Julia vội vàng bắt máy rồi ngay sau đó đứng thẳng dậy: “Đúng đúng đúng, à dạ, vâng, tôi sẽ ra cửa đón.”

Ngất máy rồi, không đợi Tường Ly hỏi thêm một câu, Julia đã chạy bay biến như một làn khói.

Tường Ly cũng không còn tâm tư quan tâm xem Julia vừa nhận điện thoại của ai. Cô bẻ đôi đũa gõ dùng một lần ra, cọ cọ hai cây đũa vào với nhau để gạt bỏ hết xor đũa, rồi cầm cúi ngồi ăn.

Ăn được vài miếng, cô bỗng cảm giác ánh sáng phía đối diện bị che khuất.

Cô ngước lên nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm tới, vừa ung dung tự tại ngồi xuống đối diện cô...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Phiền Chết Cô Ấy

Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiền muốn chết.

Julia đã biến đi đâu mất dạng.

Sau khi bán đứng hành tung của cô, Julia đã thành công trốn thoát.

Việc Lục Đông Thâm xuất hiện ở những nơi như thế này là rất không phù hợp. Anh vẫn mặc nguyên bộ áo vest quần Âu như lúc ngồi họp, ngay cả chiếc cà vạt trên cổ anh cũng thẳng thớm không chút lệch lạc. Hình tượng này khi ngồi trên chiếc ghế nhựa trông kiểu gì cũng thấy kỳ kỳ.

Có vài vị khách ở bàn kế bên đều nhìn cả sang phía này rồi thì thào to nhỏ. Trong đó có ba bàn gồm ba cô gái, mắt cứ nhìn chòng chọc vào Lục Đông Thâm, gần như không thể kéo về được nữa.

Tường Ly chỉ miệt mài vui đầu ăn uống, không thèm để tâm tới anh.

Lục Đông Thâm quét mắt một lượt nhìn cả chiếc bàn lớn được ghép lại từ bốn chiếc bàn nhỏ. Quá nửa các món ăn trên mặt bàn vẫn còn đồ ầu. Đừng nói là ăn vào miệng, chỉ nhìn bằng mắt thôi anh cũng cảm thấy đau dạ dày.

Thế rồi anh lại lẳng lặng quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Một nơi chật hẹp, chỉ hơi hơi cao cánh tay lên một chút cũng có thể chạm phải người khác. Dưới chân được lát gạch đất nung, toàn bộ sàn nhà đều đã mờ tịt không còn nhìn rõ hình thù hoa văn do bị người ta đi qua đi lại quá lâu rồi. Vết xước, lồi lõm mấp mô, trông không hề sạch sẽ chút nào.

Bàn ghế đều là loại rẻ tiền, mặt bàn cũng đầy dầu mỡ, ở một góc bàn xếp cả đồng lọ gia vị và giấm ớt, thương hiệu bên trên cũng đã bị làm mờ bởi những vết dầu tích tụ lâu ngày. Chiếc túi trong suốt được xé rách một góc, bên trong đựng những tờ giấy ăn thô ráp, xấu xí. Các đôi đũa dùng một lần thì được xếp tăn tăn trong chiếc hộp đựng đũa bằng nhựa màu xanh lá cây đã ố vàng.

Lục Đông Thâm ngồi đó rất gượng gạo, gần như không dám nhúc nhích. Anh cứ có cảm giác chỉ cần hơi nhúc nhích cơ thể thôi cũng có thể dính phải dầu mỡ hay vụn thức ăn rơi vãi.

“Đừng ăn mấy món này nữa, anh đã đặt nhà hàng cho bữa trưa nay rồi.”

“Không đi.” Tường Ly không buồn ngẩng đầu lên.

Lục Đông Thâm đau đầu. Anh đánh mắt nhìn nhanh người chủ quán đang đứng gần đó rồi hạ thấp giọng nói: “Mấy hàng quán kiểu này không sạch sẽ.”

“Em cảm thấy rất tốt mà.” Tường Ly bực dọc, cầm thẳng một chiếc đũa lên một miếng thịt bò nấu cay. Dáng vẻ ấy không thua kém gì việc cô đâm con dao Phần Lan kia lên người anh. “Em có bắt anh ăn đâu!”

Lục Đông Thâm dờ khóc dờ cười vì cô, nghĩ bụng ngồi trong hoàn cảnh này, anh cũng chẳng nuốt nổi. “Em là con gái, ăn nhiều như vậy có hết được không?”

Tường Ly chẳng thèm đoái hoài tới anh.

Nói thật, Lục Đông Thâm không có kinh nghiệm dỗ dành con gái. Lĩnh vực này đối với anh mà nói hoàn toàn là điểm mù. Bình thường thì thoảng anh cũng nghe được Dương Viễn tán tỉnh ngọt ngào với đám con gái. Nay dỗ cô này, mai gạt cô kia, anh nghe xong cũng thấy mệt thay Dương Viễn.

Dương Viễn là người đã bước qua vườn hoa, lá dính đầy lên người rồi, chỉ hận không thể quét thêm một lớp mặt ong dày cộm nữa lên thôi.

Trước khi ra khỏi cửa, Dương Viễn đã chân thành, thăm thía đá cho anh bốn chữ: Bám riết không tha.

Anh ấy nói với anh: Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiền muộn chết.

Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa có kinh nghiệm, nhưng cũng cảm thấy chiêu này khá mạo hiểm. Cuối cùng, anh hỏi Dương Viễn: Trong số mấy cô gái cậu từng hẹn hò có người nào có tính cách như Hạ Trú không?

Dương Viễn vô cùng thành thật đáp: Chưa hề, những cô bạn gái tôi từng hẹn hò không ai bám riết với tôi như vậy.

Lục Đông Thâm dâng lên một nỗi kích động muốn tát chết cậu ta, cuối cùng cũng chân thành nói một câu: Cậu hẹn hò mấy năm nay coi như phí công vô ích.

Lý luận suông.

Lục Đông Thâm cảm thấy thật ra cậu nói “Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý” là hoàn toàn chính xác. Tính Hạ Trú hoang dã, dễ kích động, trước mặt tất cả mọi người còn dám đập bàn với anh mà lại định quấy rầy bám riết lấy cô? Mấy người thiếu kiên nhẫn ghét nhất là bị làm phiền, cô không dám cho một nhát dao coi như đã nhận từ lâu rồi.

Cách tốt nhất để chung sống với cô là tính toán từng bước, gặp chiêu nào giải quyết chiêu ấy.

Ông chủ mang món chính lên cuối cùng, bánh bao chay nóng hôi hổi, khói nghi ngút, vừa mới ra lò. Sau khi đặt chiếc đĩa xuống, ông chủ quán cười hà hà nhìn Lục Đông Thâm và hỏi: “Cậu có cần lấy thêm một bộ bát đũa không?”

Lục Đông Thâm vội khéo léo chối từ, anh chỉ nhìn đũa cả bàn thức ăn này thôi đã đủ no rồi. Bà chủ quán là người có kinh nghiệm, mắt cực tinh tường. Bà ấy tiến lên kéo ông chủ quán đi, rồi hạ giọng thì thầm: “Hai cô cậu ấy đang giận dỗi nhau. Cậu kia vừa nhìn đã biết là rất giàu có, chắc là không ưng ý

quán này của chúng ta đâu, anh đừng có nhiều chuyện.”

Tường Ly bên này ăn uống rất đã đời, nhưng đa phần cô cũng chỉ lựa những món cay vừa phải để ăn chứ quá cay cô vẫn không chịu nổi. Riêng bánh bao chay là cô đã gặm được quá nửa. Lục Đông Thâm thấy vậy cũng biết cô chắc chắn không định đổi nhà hàng nữa rồi. Thấy cô gặm bánh bao chay sung sướng, anh cũng không lo cô đói bụng nữa.

Thấy cô giờ tay lên gấp một miếng ech xào cay, Lục Đông Thâm khẽ thở dài một tiếng: “Em ăn thêm món chính đi, nhà này nấu cho nhiều dầu mỡ quá, hơn nữa anh thấy nguyên liệu ở đây có vẻ cũng không tươi ngon lắm.”

Tường Ly bên này giờ đưa lên, tuy rằng đã hạ giọng xuống thấp nhưng thái độ vô cùng tệ: “Sao anh lo nhiều quá vậy? Quán ruồi muỗi là như vậy đó, anh thấy không quen có thể đi!”

Lục Đông Thâm cảm thấy cô cũng hiểu chuyện, không khiến anh bẽ bàng ở những nơi như thế này. Còn về thái độ của cô trong phòng họp, anh có thể bao dung.

Nghĩ vậy, anh bèn giờ tay cầm một đôi đũa lên, từ tốn bẻ đôi ra, rồi bất ngờ nói một câu: “Bé con, em đã bao giờ được thấy cảnh nghe âm thanh đoán vị trí đập ruồi chưa?”

Tường Ly đang xé bánh bao, nghe xong sững người. Người này sao lại bất thành linh nói ra một câu như vậy, anh rốt cuộc có ý đồ gì?

Lục Đông Thâm thấy mình đã thu hút được sự chú ý của cô bèn mỉm cười. Anh vươn tay giờ cao đôi đũa rồi đập vào không trung, ánh mắt của Tường Ly như dừng hình trước động tác giờ đũa của anh.

Anh thu tay về.

Tường Ly bất ngờ tròn tròn mắt, kêu lên thất thanh: “Đập được thật này!”

Quả thật đúng là có một con ruồi bị Lục Đông Thâm văng văng kẹp vào trong đũa. Anh từ tốn, bình tĩnh buông đũa, con ruồi đã nằm thẳng cẳng đó cũng rơi xuống mặt bàn. Anh nói: “Xem ra cách giải thích của anh không hề sai, quán ruồi muỗi quả nhiên có ruồi muỗi.”

“Làm sao anh kẹp được vậy?” Tường Ly đã sớm bỏ hết mọi chuyện phần nộ ra sau gáy, hoàn toàn sống dậy sự nhiệt huyết của mình.

Lục Đông Thâm rút một tờ khăn giấy ra đẩy lên con ruồi: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, nghe âm thanh đoán vị trí và đập.”

“Anh bốc phét!” Tường Ly không muốn thừa nhận người ngồi trước mặt mình là một cao thủ tuyệt thế. Mấy chuyện nghe âm thanh đoán vị trí này cô thừa nhận là có tồn tại, nhưng kiểu nghe âm thanh đoán vị trí và đập ruồi chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết và phim ảnh, làm gì có ngoài đời thật.

Lục Đông Thâm vênh mặt chỉ chỉ vào “ngôi mộ ruồi” mới đập.

“Thế anh đập thêm con nữa cho em xem nào.” Tường Ly đưa ra đề nghị.

Lục Đông Thâm uể oải nói: “Chuyện này tốn công tốn sức lắm, một ngày chỉ có thể làm một lần.”

Anh nghĩ bụng: Đập nữa hả? Ban này đập được ruồi chính anh cũng sững sốt. Anh vốn dĩ chỉ định trêu cô cho vui, không ngờ con ruồi này thật sự không có mắt, đi chui vào đôi đũa của anh.

Tường Ly bĩu môi: “Mèo mù vớ cá rán!” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy kỳ quái. Tỷ lệ đập vu vơ cũng trùng quá nhỏ đi? Cộng thêm việc một người như Lục Đông Thâm thường ngày trông cũng không giống như đang đùa cợt. Nghĩ vậy, cô lại hỏi: “Anh biết nghe âm thanh đoán vị trí thật sao?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm bình tĩnh trả lời.

Tường Ly bán tín bán nghi: “Chém, anh cứ chém đi!”

Lục Đông Thâm cười khẽ.

“Anh không ăn sao?” Tường Ly nghĩ bữa trưa anh cũng chưa ăn, bèn tò mò hỏi một câu.

Lục Đông Thâm lắc đầu nguây nguẩy

“Có cần phải thế không? Hoàn cảnh đúng là hơi kém nhưng mấy món nhà này nấu mùi vị cũng khá lắm.” Tường Ly nửa nghiêm túc nửa khích bác: “Anh nói xem, bản thân anh cũng từng đi vào rừng rồi. Nếu phải vào đó ăn uống, điều kiện còn tệ hơn cả đây mà!”

“Khác nhau chứ.” Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô nhìn xuống con ruồi được đập giấy ăn: “Chỗ này dù gì cũng không phải rừng rậm, hơn nữa, bảo anh ngồi ăn trước mặt một con ruồi như thế này, anh nuốt không trôi.”

Thật ra sau màn đập ruồi của Lục Đông Thâm, Tường Ly cũng không ăn nổi nữa. Việc mấy hàng quán kiểu này có ruồi là chuyện bình thường, nhưng lại bị anh đập trúng một con, không khác gì có người bắt một con ruồi bỏ vào bát của cô vậy.

Khả năng phá hoại quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm thanh toán.

Vẫn còn nguyên cả một bàn thức ăn.

Ông chủ hỏi họ có định gói mang về không. Lục Đông Thâm vừa nhìn là thấy đau đầu, nhiều thức ăn như vậy cho dù gói hết cũng chẳng mang về nổi.

Tường Ly dứt khoát nói với ông chủ: “Gần đây có rất nhiều chó mèo hoang phải không. Ông gói lại giúp tôi, tôi xách qua đó.”

Đúng là gần đây có một điểm cho thức ăn cho chó hoang, mèo hoang, ông chủ bèn vội vàng gói thức ăn lại.

“Lục Đông Thâm, anh muốn em ngồi đứng không?” Tường Ly hỏi.

Trực giác nói cho Lục Đông Thâm biết chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Nhưng cũng không thể co cẳng bỏ chạy, anh bèn hắng giọng: “Em nói đi.”

“Lát nữa đích thân anh mang đi cho chúng ăn.”

Da đầu của Lục Đông Thâm như sắp nổ tung, cả người không khác gì bị sét đánh trúng. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Hay là đổi một cách khác để em ngồi yên đi?”

“Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ. Mấy món này em không thể mang tới khu dân cư rồi, thế nên chỉ có thể tiếp tục phân nào cho những sinh mệnh lang thang bé nhỏ này thôi. Anh tưởng em đang phạt anh hay sao, cậu chủ Lục?” Tường Ly phì cười: “Anh tự chọn đi, hoặc là quay đầu bỏ đi, từ này chúng ta ai đi đường người ấy, hoặc là ngoan ngoãn cùng em đi cho chó mèo ăn.”

Lục Đông Thâm âm thầm hít một hơi: “Anh đi theo em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Đối Xử Với Chó Còn Tốt Hơn

Anh có duyên với động vật đấy.

Thực tế là Lục Đông Thâm suy nghĩ có hơi ngây thơ. Anh vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ có hai ba chú chó con, đặt những hộp cơm đã được gói cẩn thận xuống đất rồi để mặc cho tụi chó con thoải mái phung phí là được. Nhưng tới nơi rồi mới biết, hiện thực luôn tàn nhẫn hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Có một địa điểm cho ăn cố định, nằm trong một lối đi rộng rãi, thoáng đãng ở giữa hai tòa nhà, chiều rộng đủ chỗ cho năm đến sáu người đi sánh vai nhau. Lối đi này hướng mặt ra đường lớn, nhưng được dùng hàng rào sắt ngăn cách. Có một cửa ra vào, mấy chú chó to nhỏ đều có thể len lỏi vào trong. Người muốn len vào trong thì sẽ rất tốn công tốn sức. Đây có lẽ là một cách để ngăn chặn nạn ngược đãi chó xảy ra.

Các loại cơm, thức ăn hay hạt giống cho các chú chó lang thang này ăn đều phải được để vào một vị trí đã chỉ định, không được vứt bừa bãi.

Khi Lục Đông Thâm cùng với Tường Ly vòng từ một ngách khác đi vào trong lối đi, bên trong chỉ có độc một chú chó con to bằng một nửa con chó trưởng thành đang nằm ngủ. Nghe thấy động tĩnh, nó đứng bật dậy. Thấy có người mang thức ăn tới, nó phấn khích ngoáy tít khiến cái đuôi gần như cuộn lại như động cơ chân vịt.

Lục Đông Thâm giúp Tường Ly lấy thức ăn ra. Anh vừa ngồi xổm xuống thì thấy chú chó đó lao về phía bên này. Anh quát to: “Đứng lại!”

Chú chó con có lẽ đã run sợ trước khí thế của anh. Nó đột ngột đứng sững lại ở vị trí cách anh khoảng nửa mét, ngồi sụp xuống đất, nhìn anh chăm chăm.

Tường Ly rút ra một chiếc hộp rỗng và nói: “Anh không thể có chút tinh thần đoàn kết bác ái à? Thái độ gì vậy?”

Bây giờ Lục Đông Thâm nào dám chọc ghẹo cô, anh để mặc cho cô phê bình. Thấy cô lần lượt gấp hết ớt cay trong các món ăn ra ngoài, bỏ vào một chiếc hộp rỗng, anh bèn hỏi cô đang làm gì.

“Tuy rằng chúng chỉ là những động vật nhỏ sống lang thang, rất bần bĩ nhưng để chúng ăn nhiều ớt cay cũng không tốt.”

Lục Đông Thâm tiện tay cầm lấy đôi đũa trong tay cô: “Để anh làm cho.”

Tường Ly được nhân nhả, bèn ngồi đó vầy vầy tay với chú chó con: “Qua đây nào.”

Chú chó con vẫn cứ nhìn chăm chăm Lục Đông Thâm, hai chân trước cào cào xuống đất định xông lên nhưng rồi vẫn lùi về sau. Tường Ly bật cười ha ha vì dáng vẻ khôi hài của nó. Cô vầy tay liên hồi: “Không sao đâu, mặc kệ anh ấy, chạy vào lòng chị này.”

Chú chó vẫn rất thông minh, không hề bị mắc lừa. Lục Đông Thâm bèn giơ tay ra kéo mặt cô lại, cúi đầu cắn một cái lên môi cô, sau đó nói với vẻ hơi hậm hực: “Đối xử với chó còn tốt hơn với anh hả.”

Tường Ly đẩy vài lần mới đánh bật được anh ra. Cô dứ dứ nắm đấm về phía anh: “Em còn chưa tha thứ cho anh đâu đấy, đừng có lợi dụng giờ trò.”

Người đẹp ở ngay bên cạnh, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn được, cả một bụng bùng bùng lửa xấu xa của Lục Đông Thâm không thể xả ra ngoài được. Anh nhìn sang chú chó con đang ngoáy anh với tư thế ít nhiều có vẻ hí hửng trên nỗi đau khô của người khác. Anh bèn quát nó: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Chú chó con bèn nỉ non một tiếng.

Tường Ly chậm rãi nói: “Anh tuyệt đối đừng có mà đắc tội với nó. Về lý mà nói khu vực này cũng đâu có nhỏ, đúng không, nhưng sao lại chỉ có một mình nó ở đây?”

Lục Đông Thâm nghe xong câu ấy, thâm sùng sốt trong lòng, dĩ nhiên anh sẽ không cho rằng mọi chuyện đơn giản là vì nó đã dựa vào việc đánh nhau để tranh giành địa bàn. Tường Ly có lòng tốt nói với anh: “Loại chó này gọi là chó giữ cửa. Dù là đám chó lang thang thì cũng có nguyên tắc và quy định của chó lang thang. Chúng giữ một con ở nhà, còn các con khác đồng loạt ra ngoài kiếm thức ăn và vui chơi. Nhưng trong nhà một khi có bất kỳ tình hình gì xảy ra, con chó giữ cửa này sẽ lập tức đi triệu tập tất cả đồng bọn của mình về.”

Lục Đông Thâm lại nhìn chăm chăm con chó kia, lần này là với thái độ cảnh giác.

Chú chó đó giờ đã nhìn Lục Đông Thâm với vẻ nhân nhả. Có lẽ sau khi được Tường Ly giới thiệu một lượt về “địa vị” của mình, nó trở nên dương dương tự đắc, rướn cao cái cổ lên, ánh mắt hướng về phía anh còn có vẻ rất ngạo nghễ.

Ban đầu Lục Đông Thâm còn cảm thấy vẫn ổn vì chỉ nhìn thấy một con chó lang thang. Sau khi nghe xong lời giải thích của Tường Ly, anh hoàn toàn cảm thấy bất an. Anh đứng thẳng lên nhìn con chó đó, tự nhủ thâm trong lòng: Đừng có chạy... Tuyệt đối đừng đi báo tin...

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì anh đã nhìn thấy chú chó đó quay ngoắt người, ngông nghênh chạy đi. Anh chỉ cảm thấy xung quanh như trời long đất lở.

“Quanh khu này có bao nhiêu con chó lang thang?”

Tường Ly dọn dẹp sạch sẽ chỗ ớt cay, đập nắp, cầm lên tay sau đó đứng thẳng dậy: “Ai mà biết được chứ. Có thể nửa ngày sau nó vẫn chưa gọi được con nào về. Mà cũng có thể một lúc nó có thể gọi về vài con.”

Gọi về vài con... Thôi cũng tạm.

Suy nghĩ của anh vừa dứt thì bỗng nghe thấy một loạt tiếng chó sủa vang vọng từ xa tới gần. Trái tim Lục Đông Thâm như run lên. Anh ngược mắt nhìn về phía ô cửa nằm trên hàng rào sắt. Có vài bóng hình cường tráng đang sột soạt chui qua, chạy về phía này.

Nhưng mấy con chó này chỉ là đội quân tiên phong. Chẳng bao lâu sau, cả một đàn chó đã bám ngay theo sau, phấn khích kêu ran, mừng rỡ co cẳng chạy về phía này.

Lục Đông Thâm sùng sốt, liên tục lùi về phía sau, tới một ranh giới an toàn hơn. Thế nhưng anh vẫn bị vài con chó to gan quây lấy. Anh đứng im bất động giữa đàn chó, không dám nhúc nhích một phần.

Tường Ly cố phải nhịn cười.

Một người mắc bệnh sạch sẽ như anh, e rằng chịu không nổi nhất chính là có cả đám động vật đầy lông bám riết lấy mình không buông. Nghĩ tới chuyện thường ngày trên thương trường anh uy phong như sư tử, lạnh lùng tàn nhẫn như sói, bây giờ lại bối rối không biết phải làm sao với một đám chó lang thang, nhìn cảnh này thật sự rất hài hước.

Khó khăn lắm anh mới thoát ra được khỏi đám chó đó. Con chó ban nãy chạy đi báo tin gần như đã tiến họ tới tận bên ngoài hàng rào sắt, dáng vẻ dường như rất quyến luyến, bịn rịn, nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, nó hoàn toàn không thân thiện.

Đôi giày da bóng loáng, sạch sẽ của anh lúc này đã xuất hiện mấy vết cào của chó, chiếc quần Âu thì càng khỏi cần nhìn. Tường Ly thì cả người sạch sẽ, vẻ vang đứng ngay dưới một cây dương liễu đang kỳ rặng bông, trông vô cùng tự nhiên, phóng khoáng. Cùng là cho chó ăn mà cô thì tự to tự tại, còn anh suýt nữa làm thức ăn cho chúng.

“Anh có duyên với động vật đấy.” Tường Ly cười không lương thiện chút nào.

Lục Đông Thâm làm sao không nghe ra lời châm chọc đằng sau câu nói của cô. Khuôn mặt trắng sáng của cô được bông dương liễu tôn lên trông thật là đẹp, nhưng ý tứ đằng sau đôi mắt ấy cũng thật là xấu xa. Cô cứ đứng đó, nở một nụ cười nửa thiện nửa tà, kiêu diễm tận cốt tủy và cũng xấu xa tận mạng.

Anh mua một chai nước khoáng, rửa sạch mặt giấy rồi vẩy vẩy vài giọt lên quần để gạt bỏ bụi bẩn, sau đó mỉm cười nhìn cô: “Bây giờ đã hết giận chưa?”

“Ở đâu ra chuyện dễ dàng như vậy hả ông chủ Lục. Em dồn vào đó toàn bộ nhiệt tình của mình, cuối cùng bị anh ngang nhiên và mặt trước mặt bao người. Món nợ này chỉ cần cho vài con chó ăn là có thể thanh toán sạch sẽ hay sao?” Tường Ly từ tốn nói rồi giờ tay lên gầy gầy móc tay: “Con người em cực kỳ ghi thù, nhất là khi bị người ta vả mặt.”

Lục Đông Thâm giờ tay ra, giữ chặt cằm cô rồi xoay mặt cô sang trái, sang phải.

“Anh làm gì vậy?” Cô gạt tay anh ra.

“Ngắm khuôn mặt em” Lục Đông Thâm nhưong mảy: “Bên trái hay bên phải cũng rất đẹp, có bên nào sung đâu?”

Tường Ly hần học liếc xéo anh một cái. Dáng vẻ đó khiến anh lo lắng không biết con người của cô có vắng ra ngoài hay không. Thấy cô quay người định bỏ đi, anh rảo bước tới trước chặn cô lại: “Được rồi, đừng giận nữa, anh đưa em tới chỗ này.”

“Không đi, anh cũng đâu phải loại người tử tế gì, lỡ bị anh tìm một chỗ không người nào đó cưỡng trước giết sau thì phải làm sao?”

“Cô bé còn nhỏ, đừng nhìn vấn đề tình trường quá vậy.” Lục Đông Thâm khoác tay lên vai cô: “Tuy rằng, anh đích thực muốn cưỡng bức em đây.”

***

Thuận Nghĩa, một vùng ngoại ô khá gần với trung tâm thành phố. Xuyên qua cả rừng các tòa nhà cao chọc trời, Tường Ly cảm thấy nơi này thay đổi quá nhiều.

Lục Đông Thâm quả thật đã đưa cô tới một nơi không có người, nhưng chẳng liên quan gì đến việc anh nói muốn cưỡng bức cô cả.

Phía xa xa là ngọn núi xanh mướt như vườn tận trời cao. Xuyên qua con ngõ dài, tận cùng là một cánh cửa gỗ và một bức tường gạch trắng xám. Nhưng lại gần rồi mới biết trên cánh cửa gỗ đó là hệ thống chống trộm hiện đại nhất bây giờ. Đình viện rất rộng lớn, có những hàng cây um tùm rậm rạp, cũng có những cây anh đào trắng cao vút. Hoa đào đã tàn lụi, bắt đầu mọc ra những mầm lá non. Còn có cây hòe cổ, đứng xa xa ăn khớp với anh đào. Như vậy đến mùa xuân sẽ có hoa anh đào rơi rụng, sang mùa thu lại có lá vàng trải đầy mặt đất.

Đây giống như một căn nhà cổ đã có tuổi đời trăm năm từ cuối đời nhà Thanh, nhưng một mặt ô cửa sổ sát sàn bằng kính trong suốt rất lớn lại khiến nơi đây toát lên một vẻ hiện đại. Tổng cộng có ba sân bốn phòng, kết cấu vô cùng tỉ mỉ.

Tường Ly đắm mình trong căn nhà này. Điều đập vào mắt cô đầu tiên là cả một phòng khách rộng lớn. Thứ nổi bật nhất chính là chiếc lò sưởi nằm sâu trong vách tường phía Tây, nó giống hệt dáng vẻ khi ở Thương Lăng. Bên cạnh lò sưởi còn có sofa và bàn trà, một chiếc lư hương nam vàng cao khoảng nửa người bình thường cũng được điêu khắc rất cầu kỳ.

Nơi này rất thích hợp ở vào mùa đông, khi ngoài cửa sổ là tuyết trắng trời, còn trong nhà là lò sưởi ấm áp hồng lửa cả đêm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Anh Đối Với Em Còn Chưa Đủ Tốt Sao?

Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?

“Thế này là ý gì?” Cô không hiểu rõ lắm mục đích của anh.

Lục Đông Thâm không trả lời, chỉ nắm tay cô đi tới Tây viện.

So với các đình viện trước, trong này lại càng kín đáo và ảm đạm hơn.

Điều khiến Tường Ly kinh ngạc nhất là bên trong căn nhà hoàn toàn được xây dựng như một phòng thực nghiệm. Cô đánh mắt nhìn một loạt các máy móc, đều là các loại tiên tiến nhất trên thế giới tính đến thời điểm hiện tại.

“Việc này...”

Lục Đông Thâm vẫn chỉ cười không nói, rồi lại kéo cô ra vườn sau.

Diện tích của vườn sau gần như mênh mông ngút tầm mắt, bởi vì nó giống hệt một khu rừng nhỏ. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, thì những hoa cỏ và thảm thực vật trước mắt không phải là các loài thực vật sinh trưởng tự nhiên, mà giống như mới được di chuyển và trồng lại vào đây, chiếm trọn toàn bộ cảnh quan.

Nơi khuất ánh sáng của vườn phơi đầy các loại cỏ cây, còn có loại treo ngược xuống dưới mái hiên. Góc tường có những giá cây cao khoảng hơn ba mét, được đúc bằng sắt vô cùng chắc chắn. Trong các ô nhỏ được chia ra toàn bộ là các loại bình, chai lọ thủ công, độ lớn nhỏ không đồng nhất.

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, trong ánh mắt ngập tràn sự kích động.

Quen thuộc mà lại có phần xa lạ.

“Anh bảo bọn họ vận chuyển những thứ này từ Thương Lăng tới đây. Em xem còn thiếu sót thứ gì không?” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tường Ly quan sát cẩn thận, vừa xem vừa lần sờ, rồi lẩm bẩm: “Không thiếu thứ gì, còn to lớn hơn cả trước kia nữa.”

Ở Thương Lăng, cô có một nơi ẩn cư của mình.

Không những trồng một lượng lớn các hương liệu quý hiếm, hơn nữa còn cất trữ không ít các loại hương liệu cô thu thập được từ khắp nơi. Có thành phẩm, có bán thành phẩm. Tất cả đều được phơi khô và cất kỹ. Lúc đó vì ra đi quá vội vàng, cô còn không kịp trở về đó một chuyến. Mà cho dù trở về được, cũng có rất nhiều thứ cô cảm không đáng.

Không ngờ, Lục Đông Thâm lại giúp cô thu thập tất cả về đây, hơn nữa các loại hoa cỏ và thực vật trồng ở vườn sau cũng đều là những loại cô trồng ở căn nhà tại Thương Lăng, thậm chí còn nhiều loại hơn cả lúc trước.

“Phòng thực nghiệm kia là?”

“Em vẫn luôn than phiền rằng phòng thực nghiệm của Skyline quá nhỏ, thiết bị lại không tiên tiến. Bây giờ phòng thực nghiệm ở đây đã được coi là lớn nhất khu vực Trung Quốc đại lục rồi, thiết bị hoàn toàn có thể sánh ngang với tổng bộ Lục Môn. Thiết bị chuyên nghiệp đã được đầu tư, lại có những nền tảng thực nghiệm chuyên nghiệp, vậy thì nếu có công thức nào xảy ra vấn đề, chúng ta cũng hoàn toàn có thể giải quyết ngay tại lãnh thổ Trung Quốc, có đủ lý do để phản bác lại truyền thống thích xía mũi chen chân vào việc điều chế và nghiên cứu của tổng bộ.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly rất bất ngờ vì những gì anh nói, sau đó trong đầu cô lúc này chỉ còn lại toàn là kích động. Cô tới trước mặt anh: “Thế nên, ý của anh là, từ nay về sau em có thể sử dụng nơi này?”

“Nó vốn dành cho em mà.” Lục Đông Thâm cười: “Nơi này về sau chính là phòng thực nghiệm dành cho em cùng đội ngũ của mình.”

“Lục Đông Thâm, chuyện này quá đường đột!” Cô gần như bất ngờ hét toáng lên, trước đó hoàn toàn không có một dấu hiệu nào gợi mở.

Lục Đông Thâm vén tóc của cô ra sau vành tai: “Trái tim em luôn nhưng nhớ Thương Lăng, ngoài phần ân tình không thể trả hết kia ra, có lẽ chỉ còn phòng thực nghiệm này, dấu sao thì ở đó vẫn còn tâm huyết em chắt chiu bao năm.” Nói tới đây, anh hơi cúi mặt xuống: “Bây giờ, anh đã cho em một phòng thực nghiệm rộng lớn hơn, em muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Bé con, có thể thu trái tim của em từ Thương Lăng trở về đây không?”

Tường Ly thật sự vừa bất ngờ lại vừa mừng rỡ. Nhưng nghe xong câu nói vừa rồi của anh, cô lại không nhận được, phản bác: “Anh cho em phòng thực nghiệm chính là để em thu lại trái tim mình à?”

“Đương nhiên.” Lục Đông Thâm không hề giấu giếm “Dấu sao thì anh cũng không hy vọng trái tim em cứ nhớ mãi một Đàm Diệu Minh. Bảo em buông tay làm tất cả những điều mình muốn làm là anh muốn nói với em rằng: Những gì Đàm Diệu Minh có thể cho em, anh cũng có thể; Những gì Đàm Diệu Minh không thể cho em, anh vẫn có thể.”

Ánh mắt Tường Ly hơi tối đi: “Đàm gia đã qua đời rồi, anh hà tất phải như vậy chứ. Và lại...” Cô không nói được tiếp.

Đã có mấy lần cô cũng từng tự hỏi mình. Đàm Diệu Minh ở trong lòng cô chung quy được coi là gì? Rốt cuộc cô đã bao giờ yêu Đàm Diệu Minh hay chưa?

Đàm Diệu Minh đủ tốt, cô cũng thích anh ấy.

Nhưng tình cảm yêu mến này lại có một cảm giác khác với tình yêu dành cho Lục Đông Thâm.

Đàm Diệu Minh đối với cô là ơn, là kính, là lòng trung thành mà cho dù phải bỏ mạng cô cũng không bao giờ hối hận. Lục Đông Thâm đã nói đúng một câu: Ân nghĩa lớn như trời biển. Đàm Diệu Minh đối với cô mà nói chính là một người cao lớn như trời biển.

Thật ra những điều cô định nói với Lục Đông Thâm là đây.

Nhưng giữa nam và nữ vẫn tồn tại những sự khác biệt. Lục Đông Thâm có thể rành mạch rõ ràng giải thích mối quan hệ giữa anh và Trần Du. Còn cô khi nói ra một Đàm Diệu Minh, dù chỉ là ân nghĩa vẫn trở thành một khúc mắc trong lòng Lục Đông Thâm. Anh là người đàn ông có tính chiếm hữu quá mãnh liệt, không cho phép trong lòng có chỗ cho bất kỳ một người nào, kể cả chỉ là ân nghĩa.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng mình, tựa cằm lên đầu cô, dường như anh cũng có thể đoán ra những lời ngập ngừng cô đã nuốt xuống phía sau: “Phụ nữ và đàn ông không giống nhau. Có những lúc ân tình lắng đọng, lâu dần họ sẽ ngộ nhận đó là tình yêu. Thế nên, anh mặc cho em điên cuồng, náo loạn tùy thích, chỉ yêu cầu một điểm, trong lòng em không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác, ai cũng không được.”

Tường Ly ngược lên nhìn anh: “Anh không để em nhớ tới người đàn ông nào khác, vậy thì cũng phải đối xử tốt với em mới được.”

“Anh đối xử với em còn chưa đủ tốt sao?” Lục Đông Thâm bật cười.

Tường Ly mím môi. Cũng phải, anh đối xử với cô quá tốt rồi.

“Thật ra, anh luôn tin tưởng em, đúng không?” Lát sau cô hỏi. Nếu không tin tưởng, sao có thể tặng cho cô cả một phòng thực nghiệm chứ?

“Anh chưa bao giờ nghi ngờ em” Lục Đông Thâm nói.

“Nhưng anh vẫn cho tiếp tục đưa vào sử dụng công thức kia.”

Lục Đông Thâm thở dài: “Anh hỏi em nhé, công thức đó ngoài việc gây ảnh hưởng với riêng anh ra, có làm tổn thương tới bất kỳ người nào khác không?”

Tường Ly ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Mùi hương giữa các loại công thức cần phù hợp với nhau. Trọng điểm nằm ở việc trên loại thuốc lá ngày xưa nh hút, mùi hương của thuốc lá cùng mùi hương trong phòng làm việc khi kết hợp lại sẽ sản sinh là độc tố mang tính kết tủa lâu dài.

“Thế nên, nó hoàn toàn có thể được sử dụng.” Lục Đông Thâm nói lý lẽ với cô.

“Nhưng anh phải làm sao?” Tường Ly sốt ruột: “Tuy rằng anh đã ngừng hút loại thuốc lá đó, nhưng ai biết được sau này trong công thức lại thêm vào thành phần gì? Em không tin đám người bên đó.”

Nghe xong câu ấy, Lục Đông Thâm cười rất vui vẻ: “Em phải lo lắng cho anh đến mức nào hả?”

“Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?” Tường Ly hờn dỗi.

Lục Đông Thâm tươi cười ôm chặt lấy cô. Cụm từ “người đàn ông của em” này khiến tâm trạng anh tốt kỳ lạ. “Anh sẽ xin phép của tổng bộ, sau này mọi công thức có liên quan đến mùi hương mà anh sử dụng đều do em thực hiện.”

“Liệu có được không? Người của tổng bộ đã phản bác lại yêu cầu của Lục Khởi Bạch rồi.”

“Nếu yêu cầu thay đổi công thức dựa trên nền tảng nghi ngờ công thức cũ thì dĩ nhiên là không được. Nhưng anh có thể căn cứ vào sở thích cá nhân mà.” Lục Đông Thâm nói: “Anh không thích mùi đó, muốn đổi một mùi mới phải được chứ. Lý do này nghe ra mới càng hợp lý.”

Tường Ly nhìn anh chăm chú rồi không nhịn được cười.

Quả nhiên là gian thương, mấy quỷ kế này anh cũng nghĩ ra được.

Thấy cô cười, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng yên tâm hơn. Anh bấu má cô: “Bây giờ khu vực Trung Quốc đại lục vẫn đang dựa dẫm vào tổng bộ, thế nên có những lúc không thể quá cứng rắn với mấy người bên đó. Chuyện công thức ảnh hưởng rất lớn, Quý Phi ở trong tổng bộ lại có một chút thế lực và quan hệ. Chưa nói đến việc trong phòng thực nghiệm của tổng bộ có người của cô ta gài vào, chỉ tính riêng chuyện này thôi, nếu tổng bộ thật sự truy cứu tận gốc, thì em sẽ còn phải chịu thiệt thòi.”

“Nhưng công thức đó thật sự có vấn đề, chuyện này không thể cứ cho qua như vậy được?”

“Đương nhiên không thể cho qua, đây cũng chính là một lý do khác nữa khi anh tặng em phòng thực nghiệm” Lục Đông Thâm thành thật giải thích: “Phòng thực nghiệm của tổng bộ dĩ nhiên có được sự uy tín của riêng nó, anh không mấy nghi ngờ bọn họ giờ trò trong quá trình kiểm nghiệm, chỉ sợ rằng họ thật sự không thể kiểm tra ra được thành phần mà em nghi ngờ. Thế nên anh mới đề công thức được tiếp tục đưa vào sử dụng. Một là sẽ không ảnh hưởng tới anh và những người khác. Hai là chúng ta vẫn có thể tiếp tục lấy mẫu về kiểm tra, một công đôi việc. Trong buổi họp, em ngang nhiên trở mặt với anh sẽ khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh không tin tưởng em. Thế nên càng tiện cho em sau này lấy mẫu kiểm tra lâu dài.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Mùi Hương Hại Người Chẳng Thể Đề Phòng

Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kề, phóng đàng lẩn lộn thì sao có thể như vậy chứ?

Tường Ly quả thực như nở hoa trong lòng.

Sở dĩ cô phui tay áo bỏ đi trong phòng hội nghị, một mặt là vì người của tổng bộ quá dồn ép người khác, và mặt khác là vì việc Lục Đông Thâm đồng ý tiếp tục đưa vào sử dụng công thức cũ.

Dọc đường rời khỏi công ty, cô rất tức giận. Không chỉ đơn thuần vì sự không tin tưởng của anh, mà phần nhiều là vì lo lắng. Thông qua chuyện lần này, cô cũng có thể cảm nhận được những áp lực và uy quyền từ tổng bộ đè nặng xuống. Muốn dựa vào một công thức để làm giảm quyền hành của Quý Phi tại tổng bộ là việc gần như không thể, trừ phi có được một bằng chứng trực tiếp nhất.

Nhưng phải tìm bằng chứng bằng cách nào đây?

Nếu vấn đề của công thức hoàn toàn chỉ là trùng hợp, thì chuyện này sẽ vĩnh viễn trở thành một bí ẩn. Nhưng nếu đây là hành vi cố tình của một kẻ nào đó, thì lần này nếu cô không xen vào được, cô sẽ càng làm gia tăng sự hốc hách, ngạo nghễ của hắn, sau này chắc chắn hắn chỉ càng được đà lấn tới.

Sử dụng mùi hương để hại người, cô biết phòng thế nào?

Một khi cô không có quyền can thiệp thì sẽ không thể phòng ngừa được.

Một Lục Môn không chỉ là của riêng gia đình Lục Đông Thâm. Khi vào đây nhậm chức cô đã tìm hiểu qua. Lục Môn là tập đoàn của cả dòng tộc Lục thị hợp thành, cấu thành nhân sự hết sức phức tạp, các ngành nghề phân chia cũng nhiều như mạch máu trong cơ thể người vậy, động vào một chỗ là dính lú tới toàn bộ cơ thể. Các ngành nghề đan cài vào nhau, móc nối với nhau rất khó gỡ.

Ngoài vị trí Chủ tịch ra còn có sáu cổ đông lớn, ai nấy đều là các nhân vật tiền bối trong dòng họ Lục, đã tốn bao công sức gây dựng nên cả giang sơn này, có thể nói là thế lực mạnh mà quyền phát ngôn cũng nặng. Lục Đông Thâm là người phát triển nhanh nhất trong số lớp con cháu, đồng thời cũng là người chịu cản trở lớn nhất. Muốn thật sự ngồi vào vị trí Chủ tịch đâu phải là chuyện dễ dàng.

Việc anh phải cân nhắc, phải đắn đo là điều cô có thể hiểu được, chỉ sợ rằng “đạn sáng dễ trốn, tên ngầm khó phòng”*.

*Một viên đạn được bắn công khai còn dễ tránh hơn một mũi tên được bắn ngầm ngầm.

Bây giờ, Lục Đông Thâm lại nói mọi chuyện ra một cách rõ ràng như vậy, nói cả những ý đồ giấu kín đằng sau. Anh không những tin tưởng cô, còn cho cô điều kiện để tin tưởng anh.

Cô nên nghĩ tới việc tổng bộ sẽ không bỏ qua chuyện này. Lãng phí biết bao nhiêu nhân lực và vật lực trong khoảng thời gian dài, công thức lại vẫn duy trì không thay đổi, chắc chắn sẽ phải tóm kẻ chịu trách nhiệm chuyện này ra gánh bom. Nhưng rõ ràng là quả bom của cô đã được Lục Đông Thâm gánh giúp.

Lục Đông Thâm thấy được nét mừng rỡ trên khuôn mặt cô liền hỏi: “Bây giờ có còn giận anh không?”

Tường Ly vươn dài cánh tay, chủ động vòng qua cổ anh, dính chặt vào anh như người không xương vậy: “Cũng chưa hẳn là đã nguôi hoàn toàn.”

Trên người cô vừa có mùi thơm vừa có mùi quyến rũ, giống hệt như đôi mày và ánh mắt của cô vậy. Lục Đông Thâm si mê nhất là ánh mắt và đôi mày của cô. Đôi mày ẩn giấu sự khí khái anh tuấn, nhưng ánh mắt lại rất yếu kiều, cuốn hút khiến người ta không thể rời bỏ. Anh vòng tay qua ôm chặt eo cô, vô thức nhớ lại cô từng nói mình là một kẻ lười biếng. Ở trong mắt anh, cô là một người yêu mị, từ ánh mắt tràn vào tận cốt tủy, mạch máu rồi in dấu lên mùi hương trên cơ thể, thông qua một vòng eo thon gọn để truyền tới lòng bàn tay anh.

Anh nói: “Nếu đây cũng là một cách thức giận dỗi của Hạ cô nương thì anh xin nhận, giận suốt ngày thế này cũng chẳng sao.”

Tường Ly ngược lên nhìn vào mắt anh. Khi anh mỉm cười trông rất dịu dàng, dịu dàng tới mức cả hình ảnh cô in trong đôi đồng tử của anh cũng trở nên mềm mại. Cô không nhìn được cười, bèn ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh: “Thật ra tính tình của em khó ưa lắm, nhưng thật là kỳ lạ, anh luôn có cách khiến em không thể nổi nóng được.”

Lục Đông Thâm nghe mà lòng ngọt hân đi. Anh cúi đầu cọ cọ lên má cô: “Em cũng có cách của mình để có thể dẫn dắt cảm xúc của anh bất kỳ lúc nào.”

Tường Ly siết chặt lấy anh: “Lục Đông Thâm, anh thật tốt.” Cảm giác này cũng thật tuyệt vời, là một sự tuyệt vời chưa bao giờ có. Cô ôm anh, mà tựa như được ôm cả thế giới vào lòng mình vậy, quá chân thật.

“Tôi giờ mới biết là anh tốt hả?” Lục Đông Thâm bật cười, hỏi.

“Biết từ lâu rồi.” Tường Ly không né tránh suy nghĩ trong lòng mình: “Chỉ là em không dám nghĩ sâu thêm.”

“Sợ gì chứ?”

“Sợ trúng độc, sợ đánh mất. Anh đối xử với em càng tốt, em sẽ càng suy nghĩ, nếu như có một ngày chúng ta chia tay nhau, phải chăng em sẽ vô phương cứu chữa?”

Lục Đông Thâm gợn tay búng một cái lên trán cô, đau tới nỗi cô lờm anh chăm chăm. Anh nói: “Cả ngày từ sáng tới tối trong đầu em toàn nghĩ những chuyện đầu đầu vậy? Sao ở bên cạnh anh mà cứ nghĩ tới chuyện một ngày nào đó sẽ chia tay?”

“Em đang nói một chuyện rất thực tế mà! Ai có thể bảo đảm chúng ta có thể đi cùng nhau suốt đời suốt kiếp, tới khi trời già nua, đất cần cỗi chứ?”
Tường Ly nói.

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Em không rời xa anh được đâu.”

“Dựa vào đâu?” Tường Ly nhướn mày cười.

“Vì sức hấp dẫn của con người anh.”

Tường Ly thờ dãi vì sự tin quá mãnh liệt của anh: “Nếu một ngày sức hấp dẫn này không còn linh nghiệm nữa thì sao?”

Lục Đông Thâm suy nghĩ một lúc vô cùng nghiêm túc, rồi lại chân thành nói với cô: “Vậy thì chỉ còn khả năng giường chiếu thôi.”

Tường Ly sững người, cứ ngỡ rằng với khuôn mặt nghiêm túc đó, anh phải nói ra được một lời có trọng lượng, kết quả lại là câu này. Quá đột ngột lại quá câu dẫn khiến tai cô nóng rực lên. Cô nhe răng với anh: “Anh lúc ào cũng chỉ nghĩ tới chuyện giờ trò lưu manh với em thì phải?”

Cô được anh ôm trở lại vào lòng, anh bật cười: “Đúng thế thật.”

“Bề ngoài thì tỏ ra đứng đắn, bên trong phong lưu sa đọa.” Cô nói: “Khiến em bỗng dưng nhớ tới Denny.”

Lục Đông Thâm cúi đầu xuống nhìn cô.

“Em không thích hai người họ chút nào.” Tường Ly thành thật nói.

“Trong buổi họp họ ngang nhiên đắc tội với em, em không thích được cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Không liên quan đến việc đắc tội em.” Tường Ly bĩu môi: “Lục Môn của anh cũng loạn quá đấy. Denny và Karen có gian tình, tối nay chưa biết chừng lại có một màn mây mưa vùn vù ấy chứ. Lần này tới Trung Quốc công tác quả thật là một lý do chính đáng để đôi gian phu dâm phụ ấy cấu kết. Đã là một người có vợ rồi, không biết sĩ diện hay sao?”

Lục Đông Thâm kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

“Em ngửi được mùi của Karen trên người của Denny.” Nói tới đây, trong đầu Tường Ly vụt qua một tia sáng, giống như cô gần nghĩ ra được một chuyện gì đó vậy. Nhưng trong chớp mắt cô đã quên mất, không nắm bắt kịp: “Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kề, phóng đảng lẫn lộn thì sao có thể như vậy chứ?”

Lục Đông Thâm khẽ thờ dãi: “Đó là chuyện riêng của họ.”

Tường Ly hừ một tiếng: “Chỉ là em không ưa thôi.” Rồi cô ngược lên nhìn anh: “Ngược lại Lục Khởi Bạch hôm nay khiến em khá bất ngờ. Anh ta không hề thân thiết với em, tự dưng lại lên tiếng nói đỡ khiến em cảm thấy không an tâm.”

“Không an tâm là đúng rồi, trên đời chẳng có ai vô duyên vô cớ giúp đỡ em đâu, kể cả khi em xinh đẹp như hoa.” Lục Đông Thâm cười khế.

Nhưng trong lòng anh thì sáng như gương. Những câu nói của Lục Khởi Bạch trong phòng họp bề ngoài là giúp đỡ, thực chất là chà đạp. Ở trong tình huống đó, thậm chí trong tình hình vãn đã đóng thuyền mà cậu ta vẫn có ý thiên vị Hạ Trú, điều này chứng tỏ cậu ta đang cố tình kích động gây mâu thuẫn.

Cậu em họ này của anh không hòa nhã, từ tế như vẽ bề ngoài đâu.

Nói một cách khác, con cái Lục Môn chẳng phải loại từ tế gì, dòng máu chảy trong người đều tàn nhẫn hơn người thường một bậc. Tường Ly liếc xéo anh.

Lục Đông Thâm hiểu rõ hàm nghĩa ánh mắt này của cô: “Không sai, nếu không phải vì đã để ý em, em tưởng anh rảnh rỗi đi giúp đỡ em à?”

“Nghe anh nói như vậy, sao em cứ có cảm giác ngay từ đầu anh đã đầy rẫy mưu đồ thế nhỉ?”

Lục Đông Thâm cười xấu xa: “Thì rõ, anh nhưng nhớ em có phải chuyện ngày một ngày hai nữa đâu.”

“Đường đường là tổng giám đốc của Skyline, có cần nghĩ sao nói vậy như thế không?” Tường Ly nghe mà trái tim cứ đập thình thịch, thình thịch.

“Vậy thì anh sẽ nói với em một chuyện còn bày bạ hơn.” Lục Đông Thâm vòng tay ra sau lưng ôm chặt cô: “Em nhìn chỗ này đi, ngoài phòng thực nghiệm mùi hương và phòng tiếp khách ra, còn có một phòng ngủ cực rộng nữa. Anh suy nghĩ chu toàn không?”

“Ừm, chu toàn đấy.” Tường Ly gật gù: “Nếu thật sự phải làm thực nghiệm mùi hương ở đây thì cũng có nghĩa là phải ở lại rồi?”

“Chu toàn mà anh nói là tiện cho hai chúng ta.” Lục Đông Thâm cười gian xảo: “Nói theo cách của em sẽ là đầu gối tay ấp, lẫn lộn phóng túng.”

Vành tai lại nóng rực lên, Tường Ly quát to: “Lục Đông Thâm, anh có tin em cho anh ném mùi uy lực Giáng long thập bát chương của em không?”

Lục Đông Thâm càng nghĩ càng muốn trêu cô, anh đang tươi cười định phản bác thì chuông di động kêu lên.

Giờ này còn gọi điện thì tám chín phần là chuyện công việc.

Quả không sai, khi nhận điện thoại, sắc mặt Lục Đông Thâm hơi trầm xuống. Đối diện phương nói xong, anh mới lên tiếng: “Tôi biết rồi.”

Tường Ly có một dự cảm chẳng lành. Sau khi anh cất di động đi, cô vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Lục Đông Thâm cũng không định giấu cô: “Là Thương Xuyên, tới một cảnh quay quan trọng nhất thì bây giờ lại đang âm ỉ đòi hủy hợp đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Qua Đây Kiểm Bữa Cơm

Anh thích ăn đồ em nấu.

Việc bộ phim “Phù Sinh” khởi quay đã nhận được sự quan tâm của đông đảo khán giả, cũng lại vì có sự góp mặt của Thương Xuyên nên nó đã trở thành một trong những bộ phim truyền hình dài tập được kỳ vọng nhất. Vì vậy, công ty Hoàn Gia Media đã đầu tư vào đây một khoản lớn tiền của và nhân lực.

Vậy nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng đã trở thành trận phong ba, hoàn toàn đẩy Hoàn Gia vào tầm ngắm của khán giả. Chuyện này vừa nảy sinh đã bung bét, sau đó được đồn ầm ỉ khắp nơi.

Nói về lý do của việc hủy hợp đồng, rất nhiều phương tiện truyền thông đưa ra lý do rằng trong quá trình quay phim “Phù Sinh, Thương Xuyên đã nhiều lần gặp phải những trải nghiệm không vui vẻ, đồng thời cho rằng Hoàn Gia đã vi phạm nghiêm trọng các điều khoản của hợp đồng.

Cụ thể và chi tiết về việc họ vi phạm thế nào và vi phạm khoản gì thì chưa được liệt kê tỉ mỉ. Những người ầm ỉ gào thét nhất phải kể đến các fan của Thương Xuyên, có thể nói là đông loạt giầy đánh đập khiển trách Hoàn Gia Media ức hiếp người quá đáng. Bởi vì các fan cho rằng Thương Xuyên xưa nay vẫn là một người tính tình ôn hòa, nhã nhặn, không dính vào các chuyện thị phi, xây dựng hình tượng một diễn viên thực lực. Nếu không vì đối phương thái quá gây khó dễ, Thương Xuyên nhà họ đã chẳng đi tới bước đường hủy hợp đồng.

Tổng giám đốc của Hoàn Gia đích thân vội vã tới Skyline. Rõ ràng chuyện Thương Xuyên gây rối đã khiến áp lực dồn lên Hoàn Gia tăng đột biến. Ngay cả một người đã nhiều năm sống trong showbiz như vị tổng giám đốc này cũng không lường trước được tính nghiêm trọng của vấn đề, đề giờ đây phải tới cầu xin sự trợ giúp.

Phạm vi công việc của Tường Ly không có sự giao thoa nào với Hoàn Gia, thế nên cô không quyền tham dự buổi họp. Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên cô làm là lên mạng tra cứu một lượt nguyên nhân cũng như hậu quả của việc hủy hợp đồng lần này. Cô không phát hiện được tình hình tiến triển mới nhất nhưng giữa cuộc chiến “nước bọt” của cộng đồng mạng, lại có mấy dòng bình luận đã khiến Tường Ly thấy kỳ lạ. Nó có liên quan tới bộ phim “Phù Sinh”. Có người nói bộ phim này thật ra rất kỳ quái, năm xưa khi lần đầu tiên bộ phim được khởi quay, nam chính hình như cũng đã trở mặt, tỏ thái độ bất mãn với phía nhà sản xuất.

Phải nói rằng bộ phim “Phù Sinh” quả thật là một truyền kỳ, nó chính là một tác phẩm đã sống trong lòng công chúng của cả một thế hệ.

Chuyện này vẫn phải kể từ bộ tiểu thuyết nguyên tác “Phù Sinh”.

Năm xưa, bộ tiểu thuyết này có thể nói là nổi tiếng từ Bắc chí Nam. Tác giả của nó cũng dựa vào bộ tiểu thuyết này để nhảy vọt lên, thành công tạo dựng được một sự nghiệp sáng tác huy hoàng cho riêng mình. Cho tới bây giờ, nó vẫn đang được tái bản nhiều lần với nhiều phiên bản khác nhau. Tiểu thuyết nổi tiếng là thế, vậy nên năm xưa bộ phim truyền hình chuyển thể cũng nóng rần rần.

Nhưng sự nổi tiếng của một bộ phim truyền hình chung quy vẫn khác tiểu thuyết.

Rõ ràng là tuổi thọ của một bộ tiểu thuyết luôn lâu dài hơn, còn bộ phim truyền hình năm đó thì cũng chỉ có thể xây dựng tượng đài trong lòng người hâm mộ thời bấy giờ mà thôi.

Thường thì trước khi các bộ phim hot được làm bản mới, các phiên bản cũ đều được hâm nóng trở lại. Nhưng bản cũ của “Phù sinh” quả thật đã quá lâu rồi. Thời đại ấy mạng xã hội hoàn toàn chưa phát triển, muốn lưu giữ các thông tin truyền hình phim ảnh một cách hoàn chỉnh gần như là không thể. Thế nên những thứ mọi người tìm kiếm được trên mạng chỉ là vài phiên đoạn chấp ghép.

Tường Ly cũng từng tìm kiếm, thông qua rất nhiều các nguồn khác nhau, nhưng các thông tin cô có được nhiều nhất hầu như cũng chỉ xoay quanh diễn viên.

Nam diễn viên chính của phiên bản năm xưa tên Ngô Trùng, một nghệ sỹ có tiền đồ nhất thời bấy giờ. Nói theo cách của bây giờ thì đó chính là một “tiểu thịt tươi” làm rung động biết bao trái tim thiếu nữ và phụ nữ. Anh ấy đóng không nhiều phim, nhưng bộ phim nào cũng nhận được rất nhiều lời khen, nhất là cho vai diễn của anh ấy trong “Phù Sinh”. Chỉ tiếc là anh ấy bạc mệnh, đây cũng là nguyên nhân tới nay các thông tin về anh ấy trên mạng càng ngày càng hiếm hoi chẳng.

Năm xưa nữ chính của “Phù Sinh” là một diễn viên trẻ, hình như cũng đã giải nghệ ngay sau khi đóng xong “Phù Sinh”, nên các thông tin về cô ấy trên mạng lại càng ít đến đáng thương.

Thế nên, về thông tin trên mạng nói năm xưa trong quá trình quay phim, nam chính cũng từng phát sinh mâu thuẫn với đoàn phim, Tưởng Ly tra rất lâu mà vẫn không tìm ra.

Nhưng chỉ là cô vẫn âm thầm cảm thấy có điều gì không ổn.

Rõ ràng chỉ là quan điểm của thiếu số, cô lại cảm thấy trong mơ hồ có một sự liên hệ nào đó.

Con gái nghĩ mọi chuyện, có lúc dựa vào trực giác.

Tưởng Ly tin tưởng vào trực giác của mình.

Mấy năm nay tuy rằng cô ở Thương Lăng, nhưng cũng coi như là một người đã đi khắp trong Nam ngoài Bắc, xuyên qua nơi hoang vu, thâm nhập nơi mệnh mông, từng đắm mình xuống biển sâu, từng thám hiểm nơi sa mạc. Những nơi ấy thường không một bóng người, thế nên những trải nghiệm tàn khốc nhất cô gặp phải thường là thử thách của tự nhiên. Vài lần đối mặt với sinh tử, thứ cô dựa vào đều là trực giác.

Lúc trời nhá nhem tối, Tưởng Ly gọi điện tới cho Thương Xuyên, nhưng được thông báo là tắt máy. Cô cũng không liên lạc được với người quản lý, lại biết tin từ sáng sớm nay Thương Xuyên đã rời khỏi đoàn làm phim. Suy đi tính lại cô bèn tới thẳng chỗ ở của Thương Xuyên.

Cô gõ cửa rất lâu nhưng không có ai.

Cuối cùng, cô gửi cho một tin nhắn thoại cho cậu ta, rồi để phòng vụn nhất, cô lại viết thêm một tờ giấy kẹp vào khe cửa nhà, bảo cậu ta đọc xong nhất định phải liên lạc với cô ngay.

Sau khi khổ sở làm xong từng ấy việc và trở về nhà, cũng đã hơn tám giờ.

Tưởng Ly vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên. Cô không biết giờ này Lục Đông Thâm đã hợp xong chưa. Sợ làm phiền tới anh, cô bèn gọi vào di động của Dương Viễn.

Ngược lại, đối phương bắt máy rất nhanh. Xung quanh hơi ồn ào, có tiếng người đang nói chuyện, thò thè dịu dàng.

“Anh đi công tác đấy à?”

Dương Viễn hình như vừa rời ra xa khỏi bàn tiệc: “Đúng thế, hôm nay là ngày khai trương Giang Nam Xuân, tôi và Lục Khởi Bạch đã cùng tới Tô Châu, có chuyện gì vậy?”

Tưởng Ly nói về chuyện Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng và hỏi xem anh ấy có biết nội tình gì không.

Dương Viễn nghe xong liền ai oán: “Chuyện này cô hỏi thẳng Lục Đông Thâm là được mà? Em gái à, bây giờ anh đây đang ở xa, với không tới.”

“Nói phí lời gì vậy? Chẳng phải vì tôi sợ quấy rầy tới công việc của anh ấy sao? Và lại anh đường đường là Phó tổng, tập đoàn xảy ra chuyện anh cứ thân nhiên như không là sao?”

Dương Viễn thờ dãi: “Tập đoàn từ trên xuống dưới còn biết bao nhiêu là việc, chút chuyện của Thương Xuyên thì có đáng là gì? Có Lục Đông Thâm đích thân giải quyết còn xảy ra vấn đề gì được? Còn nữa, tôi bắt buộc phải sửa lại lỗi logic của cô. Tôi là Phó tổng giám đốc, chứ không phải là trợ lý. Lục Đông Thâm quyết định chuyện gì làm sao tôi biết ngay trong vòng một nốt nhạc chứ?”

“Thế thì cần anh có ích gì?” Tưởng Ly nghiêng răng.

Ở đầu kia, Dương Viễn khúc khích: “Thế này đi, cô cho tôi chút lợi lộc, hối lộ tôi một ít, từ nay về sau tôi sẽ giúp cô trông chừng mọi nhất cử nhất động của Lục Đông Thâm.”

Tưởng Ly cười khẩy, chẳng nói chẳng rằng lập tức ngắt máy.

Cô đang định gọi điện cho Cảnh Ninh thì chuông cửa vang lên.

Cô mở cửa ra, là Lục Đông Thâm.

Có lẽ anh hợp xong đã tới thẳng đây, cả vật còn chưa kịp tháo. Tưởng Ly không ngờ giờ này mà anh vẫn đến, vội vàng lấy dép lê cho anh thay.

Thay xong giày, Lục Đông Thâm đi vào trong nhà, nói với cô: “Lát nữa anh vẫn phải quay lại công ty.”

“Hả?” Tưởng Ly sửng người: “Vậy anh còn tới đây một chuyến làm gì?”

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Xin bữa cơm.”

Tường Ly cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: “Tổng giám đốc Lục, theo em được biết, các đầu bếp trong khách sạn Skyline đều được mời từ nước ngoài về với mức lương không hề thấp thì phải? Cùng lắm thì ở trên tầng của trụ sở Skyline vẫn có nhà hàng mà?”

“Anh thích ăn đồ em nấu.” Lục Đông Thâm ngồi trên sô pha, nói lỏng cà vạt, dang rộng hai cánh tay, gác lên hai bên ghế, giống như một con chim ưng đang trải rộng cánh. Những múi cơ bắp của anh cuộn trào, nổi bật trên lớp sơ mi.

Tường Ly mỉm cười, hỏi anh: “Thế anh muốn ăn gì nào?”

“Em làm món gì anh ăn món đấy.” Lục Đông Thâm cười nói.

“Vậy thì sẽ khiến anh hối hận vì đi chuyến này rồi, trong nhà em giờ chỉ còn dưa mặn và wotou*.” Nói rồi, Tường Ly thoát một cái đã chạy vào trong bếp.

*Một dạng như bánh bao chiên dạng nón nhồi nhân bên trong, làm bằng bột ngô.

Trước sau chưa đầy hai mươi phút, Tường Ly đã lại từ trong bếp đi ra.

Lục Đông Thâm đã nằm trên sô pha rồi, nhắm nghiền mắt, hơi thở nhịp nhàng.

Tường Ly khẽ khàng bước tới bên cạnh anh, ngồi xuống tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt anh.

Vậy là đã ngủ rồi ư?

Nhìn những đường nét trên mặt anh trông có vẻ mọi mệt, nếu anh ngủ được cũng coi như là chuyện tốt.

Cô chống tay lên mặt, đóng tai lắng nghe, hơi thở cũng không nặng nề lắm, chắc là anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi chẳng?

Khuôn mặt anh thật là ưa nhìn.

Đôi mi của anh thật là dài.

Bỗng nhiên cô ngửa tay, muốn bứt ra vài sợi để so với lông mi của mình. Cô phát rồ, chuẩn bị chạm vào khuôn mặt điển trai của anh thì anh bỗng nhiên mở mắt, nhìn thấy đôi tay đang lơ lửng trên không trung ngay trước mặt mình, anh cười hỏi: “Cô nương có ý gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Em Cũng Đừng Trách Anh

Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?

Tường Ly bị bắt tại trận nhưng vẫn không hề xấu hổ hay tức giận, tay cô đổi hướng túm chặt lấy chiếc cà vạt hơi lỏng của anh: “Em đang định gọi thánh tăng dậy ăn cơm đây.”

Lục Đông Thâm theo đà sức tay cô ngồi bật dậy, giờ tay túm lại cà vạt rồi kéo cô vào lòng mình: “Là định gọi thánh tăng dậy ăn cơm hay định ăn thịt thánh tăng hả?”

“Thịt của thánh tăng có ngon không?”

Lục Đông Thâm cười khê: “Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?”

Tường Ly sát lại gần anh, cọ cọ mũi mình lên người anh: “Anh mà là thánh tăng cái nổi gì, rõ ràng là tên gian thương khoác áo cà sa, trên người từ trên xuống dưới toàn mùi chi phiêu.”

Lục Đông Thâm phá lên cười sáng khoái.

Hai món mặn, một món canh, đơn giản mà tinh tế.

Cải ngọt xào nhạt, thịt gà mềm xào lăn, canh măng, ngoài ra kèm thêm một bát cơm.

“Trong tủ lạnh còn lại những món này, coi như anh may mắn đấy, nếu không sẽ thật sự chỉ được ăn uống vớ vẩn thôi.” Tường Ly ngồi đối diện với anh, rót một cốc sữa rồi cùng anh ăn cơm.

Bữa trưa Lục Đông Thâm cảm thấy không ngon miệng, về tới công ty lại bận tới mắt tới tận khuya, đến bây giờ anh quả thực cũng đói rồi. Anh ăn say sưa ngon miệng. Nhưng cho dù có đói đến mấy, anh cũng không nhồm nhoàm như hổ vồ. Tưởng Ly quan sát anh mà lòng thầm cảm thán. Người này từ nhỏ sống trong Lục Môn, phải được nhận một sự giáo dục nghiêm khắc tới mức nào mới có rèn luyện được một tính cách bình tĩnh và chín chắn như vậy?

“Lát nữa anh về công ty lại phải họp tiếp sao?” Tưởng Ly chống tay lên cằm hỏi.

Lục Đông Thâm uống một ngụm canh: “Không cần họp nữa, đêm nay phòng Quan hệ ngoại giao sẽ tăng ca xuyên đêm để khởi động phương án đối phó gấp. Anh sẽ đích thân về công ty theo dõi.”

Tưởng Ly sùng sốt: “Vì chuyện của Thương Xuyên sao?”

“Đúng vậy.”

Cảm giác hoang mang xoay tròn trong lòng từ lúc nãy giờ lại dâng lên. Tưởng Ly đâm chiêu, đường đường là một tổng giám đốc lại phải đích thân theo dõi phương án giải quyết cấp bách, có thể thấy được tính nghiêm trọng của sự việc này.

“Rốt cuộc cậu ta hủy hợp đồng vì lý do gì?”

Lục Đông Thâm giải thích ngắn gọn: “Cậu ta cho rằng trong thời gian thực hiện hợp đồng, phía đối tác, cũng có nghĩa là công ty Hoàn Gia Media có hành vi lừa dối.”

“Hành vi lừa dối gì?” Tưởng Ly sùng người.

Lục Đông Thâm cười: “Đây chẳng qua chỉ là một cái cớ mà các nghệ sỹ vẫn quen lối ra thôi.”

“Hình như em nghe nói hợp đồng ban đầu Thương Xuyên ký với Hoàn Gia là hợp đồng dài hạn đúng không?”

“Phải.” Lục Đông Thâm gấp thức ăn: “Thế nên lúc đó Hoàn Gia mới đầu tư cả một lượng lớn tiền bạc và nhân lực.”

Tưởng Ly đâm chiêu suy nghĩ rồi lại hỏi: “Chẳng phải cậu ta còn là hình tượng đại diện cho Skyline hay sao? Làm thế này thì...”

“Mục đích thật sự của cậu ta chính là muốn hủy bỏ việc hợp tác với Skyline.” Lục Đông Thâm nói trúng trọng điểm.

Tưởng Ly không hiểu: “Trước mắt Thương Xuyên đúng là nghệ sỹ hạng A, nhưng việc hợp tác với tập đoàn Skyline cũng là việc rất nhiều ngôi sao hạng A muốn giành được mà, phải không? Thương Xuyên này rốt cuộc đang giờ trò gì chứ?”

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Phải chăng vì có sự tham gia của bên thứ ba, thế nên cậu ta mới không biết sợ.”

Đây có vẻ là một lý do bình thường nhất. Nhưng Tưởng Ly cảm thấy Thương Xuyên không giống một người như vậy, thấy lợi ích quên tình nghĩa tuyệt đối không phải tác phong của cậu ta. Lý do có hành vi lừa dối buông ra đích thực khiến người ta không tin tưởng, nguyên nhân thật sự lại không điều tra ra, không hiểu là do Lục Đông Thâm không nói hay vì anh cũng không biết thật.

Thấy cô nhíu mày rất chặt, Lục Đông Thâm bật cười: “Chuyện này thì em không cần phải bận tâm, công ty sẽ giải quyết.” Anh ăn xong miếng cơm cuối cùng, đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Thấy anh đi vào bếp, Tưởng Ly cũng lảo đảo đi vào theo: “Công ty định giải quyết thế nào?”

Lục Đông Thâm không dùng máy rửa bát, có lẽ là vì rửa có một bộ bát đĩa quá mất công nên anh rửa luôn bằng nước thường. Thấy Tưởng Ly thò tay về phía trước, anh nói một câu: “Em đừng đụng tay vào nước nữa, ôm anh là được rồi.”

Tưởng Ly vòng tay từ phía sau ôm lấy anh.

“Thái độ của công ty rất rõ ràng, nếu đã không thể thương lượng thì sẽ trực tiếp căn cứ vào hợp đồng. Theo hợp đồng thì bất luận là Hoàn Gia hay Skyline đều không vi phạm, thế nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng là không thể.” Lục Đông Thâm nói lại chuyện của Thương Xuyên.

“Nếu cậu ta vẫn khăng khăng muốn hủy hợp đồng và đình công thì sao?”

Lục Đông Thâm mới đó đã rửa bát sạch sẽ rồi vẩy nước: “Rất đơn giản, vậy thì gặp nhau ở tòa án. Một khi đã đi đúng theo trình tự pháp luật, khả năng chiến thắng của Thương Xuyên là bằng không. Skyline sẽ bắt cậu ta chịu một khoản bồi thường hủy hợp đồng không hề nhỏ.”

Nghĩ cũng đủ biết, một khi Thương Xuyên hủy hợp đồng thì tức là thắng thầu trở mặt với hai công ty lớn. Cậu ta bị điên rồi sao?

“Không còn cách giải quyết nào khác ư?”

Lục Đông Thâm bỏ bát đã được rửa sạch sẽ vào trong tủ. Sau khi rửa tay xong, anh quay lại vòng tay qua người cô: “Có chứ, bảo cậu ta nghiêm túc ngoan ngoãn quay về đóng phim, đừng giờ trò gì nữa, thì Skyline sẽ không truy cứu việc làm lẩn này của cậu ta nữa, bằng không...”

Tường Ly giật mình ngược nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhàn nhã dựa vào đó, ngón tay cái cọ nhẹ lên eo cô: “Có lẽ Hoàn Gia không xử lý được cậu ta nhưng Skyline thì có thể.”

“Có cản trở mặt dữ dội như vậy không?” Tường Ly dè dặt hỏi.

Lục Đông Thâm cười khê: “Mảnh đất khu phủ Thân vương đã sắp có kết quả đấu thầu rồi. Lúc này Thương Xuyên lại gây rối, thứ cậu ta phá không phải chỉ là bát com của Hoàn Gia. Bây giờ đúng là Thương Xuyên rất cao giá, nghệ sỹ hạng A, nhưng nói chẳng ra cũng chỉ là một kép hát. Anh muốn bóp chết cậu ta chẳng khác gì bóp chết một con kiến.” Anh giờ tay lên xoa đầu cô: “Bé con, anh biết em và Thương Xuyên có giao tình, nếu có ngày cậu ta thật sự ép anh phải ra tay thì em cũng đừng trách anh.”

Tâm trạng của Tường Ly rồi bời, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh tìm ra Thương Xuyên để hỏi cho ra nhẽ. Rõ ràng là trong chuyện này Lục Đông Thâm không có quá nhiều nhần nại. Một khi Thương Xuyên chạm tới giới hạn và mức độ dung thứ của Lục Đông Thâm, thì anh tuyệt đối sẽ nói được làm được, hoàn toàn không nể tình cô và Thương Xuyên có quan hệ thân thiết mà rộng lượng khoan hồng.

Phải làm sao đây?

Chuông điện thoại vang lên, là của Lục Đông Thâm. Có lẽ là điện thoại của công ty, anh nói được vài câu thì đi ngay.

Tường Ly kéo cánh tay anh lại: “À... em cùng anh đi tới công ty nhé.”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Em đi thì làm được gì?”

Tường Ly á khẩu, rất lâu sau mới nói: “Thì em có thể tăng ca cùng anh. Anh làm việc, em ngồi nhìn.”

“Cảm giác nghe cũng hay đấy nhì.”

“Đương nhiên rồi.” Tường Ly kéo anh ra ngoài: “Anh vất vả cần cù, lại có người đẹp như em bầu bạn, quá tốt.”

Lục Đông Thâm ấn cô lên ghế sofa: “Em đang giúp anh hay định hại anh đấy?”

“Anh là bạn trai của em, em có hại ai cũng không thể hại anh được.”

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Còn có người đẹp làm bạn nữa. Em cứ đi qua đi lại trước mặt anh như vậy, muốn anh tập trung làm việc bằng cách nào đây?”

Tường Ly lập tức hiểu ý của anh, kêu lên: “Anh không thể thanh tâm quả dục một chút sao?”

“Có thể, thế nên em phải ở lại nhà.”

Tường Ly bĩu môi: “Được thôi, được thôi, vậy em tiễn anh ra cửa là được chứ gì?”

Lục Đông Thâm đứng thẳng dậy, nhìn xuống cô ngồi dưới ghế: “Hiếm có thật, sao hôm nay lại dính anh như vậy?”

Tường Ly đứng dậy ôm chầm lấy cổ anh, tỏ vẻ phong tình: “Không nỡ để anh đi mà, thế nên muốn tiễn đưa ngàn dặm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Anh Ta Có Tin Em Không?

Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?

Xe của Lục Đông Thâm đỗ bên ngoài khu nhà, không có tài xế đi theo mà anh tự mình lái. Tường Ly khoác tay tiễn anh một mạch ra đến tận ngoài khu nhà. Lục Đông Thâm lên xe rồi, lại hạ cửa kính xuống vẫy tay gọi cô. Cô tiến lên hỏi anh còn chuyện gì? Anh nói: Cúi đầu xuống.

Tường Ly không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn làm theo.

Lục Đông Thâm vươn cánh tay ra, vòng qua cổ cô, rồi hôn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó nói: “Tối nay nghỉ ngơi sớm đi, đừng lo lắng nhiều cũng đừng suy nghĩ lung tung, biết không?”

“Biết rồi, anh lẳng nhặng quá.” Tường Ly đẩy anh một cái: “Chú ý lái xe an toàn.”

Đợi cho bóng chiếc xe khuất dạng trong màn đêm, Tường Ly mới quay ngược lại, trở về tiểu khu.

Lúc cô đi ngang qua phòng bảo vệ, có một nhân viên bảo vệ chủ động thò đầu ra chào hỏi cô. Cô cảm thấy ánh mắt người đó nhìn cô rất kỳ lạ. Xuyên qua bóng cây um tùm rậm rạp, Tường Ly cứ nghĩ mãi về ánh mắt đó. Có lẽ đó là một nhân viên bảo vệ đã làm việc trong tiểu khu này đã nhiều năm, từng nhìn thấy Nhiều Tôn thường xuyên đưa cô về nhà. Bây giờ người đàn ông đứng bên cạnh cô lại trở thành Lục Đông Thâm, có lẽ người đó cảm thấy tác phong sinh hoạt của cô rất có vấn đề.

Trong lúc vẫn lơ đãng suy nghĩ, cô đã đi tới con đường đá nhỏ. Phía trước là cả một bụi cây đinh hương, còn có cả hoa đinh hương nở về đêm, gió đêm thổi qua lại ngào ngạt hương thơm. Tới trước cửa tòa nhà, bóng trắng mới lại hiện lên trên đỉnh đầu. Tường Ly chỉ kịp nhìn thấy có một cái bóng thoáng lướt qua. Cô chưa kịp định thần lại thì cánh tay đã bị ai đó giật mạnh, ngay sau đó cô bị một nguồn sức mạnh ầm ầm đẩy lên tường.

Tường Ly giờ tay ra giẫy giụa theo bản năng, nhưng đối phương dùng rất nhiều sức. Cô ngược mắt lên nhìn và chợt sững người.

Hóa ra là Nhiều Tôn.

Cô hoảng hốt, giơ chân lên đá. Nhiều Tôn phản ứng nhanh nhạy, né người kịp thời khỏi đòn công kích của cô, liên tục lùi ra sau mấy bước. Sau khi đứng vững lại, anh ta nhìn cô chằm chằm, rồi cười rất xấu xa: “Em đủ độc ác ấy. Đá hông của quý của anh, em có tin cả đời này anh sẽ bám riết lấy em không?”

Cả sống lưng Tường Ly dựa sát vào tường. Khoảng cách giữa hai người tạm gọi là an toàn, nhưng cô vẫn nhìn anh ta chằm chằm đầy cảnh giác, bặm chặt môi.

“Em có cần phải phòng anh đến vậy không?”

Nói rồi, Nhiều Tôn định tiến lên.

“Đừng có lại đây, nếu không tôi không khách khí với anh đâu!” Tường Ly lạnh lùng quát.

Nhiều Tôn cũng nhìn ra được sự bài xích và phòng bị từ ánh mắt cô. Anh ta dừng bước, cất nụ cười đi: “Hạ Hạ, nếu anh muốn khiến em khó xử thì ngay lúc này khi em khoác tay Lục Đông Thâm đi ra ngoài, anh đã chặn em lại rồi.”

Trái tim Tường Ly lạnh ngắt. Cô hơi nheo mắt lại, không ngờ được anh ta lại phục ở đây lâu như vậy. Cô quát: “Nhiều Tôn, anh không thể buông tha cho tôi à? Anh cứ bám riết lấy tôi như âm hồn vậy để làm gì chứ?”

“Anh nhớ em, muốn tới thăm em không được hay sao?” Nhiều Tôn thể hiện thái độ băng băng.

“Giao tình giữa tôi và anh đã sớm đứt từ lâu rồi!”

Trong đại sảnh, ánh đèn sáng rực rỡ. Nhiều Tôn vóc dáng cao lớn, đã hoàn toàn chặn đứng một số nguồn sáng hắt về phía này. Thế nên đôi mắt anh ta như bao bọc lấy bóng tối, hoặc có lẽ là bóng tối đã xâm nhập vào đó, tóm lại anh ta hoàn toàn không cười cợt nữa. Anh ta nhìn cô chăm chú một lúc rất lâu rồi bất thành linh hồn: “Anh ta đã chạm vào em rồi?”

Có một giây phút Tường Ly hơi ngẩn ngơ, nhưng cô cũng lập tức thể hiện vẻ lạnh lùng và cảnh giác của mình như trước: “Phải.”

Sắc mặt Nhiều Tôn âm u hơn không ít. Anh ta tiến lên trước vài bước. Tường Ly nhanh nhẹn né tránh, trong khoảnh khắc đã né được bàn tay thò ra phía trước của anh ta. Cô định tẩu thoát thật nhanh nhưng rõ ràng là lần này Nhiều Tôn sẽ không để cô được như ý nguyện. Đầu tiên anh ta chặn đứng đường chạy trốn của cô, sau đó vươn tay ra tóm, một lần nữa ầm ầm cô lên tường. Cô dùng sức, anh ta cũng dùng sức, ghì chặt hai cổ tay của cô, làm cô đau đớn.

Màn co kéo qua lại ấy đã khiến cổ áo cô bung ra. Nhìn từ góc độ của Nhiều Tôn, dấu vết lưu lại trên ngực cô vừa hay lọt vào mắt anh ta.

Qua nhiều ngày, dấu vết ấy đã rất nhạt rồi, nhưng vì Tường Ly có làn da trắng trẻo nên một dấu vết dù có nhạt cũng vẫn nổi bật lên rõ ràng. Thế là Nhiều Tôn lập tức mặt lạnh như sương, nhìn cô trân trân, răng nghiến vào nhau ken két. Anh ta không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu được thông tin đằng sau dấu vết trên ngực cô. Ánh mắt anh ta như bốc cháy: “Dựa vào đâu? Anh ta có tư cách gì?”

Tường Ly đứng thẳng người, không giẫy giụa được thì dứt khoát không cựa quậy nữa. Ba năm nay, mọi nỗi sợ hãi cô dành cho Nhiều Tôn đều đã biến chất sau từng lần gặp lại khi quay trở về Bắc Kinh lần này. Cô trốn anh ta, né anh ta, nếu có thể chỉ mong sống chết không quan hệ. Nhưng bây giờ đã không trốn tránh được thì chỉ còn cách ngẩng đầu đối mặt. Cô nói: “Dựa vào việc anh ấy là người đàn ông tôi thích.”

“Người đàn ông em thích?” Nhiều Tôn cười khẩy: “Vậy thì em còn là người con gái anh thích nữa đấy!” Dứt lời, anh ta lấy cơ thể làm lá chắn, đè hẳn lên người cô, áp mặt xuống.

Giữa hơi thở dốc, Tường Ly chỉ cảm nhận được nơi lồng ngực đau đớn đến bồng bồng. Cô sốt sắng, dùng lực bả vai huyếch anh ta như phát điên, có ý muốn đẩy anh ta bay ra. Cô càng phản kháng, anh ta lại càng cắn chặt. Cô thở gấp, quát dữ: “Nhiều Tôn, anh là đồ khốn kiếp!”

“Anh là đồ khốn kiếp!” Nhiều Tôn buông ra, tựa lên trán cô, giận điên người: “Đáng nhẽ anh phải khốn kiếp với em hơn chút nữa!”

Tay Tường Ly đang rảnh, cô định giơ lên tát cho anh ta một bạt tai. Nhưng cô vừa có ý đó, Nhiều Tôn đã giữ chặt lấy cổ tay cô, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Còn định đánh anh?”

Cô nhìn anh ta trân trân, nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Buông tay!”

Nhiều Tôn không chịu nổi ánh mắt này của cô, nó lạnh như băng. Dưới lớp băng đó là sự kháng cự và sợ hãi ngập tràn dành cho anh ta. Ngày đó của ba năm trước, lần đầu tiên cô thể hiện ánh mắt này với anh ta, và thế là cô đã rời đi ba năm.

Anh ta buông tay.

Tường Ly có được tự do, trốn thoát khỏi phạm vi của anh ta, thậm chí còn không buồn nói thêm nhiều lời với anh ta, thẳng thừng quay người rời đi.

“Anh sẽ không để Lục Đông Thâm được như ý nguyện đâu.” Nhiều Tôn quát to sau lưng cô.

Bước chân của Tường Ly khựng lại. Cô quay đầu lườm anh ta: “Chuyện của Thương Xuyên do anh gây ra có đúng không?”

“Chuyện hủy hợp đồng ư?” Nhiều Tôn cười khẩy: “Mấy trò mèo đó Nhiều Tôn này không thèm làm.”

“Còn chuyện gì Nhiều Tôn không dám làm ư?”

Khóe miệng Nhiều Tôn cứng đờ lại: “Tùy em, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Lục Đông Thâm dám chơi anh thì hoặc là anh không phản kích, đã phản kích thì chắc chắn sẽ đẩy anh ta vào chỗ chết.”

Tường Ly quay người lại, ánh mắt lạnh giá: “Nếu anh dám ra tay hại chết anh ấy, tôi cũng dám ra tay hại chết anh.”

“Em sẽ ra tay hại chết anh thế nào?” Nhiều Tôn đút hai tay vào túi quần, đứng sững ở đó, cao lớn bức người.

Sắc mặt Tường Ly lạnh lùng: “Ba năm nay tôi ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, thứ gì không học được, nhưng chút bản lĩnh khiến người ta nhìn thấy máu thì vẫn có thừa. Anh là Thái tử gia ở kinh thành, còn tôi bây giờ chẳng là gì cả. Có một câu rất hay, người chân đất chẳng sợ người đi giày, đừng có ép tôi phải dùng dao với anh.”

Trong ánh mắt Nhiều Tôn ánh lên một tia đau đớn, cực thoáng qua, chẳng mấy chốc đã hóa thành chế giễu: “Em đúng thật là hết lòng hết dạ vì Lục Đông Thâm đấy. Em được lắm, Hạ Trú. Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Tường Ly cảnh giác.

Nhiều Tôn mím môi nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng, nhưng đã đè nén cảm xúc lúc trước xuống: “Anh tới tìm em là muốn bảo em có thời gian thì về thăm bố mẹ anh.”

“Cô chú có chuyện gì sao?” Tường Ly sững người.

“Không có chuyện gì, chỉ là họ rất nhớ em. Nghe nói em quay về vẫn luôn muốn gặp em.”

Tường Ly buông bỏ cảnh giác, cúi gằm mặt xuống, thể hiện vẻ lạc lõng.

Nhiều Tôn thờ dãi: “Cho dù em hận anh, oán anh, bố mẹ anh đối xử với em cũng không tệ phải không. Về thăm họ đi, cùng lắm thì anh không xuất hiện là được chứ gì?”

Cổ họng Tường Ly căng ra chưa xót, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tôi sẽ tranh thủ về thăm.” Dứt lời, cô quay người đi vào trong thang máy.

Nhiều Tôn đứng nguyên ở chỗ cũ, rất lâu sau vẫn chưa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Anh Có Lấy Em Không?

Tường Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

Ngày hôm sau, Hoàn Gia Media đứng ra thanh minh tin đồn rằng trong việc hợp tác với nghệ sỹ Thương Xuyên có chuyện gian dối. Trong lời thanh minh này, Hoàn Gia chỉ trích Thương Xuyên dựng chuyện vô cớ, phủ nhận việc trong quá trình hợp tác có tồn tại bất kỳ hành vi lừa dối và gian trá nào, đồng thời bày tỏ hành động của Thương Xuyên không những vi phạm tinh thần của giao kết mà còn làm tổn hại nghiêm trọng tới hình tượng của công ty. Họ

tuyên bố việc Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng là vô hiệu, một khi cố chấp đơn phương chấm dứt hợp đồng không những sẽ bị kiện ra tòa mà còn phải bồi thường với một khoản phí bồi thường khổng lồ.

Từ lời thanh minh ấy, không khó nhận ra thái độ cứng rắn của Hoàn Gia Media. Nếu tiếp tục hợp tác thì họ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu kiên quyết hủy hợp đồng thì họ sẽ thẳng thừng giải quyết bằng con đường pháp luật.

Bài thanh minh này được đăng lên bằng ID weibo chính thức của công ty, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã lên top search, trở thành một chủ đề được rất nhiều người quan tâm. Có người còn tung tin rằng một khi Thương Xuyên thua kiện, thì khoản tiền bồi thường đó có thể khiến cậu ta vài năm sau cũng không vực dậy nổi sự nghiệp của mình.

Trong lúc đọc lướt bài thanh minh của họ, Tưởng Ly tựa hồ như đang nhìn thấy thần thái và ngữ khí của Lục Đông Thâm khi giải quyết chuyện này. Với tính cách của anh, thà rằng phải mất nhiều thời gian cũng không cho phép một ngôi sao được lên mặt uy hiếp mình. Cô đang vô cùng sốt ruột, nhưng không tài nào liên lạc được với Thương Xuyên, xem ra đối phương có ý muốn tránh mặt cô.

Suy nghĩ như vậy, cô càng trở nên lo lắng, cũng không biết rốt cuộc lúc này Thương Xuyên đang có tính toán gì.

Cô đang định gọi thêm một cuộc điện thoại nữa thì Julia gõ cửa đi vào. Cô bé thò đầu vào phòng, thấy Tưởng Ly có ở đó, cô ấy vội vàng đi nhanh vào, rồi tiện tay khóa chặt cửa văn phòng lại. Tưởng Ly đặt di động xuống: “Sao thế? Sao cứ thần thần bí bí vậy?”

Julia tiến lên trước, thì thào thì thầm: “Em vừa nghe thấy phòng thư ký kể lại một chuyện, bảo rằng Trần Du cứ ở suốt trong văn phòng của tổng giám đốc. Từ lúc tổng giám đốc họp xong trở về, cô ta cũng vào đó theo.”

Tưởng Ly lại cầm di động lên, lướt qua lướt lại màn hình: “Cô ta vào văn phòng của tổng giám đốc Lục thì có gì kỳ lạ đâu. Lúc trước khi công thức được chuyển tới tổng bộ kiểm nghiệm, người căng thẳng nhất chắc chắn là cô ta. Bây giờ công thức đó lại tiếp tục được đưa vào sử dụng. Nhưng bản thân tổng giám đốc Lục lại không dùng, cô ta chắc chắn muốn đi hỏi cho rõ ràng.”

“Làm gì có chuyện đơn giản như vậy. Giám đốc Hạ, chị đoán sau khi Trần Du đi vào phòng của tổng giám đốc đã có chuyện gì xảy ra?” Julia cố tình vòng vo tam quốc.

Vừa nghe xong câu ấy, trong lòng Tưởng Ly loáng thoáng dấy lên một cảm giác không thoải mái. Cô nhướn mắt nhìn Julia: “Em còn bắt chị chơi mấy trò đoán già đoán non này, có tin chị bắt em tặng ca liên tục vài tuần không?” Cô hiểu rõ Julia. Cô bé này vừa mới yêu chưa được bao lâu, đang trong giai đoạn bám riết lấy bạn trai, sợ nhất chính là phải tặng ca.

Quả nhiên, Julia lập tức hoang mang, nói ra tuồn tuột: “Dora ở phòng thư ký mang cả phê ra và nói Trần Du đã cãi nhau cùng với tổng giám đốc Lục.”

Việc này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của Tưởng Ly. Cô hơi sửng người, hỏi: “Cãi nhau? Tận mắt nhìn thấy ư?”

“Vâng ạ. Dora nói lúc đó trông Trần Du cực kỳ kích động, nhưng nhìn thấy có người đi vào là cô ta cũng kiềm chế hơn một chút. Lúc Dora đi ra ngoài đóng cửa lại còn nghe thấy Trần Du lên tiếng nói chuyện, ngữ khí không vui chút nào.”

Hai người này có thể cãi nhau vì chuyện gì?

Lục Đông Thâm nhất định là người không thể cãi nhau được, nhưng Trần Du cũng không phải là người hay sinh chuyện thị phi. Tuy rằng cô vẫn chưa bỏ qua được chuyện Trần Du lên lút ăn cắp sổ tay của cô, nhưng từ một mức độ nào đó mà nói, Trần Du phần nào vẫn tự cao tự đại, nhất là khi đối mặt với chuyện tình cảm.

Nghĩ một chút, cô hỏi Julia: “Hai người họ cãi nhau xong chưa?”

“Còn ai dám đi nghe ngóng nữa ạ, ngay cả việc ghé tai vào cửa nghe trộm cũng không dám.”

Sau khi Julia ôm một chồng tài liệu đi ra ngoài, Tưởng Ly càng nghĩ càng không ngồi yên được nữa. Cô đứng dậy đi tới văn phòng của tổng giám đốc.

Cô không gặp Cảnh Ninh, Dora vừa hay đi lên từ một thang máy khác. Nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy vội vã chào hỏi. Tưởng Ly hỏi cô ấy tình hình hiện tại trong văn phòng. Dora vừa nghe xong thì sợ đến nỗi mặt trắng bệch, vội xua tay: “Giám đốc Hạ, chị tuyệt đối đừng nói là em kể ra ngoài nhé.”

“Yên tâm đi, chuyện này tôi nghe biết vậy thôi.” Tưởng Ly nhìn cánh cửa phòng đóng chặt: “Cô chỉ cần nói cho tôi biết Trần Du đã ra ngoài hay chưa thôi.”

Dora lắc đầu: “Em không rõ lắm, ban nãy em sợ đến nỗi không dám ở lại tầng này.”

Tưởng Ly thở dài. Xem ra trong lòng các nhân viên, Lục Đông Thâm vẫn rất nghiêm khắc, một chuyện đáng để hóng hớt như vậy mà không ai dám tiếp tục theo dõi. Cô tiến lên nghe ngóng, nhưng hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì bên trong. Có lẽ Trần Du đã rời đi từ lâu rồi.

Cô gõ tay gõ cửa, làm Dora giật nảy mình, vội nấp ra sau lưng cô. Tưởng Ly đẩy cửa văn phòng, một giây sau đứng đực tại chỗ.

Trần Du hóa ra vẫn chưa đi, sau khi nghe thấy động tĩnh bèn quay ngoắt đầu lại.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Ly nhìn thấy được thứ gì điên rồ cuồng dại trong ánh mắt của Trần Du, bị sự trầm mặc tạm thời đè nén, giống như

đang giam hãm một con thú trong đó. Rõ ràng là cô ta bị bắt ngờ khi Tường Ly xông vào, đẩy mắt thoáng qua chút sừng sốt. Ngay sau đó, con thú trong đôi mắt của cô ta đã bị giải phóng. Cô ta bắt ngờ chỉ tay vào Tường Ly, nhưng mắt thì nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm: “Có phải vì cô ta không? Lục Đông Thâm, anh nói cho em biết đi. Nếu không có cô ta liệu anh có lấy em không?”

Có tiếng xuýt xoa sừng sốt vang lên.

Người phát ra âm thanh ấy là Dora đứng sau lưng Tường Ly. Cô ấy thò đầu vào vừa hay bắt gặp cảnh này, lại sợ hãi vội vàng lùi về sau.

Lục Đông Thâm ngồi phía sau bàn làm việc, bên cạnh vẫn chất cả đống tài liệu. Sắc mặt anh rất bình thản, cho tới khi nghe thấy Trần Du hỏi như vậy, anh mới nhú mày. Bên này, Tường Ly vẫn đang cầm chặt nắm đấm cửa. Sau khi bị Trần Du chỉ thẳng, cô mới bừng tỉnh, vội nói: “Xin lỗi, à... hai người tiếp tục đi.” Dứt lời, cô nhanh chóng khép cửa văn phòng lại, đầu óc có hơi trống rỗng.

Hai cánh cửa trở thành đường phân cách, chia hai nơi thành hai thế giới. Tường Ly đứng dựa bên cánh cửa, hơi thở có phần dồn dập. Hiệu quả cách âm của hai cánh cửa ấy quả nhiên rất tốt. Dora ôm chặt tập tài liệu trong lòng, đáng vẻ hoàn toàn giống như vừa bị dọa chết. Nhìn thấy ánh mắt Tường Ly hướng qua, cô ấy giật mình, vội vàng bảo đảm: “Giám đốc Hạ, chị yên tâm, chuyện ban nãy có đánh chết em cũng không kể ra ngoài đâu.”

Tường Ly gật đầu.

Dora tiến lên, dè dặt hỏi: “Chị không sao chứ?”

Tường Ly lại lắc đầu.

Dora đang định đi thì lại bị cô gọi giật về: “Ban nãy... Trần Du đã hỏi tổng giám đốc Lục câu gì vậy?” Cảnh tượng ban nãy trong văn phòng bây giờ đã trở nên hỗn độn hoàn toàn trong đầu Tường Ly.

“Cô ấy hỏi tổng giám đốc Lục là nếu như không có chị, anh ấy có lấy cô ấy không?” Dora nói nhỏ, rồi lại hỏi thêm: “Sao chị không nghe nốt câu trả lời của tổng giám đốc? Chị không sao thật chứ?”

Có sao.

Đi vào thang máy rồi, Tường Ly mới cảm thấy tim mình đập dữ dội, cảm nhận được ban nãy mình gần như là hoảng hốt bỏ chạy. Sau khi chấp nối lại những phần hồn bát nháo vụn vỡ của mình hoàn chỉnh trở lại cơ thể, Tường Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

***

Cuộc điện thoại mà Tường Ly đợi được lại là của Thai Quốc Cường.

Khi cô tới nơi ở của Thai Quốc Cường ở Bắc Kinh, vừa hay có thể né được giờ cao điểm buổi tối. Cô trở về phòng làm việc không bao lâu thì nhận được điện thoại của ông ta. Cô thầm tính toán, chắc lúc cô rời khỏi công ty, Trần Du vẫn đang dầy dụa trong văn phòng của Lục Đông Thâm.

Vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi đã đổ bệnh. Theo lời miêu tả của ông ta, từ lúc Hà Tư Nghi tận mắt chứng kiến một bóng người trên sân khấu hí kịch trong phủ Thân vương, bà ta đã bị dọa đến bệnh luôn, đến bây giờ cũng không dậy nổi khỏi giường, chẳng biết đã nhờ cậy bao nhiêu bác sỹ rồi mà vẫn không khỏi sắc.

“Pháp sư, tôi thật sự không còn cách nào khác, đành tìm tới cô.” Thai Quốc Cường nói.

“Ấy đừng.” Tường Ly ngắt lời ông ta: “Nếu ông đã biết tôi là nhà tạo hương của Lục Môn thì nên hiểu rõ nguyên nhân năm xưa tôi có thể trị bệnh cho ông. Ông coi tôi là người trừ ma diệt quỷ thật đấy à? Quý phu nhân nếu mắc bệnh sinh lý thì có thể tới tìm bác sỹ, nếu mắc bệnh tâm lý thì tìm bác sỹ tư vấn tâm lý, thật ra tôi không thể bận cùng lúc quá nhiều việc.”

Thai Quốc Cường thờ dài: “Các bác sỹ đã khám cả rồi, không có bệnh gì nghiêm trọng. Nhưng cả ngày bà ấy cứ nằm đó một mõi suy nhược. Bác sỹ tâm lý cũng tới đây không ít. Nếu họ thật sự có cách, tôi còn cần làm phiền cô sao? Trước kia cô dùng mùi hương cứu mạng tôi, bây giờ xin cô hãy giúp bà xã nhà tôi.”

Trong lúc ông ta nói, Tường Ly cũng đã quan sát Hà Tư Nghi một lượt. Bà ta trợn trừng hai mắt nằm trên giường, ánh nhìn rời rạc, sắc mặt nhợt nhạt, không nói năng gì, cũng không có phản ứng, tựa như sống trong thế giới của riêng mình. Rồi cô lại đánh mắt nhìn xung quanh một lượt, đi đi lại lại vài bước. Thai Quốc Cường ở ngay sau lưng cô, miêu tả lại tình trạng gần đây của Hà Tư Nghi như làm báo cáo. Chẳng bao lâu sau, có người gõ cửa. Là Thai Nghiệp Dương đi vào. Nhìn thấy cô, anh ta bèn gạt đầu một cái nhẹ nhàng rồi nói một câu: “Làm phiền rồi.”

Tường Ly cũng gật đầu đáp lại. Cô đi tới trước bàn trang điểm của Hà Tư Nghi, cầm một hộp phấn lên và ngửi: “Xét về việc dùng mùi hương cứu người, chẳng phải Trường Thịnh các ông cũng có một vị sao? Vệ Bạch Tôn là Hội trưởng hội văn thuật, về bản lĩnh, anh ta giỏi hơn tôi nhiều.”

“Tôi chỉ tin cô.” Thai Quốc Cường nói.

Tường Ly nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ lạ rồi đặt hộp phấn xuống: “Dùng người thì không nghĩ, đã nghĩ thì đừng dùng. Nếu ông đã không thừa nhận khả năng của Vệ Bạch Tôn thì vì sao còn mời anh ta về?”

Sắc mặt Thai Quốc Cường có phần ngượng ngập, ông ta giải thích: “Không phải tôi không thừa nhận năng lực của cậu ta. Cậu ta đích thực rất giỏi về

chuyên môn. Nhưng ý của tôi là, một số thứ bâng môn tà đạo cậu ta chưa chắc đã rành.” Nói tới đây, thấy sắc mặt Tường Ly hơi lạnh đi, sợ cô phải tay bỏ về, ông ta lập tức giữ cô lại: “Ý tôi muốn nói là, cô còn biết cả những thứ mà các nhà tạo hương khác chưa chắc đã biết.”

“Thế chẳng phải vẫn là bâng môn tà đạo ư?” Tường Ly cười khẩy, hất tay ông ta ra.

Thai Quốc Cường nhất thời không biết nên nói gì cho phải, ngược lại Thai Nghiệp Dương lên tiếng: “Giám đốc Hạ đừng hiểu lầm, khoảng thời gian này bố tôi lo lắng quá nhiều cho chuyện của mẹ tôi, tinh thần rệu rã, nên biểu đạt có phần không phù hợp cho lắm.”

Tường Ly cũng chẳng phải người nhỏ mọn gì. Ngoài miệng cô nói không lo, chẳng lo xuề, nhưng người nằm ngay dưới tầm mắt của cô, sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn? Cô kiểm tra một lượt những thứ trong phòng, cuối cùng ngồi xuống trước mặt Hà Tư Nghi, tỉ mỉ quan sát lần nữa.

“Quý phu nhân chịu một sự hoảng sợ cực lớn, nói theo cách dân gian là rơi mất hồn, nói theo bệnh Đông y là chứng mất hồn. Còn giải thích theo y học hiện đại thì do thần kinh não bộ chịu đựng một sự kích thích mãnh liệt từ thế giới bên ngoài, khiến nó phát ra những điện tín hiệu và những tín hiệu hóa học bất thường, kiểm chế nghiêm trọng các dây thần kinh trung ương khác truyền đạt thông tin và tín hiệu. Việc tôi có thể làm là pha chế một vài loại hương liệu có tác dụng an thần và một số loại cỏ dùng để uống. Cụ thể dùng thế nào lát nữa tôi sẽ nói cho ông.”

Thai Quốc Cường cảm kích vô cùng: “Tôi biết cô nhất định có cách mà.”

“Quý phu nhân nói trên sân khấu của phủ Thân vương có má?” Tường Ly bất thành linh hỏi một câu.

Thai Quốc Cường thờ dài nặng nề: “Là bà ấy cứ gào lên rằng mình thấy ma. Tôi đoán chắc là bà ấy hoa mắt. Lúc đó trời nổi gió, có những thứ bị gió cuốn bay lung tung, biết đâu bà ấy lại nhìn nhầm thành bóng người. Chuyện này cũng bình thường thôi.”

Tường Ly “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trên đường trở về công ty, Tường Ly cứ nghĩ mãi về những lời Thai Quốc Cường nói. Hà Tư Nghi bảo trên sân khấu có ma. Chỉ là hoa mắt thôi ư? Việc này đã khiến Tường Ly nhớ lại đoạn băng trong di động của Thương Xuyên. Cùng là trên sân khấu ở phủ Thân vương, sao lại trùng hợp đến thế?

Người tài xế chờ cô về làm việc cho công ty. Anh ta nhìn vào gương chiếu hậu và hỏi: “Giám đốc Hạ sao vậy?”

“Tôi không sao.” Tường Ly đáp một câu, đúng lúc đó di động trong túi rung lên.

Cô bắt máy, đầu kia là giọng nói trầm thấp của Lục Đông Thâm: “Sao em lại tới chỗ Thai Quốc Cường.”

Tường Ly cũng không còn lạ khả năng “Thiên lý nhãn, thuận phong nhi” của anh nữa. Hôm nay cô dùng xe của công ty. Anh nắm được lịch trình của cô trong lòng bàn tay. “Nếu hôm nay không tới chỗ Thai Quốc Cường, em còn không biết được nhiều chuyện như thế.”

Lục Đông Thâm cảm thấy kỳ lạ. Đúng lúc Tường Ly đang định giải thích thì nghe thấy có cuộc gọi khác xen vào. Cô nhìn nhanh rồi ngồi bật dậy, vội nói với Lục Đông Thâm: “Tạm thời không nói nữa, Thương Xuyên gọi điện thoại cho em rồi!”

Cô chuyển đổi ngay cuộc gọi.

Thương Xuyên ở đầu kia trầm mặc một lúc mới nói: “Chẳng phải cậu vẫn đang tìm tôi sao? Tới Hoài Nhu đi, tôi đã trở về đoàn làm phim rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Ngu Cơ Xinh Đẹp Nhất

Bây giờ nghĩ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tà Thời đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.

So với mấy ngày trước đó, đoàn làm phim đã thành thoi hơn không ít. Có lẽ nguyên nhân là vì Thương Xuyên vẫn chưa làm việc. Lần trước cô tới, đi đến đâu cũng nhìn thấy bóng các nhân viên chạy lăng xăng, bây giờ có khi tất cả các đội nhóm sản xuất chính đều đang trong trạng thái nghỉ ngơi.

Khi Tường Ly tới nơi, cô nhìn thấy có bóng dáng của không ít phóng viên bị chặn ở ngoài. Cô liên lạc với người của đoàn làm phim, rồi thuận lợi len lỏi vào trong qua một con đường nhỏ bên cạnh. Người của đoàn phim ai oán nói: Cũng không biết đám phóng viên kia khi nào mới chịu giải tán, họ đã ngồi chờ ở đây hơn ba tiếng đồng hồ rồi.

Thương Xuyên ở trong phòng hóa trang, sau khi thấy Tường Ly đến cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn vào gương, nói với cô một câu: Tìm chỗ nào đó ngồi xuống đi. Tường Ly làm gì còn tâm trạng để ngồi. Cô đi thẳng tới trước, nói thẳng: “Vi sao phải hủy hợp đồng?”

Trong phòng hóa trang không còn người nào khác, Thương Xuyên cũng chưa trang điểm, không biết là vì muốn đợi cô hay còn nguyên nhân nào khác.

Thương Xuyên nghe vậy cười cười, rồi đùa nghịch một miếng dán tóc trong tay, không trả lời vào câu hỏi của cô: “Hỏi cậu còn học hí kịch, hát tốt nhất phần của Ngu Cơ, bây giờ đã sắp quên sạch thoại rồi phải không?”

Tường Ly khẽ nhún mày, mím môi nhìn cậu ta.

Cậu ta đứng dậy, cầm miếng dán trong tay hướng về phía trán cô ước lượng, khẽ nói: “Thế nào? Có muốn hát lại Ngu Cơ một lần nữa không?”

Tường Ly gạt tay cậu ta ra: “Thương Xuyên, cậu đừng đùa nữa, đã là lúc nào rồi? Có chuyện gì, có lời gì muốn nói cậu không thể tâm sự với tôi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thương Xuyên buông tay, ném miếng dán tóc lên bàn trang điểm rồi đứng dựa vào đó, im lặng nhìn cô, cười mà như không cười. Tường Ly bị cậu ta nhìn đến thiếu tự nhiên: “Có chuyện gì cậu nói thẳng đi!”

“Cậu bảo tôi có chuyện gì cứ nói thẳng, còn cậu thì sao?” Thương Xuyên hỏi ngược lại.

Tường Ly sững người.

Mí mắt Thương Xuyên hơi nhướn lên: “Hạ Hạ, cậu có từng yêu Tà Thôi không?”

Tường Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói một câu: “Đương nhiên.”

“Thế ư?” Thương Xuyên cười rất quái dị: “Yêu đến mức nào? Hay tình yêu của cậu đều có tiêu chuẩn, thật ra cậu chỉ yêu chính bản thân mình?”

“Thương Xuyên, sao hôm nay cậu cứ kỳ lạ kiểu gì vậy? Chúng ta mới quen nhau ngày đầu tiên hay sao?” Tường Ly không vui.

Thương Xuyên thu lại nụ cười, cup mắt xuống, ánh mắt thoáng qua chút cô đơn: “Hạ Hạ, lâu nay tôi vẫn luôn tìm Tà Thôi.”

Trái tim Tường Ly như bật lên đôi chút. Rất lâu sau cô nói: “Cứ cho là như vậy thì liên quan gì đến chuyện cậu hủy hợp đồng?”

“Đương nhiên là có.” Thương Xuyên ngược mắt nhìn cô.

Cô không hiểu.

Thương Xuyên lại một lần nữa ngồi xuống.

Trước mặt cậu ta là một chiếc gương hình quạt, trong gương là khuôn mặt trắng như nén của cậu ta. Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, cậu ta đã gầy rộc đi hẳn. Cậu ta tiện tay cầm chiếc bút kẻ lông mày lên, khẽ nói: “Bây giờ nghĩ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tà Thôi đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.” Cậu ta quay người nhìn về phía cô, đưa cho cô cây bút: “Nào, tôi thật sự hoài niệm những ngày tháng được hát chung sân khấu với cậu.”

“Thương Xuyên, đây là đoàn phim, cậu làm vậy chẳng phải là gây rối sao?”

“Tôi còn chưa bắt đầu làm việc mà, bên sân khấu kịch dĩ nhiên vẫn còn trống, nên không thể coi là gây rối được.” Thương Xuyên đứng dậy, đi về phía cô: “Cứ coi như để tôi học hỏi cậu đi, Ngu Cơ do tôi thủ vai không thể so sánh với cậu được.”

“Tôi đã sớm quên thoại rồi.”

Trong đôi mắt Thương Xuyên ánh lên nụ cười: “Cậu trang điểm đi, tôi sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân hủy hợp đồng.”

Tường Ly nói: “Thương Xuyên, đóng phim là nghề của cậu, cậu làm vậy có phải quá không tôn trọng nghề nghiệp của mình không?”

“Đổi với tôi mà nói, kịch nặng như đời người, sao có thể là trò trẻ con.” Trong ánh mắt Thương Xuyên đã nhuốm chút tâm trạng nặng nề: “Nếu Hoàn Gia đã cắn chặt hợp đồng không buông thì tôi cũng chỉ còn cách thỏa hiệp. Người thầy đoàn phim mời tới, tôi lại cảm thấy chẳng giỏi bằng một nửa cậu.”

Tường Ly thờ dãi: “Thương Xuyên, tôi thật sự không làm được.”

“Coi như chơi đùa thôi.” Thương Xuyên thấy thái độ của cô buông lỏng, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, nắm lấy tay cô: “Tôi rất nhớ những tháng ngày trước kia.”

Những tháng ngày xưa ấy sao Tường Ly không hoài niệm chứ?

Ý cô là những tháng ngày xưa khi Tà Thôi vẫn còn.

Lúc đó, bất luận là Thương Xuyên hay Nhiều Tôn, chính vì có Tà Thôi mà tình bạn giữa họ mới càng trở nên gắn bó. Thương Xuyên âm áp, nhã nhặn. Tà Thôi trí tuệ, thông minh. Nhiều Tôn bướng bỉnh, bất kham, cô kiêu ngạo, huênh hoang. Bốn con người với bốn tính cách khác biệt lại có thể ở bên cạnh cùng, cùng uống rượu cùng ăn thịt cùng đàm đạo cuộc đời, e là chỉ có họ mà thôi.

Về sau...

Cũng không còn về sau nữa.

Không còn Tả Thời, ba người họ giống như ba cá thể đã đi tới tận cùng của ngã ba, muốn ra ngoài nhưng lại không còn đường ra.

Phủ lớp nền, đánh son, đánh phấn theo đúng vai diễn của mình. Lúc thợ trang điểm vẽ lông mi cho Tường Ly đã thốt lên kinh ngạc: “Mắt của cô thật là đẹp.”

Tường Ly nhìn vào bản thân mình trong gương và nói: “Vẫn còn kém hơn rất nhiều so với một diễn viên chuyên nghiệp.”

“Không đâu, tôi đã trang điểm cho không ít diễn viên, mắt họ đều không đẹp được bằng cô.” Thợ trang điểm nói: “Trong mắt cô có dương có âm, có cương có nhu. Dù là vào vai anh hùng khí thế hay nữ nhi yếu điệu thì cũng khiến người ta phải ngơ ngác ngắm nhìn.”

Tường Ly mỉm cười không nói gì.

Buộc tóc, mặc phục trang, thắt dây eo, đội giáp, đội mũ... Trong gương xuất hiện một Ngu Cơ long lanh như nước, uyển chuyển thướt tha. Thợ trang điểm đứng bên tấm tắc nói: Đẹp thật đấy, đây mới đúng là Ngu Cơ chứ.

Tường Ly nhìn vào gương có phần ngơ ngẩn.

Dường như cô đã nhìn thấy một bức ảnh cũ kỹ nhưng có rất nhiều sắc màu.

Trên sân khấu kịch, cô và Tả Thời i i a a. Dưới sân khấu, thầy ngồi đỉnh đặc trên ghế thái sư, tay cầm thước. Bên cạnh nữa là hoa lê trắng trời lá tả bay bay, bầu không khí cũng thấm đượm một vị ngọt ngào. Tả Thời nhân lúc chuyển vị trí bên hỏi cô: Sau này em muốn làm gì?

Cô nhẹ nhàng giơ cây kiếm mỏng trong tay lên, nói: Không biết nữa, nhưng có làm gì cũng không phải là hát kịch. Anh thì sao?

Tả Thời chặn cây kiếm của cô lại và nói: Có thể sẽ xoay quanh hoa hoa cỏ cỏ.

Vậy thì áo kịch của sư phụ không ai kẻ thừa rồi – Cô đùa giỡn.

Tả Thời len lén liếc xuống sân khấu: Anh đường đường là đàn ông con trai, sao có thể ngày ngày sống chung với son phấn được.

Thầy đứng dưới, ho một tiếng thật mạnh, rồi gõ cây thước lên mu bàn tay hai cái: Nghiêm túc tập đi!

“Mời cô đi bên này.”

Nhân viên tạo hình đưa kiếm cho cô, rồi chỉ về phía cửa sau của sân khấu.

Trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn trống trải. Dưới sân khấu cũng không có một ai, giống như một góc khuất đã bị người ta quên lãng. Tường Ly bước lên sân khấu, tỉ mỉ ngắm nhìn cây cột trụ được điêu khắc rất đẹp, lớp rèm sa với những đường chỉ mảnh mai, tinh tế. Cô nhớ tới lời của sư phụ: Sân khấu này chính là cả cuộc đời của người đi hát.

Đời người như kịch, kịch tựa đời người. Muốn trở thành kẻ cuồng kịch không dễ, muốn sống tỉnh táo cũng không dễ.

Cô giẫm lên bóng đèn chậm rãi bước đi, hầu như đều đã quên sạch lời thoại, nhưng điệu khúc thì cô vẫn nhớ rất rõ. Việc đứng ở đâu, thay đổi vị trí như thế nào trên sân khấu có thể cô cũng đã quên rồi nhưng bước chân tựa như có thể cất giấu cả ký ức, nó cứ từ từ, từ từ được khôi phục.

Có những kỷ niệm đã quá lâu không chạm vào. Chỉ trách cô làm một kẻ trốn chạy, nhớ một lần là đau đớn một lần.

Bỗng nhiên có tiếng trống dồn vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân từ từ tiến về phía cô.

Các nhạc sư đằng sau rèm đang gõ từng tiếng trống theo nhịp tiết tấu. Mọi âm thanh tan ra giữa sân khấu rộng, thu hút sự chú ý của mấy nhân viên xung quanh đó, khiến họ tiến tới gần. Ở trên sân khấu, rèm sau được cuộn lên. Cùng với tiếng trống gấp rút, có thêm một người nữa xuất hiện.

Tường Ly nhìn kỹ lại rồi sững sờ, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Là Bá vương Hạng Vũ, Tả Thời!

Nhưng tiếng gọi này còn chưa kịp bật ra, sự hoảng loạn của Tường Ly chưa kéo dài được vài giây, thì cô đã kịp nhận ra người đóng vai Hạng Vũ lúc này, Thương Xuyên!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Anh Ấy Không Bao Giờ Quay Về Được Nữa

Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Những tiếng chiêng trống vang dội càng ngày càng thu hút nhiều người tiến gần hơn với sân khấu. Đa phần đều là các nhân viên của đoàn phim, họ nhìn ngắm nhân vật Ngu Cơ và tấm tắc ngợi khen, những câu xì xào bàn tán đều nhất loạt khen xinh đẹp.

Tường Ly không ngờ Thương Xuyên lại vào vai Hạng Vũ. Cô những tưởng chẳng qua chỉ là một màn nhớ lại quá khứ. Giống như trước kia, cô trang điểm lấm trợn, còn cậu ta sẽ đứng một bên, học cô từng cái nhăn mặt, từng nụ cười.

Thương Xuyên đứng nổi bật ở đó, uy phong lẫm liệt.

Nhưng trái tim Tường Ly thì thất lại. Kiểu hóa trang hiện tại của Thương Xuyên thật sự giống Tả Thôi như đúc, ngay cả độ cong được vẽ trên hai đầu mày cũng không khác chút nào so với Tả Thôi. Sống lưng cô lạnh toát. Quen biết Thương Xuyên bao nhiêu năm nay, cô hoàn toàn không biết ngoài việc có thể vào vai Ngu Cơ ra, cậu ta còn có thể minh họa được Bá vương Hạng Vũ.

Có một dự cảm mơ hồ dâng lên, khi nó còn chưa thành hình, Hạng Vũ đã bắt đầu ca: Sức bạt núi, khí trùm đời – Ngựa truy chùn lại bởi thời không may – Ngựa chùn biết tính sao đây? – Ngu Cơ ơi, tính sao đây hồi nằng?

Là một trích đoạn trong “Tứ Diện Sở ca”

Trong lời kịch, tới phần này Ngu Cơ sẽ tặng một điệu múa, múa kiếm cho Bá vương, sau đó các cận vệ liên tục vào báo quân địch đã vây hãm, tấn công bốn phía, cuối cùng Ngu Cơ rút kiếm tự tử.

Khi Thương Xuyên hát đoạn này, từ ngữ tròn vành rõ chữ, tư thế chuẩn xác, trong ánh mắt cũng toàn là bi thiết, những nỗi bi thiết này không giống như một người chỉ lớn không thành, mà giống như có oán thán, có căm hận, có không đành lòng cũng có biệt ly. Theo đúng lời kịch, lúc này thứ không nên xuất hiện trong ánh mắt Hạng Vũ chính là ly biệt. Hạng Vũ có thể căm hận, oán giận, có thể không cam lòng, nhưng ở trong phân đoạn này, người nên nghĩ tới chia cách, nghĩ tới sinh ly tử biệt phải là Ngu Cơ chứ không phải Hạng Vũ.

Tường Ly đứng đờ ra đó, mãi không thể cử động.

Thương Xuyên mỗi bước một dồn ép cô, khi nhìn về phía cô, cậu ta đã đổi lời hát: I a a, Hán binh đã chiếm đất, bốn bề khôn đồn, chí khí quân vương đã cạn, thân thiếp còn bàn gì tới chuyện sống

Câu “I a a” trước đó là thoại của Hạng Vũ, còn ba câu sau là lời hát của Tường Ly nhưng Thương Xuyên cũng hát luôn. Ngay sau đó, vốn dĩ theo lời kịch, Ngu Cơ sẽ đoạt lấy thanh bảo kiếm thất ở hông, Hạng Vũ né tránh, Ngu Cơ một lần nữa đoạt lấy, Hạng Vũ lại né tránh. Ngu Cơ đoạt ba lần, Hạng Vũ né ba lần, cho tới khi Ngu Cơ hốt hoảng kêu lên rằng quân Hán đã xông vào, nhân lúc Hạng Vũ không phòng bị đã đoạt kiếm tự sát.

Nhưng Thương Xuyên đã cướp lời thoại của Tường Ly. Cô nhìn rất kỹ, cảm xúc trong ánh mắt Thương Xuyên đã trở thành khí thế bức người. Cậu ta cầm chắc thanh kiếm. Khi giơ kiếm lên, cánh tay cậu ta cũng hơi giơ cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã giống như có một nhũ băng xuyên thẳng vào đại não của Tường Ly, đau đớn bùng nổ, cùng với khí lạnh nhanh chóng tản ra.

Một tia sáng trong não bộ cuối cùng cũng nổi lên mặt nước. Dự cảm ở trên sân khấu ban nãy đã bị cô đè xuống giờ lại xuất hiện. Cô nhìn chăm chăm Thương Xuyên với vẻ khó tin, rồi lầm bầm: “Thì ra là cậu?”

Câu nói này xoay vòng trong cổ họng, khi bật ra đã chỉ còn hơi thở yếu ớt. Thậm chí đến cả giọng nói của mình cô cũng không nghe được nữa. Ngay sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Thương Xuyên, rồi cô cứ thế giương mắt nhìn cậu ta vùng kiếm hướng về phía mình...

***

Tường Ly ngồi đờ đẫn như khúc gỗ trên chiếc ghế tựa tại hành lang bệnh viện, lớp trang điểm trên toàn bộ khuôn mặt vẫn chưa được tẩy rửa. Cô chỉ cời ra lớp áo khoác ngoài phức tạp, mặc độc chiếc áo dài bằng lụa trắng, khoác ngoài một chiếc áo vest, mái tóc đã được cột chặt trên đầu cũng không hề rối loạn nửa phần.

Đây là bệnh viện gần với đoàn làm phim nhất, một bệnh viện huyện khá nhỏ, người cũng không đông đúc lắm, chỉ thi thoảng có một vài người đi ngang qua cũng tò mò và kỳ lạ nhìn Tường Ly chăm chăm. Cả người cô như đã hết sức, hồn vía bay đi đâu mất, ánh mắt cũng quá rời rạc, nhưng lớp trang điểm trên khuôn mặt lại quá tỉ mỉ và xinh đẹp, giống như một mỹ nhân bước ra từ một bài thơ cổ, khiến người ta không khỏi muốn dừng lại ngắm nhìn, cũng khiến người vô thức đau lòng.

Tường Ly cảm thấy hồn vía của mình đã bay đi mất rồi, bay lên trên sân khấu kịch.

Cô chỉ còn nhớ khi đó Thương Xuyên vùng kiếm về phía cô. Thanh kiếm đó rõ ràng chỉ là một đạo cụ, nhưng khi lưỡi kiếm xuyên qua trang phục đâm vào da thịt cô, cô lại cảm nhận được nỗi đau. Giây phút đó ánh mắt tuyệt tình và quyết đoán của Thương Xuyên rơi vào tầm nhìn của cô. Cô cảm nhận được, Thương Xuyên thật sự muốn giết chết cô, nên đã dùng một thanh kiếm dài có lưỡi dao.

Sau đó hiện trường hỗn loạn đến mức nào cô đã không còn nhớ được nữa.

Cô chỉ nhớ mình đã ngồi bệt xuống sân khấu, máu thấm qua lớp trang phục. Đã chảy bao nhiêu máu cô cũng không biết, chỉ cảm thấy rất đau đớn, trái tim như rách ra dữ dội.

Có người hét ầm lên, có người chạy đi khắp nơi tìm mọi người. Còn cô thì ngây người nhìn Thương Xuyên. Thương Xuyên cầm thanh kiếm dài đứng nhìn cô từ trên xuống. Hai tai cô ong ong không dứt, mấy lần đều muốn hỏi cậu ta: Vì sao chứ?

Ba chữ ấy chung quy vẫn không hỏi ra được. Hình như lại có người tiến lên giữ lấy Thương Xuyên. Nhưng Thương Xuyên xô đẩy đối phương như phát điên rồi gào về phía cô: Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lục Đông Thâm tới kịp, lái xe một mạch đưa cô tới bệnh viện gần nhất.

Vết thương nằm ở vị trí hõm vai, cách tim khoảng năm đốt ngón tay. Khi y tá xử lý vết thương cho cô, Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Cô loáng thoáng nghe cô y tá nói một câu: Anh à, phiền anh ra ngoài đợi một lát. Sau đó Lục Đông Thâm lạnh lùng trả lời: Tôi là người nhà của cô ấy, cô khăn trương băng bỏ đi.

Cô y tá nói với cô: Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, không sâu lắm, mấy ngày này đừng động vào nước là được.

Rất lâu sau Tường Ly mới có phản ứng. Cô “ùm” một tiếng, bấy giờ mới biết Lục Đông Thâm vẫn chưa đi ra ngoài. Anh nhìn cô, sắc mặt rất nặng nề.

Lúc Lục Đông Thâm đi nộp viện phí, Tường Ly ngồi im không nhúc nhích trên hành lang, bên tai chỉ còn lại câu nói của Thương Xuyên. Người tài xế vẫn luôn ở bên cạnh cô. Thấy đáng về ấy của cô, anh ta khá lo lắng, bèn nhỏ giọng hỏi han: “Cô Hạ, cô không sao chứ? Có phải vết thương rất đau không?”

Tường Ly ngước mắt lên, chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng. Cô nhìn người tài xế một lúc lâu: “Sao anh ấy lại đến đây?”

Người tài xế cung kính trả lời: “Khi chúng ta vừa tới Hoài Nhu, tôi đã gọi điện báo bình an cho tổng giám đốc Lục. Chắc là không bao lâu sau đó anh ấy đã trên đường đến Hoài Nhu.”

Tường Ly không nói gì nữa.

“Nói một câu nhiều chuyện. Biết cô Hạ bị thương, tổng giám đốc Lục sốt ruột hơn lúc nào hết. Ở trong lòng anh ấy, vị trí của cô Hạ rất quan trọng.”

Tường Ly mệt mỏi gật đầu, cô biết chứ.

Có tiếng bước chân gấp gáp phá vỡ sự yên tĩnh ngăn ngùi. Đối phương gần như lao đi suốt dọc đường, giẫm nát tất cả những quảng sáng trắng dưới mặt đất: “Hạ Hạ!”

Bà vai Tường Ly cứng đờ. Khi cô ngước mắt lên, Nhiều Tôn đã rào bước tới trước mặt cô. Thấy lớp băng trắng bị máu nhuộm đỏ trên hõm vai cô, anh ta đau lòng ngồi sụp xuống. Anh ta nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô, khẽ hỏi: “Sao rồi? Vết thương có sâu lắm không?”

Tường Ly thần thờ một lúc lâu: “Sao... anh lại tới đây?”

“Anh thích lo chuyện bao đồng, được chưa?” Trong ánh mắt Nhiều Tôn chỉ còn lại sự sốt ruột và tức giận. Anh ta nghiêng rằng: “Để xem anh có giết chết tên nhãi Thương Xuyên đó không!” Anh ta nghe nói hôm nay Thương Xuyên lại trở về đoàn phim, bèn tới Hoài Nhu xem tình hình ra sao. Không ngờ vừa bước chân vào đoàn phim thì đã nghe nói chuyện này, lúc đó anh ta chỉ hận không thể một cước đá chết Thương Xuyên.

So với sự kích động của Nhiều Tôn, Tường Ly trông khá bình thản. Lát sau cô nói: “Anh đi đi, tôi không sao.”

“Đợi lần sau cậu ta đâm xuyên tim em thì mới gọi là có sao hả?” Nhiều Tôn bức bối: “Để anh xem vết thương ra sao.” Dứt lời, anh ta giơ tay định chạm vào.

“Thương Xuyên nói tôi nhất định sẽ gặp báo ứng.” Tường Ly bất thành linh lên tiếng.

Cánh tay Nhiều Tôn chợt khựng lại giữa không trung. Anh ta thu tay về, nhú mồm: “Gì cơ?”

Hơi thở của Tường Ly trở nên gấp gáp, nhưng lần này nó kéo vết thương khiến cô đau đớn. Cô đành từ từ thở chậm và khẽ hơn: “Có lẽ, cậu ấy đã biết chuyện của Tà Thôi.”

“Không thể nào.”

Tường Ly cúi đầu xuống, cảm giác bất lực như rết bò lên lưng, trườn đi khắp xương sống rồi len lỏi vào huyết mạch. Nhiều Tôn hạ thấp giọng nói: “Phía Thương Xuyên cứ để anh giải quyết.”

“Anh định giải quyết kiểu gì?” Tường Ly giật mình, nhìn anh ta chăm chăm.

Ánh mắt cảnh giác ấy khiến Nhiều Tôn tổn thương. Anh ta nhú mồm: “Hạ Trú, em nghĩ anh là loại người gì? Chẳng qua anh chỉ định tới hỏi xem rốt cuộc cậu ta có chuyện gì. Em nghĩ sao? Nghĩ anh giết người diệt khẩu à?”

Tường Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Còn chuyện gì Tôn thiếu không làm được đây?”

Nhiều Tôn tức giận đứng bật dậy, nhìn cô không chớp mắt, chỉ hận không thể nuốt sống cô. Tường Ly cũng không chịu yếu thế, nhìn lại anh ta, không nhường nửa bước. Cuối cùng, vẫn là Nhiều Tôn bại trận. Anh ta cúi người xuống, nói với cô: “Anh đã giải thích với em vô số lần rồi, lúc đó Tà Thời đã...” Anh ta ngưng lại, giận điên người, ra sức bậm chặt môi: “Mà thôi, em thích tin hay không thì tùy!”

“Thế nên chuyện của tôi, anh bớt lo đi. Chuyện của Thương Xuyên cũng không cần anh nhúng tay vào.”

Cầm của Nhiều Tôn căng chặt, có thể nhận ra tâm trạng hiện tại của anh ta tệ đến mức nào. Anh ta vẫn cố nhẫn nhịn không bùng phát, đang định lên tiếng thì nghe thấy giọng một người hồ hững vang lên ở gần đó: “Tôn thiếu có nhã hứng quá.”

Là Lục Đông Thâm đã đi nộp tiền xong trở về. Ánh đèn trên đỉnh đầu kéo dài cái bóng của anh, cũng tôn lên biểu cảm bình thản không chút xao động trong đôi mắt anh.

Nhiều Tôn nghe xong, đứng thẳng người dậy, ngoài miệng tuy mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo: “Chuyện nhã hứng này mỗi người một khác. Đổi lại là người con gái khác, tôi đúng là không rảnh có nhã hứng.”

Lục Đông Thâm tiến lên, bàn tay có vẻ như rất tùy ý đặt lên bả vai không bị thương của Tường Ly rồi nhìn Nhiều Tôn: “Cũng đúng, dù sao thì bây giờ bìa miệng của Hoa Lục liên tục xuống dốc, Tôn thiếu muốn dọn dẹp đồng đồ nát này chắc cũng phải mất một khoảng thời gian, đúng là không có nhiều thời gian rảnh.”

“Tổng giám đốc Lục lặng lẽ nhắm vào khu đất phủ Thân vương, đúng là khiến tôi phải nhìn bằng ánh mắt khác. Ai nói nhà đầu tư nước ngoài không hợp phong thủy ở đây? Tôi thấy tổng giám đốc Lục hiểu rất rõ nhân tình thế thái nơi này đấy chứ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Quá khen.”

“Không dám quá khen. Tôi đây đang phải dốc hết sức lực đầu với tổng giám đốc Lục một ván đấu. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, thứ đã rơi vào tay tổng giám đốc Lục tôi đều thích cướp.” Nói tới đây, Nhiều Tôn tiến lên gần hơn một bước, hơi áp mặt lại gần như thì thầm vào tai: “Bao gồm cả người con gái của tổng giám đốc Lục.”

Lục Đông Thâm không giận dữ cũng không phẫn nộ: “Ngày rộng tháng dài.”

***

Trở về nhà, Lục Đông Thâm không rời đi ngay. Anh gọi mấy cuộc điện thoại, cả quá trình đều kiểm chế hoàn toàn cảm xúc của mình.

Tường Ly ngồi co người trên sofa, vạt áo lụa dài lững lờ buông xuống. Đèn trong phòng không được bật hết, chỉ bật một ngọn đèn dưới sàn. Ánh đèn miêu tả đôi mày hơi nhíu lên của cô. Nó nhuộm nét cô đơn tịch mịch, lại có thêm một vẻ đẹp u buồn.

Giải quyết xong mấy cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm trở về phòng khách, anh ngồi xuống ghế sofa đối diện, mượn ánh đèn nhìn cô: “Phía Thương Xuyên tỏ ý cậu ta chỉ vì quá áp lực nên đã lỡ tay.”

Tường Ly thu gọn hai chân lại, khẽ gật đầu: “Như vậy là tốt nhất, em cũng không muốn vì chuyện này mà dừng quay bộ phim, ảnh hưởng không tốt.”

“Nhưng anh sẽ suy nghĩ lại việc để Skyline hợp tác với cậu ta.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly lắc đầu: “Anh muốn để người ngoài máng em là hồng nhan họa thủy sao?” Cô lắc lửng: “Tất cả mọi việc Thương Xuyên làm đều vì Tà Thời, chỉ có điều...” Cô thật sự không ngờ Thương Xuyên lại quyết tâm như vậy, đây cũng là nguyên nhân cô ngưng suốt từ lúc đến bệnh viện tới giờ.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Tường Ly ngước mắt lên: “Thương Xuyên nghĩ rằng em hại chết Tà Thời.”

“Sự thực thì sao?”

Tường Ly cố gắng đè nén cảm giác tung tức nơi lồng ngực: “Sự thực là, Tà Thời đã mất tích.”

Lục Đông Thâm đổ người về phía trước, chống tay lên đùi: “Từ trước tới nay mọi chuyện liên quan đến Tà Thời, em không nói, anh cũng tuyệt đối không hỏi. Nhưng hôm nay em đã nhắc đến thì anh sẽ hỏi một vấn đề.”

Cô nhìn anh.

Anh hỏi rành mạch từng câu từng chữ: “Tà Thời còn có thể quay về không?”

Bờ môi đỏ được tô vẽ tỉ mỉ của Tường Ly khẽ run lên. Cô lắc đầu: “Không, anh ấy không bao giờ quay về được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Dù Sao Cũng Không Thể Khủng Khiếp Bằng Nhân Tính

Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đẳng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.

Cô ngồi dưới ánh đèn, giống như một bức tranh, đẹp thì đẹp thật nhưng lại có một nỗi bi thương từ từ chảy xuống. Khuôn mặt của cô, ánh mắt của cô đều đắm chìm trong dòng thác bi thương ấy, không thể kim hãm được.

Mắt tích rồi.

Lại không thể quay về được.

Câu trả lời như vậy khiến Lục Đông Thâm trầm mặc rất lâu, sau đó anh nói một câu: “Được rồi.”

Sau đó lại là một khoảng lặng dài.

Sự trầm mặc này kéo căng hai con người, giống như ngằm giấu kín một lưỡi dao sắc nhọn, khiến người ta ngạt thở.

Tường Ly bất lực dựa lưng vào sô pha, lát sau mới lên tiếng: “Chuyện của Thương Xuyên, vẫn không nên truy cứu nữa.”

“Chuyện này đã xảy ra một lần thì sẽ có lần thứ hai.”

“Thực tế là không có bất kỳ ai có thể chứng minh lúc đó cậu ta muốn giết em. Mà sự thật là cậu ta cũng không định giết em, nếu không thì thanh kiếm của cậu ta sẽ đâm thẳng vào tim em.” Bởi vì đứng mặt đối mặt với cậu ta, thế nên chỉ có cô nhìn thấy rõ sự căm phẫn và kiềm chế. Nếu đứng ở dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này thì sẽ giống như Tả Thời đang diễn thì lờ tay, thất thần. “Bây giờ cậu ta đã không nhắc đến chuyện hủy hợp đồng mà Skyline còn tiếp tục sinh chuyện thì danh tiếng của Skyline sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Thương Xuyên đề xuất hủy hợp đồng, nguyên nhân lại mập mờ không rõ, lần này cậu ta đã mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho danh tiếng của Skyline rồi.”

Tường Ly đắm chiêu suy nghĩ: “Tối nay sau một hồi giằng co, em cũng đã đại khái đoán ra nguyên nhân cậu ta muốn hủy hợp đồng, chắc là đã nghe ai đó kể một vài chuyện về Tả Thời. Thật ra sự oán trách của cậu ta chỉ nhắm vào em mà thôi.” Cô ngước mắt lên: “Tại em liên lụy Skyline rồi.”

“Ngốc nghếch.” Lục Đông Thâm cất giọng dịu dàng: “Trong lòng Thương Xuyên có oán trách hay không anh không quan tâm. Nếu như cậu ta đã nghe nói một số chuyện, vậy thì cậu ta nghe ai nói, đây mới là điều anh chú trọng.”

Tường Ly giật mình, sau khi nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy sự phức tạp đằng sau chuyện này.

Nhưng nếu tất cả mọi chuyện chỉ là hành động xằng bậy của Thương Xuyên...

“Có lẽ, cậu ta chỉ có lòng do thám...” Nói được nửa chừng, Tường Ly lại lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Không đúng, lần này cậu ta tuyệt đối không phải chỉ do thám.” Cô ngước mắt lên nhìn Lục Đông Thâm: “Em dám khẳng định, đằng sau chuyện này nhất định có kẻ thao túng.”

“Đã xảy ra chuyện gì mà em khẳng định như vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hành vi tối nay của Thương Xuyên hoặc là tự phát, hoặc là bị người ta mê hoặc. Bây giờ cô khẳng định là vì lý do thứ hai, như vậy trước đó nhất định phải xảy ra chuyện gì.

Lần này Tường Ly không giấu giếm, cô nói: “Phù thân vương.”

Nét mặt Lục Đông Thâm hơi sững lại.

“Thương Xuyên đã quay được bóng một người hát kịch trên sân khấu ở phủ Thân vương, bất luận là vóc dáng hay tướng đi lại đều cực kỳ giống Tả Thời. Cậu ta nói với em là Tả Thời đã quay về rồi.” Biểu cảm của Tường Ly có phần nặng nề: “Gần đây em nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, đến tận hôm nay em mới hiểu. Trước đó Thương Xuyên là người đóng giả Tả Thời, chính cậu ta đang giả ma giả quỷ, mục đích chính là muốn xem phản ứng của em. Nhưng hôm nay cậu ta lại thay đổi phương pháp giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em. Có thể nhận ra cậu ta đã phán em tội tử hình. Mới chỉ có vài ngày ngắn ngủi thôi mà? Nếu không vì đằng sau có kẻ khác xúi bẩy, cho dù Thương Xuyên nghi ngờ cũng sẽ không quả quyết đánh thếp đến vậy.”

Lúc đó, đoạn băng trong di động của Thương Xuyên đã khiến cô mất đi kiểm soát, chính bởi vì cánh tay của Hạng Vũ hơi giờ cao lên khi vung kích. Đây là tư thế Tả Thời thường xuyên sử dụng. Cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được người trong đoạn băng rốt cuộc là ai. Cho tới hôm nay khi Thương Xuyên bước lên sân khấu cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Chính cô đã bước vào một con ngõ cụt. Vì Thương Xuyên chỉ từng hát vai “đào” nên cô chưa từng nghĩ cậu ta cũng có thể đóng vai Hạng Vũ.

Vào giây phút Thương Xuyên vùng kiểng, cánh tay cậu ta cũng hơi nhấc cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã khiến Tường Ly cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân và kết quả trước sau của toàn bộ câu chuyện.

Cô tin rằng Thương Xuyên cố tình làm vậy để cô biết cậu ta chính là người đóng giả Tả Thời, ngụy tạo đoạn băng. Sự điên rồ và bất chấp tất cả ấy thực tế là vì cậu ta đã phán cô là hung thủ hại chết Tả Thời.

Lục Đông Thâm như có điều băn khoăn. Ánh mắt anh hơi trầm xuống giống như hoàng hôn buông xuống bầu trời. lát sau, anh sờ bao thuốc lá, rút một điếu ra nhưng cứ vẩn vơ qua lại giữa ngón cái và ngón trỏ. Điếu thuốc được làm riêng biệt đó gần như đã bị anh vè đến nát rồi mới ngậm lên miệng. Chiếc bật lửa lóe sáng, anh hơi nghiêng mặt để châm điếu thuốc.

Đây coi như là lần đầu tiên Tường Ly đọc hiểu được sự trầm mặc của anh một cách triệt để như thế.

Đúng như những gì anh vừa nói ban nãy, ai là người đứng sau thao túng Thương Xuyên mới là chuyện quan trọng.

Dự án phủ Thân vương tiến hành tới thời điểm này, tuy rằng Trường Thịnh và Hoa Lực vẫn tuyên truyền với bên ngoài là mình thắng chắc, nhưng những người tinh mắt đều nhìn rõ cục diện hiện tại. Hoa Lực thì không cần nói nhiều, họ đã là phía phải âm thầm chịu đau trong cuộc chiến danh dự lần này, chính vào lúc Nhiều Tôn thừa nhận mình lật thuyền trong ống cống tại bệnh viện. Trước kia cô vẫn không biết Trường Thịnh vì sao không giành lấy thời cơ, nhưng màn “đuổi ma” lúc ban ngày đã cho cô một câu trả lời. Chính quyền địa phương đang cần một doanh nghiệp có tư tưởng nghiêm chỉnh để vực dậy khu đất phủ Thân vương. Kết quả, công ty tranh thầu lại là người hết to có ma trước hết, đây đích thực là đại kỵ.

Thế nên, trong cuộc chiến này, Skyline giành được vị trí đầu.

Thương Xuyên và Hoàn Gia Media đang có sự hợp tác, đơn vị đầu tư cho Hoàn Gia lại là Skyline, Thương Xuyên đồng thời lại là người đại diện thương hiệu hoàn toàn mới của thương hiệu H, mỗi một khâu đều không tránh khỏi có can dự với Skyline. Một khi xảy ra sai sót vào thời điểm này thì sẽ tạo nên một sự ảnh hưởng vô cùng tội tệ. Tới lúc đó, Skyline sẽ bị cắt đứt quyền khai thác khu đất phủ Thân vương. Một khi thất bại trong việc thương thảo dự án của Chính phủ thì việc kinh doanh của Skyline tại Trung Quốc sẽ bị ảnh hưởng, tiếp theo đó tạo nên sự thất bại của Skyline trước mặt tổng bộ Lục Môn...

Tường Ly càng nghĩ càng lạnh người. Người ta nói thứ có thể khiến người ta trọng thương thường không phải là dao sắc kiếm dài, mà là dư luận. Giả sử như những gì cô suy đoán là hoàn toàn chính xác, vậy thì người này đã nắm chắc được quân bài mấu chốt, chỉ cần đẩy nhẹ một cái sẽ tạo ra hiệu ứng domino trí mạng.

Thế nên, những điều cô nghĩ đến được thì sao Lục Đông Thâm không nghĩ đến chứ?

Khói thuốc làm mờ đi nét mặt của Lục Đông Thâm. Vốn dĩ là mùi thuốc lá thanh nhã, nhưng qua sự im lặng của anh dần dần lại nảy sinh vài phần kỳ dị, yêu mị. Tường Ly ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đúng là như vậy, hành vi của Thương Xuyên tới nay càng không thể công khai tùy tiện.”

“Anh lại đang nghĩ đến một chuyện khác.” Lục Đông Thâm lên tiếng: “Nếu đối phương cố tình kích động làm Thương Xuyên giận dữ rồi đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì mục đích của đối phương đã đạt được rồi, hà tất phải thêm một hành động tới nay? Phải biết rằng, việc làm của Thương Xuyên tới nay đã hoàn toàn đẩy cậu ta vào thế bị động. Chỉ ít thì cậu ta không thể đường hoàng đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia nữa.”

“Nhưng em cảm thấy Thương Xuyên bị áp lực bởi một khoản tiền bồi thường khổng lồ nên mới thay đổi chủ ý.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lắc đầu: “Đâu phải cậu ta không biết ông chủ của Skyline là ai. Tới nay cậu ta phát điên như vậy, cho dù có đạt được mục đích hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì cũng làm tổn hại tới thanh danh của bản thân.”

“Có thể nào cậu ta cảm thấy không thể hủy hợp đồng được nên dứt khoát từ bỏ suy nghĩ giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em không?” Tường Ly đưa ra một lý do.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô: “Đổi lại là em, liệu em có làm vậy không?”

Tường Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu: “Làm vậy đích thực lợi bất cập hại. Nhưng em nghĩ không ra nguyên nhân nào khác. Muốn biết chân tướng từ miệng Thương Xuyên lại càng khó hơn.” Lý do này đích thực hoang đường. Thương Xuyên là người đã trưởng thành, có thiếu lý trí đến đâu cũng không đến mức hy sinh cả tiền đồ của mình để sống chết một phen với cô chứ?

“Có những lúc khi đi tới cục diện tiến thoái lưỡng nan, cách thức trực tiếp nhất là theo đà mà tiến. Tuy rằng hơi mạo hiểm một chút nhưng vẫn có thể moi ra một chút sự thật.” Lục Đông Thâm nói một câu đầy ẩn ý rồi lại bổ sung thêm: “Chuyện này anh sẽ điều tra.”

Tường Ly gạt đầu.

Trông cô có vẻ mệt mỏi. Cô đứng lên khỏi ghế, lúc ngang qua Lục Đông Thâm, anh đưa tay giữ chặt cổ tay cô lại: “Em làm gì vậy?”

“Tẩy trang, rửa mặt.”

Lục Đông Thâm không buông tay. Anh dập điếu thuốc mới hút được một nửa vào gạt tàn rồi đổi tay kéo cô ngồi lên đùi mình. Anh vòng tay qua eo cô: “Để anh rửa giúp em.”

“Vây không được.” Tường Ly từ chối dứt khoát.

Lục Đông Thâm khẽ nhướn mày, có vẻ không hiểu.

“Anh có biết vì sao các diễn viên hí kịch lúc trang điểm và tẩy trang ngoài những người cùng ngành diễn ra thì đều né tránh người ngoài không?” Tường Ly cảm thấy nhìn anh từ góc độ này, từng đường nét lại càng tuần tú bội phần, nhất là sống mũi cao thẳng tắp, còn đẹp hơn cả mũi giả. Thi thoảng cô lại thăm cảm thán trong lòng: Trên đời sao lại có một người đàn ông đẹp trai đến thế chứ?

“Anh tình nguyện lắng nghe.”

Tường Ly giờ tay ra chạm lên mũi anh và nói: “Diễn viên kinh kịch sau khi được bôi lớp phấn nền, cả khuôn mặt sẽ trắng toát trông rất kinh người. Mặt có đẹp cách mấy cũng giống như ma vậy, ngay cả đôi lông mày cũng trắng nhợt. Mà đến khi tẩy trang lại càng thảm không kể xiết. Những người ngoài ngành nhìn qua kiểu gì cũng có bóng ma tâm lý. Em không muốn anh bị ám ảnh.”

“Anh đâu có yếu đuối đến vậy.” Lục Đông Thâm cười: “Xấu hay đẹp chẳng qua cũng chỉ là một lớp da người, làm sao khủng khiếp bằng nhân tính?”

“Câu này nói thật là thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm giờ tay cọ cọ lên sống lưng cô: “Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đảng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.”

“Anh nói vậy làm em nhớ tới Thai Quốc Cường đấy.” Tường Ly mệt mỏi dựa vào người anh: “Chẳng phải sáng nay lúc nói chuyện điện thoại em đã bảo với anh là em phát hiện được một vài chuyện của Thai Quốc Cường sao, chính là chuyện giữa ông ta và vợ mình.”

Lục Đông Thâm nghe xong bèn hỏi: “Chuyện của nhà người ta em còn quan tâm à?”

“Vợ ông ta từ lúc ở phủ Thân vương trở về cứ đổ bệnh liên miên, Thai Quốc Cường thì luôn cho rằng em có khả năng trừ ma diệt quỷ. Em cũng tới đó xem sao. Không giống như giả vờ đầu, ánh mắt rời rạc, vừa nhìn là biết bà ta cũng đã chịu một sự dả kích khủng khiếp. Đương nhiên, điều em muốn nói là quan hệ giữa Thai Quốc Cường và bà ta cơ.” Tường Ly ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lục Đông Thâm và nói: “Từ trước đến nay, người ngoài đều nghĩ rằng tình cảm giữa Thai Quốc Cường và phu nhân rất tốt đẹp. Hai người họ khi xuất hiện ở những nơi công cộng cũng cực kỳ ân ái. Nhưng thực tế là, quan hệ giữa họ chẳng ra sao cả.”

“Chuyện này mà em cũng ngại ra được?” Lục Đông Thâm có phần kinh ngạc.

“Là em quan sát ra được.” Tường Ly nói: “Phòng của bà Thai tuy rộng nhưng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chỉ có đồ đạc của một mình bà ấy. Hai người họ ngủ riêng đó. Trong nơi ở không có dép lê của nam giới sử dụng thường xuyên, điều này khiến em thấy rất kỳ lạ. Lẽ nào Thai Quốc Cường về nhà mà vẫn đi giày ở ngoài? Một chết đi được. Chứng tỏ thật ra ông ta rất hiếm khi về nhà. Cộng thêm việc trước kia chẳng phải em đã cho Thai Quốc Cường một miếng hương cô sao? Mùi hương của nó duy trì rất lâu. Cho dù không còn cháy nữa, mùi hương cũng sẽ vẫn vút trong không khí mấy tháng liền. Em không ngại thấy mùi hương đó ở nhà ông ta, điều này càng chứng tỏ thường ngày ông ta không hay đến đó ở.”

Lục Đông Thâm nhíu mày: “Chuyện này cũng khiến anh khá bất ngờ đấy.” Thai Quốc Cường và phu nhân tình cảm tốt đẹp là chuyện được tất cả mọi người công nhận.

“Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ. Trên đời này có bao nhiêu chính khách nổi tiếng hay doanh nhân thành đạt giả vờ hạnh phúc chứ? Chẳng qua là muốn giữ hình tượng tốt thôi?” Tường Ly thờ dãi, nhưng chạm phải vết thương, cô lại nhíu mày: “Vợ của Thai Quốc Cường cũng coi như xui xẻo. Em đang nghĩ có phải lúc đó bà ta hoa mắt nhìn nhầm không, hay thật sự có kẻ giả ma giả quỷ? Ví dụ như, thật ra hôm đó người ta bà ta nhìn thấy là Thương Xuyên?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Cho Tới Chết [2212 Chữ]

Hạ Trú à Hạ Trú, em đúng là yêu tinh đấy...

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm chỉ toàn là một màu đen hỗn độn không rõ ràng, giống như một hồ đen lừng lờ nơi tận cùng vụ trụ, lạnh lẽ tồn tại và âm thầm nuốt trọn mọi thứ. Anh yên lặng nghe hết những lời Tường Ly nói rồi lên tiếng: “Bất luận là Thương Xuyên hay là một ai khác, có thể nghĩ tới chuyện giả ma giả quỷ thì chứng tỏ họ đã cùng đường bí lối rồi. Việc này ngược lại không đáng sợ.”

Tường Ly tỉ mỉ ngẫm lại lời anh nói, bỗng nhiên cảm thấy đúng là như thế thật.

“Nói về em đi.” Lục Đông Thâm chuyển đề tài.

Tường Ly nhìn anh, không hiểu.

“Vết thương của em còn đau không?”

Tường Ly thở dài: “Không đau, cũng đâu phải một vết thương sâu lắm, trước kia em còn từng chịu những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nữa. Em chỉ cảm thấy thương cảm, nghĩ bụng thời gian thật sự rất tàn nhẫn, cứ thế chia tách tình cảm thành muôn ngàn mảnh nhỏ. Anh không biết đâu, ban nãy ở trên sân khấu, khi nhìn thấy ánh mắt của Thương Xuyên em đã nghĩ nếu giết người không phạm pháp thì cậu ta nhất định sẽ giết chết em”

Lục Đông Thâm cười khẽ.

“Không nói nữa.” Tường Ly đau lòng, một là không muốn nghĩ quá nhiều tới chuyện của Thương Xuyên, hai là sợ Lục Đông Thâm sẽ thật sự tìm Thương Xuyên tính sổ. Cô định đứng dậy nhưng Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại: “Đừng vội tẩy trang, để anh ngắm một chút.”

Anh quan sát kỹ khuôn mặt đã được tô vẽ tỉ mỉ của cô. Chân mày hơi nhướn lên toát ra một vẻ xinh đẹp, gương mặt như bông hoa đào, đôi mắt như đựng cả xuân tình, bờ môi hồng như cánh anh đào lấp ló, một người con gái đẹp như tranh vẽ. Tường Ly bị anh nhìn đến nỗi không tự nhiên. Cô muốn quay mặt đi, Lục Đông Thâm liền giơ tay vờ vẽ khuôn cằm nhọn của cô: “Nếu sống ở thời xưa, chỉ riêng gương mặt này thôi đã đủ trở thành trụ cột sân khấu rồi.”

“Hát kịch dựa vào bản lĩnh thật sự, sao có thể chỉ dựa vào một gương mặt để qua ngày chứ?”

“Đào kép hát kịch cho đàn ông xem, Em nghĩ đàn ông nghe kịch chác?” Lục Đông Thâm buông tay, từng khớp ngón tay khẽ cong lại cọ cọ qua đôi mày của cô: “Đám đàn ông say mê đôi mắt của đào kép, đôi môi của đào kép.” Ngón tay anh kéo thẳng một đường từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt lên eo cô: “Cơ thể của đào kép.”

Tường Ly cảm thấy ngón tay anh giống như châm một mũi lửa, bắn lên quần áo của cô, thiêu đốt da thịt cô. “Một chuyện nhả nhận như vậy sao vào mắt anh lại trở nên đối vị cơ chứ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Anh chưa từng biết là em cũng hát được hí kịch.”

“Hồi trẻ em từng học.”

Lục Đông Thâm nhướn mày: “Hồi trẻ? Bây giờ em cũng chỉ là một cô nhóc vắt mũi chưa sạch.”

“Ý em nói là hồi trẻ hơn nữa ấy.” Tường Ly mỉm môi.

Lục Đông Thâm thu cánh tay lại: “Khi nào hát cho anh nghe?”

“Anh thích nghe hí khúc?”

“Nếu là em hát, anh nghĩ anh sẽ rất thích.” Lục Đông Thâm kéo cô lại gần, ngữ khí trầm trầm: “Một cô gái đẹp như tranh dễ khiến đàn ông si mê nhất, đồng thời cũng khiến đàn ông cảm thấy nguy hiểm.”

Hơi thở của hai người đan cài vào nhau, Tường Ly cảm thấy hụt hơi: “Em đâu có hại anh.”

“Không liên quan đến ám hại tính mạng, nhưng cũng trí mạng.” Lục Đông Thâm giơ tay phủ lên gáy cô, ngón cái gõ nhẹ như có như không: “Một người có thể khiến anh say mê thì cũng có thể khiến người đàn ông khác say mê. Cùng là đàn ông, anh dĩ nhiên có thể hiểu được bên trong ánh mắt Nhiều Tôn nhìn em có thứ gì.”

Là dục vọng.

Là dục vọng thẳng thắn nhất của đàn ông đối với phụ nữ.

Đây là thứ tình cảm bùng nổ từ trong cốt tủy, là tình cảm nguyên thủy nhất của loài người. Anh có, Nhiều Tôn cũng có.

Tường Ly chờ người.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười, anh đặt ngón tay cái lên môi cô: “Hồng nhan họa thủy.” Anh kéo đầu cô xuống, đôi môi gần như dính vào cô: “Anh chưa bao giờ có suy nghĩ này với bất kỳ cô gái nào. Chỉ muốn giấu người đó ở nhà, dành cho một mình anh hưởng thụ. Thế nên Hạ Trú à Hạ Trú, em đúng là yêu tinh đấy.”

Tình cảm nam nữ vốn dĩ là chuyện thuận theo tự nhiên, xưa nay anh luôn cho là như vậy. Chuyện tình cảm cũng không thể cưỡng cầu. Hai người có thể đến với nhau hay không phải xem duyên phận, xem tạo hóa. Anh không hà khắc với tình cảm, cũng không cưỡng ép duyên phận. Thế nên bao năm nay anh vẫn sống rất “tĩnh tâm”, thuận nước thuận thuyền. Anh cảm thấy mình có đủ sự tôn trọng với phái nữ. Không dùng tiền bạc để dụ dỗ, cũng không cưỡng đoạt của ai. Chuyện gì cũng là đôi bên tình nguyện, không những nặng dây dưa, không níu kéo, cù cưa.

Đô thị hiện đại, thời gian gấp rút và áp lực công việc khổng lồ khiến chuyện tình nam nữ mang tính chất như những bữa ăn nhanh.

Nghiêm túc nói chuyện yêu đương là điều anh chưa từng nghĩ tới. Dành thời gian và tâm sức vào một con người, chiều chuộng cô ấy, bao dung cô ấy,

hóa ra anh vẫn cảm thấy ngọt ngào. Cảm giác yêu đương đối với anh mà nói vừa xa lạ vừa tuyệt vời, giống như một viên kẹo ngày nào cũng ngậm vào miệng, cho dù chỉ là nhớ tới cô, anh cũng không nhịn được cười.

Nhưng chính vào hôm nay, tâm tư của anh đã thay đổi.

Trên thương trường, ai ai ở sau lưng cũng coi anh như lang sói. Đó là sự theo đuổi và chiếm hữu bẩm sinh đối với chiến thắng đã ngấm vào cốt tủy, chảy tràn trong máu thịt của anh. Đây chính là người nhà họ Lục, sự ôn hòa nhã nhặn chẳng qua chỉ là bề ngoài, cường đoạt và bất chấp thủ đoạn mới là sự khắc họa chân thực nhất.

Anh muốn để lại sự dịu dàng cho cô, trở thành một người tình đủ dịu dàng và chu đáo. Nhưng bây giờ anh lại không kiểm soát được cảm giác muốn chinh phục và muốn cường đoạt bản chất của mình. Càng ở bên cạnh cô lâu hơn, anh càng muốn kiểm soát. Cô bị người ta nhìn chòng chọc như hổ đói, anh thả bốp chết cô trong lòng mình cũng không nhường cho người khác.

Thật ra tối nay Tưởng Ly đã cảm nhận được sự đè nén cảm xúc của anh. Tuy rằng anh vẫn cười nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn nặng nề. Cảm giác này khiến cô không thoải mái, nhất là lời anh nói, giống như đè một tảng đá nặng lên lòng cô. Nếu cô đã chủ động nhắc tới Nhiều Tôn, thì cô có né tránh cũng chẳng còn ích gì. Cô bèn nói: “Việc anh ta xuất hiện trong bệnh viện em cũng rất bất ngờ. Anh cũng thấy đấy, em không chủ động liên lạc với anh ta.”

“Lỗi không phải do hoa mà là con ông luôn tâm tâm niệm niệm bông hoa ấy.” Ngón tay Lục Đông Thâm hướng tới cổ áo cô. Loại áo dài trắng này vốn chỉ là áo mặc lót trong, cổ áo chỉ cần kéo nhẹ một chút đã hơi lỏng ra. Trên hõm vai là vết thương đã được băng bó, xuống dưới nữa là làn da trắng lóa mắt.

“Thật ra đối với Nhiều Tôn, em thật sự không có gì phải giải thích, hôm nay đơn thuần chỉ là trùng hợp.”

“Vậy trước hôm nay thì sao?”

Sóng mắt Tưởng Ly khựng lại.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: “Em có gặp mặt cậu ta không?”

Trong đôi mắt anh như thấm một nụ cười lại giống như ẩn giấu một sự nguy hiểm. Cô bất chợt nhớ tới con sói vương trên núi Kỳ Thần, thâm trầm vô cùng, khiến người ta không lạnh mà run. Cô chưa từng nghĩ sẽ lừa gạt anh, nhưng lần này cô lựa chọn không nói thật.

“Không có.”

Bàn tay Lục Đông Thâm áp sát ngực cô. Theo độ cong, ngón tay cái chạm nhẹ lên vết đỏ như mắt đỏ. Dấu vết mới có vẻ như che đi dấu vết cũ một cách hoàn hảo, nhưng bóng hình của dấu vết cũ vẫn lưu giữ lại một cách vừa phải, giống như một sự khiêu khích đối phương dành cho anh. Anh cười: “Không gạt anh?”

Tưởng Ly kim nén nhịp thở, nhìn vào mắt anh: “Không có.”

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy Lục Đông Thâm gia tăng thêm sức mạnh nơi đầu ngón tay, ấn lên trái tim cô. Đau chết người, tưởng chừng chỉ muốn ấn nát trái tim cô. Cô cố nhịn đau, mím chặt môi.

Cô biết câu nói này giống như tự lừa mình lừa người, dấu vết trên ngực cô sao không phải là bằng chứng cho việc cô nói dối? Nhưng cô hiểu rõ, một khi mình sống chết không thừa nhận, thì đàn ông sao lại không chấp nhận tự lừa mình lừa người?

Lát sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông tay.

Cô cũng thảnh thơi phào một hơi, lồng ngực đau đến nóng rất.

“Anh tẩy trang cho em.” Ngữ khí của Lục Đông Thâm lại khôi phục vẻ dịu dàng ban đầu. Anh kéo cô ngồi quỳ xuống sofa.

Cô gật đầu, đang định kéo kín cổ áo lại thì Lục Đông Thâm lại nói: “Đừng động đây, cứ để thế đợi anh.” Dứt lời, anh đứng lên, đi vào nhà vệ sinh lấy nước.

Tưởng Ly áo quần xộc xệch, cực kỳ thảm hại. Cô cúi đầu, trên ngực lại có thêm một dấu tay. Cô cảm thấy ngạt thở, ngón tay của Lục Đông Thâm như ấn thẳng lên trái tim cô. Anh không nói một câu tức giận, càng không nổi nóng với cô, nhưng càng dịu dàng như vậy lại càng khiến cô không sao thở nổi, đồng thời không thể phản kháng.

Giống như một chiếc túi chup lên đầu cô, dần dần rút hết không khí, kín như bưng, cho tới khi, cô chết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Nhà Họ Lục Các Anh Có Phải Đều Mắc Bệnh Sạch Sẽ Không?

Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy.

Đã quá ba tuần rượu.

Buổi tiệc được chuyển từ bàn rượu qua hộp đêm.

Màn đêm xé toạc mọi đạo mạo đứng đắn, địa điểm “tửu sắc sinh hương” cũng là nơi ngợp trong vàng son, xa hoa đồi trụy.

Thieu Hoa Môn là một trong những hộp đêm xếp hàng đầu ở thành phố Tô Châu. Một vùng đất đã thấm nhuần lịch sử văn hóa hàng ngàn năm nên đến cái tên của hộp đêm cũng tao nhã đến thế. Trong phòng kín, vài vị khách đã say lướt khứt, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Các cô gái tiếp rượu mỗi người một vẻ, quần áo xộc xệch hoặc đang dựa hoặc đang ngã vào người đàn ông.

Có người đứng riêng rót rượu, nhìn thấy cốc của ai đã cạn thì quỳ xuống trước, rót đầy ly rượu. Cô ấy cũng là một cô gái xinh xắn, nhưng không lên sân khấu, cũng không tiếp rượu, sau khi rót đầy cô ấy cũng qua một bên chờ đợi.

Trong lòng Dương Viễn ôm một cô gái, sóng mắt như nước hồ thu, làn da trắng trẻo. Chiếc váy quây đen không thể che giấu hết được những gì đang rực rộ ủa ra nơi vòm ngực. Sau khi dứt rượu cho Dương Viễn uống cạn, cô ấy nép vào lòng anh như nước, nũng nịu nói: “Lòng ngực của ông chủ rắn chắc quá.”

Dương Viễn cả người phóng đảng, nở nụ cười xấu xa: “Anh còn bộ phận khác rắn chắc hơn đây, muốn thử không?”

Cô gái nghe xong hiểu rõ, nhưng không ngượng ngùng mà ngược lại càng dịu dàng như nước: “Anh đáng ghét.” Sau khi cốc rượu được rót đầy, cô gái ấy lại đưa ly rượu lên môi Dương Viễn rồi nói: “Được phục vụ ông chủ là vinh hạnh của em.” Cô gái liếc mắt lên nhìn các chị em khác của mình, họ bị mấy người đàn ông bụng bia, đầy mỡ vùn vè trong lòng như đang nhào mỳ vậy là cô gái lại tự thấy mình may mắn. Vị ở trước mắt đây có thể nói là “ngọc thụ lâm phong”, lại có một vóc dáng đẹp. Những cô gái làm nghề như họ nhìn người nhìn vóc dáng, một người đàn ông như thế nào, khi lên giường liệu có ổn không, họ nhìn người nào chuẩn người nấy.

Vị mà cô ấy đang phục vụ, không cần nhìn cũng biết tính cách phong lưu bẩm sinh, là loại con gái thích nhất, nhưng không thể động lòng được, nếu động lòng sẽ bị tổn thương. Còn về người kia... Cô gái dùng ánh mắt liếc liếc, đáng người thẳng tắp mượt mà, cơ thể cũng khỏe mạnh rắn rỏi, dĩ nhiên cũng sẽ khiến con gái si mê, nhưng tâm tư thì khó đoán, khiến người ta hoang mang sợ hãi.

Dương Viễn thấy cô gái trong lòng mình liếc ngang cũng ngó lên nhìn Lục Khởi Bạch đang ngồi ngay gần đó. Anh ta không gọi cô gái nào tiếp rượu, chỉ cầm cúi uống hết rượu trong cốc của mình. Uống xong, cô gái rót rượu lại lập tức rót đầy. Cả căn phòng này, e rằng ngoài Lục Khởi Bạch nghiêm túc uống rượu ra thì ai cũng lấy rượu làm niềm vui. Thế nên rượu của người khác cứ từ từ mới rót, cô gái rót rượu bèn thẳng thừng đứng sang bên cạnh Lục Khởi Bạch để phục vụ riêng.

Lâu dần, Lục Khởi Bạch thấy cô gái trước mặt mình cứ phải quỳ dưới đất như thế cũng không đành lòng, bèn ném cho cô ấy một chiếc đệm đặt dưới đầu gối.

Dương Viễn cười, rồi đẩy cô gái trong lòng ra: “Đi, ra mời rượu cậu chủ Lục.”

Cô gái ấy bò qua như một con rắn.

Cô ấy đang định áp sát Lục Khởi Bạch thì anh ta nhú mày, giờ tay lên, ngăn cản sự dính dáp, ngả nghiêng của cô gái. Cô ấy quay đầu nhìn Dương Viễn, sắc mặt có phần ngượng ngập hơn nhiều. Dương Viễn vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, dùng ánh mắt ra hiệu về phía ly rượu. Cô gái bèn giờ tay lên, đưa ly rượu tới bên môi Lục Khởi Bạch.

Lục Khởi Bạch hơi quay mặt đi, tiện thể đón lấy ly rượu, không cần cô ấy mớm, cứ thế tự mình nốc cạn. Cô gái thấy vậy nũng nịu, ngắt một quả nho xuống: “Cậu chủ Lục, thế thì người ta dứt hoa quả cho anh vậy.” Nói rồi, cơ thể như không xương ấy lại chuẩn bị áp sát.

Lục Khởi Bạch dùng ly rượu vững vàng chặn cô ấy lại, ngăn cản ý định để cô ấy dựa vào lòng mình, hờ hững lên tiếng: “Hết rượu uống rồi, đi mở rượu.”

Cô gái đứng dậy đi mở rượu với vẻ không mấy tình nguyện.

Dương Viễn xem trò vui cũng đã xem xong, bèn cầm cốc rượu ngồi xích qua, cười nói: “Sao hả? Mấy cô gái ở đây không cô nào lọt vào mắt xanh của cậu chủ Lục à? Người vừa bị anh đuổi đi là hoa khôi ở đây đấy.”

Lục Khởi Bạch cầm một quả nho trên đĩa lên, tiện thể liếc nhìn sang sô pha đối diện. Mấy vị khách kia đang chơi rất hăng, không những các cô gái áo quần xộc xệch mà chính họ cũng bắt đầu cởi cúc áo, kéo khóa quần. Còn có một tay họ hứa tai to mặt lớn. Hắn đồ cả một cốc rượu đầy vào khe ngực của cô gái, cả khuôn mặt vùi vào lòng cô gái mà liếm láp.

Anh ta thu ánh mắt lại, chậm rãi tước vỏ nho: “Bẩn.”

Dương Viễn cười sáng khoái: “Tôi nói này, nhà họ Lục các anh có phải đều mắc bệnh sạch sẽ không?”

“Phải mà cũng không phải.” Lục Khởi Bạch ăn nhoe. Đang định rút khăn giấy thì cô gái quỳ dưới đất đã tỉnh mắt đưa khăn giấy cho anh ta. Anh ta đón lấy, thản nhiên nói: “Ít nhất thì tôi vẫn đến được mấy chỗ này. Nếu đổi lại là ông anh họ của tôi, e là nửa bước cũng không tiến vào.”

Dương Viễn nghĩ kẻ cũng phải. Ở Trung Quốc, tiếp khách tới tối khuya, không đến vũ trường thì cũng đi hộp đêm. Nhưng phàm gặp phải tình huống này, Lục Đông Thâm đều chuẩn rất lẹ, gọi anh đi thay. Nếu không phải là bạn học nhiều năm, biết được Lục Đông Thâm mắc bệnh sạch sẽ, anh sẽ nghĩ rằng cậu ta không quen với kiểu làm ăn ở Trung Quốc.

“Câu nói này đúng là không sai. Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy.” Dương Viễn cố tình tỏ ra ảm ức, rồi ngẫm nghĩ nói tiếp: “À, không đúng. Hồi ở Thương Lãng, Lục Đông Thâm cũng đã từng vào hộp đêm rồi mà. Lúc đó cậu ta đã dùng 999 bông sen vàng làm rung chuyển cả cơ ngơi của Đàm Diệu Minh. Kể ra ông anh họ anh cũng chẳng tốt với anh em gì cả, chỗ của Đàm Diệu Minh đâu phải ai muốn vào cũng được? Có một cơ hội mở mang tầm mắt như vậy mà lại chẳng nhớ đến tôi.”

Rượu mới đã được mở ra, cô hoa khôi kia cũng không muốn tự kiếm thêm nhục nhã, lại tiếp tục nép vào một bên Dương Viễn. Ly rượu được rót đầy, Lục Khởi Bạch không uống ngay mà cầm lên tay đùa nghịch. Anh ta trầm ngâm giây lát rồi cười khê: “Không khó giải thích, anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.”

“Ý anh là Trương Ly, à không, cô nhóc Hạ Trú kia là ả mỹ nhân?” Dương Viễn cười hờ hờ hai tiếng, dường như vẫn còn nhớ lần bị cô nhóc đó chặn trong nhà vệ sinh đến không dám đi tiêu: “Trên đời này e rằng chỉ có ông anh họ của anh mới có thể ‘hàng phục’ cô ấy thôi.”

Lục Khởi Bạch nhấp rượu: “Hạ Trú... đích thực là một cô gái không đơn giản.”

Dương Viễn nghe ra ý khác sau câu nói ấy: “Ý của anh là cô ấy đúng là Hạ Trú thật?”

“Anh họ tôi chưa bao giờ đánh trận nào không chắc chắn. Nếu anh ấy đã lấy danh nghĩa của Hạ Trú để vớt cô ấy từ Thương Lãng về thì chỉ có thể chứng tỏ cô ấy chính là Hạ Trú năm xưa, một bậc thầy về mùi hương hiếm có.”

Dương Viễn nói bóng gió: “Tôi cũng ít nhiều nghe nói về một vài chuyện của Hạ Trú, hình như có rất nhiều thị phi dị nghị.”

“Chẳng qua vụ án bí ẩn vẫn còn lẫn lộn xung quanh cô ấy. Thêm nữa là cô ấy hay qua lại trong giới thương nhân, thủ đoạn quan hệ cũng không tồi, trong đó đồn đại nhiều nhất chính là cô ấy từng được một đại gia bao nuôi.” Lục Khởi Bạch đặt ly rượu xuống, khoe môi mỉm cười: “Cũng thú vị lắm, nghe nói người giàu có này còn là người của Lục Môn.”

Dương Viễn rất lâu sau mới “hả” một tiếng.

“Những chuyện khác thì tôi không rõ nữa.” Lục Khởi Bạch nâng ly lên uống cạn, cô gái bên cạnh lại rót đầy rượu.

Nét mặt Dương Viễn nặng nề. Một lúc lâu sau, anh đón lấy ly rượu cô hoa khôi đưa tới rồi mới nhìn Lục Khởi Bạch, hỏi với vẻ trầm tư: “Dự án Giang Nam Xuân coi như cũng đã ổn định, tiếp theo thì sao? Anh định ở lại Trung Quốc đích thân quản lý hay giao cho tổng giám đốc?” Anh không nhắc đến chuyện của Hạ Trú nữa, dù sao cũng chỉ là những tin đồn bóng gió, tuy rằng câu nói của Lục Khởi Bạch khiến anh mơ hồ cảm thấy bất an.

Lục Khởi Bạch nói: “Vẫn nên đích thân quản lý là hơn. Dự án Giang Nam Xuân dầu sao cũng do một tay tôi gây dựng, là tâm huyết của tôi, bỏ không đành lòng.”

“Bảng thành tích của anh đã đẹp lắm rồi. Trước mặt mấy vị cổ đông ở Lục Môn, anh còn được yêu quý hơn tên Lục Đông Thâm kia.” Dương Viễn bình thản nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Tôi không đáng nhắc đến, còn phải học hỏi anh họ rất nhiều. Mấy vị cổ đông của Lục Môn đều là những người chứng kiến anh họ khôn lớn trưởng thành, yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Anh ấy là người thừa kế chiếc ghế Chủ tịch của Lục Môn, trọng trách trên vai dĩ nhiên sẽ nặng hơn một chút.”

Dương Viễn đang định lên tiếng thì nghe thấy một loạt những tiếng quát tháo vang lên từ sô pha đối diện: “Mày tưởng mày là cái thá gì? Xì mặt ra với ông mày phải không? Có tin hôm nay ông khiến mày không bước ra khỏi cánh cửa này được không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Những Gì Nhung Nhớ Đầu Là Lục Đông Thâm [2384 Chữ]

Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.

Chính là vị khách họ Hứa ban nãy đã đổ rượu lên người các cô gái phục vụ. Nhìn từ góc này, kiểu tóc Địa Trung Hải của ông ta trông vô cùng hỗn loạn, ưỡn bụng ra, mặt đầy nộ khí. Cô gái đang phục vụ ông ta ôm chặt lấy nửa thân dưới, quỳ xuống đất, không ngừng van xin. Các vị khách hàng khác chỉ coi như nhìn thấy một trò đùa, khiển trách cô gái kia không hiểu chuyện.

Đã xảy ra chuyện gì tất cả vừa nhìn đã hiểu ngay.

Vị khách họ Hứa sau khi hứng thú lên liền bắt đầu giờ trò đùa hành hạ cô gái. Đầu tiên là đổ rượu lên người cô ấy, gọi vui là “hút mùi hương phụ nữ”; sau đó lại nhét đá vào trong người cô ấy, nói với mọi người rằng đây gọi là “ngọc khiết băng thanh”. Cô gái bị hành hạ tới mức chịu không nổi bèn nổi đóa với ông ta. Ông ta sống chết ép cô gái cỡi vầy ngồi lên chai bia. Vùng bị thương toàn là những phần mềm của con gái. Cô gái không làm, thế là vị khách họ Hứa đã nổi nóng.

Dầu sao Dương Viễn cũng là người mời khách, không muốn mọi chuyện trở nên ảm đạm vì vậy đã tiến lên khuyên nhủ vài câu. Tay họ Hứa kéo khóa quần xuống, giật lấy tóc của cô gái: “Phục vụ ông mày thật tốt thì ông mày sẽ tha cho! Đừng tưởng mày ở đây ghê gớm cỡ nào, có ghê gớm chẳng phải vẫn cúi đầu trước tiền bạc đấy sao?”

Dương Viễn lại vỗ về mấy câu rồi quay lại chỗ ngồi, uống cạn rượu trong ly.

Cô gái đó không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn phải vùi đầu vào giữa khe quần của ông ta. Gã họ Hứa dựa vào sofa, thoải mái bật ra những tiếng hừ hừ: “Vầy mới phải chứ. Mày làm nghề gì mày còn không biết sao? Lúc cần thiết vẫn phải cúi đầu trước ông đây.”

Sắc mặt của Lục Khởi Bạch không tốt cho lắm. Anh ta cầm chặt ly rượu trên tay, ngửa cổ uống cạn, đang định đứng lên thì bị Dương Viễn giữ tay giữ chặt lại: “Anh làm gì vậy?”

“Quá đáng rồi, còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện.”

Dương Viễn rót rượu cho anh ta: “Có thể xảy ra chuyện nhưng không thể xảy ra chuyện lớn. Mấy cô gái vào đây làm có ai không học được cách nhẫn nhịn? Các vị khách tới đây chơi thật sự không hiểu quy tắc thì cũng sẽ có người ra mặt giải quyết êm thấm. Anh cứ yên tâm uống rượu của mình đi.”

Lục Khởi Bạch hạ thấp giọng, tỏ vẻ không vui: “Anh không nghe ra ông ta đang bóng gió chửi vào mặt chúng ta sao?”

“Nghe ra rồi, vậy thì sao chứ?” Dương Viễn bật cười: “Đâu phải anh không biết thời buổi này việc rút được tiền từ hầu bao của người khác ra vốn dĩ đã không dễ dàng. Ban nãy ở trên bàn rượu anh lại ra điều kiện gắt như thế, người ta oán thán giận dữ một chút cũng là chuyện bình thường thôi. Làm ăn trong nước là như vậy, quen rồi sẽ đỡ thôi. Anh mặc kệ ông ta thích mắng chửi gì thì mắng, đáng nào hợp đồng cũng đã được ký rồi.”

Lục Khởi Bạch cúi đầu uống rượu, không nói gì nữa.

“Về điểm này anh thật sự vẫn nên học hỏi anh họ của anh một chút.” Dương Viễn cười ha ha: “Khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc làm ăn trong nước cũng từng bị người ta chỉ thẳng vào mũi mà mắng, ở ngay trước mặt rất nhiều người, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu. Hôm nay anh gặp chút chuyện vụn vặt này cũng là khá rồi, chỉ ít gã họ Hứa đó không dám chửi thẳng vào mặt anh.”

Sắc mặt Lục Khởi Bạch vẫn sa sầm từ đầu tới cuối.

Một hồi tới tận khi trời gần sáng, người nào cần đưa về đều đã đưa hết, Dương Viễn ngã ngay xuống chiếc giường lớn của khách sạn. Một lúc sau, anh bò dậy với lấy di động, ấn một dãy số gọi đi. Sau khi đầu kia bắt máy, anh lên tiếng: “Lục Đông Thâm, cậu chưa đi ngủ hay là bị tôi ồn ào đánh thức vậy?”

“Vừa kết thúc buổi họp trực tuyến với phía tổng bộ, có chuyện gì thì nói đi.” Ở đầu kia, giọng Lục Đông Thâm nghe có phần mệt mỏi.

“Công việc làm mãi cũng chẳng hết. Nếu đang có người đẹp ở bên thì phải kịp thời hưởng thụ khoái lạc mới đúng.” Dương Viễn lảm bả lảm bảm.

“Cúp máy.”

“Áy đừng đừng đừng” Dương Viễn ngồi bật dậy: “Tôi gọi điện tới là để báo cáo công việc với cậu đấy.”

Đầu kia cất giọng trầm thấp: “Dương Viễn, cậu bị bệnh phải không? Ba rưỡi sáng mà cậu còn gọi điện tới báo cáo công việc?”

Dương Viễn uể oải đáp: “Báo cáo công việc cậu có thể không nghe nhưng chuyện liên quan đến Hạ Trú không lẽ cậu lại không muốn nghe?”

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: “Nói đi.”

“Nói về dự án Giang Nam Xuân trước đi. Hôm nay tôi đã theo dõi sát sao quá trình ký hợp đồng của hai bên, tóm lại là ván đã đóng thuyền. Nói thêm về con người Lục Khởi Bạch đi. Cũng không biết cậu ta thật sự bộc trực hay đang âm thầm che giấu nữa.” Dương Viễn kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong hộp đêm cho Lục Đông Thâm nghe: “Khi bàn chuyện làm ăn thì chủ động đảm trách, nhưng nếu nói cậu ta không hiểu nhân tình thế thái thì tôi cũng không tin.”

“Ồ trong mắt một vài cổ đông lão thành, Khởi Bạch đích thực là người nghe lời nhất.”

Dương Viễn phì cười: “Nói một cách khác, họ muốn nâng đỡ một người để kiểm soát lên chăng?”

“Khỏi Bạch trông bề ngoài có vẻ giống như một con dê hiền hòa không tranh đấu, nhưng thực chất lại là một con sói không chịu nổi gông cùm.”

Dương Viễn nhích người về phía đầu giường, tựa hẳn đầu lên: “Thường ngày tôi cũng nghĩ, cậu là con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, lại có được nhiều thành tích như vậy từ khi còn rất trẻ, góp thêm không ít thành tựu cho toàn thể Lục Môn. Bất luận xét về mặt lợi ích hay về tình người thì đáng nhẽ cậu phải là nhân tố dự bị được các cổ đông yêu quý nhất chứ, sao mọi chuyện cứ đi ngược lại lòng người nhỉ? Bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu ra. Đồi lại tôi làm một cổ đông kỳ cựu tôi cũng sẽ đề phòng cậu. Con người cậu nhìn mọi người, nhìn công việc đều quá chuẩn xác, quá độc, thủ đoạn làm việc nói dễ nghe thì là dứt khoát rành mạch, nói khó nghe thì là tàn nhẫn thâm độc. Một khi nâng cậu lên vị trí cao nhất, cho dù là một cận thần đắc lực cũng rất khó kiểm được chút hơi từ phía cậu. Bản thân họ ai cũng phân chia các nhánh quyền lực của riêng mình, dĩ nhiên phải bảo vệ lợi ích của mình trước tiên.” Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Sau này cậu thật sự nên xem thêm các bộ phim truyền hình, một vị Thái tử trước khi đăng cơ mà hào quang chói lòa quá không phải chuyện hay ho gì đâu.” “Nói năng vớ vẩn cái gì vậy, nói chuyện tiếp theo đi.”

Dương Viễn bật cười: “Tôi thấy cậu quan tâm nhất chính là chuyện tiếp theo phải không? Được, tôi cũng không lãng phí thời gian nữa. Đây, cô nhóc kia đang ngủ bên cạnh cậu đấy à?”

“Tôi đang ở công ty.” Lục Đông Thâm cất giọng lạnh lẽo.

“Không phải chứ?” Dương Viễn lại ngồi dậy ngay lập tức, sống lưng thẳng tắp: “Lục đại thiếu gia à, có phải cậu có khiếm khuyết gì về mặt sinh lý không? Lúc trước có Trần Du cậu đã không quan hệ rồi. Giờ đã có Hạ Trú, cậu vẫn để người ta chần đon gối chiếc?”

“Cậu nói linh tinh cái gì vậy?”

Dương Viễn cố nhịn cười: “Được được được, tôi hỏi đại câu đó là sợ cô nhóc kia nghe thấy thôi. Cô ấy giờ dao lên, ngộ nhờ cắt phếng mắt linh kiện nào đó trên người tôi thì phải làm sao hả? Nói thật đi, cậu biết được bao nhiêu chuyện về quá khứ của cô ấy?”

“Dương Viễn, tốt nhất cậu hãy đi thẳng vào vấn đề chính. Tôi không có nhiều thời gian rảnh để cùng cậu quay ngược thời gian, tìm lại ký ức đâu.”

Dương Viễn đã sớm quen với thái độ này của anh: “Được rồi. Vậy thì tôi nói thẳng. Nếu Tường Ly chính là Hạ Trú, thì trong quá khứ, cô ấy thật sự đã dính líu với không ít người đàn ông đâu. Nghe nói còn từng được một đại gia bao nuôi, mà đại gia đó chính là người của Lục Môn.”

Ở đầu kia, Lục Đông Thâm trầm mặc không lên tiếng.

“Tôi nói xong rồi. Là chuyện hóng hớt cũng được mà là sự thật cũng được, tóm lại tự cậu có tính toán đi.”

***

Bắc Kinh đã vào hè.

Sau vài ba cơn mưa xuân rả rích lùi dần, cả khoảng trời ngọc lan cũng đã điều tàn, nước mưa gột sạch từng đám lá xanh mơn mẫm. Chẳng mấy chốc, những chiếc lá xanh mướt ở khắp các phố lớn ngõ nhỏ đều đã bị ánh nắng thiêu đốt thành vàng héo, đại diện cho việc đã bước vào mùa hè ít mưa.

Công thức dành riêng cho Lục Đông Thâm sử dụng đã thành phẩm. Tường Ly sợ mượn tay người khác lại xảy ra sự cố gì nên đã đích thân làm mọi việc. Cô thay đổi tất cả các mùi hương trong phòng làm việc và phòng nghỉ của Lục Đông Thâm, từ các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày tới các sản phẩm dưỡng thể đều được đổi hết sang công thức mới, như vậy cô mới yên tâm.

Lục Đông Thâm không ở công ty.

Khoảng thời gian này rất hiếm khi được nhìn thấy anh. Trước đó, Tường Ly thật ra đã quen với việc anh ngiong thần long thấy đầu không thấy đuôi, bận rộn nhiều việc, rất bình thường. Nghe cô thư ký ở Phòng thư ký nói rằng mấy hôm nay Lục Đông Thâm đang đi công tác. Cô gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh bắt máy, hạ giọng xuống rất thấp, báo với cô rằng tổng giám đốc Lục đang họp. Cô ấy cũng tỏ ý kỳ lạ, hỏi cô vì sao không gọi thẳng cho Lục Đông Thâm. Tường Ly ngẫm nghĩ rồi nói: Vẫn không nên làm phiền anh ấy, cô nhớ dặn anh ấy ăn đủ ba bữa một ngày là được rồi.

Tuy rằng mấy ngày này Lục Đông Thâm vẫn gọi điện thoại cho cô, nhưng Tường Ly có cảm giác, dấu vết trên ngực đã vô tình trở thành một lớp vách ngăn cách đôi bên.

Tối đó, anh ở lại đến rất khuya mới đi. Anh ngồi ngay ở đầu giường nhìn cô ngủ, im lặng tới mức khiến người ta thất lòng.

Ban đầu cô không sao ngủ được, cảm thấy lòng dạ nặng nề. Về sau, anh cứ vỗ nhẹ lên đầu cô từng cái từng cái, lòng bàn tay to lớn ấm áp khiến cô bỗng có con buồn ngủ. Chỉ có điều, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như cô đã nghe thấy một tiếng thở dài của Lục Đông Thâm.

Anh hôn cô, rất khẽ khàng, sợ quấy rầy giấc mơ của cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lục Đông Thâm đã không còn ở đó nữa.

Trên bàn ăn có đầy đủ bữa sáng.

Dưới cốc sữa đặt một mảnh giấy nhớ do anh để lại, nét chữ rần rỏi mạnh mẽ: Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.

Cô ăn một lát bánh mỳ nướng, rất ngon.

Nướng vừa đủ mềm, lại có mùi sữa thơm phức mà cô thích.

Hốc mắt cô chợt đỏ ửng lên, trong miệng hay trong trái tim đều chỉ toàn là nỗi nhớ dành cho Lục Đông Thâm...

~Hết chương 169~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Em Có Yêu Anh Không?

Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc.

Cô biết giữa cô và Lục Đông Thâm có vấn đề, những vấn đề trong tình yêu. Thật ra những vấn đề các cặp đôi khác gặp phải họ cũng có thể gặp phải.

Việc này không liên quan gì đến việc có tiền hay không có tiền.

Chỉ vì người ở trong cuộc. Có những chuyện người ngoài cuộc nhìn rất rõ ràng nhưng người trong cuộc lại nhìn không thấu mà thôi.

Cô là người con gái đã được đàn ông nhân nhượng mãi thành quen, anh là người đàn ông được phụ nữ chiều chuộng mãi thành quen, đây dựa vào quá khứ sẽ ảnh hưởng đến hiện tại. Cộng thêm việc cả hai đều không phải cao thủ tình yêu, đều vô cùng lúng lẫm với những cách thức và phương pháp giải quyết các vấn đề tình cảm. Thế nên đã tạo thành cục diện nhìn thấu nhưng không nói rõ, vương vấn lại xa cách như hiện tại. Cũng giống như bầu trời Bắc Kinh, biết rõ xuyên qua mây mù kia sẽ là nắng đẹp nhưng làm sao để xóa tan mây mù chính là một vấn đề.

Tường Ly cảm thấy, vấn đề tình cảm luôn hao tổn thần kinh và khó khăn hơn nhiều so với việc phải phá giải một bí kíp mùi hương.

Có lẽ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ nghĩ như vậy, giải quyết một chuyện tình cảm luôn khó hơn rất nhiều hoàn thành một vụ làm ăn.

Thế là, hai người họ thà né tránh coi như không nhìn thấy vấn đề. Chỉ sợ một khi lớp cửa sổ giấy này bị chọc thủng, tình cảm sẽ không đo được với hiện thực, mọi điều tốt đẹp giữa hai con người đều theo dòng nước cuốn trôi.

Mấy hôm nay, Tường Ly đều ở trong phòng thực nghiệm mùi hương. Cô đang định hình nốt công đoạn cuối cho công thức nước hoa của thương hiệu H. Loại nước hoa này liên quan đến thành tích tiêu thụ của cả khu vực Trung Quốc đại lục. Hơn nữa, lúc trước Thương Xuyên ký hợp đồng làm đại diện thương hiệu cho Skyline cũng được chỉ định cụ thể, sản phẩm đại diện chính là loại nước hoa này.

Thái độ của Trần Du đối với Tường Ly rõ ràng rất lạnh nhạt, mấy lần nộp báo cáo đều không thấy người đầu, bản điện tử được gửi trực tiếp tới hòm mail của cô. Cô ta thể hiện ra mặt thái độ không đội trời chung. Thật ra Tường Ly vẫn đang đợi, đợi Trần Du chủ động xuất hiện, để hỏi cô ta những chuyện xảy ra trong phòng làm việc hôm đó. Kết quả, lần này Trần Du còn kiểm chế được hơn cả cô.

Về đêm, phía phòng thực nghiệm cực kỳ yên tĩnh, sạch sẽ.

Một khu ngoại ô hiếm người qua lại, không khác gì một khu đất ẩn mình né tránh sự đời. Đỉnh trước viện sau thì thoảng lại có tiếng dế kêu. Có được một căn nhà kính, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trời sao trên cao, quả thật không dễ dàng gì giữa đất Bắc Kinh. Năm đó cô nói với Đàm Diệu Minh: Em cực kỳ thích một câu thơ của Đào Uyên Minh “Thái cực đông ly hạ – Du nhiên kiến nam sơn”*. Đàm Diệu Minh đã cho cô một khu đất thanh tịnh, tao nhã tại đất Thương Lăng, nhưng vẫn chưa đủ ẩn mình và sạch sẽ như nơi này.

*Dịch thơ: Rào đông hái cúc chiều nay – Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà” – Trích từ bài “Âm từ kỳ 5” của Đào Uyên Minh.

Phòng khách có cả một bức tường được làm thành màn hình, xem phim hay gì đó đều đẹp như màn hình phẳng trong rạp chiếu bóng.

Tường Ly đổi sang tivi, lúc dò kênh liền bắt gặp một bản tin kinh tế. Trong lễ trao giải “Oscar” của ngành kinh doanh khách sạn được tổ chức một năm một lần, Skyline của khu vực Trung Quốc giống như một con ngựa đen đột phá vòng vây giữa vô số những khách sạn xa xỉ khác trên khắp thế giới, giành được đánh giá rất cao của Forbes Travel Guide, trong khách sạn còn có các nhà hàng Trung và nhà hàng Pháp ba sao Michelin nhận được đánh giá cao.

Với tư cách là người chịu trách nhiệm cao nhất cho khách sạn Skyline, Lục Đông Thâm đã tham gia vào lễ trao giải lần này. Cùng ngày, anh bay tới Mỹ, tham dự lễ bình chọn bảng vàng khách sạn tuyệt vời nhất thế giới, Skyline cũng vinh dự được trở thành khách sạn mới nổi bật nhất trong lễ bình chọn lần này.

Tối hôm đó, tập đoàn Skyline lại triệu tập một buổi họp báo, công bố Skyline sẽ mở thêm chi nhánh tại Hồng Kông, đồng thời cũng tuyên bố khách sạn

Skyline và các khách sạn hạng sang khác thuộc quyền quản lý của tập đoàn Lục Môn sẽ đồng bộ tặng trải nghiệm chuyến bay riêng dành cho các khách VIP, trải nghiệm được sử dụng máy bay chuyên dụng của riêng tập đoàn Skyline, toàn bộ môi trường cũng được cung cấp bởi nhà thiết kế khách sạn Skyline. Đối với trải nghiệm giấc ngủ, Skyline tiếp tục hợp tác với công ty Simmons Bedding, tung ra một đệm giường mang tính định chế. Hệ thống cách âm và xử lý tạp âm trong từng căn phòng cũng đều được các chuyên gia âm thanh học tỉ mỉ kiểm tra đo đạc. Nhiệt độ phòng, thiết kế ánh sáng... đều sẽ làm hài lòng yêu cầu của các khách hàng khác nhau.

Cùng lúc này, Lục Đông Thâm nhấn trọng điểm vào mặt quản lý mùi hương trong không gian khách sạn. Anh thông báo đã mời được nhà tạo hương đẳng cấp thế giới Hạ Trú về thiết kế mùi hương cho không gian của mình. Skyline sẽ là hệ thống khách sạn hạng sang có khả năng mang đến cho khách hàng một giấc ngủ tuân thủ khoa học nhất.

Lục Đông Thâm trước ống kính vô cùng xuất chúng.

Chỉ là một chiếc sơ mi trắng đơn giản cũng có thể tôn lên vóc dáng cao lớn, thoải mái của anh. Anh nói không nhiều, nhẹ nhàng và vừa phải.

Rõ ràng là các phóng viên đều rất hứng thú sâu sắc với việc quản lý mùi hương. Họ hỏi mười câu thì phải đến tám, chín câu liên quan đến mùi hương. Đương nhiên, hỏi tới mùi hương dĩ nhiên sẽ hỏi về Hạ Trú. Lục Đông Thâm trả lời rất tốt. Cũng có những người hỏi những vấn đề sắc nhọn nhưng nhanh chóng bị người của phòng Quan hệ ngoại giao đàn áp.

Khi hỏi về vấn đề chi nhánh Skyline mới được mở tại Hồng Kông, Lục Đông Thâm thể hiện rõ quan điểm: Khách sạn Skyline không mong muốn mở rộng quá nhanh và quá nhiều, chủ yếu hướng tới sự vững chắc. Skyline Hồng Kông là dự án đã được thử bị nhiều năm liền, từ sự lựa chọn người hợp tác kinh doanh cho tới vị trí đặt khách sạn, kết cấu thiết kế... Tất cả đều phải cùng một nhịp độ, vững vàng ổn định chính là quan niệm phát triển của Skyline.

Tường Ly ôm gối vào lòng, ngồi ngắm Lục Đông Thâm trên màn hình lớn. Cô luôn cảm thấy anh rất cao lớn. Có lẽ còn liên quan đến việc anh bỗng nhiên cao giọng tuyên bố sự tồn tại của cô, hoặc cũng có thể vì màn hình này quá lớn. Anh tồn tại như một người khổng lồ, trên đầu có gấn hào quang, khắp người cũng tỏa ra những ánh sáng vàng lấp lánh, giống như thần Mặt trời vậy.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm dậy, còn cả tiếng hét của đám con gái. Cô giật giật một góc gối, ra sức giật, miệng lầm bầm: “Hết cái gì mà hét, có phải người đàn ông của mấy cô đâu.”

Cô cầm di động lên, mở Wechat ra.

Khoảng thời gian này Lục Đông Thâm hầu như không đăng gì lên vòng tròn bạn bè. Giống như buổi lễ trao giải mấy hôm nay, anh càng không nhắc đến. Anh vốn là một người kín tiếng, có lẽ cảm thấy việc này không có gì phải khoe khoang.

Ngược lại, có không ít đồng nghiệp đã chia sẻ tin mừng của khách sạn Skyline, bài phát biểu công khai của bộ phận Thương hiệu. Nhưng thứ mọi người chia sẻ nhiều hơn cả là một bức ảnh của Lục Đông Thâm. Anh ngồi trên ghế khách mời, trên người là một bộ vest tây trắng tắp và sơ mi vừa vặn, hai chân đan vào nhau, một tay đặt lên tay vịn của ghế. Gương mặt anh rất dịu dàng dưới ánh đèn, ánh mắt rất chắc chắn, tao nhã ung dung. Rõ ràng chỉ là một bức ảnh bình thường, thậm chí còn không cần dùng thêm hiệu ứng làm mờ nhưng những người xung quanh dường như đều trở thành phông nền cho anh.

Lục Đông Thâm quả thực là một người quá nổi bật. Cho dù có rất nhiều ngôi sao nam diễn trai có mặt, anh vẫn là người khiến người ta phải chú ý nhất.

Đây chính là nguyên nhân trước đó Tường Ly mãi không dám chấp nhận Lục Đông Thâm.

Mỗi một cô gái đều hướng về sự tốt đẹp. Khi đối diện với những điều tốt đẹp ấy, có một kiểu phụ nữ sẽ dừng cảm tiến tới, cho dù đầu rơi máu chảy cũng quyết không từ nan. Lại có một kiểu phụ nữ loạng choạng lùi về phía sau, sợ bị rơi vào cảnh “thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc”*, bản thân mình sẽ là người bị rơi xuống nước chết đuối.

*Ví với hoàn cảnh khó khăn, khốc liệt.

Cô là kiểu phía sau.

Cô không muốn giành giật cướp bóc, cũng sợ bị giết hại.

Bấy giờ, một người đàn ông như vậy lại trở thành của cô. Nói không hoang mang lo âu, không lo được lo mất đều là nói dối.

Tường Ly không kim được lòng mình, chia sẻ bức ảnh đã sắp bị vòng tròn bạn bè spam khét lẹt. Cô viết một dòng: Tự tin là khí chất bẩm sinh của kẻ mạnh.

Sau đó càng ngắm cô càng thích bức ảnh này, bèn thẳng thừng cài đặt thành màn hình khóa điện thoại.

Vừa cài xong, ngón tay còn chưa rời khỏi màn hình, bỗng nhiên có cuộc gọi đến. Ba chữ “Lục Đông Thâm” lướt qua chưa đầy nửa giây, tay cô đã run run bấm vào nút nhận.

“Á...” Tường Ly kêu lên một tiếng.

Đầu kia hình như vừa bật cười vì tiếng gọi thẳng thốt của cô: “Á cái gì mà á?”

“Không có gì.” Tường Ly ngồi lại lên sofa, uể oải như một con mèo. Cô thấy cảm giác này rất kỳ lạ, dường như cả thế giới đều đang theo dõi người đàn ông này, còn anh lại chỉ theo dõi cô. “Chúc mừng anh.”

“Chúc mừng? Muốn chúc mừng anh mấy ngày rồi đều không có thời gian chớp mắt sao?”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Vậy chúc mừng em cũng được, được anh quảng cáo như vậy, những ngày tháng bình yên của em chắc là sắp hết rồi.”

“Cái tên Hạ Trú sớm muộn cũng không giấu nổi.” Cô thờ dãi, hỏi: “Khi nào anh quay về?”

“Nhớ anh à?” Anh hỏi.

Cô hỏi câu này vốn dĩ chỉ định chuẩn bị trước việc thay cho anh một số mùi hương và trà để giảm áp lực, giải tỏa stress. Nhưng chất giọng trầm áp êm ru của anh khi rót vào tai mới khiến cô phát hiện thật ra mình đúng là rất nhớ anh, cô bèn “ừm” một tiếng vào di động.

“Ừm là ý gì đây?” Lục Đông Thâm hỏi khẽ.

Một chút ngọt ngào sung sướng len lỏi trong lòng Tường Ly, đồng thời cũng khiến cô xấu hổ: “Chính là nhớ anh rồi.”

Ở đầu kia Lục Đông Thâm bật cười, rất khẽ. Cô đã nghe thấy. Mây mù mấy ngày qua dường như được quét sạch. Anh nói: “Anh sắp quay về rồi.”

“Ừm.”

“Bé con.”

“Ừ?”

Đầu kia im lặng.

Đột một lúc vẫn không thấy anh nói gì, cô tưởng là sóng yếu, bèn “alô” một tiếng. Lục Đông Thâm bấy giờ mới lên tiếng, giọng nghe trầm trầm: “Không có gì, chỉ là muốn gọi em, rồi nghe giọng em nói.”

Tường Ly thấy ấm lòng.

“Ồ trong mắt em anh là kẻ mạnh sao?”

“Đương nhiên.” Cô không cần suy nghĩ.

Lục Đông Thâm thờ dãi: “Tất cả mọi người đều có thể nhìn anh như vậy, nhưng anh không hy vọng em cũng nhìn anh như thế.”

“Em... không hiểu.”

“Bởi vì anh cũng có lúc không tự tin, càng vì anh chỉ muốn làm người đàn ông của em, chứ không muốn làm một kẻ mạnh.”

Tường Ly không ngờ anh lại nói như vậy, nhất thời sững người.

“Trước kia trong tình cảm anh chưa bao giờ cưỡng ép bất kỳ ai, nhưng em có thể đến với anh vì anh là kẻ cưỡng ép. Hoặc có thể nói vào lúc em cùng đường bí lối, anh đã thừa cơ đột nhập.” Lục Đông Thâm khẽ nói: “Thế nên bé con, đến hôm nay anh muốn hỏi em một câu, em có yêu anh không?”

Từng câu từng chữ của anh đều giống như tiếng trống gỗ vào trái tim cô. Nhịp thở của cô dần trở nên gấp gáp hơn, nhịp tim cũng ngày càng hỗn loạn.

“Không phải vì cảm kích, cũng không phải vì sùng bái, càng không phải vì thói quen. Chỉ vì em đã yêu anh rồi, thế nên muốn ở bên cạnh anh, muốn dựa dẫm vào anh, muốn tin tưởng anh.”

“Em...”

“Em suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời anh.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng ngắt lời cô: “Ồ trước mặt anh, anh muốn chính miệng em nói cho anh biết.”

***

Yêu sâu đậm một người sẽ như thế nào? Sống chết có nhau, đến chết không lìa?

Lúc mang hương liệu phụ trợ cho việc trị liệu tâm lý tới cho Tổ Diệp, Tường Ly đã tiện thể hỏi cô ấy vấn đề này. Tổ Diệp ngẫm nghĩ rồi nói: Yêu sâu đậm một người chính là sống chết cũng phải ở bên cạnh anh ấy. Nếu thật sự không thể ở bên cạnh anh ấy nữa thì chỉ cần anh ấy hạnh phúc, chuyện gì cũng chấp nhận.

Nếu có một ngày đối phương phụ lòng cậu thì sao? Cậu có hối hận không? Cô hỏi Tổ Diệp.

Tổ Diệp hỏi ngược lại cô: Vậy cậu có hối hận không?

Tường Ly trầm mặc.

Tổ Diệp nói: Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc. Có người sẽ thắng nhiều đến mức tiền rủng rỉnh trong túi, lại có người sẽ thua trắng tay. Nhưng dù thắng hay thua, chúng ta đều không thể không thừa nhận một sự thật: Quá trình đánh bạc cũng là một lần được ăn cả ngã về không, giành lấy niềm vui cho mình.

Được ăn cả, ngã về không? Cô lẩm bẩm.

Tổ Diệp mỉm cười vỗ vai cô: Thật ra cậu là một con bạc bẩm sinh, chỉ có điều, bây giờ cậu vẫn chưa dám cược mà thôi.

Phải, cô không dám đặt cược, cô quá quan tâm kết quả, quá sợ thua.

Suy nghĩ này quấn lấy cô suốt ba ngày. Trong ba ngày này, Lục Đông Thâm vẫn đi công tác chưa trở về, cũng không gọi điện thoại. Cảnh Ninh ngược lại rất kính nghiệp, ngày nào cũng báo cáo đầy đủ. Cô được biết ba hôm nay Lục Đông Thâm như người bay lượn giữa không trung vậy, ngay cả lúc ngồi trên máy bay cũng xử lý công việc.

Đến tận ngày thứ tư, sáng sớm khi Tường Ly vừa đặt chân vào công ty thì nghe thấy một tin mừng rầm trời: Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương cuối cùng đã giành về tay. Một miếng thịt mỡ cực bự rơi vào miệng, toàn thể công ty từ trên xuống dưới đều hưng phấn theo.

Tường Ly tự nhiên cũng thấy vui. Tuy rằng từ mấy hôm trước cô đã mơ hồ linh cảm được chuyện này, nhưng hôm nay cảm giác này cuối cùng mới hoàn toàn được chứng thực.

Cô rút di động ra, đang định chúc mừng Lục Đông Thâm một tiếng, không ngờ tiếng chuông vang lên, là một số máy bàn.

Cô bắt máy.

Đầu kia là một tiếng thờ được kìm nén.

“Alô?”

“Có thể tới bệnh viện một chuyến không?” Giọng nói ở đầu kia nghe rất tiêu tụy, trầm đến mức khiến người ta hoảng hốt: “Phòng số 301, phòng chăm sóc đặc biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Ở Trước Mặt Bố Rất Nghiêm Chỉnh [2300 Chữ]

Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?

Khi Tường Ly tới kịp bệnh viện, đúng lúc có một chiếc xe cấp cứu rú còi lướt ngang qua. Ngọn đèn đỏ sột sắng nhấp nháy điên cuồng trên nóc xe hết như màu máu đầm đìa đôi mắt cô. Cửa xe vừa mở, các bác sỹ và y tá đã khẩn trương chạy tới di chuyển bệnh nhân. Trái tim của cô cứ đập thình thịch. Cô không suy nghĩ gì, lao tới trước hỏi: “Có phải Nhiều Căn Hoài không?”

Không ai đoái hoài tới cô. Mọi người bận rộn tất bật lo cho bệnh nhân. Trong quá trình đó, Tường Ly cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của người bệnh, bèn thờ phào nhẹ nhõm.

Lao thẳng tới phòng điều dưỡng của khoa Hồi sức tích cực ICU, sau khi Tường Ly báo tên thì được cô y tá thông báo rằng thủ trưởng vừa được đẩy ra từ phòng cấp cứu, trước mắt đang nằm trong phòng bệnh đợi quan sát.

Nhiều Căn Hoài, một nhân vật nổi danh trong nước, các huân huy chương quân đội có thể treo đầy nửa người và cũng là bố của Nhiều Tôn.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, không có mấy anh bạn đồng liêu hay cấp dưới tới thăm nom, cũng không có những hộp quà chất đầy khắp nơi, chỉ có một bó hoa được cắm rất tinh tế và một đĩa hoa quả đã gọt sẵn đặt ở đầu giường. Đối với việc này, Tường Ly không quá lạ lẫm. Nhiều Căn Hoài là người kín đáo, chính trực, thừa hưởng tính cách giống hệt như ông nội Nhiều Nghị Chí của Nhiều Tôn. Bình thường ông rất ghét thói a dua nịnh hót, mỗi lần đến kỳ nghỉ lễ hoặc khi nhà có người ốm bệnh đều đóng kín cửa. Ngay cả ngày ông nội Nhiều qua đời, nhà họ Nhiều cũng tổ chức hết sức giản tiện.

Nhà họ Tôn dù là học vấn hay chính trị đều rất có truyền thống. Ông nội Nhiều tốt nghiệp trường quân đội Hoàng Phố, xuất thân làm quân nhân, sau này trở thành một nhà cách mạng của thế hệ cũ. Ông sinh hai người con trai, hai người con gái, họ đều trở thành các sinh viên xuất sắc của Đại học Bắc Kinh hoặc Đại học Thanh Hoa. Sau đó chịu ảnh hưởng sâu sắc từ bố, họ cũng lần lượt đi theo chính trị. Ngoại trừ một người chú nhỏ của Nhiều Tôn tên Nhiều Căn Vũ.

Tập đoàn Hoa Lực chính do chú của Nhiều Tôn một tay sáng lập. Năm xưa, ông nội Nhiều sau khi biết con trai út của mình từ bỏ chính trị theo nghiệp kinh doanh đã rất phật lòng. Ông nội không bỏ ra một xu nào, bắt chú ấy phải tự mình vật lộn. Nhiều Căn Hoài thương em trai, ông luôn lén lút giúp đỡ vào lúc chú ấy khó khăn nhất.

Nhiều Căn Vũ không có con, bình thường luôn coi Nhiều Tôn như con ruột của mình, thế nên một lòng muốn để lại Hoa Lực cho Nhiều Tôn. Nói theo lời của chú ấy thì nếu năm xưa anh trai không hết lần này đến lần khác cứu tể đã không có chú ấy của ngày hôm nay, càng không có Hoa Lực.

Học lực của Nhiều Tôn dĩ nhiên không cần nói. Anh học trường cũ của bố, sau đó lại ra nước ngoài du học, bằng thành tích vô cùng tuyệt vời, nhưng cũng rất nhiệt huyết với nghiệp làm ăn. Nhiều Căn Hoài đương nhiên cũng không vui, cách làm cũng tương tự như bố mình năm đó, không cho phép bất kỳ mối quan hệ nào giúp đỡ anh.

Nhưng Nhiều Tôn là cậu cháu được ông nội Nhiều yêu quý nhất, dĩ nhiên ông nội sẽ nghĩ cách giúp đỡ thứ này thứ kia. Vì chuyện này, không ít lần Nhiều Căn Hoài cãi vã với ông nội Nhiều. Ông nội chân thành khuyên như: Không khác gì một người bố cách biệt thế hệ, đời này bố cũng chỉ thiên vị một lần này mà thôi. Nhưng bố cũng chỉ giúp nó lời kéo một vài mối quan hệ, còn việc làm ăn có thể thành công hay không còn phải xem Tôn Tôn nhà chúng ta có bản lĩnh không, có phải người sinh ra để làm ăn hay không.

Khi Tường Ly bước vào phòng bệnh, bên trong chỉ có Nhiều Tôn và mẹ anh – Kiều Trân. Kiều Trân xuất thân từ một gia đình mấy đời có truyền thống học hành, tổ tiên lại còn có quan hệ nhiều đời với quốc mẫu Tống Khánh Linh*, tài hoa và khí chất bộc lộ một cách tự nhiên, thần thái khoan thai, thoải mái. Bố hoa ở đầu giường do chính bà chuẩn bị.

*Tống Khánh Linh: Người vợ thứ hai của Tôn Trung Sơn, một chiến sỹ chủ nghĩa cộng sản, người phụ nữ vĩ đại của thế kỷ XX nổi tiếng toàn thế giới, cả đời hiến dâng cho cách mạng.

Bà cắt bỏ những cành khiếm khuyết, động tác ung dung, thuần thục. Ánh nắng hắt xuống bộ xương xám bằng the Hưong Vân* màu xanh dương mặt hồ. Cũng không biết là làn da bà đã tôn thêm sự cao quý cho bộ xương xám hay chính màu xanh ấy đã khiến da bà trắng nõn hơn. Cũng giống như sợi dây chuyền trân châu trên cổ bà, mềm mại, gần gũi.

*Đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Đĩa hoa quả dĩ nhiên do Nhiều Tôn chuẩn bị, được cắt gọt tỉ mỉ, cho thấy người dùng dao có một khả năng không thể xem thường. Bình thường anh nông cuồng ngạo nghễ, nhưng khi ở trước mặt bố thì bớt phóng túng hơn nhiều.

Sau khi nhìn thấy Tường Ly, Kiều Trân sững người. Nhiều Căn Hoài đang nằm trên giường bệnh, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại và cũng ngáy ra giấy lát.

Nhiều Tôn đặt con dao gọt hoa quả xuống, đi tới trước, khẽ nói: “Anh còn tưởng em không chịu đến.” Cô chịu đến đây, trông anh kích động, cũng rất vui mừng.

Tường Ly không nhìn Nhiều Tôn. Cô đi tới trước giường bệnh, cất giọng khô khốc chào một tiếng: “Bác trai, bác gái.”

“Hạ Hạ? Có đúng là con không?” Kiều Trân đặt chiếc kéo cắt hoa xuống, tiến lên nắm lấy tay cô. Bà kích động ngấm trái ngấm phải: “Bác và bác trai của con vẫn luôn rất nhớ con, cứ mong mãi không biết khi nào con có thể về nhà. Hôm nay cuối cùng cũng được gặp con rồi. Tốt lắm, về được là tốt rồi.”

Nhiều Căn Hoài tuy rằng vừa ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt có hơi nhợt nhạt nhưng tinh thần vẫn còn khá tốt. Ông nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi, đừng đứng mãi.” Rồi ông ngược mắt lên nhìn Nhiều Tôn: “Thằng nhóc này, còn không biết đường kéo ghế cho Hạ Hạ.”

“Vâng vâng.” Nhiều Tôn chân dài tay dài, khăn trương mạng một chiếc ghế đến.

Sau khi Tường Ly ngồi xuống, Nhiều Căn Hoài thờ dãi: “Con nói xem, con bỏ đi biệt mấy năm trời, không nhớ hai bác sao?”

“Con xin lỗi.”

Nhiều Căn Hoài thật sự vừa giận vừa đau lòng, bèn chỉ tay vào cô: “Con à.”

Tường Ly sợ làm ông nổi giận, vội vàng kéo tay ông xuống: “Tại con không hiểu chuyện, bác đừng giận. Con đã hỏi bác sỹ rồi, lần này sở dĩ bác phải cấp cứu là vì bệnh tim lại tái phát. Sau này bác không được kích động nữa.” Cô cầm lấy đĩa hoa quả, xiên một miếng kiwi đưa tới bên miệng ông: “Nghe nói bác phải đi cấp cứu, con sốt ruột tới đây mà chưa kịp mua quả gì. Miếng hoa quả này coi như con mượn để lấy lòng bác.”

Nhiều Căn Hoài không vội ăn. Ông nhìn Kiều Trân và nói: “Bà xem đây, cái miệng của Hạ Hạ lúc nào cũng ngọt như bôi mật vậy. Rõ ràng là nó sai trước, thế mà nó nói xong, tôi lại chẳng thấy giận gì nữa.”

Kiều Trân mỉm cười: “Để nó gọt miếng hoa quả mãi thế, ông đừng mãi kích động.”

Nhiều Căn Hoài đón lấy và nói: “Cơ thể thật sự sẽ có lúc không ổn, Hạ Hạ, chỉ cần có con ở bên cạnh, bác sẽ cảm thấy yên tâm hơn nhiều.”

“Phải đấy, Hạ Hạ à. Ban này bác còn ngồi nói chuyện với bác trai của con. Nếu có con ở đây, lần này làm gì nghiêm trọng tới mức phải đi cấp cứu.”

Kiều Trần cảm thán.

Nhiều Tôn ở bên kháng nghị: “Bố mẹ, sao bố mẹ nói cứ như con là người ngoài vậy?” Hôm nay anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, cúc áo sơ mi cũng cài đầy đủ không thiếu chiếc nào, chứ không cài vài cúc thể hiện sự bất kham của mình như mọi khi. Ở trước mặt Nhiều Cẩn Hoài, Nhiều Tôn trước nay luôn tuân thủ quy tắc. Anh không nói thì không sao, vừa lên tiếng Nhiều Cẩn Hoài lại nổi con thịnh nộ: “Con còn mặt mũi để nói chuyện à? Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?”

“Vâng vâng vâng, bố, con sai rồi, sai rồi.” Nhiều Tôn vội vàng xin lỗi.

Tường Ly nghe thấy rất rõ ràng: “Bác trai, lần này sở dĩ bác nhập viện không phải là vì con đấy chứ?”

Nhiều Cẩn Hoài buông tiếng thở dài nặng nề. Kiều Trần kéo tay cô qua, vỗ nhẹ mấy cái: “Bác trai của con khoảng thời gian này cứ lu bù công việc, vốn dĩ không quá quan tâm tới những chuyện trong giới thương trường. Đến tận khi nhìn thấy buổi họp báo của tập đoàn Skyline có nhắc đến con, hai bác mới biết tình hình hiện tại của con. Bác trai con nghĩ không thông suốt, đấy, giận lên một cái là vào bệnh viện.”

Tường Ly nghe xong câu này, không cần diễn tả cũng biết có bao nhiêu áy náy. Nhiều Tôn đứng bên cạnh nhìn cô, cũng không biết nên nói những gì.

“Dù thế nào, con trở về được là tốt rồi.” Nhiều Cẩn Hoài nhích người lên trên một chút, có hơi khó nhọc. Tường Ly vội vàng tiến tới đỡ ông. Nhiều Tôn cũng tiến lên nâng đầu giường cao hơn một chút. Sau khi đã dựa vững vào đầu giường, Nhiều Cẩn Hoài mới hỏi cô: “Mấy năm nay con đã đi đâu vậy?”

Tường Ly đặt đĩa hoa quả lên đầu giường, khẽ trả lời: “Con ạ, con đi du ngoạn bốn phương.”

Nghe xong câu này, Kiều Trần lập tức cảm thấy đau lòng, bà ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới: “Vậy thì nhất định đã chịu không ít khổ cực phải không? Con bé này, trước kia đâu có từng chịu khổ chứ.”

“Trời ơi bác gái, con đâu có mỏng manh như bác nói. Mấy năm nay con thu hoạch được rất nhiều. Trước kia ngày nào cũng ở lý trong phòng thực nghiệm, chỉ biết lý thuyết không có thực tiễn. Tuy rằng bây giờ ở trong tay con toàn là các phương thức hoang đại nhưng rất đáng quý, trong sách hầu như không có.” Tường Ly không kể về Thương Lăng, không kể về Đàm Diệu Minh. Theo thời gian, cô chỉ muốn cất kín khoảng thời gian đó trong lòng mình.

Kiều Trần nói: “Con nhạy cảm với mùi hương, có năng khiếu bẩm sinh, cho dù không đi du ngoạn bốn phương thì cũng đã là một miếng vàng rồi.” Sau đó bà thờ dãi: “Bác gái cũng biết tâm trạng con không vui, nhưng nếu bố mẹ con đã gửi gắm con cho hai bác, nếu hai bác chăm sóc con không tốt thì coi như không làm tròn nghĩa vụ với bạn “Bác gái, con không còn là trẻ con nữa, hơn nữa mấy năm nay vẫn luôn có sự chăm sóc tận tình của hai bác, đối xử với con như con gái ruột vậy, con rất cảm kích.”

Nhiều Cẩn Hoài dựa vào đó, buồn thương: “Vận Thành... thật là đáng tiếc.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Duyên Phận Trên Đời Vốn Dĩ Không Thể Cường Ép Được [2360 Chữ]

Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?

Lòng Tường Ly dấy lên đôi phần đắng chát. Vận Thành mà Nhiều Cẩn Hoài nhắc đến chính là bố nuôi của cô, Hạ Vận Thành. Năm xưa, khi được nhận nuôi, cô vẫn chưa biết thì ra bố nuôi của mình làm quan chức, mà ngay lúc đó, bố nuôi cũng không thể hiện ra ngoài tài năng của mình. Bố nuôi là người khiêm tốn, sống khép mình. Trong ấn tượng của cô, ông luôn lo lắng cho chuyện của người khác. Sau này, cô hay được mọi người kể lại, bố cô là một vị quan chức tốt. Nhưng khi con nhỏ, cô thường chạy sang nhà họ Tả học kịch, hoàn toàn không nắm rõ thành tích chính trị của bố nuôi.

Đến tận khi bố nuôi vì có thành tích chính trị tốt lại được người dân ngợi khen thế nên được người ta đề cử, cả gia đình chuyển tới Bắc Kinh, năm đó cô mới biết người đề cử bố nuôi chính là người thường xuyên xuất hiện trong các bản tin thời sự – Nhiều Cẩn Hoài.

Bố nuôi là nhân viên đặc lực của Nhiều Cẩn Hoài, đồng thời cũng là người bạn thân thiết mà ông có thể tâm sự nhất. Còn người mẹ nuôi của cô – Mai Sơ cũng vì là một người đọc nhiều biết rộng nên vừa gặp Kiều Trần đã như gặp bạn cũ, hai gia đình vô cùng thân thiết với nhau.

Cho tới tận ba năm trước, bố mẹ nuôi gặp tai nạn bất ngờ và qua đời.

Nhiều Cẩn Hoài và Kiều Trần chỉ nghĩ rằng sự ra đi của cô là vì cái chết của bố mẹ nuôi, trên thực tế, còn những chuyện mà hai người họ không hay biết.

Kiều Trần ngắt lời Nhiều Cẩn Hoài: “Ông Nhiều, ông đừng có cảm thương sầu não nữa, bác sỹ đã nói rồi, tâm tình phải thoải mái, vui vẻ.”

Nhiều Cẩm Hoài cười ha ha gật đầu: “Được, Hạ Hạ quay trở về rồi, việc này còn có ích hơn bất kỳ loại thuốc thần tiên nào khác.” Nói xong, ông lại lẳng lặng đánh mắt ra hiệu với Kiều Trân.

Kiều Trân và Nhiều Cẩm Hoài tâm ý tương thông với nhau, dĩ nhiên sẽ hiểu ngay ý của ông. Bà nói với Tường Ly: “Hạ Hạ, con xem, mấy năm nay tất cả những mùi hương có thể ngửi được từ trên xuống dưới trong nhà họ Nhiều đều do con trực tiếp quản lý, vấn đề sức khỏe của bác và bác trai con cũng đều do con một tay chịu trách nhiệm. Bây giờ con bước vào Lục Môn. Chưa nói đến việc trong tập đoàn đó quá nhiều quy tắc, đồng người cũng lắm thị phi phức tạp, con sống trong đó làm sao có thể thích ứng được? Cứ quay về đi, được không? Nếu con thật sự muốn vào tập đoàn làm việc, vậy thì để thôi, vào Hoa Lục là được rồi. Có Tôn Tôn chăm sóc cho con, hai bác cũng yên tâm.”

Nói xong, bà lại ngược mắt lên ngó Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn nói ngay: “Đúng vậy, vào Hoa Lục đi, anh cũng có thể chăm sóc tốt cho em.”

Tường Ly ngược mắt lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhiều Tôn đã không còn chút dịu dàng nào. Nhưng cô cũng chỉ có một ánh mắt lạnh lùng như vậy. Khi quay đầu lại nhìn Kiều Trân và Nhiều Cẩm Hoài, cô lại dịu giọng, nhẹ nhàng nói: “Bác trai, bác gái, cho dù con không ở trong nhà họ Nhiều cũng vẫn có thể chịu trách nhiệm cho sức khỏe của hai bác mà. Hai bác không cần lo lắng, con rất quen với cuộc sống hiện tại của mình.”

Nhiều Cẩm Hoài và Kiều Trân đưa mắt nhìn nhau, Nhiều Cẩm Hoài có phần khó xử.

Xa cách ba năm, dĩ nhiên có quá nhiều lời muốn nói. Bình thường Nhiều Cẩm Hoài là một người nghiêm túc đã quen, nhưng đối mặt với Tường Ly, ông lại giống như một đứa trẻ nhiều tuổi, toàn bộ việc kiểm tra buổi chiều đều phải đi cùng với cô.

Làm xong các thủ tục kiểm tra, Tường Ly lại đẩy xe đưa Nhiều Cẩm Hoài ra bãi cỏ hóng gió.

Qua cửa sổ phòng bệnh là có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh, ngay gần đó là bóng hình Tường Ly. Cô đang chọc cho Nhiều Cẩm Hoài phá lên cười vui vẻ. Nhiều Tôn đứng sững trước cửa sổ. Đang lúc hoàng hôn buông xuống, cảnh tượng này đẹp đến nỗi khiến người ta mê mẩn, anh rất muốn lưu giữ lại tất cả những khoảnh khắc này.

Kiều Trân đi vào lấy cốc nước, mỉm cười nói: “Nhìn bố con kia, từ lúc bác Hạ mất, lâu lắm rồi không thấy ông ấy vui như bây giờ.”

Nhiều Tôn đang định lên tiếng thì chuông điện thoại đổ.

Là di động của Tường Ly, đặt trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Kiều Trân nghe thấy định mang túi xách ra đưa cho Tường Ly nhưng Nhiều Tôn đã giữ tay bà lại: “Mẹ.”

Kiều Trân không hiểu.

Nhiều Tôn cầm lấy túi xách của Tường Ly dưới cái nhìn chăm chú của bà, rút di động ra. Kiều Trân sững người, một giây sau Nhiều Tôn đã bắt máy.

“Bé con à, đang ở đâu vậy?”

Nhiều Tôn đặt chiếc túi xách sang một bên, đi từ từ tới trước cửa sổ, nhìn Tường Ly đang đẩy xe của bố mình chậm rãi tản bộ dưới hoàng hôn. Anh hơi nheo mắt lại: “Hạ Hạ đang ở chỗ tôi.” Khóe miệng Nhiều Tôn hơi rướn lên, bổ sung thêm hai chữ: “Đang bận.”

“Nhiều Tôn?” Giọng Lục Đông Thâm ở đầu kia hơi trầm xuống.

Nhiều Tôn cười khê: “Tôi còn chưa chúc mừng tổng giám đốc Lục giành được dự án của Chính phủ.”

“Quá khen.”

“Được cái này thì mất cái kia. Tổng giám đốc Lục giành được đất, còn tôi thì ôm người đẹp về tay, cũng không thiệt thòi lắm.”

“Trước giờ tôi vẫn rất ngưỡng mộ sự tự tin của Tôn thiếu.”

Nhiều Tôn mỉm cười: “Hôm nay chắc là quý tập đoàn đang rất náo nhiệt. Mấy khung cảnh đó Hạ Hạ chưa chắc đã thích, thế nên, tổng giám đốc Lục xin lượng thứ cho.” Dứt lời, anh ngắt điện thoại, ngay sau đó vạch pin cuối cùng của di động cũng biến mất, sập nguồn.

Trên lớp kính cửa sổ loáng thoáng vẫn còn in dấu gương mặt sắc lạnh có phần cứng đờ sau khi đã tắt nụ cười của Nhiều Tôn.

Kiều Trân là người thông minh. Tuy không nghe được hết nhưng bà cũng đoán được phần nào câu chuyện. Bà ngồi xuống sofa, hiếm khi tỏ ra ung dung tao nhã như thế. “Mẹ hỏi con một câu, con phải thành thật trả lời, có phải Hạ Hạ đã có người yêu rồi không?”

Nhiều Tôn nghiêng răng, quay người đối mặt với Kiều Trân: “Cô ấy chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi.”

Kiều Trân nhìn anh, ánh mắt tuy bình thản nhưng cũng rất sáng suốt. Nhiều Tôn thấy bức dọc trong lòng. Anh tiến lên phía trước, ngồi xuống, đặt hai cánh tay lên đầu gối, rồi lại xoa hai tay vào nhau áp lên mặt, thở dài nặng nề: “Mẹ, Hạ Hạ là của con!”

“Trên đời này có thứ gì nhất định sẽ thuộc về con sao?” Kiều Trần hỏi ngược lại.

“Mẹ!” Nhiều Tôn quay mặt sang nhìn bà: “Chẳng phải mẹ và bố đã sớm coi cô ấy là con dâu trong nhà rồi sao?”

“Phải.” Kiều Trần không hề có ý giấu giếm: “Suy nghĩ này mẹ và bố con đích thực đã có từ lâu, cho dù là bây giờ suy nghĩ này vẫn chưa hề thay đổi. Nếu không vì sao bố con lại vui mừng như vậy khi Hạ Hạ quay về? Ban nãy những lời mẹ hỏi coi như cũng đã quá rõ ràng rồi. Nhưng Hạ Hạ không quay trở về nhà họ Nhiều. Lúc đó mẹ đã nghĩ phải chăng nó đã có người trong lòng. Quả nhiên là như vậy, trên đời này thứ có thể khiến phụ nữ bất chấp tất cả chính là tình yêu thôi.”

“Con đã nói rồi, cô ấy chỉ nhất thời...”

“Con bé nhất thời bị mê hoặc hay chính con tự lừa mình lừa người?” Kiều Trần thở dài, nhìn anh đau xót: “Con thích Hạ Hạ, người làm mẹ như mẹ sao có thể không nhìn ra chứ? Nhưng chuyện này làm bố làm mẹ cũng chỉ có thể giúp con ở một mức độ vừa phải. Chẳng lẽ bố mẹ lại nhốt Hạ Hạ vào? Nếu như trong lòng nó có con, sao có thể không trở về chứ?”

Nhiều Tôn đan mười đầu ngón tay vào nhau, ra sức nắm chặt. Rất lâu sau anh mới nói: “Mẹ, trước kia là Tà Thời, cậu ấy là anh em tốt của con, con không thể giành giật. Nhưng bây giờ, con không muốn nhường.”

Kiều Trần xoa đầu con trai, hỏi một câu đánh trúng tim đen: “Con đau khổ vật vờ như vậy là vì con yêu cô ấy hay vì con muốn có được cô ấy?”

Nhiều Tôn hơi sững người nhưng cũng nói rất nhanh: “Dĩ nhiên là con yêu cô ấy.”

“Vậy thì con càng phải tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Nếu cô ấy yêu con, vòng đi vòng lại cuối cùng cũng vẫn quay trở về bên con. Nhưng nếu cô ấy không yêu con, con hà tất phải để mình rơi vào tình trạng cá chết lưới rách? Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?”

“Không được!”

Kiều Trần lắc đầu, vỗ vỗ anh.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cửa phòng bệnh mở ra, Tường Ly đẩy Nhiều Cẩm Hoài trở về. Nụ cười vẫn đọng đầy trên khuôn mặt Nhiều Cẩm Hoài, có thể nhận ra quả thực Tường Ly đã khiến ông rất vui vẻ.

Nhiều Tôn tiến lên đón lấy xe lăn và nói: “Hạ Hạ, tối nay em có thể ở lại với bố mẹ anh không? Có em ở đây, anh sẽ yên tâm hơn.”

Nhiều Cẩm Hoài nghe xong câu này rất tán đồng: “Đúng đúng đúng, ở lại đi, bác vẫn muốn nghe con kể những chuyện thú vị suốt mấy năm bên ba.”

“Bác trai, bác gái, con...” Tường Ly muốn ở lại với hai bác. Đây vốn dĩ là chuyện nên làm, nhưng cô lại không muốn nhường nhịn với Nhiều Tôn. Tuy rằng Lục Đông Thâm không có ở đây, cô vẫn sợ chuyện này truyền tới tai anh sẽ khiến anh hiểu lầm.

Thấy cô ngập ngừng, Nhiều Tôn càng hăng hái: “Tối nay anh phải về công ty giải quyết công việc, bố mẹ đành giao lại cho em vậy.”

Anh biết cô không muốn nhìn thấy anh.

Tường Ly nghe xong câu này, trong lòng ít nhiều có phần yên tâm hơn: “Thế thì...”

“Hạ Hạ.” Là Kiều Trần lên tiếng: “Ban nãy hình như có điện thoại của công ty con gọi tới, di động của con sập nguồn rồi, lấy di động của Tôn Tôn gọi qua đi. Gọi điện thoại xong rồi, con hãy quyết định có ở lại hay không.”

“Mẹ!” Nhiều Tôn vừa bàng hoàng vừa sốt sắng.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly vội vàng rút di động ra. Quả nhiên là đã sập nguồn vì hết pin. Nhìn thấy thái độ đó của Nhiều Tôn, cô đã hiểu ra vài phần. Sắc mặt cô lạnh hẳn đi: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Nhiều Tôn đứng đờ ra, không động đậy.

“Đưa tôi!” Tường Ly quát lên.

Nhiều Tôn rút di động ra với thái độ không tình nguyện. Tường Ly giật ngay lại, nói một câu: “Bác trai bác gái, con đi gọi điện thoại.”

Nhiều Tôn sốt ruột giậm chân bình bịch, ngay sau đó cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

Nhiều Cẩm Hoài chẳng hiểu chuyện gì: “Thế là thế nào?”

“Không có gì đâu.” Kiều Trần giúp ông sửa sang lại đầu giường, khẽ thở dài một tiếng: “Duyên phận trên đời vốn dĩ không thể cưỡng ép được.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Hạ Trú Khác Với Tất Cả Mọi Cô Gái [2270 Chữ]

Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tối nay không có gì quan trọng.

Ở tận cùng hành lang bệnh viện, hoàng hôn buông xuống, nơi đường chân trời một tia nắng vàng cuối cùng của ngày cũng bị bóng đen nuốt mất.

Tường Ly cảm điện thoại trầm tư suy nghĩ. Những quảng sáng mờ mờ di chuyển ngoài cửa sổ hắt lên gò má cô, giống như đàn cá phát sáng dưới làn nước trong vắt bơi qua bơi lại. Nhiều Tôn không bám theo quá sát mà đứng cách cô vài bước chân, nhìn cô. Anh biết cô đang suy nghĩ cuộc điện thoại này nên gọi như thế nào.

Nghĩ như vậy, lòng anh lại đau nhói. Quả thật ở trong lòng cô, cảm nhận của Lục Đông Thâm vẫn là quan trọng nhất. Cô đã khi nào hao tâm tổn sức như thế vì anh?

Cuối cùng Tường Ly gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Vừa nghe thấy giọng cô, Cảnh Ninh vội nói: “Cuối cùng cũng liên lạc được với cô rồi. Bất luận bây giờ cô đang ở đâu, nhớ kỹ, hai tiếng đồng hồ nữa là buổi dạ tiệc chính thức bắt đầu, cô nhất định phải tới kịp đây.”

“Dạ tiệc?”

“Từ sáng nay tập đoàn đã gửi mail thông báo toàn thể, không lẽ cô không đọc được?”

Tường Ly sửng người. Email? Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa kiểm tra hòm mail.

Bên phía Cảnh Ninh đang có tiếng nhạc vang lên. Có lẽ cô ấy đã có mặt tại địa điểm dạ tiệc rồi. Cô ấy chọn một nơi yên tĩnh khác rồi hạ thấp giọng: “Tóm lại, buổi tiệc tối nay rất quan trọng, tổ chức tại phòng hội nghị tầng hai khách sạn Skyline. Cô tuyệt đối không thể đến muộn. Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương đã giành được về tay, tổng bộ rất coi trọng. Chủ tịch và một vài cổ đông quan trọng đã bay tới Trung Quốc, tất cả sẽ tham gia vào bữa tiệc tối nay. Đúng rồi, cả Quý Phi cũng sẽ đi cùng người của tổng bộ tới đây, xem ra là đặc biệt nhắm vào cô đấy.”

Tường Ly cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Quý Phi... cuối cùng cũng tới rồi.

“Ngoài ra...” Cảnh Ninh ngập ngừng đôi chút, dường như đang sắp xếp từ ngữ. lát sau cô ấy nói tiếp: “Sắc mặt của tổng giám đốc hiện tại rất khó coi. Có lẽ liên quan tới việc không liên lạc được với cô.”

Hơi thở của Tường Ly trở nên dồn dập, cảm giác ngạt thở mấy ngày trước lại dồn tới. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô nắm chặt di động, cả người dựa vào cửa sổ điều chỉnh lại hô hấp. Bên tai cô chỉ văng vẳng câu nói của Cảnh Ninh: Sắc mặt tổng giám đốc hiện tại rất khó coi...

Lục Đông Thâm đứng trước mặt người khác luôn nho nhá từ tốn đến mức nào. Người ngoài rất hiếm khi đọc được suy nghĩ thật sự trong lòng anh qua ánh mắt sắc mặt. Có thể khiến khuôn mặt anh đổi sắc, sao có thể chỉ đơn giản là việc không liên lạc được với cô?

Nhiều Tôn tiến lên, thấy gương mặt cô nhợt nhạt, anh đau lòng vô cùng, khẽ hỏi cô: “Sao vậy? Có phải vết thương lại đau không?”

Tường Ly không ngẩng lên nhìn anh, chỉ cup mắt xuống: “Anh gọi tôi tới đây, có phải vì đã sớm biết tối nay tập đoàn Skyline có dạ tiệc không?”

“Phải.” Nhiều Tôn không giấu giếm.

“Ban nãy Lục Đông Thâm gọi điện thoại cho tôi, anh đã bắt máy?”

“Phải.”

Tường Ly gật đầu, cố gắng đè nén những nhịp thở dồn dập. Cô đập chiếc di động lên người Nhiều Tôn, quay đầu bỏ đi. Nhiều Tôn dứt vội di động vào túi, giữ tay cô lại: “Hạ Hạ.”

“Nhiều Tôn!” Tường Ly hạ thấp giọng nhưng không kiềm chế được ngọn lửa giận dữ trong lòng. Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi không ngờ anh vẫn có thể tồi tệ như vậy đây!”

“Em nghĩ Lục Đông Thâm thì cao thượng à? Tối hôm đó anh tới tìm em, em tưởng anh ta không biết chắc? Anh ta vốn không tin tưởng em!” Nhiều Tôn siết chặt cổ tay cô.

Tường Ly nhìn Nhiều Tôn chằm chằm, ánh mắt gần như bốc lửa: “Cho dù là vậy, đó cũng là chuyện giữa tôi và anh ấy. Anh buông tay ra.”

“Anh không buông! Anh không để em đi!” Nhiều Tôn có một cảm giác, giống như trong buổi tiệc tối nay sẽ xảy ra một chuyện gì đó theo định mệnh. Anh cứ buông tay như vậy sẽ hoàn toàn đánh mất cô. “Em đâu có thích mấy nơi như vậy, sao phải khiến mình chịu thiệt thòi chứ?”

Tường Ly dùng sức hất tay anh ra, nói từng câu từng chữ: “Vi Lục Đông Thâm, tôi chấp nhận.”

Hành lang được trang trí bằng ánh sáng trắng của đèn trần dài đẳng đẳng như cuộc đời một con người. Bóng cô như nhòe đi trong quảng sáng ấy và gần như mơ hồ, giống như đã sắp tan biến khỏi cuộc đời anh vậy. Nhiều Tôn tiến lên trước vài bước, ôm chặt lấy cô từ phía sau, thủ thi van nài: “Hạ Hạ, đừng đi, anh xin em đấy. Anh sai rồi, chỉ cần làm chuyện gì không vui đều là lỗi của anh, đừng rời xa anh.”

Cả người Tường Ly cứng đờ, trái tim muôn vàn chua xót. Một Tôn thiếu xưa nay vẫn luôn kiêu ngạo, đã khi nào chịu cúi mình van xin như vậy? Cho dù khi xưa lúc vừa bước chân vào Hoa Lục, bị người ta âm thầm bài xích, khi bàn bạc dự án bị người ta khinh thường, anh vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói một câu: Cậu đây vẫn còn trẻ, có thừa thời gian để hành cho mấy người chết.

“Tình trạng sức khỏe của bác trai tôi hiểu rõ nhất, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Sau khi pha chế xong công thức tôi sẽ thông báo lại với anh. Mấy ngày này bảo bác ấy bảo đảm giấc ngủ, đừng để cơ thể mệt mỏi.” Cô cạy tay của anh ra, cuối cùng vẫn không quay đầu nhìn anh một lần. Giao tình bao năm, cô vẫn không nhớ nhìn thấy anh như vậy.

Nhiều Tôn chỉ cảm thấy trái tim như bị thiên quân vạn mã lần qua, khó thở tức ngực, nỗi đau gần như muốn bùng ra khỏi người. Hai hốc mắt anh đỏ rực, gào lên sau lưng cô: “Hạ Hạ, em quay lại đây!”

Cô không bao giờ quay lại được nữa.

Thật ra trong lòng anh cũng hiểu rất rõ, cô và anh đã không bao giờ quay trở về như xưa được nữa.***

Trong phòng dành cho khách quý tại hội trường khách sạn Skyline

Sau khi sắp xếp xong vài vị cổ đông của Lục Môn, Lục Đông Thâm cứ ở lý trong phòng dành cho khách quý không ra ngoài. Ngoài cửa sổ trời tối đen, cả một dãy đèn điện như đang thiêu đốt con đường dài. Những hàng xe tắc nghẽn đứng nối nhau thành hàng, ngọn đèn đuôi xe tưởng như không có điểm dừng, miên man đẳng đẳng.

Anh đứng sững trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, nhưng rất lâu vẫn không rút hơi nào. Cả một đoạn tàn dài đã chực rơi xuống đất. Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, vừa hay người tài xế của Lục Đông Thâm cũng đang ở trong. Cô ấy nghe thấy Lục Đông Thâm hỏi một câu: “Chắc chắn cô ấy đang ở chỗ Nhiều Tôn?”

Người tài xế trả lời một tiếng “Chắc chắn”. Lát sau, Lục Đông Thâm gật đầu: “Ra ngoài đi.” Ba chữ ấy, ngữ khí của anh trầm và lạnh bất ngờ.

Cảnh Ninh biết rõ năng lực của người tài xế này. Khi hai người lướt ngang qua nhau, cô ấy cũng gật đầu coi như lời chào hỏi. Sau khi cửa phòng được đóng lại, cô ấy tiến lên và nói: “Đã liên lạc được với giám đốc Hạ.”

Tàn thuốc rơi xuống đất.

Lục Đông Thâm không nói gì, ánh mắt anh như hòa cùng với màn đêm.

Cảnh Ninh lấy một tờ giấy ở bên cạnh, ngồi xuống dọn sạch sẽ chỗ tàn thuốc đã rơi xuống nền đá cẩm thạch màu đen. Cô ấy lẳng lặng nói một câu: “Thời gian bắt đầu buổi tiệc mừng công quá sát với giờ tan tầm, khả năng sẽ có một vài đơn vị báo chí không đến kịp. Anh xem, hay là chúng ta lùi lại một chút?”

Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc. Khi khói thuốc vẫn vút trước mặt, dường như anh lại nhìn thấy hình bóng cô. Ngay cả mùi hương thanh nhã của loại thuốc lá này cũng thấm đẫm mùi hương của cô.

Mới mấy ngày không gặp mà anh đã nhớ cô, nhớ đến nỗi trái tim đau đớn.

“Báo chí đã đến cả rồi.” Anh lên tiếng.

Cảnh Ninh khẽ mỉm cười. Cô ấy đứng dậy, bỏ tờ giấy ăn vào trong thùng rác, rồi nghe thấy giọng nói hơi lạnh và hờ hững của Lục Đông Thâm: “Tiệc mừng công phải bắt đầu đúng thời gian quy định. Mấy vị trưởng bối của Lục Môn và lãnh đạo Chính phủ đều đã có mặt, chẳng có lý do gì bắt họ phải đợi ai.”

“Vâng.” Cảnh Ninh ngoài mặt ung dung bình tĩnh, thật ra trong lòng đang tâm niệm: Hạ Trú à Hạ Trú, cô nhất định phải tới kịp đấy.

Khi Tàn Tô gõ cửa đi vào phòng dành cho khách quý thì cũng chỉ còn khoảng hai mươi phút nữa buổi tiệc mừng công sẽ bắt đầu.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm quay đầu lại. Nhìn thấy Tàn Tô, anh lập tức dập tắt điếu thuốc trong tay: “Mẹ.”

“Sao thế, đang đợi ai à?” Tồi nay Tàn Tô mặc một chiếc xường xám màu xanh khói, một chiếc váy thêu tay theo kiểu Trung Quốc vô cùng tỉ mỉ. Với tư cách là vợ của Lục Chấn Dương, bà luôn xuất hiện trước mặt mọi người với sự dịu dàng và rộng rãi.

Nhưng dấu sao không cũng là một người đã từng trải qua nhiều sóng gió, đôi mắt dĩ nhiên cũng rất độc, vừa mới đó bà đã nhìn thấy trong gạt tàn có không ít đầu lọc. Lục Đông Thâm mỉm cười: “Vâng, mẹ ngồi đi ạ.”

“Không nhiều người có thể khiến con phải chờ đợi.” Tàn Tô ngồi lên sofa, rồi tỏ ý bảo anh cũng ngồi: “Nghe nói tới nay con muốn giới thiệu một cô gái cho mẹ và bố con làm quen, tên là Hạ Trú phải không?”

“Vâng.” Lục Đông Thâm rót trà cho Tần Tô, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Tần Tô bung tách trà lên, mở nắp, quệt nhẹ vài cái: “Năm xưa con cũng giới thiệu Trần Du như vậy đấy.”

“Không giống nhau.” Lục Đông Thâm tỏ thái độ rõ ràng.

Động tác của Tần Tô khựng lại giây lát. Bà ngẩng đầu nhìn anh một lúc rồi từ tốn nói một câu: “Hiểu rồi.” Sau đó bà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Sau khi đặt tách trà xuống, bà lại nói: “Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tôi nay không có gì quan trọng.”

“Tình hình giao thông của Bắc Kinh không tốt.”

Tần Tô chỉ mỉm cười, không nói thêm gì.

“Mẹ, Hạ Trú khác với tất cả mọi cô gái.” Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tần Tô giơ tay vuốt nhẹ mái tóc rồi nói một câu với ý tứ sâu xa: “Phải, mẹ cũng nên được gặp mặt cô gái tên Hạ Trú này rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Có Chuyện Gì Tổng Giám Đốc Lục Của Mấy Người Chịu Trách Nhiệm

Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tôi, Hạ Trú, quay về rồi đây!

Khi Tường Ly đẩy cánh cửa gỗ từ quần áo phía Tây trong phòng thay đồ ra, vài ngọn đèn thủy tinh khảm bên trong sáng rực lên, nhưng sáng hơn cả vẫn là những chiếc váy áo được treo gọn gàng. Cả một hàng váy lễ phục, đủ màu sắc, đủ kiểu dáng, đều được thiết kế bởi các nhà thiết kế lừng danh thế giới, bản giới hạn hay bản đặt riêng đều có cả. Bên cạnh váy lễ phục lại thiết kế một ngăn kéo ngầm. Bên trong mỗi một ngăn kéo đều có một kiểu túi xách phù hợp với váy. Có kiểu ngôi sao, có kiểu không bán... cùng tôn lên sự cao quý cho nhau.

Có một kiểu váy lễ phục được treo bằng loại giá ba chiều, màu đỏ rực, vạt váy chấm đất, hết như một ngọn đuốc đang bùng bùng cháy. Tường Ly giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve vạt váy. Khi ngón tay cô tỉ mỉ vân về lớp lụa mềm mại như da thịt ấy, bên tai văng vẳng tiếng nói cười ngày xưa:

“Giữ chiếc váy này lại, sau này trong hai chúng ta ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người ấy sẽ mặc.”

Một vài kỷ niệm ngưng đọng lại thành nỗi đau, giống như mềm bệnh ẩn nấp trong tế bào não, chốc chốc lại chạy ra ngoài giày vò khiến người ta đau đớn không sao sống nổi.

Tường Ly hít sâu một hơi, đè nén nỗi đau này xuống. Ngón tay cô rướn lên, với chiếc váy lễ phục treo bên cạnh đó xuống.

Bắc Kinh về đêm là một thành phố bệnh tật, máu chảy không ngừng nhưng lại không thể thuận lợi, thông thoáng. Nếu nhìn từ trên cao xuống, nó sẽ giống một thành phố bị chiếc lưỡi liềm của thời gian tàn sát.

Sau khi chỉnh trang xong, đi tới hầm để xe, Tường Ly nhìn thời gian, chỉ còn khoảng hơn hai mươi phút nữa là tới giờ bắt đầu mà Cảnh Ninh thông báo. Từ nơi ở của cô tới khách sạn Skyline không quá xa. Nhưng lái xe trong tình trạng tắc đường vào giờ này thì phải chật vật khoảng một tiếng rưỡi mới tới nơi.

Cô cúi đầu nhìn bộ váy trên người mình. Không thể nào mặc bộ đồ này rồi chen chúc lên tàu điện ngầm được phải không? Tạm thời chưa nói đến việc đã bao nhiêu năm rồi cô chưa ngồi tàu điện ngầm, hoàn toàn không còn nhớ cách tìm cổng vào trạm và ra trạm. Cho dù có thông thuộc tuyến đường, cô mang theo trang phục này rồi chen chúc với người ta trên tàu điện ngầm giờ cao điểm cũng không phải là việc làm thực tế. Nếu gặp phải vài thành phần dè xỏm trên tàu điện ngầm, với tính cách của cô nhất định sẽ đánh cho đối phương què tay thì thôi, qua lại như vậy cũng làm lỡ rất nhiều thời gian.

Ánh nhìn của Tường Ly vọt qua chiếc xe, trong góc hầm xe vẫn còn một chiếc xe nữa đang đỗ, được phủ kín bằng một lớp vải chống bụi rất dày. Chiếc xe đó đã bị phong kín ba năm nay rồi. Cho dù là mấy ngày nay khi cô đã quay trở lại Bắc Kinh, cô cũng chưa từng có dũng khí lật mở ra nhìn một lần.

Cô tiến lên trước, vân vê một góc của tấm vải chống bụi, lát sau bất ngờ tung lên.

Tấm vải vẽ một đường cong như làn sóng trên không trung. Chiếc mô tô phân khối lớn màu đen hiện lên trước mặt. Vỗ bóng và sáng như ban đầu, thân xe rực rỡ như một viên kim cương đen.

Loại xe phân khối lớn kiểu này đã từng là tình yêu lớn nhất của cô. Thoải mái tự do phóng nó đi khắp các cung đường Bắc Kinh, giống hệt như những năm tháng từng không gò ép, không bó buộc.

Tường Ly trèo lên xe, đường cong của vạt váy ít nhiều làm hạn chế tự do. Nhưng vẫn ổn, đủ để cô phát huy. Cô khởi động xe, trong khoảnh khắc, tiếng động cơ xe nổ ầm vang khắp cả garage, lôi kéo những điều thân thuộc của cô dành cho chiếc xe này trở về hiện tại.

Cô giấu kín vạt váy, một tay vuốt ve đầu xe rồi khẽ nói: “Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tòì, Hạ Trú, quay về rồi đây!”

***

Buổi tiệc mừng công toi nay chia làm hai phần.

Phần công bố dự án và phần tiệc.

Phần công bố dự án có sự góp mặt của truyền thông, toàn bộ quá trình đều được họ theo sát ghi hình viết bài. Còn phần tiệc thì không công khai với bên ngoài. Các phóng viên có thể ở lại, nhưng không được phép sử dụng các loại phương tiện chụp trộm.

Trong lúc buổi tiệc mừng công đã đếm ngược tới giờ khai mạc, Cảnh Ninh lại tới xin chỉ thị của Lục Đông Thâm, hỏi xem có bắt đầu đúng giờ hay không. Lục Đông Thâm đang đứng nói chuyện cùng Lục Chấn Dương và một vài vị cổ đông lão thành của tổng bộ. Có một vị cổ đông trong số đó sau khi nghe thấy câu hỏi của Cảnh Ninh bèn cảm thấy kỳ lạ: “Có vị khách quý nào chưa tới kịp hay sao?”

Cảnh Ninh không thể trả lời, chỉ đành đợi Lục Đông Thâm quyết định.

Lục Đông Thâm giơ tay lên nhìn, rồi lại đánh mắt liếc Cảnh Ninh. Cảnh Ninh nhảy bèn nhường nào, dĩ nhiên hiểu ánh mắt này của Lục Đông Thâm. Cô ấy lặng lẽ lắc đầu với anh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm tối và trầm buồn như cảnh hoàng hôn. Anh quay đầu nhìn về phía vị cổ đông kia và mỉm cười: “Không có, mọi người đều tới đầy đủ rồi. Bố và các chú, các bác cứ vào chỗ ngồi trước đi ạ.” Rồi anh lại dặn dò Cảnh Ninh: “Bắt đầu đúng giờ.”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng thưa tổng giám đốc. Lát nữa tôi xin phép xác nhận lại với anh bài phát biểu trong chương trình.”

Sau khi Lục Chấn Dương và các cổ đông đi ra ngoài, Cảnh Ninh lại dặn dò quản lý hội trường về thời gian khai mạc, sau đó giờ tài liệu ra, xác nhận lần cuối với Lục Đông Thâm về lịch trình phát biểu.

Ánh mắt anh nhìn vào tờ giấy, nhưng tâm tư thì lại để đi đâu.

Giọng Cảnh Ninh cũng càng lúc càng mơ hồ, cho tới khi nó bay đi tận chín tầng mây.

Lần trước anh cũng đã chờ đợi rất lâu như vậy, đợi từ lúc buổi tiệc bắt đầu, đợi tới khi buổi tiệc kết thúc. Phía tổ chức là đơn vị đã hợp tác cùng anh nhiều năm. Họ cười và nói với anh: Căn bệnh không chịu dẫn theo bạn gái tham gia các bữa tiệc của cậu phải sửa ngay đi, không thể cứ khiến người ta hiểu nhầm là cậu không thích phụ nữ được. Cho dù chỉ là một cô gái xuất hiện cùng mình cho có thì cũng nên chuẩn bị một cô. Thật ra anh muốn nói anh đã dẫn theo bạn gái, chỉ có điều, bị cô ấy cho leo cây.

Tối nay...

Hạ Trú, tâm tư của em rốt cuộc đặt vào ai?

Hoặc có lẽ thật sự do anh nóng đầu. Anh hy vọng cô sẽ đến, anh hy vọng cô có thể hiểu rõ lòng mình, hy vọng cô có thể ở trước mặt nói với anh một câu: Lục Đông Thâm, em yêu anh.

Thì ra, chờ đợi một câu nói cũng hao tâm tốn sức như chờ đợi một con người vậy.

***

Suốt dọc đường xuyên qua biển xe, Tường Ly như một con cá bơi giữa lòng biển sâu, cho dù cô khiến rất nhiều người phải bấm còi inh ỏi. Khi tới khách sạn Skyline, buổi tiệc mừng công đã bắt đầu được mười lăm phút rồi.

Trước cửa có người đỗ xe, bảo vệ nhìn thấy một chiếc mô tô phân khối lớn chinh ỉnh xuất hiện thì giật nảy mình, liều mạng vẫy tay tỏ ý bảo Tường Ly đỗ xuống tầng hầm.

Tường Ly làm gì còn thời gian đi đỗ xe nữa? Yêu cầu mấy cậu em này đưa xe đi đỗ cũng không thực tế. Cô liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên xe. Gấp rồi, cô xoay cổ tay, vặn ga một cái thật mạnh. Chiếc mô tô như một con thú dữ, cô nhìn thấy cánh cửa đại sảnh mở ra liền tức tốc phóng vào.

Đằng sau tiếng hét ầm ĩ không dứt. Cả một đại sảnh khách sạn toàn là tiếng gầm rú của mô tô, loáng thoáng còn có tiếng than trời kêu đất của bảo vệ: “Đứng lại! Dừng xe! Chỗ này không cho phép xe vào!”

Đằng sau có người theo đuổi.

Tường Ly mặc kệ hết thảy. Đã đến nước này rồi, cô còn dừng lại sẽ càng lờ dờ mọi việc. Cô cắn răng, lại tiếp tục rò ga, chiếc xe mô tô cứ thế nhích dần lên cầu thang cuốn.

***

Hội trường tầng hai, diện tích cả ngàn mét vuông, các vị khách quý đã lần lượt ngồi yên vị.

Cánh Ninh tỉ mỉ chọn lựa, cuối cùng chọn ra ba mươi đơn vị truyền thông. Không yêu cầu nhiều, chỉ yêu cầu sự uy tín và có quyền phát ngôn.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm sản nghiệp Skyline đã đích thân lên sân khấu khởi động dự án, đích thân ký kết hợp đồng với người tiếp quản dự án bên phía Chính phủ. Sau đó, các lãnh đạo xuống dưới ngồi, còn anh đại diện cho Skyline phát biểu.

Một bộ vest chỉnh tề, từ cổ áo đến cổ tay áo đều không sai một ly. Lục Đông Thâm như đang tập trung toàn bộ hào quang lên người, phong độ ngồi ngồi.

Chỉ có điều, anh lên tiếng phát biểu chưa được nửa phút, bỗng nghe thấy cửa hội trường bị một lực rất lớn đẩy ra, cùng với tiếng mô tô phân khối lớn rầm trời.

Hai cánh cửa lớn từ từ mở ra, tiếng động cơ cũng theo đó dừng lại.

Tất cả các vị khách quý đã có mặt ở hội trường đều giật nảy mình, lần lượt quay đầu lại nhìn, và rồi cũng bàng hoàng sững sốt vì cảnh tượng trước mắt.

Lục Đông Thâm đứng trên bục cũng ngỡ ngàng. Sau khi nhìn thấy bóng dáng ngồi trên xe mô tô, nét bàng hoàng ấy tan dần, khóe miệng dần ra phần nào.

Hai cánh cửa mở ra, ở giữa là con đường trống trải, được ánh đèn soi chiếu trông giống như một đại dương xanh thẳm.

Chiếc mô tô của Tường Ly dừng lại trước cửa. Cô tắt máy, xuống xe. Đằng sau có rất nhiều bảo vệ khách sạn khẩn trương đuổi tới. Họ còn chưa kịp quát tháo, cô đã tháo mũ bảo hiểm, phóng khoáng ném về phía sau. Người bảo vệ đó đỡ gọn gàng.

Cô hơi nghiêng đầu, nói một câu: “Có chuyện gì tổng giám đốc Lục của mấy người chịu trách nhiệm.”

Miệng người bảo vệ như bị nhét cả quả trứng vào bụng.

Tường Ly quay đầu lại, nhìn Lục Đông Thâm ở trên sân khấu, cao quý như một vị thần. Cô biết xung quanh có quá nhiều ánh mắt dồn về phía mình, nhưng vẫn đứng thẳng lưng, từng bước từng bước hướng về phía anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Quá Bướng Bỉnh Rồi

Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói

Ký ức sẽ luân phiên thay thế nhau, đại não giống như một cỗ máy tinh vi, luôn lặng lẽ lấy ký ức mới làm khuất lấp ký ức cũ.

Nhưng ai cũng nói, nếu trong một bức tranh có sự tồn tại của mùi hương, vậy thì sẽ khắc ghi trong não bộ, một đời một kiếp cũng khó mà quên được. Hội trường tầng hai khách sạn Skyline, có thể nói là xứng danh hội trường xa hoa tráng lệ nhất khu vực Trung Quốc đại lục. Cứ nói riêng hôm nay, cả một hội trường giống như đại dương lúc về đêm. Lốp tinh thể dưới sàn chảy tràn khắp bốn hướng đều được thay bằng màu xanh dương đậm, lại có những chấm nhỏ điểm xuyết giống như sao xa lấp lánh. Không khác gì đang có một dải Ngân Hà chạy xung quanh hội trường. Màu trời đêm và màu xanh dương hồ ứng với nhau, vừa thần bí vừa hùng vĩ.

Trong không khí có mùi hương của rượu ngon, hòa trộn với mùi hương nồng đậm đầu hạ.

Nhưng cũng không bằng mùi hương của Hạ Trú.

Cô như vừa bước ra từ giữa đại dương. Hai màu xanh dương và lam hồ phách đan cài vào nhau trên chiếc váy dạ hội càng tôn lên nước da trắng sáng của cô, tựa một vầng trăng tròn, lại giống như nữ nhân ngư. Rất ít người mặc được một chiếc váy với tông màu như vậy, bởi vì một sắc màu quá đậm ắt phải được khoắc lên người một cô gái đủ độ bí ẩn và thâm trầm mới có thể thể hiện được nét đẹp của nó. Một chiếc thắt lưng tông đen càng khiến eo cô thon thả như có thể vừa nắm một bàn tay.

Vạt váy thướt tha cùng với bước chân, đôi chân dài trắng trẻo vẫn thấp thoáng hiện ra, trong nét thần bí lại có thêm một sự mê hoặc.

Nhưng điểm tuyệt diệu của chiếc váy này phải kể đến hai vạt lụa đen cân đối, rủ xuống hai bên cơ thể, trên vạt lại có chiếc đai rộng màu xanh đậm, bên trên có những bông hoa nhỏ thêu tay. Là sự kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, trong nét điệu dàng có vài phần phóng khoáng.

Lục Đông Thâm đứng trên sân khấu nhìn chăm chú, cứ có cảm giác như cả trời đất này đã bị biển xanh nuốt chửng, còn cô chính là tia sáng lóe lên giữa vùng biển ấy.

Chiếc váy này được anh đặt riêng cho cô từ lần trước. Khi ấy, nhà thiết kế hỏi anh có yêu cầu gì không. Anh suy nghĩ rồi trả lời: Quyến rũ, cởi mở.

Nhà thiết kế lập tức cười và hỏi: Trên đời còn có một cô gái như vậy ư?

Anh chỉ mỉm cười không nói.

Khi còn chưa gặp cô, anh cũng không tin trên đời này lại có một cô gái như vậy. Quyến rũ mà không lẳng lơ, cởi mở lại rất quý quai. Sự phong tình của phái nữ và sự phóng khoáng của phái nam đều tập trung trong một con người.

Sau khi làm xong chiếc váy này, anh liền nghĩ, đây chính là chiếc váy lễ phục thuộc về cô. Có sự mê hoặc của Hạ Trú, có sự bất kham của Tường Ly.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh luôn cảm thấy cô gái hiếm có khó gặp trên đời đã bước ra từ biển như thế, từ tranh như thế, kèm theo đó là hương thơm thanh nhã của cô.

Đây được coi là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc váy.

Còn nhớ khi ở Thương Lăng, anh từng vô tình nghe thấy Tường Tiểu Thiên nhắc đến cô trong câu chuyện với người khác: Tường gia của chúng tôi ấy à chỉ là không thêm mặc váy thôi. Bây giờ chị ấy hay mặc đại quần bò áo phông mà còn tuần tú thế, mặc váy thì còn đủ dãi đến mức nào? Đẹp cực luôn.

Lúc đó anh đã nghĩ, đừng nghĩ Tường Tiểu Thiên cứ khoe khoang suốt ngày nhưng riêng câu này thì rất có mắt nhìn người.

Hạ Trú đi thẳng lên sân khấu, hoàn toàn không để ý những lời thì thầm xì xào dưới sân khấu.

Ánh đèn miên man như sóng biển, hòa cùng ánh đèn dưới sàn hắt lên bóng hai con người trên sân khấu. Một người mặc váy dài là cô, một người mặc áo vest là anh, cực kỳ nổi bật.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người, tay đút túi quần, nhìn cô trầm mặc không nói.

Hạ Trú tiến lên trước một bước. Lục Đông Thâm vẫn đứng im bất động, mặc cho cô tiến lên, ánh mắt anh từ đầu tới cuối khóa chặt trên mặt cô.

Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi: “Lục Đông Thâm, vậy anh có yêu em không?”

Phong thái gan dạ, dũng cảm này quả thực khiến những người bên dưới đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, lại có những tiếng trầm trồ vang lên. Các phóng viên mắt sáng rực lên, vô số ống kính chìa chuẩn lên sân khấu. Cô gái này đang chủ động bày tỏ tình cảm sao?

Tần Tô ở dưới sân khấu trầm tĩnh quan sát cảnh tượng này.

Ngồi bên cạnh bà là Lục Chấn Dương. Ông cũng không thể hiện thái độ gì, ánh mắt bình thản, khó mà đoán được tâm sự bên trong. Ngược lại là mấy vị cô đồng, có người nhíu mày, có người cổ nín giận, mỗi người một cảm xúc. Trước mặt hai người họ dựng một cây micro, vốn dĩ được dùng để Lục Đông Thâm phát biểu. Bây giờ, câu nói này của Hạ Trú truyền đi rất sắc nét, mà câu trả lời của Lục Đông Thâm ắt cũng sẽ vang vọng khắp hội trường này.

Anh không né tránh, ánh mắt cũng không sùng sốt, thậm chí một tia do dự cũng không có. Anh chỉ đáp lại một chữ: Yêu.

Dưới sân khấu có dấu hiệu của sự bùng nổ. Những tiếng kêu ngỡ ngàng như những con sóng ngầm dưới đáy biển đang va đập vào nhau và vang vọng lại.

Trong đôi mắt Hạ Trú cũng có những tia sáng đang chuyển động, nhảy nhót, của niềm vui mừng và niềm hạnh phúc. Cô mặc kệ những lớp sóng bất ngờ đang vùn vụt dưới sân khấu, chỉ nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm và hỏi tiếp: “Vậy anh có đồng ý làm người đàn ông của em suốt cuộc đời này không? Tin tưởng em, bảo vệ em, không còn những suy nghĩ khác nữa, cũng không có người phụ nữ nào khác nữa.”

Câu hỏi này có phần trực tiếp và táo bạo.

Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm đi vài phần, nhưng khóe miệng anh vẫn không kìm được mà rướn lên. Anh nói: “Đồng ý.”

Dưới sân khấu hoàn toàn bùng nổ.

Họ biết rõ về Lục Đông Thâm. Đường đường con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, chiến thần của chốn thương trường sóng gió đâu phải người như vậy. Lục Môn tuy rằng từ nhiều năm về trước đã di cư ra nước ngoài, nhưng vẫn giữ những lễ giáo truyền thống nhất. Con cái Lục Môn từ nhỏ đã trưởng thành trong sự giáo dục nền nếp và phép tắc nghiêm khắc ấy, dĩ nhiên luôn hành xử lịch sử, phép tắc, chu toàn, chừng mực. Lục Đông Thâm ở trong mắt người ngoài tất nhiên cũng là một người nói và làm theo chuẩn mực như thế.

Nhưng hôm nay, một chuyện không hợp quy tắc như vậy cũng có thể xảy ra, hơn nữa còn xảy ra tại một buổi tiệc mừng công chính thức như vậy.

Ngay cả đám phóng viên cũng như phát điên vậy, vừa thốt lên sừng sốt vừa giờ vội ổng kính, chỉ sợ bỏ lỡ mất dù là một chi tiết nhỏ.

Hạ Trú mỉm môi cười khê, nghiêng đầu: “Anh phải nghĩ kỹ đấy. Có em rồi anh sẽ không được dây dưa lằng nhằng với bất kỳ cô gái nào khác. Trong mắt em không cho phép có một hạt cát nào. Em sẽ không nhẫn nhịn nhường bước như các cô gái khác, ép em vào đường cùng em sẽ dùng dao đấy.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm dịu dàng: “Nghĩ kỹ rồi.”

Lòng Hạ Trú ấm áp vô cùng. Cô không kìm được lòng mình, nín chặt lấy cổ anh, thì thầm bên tai anh: “Em yêu anh.”

Lục Đông Thâm cảm động.

“Nhưng, phải làm sao đây?” Hạ Trú hạ giọng xuống rất thấp: “Xông vào đây rồi em mới biết hôm nay có không ít nhà báo xuất hiện.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô. Anh ôm lại cô, đưa tay vỗ vỗ lên gáy cô: “Bướng bỉnh quá rồi.”

“Em mặc kệ, anh giải quyết đi.” Cô vui mặt vào cổ anh: “Cảnh Ninh nói sắc mặt của anh không tốt lắm, em chỉ nghĩ đến việc tuyệt đối không được chọc cho anh giận nữa nên đã tức tốc lao tới đây.”

“Được.” Anh cười khê.

Dưới sân khấu, có phóng viên không nhẫn nhịn được nữa: “Tổng giám đốc Lục, vị này là... Hạ Trú?”

Liên quan đến chuyện Lục Đông Thâm và Hạ Trú từ lâu đã có tin đồn tại Skyline. Có người nói ở Thương Lãng, Lục Đông Thâm đã nổi giận vì hồng nhan, hồng nhan này chính là Hạ Trú. Nhưng cũng có người nói, cô gái Lục Đông Thâm đưa về vốn không phải Hạ Trú, chẳng qua là lấy danh nghĩa của Hạ Trú mà thôi, chỉ để tiện cho việc thoát thân khỏi cuộc phân tranh ở Thương Lãng sau khi một đàn anh chị qua đời. Thế nhưng, gần đây Lục Đông Thâm đã lớn tiếng tuyên bố sự tồn tại của Hạ Trú, nhất thời khiến cái tên Hạ Trú liên tục xuất hiện công khai trước mặt mọi người. Thế là mọi người cũng dần dần tin tưởng, cô thật sự là Hạ Trú.

Hạ Trú, người ngoài ngành hiểu biết không nhiều, nhưng các phóng viên chỉ cần hỏi thăm qua lại là sẽ biết. Một cô gái có quá nhiều yếu tố thần kỳ và đặc sắc, bây giờ, lại đang đứng ngay trên sân khấu.

Lục Đông Thâm buông cô ra, thoải mái đứng trước cái nhìn chăm chú của mọi người và nói: “Phải, cô ấy chính là Hạ Trú, nhà tạo hương mới nhậm chức của tập đoàn Lục Môn, trước mắt đang toàn quyền phụ trách công việc tạo hương của tập đoàn Skyline tại Trung Quốc.”

Bên dưới lại rần rần một hồi. Các phóng viên rục rịch muốn đặt câu hỏi, cả đồng những thắc mắc liên tục được tung ra, sắp không thể kiểm soát được tình hình nữa. Lục Đông Thâm giờ tay lên ngăn lại toàn bộ sự thiếu kiểm soát ấy, quay đầu khê nói với cô: “Em chào hỏi mọi người một tiếng đi, những việc còn lại để anh giải quyết.”

Hạ Trú âm thầm hít sâu một hơi. Giữa ánh sáng rực rỡ, cô nhìn thấy vài khuôn mặt, có người cô quen thuộc, cũng có người khiến cô hơi bất ngờ. Cô tiến lên trước, đứng sát cạnh Lục Đông Thâm, hướng mặt về phía micro và lên tiếng: “Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói. Rất vinh hạnh có thể được đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn. Chuyện của tôi không quá phức tạp đến vậy, chỉ là không có việc gì nên ở nhà sống kín đáo ba năm giờ đã quay trở lại. Tôi nghĩ, liên quan đến việc này, một người bạn cũ ở dưới kia biết rất rõ.” Nói tới đây, cô hơi ngừng lại, ánh mắt xuyên qua hàng loạt các khách quý, nhìn thẳng vào một cô gái mặc váy trắng ở dưới sân khấu, rồi mỉm cười: “Đúng không, Quý Phi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Anh Thích Là Được

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía Quý Phi.

Ai ai cũng biết, Quý Phi – Phó Hội trưởng hội văn thuật, tuổi còn trẻ đã nhảy phắt lên cao, trở thành nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bên dưới sở hữu tới sáu ekip điều chế hương và phân tích mùi hương uy tín nhất. Các nhà điều chế hương đều lần lượt tới từ khắp các nơi trên thế giới, mỗi một người đều có kinh nghiệm điều chế hương cho các sản phẩm xa xỉ. Rất nhiều tờ báo khi nhắc đến cô ta đều sẽ vinh danh là nhà tạo hương có khứu giác trời sinh số một, nhưng cũng có tờ báo sẽ bồi thêm một tiền tố: Sau Hạ Trú.

Quý Phi ngồi ngay ngắn, mặc cho ánh mắt của tất cả mọi người đều đang quan sát và thăm dò mình, giống như vô số vì sao hất lên chiếc váy trắng của cô ta. Trông cô ta cực kỳ dịu dàng, thùy mị. Đối diện với “lời hỏi thăm” từ xa của Hạ Trú, cô ta cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Một dáng vẻ hoàn toàn giống như lấy nhu khắc cương.

Nhưng các phóng viên cũng không phải là mấy đứa trẻ ranh mới tiếp xúc với đời. Những con sóng ngầm đang xôn xao đằng sau chuyện này sao họ lại

không nhìn ra, nên nhất thời họ lại càng sôi nổi. Nhưng sự sôi nổi này chẳng mấy chốc đã bị Lục Đông Thâm áp chế. Anh nói đơn giản mấy câu, sau đó nắm lấy tay Hạ Trú cùng đi xuống dưới sân khấu.

Có một chiếc ghế vẫn để trống từ đầu đến cuối, bên trên không hề dán tên, nhưng những người như Cảnh Ninh đều hiểu rõ ràng đó là vị trí dành cho Hạ Trú.

Quả không sai, Lục Đông Thâm đã dẫn cô trở về ngồi trên chính chiếc ghế ấy, còn anh ngồi ngay bên cạnh cô.

Các chương trình trên sân khấu được tiếp tục, sự chú ý của đám phóng viên lại quay trở về với các dự án.

“Mấy vị cổ đông của Lục Môn sắp tức chết vì em rồi phải không?” Trong bóng tối, Hạ Trú hạ giọng hỏi Lục Đông Thâm.

Trên sân khấu đang giới thiệu tình hình trước mắt của mảnh đất phủ Thân vương và bản đồ quy hoạch phát triển trong tương lai. Lục Đông Thâm nhìn lên màn hình lớn, mỉm cười khẽ: “Không nghiêm trọng đến mức tức chết, chắc sẽ chỉ chụp lên đầu em cái mũ ‘hồng nhan họa thủy’ thôi.”

“Họ sẽ nghĩ rằng anh bị em làm hư phải không?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm thông dong điềm đạm: “Tuy rằng ở trong mắt họ anh chẳng được coi là người hiền lành gì nhưng vượt quá giới hạn như vậy cũng không phải tác phong thường ngày của anh.”

“Đó là vì họ không hiểu anh, trong con người anh chảy dòng máu chưa bao giờ chịu an phận thủ thường.”

Lục Đông Thâm kéo tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ, rồi lại theo đà nắm chặt trong lòng bàn tay đùa nghịch. Anh cười nói: “Không hổ danh là người con gái của anh.”

“Vậy ban nãy có phải em hơi quá đáng rồi không?”

Lục Đông Thâm nói: “Anh thích là được.”

Nghe được câu này, Hạ Trú cảm thấy sướng rơn trong lòng. Cô không kìm được lòng mình, siết chặt tay anh và sát lại gần anh, hạ giọng khẽ thờ dãi: “Cảm giác được người ta yêu thương thật là tuyệt.”

“Em có thể sát lại gần anh thêm chút nữa.” Lục Đông Thâm trêu chọc.

“Bao nhiêu người đang nhìn, em sẽ không phá hoại hình tượng của anh nữa. Em vừa chợt nhớ ra, chiếc mô tô của em...”

Hạ Trú men theo bờ vai anh đang định quay đầu, một giây sau đã bị anh xoay mặt lại. Cánh tay anh hạ xuống, đồng thời vòng qua eo cô, hơi kéo gần lại khoảng cách của hai người. Anh thì thầm: “Cảnh Ninh đã đi giải quyết rồi.”

Cô cảm thấy eo mình nóng rực, xuất phát từ nguồn sức mạnh nơi cánh tay rắn chắc của anh.

Sau khi lãnh đạo Chính phủ nói chuyện điện thoại xong, Lục Chấn Dương với tư cách là Chủ tịch tập đoàn đã phát biểu lời sau cuối. Là một người đã vượt qua vòng vây của biết bao người cùng vai vế trong Lục Môn để được ngồi lên vị trí Chủ tịch, một người đàn ông bao nhiêu năm nay đã làm nhân lên diện tích của Lục Môn trên bản đồ bằng nhiều cách dù là dịu dàng hay mạnh mẽ, nên cho dù đã gần tới những năm cuối đời, ông vẫn phong độ ngời ngời.

Ông giữ được một vóc dáng cực đẹp, từ độ mạnh nhẹ khi nói chuyện tới trạng thái tinh thần đều không thua kém gì lớp thanh niên. Nếp nhăn nơi khóe mắt có thể là dấu ấn thăng trầm in dấu lại, nhưng lại là sự tự tin và thần thái khác biệt của ông.

“Ông ấy chính là bố của anh?” Hạ Trú nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm.”

Hạ Trú nhìn lên sân khấu rất lâu mới nói: “Anh và bố giống nhau thật đấy, ngay cả sự tự tin đó cũng giống vô cùng.” Nhưng thứ bẩm sinh đã có trong cốt tủy thì những người ở xung quanh muốn học cũng không được.

“Mẹ anh cũng đã tới, trong bữa tiệc tối nay sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.”

Ngón tay cô cứng lại. Anh phát hiện ra, bèn quay đầu nhìn cô. Trong mắt cô có sự hồi hộp: “Liệu họ có thích em không?”

Lục Đông Thâm vẫn mỉm cười: “Có anh, đừng sợ.”

Giữa buổi phát biểu về dự án và bữa tiệc tối có cách nhau một khoảng thời gian, dùng để những nhân viên của hội trường dọn dẹp bàn ghế, chuẩn bị thêm bát đĩa dao dĩa. Một bộ phận khác là bảo vệ hội trường, họ sẽ phụ trách bảo quản và cất giữ toàn bộ máy quay phim, máy ảnh và các thiết bị ghi hình khác của phóng viên.

Các phóng viên đã có mặt ở đây không một ai bỏ về, đây quả thực là điều hiếm gặp trong các buổi tiệc tối khác.

Chẳng ai muốn tới đây xin một bữa ăn, nhất là những người làm nghề báo như họ, thường xuyên đi ra đi vào những buổi tiệc như thế này như com bữa,

thế nên thường chỉ làm xong việc chính, cầm một khoản phí đi lại rồi bỏ về ngay, chứ chẳng bao giờ lãng phí thời gian trong các buổi tiệc. Nhưng các phóng viên có mặt tại buổi tối hôm nay đều giống như đã bàn bạc với nhau trước vậy, cực kỳ hợp tác trong việc giao nộp các loại máy móc hoặc để trợ lý đi theo mình trông giữ, còn mình thì ở lại tham gia buổi tiệc.

Nghĩ cũng là chuyện thường tình.

Một là, mảnh đất phủ Thân vương này đã chịu nhiều dị nghị trong một khoảng thời gian dài. Chính phủ có lòng muốn động vào, vậy thì nếu có thể trò chuyện vài câu với lãnh đạo trong buổi tiệc hôm nay thì sẽ có được tin tức độc quyền hơn mọi người.

Hai là Lục Môn thường có nhiều động thái lớn ở nước ngoài hơn. Tuy nhiên vài năm gần đây, sản nghiệp Skyline làm tiên phong, xông vào thị trường Trung Quốc, hơn nữa phạm vi kinh doanh lại mỗi ngày một rộng lớn. Sau khi Lục Đông Thâm đảm nhận lại cảng quyết đoán mạnh mẽ, nắm chặt các thành phố trọng điểm loại 1 và phát triển tiềm lực ở các thành phố trọng điểm loại 2, mở rộng ra Hồng Kông, thu giữ Thương Lãng, thu mua Hoàn Gia, đồng thời nuốt trọn thương hiệu H, thành lập thương hiệu con của khách sạn Skyline – Giang Nam Xuân, liên tục đầu tư vào các sản phẩm thương mại, văn hóa, năng lượng. . . Nghĩ lại thì thấy, những ngày tháng tiếp quản của anh tuy rằng ngăn ngui nhưng tốc độ ra tay thì nhanh đến mức khiến người ta phải lè lưỡi. Thế nên, việc tiếp theo đây Lục Môn còn có những động thái khác chính là điều mà các ký giả quan tâm.

Thứ ba chính là Hạ Trú.

Hôm nay Hạ Trú xuất hiện một cách nổi bật, họ muốn không quan tâm cũng khó.

Khoảng thời gian tiếp theo, Lục Đông Thâm và Hạ Trú bị mọi người hoàn toàn chia cách, xung quanh mỗi người lại có một nhóm người khác nhau. Khó khăn lắm Hạ Trú mới thoát ra được khỏi đám đông đó, có cảm giác như mình vừa bị lột cả một lớp da. Cô tiện tay cầm một ly rượu trên chiếc khay người nhân viên bưng bê ngang qua, nhân lúc ánh sáng hơi tối, cô chuồn tới một góc khuất thờ dốt, cũng nhân tiện điều chỉnh lại cảm xúc. Lúc buổi tiệc tối bắt đầu cũng là lúc Lục Đông Thâm định chính thức đưa cô tới gặp bố mẹ, nghĩ thôi là lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi rồi.

Sau khi ra được khỏi đám đông, cô lại đi tìm Lục Đông Thâm. Anh đang trò chuyện thoải mái cũng mấy vị lãnh đạo Chính phủ, bên cạnh có người của Lục Môn, Lục Chấn Dương và Lục Khởi Bạch, còn có mấy nhân vật có mặt mũi trong giới kinh doanh.

Tối nay Dương Viễn trông đạo mạo chín chu hơn hẳn bình thường, khoác tay một cô gái như hoa như ngọc. Nhưng rõ ràng cô gái đó cũng chỉ là người đi cùng. Bên cạnh anh ấy cũng có mấy doanh nhân và một người phụ nữ quý phái trang nhã, còn có một cổ đông của Lục Môn. Sau khi nghe xong toàn bộ buổi công bố dự án, Hạ Trú cũng đã biết người phụ nữ đó tên là Tần Tô, mẹ ruột của Lục Đông Thâm.

Anh ấy tập trung khoác lác trên trời dưới đất, cô gái trẻ kia nhàn nhã đi theo như hình với bóng.

Dương Viễn giống như hai cánh tay của Lục Đông Thâm. Trước khi Lục Đông Thâm tiếp quản Skyline, Dương Viễn vẫn luôn phụ trách việc kinh doanh vận hành các công việc thực tế của Skyline. Hạ Trú cũng nghe ngóng được một vài thông tin, Lục Môn trước nay xem trọng thành tích, Dương Viễn dường như đã đủ tư cách tham gia vào Hội đồng quản trị rồi. Cộng thêm việc cô nghe nói gia cảnh nhà Dương Viễn cũng không tệ, nên tại đây anh ấy được mọi người chú ý cũng là hết sức bình thường.

Tầm mắt cô bị một cái bóng trắng che chặt.

Bóng trắng đó bình thản không sợ hãi, giống như nụ cười trên khuôn mặt cô ta vậy: “Đã lâu không gặp.”

Là Quý Phi.

Hạ Trú không cảm thấy bất ngờ. Cô và Quý Phi quen biết nhiều năm, đôi bên đã quá hiểu nhau rồi. Quý Phi hiểu được việc cô làm cô ta khó xử trước mặt nhiều người. Và cô cũng hiểu Quý Phi nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô.

“Lâu sao?” Hạ Trú lắc lắc ly rượu: “Khoảng thời gian ba năm đối với cậu mà nói chỉ như một cái chớp mắt, chắc phải cả đời không gặp tôi nữa mới xưng với câu quá lâu của cậu.”

Quý Phi lặng lẽ cười: “Cậu đúng là không thay đổi một chút nào, vẫn cứ mồm mép lanh lợi như trước. À, cũng không phải là không thay đổi chút nào, ví dụ như cậu của trước kia tuy rằng nói không thích mấy nơi như thế này nhưng vẫn có thể ứng đối thoải mái, suôn sẻ mọi bề, chứ đâu có lực bất tòng tâm như bây giờ?”

“Quý Phi, cậu hiểu tôi mà, nói năng không thích vòng vo tam quốc. Giữa tôi và cậu còn chuyện cũ gì cần phải ôn lại sao?” Hạ Trú cười khẩy.

“Hà tất phải nghiêm mặt nặng lời? Cậu xem, ánh mắt của mọi người đều chưa tha cho chúng ta đâu.”

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Không cần Quý Phi nhắc nhở dĩ nhiên cô cũng nhìn thấy. Trong số các ánh mắt xa gần nhất đó, có vài ánh mắt đang rơi xuống người họ, cho dù cả hai người đều đứng khá xa đám đông. Cô nhìn chằm chằm Quý Phi, cười khẩy: “Tôi nghĩ qua chuyện ban nãy, tất cả mọi người trong hội trường này sẽ chẳng ai nghĩ rằng tôi và cậu tình cảm sâu nặng nữa rồi. Thế nên nghiêm mặt nặng lời thì đã sao? À đúng rồi, tôi đúng là có muốn hòa hòa nho nhỏ với cậu. Trước khi tới đây, suýt chút nữa tôi đã mặc bộ lễ phục đó. Hai chúng ta từng nói, sau này ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người đó sẽ là chủ nhân của chiếc váy. Tôi nghĩ, cậu cách vị trí Hội trưởng còn cả một đoạn, thế nên đã không mang vật kỷ niệm duy nhất của chúng ta tới rồi.”

Bờ môi của Quý Phi hơi cứng đờ lại.

“Thế sự khó lường, một người gần như không bao giờ có thể quay lại như tôi vẫn đứng trước mặt cậu ngay lúc này, cậu nghĩ Vệ Bạc Tôn liệu có nhường chức Hội trưởng cho cậu không?” Hạ Trú thần nhiên nói, cô hơi chạm ly rượu lên đầu mũi hít hà: “Hoặc là, chưa biết chừng cả hai người đều ngã ngựa.”

“Cậu đang định đấu với tôi tới cùng đấy à? Với khả năng hiện tại của cậu?” Quý Phi lại cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, bình thần đáp: “Chẳng qua chỉ là hai tên trộm, có gì mà tôi không đấu lại được. Ba năm trước, tôi còn có thể giẫm cậu dưới chân mình thì ba năm sau tôi càng có bản lĩnh này.”

Quý Phi nhẹ nhàng xoay người, chặn đứng ánh mắt phóng tới từ sau lưng, đối mặt với Hạ Trú: “Xem ra bệnh cũ của cậu lại tái phát rồi. Sao, ở trong đó vẫn chưa thấy đủ à?”

“Quý Phi!” Ánh mắt Hạ Trú lạnh hẳn đi: “Năm xưa cậu và Vệ Bạc Tôn cấu kết với nhau, ăn trộm tâm huyết của tôi và Tả Thời, hại Tả Thời xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cậu tưởng chuyện này cứ thế bỏ qua được sao?”

Quý Phi tiếp lời rất mượt mà, cô ta thần nhiên hỏi một câu: “Bằng chứng đâu?”

Hạ Trú mím chặt môi.

“Nếu cậu có bằng chứng thì đã chẳng ngậm hột thị suốt ba năm trời. Đương nhiên, sở dĩ cậu cố ngậm bỏ hòn làm ngọt còn có một nguyên nhân quan trọng khác.” Quý Phi tiến lên vài bước, đứng cách cô rất gần, tới mức chỉ cần thì thầm cũng nghe rõ được thanh âm của nhau: “Cậu biết rất rõ, người thật sự hại Tả Thời không phải tôi, cũng không phải Vệ Bạc Tôn, mà là cậu.” Cô ta giật lấy cổ tay trái của Hạ Trú: “Nếu không, lưỡi dao này của cậu phải giải thích thế nào?”

Hạ Trú quyết không nhượng bộ: “Nếu tôi đã dám quay trở về thì không có dự định tiếp tục nhượng bộ hai người. Quý Phi, những gì cậu và Vệ Bạc Tôn nợ tôi, nợ Tả Thời tôi sẽ đòi lại từng khoản, từng khoản một.”

Một tia lạnh lẽo ánh lên trong đôi mắt Quý Phi: “Vậy tôi cũng không ngại nhắc nhở cậu một câu. Ba năm trước tôi đã có thể khiến cậu nói gì cũng không ai tin tưởng thì ba năm sau, tôi vẫn có thể.”

Hạ Trú dần mạnh từng câu từng chữ: “Được thôi, để xem ngày hôm nay, sau ba năm, hai người còn có bản lĩnh ấy hay không.”

Hạ Trú siết chặt ly rượu, khuôn mặt như đọng sương.

Trong góc khuất có một cái bóng lướt qua rất nhanh. Cô nhạy cảm bắt được, cái bóng vừa chạy trốn đó rất giống Trần Du...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Tổng Giám Đốc Lục Cũng Đã Có Những Thói Quen Trần Tục

Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân

Mỗi một buổi tiệc đều là một lần dao kiếm tung hoành. Chúng ẩn nấp giữa những bóng áo vest lượt là đỉnh đạc, hay những bộ váy thướt tha đầm thắm. Chúng mai phục trong những cuộc trò chuyện kính trà mời rượu, nhẹ nhàng cời mờ. Về điểm này, Hạ Trú có sự thấu hiểu sâu sắc hơn bất kỳ người nào khác.

Nhiều Tôn dù có khốn kiếp cỡ nào cũng đã nói đúng một chuyện. Cô đích thực chán ghét mấy nơi như thế này. Từng gương mặt trông có vẻ hòa nhã dịu dàng kỳ thực đều che giấu một bản tính xấu xa bi ối, vì muốn theo đuổi danh lợi mà bất chấp thủ đoạn. Nhưng Quý Phi cũng đã nói đúng một chuyện. Cô của ba năm trước, cho dù có không thích cỡ nào, cũng sẽ như cá gặp nước ở mấy nơi như thế này.

Bây giờ, “công lực” của cô thế mà lại suy giảm rồi. Chỉ đối phó với một Quý Phi đơn giản cũng đã hao tâm tổn sức. Cũng không hiểu trước kia cô đã chống đỡ từng vở kịch cuộc đời như thế này bằng cách nào.

Đang trong lúc thần thức thì có một cô gái cầm theo một ly cocktail chậm rãi đi đến.

Chỉ là một chiếc váy dạ hội màu đen nhưng vẫn tôn lên được làn da trắng trẻo của cô ta. Mái tóc dài được búi lại rất xinh, bên tai ghim một viên trân châu trắng mịn. Đó là kiểu trang điểm rất đơn giản nhưng ngũ quan lại cực kỳ tinh tế. Vóc dáng đủ để thu hút ánh nhìn của người khác, nhất là khe chữ V đó và một cơ thể thẳng tắp tiêu chuẩn.

Có thể được coi là một sắc đẹp khuyển quốc khuyển thành.

Ánh mắt của Hạ Trú dừng lại trên người cô ta. Cô cảm thấy trực giác của phái nữ là một thứ cực kỳ chuẩn xác, người con gái này có đến tám chín phần là nhằm vào cô.

Quả không sai, thật sự bị cô đoán trúng.

“Tôi là Trình Lộ.” Cô ta chủ động giơ tay về phía cô.

Hạ Trú đưa một tay ra, bắt tay lại với đối phương. Khi cô sắp rút tay về, Trình Lộ nhẹ nhàng nói: “Tay của cô Hạ thật là đẹp, đẹp như đôi mắt của cô vậy.”

Hạ Trú bình thản nói một tiếng cảm ơn, trong lúc đó cũng âm thầm suy nghĩ về mục đích chủ động bắt chuyện của cô gái này. Cô còn lâu mới nghĩ rằng cô ấy thích mình.

“Từ xa đã nhìn thấy được vẻ đẹp của cô Hạ, bây giờ lại gần, quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân. Ai ai cũng biết tổng giám đốc Lục không thích phụ nữ, xem ra cũng đâu phải là không thích, chẳng qua trên đời có quá nhiều ‘phần thưởng son tặc’ không lọt được vào mắt xanh của anh ấy mà thôi.” Trình Lộ cười nhẹ nhàng, hàm răng trắng và sáng bùng lên như ánh trắng rằm: “Ban nãy chồng tôi còn nói hôm nay cuối cùng cũng thấy tổng giám đốc Lục có một sở thích giống với người phạm. Dự án này, được hợp tác với ‘người phạm’ là tốt nhất.”

Ánh mắt Hạ Trú nhìn theo hướng mà Trình Lộ đang nhìn. Đó là phía của Lục Đông Thâm. Người đang nói chuyện cùng anh là một vị quan chức tầm cao trong Chính phủ, đã có tuổi, nhưng có vẻ vẫn rất rắn rỏi, mạnh mẽ.

“Thì ra là Phùng phu nhân.” Hạ Trú có ấn tượng, ban nãy lúc giới thiệu khách quý, người đầu tiên được giới thiệu chính là vị quan khách kia, chức tước không hề nhỏ.

Ánh mắt của Trình Lộ phải một lúc lâu sau mới dời về được. Hạ Trú nhìn rất tinh tường, ánh nhìn của cô ta từ đầu tới cuối đều lưu giữ trên người Lục Đông Thâm đứng bên cạnh chồng mình. Phát hiện này khiến Hạ Trú ít nhiều cảm thấy hồ nghi. Sau khi tỉ mỉ quan sát một lượt, cô nhạy bén bắt được một vết sẹo bên cạnh xương hõm vai của cô ta.

Rất mờ và nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ dễ bỏ qua, nó có hình thù giống một vầng trăng khuyết. Hạ Trú là người thường xuyên chơi dao, vừa mới đó đã nhìn ra đây là một vết sẹo do dao gây ra. Một người thuận tay phải, lấy mũi dao cứa vào cổ. Nhưng có lẽ lúc đó chỉ là vết thương ngoài da, chưa bị thương tới động mạch, nếu không vết thương đã chẳng hồi phục nhanh được như vậy.*

*Đoạn trước dịch sai, là cứa cổ nhé.

Hạ Trú giật mình.

Không phải vì lý do mình đã phân tích ra được nguyên nhân hình thành vết sẹo của cô ta, mà vì bỗng nhiên nhớ lại lời Trần Du nói.

“Cô gái đó đã theo anh ấy một khoảng thời gian khá dài, là một cô gái rất đẹp.”

“Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan đã đòi sống đòi chết, cứa cổ tự sát đến nỗi nhập viện... Sau khi đi dạo một vòng qua Quý môn quan, cô gái đó đã suy nghĩ thông suốt, sử dụng tất cả mọi mảnh khóc để quyết rũ bỏ của cậu ta... Hai năm trước, cuối cùng cô ta cũng đã dứt được người vợ của ông ta, trở thành chính thất.”

Thì ra, cô ta chính là cô gái năm xưa vừa ra khỏi cổng trường đại học đã đi theo Lục Đông Thâm.

Cái nhìn lưu luyến vẫn vương lúc này quả thật là vẫn còn nhưng nhớ chưa quên Lục Đông Thâm.

“Cứ gọi tôi là Trình Lộ được rồi, gọi Phùng phu nhân làm tôi thấy già quá. Tôi và cô Hạ cũng xấp xỉ tuổi nhau thôi mà.” Trình Lộ mím môi cười khê.

Hạ Trú trao chiếc ly đã trống trơn cho người phục vụ rồi tiện tay cầm ly rượu vang lên: “Vậy sao được? Thân phận của Phùng phu nhân rất quý giá, khi cần phải xưng hô vẫn nên xưng hô.”

“Nếu xét về thân phận, thân phận tương lai của cô Hạ cao quý hơn tôi rất nhiều.” Trong nụ cười của Trình Lộ ánh lên phần chua xót: “Có thể được một người đàn ông trẻ trung có tài như vậy yêu thương, cô Hạ đúng là có phúc ba đời.”

Hạ Trú bỗng nhiên bật cười, nhưng không phải vì câu nói của Trình Lộ.

Cô nhìn Trình Lộ, dáng nguyệt mặt hoa, nhất thời cảm thấy Lục Đông Thâm thật ra cũng có mắt nhìn người lắm đấy. Làm vợ chồng hờ ai cũng muốn chọn một cô gái nổi bật và xinh đẹp như thế này. Đến cô nhìn còn không kim được cảm xúc, sinh lòng thương yêu, nuối tiếc, Lục Đông Thâm thật sự chưa từng động lòng ư? Nếu nhất quyết phải tìm ra được một điểm chưa phải của cô gái họ Trình này, vậy thì cũng chỉ có thể nói rằng lưỡi dao đó của cô ta chưa đủ tuyệt tình, nghi ngờ chỉ là diễn kịch, ri chút máu để người ngoài nhìn vào trông rất kiên quyết, rất điên rồ, chỉ mong sao Lục Đông Thâm có thể hồi tâm chuyển ý. Nhưng ai ngờ, khi một người đàn ông đặt bạn và lợi ích lên bàn cân để cân đo đong đếm thì đã định sẵn bạn chẳng phải điều gì không thể thay thế trong lòng người đàn ông đó.

Thấy cô cười nửa chính nửa tà, Trình Lộ cảm thấy rất kỳ lạ, đôi mày lá liễu hơi nhíu lại: “Cô Hạ có ý gì?”

“Không có gì.” Hạ Trú thân nhiên tiếp lời: “Tôi chỉ muốn chỉnh sửa lại một câu. Nếu tôi muốn, số tiền tôi kiếm được chẳng ít hơn Lục Đông Thâm. Thứ

nhất, tôi cũng có chuyên ngành và lĩnh vực của mình. Thứ hai, tôi không cần Lục Đông Thâm nuôi tôi. Cô Phùng, Lục Đông Thâm được Hạ Trú này yêu thương, há chẳng phải anh ấy cũng có phúc ba đời sao?”

Trình Lộ sững người, có lẽ không ngờ cô lại nói như vậy. Hoặc có thể, khi tất cả mọi người đều mặc nhận cho rằng Lục Đông Thâm là một người quyền hành cao quý, cô lại thần nhiên nói với họ một sự thật, cô và Lục Đông Thâm kẻ tám lạng, người nửa cân. Đây là một sự tự tin như thế nào? Có ít không phải là sự tự tin mà một cô gái bình thường có thể sở hữu.

Hạ Trú không phí lời nhiều với cô ta nữa. Trên đời này có quá nhiều gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng có quá nhiều người không hợp nói chuyện với nhau. Gặp được Lục Đông Thâm, mọi sự lo lắng của cô chỉ xoay quanh việc chuyện tình yêu này của họ sẽ đi được bao xa. Mọi sự băn khoăn chỉ là vì sự lo được lo mất dành cho Lục Đông Thâm. Cô yêu một người đàn ông như vậy, thế nên vì yêu sinh sợ, đã quen nhón với những điều tốt đẹp từ anh. Nếu có một ngày anh không còn yêu cô nữa, liệu cô có khô cạn mà chết đi không? Cô chưa bao giờ cảm thấy mình không xứng với Lục Đông Thâm. Còn về những thứ như môn đăng hộ đối, chim sẻ bay lên cánh cao thành phượng hoàng... ở trong mắt cô đều là phân chó.

Thấy cô định bỏ đi, Trình Lộ bất thành linh nói một câu: “Cô Hạ hiểu lầm ý tôi rồi.”

Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta.

Trình Lộ cười khê: “Ý của tôi là, Đông Thâm có bản lĩnh khiến phụ nữ nửa sống nửa chết. Thế nên cô Hạ rất may mắn.” Nói tới đây, cô ta bổ sung thêm ba chữ: “Ồ trên giường.”

Nghe xong câu này, Hạ Trú không tức giận mà bật cười. Vậy mới phải chứ, đây mới là cách thức nói chuyện chính xác của một người cũ tới tìm người mới tính toán nợ nần. Cô Trình ở trước mặt đây nếu không phải vì đang gặm đắng nhấm chua, cô còn tưởng nhầm Trần Du chẳng qua chỉ nghe tin đồn nhầm. Cô đang đợi cô gái họ Trình này tới ra thư khiếu kiện cho cô đây. Cho dù không dám công khai dẫn mặt cũng sẽ nói vài chuyện khiến cô ghê tởm. Nói có sai bao giờ.

Cô quay ngược trở lại, đi về phía Trình Lộ. Tới lúc sát lại phía cô ta rất gần rồi, Hạ Trú cũng không dừng bước. Cô từ từ ép sát. Trình Lộ bị dồn ép, buộc phải liên tục lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào tường. Đây là một khu vực mù hoàn toàn khuất bóng, có một lớp rèm lụa dày che kín, ngăn cách với ánh nhìn của mọi người trong hội trường.

Cô định giờ trò gì?” Nụ cười của Trình Lộ tắt ngấm, thay vào đó là một nét mặt đề phòng.

Hạ Trú chống tay trái lên tường, hơi nghiêng mặt nhìn biểu cảm có phần hoảng sợ của cô ta. Cô rướn môi nở một nụ cười rất gian tà, tay phải giơ lên vờ ve vuốt cô ta. Trình Lộ không ngờ cô lại có động tác này, đầu tiên là ngây người, sau đó là giãy giụa, nhưng cảm vẫn bị cô giữ chặt. Cô ta đành phải giương mắt nhìn cô trân trân. Nhìn ở khoảng cách này, Trình Lộ lại có phần không tự nhiên. Hạ Trú cười rất đều, nhưng những đường nét tuấn tú trên gương mặt thì còn quyến rũ hơn cả nam giới.

“Thật là một khuôn mặt đẹp, chẳng trách có thể ở bên cạnh Lục Đông Thâm rất nhiều năm.” Hạ Trú vờ ve vuốt cô ta rồi xoay mặt cô ta sang trái sang phải ngắm nghía. Cô cười mà như không cười: “Tôi tò mò lắm, một người phụ nữ có thể kim lòng mình xuống, đợi được đến ngày ngồi lên vị trí chính thất đáng lẽ phải là người IQ không thấp mới phải. Sao hôm nay cô lại hồ đồ thế?”

Trình Lộ giơ tay, dùng sức hất tay cô ra, nhún nhẩy: “Cô biết tôi?”

Hạ Trú cười: “Đã tới tận cửa khiếu kiện rồi, tôi muốn không biết cô cũng khó.” Cô hạ thấp mặt xuống: “Người đàn ông của tôi ở trên giường có bản lĩnh gì không phen Phùng phu nhân phải ghi nhớ. Dấu sao cũng là phu nhân của một người có chức có quyền, cô vẫn nên đề ý một chút tới thân phận của mình. Anh ấy đã có thể tặng cô cho người khác, cô còn mong chờ anh ấy lưu luyến nhớ nhung gì mình? Thế nên Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân. Nếu nhớ quá thì cứ âm thầm mà hỏi tường là được rồi, thể hiện lộ liễu quá, chỉ e cái danh Phùng phu nhân này của cô không giữ được lâu.”

Trình Lộ bặm môi, rất lâu sau mới nói: “Dự án tới nay chồng tôi là người chịu trách nhiệm chính, đắc tội với tôi, hai người không có lợi gì đâu.”

“Định về nhà mách leo à?” Hạ Trú càng cười phóng đảng hơn: “Đường đường là một quan chức Chính phủ. Leo được lên vị trí này, cô tưởng ông ấy trải qua còn ít sóng gió à? Dựa vào vài câu đàm bị thóc chọc bị gạo của cô là có thể hủy cả một chuyện hợp tác giữa hai giới chính thương? Phùng phu nhân, cô đề cao mình quá đấy.”

“Cô...”

Hạ Trú đang định tiếp tục kích thích cô ta, thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng gọi trầm thấp: “Bé con.”

Hạ Trú bỗng nhiên đổi sang biểu cảm phong tình vạn chủng. Khóe môi cô khê rướn lên, sự tà mị trong ánh mắt hoàn toàn không còn nữa, chuyển thành dịu dàng vô bờ bến. Cô quay đầu nhìn bóng người đàn ông, tiến lên vài bước, chủ động nép vào lòng anh: “Đông Thâm.”

Trình Lộ hận đến nghiền răng kèn kẹt. Người phụ nữ này thật giỏi đóng kịch. Nhưng khi ánh mắt cô ta dừng lại trên người Lục Đông Thâm thì giống như bị keo dính chặt, không rút đi được nữa. Tình yêu trong trái tim từ từ dâng lên đôi mắt, cũng lại vì thấy anh đang ôm một người con gái khác mà tình yêu ấy còn vo vụn cả nỗi đau và oán hận bên trong.

Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt Hạ Trú, khi nhìn sang Trình Lộ, biểu cảm rất nhạt nhòa. Dù ai nhìn vào cũng tuyệt đối không tưởng tượng được họ từng có quan hệ. Anh lên tiếng: “Bé con chơi bởi nghịch ngợm thành quen, mong Phùng phu nhân lượng thứ.”

Trái tim Trinh Lộ như núi cao sập xuống. Hay cho câu Phùng phu nhân, vừa khách khí vừa xa cách đã hoàn toàn xóa sạch sẽ mọi tình cảm quá khứ của họ. Người đàn ông này, quả thật tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm nắm tay Hạ Trú xuyên qua đám đông, đi thẳng về phía phòng nghỉ của khách quý. Chỉ khi tới một góc khuất, khi Hạ Trú còn chưa kịp phòng bị, cô đã bị Lục Đông Thâm đè thẳng lên tường. Rồi xa bầu không khí cười đùa giả tạo, nụ hôn của anh cũng trở nên phóng túng, mất kiểm soát hơn.

Cho tới khi nhiệt độ cơ thể của cả hai đều tăng cao, hô hấp dồn dập đan cài, anh mới buông tha cho đôi môi của cô. Giống hệt như tư thế ban nãy Hạ Trú bày ra với Trinh Lộ, chỉ có điều Lục Đông Thâm càng dựa sát cô hơn. Anh giờ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, độ hùng hực trong ánh mắt rất lâu chưa nguôi đi.

“Em chộc ghẹo Trinh Lộ làm anh không vui hả?” Hạ Trú giờ tay chọc lên môi dưới của anh. Khi nó hơi mím lại sẽ rất nghiêm túc, khi buông ra thì lại mê hoặc chết người. Nghe nói một người đàn ông có bờ môi như thế, những khao khát dục vọng luôn mênh mông bao la vô tận, chẳng trách Trinh Lộ nhớ mãi không thể quên anh.

Lục Đông Thâm há miệng cắn lấy ngón tay cô. Cô hốt hoảng vội rút lại. Anh cúi mặt xuống, mơn man môi mình lên má cô, hơi thở nóng rực: “Anh không vui vì đám đàn ông trong buổi tiệc này.”

“Giờ cơ?” Hạ Trú thật sự không chú ý, cô chỉ mãi đi ngắm gái đẹp thôi.

“Mười lăm tên.” Anh khẽ cắn môi cô một cái, bàn tay đang giữ eo cô lại âm thầm siết chặt: “Buổi tiệc còn chưa bắt đầu mà đã có mười lăm tên tiến tới bắt chuyện với em rồi. Không được rời khỏi anh nửa bước, nghe rõ chưa?”

Hạ Trú tươi cười đẩy anh ra. Chiếc sơ mi phẳng phiu của anh sau màn cọ qua cọ lại đã hơi nhàu nhĩ. Cô giờ tay chỉnh lại cà vạt cho anh: “Vừa ăn cướp vừa la làng, anh bận đến nỗi còn chẳng có thời gian để ý tới em, em lại mặt dày đi theo anh à?”

Lục Đông Thâm theo đà áp sát người cô, thì thầm: “Đừng để anh bận lòng, nghe lời.”

Hạ Trú thấy ngọt ngào trong lòng: “Được rồi.”

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới hài lòng, giờ tay vuốt lại tóc cho cô. Tối nay cô trang điểm một chút, dù nhìn gần hay nhìn xa thì cũng say lòng người. Anh nói: “Đưa em đi gặp họ.”

“Áy, Lục Đông Thâm...” Hạ Trú vòng tay qua cổ anh: “Em có yêu cầu.”

Lục Đông Thâm cười, trán gần như tựa vào cô: “Em biết có bao nhiêu cô gái môi mắt ngóng chờ được gặp trưởng bối của Lục Môn không? Còn em thì hay rồi, lại dám có yêu cầu?”

“Thế thì anh đi tìm cô gái khác đi.” Hạ Trú vờ bỏ đi.

Lục Đông Thâm trở ngược tay kéo cô vào lòng, cười sáng khoái: “Được được được, em nói đi.”

Hạ Trú lại nép vào lòng anh: “Mấy cổ đông của Lục Môn đối xử với anh không tốt, em không thích họ, em chỉ gặp bố mẹ anh thôi.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em không thích họ là vì cảm thấy họ không tốt với anh à?”

“Đương nhiên, họ làm khó anh tức là làm khó em, gặp mặt rồi chưa biết chừng em sẽ phần nợ bất bình, thế nên vẫn không nên gặp là hơn.” Hạ Trú chân thành nói: “Hon nữa họ cũng chẳng quản được chuyện của chúng ta. Em cũng không chủ động nịnh bợ hay cầu xin họ, càng không cần gặp mặt.”

Lục Đông Thâm thờ dài một tiếng: “Em áy à...” Rồi giờ tay quẹt một cái lên mũi cô: “Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Đông Thâm Hoàn Toàn Không Biết Chuyện Giữa Hai Chúng Ta

Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?

Buổi dạ tiệc bắt đầu cũng là lúc những buổi ngoại giao bắt đầu. Giữa yến tiệc linh đình, lợi ích cùng lợi ích trao đổi ngang giá, bên cạnh những con người quyền thế cao quý luôn xuất hiện vô số những bóng người. Những kẻ chưa thể leo cao cũng lợi dụng cơ hội này để kiểng gót, quay đầu, cố gắng vói lên trên.

Nhờ có Lục Đông Thâm, Hạ Trú được “miễn tội” này.

Con đường dẫn đến phòng khách quý cực kỳ yên ắng. Khi tới trước cửa, trái tim Hạ Trú đập thành thịch dữ dội. Giây phút cửa phòng bị Lục Đông Thâm đẩy ra, cô liền cảm thấy trái tim vọt lên tận cổ họng, không lên được, càng không xuống được, cứ mắc lại ở đó, khiến cô nhất thời khó thở vô cùng.

Lục Chấn Dương và Tần Tô đang ở trong phòng.

Lúc họ đi vào vừa hay có người đi ra, là hai cổ đông của Lục Môn. Một vị là Charles Ellison, tuổi tác tương đương với Lục Chấn Dương, con người màu nâu nhạt thể hiện rõ sự xa cách với người lạ, một người Trung Quốc lai thêm ba dòng máu khác; Vị còn lại là một Hoa Kiều, họ Hứa, trông ông ta hòa nhã hơn Ellison rất nhiều.

Hạ Trú từng nghe Lục Đông Thâm nói về tình hình của một vài vị cổ đông quan trọng trong Lục Môn. Xét toàn bộ Hội đồng quản trị, ngài Ellison và cổ đông Hứa này là những người có thâm niên lâu nhất, quyền phát ngôn mạnh nhất. Nguyên do là vì năm xưa, khi bùng nổ cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu, tình hình tài chính của Lục Môn long đong lận đận một thời gian, chính ngài Ellison và cổ đông Hứa đã tiên phong lao đi khắp nơi, dẫn dắt Lục Môn gắng gượng chống đỡ được cuộc khủng hoảng ấy. Vì lẽ ấy, họ được coi như những cánh tay đắc lực.

Nhưng tính cách của hai người này thì quả thực hoàn toàn đối lập. Ellison là người khó tính, dễ nổi nóng. Ngài Hứa lại ôn hòa nhã nhặn, không khác gì trời và đất.

Lúc đó, khi nghe kể về hai người này xong, Hạ Trú liền cảm thấy cực kỳ thú vị, cô liền nói với Lục Đông Thâm: “Đâu chỉ là cánh tay đắc lực. Nếu có một ngày anh ngồi lên được vị trí Chủ tịch, hai người này sẽ là điển hình của cổ mệnh đại thần. Đây, anh bảo, Charles có khi nào sẽ là Ngao Bái, còn ngài Hứa sẽ là Tô Khắc Tát Cáp?”*

*Tô Khắc Tát Cáp là nhà chính trị gia người Mãn Châu, nguyên lão tam triều của nhà Thanh. Một trong bốn vị đại thần phụ chính trước khi Hoàng đế Khang Hy thân chính, sau này bị Ngao Bái vu cáo hãm hại đến chết.

Lục Đông Thâm cười: “Charles có sự quyết đoán của Ngao Bái nhưng thiếu dã tâm của Ngao Bái. Ngài Hứa có sự tranh giành tương đối của Tô Khắc Tát Cáp nhưng cũng có khả năng cân nhắc suy tính và tận dụng thời cơ của Sách Ni.”

Câu nói này khiến Hạ Trú cứ ngưỡng mộ anh mãi: “Thì ra anh hiểu biết về đoạn lịch sử đó đến thế cơ à?” Một câu nói đã khái quát một cách chuẩn xác số phận chìm nổi của các nhân vật lịch sử, cũng ám thị rằng anh đang đứng ngoài cuộc, nhìn thấu những cuộc lục đục đấu đá trong nội bộ Hội đồng quản trị.

Lục Đông Thâm đón nhận sự ngưỡng mộ của cô một cách thần nhiên. Anh giơ tay vò vò mái tóc của cô bù xù như ổ gà, rồi nói: “Anh đây trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không ai là không biết, biết bày mưu tính kế, ngồi trong trường vẫn có thể chỉ huy cuộc chiến cách đó ngàn dặm”

Thế nên, hôm nay khi đối mặt một cách bất ngờ, Hạ Trú vô tình nhớ lại những lời Lục Đông Thâm nói, suýt nữa thì không nhịn được, bật cười thành tiếng, nhưng cô cũng đã nín nhịn và nuốt xuống rất nhanh. Charles và cổ đông Hứa nhìn rõ toàn bộ thái độ của Hạ Trú. Charles lập tức bày ra vẻ mặt không vui, ông ta nhìn sang Lục Đông Thâm: “Nhìn rõ xem cháu đang làm cái gì, đừng để chú và bố cháu thất vọng!”

Lục Đông Thâm cung kính trả lời: “Vâng.”

Hạ Trú nép sau lưng anh, nhe răng cười. Người này ăn nói hàm súc thế làm gì chứ, thà rằng cứ thẳng tay chỉ vào mũi mũi cô là đồ gây họa cho rồi.

Cổ đông Hứa đi ngay theo sau. Ông ta không quá mất nghiêm giọng như Charles mà cười ha ha vỗ vai Lục Đông Thâm: “Chú hiểu được, ái mỹ nhân mà. Nhưng tuyệt đối không được biến nó thành mô chôn anh hùng. Cháu còn trẻ, sức còn dài, vẫn nên kiềm chế một chút.”

“Vâng.”

Đợi cho hai vị cổ đông đi khuất, Tần Tô mới khẽ lên tiếng: “Vào đây đi.”

Hạ Trú lập tức lại căng thẳng. Cô bất ngờ nắm lấy cổ tay áo của Lục Đông Thâm. Anh thấy thế không nhịn được cười, bèn nắm lấy tay cô rồi bước vào bên trong.

Tần Tô ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Lục Chấn Dương ngồi ngay đối diện. So với sự hiền hòa của Tần Tô, sắc mặt Lục Chấn Dương không hề có chút thay đổi nào, tầm nhìn của ông từ đầu tới cuối gắn chặt trên người Hạ Trú, không nhìn ra được là vui hay giận.

“Bố mẹ, cô ấy chính là Hạ Trú.” Trong phòng riêng, Lục Đông Thâm xưng hô cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn nhiều. Một tay anh nắm chặt tay Hạ Trú, một tay vòng qua vai cô: “Bạn gái của con.”

Không còn nhấn mạnh chức vụ của cô trong công ty, chính một câu đơn giản rõ ràng “bạn gái của con”, giống hệt với tác phong làm việc quyết đoán, ngắn gọn của Lục Đông Thâm.

Hạ Trú nhìn sang Tần Tô, rồi lại liếc nhìn Lục Chấn Dương. Thấy đối phương vẫn đang quan sát mình, cô lập tức rút tay mình ra khỏi tay Lục Đông Thâm, nuốt nước bọt rồi hắng giọng lên tiếng: “Cháu chào bác trai, bác gái.”

Lục Chấn Dương chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Trên bàn có trà, ông bung tách trà lên, thổi thổi trên bề mặt. Tần Tô mỉm cười: “Ngồi đi, đừng đứng mãi thế.”

Lục Đông Thâm giờ tay kéo cô qua ngồi xuống, bị cô đập vào tay rồi lườm mắt ra hiệu cho anh. Thấy cô đứng trước mặt trưởng bối biết ý tứ như vậy, khóe môi anh không khỏi rướn lên. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy Lục Chấn Dương lên tiếng: “Hạ tiểu thư ở lại, Đông Thâm, con ra ngoài trước đi.”

Hạ Trú sững người.

Nghe thấy vậy, Lục Đông Thâm nhú mày: “Bố, có lời gì muốn nói, bố cứ nói trước mặt con đi.”

Lục Chấn Dương uống một hớp trà, rồi từ tốn đặt tách trà xuống, cũng không ngược mắt lên nhìn anh: “Ra ngoài đi.”

“Bố...”

“Cái thằng này, bố con còn có thể làm khó cô Hạ hay sao?” Tần Tô đứng dậy xoa dịu bầu không khí, tiến lên trước đẩy anh một cái: “Là người con đích thân dẫn tới, ai dám làm khó?”

Nói thì nói vậy nhưng với cá tính của mình, Lục Đông Thâm sao có thể để người ta thích sắp xếp sao thì sắp xếp. Anh vẫn nắm chặt tay Hạ Trú. Anh đang định lên tiếng thì bị Hạ Trú ngăn lại. Cô ngược mắt lên nói với anh: “Anh ra ngoài trước đi.”

Lục Đông Thâm nhú mày, khi nhìn về phía Lục Chấn Dương, trong mắt anh có thêm vài phần nghi hoặc và thận trọng.

Tần Tô vỗ vỗ anh: “Đi đi, từ lúc cô Hạ được con đưa vào tập đoàn nhậm chức, mẹ và bố con đã biết rồi. Là bạn gái của con, người làm cha làm mẹ dĩ nhiên phải tìm hiểu một chút. Còn với tư cách nhân viên công ty, bố mẹ là cấp trên dĩ nhiên cũng nên biết vài phần chứ, đúng không?”

“Đi đi.” Hạ Trú hiểu rõ tính cách của Lục Đông Thâm, sợ anh lại làm ra chuyện gì đó không vui.

Lục Đông Thâm đè nén tâm trạng bức dọc xuống, nhưng cũng không kiên trì nữa. Khi đi ra tới cửa, anh hạ thấp giọng nói với Tần Tô: “Mẹ, đừng làm khó cô ấy.”

Tần Tô phì cười, phát mạnh lên lưng anh một cái: “Đúng là có con dâu rồi quên hẳn mẹ.”

Khi trong phòng khách quý chỉ còn lại ba người, Hạ Trú cảm thấy có một sự căng thẳng vu vơ dồn tới khiến cô lại hơi ngột ngạt. Cô giống như một con chim cô độc lẻ loi, muốn vỗ cánh bay đi nhưng phí công vô ích. Tần Tô trở lại chỗ của mình và ngồi xuống. Bà cũng không bảo cô ngồi, mặc cho cô đứng bên cạnh sô pha.

Ngược lại là Lục Chấn Dương, ông nhìn cô một lúc rồi nói: “Không ngờ nhiều năm sau gặp lại, cô đã vào Lục Môn, cũng trở thành bạn gái của con trai tôi.”

Hạ Trú cắn môi: “Ông Lục...”

Tần Tô ngồi bên cạnh chậm rãi thưởng trà, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt.

Lục Chấn Dương thở dài nặng nề, rồi giờ tay về phía cô: “Qua đây.”

Hạ Trú dùng đuôi mắt liếc về phía Tần Tô, thấy bà không có phản ứng gì, cô khẽ tiến lên trước, đưa tay cho Lục Chấn Dương. Lục Chấn Dương kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Nhìn cô ở khoảng cách này, khuôn cằm càng trở nên nhọn hơn. Ông nói: “Gầy hơn lúc trước rồi.”

Hạ Trú mím môi không nói.

“Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?” Lục Chấn Dương hỏi.

Hạ Trú hít sâu một hơi, tiếng thở dài bật ra đầu môi: “Đông Thâm rất giống ngài, trước đây tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng hôm nay gặp được ngài mới thật sự chắc chắn.”

Lục Chấn Dương khẽ gật đầu: “Cũng tức là Đông Thâm vẫn chưa biết gì về chuyện giữa cô và tôi?”

Hạ Trú ngược lên nhìn ông: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Cô Là Người Đầu Tiên

Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa để cô về đâu.

Ở bên này, Tần Tô đã uống xong một tách trà, sau đó lại đun sôi nước. Lúc thêm trà vào tách của Lục Chấn Dương, bà khẽ nói một câu: “Ông Lục, để cô Hạ uống hóp trà đã.”

Sau đó bà lại rót trà vào chiếc tách không bên cạnh, từ từ đẩy tới trước mặt Hạ Trú.

Lục Chấn Dương vội vàng mời Hạ Trú uống trà. Cô nhìn Tần Tô nói cảm ơn, trong lòng lại vô vàn cảm thán đối với Tần Tô.

Lục Chấn Dương là một người như thế nào? Tạm thời không nói đến việc ông một tay dẹp yên bao sóng gió và biến cố trong Hội đồng quản trị, chỉ tính riêng sức hút trong việc mở mang bờ cõi và lãnh thổ cho sự nghiệp của mình đã không phải là một điều mà những người đang ông bình thường có thể sở hữu, vậy thì người phụ nữ có thể ở bên cạnh ông tới già còn lợi hại đến mức nào?

Cô ít nhiều có nghe nói về Tần Tô, hoàn toàn không phải hạng tầm thường.

Chưa nói đến việc gia thế và lai lịch của Tần Tô như thế nào, chỉ xét riêng sự bình tĩnh và chu toàn của bà trong cách đối nhân xử thế đã khiến người ta không thể xem thường. Người ta đều nói Lục Chấn Dương biết tự kiểm soát bản thân, nhất là trong các mối quan hệ nam nữ. Vậy mà ông cũng đã từng có một người phụ nữ khác, đồng thời còn si mê đối phương vô cùng, đến nỗi kiên quyết dứt khoát vì người phụ nữ đó mà ly hôn cùng Tần Tô. Nhưng về sau vòng qua vòng lại, ông vẫn tái hôn với Tần Tô, sống cho đến tận bây giờ.

Những tin đồn về Tần Tô rất hiếm, chỉ có duy nhất một chuyện ai ai cũng nói đó là mối quan hệ tốt đẹp giữa bà và bố mẹ của Lục Chấn Dương.

Nghĩ như vậy, Hạ Trú cũng suy đoán ra rồi. Phép tắc của Lục Môn nhiều đến mức nào, một đôi nam nữ dù có mãnh liệt giàu tình cảm đến đâu cũng không thể chống đỡ được một đồng chuyện vật vãnh trong hiện thực. Huống hồ, một khi ngồi lên vị trí đầu trưởng của Lục Môn, người đó đâu phải chỉ đối mặt với những chuyện lông gà vớ vịt? Lục Chấn Dương có giới giang cách mấy cũng chỉ có thể đối mặt với sóng gió bão bùng ở bên ngoài. Nếu trong gia đình có phân tranh không dứt, thì một tình cảm bền vững tới đâu cũng sẽ tan tành mây khói.

Đây chính là điểm lợi hại của Tần Tô, lấy tĩnh chế động, lẳng lặng nói cho Lục Chấn Dương và người vợ thứ hai của ông rằng, người có thể thật sự chấn giữ được các mối quan hệ giữa bố mẹ chồng và con dâu trong Lục Môn chỉ có bà mà thôi.

Bình tĩnh là pháp bảo để người phụ nữ chiến thắng mọi thứ.

Giống như bây giờ đây.

Đổi lại là người phụ nữ khác có lẽ đã không kiềm chế được lên tiếng hỏi han. Nhưng việc Tần Tô làm chỉ là chờ đợi, đợi Lục Chấn Dương chủ động lên tiếng giải thích. Còn Lục Chấn Dương cũng không định giấu Tần Tô, không thành thật nói: “Đây chính là nha đầu trước đó tôi đã kể với bà.”

Nghe xong, Tần Tô hơi sững người, sau đó bà đặt tách trà xuống, hỏi với vẻ hơi bất ngờ: “Chính là cô gái ấy sao?”

Lục Chấn Dương khẽ mỉm cười, gật đầu: “Phải, chính là cô gái ấy.”

Hạ Trú ít nhiều có phần kinh ngạc, không ngờ rằng Lục Chấn Dương lại kể cho Tần Tô nghe về cô. Tần Tô tươi cười nhìn cô: “Bác Lục đã từng nói với bác, rất nhiều năm về trước ông ấy về nước làm việc bị lâm trọng bệnh, may mắn được một cô gái kịp thời cứu chữa qua khỏi, nếu để muộn một chút, bệnh tình sẽ chuyển biến xấu. Lúc đó bác cứ nghĩ mãi, rốt cuộc là một cô gái như thế nào lại to gan đến vậy, gặp bệnh nhân không lập tức đưa vào bệnh viện mà dùng mùi hương để cứu chữa. Lúc Đông Thâm còn ở Thương Lăng đã gửi cho tổng bộ đơn đề nghị đưa cháu tới làm chức nhà tạo hương. Bác trai dọc đường bận đèn xanh liên tục. Lúc đó bác cũng hơi ngập ngừng, sao có thể dễ dàng để một người lạ vào nhậm chức ở Lục Môn như vậy, hôm nay coi như đã hiểu rõ ràng rồi.”

Nghe xong câu này, lòng Hạ Trú giật thót. Từ lúc còn ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã lên kế hoạch chuyện của cô? Tâm tư của người này thật là chuyên chế. Cô vội nói: “Thật ra năm xưa tại cháu lỗ năng, đáng nhẽ phải đưa bác trai tới bệnh viện ngay mới phải. Cũng may sức khỏe bác trai vốn tốt, chịu đựng được lần điều chế hương hỗn loạn đó của cháu.”

“Đâu có, đâu có. Năm xưa mà đợi tới lúc đến bệnh viện là bác nhắm mắt xuôi tay từ lâu rồi.” Lục Chấn Dương nói: “Cũng bắt đầu từ lúc đó, bác mới biết tầm quan trọng của một nhà tạo hương.”

Hạ Trú xua tay, tỏ ý khiêm tốn.

“Bác Lục, vậy sau này bệnh tình của con trai bác thế nào rồi ạ? Đã ổn hơn chưa?”

Một câu nói rơi xuống, cô nhạy cảm phát hiện thấy sắc mặt Lục Chấn Dương hơi thay đổi, cả động tác uống trà của Tần Tô cũng khựng lại.

Lục Chấn Dương nhanh chóng mỉm cười: “Đã khỏe rồi, nhờ phúc của cháu.”

“Bác Lục khách khí rồi, cháu chỉ làm chút chuyện vặt thôi.” Hạ Trú thấp thòm trong lòng.

Lục Chấn Dương nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống, ông phá lên cười và nói: “Lúc đó bác cũng có lòng riêng, muốn đưa cháu đi, không nói rõ với cháu, thực chất là muốn đưa cháu về Lục Môn nhậm chức. Nhưng sau này điều tra ra cháu đang làm việc cho nhà họ Nhiều, nên cũng đành thôi. Tiểu Hạ à, thế mới nói duyên phận trên đời kỳ diệu vô cùng. Nhiều năm về sau không ngờ cháu thật sự bước vào Lục Môn, đồng thời còn trở thành bạn

gái của Đông Thâm.”

Hạ Trú cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Cô có phần nghi hoặc trong lòng, ông dường như đang né tránh chuyện về con trai mình.

Tần Tô ngồi bên cười nói: “Thế mới nói thế giới này thật là nhỏ, vòng qua vòng lại kiểu gì cũng gặp được nhau. Mọi người đều nói cái mũi của Hạ Trú rất nhạy, là một bậc thầy mùi hương hiếm có. Bây giờ hay rồi, cộng thêm Quý Phi, nhân tài trong Lục Môn chúng ta coi như đã tề tựu đủ. Nói đến Quý Phi bác mới nhớ ra, thì ra cháu và cô ấy cũng là bạn bè nhiều năm?”

Hạ Trú nói qua loa: “Coi như là bạn bè nhiều năm không gặp.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lục Chấn Dương tỉnh mắt, rồi nhớ lại bầu không khí trên sân khấu ban nãy, ai nhìn cũng biết là không bình thường.

Hạ Trú mỉm cười: “Cũng không có gì ạ, chỉ là một số quan điểm khác nhau. Cháu nghĩ trong sự việc thay đổi công thức lần trước, bác Lục cũng đã biết rồi.” Quý Phi nói đúng, người biết chuyện năm xưa rất ít, ngay cả Nhiều Tôn là người thân thiết với họ nhất cũng hoàn toàn không biết gì, đi đâu để tìm bằng chứng đây? So với việc khua môi múa mép trước mặt Lục Chấn Dương, chỉ bằng cứ để cô đích thân ra tay, moi từng chút từng chút đã tâm của Quý Phi ra ánh sáng. Đối mặt với thù mới nợ cũ, cô chưa bao giờ thích mượn tay người khác.

Lục Chấn Dương vẫn còn định gan hỏi, Tần Tô đã lên tiếng trước: “Chuyện này cũng phải, bạn bè với nhau kỳ nhất là làm cùng ngành. Tạm thời chưa nói tới chuyện tranh giành lợi ích, nói riêng đến việc ý kiến bất đồng, một khi tranh cãi nhau cũng rất tổn thương hòa khí. So với đàn ông, phụ nữ khi giải quyết những tình huống này sẽ kém cạnh hơn rất nhiều. Đàn ông chỉ quan tâm tới công việc, bỏ qua các mối quan hệ, nhưng phụ nữ vừa muốn giữ quan hệ vừa muốn suôn sẻ công việc. Tiểu Hạ à, thứ lỗi cho bác gái nhiều lời nhắc nhở cháu một câu. Bây giờ cháu đã tới Lục Môn nhậm chức rồi, vẫn nên hợp tác nhiều hơn là cạnh tranh với Quý Phi. Có ý kiến cũng đừng ngại, cứ đề xuất cho cấp trên giải quyết, nếu cấp trên giải quyết chưa đủ rõ ràng còn có Hội đồng quản trị cơ mà. Tóm lại, mọi người hãy vì tập đoàn mà phục vụ.”

Sao Hạ Trú không nghe ra lời khuyên chân thành của Tần Tô. Có những lời Lục Chấn Dương niệm tình năm xưa không nói rõ như dao chém đất, thế nên Tần Tô đã ra mặt nhắc nhở. Cô gật đầu nói: “Bác gái yên tâm.”

“Đương nhiên, cũng không thể để cháu chịu thiệt thòi được, nếu trong lòng có điều gì khó chịu, cứ tâm sự với bác.” Lục Chấn Dương bổ sung thêm một câu.

“Bác trai nặng lời rồi. Được vào Lục Môn cũng là một vinh hạnh với cháu, sau lại chịu thiệt thòi được ạ.” Hạ Trú đường hoàng nói.

Tần Tô cười: “Ông Lục à, ông lo thừa rồi. Đông Thâm sao có thể để nó chịu áp lực chứ? Ban nãy trước khi ra cửa, nó còn sợ chúng ta làm khó con bé nữa là. Trước đây, chuyện công thức, Hội đồng quản trị đã làm dậy lên không ít sóng gió, chẳng phải đều do con trai ông một tay dẹp yên ư?”

Lục Chấn Dương mỉm cười gật đầu, khi nhìn về phía cô lần nữa, đã có vẻ như muốn ôn lại chuyện cũ: “Mấy năm nay sao lại tới Thương Lăng? Chúng ta hiếm có dịp gặp mặt, hãy kể lại những chuyện ly kỳ bao năm nay của cháu cho bác Lục nghe đi.”

Hạ Trú ngập ngừng giây lát: “Bác Lục, nếu cháu ở trong này quá lâu, e là Đông Thâm anh ấy sẽ... hiểu lầm.”

Lục Chấn Dương phá lên cười: “Người hiểu con trai nhất là bố. Ngay từ lúc đuổi nó ra khỏi phòng, nó đã hiểu lầm rồi. Nếu đã vậy, cháu ở lại đây thêm một phút hay ở lại đây thêm cả tiếng cũng có gì khác nhau đâu? Cứ để nó sốt sáng đi. Nào, nha đầu, qua đây kể chuyện của cháu cho bác nghe đi.”

Đương nhiên Hạ Trú sẽ không ngu ngốc tới mức kể lại cho Lục Chấn Dương nghe khi ở Thương Lăng cô đã cùng Đàm Diệu Minh rung chuyển trời đất như thế nào. Tuy rằng chuyện này nếu Lục Chấn Dương có lòng cũng dễ dàng điều tra ra được, nhưng từ miệng cô kể lại thì ý nghĩa sẽ khác biệt hẳn. Cô né tránh khỏi những ân oán giang hồ của Đàm Diệu Minh, chỉ kể cho Lục Chấn Dương những trải nghiệm mới mẻ ly kỳ của mình trong việc thu thập nguyên liệu pha chế mấy năm qua, cũng nghe được những tiếng cảm thán không ngớt từ phía Lục Chấn Dương và Tần Tô.

Không ngờ cứ thế đã một tiếng đồng hồ trôi qua, cho đến khi người thư ký vào phòng khách quý đến lần thứ tư nhắc nhở Lục Chấn Dương rằng vẫn còn không ít người đang đợi ông, ông vẫn còn nghe chưa chán câu chuyện. Tần Tô lên tiếng khuyên nhủ: “Bây giờ Tiểu Hạ đã là người của Lục Môn rồi, ông còn sợ con bé bay đi mất à? Tôi tin rằng nha đầu này còn nhiều trải nghiệm quý quái lắm, chúng ta còn ngày rộng tháng dài. Bên ngoài có không ít khách quý, ông không thể vứt hết cho con trai tiếp đãi được.”

Lúc Hạ Trú chuẩn bị rời đi, Lục Chấn Dương nói với cô: “Nha đầu à, có chuyện này bác Lục muốn nhờ cháu.”

“Bác cứ nói.” Hạ Trú cung kính.

“À...” Một Lục Chấn Dương xưa nay dứt khoát lại có phần ấp úng, xoa xoa tay: “Về chuyện sau đó cháu đã pha chế công thức mùi hương cho con trai bác đừng kể với Đông Thâm. Nói cách khác, chuyện này đừng để Đông Thâm biết.”

Vì sao chứ?

Hạ Trú suy nghĩ nửa thì buột miệng nói ra, nhưng cô vẫn nhin được, gật đầu: “Dạ vâng.”

Sau khi cô đi ra ngoài, Tần Tô đặt tách trà xuống, gấp gáp hỏi một câu: “Nam Thâm có chuyện gì ư?”

Lục Chấn Dương dựa người vào ghế sofa, thờ dãi một tiếng nặng nề, nhìn bà: “Không phải Nam Thâm.”

Tần Tô sững người, rất lâu sau mới hỏi tiếp: “Là Bắc Thần?”

Lục Chấn Dương lắc đầu: “Là Bắc Thâm.”

Tần Tô bàng hoàng nhìn không: “Chẳng phải lâu nay vẫn không tìm ra tung tích của Bắc Thâm ư? Ông...”

“Bệnh của Bắc Thâm cần cách ly với thế giới bên ngoài. Năm xưa nó đã làm gì nhà họ Lục đâu phải bà không rõ.” Lục Chấn Dương có phần mồm mệ: “Gặp Hạ Trú rồi, tôi đã nghĩ, con bé liệu có thể giúp Bắc Thâm làm dịu tình trạng bệnh không, thế nên tôi đã nhờ nó giúp đỡ pha chế một vài công thức. Nhưng bệnh tình của Bắc Thâm thuộc trường hợp di truyền, tuy dịu bớt nhưng không thể chữa trị tận gốc.”

“Vậy phải làm sao?” Tần Tô nói: “Ông không thể cứ nhốt nó như vậy được? Ông Lục, Bắc Thâm là một người đang sống sờ sờ, ông làm vậy đâu phải là chữa trị.”

“Sự điên rồ trong cốt tủy của Bắc Thâm khủng khiếp cỡ nào chỉ có tôi mới hiểu rõ. Một khi phát bệnh, nó sẽ giống hệt như mẹ nó vậy.” Lục Chấn Dương nhàu mày: “Nó là con trai tôi, tôi còn đau lòng và thương nó hơn ai hết. Bây giờ tôi chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hà Nại thôi, mong là loại thuốc mới của đội y học có tác dụng.”

“Nhưng chuyện này Bắc Thần có quyền được biết. Dẫu sao đó cũng là em trai sinh đôi của nó, cho dù ông có điều gì kiêng dè thì để Đông Thâm biết cũng đâu có sao?” Tần Tô không hiểu.

Lục Chấn Dương nói: “Mọi người đều nghĩ rằng Bắc Thâm đã chết. Như vậy rất tốt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cũng tiện cho Bắc Thâm trị bệnh.”

***

Khi Hạ Trú ra khỏi cửa, cô không nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Xuyên qua hành lang dài và sâu, cô có một giây phút ngẩn ngơ. Nghĩ lại đời người đúng như một vở kịch. Ai ngờ được một người nhiều năm trước cô tiện tay cứu giúp lại đường đường là Chủ tịch của Lục Môn. Còn bây giờ, cô lại đang yêu con trai của ông, mà con trai của ông lại nhiều lần cứu cô thoát khỏi hoạn nạn.

Thì ra, mối quan hệ giữa người và người cũng là một sự trả vay.

Còn chưa tới được sảnh tiệc, trong một ngã rẽ, cô bất gặp Cảnh Ninh.

Sau khi nhìn thấy cô, Cảnh Ninh lên tiếng: “May quá, tôi cũng đang định đi tìm cô, đi theo tôi.”

“Đi đâu vậy?”

Cảnh Ninh chỉ im lặng cười cười, dẫn cô đi thẳng lên thang máy.

Lúc ra thì bước vào một khu vực dành cho khách, là một gian phòng tổng thống.

“Cảnh Ninh?”

Cảnh Ninh dừng lại trước cửa một căn phòng. Sau khi quẹt thẻ, cánh cửa bật mở. Cảnh Ninh đẩy cửa đi vào, nói với Hạ Trú: “Tổng giám đốc đang ở trong sảnh tiếp đón các vị khách của Chính phủ, không thoải mái được. Anh ấy bảo cô cứ ngồi trong phòng đợi anh ấy.”

Hạ Trú bất ngờ. Cô ngược mắt lên nhìn. 3601? Số phòng này sao nghe quen thế nhỉ?

“Ồ trong phòng đợi anh ấy hả?” Cô nói: “Anh ấy mà bạn quá thì tôi về trước cũng được.”

“Không.” Cảnh Ninh từ tốn nói: “Đây là việc tổng giám đốc đã đặc biệt căn dặn. Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa đề cô về đâu.”

“Phòng anh ấy?”

“À, căn phòng này được tổng giám đốc thuê thường niên.” Cảnh Ninh giải thích: “Khi nào không nghỉ lại công ty thì anh ấy sẽ về đây ở.”

Có nhà lại không về, bệnh không hề nhẹ.

Những nghĩ lại Hạ Trú thấy cũng phải. Khách sạn gần công ty nhất, lại chắc chắn là thoải mái hơn phòng nghỉ công ty. Cộng thêm việc nơi anh ở cùng lắm chỉ được coi là căn hộ, chứ không được gọi là “nhà”. Cô thở dài, dù sao thì có về nhà, chắc là Lục Đông Thâm cũng đang đợi cô giải thích, thế nên đợi ở đâu cũng không có gì khác biệt.

Trước khi ra khỏi phòng, Cảnh Ninh nói với cô: “Tổng giám đốc đã căn dặn nhà bếp rồi, lát nữa sẽ có quản gia mang đồ ăn lên cho cô.” Đang định đóng cửa phòng, Cảnh Ninh lại quay lại, tươi cười nói với Hạ Trú: “À đúng rồi, tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, chắc cô biết rất rõ, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hạ Trú cảm thấy kỳ lạ: “Sao cô lại hỏi vậy?”

Cảnh Ninh mỉm cười: “Căn phòng này cũng sạch sẽ y như nơi ở của anh ấy hay phòng nghỉ công ty vậy. Ý của tôi là, tổng giám đốc chưa từng đưa bất kỳ cô gái nào tới đây, cô là người đầu tiên đây.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Em Vĩnh Viễn Là Ngoại Lệ

Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm.

Một câu nói mang theo nhiều hàm ý sâu sắc, đủ để khiến Hạ Trú sau khi bước vào phòng đã phải dành rất nhiều thời gian để nghiền ngẫm những ý nghĩa mờ ám bên trong.

Cảnh Ninh không hề gạt cô.

Cho dù cô chưa bao giờ bước vào gian phòng này, cũng có thể biết được đúng là Lục Đông Thâm quanh năm đặt chỗ căn phòng này. Không trải thảm, mặt đất sáng đến nỗi có thể làm gương soi. Không thấy đồ nữ trang, cũng không có đủ các loại đồ dùng trang trí. Vài vật phẩm ít ỏi được may mắn giữ lại cũng được bày biện rất chỉnh tề, gọn gàng, đến hướng cũng được xếp thống nhất.

3601.

Hạ Trú nhớ ra rồi.

Ở Thương Lăng, khi cô nói: Thì ra anh ngủ ở phía trên tôi. Anh cười rất ôn hòa, trả lời rất nho nhã: Đúng vậy, tôi sống ở phía trên cô.

Xem ra căn bệnh ám ảnh cường chế của Lục Đông Thâm không phải nghiêm trọng bình thường, ngay cả một căn phòng để ở mà cũng yêu cầu biến thái và hà khắc đến vậy.

Cùng một độ cao, cùng một kiểu phòng, cùng một hệ thống các loại vật phẩm trang trí, sẽ khiến cô cứ ngỡ mình được trở được Thương Lăng, trở về những năm tháng mặc sức ngang ngược. Nhưng khi thật sự đứng trước khung cửa sổ sát sàn trong suốt, phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài, phong cảnh lại nhắc nhở cô thế nào gọi là vật đổi sao dời.

Xưa kia nhìn ra xa là quận Xuyên Dương của Đàm gia, về đêm đèn đuốc rực rỡ, người người nhộn nhịp, kiêu hãnh đối đầu với quận Quan Dương nơi Skyline chiếm cứ; Bây giờ, ngoài cửa sổ là cảnh đêm của Bắc Kinh, những con đường dài như dệt lụa đan xen vào nhau, những ngọn đèn xe đồ rực vòng vèo miên man, dài tít tắp.

Nhưng rõ ràng là một khung cảnh náo nhiệt là thế, vậy mà đứng trên tầng 36 lại cô độc như cách dòng người kia cả ngàn dặm.

Cô không biết khi đứng trước khung cửa sổ này, Lục Đông Thâm đang nghĩ điều gì. Đứng sững trước cả trời đêm phồn hoa thịnh vượng, khi cúi xuống nhìn vô số những con người trên cuộc đời này, anh vẫn đang bày mưu tính kế hay cũng mang trong lòng một niềm cô quạnh giống như cô?

Thương Xuyên gọi điện thoại đến.

Mới chỉ vài ngày trôi qua, giọng cậu ta nghe có vẻ đã rất mệt mỏi.

Cậu ta hỏi xem tình hình vết thương của cô ra sao rồi, cuối cùng gần như khẩn cầu: “Cậu muốn hận tôi thế nào thì tùy, chỉ xin cậu nói cho tôi biết Tả Thòi đang ở đâu.”

Hạ Trú nắm chặt di động, trên lớp kính thủy tinh in hằn khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cô nói: Thương Xuyên, tôi không hận cậu, cũng không trách cậu, Tả Thòi mất tích rồi, tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu.

Ở đầu kia, Thương Xuyên trầm mặc một lúc rất lâu, cuối cùng khẽ hỏi cô một câu: Người yêu sống chết chưa rõ, cậu đã định tìm niềm vui mới?

Câu nói này giống như một bùa chú ma quỷ, cứ thế xuyên thẳng vào tận giấc mơ.

Chỉ có điều, giọng nói đó đã trở thành chất giọng của Tả Thòi, người anh loang lổ vết máu, đôi mắt xinh đẹp toát ra nỗi thù hận dành cho cô. Anh đuổi theo cô, bám riết lấy cô, bóp chặt cổ cô và chất vấn: Vì sao em bỏ mặc tôi không quan tâm?

Hạ Trú kinh hoàng hét lên một tiếng “Tả Thòi” rồi bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trước mắt là quãng sáng âm đạm, nhạt nhòa.

Là ánh đèn vàng vọt dưới trời đêm hắt vào khung cửa sổ, mông lung và tĩnh mịch. Dưới người là một khoảng mềm mại, hóa ra cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong hơi thở có mùi hương của người đàn ông.

Tới từ chiếc áo vest được đắp trên người cô.

Hạ Trú ngồi bật dậy khỏi sofa, sau đó lại bị giật mình bởi bóng đen ngồi bên cạnh ghế, nhưng hơi thở cùng mùi hương quen thuộc trôi nổi trong không khí đã nhanh chóng đè nén nỗi sợ hãi đột ngột đó của cô xuống. Cô giờ tay bật đèn sàn nhà lên, ánh sáng dịu dàng không nhức mắt lan tỏa, bóng Lục Đông Thâm tan ra giữa quãng sáng.

Chiếc sơ mi đen trên người anh càng tôn lên khuôn mặt với những đường nét góc cạnh vô cùng. Anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt như chứa đựng cả dòng sông đen, hoặc có thể đã bị màu đen này nhuộm kín, không nhìn thấy đáy, không thấy chút ánh sáng nào. Anh giờ tay lên, ngón trỏ luồn vào nút thắt cà vạt, khẽ giật giật, chiếc cà vạt lập tức được nới lỏng.

Anh nhìn cô đang hoảng hồn, hỏi một câu: “Đến anh cũng không nhận ra nữa sao?”

Hạ Trú lác đầu, cô thấy ngập ngừng trong lòng là vì không biết ban nãy có gọi tên Tả Thòi ra ngoài không.

Lục Đông Thâm vòng tay qua, nắm lấy cằm cô, lực không mạnh cũng không nhẹ, nhưng không giống với vẻ cứng chiều thường ngày, khiến trái tim Hạ Trú đập dồn dập rồi rơi rụng là tả xuống đất, xem ra ban nãy cô đã gọi tên của Tả Thòi. Cô chỉ ngửi thấy mùi thương trên ngón tay anh, có mùi thuốc lá và mùi rượu thoang thoảng.

Trong buổi tiệc anh đã uống rượu, về căn phòng này lại hút thuốc, kiên nhẫn đợi cô tỉnh lại trong lúc khói thuốc mỏng vẩn vút ẩn hiện.

Lục Đông Thâm nâng cao khuôn mặt của cô lên, cằm cổ của cô gần như rướn thẳng. Anh nhìn cô chằm chằm và hỏi: “Anh là ai?”

“Lục Đông Thâm”

Anh nheo mắt lại: “Tiếp tục nói.”

“Đông Thâm” Cô để mặc cho anh nắm lấy cằm mình.

“Nói lại.”

Cô liền nói lại.

Anh ra lệnh hết lần này tới lần khác, cô cũng đọc theo hết lần này tới lần khác. Cho tới khi được mười mấy lần, sắc tối trong mắt anh mới dịu đi đôi chút. Anh buông cằm cô ra, lần sờ tìm đến hộp thuốc lá trên bàn uống nước, ngậm điếu thuốc vào miệng rồi châm lên. Tia lửa bắn ra ngoài, khói môi anh cũng rướn lên một độ cong sắc bén.

Qua làn khói mỏng, Hạ Trú nhìn được gương mặt nghiêng của anh, trong im lặng toát ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta phải kiêng dè.

Cô co hai chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, rất lâu sau mới lên tiếng: “Đông Thâm, anh hiểu lầm em rồi.”

Lục Đông Thâm gạt nhẹ tàn thuốc, khi quay đầu lại nhìn cô, tia sáng trong mắt anh đã hiền dịu đi nhiều: “Giữa anh và em không có hiểu lầm”

“Anh bảo em ở đây đợi anh, chẳng phải là muốn nghe em giải thích sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Anh bảo em tới phòng này, chỉ đơn thuần là vì tối nay anh sẽ uống rượu, không thể lái xe đưa em về nhà được. Bảo tài xế hay thuê người lái đưa em về anh lại không yên tâm. Tối nay em cứ ngủ lại đây đi.” Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả khói: “Bé con, em nhớ kỹ, chỉ cần là những gì em nói, anh đều tin.”

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm, nhất thời vừa đau lòng vừa tức giận: “Vậy được, em nói.”

Hành động bất ngờ không theo thông lệ của cô khiến Lục Đông Thâm sững người, lát sau anh đáp: “Được, em nói đi.” Đầu mối đã được anh đề xuống rồi, nếu đôi lại là những cô gái khác, họ cũng sẽ thuận theo, tìm một đường lùi cho mình.

Hạ Trú háng giọng: “Phải, ban nãy em đã mơ thấy Tả Thòi, mơ thấy cảnh anh ấy suýt nữa bóp chết em. Anh cảm thấy đây có giống với nỗi nhớ chúng khi chưa dứt được tình không?” Thấy anh kẹp điếu thuốc, yên lặng nhìn mình, cô tiếp tục nói: “Đương nhiên, việc anh để ý hoàn toàn không phải là Tả Thòi. Ba chữ “Lục Đông Thâm” buông ra há chẳng phải là một tấm biển chữ vàng nói một không nói hai? Khi em nói với anh Tả Thòi không thể quay về được nữa, thật ra anh đã không còn tính toán với quá khứ của em và Tả Thòi nữa rồi. Thế nên, hôm nay người khiến anh tâm tình bất định là bố anh. Dù sao thì trong công ty cũng có không ít những lời đồn thổi về em.”

“Em từng cứu bố anh.” Không đợi Lục Đông Thâm có bất kỳ phản ứng gì, cô đã thông báo thẳng thắn: “Nói ngắn gọn là rất nhiều năm trước, trên đường đến phòng thực nghiệm, em đã vô tình gặp bố anh. Lúc đó ông hôn mê bất tỉnh, người tài xế vội vã đi gọi xe cấp cứu nhưng đã qua quá nhiều thời

gian vẫn không thấy bóng dáng họ đâu. Vì vậy em đã tiện tay cứu chữa cho ông. Em là ân nhân cứu mạng của bố anh. Nếu không có em, bố anh có thể đã chết thẳng cẳng từ lâu rồi.”

Lục Đông Thâm nghe xong rất bất ngờ, đây là nguyên nhân anh chưa hề nghĩ đến.

“Lúc đó em hoàn toàn không biết ông là ai.” Hạ Trú dựa vào sô pha: “Sau khi tỉnh lại, bố anh cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện em chữa được bệnh bằng mùi hương, nên thường xuyên tới phòng thực nghiệm tìm em trò chuyện. Ông là một bậc tiền bối rất hiền từ, cũng vô cùng bác học, đa tài, em rất kính trọng ông. Em và ông tiếp xúc được một khoảng thời gian, tuy rằng cả hai người đều không ai tiết lộ thân phận nhưng từ cách nói năng và hành xử của ông, em không khó phát hiện ông có lẽ là một nhân vật rất lợi hại. Đến tận tới nay, em mới biết thì ra ông là bố của anh. Bố anh là một người không thích thể hiện tình cảm ra ngoài. Sờ dĩ hôm nay ông đuổi anh ra ngoài, em nghĩ là vì không muốn để anh biết ông từng phải trải qua một trải nghiệm chông chênh giữa sự sống và cái chết chẳng.”

Còn một chuyện nữa chính là đứa con trai khác của ông.

Đương nhiên, đối với chuyện này, cô chỉ có thể lựa chọn né tránh, không nói về nó.

Khoảng thời gian đó, cô và Lục Chấn Dương bầu bạn rất vui vẻ, giống như bậc tiền bối và hậu bối, giống như những người bạn hận không thể gặp nhau sớm hơn. Phong độ và kiến thức của Lục Chấn Dương khiến cô cảm thán không ngừng. Những lời lý giải độc đáo của cô đối với mùi hương cũng khiến Lục Chấn Dương vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng lần nào Lục Chấn Dương tới tìm cô cũng là lúc trời vừa nhá nhem tối. Phòng thực nghiệm của cô không xa cách mọi người như căn phòng mới đây, cộng thêm việc Lục Chấn Dương vừa nhìn đã biết là người rất có tiền. Vì vậy, xung quanh bắt đầu có những tin tức không lọt tai đồn ra. Tả Thời cũng từng chất vấn cô về chuyện này. Cô thẳng thắn nói rằng mình và Lục Chấn Dương không có gì cả, mặc kệ người ngoài thích nói gì thì nói. Cô cũng từng nghĩ tới chuyện dẫn Tả Thời đến làm quen với Lục Chấn Dương, nhưng Lục Chấn Dương xưa nay không thích gặp mặt người lạ. Mãi sau này cô mới biết nguyên nhân thực sự của ông.

Ông xin cô chữa trị cho con trai mình, đồng thời nói với cô rằng vì trước mắt bệnh tình của con trai ông không cho phép nó tiếp xúc với bất kỳ ai, thế nên cô chỉ có thể trình bày tình trạng bệnh và nhờ cô pha chế công thức.

Trước sau vất vả mấy tháng trời, đến lần cuối cùng gặp mặt, Lục Chấn Dương nói ông phải quay về Mỹ, đồng thời để lại cho cô một tờ chi phiếu giá trị lớn làm lời cảm ơn. Cô khéo léo từ chối, khi hỏi về con trai của ông, ông chỉ nói là vẫn đang quan sát.

Cứ như vậy, vài năm trôi qua, khi gặp lại đã là tình cảnh ngày hôm nay.

Lục Đông Thâm dập tắt đèn thuốc, đưa tay về phía cô: “Qua đây.”

Hạ Trú sát lại gần, trườn vào trong lòng anh như một cây dây leo. Anh cúi mặt xuống, hôn lên trán cô. Cô ngược mắt nhìn lên khuôn cảm nhận nhụi của anh: “Em biết có người nói em từng được một đại gia bao nuôi.”

“Anh không tin.” Lục Đông Thâm ôm chặt cô.

Hạ Trú đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh: “Những chuyện về em, anh không chỉ từng nghe nói mỗi chuyện này thôi, phải không?”

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, cúi đầu, hơi thở phả lên sống mũi trắng trẻo của cô, hòa cùng mùi hương trên người cô. Anh hỏi khẽ: “Em còn muốn nói với anh chuyện gì?”

Hạ Trú nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Anh có bệnh sạch sẽ.”

Lục Đông Thâm hơi sững người, rồi bỗng bật cười: “Đây đâu phải bí mật gì, đúng không?”

“Ý của em là anh không bao giờ chạm vào người con gái nào đã bị ai khác chạm qua.” Hạ Trú nói ngắn gọn rõ ràng

Lục Đông Thâm vòng tay qua gáy cô, nhẹ nhàng đỡ lấy: “Ai nói với em?”

“Ai cũng có thể nói với em” Hạ Trú nói: “Chỉ cần là một người còn có suy nghĩ khác với anh.”

Lục Đông Thâm hỏi: “Em muốn nói với anh, em từng bị người khác chạm vào?”

“Nếu em nói với anh rằng, em từng cùng với Tả Thời thì sao?”

Lục Đông Thâm đồ người: “Anh sẽ không ngu ngốc tới mức so đo với một người đã không bao giờ quay về nữa. Thế nên, anh không để ý.”

Hạ Trú hơi đồ người ra sau, anh lại càng lấn tới, sát gần thêm chút nữa, cho tới khi sống lưng cô dựa hẳn vào gối tựa, anh cũng theo đà đè lên người cô. Cô ngẩng đầu lên, nói: “Cả Thương Lăng đều biết em là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Em ở bên cạnh anh ấy ba năm, cũng đã ngủ ba năm. Như vậy, anh còn cần em không?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm hơi tối đi. Bàn tay anh đặt nơi gáy cô hình như có phần dùng sức, anh nhìn sâu vào mắt cô: “Anh có thể không để ý.”

“Còn có Nhiều Tôn.” Hạ Trú vẫn không rời mắt khỏi anh phút nào: “Em và anh ta cũng từng phát sinh quan hệ...”

Lục Đông Thâm cúi mặt xuống, dừ dần hôn lên môi cô.

Nghiền nát, nuốt trọn, thậm chí còn có phần cuồng dã, có phần quyết tâm phải cắn nát người trước mặt. Lại giống như vạn cổ hồng hoang, thông qua bờ môi của anh, ánh mắt của anh, hơi thở nặng nề của anh phả ra ngoài. Cô như kẻ chết đuối, nhưng lại phải gắng gượng chống đỡ sức mạnh của anh. Cô cảm thấy, bàn tay anh đã sắp bóp nát xương cốt cô.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới buông ra cô, chớp mũi anh chạm lên mũi cô, anh nói trong tiếng thở khàn khàn: “Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm.”

Hơi thở của Hạ Trú đột sau dồn dập hơn đợt trước.

Là sự cảm động chưa từng có, cũng là sự rung động chưa bao giờ sở hữu. Cô vẫn cứ mãi miết nhìn anh. Mọi sự không cam tâm, cường thế, sự ngột thở đến trời long đất lở trong mắt anh đều hoàn toàn bị đè xuống. Thanh âm vẫn vút bên tai là nỗi đau nhưng cũng mang sự quyến luyến dài lâu cùng trời đất.

Cô chủ động vòng tay qua cổ anh: “Tình yêu của anh khiến em vừa lo vừa sợ.”

Hơi thở của Lục Đông Thâm phả lên khoe môi cô: “Đừng sợ, vì những gì anh cho em, em đều phải chấp nhận.”

“Anh không chê em bẩn sao?”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Đối với anh, em vĩnh viễn là ngoại lệ.”

Hạ Trú chủ động hôn anh.

Răng môi quắn quýt.

Từ sự miên man ban đầu như một cơn mưa bụi lất phất cho tới khi mưa bụi hóa mưa rào ào ào thác đổ. Da thịt cọ vào nhau sinh ra những cơn nóng bỏng, làm bỏng rất tận cốt tủy của nhau, mạch máu của nhau.

Lục Đông Thâm tựa trán mình vào trán cô, giọng nói càng lúc càng khàn hơn trong cơn mãnh liệt: “Bây giờ không để anh đi, lát nữa muốn bắt anh đi cũng không thể nữa đâu.”

Cô nép mình dưới cơ thể anh, chiếc váy dạ hội hồ hững chỉ đợi rơi xuống, cánh xuân như treo trước mặt anh. Khoe môi và phần xương quai xanh của cô đã đỏ rực lên sau màn cọ qua sát lại. Cô nghe anh nói xong, trái tim lại như bị hun lên giấy lát. Cô không nói gì, nhưng vẫn giữ lấy anh không buông tay. Cảm nhận nhiệt độ nơi lòng bàn tay rộng lớn của anh, cũng nóng bỏng như nhiệt độ nơi ánh mắt cô vậy.

Cả hai đều như bùng cháy.

Một thứ vĩ đại nào đó đang cọ đau vào người cô.

Lục Đông Thâm đè chặt cô, mùi hương của anh như một tấm lưới, quấn chặt lấy cô, lôi kéo cô, trôi buộc cô: “Tôi nay để anh ở lại đây sao?”

Hạ Trú đỏ mặt, không lắc đầu cũng không gật đầu, mà tiếp tục hôn lên môi anh.

Trái tim anh như nổ tung.

Như kính vạn hoa, rực rỡ bùng sáng.

Một phía bị động hóa thành chủ động, hoặc có thể nói rằng, anh vẫn có thói quen chiếm thế chủ động. Anh bế cô đi thẳng vào phòng cũ, đặt cô lên giường, đồng thời cũng sốt sắng tìm kiếm đôi môi cô.

Hạ Trú như chìm vào những tầng mây.

Nụ hôn của anh là rượu, còn nồng hơn cả rượu của cao nguyên, hoang dã hơn cả rượu của Thương Lãng. Cô chỉ muốn nhắm nháp rồi dừng lại, nhưng càng lúc càng không thể. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã bị anh dẫn dắt, trở thành một kẻ tham lam.

Trong mơ hồ, cô chỉ có cảm giác anh đã cời thắt lưng.

Khi cơ thể áp sát, cô ngửi thấy mùi nam tính toát ra từ da thịt anh, mùi hương của một buổi tiệc thịnh soạn.

Bình thường là mùi hương tao nhã nhẹ nhàng toát ra từ bộ quần áo vest là lướt, tươi mới mát mẻ. Nhưng bây giờ đây mới là mùi hương đích thực mà Lục Đông Thâm sở hữu, đã tính rần ròi, hung hăng bùng mãnh. Mùi hương này thông qua nguồn sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể và da thịt của anh thấm đẫm vào hơi thở của cô, da thịt của cô, máu huyết của cô.

Tựa hồ đêm nay mới là sự bắt đầu của một bữa tiệc rực rỡ.

Linh hồn và thể xác của cô đều chết đuối trong bữa tiệc này.

Triền miên đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Kỷ Niệm Một Cái

Yêu một người sẽ là trạng thái như thế nào nhỉ?

Hạ Trú luôn cảm thấy đó có lẽ sẽ là một trải nghiệm cực kỳ tuyệt vời, khi giữa cuộc đời dài đằng đẵng vẫn luôn xoay vần này được tô vẽ thêm chút màu sắc. Những người yêu nhau sẽ nắm tay bước đi trong đêm dài u tịch, sự ấm áp của chàng trai và nụ cười của cô gái đều chìm vào ánh đèn đường xa xôi diệu vợi. Hoặc có thể giữa một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ, chàng trai hôn nhẹ lên lọn tóc của cô gái. Cô gái ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dòng sông sao vụn dậm trong mắt người tình, bao la vậy nhưng chỉ bùng nổ vì cô ấy.

Cô chưa từng nghĩ rằng nó còn có thể là một trận hỏa hoạn, hùng hực bốc cháy, hồi sinh trong mãnh liệt. Thứ được tái sinh là tình cảm, là tình yêu nam nữ được tạo thành sau những màn cạ sát, hòa hợp vào cơ thể của nhau. Kể từ giây phút đó, cô và anh đã có nhau, thấm đẫm hương thơm của nhau, quen thuộc những tư thế bản năng nhất của đối phương.

Trận hỏa hoạn này đi tới đâu là cô không thể mọc lên tới đó.

Hạ Trú nghĩ tới con thỏ từng bị Lục Đông Thâm tận tay sát bắt đồng thời xử lý lúc đang ở trên núi.

Cô không khác gì con thỏ đó cả.

Bị người ta tuốt lớp lông bên ngoài. Sau con đau đớn, Lục Đông Thâm đã trở thành đầu bếp chính.

Trước kia cô từng hỏi Lục Đông Thâm: Vì sao không đốt lửa lớn hẳn để nướng bùng lên? Lục Đông Thâm trả lời: Nướng bằng lửa nhỏ trước rồi mới sang lửa lớn, như vậy món ăn được nướng ra mới chín đều, cảm giác khi ăn mới là ngon nhất.

Tối qua, cô đã nghiêng răng hỏi Lục Đông Thâm: Anh coi em giống như con thỏ đó, mặc sức giày vò đấy à?”

Lục Đông Thâm cười thầm, khẽ cắn lên môi cô rồi nói: Dư vị của em còn tuyệt vời hơn thỏ nhiều, thế nên, phải giày vò từ từ.

Đầu tiên sẽ là nướng bằng lửa riu riu.

Ngon lửa dịu dàng sẽ mòn man da thịt, mùi thơm quần quýt từng tác từng phân. Người đầu bếp phối hợp độ lửa một cách hoàn hảo, xoay tròn con mồi, để lửa thiêu được đều khắp mọi chỗ. Ngon lửa như đầu lưỡi, cùng với sự gia tăng của cùi lửa, độ nóng cũng càng lúc càng tăng cao, cuối cùng trở thành trận đại họa dữ dội không thể kiểm soát.

Cuối cùng cô đã trở thành một con thỏ cả người bị chìm xuống nước, hoàn toàn bị luộc chín sạch sẽ, bị nướng đến nỗi da thịt tan nát, xương cốt đứt đoạn.

Ai nói Lục Đông Thâm không phải là một đầu bếp cừ khôi?

Ở trên núi Thiên Chu, cô đã được ăn món thịt thỏ ngon nhất trên đời.

Cũng giống như đêm qua vậy.

Cô cam tâm tình nguyện trở thành con mồi, khi tình đến nơi sâu thẳm nhất cũng tình nguyện sống, tình nguyện chết. Lý trí đã chết chìm và tan biến sạch sẽ trong hơi thở của anh.

Đến mức mà sáng hôm sau khi tỉnh lại, Hạ Trú cảm thấy xương cốt của mình vẫn còn rã rời, không thể cử động được, nhúc nhích một chút là cũng đau như bị nghiền.

Mở mắt ra, cô không hề nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Trên đầu giường chèn một mảnh giấy. Cô quần quá nửa chiếc chăn, gắng gượng thò tay ra với lấy. Vừa cử động, xương cốt khắp người đã răng rắc kêu lên.

Là mảnh giấy nhớ Lục Đông Thâm để lại: Em ngủ quá lâu, thật sự không đành lòng làm ồn đánh thức em dậy. Chiều nay anh tham gia một event, sẽ nhanh chóng quay về, ở trong phòng đợi anh.

Ngủ lâu lắm rồi sao?

Hạ Trú xem giờ, hóa ra đã hơn hai giờ chiều rồi, cũng may là cuối tuần.

Cô lại nằm bò ra giường.

Vẫn còn mùi hương của anh, thấm đẫm vào gối, vào vỏ chăn, hòa vào mùi hương của cô, tạo ra một cảm giác triền miên không dứt. Hạ Trú ôm gối, không nhìn được cười, mùi hương của người này thật là kỳ lạ, hóa ra có thể biến hóa không lường.

Cô thích mùi hương của Lục Đông Thâm, nhất là mùi hương khi ở trên giường.

So với sự thanh nhã lạnh đạm, thì mùi hương nam tính cuồng dã này càng khiến cô mê mẩn trong lòng hơn.

Trong phòng khách, quản gia đã mang đồ ăn tối. Đặt trong xe đẩy, yên lặng bày dưới ánh nắng. Ánh nắng ngoài cửa sổ rất đẹp, đẹp tới mức tắm rửa xong Hạ Trú vẫn có đầy đủ tâm trạng để ăn hết một nửa xe đồ ăn. Nhưng cô cảm thấy nguyên nhân phần nhiều là vì đói. Lục Đông Thâm đã rút cạn sức lực của cô, cô cần ăn một lượng lớn đồ ăn mới bù đắp lại được.

Cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân Lục Đông Thâm bảo cô ở trong phòng đợi anh.

Không có quần áo để thay giặt, chỉ có đúng bộ lễ phục tối qua từng mặc. Khóa kéo và dây đai thắt eo của chiếc váy còn bị Lục Đông Thâm tối qua xé hỏng.

Trong tủ có quần áo, toàn là đồ nam giới, của Lục Đông Thâm.

Cô tức đến nổi mắng thảng: Cụ nhà anh, anh sắp tâm cố ý phải không? Bảo Cảnh Ninh lừa em tới phòng này, là không để Cảnh Ninh mang thêm bộ quần áo tối cho em?

Cô rút đi động ra định tố cáo, ai dè lại nhìn thấy Dương Viễn đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè. Là bức ảnh Lục Đông Thâm xuất hiện trong buổi event chiều này, áo vest quần Âu, thần thái ngời ngời, từng cử chỉ hành động đều thành thực ổn trọng, cùng với một câu bình luận: Thể lực và tinh lực của tổng giám đốc Lục vĩ đại quả nhiên vượt trên người thường.

Đăng sau câu nói này lại thêm vào một biểu cảm cười đều.

Hạ Trú vẫn luôn cảm thấy Dương Viễn là một kẻ đê tiện, hôm nay lại càng chứng thực cho suy nghĩ của cô. Có thể gỡ ra được một câu khiến người ta vừa đọc đã hiểu ngay như vậy, cũng chỉ có đồ tiện nhân Dương Viễn có thể làm được. Tối qua, cô cao ngạo thể hiện tình yêu, chuyện này dĩ nhiên sẽ bị mọi người trên dưới trong công ty đồn ra tán vào rôm rả. Trong wechat của Lục Đông Thâm không có mấy người, nhưng Dương Viễn thì kết bạn với vô khối nhân viên trong công ty. Câu này có nghĩa là gì, mà cũng biết!

Nhưng mà.

Hạ Trú lại cảm thấy trong lòng rất sung sướng, thấm đẫm hương vị ngọt ngào, giống như có được một thứ tốt đẹp nhất trên đời vậy.

Hoặc có thể nói rằng, cơ thể được biết bao cô gái nhưng nhớ và mê mẩn, tối qua lại đã mặc sức nháp nhô, rong ruổi trên người cô.

Đã không làm thì thôi, đằng nào Dương tiện nhân cũng đã mở đường cho cô, cô không đáp lại chút đỉnh sao có thể ngăn chặn đám tiểu yêu tinh về sau đây? Suy đi tính lại, cô chụp một bức ảnh với phong nền có chút ánh nắng từ khe hẹp hắt vào, rồi đăng lên vòng tròn bạn bè với dòng bình luận: Kỷ niệm một chút.

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ chính là phong cảnh được chụp từ phòng 3601, là phong cảnh Lục Đông Thâm mang đến cho cô.

Vất vả một lúc, cô lại nằm rạp ra giường như động vật không xương, nhìn chằm chằm bức ảnh Lục Đông Thâm mà Dương Viễn đăng lên, càng ngắm càng ung. Lục Đông Thâm càng tỏ ra đỉnh đặc, nghiêm túc trước mặt mọi người, cô càng nghĩ tới dáng vẻ xấu xa của anh tối qua.

Vừa đăng lên đã có người bình luận, đua nhau mà nói, lời nào cũng có.

Còn có một bình luận của Lục Đông Thâm, thế mà anh cũng có thời gian bình luận cho cô: Dậy rồi à?

Chỉ ba chữ như vậy lại khiến trái tim Hạ Trú co rụt lại, sau đó đập thành thịch thịch thịch. Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh tối qua. Rõ ràng chỉ là ba chữ hết sức bình thường, cô lại tựa hồ nghe thấy tiếng Lục Đông Thâm đang thì thầm câu đó bên tai mình, trầm khan, miên man.

Cô quăng điện thoại đi, kéo chăn trùm kín mặt, nhưng vừa quay đầu nhìn xuống ga trải giường đã tru lên một tiếng ai oán.

...

Khi Lục Đông Thâm quay về khách sạn cũng đã hơn ba giờ chiều.

Xe đồ ăn trong phòng khách vẫn còn đó, cả một khung cảnh thê lương. Anh thở dài, gọi điện thoại cho quản gia lên dọn dẹp. Sau khi quản gia đi khỏi, Lục Đông Thâm đi tới trước cửa phòng nhà vệ sinh, giơ tay lên gõ cửa: “Đồ lừa đảo kia, em đang làm gì trong đó mà lâu la vậy?”

Trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy, từ lúc vào cửa anh đã nghe thấy rồi. Ban đầu anh tưởng cô vừa dậy, đang tắm rửa. Nhưng quản gia đi rồi mà tiếng nước bên trong vẫn chưa dứt, đây quả thực là điều khiến Lục Đông Thâm rất kinh ngạc.

“Anh đừng vào đây.” Bên trong vang lên tiếng của Hạ Trú.

Lục Đông Thâm nín cười, bảo anh đừng vào là anh không được vào chắc? Người cũng đã là của anh rồi, còn có gì không thể nhìn chứ. Nghĩ vậy, anh thẳng thừng mở cửa ra.

Hoàn toàn không có cảnh tượng hơi nước nghi ngút, cô nằm úp trong bồn tắm như anh tưởng tượng. Hạ Trú đang mặc bộ áo ngủ của khách sạn, ngồi bên cạnh bồn tắm, nước vẫn chảy róc rách, trong bồn ngâm một chiếc ga giường trắng. Thấy Lục Đông Thâm đi vào, cô đỏ mặt: “Ai cho anh vào đây hả? Mau ra ngoài!”

Lục Đông Thâm càng thêm hứng thú. Anh đứng nhìn cô từ trên xuống: “Em cũng không cần đảm đang tiết kiệm tiền hộ anh như vậy đâu. Các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn đều do anh bỏ tiền thuê về để làm việc. Em làm hết công việc của họ rồi, họ còn biết làm gì?”

Hạ Trú trừng mắt với anh, con ngươi như sắp bắn cả ra ngoài.

Lục Đông Thâm phì cười, cúi người xuống, giơ tay vén một góc ga giường lên. Dấu vết vẫn còn chưa giặt sạch hoàn toàn lọt vào tầm mắt anh. Anh cười càng đắc ý và lộng hành hơn.

“Đừng nhìn nữa.” Hạ Trú ngượng ngùng, giật lấy rồi chìm xuống nước: “Còn không phải tại anh?”

Lục Đông Thâm kéo cô đứng dậy, nét mặt trêu chọc: “Trách ai? Tội qua ai là người nói mình đã kinh qua trăm trận đánh?” Anh ôm chặt cô từ phía sau, cười khê: “Tem là do anh bóc, máu là do em lưu lại, hòa nhau.”

“Được hời còn giả đồ hả?” Hạ Trú đẩy anh một cái nhưng không đẩy ra được.

Lục Đông Thâm bật cười, càng ôm chặt cô hơn: “Được rồi, để anh bảo quản gia lấy đi giặt giũ. Em có giặt sạch cũng không dùng được, ga giường trong khách sạn phải được giặt giũ và khử trùng theo đúng quy trình.”

“Không được, để người ta nhìn thấy là lập tức hiểu tôi qua đã xảy ra chuyện gì.” Hạ Trú cự nự.

Lục Đông Thâm phá lên cười: “Ồ trong vòng tròn bạn bè em đăng bài rần rần như thế, còn sợ người khác biết à?”

“Có thể giống nhau được sao?” Hạ Trú âm ỉ, quệt cả bàn tay đầy nước lên chiếc áo vest của anh.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô tàn phá chiếc áo làm bằng thủ công của mình, cười càng ngạo mạn hơn: “Giống nhau. Em ở trong phòng 3601 suốt cả đêm, mọi người đều hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Yêu Sâu Đậm Sẽ Không So Đo Tính Toán

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Kết quả vẫn là nhân viên phục vụ tới thu dọn ga giường, nhưng cũng may Lục Đông Thâm để ý tới thể diện của Hạ Trú nên đã gọi điện thoại tới bộ phận buồng phòng, yêu cầu cho một nhân viên nữ tới dọn dẹp. Chiếc ga giường được vắt khô sơ qua, khi cho lên xe giặt, vẫn loáng thoáng nhìn thấy được dấu vết trên chiếc chăn. Hạ Trú rất mất công mất sức để giải thích với cô nhân viên đó một câu: “À, bà dì của tôi ghé thăm, thành thật xin lỗi.”

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nhìn thấy hết toàn bộ dáng vẻ cố gắng tỏ ra đường hoàng ngay thẳng của Hạ Trú. Anh chống tay lên trán, không nhịn được cười.

Cô phục vụ rất khách sáo, dặn dò cô mấy ngày này phải chú ý giữ ấm cho cơ thể gì gì đó. Sau khi cô ấy đi rồi, Hạ Trú hoàn toàn nhẹ nhõm như được thả tự do sau khi mãn hạn tù, cô thông dong đi tới: “Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline đúng là nhiệt tình chu đáo quá, vì ông chủ đang ngồi ở đây phải không?”

Lục Đông Thâm lười biếng gác chân trái lên chân phải: “Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline tuy rằng không quá nhiệt tình, chu đáo, nhưng rất biết quan sát sắc mặt người khác, họ thông minh cực kỳ.”

“Anh nói vậy có ý gì?” Hạ Trú cảnh giác.

“Nếu đối phương thật lòng tin lời em nói, chỉ trong vòng nửa phút sau, phòng chăm sóc khách hàng sẽ gọi điện tới hỏi thăm xem em cảm thấy trong người

không khỏe chỗ nào, có cần thuốc giảm đau gì đó không. Và trong phòng một phút sau, bộ phận Nhà ăn chỉ ít sẽ bê lên cho em một cốc nước đường đỏ.” Lục Đông Thâm giro cổ tay trái lên, ngón trỏ bàn tay phải gõ nhẹ lên mặt đồng hồ đeo tay, ra hiệu với Hạ Trú: “Có muốn cược một ván với anh không?”

Hạ Trú đứng dờ ra tại chỗ, một chân vẫn đang giữ tư thế đứng bằng một chân, cứ thế gượng gạo nhìn Lục Đông Thâm đứng một phút, cho tới khi điện thoại không kêu, cửa phòng không mở, và tới khi Lục Đông Thâm cười tươi như hoa: “Sự thật chứng minh, khả năng chém gió của em phải được trau dồi hơn nữa.”

Cảm giác bị người ta nhìn thấu thật sự vô cùng tồi tệ, trước mặt thì thôi đi, kiểu nhìn thấu sau lưng này lại càng gầy vò người ta hơn. Chưa biết chừng đôi phương đang cười thầm trong lòng đấy. Nghĩ như vậy, Hạ Trú càng phát rồ, cô nhe nanh múa vuốt trước mặt Lục Đông Thâm: “Có cần phải thế không? Có cần thiết không? Nhân viên của anh cũng biến thái quá đi mất!”

“Đây gọi là phục vụ tới tận cùng.” Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú xì mặt ra khó xử.

Lục Đông Thâm thấy vậy: “Được rồi, em cũng đừng mất cân bằng tâm lý nữa, qua đây thử quần áo đi. Tối nay cửa hàng đồ Pháp trên sân thượng tung ra món mới, anh đưa em đi ăn thử.”

Bên cạnh ghế sofa đặt một hộp quà, ruy băng được thắt rất tỉ mỉ. Hạ Trú tiến lên, gầy gầy hộp quà: “Đây được tính là thù lao sao?”

“Ăn nói bừa bãi.” Lục Đông Thâm khẽ quờ rồi giro tay gạt cổ áo tắm của cô ra: “Em mặc mấy lớp áo vậy?”

Bên dưới áo tắm là sơ mi của anh, là bộ quần áo cô lục tung tủ ra để mặc tạm vì không còn cách nào khác. Nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy nóng, bèn cởi áo tắm ra, quăng sang một bên, nét mặt oán trách: “Lễ phục không mặc được nữa rồi, em đành phải lấy sơ mi của anh để mặc đối phó. Quần gia lại là nam giới, em không thể chỉ mặc độc chiếc sơ mi của anh rồi đi lang thang trước mặt người ta được, đúng không?”

“Em giác ngộ được tư tưởng này, anh rất mãn nguyện.” Ánh mắt Lục Đông Thâm lường lự chưa chịu dời khỏi cổ áo hơi hé mở của cô.

Sự chú ý của Hạ Trú dồn cả vào hộp quà. Cô cầm lên tay ước lượng: “Quần áo kiểu dáng gì vậy? Tốt nhất đừng là váy nhé. Tuy rằng em diện mạo như hoa mặc váy cũng rất đẹp, nhưng em không thích mặc váy một tý nào, mệt người lắm.”

“Anh thích ngắm em mặc váy.” Ngữ khí của anh trầm trầm, nói xong anh lại cười xấu xa: “Hoặc là, em không mặc gì cả cũng đẹp.”

Hạ Trú đang định mắng anh không nghiêm túc thì nguốc mắt lên bắt gặp ngay ánh nhìn của anh. Tuy anh mỉm cười, nhưng thứ rõ nét nhất hiện lên trong ánh mắt không phải nụ cười mà là dục vọng.

Như biển khơi, như vực thẳm, không phải là sự thể hiện bề ngoài mà khắc sâu vào tận đáy mắt.

Dục vọng toát ra từ cái nhìn của người đàn ông mới là sự tham lam sâu đậm nhất họ dành cho người phụ nữ.

Thần kinh nhạy cảm của Hạ Trú lập tức quay trở lại. Cô quăng hộp quà xuống, giro tay định giật lấy áo tắm, nhưng đã bị Lục Đông Thâm một tay giữ chặt lại: “Muộn rồi.”

Trái tim cô bắt đầu đập thình thịch dữ dội. Cô lập tức nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, định cách anh một quãng xa. Ai dè anh một tay giật lấy một góc áo. Cô không dám cử động bừa bãi, nhìn anh chăm chăm: “Lục Đông Thâm, anh vừa mới nói định đưa em đi ăn cơ mà!”

“Vội gì chứ, bây giờ đi ăn tối vẫn còn sớm quá.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Trái tim của Hạ Trú như chỉ chực vọt lên cổ họng: “À... em vẫn chưa quen lắm.”

“Thế nên mới cần siêng năng khai thác.” Lục Đông Thâm giro trò lưu manh một cách nghiêm túc.

Hạ Trú đỏ mặt, hoang mang: “Anh đừng có được nước lấn tới nhé.”

Lục Đông Thâm đùa nghịch vạt áo sơ mi của cô, chậm rãi từ tốn lên tiếng: “Em có biết vì sao tối qua anh chỉ muốn em một lần thôi không?” Anh ngược nhìn cô: “Chính vì anh suy nghĩ tới chuyện đó là lần đầu tiên của em.”

Nghe xong câu này càng khiến Hạ Trú mồm miệng khô khốc. Cô tự nhủ thầm trong lòng. Phải, chỉ một lần thôi, nói thì dễ nghe lắm, nhưng không tính tới thời gian dài...

Lục Đông Thâm dang tay kéo một cái, cô bèn ngã vào lòng anh: “Cô bé, đã chấp nhận cá cược thì phải chịu thua chứ?”

“Ai cá cược với anh? Sao em lại thua được?”

“Chính trong một phút cá cược vừa rồi, em đã thua rất thê thảm mà?” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú tròn trĩnh hai mắt: “Em đâu có cá cược gì với anh.”

“Không phản đối tức là mặc nhận sẽ tham gia vào ván cược này. Bây giờ thua rồi lại định quay nợ? Làm gì có chuyện đó? Việc lấy gì để cược cũng không cần suy nghĩ nhiều, cứ hy sinh cơ thể này của em là được.”

Hạ Trú ngồi bệt xuống thảm trải sàn, núm lấy gấu quần anh cầu xin: “Anh làm vậy là ép con gái nhà lành làm kỹ nữ đấy.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tin anh đi, chẳng bao lâu sau em sẽ không cần xin anh nữa đâu.”

“Anh zai, bây giờ em cầu xin anh.” Hạ Trú thẳng thừng ôm ghì lấy chân anh: “Các cụ có câu nói rất đúng: Món ngon không nên ăn nhiều, sẽ tổn hại tới sức khỏe đấy.”

“Phạm là những món ngon ăn rồi sẽ nghiện, có tổn hại sức khỏe anh cũng chấp nhận.” Lục Đông Thâm khẽ vờ về cầm cô, trong mắt như chứa cả một dòng sông sao rục rờ mệnh mông: “Còn về tiếng ‘anh zai’ của em, lát nữa kêu sẽ càng dễ nghe hơn.” Dứt lời, anh đứng lên bế thẳng cô dậy, gần như ném thẳng cô xuống giường, khi thể bùng bùng.

Nếu tình yêu là một bức tranh phong cảnh, cô sẽ hoặc sống hoặc chết giữa bức tranh ấy, tất cả đều được quyết định bởi anh. Anh là thuốc giải của cô, cũng là thuốc độc của cô.

Một lúc lâu sau, cô dựa vào lòng anh, trong tai vẫn văng vẳng tiếng nhịp tim mạnh mẽ của anh, và cả của cô nữa.

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Hạ Trú đang nghĩ, trong những năm tháng còn sống, cô sẽ vĩnh viễn không thể quên được Lục Đông Thâm. Khả năng vận động của anh đã khiến mùi hương và dấu ấn của anh khắc ghi vào trong trái tim cô.

Cô cảm thấy anh tốt muôn phần. Khi anh dịu dàng chu toàn cũng tốt, khi anh cuồng dã lộng hành cũng tốt. Ngay cả mồ hôi của anh cũng như một con dao điêu khắc gọi cảm, từ góc mặt tuần tú trượt xuống sống lưng rần rờ, lồng ngực rộng lớn, đổ gột nên đáng về trời sinh của người đàn ông.

Người đàn ông trước mặt mọi người nghiêm túc, đứng đắn ấy, người đàn ông lạnh lùng, biết tự kiềm chế ấy, chính vì những giọt mồ hôi đó sẽ tô vẽ thêm cho anh một dư vị rất quyến rũ.

Dư vị ấy gọi là ngổ ngược.

Lục Đông Thâm dựa vào đầu giường, trong lòng là người con gái mềm mại như ngọc, khiến anh không nỡ buông tay. Anh giơ tay lên, vén mái tóc ướt nhẹp của cô ra sau tai, lại là sự dịu dàng và cung chiêu với cô như hằng ngày: “Bé em đi tắm nhé?”

Hạ Trú ưỡ oải gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, ôm chặt anh: “Em nằm thêm lúc nữa.” Cô đâu có ngốc, hậu quả của việc đi vào phòng tắm chắc chắn chẳng tốt đẹp gì. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm quen ức hiếp người yếu.

Lục Đông Thâm cười thầm.

“Này.” Hạ Trú tựa cằm lên ngực anh, ngược mắt lên nhìn anh, lười biếng như một con mèo: “Em và Trình Lộ đáng ai đẹp hơn?”

Một giây trước vẫn còn cảnh xuân miên man, một giây sau đã thẳng thừng rút dao oán trách, quả thực rất giống với phong cách của Hạ Trú, nhưng cũng khiến Lục Đông Thâm trở tay không kịp. Anh cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó “Á?” một tiếng.

Thấy vậy, Hạ Trú cũng đã hoàn hồn trở lại, cô hơi gượng ngồi dậy, nở nụ cười âm u, lạnh lạnh: “Anh đừng giả vờ vô tội trước mặt em. Trước kia em ngại hỏi anh, bây giờ chúng ta cũng được coi là những người thân thiết nhất rồi, đúng không? Thế nên có một vài món nợ nhất định phải tính toán rõ ràng. Con người em không hiền thực, tốt bụng đến thế đâu.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười.

Anh vốn không thích những người thù dai. Rõ ràng, tính cách có thù ắt báo của Hạ Trú tuyệt đối không được xếp vào những mẫu người mà anh thích. Thế nhưng anh lại yêu cô một cách kỳ lạ. Cô càng chi li tính toán, anh càng không thể buông tay.

Anh từng nghe một câu nói thế này: Càng yêu sâu đậm càng không so đo tính toán.

Đây là nỗi đau chỉ tình yêu mới có, cũng là quyền lợi dành riêng cho tình yêu. Thế nên, đây mới là đáng về đích thực của tình yêu.

Lục Đông Thâm háng giọng: “Đương nhiên là đáng của em đẹp.”

“Trả lời nuốt nà quá nhi ngài Lục.” Hạ Trú càng cười càng ghê, cô cũng quên hẳn cơn đau như gãy xương trên người, bò dậy, quần kín chắn lên người, chỉ để hở độc khuôn mặt: “Anh đang giả ngây giả ngô với em đấy à, thứ em quan tâm là vấn đề ai đáng đẹp hơn ai hay sao? Cô gái họ Trình đó trong buổi tiệc chi hận không thể dán chặt con người lên người anh, xem ra trước đây không ít lần được anh tưới tắm. Lục Đông Thâm, có phải anh nên giải thích rõ ràng quan hệ giữa anh và cô ta không?”

“Được, anh giải thích.”

Thái độ thẳng thắn ung dung của Lục Đông Thâm khiến Hạ Trú sững người giấy lát. Cô những tưởng anh sẽ tìm mọi cách né tránh hoặc chuyển sang một chủ đề khác. Với khả năng của mình, việc anh muốn lạng lẽ đổi đề tài không khó khăn gì. Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, thành thoi đùa nghịch từng ngón tay: “Đúng là trước kia Trình Lộ từng đi theo anh. Anh không muốn nói rằng mối quan hệ đó vì lợi ích cá nhân mỗi người đến mức nào, nhưng thực tế đúng là mỗi người đều có nhu cầu của riêng mình. Còn về tình hình sau này, em cũng đã nhìn thấy, anh và cô ta không có chút liên lạc nào.”

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm rồi bắn như pháo: “Lục Đông Thâm, em phát hiện con người anh cũng tàn nhẫn thật đấy, dù sao cũng đã từng là người phụ nữ đi theo anh, bây giờ anh nhắc lại cũng quá đổi thờ ơ. Người ta dù sao cũng là sinh viên đại học mà? Khi đi theo anh cũng là một người con gái trong trắng thuần khiết đúng không? Có phải vì lợi ích anh đã bán người ta đi không? Nói cho cùng, vẫn là anh có lỗi với con gái nhà người ta. Lưỡi dao đó cứa xuống, chưa cần biết là thật hay giả nhưng anh không cảm động dù là một chút sao? Nói thật lòng, em nhìn cô gái ấy mà cũng thấy không đành lòng.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, nét mặt buồn cười: “Cái tính phàm gặp một cô gái nào cũng thấy thương hoa tiếc ngọc của em khi nào thì kiềm chế bớt được đây?”

“Vậy những gì em nói không phải sự thật ư?”

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn cô đầy hứng thú: “Ai kể với em mấy chuyện này?”

“Anh mặc kệ là ai kể đi. Chuyện của anh người ngoài biết còn ít à?” Hạ Trú gờ tay phát lên ngực anh: “Nếu đã muốn giải thích với em thì anh phải giải thích rõ ràng vào.”

Lục Đông Thâm nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo cô vào lòng: “Trước khi theo anh, Trình Lộ từng có bạn trai. Trước khi đến với em, anh không bao giờ động vào những cô gái còn trong trắng.”

“Hả?” Hoàn toàn khác với những gì cô nghe thấy.

“Con gái thường không bao giờ quên được người đàn ông đầu tiên của mình. Anh không cho họ được phần tình cảm đó thế nên không bao giờ dây vào.” Lục Đông Thâm khẽ thở dài, tình và dục xưa nay anh luôn phân biệt rất rõ ràng: “Còn về việc em nói anh không bao giờ động vào thứ mà người ta từng động, anh không biết là em nghe ai nói, nghe ở đâu. Phải nói chính xác là anh không bao giờ ăn lại cỏ cũ. Còn về việc cô ta đi theo tay cán bộ kia cũng rất đơn giản. Công tử nhà họ Phùng đích thực là thích cô ta, tuy rằng biết quan hệ giữa anh và cô ta, nhưng vẫn rất si tình. Anh đã hỏi Trình Lộ xem có muốn cân nhắc thêm không, dù sao thì anh cũng không cho cô ta được tình cảm, con gái chung quy vẫn nên có một chốn về. Trình Lộ đã đồng ý, về sau đến chuyện âm ỉ trong bệnh viện, quả thật anh cũng bất ngờ.”

Trình Lộ là sinh viên tốt nghiệp trường nghệ thuật, đi theo một quản lý người mẫu sang Mỹ phát triển sự nghiệp. Khi tới một siêu thị thuộc quyền quản lý của Lục Môn làm lễ khai trương, cô ta từng bị người ta quấy rối. Hôm đó anh đi qua, tiện tay giúp cô ta giải vây, dù sao cũng là siêu thị nhà mình. Về sau cũng không hiểu Trình Lộ nghe ngóng được từ đâu lịch trình làm việc của anh, xuất hiện ngay trước cửa khách sạn nơi anh nghỉ lại. Kể từ hôm đó, họ cũng xác định quan hệ giữa hai người.

Anh biết suy nghĩ trong lòng Trình Lộ. Một cô gái ham muốn thành công không dễ dàng, việc tìm kiếm một người có thể cho mình thứ mình muốn trong xã hội ngày nay là quá thường gặp.

Trình Lộ đi theo anh khá lâu, khoảng thời gian đó cô ta vẫn ở lại nước Mỹ phát triển. Mà khoảng thời gian đó anh thường xuyên bay đi khắp nơi, có lúc một tháng có thể gặp nhau hai ba lần, có lúc ba bốn tháng không gặp được một lần. Cho tới khi cô ta lọt vào mắt xanh của cậu chủ nhà họ Phùng.

Lúc đó cậu ta tới Mỹ du lịch, cứ thế bắt gặp Trình Lộ, câu chuyện về sau trở nên đơn giản hơn nhiều. Chỉ ít thì trong mắt Lục Đông Thâm, chuyện này không liên quan đến vấn đề trao đổi lợi ích, hơn nữa anh cũng cảm thấy đặt chuyện này vào việc làm ăn thương trường là rất hoang đường.

“Trên thương trường đấu nhau bằng thực lực. Anh thừa nhận có nhiều thủ đoạn kinh doanh nhiều lúc cũng ngấm ngấm, nhưng mang một người phụ nữ ra để trao đổi lợi ích, tạm thời không nói đến sự nguy hiểm của nó, riêng việc hợp tác đó cũng không thể dài lâu.”

Hạ Trú nhìn anh, nửa tin nửa ngờ.

“Ánh mắt này của em khiến anh tổn thương lắm đấy.” Lục Đông Thâm gờ tay cốc lên đầu cô một cái.

“Chẳng giống những gì em nghe thấy.”

“Em tin người ta hay tin anh?” Lục Đông Thâm cười.

Hạ Trú lại lăn tròn đáng vẻ ừ như kén của mình vào lòng anh: “Dĩ nhiên là em tin anh rồi, người đàn ông như anh thật mê người.” Bây giờ nghe xong cô thấy dễ chịu trong lòng hơn nhiều. Tuy rằng cô vẫn canh cánh chuyện Lục Đông Thâm từng chạm vào Trình Lộ. Có một điểm cô dám chắc chắn, Trình Lộ yêu Lục Đông Thâm.

Mẫu người như Lục Đông Thâm chắc chắn không hiểu rõ tâm tư của Trình Lộ, hoặc có thể khi đó anh không thật sự lý giải được suy nghĩ của Trình Lộ khi đồng ý hẹn hò với cậu chủ nhà họ Phùng. Yêu một người là tình nguyện làm thiêu thân lao vào lửa. Vốn dĩ Lục Đông Thâm có ý tốt, cảm thấy mình không thể cho cô ấy một tương lai thế nên rất muốn tác thành mối lương duyên với cậu Phùng. Nhưng cô Trình đâu có nghĩ như vậy. Cô ta cảm thấy đây là một vụ giao dịch, trao đổi lợi ích, trao đổi quyền sắc. Đối với cô ta có thể là một sự si nhục, nhưng vì Lục Đông Thâm, cô ta tình nguyện.

Cô ta những tưởng làm như vậy chỉ ít sẽ nhận được sự quan tâm và thương xót của Lục Đông Thâm, cũng tưởng chỉ ít thì những ngày tháng về sau vẫn

còn được vương vấn anh. Không ngờ Lục Đông Thâm lại dứt khoát như vậy, trong lúc tuyệt vọng cô ta mới đi nước cờ mạo hiểm

Nhưng từ góc độ của Lục Đông Thâm mà nói, có lẽ không phải anh quá tuyệt tình. Anh chỉ nghĩ đó là chuyện tình yêu của nhà người ta, anh tham gia vào chẳng hay ho gì.

Lời đồn đại thật đáng sợ, làm tổn thương người, đau lòng mình. Sự thật thường rất đơn giản, nhưng quay đầu ra đi nó đã bị đổi khác...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Từ Nay Về Sau, Chỉ Có Mình Em

Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tường Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Câu này Lục Đông Thâm thích nghe.

Cái miệng này của Hạ Trú, khi thâm độc thì có thể nói đến giết chết người ta, lúc tâm tình vui vẻ lại ngọt như bôi mật. Nắng mưa thất thường là cô, mà thăng thần bộc trực cũng là cô, thông minh cơ trí vẫn là cô. Anh giờ tay, kéo cả người và chân quần bên ngoài vào lòng. Từ lúc cô đối địch, cảnh giác và xa cách anh, tới bây giờ nương tựa, dựa dẫm trong lòng anh, luôn khiến anh cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô và nói: “Từ nay về sau, chỉ có mình em.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng còn có trọng lượng hơn nhiều những lời thề non hẹn biển. Hạ Trú lắng nghe, khi câu nói ấy vọng vào tai, như có một quả táo ngọt lịm chui xuống bụng cô. Cô không phải là một người đồng đánh, càng không phải mấy cô bé mười bảy, mười tám tuổi, dĩ nhiên hiểu được một khi anh nói được câu ấy, thì mình cũng không cần hỏi rõ ngọn ngành. Tính cách Lục Đông Thâm là vậy, chưa bao giờ là một người đàn ông thích chơi đùa với tình cảm, thế nên đây chính là lời hứa của anh.

Hạ Trú thò đầu ra khỏi chăn, ôm chặt lấy cánh tay anh, áp mặt lên lồng ngực anh, rất lâu sau mới nói: “Đông Thâm, anh biết không? Từ khi sinh ra em đã sống trong trại trẻ mồ côi rồi.”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cánh tay mình, anh giờ tay còn lại lên, xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng trả lời: “Anh biết.”

Hạ Trú ngẩng lên nhìn anh.

“Đừng nhảy cảm như vậy, anh chỉ muốn hiểu về em hơn một chút thôi.” Lục Đông Thâm sợ cô hiểu lầm, nhưng thực tế là tư liệu về quá khứ của cô quá thực khó điều tra, việc này hoàn toàn bắt nguồn từ bản lĩnh của Đàm Diệu Minh. Nếu lấy thân phận của Tường Ly để điều tra về quá khứ của cô thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Để bảo vệ cô, Đàm Diệu Minh đã tốn không ít sức lực. Nếu Đàm Diệu Minh không sụp đổ, chắc là anh cũng không có cơ hội tra ra được chuyện xưa của cô.

“Anh đã biết những chuyện gì về em rồi?” Hạ Trú hỏi.

Lục Đông Thâm phát hiện ra cơ thể cô hơi căng cứng. Anh luôn bàn tay lớn của mình vào trong chăn, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô an ủi: “Em và Thương Xuyên đều lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Năm 7 tuổi, em được nhận nuôi. Bố mẹ nuôi của em cũng được coi là một nhân vật có danh có tiếng. Thương Xuyên được bậc thầy Kinh kịch Tà Quốc Đảng nhận nuôi. Tà Quốc Đảng còn có một người con trai, có lẽ chính là Tà Thời mà em nói đến. Năm 15 tuổi, em theo bố mẹ nuôi đến Bắc Kinh định cư. Năm 18 tuổi, em ra nước ngoài du học, tập trung theo đuổi ngành Thực vật học. Hơn nữa, vào năm 19 tuổi, ở nước ngoài, em đã được đăng tạp chí các bài viết liên quan đến học thuật, phát triển một năng khiếu bẩm sinh vượt trên người thường. Vì chuyện này, em trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất từng tham gia vào Hội mùi hương quốc tế, Hội văn thuật. Năm 20 tuổi, em được mời làm nhà điều chế hương cho một công ty nước hoa hàng đầu. Loại nước hoa “Lost” mà cô điều chế ra có một đạo từng là loại nước hoa kinh điển của hãng. Nhưng khi đó em vẫn coi sự nghiệp học hành là quan trọng nhất, lại suy nghĩ tới nghề nghiệp của bố mẹ nuôi, thế nên đã lựa chọn sống một cách kín đáo, tập trung toàn lực nghiên cứu công việc tạo hương. Trong những lúc rảnh rỗi, em còn lợi dụng cái mũi của mình giúp cục điều tra liên bang Mỹ phá được hai vụ án giết người liên hoàn. Từ đó trở đi, cái tên Hạ Trú đã gắn liền với bốn chữ thiên tài bẩm sinh.”

“Năm 21 tuổi, em về nước, vẫn làm việc chủ yếu trong lĩnh vực mùi hương, nhưng lại thiên về việc phân tích và tạo dựng lại các mùi hương hơn, chủ yếu thiên về nghiên cứu. Tuy rằng không còn hoạt động tích cực ở tiền tuyến nhưng kỹ thuật phân tách mùi hương sau đó sáng tạo ra nhiều mùi hương mới thì không phải ai muốn cũng có được. Năm đó, sự coi trọng mà quốc gia dành cho lĩnh vực mùi hương tăng cao đột xuất. Chẳng biết đã có bao nhiêu quan to mang tiền mặt tới mời đón hiền tài. Có người muốn được xin một tờ bí kíp giấy, có người lại muốn sống lâu trăm tuổi, có người muốn mời em về bán mạng cho họ với mức lương ngất ngưởng. Em càng sống khép kín thì lời đồn về việc em có thể thao túng sự sống chết của người khác lại càng nhiều. Đương nhiên, anh cũng tin em có bản lĩnh này.”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi ngừng lại, nhìn cô: “Cho đến ba năm trước, một cô gái 23 tuổi như em như gặp phải vực sâu cuộc đời. Bố mẹ nuôi ra đi, mọi vinh quang không còn nữa, ai ai cũng nói em giết người rồi bỏ trốn. Kể từ ngày đó, giới văn thuật không còn Hạ Trú. Anh đã cố gắng tìm hiểu về chuyện ba năm trước, nhưng tư liệu bằng không. Chỉ có thể chứng tỏ hai điều. Thứ nhất, chuyện năm xưa đáng ra tới quá ít người; Thứ hai, Đàm Diệu Minh đã quyết tâm xóa sạch đoạn trải nghiệm đó của em.”

Hạ Trú nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Thì ra anh biết nhiều chuyện như vậy.”

“Nhiều sao?” Lục Đông Thâm nắm lấy cằm, nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô: “Chuyện của ba năm trước có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong lòng em. Nếu em không kể, anh cũng không điều tra. Anh nói rồi, trước kia em thế nào anh không quan tâm, anh chỉ cần tương lai của em.”

Hạ Trú để mặc cho đôi môi anh từng chút từng chút thiêu đốt khóe môi mình. Cô nhắm mắt lại, từng cảnh tượng điên rồ như lưỡi dao đâm thẳng vào tim khiến cô đau nhói. Thấy cô nhủ mảy, Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai: “Thôi được rồi, đừng làm khó bản thân.”

“Nhưng em muốn nói cho anh biết chuyện của Tả Thời và Nhiều Tôn.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khê: “Em nói đi, anh nghe.”

Hạ Trú lại dựa vào người anh, khẽ thở dài một tiếng: “Từ lúc còn rất nhỏ em đã rất thích Tả Thời. Lúc học hí kịch, anh ấy đã cho em không ít lời mắng chửi, chịu phạt không ít. Ở trong lòng em, anh ấy chính là người có thể chắn gió che mưa cho em nhất. Trước năm 15 tuổi, em, Thương Xuyên và Tả Thời có quan hệ tốt nhất. Sau khi em theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư thì quen thêm Nhiều Tôn, bố nuôi em chính là nhân viên cấp dưới của bác trai Nhiều. Hai gia đình qua lại cũng khá thân thiết và thường xuyên. Em và Nhiều Tôn được coi là không đánh không quen nhau, suốt ngày cãi cọ như thế, cho đến năm 20 tuổi khi em gặp lại Tả Thời. Điều khiến em không ngờ là Tả Thời lại trở thành nhà phân tích mùi hương được tập đoàn Hoa Lực mời về. Còn em khi đó cũng đã về nước. Bác trai sức khỏe không tốt, ngoài những lúc ở phòng thực nghiệm ra, phần lớn thời gian em ở lại bên cạnh điều chỉnh sức khỏe cho bác trai. Nói một cách khác, em như điều dưỡng của bác ấy, chỉ có điều không chăm lo bữa ăn giấc ngủ mà thêm vào các món ăn sự ảnh hưởng của mùi hương.”

Khi vừa mới quen biết Nhiều Tôn, hai người họ chẳng ai ưa ai cả. Lần đầu tiên mâu thuẫn là ở trên bàn ăn. Nhiều Tôn là người thuận tay trái, cô thuận tay phải. Các trưởng bối sắp xếp cho họ ngồi cạnh nhau ăn cơm, kết quả là tay đập vào tay, đĩa đập vào đĩa, cuối cùng trở thành cô và anh ấy mất lớn từng mất nhỏ, từ đó kết oán với nhau. Cô ghen anh ấy thường ngày tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Anh ấy chê cô không dịu dàng, chẳng khác nào thẳng oắt. Mỗi lần thấy cô treo lên cây, treo lên nóc nhà, anh ấy đều ở dưới gào khản cổ: Hạ Trú, em mà cứ như vậy sẽ không ai dám lấy đâu!

Bình thường gặp mặt cô, anh ấy không gắt gỏng cô thì cũng túm áo cô, nếu không thì giả ma giả quỷ hù cô. Hai người cứ nhìn nhau là khó ưa như thế tới năm cô 17 tuổi. Cô không nhìn được nữa, mới dùng mặt ong, phấn bích hoa làm thành tinh dầu, trộn vào trong kem dưỡng da hằng ngày của anh ấy, đã thành công dụ dỗ được khoảng mười mấy con ong bầu tới đốt sưng vù mặt anh ấy lên, đến lúc đó anh ấy mới biết kiểm soát khi gặp gỡ cô.

“Ngành học của em giúp em không lo về tiền bạc. Sở dĩ sống khép kín, ngoài lý do bố nuôi thì phần nhiều còn là vì nhà họ Nhiều. Nhà họ Nhiều nhất cử nhất động cũng gây ảnh hưởng rộng lớn, thế nên mọi chuyện và mọi người trong nhà đều không thể tùy tiện nói ra ngoài. Nơi ở phải kín đáo, ra vào phải có vệ sỹ, sẽ tham gia một vài buổi tiệc nhưng đều có tính chọn lọc. Trước mỗi buổi tiệc từng đều phải loại bỏ các khả năng nguy hiểm rồi em mới tham gia. Nhiều Tôn thường ngày rất kiêu ngạo, nhưng đối xử với em và Tả Thời lại rất tốt, nhất là nói chuyện khá hợp gu với Tả Thời, thế nên họ coi nhau như anh em. Về sau Thương Xuyên cũng qua em và Tả Thời mà quen biết Nhiều Tôn. Nhiều Tôn thích em, cũng từng hoặc âm thầm hoặc lộ liễu tỏ tình với em. Năm 22 tuổi, em và Tả Thời chính thức xác nhận quan hệ yêu nhau, nên Nhiều Tôn không còn nhắc đến chuyện yêu em nữa. Kỹ thuật chia tách mùi hương là do Tả Thời dạy em từng chút một. Về sau, em cải tiến thành kỹ thuật phân ly mùi hương, tăng cao tốc độ phân ly. Em và Tả Thời cũng từng nhờ kỹ thuật này, nghiên cứu ra được một bí kíp mùi hương có ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của loài người, đồng thời nộp cho Hội văn thuật. Ai ngờ bí kíp bị lấy trộm...”

“Em và Tả Thời vì muốn lấy lại những gì đã mất nên quyết định tới nơi có nguyên liệu thêm một chuyến nữa. Nhiều Tôn khi đó hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe bọn em muốn tới một nơi rất nguy hiểm đã nằng nặc đi theo. Nhưng cũng chính trong chuyến đi xa đó, vì một quyết định sai lầm của Nhiều Tôn đã khiến cho Tả Thời mất tích. Từ đây, giữa em và Nhiều Tôn cũng có sự xa cách. Bí kíp bị mất, Tả Thời mất tích theo, sự nghi ngờ và lên án của các thành viên trong hội, cộng thêm việc bố mẹ nuôi đồng loạt rời xa nhất thời đã khiến tinh thần em sụp đổ. Mà người kéo em ra khỏi tuyệt vọng chính là Đàm Diệu Minh. Khi em muốn quên đi tất cả, làm lại từ đầu, Đàm Diệu Minh đã cho em ba năm bình yên.”

Đàm Diệu Minh từng nói với cô: Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tường Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Thế nên, anh ấy tuy xóa sạch mọi tài liệu của cô nhưng lại cất giữ những thứ chứng minh thân phận cũ cho cô. Nó được khóa trong két bảo hiểm tại Hoàng Thiên. Cô cũng chỉ phát hiện khi tới đó lấy đồ theo lời dặn dò của Đàm Diệu Minh trước khi chết.

Thứ đáng giá nhất Đàm Diệu Minh để lại cho cô không phải tài sản mà là khiến cô tỉnh táo nhận thức được mình là ai, những bằng chứng bắt cô thức tỉnh khỏi giấc mộng hư ảo, không thể trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Em Sợ Anh Để Ý

Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?

Nói tới đây, Hạ Trú trầm mặc một lúc lâu rồi ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm: “Tất cả mọi người đều nói em đây dựa không rõ ràng với đàn ông. Em không quan tâm, vì miệng mọc trên mặt người khác, em quản không nổi. Nhưng sau khi gặp anh, em biết sợ rồi. Em sợ anh để ý. Thương Xuyên là người

thân của em, Nhiều Tôn là bạn của em, Đàm Diệu Minh là ân nhân của em, còn Tả Thòi là người em áy náy nhất. Đông Thâm, anh có thể hiểu em không?”

Lục Đông Thâm nghe mà ảm lòng, càng ôm chặt cô hơn chút nữa. Mỗi anh chạm lên trán cô, anh thì thầm: “Đồ ngốc.”

Cô đã dùng cách thức trực tiếp nhất để chứng minh cho anh thấy sự trong sạch của mình, sao anh lại không hiểu cô? Chỉ có điều, tối qua anh đích thực không ngờ cô lại là lần đầu tiên. Tạm thời không nói đến Nhiều Tôn, một Tả Thòi có thể khiến cô nhớ mãi không quên, thậm chí trong mơ còn gọi tên, tình cảm sâu nặng dường ấy dù có xảy ra chuyện “nước chảy thành sông” cũng là rất bình thường. Còn Đàm Diệu Minh, một người trên giang hồ đã giao nửa tính mạng lên mặt dao, có thể vì một người con gái mà lên núi đao, xuống biển lửa, sau khi chết vẫn không quên trải đường cho cô, nếu không phải người phụ nữ của mình liệu có thể bất chấp tất cả như vậy không?

Sau đêm qua, anh bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ. Anh ôm cô, say ngủ một lúc rất lâu. Dường như anh đã mơ thấy Đàm Diệu Minh. Ở trong mơ, Đàm Diệu Minh hỏi anh: Nếu đổi lại là anh, liệu anh có vì cô ấy mà lên núi đao, xuống biển lửa không?

Sau khi anh mở mắt ra đã là hơn mười giờ sáng. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời anh. Anh nhìn cô nằm trong lòng mình, ngủ rất say sưa, trên người còn vương mùi hương của anh, trên ngực còn lưu lại dấu ấn của anh. Anh nghĩ rằng, mình có.

Anh cũng sẽ giống như Đàm Diệu Minh, bất chấp tất cả để bảo vệ cho cô chu toàn, giúp cô có một cuộc đời bình an, yên ổn. Chẳng liên quan gì đến việc đã phát sinh quan hệ hay chưa, chỉ vì cô là Hạ Trú, là Hạ Trú độc nhất vô nhị trên thế giới này.

“Chuyện bí kíp có liên quan tới Quý Phi?”

Hạ Trú đắm chiều một lát: “Có liên quan, nhưng cô ta rất thông minh, sẽ không để lại chứng cứ. Em và cô ta là bạn bè nhiều năm, quá hiểu cô ta rồi. Về điểm này không ai làm gì được cô ta hết, huống hồ cô ta còn có một Vệ Bạc Tôn.”

Cô và Quý Phi là bạn từ thời đại học, vừa ở chung một phòng ký túc vừa có chung sở thích, nên trò chuyện với nhau rất hợp, và vì vậy tình cảm giữa họ cũng là thân thiết nhất. Sau này, thông qua Tả Thòi, họ quen thêm Vệ Bạc Tôn. Bốn người họ đều có một sự nhạy bén và chuyên nghiệp hơn người trong lĩnh vực của mình, thế nên hay giúp đỡ lẫn nhau. Lúc đó phòng thực nghiệm của họ còn rất giản dị. Cứ mỗi lần tới mùa hoa anh đào bay lượn, phong cảnh bên ngoài lại rất tuyệt vời. Bởi thế một ngày nọ, họ đã kết nghĩa anh em dưới một gốc đào trong vườn phòng thực nghiệm.

Vệ Bạc Tôn lớn nhất, dĩ nhiên làm đại ca. Tả Thòi xếp thứ hai. Quý Phi tuy cùng tuổi với cô nhưng lại sinh đúng mừng một Tết nên được quyền ưu tiên làm chị ba. Phải đứng bết, Hạ Trú hờn dỗi. Quý Phi liền nói: “Đừng buồn, chị mời em ăn đào.”

Cô dị ứng với lông đào, nên lần nào Quý Phi cũng rửa sạch không còn một cọng lông rồi mới đặt vào tay cô.

Chuyện xưa như mây gió, còn những quá khứ đã bị lợi ích bán đứng thì chính là khói độc.

Lục Đông Thâm chìm vào suy tư.

Hạ Trú nhìn ánh mắt trầm mặc của anh, chọc chọc vào khoe miệng anh: “Quý Phi không chỉ đơn thuần là người của Lục Môn. Sau lưng cô ta còn có sức mạnh của cả một ngành. Anh là người hiểu rõ nhất quan hệ lợi hại trong chuyện này. Hơn nữa chuyện năm xưa vẫn còn ảm đạm, lúc này tuyệt đối không thể hành động khinh suất.”

Lục Đông Thâm cup mắt xuống nhìn cô: “Chắc em từng nghe câu nói này rồi, muốn khiến một người hoàn toàn bị diệt vong thì trước hết hãy khiến người đó phát triển vô hạn.”

Khoe miệng Hạ Trú khẽ giật một cái, cô không nói thêm gì nữa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn ra cô không muốn nói quá nhiều đến Quý Phi, bèn chuyển đề tài: “Có từng nghĩ đến chuyện tìm bố mẹ ruột của em không?”

Hạ Trú cup mắt xuống, lát sau lắc đầu. Nghe viện trưởng nói, khi vẫn còn được bọc trong tã lót, cô đã bị vứt lại trước cửa trại trẻ mồ côi. Bố mẹ ruột của cô không để lại bất kỳ một mảnh giấy nào. “Em không biết ngày sinh nhật thật sự của mình là ngày nào, cũng không biết mình thật sự mang họ gì. Sinh nhật hiện tại là ngày viện trưởng nhật được em, vì là mùa hè, nên viện trưởng gọi em là Tiểu Hạ. Cũng thật trùng hợp, bố nuôi của em cũng họ Hạ, về sau đã đặt tên em là Hạ Trú. Bố mẹ nuôi nói, Hạ Trú Hạ Trú, ngày hè rực nắng, nhiệt tình ngút trời. Đây là mong ước của họ.”

Nói tới đây, cô chợt nghẹn ngào rồi cắn răng: “Thế nên, vì sao em phải tìm lại người đã bỏ rơi em? Họ thậm chí còn không nỡ để lại cho em một cái họ.”

“Được rồi, được rồi, không nhắc nữa.” Thấy vậy, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ về, như dỗ dành một đứa trẻ.

Hạ Trú vui mặt vào hóm cổ anh, rất lâu.

Anh để mặc tư thế của cô, chỉ có điều, khi cảm nhận được cổ mình nóng nóng, ướt ướt, trái tim anh chợt nhói đau. Ai cũng nói cô phóng khoáng tự tại, nhưng bây giờ, cô há chẳng phải vẫn là một đứa trẻ trong lòng còn đầy nuôi tiếc và bức rút? Trên đời có ngàn loại tình cảm, vạn loại tình yêu, duy chỉ có tình cảm của cha mẹ là không ai có thể thay thế được. Cho dù anh có yêu cô, cưng chiều cô cũng không thể thay thế được tình máu mủ.

“Thương thảo một chuyện.” Lục Đông Thâm quyết định triệt để chuyển hướng câu chuyện. “Ủm” Cô không ngẩng đầu lên, chỉ buồn rầu bật ra một tiếng từ cổ họng.

“Không được phép nhớ đến Tả Thôi nữa, nhất là không được gọi tên Tả Thôi trước mặt anh nữa. Sau này lặp lại một lần, anh sẽ phạt em một lần.”

Hạ Trú vừa nghe đã bỏ hết đau khổ và buồn bã sang một bên, ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm: “Lục Đông Thâm, tối qua ai là người nói không để ý hả? Chẳng phải anh là người nhất ngôn cửu đỉnh ư? Chẳng phải anh là người rộng lượng ư? Nói chuyện cứ như nhai lại bài ôn thú vị lắm sao?”

Bàn tay Lục Đông Thâm lần tìm eo cô, bấu chặt: “Trước kia anh nghĩ nếu đó là người đàn ông đầu tiên của em, em nhớ mãi không quên anh cũng có thể thông cảm. Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?”

“Lục Đông Thâm, anh làm vậy thấy hay ho lắm à?”*

*Đồng âm khác nghĩa với câu: “Anh khỏe hay yếu?”

Anh bật cười: “Anh khỏe hay yếu ban nãy em không biết à?”

Hạ Trú vừa nghe xong câu này, lồng ngực đã bắt đầu nóng lên hầm hập. Cô quần chặt chăn, lại lăn sang một bên giường như tổ kén: “Haizz, Lục Đông Thâm, anh bảo em có tiềm năng làm tình nhân của anh không?”

“Không có.” Lục Đông Thâm trả lời cực kỳ thẳng thắn.

Hạ Trú tròn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh muốn chết hả? Chỉ có Trình Lộ mới đủ tiềm năng chứ gì?”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Em thấy chưa, với cái tính khí của em mà đòi làm tình nhân á? Người có thể cam tâm làm tình nhân là phải ôn hòa, ngoan ngoãn, nghe lời răm rắp, em làm được không?”

Con người của Hạ Trú gần như sắp văng ra ngoài rồi.

Thấy cô cứ trừng mắt mãi, anh không nhịn được cười nữa, tiến tới, đè lên người cô: “Không sao, anh cố gắng chinh đón lại một lượt là được.”

“Vậy theo đòi mắt tình tường của ngài Lục đây, loại tư chất như em phải dạy bao lâu mới được?” Hạ Trú lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc như chứa dao.

Lục Đông Thâm mặc kệ ánh dao sắc lẹm, hôn lên khóe miệng cô, rồi nói: “Tính tình gần bướng. Nói một cách khác là bòn lông không trát được tường. Chưa mất nửa cái mạng là chưa thể thành công.”

Cô cảm thấy anh lại bắt đầu nhện không nổi rồi.

Cô cười vô tội với anh: “Không phiền ngại Lục đích thân dạy dỗ. Em cảm thấy em cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, lúc rảnh rồi em sẽ tự tìm tòi lĩnh ngộ.”

Cô đang định rút người ra thì anh đã nằm bẹp xuống, cười thầm: “Không sao, anh coi như hành thiện tích đức vậy.”

“Hôm nay anh đã hành thiện xong rồi.” Hạ Trú níu chặt lấy góc giường, liềm mạng nhắc nhở: “Anh bảy tám chục tuổi rồi hay sao mà đăng trí thế hả? Em còn phải ăn cơm nữa! Anh hành thiện thêm lần nữa em sẽ không ăn nổi cơm đâu!”

Lục Đông Thâm tách từng ngón tay của cô ra: “Chuyện hành thiện này, càng nhiều càng tốt.”

Hạ Trú cảm thấy, lưu manh!

Cô bắt đầu nhưng nhớ Lục Đông Thâm khi còn ở trên núi Kỳ Thần rồi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Mắng Ai Là Mèo Hoang Thế Hả?

Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.

Cảnh Ninh đứng nép trong ánh đèn mờ.

Ánh sáng trắng xóa đến chói mắt người ta ngoài cửa sổ đều đã bị tầng rèm cửa dày của căn phòng chắn kín. Thi thoảng có một khe hẹp, vô số những tia sáng hắt vào vẫn bị bóp nặn thành từng đường mảnh. Chúng sốt sắng len lỏi vào trong, rơi xuống từng ngón tay đang nắm chặt lại của Cảnh Ninh, rồi phản xạ lên lớp thảm trải sàn màu trắng sữa.

Tia sáng quá yếu ớt, không thể soi rọi được tới chỗ người đàn ông ngồi trên sofa.

Chỉ có điều nó đã làm nhòa đi bóng hình trong góc tối, làm mờ đi bóng dáng cao lớn và đỉnh đạc. Có duy nhất một tia sáng chính là ánh lửa nơi đầu điều thuốc trên ngón tay anh. Nó giống như một đóa hoa màu cam đang đung đưa giữa bóng tối. Từng làn khói thuốc mỏng manh bay dần lên từ giữa bông hoa, rồi lại nhanh chóng bị bóng tối nuốt trọn.

Nhưng Cảnh Ninh lại cảm thấy, nó giống như đôi mắt của một ác ma đang nhìn cô chăm chăm. Cho dù ở trong bóng tối, sự theo dõi sát sao ấy vẫn không dừng lại.

Rất lâu sau, người đàn ông mới nhả ra một làn khói rồi lên tiếng: “Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương Lục Đông Thâm giành được vốn không phải dựa vào báo giá của mình. Đầu tiên là những lời ăn nói điên rồ của vợ mình khiến Thái Quốc Cường bị đá khỏi cuộc chơi, sau đó tập đoàn Hoa Lục lại bị chụp cái mũ thuê gián điệp thương mại. Từng chuyện từng chuyện như thế xảy ra vào những thời cơ quá chuẩn xác và cần thiết. Nếu nói phía sau không có sự thao túng của Lục Đông Thâm, tôi không tin.”

Cảnh Ninh ra sức bấm vào lòng bàn tay: “Tôi không biết những chuyện này, thế nên, tôi không giải đáp được những thắc mắc của anh.”

“Em phản bội tôi?”

“Tôi không hề.” Cảnh Ninh phản xạ lại theo điều kiện.

Người đàn ông bật cười: “Tôi cũng đoán em không dám.”

Cảnh Ninh mím chặt môi, ngón tay vừa buông ra lại nắm vào.

“Lục Đông Thâm chưa đi bước cờ hạ giá, em bảo vì anh ta biết nhìn xa trông rộng hay vì anh ta đã nghi ngờ em?” Người đàn ông hỏi.

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên dồn dập: “Tôi không biết.”

“Em không biết?” Ánh mắt người đàn ông tinh như ưng, hơi nheo lại: “Trong số những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm, em có thâm niên lâu nhất.”

“Nhưng anh ấy không tin tưởng bất kỳ ai.” Cảnh Ninh nói: “Không phải tất cả mọi việc tôi đều có quyền can dự. Cho dù là những nhân viên cốt cán lâu dài bên cạnh anh ấy, thì mỗi người lại phụ trách một lĩnh vực khác nhau. Anh ấy không bao giờ giao tất cả mọi việc cho cùng một người toàn quyền phụ trách.”

Người đàn ông cười khẩy: “Đây đích thực là Lục Đông Thâm.”

“Thế nên, anh giữ tôi lại cũng vô ích, tôi vốn không thể tạo nên sự uy hiếp nào với Lục Đông Thâm.”

“Ai nói không có ích gì?” Người đàn ông chậm rãi lên tiếng: “Lần này, tôi vốn dĩ cũng không định lợi dụng giá thấp để đẩy Lục Đông Thâm khỏi cuộc chơi.”

“Anh có ý gì?” Cảnh Ninh thăm sừng sốt.

Người đàn ông cười thành tiếng: “Chỉ là tôi muốn thăm dò tâm ý của Lục Đông Thâm, quả nhiên là anh ta thích giương Đông kích Tây.”

“Cũng có nghĩa là, anh đã sớm dự liệu được anh ấy sẽ giành được mảnh đất đó?”

“Thứ mà Lục Đông Thâm đã muốn có được thì sẽ dốc hết tâm tư để đoạt về tay. Thế nên, anh ta có thể giành quyền khai thác mảnh đất đó không kỳ lạ chút nào.” Người đàn ông khẽ gạt tàn thuốc: “Trò chơi này, chỉ khi nào anh ta giành được đất rồi thì mới vui, bằng không sẽ nhặt nhèo lắm.”

“Rốt cuộc anh định làm gì?” Cảnh Ninh nghiêm giọng quát.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm: “Em muốn biết suy nghĩ của tôi ư? Nếu biết rồi, liệu em có nói cho Lục Đông Thâm không?”

Cảnh Ninh cắn chặt môi, lát sau mới nói: “Tôi không muốn tham gia vào trò chơi tranh đấu này. Thế nên từ nay về sau, tôi sẽ không giúp anh làm thêm việc gì nữa. Còn về những việc đã làm tôi cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Giữa anh và tôi không còn quan hệ gì nữa, anh cũng đừng tới tìm tôi nữa!”

Dứt lời, cô quay người định bỏ đi.

Khi cánh tay vừa chạm lên nắm đấm cửa, chiếc di động trong túi xách rung lên. Cô rút ra xem, sắc mặt hơi thay đổi, khi ngón tay ấn vào thì một đoạn clip nóng bỏng hiện lên.

Những tiếng rên rỉ, thở dốc đan cài vào nhau, toàn là những âm thanh sắc tình.

Cảnh Ninh cảm thấy như bị ai đó bóp chặt cổ, khiến cô tắc thở, tuyệt vọng. Hơi lạnh bò dọc sống lưng, cô quay đầu, lại nhìn trân trân người đàn ông đang nhàn nhã ngồi trên sofa. Anh đang nghịch di động, ánh sáng màn hình chiếu rọi vào đầu mày đôi mắt của người đàn ông, đẹp trai như khắc nhưng lại thâm trầm nguy hiểm.

“Có phải em nghĩ rằng tôi không dám làm gì em không?” Anh từ tốn lên tiếng: “Khi đoạn băng này được tung ra, tôi hoàn toàn có thể rút lui an toàn, còn

em thì sao? Chỉ cần Lục Đông Thâm không tin tưởng em nữa, một khi em bị đuổi việc, thì sự nghiệp cả đời này coi như đổ bể.”

“Anh đủ rồi đấy!”

“Sao mà đủ được? Tôi kẻ là bày ra trò chơi này, chỉ có tôi mới có quyền nói dừng hay tiếp tục.” Người đàn ông ném đi động sang bên cạnh, đứng dậy, mặc cho đoạn băng ấy tiếp tục phát.

Từng âm thanh như từng nanh vuốt, cào vào mạng tai khiến Cảnh Ninh đau đớn. Cả người cô không còn sức lực gì nữa, loạng choạng ngã dựa vào cánh cửa. Trong bóng tối, cô nhìn thấy người đàn ông tiến về phía mình.

“Cảnh Ninh, đừng cố gắng thoát khỏi tôi, em không có bản lĩnh này đâu.” Người đàn ông đứng áp sát cô, giờ tay vuốt ve gương mặt cô: “Lục Đông Thâm đã si mê Hạ Trú, đây là một dấu hiệu tốt. Chỉ ít thì chúng ta biết được đâu là điểm yếu của anh ta. Theo dõi Hạ Trú thật sát vào, nhất là khoảng thời gian này.”

“Tôi không làm!” Cảnh Ninh phản kháng.

Một giây sau, cô bị người đàn ông bóp cổ, ngón tay anh đột ngột dùng sức khiến Cảnh Ninh cảm thấy nghẹt thở trong giây lát. Từng cơn thiếu khí dâng lên khiến cô có cảm giác huyết thái dương đang giật lên điên cuồng. Môi anh gần như dính vào môi cô, hơi thở lạnh lẽo phả ra: “Em có tư cách nói không với tôi sao?”

Cảnh Ninh gần như sắp tắc thở, miệng cô hơi há ra nhưng vẫn không nuốt được ngụm khí nào. Cô liều mạng đẩy anh. Còn anh, cuối cùng cũng buông tay như ý cô. Cảnh Ninh bị sốc, ra sức ho khan kịch liệt.

Ngay sau đó, cô bị anh đè lên cánh cửa. Anh đột ngột cắt hết mọi âm u đi, nở nụ cười dịu dàng: “Nhớ tôi không?”

Cảnh Ninh rất sợ sự nặng nề thất thường này của anh. Cô đột ngột đẩy anh ra, nhưng tốc độ của anh nhanh hơn, mới đó đã ấn ngược cô trở lại bức tường bên cạnh cửa: “Em là của tôi, cả đời này em cũng đừng hòng chạy thoát.”

Anh giờ tay dùng sức, giật tung quần áo của cô...

***

Khi Hạ Trú đi làm trở lại, rõ ràng đã cảm nhận được ánh mắt khác lạ các đồng nghiệp dành cho mình. Việc cô có thể làm chính là thắng lưng ưỡn ngực bước qua giữa những ánh mắt đó. Nhưng khi tới phòng trà nước, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mấy đồng nghiệp xì xào to nhỏ bên trong: Nghe nói giám đốc Hạ đã ở trong phòng khách sạn riêng của tổng giám đốc Lục hai đêm liền đấy.

Mấy lời đồn đại này ở trong mắt cô chẳng có vị gì, thích đồn thổi thì đồn thổi, dù sao thì, cũng là sự thật.

Ngoài một đồng việc ở phòng thực nghiệm, phương thuốc cho vợ của Thai Quốc Cường cũng đã được điều chế xong. Sau khi gọi người tới mang đi, cô lại lo lắng tới sức khỏe của bác trai Nhiều nên nghĩ bụng sẽ căn cứ vào tình hình sức khỏe hiện tại của bác ấy để pha chế một vài dạng thuốc viên.

Cả một buổi sáng bận đến không góc đầu lên được, Trần Du thì cáo ốm xin nghỉ phép, Hạ Trú nghỉ buổi tiệc tối hôm trước đã gây ra một đòn đả kích không nhỏ với cô ta, nên cũng chấp nhận để mặc cô ta.

Đến gần trưa thì có người gõ cửa.

Cô tưởng là Julia nên cũng không lên tiếng, bận rộn đọc những số liệu phân tích từ phòng thực nghiệm chuyển tới. Sau đó, đầu bị ai đó xoa xoa. Cô vừa ngẩng đầu lên thì đập ngay vào đôi mắt cười của Lục Đông Thâm, bèn gào rú: “Anh có thể đừng có xoa đầu em nữa được không? Từ nhỏ cho tới lớn em ghét nhất là có ai chạm vào đầu em, em không phải thú cưng.”

Lục Đông Thâm vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, không tức giận: “Trưa nay anh có buổi tiếp khách, không thể cùng em đi ăn được, đã bảo Cảnh Ninh đưa em đi ăn mấy món ngon rồi, đừng ăn cho xong chuyện. Tối nay có buổi họp với Hội đồng quản trị, nhưng anh sẽ cố gắng thu gọn thời gian.”

“Thu gọn thời gian làm gì?” Hạ Trú vẫn chưa hiểu ngay.

Thế là đầu cô lại bị anh xoa thêm cái nữa: “Đề ở cạnh em.”

Hạ Trú càng lúc càng cảm thấy mình giống một con chó cưng, lại còn là thể loại chó con bé tí nữa.

“Ai cần anh ở cạnh?” Trong lòng cô hưng phấn như hoa nở, nhưng bên ngoài vẫn cứng miệng: “Mỗi mình anh bận à? Em cũng bận lắm đây.”

Lục Đông Thâm nuông chiều cho cô được cãi lý, thấy khuôn mặt giảo hoạt của cô anh lại càng yêu thích hơn. Anh không chịu được bèn lấy hai tay vờ vò hai má cô, tức đến nỗi cô đẩy tay anh ra: “Anh có thấy phiền không cơ chứ.”

Anh phá lên cười sáng khoái.

Rồi anh rút ví tiền ra, lấy một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho cô: “Mật khẩu là sinh nhật em.”

“Ồ.” Hạ Trú nâng chiếc thẻ đen lên như nâng trứng: “Đúng là điển hình cho kiểu tổng tài bá đạo đã yêu tôi như thế. Có phải câu tiếp theo anh sẽ nói là: Người đẹp, đây là tiền tiêu vật hàng tháng của em, tiêu thoải mái đi.”

Lục Đông Thâm phì cười: “Em cảm thấy anh zai có bá đạo không?”

“Anh zai thì không bá đạo nhưng anh zai rất độc tài.” Cô cố tình bệt giọng ra nói.

Lần này là mũi bị véo, véo đến mức cô phát đau. Thế là bản tính ngứa răng đã xuất hiện, cô há miệng định cắn lên đầu ngón tay Lục Đông Thâm, cũng may anh rút lại kịp thời. Anh lắc đầu: “Lại còn tổng tài bá đạo yêu em? Em mà vào trong một bộ phim ngôn tình thì với tính khí này, nửa tập là đóng máy.”

“Thế anh cho em thẻ làm gì?” Hạ Trú vênh mặt đập thẻ xuống bàn.

“Phòng ngủ trong nhà cần lát thảm trải sàn. Anh không có thời gian, em chọn một loại em thích đi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú ngây người: “Thảm trải sàn? Chẳng phải anh không thích nhìn thấy thảm trải sàn sao?”

“Cố gắng thích ứng.”

Hạ Trú hồ nghi nhìn anh rất lâu rồi nói: “Em chẳng biết chọn đâu, lỡ chọn phải cái anh không thích thì sao?”

“Em thích là anh sẽ thích.” Lục Đông Thâm nói: “Em là bà chủ, chọn kiểu dáng gì em quyết là được.”

“Ai là bà chủ chứ.” Hạ Trú lại ngượng ngừng.

Lục Đông Thâm bật cười, véo cằm cô rồi cúi người xuống rĩa một cái lên môi cô: “Đương nhiên, thẻ này là của em, tiền tiêu vật chắc là cũng đủ dùng rồi.”

“Trời ơi là trời, anh mau đi tiếp khách đi.” Lòng Hạ Trú đã ngọt lãm rồi.

Lục Đông Thâm khẽ cười, đứng thẳng người lên: “Anh để tài xế lái cho em, em cứ dạo dò anh ấy lúc nào cũng được.”

Hạ Trú gật đầu.

Khi anh gần ra tới cửa, Hạ Trú gọi giật anh lại: “Việc trải thảm anh thật sự không gặp vấn đề gì chứ? Đang yên đang lành sao lại như trúng gió vậy? Anh có nuôi chó loại to đâu?”

Lục Đông Thâm từ tốn trả lời: “Chó loại to thì anh không định nuôi. Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.”

Sau khi cửa đóng lại một lúc lâu, Hạ Trú mới tỉnh ra, nghiêng răng ken két: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, mắng ai là mèo hoang thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Đứng Đứng Nhắm Đội

Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô boi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dậy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Buổi tối khi sắp tan ca, Hạ Trú nhận được một tờ chi phiếu, con số không hề nhỏ, cả một dãy số không khiến người ta nhìn đã yêu. Cô nhìn một lúc lâu, rồi gọi một cuộc điện thoại cho Thái Quốc Cường.

“Pháp sư, đây chính là một chút tâm ý của tôi, cô cũng đừng hiểu lầm” Thái Quốc Cường ở đầu kia giải thích.

Hạ Trú đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng xe như mắc cửi dưới chân mình, nhẹ nhàng trả lời: “Pha chế công thức cho phu nhân của ông cũng chỉ là việc tiện tay, không tốn quá nhiều tâm sức của tôi. Ông rút lại chi phiếu đi, chỗ tiền này tôi không lấy đâu.”

Thái Quốc Cường ở đầu kia liên tục khuyên nhủ, thái độ của Hạ Trú dĩ nhiên lại càng kiên quyết, cuối cùng cô hỏi một câu: “Ông nói phu nhân của ông lúc ở phủ Thân vương đã gặp ma. Con ma đó cũng hát kịch trên sân khấu ư? Hát bài gì? Đóng vai gì?”

Đầu kia gắng nhớ lại: “Sau khi trở về nhà bà ấy vẫn luôn lầm nhảm là nữ quý, còn nữa...”

Nghe ra sự ngập ngừng của Thái Quốc Cường, Hạ Trú truy hỏi ông ta còn chuyện gì nữa. Thái Quốc Cường đầu kia trả lời rất nhanh: “Cũng không có gì, chỉ nói là nữ quý đó có cổ tay áo phát phơ rất dài, bay qua bay lại trên sân khấu. Pháp sư, vợ tôi chắc là khi đó hoa mắt thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Hạ Trú liền nghĩ: Nếu như là Thương Xuyên, vì sao không đóng vai Hạng Vũ giống lần trước trong đoạn clip? Còn nếu không phải Thương Xuyên thì người đó lại là ai?

Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sắc trời bên ngoài vẫn chưa đỏ rực hẳn. Vào hè, ngày trở nên dài hơn, nhưng độ nóng của những giờ cao điểm buổi tối vẫn như vậy. Hạ Trú ngồi nghịch di động, mấy lần định gọi cho Thương Xuyên, nhưng lại sợ quấy rầy cậu ấy đóng kịch. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bèn gửi tin nhắn wechat cho cậu ấy: Thương Xuyên, chúng ta nói chuyện đi.

Khoảng năm, sáu phút sau, đầu kia trả lời: Được.

Hạ Trú ngẫm nghĩ, quyết định thời gian và địa điểm rồi gửi cho cậu ấy.

Cô chắc chắn phải nói chuyện nghiêm túc với Thương Xuyên.

Hôm nay lúc nghỉ trưa, dường như cô đã nằm mơ. Trong mơ, cô trở lại sân khấu kịch của thầy, ba người họ đùa giỡn vui vẻ. Sau khi mở mắt ra cô đã nghĩ. Nếu kể toàn bộ câu chuyện của Tả Thời cho Thương Xuyên, liệu cậu ấy có tha thứ cho cô không? Dẫu sao cũng là tình bạn từ nhỏ tới giờ.

Thế nên, cô cần kể lại cho Thương Xuyên chuyện của Tả Thời.

Trước khi ra khỏi công ty, cô lên tầng ngó thử. Trong phòng hội nghị, Lục Đông Thâm và các quản lý cấp cao của dự án đều đang có mặt, họ đang cùng các cổ đông tại tổng bộ Lục Môn tổ chức cuộc họp trực tuyến. Qua cánh cửa thủy tinh nhìn vào trong, cô vừa hay bắt gặp bóng hình Lục Đông Thâm.

Anh đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, góc nghiêng trông rất nghiêm nghị, làm gì có chút bóng dáng nào của một người khi còn đang giày vò cơ thể cô?

Hạ Trú bĩu môi, đưa ra một kết luận bốn chữ: Thú đội lốt người.

Ra khỏi công ty, ngồi lên xe, Hạ Trú đưa cho tài xế địa chỉ của một nơi trong thành phố. Nghe nói là cô phải đi chọn thăm trải sàn, người tài xế cười ha ha: “Vị trí của cô Hạ trong lòng anh Lục rất quan trọng, bình thường anh ấy không chịu nổi thăm đâu.”

Hạ Trú mỉm cười đáp lại: “Chọn cho nhà anh ấy mà.”

Người tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Cô Hạ là người thông minh. Cho dù là chọn thăm trải sàn cho nhà anh Lục thì thăm này anh Lục cũng trải vì cô Hạ thôi.”

Người tài xế này suy nghĩ lanh lợi, ánh mắt rất tinh, ăn nói lại kín kẽ không để hở chuyện gì, khiến Hạ Trú bất thành linh nhớ lại lời trước đó Nhiều Tồn từng nói. Nhân lúc phía trước tắc đường, Hạ Trú rảnh rỗi nói chuyện băng quơ với người tài xế, rồi lặng lẽ nhắm vào trọng điểm của bản thân.

“Nghe nói gần đây sức khỏe của vợ anh không tốt lắm?”

“Vâng vâng, gần đây cô ấy rất hay kêu là ngực đau nhói, không thoải mái, tới bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện ra bệnh gì. Đó toàn là bệnh cũ tái phát. Hồi sinh em bé, cô ấy ở bên Mỹ, bên đó cũng không thịnh hành chuyện ở cữ, thế nên mỗi năm trời nóng là cô ấy lại không thoải mái trong người.”

“Trong phòng thực nghiệm tôi có pha chế một mùi hương ôn hòa, lát về anh cầm một ít. Thành phần rất an toàn, chủ yếu là thoi chanh trắng. Mỗi tối đốt lên mười lăm phút sẽ giảm bớt cơn đau của vợ anh.”

“Thật sự cảm ơn cô Hạ.” Người tài xế cảm kích vô cùng: “Trước kia thật ra tôi cũng rất muốn xin cô Hạ, nhưng lại sợ phiền cô.”

“Không có gì, anh vẫn luôn làm việc cho Đông Thâm, đây cũng là điều tôi nên làm.” Người tài xế nói: “Cô Hạ thật là tốt bụng.”

“Anh Từ, anh lái xe cho Đông Thâm bao lâu rồi?”

Anh Từ cười ha ha: “Từ khi anh Lục chính thức vào Lục Môn làm việc, tôi đã là tài xế cho anh ấy rồi, hơn mười năm.”

“Xem ra anh ấy rất tin tưởng anh, thế nên tới Trung Quốc phát triển vẫn đưa anh theo.”

Anh Từ vội nói: “Là anh Lục sai tôi quen rồi, đổi thành người tài xế khác lại phải làm quen từ đầu.”

“Anh ở bên Đông Thâm nhiều năm như vậy, chắc biết được rất nhiều chuyện của anh ấy, và cũng rất hiểu anh ấy, phải không?” Hạ Trú nói.

Câu nói này rất thẳng thắn, dù là một người ngốc cũng nghe ra có vấn đề. Nụ cười của anh Từ có phần gượng gạo rồi anh ấy trả lời lấp lửng: “Cũng không thể nói vậy. Tôi chỉ là tài xế của anh Lục, cũng lắm cũng chỉ hiểu về thói quen dùng xe của anh ấy thôi.”

Hạ Trú nhìn vào anh ấy trong gương chiếu hậu: “Buổi tối Nhiều Tồn ở trong khu nhà tôi, là Đông Thâm bảo anh theo dõi tôi sao?”

Tốc độ xe hơi khủng khiếp, là do đạp chân phanh đột ngột, một hành vi vô thức khi người ta hoang mang hoảng hốt, lại giống như chỉ vì tình trạng giao thông phía trước mà ra. Sau khi phát giác ra, anh Từ nói với về gương ngáp: “Chuyện này... cô Hạ hiểu lắm rồi chẳng?”

“Anh Từ, anh bảo bây giờ ai mới là người kẻ gổ với Đông Thâm?”

“Dĩ nhiên là cô Hạ rồi.”

“Đông Thâm thương tôi bao nhiêu, anh cũng nhìn ra được. Có thể giao cả căn nhà của anh ấy cho tôi, chính vì anh ấy đặt tôi ở vị trí chủ nhân. Anh Từ, anh cũng là người thông minh, đừng đứng nhầm đội.” Hạ Trú nói thân nhiên: “Một là, tôi muốn thông qua anh muốn hiểu một vài chuyện của Đông Thâm chứ không phải hại anh ấy; Hai là, anh cũng biết bản lĩnh của tôi rồi đây, tôi muốn anh xảy ra chút lỗi lầm trong công việc là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Anh Từ dĩ nhiên rất thông minh, lập tức nói: “Vâng vâng vâng, cô Hạ nói đúng. Cô yên tâm, sau này tôi sẽ luôn báo cáo tình hình của anh Lục với cô. Còn về buổi tối đó... thật ra anh Lục chỉ quan tâm tới cô chứ không phải không tin tưởng cô. Cô Hạ tuyệt đối đừng hiểu lầm.”

Hạ Trú ngồi dựa ra sau ghế, thầm thở dài trong lòng. Tình hình tối đó đúng là Lục Đông Thâm biết rất rõ ràng, còn cả dấu hôn đó nữa, thật ra anh đã có đáp án trong lòng từ lâu. Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô bơi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dấy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Thứ anh cần là một tình yêu toàn tâm toàn ý, không cho phép có bất kỳ sự phản bội nào, dù chỉ là nằm mộng, anh cũng sẽ bóp chết trong trứng nước.

Siêu thị đồ gia dụng này có chế độ đặt lịch sẵn. Sau khi tới nơi, nhân viên trong cửa hàng vô cùng nhiệt tình, họ chuẩn bị thăm trải sản loại tốt từ lâu, bày ra trước mặt.

Hạ Trú xưa nay không phải là một người thích đi mua sắm. Nếu có mua sắm, cô cũng chỉ nhắm tới một vài thương hiệu nổi tiếng quen thuộc. Việc này bắt nguồn từ sự thiếu kiên nhẫn của cô. Nhưng trong việc lựa chọn trải sản này, cô lại rất nhẫn nại, từ nguyên liệu, cách may, cách sản xuất, công nghệ sản xuất, màu sắc... tất cả đều phải tìm hiểu một lượt thật rõ ràng.

Chọn mãi chọn mãi đã hơn một tiếng đồng hồ, tới tận khi di động kêu lên.

Là Trần Du gọi tới, ngữ khí rất không khách khí: “Tuồng Ly! Cô qua đây cho tôi!”

Dám hồng hách như vậy, Hạ Trú cũng không khách sáo nữa: “Cô mắc bệnh à?” Dứt lời cô chỉ tay vào tấm trải sản bên trái, hỏi: “Miếng này sản xuất từ nước nào?”

Đầu kia di động nói: “Tôi có bệnh đấy, cô có chữa cho tôi không?”

“Cô uống nhiều rồi đấy!” Hạ Trú nói đại một câu.

Trần Du cười khẩy: “Uống nhiều sao? Ha ha, tôi đang uống rượu đấy, cô dám đến không?”

Hạ Trú sững người: “Cô đúng là đang uống rượu sao?”

Trần Du lăm bắm một câu ở đầu câu, một lát sau nói với giọng nặng nề: “Tuồng Ly, bây giờ tôi muốn gặp cô!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Mạng Của Anh Lúc Nào Cũng Có Thể Trả Cho Em

Cô cùng lăm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ... Là đại gian đại ác, không thể dung thứ.

Khi tới quán bar, trời đã tối hẳn. Qua giờ ăn tối, cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu. Các quán bar bên cạnh khu Sanlitun đa phần cung cấp cho mấy tay thanh niên vất vả chưa sạch lần đầu tới, nhân lúc còn trẻ tuổi mặc sức ngang ngược, còn những quán bar xanh đỏ ẩn khuất trong khu đại sứ quán mới là nơi dành riêng cho những người muốn ngấm mình trong bóng tối.

Một mặt tiền không nổi bật cho lắm, trước cửa không có chỗ đỗ xe, không treo những tấm biển đèn Led đã trở thành thương hiệu của các quán bar. Nếu chỉ đi lướt qua vội vàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ chú ý tới nơi này. Bên cạnh cây cột trụ ngoài cửa chỉ treo một tấm biển gỗ rất nhỏ, viết chữ: Night.

Khi Hạ Trú tìm được Trần Du, cô ta đang ngồi trên một chiếc sofa trong góc uống rượu.

Vẫn chưa phải là lúc quán bar đông khách nhất nên xung quanh không có quá đông người, chỉ lác đác vài cái bàn như thế. Cộng thêm việc người khác đều đi có đôi có nhóm, chỉ có mình Trần Du cô độc một mình, muốn nhanh chóng tìm được cô ta là chuyện khá dễ dàng.

Trên sân khấu có ban nhạc sống, một tay keyboard đang từ tốn đánh một bản nhạc chậm. Khi không có nhiều khách, bầu không khí đúng là khá tĩnh mịch.

Trong khoảnh khắc, Hạ Trú chợt nhớ tới quán bar Miss ở Thương Lăng, quán bar của Đàm gia.

Đã từng có thời, các ca sỹ ở Miss cũng nhàn nhã thành thói quen này. Sau khi bị cô tát một cái cho tỉnh, người ca sỹ đùa cợt cười với cô: Tường gia, vẫn chưa tới giờ khách khứa đến đông mà.

Phù Dung là thương hiệu của Hoàng Thiên, đồng thời cũng là khách quen của Miss, nhưng chị ấy cũng chỉ tới uống một ly những lúc quán bar không quá sôi động, sau đó lại vội vã lao tới một Hoàng Thiên chiến trường của pháo lửa. Phù Dung nói với cô: Chị thích Miss những lúc yên ắng, uống một ly rượu hơi ngà ngà say, sau đó cảm thấy mình cực kỳ an toàn khi ngồi giữa địa bàn của Đàm gia.

Trước nay cô biết Phù Dung vẫn luôn thích Đàm Diệu Minh, chỉ có điều theo lời của chị ấy thì: Chị là cái gì? Nói dễ nghe thì là diễn viên chính trên sân khấu, nói khó nghe thì là “gà”. Một chút tình cảm dành cho Đàm gia chị cũng không được phép bộc lộ ra ngoài, sợ sẽ làm bẩn thanh danh của anh ấy.

Hoàng Thiên, Miss, Đàm Diệu Minh, tất cả giống như nỗi đau kiếp trước khắc sâu trong cốt tủy của cô, đã xa lắm rồi nhưng khó mà quên được. Còn Phù Dung, từ sau khi bị Long Quý chà đạp đã biến mất không một chút dấu vết.

Hạ Trú ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Trần Du: “Cô cũng được đấy, kiểu quán bar này vừa nhìn đã biết là ổ của những người sành sỏi, xem ra thường ngày cô cũng ghé đến đây không ít.” Rồi cô nhìn nhanh chai rượu trên mặt bàn: “Bản lĩnh điều chế hương của cô tuy rằng không tới từ năng khiếu bẩm sinh, nhưng cũng không thể chà đạp bản thân như vậy chứ? Không biết chất cồn có thể kích thích khứu giác hay sao?”

Trần Du nhướng mày nhìn cô, không nói thêm gì nữa, chỉ xoay tay cầm một chiếc cốc không, bỏ vào đó một viên đá, rót nửa cốc Whisky rồi đẩy tới trước mặt cô: “Rượu giả quá nhiều, rượu ở đây an toàn.”

Dưới ánh đèn, đôi má Trần Du chỉ ửng hồng, nói năng vẫn có logic, xem ra chưa quá say.

“Gọi tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú không động vào rượu trước mặt.

Trần Du cười khê: “Uống rượu với tôi còn không được chắc?”

“Có gì thì nói luôn đi, nếu không tôi đi đây.”

Hạ Trú đang định đứng dậy thì Trần Du đã chậm rãi hỏi cô: “Cô nói đi, rốt cuộc cô có bao nhiêu bí kíp? Sao cứ bị trộm miết vậy?”

Nghe cô ta nói vậy, Hạ Trú lại không vội đi nữa. Cô dựa vào sofa, chân trái vắt lên chân phải: “Cô nghe trộm cuộc đối thoại giữa tôi và Quý Phi thật đấy à.”

“Còn cần nghe trộm sao?” Trần Du phì cười: “Nếu tôi thật sự có âm mưu gì đó với cô, thì hôm nay đã chẳng gọi cô ra ngoài được.”

Hạ Trú hơi nheo mắt nhìn cô ta.

“Có lúc tôi đang nghĩ, cho dù cô là Hạ Trú thì đã sao? Lẽ nào cô có bản lĩnh hô mưa gọi gió? Nhưng, hóa ra cô lại có quan hệ với nhiều nhân vật có máu mặt như vậy, có thể khiến Đông Thâm sống chết hết lòng vì cô. Ngay cả một người trước nay kiêu ngạo như Quý Phi cũng phải kiêng dè cô vài phần. Bây giờ tôi mới biết, thì Hạ Trú năm xưa là một nhân vật đỉnh đám như thế.”

“Câu này nghe không giống như thật lòng khen tôi.”

“Ở trong lòng cô, hành vi của tôi và Quý Phi đều như nhau. Cô đã sớm coi tôi là cái gai trong mắt rồi, tôi có khen hay không cũng có gì khác biệt đâu?”

Hạ Trú dấm chiêu gây lát rồi vờn người cầm lấy ly rượu. Viên đá tan đi một nửa trong dung dịch rượu màu hổ phách, tạo thành một lớp sương mỏng giăng ngoài thành ly. Cô lắc lắc ly rượu, cho tiếng đá va vào nhau vang lên khe khẽ rồi nói: “Khác nhau.”

Trần Du nhìn cô, vẻ không hiểu.

“Cô cùng lắm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ...” Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, trong mắt là sương lạnh: “Là đại gian đại ác, không thể dung thứ.”

Trần Du sững người giây lát, rất lâu sau mới nói: “Cô cũng từng nói là cô sẽ không tha thứ cho tôi.”

Hạ Trú nhìn cô ta chằm chằm như nhìn một kẻ vừa hỏi câu ngớ ngẩn, rất lâu sau mới lườm cô ta rồi dùng chiếc ly trong tay chạm với Trần Du: “Cô muốn uống rượu cơ mà? Uống đi.”

Trần Du choáng váng uống quá nửa ly.

“Cô sẽ không nói cho tôi biết ân oán giữa cô và Quý Phi đúng không?”

Hạ Trú đùa nghịch ly rượu trong tay, uể oải lên tiếng: “Cô cũng không quá ngu ngốc.”

“Cuộc đối thoại giữa hai người tôi cũng loáng thoáng nghe được một ít, nhưng tôi không quan tâm tới chuyện này.” Trần Du thành thật khai báo rồi nhấp một ngụm rượu: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, sau lưng Quý Phi là sức mạnh của cả một ngành. Cô uy hiếp tới quyền thế của cô ta, cô ta sẽ không để yên như vậy đâu.”

Hạ Trú chậm rãi uống rượu, về điểm này xưa nay cô đều hiểu rõ. Đặt ly rượu xuống, cô mỉm cười với Trần Du: “Cô làm vậy là sao? Chủ động tốt với tôi à?”

Trần Du lườm nguyệt cô, cười khẩy: “Tôi chủ động tốt với cô? Phải, là tôi có lỗi với cô nhưng không có nghĩa là bà đây sẽ khom lưng uốn gối. Dù sao thì trong lòng cô tôi cũng là kẻ có tội, nịnh bợ nữa cũng ích gì! Công thức của cô ghê gớm thật nhưng bao năm qua tôi cũng không ngừng nỗ lực và phấn đấu đấy.”

“Vậy hôm nay cô tìm tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú nhìn cô ta, vẻ tức cười.

Trần Du trầm mặc giây lát, sau đó ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, rồi đặt mạnh nó xuống bàn: “Tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, tôi từ bỏ.”

Hạ Trú nhìn cô không hiểu: “Từ bỏ cái gì? Bỏ chữa bệnh á?”

“Cô có thể nghiêm túc một chút không?” Trần Du bực bội.

“Không phải, cô nói chuyện có đầu lại cụt mất đuôi, bảo tôi nghiêm túc thế nào?”

“Tôi đang nói đến Lục Đông Thâm!” Trần Du gào tướng lên, nhìn cô ta chăm chăm, hằn học: “Tôi không muốn yêu Lục Đông Thâm nữa. Bà mệt rồi, từ bỏ rồi. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, vì sao bà phải treo cổ chết trên một cái cây?”

Hạ Trú bật cười: “Tư tưởng giác ngộ khá đấy. Tôi đã công khai thể hiện tình cảm với Lục Đông Thâm rồi, cô mà còn không từ bỏ thì định làm gì?”

“Hạ Trú, cô đừng được nước lấn tới. Tôi từ bỏ không phải vì cô đâu.” Nói xong, Trần Du mắng khẽ một câu: “Tên với tuổi quái quỷ!” Sau đó ngược mắt nhìn cô: “Lẽ nào cô không muốn biết hôm đó Lục Đông Thâm trả lời tôi thế nào ư?”

“Hôm nào?” Hỏi xong câu này, Hạ Trú mới chợt nhớ ra cảnh tượng trong phòng làm việc, lập tức chữa lại: “À, à, à, hôm đó à.”

Trần Du nhìn cô bằng ánh mắt quái đản: “Tôi phát hiện cô sống thật là bất cần đấy.”

“Không bất cần cô ăn cắp được bí kíp chắc?”

Trần Du chẳng buồn nhắc lại chủ đề này, cô ta lại rót rượu, nói thẳng: “Tôi hỏi Lục Đông Thâm, nếu không có cô anh ấy liệu có lấy tôi không. Anh ấy nói: Không.”

Hôm đó cô ta đánh cược chút tự trọng cuối cùng để hỏi một câu như thế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm tuy nhẹ nhàng nhưng thái độ rất đanh thép. Anh nói: “Trần Du, nhà họ Trần có ơn với anh. Anh có thể cho em bất kỳ thứ gì, duy chỉ có hôn nhân là không được.”

Cô ta có dè dặt nổi đau, hỏi tiếp: “Vậy nếu em muốn mạng sống của anh thì sao?”

Chẳng qua chỉ là một câu nói trong lúc muốn phát rồ, cũng là câu nói dồn ép cô ta tới bờ vực thẳm không thể gãy giữa được nữa. Cô ta không ngờ, Lục Đông Thâm lại trả lời mình rất nghiêm túc: “Nếu trên đời này không có Hạ Trú, mạng của anh có thể trả cho em bất cứ lúc nào.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Thâm Ca

Cô trộm sổ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi

Từ lâu ở đời nhà Tống, cách thức “hoa chung trầm hương” này đã thịnh hành rồi, trong đó các loại hoa phong phú chính là chủ lực để chung hương, bỏ thêm vào hoa mai, thủy hương, hoa nhài, hoa mộc... Không ngại nề hà, dựa theo sự thay đổi các mùa mà làm ra bánh thơm thì sẽ cực kỳ hấp dẫn.

Trần Du nghe xong hoàn toàn bùng nổ: “Cô quá đáng rồi đấy, những điều này cô đều chưa nói, cũng không viết vào trong sổ tay!”

“Cô có thể diện không Trần Nam Nam? Cô ăn trộm sổ tay của tôi, bây giờ lại còn trách móc tôi không viết đủ công thức nữa hả?”

Trần Du âm ỉ: “Hai chúng ta ai không có thể diện? Có thể diện mà đi cướp Lục Đông Thâm của tôi à.”

“Cô trộm sỏ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi.” Hạ Trú say lắm rồi, xua tay: “Không đúng, Lục Đông Thâm cũng chưa từng thuộc về cô mà...”

Hai người vừa uống vừa oán trách nhau, đã sắp không biết năm nào tháng nào nữa rồi.

Cho tới khi nhạc trong quán bar trở nên ồn ã, bóng người đi qua đi lại, cuộc sống về đêm kéo rèm lên, bốn bề toàn là náo nhiệt. Trong lúc Trần Du vào nhà vệ sinh, Hạ Trú như con mèo không xương dính chặt lên tay vịn xô pha. Cô chưa đến mức say khướt không biết gì, nhưng từng tế bào nào bộ chưa bao giờ hoạt động tích cực như thế, đó chính là dấu hiệu của say rượu. Cô nhắm mắt lại một lúc, dần dần có cảm giác bốn bề đang xoay tròn. Khi mở mắt ra, trước mắt là cả một khoảng đèn xanh đỏ.

Có một cây cột được dựng ngay giữa sàn nhảy. Có một cô gái linh xướng đang nhảy nhót bên trên, tư thế uốn éo mê hoặc. Cả một khoảng eo lộ hoàn toàn ra ngoài trắng đến lóa cả mắt. Cô gái để tóc ngắn, trên mặt trùm một chiếc khăn voan màu đỏ, vừa thần bí vừa quyến rũ.

Hạ Trú nhìn mãi nhìn mãi, đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Nhưng rốt cuộc đó là cảm giác gì, cô nhất thời không thể nghĩ ra. Rất nhanh, cảm giác khác thường ấy bị suy nghĩ vô có khác xua tay. Cô rút di động ra, mở wechat gửi một tin nhắn thoại, giọng lè nhè say và uể oải: “Thâm ca, anh vẫn đang làm việc à?”

Đợi một lát không thấy tin nhắn trả lời, cô gửi thêm tin nữa: “Thâm ca, người ta nhớ anh rồi.”

Như đá tảng chìm xuống biển khơi.

Chắc anh vẫn đang họp.

Trong lúc buồn chán, Hạ Trú mới giật mình phát hiện Trần Du đã vào nhà vệ sinh hơi lâu rồi, chẳng lẽ đã ngắt xiú? Cô vội vàng đứng dậy đi tìm, nhưng đi chưa được vài bước đã nhìn thấy bóng Trần Du. Dưới ánh đèn lập lờ, cô ta đang bị hai người đàn ông cao lớn lôi lôi kéo kéo.

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Hai gã đàn ông đó vóc dáng to cao, chỉ nhìn bắp tay thôi đã to hơn bắp chân của cô rồi, cật đầu đỉnh, người xăm trổ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng vừa to vừa thô kệch. Trần Du bị bọn họ kéo qua kéo lại, mặt có vẻ hoảng sợ lắm, xem ra vừa từ nhà vệ sinh đi ra đã bị giữ lại.

Loại ghế xô pha đơn, khá tương đồng với chỗ họ vừa ngồi. Trần Du thì bị bọn chúng kéo vào trong như cường ép. Ánh đèn mê loạn, đám người như những hồn ma trôi nổi. Trong khung cảnh này, sự giãy giụa và kêu gào của Trần Du đều hoàn toàn bị chôn vùi, không ai để ý đến.

Hạ Trú buông một tiếng thở dài nặng nề, lẩm bẩm: Đúng thật là, lại kiếm rắc rối về cho mình rồi.

Bên cạnh chiếc ghế đó còn có một chiếc xô pha, diện tích rộng gấp ba lần, dựa vào góc khuất nhất, không chịu sự quấy rầy, đồng thời cũng che đi tầm nhìn của các vị khách khác. Khi Hạ Trú đi ngang qua, cô vô tình liếc vào trong, có một người đàn ông cực kỳ nổi bật giữa đám người.

Hóa ra là Thai Nghiệp Phàm.

Hạ Trú cười khẩy, tên công tử phá gia chi tử này tim cũng đủ to. Mẹ mình đang ở nhà dờ diên dờ khùng, bố thì đau đầu nhức óc mà hắn ta vẫn có tâm trạng ngồi đây rượu chè gái gú.

Trần Du bị kéo ngồi xuống xô pha, người ngồi đối diện có lẽ là đại ca của bọn họ, còn lực lượng hơn hai người kia, cánh tay để trần xăm trổ, miệng ngâm điệu thuốc, tay cầm cốc rượu, trông vô cùng lưu manh còn đồ. Sau khi nhìn thấy Trần Du, mắt hắn chợt sáng lên.

Hơi rượu nồng và khói thuốc làm Trần Du sặc sụa, ho khan liên tục. Cô ta giãy giụa nhưng bị hai gã kia giữ rịt. Một trong hai gã nhuộm tóc vàng cười nói: “Đừng vội đi như thế, ngồi chơi với mấy anh đã.” Người còn lại con mắt khá nhỏ, gần như chỉ bằng hạt đậu, cười càn đê tiện hơn: “Ban này chẳng phải em cô tình đâm vào bọn anh sao? Bây giờ còn vờ vịt nổi gì?”

Trần Du ban nãy uống đến đầu vầng mắt hoa, sau một hồi bị giầy vò cũng tỉnh rượu hơn nhiều, vội nói: “Tôi không cố ý đâu, không phải...”

“Gặp gỡ chính là duyên phận, em gái nhỏ, nào, cùng các anh uống một ly.” Gã xăm trổ cánh tay cười xấu xa, cầm cốc rượu lên định đổ vào miệng Trần Du.

Trần Du càng ngo ngoáy điên cuồng, ly rượu đỏ nghiêng, rượu bắn ra ngoài, văng lên cánh tay hắn. Mặt hắn biến sắc, tên tóc vàng cười nói: “Đại ca, em gái này muốn liếm sạch cho anh đấy.”

Vị trí vắng rượu có hơi khó xử.

Người đàn ông xăm trổ phản ứng lại, cười ghê rợn, rồi ngồi hẳn lên xô pha, nói với Trần Du: “Không sai, không liếm sạch cho ông thì tối nay đừng hòng đi đâu.”

Trong lúc ba người họ đang giằng co thì nghe thấy có âm thanh vọng tới: “Ba người đàn ông bắt nạt một người phụ nữ, thú vị lắm sao?”

Trần Du nhìn theo, rồi như vớ được phao cứu sinh: “Cứu tôi!”

Cả ba người đàn ông đồng thời nhìn về phía Hạ Trú, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, chiếc sơ mi trắng đơn giản, quần bò, đứng giữa khung cảnh này càng ngời lên vẻ phong độ và phóng khoáng. Gã đàn ông xăm trổ neho mắt quan sát một lượt, sau đó bật cười: “Lại có một cô gái xinh đẹp quá, ăn mặc thật cá tính, anh mày thích đây.”

Hạ Trú không hề tức giận. Cô tiến tới gần, ngồi xuống chiếc sofa đối diện gã đàn ông, dựa người về phía sau, gác chân phải lên bàn rượu, rồi gác chân trái lên chân phải, dáng vẻ băng ngang vô cùng: “Bạn tôi đắc tội gì với ba anh vậy?”

Gã xăm trổ chỉ vào quần: “Mày nói xem? Bà nó chứ, đi ra ngoài trong tư thế này, người ta lại nghĩ ông mày tè ra quần!”

“Vậy anh muốn thế nào?” Hạ Trú lười biếng hỏi.

“Bảo bạn mày bò qua đây liếm sạch cho tao!”

Hạ Trú mỉm môi cười, giờ ngón tay lên lắc lắc: “Không thể được.”

“Vậy được, uống hết rượu trên bàn này cho ông. Không uống hết, hai chúng mày đừng hòng ra khỏi quán.” Gã xăm trổ tức thờ hồng hộc.

Hạ Trú liếc nhìn bàn rượu. Có rượu đỏ, rượu trắng, cả bia nữa, đám người này uống cũng khá phong phú. Cô thu lại ánh mắt, nhìn gã xăm trổ: “Tôi đây chơi, va chạm nhau là chuyện khó tránh khỏi. Nếu thật sự đồ mặt cũng chỉ phạt ba ly rồi ai về nhà nấy. Ba vị có phải người giang hồ không? Nếu đã là người giang hồ thì nên tuân thủ quy tắc, phạt rượu không quá ba chén, không làm khó người già yếu và người bệnh tật.”

Gã xăm trổ nghe xong câu này bèn “Yo ha” một tiếng, quan sát lại Hạ Trú: “Thấy tuổi tác chưa nhiều mà có vẻ khá hiểu quy tắc giang hồ đấy nhỉ?”

“Ba ly rượu tôi nhận phạt, bạn tôi sẽ xin lỗi anh, người tôi đưa đi.” Hạ Trú từ đầu tới cuối vẫn uể oải dựa vào đó: “Có ý kiến gì không?”

“Cô bé, ăn nói lưu loát quá nhỉ.” Gã xăm trổ cười ghê tởm: “Quy tắc thì đúng là quy tắc, nhưng không thể hiểu như vậy được. Bạn cô không hiểu chuyện đắc tội với tôi, cục tức này tôi không dễ nuốt trôi như vậy. Không uống rượu cũng được, cô phải nghĩ ra một cách để tôi tâm phục khẩu phục mới được.”

“Tâm phục khẩu phục chứ gì? Dễ thôi.” Hạ Trú hơi nhấc chân lên: “Cuộc một ván được không? Nếu anh thắng, trên bàn rượu có bao nhiêu rượu tôi uống hết bấy nhiêu. Nếu anh thua, tôi được đưa người đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: “Trình Giảo Kim” Văn Dốt Võ Dát

Anh nghĩ, Tưởng gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?

Trải qua màn giày vò ấy, Trần Du cũng coi như đã hoàn toàn tỉnh rượu. Cô ta nhìn chăm chăm ba gã đàn ông hung thần hiểm ác trước mắt, tim đập thình thịch không thôi, sau đó ghé sát tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng: “Cô đừng khoe sức khoe tài, chúng ta tìm cơ hội báo cảnh sát là hơn.”

“Nào cô bị lừa đá bay rồi phải không? Báo cảnh sát sau đó thì sao? Không sợ kết thù kết oán rồi đối phương tiếp tục tìm cô gây rắc rối à?” Hạ Trú rít kẽ răng, bật ra câu nói này, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi, khi lên tiếng đã thoảng nhẹ như gió thổi, dáng vẻ lại tự tại thoải mái như lúc đầu: “Yên tâm, lúc tôi còn đang lăn lộn giang hồ, ba tên còn không biết là cái thứ gì gì này chẳng biết đang ở nơi nào bùng trà rót nước cho người ta nữa.”

Trần Du siết chặt lòng bàn tay, ướt đầm

Gã xăm trổ đánh giá Hạ Trú một lượt từ trên xuống, cười một nụ cười rất quý quái, rồi lại ngược mắt lên ngó hai tên thuộc hạ của mình. Tóc vàng và mắt hạt đậu cười ngất ngèo tưởng sắp ngã tới nơi. Tóc vàng làm mặt kiêu căng: “Con nhóc này ngữ khí ghê ghê thật, kẻ nào dám đọ cờ bạc với anh Hùng? Mày cũng không chịu nghe ngóng về danh hiệu của anh Hùng xem, một “Thánh thủ” danh tiếng lẫy lừng trên bàn bài, mày có thể cuộc với anh Hùng sao? Không chết mới lạ đó.”

Gã xăm trổ làm mặt đắc ý, khi cười, những thớ thịt ngang dọc trên mặt sắp làm mắt hắn díp tịt lại.

Hạ Trú không hề suy suyển, giờ tay lên ra hiệu một chút: “Anh Hùng phải không? Nếu đã vậy thì tôi xin lĩnh giáo.”

Anh Hùng hơi sững người, sau đó neho mắt quan sát lại cô lần nữa. Bản thân đã là một cô gái xinh đẹp, lại vì có sự lười biếng và xấu xa toát ra mà thêm vào không ít thần thái tuấn tú. Vốn dĩ hắn nghĩ đây chẳng qua chỉ là một con nhóc vất mũi chưa sạch, vài câu dẫn mặt là sẽ ngoan ngoãn tiến lên nhận tội, không ngờ lại ngang nhiên khiêu khích?

Lát sau, hần hừ lạnh: “Muốn cược với tôi, chỉ mỗi một bàn rượu này thôi sao? Cô bé, quá ít rồi.”

“Vậy anh còn muốn thêm gì nữa?” Hạ Trú cười khẩy.

Ánh mắt anh Hùng nhìn cô không rời lúc này có thêm vài phần lưu manh, còn đồ: “Nếu như cô thua, đêm nay hai cô phải đi theo chúng tôi, sao hả? Nhà đầu, thành phố Bắc Kinh này nói lớn chưa lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Người trong giang hồ mà muốn tìm hai cô kiếm chút phiền phức cũng được coi là một việc khá đơn giản.”

Hạ Trú mỉm cười nhẹ nhàng từ đầu đến cuối, hoàn toàn không chút do dự: “Được thôi.”

Trần Du vừa nghe xong câu ấy, lập tức siết chặt cổ tay Hạ Trú, sau đó cô ta lại nghe thấy Hạ Trú chậm rãi hỏi tiếp một câu: “Nhưng nếu anh Hùng thua thì sao đây?”

“Anh Hùng của chúng tao lại thua mày được ư?” Tóc vàng cười vô cùng ngạo nghễ.

Ngay cả anh Hùng cũng làm như mới nghe một câu chuyện cười vậy: “Vậy cô muốn sao?”

“Đơn giản thôi.” Hạ Trú cười cực kỳ ngây thơ: “Để lại một đầu ngón tay cho tôi có được không?”

Câu nói này khiến Tóc vàng và Mất hạt đậu tất lịm nụ cười, có lẽ họ không ngờ được một cô gái trông có vẻ mảnh mai yếu đuối lại quăng ra một điều kiện như vậy. Các múi cơ trên gương mặt của anh Hùng co giật giãy lát, hần nhìn Hạ Trú chăm chăm: “Gì cơ?”

Hạ Trú thu chân về, đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh Hùng: “Nếu đã thêm điều kiện, nếu không chơi thật một chút thì chán lắm. Nếu anh Hùng thua, thì phải chặt một đầu ngón tay để lại cho tôi.” Dứt lời, cô cầm con dao gọt hoa quả trên mặt bàn lên, đâm thật mạnh xuống lớp vỏ dưa.

Anh Hùng nhìn con dao gọt hoa quả đang đưa trước mặt, rồi lại nhìn Hạ Trú. Trong ánh mắt cô thấp thoáng một sự hung dữ, đây là vẻ dữ tợn chỉ có ở một người đã từng lăn lộn lâu trên giang hồ. Lát sau, hần cười khẩy: “Được thôi, để xem cô có bản lĩnh gì nào.” Bộ xúc xắc được đặt ra giữa hai người: “Muốn chơi thế nào?”

Hạ Trú nói: “Chơi đơn giản đi, năm con xúc xắc, xem điểm số độ lớn nhỏ.”

“Được.”

Hai bên kéo rộng thế trận. Anh Hùng có Tóc vàng và Mất hạt đậu ở bên trợ uy. Hạ Trú chỉ có mình Trần Du. Cô ta cũng biết trong tình hình này họ đã lên thớt không thể xuống được nữa, chỉ có thể bám bụng, đề nén cảm giác run sợ trong lòng, nghĩ bụng nếu Hạ Trú thua thật, cô ta có thể giữ lại chút sức lực để kéo Hạ Trú cùng chạy trốn.

Hạ Trú lúc này không biết những suy nghĩ trong đầu Trần Du. Cô xấn tay áo, cầm con xúc xắc lên tay, lắc qua lắc lại giữa ánh sáng khi sáng khi tối. Anh Hùng cũng đang lắc. Khi nhìn thấy dáng vẻ lắc xúc xắc của Hạ Trú, hần cũng hiểu ra ngay. Thì ra cô nhóc này thật sự có chút bản lĩnh, lắc xúc xắc cũng rất thuần thục.

Hai người đồng thời úp bát xuống, bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Tóc vàng ở bên cạnh bắt đầu kêu gào: “Mày toi rồi, tao nói cho mà biết. Anh Hùng của bọn tao đã không lắc thì thôi, đã lắc kiểu gì cũng ra sáu con Lục! Mày còn định lấy đầu ngón tay của anh Hùng ư? Không phải tao dọa dẫm gì mày đâu, mở xúc xắc ra thì mày cứ ngồi đó đợi chết đi! Tao đề lời nói tại đây! Tao cũng đề cả tay phải của tao ở đây. Nếu anh Hùng không tung được năm con Lục, không cần chặt đầu ngón tay của anh Hùng đâu, chặt thẳng tay tao đây này!”

Hạ Trú không màng tới Tóc vàng, chỉ cười lạnh: “Đàn em của anh lắm lời thật đấy.” Dứt lời, cô thẳng thừng mở nắp.

29 điểm

Tóc vàng nhìn xong mừng thầm, thiếu một chút.

Hạ Trú ra hiệu cho anh Hùng.

Anh Hùng dương dương tự đắc: “Tiểu nha đầu, đợi đó cùng bọn anh vui chơi đêm nay đi.” Ngay sau đó, hần mở nắp.

Tóc vàng tiến tới xem đầu tiên. Sau khi nhìn kỹ, đầu tiên là sừng người, sau đó là ù dột hỏi: “Anh Hùng, nếu em chỉ còn tay trái liệu có thể làm chút việc gì ở chỗ anh không?”

Anh Hùng cúi đầu xuống nhìn, sắc mặt cũng thay đổi ngay.

Lưỡi dao dự bị đặt bên cạnh đĩa hoa quả chẳng biết đã bay vào trong bộ lắc xúc xắc của hần từ lúc nào. Sau một hồi quấy phá đã hoàn toàn ảnh hưởng tới màn phát huy của hần, số điểm của xúc xắc muốn loạn thế nào cũng có. Tóc vàng đứng bên cạnh ôm đầu: “Anh Hùng à, hai viên một điểm, còn lại là ba bốn năm, anh mà lắc ra một con hai cũng được mà.”

Anh Hùng bất ngờ ngược lên nhìn Hạ Trú, nghiêng răng nghiêng lợi: “Con nhóc chết tiệt, mày giờ trò!”

“Giờ trò? Anh Hùng, vấn đề nằm ở trong bộ xúc xắc của anh, thua rồi thì chấp nhận đi.” Dứt lời, cô cầm lưỡi dao đặt trong bộ xúc xắc lướt một đường rất nhanh qua ngón út của anh Hùng, ra tay vô cùng gọn gàng.

Một tiếng la inh ỏi vang lên.

Nhưng tiếng la đó lại xuất phát từ Tóc vàng, hấn ta ra sức gào về phía Hạ Trú: “Dám chặt đầu ngón tay của anh Hùng? Mày chán sống rồi! Hôm nay mày đừng hòng đi ra được khỏi cửa này!”

“Im miệng cho tao!” Anh Hùng ôm đầu ngón tay, máu từ kẽ tay rò xuống. Đầu ngón tay chưa đứt, đối phương chỉ cửa bị thương ngón tay hấn. Nhưng xung quanh mọi người đã chú ý cả về phía này, nhất thời không còn thể diện gì nữa, hấn hậm hực gào tướng lên: “Con nha đầu chết tiết giờ trò gian xảo, còn định đi? Hai đứa chúng mày bắt chúng nó lại cho tao!”

Tóc vàng và Mất hạt đậu lập tức nhào tới. Hạ Trú đang định bày ra thế trận đánh nhau tay đôi. Không ngờ, có một bóng hình xuất hiện trước mắt, đáng vẻ tuy lưỡi biếng nhưng đã thành công ngăn lại dự định của Tóc vàng và Mất hạt đậu: “Đường đường là đàn ông, thua thì phải chấp nhận, nuốt lời trở mặt không hay lắm thì phải.”

Hạ Trú định thần nhìn lại rồi chột sững người.

Hóa ra là tên công tử phá gia chi tử Thai Nghiệp Phàm đó.

Thế này là ý gì đây? Lại định giờ trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hình như anh ta quên mất khi ở sông bạc tại Thương Lăng mình đã thua thảm hại đến mức nào rồi.

Sau lưng Thai Nghiệp Phàm còn vài người nữa, là mấy người ban nãy uống rượu cùng anh ta, ai nấy trông đều không phải hạng vừa. Anh Hùng thấy khí thế này thì có hơi sợ, bèn gào lên với Hạ Trú: “Sao hả, còn gọi cả đội à?”

Hạ Trú còn chưa kịp trả lời, Thai Nghiệp Phàm đã tiến lên đẩy anh Hùng ra, thái độ cực kỳ ngạo mạn lại không khách khí: “Ảnh hưởng tới việc uống rượu của ông mày rồi có biết không? Mày còn tiếp tục ồn ào tao xem?”

Anh Hùng cũng là một người tinh mắt. Mấy người đang đứng trước mặt đây không giàu có thì cũng quyền thế, chưa chắc đã là người hấn có thể đắc tội được, nhất thời Tóc vàng và Mất đậu xanh nãy giờ đứng im cũng không dám lên tiếng nữa, tuyệt nhiên không dám hung hăng.

Thai Nghiệp Phàm quay đầu nhìn về phía Hạ Trú, ánh mắt dừng lại một chút trên người Trần Du rồi hỏi họ: “Có việc gì không?”

Hạ Trú cười khẩy: “Cũng may có tên phá gia chi tử là anh ra tay trượng nghĩa.”

Thai Nghiệp Phàm khinh thường: “Nếu không vì cô từng cứu bố tôi, cô nghĩ tôi thích lo chuyện bao đồng à? Mau đi đi.”

Một màn hung hăng chực đánh nhau đã được Thai Nghiệp Phàm hóa giải như thế, lấy đơn giản chế ngự thô bạo, lấy mạnh chèn lại mạnh.

Sau khi mấy người họ rời khỏi đó, anh Hùng ngồi phịch xuống sô pha, tức đến run người. Tóc vàng vội vàng giúp hấn băng bó vết thương, vừa làm vừa nói: “Cũng may đầu ngón tay chưa đứt.”

Anh Hùng đang định chửi thề thì có một người ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Là cô gái ban nãy nhảy múa trên sân khấu, lớp mạng che mặt vẫn chưa được tháo xuống: “Vết thương thế nào rồi?”

Anh Hùng nói ngay: “Vết thương ngoài da, một con ranh thì có thể khỏe cỡ nào chứ?”

Nhưng cô gái bỗng bật cười: “Con ranh? Đầu ngón tay của anh giữ được là vì cô ta vốn không định chặt đứt. Anh nghĩ, Tướng gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?”

Anh Hùng nghe xong bàng hoàng: “Cái... cái gì? Cô nói con nhóc vừa nãy là... là Tướng gia?”

“Phải đó.” Cô gái dựa người ra sau ghế: “Quả nhiên là người đã từng đi theo Đàm Diệu Minh, khí thế hung hấn trên người không thể che giấu được.”

Anh Hùng vuốt mồ hôi trán.

“Kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra vừa nãy cho tôi nghe một lượt.” Cô gái nói: “Nhất là từng cử chỉ động tác của cô ta, không được sót một chi tiết nào.”

~Hết chương 190~

Spoil: “Sao em thấy anh Lục chẳng giống tới chi viện gì cả, giống tới bắt gian hơn đây.”

“Kẻ nào dám ‘gian’ em? Chán sống rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Lục Đông Thâm, Anh Quá Đáng Rồi Đó

Anh mà cứ quán hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy.

Sau khi tạm biệt Trần Du cùng mọi người, Hạ Trú ra khỏi quán bar, đi về phía chỗ đỗ xe mé phía Tây của con đường quốc lộ, vừa rẽ đã nhìn thấy Lục Đông Thâm. Anh đứng dựa vào cửa xe hút thuốc, chiếc sơ mi màu xám nhạt không được thắt cà vạt, nhìn dưới trời đêm trông lại càng sạch sẽ. Đằng sau còn có một chiếc xe khác đang đỗ, có lẽ là xe của công ty, tự anh lái đến đây.

Người tài xế đang đứng hút thuốc ngay gần đó.

Thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, ném vào trong thùng rác ở bên cạnh, sau đó dứt hai tay vào túi quần, đứng đợi cô dưới bóng đêm.

Chẳng hiểu vì sao, Hạ Trú lại thấy hân hoan trong lòng.

Có lẽ khi ở trong quán bar đã phải đối diện với “dung nhan” của anh Hùng trong một khoảng thời gian quá dài, sau khi gặp lại Lục Đông Thâm, cô cảm thấy anh như người trên trời, hành xử dịu dàng tao nhã, nhìn đâu cũng thấy thoải mái, đúng thật là không có so sánh sẽ không có đau thương.

Cũng có lẽ vì sự xuất hiện của anh vào giây phút này. Dưới trời đêm, sau lưng anh là ánh đèn đường rực rỡ và cả con đường dài được ánh đèn nhuộm màu sáng trưng. Đi qua đi lại là bóng người và bóng xe cộ tấp nập, vậy mà anh vẫn đứng yên tĩnh giữa tất thảy, khiến cô nghĩ tới một cụm từ: Đội trời đạp đất.

Cô rảo nhanh bước chân tiến lên chủ động ôm chặt anh, ngẩng đầu nở nụ cười khéo léo: “Chẳng phải anh Lục bận đến độ còn không có thời gian trả lời Wechat sao? Sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây?”

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo của cô, một tay vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô: “Nghe nói người nào đó ở trong kia đã sắp động dao với người ta rồi, anh còn không đến sao được? Một khi thật sự thấy máu, rồi cũng phải có người dọn dẹp cục diện rồi rầm.”

Hạ Trú càng cười vui vẻ hơn: “Chi viện mà lại đứng đợi ngoài cửa quán bar à?”

“Nghe nói cô gái của anh vẫn xử lý được.”

Hạ Trú nói: “Em nhìn anh Lục đây sao không giống tới chi viện chút nào vậy, giống tới bắt gian hơn.”

Lục Đông Thâm cười, giơ tay búng một cái lên trán cô: “Ai dám gian em? Chán sống rồi.”

Hạ Trú càng ôm anh chặt hơn: “Đông Thâm à Đông Thâm, anh tốt thật đấy.” Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên người tài xế đứng ngay gần đó. Cô nheo mắt lại: Lão Từ đáng chết, bằng mặt không bằng lòng hả, biết mách leo lăm đấy. Ở đâu kia, đúng lúc lão Từ chuẩn bị hút hơi thuốc cuối cùng, bất thành linh đối mặt với ánh mắt của Hạ Trú, anh ta sợ hãi run rẩy làm rớt luôn đầu lọc. Có lẽ biết mình đuối lý, anh ta vội vàng cười trừ, nhặt đầu lọc vứt vào trong thùng rác rồi tiến tới.

Lục Đông Thâm lệnh cho lão Từ lái xe của công ty trở về. Trước khi đi, lão Từ lại ân cần hỏi han: “Cô Hạ có cần trà giải rượu gì đó không? Nếu cần thì tôi sẽ đi mua cho cô.”

“Hình như anh Từ có vẻ rất sợ em.” Sau khi ngồi lên xe, thắt dây an toàn cẩn thận cho cô xong, Lục Đông Thâm nói một câu.

Hạ Trú dương dương tự đắc: “Dĩ nhiên, em là phái nữ nhưng đâu có chịu thua phái nam.”

“Có thể khiến một người xuất thân từ lĩnh đặc chủng, lại còn là cao thủ Taekwondo đai đen như anh ấy tỏ ra cung kính khép nép trước mặt em, em cũng lợi hại đấy.” Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú sụt chút nữa thì sặc luôn nước bọt của chính mình. Cô lẽ lười, ông trời ơi, lão Từ đó ghê gớm đến mức ấy sao. Chẳng trách chi cần có mặt anh ta, Lục Đông Thâm đều không cần dẫn theo vệ sỹ. Nếu thật sự đầu tay đôi, cô cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Chiếc xe đi thẳng một mạch, rất từ từ chậm rãi, phía trước là cả dãy đèn xe đỏ rực.

“Sau này không được tới quán bar nữa. Còn nữa, ngoài những lúc ở bên cạnh anh ra, bất kỳ lúc nào cũng không được phép uống rượu.” Lục Đông Thâm vững vàng điều khiển vô lăng, ngữ khí tuy nhẹ nhàng nhưng những lời nói ra lại mang tính đã kích cực mạnh với Hạ Trú.

Hạ Trú xù lông lên: “Lục Đông Thâm, anh quá đáng rồi đấy!”

“Anh là người đàn ông của em, đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với em cũng không hề quá đáng.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại.

“Em uống rượu đầu có làm hỏng chuyện, vả lại, tư lượng của em thế nào anh không biết sao? Số người có thể khiến em ngã gục hiếm có vô cùng.” Hạ Trú cực lực tranh cãi.

“Đúng là em không làm hỏng chuyện, nhưng rước thêm phiền phức, nhất là vì phụ nữ, trò anh hùng nào em cũng làm hết rồi.”

Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của anh: “Câu này nói chẳng có lương tâm chút nào. Trần Du yêu anh không được, đau lòng quá đi giải sầu. Cô ta bị người ta chọc ghẹo ngay trước mắt em, anh bảo em có thể không lo không?”

“Em chịu đến ngồi nói chuyện theo lời hẹn, chuyện này ở trong mắt anh đã đủ hoang đường rồi.” Lục Đông Thâm thần nhiên tiếp lời: “Hơn nữa, trong quán bar lúc nào cũng có bảo vệ, em đơn thương độc mã dùng dao với đối phương, lỡ phải chịu thiệt thì sao?”

Thái độ anh tuy ôn hòa nhưng ngữ khí sắc lẹm, câu nào câu ấy sắc như dao vậy. Đối lại là người đàn ông khác, Hạ Trú đã sớm buông một câu: Shit, anh là cái thá gì mà dám ăn nói với bà cô đây bằng giọng đó? Nhưng đối mặt với Lục Đông Thâm, cô không dám ngông nghênh như vậy. Một là, người đàn ông này thật sự có bản lĩnh dùng sức mạnh cơ thể để nói cho cô biết khả năng của anh. Hai là cô cảm thấy, những câu này bật ra khỏi miệng anh, rót vào tai cô đều trở thành những lời ngọt ngào.

Cô chủ động sát lại gần anh, nịnh nọt: “Ai bảo em sẽ chịu thiệt thòi chứ, chẳng phải vẫn còn Thâm ca đây bảo vệ tiểu nhân sao?”

“Ừm, miệng ngọt lắm.” Lục Đông Thâm giơ một tay ra véo má cô, cười nói: “Gọi thêm tiếng nữa đi, dùng ngữ khí em nói trong Wechat đấy.”

Hạ Trú là loại người nào chứ? Tạm thời không thể dùng từ “gió chiều nào che chiều ấy” để hình dung cô, nhưng chí ít cũng là “kẻ thức thời”. Có lúc nếu không dính vào những chuyện trắng đen thì phi nghiêm trọng, cô sẽ trườn qua trườn lại như cá trạch, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, cô là rành nhất.

Thế là, cô cất giọng ngọt ngào, bệt âm ra gọi một tiếng: “Thâm ca...”

Lục Đông Thâm rất thích thú, đầu mày dãn ra thoải mái.

Thấy anh hình như dễ thương lượng hơn, Hạ Trú giơ tay lên, dùng ngón trỏ và ngón cái vờ vẽ góc áo của anh, nhẹ nhàng đưa đưa mấy cái: “Vậy ban này anh nói...”

“Những gì không nên cho phép vẫn không cho phép.”

Hạ Trú chịu thiệt, nghiêng rằng: “Lục Đông Thâm, anh là đồ lừa đảo!”

“Anh lừa em cái gì?” Lục Đông Thâm trêu đùa cùng cô.

“Lừa cơ thể của em, trái tim của em!”

Lục Đông Thâm khẽ đánh tay lái, chiếc xe rẽ ngoặt, anh nhìn thẳng về phía trước mỉm cười: “Kể cũng phải, thế nên, tối nay về nhà với anh, tiếp tục để anh lừa.”

“Em không đi!” Hạ Trú rút tay về, dựa vào ghế lái phụ: “Em muốn về nhà.”

“Tối nhà em cũng được.” Lục Đông Thâm nói.

“Lục Đông Thâm” Hạ Trú nhủ mảy: “Anh mà cứ quản hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy.”

“Thế sao?” Anh cười thâm, kéo tay cô qua, ghi lên vị trí khóa quần của anh: “Anh cũng chịu không nổi rồi.”

Hạ Trú ngây người ra giây lát, rồi ngay sau đó đỏ bừng mặt.

***

Ngày hôm sau, hai người cùng nhau đi tới công ty, về điểm này, Lục Đông Thâm không hề có chút kiêng dè nào.

Thang máy nhân viên tới trước, anh bèn cùng Hạ Trú đi vào thang máy, phía sau các nhân viên đi làm bắt đầu ủa vào theo. Sau khi thấy anh, họ lần lượt cung kính chào hỏi, sau đó nhìn thấy Hạ Trú đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, ánh mắt bèn có thêm vài phần mờ ám.

Hạ Trú không đứng quá sát anh, cũng không nắm tay anh nhưng vẫn cảm thấy cô và anh quá trắng trợn táo bạo. Những ai đã gặp anh hôm qua, nếu hôm nay vẫn nhìn thấy anh thì có thể dễ dàng phát hiện ra anh không thay áo sơ mi, lại còn đi ra đi vào cùng cô, nói trắng ra thì mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Cô ngược mắt lên len lén quan sát anh. Anh nhìn thẳng về phía trước, một nửa khuôn mặt sắc như kiếm, đẹp trai đến độ khiến cô sung sướng trong lòng.

Cô không kim được lòng mình, lấy ngón út nhẹ nhàng vạch vạch lên lòng bàn tay anh. Một giây sau, bàn tay cô được anh nắm chặt. Trái tim lâng lâng như có sóng biển cuốn qua, nhiệt độ lòng bàn tay anh ấm áp truyền từ tay cô vào tận trong tim.

Sau đó từ tận đáy lòng có một giọng nói đang hân hoan nói với cô rằng: Người đàn ông này là của mày. Người đàn ông được bao người chú ý, khiến các cô gái khác nhưng nhớ khôn nguôi này là của mày.

Cảm giác này kỳ diệu cực kỳ, rất xa lạ nhưng lại vô cùng đáng mong đợi. Giống như có một món báu vật quý giá cô chưa bao giờ có được, nay bỗng cầm được trên tay, người khác muốn lấy cũng chẳng được.

Khi cô sắp đi ra khỏi thang máy, Lục Đông Thâm bên nói với cô: “Tối nay đợi anh về ăn cơm, còn nữa, khăn trang chọn thảm trong nhà đi.”

Câu nói này vừa dứt, cô lập tức nghe thấy những tiếng xuýt xoa vang lên xung quanh. Vành tai cô nóng rần lên, ngay cả tiếp lời cũng không biết nói sao nữa. Cô ậm ừ mấy tiếng rồi vội vã đi ra khỏi thang máy. Tới khi cửa thang máy đóng lại, mấy đồng nghiệp ra cùng bên mỉm cười hỏi cô: Khi nào thì định tổ chức đấy? Chúng tôi nhất định phải được tham gia đám cưới đấy nhé.

Hạ Trú hắng giọng nói: Cái gì với cái gì chứ, mau đi làm việc đi.

Sau khi đám người tản ra, cô mới bất chợt nhớ ra tối nay mình còn có việc. Tối qua chỉ mãi triền miên, ban nãy lại mãi xấu hổ cô quên bằng mất chuyện chính rồi. Thôi, lát nữa nhắn cho Lục Đông Thâm qua Wechat vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Ở Cạnh Ai Học Thói Của Người Đó

Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Cuộc hẹn gặp mặt với Thương Xuyên được chọn vào buổi tối.

Nghe nói hôm nay là một phân đoạn quan trọng nhất, thế nên Hạ Trú cũng không gấp gáp, dành đợi cậu ta đóng xong rồi hẹn nói chuyện.

Bận rộn tới tận gần cuối chiều cô mới nhìn thấy Trần Du tới công ty.

Sắc mặt cô ta trông không ổn cho lắm, rất nhợt nhạt. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, cô ta cũng không chào hỏi mà cúi đầu đi thẳng về văn phòng của mình. Hạ Trú cũng chỉ trùng hợp bắt gặp cô ta, bèn đi theo suốt cả đường. Cô gõ cửa rồi đi thẳng vào trong, quăng tập tài liệu trong tay cho cô ta: “Việc điều tra mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H đã có kết quả rồi, 90% khách hàng bày tỏ hài lòng với mùi hương ngửi thấy mỗi khi đi vào trong cửa hàng.”

“Ồ.” Trần Du ưỡn oai đón lấy tập tài liệu.

Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô ta vẻ đầy hứng thú. Thấy cô mãi không chịu đi ra, Trần Du ngẩng đầu lên hỏi: “Còn chuyện gì cần dặn dò sao?”

Hạ Trú đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, thái độ rất cổ tình. Đến nỗi Trần Du cảm thấy khắp người không thoải mái: “Nhìn gì vậy?”

“Không giống cô chút nào.”

Trần Du giật nảy mình: “Cái gì không giống tôi?”

“Cô căng thẳng gì chứ?” Hạ Trú cười nửa đầu nửa thật: “Ý của tôi là, nếu bình thường cô mà biết khách hàng có tỷ lệ hài lòng cao như thế nhất định sẽ dương oai giễu võ với tôi. Dẫu sao thì việc quản lý mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H vẫn do cô chịu trách nhiệm chính. Sao hôm nay lại hồ hững trước lợi danh thế? Vẫn chưa tỉnh rượu à?”

“Đâu có, chẳng phải tôi chưa kịp phản ứng lại sao?” Trần Du cầm lại tập tài liệu, lật xem một lượt rồi nói: “Bây giờ tôi có được thành tích này rồi, cô có còn xem thường tôi nữa không?”

Hạ Trú nhe răng cười, nói trúng tim đen: “Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Nơi ở của Trần Du và nhà của cô người phía Nam kẻ phía Bắc, ngược lại nhà cô ta lại cùng một hướng với Thai Nghiệp Phàm. Thế nên tối qua Thai Nghiệp Phàm cũng coi như đã khí khái nghĩa hiệp được một lần, chủ động lên tiếng nói sẽ đưa Trần Du về nhà. Lúc đó vì chuyện xảy ra trong quán bar, Trần Du sợ đến nỗi chân run lấy bầy, dĩ nhiên đầu óc cũng trong trạng thái chập mạch, thế nên đã đi theo anh ta.

Trần Du vừa nghe xong, lập tức đứng bật dậy: “Cô đừng ăn nói hàm hồ!”

“Ồ hay, tôi còn chưa nói là chuyện gì mà, sao cô phản ứng dữ dội thế hả?” Hạ Trú cười đều.

Trần Du nhìn cô chằm chằm một lúc lâu rồi ngồi xuống, gập tập tài liệu lại: “Người làm sếp cứ thích chơi nhân viên, thú vị lắm sao?”

“Sếp thích chơi nhân viên thì không có gì thú vị.” Hạ Trú chậm rãi từ tốn phản kích: “Sếp thích đùa cợt với nhân viên mới thú vị.”

Trần Du nghe xong, ngược lại nhìn cô một cách nghiêm túc: “Tôi cực kỳ tò mò một chuyện.”

Hạ Trú nhướn mày.

“Giữa đàn ông và phụ nữ, cô thích người phía trước hay thích người phía sau hơn?”

Hạ Trú phì cười, nói một câu: “Bỏn già nam nữ đều chơi được tốt.”

Khi gần ra khỏi cửa văn phòng, Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta rồi bất thành linh hỏi một câu: “Cô thật sự không sao chứ?”

Trần Du chống cằm, chậm rãi nói: “Cô cứ không ưa tôi đi. Dẫu sao tối qua chúng ta cũng đã có trải nghiệm sát cánh chiến đấu, cũng coi như đã cùng chung hoạn nạn phải không. Cô có cần phải mong tôi xảy ra chuyện gì đến thế không?”

Hạ Trú cũng không tiếp tục truy hỏi nữa: “À đúng rồi, khẩn trương nộp cho tôi báo cáo chi tiết về mùi hương của loại nước hoa bản giới hạn khu vực Trung Hoa của thương hiệu H.” Cô nhìn giờ rồi bổ sung thêm một câu: “Trước giờ tan làm đi.”

Trần Du tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Đợi cửa phòng đóng lại rồi, cô ta mới chửi thề một câu: “Đúng là theo người nào học thói của người ấy!”

***

Địa điểm hẹn gặp Thương Xuyên cuối cùng được thống nhất tại phủ Thân vương.

Đối với Hạ Trú mà nói, cô vừa hay nhân cơ hội này tới xem mảnh đất đã được Lục Đông Thâm giành về. Quan trọng hơn là, chuyện phu nhân của Thái Quốc Cường gặp ma càng về sau cô càng thấy kỳ lạ. Nếu Thái phu nhân lúc đó bắt gặp Thương Xuyên, thì mục đích hù dọa bà ta của Thương Xuyên là gì?

Nhưng nếu không phải là Thương Xuyên thì người đằng sau lại là ai? Lúc đó khi hai nhà Lục, Thái cùng với lãnh đạo địa phương tới khảo sát, đúng lúc lại xảy ra vụ ma quỷ. Chuyện này trông có vẻ ngẫu nhiên, nhưng sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống một âm mưu đã được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Hạ Trú không dám suy nghĩ sâu hơn. Cô tình nguyện cho rằng người Thái phu nhân nhìn thấy là Thương Xuyên. Nếu không phải là Thương Xuyên, thì xét từ góc độ người được lợi cuối cùng, thì người một tay lên kế hoạch chuyện này rất có thể chính là Lục Đông Thâm.

Đối với Theron Xuyên mà nói, phủ Thân Vương hẻo lánh yên tĩnh, là nơi thích hợp để nói chuyện nhất. Kiểu thần tượng top đầu như cậu ta, bất luận xuất hiện ở nơi nào trong khu trung tâm thành phố cũng sẽ khiến mọi người chú ý.

Tám giờ tối, Hạ Trú đã lái xe tới phủ Thân vương.

Trước lúc đó, cô đã thông báo với Lục Đông Thâm tối nay có việc đột xuất không thể ăn tối chung. Lục Đông Thâm tuy không hỏi nhiều nhưng ý tứ vẫn muốn để lão Từ đi theo. Hạ Trú khéo léo từ chối, đồng thời nói thẳng với Lục Đông Thâm cô định gặp mặt Thương Xuyên, tránh để đôi bên có hiểu lầm. Địa điểm gặp mặt cụ thể cô không nhắc đến, vì một khi đề cập tới phủ Thân vương, Lục Đông Thâm sẽ dễ dàng đoán ra được cô nhắm vào chuyện ma quỷ.

Vì chuyện này, Lục Đông Thâm có chút không vui. Tuy rằng trước mặt Thương Xuyên vẫn là người đại diện quan trọng của Skyline, nhưng hai lần trước sau gây chuyện của cậu ta đã khiến anh bất mãn. Hạ Trú thở dài nói: “Cậu ấy chỉ canh cánh trong lòng chuyện Tà Thời mất tích, cũng nhận định em là hung thủ. Em muốn kể lại toàn bộ chuyện lúc đó bọn em gặp nguy hiểm cho cậu ấy biết rõ.”

Lục Đông Thâm hiểu Hạ Trú, cũng biết rõ tính khí của cô nên đã đồng ý.

Trên đường đến phủ Thân vương, cô nhận được điện thoại của Nhiều Tôn.

Cũng không có chuyện gì quá gấp. Anh ấy chỉ hỏi cô sáng mai liệu có thời gian không. Bố anh ấy xuất viện, hy vọng cô có thể có mặt, dọc đường có thể trò chuyện cùng ông. Hạ Trú ngắt lời anh ấy: “Nếu anh nói ngày mai anh không có mặt, tôi sẽ có thời gian.”

Nhiều Tôn bực dọc nói: “Ngày mai anh họp cả một ngày, làm gì có thời gian gặp mặt em để mà em tức anh?”

Hạ Trú nói: “Được, vậy tôi đến, nhưng nếu để tôi nhìn thấy anh, tôi sẽ bỏ đi ngay đấy.”

Nhiều Tôn tức đến nghiêng răng kèn kẹt: “Hạ Trú, em tưởng bây giờ em có Lục Đông Thâm rồi thì kê cao gối ngủ à? Rồi sẽ có một ngày anh giẫm hấn xuống dưới chân, bắt em bò tới cầu xin anh!”

Hạ Trú đè nén cơn giận nói: “Bao năm nay tôi vẫn luôn trốn tránh, ngoài trốn tránh anh ra còn trốn tránh chuyện gì chắc anh biết rõ. Tôi và anh không thể ở cạnh nhau, trước kia không thể, bây giờ càng không thể. Anh bảo tôi cầu xin anh? Nhiều Tôn, bây giờ là anh đang xin tôi.”

Đầu kia, Nhiều Tôn trầm mặc, hơi thở có phần gấp gáp.

“Có chuyện này tôi phải hỏi anh.” Hạ Trú đi vào trọng điểm: “Trước khi mảnh đất phủ Thân vương được đấu thầu, hai nhà Lục, Thái đã từng cùng lãnh đạo địa phương tới tận nơi khảo sát, vì sao anh không tới?”

Đầu kia cười khẩy: “Tiểu gia đây còn phải đi theo trình tự đó sao? Anh và bên đó có quan hệ gì? Chẳng qua chỉ là nói một tiếng. Nếu không vì Lục Đông Thâm dùng thủ đoạn quá bí ối, mảnh đất đó chính là của tiểu gia đây!”

Hạ Trú không nói gì nữa.

Qua một lúc khá lâu, Nhiều Tôn mới thở dài nói: “Trong chuyện này còn có một nguyên nhân khác, hôm đó sức khỏe bố anh không được tốt, thế nên anh không tới công ty.”

Hạ Trú hiểu Nhiều Tôn, bình thường hống hách nhưng tuyệt đối là một người con có hiếu.

Những lời dư thừa không cần nói nhiều thêm nữa, sau khi ngắt máy, Hạ Trú đã nghĩ, nhìn kiểu gì cũng không thấy Nhiều Tôn giống người sẽ thuê ai đó giả má giả quý.

Phủ Thân vương về đêm có thêm vẻ đoan trang, trầm tĩnh, yên bình và lánh xa thế sự của một gia đình đài các.

Vài con đường xung quanh khu vực này đều đã được dán logo của Skyline. Các tòa kiến trúc cũ đang trong quá trình tiến hành tu sửa. Đoạn đường này vì lời đồn phủ Thân vương có ma mà trở nên hoang vu hiu quạnh. Nhưng trong mắt các doanh nhân, nó vẫn là một miếng thịt mỡ. Chỉ cần cải tạo lại theo xu thế đường du lịch, chắc chắn sẽ có thể cứu sống khu vực kinh tế và tài chính ở đây, khi đó lợi ích thu về nghĩ cũng đủ biết.

Phủ Thân vương sẽ được tiến hành sửa chữa khai thác trên nền tảng lưu giữ các kiến trúc còn nguyên vẹn. Giá trị sử dụng cụ thể của nó Hạ Trú không được biết, nhưng dám chắc không bao giờ được phong kín lại. Khả năng lớn nhất, nó sẽ được mở cửa cho khách du lịch giống như Cung vương phủ của Hòa Thân.

Ở trong đế quốc thương nghiệp của Lục Đông Thâm, bản đồ kế hoạch của mảnh đất này ra sao cô chưa biết rõ, thậm chí còn không rõ rốt cuộc vị trí của nó trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Hay, nó chỉ là hòn đá ngáng đường việc tiến thân vào thị trường Trung Quốc của các sản nghiệp dưới quyền quản lý của Lục Môn...

~Hết chương 192~

*Spoil: “Đàn em của anh vừa mới điều tra ra được, người dùng khăn tay dọa dẫm em chính là Thương Xuyên. Cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm!”

“Em nghỉ ngơi người động chân động tay trên Giang sơn đồ, người ở trong quán bar và người xuất hiện trong phủ Thân vương đều là một người.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Đột Ngột Gió Lạnh

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Trên những con đường dẫn vào phủ Thân vương vẫn có người đang làm việc. Ở thành phố Bắc Kinh này, nghề xây dựng gần như luân phiên kéo dài suốt 24 tiếng đồng hồ, nếu không sao những căn nhà chọc trời có thể đập đất đứng lên nhanh như vậy? Có chiếc xe bồn chở xi măng đi ngang qua. Người tài xế thò đầu ra ngoài nói với cô: Nơi này đang thi công, không thể vào được.

Hạ Trú ậm ờ đáp lời.

Phủ Thân vương vẫn chưa được động vào, có lẽ nó được xếp sau cùng. Ngang qua bùn sinh lây lị, tiến vào phủ Thân vương là một thế giới yên tĩnh hoàn toàn khác.

Nước suối vẫn róc rách chảy, cây lá vẫn xào xạc rung, rường hoa xà chạm, hành lang dài tối tăm yên ắng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu sao Hạ Trú lại rùng mình. Cô luôn cảm thấy cả đệ phủ này thật sự rất có sức sống, giống như có người ở lại đây, bất kỳ lúc nào chủ nhân của nơi này cũng có thể bước ra từ trong trạch viện sâu hun hút.

Thương Xuyên vẫn chưa đến.

Hạ Trú đi đi lại lại trên hành lang, kiểm tra quan sát lần lượt từng căn phòng. Lần trước cô tới vội vàng rồi lại ra đi vội vã, chưa tỉ mỉ ngắm nghía được đệ

phủ này, bây giờ đi xuống mới cảm thấy nó thật sự to lớn đến khó tin, diện tích phải to gấp đôi Cung vương phủ. Bây giờ có thể thấy đoàn làm phim “Phù Sinh” quả thật đã dốc hết vốn liếng, đích thực đã tiến hành so sánh lần lượt và dựng lại kiến trúc theo đúng bản gốc. Đến khi phim đóng máy, khu kiến trúc giả kia quả thật đáng tiếc.

Ở trên sân khấu kịch, cò bay phấp phới, đứng trong gió nhìn cảnh này đúng là quái đản. Hạ Trú quan sát kỹ càng, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống cò gọi hồn.

Hạ Trú đứng bên dưới sân khấu một lúc rất lâu, cuối cùng cũng nhìn ra chỗ nào bất thường rồi.

Nếu nói kiến trúc được dựng lên tại phim trường ở Hoài Nhu giống y hệt với bản gốc thì cũng không hoàn toàn đúng đắn. Cùng một sân khấu kịch như vậy, nhưng độ cao lại không giống nhau. Sân khấu kịch ở phủ Thân vương cao hơn không ít. Thường thì các sân khấu chỉ cao cùng lắm ba đến bốn mét, nếu tỉ mỉ hơn thì có thể cao đến khoảng sáu mét. Nhưng đo bằng mắt thường, độ cao của sân khấu kịch ở phủ Thân vương phải lên đến tám, chín mét, phải cao ngang ba tầng lầu. Còn sân khấu kịch ở phim trường Hoài Nhu tuy cao, nhưng cũng không cao đến vậy, có lẽ họ suy nghĩ tới vấn đề an toàn của diễn viên.

Hạ Trú không hiểu.

Chủ nhân gốc của đệ phụ này có sở thích gì? Sao lại làm một đài sân khấu cao như vậy? Làm sao mà xem kịch được? Lần trước cô hoàn toàn không chú ý tới điểm này.

Cô nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên lầu cao đối diện và lập tức hiểu ra.

Các tiểu thư cổ đại đều là cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, bình thường các hoạt động giết thời gian đã ít lại càng thêm ít. Xem kịch trở thành thú vui khiến họ say mê không dứt. Nhưng ở thời cổ đại, các đào kép hầu như đều là nam giới, cho dù là vai chính hoa đán cũng đều do nam cải trang thành nữ để đóng. Tất cả các lão gia của các phủ đệ đều cấm đoán các nữ nhân trong phủ mình trực tiếp chạm mặt với đào kép. Họ toàn phải quan sát qua lầu cao. Đây cũng chính là nguyên nhân đài sân khấu được làm cao hẳn lên.

Hạ Trú khẽ buông một tiếng thở dài. Cũng may cô không sinh ra ở thời đại ấy, nếu không ắt sẽ châm một mồi lửa cho nhà cửa cháy rụi mới vừa lòng.

Phu nhân của Thai Quốc Cường đã nói gặp ma ở đây.

Cô cất bước đi lên, xuyên ra phía sau cánh gà.

Cánh gà cũ kỹ, so với phía trước mặt lại càng yên tĩnh hơn. Cho dù bước chân có khẽ khàng cỡ nào, tai vẫn bắt được những âm thanh vọng lại. Thình thịch, thình thịch, Hạ Trú giật nảy mình, lắng nghe kỹ để phân biệt mới nhận ra đó là tiếng đập của trái tim mình.

Chiếc tủ kịch được làm từ loại gỗ thượng hạng. Chỉ có điều, cứ ngỡ rằng năm tháng trôi dôi, thứ hồng hóc đã hồng hóc, thứ bám bụi đã bám bụi, vậy mà bên trong vẫn còn trang phục kịch, từ vai phụ đến hoa đán đều rất đầy đủ.

Có cả trang phục của Hạng Vũ.

“Bá vương biệt Cơ” là một màn kịch kinh điển, thế nên có vai của Hạng Vũ cũng là chuyện rất bình thường, chắc cũng tiện cho Thương Xuyên lên sân khấu này giả ma giả quỷ.

Các vai diễn khác cũng bắt nguồn từ những vở hí kịch mà mọi người đã nghe đến quen tai, nhưng...

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên một bộ trang phục, loại áo dài trắng bằng lụa, cổ chéo tay rộng, bên trên có thêu hình hạc bay màu xanh lam, nét thêu sinh động y như thật. Cô tháo nó xuống từ móc treo, chất vải rất thật, cảm giác khi sờ vào rất mượt. Cô sờ lên vạt áo, trái tim chợt rung lên.

Không bám bụi.

Còn có một mùi hương rất thanh rất nhẹ phảng phất trong không khí. Khi tỉ mỉ phân biệt thì mùi hương lại có vẻ biến mất.

Mùi hương quá yếu.

Nếu là người khác, cùng lắm họ cũng chủ ngữ thấy mùi bụi bám ở phía sau sân khấu, có trách thì trách mũi cô quá nhạy bén. Chỉ có điều, mùi hương này rất khó nắm bắt.

Cô cảm thấy giống mùi cơ thể hơn, hơn nữa, còn là mùi cơ thể thời cổ đại.

Người cổ đại rất giỏi về mùi hương, nhất là người Trung Quốc cổ. Họ thậm chí còn đạt được tới mức độ đỉnh cao trong sử dụng mùi hương, không có chỗ nào thoát khỏi mùi hương. Người cổ đại chế tạo mùi hương rất coi trọng nguyên liệu thuần túy, hơn nữa công nghệ chế tạo quan trọng thời gian. Chủ yếu gồm các công đoạn: Chưng, nấu, sấy, phơi... Thế nên mùi hương rất thuần khiết và ổn định.

Công nghệ chế tạo hương ngày nay đã được nâng lên một tầm mới. Dù các loại máy móc tiên tiến nâng cao hiệu suất trong công việc chế tạo hương. Nhưng cũng vì vậy mà đã đánh mất sự thuần túy trong công nghệ thủ công.

Thế nên, đối với Hạ Trú mà nói, việc phân biệt không tốn quá nhiều công sức.

Thay đổi mùi hương cơ thể không phải chuyện gì khó khăn. Một thời gian dài bầu bạn với mùi hương, mùi trên cơ thể tự nhiên cũng sẽ nảy sinh sự biến hóa. Đương nhiên, điểm này chỉ có mùi hương cổ mới làm được, như các loại nước hoa hiện đại thời nay rất khó đạt tới trình độ này. Tinh dầu đúng là ít nhiều cũng chức năng thay đổi mùi hương cơ thể, nhưng không thể dùng sử dụng. Một khi dùng sử dụng, mùi hương nguyên gốc của da thịt sẽ một lần nữa phủ lấp.

Trong lúc Hạ Trú đang băn khoăn suy nghĩ thì loáng thoáng nghe thấy một tiếng thở dài. Buồn bã, xuất phát từ một người con gái.

“Ai?” Hạ Trú cảnh giác, rào bước đuổi theo ra ngoài.

Một cái bóng trắng thoát ần thoát hiện, ở một góc ngoặt gần đó. Cô vội vàng đuổi theo. Cái bóng đó mờ mờ ảo ảo, xuyên qua bảy tám chuỗi hành lang. Ánh sáng nơi phủ đệ không tốt, trong bóng tối, trông nó như thật như giả.

Cô đuổi theo sát sao, tới tận khi ra khỏi phạm vi sân khấu, đuổi tới tận đình viện.

Không còn bóng ai.

Giống như nó bỗng dưng biến mất, hoặc chưa từng xuất hiện.

Hạ Trú đứng đờ ra tại chỗ.

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từ con. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Cô quay phắt đầu lại.

Đằng sau không một bóng người.

Cô bất thành linh nhớ tới một lời nói mà các cụ ở Thương Lăng từng dạy: Lạnh gáy là ma đang quần quanh.

Gặp ma?

Cô không tin.

Nhưng tận đáy lòng có một cảm giác càng lúc càng rõ nét, cũng tiện thể khiến cô nghĩ tới cảm giác khi nhìn thấy cô gái đó trong quán bar, giống y hệt!

Cô cảm thấy, cô gái đó, rất giống chính mình!

Suy nghĩ này vừa lướt qua, cô đã không khỏi rung mình. Ngay sau đó tiếng chuông di động kêu vang làm cô giật bắn.

Lại là Nhiều Tôn.

Hạ Trú tức đến nghiêng răng kèn kẹt: “Tôn thiếu gia, anh rảnh lắm sao? Gọi hết cuộc này đến cuộc khác!”

“Hạ Hạ.” Khẩu khí của Nhiều Tôn có vẻ rất nghiêm túc: “Còn nhớ chiếc khăn tay lần trước em nhận được không? Em nói là giống với chiếc khăn của Tả Thời ấy.”

Hạ Trú sững người, buột miệng: “Sao vậy?”

“Đàn em của anh vừa điều tra được, người dùng khăn tay hù dọa em chính là Thương Xuyên!” Giọng Nhiều Tôn hạ xuống rất thấp: “Em nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiếp xúc với Thương Xuyên nữa, cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm.”

“Cái gì?” Trái tim Hạ Trú thất lại, kể từ lúc đó Thương Xuyên đã không còn tin tưởng cô rồi sao?

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua. Cơn gió này nào có giống cơn gió trong đêm mùa hạ? Càng giống như một cơn gió từ dưới đáy giếng vọng lên hơn.

Hôm nay cô hẹn Thương Xuyên gặp mặt.

Nếu trước sau những lần đó đều do Thương Xuyên gây chuyện, vậy thì tới nay... một khi cô nói hết sự thật cho Thương Xuyên, liệu cậu ta có ra tay tàn nhẫn với cô không?

Cô đang mãi nghĩ thì nghe thấy một tiếng kêu điên cuồng.

Nghe phương hướng, là từ sân khấu kịch!

Hạ Trú vội vàng ngắt máy, chạy về phía sân khấu.

Sân khấu bị ánh trắng nhuộm đến trắng nhợt.

Khi Hạ Trú tới kịp thì thì đột ngột thảng thốt.

Thương Xuyên vốn dĩ đã hẹn sẽ gặp mặt cô, lúc này đang ở dưới sân khấu, nằm giữa một vũng máu...

~Hết chương 193~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Em Đã Giết Thương Xuyên

Cái chết của Tả Thời có liên quan đến em, đúng không?

Thương Xuyên rơi từ trên sân khấu xuống, từ vong tại chỗ.

Với tư cách là người duy nhất có dính líu tới vụ án đồng thời báo án, Hạ Trú bị đưa về Cục cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, phía cảnh sát hỏi đi hỏi lại mục đích cuộc gặp mặt giữa cô và Thương Xuyên. Hạ Trú không trả lời được một chữ nào. Cả người cô căng thẳng, đờ đẫn như gỗ. Người cô đang ở trong Cục cảnh sát, nhưng hồn vía vẫn còn ở nơi phủ Thân vương, trước mắt cô vẫn đang đưa hình ảnh Thương Xuyên đầm đìa máu me.

“Có nhiều địa điểm để gặp mặt như vậy, vì sao hai người lại chọn phủ Thân vương?”

“Cô báo cảnh sát nói rằng cô nghe thấy âm thanh nên mới chạy vội tới đài sân khấu? Trước lúc đó cô đang ở đâu? Cô đang làm gì?”

Giọng nói ấy lọt vào tai Hạ Trú, có tiếng vang vọng lại, dần dần lại hóa thành mơ hồ. Cô nhìn chăm chăm chiếc huy hiệu trên mũ của người cảnh sát đang lấy lời khai, con người không động đậy chút nào. Hình ảnh trong đầu cô vẫn là hành lang dài âm u gấp khúc, bóng hình người con gái đó thấp thoáng ẩn hiện nơi rường cột trạm trở. Cô bám riết theo suốt dọc đường, từ sân khấu xuống tới đình viện, nếu xuyên qua đình viện sẽ là cửa lớn của phủ đệ...

Trong mơ hồ, cô nghe thấy có tiếng người nào đó lên tiếng: Qua khám nghiệm hiện trường và kết luận cuối cùng của pháp y, đã chắc chắn Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống là sự cố ngoài ý muốn, đồng thời vì những cọc gỗ bên dưới đài cao nhiều năm không được tu sửa, thế nên khi rơi xuống, phần đầu của nạn nhân Thương Xuyên đập phải cọc tiêu sắc nhọn dẫn đến vết thương trí mạng, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.

“Cô Hạ?”

Mọi hình ảnh trong đầu Hạ Trú đột ngột tan biến. Cô bất tỉnh linh hồn hồn trở lại, đối diện với ánh mắt của đồng chí cảnh sát. Người cảnh sát rất không hài lòng về thái độ của cô, anh ta nhíu mày, gõ gõ lên tập tài liệu: “Đây là báo cáo giám định vừa được gửi tới. Cô Hạ, cô cũng khá may mắn đấy.”

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên bản báo cáo đó. Rất lâu sau, cô chậm rãi lên tiếng: “Không, đây không phải tai nạn, tuyệt đối không phải.”

“Cô Hạ đang nghĩ tới chuyện gì?”

“Là một âm mưu!” Hạ Trú lầm bầm: “Thương Xuyên bị giết hại, nhất định là bị giết hại! Trong phủ Thân vương ngoài tôi và Thương Xuyên ra còn một người thứ ba nữa, là một người con gái!”

“Cô tận mắt nhìn thấy?”

“Đúng vậy! Có một cô gái, nhất định đang ẩn nấp trong phủ Thân vương, không tránh khỏi có liên quan tới cái chết của Thương Xuyên.”

Người cảnh sát nhìn cô một lúc lâu, nói một câu “Đợi chút” rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Không gian cô ngồi trở nên yên ắng trong khoảnh khắc, dường như chỉ một hơi thở cũng có thể nghe thấy. Trong khoảng thời gian trống này, đầu óc Hạ Trú cứ hiện lên hình ảnh của Thương Xuyên. Sau khi chấn động và bị thương qua đi vì cảnh tượng tại hiện trường vụ án, phản ứng đầu tiên của cô là kiểm tra lại sân khấu một lượt, nhưng không có một ai. Rốt cuộc đó là người nào? Sau khi hại Thương Xuyên có thể biến mất không bóng hình?

Bây giờ, cô độc một mình, chỉ có mình cô, một nỗi đau đớn khổng lồ như cô đại um tùm sinh sôi nảy nở bao trùm mặt đất. Bây giờ cô mới ý thức được, Thương Xuyên không còn nữa. Một Thương Xuyên đã từng lớn lên cùng cô, người vẫn hay chạy theo sau lưng cô khi còn ở trại trẻ mồ côi, không ngừng gọi cô là “chị” đã không còn nữa. Từ nay trên đời này, cô lại mất đi một người thân nữa.

Đau đớn cùng khổ sở như ngựa phi nước đại trong lồng ngực, va chạm khắp nơi. Cổ họng cô tắc nghẹn, gần như không thể thở nổi, cơn cay xè nơi sống mũi bị cô đè nén xuống hết lần này tới lần khác. Ba năm trước, ai ai cũng nói cô máu lạnh, cũng nói tay cô đã dính đầy máu. Ba năm sau, nước mắt của cô càng không thể rơi xuống. Cô phải giữ chút sức lực để điều tra rõ ràng chuyện này.

Cảnh sát một lần nữa bước vào thông báo với cô rằng, hiện trường đã được điều tra cẩn thận nhiều lần, không phát hiện một người đáng nghi nào khác. “Tối đó có một tài xế xe bồn đi ngang qua. Anh ta tỏ ý ngoại trừ cô ra không nhìn thấy có bất kỳ cô gái nào khác từng ra vào phủ Thân vương.”

Như một tảng đá nặng đè thẳng xuống.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng lại bật mở. Có một người đi vào, thì thầm nói câu gì đó bên tai vị cảnh sát. Anh ta nghe xong bèn ngược mắt lên nhìn cô rất nhanh. Đợi người trợ lý rời đi khỏi, anh ta mới nói: “Bây giờ cô Hạ đã có thể rời khỏi đây. Nhưng trước khi vụ án kết thúc, chúng tôi sẽ còn tiếp tục tìm cô cho những tình tiết cần thiết của vụ án. Khoảng thời gian này, nếu cô nhớ được chuyện gì, phiền cô thông báo cho chúng tôi bất cứ lúc nào. Ngoài ra, tuy rằng trước mắt cô Hạ không được xếp vào diện tình nghi, nhưng vụ án này còn quá nhiều nghi vấn chưa được làm rõ, thế nên khoảng thời gian này cô cũng không được xuất cảnh.”

Lục Đông Thâm tới Cục cảnh sát, đồng thời bảo lãnh cho Hạ Trú.

Đương nhiên, với tư cách là người tiếp quản việc khai thác con đường du lịch thương mại trong khuôn khổ mảnh đất phủ Thân vương, anh cũng cần có lời giải thích với cảnh sát về vụ việc của Thương Xuyên. Một ngày khác, phía cảnh sát cũng sẽ tiến hành lấy lời khai theo đúng thủ tục.

Sau khi nhìn thấy Lục Đông Thâm, Hạ Trú mới phát hiện ra chân mình mềm nhũn. Lục Đông Thâm đỡ vững lấy cô, rồi vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô: “Không sao, không sao rồi.”

Làm xong thủ tục, từ Cục cảnh sát đi ra, phía đường chân trời đã có màu trắng nhợt như bụng cá. Một tia sáng bùng lên giữa cả một khoảng tối tăm. Buổi bình minh còn có phần mờ ảo, vì là giữa hạ nên bầu không khí cũng không quá sáng khoái mát mẻ. Lục Đông Thâm đích thân lái xe, đi thẳng một mạch.

Có người đang vội vã đi làm, đi ngang qua trạm xe buýt có cả hàng dài người đang xếp hàng, đuôi của hàng bị chìm khuất trong bóng tối chưa nhìn thấy rõ.

Chúng sinh không ai không khổ.

Cho dù là một người đứng dưới hào quang như Thương Xuyên, cũng không tránh được số phận thê lương.

Lục Đông Thâm một tay giữ vô lăng, một tay nắm chặt lấy tay Hạ Trú. Tay cô rất lạnh, từ Cục cảnh sát lên đến ô tô, dọc đường bóng người bóng xe nườm nượp qua lại, tay cô từ đầu đến cuối vẫn không thể ủ ấm được. Cả sắc mặt cô cũng trắng bệch như tờ giấy, duy chỉ có đôi lông mày vẫn đen đậm, bờ môi cũng không còn sắc đỏ hồng hào.

“Đừng suy nghĩ gì nữa cả, về nhà ngủ một giấc thật say đi.” Anh khẽ nói: “Mấy ngày nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi, tạm thời đừng tới công ty.”

Lòng bàn tay Hạ Trú được thấm đẫm hơi ấm của anh, rõ ràng là ấm áp mà vẫn không đầu lại được khí lạnh xông lên từ tận đáy lòng. Cô khàn giọng lên tiếng: “Anh có từng nghi ngờ em không?”

“Nghi ngờ chuyện gì?”

“Nghi ngờ em đã giết Thương Xuyên.”

Lục Đông Thâm nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt kiên định: “Anh tin chuyện này không liên quan đến em.”

“Nhưng, em có bản lĩnh gây ảnh hưởng khiến đối phương tự sát.”

Phía trước đèn đỏ bật sáng, Lục Đông Thâm cho xe đi chậm lại, quay đầu nhìn cô, bàn tay nắm tay cô gia tăng thêm chút sức mạnh, giống như thái độ của anh vậy: “Bản lĩnh của em anh hiểu rất rõ, tính cách của em anh càng hiểu hơn. Em coi Thương Xuyên như người thân, cho dù trước đó Thương Xuyên từng làm em bị thương, em cũng tuyệt đối không ra tay tàn độc.”

“Nếu em muốn giết người diệt khẩu thì sao?” Hạ Trú bất thành lời nói.

Thời gian đèn đỏ dài đằng đẵng, giống hệt cuộc đời vừa đau khổ vừa miên man.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ đánh tay lái một cái, chiếc xe nhanh chóng trượt vào đường chuyển làn phải, khiến các xe phía sau liên tục ấn còi inh ỏi. Lục Đông Thâm chọn một đường nhỏ, rồi rẽ vào một con hẻm yên tĩnh, dừng xe, tắt máy, quay đầu sang nhìn cô.

“Tà Thôi đã chết rồi đúng không?” Rất lâu sau, anh hỏi trúng vấn đề.

Lần này Hạ Trú không vòng vo tam quốc nữa, cô trả lời: “Đúng vậy.”

“Thương Xuyên nghi ngờ em hại chết Tà Thôi?”

“Phải.”

“Sự thực thì sao?” Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mặt cô: “Cái chết của Tà Thôi có liên quan đến em, đúng không?”

Từng sợi dây thần kinh trong đầu Hạ Trú giật lên từng hồi đau đớn. Những cảnh tượng trong quá khứ trôi qua vùn vụt trước mắt. Cô cố gắng làm dịu đi cơn tức nơi lồng ngực, lên tiếng: “Phải.” Cô từng oán hận Nhiều Tôn, khi đó đã đưa ra quyết định sai lầm khiến ba người họ gặp nguy hiểm. Nhưng việc Tà Thôi thật sự gặp chuyện cô không tránh khỏi có can dự. Thế nên Nhiều Tôn đang trách cô. Bao năm nay cô vẫn luôn trốn tránh, nhìn thấy Nhiều Tôn càng giống như nhìn thấy Diêm Vương. Cô sợ Nhiều Tôn sao? Không. Thứ cô sợ là quá khứ, là những trải nghiệm khiến cô đau đớn tưởng chết đó...

~Hết chương 194~

*Spoil: “Cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới kẻ đã tung thông tin cho cậu ta.”

“Hãy triệt để xóa sạch quan hệ với em, dù là anh hay Skyline, chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Em Đã Đâm Đầu Vào Một Ngõ Cụt

Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người...

“Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, chính là muốn tìm ra bằng chứng em hại chết Tà Thôi, không còn cách nào khác, cậu ta đã mượn một đoạn kịch để lấy lý do đâm em bị thương. Chuyện của Tà Thôi là một bí mật, một khi bị cậu ta điều tra ra manh mối đối với em sẽ cực kỳ bất lợi. Thế nên em đã hẹn cậu ta ra ngoài, lấy lý do nói rõ chân tướng làm mờ mắt, nhân lúc cậu ta không phòng bị, lợi dụng mùi hương để cậu ta nhìn thấy ảo ảnh, từ đó dẫn dắt cậu ta nhảy xuống sân khấu.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Một lý do giết người rất có sức thuyết phục, nhưng đây không phải là em.”

“Lục Đông Thâm, việc này xuất phát từ sự cảm tính của anh.”

Lục Đông Thâm dựa vào ghế xe, khẽ buông một tiếng thở dài: “Vậy thì hãy xuất phát từ lý trí đi, càng là những việc trông giống như sự thật lại càng không phải sự thật.”

Hạ Trú nghe xong, ánh mắt trở nên bi thương. Cô co chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, vùi mặt xuống đầu gối. Rất lâu sau, cô mới buồn bã nói: “Em không giết Tà Thôi, nhưng có những chuyện em không có cách nào nói rõ. Em cũng không giết Thương Xuyên, nhưng một khi có người lấy việc của Tà Thôi ra để thu hút sự chú ý, em có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.”

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Em còn có anh, anh sẽ không để xô nước bắn này bị hắt lên đầu em. Mà trên thực tế, kẻ đứng phía sau tính toán từng bước, đánh một ván cờ lớn nh vậy, mục tiêu chưa chắc đã là em. Nếu có lòng hại em, thân phận tối nay của em đã là nghi phạm rồi.”

Hạ Trú ngẩng phắt đầu lên.

“Em bình tĩnh lại suy nghĩ đi, chuyện của Tà Thôi ngoài em và Nhiều Tôn ra, còn có ai có thể biết?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú nói một cách rất chắc chắn: “Không thể có ai biết nữa.”

“Em nói Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, có thể suy đoán trong quá trình giả ma giả quỷ ấy cậu ta chỉ đang nghi ngờ em, cho tới khi, cậu ta đâm em bị thương.” Lục Đông Thâm giơ tay lên, vuốt gáy cô nhẹ nhàng từng cái một: “Anh suy đoán, lúc đó có lẽ đã có ai nói gì với cậu ta, thế nên trong một phút phần nộ cậu ta đã đòi hủy hợp đồng, không muốn cùng em hay Skyline có bất kỳ mối quan hệ nào nữa. Nhưng sau khi mọi chuyện trôi qua, cậu ta ít nhiều cũng đã lý trí hơn, chỉ ít thì không còn nghe lời nói phiến diện từ một phía nữa, nếu không lưỡi kiếm của cậu ta đã lấy mạng em rồi.”

Hỏi thờ của Hạ Trú hơi gấp gáp: “Thương Xuyên xưa nay vẫn là người cẩn trọng dè dặt, cậu ta chắc chắn sẽ không bất cẩn rơi xuống từ đài cao, càng không bao giờ tự sát. Người đứng phía sau có lẽ chính là hung thủ, lẽ nào...” Cô nhíu mày: “Là người phụ nữ đó? Trong phủ Thân vương có một người phụ nữ hay thích giả ma giả quỷ, đồng thời em nghi ngờ, người lúc trước Thái phu nhân bắt gặp vốn không phải Thương Xuyên, mà là người phụ nữ đó.”

“Người phụ nữ trông thế nào?”

Hạ Trú tỉ mỉ nhớ lại: “Không nhìn rõ được tướng mạo nhưng mặc kiểu áo dài màu trắng, mùi hương trên người rất đặc biệt. Ở trong quán bar em nhìn thấy một cô gái, đeo mạng che mặt đứng nhảy múa, cảm giác rất giống với nữ quý kia.” Nói tới đây, cô ngừng lại, đầu mày càng nhíu chặt.

“Muốn đến quán bar điều tra một người không quá khó khăn, phải xem mục đích của đối phương là gì thôi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú dăm chiêu: “Người em nhìn thấy ở quán bar cắt tóc ngắn, ở phủ Thân vương lại là tóc dài, nhưng dáng hình thì em nhớ. Tuy rằng tầm nhìn ban đêm ở đây không được tốt.” Cô nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Còn nhớ lúc trước em điều tra về người phụ nữ đứng trước Giang sơn đồ không?”

“Anh đã xem qua đoạn băng, người đó quả thực có vóc dáng giống em vài phần.”

Hạ Trú gật đầu: “Em nghi ngờ, người động chân động tay với Giang sơn đỏ, người ở trong quán bar và người xuất hiện tại phủ Thân vương đều là cùng một người.”

“Trong Giang sơn đỏ rốt cuộc có thứ gì?” Đây là lần thứ hai Lục Đông Thâm hỏi cô.

Hạ Trú cắn cắn môi, rất lâu sau mới nói: “Còn nhớ em đã từng kể với anh về bí kíp đó không? Chính là bí kíp mà em và Tả Thời kết hợp nghiên cứu ra, trong đó có một loại nguyên liệu tên là Huyền thạch, là một loại đá cực kỳ hiếm gặp chỉ tồn tại nơi sâu thẳm vùng đại mạc, được hình thành qua sự biến đổi trong nhiều tỷ năm của vỏ Trái đất, thế nên rất nhiều lúc phải dựa vào cơ duyên mới có thể có được. Loại Huyền thạch này sở dĩ thần kỳ và quý hiếm là do nó có thể đun chảy ra ngoài một dịch khoáng màu đỏ tươi, đỏ như máu vậy. Loại dung dịch này sở hữu mùi hương có khả năng bốc hơi, nhưng cực kỳ nhạt, khứu giác của người bình thường hoàn toàn không ngửi ra được. Các họa sư thời cổ đại nếu kiếm được Huyền thạch thì cũng sẽ để nó tiết ra dịch rồi dùng làm màu vẽ, nghe nói có thể giữ cho màu không bay sắc suốt ngàn năm. Nhưng ở trong mắt các nhà tạo hương, Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người. Thế nên, đây cũng là nguyên liệu quan trọng nhất trong bí kíp của em và Tả Thời.”

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu, chẳng trách khi ở Thương Lăng, cô lại có hứng thú với Giang sơn đỏ đến thế.

“Có một dãy núi trong bức Giang sơn đỏ được tô vẽ bằng dịch đá tiết ra từ Huyền thạch. Lúc đó bức Giang sơn đỏ trong khách sạn Skyline Thương Lăng vì bị hồng hộc thế nên đã tìm thợ đến sửa chữa tạm. Em nghĩ, chính kẻ trà trộn vào đám thợ lúc đó đã ăn trộn dịch đá của Huyền thạch.” Hạ Trú lần lượt phân tích, đây cũng là nguyên nhân sau khi nhìn thấy Giang sơn đỏ, cô nổi giận dưng dưng. “Sau này, việc bí kíp bị mất có liên quan tới Quý Phi và Vệ Bạc Tôn. Hiện nay không còn công thức nào có thể sử dụng đến Huyền thạch. Hơn nữa cũng không có nhiều nhà điều chế hương hoặc nhà tạo hương biết về Huyền thạch. Thế nên, người phụ nữ đó có khi nào có quan hệ với đám Quý Phi không? Có thể sử dụng tới Huyền thạch chỉ có bí kíp của em và Tả Thời mà thôi.”

“Khi đó hai người nghiên cứu bí kíp này là định dùng vào việc gì?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Chữa bệnh.” Hạ Trú không giấu giếm: “Bí kíp bọn em nghiên cứu và điều chế ra có thể làm tê liệt dây thần kinh đau đớn của bệnh nhân, nhất là các bệnh nhân ung thư, có thể làm giảm đau khổ cho họ trong quá trình hóa trị, xạ trị, đây là một kỹ thuật điều chế hoàn toàn mới.”

Lục Đông Thâm suy nghĩ giây lát: “Lục Môn đích thực có quan tâm tới công nghệ sinh vật. Nhưng theo anh được biết, các nhà tạo hương không tham gia vào dự án này.”

“Huyền thạch không dễ tìm, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến bí kíp đó mãi không thể xuất hiện.” Hạ Trú ra sức cắn môi dưới, cắn đến nổi đôi môi trắng nhợt, cho đến khi Lục Đông Thâm giơ tay cứu vớt môi dưới của cô, bây giờ cô mới buông tha cho nó: “Nhưng em nghĩ mãi vẫn không hiểu. Nếu người đó có liên quan đến Quý Phi thì họ đã giành được dịch đá của Huyền thạch về tay mình rồi, vì sao cô ta còn phải đuổi theo tới tận Bắc Kinh này? Thậm chí còn xuất hiện trong phủ Thân vương?”

Lục Đông Thâm suy nghĩ cẩn trọng, rồi gạt lớp mây mù ra cho cô: “Thế nên bé con à, em đã đắm đầu vào một con ngõ cụt.”

Hạ Trú nhìn anh, tỏ ý không hiểu.

Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch ngón tay cô: “Quả thực nhìn bề ngoài Quý Phi rất đáng ngờ. Nhưng nếu như là cô ta, thì mục tiêu của cô ta chắc chắn chỉ là em. Cô ta đảm nhận nhiệm vụ tại Lục Môn, đứng trên cao hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý, dĩ nhiên sẽ muốn bảo vệ vững vàng những vinh quang của mình. Cô ta không phải kẻ ngốc, nên hiểu rất rõ nếu lấy cái chết của Thương Xuyên để làm công cụ diệt trừ em thì cái giá phải trả có hơi đắt. Lợi ích của Skyline bị tổn hại cũng sẽ ảnh hưởng tới Lục Môn, cô ta chấp nhận giết dịch một ngàn để bản thân thiệt tám trăm ư? Không hợp lý. Còn về người phụ nữ mà em nói, nếu thật sự là người của Quý Phi thì người đó cũng chắc chắn phải có mục đích khác. Đương nhiên, tất cả đây đều là suy đoán của em, dấu sao thì cô gái đó rốt cuộc là ai chúng ta còn phải điều tra.”

“Anh nói như vậy...” Đầu mày Hạ Trú nhíu chặt lại: “Em bỗng nhiên cảm thấy, khi đó ở vương phủ em cứ mãi miết chạy đuổi theo cô ta, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, cô ta càng giống như dụ dỗ em tránh xa khỏi khu vực đài sân khấu hơn. Thế nên...” Nói tới đây, ánh mắt cô bỗng dưng trở nên hoảng hốt: “Người giết chết Thương Xuyên không phải cô ta.”

“Vì vậy, cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới người đã tung tin cho cậu ta.” Lục Đông Thâm phân tích hết sức bình tĩnh: “Dù là Quý Phi hay người phụ nữ mà em nói, có lẽ cũng chỉ là một quả bom khói làm đánh lạc hướng của vụ án này mà thôi. Còn mục đích của kẻ đó, chỉ là Skyline, chỉ là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Chưa Chắc Em Đã Không Giúp Được Anh

Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.

Hạ Trú nhìn ra ngoài cửa xe, chút ánh sáng âm u không rõ ràng phía đường chân trời cuối cùng cũng đã phá vỡ bóng tối. Những tầng mây tràn ra xếp hàng lấp lánh như vảy cá, đỏ rực như máu. “Buổi sáng có vàng hồng dừng ra cửa, buổi chiều có vàng hồng đi ngàn dặm”. Tuy những gợn mây miền man bên ngoài cửa xe trông rất tráng lệ, nhưng hôm nay chưa chắc đã là một ngày đẹp trời.

Giống như chuyện xảy ra trước mắt, trông thì có vẻ đơn giản rõ ràng, nhưng gạt bỏ lớp mây bình yên tĩnh lặng bên ngoài, đằng sau sẽ là cả một khoảng phong vân biến đổi khôn lường, kỳ quái khó mà dự đoán.

“Theo tình hình hiện tại, Thương Xuyên là hình tượng đại diện cho Skyline. Cậu ta xảy ra chuyện, lợi ích của Skyline đích thực sẽ chịu thiệt hại.” Cô cũng ép buộc mình bình tĩnh lại, chỉ cần tư duy chuyển tới một quỹ đạo đúng đắn, dĩ nhiên sẽ lần tìm được mấu chốt của hiệu ứng quân bài. “Cậu ta là ngôi sao hạng A. Lúc đó khi trời mặt muốn hủy hợp đồng với Skyline, fan của cậu ta đã có một đạo diễn cuồng công kích Skyline. Bây giờ cậu ta lại từ vong trong quá trình quay phim, e rằng Skyline sẽ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng truyền thông nặng nề. Fan đông, lời nói đáng sợ, cho dù chuyện này chẳng hề liên quan chút nào đến Skyline thì họ cũng sẽ không tha cho chúng ta đâu.”

“Nếu Thương Xuyên từ vong do bị sát hại, vậy thì đối phương đã dám động vào cậu ta, cũng đã nghĩ tới việc sẽ lợi dụng đám fan để công kích. Thế nên, đối phương nhất định sẽ khiến cho cái chết của Thương Xuyên có dính líu tới Skyline. Như vậy mới có thể đẩy Skyline vào đường không thể trở mình.” Lục Đông Thâm gác một tay lên vô lăng, ngón tay gõ hờ hững từng nhịp.

Hạ Trú quay đầu sang nhìn anh.

Vàng mây đỏ rực hắt vào trong xe, có vài tia sáng rơi vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Gợn sóng lăn tăn như ẩn chứa cả một mặt biển, sâu không lường được. “Xuất phát từ những gì em hiểu về Thương Xuyên, em khẳng định đây không thể là một tai nạn bất ngờ. Anh xuất phát từ những trải nghiệm bao năm qua lại càng chắc chắn cậu ta không thể từ vong ngoài ý muốn. Sở dĩ nói Skyline nhất định sẽ bị dính líu, là vì đối phương đang đi từng nước cờ cực kỳ chuẩn xác.”

Đầu óc Hạ Trú xưa nay cũng nhanh nhạy như mũi của mình vậy, nhất là khi được đi theo nhịp tiết tấu của Lục Đông Thâm. Cô dĩ nhiên cũng phát giác ra điều bất thường. “Ý của anh là, em sẽ trở thành kíp nổ?”

“Không phải sẽ, mà em đã là kíp nổ rồi, không né tránh được nữa.” Lục Đông Thâm xưa nay luôn nhìn rất xa: “Sự việc Thương Xuyên rơi xuống đài cao có sự góp mặt của em, nhưng lại vì kết luận tai nạn ngoài ý muốn mà em bị gạt ra ngoài. Trông bề ngoài có vẻ chỉ là một lần hốt hoảng, em rất may mắn, thực tế đây là một lần tai bay vạ gió. Ban nãy em nói không sai, nếu đối phương có ý dẫn dắt, cái chết của Thương Xuyên sẽ xuất phát từ sự mê hoặc của em. Ba năm trước là một Hạ Trú có thể giữ vững một vị trí cho mình trong thế giới mùi hương, ba năm sau lại là một bác sỹ phù thủy Tưởng Ly được người dân cả thành phố Thương Lăng trọng vọng, tin tưởng, muốn lặng lẽ âm thầm giải quyết một người có khó không? Bây giờ em lại là người được Skyline trọng dụng nhất, thế nên muốn Skyline bị lôi kéo vào chuyện này, Thương Xuyên buộc phải chết như một tai nạn vô tình. Nếu đối phương trực tiếp khiến cái chết của Thương Xuyên liên quan đến em hoặc có một bằng chứng trực tiếp nào đó chính đích xác tên em thì đó rõ ràng là một cách làm ngu ngốc. Đầu sao em cũng là người của anh, em giết Thương Xuyên sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp tới Skyline, chẳng ai ngu ngốc cho rằng đây là sự thật. Nhưng nếu Thương Xuyên chết như một tai nạn hy hữu thì tính chất sự việc lại khác. Tất cả mọi người đều sẽ cho rằng em muốn âm thầm giải quyết Thương Xuyên với điều kiện Skyline không liên quan đến chuyện này, như vậy sẽ càng dễ định tội em hơn.”

Hạ Trú cảm thấy sống lưng buốt lạnh từng cơn, cô tiếp lời anh lên tiếng: “Sau khi Thương Xuyên hủy hợp đồng em đã tới đoàn phim tìm cậu ta, sau đó thì xảy ra vụ việc đâm bị thương trên sân khấu. Bây giờ nghĩ lại, đây hoàn toàn là một chuỗi các âm mưu được lồng ghép vào nhau. Chuyện năm xưa có thể bị moi ra bao nhiêu em không thể biết, nhưng điểm bùng nổ trực tiếp nhất chính là sự việc đâm bị thương. Bên ngoài sẽ cho rằng em vì sinh lòng oán hận nên tìm cơ hội trả thù. Nhà tạo hương của Skyline là một người hành xử gần đờ như vậy, mà Lục Đông Thâm anh vẫn còn đắm chìm, mù mịt, rõ ràng là một hôn quân phá hoại giang sơn. Như vậy, đa số các fan ắt sẽ dồn mọi mâu thuẫn về phía Skyline.”

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn anh chăm chú: “Thế nên, một khi sự việc đi theo đúng chiều hướng hôm nay chúng ta suy đoán, Đông Thâm, tới lúc đó bất luận thế nào anh cũng phải thể hiện một thái độ dứt khoát với bên ngoài.”

“Thái độ gì?”

“Xóa sạch hoàn toàn mọi quan hệ với em, dù là anh hay Skyline.” Hạ Trú vô cùng kiên quyết: “Chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, nhíu mày: “Bậy bạ.”

“Việc xóa sạch quan hệ mà em nói chỉ là ngoài mặt, không phải chia tay thật sự.”

“Vậy cũng không được.” Đầu mày Lục Đông Thâm trĩu xuống rất sâu: “Em là con gái, đừng từ sáng tới tối suy nghĩ linh tinh.”

“Sao lại thành suy nghĩ linh tinh chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô vô cùng nghiêm túc: “Dù là lúc nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không hy sinh lợi ích của em.”

Không có quá nhiều lời tình ý dạt dào, cũng không có những lời thề non hẹn biển, nhưng cõi lòng Hạ Trú như được vo tròn cùng một dòng nước ấm áp. Cô cảm thấy câu nói này của Lục Đông Thâm xuất phát từ tận đáy lòng. Lục Đông Thâm nắm chặt tay cô, khuyên chân thành: “Chuyện này có lẽ chúng ta chỉ nghĩ được một hướng, đối phương còn mục đích gì khác, chúng ta chỉ có thể tới đâu hay tới đó. Thế nên bé con, đừng ra kết luận vội vã như vậy, càng đừng thay anh quyết định bất cứ chuyện gì, hiểu không?”

Hạ Trú giật mình: “Anh cho rằng còn có điều gì chúng ta chưa phân tích ra?”

“Đôi phương đã đánh một ván cờ lớn như vậy thì đến tám, chín phần cũng đoán được chúng ta sẽ nghĩ đến những chuyện vừa rồi, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” Lục Đông Thâm nói: “Thương Xuyên xảy ra chuyện trong phủ Thân vương, vậy thì đôi phương chắc chắn muốn lấy phủ Thân vương ra gây chuyện. Nhưng chỉ dựa vào việc Thương Xuyên vô tình ngã từ trên đài cao xuống và sự nghi ngờ các fan dành cho em để gây lên phần nộ ư? Anh cho rằng sẽ không đơn giản như vậy. Ngoài ra, nữ quý mà em nói cũng rất máu chót, nhưng chưa chắc đã liên quan tới người lên kế hoạch toàn bộ chuyện này. Chỉ có điều, đôi phương đã thông minh lợi dụng điểm này.”

“Nếu lấy phủ Thân vương ra gây chuyện thì cuối cùng kẻ nào được lợi kẻ đó chính là chủ mưu đứng sau.”

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Cũng chưa chắc, có lẽ, chuyện của phủ Thân vương chỉ là một sự khởi đầu.”

Hạ Trú nghe được sự bất an đằng sau câu nói này. Trước kia cô chỉ cảm thấy là những chuyện lật vật lác đác không chút liên quan, bây giờ nghĩ lại chúng lại như được kết nối bằng một sợi dây vô hình, kéo một đầu thì tất cả đều bị liên lụy. Cô có thể nghĩ tới một vài người. Bên ngoài đáng ngờ nhất là nhà họ Thai và Nhiều Tôn, còn nội bộ khiến người ta phải đề phòng nhất chính là Lục Khởi Bạch. Thật ra Lục Đông Thâm cũng sáng tỏ như gương về mấy người này. Chỉ có điều, nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, bằng chứng đâu?

“Em muốn tới kiểm tra thi thể của Thương Xuyên một lần nữa.” Lát sau Hạ Trú lên tiếng: “Một là em muốn xem xem còn tìm được manh mối gì khác không. Hai là Thương Xuyên là trẻ mồ côi, hải cốt của cậu ta giao cho ai cũng không thích hợp, ngoại trừ em.”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: “Bé con, tang lễ của Thương Xuyên sẽ do Skyline chịu trách nhiệm, chuyện này anh hy vọng em càng ít can dự càng tốt.”

“Em muốn chắc chắn một chuyện.” Hạ Trú lắc đầu: “Đừng gạt em ra ngoài. Đông Thâm, anh hiểu em mà. Anh không thể làm được đâu, hơn nữa chưa chắc em không giúp được anh, đừng nghĩ em quá yếu đuối, vô dụng.”

Lục Đông Thâm không còn cách nào khác: “Anh chỉ muốn bảo vệ em không bị tổn thương.”

“Ba năm qua em đã hiểu được một đạo lý.” Ánh mắt Hạ Trú vừa chân thật lại vừa kiên quyết: “Con người ta nếu không muốn bị tổn thương thì phải chủ động xuất kích. Em không muốn làm một người đứng im chịu đòn. Ngoài ra, nếu nữ quý kia thật sự có liên quan tới Quý Phi, thì chuyện này sẽ không chỉ đơn thuần nhắm vào anh nữa. Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.”

~Hết chương 196~

*Spoil: “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục, dù đã xảy ra chuyện gì, em cũng không thể xóa bỏ được thân phận của mình, thế nên, con dâu chung quy vẫn phải về gặp bố mẹ chồng.”

“Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời đòi liều mạng với em cũng là chuyện tất yếu, quả nhiên, có tình yêu uống nước lã cũng thấy ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Anh Cả Như Cha

Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?

Ngày hôm sau, trên mạng xã hội quả nhiên đã dậy sóng.

Sự kiện Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống tử mạng như mọc thêm chân, bò khắp các góc ngách. Fan của Thương Xuyên rần rần chấn động. Nhất thời tin tức Thương Xuyên quay phim tử mạng đã leo lên top đầu của bảng tìm kiếm. Các loại bài viết, điểm tin nóng và chủ đề lần lượt được tạo ra. Weibo, wechat gần như bị đăng đến nổ tung.

Xã hội mạng online, giữa mùa hạ nóng nực bức dọc này, một chuyện chỉ nhỏ bằng mắt muối cũng đã khiến đám cư dân mạng rần rỗi xúm vào tranh luận, hưởng hồ là chuyện một ngôi sao hạng A đình đám tử vong. Dư luận trong nước xưa nay rất kỳ lạ, thường thì những vấn đề xã hội liên quan tới chính cuộc sống của họ dù có nghiêm trọng đến đâu cũng không được quan tâm bằng tin một ngôi sao ngoại tình. Tin tức nóng hổi của showbiz là một sự tồn tại mà bất kỳ tiêu điểm xã hội nào cũng không thể thay thế được.

Độ nóng của tin tức về Thương Xuyên chính là không thể thay thế như vậy.

Giống như ngẫu nhiên, nhưng quá ngẫu nhiên lại trở thành cố ý. Mỗi một giây một phút tin tức dao động cũng là lúc nó không ngừng lên men, phản ứng của mọi người có thể so sánh với sự kiện năm xưa khi Trương Quốc Vinh nhảy lầu vậy.

Skyline lập tức triệu tập buổi họp báo ngay sau khi sự việc xảy ra. Lục Đông Thâm cử Cảnh Ninh chủ trì, kết hợp với người phụ trách của Hoàn Gia. Tham gia trong buổi họp báo còn có nhân viên sản xuất chính của đoàn làm phim. Đạo diễn tỏ thái độ rất tiếc nuối về sự việc Thương Xuyên bất ngờ từ mạng.

Trong lúc trên mạng xã hội đang sôi sục cuộn trào, Lục Đông Thâm đích thân lái xe đưa Hạ Trú tới nơi khám nghiệm tử thi.

Vụ việc của Thương Xuyên vẫn chưa đầy nắp quan tài kết luận, bởi vì còn quá nhiều nghi vấn, thế nên thi thể của Thuurong Xuyên đang được khám nghiệm tỉ mỉ và cẩn thận hơn. Hạ Trú biết lúc này cô không có tư cách bước chân vào khu vực khám nghiệm tử thi, thế nên hôm qua mới van vì cầu xin Lục Đông Thâm. Cô tin rằng anh sẽ có cách lợi dụng một số mối quan hệ.

Họ đi vào khu khám nghiệm, quả nhiên không bị ai ngăn cản. Có một cậu thanh niên đeo một chiếc kính gọng đen, thoát nhìn trông giống hệt nhân vật Harry Potter ra có lời với phía cảnh sát. Sau khi cảnh sát cho họ qua, cậu ấy nói với Lục Đông Thâm “Giáo sư đã tới rồi ạ.”

Hạ Trú không hiểu “giáo sư” mà cậu ấy nói có nghĩa là gì. Lục Đông Thâm cũng chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Xuyên qua một hành lang dài đằng đằng, ánh sáng trắng trên đỉnh đầu tuy sáng nhưng lại nhợt nhạt và âm u đến mức người ta phải rợn sống lưng. “Harry Potter” dẫn họ tới căn phòng ở tầng tận cùng. Hai người vừa đi vào thì cánh cửa bên trong cũng được đẩy ra, cùng với đó là sự xuất hiện của một người đàn ông.

Người ấy cũng cao tầm tầm Lục Đông Thâm, dáng người mảnh khảnh. Sau khi cởi khẩu trang ra, để lộ một khuôn mặt tuấn tú lạ thường. Hạ Trú nhìn chăm chăm khuôn mặt người đàn ông này, cứ cảm thấy có phần nào quen mắt. Harry Pottè tiến lên, người đàn ông kia cười đồng phục giao vào tay cậu ấy. Khi anh ấy chào Lục Đông Thâm một tiếng “Anh cả”, Hạ Trú mới bàng hoàng hiểu ra.

Chẳng trách cô lại thấy quen, từng đường nét của người này đều rất giống Lục Đông Thâm, chỉ có điều thần thái hơi lạnh lùng hơn một chút. Lục Đông Thâm giới thiệu với cô: “Đây là em trai thứ hai của anh, Bắc Thần, pháp y nhân chủng học.” Sau đó lại giới thiệu với đối phương về cô: “Bạn gái của anh, Hạ Trú.”

Hạ Trú bắt tay với Lục Bắc Thần, nhưng lại cảm giác ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn cô có thêm vài phần khác lạ. Có lẽ, chỉ tại cô nhạy cảm mà thôi. Pháp y chính trong vụ của Thương Xuyên không phải Lục Bắc Thần, Hạ Trú biết đây là do Lục Đông Thâm sử dụng quan hệ riêng tư. Lục Bắc Thần quay đầu nói với Harry Potter một câu: “Ngữ Cảnh, chuẩn bị cho cô Hạ trang phục vô trùng.” Sau đó anh ấy nhìn về phía cô và nói: “Vết thương của nạn nhân vừa nhìn đã rõ ngay, cô Hạ còn nghi vấn gì?”

Hạ Trú suy tư giây lát rồi nói: “Tôi cần xem thêm mới có thể đưa ra kết luận.”

Sau khi Hạ Trú cùng Ngữ Cảnh đi vào trong, Lục Bắc Thần trở nên dăm chiêu. Lục Đông Thâm tỉnh mắt, lên tiếng trước: “Em muốn nói gì cứ nói đi.”

Lục Bắc Thần nhìn anh, sau đó đi tới trước cửa sổ, mở hệ thống thông gió ra, lần tìm hộp thuốc lá, rút ra hai điếu, ra hiệu với anh. Lục Đông Thâm tiến lên, dựa vào bậu cửa sổ, không nhận lấy điếu thuốc của anh ấy mà rút bao thuốc của mình ra: “Hút của anh đi.”

Mùi thuốc lá từ từ vẩn vút như móc câu.

Lục Bắc Thần nhả khói ra, cười khê: “Thuốc lá này không tồi đâu.” Rồi anh ấy đánh mắt nhìn vào bên trong: “Gan cũng to đấy, dấu sao thì không phải ai cũng dám đứng quan sát thi thể.”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Trước khi hai người đến, em đã kiểm tra cẩn thận xác nạn nhân, báo cáo khám nghiệm tử thi trước đó không có vấn đề gì.”

“Ngay cả em cũng không nhìn ra điểm bất thường?” Lục Đông Thâm khê nhú mày. Khoảng thời gian này vừa hay Lục Bắc Thần đang ở trong nước. Tội qua anh suy đi tính lại mới quyết định gọi điện cho Lục Bắc Thần. Cậu em thứ hai này của anh là người phiên dịch cho xác chết nổi tiếng, bất kỳ một dấu hiệu nào của nạn nhân cũng không lọt qua được đôi mắt của nó, thế nên anh đặc biệt mời nó tới xem sao.

“Vết thương trí mạng của nạn nhân nằm ở thái dương. Xét theo tình hình khám nghiệm hiện trường và góc độ rơi xuống của nạn nhân thì đây đích thực là một tai nạn ngoài ý muốn.” Lục Bắc Thần vô cùng chắc chắn: “Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát, rồi nói: “Có lẽ... là mùi hương.”

“Mùi hương?” Lục Bắc Thần khê nhướn mày: “Nếu lúc còn sống nạn nhân hít phải khí độc thì bất luận là trong khoang mũi hay trong khí quản đều có thể phát hiện ra dấu vết.”

“Trên đời này thứ có thể giết người chưa chắc đã là những mùi hương có thể ngửi thấy.” Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc rồi nhả khói: “Trong lĩnh vực nghiên cứu mùi hương, cô ấy mới là chuyên nghiệp, anh chỉ phần bừa thôi.”

Lục Bắc Thần giơ cao điếu thuốc trong tay lên, hướng thẳng về phía nắng, nhìn những sợi khói mỏng đua nhau bay lên: “Người này, đích thực là một cao thủ biết lợi dụng mùi hương.” Anh ấy buông điếu thuốc xuống, quay đầu nhìn Lục Đông Thâm: “Thế nên, đây phải chăng là lý do để anh thay lòng đổi dạ?”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, nói một câu nhẹ như gió thoảng: “Trước kia, chưa từng có tình cảm.”

Lục Bắc Thần nhìn anh một lúc lâu rồi hiểu ra: “Quả nhiên, là do em vẫn hiểu lầm lâu nay.”

“Việc tìm Bắc Thâm thế nào rồi?” Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi đôi chút. Anh ấy rít một hơi thuốc, nhả khói rồi lắc đầu. Lục Đông Thâm giơ tay lên vỗ vai anh ấy: “Rồi sẽ tìm được thôi.”

“Mong là vậy.”

Hai người nói qua nói lại chẳng mấy chốc đã trò chuyện hơn mười phút. Lục Đông Thâm nói với anh ấy: “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục, bất luận xảy ra chuyện gì em cũng không thể rũ bỏ được thân phận là người nhà họ Lục. Thế nên, con cháu kiểu gì cũng phải về gặp mặt bố mẹ chồng.”

Lục Bắc Thần nhướn mày: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Em cất công nghìn dặm xa xôi về Trung Quốc, rồi lại tốn bao công sức để rũ bỏ quỹ tài chính Bắc Thần, em tưởng ông anh trai của em mù mắt mù cả tìm phải không?”

Lục Bắc Thần hơi mím môi, lát sau mới lên tiếng: “Anh quá rộng thật đấy.”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, chân thành nói: “Hết cách thôi, anh cả như cha mà.”

Lục Bắc Thần còn định nói câu gì nữa thì Hạ Trú đã từ trong đi ra, cởi bỏ bộ quần áo vô trùng trên người trả lại cho Ngũ Cảnh, trông sắc mặt cô khá nặng nề. Hai người họ một trước một sau tiến tới. Lục Đông Thâm nhẹ nhàng hỏi cô: “Phát hiện được gì rồi?”

Hạ Trú ngập ngừng định nói lại thôi.

Lục Bắc Thần thấy vậy bèn lên tiếng: “Cô Hạ, tuy rằng tôi không chịu trách nhiệm trong vụ án này. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô một câu. Nếu cô có bất kỳ phát hiện gì cũng nên kịp thời thông báo cho phía cảnh sát. Như vậy sẽ có ích hơn cho việc phá án.”

“Tôi hiểu, nhưng tôi còn cần tới một nơi và gặp một người nữa mới được.” Hạ Trú nói.

Lục Bắc Thần nhủ mảy.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không nói thêm nhiều, một lần nữa vỗ vai Lục Bắc Thần: “Hôm nay em vất vả rồi.”

Khi anh rút tay về, Lục Bắc Thần chợt giữ chặt cổ tay anh lại, hơi dùng sức, tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn anh lại có thêm vài phần chất vấn. Lục Đông Thâm mỉm cười rồi hạ thấp giọng trả lời: “Phải, anh tin cô ấy.”

Sau khi hai người họ đi khỏi, Lục Bắc Thần hỏi Ngũ Cảnh: “Cô ấy có chạm vào thi thể không?”

Ngũ Cảnh đáp: “Dạ không, cô ấy chỉ quan sát thi thể rất kỹ càng, ở một khoảng cách rất gần.”

Lục Bắc Thần nhìn về phía hai người vừa đi, nét mặt có phần suy tư.

Bên này, Hạ Trú bước lên xe. Sau khi cô ngồi vững, Lục Đông Thâm vòng cánh tay qua thắt dây an toàn cho cô. Cô quay đầu liếc nhìn tòa nhà khám nghiệm rồi nói đại một câu: “Cậu em thứ hai này của anh tuy rằng tìm không tốt cho lắm, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống một bệnh nhân tâm thần.”

Bàn tay Lục Đông Thâm khựng lại, thấy vậy Hạ Trú nói: “Thuốc hợp với người. Thuốc lá em làm cho anh được pha chế từ những mùi hương dựa trên tình trạng sức khỏe của bản thân anh, nên khi anh hút dĩ nhiên sẽ cảm thấy tâm trạng thoải mái dễ chịu. Em trai anh chỉ hút nửa điếu rồi dập tắt vào trong gạt tàn, chứng tỏ mùi hương này không thích hợp với anh ấy. Thành phần của thuốc lá sau khi đi vào cơ thể sẽ nhanh chóng hình thành ột mùi hương cơ thể hoàn toàn mới. Em trai anh sau khi hút thuốc xong sẽ có mùi đắng. Ngũ tạng của cơ thể con người đối ứng với năm loại mùi cụ thể, những người có tim không khỏe thường có mùi đắng.”

“Nó từng bị tai nạn, tim cũng bị ảnh hưởng.”

Hạ Trú hiểu ra.

“Nhưng em vừa nói là bệnh nhân tâm thần?”

Hạ Trú sững người. Thấy Lục Đông Thâm thật sự hoàn toàn không biết gì, cô bèn nói: “À, không có gì, em nói đại ấy mà, em nói linh tinh thôi, anh đừng để bụng.” Cô ý thức được mình đã lỡ lời. Khi đó Lục Chấn Dương đã dặn đi dặn lại không được phép nhắc đến chuyện em trai anh trước mặt Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn cô về nghi hoặc.

Cô hít sâu một hơi, nhanh chóng đổi đề tài: “Đi thôi, em muốn tới đoàn làm phim một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 198: Khi Em Đã Gặp Được Chàng

Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời mà liều mạng với em cũng là có nguyên nhân

Đoàn làm phim đã dừng các công việc để chỉnh đốn, nhưng còn ồn ào hơn cả lần trước khi Thương Xuyên đòi bãi công, hủy hợp đồng. Rất nhiều nhóm fan tự tổ chức của Thương Xuyên tập trung lại, có mặt ở đoàn phim. Các hội trưởng giờ cao băng rôn in dòng chữ “Chúng tôi yêu cầu sự thật” để thị uy, thậm chí họ còn xếp vòng hoa và dải cờ chiêu hồn thành một hàng dài.

Vì phủ Thân vương đã bị cảnh sát phong tỏa, thế nên họ chỉ có thể tới đây biểu thị sự phẫn nộ. Ngoài những người hâm mộ ra, còn có một đám phóng viên, ký giả, ngồi đợi sẵn các thành viên của tổ sản xuất hoặc người có trách nhiệm. Họ vẫn còn đang có mặt ở buổi họp báo, nhưng nghĩ cũng đủ biết, nơi ấy chắc lúc này cũng đang bị vây kín bởi các fan.

Lục Đông Thâm thông minh đánh tay lái một vòng, né xa chốn hỗn loạn, đi vào từ đường phía sau. Tới nơi an toàn rồi, anh mới tắt máy, gọi một cuộc điện thoại tới công ty, thông báo cho phòng Quan hệ ngoại giao lập tức cử một nhóm người tới giải quyết tình trạng bị vây kín, công kích trước cửa đoàn làm phim, nhất định phải làm tốt công tác xoa dịu quần chúng.

Hạ Trú nhìn trần trần ra bức tường đỏ của vương phủ được dựng tạm lên, uy phong lẫm liệt, quả thật là “phù sinh như mộng”. Lục Đông Thâm gọi điện thoại xong thì vươn tay ra nắm chặt tay cô. Ngón tay cô vẫn lạnh ngắt như trước, hết như nhiệt độ trong phòng khám nghiệm tử thi. Anh hơi dùng sức rồi nói: “Đi thôi.”

Sau khi vào đoàn phim, Thương Xuyên vẫn luôn sống chung với mọi người, không kiêu căng như các diễn viên hạng A khác, không yêu cầu đoàn phim tự sắp xếp theo mình thì cũng bắt phải phục vụ một khách sạn tốt nhất. Ở trong giới, Thương Xuyên là một diễn viên có tài có đức nổi tiếng. Ngoại trừ lần này sau khi nhận kịch bản của Phù Sinh, tính tình cậu ấy có chút khác lạ ra thì bao năm qua, cậu ấy vẫn rất kính nghề yêu nghiệp, tôn trọng tiền bối, nâng đỡ đàn em, chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, có lúc còn giúp các nhân viên bận rộn trước sau, giống như những ngày thời tiết khắc nghiệt, cậu ấy sẽ giúp các nhân viên vác những loại máy móc nặng nề, đây là chuyện hết sức bình thường.

Thế nên, căn phòng của cậu ấy cũng không có gì đặc biệt. Cũng chỉ là một căn phòng bình thường như bao người khác. Đồ đạc dùng hằng ngày được sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp. Kịch bản được để trên bàn, đang được giở ra, bên trong được gạch chỉ chút xanh đỏ, có thể nhận ra Thương Xuyên vô cùng tận tâm. Trang đang được mở là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh quan trọng nhất cả bộ phim.

Hạ Trú đứng nhìn những chỗ ghi chú chân thành ấy, là nét chữ của Thương Xuyên, rõ nét và thân thuộc. Nỗi đau thương giống như cơn mưa rào ập xuống, thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn khỏe mắt cô đã đỏ quạch lên. Trái tim tắc nghẽn lại rất khó chịu. Cô chỉ hận không thể đâm một nhát dao vào tim mình mới cảm thấy dễ chịu hơn. Cô nói: “Đông Thâm, em khó chịu quá.”

Tai bay vạ gió ba năm trước đã quét sạch mọi kỳ vọng của cô vào thế gian này, ba năm sau cô những tưởng mình có thể phát áo bỏ qua quá khứ, nhưng cái chết của Thương Xuyên lại nói với cô một cách rõ ràng rằng: Máy chung quy vẫn chỉ là một người bình thường, mà người thường thì không thể tránh khỏi sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, căm ghét, yêu thương, ly biệt và những điều cầu cũng không được.

Lục Đông Thâm tiến lên, vòng tay ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: “Rồi sẽ qua cả thôi.”

Hạ Trú siết chặt vật áo anh, mượn nó để xoa dịu cơn đau xé lòng này. Cô tựa trán vào hõm vai anh, anh kiên nhẫn vỗ về. Rất lâu sau cô mới đỡ hơn, khỏe mắt liếc thấy một ngăn kéo tủ, nó được kéo ra một chút so với các ngăn kéo khác. Cô buông Lục Đông Thâm ra, tiến lên mở nó ra.

Bên trong có hai cuốn sách.

Một cuốn là “Những người khốn khổ” của Victor Hugo, cuốn còn lại là “Son trang giữa cơn bão tuyết” của Higashino Keigo. Trong đó, trang sách của cuốn “Son trang” trông khá cũ, có vẻ như thường xuyên được lật ra. Hạ Trú mở cuốn sách ra, một bức ảnh đột ngột rơi xuống.

Lục Đông Thâm nhặt nó lên, là một bức ảnh chụp chung. Người đàn ông ở bên trái trong bức ảnh là Thương Xuyên, người đàn ông bên phải trông khá tuần tú, một chàng trai nhẹ nhàng thanh thoát. Hạ Trú ngược mắt lên nhìn rồi khẽ nói: “Là Tả Thời.”

Anh khẽ gật đầu. Sau khi lật bức ảnh qua, ánh mắt anh chợt khựng lại sau đó đầu mày hơi nhíu. Hạ Trú thấy vậy bèn cầm lấy bức ảnh. Cô nhìn thấy phía sau nó có một hàng chữ: Khi em đã gặp được chàng – Lòng sao mà chẳng rộn ràng vui tươi?

Hạ Trú cũng sửng người.

Lục Đông Thâm so sánh nét chữ trên ảnh và nét chữ trong kịch bản, lát sau lên tiếng: “Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời mà liều mạng với em cũng là có nguyên nhân. Quả nhiên, có tình yêu rồi uống nước lã cũng thấy ngọt.” Dứt lời, anh trả lại bức ảnh vào trong cuốn sách.

Không phải Hạ Trú không chấp nhận được chuyện này, chỉ là cô cảm thấy cho dù chuyện này có đến cũng sẽ không xảy ra ngay bên cạnh mình. Bây giờ nghĩ lại đủ mọi thái độ và biểu hiện của Thương Xuyên sau khi gặp cô, thì chỉ một câu thơ “Khi em đã gặp được chàng” này là lời giải thích rõ ràng cho

toàn bộ vấn đề.

Rất lâu sau cô mới đặt lại sách vào trong ngăn kéo và nói: “Thế nên, khi chưa điều tra rõ ràng chuyện của Tả Thời, làm sao cậu ấy có thể cho phép bản thân gặp chuyện chứ?”

“Em đang tìm gì vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú đáp: “Một loại mùi hương, chỉ khi tìm ra được mới có thể chứng minh cho suy đoán của em.”

Mùi hương rất khó kiếm, nhất là những mùi hương yếu ớt. Lục Đông Thâm tin rằng mùi hương mà Hạ Trú muốn tìm còn yếu ớt hơn cả những mùi hương yếu ớt, nếu không chỉ với cảnh sát hoặc Lục Bắc Thần là đã phát giác ra điều bất thường. Lục Đông Thâm rất muốn giúp cô. Anh bảo cô miêu tả về mùi hương một chút, cô suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Anh còn nhớ Quý bát tử không? Anh cứ tìm theo mùi hương đó.”

Việc này quả thực là làm khó Lục Đông Thâm.

Quý bát tử anh từng gặp, một lần ở núi Kỳ Thần, một lần trong lễ tế đông. Theo lời Hạ Trú từng nói, bình thường Quý bát tử không có mùi hương gì, gặp ẩm ướt mới có một mùi cực nhạt bay ra. Hai lần trước đều là hoặc gặp nơi ẩm ướt hoặc gặp rượu, nên khi ấy mới ngửi ra được chút vấn đề. Bây giờ không gặp tình trạng nào, dựa vào cái mũi của anh chắc chắn không tìm ra được Quý bát tử.

“Em nghi ngờ có người dùng cỏ gây ảo giác cho Thương Xuyên?”

“Chưa chắc đã đơn giản như vậy. Hơn nữa, khoảng thời gian này Thương Xuyên vẫn đang uống loại nước thay trà pha từ cây nữ lang và hoa mật ong.” Hạ Trú gõ lên chiếc cốc, bên trong có một túi trà, còn chưa pha nước, chứng tỏ Thương Xuyên đang định pha nước thì gặp chuyện gì đó rất quan trọng và cấp bách: “Cây nữ lang bên trong trà là khắc tinh của cỏ gây ảo giác, thế nên cỏ đó không có tác dụng với Thương Xuyên.”

“Ý của em là, Quý bát tử còn có tác dụng khác?” Lục Đông Thâm không hiểu.

Hạ Trú trầm mặc giây lát, nặng nề gật đầu: “Đúng vậy.”

Cụ thể có tác dụng gì Hạ Trú không nói rõ, có lẽ cô cũng không muốn lãng phí thời gian. Lục Đông Thâm cùng cô ra khắp phòng trong phòng ngoài rất lâu mà vẫn chưa có phát hiện gì. Sau đó họ lại lấy chìa khóa xe van từ tay của trợ lý Thương Xuyên và lên đó kiểm tra kỹ lưỡng thêm một lượt.

Hoàn toàn không có phát hiện gì.

Khi hỏi về tình hình gần đây của Thương Xuyên, người trợ lý lần lượt liệt kê lại. Chẳng qua cậu ấy chỉ đọc kịch bản, tập kịch bản... Cuối cùng khi đề cập đến những người trước đó từng tìm cậu ấy, qua vài lần miêu tả, Hạ Trú và Lục Đông Thâm đã xác định đó là Thai Nghiệp Dương. Lục Đông Thâm không nói không rằng lập tức đi gọi điện thoại. Năm phút sau, anh quay lại, nói với Hạ Trú: Thai Nghiệp Dương từ đầu đã bị cảnh sát gọi tới lấy lời khai. Anh ta thừa nhận đã từng đến gặp Thương Xuyên, chỉ vì mẹ của anh ta xưa nay vẫn là fan của Thương Xuyên, thế nên anh ta đến xin chữ ký cho mẹ. Thêm nữa, ngày xảy ra vụ án, Thai Nghiệp Dương cũng có bằng chứng ngoại phạm.

Manh mối vừa xuất hiện đã đứt phụt.

Hạ Trú cảm thấy trước mặt như có một bức tường chặn đứng, rất dày, không đẩy đi được, không đập vỡ được. Lục Đông Thâm dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió. Anh kéo tay cô qua và nói: “Đi thôi, anh lại cùng em tới phủ Thân vương xem sao, nhân ngày hôm nay trời còn chưa nổi sóng to gió lớn. Chứ không tới ngày mai, em có muốn anh đi cùng em chắc anh cũng không còn thời gian nữa.”

Trái tim Hạ Trú nghẹn lại, cô gật đầu.

~Hết chương 198~

*Spoil: “Vì sao hôm đó Thương Xuyên lại lên sân khấu? Theo lý mà nói cậu ấy quan tâm đến chuyện của Tả Thời như vậy, chuyện đầu tiên khi đến phủ Thân vương phải là liên lạc với em mới đúng chứ?”

“Sao lại giống như... một đôi chân?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Lời Nguyên Giết Quý

Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu.

Từ khu vực ngoại thành vòng vèo vào trong trung tâm thành phố cũng đã khuya khoắt. Bên ngoài cửa xe lại là dòng sông sao và ánh đèn điện sáng lấp

lánh. Sau khi có phát hiện bất ngờ tại đoàn phim, dọc đường từ đó tới đây, Hạ Trú vẫn một mực im lặng. Thi thoảng nhân lúc đèn đỏ bật sáng hoặc những lúc cho xe rẽ, Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, lại liếc thấy đôi mắt cô đỏ quạch sau đó là thái độ cương quyết dè dặt cảm xúc của cô. Khi gần về tới trung tâm, Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, siết chặt: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Trú chăm chú nhìn khoảng đèn hoa lập lòe phía trước, rất lâu sau mới nói: “Đông Thâm, anh biết không? Bao năm qua vì muốn thu thập nguyên liệu, em đã đi tới khắp các hoàn cảnh hiểm nguy, đã có mấy lần đều là thập tử nhất sinh. Thế nên em có thể thấu hiểu sâu sắc trên đời này có ngàn vạn điều tốt cũng không bằng được sống bình yên. Thương Xuyên có chuyện riêng tư thầm kín của cậu ấy, lọt vào tai người khác sẽ trở thành chuyện để đàm tiếu, giống như Trương Quốc Vinh năm xưa vậy, nhưng em cảm thấy, sự tình có hoang đường hơn nữa cũng có sao đâu, chỉ cần người còn sống...”

Cô ghen ngào, lời đang nói chợt ngưng lại.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, xoa đầu cô và nói: “Đúng vậy, sinh tồn là tàn khốc nhất, nhưng chỉ cần là người không muốn nhận thua thì đều chọn cách sống tiếp.”

Bữa tối, họ dùng cơm tại một nhà hàng ở tận sâu trong ngõ, được Cảnh Ninh đặt sẵn từ trước. Cả cửa hàng chỉ tiếp đón đúng một mình họ, từ người quản lý cho tới đầu bếp chính, ai nấy đều rất cẩn thận, tận tụy. Các món ăn được bày la liệt trên mặt bàn nhưng Hạ Trú lại ăn không tập trung lắm. Di động của Lục Đông Thâm thì kêu hết cuộc này đến cuộc khác, giống như suốt cả ngày hôm nay. Có một số cuộc anh coi như không thấy, có một số cuộc anh đứng lên nhận máy.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện của công ty. Sự việc phát triển đến tối hôm nay, trên mạng xã hội đã bắt nháo chi xiên, lời nào cũng có rồi.

Phủ Thân vương yên ắng, ngay cả các con ngõ đang thi công xung quanh đều đã nghỉ việc.

Từ xa đã có thể nhìn thấy dây cảnh giới, bên ngoài các dây cảnh giới cũng có những tấm bảng tròn được căng rộng, là “kiệt tác” của fan Thương Xuyên. Trên ngã tư bên ngoài để phủ đặt một chậu lửa, bên trong chậu lửa có tàn tro, bị gió thổi bay hết chỉ còn lại muội, những tờ tiền giấy bay lung tung khắp nơi.

Không còn cảnh sát đứng canh gác, hai người họ đi xuyên qua dây cảnh giới. Trước khi đi vào cửa, ánh mắt Hạ Trú liếc thấy một tờ giấy vàng. Nó được dán bên cạnh khe cửa, bên trên giấy vàng có những nét chữ đỏ loang lổ, giống như bùa chú. Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy, đầu mày anh nhíu lại, anh giơ tay định gạt xuống nhưng bị Hạ Trú chặn lại và nói: “Đây là một lời nguyện giết quý.”

“Em biết?” Lục Đông Thâm ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Ở trong mắt anh, việc này càng giống một trò đùa quái đản hơn, một kẻ nào đó vẽ nhăng vẽ cuội, không ngờ nó còn có lai lịch.

Hạ Trú sờ vào tấm bùa, sau đó hít hít và nói: “Anh quên là hồi còn ở Thương Lăng em từng làm một bác sỹ phù thủy sao? Không thể tránh khỏi phải dùng bùa chú để né tránh sự chú ý, thế nên những lúc rảnh rỗi em cũng nghiên cứu vài loại. Văn tự trên chiếc bùa này được vẽ bằng máu gà trộn lẫn chu sa. Từ đầu bùa tới chân bùa đều được làm theo đúng một phong cách, nhất định là đã được làm bằng bàn tay của một người chuyên nghiệp.”

Lục Đông Thâm đầu gi cũng không phải là người lớn lên ở Trung Quốc, nghe xong câu này, anh nói: “Quả thật là hoang đường.”

Nhưng Hạ Trú lại bất thành lời hỏi một câu: “Nhưng vì sao phải dùng lời nguyện giết ma?”

Lục Đông Thâm vốn không tin vào những chuyện này, dĩ nhiên anh không thể trả lời câu hỏi của cô. Hạ Trú cũng không kỳ vọng anh có thể đưa ra đáp án, cô lầm bầm: “Nếu có một người kiên tâm tin tưởng vào chuyện bùa chú như vậy thì người này muốn giết con quý nào? Thương Xuyên? Hay là con quý từ trước đó đã có lời đồn xuất hiện trong phủ Thân vương?”

Vấn đề này không ai giải đáp được.

Hạ Trú cẩn thận gỡ lá bùa xuống, cất kỹ.

Một chân vừa bước qua cánh cửa lớn của phủ Thân vương, một cơn gió âm u bỗng chốc thổi qua.

Đêm mùa hạ lại bỗng dưng có một cơn gió lạ như vậy, giống như len lỏi từ những bậc cửa sổ chạm hoa rì rắt ra ngoài, lại giống như vô duyên vô cớ nổi lên, làm người ta lạnh lẽo tê rần. Từ trên xuống dưới trong vương phủ tối tăm vô cùng, đèn điện ở các công trường xung quanh cũng đã tắt ngấm, cả vương phủ giống như bị một gã khổng lồ u tối bao trọn, chỉ có thể dựa vào ánh trăng mờ mịt bước đi.

Sân khấu kịch là hiện trường vụ án.

Lục Đông Thâm bật chế độ đèn pin của di động. Bên dưới nền đất vẫn còn những vệt máu đã khô lại. Hạ Trú nhìn chỗ máu rộng ấy, như bị ai đâm cho một nhát dao đau điếng. Nỗi đau tan vào trong da thịt, rồi thấm vào trái tim, giằng xé sự bình tĩnh của cô.

“Đi thôi.” Lục Đông Thâm lên tiếng đúng lúc, giơ tay kéo cô đi.

Trên sân khấu, mọi thứ vẫn như cũ, quả thật không có dấu hiệu gì của những màn ẩu đả, cũng không có bất kỳ dấu vết tổn hại mới xuất hiện nào. Quả thực nhìn thế nào cũng cảm thấy giống một tai nạn ngoài ý muốn.

“Em không hiểu, vì sao hôm đó Thương Xuyên phải lên sân khấu?” Hạ Trú không hiểu: “Về lý mà nói, cậu ấy quan tâm tới tình hình của Tả Thời như vậy, việc đầu tiên khi tới phủ Thân vương phải là liên lạc với em ngay chứ, sao lại nhàn nhả lên đây?”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: “Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu.”

Bị dụ lên sân khấu? Hạ Trú bắt chợt nhớ tới nữ quý kia, nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy thời gian không khớp. Khi đó cô bị nữ quý dẫn dụ một mạch từ sân khấu ra đình viện. Nếu Thương Xuyên cũng nhìn thấy nữ quý thì không lẽ nào không nhìn thấy cô. Lúc đó cô nhìn rất rõ ràng, trên sân khấu vốn không có một ai.

Từ sân khấu ra sau cánh gà, Hạ Trú kiểm tra rất tỉ mỉ.

Trong không khí có mùi bụi bặm, là thứ mùi kết tủa sau nhiều năm không tu sửa, khiến người ta thấy sặc.

“Lúc đó em đang ở...” Hạ Trú đang nói thì đột ngột im bặt, cả bước chân cũng khựng lại.

Lục Đông Thâm cảnh giác.

“Đông Thâm...” Giọng Hạ Trú được đề xuống rất thấp, cô níu chặt cổ tay anh: “Có người.”

Cô ra hiệu về phía phòng nghỉ sau cánh gà, cũng là nơi hôm đó cô gặp ma. Cô còn nhớ rõ, trong đó ngoài bộ trang phục có phần quái đản còn có mùi hương không thuộc về người hiện đại. Lục Đông Thâm kéo cô ra sau lưng mình, rọi ánh sáng di động về phía cửa phòng nghỉ.

Tia sáng chiếu rọi qua những lớp bụi mỏng bay lượn trong không trung, từ mạnh chuyển sang yếu dần, tới trước cửa thì chỉ còn là một tia sáng cực nhạt nhòa. Cửa phòng nghỉ không đóng, bên trong không có ánh sáng hắt tới nên tối om om, giống như một nhúm mực, cũng lại giống như miệng của một con quái thú đang mở ra chực sẵn, chỉ đợi họ lại gần là nuốt chửng.

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, trong căn phòng đen xì xì và ranh giới bên ngoài cửa giống như có thứ gì đó. Anh chậm chậm tiến lên, ánh đèn càn lúc càn tiếp cận gần. Hạ Trú bám sát theo anh, nhìn chăm chăm gần đó không rời mắt, nhỏ giọng nói: “Sao lại giống như... một đôi chân?”

Đích thực là một đôi chân.

Mũi giày lộ ra ngoài, còn cả người nấp trong bóng tối, giống như đang đứng thập thò bên cửa yên lặng đợi họ, ánh sáng chỉ có thể hắt lên một góc đôi giày da.

Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô ngừng bước. Anh từng bước tiến tới gần, rồi lạnh giọng quát: “Người nào?”

Bầu không khí hoàn toàn im ắng, âm thanh của anh khiến Hạ Trú rùng mình. Mượn tia sáng, cô nhìn qua, đôi chân đó vẫn ở kia, bất động không nhúc nhích.

Sau lưng như có một con rết bò qua, lạnh lẽo.

Cô không đợi ở chỗ cũ nữa, rào bước bám theo, níu lấy tay Lục Đông Thâm. Anh xoay ngược tay lại nắm lấy tay cô, siết chặt, cho cô cảm giác an toàn. Cứ như vậy, hai người từ từ tiến tới gần phòng nghỉ, nhưng chủ nhân của đôi chân kia vẫn chưa rời khỏi đó.

Lục Đông Thâm hóa bị động thành chủ động, nhảy bật lao lên trước. Ánh đèn di động xoay một vòng bên trong căn phòng, ngay sau đó cả người anh chợt sững lại. Hạ Trú ở ngay sau anh, ngước lên nhìn theo phía anh chiếu đèn, cũng sững sốt tường chừng thờ.

Tủ quần áo được đặt ngay cạnh cửa phòng nghỉ, bên cạnh tủ quần áo có một người đang đứng, dựa sát vào tủ. Nhưng người này nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt nhợt nhạt, giống như đang ngủ, lại giống như đã chết.

Nhưng bất luận là ngủ hay là chết, sao có thể đứng chứ?

Nhưng, điều khiến Hạ Trú thẳng thốt không phải tư thế của người này, mà là bản thân người này!

Hóa ra đó là Nhiều Tôn.

~Hết chương 199~

*Spoil: “Lúc trước, vì sao ông lại muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương, bao nhiêu năm rồi, ông vẫn không quên được người đàn bà đó phải không?”

“Lúc còn sống, Thương Xuyên đã gây chuyện âm ỉ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh là đáng nghi hơn cả.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Không Cần Phức Tạp Như Vậy

Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh.

Một lúc lâu sau Hạ Trú mới định thần lại, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra hơi thở nơi đầu mũi Nhiều Tôn. lát sau cô thở phào nhẹ nhõm, vẫn ổn.

Nhưng vì sao lại như thế này?

Cô tiến lên, vừa chuẩn bị ghé sát mũi vào mặt Nhiều Tôn thì đã bị Lục Đông Thâm kéo ngược trở lại: “Em làm gì vậy?”

Hạ Trú nói: “Anh ấy như vậy có lẽ được coi là hôn mê bất tỉnh rồi. Em phải xem xem có chuyện gì, phải làm cho anh ấy tỉnh lại chứ.”

“Nếu người chưa chết vậy thì cứ trực tiếp gọi xe cấp cứu là được rồi.” Thái độ của Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết.

Hạ Trú vừa mới nghe xong câu này thì chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy khác lạ, thế là cô nhướng mắt nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm bị cô nhìn đến hơi thiếu tự nhiên. Anh xoa xoa chóp mũi rồi lầm bầm: “Em có phải bác sỹ đâu.”

“Anh ấy rơi vào trạng thái hiện tại, bác sỹ có đến đúng là cũng không có cách gì.” Hạ Trú đẩy anh một cái: “Chuyện gì anh cũng ghen được hả? Đã là lúc nào rồi, điều tra ra chân tướng mới là quan trọng nhất.”

“Chẳng phải là muốn làm cho cậu ta tỉnh sao?” Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiều Tôn, rồi thản nhiên buông một câu.

Hạ Trú mím môi: “Phải, nếu anh đã nhỏ mọn như vậy thì anh hộ em đi. Ấn vào huyệt Nhân trung của anh ấy, chắc là có thể tỉnh lại.”

“Không cần phức tạp như vậy.” Lục Đông Thâm cười khẩy một tiếng rồi đánh một cái cực mạnh vào sau gáy Nhiều Tôn. Lực rất mạnh, Nhiều Tôn lập tức ngã sấp mặt xuống đất.

***

Khi Hà Tư Nghi từ từ tỉnh lại, cuối cùng Thai Nghiệp Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Thai Quốc Cường ngồi trên chiếc sofa ngay gần đó đọc báo. Nghe thấy động tĩnh, ông ta đặt tờ báo lên bàn uống nước, đứng dậy đi tới.

“Mẹ.” Thai Nghiệp Dương khẽ lên tiếng gọi.

Ánh mắt của Hà Tư Nghi vẫn hơi mờ ảo, rất lâu sau con người mới chậm rãi xoay chuyển. Bà ta quan sát một lúc hoàn cảnh xung quanh, bấy giờ mới có phản ứng, khi lên tiếng giọng gần như khản đặc, bà ta hỏi Thai Nghiệp Dương mình bị làm sao. Thai Nghiệp Dương kể lại toàn bộ sự thật. Hà Tư Nghi nghe xong, bèn nhìn về phía Thai Quốc Cường đang đứng bên cạnh giường.

Thai Quốc Cường hỏi bà ta: “Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Hà Tư Nghi lắc đầu, gắng gượng ngồi dậy. Thai Nghiệp Dương thấy vậy vội tới dìu, nâng cao đầu giường lên. Hà Tư Nghi dựa vào đó, lát sau nói: “Nghiệp Dương, con ra ngoài trước đi.”

Thai Nghiệp Dương hơi bất ngờ đôi chút, nhưng vẫn làm theo.

Trong phòng im ắng trở lại.

Thai Quốc Cường ngồi trở lại sofa, nhìn Hà Tư Nghi: “Lần này bà có thể tỉnh dậy nhanh như thế cũng nhờ công của cô Hạ, đợi sức khỏe của bà bình phục hoàn toàn, chúng ta kiểu gì cũng phải tới nhà cảm ơn.”

Hà Tư Nghi không trả lời mà hỏi: “Lúc trước, vì sao ông muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương đó?”

“Mảnh đất đó là động lực thúc đẩy cho sự phát triển của Trường Thịnh tại Trung Quốc, nhưng đã bị bà phá hoại rồi.” Giọng Thai Quốc Cường chuyển lạnh.

Hà Tư Nghi vừa mới tỉnh dậy, sắc mặt chưa có chút hồng hào nào, nghe xong ánh mắt lạnh hẳn đi, hỏi ngược lại: “Lẽ nào mấy hôm nay tôi hôn mê bất tỉnh nằm đây không phải do ‘công sức’ của ông sao? Thai Quốc Cường, việc tôi gặp ma ở phủ Thân vương là thế nào? Đã bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn không quên được người đàn bà đó đúng không!”

“Đủ rồi.” Thai Quốc Cường nghiêm mặt: “Đã là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, bà có thời đi không!”

Thai Nghiệp Dương từ trong phòng Hà Tư Nghi đi ra đúng lúc bắt gặp Thai Tử Tân vừa bước vào nhà. Sau khi Trường Thịnh mất đi tư cách đầu thầu cho dự án phủ Thân vương, Thai Tử Tân đã dồn trọng tâm lên dự án Hàng Châu, căn chốt khu Giang nam xuân của Skyline không buông, hoàn toàn bày ra dáng vẻ sống chết một phen. Cô giới việc ứng phó, thế nên trong dự án Hàng Châu cũng giành được về cho Trường Thịnh không ít lợi ích, ít nhiều có thể lấy lại thể diện mà Trường Thịnh đã mất vào phủ Thân vương.

Sau khi nhìn thấy Thai Nghiệp Dương, Thai Tử Tân ném chiếc túi xách lên sofa, rồi hỏi thẳng: “Trước khi Thương Xuyên chết, anh từng gặp cậu ta?”

Thai Nghiệp Dương ngồi xuống sô pha, từ tốn trả lời: “Đây đâu phải chuyện gì bí ẩn.”

“Rốt cuộc anh đang làm gì? Cái chết của Thương Xuyên có liên quan gì đến anh hay không?” Thai Từ Tân hỏi trùng chỗ hiểm.

Thai Nghiệp Dương đang châm thuốc chọt khựng lại, ngược mắt nhìn cô: “Em điên rồi à? Anh là anh cả của em mà em lại nghi ngờ anh? Nếu anh thật sự có vấn đề thì chưa đến lượt em ở đây hỗn hào, cảnh sát đã sớm bắt anh đi rồi.”

“Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh.” Thai Từ Tân cất giọng lạnh lẽo: “Trường Thịnh không gánh nổi sự giằng vò hai người đâu!”

***

Khi Nhiều Tôn tỉnh lại, anh ấy đang ngồi ở ghế sau ô tô. Chiếc ô tô đi thẳng một mạch, đã rời xa khỏi phạm vi phủ Thân vương. Ánh đèn đường loang lổ rơi xuống cửa xe. Tư thế của anh ấy không thoải mái cho lắm, người nghiêng ngả xiêu vẹo. Một tay anh ấy túm lấy ghế trước, cố gắng ngồi dậy, ai ngờ xe rẽ đột ngột, trọng tâm không vững, anh ấy một lần nữa ngã xuống ghế.

Nghe thấy một tiếng hự, Hạ Trú ngồi ở ghế lái phụ quay đầu lại: “Anh tỉnh rồi à?”

Nhiều Tôn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhưng tiếng nói của Lục Đông Thâm ở ghế trước nghe vô cùng chân thật. Anh ấy từ tốn nói một câu: “Xin lỗi nhé, vừa quẹo gấp.”

Nhiều Tôn khó khăn lắm mới bò dậy ngồi vững được, nhìn chằm chằm khuôn mặt Lục Đông Thâm trong gương chiếu hậu: “Tôi thấy anh cố tình thì có.”

Hạ Trú phát đầu đầu, hai người đàn ông lớn tòng ngồng này đều là những thương nhân thành công có giá trị, bây giờ lại ganh nhau như mấy đứa con nít vậy, vô lý vô cớ không chấp nhận được. Ai cũng nói đa phần đàn ông vẫn là những đứa trẻ, Nhiều Tôn thì thôi đi, một người xưa nay thành thực ổn trọng như Lục Đông Thâm mà hôm nay cũng hờn dỗi ầu trĩ. Tạm thời không nói đến việc củ đánh của anh có thể làm người chết sống dậy, ngay cả lúc đưa Nhiều Tôn lên xe anh cũng không mấy tình nguyện, anh quăng Nhiều Tôn như quăng bao tải rồi ném vào ghế sau. Thế nên, cô tuyệt đối tin rằng phán đoán lần này của Nhiều Tôn là chính xác.

“Sao anh lại tới phủ Thân vương? Đã xảy ra chuyện gì?” Cô không để hai người này tiếp tục cự cãi nữa.

Nhiều Tôn có lẽ đau đầu, ra sức ấn tay lên thái dương rồi nói: “Anh cũng là bạn bè với Thương Xuyên. Cậu ấy chết còn nhiều nghi vấn, thế nên anh vào phủ Thân vương xem có thể điều tra được manh mối gì không.”

Xe đi không vững lắm, làm người Nhiều Tôn lão đảo. Anh ấy bực dọc quát lên với Lục Đông Thâm: “Anh có biết lái xe không thế?”

“Không muốn ngồi, mời xuống.” Lục Đông Thâm không hề khách khí.

Hạ Trú vò đầu bứt tai: “Sau đó thì sao? Nói chuyện chính đi đã, rung vài cái anh chết được sao?”

“Anh đã thật sự tưởng rằng tối nay anh không sống nổi nữa đấy.” Nhiều Tôn hướng về phía trước, hai tay lần lượt bám chắc vào hai ghế trên: “Anh đã gặp ma! Một cái bóng trắng bay là là, một mực dẫn dụ anh ra phía sau sân khấu. Chuyện còn lại anh hoàn toàn không biết gì nữa.”

Gặp ma?

Hạ Trú sững người, sao cả Nhiều Tôn cũng gặp ma thế này?

“Hạ Hạ, khi em nhìn thấy anh, anh như thế nào?” Nhiều Tôn giờ tay gác lên vai cô, hỏi.

Một giây sau, Lục Đông Thâm vất tay qua, gạt tay Nhiều Tôn ra rồi buông một câu hờ hững: “Cậu dở sống dở chết, giống như cương thi, đứng đực ra đó không nhúc nhích.”

Nhiều Tôn không vui.

Hạ Trú kịp thời nói một câu: “Đúng thật đấy. Anh xem phim ‘Ma đạo tranh bá’ chưa? Lúc đó anh giống như một cương thi bị bùa chú khống chế vậy, đứng thẳng người bên cạnh tủ quần áo, hết cả hồn.”

“Trúng tà?” Nhiều Tôn chửi thề: “Tiểu gia không tin!”

“Trước khi mất đi cảm giác, anh có ngửi thấy mùi gì không?” Hạ Trú hỏi.

Nhiều Tôn nhớ lại: “Hình như... có một mùi ẩm mốc rất nồng, không đúng, hơi thối nữa, giống như mùi phân trâu phân bò dưới quê ấy.” Nói tới đây, anh ấy giật mình: “Bà nó chứ, lẽ nào chúng nó cho tiểu gia ngửi phân của động vật nào đó? Chán sống rồi phải không! Dám giờ trò đen tối với tiểu gia, tiểu gia lại làm một mồi lửa thiêu rụi phủ Thân vương bấy giờ, ặc kẹ là ma hay người cũng không còn chỗ nấu mình!”

~Hết chương 200~

*Spoil: “Nếu đối phương không có ý hại anh, sao đầu anh cứ đau đau nhỉ?”

Chương 201: Hai Vị Quý Nhân Có Thể Giải Đáp Cho Tôi Không?

Đối phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu.

Câu nói này tuy ngông nghênh, nhưng cực kỳ phù hợp với tính cách của Nhiều Tôn. Hạ Trú đã sớm quen thuộc, nhưng câu này lọt vào tai Lục Đông Thâm lại không khác gì trò cười. Anh nói: “Hóa ra Tôn thiếu ngất xỉu vì ngạt khói.”

Mối thù giữa họ đã kết ngay từ lúc còn ở Thương Lăng. Sau khi trở về Bắc Kinh, Skyline và Hoa Lực lại ngoài ganh trong đấu, mối thù càng lúc càng sâu đậm. Bình thường, ngoài mặt mọi người đều giao đầu kiêu cao cấp, dù sao thì ai cũng khoác một lớp áo văn minh bên ngoài, tất cả những ánh dao bóng kiếm đều được ẩn giấu đằng sau những câu nói tiếng cười.

Nhưng có lẽ hôm nay khi có sự thay đổi của khung cảnh, cũng có thể sau khi gặp chuyện ly kỳ đã kích thích bản năng của con người, họ đã trở về với phương thức tấn công nguyên thủy nhất, trần trụi nhất. Không những EQ tụt dốc mà ngay cả IQ cũng trở về không. Thậm chí có lúc Hạ Trú còn cảm thấy, nếu mình không đứng giữa làm trọng tài, hai người đàn ông này chưa biết chừng nói ra câu nào khó nghe thậm chí còn lao vào ẩu đả.

Nói không sai chút nào, Nhiều Tôn lập tức phản công: “Phủ Thân vương bây giờ là địa bàn của cậu chủ Lục, tiểu gia tôi mà có mệnh hệ gì, Lục Môn các người đừng hòng được sống bình yên.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại: “Thì ra Tôn thiếu cũng biết cậu đang ở trên địa bàn của tôi? Phủ Thân vương đã bị cảnh sát chằng dây cảnh giới rồi, Tôn thiếu lén la lén lút vượt qua dây cảnh giới rồi diễn một màn kịch như vậy là định làm gì đây? Tôi có lý do để nghi ngờ Tôn thiếu có âm mưu khác.”

“Lục Đông Thâm, anh nói thế là có ý gì? Anh đừng xe lại nói rõ ràng cho tôi.” Nhiều Tôn gào lên: “Tiểu gia tôi muốn đấu với anh còn cần phải giờ trò ma quỷ sao? Thương Xuyên lúc còn sống đã xảy ra chuyện âm ỉ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh càng đáng ngờ hơn.”

Lục Đông Thâm nghe xong bên đánh mạnh tay lái. Chiếc xe trượt vào đường nhánh rồi dừng lại đột ngột. Anh thật sự nổi khùng lên với Nhiều Tôn: “Được rồi, vậy thì tôi muốn nghe thử ý tứ của Nhiều Tôn cậu xem sao. Cậu ở trong phủ Thân vương, nửa sống nửa chết, ai ở trong trạng thái này mà còn có thể đứng vững không ngã? Nhiều Tôn, tôi thấy cậu không chơi công khai được thì đành giờ trò ngầm ngầm, có phải cậu đã mua sẵn toàn bộ tit trang nhất các báo ngày mai rồi không?”

Nhiều Tôn tức giận siết chặt tay lại thành nắm đấm: “Lục Đông Thâm, anh đừng có ngấm máu phun người!”

“Nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận chứ gì?” Lục Đông Thâm cười khẩy.

“Hai người rảnh lắm phải không?” Hạ Trú khần trương chặn họng họ lại. Cô chỉ cảm thấy huyết thái dương cũng giật lên ùng ùng cùng với động tĩnh của hai con người này. Nhiều Tôn là người nóng tính, bình thường kiêu căng ngạo mạn, quát tháo người dưới ai cũng phải nể. Còn Lục Đông Thâm xưa nay là người bình tĩnh biết kiềm chế, oán trách ai cũng từ tốn, nội hàm, sắc bén. Nhưng bản chất anh vẫn là một người cao cao tại thượng đã quen, sao có thể nhượng bộ Nhiều Tôn? Hai người này tranh cãi cũng là chuyện có thể dự tính trước, chỉ có điều, rất rõ ràng, xét về sự cay độc đằng sau những câu chữ nhẹ nhàng, Nhiều Tôn không thể là đối thủ của Lục Đông Thâm. Nói chi đến việc màn cãi vã lần này của họ thấp kém đến mức nào.

“Nhiều Tôn, ý của anh là trước khi mất đi ý thức, anh đã ngửi thấy một mùi ẩm mốc, sau đó là mùi thối, phải không?”

Nhiều Tôn đang mãi tức giận Lục Đông Thâm, bực dọc trả lời: “Có lẽ là vậy, không nhớ nữa.”

“Vậy thì anh cố gắng nhớ đi.” Hạ Trú tỏ thái độ không hài lòng.

Nghe ngữ khí này, Nhiều Tôn cũng không xị mặt ra nữa. Anh ấy hắng giọng, tự tìm đường lùi cho mình: “Hôm nay vì có em ở đây, nếu không anh không thèm nói mấy lời nhăng cuội này đâu! À... để anh nghĩ xem nào, có thể khẳng định là mùi ẩm mốc trước sau đó là mùi thối.”

“Không có mùi thơm?”

Nhiều Tôn nhớ lại một lượt rồi trả lời: “Hình như, lúc nữ quý đó xuất hiện có thoảng thoảng một mùi thơm, nhưng mùi thơm rất kỳ lạ, không giống mùi nước hoa.”

Hạ Trú đắm chiêu suy nghĩ.

“Hạ Hạ, lúc anh không còn ý thức thật sự là vẫn đứng sao?”

“Ừm.”

Nhiều Tôn giật nảy mình: “Thứ gì mà lợi hại đến vậy?”

“Một loài thực vật tên là cỏ móng ngựa.” Hạ Trú phân tích: “Một loài cây không nổi bật chút nào, sinh trưởng trong các khe đá trên mực nước biển giống như các loài cỏ dại khác, nhưng lại chỉ nở hoa trong điều kiện thời tiết cực kỳ giá rét. Trên đời này rất hiếm có loài thực vật nào nở hoa mà không có mùi thơm, cỏ móng ngựa chính là một trong số đó. Nó không những không thơm mà mùi còn khó ngửi, một lần có thể nở ra từ bốn đến năm nhụy hoa, khi nở sẽ tỏa ra một mùi khó ngửi như phân ngựa vậy. Lá và rễ sau khi nghiền nát sẽ tạo thành một dung dịch màu trắng, mùi của dung dịch này giống mùi ẩm mốc, nhưng kỳ thực không phải mùi ẩm mốc, mà là mùi trước khi đến mùa hoa. Rễ, lá, hoa đều có thể làm thuốc, một lượng nhỏ có thể ngăn ngừa chứng động kinh. Nếu hít phải một lượng lớn thì tứ chi sẽ cứng đờ lại trong một khoảng thời gian nhất định. Đương nhiên, đây chính là phân tích bước đầu của tôi, dầu sao thì cỏ móng ngựa cũng không phải loại thực vật dễ kiếm trên thị trường, càng không có ai lấy nó pha chế mùi hương. Tôi chưa từng gặp, cũng chưa từng tiếp xúc, chẳng qua cũng chỉ nghe người ta nói từ xưa khi xuống vùng quê thu thập nguyên liệu.”

Nhiều Tôn nghe mà tròn tròn mắt, há hốc miệng.

Lục Đông Thâm ban này tuy không hợp Nhiều Tôn, nhưng phần nhiều là tâm lý chiếm hữu rục rịch trong lòng. Bây giờ quay về chuyện chính, anh cũng không còn gay gắt nữa. “Cũng tức là, loại cỏ móng ngựa này chỉ có tác dụng làm tứ chi đông cứng? Vậy còn việc ý thức mơ hồ thì sao?”

“Có rất nhiều loại mùi có thể khiến con người mất đi ý thức, có thể nó được trộn lẫn vào trong cỏ móng ngựa, có lẽ mùi hương quá mỏng nên đã bị mùi của cỏ móng ngựa át đi.” Hạ Trú khẽ nói: “Lúc chúng ta đi vào hoàn toàn không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ. Chúng tôi đối phương sau khi sử dụng mùi hương đã nhanh chóng tìm cách di tản chúng. Xem ra đây cũng là một người vô cùng am hiểu mùi hương. Đối phương chỉ không chế chứ không giết người, chứng tỏ sự đột nhập của Nhiều Tôn chỉ đang quấy rầy tới đối phương.”

“Hoặc có thể...” Ánh mắt Lục Đông Thâm dừng trên người cô: “Đối phương đang ra lời khiêu chiến em thì sao? Đối phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu.”

Hạ Trú nghĩ tới vô số những chuyện trước đó xảy ra, bỗng nhiên cảm thấy lý luận của Lục Đông Thâm không phải là hoàn toàn không có cơ sở.

Nhiều Tôn ngồi đó ù ù cạc cạc, vội vàng ngắt lời hai người họ: “Khoan đã, ý của hai người là, tôi đã trở thành mồi câu?”

“Vô duyên vô cớ bị làm mồi câu thôi.” Hạ Trú rút ra kết luận: “Có lẽ đối phương đang nghĩ đủ mọi cách để thăm dò giới hạn của tôi, vừa hay anh tôi của.”

Sắc mặt Nhiều Tôn lại khó coi hơn.

“Có giống với mùi em nghĩ sẽ có trên người Thương Xuyên không?” Lục Đông Thâm hỏi thẳng.

Hạ Trú lắc đầu: “Em cho rằng, là hai đối tượng.”

Khoang xe chìm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Nhiều Tôn lên tiếng: “Có một vấn đề tôi cực kỳ không hiểu, hai vị quý nhân đây liệu có thể giải đáp giúp tôi một chút không?”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Nhiều Tôn qua gương chiếu hậu, không lên tiếng. Hạ Trú quay đầu nhìn anh ấy: “Anh hỏi đi.”

Nhiều Tôn xoa xoa gáy: “Nếu đối phương đã không có ý làm hại anh, vì sao anh cứ thấy đầu đau đầu vậy?”

***

Hôm sau, mạng xã hội bùng nổ dữ dội.

Fan của Thương Xuyên chĩa mũi nhọn vào Skyline, dù sao thì cậu ta cũng là người đại diện hình ảnh cho Skyline. Cái chết bất ngờ của Thương Xuyên khiến rất nhiều người bất mãn, cho dù trước đó một ngày đã triệu tập cuộc họp báo nhưng những lời chỉ trích của fan mạng dành cho Skyline vẫn chỉ tăng không giảm.

Skyline rơi vào khủng hoảng truyền thông.

Trên mạng lưu truyền đủ các loại phiên bản cho cái chết của Thương Xuyên, nhưng dù là phiên bản nào, Skyline vẫn trở thành con cừu non thế tội.

Ngoại trừ một tin.

Giữa vô số những lời gièm pha, một tin đồn quái đản lặng lẽ xuất hiện, sau đó nhanh chóng lan dần trên khắp mạng xã hội...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Chuyện Tình Năm Đó

Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Lời đồn có ma trong phủ Thân vương đã có từ rất lâu rồi.

Phiên bản đào kép bị Thân vương giết hại, tiểu thiếp tự tử hóa hồn ma vẫn luôn lưu truyền trên mạng. Thường ngày, Hạ Trú không hề quan tâm tới những tin tức dân gian kiểu như vậy, nguồn tin duy nhất cô nghe được trọn vẹn vẫn là những gì lúc trước Đóa Á từng kể. Về sau, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật ai ai khi nói tới phủ Thân vương cũng nói đó là một khu phủ ma, nhắc đến phủ ma là cũng nhắc đến chuyện liên quan đến tiểu thiếp kia.

Linh hồn của tiểu thiếp bị khóa trong phủ Thân vương, trọn đời trọn kiếp không thể ra ngoài được, oán và hận cùng năm tháng, cùng thời gian lan ra, thấm vào từng viên gạch, từng mảnh ngói trong vương phủ, không thể chuyển kiếp đầu thai. Những tiếng hí khúc phiêu điều lơ lửng trong không trung đều như những chiếc móc câu giữ chặt lấy người sống, nuốt sống những kẻ vô duyên vô cớ xâm nhập vương phủ.

Nhưng nguồn tin hôm nay lan truyền trên mạng xã hội lại không phải là câu chuyện giữa đào kép và tiểu thiếp, mà về một chuyện xưa cũ liên quan đến chuyện trong lúc quay bản truyền hình đầu tiên của bộ phim “Phù Sinh”. Kết cục cuối cùng của “Phù Sinh” là Duật Sinh đau đớn đánh mất tình, đã nhảy từ trên sân khấu mình dành quá nửa đời người xuống dưới, kết liễu cuộc đời. Lúc đó, đoàn làm phim cũng sắp xếp phân đoạn này là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh kết thúc phim cho diễn viên Ngô Trùng – người đầu tiên thủ vai Duật Sinh. Nhưng ngay chính trong cảnh quay đó, diễn viên Ngô Trùng lại diễn giả làm thật, nhảy từ trên đài cao xuống khi không có bất kỳ dụng cụ bảo hộ nào, tử mạng tại chỗ.

Lúc đó, sân khấu mà đoàn làm phim lựa chọn vừa hay chính là sân khấu trong phủ Thân vương.

Chuyện này bị phong tỏa, thời đại những năm 80 không có cái gọi là môi trường mạng xã hội, thế nên khán giả thời điểm đó hoàn toàn không biết. Thi ra kết cục năm xưa được xem trên màn hình ti vi lại chính là kết cục của Ngô Trùng.

Rất nhiều năm về sau, “Phù Sinh” được quay lại, nhưng không ngờ, kết cục của Phù Sinh cũng được tái hiện lại luôn.

Thương Xuyên ngã từ trên sân khấu xuống từ vong, giống y hệt như cách thức ra đi của Ngô Trùng.

Điều càng kỳ lạ hơn, hai người họ đều từ vong trong cùng một cảnh phim. Lúc đó vốn dĩ cũng là cảnh kết thúc phim của Thương Xuyên, kết cục trong phim là nhảy từ trên sân khấu xuống từ vong. Nhưng hôm đó trợ lý đi tìm khắp một lượt trong đoàn phim vẫn không thấy Thương Xuyên đâu, không ngờ là Thương Xuyên lại mất mạng ngay dưới sân khấu của phủ Thân vương.

Một câu chuyện hỗn độn không rõ ràng làm sôi sục nhồn nháo, sau khi trải qua một đêm lắng lại đã hình thành nên một tư duy rõ nét. Tư duy này chính là: Thương Xuyên giẫm lên vết xe đổ của Ngô Trùng.

Nhiều năm về trước, Ngô Trùng nhảy xuống từ sân khấu phủ Thân vương mất mạng. Nhiều năm về sau, Thương Xuyên cũng chạy tới phủ Thân vương, rơi từ trên cao xuống từ vong. Cả hai chuyện đều xảy ra vào đêm khuya, đều trùng hợp với số phận cuối cùng của Duật Sinh. Vì sao họ lại rơi từ trên cao xuống một cách kỳ lạ như vậy? Vì sao lại từ vong ngay chính cảnh quay đó? Các fan mạng lần lượt đồn, đó là do hồn ma oan uổng trong phủ Thân vương đang lộng hành!

Oan hồn đó chính là tiểu thiếp trước kia thất cổ tự tử trên sân khấu, chính cô ta đã dẫn theo Ngô Trùng và Thương Xuyên, vì câu chuyện Phù Sinh giống hệt cuộc đời bi thảm của cô ta.

Nhưng rất nhanh, có người đã chuyển hướng tin đồn, nói hồn ma oan uổng kỳ thực là Ngô Trùng. Anh ấy ôm ấp bao nhiêu oan uổng, ảm ức tử sát, oán khí cũng nặng nề như vị tiểu thiếp trong truyền thuyết, không thể đầu thai chuyển kiếp, thế nên đã hại chết Thương Xuyên.

Lý do thứ hai nhận được sự ủng hộ của rất nhiều cư dân mạng. Dẫu sao thì chuyện tiểu thiếp trong phủ Thân vương cũng chỉ là một lời đồn đại được lan truyền bằng miệng, nhưng việc Ngô Trùng hóa thân vào Duật Sinh, rồi trả thù những nam chính đóng tiếp vai Duật Sinh sau này thì càng có căn cứ hơn. Nguyên do bắt nguồn từ một bài viết của một người nặc danh nào đó.

Bài viết đó đã kể lại rõ ràng, cụ thể những câu chuyện trước sau khi bản truyền hình bộ phim Phù Sinh năm xưa được khởi quay.

Năm xưa, khi bộ phim Phù Sinh lần đầu được chuyển thể từ nguyên tác, có một đạo diễn rơi vào tình thế cạn kiệt nguồn vốn. Về sau, nhà sản xuất lỗi kéo được nhà đầu tư nên mới cứu được số phận chết yểu của Phù Sinh. Có vốn rồi, cả hệ thống sản xuất cũng nhanh chóng được vận hành trở lại, đồng thời mời tiểu sinh trẻ tuổi có tiền đồ nhất khi đó, Ngô Trùng, tới làm nam chính.

Ngô Trùng là một thanh niên tuyệt sắc, chỉ cần xem qua một số đoạn băng hình tư liệu lẻ tẻ hiện nay còn sót lại, thì điểm này không còn gì phải nghi ngờ. Tuy rằng những hình ảnh đó khi được đăng tải trên mạng đã không còn rõ nét nữa nhưng cũng ít nhiều có thể nhận ra những đường nét thanh tú, sáng sủa của anh ấy.

Còn nữ chính được chọn ngay từ đầu khi đó thì danh tiếng vượt xa Ngô Trùng, trước khi nhận bộ Phù Sinh ai ai cũng đều đã nghe danh. Nhưng chỉ nửa tháng sau khi cô ấy vào đoàn phim thì bất ngờ nhận được tin phải ra về, nữ chính cứ thế bị thay đổi.

Theo bài viết miêu tả, thì ra một ngày nào đó, nhà đầu tư kia tới thăm đoàn phim. Đi cùng với ông ta còn có con gái của ông ta. Cô gái đó cũng như hoa như ngọc, bình thường kiểu ngạo đông đánh, việc gì cũng từng thấy rồi, chỉ là chưa thấy người ta đóng phim bao giờ, thế nên tới đoàn phim liền hiếu kỳ

với tất cả mọi thứ. Nhưng dẫu sao cũng vẫn chỉ là một cô gái còn trẻ tuổi, chẳng bao lâu sau đã gào lên là không có gì thú vị, quá nhạt nhẽo, hoàn toàn không thể xem nổi Ngô Trùng vào vai Thanh Y, hát i i a a trên sân khấu kịch.

Thế nhưng, chỉ ngay sau khi Ngô Trùng rửa sạch lớp trang điểm, mặc trang phục nam giới vào, cô gái đó đã yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Thế là chưa đầy hai ngày sau, đoàn phim bắt ngờ thông báo thay đổi nữ chính, người được thế vào chính là cô con gái của nhà đầu tư. Ngô Trùng dĩ nhiên rất sừng sốt, nhưng là một tiểu sinh còn mới, anh ấy cũng không thể nói gì thêm. Nhà đầu tư đó ngoài tiền ra còn có vị trí đứng đầu giới xã hội đen Hồng Kông, nói chính xác hơn là đại ca xã hội đen. Mà ở thời ấy, không ít thế lực của xã hội đen đã vươn tay tới thế giới phim ảnh.

Con gái của xã hội đen thì làm sao biết đóng phim. Nhưng vì tiền vốn, đạo diễn cũng thật sự rất ôn hòa nhẹ nhàng. Cô gái đó cũng khá thông minh, tuy không có năng khiếu diễn xuất, nhưng học thứ gì cũng nhanh nhẹn. Một diễn viên có phần non nớt trước ống kính như vậy lại khá phù hợp với hình tượng Phù Dao tiểu thư trong phủ đệ.

Lúc đó Ngô Trùng cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng cô con gái của đại ca này muốn đóng phim cho đã mà thôi. Còn lúc đó, Ngô Trùng vào vai Duật Sinh, phải diễn một lượng lớn các phân đoạn đóng hí kịch. Đoàn làm phim đã đặc biệt mời cho anh ấy thầy Lê Viên. Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Hát hí kịch từ nhỏ, từng động tác, từng câu hát đều rất phong tình. Nghe nói, nữ đệ tử đó tên là Nguyễn Anh, vô cùng xinh đẹp, nhất là một vóc dáng thon thả gần như có thể vắt ra thành nước. Cứ thế, Nguyễn Anh làm cho Ngô Trùng say mê như điên đảo, lúc nào hướng dẫn đóng kịch cũng buộc phải có cô ấy ở bên.

Hai người lâu ngày sinh tình, thậm chí còn từng ngủ lại với nhau trong đoàn phim, đầu gối tay ấp. Chẳng bao lâu sau, đại ca xã hội đen cho gọi Ngô Trùng. Bấy giờ Ngô Trùng mới bàng hoàng tỉnh ngộ, thì ra đại ca xã hội đen sắp xếp cho con gái trở thành nữ chính, mục đích là gán ghép cho họ yêu nhau.

Dĩ nhiên là Ngô Trùng không chấp nhận, trong lòng anh ấy đã có người thuộc về, sao có thể thay lòng đổi dạ? Đại ca xã hội đen nổi khùng, cộng thêm việc cô con gái lại đòi sống đòi chết, bèn lấy Nguyễn Anh ra uy hiếp Ngô Trùng. Ngô Trùng không còn cách nào khác, đành ngoài mặt vờ đồng ý, sau lưng nghĩ cách thoát. Cuối cùng vào một đêm khuya nọ, cũng là trước khi đóng cảnh quay cuối cùng của bộ phim, Ngô Trùng đã đưa Nguyễn Anh bỏ trốn.

Con đường bỏ trốn của Ngô Trùng được sắp xếp rất chu toàn.

Một là có thể ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai là đã đến cảnh quay cuối cùng rồi, đoàn phim thật sự không tìm được anh ấy cũng có thể sắp xếp diễn viên đóng thế. Anh ấy cảm thấy chỉ ít cũng không có lỗi với các nhân viên đoàn phim.

Hai người bỏ trốn suốt dọc đường, vượt ngàn dặm xa xôi để rời xa thủ đô, rồi trèo đèo lội suối, tới một vùng thôn trang nhỏ hoàn toàn không ganh đua với thế sự.

Không ai biết Ngô Trùng là ai, dẫu sao thì thời đại đó chưa nói đến mạng Internet, ngay cả ti vi cũng không phải đã phổ cập khắp các gia đình.

Họ vào sống trong một gia đình nọ.

Gia đình đó, họ Thai.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Họa Nổi Lên (2015 Chữ)

Ai là hung thủ? Họ thẳng thắn chỉ ra Hạ Trú.

Một bài viết bài bản đầu ra đấy sau khi bùng nổ trên mạng xã hội, các trang web và fanpage chính thức của Skyline và Hoàn Gia cùng các đường link khác đều thất thủ. Với địa vị hiện tại của Thương Xuyên, tiểu sinh Ngô Trùng năm xưa sao có thể so sánh được? Ngày xưa thông tin truyền đạt có hạn, sau khi diễn viên chính tự sát cũng không làm dây lên quá nhiều lớp sóng. Nhưng Thương Xuyên thì khác. Cậu ấy có một lượng người hâm mộ rất đông đảo khắp cả nước, chỉ cần mỗi người nhỏ một bãi nước bọt là cũng đủ chìm chết Skyline rồi.

Bắt đầu có những tốp fan tập trung lại với nhau, tụ tập bên dưới các tòa nhà văn phòng của Hoàn Gia Media hay Skyline, thậm chí còn căng băng rôn với dòng tít muốn rửa sạch oan ức cho Thương Xuyên, cho dù trước đó Hoàn Gia và Skyline đã bắt tay nhau cùng tổ chức cuộc họp báo công khai có lời giải thích thì cũng phí công vô ích. Các fan vẫn tiến hành bao vây và rục rịch công kích trên mạng như một đám người điên rồ, chỉ trích Skyline – với tư cách là bên A trong hợp đồng đại diện hình ảnh và diễn viên chính với Thương Xuyên mà không có trách nhiệm, thậm chí trong sự việc hủy hợp đồng lần trước còn kích động tâm lý của Thương Xuyên và bao che cho hung thủ.

Nhất thời, câu chuyện này thu hút sự chú ý của không ít các phóng viên, báo đài.

Skyline bao che cho hung thủ, đây là một điểm mà các fan tập trung công kích.

Ai là hung thủ?

Họ thẳng thắn chỉ ra Hạ Trú.

Sở dĩ Hạ Trú một lần nữa cuốn vào câu chuyện này, vẫn phải bắt nguồn từ bài báo kia, bởi vì, bài báo đó vẫn chưa kết thúc.

Câu chuyện tiếp tục khi tiểu sinh Ngô Trùng vì muốn trốn tránh đại ca xã hội đen và người trong đoàn phim, vì muốn được ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai người đã bỏ trốn tới một vùng núi non tươi đẹp, nơi dừng chân là một gia đình họ Thai. Nhà họ Thai này ở vùng đó cũng không được coi là một hộ lớn, chỉ có hai cha con bám lấy mảnh đất này sống qua ngày. Nhưng Ngô Trùng lại chọn đúng gia đình ít người này, tiện cho việc giấu giếm thân phận. Một gia đình quá đông người không tránh khỏi nhiều chuyện phức tạp.

Ông cụ nhà họ Thai tính tình hiền lành, thấy hai người họ đường sá xa xôi lận lộn tới nên đã nhận họ ở lại nhà.

Tuy rằng Ngô Trùng là một diễn viên nhưng cũng rất giỏi chịu khổ chịu cực, cùng với con trai nhà họ Thai xuống ruộng cày cấy, sống giản dị thô sơ không hề nề hà, dần dà cũng tạo được mối quan hệ thân thiết với hai bố con nhà họ Thai. Một xóm núi hẻo lánh, vắng vẻ có người lạ đến dĩ nhiên sẽ khiến mọi người chú ý. Nhà họ Thai nói rằng Ngô Trùng là người bà con xa đến đây cày nhờ, thế nên những người trong thôn cũng không nghi ngờ thêm.

Một tiểu sinh tiền đồ rộng mở vì tình yêu chấp nhận ẩn mình ở nơi núi nghèo hiu quạnh, câu chuyện này ở trong các phiên bản thường gặp rất dễ đoán trước được kết cục, ví dụ như Ngô Trùng chịu không nổi cuộc sống cực khổ đã rời xa Nguyễn Anh, hay ví dụ như lâu dần Ngô Trùng bèn hối hận, sống âm ỉ đến cuối đời. Nhưng sự thật là, Ngô Trùng và Nguyễn Anh lại sống rất hạnh phúc, chẳng bao lâu sau hai người họ đã bái thiên địa, về chung một nhà. Ngày ngày, buổi sáng thì Ngô Trùng cùng con trai nhà họ Thai ra ngoài cày cấy trồng trọt, buổi tối lại về êm ấm bên Nguyễn Anh, một cuộc sống không tranh với đời như vậy khiến họ cảm thấy thật bình yên, chân thực.

Nhưng ngày tháng yên bình chẳng được bao lâu, họ chỉ sống vui vẻ như thế được nửa năm trời. Cuối cùng đến một ngày kia, có một đám người xông vào trong thôn, bắt Ngô Trùng và Nguyễn Anh đi, cuộc sống bình lặng của họ đã hoàn toàn bị phá vỡ. Thì ra đó là người của đại ca xã hội đen. Tuy rằng Ngô Trùng nghĩ cảnh tự sát cuối cùng hoàn toàn có thể tìm diễn viên thay thế để hoàn thành, nhưng đối với một người đã đầu tư một khoản kếp xù như đại ca xã hội đen, ông ta vẫn chịu tổn thất, bắt buộc phải bắt Ngô Trùng về quay cho hết bộ phim. Điều quan trọng hơn là, từ khi Ngô Trùng bỏ đi, cô con gái của ông ta ngày đêm buồn sầu, đau khổ. Nhìn thấy con gái yêu như vậy, làm sao ông ta chịu nuốt cục tức này xuống?

Ngô Trùng đã bị bắt về, hoặc là thực hiện theo điều khoản đơn phương hủy hợp đồng, có nghĩa là anh ấy phải đền bù một khoản phí bồi thường khổng lồ; hoặc là ngoan ngoãn quay cho xong bộ phim, đồng thời hợp tác với đoàn phim, xuất hiện tại tất cả các chương trình truyền, quảng bá. Ngô Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy chỉ còn cách chọn phương án thứ hai. Nhưng anh ấy đưa ra yêu cầu, anh ấy chỉ quay phim, về chuyện tình cảm, anh ấy tuyệt đối không chấp nhận. Anh ấy công khai với mọi người, mình đã là người có gia đình.

Đại ca xã hội đen dĩ nhiên phải suy nghĩ tới túi tiền của mình trước, bèn đồng ý với yêu cầu của Ngô Trùng. Cô con gái cũng chỉ còn cách buộc phải thu về sự quyến luyến, bịn rịn của mình.

Tất cả mọi việc có vẻ đều đang diễn ra một cách thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng, ngay trong lúc Ngô Trùng chuẩn bị cho cảnh nhảy lầu thì anh ấy nhận được hung tin, Nguyễn Anh đã gặp tai nạn giao thông!

Thì ra, đại ca xã hội đen đã chuẩn bị đầy đủ, vào lúc Ngô Trùng quay cảnh phim cuối cùng đã sai người đi bắt Nguyễn Anh, mượn cớ này để ép Ngô Trùng ký hợp đồng quay tiếp bộ phim sau, mà nữ chính trong bộ phim đó bắt buộc phải là con gái mình. Ai ngờ khi đám người kia phá cửa xông vào Nguyễn Anh đã cảnh giác. Cô ấy hoảng hốt bỏ chạy. Đám người kia đuổi theo gât gao, trong lúc hoảng loạn, Nguyễn Anh bị xe đâm chết.

Sau khi Nguyễn Anh chết, Ngô Trùng sống như xác chết biết đi. Sau nhiều ngày trầm cảm nặng nề, Ngô Trùng một lần nữa bước lên sân khấu hoàn thành nốt cảnh quay cuối cùng. Chỉ có điều, khiến mọi người không thể ngờ được chính là anh ấy đã lén lút tháo dây an toàn, lấy phương thức tự sát thực tế ngoài đời để diễn cảnh cuối cùng của Duyệt Sinh.

Câu chuyện mà bài viết này kể khiến mọi người cực kỳ tin tưởng và khiến các cư dân mạng đoán già đoán non. Vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện tình bi thương thảm thiết thì bài viết lại đưa ra một kết luận: Thì ra năm xưa vị đại ca xã hội đen có thể thuận lợi tìm được Ngô Trùng không phải là ngẫu nhiên. Trung Quốc rộng lớn như vậy, thôn làng cũng nhiều, vào một thời đại thông tin khép kín nếu cố tình trốn tránh, làm sao có thể dễ dàng bị bắt? Trong chuyện này chắc chắn đã có người âm thầm tố cáo!

Nếu không có kẻ mật báo đã không có những cái chết sau đó của Nguyễn Anh và Ngô Trùng.

Kẻ mật báo chẳng qua là tham lam quyền lực tiền bạc, nhân tính khi đối diện với sự mê hoặc của kim tiền sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Kẻ mật báo, chính là con trai của nhà họ Thai!

Bài viết tới đây dừng lại đột ngột, kết thúc, nhưng lại mang tới cho mọi người một cái kết đáng suy nghĩ.

Người mật báo năm đó rốt cuộc là ai? Hiện giờ còn sống hay không?

Ngoài chuyện này ra, cái chết của Thương Xuyên càng giống như có linh hồn của Ngô Trùng nhập thể, người chết oan trong lòng còn đầy oán khí, ắt

phải kéo người sống chôn cùng. Trước khi chết, Thương Xuyên từng xảy ra tranh cãi với Hạ Trú. Quan trọng hơn cả là Thương Xuyên nhận được lời mời của Hạ Trú rồi mới đến phủ Thân vương, khi xảy ra chuyện sao có thể không liên quan tới Hạ Trú?

Quả nhiên giống như trước đó Hạ Trú đã suy đoán. Thân phận Tường Ly ở Thương Lăng được bóc ra, ngay cả những quá khứ trị bệnh “tà thuật” cũng bị lôi hết ra ngoài. Những lời đồn đại của mọi người càng lúc càng quái đản. Nói rằng kỳ thực cô là đệ tử của Thuật giảng đầu, lại còn nói cô nuôi ma nhỏ... Hoàn toàn có thể rút lui an toàn sau khi hại chết Thương Xuyên, đây sao có thể là bản lĩnh của một người bình thường? Chắc chắn là đã sử dụng tà thuật gọi oan hồn của Ngô Trùng, hại chết Thương Xuyên.

Nếu là bình thường, những căn cứ này cực kỳ hoang đường nhưng dư luận có sức mạnh ghê gớm, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, những bài viết ừ ừ xuất hiện phân tích về các loại tà thuật và các cách chiêu gọi linh hồn khác nhau đầy lý lẽ hùng hồn. Như thế, một chuyện có hoang đường đến đâu cũng trở nên đáng tin cậy.

Hạ Trú bị mọi người coi là điềm xấu, là yêu ma. Có người thậm chí còn lấy cái chết của Đàm Diệu Minh trong lễ tế đông khi trước ra, nói rằng lúc ở lễ tế đông cô có thể kêu gọi các linh hồn trên trời đất, khiến tất cả mọi người đều phải đứng yên.

Trong lúc trên mạng xã hội đang rất ồn ào, Skyline cũng phải đánh một cuộc chiến danh dự với các phóng viên. Khi Hạ Trú tới tìm Lục Đông Thâm, dọc đường, các đồng nghiệp của cô đều dè dặt cười trừ, nhưng tưởng chừng phải cách xa cô tám trăm dặm. Khi cô nhìn thấy Cảnh Ninh, di động của Cảnh Ninh vẫn đang rung, không cần nghĩ cũng biết đó là điện thoại của truyền thông.

Cảnh Ninh không né tránh cô, đối xử với cô như bình thường, và nói với cô: Tổng giám đốc vẫn đang họp, chuyện này khiến Lục Môn hết sức phiền nộ, còn nữa... Cô ấy tỏ ra rất lo lắng, bổ sung thêm một câu với Hạ Trú: Bên phía Chính phủ, tổng giám đốc cũng phải có lời giải thích.

~Hết chương 203~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Tặng Đồng Hồ

Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.

*Chú thích: Ở Trung Quốc, đồng hồ có vai trò quan trọng trong việc đo đếm bước đi của thời gian hay gián tiếp đề cập tới một vòng đời người bị giới hạn.

Bên cạnh đó, chính bởi cụm từ “cho/tặng đồng hồ” đọc lên nghe giống như cụm “đi đám tang” theo tiếng Quảng Đông, Trung Quốc, nên việc tặng đồng hồ ở quốc gia này là điều tối kỵ. Lẽ dĩ nhiên, người Trung Hoa cũng không bày bán đồng hồ trong các cửa hàng lưu niệm.

Khi hoàng hôn buông xuống, dư luận trên mạng xã hội vẫn tiếp tục bàn tán, độ nóng chỉ có tăng chứ không hề giảm. Ảnh của Hạ Trú gần như đã đăng đàn khắp các mặt báo. Nhiều người nói dối sẽ có người tin là thật, tai họa của lần gièm pha này giống như một lưỡi dao, làm cho người ta máu thịt bầy nhầy.

Hạ Trú không tới quấy rầy Lục Đông Thâm. Chuyện này nổ ra, áp lực tới từ chính quyền thành phố, tới từ thị trường và từ chính Lục Môn cùng một lúc dồn cả lên đôi vai anh, anh bận cỡ nào, cô hiểu rõ.

Lúc cô tới tìm Trần Du, Trần Du vừa hay từ cửa hàng đại lý của thương hiệu H trở về. Gặp được Hạ Trú, câu đầu tiên mà cô ta nói chính là: Đám fan của Thương Xuyên quá điên rồ rồi, vây kín cửa hàng đại lý không có một lối thoát nào. Phía cảnh sát cũng đã nói đây là một tai nạn ngoài ý muốn, cô bảo mấy người đó còn làm loạn gì chứ?

Hạ Trú không tiếp lời. Cô đặt một chiếc túi ni lông phong kín lên bàn của cô ta: “Trà thuốc, tôi đã để một ít vào văn phòng của Lục Đông Thâm, nhưng anh ấy cứ họp suốt, chắc cũng không có thời gian để uống, cô pha sẵn một cốc rồi mang tới phòng họp đi.”

Trần Du mở túi ra, bên trong là từng túi nhỏ. Cô ta ngửi ngửi, một mùi hương thanh nhã đập vào mũi: “Trà Ngũ Hà?”

Hạ Trú “ừm” một tiếng.

Trà Ngũ Hà, nguyên liệu chính được thu thập là lá sen, hoa sen, đài sen, hạt sen, củ sen. Một bông hoa sen, mỗi một bộ phận khác nhau tác dụng khác nhau. Lá sen cấp ẩm cấp nước trong ngày hè, cung cấp dinh dưỡng cho cả thể; hoa sen ổn định tinh thần; đài sen giúp thanh lọc cơ thể; hạt sen giúp dưỡng tâm; củ sen giúp làm mát. Kết hợp thêm với một ít thảo quyết minh rang qua, hoa nhài và rễ bồ công anh đã được phơi nắng khô nước. Mùa hè, lấy nó làm nước uống thay trà không những cung cấp đủ nước chống khát mà hoa sen trong nguyên liệu chính còn có tác dụng giảm áp lực. Mùi hương thanh mát cũng giúp người uống thoải mái tinh thần, xóa tan bực dọc.

Trước đó, cô đã thêm một lượng lớn hoa sen trong mùi hương tại không gian phòng trị liệu tâm lý của Tổ Diệp, thích hợp nhất dùng vào mùa hè.

“Đích thân cô làm à?” Trần Du kinh ngạc.

“Phí lời.”

Trần Du chép miệng: “Thứ gì quý nhất trong trà Ngũ Hà chắc chắn là hoa sen, phải chọn sen hồng hiệu quả mới càng tốt. Hoa sen tốt nhất phải hái khi đòng đầy sương sớm, tác dụng lại lớn hơn một chút. Ở Bắc Kinh rất hiếm có hồ sen, cô làm cách nào mà có được?”

“Trồng hoa sen có gì khó đâu.” Hạ Trú không giải thích nhiều: “Trong túi có bình giữ nhiệt. Nhớ kỹ, nhất định phải pha cho anh ấy bằng nước sôi trong bình giữ nhiệt.”

Trần Du kinh ngạc, lát sau mới tỉnh ngộ: “Hiểu rồi, lần này cô đã trở về phòng thực nghiệm mùi hương một chuyến phải không?” Căn phòng thực nghiệm gần ngoại ô đó, họ từng tới một lần, xa cách phố phường bụi bặm, giống như một đảo nguyên xa lánh hồng trần vậy, muốn có nước sôi không phải chuyện khó khăn, trồng thêm một hồ sen quả thực cũng không phức tạp.

Hạ Trú không giải thích quá nhiều, dặn dò xong cô định rời đi, Trần Du ưỡn oai hỏi với sau lưng cô: “Mất nhiều tâm tư công sức như vậy mà cô lại bảo tôi mang đi à? Cô không sợ tôi cháy lại tình cảm cũ với Lục Đông Thâm sao?”

“Cô cháy tôi xem nào?” Hạ Trú quay đầu lại, hừ lạnh: “Không nhìn thấy trên mạng người ta phong tôi là bác sỹ yêu quái à? Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.”

Sau khi Hạ Trú đi khỏi, Trần Du mới bĩu môi: “Cô mà có bản lĩnh ấy thật thì tốt quá.”

***

Hạ Trú vừa đi vào trong tiểu khu thì bị nhân viên trực ban của khu nhà gọi lại, đưa cho cô một chiếc hộp giấy. Hộp vuông, cũng khá nặng. Cô lắc nhẹ, ngay sau đó bên trong vang ra tiếng tích tắc. Người bảo vệ giật nảy mình, vội vàng nói: “Không phải là thứ gì nguy hiểm đây chứ?”

Giống như âm thanh phát ra từ một thiết bị đếm ngược thời gian nào đó.

Hạ Trú dĩ nhiên không dám hành động kinh suất. Một là cô chưa bao giờ để lại địa chỉ của mình trên Taobao hay các trang web mua sắm online nào khác. Hai là người ngoài có thể tặng quà cho cô đã ít lại còn hiếm. Người bảo vệ thấy cô ngập ngừng, không nói không rằng, lập tức đoạt lấy chiếc hộp, lệnh cho cô đứng cách xa ra, rồi cầm một con dao rọc giấy, cẩn thận, dè dặt tách lớp băng dính trên hộp ra.

Chiếc hộp được mở ra, tiếng tích tắc càng lúc càng rõ ràng hơn. Gỡ lớp bọc ngoài và mở ra xem, cuối cùng người bảo vệ cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là một chiếc đồng hồ để bàn, bên ngoài màu vàng, chữ số bên trong màu đỏ, ngay cả các kim giờ kim phút kim giây cũng màu đỏ. Sự kết hợp màu sắc này trông vô cùng nhức mắt. “Cái này...” Ngay cả người bảo vệ cũng nhìn ra sự bất thường. Tuy rằng bây giờ người ta không còn mê tín đến mức nói tặng đồng hồ là ám chỉ sự ra đi, nhưng nếu có bạn bè nào đó tặng quà cũng sẽ không chọn kiểu đồng hồ quái dị này thế này đúng không?

Hạ Trú tỉ mỉ quan sát chiếc đồng hồ này. Cô hiểu rằng việc tặng đồng hồ là không may mắn, nhưng điều không may mắn hơn cả là màu sắc của nó.

Nền vàng chữ đỏ, giống một loại bùa chú.

Chính vào lúc này, giờ chẵn đã điểm, chiếc đồng hồ bỗng kêu “cạch” một tiếng, hai cánh cửa nhỏ trên đồng hồ ngay sau đó bật ra.

“Cẩn thận!” Hạ Trú kịp thời đẩy người bảo vệ ra xa.

Kể thì chậm, thật ra mọi việc rất chóng vánh, một lưỡi dao găm sắc nhọn từ bên trong cánh cửa nhỏ bay ra ngoài, đâm rất mạnh vào bức tường đối diện, chiếc đồng hồ rơi xuống đất vỡ tan.

Người bảo vệ nhất thời chưa thể bình tĩnh lại, đứng đờ đẫn bên cạnh bàn, rất lâu không dám nhúc nhích. Hạ Trú tiến lên trước, rút con dao găm ra, sau khi nhìn thì sắc mặt lạnh hẳn. Con dao không to, mặt dao được mài sáng loáng, bên trên có bốn chữ được dùng sơn đỏ viết lên: Tiệp nhân chết đi!

***

Sau khi Lục Đông Thâm từ Tòa thị chính đi ra, phía xa xa đường chân trời là chút ánh nắng tàn cuối ngày, đã sắp bị bóng tối nuốt trọn, đỏ rực một khoảng, làm tôn lên một màu đỏ như máu thấm vào cây cối ở hai bên con đường gần đó. Anh không bảo tài xế lái xe ngay mà hạ cửa sổ xuống, chiêm một điệu xuống. Phía trước là con đường dài đồ nghiêng, giờ tan tầm buổi tối, ánh đèn đường và đèn xe đan cài vào nhau, thoạt nhìn như lam bùng sáng cả một thành phố Bắc Kinh.

Dương Viễn không trở về xe của mình, mà mở cửa chui vào cùng. Lát sau, anh ấy giơ tay với anh: “Làm một điệu đi.”

“Cậu tự hút thuốc của cậu đi.” Lục Đông Thâm không buồn để ý đến anh ấy.

Dương Viễn bị hớ, bèn rút bao thuốc của mình ra, châm một điếu, rít mạnh một hơi, rồi hần học nhà khói ra, nói: “Tôi thấy lão Phùng đó chẳng qua là lấy lông gà làm lệnh tiễn*, trước đó lúc chúng ta đấu giá, hẳn ta mũi không ra mũi, mặt chẳng ra mặt. Bây giờ thư ký Từ đang đi công tác ở nơi khác, hẳn lại nhân cơ hội gây rối.”

*Ý chỉ một người dựa vào cấp trên hoặc một ai đó để tung ra những mệnh lệnh hờ hững, ra ý kiến bằng khẩu khí kiêu ngạo, hoàn toàn không suy xét tới

các nhân tố khách quan.

“Lúc này cho dù có mặt thư ký Từ ở đây, hán cũng chưa chắc dám bảo vệ chúng ta.” Lục Đông Thâm phân tích lý trí.

Người phụ trách của Chính phủ đối với dự án phủ Thân vương là tổng thư ký Từ, phó tổng thư ký Phùng là trợ giúp. Sau khi Skyline gặp chuyện, tổng thư ký Từ chân chừ không lộ diện, tất cả các buổi tiếp Skyline đều cho ông Phùng ra mặt. Phó tổng thư ký Phùng là người sành sỏi trong giới quan trường, việc thù giăm thêm hoa là hoàn toàn không thể nữa, bây giờ ông ta thể hiện rõ thái độ giầu đồ bìm leo.

Dương Viễn vuốt mặt: “Chuyện này nếu để lão Phùng quyết định thì chúng ta chết chắc rồi, vẫn nên khẩn trương liên lạc với tổng thư ký Từ là hơn.”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói: “Nếu đối phương có ý trốn tránh, cho dù tìm ra cũng vẫn chỉ có một kết quả như vậy. Bây giờ, nhất là người của Chính phủ, không ai dám đứng về phía Skyline, đạo lý bo bo giữ mình này họ càng hiểu hơn ai hết.”

Dương Viễn sừng sốt: “Ý của cậu là...”

“Chính phủ có quyền giám sát quản lý dự án phủ Thân vương, hợp đồng vừa ký đã xảy ra việc này, danh dự của Skyline chịu tổn thất, e rằng Chính phủ sẽ xem xét lại việc hợp tác này.” Lục Đông Thâm gạt chút tàn thuốc, ánh mắt nhìn thẳng lên ngọn đèn ở con đường dài phía trước.

Dương Viễn chửi thề một câu sau đó nói: “Có thái độ của tổng thư ký Từ bày ra đó, cũng khó trách lão Phùng lại giờ trò vòng vèo lê thê với chúng ta.” Anh ấy đánh mạnh lên vai Lục Đông Thâm: “Giờ tôi mới nhớ ra, chẳng trách lão Phùng lại cười trên nỗi đau của chúng ta. Vợ lão ta chẳng phải chính là Trình Lộ sao? Trước kia Trình Lộ và cậu...”

“Nói chuyện chính đi.” Lục Đông Thâm gạt phắt tay Dương Viễn ra.

~Hết chương 204~

*Spoil chút cho mọi người đỡ khó hiểu tại sao Trú Trú lại cho bạn Du gửi trả cho Đông là vì hôm nay chị đến nộp đơn xin nghỉ việc~~~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tôi Vui Còn Chẳng Kịp

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Dương Viễn ngồi thẳng người dậy: “Nếu cậu đã muốn nói tới việc chính thì tôi sẽ nói việc chính với cậu đây. Skyline hiện tại đang rơi vào cuộc chiến ‘nước bọt’, mức độ tin cậy càng ngày càng giảm, bên phía Hội đồng quản trị cũng đã tạo áp lực cho cậu rồi? Cậu như vậy...”

“Nói vào trọng điểm đi.” Lục Đông Thâm nói.

“Đuổi việc Hạ Trú là vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.” Dương Viễn nói đúng trọng điểm.

Lục Đông Thâm quay đầu lại nhìn anh ấy, nét mặt bình thản.

Dương Viễn gượng gạo ho mấy tiếng: “Đương nhiên, đây chỉ là kế sách tạm thời thôi. Đợi sau này sóng gió bình lặng rồi, cậu lại kéo cô ấy về. Bây giờ điều đám fan của Thương Xuyên cần là một lời giải thích. Cậu cứ một mực bảo vệ cô ấy như vậy, không những khiến Skyline rơi vào thế khốn đốn mà phía Hội đồng quản trị bên kia cũng sẽ nghi ngờ năng lực làm việc của cậu, hơn nữa họ cũng sẽ có ý kiến đối với Hạ Trú.”

“Không giải quyết được vấn đề liên kéo một cô gái ra hứng bom hộ mình sao?” Ngữ khí của Lục Đông Thâm nghe có vẻ bình thản, nhưng trầm thấp như đè chặt người ta xuống.

Dương Viễn phì cười: “Cậu tưởng cô nàng yếu đuối mỏng manh nhà cậu không gánh nổi bom chấc? Xét về năng lực, có rất nhiều người đàn ông có thể bị cô ấy giẫm dưới chân. Hơn nữa, chuyện này cũng vì cô ấy mà ra, đúng không? Nếu đã vậy, cũng nên thể hiện một thái độ gì đó mới đúng.”

“Thái độ của cô ấy, tôi thể hiện.” Lục Đông Thâm cất giọng thản nhiên.

Dương Viễn nghiêng rắng: “Lục Đông Thâm, cậu trúng tà rồi phải không? Cậu tin tưởng cô ấy như vậy sao? Lỡ như cô ấy đặc biệt tới đây để hại cậu thì sao? Cậu bị cô ấy gài rồi mà còn không biết!”

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, chậm rãi đáp lời: “Tôi vui còn chẳng kịp.”

***

Vào lúc trời nhập nhèm tối, Cảnh Ninh gõ cửa một gian phòng khách sạn.

Khi người đàn ông ra mở cửa cho cô, sau lưng anh là cả một khoảng âm u đen ngòm. Tia sáng yếu ớt kia phát ra từ ngọn đèn sàn gần cửa ban công, lọt vào phòng khách, xuyên qua cửa chính. Cảnh Ninh căng thẳng nuốt nước bọt, cả người đứng đờ trước cửa. Người đàn ông một tay kéo tuốt cô vào trong, cánh cửa sau lưng từ từ khép lại.

Trái tim Cảnh Ninh thất lại.

Người đàn ông tháo mũ và khẩu trang của cô xuống, mỉm cười nhìn cô trong bóng tối. Cảnh Ninh không ngược lên nhìn biểu cảm của anh, nhưng cũng có thể phát giác ra ánh mắt chăm chú bức người của anh, sống lưng lại cứng và lạnh đi vài phần. Người đàn ông nâng cằm cô lên, nhìn mãi nhìn mãi rồi áp mặt xuống.

Cảnh Ninh đang định quay mặt đi thì người đàn ông đã khê ra lệnh: “Đừng động đây.”

Cô bèn đứng im không nhúc nhích nữa, ngón tay nắm chặt lại, mặc cho anh cạy mở môi mình từng chút một.

Rất lâu sau, anh mới buông tay, nhưng đôi môi vẫn còn mơn man nơi gò má cô, tiếp tục di chuyển, anh cười khê: “Mới vài ngày không gặp, tôi cũng rất nhớ em đây, em thì sao?”

Cảnh Ninh kìm nén cơn giận: “Vào lúc này rồi anh còn bắt tôi tới khách sạn Skyline, anh điên rồi hả?”

“Sợ gì chứ?” Người đàn ông cọ qua cọ lại khuôn mặt cô: “Bây giờ Skyline từ trên xuống dưới đều rất hỗn loạn, còn ai rảnh quan tâm tới việc trợ lý của tổng giám đốc lên giường với người đàn ông nào chứ?”

“Anh ăn nói sạch sẽ một chút đi!” Cảnh Ninh giận đến run người.

Ánh mắt người đàn ông hơi nghiêm lại, anh kéo giật cô vào lòng, bàn tay lớn giữ chặt lấy eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích được: “Không nghe được mấy câu đó sao? Nhưng ở trong mắt tôi, trợ lý Cảnh lúc ở trên giường của tôi rất sung sướng.”

“Thả tôi ra!” Cảnh Ninh sống chết giãy giụa.

Nhưng cô bị người đàn ông kéo tuốt vào trong phòng khách, sau đó đẩy mạnh một cái, Cảnh Ninh ngã nhào xuống sofa, đầu gối va phải mép bàn uống nước, đau đến nhói lòng. Anh từ từ tiến lên trước, đứng nhìn cô từ trên cao, ngữ khí trầm lạnh: “Muốn thoát khỏi tôi? Không dễ dàng vậy đâu. Tôi nói rồi, em chỉ cần làm việc cho tôi một lần thì cả đời này cũng đừng hòng nữa được vết nhơ trước mặt Lục Đông Thâm.”

“Anh rốt cuộc định làm gì?” Ngón tay Cảnh Ninh găm sâu vào lòng bàn tay. Anh nói đúng, cô đã càng bước càng sai, sau đó càng đi càng xa trên con đường dẫn xuống vực thẳm này, không bao giờ có thể quay đầu được nữa.

Nghe xong, người đàn ông bật cười, giờ tay nâng cao mặt cô lên, có ý đùa giỡn: “Buổi tối thế này, em vào phòng tôi, em bảo tôi định làm gì?”

Lần này Cảnh Ninh không điên cuồng nữa. Cô chống người dậy, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào anh, dần mạnh từng từ từng chữ: “Lục Khởi Bạch, anh biết tôi đang hỏi chuyện gì, chuyện của Thương Xuyên liên quan đến anh, đúng không?”

Có tia sáng yếu ớt nào đó hắt lên đôi mày của Lục Khởi Bạch. Anh buông tay, nụ cười khẩy vẫn còn trôi nổi nơi khóe miệng. Anh ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô, nhàn nhã châm điếu thuốc. Giữa làn khói, khuôn mặt tuần tú trở nên mơ hồ. “Cảnh Ninh, em quá đề cao tôi rồi.”

“Đề cao sao?” Cảnh Ninh ngồi dậy, thẳng thắn đối mặt: “Tôi tưởng mấy vai diễn đứng phía sau giờ trò này thích hợp nhất với anh.”

Là lỗi của cô.

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Lần đầu gặp Lục Khởi Bạch là trong một buổi họp của Lục Môn, cô và Lục Đông Thâm cùng tới tham gia. Trong buổi họp đó, Lục Đông Thâm gần như đàn áp được số đông, thuyết phục Hội đồng quản trị mở rộng lĩnh thổ kinh doanh bằng những số liệu có căn cứ và những tài liệu đã được tổng hợp, chuẩn bị từ nhiều năm trời. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục Đông Thâm là người nổi bật nhất. Anh ấy đầy dã tâm, và đầu óc tỉnh táo, những người có mặt ở đó không ai có được sự hấp dẫn như anh ấy.

Ngoại trừ một người, Lục Khởi Bạch.

Anh phong độ ngời ngời, khuôn mặt tuần tú vô cùng mê người. Khi tất cả các cổ đông đều tỏ thái độ nghi ngờ, anh lại đứng về phía Lục Đông Thâm, không phải là sự nịnh bợ lộ liễu mà là những lời phân tích hùng hồn, lý lẽ. Giây phút đó, cô mới chợt nhận ra, con cái nhà họ Lục, không một ai chỉ có cái danh.

Cô không những ghi nhớ con người ấy, còn cảm thấy từ tận đáy lòng, có một thứ như vừa trào dâng, thứ ấy gọi là: Tiếng sét ái tình.

Ai ai cũng nói, con cái nhà họ Lục là thuốc độc, không thể tùy tiện chạm vào, một khi chạm vào sẽ si tình, một khi si tình sẽ vạn kiếp bất phục. Biết rõ Lục Khởi Bạch là con thú đứng mai phục trong bóng đêm, thứ chảy trong cốt tủy của anh chưa bao giờ là mấy chuyện yêu đương nam nữ, vậy mà cô vẫn lao đầu vào.

Chỉ có điều cô không có bản lĩnh tiên tri trước tương lai, chưa bao giờ biết kể từ khoảnh khắc gặp anh, cuộc đời cô sẽ trở thành một đám cháy, cô vĩnh viễn phải chịu nỗi đau bị ngọn lửa liếm vào tim. Lần đầu tiên mơ màng tỉnh lại trên giường anh, anh đã hôn lên môi cô và nói: Cảnh Ninh, từ nay về sau, em sẽ là người của tôi.

Đối diện với một màn hình đang chiếu những cảnh quán quýt triền miên của buổi tối hôm trước, cô lập tức hiểu ra, “người của tôi” mà anh nói có ý nghĩa gì.

Không thoát ra được, không né tránh được, cô như bị người ta trói chân trói tay, giống như một con rối gỗ được sắp đặt ở bên cạnh Lục Đồng Thâm, theo dõi từng nhất cử nhất động của anh ấy, còn sợi dây điều khiển cô thì nằm trong tay Lục Khởi Bạch. Anh chỉ cần móc một ngón tay, cô sẽ không thể hành xử bừa bãi.

Cô biết giá trị của mình, cô cũng biết anh chưa bao giờ yêu cô.

Lục Khởi Bạch nhả ra một ngụm khói, bật cười: “Tôi thấy em thông minh quá mức rồi. Thương Xuyên xảy ra chuyện, Skyline cũng gặp họa, tôi là người của nhà họ Lục, việc này có lợi gì cho tôi nào?”

Cảnh Ninh ngồi chờ người ra đó, nhìn chăm chăm đôi mắt cười của anh qua làn khói: “Công nghệ sinh học.”

Lục Khởi Bạch nheo mắt lại, nhìn cô, rất lâu sau mới rướn môi lên: “Gì cơ?”

“Sao anh có thể cam tâm tình nguyện làm nhân viên cho Lục Đồng Thâm? Dự án Giang Nam Xuân quá nhỏ, hoàn toàn không đủ làm no cái dạ dày của anh. Công nghệ sinh học của Lục Môn mới là mục tiêu lớn nhất của anh, lợi ích bên trong lớn cỡ nào nghĩ cũng đủ biết.” Giọng Cảnh Ninh lạnh ngắt: “Trên khu vực quốc tế, ba ngành trụ cột lớn nhất của Lục Môn chính là năng lượng, sinh học và vũ khí quân đội. Ngành năng lượng từ lâu đã bị Lục Đồng Thâm giành mất. Anh ấy đã tầm lớn, trước mắt chưa đụng được vào vũ khí quân đội, nhưng tầm mắt từ lâu đã để ý tới công nghệ sinh học. Dĩ nhiên anh không thể ngồi yên chờ chết, mà hòn đá kê chân tốt nhất để với tới công nghệ sinh học chính là Skyline!”

~Hết chương 205~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 206: Làm Người Đứng Ngoài Vở Kịch Là Thú Vị Nhất

Có em ở bên tôi, gặp báo ứng thì đã sao?

Những sợi khói quán quýt giữa những ngón tay của Lục Khởi Bạch, mảnh và trắng như từng sợi dây có thể thít chặt cổ họng, từng chút từng chút lan tỏa ra xung quanh Cảnh Ninh. Anh nhìn cô chăm chú, không giận dữ mà bật cười: “Em nói tiếp đi.”

Cảnh Ninh đứng hẳn dậy, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm: “Trong Lục Môn, anh gần như ngang tài ngang sức với Lục Đồng Thâm, bốn công ty con dưới quyền đã chắc chắn kiểm soát được cho anh không ít. Vậy mà anh lại cam tâm tình nguyện tới Skyline sống nhờ sống gửi. Trông bề ngoài có vẻ giống như anh đang bị Hội đồng quản trị ép làm một việc bất đắc dĩ, thực chất là anh đang tìm một thời cơ thích hợp để chuyển chiến trường về phía thị trường nội địa. Đối mặt với một thị trường khổng lồ như nội địa, Lục Đồng Thâm dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Mảnh đất phù Thân vương đối với anh ấy mà nói chẳng qua chỉ là một hòn đá kê chân để tạo mối quan hệ thân thiết với Chính phủ. Chỉ cần cái miệng của Chính phủ rộng mở, anh ấy sẽ có thể lợi dụng nguồn tài nguyên hiện có của Skyline ở trong nước để tiếp nối công nghệ sinh học, sản xuất được phẩm của Lục Môn. Đây chẳng qua chỉ là sự tiếp nối vốn, đối với Lục Đồng Thâm mà nói không quá khó khăn, cộng thêm việc giá thành nhân công của khu vực châu Á vốn đã thấp hơn nhiều so với Âu Mỹ. Lục Đồng Thâm muốn tranh giành công nghệ sinh học thì tới những nơi như Trung Quốc hay Ấn Độ là có thể giải quyết vấn đề nhân công. Vì vậy, dù xét về phương diện nào, Lục Đồng Thâm cũng đang quyết tâm gạt ngành công nghệ sinh học này về tay. Như vậy đã động vào cái bánh của Lục Khởi Bạch anh. Công xưởng nghiên cứu công nghệ sinh học và sản xuất được phẩm lớn nhất của Lục Môn đang do anh nắm giữ. Thứ anh đang thiếu chính là quyền phân phối sản phẩm. Vốn dĩ đang dựa vào công trạng của các công ty dưới quyền anh, cả chuỗi sản nghiệp công nghệ sinh học cũng đang ở trong túi anh, nhưng bị Lục Đồng Thâm khuấy đảo như vậy thì một việc đã chắc đến tám, chín phần bỗng dưng bị ngấm đó, không chịu giải quyết.”

“Mảnh đất phù Thân vương kia là củ khoai nóng trong tay Chính phủ, đối với các doanh nghiệp mà nói thì lại là mảnh đất mỡ đường tuyệt vời nhất để giành được cơ hội hợp tác với Chính phủ. Chính phủ chọn doanh nghiệp hợp tác chẳng qua chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất là nguồn vốn hùng hậu; thứ hai là độ tin nhiệm cao. Đây cũng là nguyên nhân Skyline có cơ hội bộc lộ tài năng. Nhưng một khi Skyline đánh mất độ tin cậy của mình, khiến người dân bất mãn, khiến dư luận phẫn nộ thì đó chính là tai họa dành cho việc hợp tác. Đương nhiên, mất đi một dự án chẳng thể khiến Skyline sụp đổ, nhưng danh dự và niềm tin của nó trong thị trường Trung Quốc có thể bị phá hoại, năng lực của Lục Đồng Thâm cũng sẽ bị nghi ngờ. Việc này kéo dài, một khi Lục Đồng Thâm bị cản trở, việc công xưởng sản xuất thuốc và công nghệ sinh học trong nước cũng sẽ bị hẫng, vừa hay trở thành cơ hội cho anh tạm nghỉ lấy hơi.”

Giọng cô giong tan, mạnh mẽ dứt khoát trong căn phòng chỉ còn tiếng thở của hai con người, từng câu từng chữ gọi mở những gì Lục Khởi Bạch đang suy nghĩ trong lòng. Nhưng Lục Khởi Bạch nghe xong hoàn toàn không phản nộ, anh nhìn cô đầy hứng thú, sau đó gạt chút tàn thuốc, lên tiếng nói: “Cảnh Ninh à, tôi bỗng nhiên cảm thấy để em ở bên cạnh anh ta thật là đáng tiếc.”

Cảnh Ninh bặm môi, cảnh giác nhìn anh chăm chăm.

Lục Khởi Bạch hút hơi thuốc cuối cùng rồi dập tắt đầu lọc, đứng lên. Cảnh Ninh vô thức lùi sau nửa bước. Anh theo đà cũng tiến lên nửa bước. Cô tiếp tục lùi, kheo chân chạm vào sô pha, không đứng vững bèn ngã phịch xuống. Anh dồn ép tới trước, nắm chặt cầm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

“Một cô gái thông minh như vậy một khi phản bội tôi thì không hay chút nào.”

Cảnh Ninh cố chịu đựng cơn đau trên cằm: “Nói như vậy, chuyện của Thương Xuyên quả nhiên không tránh khỏi có can dự tới anh!”

Lục Khởi Bạch đề người xuống, từ từ dồn ép cô tới tận góc sô pha, bật cười: “Lục Đông Thâm đắc tội với quá nhiều người, có những chuyện không cần tôi đích thân ra tay cũng có người sốt sắng làm hộ. Cảnh Ninh, em ghi nhớ, người đứng trong cuộc chẳng bao giờ thú vị được bằng người ngoài cuộc. Đứng càng cao dĩ nhiên sẽ nhìn càng xa. Xem kịch ngoài việc xem cho vui thú, còn có thể nắm chắc người và việc trong lòng bàn tay để đưa ra sự tính toán. Về điểm này, Lục Đông Thâm giỏi nhất. Chỉ tiếc là, vì một Hạ Trú, anh ta buộc phải đắm chìm vào cục diện này, muốn thoát ra ngoài, quá khó.”

Trái tim Cảnh Ninh lạnh ngắt hẳn đi. Câu nói này của Lục Khởi Bạch giống như đã trả lời cô, nhưng phần nhiều là ám thị cho tương lai khốn đốn của Lục Đông Thâm lần này.

Sự ấm nóng lan dần trong trái tim, phủ lên lớp băng lạnh trào dâng từ tận đáy lòng. Bờ môi của Lục Khởi Bạch mơn man trên cổ cô, hơi thở quần quýt, nóng rực. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng bị tay của anh ghì chặt sự tự do.

“Lục Khởi Bạch, anh sẽ gặp báo ứng đấy!” Cảnh Ninh ngửa đầu nhìn chăm chăm cái bóng mờ mờ in trên trần nhà, chính là dấu vết của sự gãy gập trong bất lực của cô.

Lục Khởi Bạch cười khê: “Có em ở bên tôi, gặp báo ứng thì đã sao?”

***

Lúc Hạ Trú đang nằm co người trên giường nghiên cứu con dao găm bắn ra từ chiếc đồng hồ thì chuông cửa kêu lên. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên đầu giường, mười giờ mười lăm phút.

Cô giấu con dao găm vào trong túi áo ngủ, rồi lệt quệt dép lê đi ra cửa chính. Người ngoài cửa hết sức kiên nhẫn, tiếng chuông cửa vang lên chậm rãi từ tốn. Cô nhìn qua mắt thần, có phản kính ngác, vội vàng mở cửa.

Là Lục Đông Thâm

Cái bóng cao lớn đứng dựa bên cạnh cửa, cúc áo được cởi ra mấy chiếc, cổ tay được xắn lên, gương mặt có phần mệt mỏi. Hạ Trú mỉm thính: “Anh uống rượu đấy à?”

“Tối nay có buổi tiếp khách, ít nhiều cũng uống một chút.” Lục Đông Thâm một tay chống lên cánh cửa: “Anh làm phiền em không?”

“Em còn chưa ngủ nữa.” Hạ Trú nghiêng người cho anh đi vào: “Bây giờ anh vào nhà em như về nhà mình vậy, bảo vệ dưới tầng cũng coi như không thấy rồi.”

Lục Đông Thâm cốc một cái lên đầu cô: “Em nghĩ những người dưới kia mù cả à? Anh đã cùng em ra ra vào vào bao nhiêu lần rồi, kẻ khờ kẻ ngu cũng có thể biết hai chúng ta có quan hệ gì.”

Hạ Trú bĩu môi.

Sau khi đi vào phòng khách, Lục Đông Thâm ngồi xuống sô pha, xem ra là thật sự mệt mỏi. Anh tháo đồng hồ đặt lên mặt bàn, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm nghiền mắt lại, cũng không nói gì, tùy ý như trở về nhà của mình vậy. Hạ Trú đang suy đoán ý định của anh khi đến đây tối nay, tuy rằng cô và anh đã đầu gối tay ấp nhưng giữa hai người vẫn giữ không gian riêng tư cho nhau. Chuyện ở chung không ai nói ra cả. Cô cảm thấy có lúc tuy rằng da mặt Lục Đông Thâm hơi dày nhưng kiểu bỗng dưng đề nghị sống chung với một cô gái thì người mắc chứng sạch sẽ và OCD nghiêm trọng như anh chắc sẽ không làm. Cô vòng ra sau sô pha, đặt ngón tay lên hai bên thái dương của anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Lục Đông Thâm không mở mắt ra, nhưng những nếp nhăn trên trán đã dần ra không ít. Ánh đèn trong phòng không được bật tới mức sáng nhất, chỉ có một màu vàng nhạt nhòa hắt xuống gương mặt anh, từng đường nét sâu và sắc khiến người ta rung động. Cô không kim được lòng mình, hôn lên trán anh rồi hỏi: “Anh thoải mái hơn không?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm nhắm mắt hưởng thụ.

Hạ Trú nhắm nghiền, rồi vòng lại phía trước, ngồi xuống ghế, kéo anh nằm xuống, để anh gối đầu lên chân mình. Anh mở mắt ra, mỉm cười nhìn cô: “Không chê nặng à?”

“Nhắm mắt lại, đừng nói gì cả.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khê, nghe lời.

Cô nhẹ nhàng day đầu cho anh, xoa dịu mỗi một huyết đạo. Kể ra cũng buồn cười, chiều này ngày trước cô học từ Trần Du. Cô ta xuất thân từ một gia đình bán thuốc Nam, đôi tay đó có thể làm cho người ta thoải mái sáng khoái khắp cơ thể. Hạ Trú đã học được, nhưng không có kiên nhẫn mất xa cho

ai hết, vậy mà bây giờ, cô lại cảm thấy mình thật may mắn khi có tay nghề này.

Đại đa số đàn ông không thích người khác chạm vào đầu mình, kiểu như Lục Đông Thâm lại càng như vậy. Hạ Trú không cần hỏi cũng biết, tay nghề tốt của Trần Du chắc là chưa dám thể hiện đối với Lục Đông Thâm. Nghĩ như vậy, cô càng yêu anh hơn.

Căn phòng yên tĩnh, giống như lánh xa thế sự ngoài kia.

Đương nhiên, việc này chỉ là tự lừa mình lừa người, Hạ Trú không phải không biết nguyên do anh mệt mỏi và phải đi tiếp khách khắp nơi như vậy.

Một lúc lâu sau, cô hỏi: “Hôm nay anh định ngủ ở chỗ em sao?”

Lục Đông Thâm chưa ngủ, nhưng tinh thần đã thả lỏng hơn: “Không, vẫn phải quay về công ty, nhân lúc đợi điện thoại thì tới chỗ em ngồi một chút.”

“Anh như vậy không tốt đâu.” Hạ Trú nói.

Anh mở mắt ra: “Hết khoảng thời gian bận rộn này, anh sẽ cố gắng ở bên em.”

“Em không có ý đó.” Hạ Trú khẽ thở dài: “Em biết bây giờ anh không chỉ gánh vác cho Skyline mà khi làm việc qua lại với các doanh nghiệp nước ngoài còn có vấn đề chênh lệch múi giờ, thế nên anh sẽ thường xuyên mất ngủ. Em cảm thấy có những việc anh thật sự không cần tận tâm tận lực, cho dù là người sắt anh cũng phải nghỉ ngơi chứ.”

Lục Đông Thâm thoải mái nói: “Sau khi quen em, chứng mất ngủ của anh đã cải thiện không ít, ít nhất có thể ngủ trọn cả một giấc, bây giờ chỉ là thời kỳ đặc biệt mà thôi.”

“Em đang sợ bao nhiêu nỗ lực của em đổ xuống sông xuống biển.” Hạ Trú bùi bùi.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, vỗ vỗ mấy cái: “Lấy tập phong bì trong túi công vụ của anh ra đây.”

Hạ Trú làm theo.

Lấy phong bì ra, cô nhìn một cái rồi nói: “Em còn tưởng ngày mai Cảnh Ninh sẽ giao cho anh.”

“Tự xé đi.” Lục Đông Thâm thoải mái dựa dẫm rồi lại nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Xé ngay đi.” Lục Đông Thâm thần nhiên nói: “Chưa có sự cho phép của anh, không được phép từ chức.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Em Chính Là Quá Bướng Bỉnh

Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn, không thể né tránh, không thể trốn thoát.

Hạ Trú vâng lời đơn xin từ chức trong tay, thể hiện thái độ, nói lý lẽ với anh: “Ai rảnh rồi thích chơi trò nghỉ việc cho vui chứ, hơn nữa lúc trước em còn được anh mất bao công sức mời về, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để em được giương oai giễu võ trước mặt anh cả đời rồi. Nhưng tình hình hiện tại chẳng phải là không được phép sao? Tất cả mọi mâu thuẫn đều hướng về phía em, chỉ bằng em cứ nộp đơn xin nghỉ việc trước để chặn họng mọi người, sau đó tiếp tục điều tra rõ ràng cái chết của Thương Xuyên.”

“Ngốc.” Lục Đông Thâm chỉ bình luận một chữ duy nhất cho màn phân tích tràng giang đại hải của cô.

Hạ Trú đặt lá thư từ chức sang một bên, lấy hai tay ôm mặt anh rồi cúi đầu xuống: “Măng ai đó? Có tin em cần môi anh sung lên như cái lạp xường không?”

Lục Đông Thâm mở mắt ra, gơ tay lên kéo, ngẩng mặt hôn lên môi cô. Cô khẽ cắn vào lưỡi anh tỏ ý kháng nghị, anh mới buông cô ra và nói: “Không thể từ chức, em mà từ chức là danh tiếng sẽ bị hủy hoại.”

Hạ Trú sững người.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười khẽ, hỏi cô làm sao vậy.

Hạ Trú cúi đầu, nhẹ nhàng áp mặt lên mặt anh rồi nói: “Đồng Thâm, anh thật tốt.”

Được gặp anh trong cuộc đời này là chuyện may mắn nhất của cô. Anh nâng niu cô trong lòng bàn tay mình, không những mang đến cho cô cuộc sống bình yên, còn cẩn thận bảo vệ cho tôn nghiêm của cô. Sự tốt đẹp của anh lặng lẽ tưới tắm cho vạn vật, rõ ràng là không cố tình nhưng lúc nào cũng coi cô quan trọng nhất.

Cô và anh vốn dĩ là người của hai thế giới, một người trái tim nơi giang hồ, một người lăn lộn chốn thương trường. Cô tiêu điều tự tại, ghét sự cò hủ, không thích bị gò bó. Anh thận trọng nghiêm túc, làm mọi việc đều thích tính toán từng bước, nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay. Có lúc cô đã nghĩ, bất luận nhìn thế nào, cô và Lục Đồng Thâm cũng không thể đi bên nhau. Thế mà bây giờ, họ lại thực sự đến với nhau.

Cô yêu anh, yêu sâu sắc những điều tốt đẹp của anh. Anh giống như một viên nam châm khổng lồ, hút chặt cô vào, không thể rời xa.

Lục Đồng Thâm thích sự chủ động gần gũi như thế này của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Bé con, tâm tư của em, sự lo lắng của em anh đều hiểu, nhưng em cũng hiểu rõ tính cách của anh đây. Tình hình hiện tại đúng là hơi khó khăn một chút, nhưng anh sẽ không đẩy em ra chốn tai họa. Danh tiếng quá quan trọng đối với một người con gái, thế nên, em phải ngoan ngoãn nghe lời anh.”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, ánh mắt sáng rực, kiên định.

Anh lại nói: “Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn, không thể né tránh, không thể trốn thoát. Chỉ cần giẫm chân vào hồ cá sấu này, tình trạng khó khăn sẽ liên tiếp xuất hiện. Thế nên, chuyện như ngày hôm nay không là gì cả. Việc em cần làm là nghe lời anh, đừng để áp lực trong suy nghĩ trở nên quá nghiêm trọng.”

Hạ Trú không phải là một người thích dây dưa lằng nhằng vào cùng một vấn đề. Nghe xong những lời của Lục Đồng Thâm, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Em muốn chia sẻ với anh.”

Lục Đồng Thâm mỉm cười khê, đùa nghịch đầu ngón tay cô: “Em cứ sống vô tư thoải mái là sự chia sẻ lớn nhất rồi.”

“Trong Lục Môn không ít người nói em là hồng nhan họa thủy phải không?” Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đồng Thâm buông một câu nhẹ tênh: “Anh đã yêu phải chịu ‘họa thủy’ này rồi, hết cách.”

Hạ Trú không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Lát sau cô nói: “Muốn em không từ chức cũng được, anh phải hứa với em một chuyện.”

Lục Đồng Thâm nhướng mày.

“Không thể lập tức mai táng thi thể của Thương Xuyên, sau khi lấy ra khỏi nhà khám nghiệm phải để đó vài hôm.” Hạ Trú nói.

Nghe xong, Lục Đồng Thâm có phần ngạc nhiên, anh ngồi dậy, nhìn cô. Cô kéo bàn tay của anh lại, đan vào tay mình: “Đồng Thâm, anh cũng hiểu em mà, em không thích ngồi yên đợi chết. Nếu cái chết của Thương Xuyên có liên quan đến mùi hương thì các pháp y có giỏi cũng chưa chắc đã tìm ra được. Anh thấy em trai anh giỏi đúng không, anh ấy cũng không nhìn ra được vấn đề khác thường của thi thể.”

“Ý của em là, để thi thể đó vài ngày có thể sẽ nhìn ra vấn đề?”

Hạ Trú gật đầu: “Trong truyền thống mai táng từ thời xa xưa vẫn luôn có tập tục để thi thể bên ngoài trong vòng bảy ngày. Lúc đó khoa học chưa phát triển, thế nên để ngoài bảy ngày đã trở thành ‘Bảy ngày hồi hồn’. Sau này, càng ngày càng ít người hiểu về kỹ thuật chống phân hủy xác nên thời gian để xác bên ngoài cũng giảm từ bảy ngày xuống còn ba ngày, đến thời bây giờ thậm chí còn có người lập tức đưa xác vào lò hỏa thiêu. Thực tế, đây là phương thức cuối cùng để tìm ra nguyên nhân tử vong ở thời xa xưa. Thời cổ đại, các máy móc khám nghiệm tử thi có hạn, vào lúc nghi vấn cuối cùng không thể giải đáp được, họ chỉ còn cách quan sát sự thay đổi của thi thể sau nhiều ngày. Cái chết của Thương Xuyên nếu đã không thể điều tra ra bằng khoa học kỹ thuật hiện đại, vậy thì cách duy nhất chính là tiếp tục để đó.”

Lục Đồng Thâm trầm ngâm: “Bên phía nhà khám nghiệm cũng đang điều tra, cũng coi như đang để đó phải không?”

“Khác nhau.” Hạ Trú nói: “Trong nhà khám nghiệm, thi thể vẫn cần để lạnh. Nhưng thật sự để đó tức là không được để lạnh, phải dùng một cỗ quan tài đặc biệt và các loại thuốc đặc biệt để duy trì không cho thi thể thối rữa, như vậy mới có thể nhìn ra sự thay đổi của thi thể. Nếu lúc đó Thương Xuyên bị mùi hương hăm hại thì theo thời gian, mùi hương di chuyển sẽ để lại dấu vết trên thi thể. Việc này không thể làm được trong hoàn cảnh để lạnh.”

Lục Đồng Thâm kéo cô qua, đặt ra nghi vấn: “Em thật sự khẳng định Thương Xuyên không chết vì tai nạn như vậy sao?”

“Ừm.” Hạ Trú gật đầu.

“Thông qua cách thức này nhất định có thể điều tra ra vấn đề sao?”

Hạ Trú suy nghĩ: “Chỉ có 50% chắc chắn.”

Lục Đồng Thâm giờ tay vén tóc cô ra sau tai, khẽ thờ dài: “Bé con, em đang mạo hiểm đấy.”

“Thi thể của Thương Xuyên ngày kia sẽ được đưa ra khỏi nhà khám nghiệm, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì phía pháp y sẽ vẫn không tìm ra vấn đề. Việc này rất bình thường, họ có thể tìm ra các vết thương ngoài sáng, nhưng điều tra các vết thương trong tối kiểu này chỉ có thể đi đường ngách. Không thể dây dưa đọc nữa, nếu không khi thi thể bị đẩy vào lò hỏa thiêu thì sẽ chẳng điều tra được gì nữa.” Hạ Trú lo lắng.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em phải biết, anh hoàn toàn không muốn để em can dự quá nhiều vào việc này.”

“Nhưng em đã can dự rồi.” Hạ Trú dựa vào người anh: “Bây giờ em đã bị fan của Thương Xuyên đẩy ra đầu sóng ngọn gió rồi.”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bây giờ em chỉ cần không quan tâm, không đáp trả là được.” Lục Đông Thâm nhũn mày: “Một khi em động vào thi thể của Thương Xuyên, ý nghĩa mọi chuyện sẽ thay đổi.”

Hạ Trú vòng tay ôm chặt cổ anh, ngồi lên đùi anh: “Em không thích bị đổ oan như vậy, cũng không thích chịu áp lực. Đông Thâm, anh cứ coi như em bú đống bình đi.”

Lục Đông Thâm thờ dài khó xử: “Cái gì gọi là coi như em bú đống bình? Em phải gọi là quá bú đống bình.”

Hạ Trú sát lại gần anh, mỉm cười: “Thì em chính là như vậy, anh còn thích không?”

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm nụ cười xấu xa của cô, ánh mắt rơi xuống cổ áo ngủ hơi mở của cô, yết hầu khẽ trượt lên trượt xuống, nghiêng rằng: “Yêu tinh!”

Anh đè cô xuống, cắn mạnh vào cổ cô. Cô cười đau đớn, đang đẩy anh ra thì di động trên bàn bỗng dưng đổ chuông. Là điện thoại của Lục Đông Thâm. Hạ Trú vội vàng giúp anh cầm di động qua, dâng lên bằng hai tay với thái độ nịnh nọt. Trong ánh mắt Lục Đông Thâm toàn là sóng ngầm dâng cao, anh hít sâu một hơi, làm dịu đi những dục vọng đang dâng tràn sau đó nghe điện thoại.

Hạ Trú đang định rời đi thì bị anh giữ chặt eo lại, mỉm cười khẽ, bắt cô duy trì tư thế ngồi trên đùi anh, bò rạp ra lòng anh.

Bên tai là nhịp tim của Lục Đông Thâm, trên đầu vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

Là điện thoại của Dương Viễn, cô loáng thoáng nghe thấy đầu kia nói: Tập đoàn Hoa Lực đang âm thầm nuốt trọn cổ phần công ty năng lượng quốc tế BOG.

Hạ Trú sùng sốt trong lòng, BOG là công ty năng lượng thuộc quyền quản lý của Lục Đông Thâm, nghe nói là lên sàn giao dịch từ năm kia, có một thành tích rất tốt trên trường quốc tế. Không ngờ Hoa Lực lại giương Đông kích Tây, hướng sự chú ý vào BOG.

Lúc này, khu vực thương mại phủ Thân vương tại Trung Quốc xảy ra vấn đề, công ty năng lượng quốc tế lại bị đánh úp. Hạ Trú lo lắng, ngược mắt lên, nhìn thấy bờ môi hơi mím và khuôn cằm căng ra của Lục Đông Thâm.

Lát sau, cô nghe thấy anh nói: “Cứ để cậu ta nuốt.”

Hạ Trú sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Có Phúc Ba Đời

Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?

Cuộc điện thoại không kéo dài quá lâu. Lục Đông Thâm kiêu lời như vàng, Dương Viễn ở đầu đó sau khi nghe được quyết định của anh bèn hỏi: Cậu chắc chứ? Anh trả lời: Chắc chắn.

Trước sau chỉ có hai câu, nhưng Hạ Trú lại nghĩ thấy một mùi gió mưa vẫn vũ. Ánh quá bình tĩnh ngược lại càng khiến cô không an tâm. Quảng di động qua một bên, Lục Đông Thâm vui đầu vào hôm vai cô, thì thầm: “Tay Dương Viễn này biết chọn lúc thật đấy.”

Cô ôm chặt lấy mặt anh, đề phòng anh được nước lấn tới: “Nhiều Tôn định làm gì?”

Lục Đông Thâm ngược mắt lên nhìn anh, tận sâu trong đáy mắt là những tia sáng âm u, giống như bóng đêm ở nơi vực sâu thăm thẳm, quấn chặt đến nỗi người ta không sao thở được. Hạ Trú liếm môi, giọng gào bô sung một câu: “Đầu phải vì em quan tâm tới anh ta.”

Anh giơ tay lên, ngón cái chạm nhẹ lên môi cô, cọ cọ: “Hoa Lực mạnh tiền lớn thế, nguồn năng lượng mới ở quốc tế lại được nhiều người chú ý, dĩ nhiên cậu ta phải chen vào. Hai năm nay, Hoa Lực đề liên tục thu mua hai công ty năng lượng có thương hiệu lâu đời ở Anh và Pháp, hoàn toàn có thể đứng ngang hàng với Trường Thịnh trong lĩnh vực khai thác năng lượng. Trước mắt, hai công ty vẫn đang là quan hệ cạnh tranh, nhưng một khi cậu ta bắt tay

với Trường Thịnh thì sẽ hình thành sự uy hiếp đối với nền công nghiệp năng lượng dưới trướng Lục Môn.”

“Nhiều Tôn cao ngạo vênh váo. Nếu không có được chút lợi nào từ Trường Thịnh thì anh ta thà nuốt gọn Trường Thịnh cũng không nhường miếng bánh của mình ra. Thế nên với tình hình trước mắt, hai bên hợp tác là điều không thể.” Hạ Trú khẽ nói.

Lục Đông Thâm đề xuồng mặt cô, cười nửa đùa nửa thật: “Đừng nhắc đến cậu ta, cũng không được phép thấu hiểu cậu ta như vậy.”

Con người không ai hoàn hảo. Một gương mặt “đẹp không góc chết” như Lục Đông Thâm có thể dụ dỗ, khiến cô cảm thấy anh trầm tốt ngàn tốt, nhưng cô quên mất rằng người đàn ông này cũng tật xấu đầy người: Gia trưởng, hẹp hòi, thích so đo với người khác. Hạ Trú bĩu môi: “Em chỉ nói sự thật thôi, chính suy nghĩ của anh xê tả, suốt ngày chạy lung tung thì có.”

Lục Đông Thâm mỉm cười khê, nghiêng mặt qua cần lấy vành tai xinh xắn của cô. Hơi thở của anh nóng rẫy, phả vào tai cô, rồi theo con đường ấy len lỏi vào trái tim. Cô biết anh không nói thật, có thể là chưa phải lúc, cũng có thể vì đối phương là Nhiều Tôn, thế nên anh không muốn cô nhắc thêm câu nào. Nhưng bất luận là gì đi chăng nữa, cô cũng không thể xua tan dự cảm trong lòng mình, lo lắng và bất an.

Trước kia khi còn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô luôn lo lắng Đàm Diệu Minh không sống được qua ngày mai. Tính mạng của anh ấy như nằm trên lưỡi dao. Cứ mỗi khi đêm về, cô lại cảnh giác có kẻ đến tìm trả thù. Bây giờ đến với Lục Đông Thâm lại là một tâm trạng và hoàn cảnh khác. Giang hồ có sự hiểm ác của giang hồ nhưng cuộc chiến chốn thương trường lại càng khiến người ta tìm đập chân run hơn nữa. Là một cuộc chiến không tiếng động, không có dao, không có máu, nhưng lại ngang nhiên ép người ta vào đường cùng. Ánh dao sáng loáng ẩn chứa đằng sau những tiếng nói cười nhẹ nhàng. Cuộc tranh đấu nhân tính trên nền tảng lợi ích từ từ rộng mở giữa sự tao nhã và từ tốn.

Không giống như dao sắc sủng rên chốn giang hồ, kiểu người sở trường làm dây câu dài để câu cá to như Lục Đông Thâm trên thương trường là rất đông đảo. Đây không phải là lĩnh vực mà cô sở trường, cô lực bất tòng tâm.

Áo ngủ đã được cởi ra quá nửa, trái tim của cô cũng đập dồn theo hơi thở của anh.

“Anh còn phải về công ty cơ mà? Đừng đùa nữa.” Cô rất nhanh bùng tình ý thức, người đàn ông này có độc trên người.

Lục Đông Thâm liếc mắt nhìn giờ, cất giọng khàn đặc: “Anh sẽ cố gắng kiểm soát trong vòng một tiếng.”

“Anh lừa ai chứ!” Tuy rằng cả người đã mềm oặt ra, nhưng Hạ Trú vẫn cứng rắn giữ vững lý trí, giữ chặt đầu anh, đẩy anh ra xa thật xa: “Đã có lần nào anh kiểm soát được đâu? Lần nào anh tốc chiến tốc thắng hả?” Cứ cời áo vest ra anh lập tức trở thành sói, lần nào cũng rút cạn kiệt cơ thể và trái tim cô mới chịu, hành hạ cô đến không còn hình người, còn anh thì vẫn phần chân hững hờ.

Trước kia khi cô vẫn thường xuyên qua lại với Phù Dung, Phù Dung rất hay chấm điểm những vị khách qua đêm với chị ấy trước mặt cô, trong đó có một người tìm chị ấy nhiều lần nhất, bị chị ấy đặt biệt danh là “Một đêm bảy lần”. Ban đầu, Hạ Trú không hiểu nó có nghĩa là gì. Về sau, Phù Dung giải thích một chút là cô lập tức hiểu ngay, và cực kỳ ngỡ ngàng về thể lực của người ấy. Ai ngờ Phù Dung cười khẩy: “Nhìn là biết em chẳng có tí kinh nghiệm nào. Thời gian ngắn, chiến đấu nhanh thì dĩ nhiên phải chia làm nhiều lần rồi. Đối phương thì sung sướng, còn chị thì cứ chơi với trên không trung không lên không xuống được.”

Sau đó Phù Dung dùng ngón tay hoa sen của mình chọc lên trán cô, phở cập “thường thức” quan trọng cho cô: “Vũ khí chiến đấu mà mạnh mẽ, thể lực mà dồi dào thì thời gian chiến đấu sẽ duy trì được lâu. Một người có thể bảo đảm cả chất và lượng của mỗi một cuộc chiến đấu mới là người đàn ông giữa những người đàn ông.”

Cuối cùng, chị ấy cảm thán một câu: “Những người làm nghề như bọn chị, gặp được một người đàn ông như vậy có thể nói là có phúc ba đời.”

Hạ Trú cảm thấy, nếu được gặp lại Phù Dung, cô sẽ nói với chị ấy một câu: Có phúc ba đời cái đầu chị ấy! Chị cứ gặp thử kiểu đàn ông đó rồi xem? Anh ấy sẽ tước đi một lớp da thịt trên người chị, còn chẳng bằng người đã treo lơ lửng chị lên, chỉ ít người đó sẽ cho chị một ít thời gian để thở.

Ánh mắt Lục Đông Thâm như bốc cháy: “Không nhớ anh thật sao?”

Câu nói này khiến Hạ Trú gục ngã, tất cả cứng rắn đều sụp đổ trong hơi thở mạnh mẽ ấy. Không nhớ là nói dối. Đây là gì nhỉ? Rõ ràng là vừa lành vết thương đã quên đau.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm bật cười, lập tức bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ.

Đêm đã rực rỡ sáng lạn.

Cuối cùng, khi Hạ Trú có sức lực để hoạt động gân cốt thì Lục Đông Thâm cũng vừa tắm qua và đi ra ngoài, áo sơ mi quần Âu chỉnh tề, cứ gọi là ung dung tao nhã. Hạ Trú nằm bệt trên giường, người ướt rượt như cá. Cô ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm. Đúng là trong sáng như nam thần của phái “cầm địch”, làm gì còn đáng về cầm thú ban nãy? Cô nghiêng răng: “Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?”

“Cực kỳ thú vị.” Lục Đông Thâm bùng bùng sức sống, đưa tay véo cô một cái.

Hạ Trú gạt tay anh ra, kéo cao chăn lên.

Lục Đông Thâm mỉm cười, rõ ràng không khác gì một con mèo vừa được ăn no căng. Anh gờ tay cài cúc cổ áo, chậm rãi nói: “Đúng rồi, kể từ ngày mai, em dọn sang nhà anh ở.”

“Hả?” Hạ Trú tròn trợn mắt: “Vì sao chứ?”

“Vì sự an toàn của em” Lục Đông Thâm nói: “Hôm nay lúc vừa đến, bảo vệ đã nói với anh chuyện em nhận được bưu phẩm rồi. Đề phòng vạn nhất, em vẫn nên chuyển về sống cùng anh.”

Hạ Trú câm nín. Người bảo vệ khu nhà thật sự coi anh như ông chủ rồi, chuyện gì cũng mách. “Vừa nhìn là biết do fan của Thương Xuyên làm, mặc kệ họ là xong mà, em dọn đi như vậy há chẳng phải em chốt dạ sao?”

Lục Đông Thâm lấy con dao găm cài trong áo ngủ ở đầu giường ra: “Tuy rằng con dao này vẫn còn bọc kín nhưng đã có thể phán đoán đây là một việc có thể gây nguy hiểm tới tính mạng. Fan của Thương Xuyên rất điên rồ, nơi ở của em đã bị lộ, chưa biết được sau này họ còn làm ra những chuyện gì khác. Thế nên, dọn qua ở cùng anh là ổn thỏa nhất.”

“Tiểu khu này cũng có trị an rất tốt mà, bưu phẩm không thể tùy tiện mang lên nhà được. Cùng lắm sau này em không nhận hàng nữa.” Hạ Trú vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để sống chung với anh. Trước kia không phải anh chưa nhắc đến nhưng cũng chỉ là những lời băng quơ, chưa đến mức quyết định chính thức. Nhưng hôm nay, cô nhìn ra được sự quyết tâm tới cùng của anh.

Lục Đông Thâm lắc đầu: “Lần sau chưa chắc đã là bưu phẩm. Chuyện của Thương Xuyên âm ỉ khắp nơi, một khi nó chưa kết thúc thì em ở lại đây sẽ rất nguy hiểm.” Sau khi cài xong cúc cổ tay áo, anh đồ người xuống, dịu dàng nói: “Nghe lời anh.”

“Thế...” Hạ Trú cứ cảm thấy ngượng ngùng. Tuy rằng cô thích được dính lấy anh, nhưng ở chung lại là hai chuyện khác nhau. Nghĩ một lúc, cô nói: “Vậy em sẽ qua chỗ anh lánh nạn một thời gian, đợi sóng gió qua đi em lại quay về.”

Lục Đông Thâm nhìn cô cười, lát sau anh xoa đầu cô rất mạnh, quyết định: “Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh qua thu dọn cho em. Em không cần phải lo lắng gì cả, sau khi tan làm cứ ngoan ngoãn quay về chỗ anh là được rồi.”

Hạ Trú ghen lời, còn phải thu dọn đồ đạc à...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Em Theo Nhầm Người Rồi

Bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi.

Lục Đông Thâm làm việc nghiêm túc nhanh chóng. Ngay hôm sau, Cảnh Ninh đã tùm mẩy vệ sỹ của công ty làm nhân viên dọn nhà theo giờ, đồng thời thuê cả công ty chuyển nhà tới. Trong lúc nhà cửa đang được thu dọn một cách tuần tự gọn gàng thì những tâm lý tiêu cực trên mạng xã hội vẫn tiếp tục lên men, xoay xung quanh câu chuyện Hạ Trú từng là một bác sỹ phù thủy tại Thương Lăng và chuyện hồn ma vất vưởng Ngô Trung.

Người nhà họ Thai từng bán đứng Ngô Trung vô số lần được đề cập đến. Có người bắt đầu nghi ngờ kẻ năm xưa bán rẻ thông tin, bán rẻ tình bạn để cầu vinh chính là Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh hiện tại – Thai Quốc Cường. Lời đồn này không phải là vô căn cứ, một là vì ông ta cũng mang họ Thai, hai là vì vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi.

Bối cảnh của Hà Tư Nghi không khó tìm ra. Trước khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc, cha của bà ta từng là một đại ca xã hội đen đình đám tại Hồng Kông. Hồi đó những người có xã hội đen chống lưng, lại có tiềm lực tài chính đều nhất loạt đầu tư vào mảng điện ảnh truyền hình. Trong lịch sử phim điện ảnh Hồng Kông khi ấy, tại mục nhà sản xuất liên tục xuất hiện một cái tên “Hà Chí Siêu”. Sau khi được các fan mạng moi ra thì Hà Chí Siêu chính là bố đẻ của Hà Tư Nghi, mà nhà sản xuất của bộ phim “Phù Sinh” phiên bản đầu tiên cũng trùng hợp chính là Hà Chí Siêu.

Còn Thai Quốc Cường thì khi trước có rất ít thông tin. Trên mạng chỉ có thể tìm được một số bài phỏng vấn của ông ta, có đề cập ngày trước sau khi thôi học thì đi tới địa phương khác làm thuê, từ làm thuê cho tới bán lẻ, sau đó dựa vào sự nhiệt tình dành cho ngành buôn bán mà tiến lên. Về sau ông ta bắt đầu làm các giao dịch xuất khẩu, trạm đầu mối chủ yếu là Hồng Kông, cũng trong khoảng thời gian đó ông ta gặp gỡ và yêu Hà Tư Nghi. Cùng với sự hình thành và phát triển lớn mạnh của thị trường, Thai Quốc Cường càng qua lại mật thiết với các công ty quốc tế, công ty thu về lợi nhuận lớn và thành công lên sàn giao dịch chứng khoán. Thai Quốc Cường di chuyển trụ sở chính ra nước ngoài, đồng thời đổi tên thành tập đoàn Trường Thịnh.

Trên mạng bèn có người nghi ngờ quá khứ của ông ta. Nếu chuyện về Ngô Trung là thật thì sự thành công của Thai Quốc Cường nhuộm đầy rẫy âm mưu. Hơn nữa việc Trường Thịnh có thể đạt được tiêu chuẩn lên sàn giao dịch trong thời gian ngắn, rất nhiều người cũng cho rằng không thể không liên quan tới gia cảnh của Hà Tư Nghi.

Tin đồn âm ỉ khắp nơi, bỗng chốc kéo cả hai tập đoàn còn lại vào cuộc, nghĩ cũng đủ biết khí thế rầm rộ cỡ nào.

Khi Hạ Trú tới nhà họ Thai, Hà Tư Nghi đang ở trong vườn cắt tia hoa, một bình trà hoa quả đã được pha sẵn, hương thơm thoang thoảng bay.

“Đều là mấy loại hoa có nhà tự trồng, cứ yên tâm mà uống.” Hà Tư Nghi mặc một chiếc váy ở nhà màu xanh nhạt, toát lên vẻ tao nhã, sắc mặt đã hồng

hào hơn không ít. Bà ta cầm bình pha trà bằng gốm lưu ly lên, rót đầy cốc cho Hạ Trú rồi nói: “Căn nhà này đã được mua lại từ lâu rồi, cũng may là mua được sớm. Nếu tính theo giá nhà đất hiện tại thì mua nó tốn không ít tiền đâu. Mấy năm nay tôi ở nước ngoài luôn suy nghĩ trong nhà trồng thêm hoa lá có cây không biết sẽ như thế nào, bây giờ về đây sống mới cảm thấy nơi này là thoải mái nhất.”

Hạ Trú khẽ ngửi thử món trà hoa quả, đúng là vô cùng thuần khiết: “Đích thực là trà ngon.” Cô nhấp một ngụm, vị thơm ngọt lan tỏa vào miệng. Cô nói: “Thai phụ nhân cũng tìm hiểu khá tỉ mỉ về mùi hương thì phải? Tỷ lệ mùi hương trên thành phần của loại trà hoa quả này được nghiên cứu rất kỹ.”

Ngoài việc này ra, lần trước khi tới phòng bà, các sản phẩm chăm sóc da trên bàn trang điểm cũng đều là sản phẩm được đặt riêng, mùi hương độc đáo, rất phù hợp với khí chất của bà ta. Loại mùi hương đó không phải một nhà điều chế hương bình thường có thể tạo ra.

Hà Tư Nghi cầm quạt phẩy nhẹ nhàng mấy cái. Tiết trời nóng nực, thi thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua mặt, gió từ chiếc quạt thổi ra còn kèm theo một mùi hương dịu nhẹ. Bà ta nói: “Cô Hạ là người trong ngành, lần này tôi có thể tỉnh lại đều nhờ phúc của cô Hạ, thế nên tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ? Nhà phân tích mùi hương của Trường Thịnh chắc là cô Hạ cũng quen biết. Hội trưởng Vệ có một trình độ nhất định trong lĩnh vực mùi hương.” Nói tới đây, bà ta dùng quạt đặt nhẹ lên môi, cười nói: “Nhưng tôi cảm thấy cô Hạ còn hơn một bậc. Hội trưởng Vệ ấy à, vẫn còn quá theo nề theo nếp. Tôi nghe nói cô Hạ từng trị bệnh cho Quốc Cường lúc ở Thương Lăng, tôi lại càng cảm thấy cô Hạ là cao thủ ẩn dật.”

“Cao thủ ẩn dật thì không dám, chẳng qua là một kẻ nghiệp dư mà thôi, so với hội trưởng Vệ thì chẳng thể nào lên được vị trí cao siêu ấy.” Hạ Trú ít nhiều đã hiểu rõ trong lòng, chỉ không ngờ Vệ Bạc Tôn lại tận tâm tận lực như vậy.

Cô nhìn xung quanh một lượt vườn hoa. Căn nhà này đích thực rất hiếm gặp trong thời buổi này, nằm giữa thành phố lại như ẩn dật. Chỉ riêng diện tích của vườn hoa này thôi đã không hề nhỏ rồi. Bốn bức tường bao xung quanh như cao vút tận trời xanh. Giữa vườn là hàng trăm loại hoa cỏ um tùm xanh mướt. Cho dù là giữa hạ, ngồi giữa nơi này cũng mát mẻ thoải mái. Cho dù là một Lục Đông Thâm tiền tài như nước cũng chưa chắc có cơ hội tìm được một nơi như vậy. Thứ có thể so sánh chính là phòng thực nghiệm là Lục Đông Thâm tặng cho cô, nhưng chẳng qua vẫn là một nơi nằm xa trung tâm thành phố.

“Căn nhà này đích thực rất đáng đồng tiền, để tôi bây giờ đúng là phải mua với giá trên trời.” Hạ Trú đứng dậy, đi bộ tới trước một cây lê. Mùa xuân sẽ là mùa nó đẹp nhất, hoa lê bay ngập trời. “Nhưng tôi cảm thấy khi trước ông Thai chưa chắc đã có mắt nhìn đến thế?”

Hà Tư Nghi cũng là một người thông minh, bà ta nghe ra ý tại ngôn ngoại của Hạ Trú. Bà ta đặt tách trà xuống: “Tôi và cô Hạ cũng coi như vừa gặp đã thấy thân, thế nên tôi chẳng cần che giấu gì. Tôi biết cô đang nghi ngờ những lời đồn đại trên mạng, cho rằng Quốc Cường lập nghiệp là nhờ vào nhà vợ, càng nghi ngờ ông ấy là kẻ báo tin mật năm xưa. Thực tế đây chỉ là chuyện trùng hợp. Năm xưa bố tôi đúng là đã đầu tư vào Phù Sinh, nhưng năm đó Ngô Trùng chỉ vì quá nhập tâm vào vai diễn, cuối cùng nhảy lầu tự vẫn, làm gì có những chuyện mà đám người đó bịa đặt chứ? Câu chuyện này đã bị lẩn lộn đầu đuôi rồi. Tôi được gả về nhà họ Thai trước. Còn đám người kia lại mang cái danh họ Thai ra để hư cấu nên một câu chuyện vốn không có thật.”

Cuối cùng bà ta thở dài: “Ai cũng nói đời người như vở kịch, vở kịch tựa đời người. Người làm diễn viên ấy à, có lúc si mê cả đời, không thể bước ra khỏi vai diễn cũng là chuyện thường tình. Đầu tiên là Ngô Trùng, sau đó đến Thương Xuyên, một vở Phù Sinh, một giấc mơ lớn.”

Một vở Phù Sinh, một giấc mơ lớn, có ai lại không si mê tình cảm thù hận chốn nhân gian, cố chấp không tỉnh ngộ đây?

Ngồi trong xe, câu nói này cứ văng vẳng trong đầu Hạ Trú. Hà Tư Nghi chỉ dùng đôi ba câu để giải thích câu chuyện đồn đại trên mạng, tuy rằng đã gạt bỏ sạch sẽ sự liên quan, nhưng cô vẫn cảm thấy bất ổn. Chỉ ít thì trong chuyện của Thương Xuyên, cô và bà ta không đạt được sự thống nhất.

Đang mải nghĩ thì chuông di động vang lên, là trợ lý Julia gọi tới, vô cùng sốt sắng. Hạ Trú nghe xong thì giật mình, lệnh cho người tài xế lập tức quay đầu trở về công ty.

Bầu không khí trong Skyline rất kỳ lạ, từ trên xuống dưới, vừa bước vào công ty Hạ Trú đã cảm nhận được ngay.

Julia đã đứng ra cửa đợi sẵn từ lâu. Thấy cô quay về, còn chưa đợi cô hỏi, cô ấy đã nói ngay: “Chắc là mảnh đất phủ Thân vương không ổn rồi, vị Thái tử gia kinh thành kia tới đây với khí thế rất dữ dội.”

Khi cô vội vàng đi tới phòng họp thì đúng lúc cánh cửa phòng họp bị đẩy ra.

Ra đầu tiên là hai người vệ sỹ, sau đó là Nhiều Tôn, đi bên cạnh có trợ lý, người trợ lý ôm một xấp tài liệu trong tay. Đằng sau Nhiều Tôn là các cán bộ cấp cao của Skyline. Bên trong khói thuốc mù mịt, Hạ Trú đánh mắt nhìn, chỉ thấy được bóng hình trắng xám mờ mờ ẩn khuất bên trong cửa Lục Đông Thâm.

Nhiều Tôn ăn vận chỉnh tề, từ bộ vest trên người không hề phát hiện ra chút thái độ khiêu khích nào, nhưng sự kiêu ngạo trên nét mặt thể hiện rằng anh ta đã đạt được mục đích của mình. Thấy cô thờ hồng hộc đứng trước cửa, anh ta đi tới, cười đùa giỡn: “Anh còn tưởng lần này em sẽ không đứng ra đấu sống ngón gió nữa chứ. Chỉ ít thì sẽ giống như ba năm trước, làm một con lạc đà trốn biệt đi.”

Hạ Trú đứng ngược chiều sáng với anh ta, nhìn chằm chằm khuôn mặt cười nửa chính nửa tà của anh ta: “Nhiều Tôn, anh làm vậy là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi sao?”

Nhiều Tôn giơ tay gõ gõ vào tập tài liệu của người trợ lý: “Hoặc có thể nói rằng bộ ngựa bắt ve sấu, chim sẻ chực phía sau.”

Sắc mặt Hạ Trú dờ ra.

Lục Đông Thâm từ trong đi ra, ánh sáng hắt ngược lên bờ vai rộng dài của anh, nét mặt anh dường như cũng vì chút ánh sáng ấy mà trông có phần mềm mại. Anh có vẻ như muốn tiến khách, nhưng Nhiều Tôn lại ngang nhiên nói tiếp trước mặt bao người: “Nhớ lúc trước Đàm Diệu Minh không thể tự bảo vệ mình, tổng giám đốc Lục nhân cơ hội đó cướp mất Hạ tiểu thư, bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi.”

Hạ Trú sùng sốt, quát: “Nhiều Tôn, anh đừng có ăn nói hàm hồ!”

“Tâm tư tôi dành cho Hạ tiểu thư, ai ai cũng biết.” Nhiều Tôn mặc kệ cô, nhìn thẳng vào mặt Lục Đông Thâm, cười mà như không cười.

Hạ Trú cuộn chặt tay lại, chiều nay của Nhiều Tôn thật sự đã lột trần tôn nghiêm và thể diện của Lục Đông Thâm.

Sắc mặt của Lục Đông Thâm cũng không dễ nhìn, khuôn mặt anh lạnh ngắt, sa sầm lại nói một câu: “Tôn thiếu đi cẩn thận, không tiến.”

Nhiều Tôn kiêu căng, từ tốn đi tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng nói với cô: “Ở Trung Quốc này, Lục Đông Thâm muốn đấu với anh còn kém xa. Hạ Hạ, em theo nhầm người rồi.” Dứt lời, anh ta ngông nghênh bỏ đi.

Hơi thở của Hạ Trú trở nên gấp gáp, khi cô ngước mắt lên, Lục Đông Thâm đã quay người đi vào phòng họp, cái bóng trầm mặc khiến người ta đau lòng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Anh Ta Là Chim Sẻ

Chỉ tiếc là, anh cũng thích.

Khi hoàng hôn công phá bầu trời, Cảnh Ninh đã gọi điện tới, nói nhỏ với Hạ Trú rằng: Tổng giám đốc đã họp xong rồi. Hạ Trú bỏ dở quá nửa cốc trà hoa, vội vàng lao tới văn phòng tổng giám đốc.

Giám đốc Lưu của phòng dự án sau khi đi từ trong văn phòng ra nhìn thấy Hạ Trú bèn buông một tiếng thở dài nặng nề. Cô nhạy cảm hỏi có chuyện gì, giám đốc Lưu cũng biết mối quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm, nên nói ngay mà không giấu giếm: “Tổng giám đốc đã dừng hẳn toàn bộ công việc của dự án phủ Thân vương rồi.”

Trái tim Hạ Trú run lên.

Mùi thuốc lá trong văn phòng không hề nhẹ. Lúc Hạ Trú bước vào, trong chiếc gạt tàn bên cạnh Lục Đông Thâm đã cắm không ít đầu lọc, cũng may loại thuốc anh hút là loại được đặt làm riêng.

Thấy cô đi vào, anh bèn đứng dậy mở cửa thông gió, nét mặt có chút trầm mặc. Cô biết anh mệt mỏi, sau khi Nhiều Tôn đi khỏi anh vẫn phải tiếp tục tổ chức buổi họp với các quản lý cấp cao. Trước khi đi vào, Cảnh Ninh đã thì thầm với cô rằng: Tâm trạng của tổng giám đốc khá tệ, lúc nói chuyện cô để ý một chút nhé.

“Sao Nhiều Tôn lại đến đây?” Hạ Trú suy nghĩ một lúc lâu, vòng vo tam quốc chẳng bằng cứ hỏi thẳng. Sự xuất hiện của Nhiều Tôn, dự án đã dừng lại, những chuyện tồi tệ đã như ván đóng thuyền, an ủi thêm cũng vô ích mà thôi.

Lục Đông Thâm đứng trước cửa sổ, quay người lại nhìn cô. Ngược chiều ánh sáng, đôi mắt anh đen một cách kỳ lạ. Anh không giấu cô, nói ngay: “Cậu ta đã tiếp nhận dự án phủ Thân vương.”

Tuy rằng trong lòng đã khắp khỏi một dự cảm, nhưng khi câu nói này đích thực lọt vào tai, Hạ Trú vẫn thật sự giật mình: “Chẳng phải họp đồng đã ký xong xuôi rồi sao? Phía Chính phủ sao có thể nói lời lại nuốt lời chứ?”

Lục Đông Thâm từ từ đi tới bên cạnh bàn làm việc, gạt tàn thuốc xuống gạt tàn: “Khi trước có cả ba công ty Skyline, Trường Thịnh và Hoa Lực cùng đấu giá. Dưới tình hình tài lực và thực lực của các công ty đều không quá chênh lệch, Chính phủ đã lựa chọn Skyline, mục đích chính là nhìn trúng sự tin cậy mà Skyline có được. Hiện tại, tin đồn có ma trong phủ Thân vương sau khi Skyline tiếp quản không những không dừng lại, hơn nữa còn càng rầm rộ hơn, dĩ nhiên sẽ khiến Chính phủ bất mãn. Tuy nói đã ký kết xong xuôi, nhưng xem xét những quy định ban đầu, Skyline đã thuộc về trường hợp vi phạm hợp đồng.”

Hạ Trú nghe xong, lòng dạ như thất lại. Tiếp nhận phủ Thân vương vốn dĩ là việc đôi bên cùng có lợi. Chỉ ít thì sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với Skyline trong việc tiếp tục mở rộng thị trường tại Trung Quốc. Nhưng bây giờ âm ỉ tới mức phải trở mặt, độ tin cậy của Skyline trong mắt Chính phủ nghĩ cũng đủ biết.

Lại quay về với Nhiều Tôn, mặc dù lúc trước Hoa Lực vì tin đồn ăn cắp bí mật thương mại đã đánh mất tư cách tranh thầu. Nhưng bây giờ, chuyện Thương Xuyên rơi xuống lầu đã đồng thời kéo cả hai công ty Skyline và Trường Thịnh xuống nước, đây chính là cơ hội phản công tuyệt vời cho Hoa

Lục. Đương nhiên, các doanh nghiệp trong nước và các doanh nghiệp có vốn nước ngoài không chỉ có ba người họ, nhưng Nhiều Tôn đã dựa vào nguồn tài nguyên và quan hệ trong nước của mình, muốn đoạt lại dự án phủ Thân vương trong lúc mấu chốt này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Từng chuyện cắn chặt lấy từng chuyện, thế giới thương trường nổi gió mưa xoay vần nhanh như chớp khiến người ta trở tay không kịp.

Cô hỏi: “Phía tổng bộ có ý kiến gì không?”

Nét mặt Lục Đông Thâm càng trở nên thâm trầm. Anh không nói gì, chỉ ấn đầu lọc vào gạt tàn, sau đó từ từ bóp nát điếu thuốc còn sót lại. Hạ Trú nhìn ra vấn đề từ sự im lặng của anh, càng cảm thấy không yên tâm hơn.

Mảnh đất phủ Thân vương khi trước đã chịu rất nhiều tranh luận trong mắt tổng bộ. Bây giờ đánh mất dự án, lại mất cả thanh danh của Skyline, nghĩ cũng đủ biết sóng gió tiếp theo sẽ lớn đến chừng nào. Sở dĩ anh nặng nề một mối, không chỉ vì bản thân mình rơi vào vòng xoáy khó khăn, mà vì khi đó người cố gắng bảo vệ anh là Lục Chấn Dương cũng khó mà xoay sở.

“Đông Thâm, thật ra là có cách mà.” Cô gắng hết sức để đè nén mọi hoang mang bất an dành cho tương lai, căng thẳng nói.

“Đúng là có cách.” Lục Đông Thâm giơ tay lên vuốt ve gương mặt cô, ngón tay anh hơi lạnh, khiến cô rùng mình đôi chút. “Nhiều Tôn đề nghị hai công ty chung nhau khai thác dự án, nhưng điều kiện của cậu ta, là em.”

Hạ Trú thẳng thốt. Lục Đông Thâm giữ chặt gáy, kéo cô lại gần, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt cô. Cô bất an lo lắng nhìn anh. Màu mực trong mắt anh như mây đen trên bầu trời, từng tầng từng tầng đè xuống khiến người ta không sao thở nổi.

“Có thể nhìn ra được cậu ta thật sự thích em, không tiếc mang lợi ích ra đánh đổi.” Anh cười mà như không cười, ngữ khí nghe không giống đang giận, nhưng lại khiến ta thấp thỏm lo lắng.

“Đông Thâm, em...”

Lục Đông Thâm đặt ngón tay lên môi cô, ý bảo cô im lặng. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu tìm cánh môi cô, hơi thở ấm áp vẫn vẹn nguyên: “Chỉ tiếc là, anh cũng thích.”

Như có màn pháo hoa đột ngột bùng nổ, đồ rực sắc màu khiến người ta hân hoan. Hạ Trú chủ động vòng tay qua ôm anh và hôn anh.

Một giây sau, anh hóa bị động thành chủ động, cùng vờ vờ với môi lưỡi cô.

Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm buông cô ra, tựa cằm lên trán cô, hơi thở của anh như quán bện vào từng lớp tóc, cũng thắt chặt trái tim cô đến đau đốn. Cô lầm bầm: “Nhưng cứ như vậy thì anh phải làm sao?”

Anh hít hà mùi hương trên mái tóc và cơ thể cô, nhẹ nhàng nói: “Việc đến đâu thì hay đến đó.”

Hạ Trú lại càng buồn hơn. Tuy rằng quyết định của Lục Đông Thâm khiến cô cảm động, nhưng như thế anh sẽ đẩy mình vào thế cùng.

“Thi thể của Thương Xuyên không được động vào nữa. Anh đã ký giấy hỏa táng rồi, tang lễ của Thương Xuyên, anh sẽ ra mặt sắp xếp.” Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu cô.

Hạ Trú sững người, lát sau ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt đầy nghi vấn.

“Anh biết em có dự định của mình, nhưng bây giờ Hoa Lục đã toàn quyền tiếp nhận dự án phủ Thân vương, chuyện của Thương Xuyên có âm ỉ hơn nữa cũng sẽ tạm dừng vì sự rút lui của Skyline.” Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô, thờ dãi: “Em có thể an toàn lùi xa khỏi cuộc giao tranh này là điều không thể tốt hơn.”

Hạ Trú mỉm môi nói: “Em biết là anh muốn tốt cho em, nhưng Đông Thâm à, anh không thể không tin tưởng em như vậy. Chuyện của Thương Xuyên em nói có thể điều tra ra là nhất định có thể, chỉ cần cho em thời gian.”

“Thực tế là không phải chuyện gì cũng sẽ cho em thời gian.” Lục Đông Thâm nói đạo lý lợi hại với cô: “Bé con, em phải biết, có rất nhiều chân tướng sinh ra không phải để bị đào bới. Tình cảm giữa em và Thương Xuyên anh có thể thấu hiểu, nhưng điều tra rõ chân tướng cũng phải xem xét tình hình. Giai đoạn này việc để Thương Xuyên được nhắm mắt xuôi tay là thích hợp nhất.”

“Vậy những lời đồn thổi trên mạng phải giải thích thế nào?” Hạ Trú nói: “Rõ ràng việc này không phải do một đám người gây ra. Kích động tâm trạng của người hâm mộ, mặc sức tuyên truyền Thương Xuyên bị bác sỹ phủ thủy mê hoặc là một đám người thực hiện. Mọi mớc ân oán giữa nhà họ Thai và Ngô Trùng ra lại là một đám người khác. Tuy rằng bạo lực trên mạng xã hội phần lớn đều từ fan của Thương Xuyên mà ra, nhưng rõ ràng kẻ đang thao túng dư luận này có ý đồ cụ thể. Cuối cùng ép anh phải nhượng lại dự án phủ Thân vương. Một kẻ ngầm ngầm làm đủ mọi việc như vậy, em không tin anh không nhìn ra, vì sao vẫn cứ dung túng?”

“Chuyện này dĩ nhiên không dừng lại tại đây, dù sao nó cũng dính líu tới độ tin cậy và bia miệng của Skyline, nhưng em thì đừng xen vào nữa.” Lục Đông Thâm vô cùng tỉnh táo: “Nhiều Tôn làm việc có thủ đoạn của cậu ta, tiếp nhận phủ Thân vương, chỉ ít ở một mức độ nhất định đã bảo vệ em chu toàn. Đương nhiên, bản thân anh cũng có lòng riêng của mình, em tiếp tục điều tra chắc chắn sẽ dính líu với cậu ta, anh không muốn em quá gần gũi với cậu ta.”

Hạ Trú ngừng đầu, nghiêng rằng: “Bản thân Nhiều Tôn cũng nói rồi, anh ta là chim sẻ! Cái gì mà bảo vệ em chu toàn? Chẳng qua lòng tự trọng của anh ta

thao túng, trong dự án phủ Thân vương này, đã khi nào anh ta phải chịu nhiều thiệt thòi đến mức ấy? Skyline và Trường Thịnh cần mượn dự án này để từng bước tiến lên. Bản thân Hoa Lực là một doanh nghiệp trong nước, Nhiều Tôn lại đường đường là Thái tử gia, thiếu gì một cái phủ Thân vương! Anh ta mượn cơ hội trả thù thì đúng hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Chúng Ta Tính Chung Cả Thù Mới Hận Cũ

Tối nay về chỗ anh, nhớ chưa đấy?

“Nếu đã nhìn thấu mọi việc như vậy thì đừng đến tìm cậu ta.” Lục Đông Thâm bình tĩnh đáp lời: “Nói trắng ra cậu ta đang đợi em đến cửa.”

Hạ Trú nói: “Đông Thâm, anh phải tin tưởng em.”

Lục Đông Thâm thở dài: “Được rồi.”

Thái độ của anh đã thể hiện rõ ràng dứt khoát, không cho phép cô tiếp tục điều tra nữa. Lòng cô bí bách, hoang mang, không chỉ vì Thương Xuyên, mà còn vì những nỗi oan Skyline không ngừng nhận lấy. Cô vẫn muốn cố gắng, vẫn muốn tranh thủ, nhưng thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm thì đành nhịn xuống.

Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, có lẽ cũng nhận ra bầu không khí khác lạ trong văn phòng, khi lên tiếng cô ấy vô cùng thận trọng: “Tổng giám đốc Lục, có buổi họp với Hội đồng quản trị.”

Lục Đông Thâm khẽ gật đầu. Đợi Cảnh Ninh đi ra ngoài rồi, anh mới nói: “Anh đi họp trước đã, có chuyện gì tối về nhà nói tiếp.”

Cảnh Ninh ra sức cắn môi, bờ môi đã bị cô in hằn một dấu răng.

Lục Đông Thâm đi ra tới cửa phòng lại quay ngược trở lại, hơi nghiêng mặt nhìn chằm chằm biểu cảm của cô rồi hỏi: “Tối nay về chỗ anh, nhớ chưa đấy?”

Cô không lên tiếng, cũng không nhìn anh.

Anh đợi mãi không đợi được câu trả lời của cô, cuối cùng buông một tiếng thở dài khe khẽ, xoa đầu cô rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

Tối buổi tối, chuyện Hoa Lực tiếp nhận việc khai thác dự án phủ Thân vương cũng đã được truyền ra. Khu vực phủ Thân vương dừng thi công nhiều ngày lại bắt đầu náo nhiệt, xe công trình ra ra vào vào. Có một đám công nhân trên người mặc đồng phục có hai chữ “Hoa Lực” bắt đầu làm việc, gỡ dần từng nơi có gắn logo của Skyline.

Trên mạng đa phần là các thành phần cười trên nỗi đau của người khác, nói đủ thứ về Skyline. Người hâm mộ tổ chức một lễ truy điệu cho Thương Xuyên trên mạng, dĩ nhiên sẽ đem hết mọi oán khí đổ lên đầu Hạ Trú. Nhưng sóng gió không thể to bằng sự kiện Ngô Trùng. Lục Đông Thâm nói không sai, việc Nhiều Tôn tiếp quản ít nhiều đã hạ nhiệt sự bất mãn của một số fan mạng, chí ít việc chửi rủa cô không còn tiếp tục tăng cao.

Mọi người đều đang trông ngóng, chờ đợi, xem xem Hoa Lực sẽ đối diện với chuyện hồn ma oan khuất của Ngô Trùng như thế nào.

Trước khi bước vào nhà, Hạ Trú nhận được điện thoại của Nhiều Tôn. Đầu kia, giọng nói uể oải, chắc chắn là lại đang phong lưu sung sướng ở nơi nào rồi. “Hạ Hạ, làm người không thể quá ích kỷ. Lục Đông Thâm vì em có thể bỏ cả dự án, em không thể vì anh ta làm chút chuyện gì sao?”

“Làm chút chuyện? Nhiều Tôn, anh nói chuyện vòng vèo quanh co kiểu này từ khi nào thế? Chẳng qua là anh muốn tôi theo anh chứ gì?” Hạ Trú đè nén cảm giác không vui, lạnh giọng nói.

Nhiều Tôn cười nói: “Không được sao? So với Lục Đông Thâm, anh càng hiểu em muốn điều gì hơn, so với bất kỳ ai anh cũng hiểu em hơn.”

“Thế ư?” Hạ Trú cười khẩy: “Vậy anh đoán thử xem bây giờ tôi đang muốn làm gì?”

“Bấm vằm anh ra thành ngàn mảnh.”

“Biết là tốt.” Hạ Trú nghiêng răng: “Lần nào anh cũng đối đầu với Đông Thâm, thủ đoạn bí ối khiến người ta khinh thường, anh còn dám để tôi bên cạnh mình? Anh tưởng con dao của tôi cùn rồi phải không?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu.” Nhiều Tôn không giận mà bật cười.

Muốn kích động sự phẫn nộ của Nhiều Tôn, dễ mà cũng không dễ. Giống như Nhiều Tôn vậy, anh ta hiểu cô, cô cũng vô cùng thấu hiểu tính cách của

anh ta. Ngang ngược bước bình, tùy hứng bất chấp. Chỉ cần giẫm lên thể diện của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ điên lên. Nhưng nếu tâm trạng đang vui vẻ, cho dù cô có nói những lời ác độc hơn nữa, anh ta cũng coi như gió thoảng.

Giống như bây giờ.

Thế nên Hạ Trú thông minh chẳng tốn nhiều nước bọt với anh ta. Anh ta gọi điện đến chẳng qua là muốn xem dáng vẻ giận dữ suy sụp của cô. Cô còn tiếp tục nói để làm bốc cháy cảm xúc, há chẳng phải đã làm vừa lòng anh ta? Cô hắng giọng: “Nhiều Tôn, hôm nay anh nói những lời như vậy trước mặt Lục Đông Thâm, chẳng phải chỉ muốn khiến tôi và anh có khúc mắc trong lòng sao? Tôi là một người không cho phép có nửa hạt cát nào trong mắt, anh cũng biết mà. Chúng ta thù mới hận cũ cùng tính cả thể.”

“Được thôi, cửa nhà anh vẫn luôn rộng mở.” Nhiều Tôn vẫn bày ra dáng vẻ thành thoi, nhón nhơ chết tiệt. Hạ Trú không nói không rằng, lập tức ngắt máy.

Tức giận đến mức ngón tay run bần bật, cô nghĩ, nếu lúc này Nhiều Tôn đang đứng trước mặt mình, cô nhất định sẽ đá anh ta một nhát, đá cho anh ta nằm liệt giường, không thể tự sinh hoạt cá nhân mới thôi.

Mở cửa ra, một hệ thống thông gió mới trong nhà tự động khởi động. Có cơn gió thoáng thoáng thổi qua, như một cơn lòng tơ phe phẩy qua mặt, còn có mùi hương thanh thanh do chính tay cô pha chế.

Con giận bùng bùng tan biến trong phút chốc.

Đập vào mắt là ánh đèn ngủ tự động sáng, ánh sáng vô cùng êm dịu, giống như ánh trăng sáng. Qua cả một khung cửa sổ sát sàn, màn đêm giao hòa, không gian yên bình, tất cả huyền ảo và ôn ã dường như đều bị đêm đen hút hết.

Ánh trăng và ánh đèn đan cài vào nhau, đêm hạ nhờ thế lại càng mát mẻ. Kéo dài khắp nhà là một lớp sàn gỗ thượng hạng, dường như đọng lại cả bao năm tháng. Hạ Trú không nhịn được cười, từ tận đáy lòng cũng cảm thấy bất phục chứng ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm. Thế mà anh lại thay toàn bộ mặt sàn, từ bỏ thói quen dùng đá cẩm thạch, chuyển sang sàn gỗ.

Đồ đạc của cô được Cảnh Ninh sắp xếp rất hợp lý và tỉ mỉ, hoàn toàn dung hòa vào các loại đồ đạc đã có sẵn trong căn nhà này, giống như cô đã ở đây từ rất lâu rồi vậy.

Trong phòng thay đồ, giày dép, quần áo của cô được xếp bên tay phải đồ của Lục Đông Thâm, nhất là rất nhiều loại váy của cô đều được sắp xếp phù hợp, chỉnh tề theo màu sắc, kiểu dáng, ngắn dài.

Hạ Trú cảm thán sự chu đáo của Cảnh Ninh.

Dọn đến ở cùng Lục Đông Thâm là một khảo nghiệm, cô luôn luôn phải nhường nhịn chứng bệnh sạch sẽ và ám ảnh cưỡng chế của anh, giống như sự sắp xếp cẩn thận này của Cảnh Ninh hoàn toàn là suy nghĩ tới sự khó tính của Lục Đông Thâm trong cuộc sống.

Các sản phẩm tắm rửa của cô được Cảnh Ninh xếp vào trong một chiếc giỏ để đồ màu trắng, bên trên còn đặt một mảnh giấy nhỏ: Một số món đồ này đều không phù hợp với đồ dùng cá nhân của tổng giám đốc, ví dụ như hình dáng, màu sắc hoặc độ lớn nhỏ, cô xem lại rồi thay đổi nhé.

Cảnh Ninh coi như cũng đã hết sức tận tâm, đã xếp xong toàn bộ những thứ có thể thống nhất về mặt hình ảnh, còn lại chắc là cô ấy cũng không còn cách nào khác.

Ví dụ như lọ tinh dầu hoa hồng của cô, lọ hình trái tim, nắp lại được khắc hình hoa hồng, chắc chắn cả căn nhà này của Lục Đông Thâm không có thứ nào hình hoa hồng cả.

Hay ví dụ như loại kem dưỡng cô dùng ban ngày và ban đêm, ban đầu mua vì vỏ ngoài của nó quá đẹp. Chiếc lọ không khác gì một viên kim cương. Mà một người chê rắc rối như Lục Đông Thâm, các sản phẩm bảo vệ da đều tiện thể mang từ Skyline về, hình thức của chai lọ đều được thống nhất là màu đen, hình chữ nhật, hoàn toàn là hai phong cách so với “các em kim cương” của cô.

Hạ Trú đau đầu, bỏ cái nào đây?

Bỏ cái của Lục Đông Thâm thì có tìm khắp thị trường cũng không thấy loại sản phẩm chăm sóc da nào dành cho nam giới có hình kim cương? Bỏ của cô? Đương nhiên, đây chính là lý do Cảnh Ninh để những chiếc lọ không ăn nhập ra ngoài. Nhưng đùa sao? Đắt lắm đấy.

Nghĩ vậy, cô vo tròn mảnh giấy rồi vứt vào trong sọt rác, sau đó sắp xếp các loại mỹ phẩm trong giỏ vào vị trí cẩn thận, thậm chí bấm. Một thứ đồ đắt như vậy đánh chết mình cũng không vứt đâu, thế nên anh cố nhịn đi.

Bước vào phòng ngủ, Hạ Trú sửng người.

Bên dưới giường trải một lớp thảm trắng tinh, kết hợp với màu của sàn nhà trông lại càng sạch sẽ rộng rãi. Nhìn như vậy, tổng thể phòng ngủ không còn nặng nề mà sáng sủa hơn nhiều.

Cô bất chợt nhớ lại lời Lục Đông Thâm nói lúc trước: Anh thật sự phải suy nghĩ tới tính cần thiết của thảm trải sàn rồi.

Ngước mắt lên, trên chiếc giường rộng lớn có thêm một chiếc gối nữa.

Hai chiếc gối một chiếc chăn.

Nhìn mãi nhìn mãi, Hạ Trú bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, gò má nóng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Cậu Nghĩ Cô Ấy Yêu Cậu Hay Hận Cậu

Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.

Sau khi cuộc họp trực tuyến với Hội đồng quản trị kết thúc, Lục Khởi Bạch không rời đi ngay. Dương Viễn ngồi đối diện anh ta nói một câu không thật lòng: “Chúc mừng Phó tổng giám đốc Lục.”

Lục Khởi Bạch ôn nhu như ngọc: “Phó tổng Dương khách khí rồi, Giang Nam Xuân thoát ly khỏi Skyline, độc lập phát triển, ở trong mắt người ngoài là chuyện đáng mừng, nhưng ở trong mắt tôi lại ẩn chứa nhiều nguy hiểm. Tôi còn rất nhiều điều cần học hỏi anh cả và Phó tổng Dương.”

“Làm sao tôi dám dạy cậu chứ?” Dương Viễn cười ha ha: “Thành tích của Giang Nam Xuân vẫn luôn đi lên, mới chỉ được vài tháng mà đánh giá của quốc tế và thanh danh của dự án đã có thể vượt mặt Skyline rồi, cũng vì vậy đã khiến tổng bộ bật đèn xanh. Phó tổng Lục kinh doanh rất có đầu óc.”

“Nói ra chẳng qua Giang Nam Xuân cũng chỉ làm ăn nhỏ mà thôi.” Lục Khởi Bạch đứng dậy, nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Kế hoạch cho dự án phát triển xác thương hiệu về sau của Giang Nam Xuân lát nữa tôi sẽ mang tới văn phòng, anh xem qua một chút.”

“Ban nãy trong buổi họp với Hội đồng quản trị cậu đã trình bày rất rõ ràng rồi, anh ký tên là được.” Lục Đông Thâm nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười nhẹ nhàng: “Vẫn nên xem tỉ mỉ là hơn.”

Sau khi Lục Khởi Bạch ra khỏi phòng họp, Dương Viễn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, giẫm lên thành tích của cậu mà tiến. Giang Nam Xuân và Skyline chia nửa coi như giật mất một nửa tài nguyên của Skyline rồi, lại còn mở rộng thêm thương hiệu? Cậu em họ này của cậu đúng là tám ngăm tám ngăm mà đâm chết voi đây.”

Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc lên: “Cậu ăn nói tử tế một chút.”

“Tôi chưa chửi ba đời tổ tông nhà cậu ta lên là đã khá lắm rồi.” Dương Viễn phẫn nộ bất bình.

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy với vẻ mặt khó xử, nhắc nhở: “Tôi và nó có cùng một tổ tông.”

Dương Viễn đảo đảo mắt, đúng thế thật. Anh ấy lần sờ tìm bao thuốc lá, cũng rút một điếu rồi ngậm lên miệng: “Tôi nói cho cậu biết, tay Lục Khởi Bạch này chúng ta không thể không phòng. Cậu ta mới tới Trung Quốc được mấy bữa mà đã làm lung lạc tập đoàn chia năm xẻ bảy rồi. Hai lần họp rồi mà cậu vẫn chưa nhìn ra sao? Có mấy vị cán bộ cấp cao trong tập đoàn đã rục rịch rồi. Nhân tài quản lý khách sạn tuy rằng không hiếm nhưng có thể đạt tới tiêu chuẩn chọn người của Skyline thì không nhiều. Giang Nam Xuân và Skyline tách riêng, Lục Khởi Bạch là người dễ vớt được nhân sự của Skyline đi nhất.”

Lục Đông Thâm chậm rãi nhả khói thuốc, trầm mặc không nói.

Dương Viễn kéo ghế ngồi sát lại gần anh một chút, với chiếc gạt tàn ra trước mặt mình rồi gạt tàn thuốc: “Cậu ấy à, mẹ nhân là mồ chôn anh hùng. Tôi phát hiện từ sau khi gặp Hạ Trú, cậu bắt đầu chán chừ lưỡng lự rồi. Tinh thần đánh đâu thắng đó trước kia đâu rồi? Tôi đã bảo cô gái đó là tai họa mà. Từ tình hình hiện tại đã nhìn ra được chưa? Bây giờ tôi còn đang nghi ngờ...”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn anh ấy: “Nghi ngờ chuyện gì?”

Dương Viễn ngập ngừng giây lát mới nói: “Tôi nghi ngờ cô ấy đi theo cậu phải chăng có mục đích gì đó.” Thấy Lục Đông Thâm nhử mày, anh ấy lập tức giải thích: “Cậu không thể không thừa nhận cô ấy rất kính trọng Đàm Diệu Minh, đúng không? Cái chết của Đàm Diệu Minh ít nhiều cũng có chút liên quan tới cậu. Cậu cảm thấy cô ấy có vì cái chết của Đàm Diệu Minh mà trả thù cậu không? Trước khi cậu quen biết cô ấy, Skyline của chúng ta đâu có làm chuyện như bây giờ. Nhưng sau khi cậu đưa cô ấy về thì sao? Nhìn cái đồng việc dọn lại một lúc đi, đủ để ép cậu vào đường cùng rồi.”

Nói tới đây, anh ấy lại vô cùng nghiêm túc hỏi Lục Đông Thâm một câu: “Cậu nói thật cho tôi biết đi, lúc trước cậu ra tay chính Đàm Diệu Minh có phải vì cô ấy không?”

“Đàm Diệu Minh không trừ thì Skyline Thương Lãng không có đất dung thân, điểm này cậu rất rõ.” Lục Đông Thâm hờ hững nói một câu. Đương nhiên, đến bây giờ trong lòng anh đã sáng như gương. Thật ra lúc đó anh chính là muốn có được cô, điều kiện để có được cô là khiến Đàm Diệu Minh thất thế.

“Hiểu lầm của cậu đối với Hạ Trú quá sâu. Cô ấy là một cô gái hiểu rõ lý lẽ, lúc đó Đàm Diệu Minh đã không còn đường lùi rồi, tôi phải cứu thế nào?”

Dương Viễn cười khẩy: “Lục Đông Thâm, cậu quên hai chúng là bạn học bao nhiêu năm rồi à? Tôi còn không hiểu cậu sao? Xưa nay cậu vẫn luôn là người suy nghĩ sâu xa. Không sai, Đàm Diệu Minh khi đó đã bị dồn tới bên bờ vực thẳm. Nếu là một người bình thường, họ sẽ cho rằng chết vinh quang chi bằng cứ sống nhục nhã, cho dù phải ở trong tù. Nhưng Đàm Diệu Minh là người sắt đá, cậu không nghĩ được tới kết cục anh ta tự sát ư? Nếu đã nghĩ được tới chuyện cuối cùng anh ta tự sát nhưng cậu ta bàng quan không hành động, chẳng phải là gián tiếp giết người sao? Hạ Trú là một người rất thông minh, chuyện tôi có thể nghĩ ra cô ấy lại không nghĩ ra sao? Thế nên, cậu nghĩ cô ấy ở lại bên cạnh cậu là vì yêu cậu hay hận cậu?”

“Chuyện trước kia tôi không nói nữa, cứ lấy chuyện lần này của Thương Xuyên ra xem xét, đang yên đang lành sao lại rơi xuống đất? Ngay cả em trai cậu Lục Bắc Thần cũng không điều tra ra vấn đề, người có thể giết hại người khác trong vô hình ngoài cô ấy ra tôi thật sự không nghĩ được ai khác. Khi dư luận chĩa mũi nhọn vào cô ấy, không sai, cô ấy đã để lại đơn xin nghỉ việc cho Cảnh Ninh, nhưng cô ấy không nghĩ đến việc cậu sẽ không cho phép sao? Cô ấy tính chuẩn là cậu có thể bất chấp tất cả để bảo vệ mình nên mới mặc sức làm càn. Thật sự là càng lúc tôi càng cảm thấy cậu đã rơi vào cái bẫy mà cô ấy dày công sắp đặt.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Cậu nói xong chưa? Nói xong rồi thì cậu khẩn trương cung cấp cho Lục Khởi Bạch một tổ dự án, chẳng phải bên phía nó đang cần dùng người gấp sao?”

“Lục Đông Thâm cậu điên rồi à?” Dương Viễn sững người: “Cậu ta đào tường của cậu, cậu còn chủ động dâng lên tận cửa? Cậu có biết tình cảnh hiện tại của mình không? Bên ngoài có con sói Nhiều Tôn, trong công ty có con cáo già Lục Khởi Bạch. Việc xây dựng xưởng thuốc sinh học trong nước đã bị Hội đồng quản trị gác lại rồi, cậu lại còn giúp cậu ta lên như điều gặp gió?”

Lục Đông Thâm cười khê: “Cậu cũng nói là ở Skyline lòng người đang dao động. Cho dù tôi có một ngàn lần không đồng ý thì cũng không thể thua Lục Khởi Bạch về mặt rộng rãi được, đúng không? Người muốn đi chẳng giữ lại được, thế nên cứ để họ đi đi.”

Dương Viễn nhìn anh chằm chằm: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Dương Viễn, chuyện làm ăn này quan trọng là có qua có lại. Có những chuyện có thể thắng thừng quyết đoán, lại có những chuyện chỉ còn cách lấy lùi làm tiến.” Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc, nhả khói, nói một câu đầy thâm ý sâu xa: “Tình hình ở Trung Quốc khác với nước ngoài, đề lộ quá nhiều tài năng ắt sẽ thiệt thòi.”

Dương Viễn đang định hỏi tới cùng thì chuông di động của Lục Đông Thâm vang lên. Anh ấy đứng lên, dập tắt đầu lọc, gõ mấy cái xuống mặt bàn: “Cái gì mà lấy lùi làm tiến, tôi thấy cậu bị Hạ Trú mài nhẵn tâm tính rồi thì có!”

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói, sau khi anh ấy ra cửa mới nhận điện thoại.

Là Cảnh Ninh, cô ấy thông báo: “Tổng giám đốc, Thai Quốc Cường nhập viện rồi.”

***

Hạ Trú lại chìm vào một giấc mơ sâu. Là một đêm đen mù mịt, giống như có con quái thú đã nuốt trọn ánh sáng. Tia sáng duy nhất là ánh đèn phòng thực nghiệm, cực kỳ nhức mắt.

“Tà Thôi, trong bí kíp có một món chiết xuất không đúng, lâm sàng có phản ứng bài xích.”

“Phản ứng rõ ràng không?”

“Trước mắt chỉ bài xích nhẹ, nhưng em không biết...”

“Thế nên, đây chỉ là một trường hợp ngoại lệ.”

“Chúng ta cần báo lên cho Hội trường.”

“Không được, một khi báo lên, hạng mục thực nghiệm này của chúng ta sẽ bị dừng lại, tâm huyết bao nhiêu năm thế là công toi.”

“Tà Thôi, anh điên rồi sao? Chết người đấy!”

“Tin anh đi, anh có thể điều chỉnh ra một công thức chuẩn, không thể báo cáo được, hiểu không?”

...

Trong mơ mơ hồ hồ, Hạ Trú cảm thấy khoe môi nóng ẩm. Cô đột ngột mở mắt, phía trước có một ánh mắt dịu dàng ẩn nấp trong bóng tối, xua tan đi sự giá lạnh trong giấc mơ.

“Anh về rồi à.” Cô đè nén mọi sự hoang vu trong lòng xuống, vòng tay qua cổ anh, hơi nghiêng đầu nhìn giờ trên tường rồi lẩm bẩm trách: “Muộn vậy sao?”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cổ mình, cúi đầu hôn một cái, thì thầm: “Anh còn tưởng em sẽ hờn dỗi không quay về đây cơ.” Anh theo đà kéo cô ngồi dậy, vòng tay ôm vào lòng, vùi mặt vào cổ cô thở dài: “Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.”

Chương 213: Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Không?

Thông thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú cũng cảm thấy rất tuyệt.

Trước khi Lục Đông Thâm về, cô đã ngồi trên sofa phòng khách nhìn bốn xung quanh. Nơi đây vốn không phải là nơi cô xa lạ. Cô từng tỉ mỉ sắp đặt, cũng từng ở lại qua đêm. Cô từng cảm thán về diện tích của căn nhà này, và từng tiếc nuối nơi đây thật thiếu không khí gia đình. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ vào sống ở đây, nếu nói tâm trạng không hồi hộp thấp thòm là nói dối.

Cô sẽ cùng chung chăn gối với Lục Đông Thâm, mỗi một buổi sáng sớm mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh. Đây là sự thể hiện thân mật nhất của một mối quan hệ. Cô chưa từng sống chung với một người nào khác, cho dù là phái nữ. Cô hơi lo lắng, hai người sống quá gần gũi với nhau liệu có khi nào sẽ khiến mọi chuyện đi ngược lại dự tính ban đầu?

Nhà là nơi kín đáo nhất. Hai người cùng sống dưới một mái nhà, khuyết điểm và những điều chưa hoàn hảo liệu có khiến đôi bên chán ghét nhau không? Thời gian lâu dần liệu hai người có chiến tranh lạnh không...

Tất cả mọi lo lắng ấy đều tan thành mây khói sau cái ôm của Lục Đông Thâm.

Để cô biết anh rất cần cô, rất lo lắng cho cô. Phải, về đêm khi đường phố đã lên đèn, anh trở về nhà, cô ra cửa đón, đây chính là điều ấm áp nhất trong cuộc sống.

Thông thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú dậy làm bữa tối.

Hai món thức ăn một bát canh, một mặn một chay, vừa cân bằng dinh dưỡng lại vừa đủ phần cho hai người ăn, độ ấm vừa đủ, vừa có mùi hương của thức ăn vừa có mùi thơm của cơm.

Điều này khiến Lục Đông Thâm bất ngờ quá lại đâm lo lắng.

Trong suy nghĩ của anh, một cô gái ở tuổi Hạ Trú vẫn còn thích hờn giận, nhưng những thái độ khác hẳn của cô tối nay lại khiến anh yêu thương vô vàn.

Đương nhiên, anh cố tình tăng lờ đi một phòng bếp lại như vũ khí hạt nhân cần quét giống lần trước, tuy rằng mỗi lần và miếng cơm trong lòng anh lại sôi ruột như bị mèo cào vậy.

“Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh thuê một quản gia tới đây.” Anh nói: “Sau này trong nhà không thể toàn dùng nhân viên quét dọn theo giờ nữa.”

Con người Hạ Trú đảo đảo: “Không cần, không cần, bây giờ vẫn chưa cần, cứ thuê nhân viên dọn vệ sinh theo giờ cố định để quét dọn nhà cửa trước là được rồi. Phần còn lại để em làm.”

Lục Đông Thâm hồ nghi nhìn cô, cô cười hi hi: “Có quản gia rồi, chứng bệnh của anh sẽ không bao giờ chữa khỏi được.”

Anh biết ngay mà!

Ánh mắt Lục Đông Thâm lại soi vào trong bếp, đầu óc tê rần, rồi anh cười trừ: “Anh cho rằng, không cần lãng phí thời gian vào mấy việc này.”

Hạ Trú chống tay lên cằm, mỉm cười nhìn anh, cái giọng bệt ra đến bản thân cô cũng cảm thấy nõi da gà: “Thâm ca ca, một nhà ở bên nhau một người nấu cơm, một người rửa bát, như vậy mới có không khí gia đình. Em sống với anh chứ phải quản gia sống với anh đâu.”

Câu nói này tuy có phần cãi lý nhưng ngược lại đã nói đúng tâm lý của Lục Đông Thâm. Anh cắn răng: “Được rồi, vậy thì nghe em.” Nghĩ rồi anh lại nói: “Hoặc là em cứ nghỉ đi, sau này chuyện bếp núc để anh làm?”

Anh nghĩ bụng như vậy chỉ ít trong lúc ăn cơm anh cũng không phải thấp thòm.

Ai ngờ Hạ Trú làm mặt chê bai: “Anh nấu cơm? Thôi bỏ đi, em vẫn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Lục Đông Thâm nghe xong có phần ngượng ngập. Anh múc cho cô một bát canh, cố gắng ngụy biện cho bản thân: “Chỉ là anh chưa có thời gian học thôi. Sau này anh sẽ theo em trai học mấy món, tay nghề nấu nướng của nó cũng khá lắm.”

“Lục Bắc Thần?”

“Ừm.”

Hạ Trú rùng mình: “Thôi đừng, khắp người anh ấy toàn là mùi nước diệt khuẩn, nghĩ đến đã không có khẩu vị rồi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm canh rồi hớn hờ tự khen: “Canh này của em ấy à, quả thực là chỉ có trên trời không có dưới đất. Lục Đông Thâm, anh bảo sao em có thể nấu ăn ngon như vậy chứ?”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Phải, sao lại ngon như vậy được chứ? Có lẽ là tài năng thiên bẩm trong truyền thuyết chăng?”

Một câu nói khiến Hạ Trú sượng rơn, cười tí mắt rồi tóp tép cái miệng: “Em cũng thích anh mặc đồ ở nhà, đẹp hơn, không như áo vest quần Âu, lạnh lùng cứng đơ đó.”

Lục Đông Thâm mỉm môi cười khế, chậm rãi uống canh. Trước kia khi ăn cơm anh rất sợ tiếng ồn, nhưng bây giờ cảm thấy bên cạnh có một cô gái với cái miệng ngọt ngào thật sự là một sự lựa chọn không tệ.

“Nhưng em thích nhất là nhìn anh không mặc gì cả.” Hạ Trú buông một câu.

Ngụm canh chưa kịp nuốt xuống chút nữa khiến Lục Đông Thâm bị sặc. Anh ngược mắt lên nhìn cô, cô cũng rập tâm cô ý, thấy anh mắt mặt lại càng hân hoan. Anh đặt thìa canh xuống, cầm khăn giấy từ tốn lau miệng: “Nha đầu chết tiệt, vết thương vừa lành đã quên đau phải không?”

Hạ Trú lập tức im bật, cầm cùi ăn cơm.

Lục Đông Thâm giấu nụ cười vào khoe miệng, giờ tay gấp thức ăn cho cô. Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô hơi ửng hồng, in trên làn da trắng lại càng khiến người ta thích thú. Trong lòng anh đang đưa một cảm giác khó mà lý giải, là ấm áp, là cảm động, giống như có một sợi lông mảnh đang cọ cọ ngứa ngáy khắp trái tim.

Tối nay số phận đã sắp đặt một sự khác biệt, từ nay về sau trong đĩa bàn của anh sẽ có thêm cô. Những ngày tháng như vậy anh chưa từng nghĩ đến, nhưng sau tối nay anh sẽ càng thêm trân trọng.

“Này, Lục Đông Thâm.” Bàn ăn yên ắng chưa được bao lâu, Hạ Trú lại gọi một tiếng.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô.

“Anh bảo hai chúng ta bây giờ có còn là yêu nhau không?”

Lục Đông Thâm cầm nín: “Phí lời, không phải yêu nhau thì anh đang chơi nhập vai với em chắc?” Uống một ngụm canh xong, anh lại nói: “Thế nên thường ngày đừng có gọi Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm mãi thế, có ai gọi bạn trai mình cả tên cả họ như vậy không? Chẳng phải vừa rồi gọi Thâm ca ca rất ngọt ngào sao? Sau này cứ gọi như vậy đi.”

Hạ Trú bĩu môi, rồi lại rùng mình: “Vậy cũng phải xem tâm trạng của em.”

Lục Đông Thâm bật cười, anh cũng không quá kỳ vọng cô có thể dịu dàng như nước.

“Vậy em hỏi anh một chuyện nhé.” Hạ Trú cả tối ngồi chống cằm, ăn không nghiêm túc chút nào.

“Hỏi đi.”

“Chúng ta có thể kết hôn không?” Hạ Trú bất thành linh tung ra một quả bom.

Nhưng Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ được quả bom này, không kinh ngạc, không bất ngờ, trả lời hết sức tự nhiên: “Có thể.”

Mắt Hạ Trú sáng rực lên: “Khi nào?”

Lục Đông Thâm có phần hứng thú. Anh cầm khăn giấy lau miệng cho cô: “Em làm vậy là định cầu hôn với anh đấy à?” Thấy cô hứng thú với chuyện kết hôn cùng anh như vậy, anh cũng yên tâm.

Hạ Trú kéo tay anh lại và nói: “Chúng ta phải thống nhất vấn đề, nếu không sẽ mất mặt trước đám bạn học của em.”

“Bạn học gì cơ?” Lục Đông Thâm sững người.

“Buổi họp lớp cấp hai của em.” Hạ Trú ôm bát cơm, ngồi xuống bên cạnh anh với vẻ âm mưu: “Là thế này, anh cũng biết em không quá hòa đồng. Trước kia mấy buổi họp lớp kiểu này em không tham gia bao giờ. Nhưng năm nay người ta mời ba bốn lượt, em nghĩ chủ yếu là vì có nhiều người đã đọc mấy tin đồn trên mạng, kéo em đến chắc chắn là để do thám tình hình. Em nghĩ rồi, chỉ bằng cứ đường đường chính chính mà đến, đỡ phải để đám người

đó nói những nói cười.”

Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu: “Có cần thiết không?” Nếu đã là một đám bạn học không nói chuyện được mấy thì hà tất phải lãng phí thời gian cho họ?

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Hạ Trú ôm cánh tay của anh: “Mọi người đều muốn xem trò cười của em, em phải chứng minh với họ rằng em rất hạnh phúc.”

Lục Đông Thâm dờ khóc dờ cười: “Bé con à, hạnh phúc là từ cuộc sống của chính mình, không phải là điều thể hiện cho người khác nhìn thấy.”

“Em biết, em biết.” Hạ Trú tựa cằm lên cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Hạnh phúc của em chẳng phải là anh sao?”

Lục Đông Thâm gạt mình, cảnh giác nhìn cô: “Ý của em là muốn anh cùng em tham gia buổi họp lớp?”

“Đừng vậy!” Hạ Trú thừa cơ tiến lên, thẳng thừng ôm chặt cổ anh, nũng nịu: “Buổi đó yêu cầu dẫn theo người thân, chúng ta đăng nào chẳng cưới nhau. Anh là chồng chưa cưới của em, được coi là người thân thỏa đáng nhất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Em Sẽ Hát Cho Họ Nghe Cả Vở Kịch Lớn

Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, tề đại rồi.

Câu nói này lại như chui tọt vào trong trái tim Lục Đông Thâm. Anh giờ tay vẫn về cầm cô, hơi nheo mắt lại: “Em nói anh là gì của em?”

“Chồng chưa cưới, không phải sao?” Hạ Trú tươi cười nhìn anh.

Xưng hô này khiến Lục Đông Thâm cảm thấy vô cùng xuôi tai. Anh mỉm môi cười khê, hải lòng “ừm” một tiếng: “Nếu đã là họp lớp, em cũng không thể không có ý kiến gì. Thế này đi, em chọn địa điểm gặp mặt, ở Trung Quốc hay nước ngoài đều được, mọi chi phí thuê mặt bằng anh sẽ bỏ ra.”

“Không cần đâu.” Nghe xong câu này, Hạ Trú sướng rơn trong lòng. Cô kéo tay anh lại đùa nghịch: “Có người chủ trì rồi, chúng ta chỉ cần lo việc tham gia là được, đừng có khoe khoang quá. Mấy bạn học cấp hai đó của em tuy không phát triển được bằng các bạn học hồi em du học ở nước ngoài, nhưng cũng được coi là có thành tích trong sự nghiệp hoặc đã lấy được một người tử tế. Ai nấy đều rất sỹ diện, em sẽ không khiến họ bức bối thêm.”

Lục Đông Thâm nhướn mày nhìn cô, cười mà như không cười.

Hạ Trú đón ánh mắt anh: “Lần này họ tìm tới em, một là muốn chứng thực xem tin đồn trên mạng có phải sự thật hay không, hai là muốn xem người yêu bên cạnh nh? thế nào. Họp lớp, nói dễ nghe là ngồi kỷ niệm tuổi thanh xuân, nói khó nghe chính là âm thầm so sánh lẫn nhau.”

Lục Đông Thâm kéo tay cô xuống, vòng qua ôm chặt eo cô: “Bé con, em nói cho anh biết đi, em định làm gì?”

Những lời cô nói anh tán đồng. Mấy chuyện họp lớp này chỉ khi nào đến năm mười, sáu mươi tuổi mới là lúc trong sáng nhất. Còn ở độ tuổi như cô bây giờ, các bạn học thân thiết với nhau đã thường xuyên qua lại rồi, đâu còn cần phải giương cờ khua trống ầm ỹ? Chẳng qua là mỗi người mang trong lòng một mục đích riêng mà thôi.

Cô là một cô gái nhanh nhẹn thông minh, từ đầu đã nhìn thấu điểm này thế nên không bao giờ tham gia các buổi họp lớp. Lần này cô phản ứng khác thường, chắc chắn là có mục đích của cô.

Hạ Trú dựa vào người anh, nghĩ đã thấy vui: “Lần này ấy à, là ông trời đang giúp em.” Sau đó cô bắt đầu làm nũng: “Em mặc kệ, coi như anh đã đồng ý rồi.”

Lục Đông Thâm sớm đã biết kể từ khi danh xưng “chồng chưa cưới” kia xuất hiện, mình đã bị cô dẫn dụ xuống hố. Anh khê thờ dài, không nói gì nữa, nhưng thái độ rõ ràng là đã đồng ý.

Thấy vậy, Hạ Trú không nhịn được cười: “Anh đừng căng thẳng, chưa tham gia họp lớp bao giờ phải không?”

“Coi như là họp lớp của mấy cậu bạn chí cốt đi.” Lục Đông Thâm nói: “Trong đó có Dương Viễn, em biết đấy. Anh với cậu ấy học chung lâu nhất, hết học thạc sỹ lại lên tiến sỹ. Ngoài cậu ấy ra, còn có vài người bạn khác nói chuyện cũng hợp, đến nay cũng được coi là những người bạn họp tác làm ăn. Nhớ lại lần họp lớp gần đây nhất có lẽ là ở Canada. Bọn anh đã bao nguyên một hòn đảo, đủ yên tĩnh.”

Chuyện Lục Đông Thâm là sinh viên giỏi cô đã biết từ lâu, sinh viên xuất sắc của đại học Yale, có thể học chung với anh, sau này lại họp tác làm ăn qua lại, không khó nghĩ họ toàn là doanh nhân thành đạt hoặc đại gia. Nhưng cô cũng không có gì phải tự ti. Học viện nghệ thuật của cô cũng xếp khá cao

trong danh sách các trường đại học trên thế giới, coi như có thể đứng ngang hàng cùng Lục Đông Thâm rồi.

Cô như con cười nằm bò trên người anh, lẩm bẩm: “Nghĩ lại hồi còn đi học là thú vị nhất. Hồi đó em làm thêm nhẹ nhàng hơn các sinh viên du học khác nhiều. Phu nhân Raffaello là chủ nhà nơi em ở trọ. Bà ấy sống ở một thành phố khác, lại đã có tuổi nên không tiện đi qua đi lại nhiều, thế nên em cũng coi như trông nhà giúp bà ấy luôn, như vậy cũng được miễn cả tiền thuê nhà. Nói thật lòng, phu nhân Raffaello tìm tới em cũng coi như là một sự may mắn của bà ấy. Căn nhà đó cũ lắm rồi, khi em vừa vào ở trần nhà còn dột nước mưa, toàn là em sửa lại đấy. Còn cả đường ống nước cũ kỹ, sàn nhà nữa... Anh cũng biết là phí thuê công nhân ở nước ngoài đắt thuê nào rồi đấy, thế nên toàn là em tự túc, sau này càng ở càng thoải mái. Lần gần đây nhất em họp mặt các bạn là khi em quyết định về nước, mọi người đều đi tiễn em, cả đám tổ chức tiệc tùng ngay trong nhà, náo nhiệt cực kỳ.”

Lục Đông Thâm rất ít khi nghe cô kể về chuyện trước kia. Thấy ánh mắt cô bừng sáng, anh càng thêm rung động. Ai ai cũng chụp lên đầu cô cái mũ bác sỹ phù thủy. Hội đồng quản trị hết lần này tới lần khác yêu cầu anh đuổi việc cô. Ngay cả Dương Viễn cũng nghi ngờ mục đích của cô khi vào Skyline. Vì họ đều chưa được nhìn thấy một Hạ Trú như thế này, một Hạ Trú thẳng thắn thoải mái, khi nhớ về những năm tháng tươi đẹp lại lưu luyến, bịn rịn khiến người ta đau lòng.

Thật ra anh vẫn luôn biết, một cô gái tính cách như Hạ Trú vốn không thuộc về thế giới thương trường lừa lọc dối gian, đấu trí đấu dũng. Cô hoài niệm thời đi học, nhưng nhớ Thương Lăng, cho dù là những xa hoa phú quý lúc trước ở trong mắt cô đều đã bay xa như mây khói. Anh hiểu, cô thuộc về trời đất, thuộc về giang hồ, cô có một trái tim tự do lang thang nhưng lại bị giữ chặt trong túi không thể thoát ra.

Là anh ích kỷ, ép buộc nhốt một con báo hoang dã lại, thuần phục làm mèo trong nhà. Nhưng anh có thể để mặc cô rời xa anh không? Lục Đông Thâm biết rõ, anh không thể. Anh thả tạo cho cô một khoảng trời xanh và rừng thẳm cũng không cho phép cô rời khỏi anh nửa bước.

...

Khi cửa phòng tắm mở ra, Hạ Trú bèn ngó đầu vào trong.

Lục Đông Thâm vừa tắm xong, trên người chỉ còn lại một chiếc khăn tắm, đường nhân ngư gợi cảm lấp ló thập thò. Anh đứng trước gương, vuốt đi một lớp hơi nước đọng lại, vừa hay nhìn thấy bóng Hạ Trú thoát qua.

Rất nhanh, Hạ Trú lại nhìn vào trong. Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào gương cười khế, rồi hỏi cô: “Em sao vậy?”

Hạ Trú mang theo mái tóc ướt rượt đi vào, hỏi anh: “Mấy sản phẩm dưỡng da đó của em hoàn toàn không phù hợp với đồ của anh, anh nhìn thấy chưa?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm kéo cô qua, kéo khăn khô lau chân tóc cho cô.

“Liệu anh có quen được không?” Hạ Trú nhìn vào người đàn ông trong gương và hỏi.

Bàn tay Lục Đông Thâm khá to, một chiếc khăn mặt ù lên đầu cô sau đó xoay tròn trên đầu cô như đất rung núi chuyển: “Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, tê dại rồi.”

Hạ Trú giơ tay lên gỡ khăn mắgút ra, mái tóc của cô đã rối bù xù. Cô xoay ngược tay ôm chặt anh: “Anh tốt thật đấy. Yên tâm, em thề em sẽ không khiến anh quá khó chịu đâu. Em sẽ cố gắng giữ vệ sinh sạch sẽ gọn gàng, hai chúng ta cố gắng đi theo tiêu chuẩn của người bình thường là được rồi.”

Trong lòng mềm mại như ngọc, lại có mùi thơm tự nhiên làm Lục Đông Thâm có phần thiếu kiềm chế. Anh cúi đầu, cắn cô một cái: “Nói ai không bình thường hả?”

Hạ Trú cười khúc khích rút cổ lại.

Lục Đông Thâm xoay cô lại, để cô tựa lưng vào anh, rồi cảm máy sáy, bật đến một mức độ gió vừa phải, sau đó tỉ mỉ sấy tóc cho cô. Hạ Trú nhìn chăm chăm người đàn ông cơ bắp rắn chắc trong gương, đùa giỡn: “Không dễ dàng gì, em tưởng còn anh sẽ bộc phát thú tính.”

“Không vội.” Lục Đông Thâm cười có phần xấu xa, ngón tay mảnh khảnh luồn qua mái tóc cô: “Món ngon phải từ từ thưởng thức mới có ý nghĩa, giống như sói khi ăn thịt thỏ, phải dỗ dành thỏ trước để thỏ tắm rửa sạch sẽ, hong khô lông rồi sau đó nuốt chửng.”

Hạ Trú dùng cánh tay huých vào cơ bắp anh oán trách, khiến anh sáng khoái cười to.

Mái tóc dần dần khô trên ngón tay anh. Nó dài rất nhanh, ban đầu chỉ là kiểu pixie ngắn ngủn, bây giờ nó đã dài ra không ít, có thể túm lại buộc vào rồi. Anh nói: “Lần này để dài đừng cắt đi nữa.”

Hạ Trú cảm thấy anh có một nỗi bức rứt với tóc dài, bèn tươi cười “ừm” một tiếng. Lát sau, cô hỏi một chuyện: “Nghe nói sau khi tới phủ Thân vương một chuyến, Thái Quốc Cường đã nhập viện?”

Lục Đông Thâm cũng không kỳ lạ khi cô biết chuyện này bèn gật đầu. Khi nhận được điện thoại anh cũng khó hiểu, về sau biết được Thái Quốc Cường tự ý chạy đến phủ Thân vương, sau khi ra khỏi phủ thì ngã nhào xuống đất, tài xế lập tức đưa vào bệnh viện.

“Chức năng tim bị tổn thương, tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn đang nằm trong phòng ICU.”

Hạ Trú nhìn vào gương: “Thế nên ban nãy em mới nói, lần này là ông trời đang giúp chúng ta. Chỉ có điều, em thật sự không nờ Thái Quốc Cường chung quy vẫn không thoát khỏi nạn này.”

Lục Đông Thâm dừng tay lại, đặt máy sấy sang một bên, quay người cô lại: “Rốt cuộc em định làm gì?”

“Đông Thâm, bây giờ dự án phủ Thân vương đã rơi vào tay Nhiều Tôn rồi, như vậy bây giờ em làm gì cũng không phải kiêng dè. Chẳng phải anh ta vênh váo lắm sao? Chẳng phải anh ta muốn em qua cầu xin anh ta sao?” Hạ Trú cười khẩy: “Em sẽ khiến anh ta khóc lóc tới cầu xin em, để anh ta hối hận vì đã nhận dự án phủ Thân vương!”

Lục Đông Thâm quan sát cô, cảm nín.

“Lúc trước em lùi bước là vì tiếp tục điều tra sẽ khiến anh gặp thêm nhiều rắc rối. Tình hình bây giờ khác rồi.” Cô nói: “Việc Thai Quốc Cường nhập viện đối với em chính là cơ hội tốt, cũng vừa hay tên phá gia chi tử Nhiều Tôn đó đã nhận phủ Thân vương, cộng thêm buổi họp lớp lần này...”

Nói tới đây, cô ôm chặt cổ Lục Đông Thâm, cười gian xảo: “Hát kịch có ai không biết chứ? Em sẽ hát cho họ nghe cả vở kịch lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Tôi Là Chồng Chưa Cưới Của Cô Ấy

Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?

Tình hình trên mạng đã có sự chuyển biến.

Liên tục những scandal xấu xí của những ngôi sao có sức nặng lần lượt được tung lên mạng xã hội, từ đó cũng làm liên lụy tới không ít minh tinh hạng A đang nổi nhất hiện nay, nhất thời đã làm giảm ít nhiều độ nóng của câu chuyện Thương Xuyên rơi xuống đài cao và oan hồn Ngô Trùng.

Còn những người hâm mộ vẫn khăng khăng cố chấp muốn đòi lại công bằng cho Thương Xuyên thì chợt nhận ra, cho dù họ có muốn tiếp tục đăng những bài viết dài tràng giang đại hải thì một giây sau khi công khai lên mạng cũng sẽ bị xóa ngay tức khắc. Đằng sau như có một nguồn sức mạnh khổng lồ đang cấm họ phát ngôn vậy.

Trong phút chốc, mọi cảm xúc phản kháng chỉ có thể xả trong các nhóm bạn bè riêng tư hoặc ID Weibo cá nhân, tất cả các ID VIP có sức ảnh hưởng đều bị cấm.

Không khó nhìn ra thủ đoạn của Nhiều Tôn rất mạnh và độc, các mối quan hệ sau lưng lại rộng rãi phát triển. Một mặt muốn “thay người chịu tội”, mặt khác lại sắt đá dẹp yên những phát ngôn bất lợi.

Cùng lúc này, đội công trình của Hoa Lực đang hăng say làm việc ở khu đất phủ Thân vương. Họ cũng nhanh chóng mở một cuộc họp báo công khai, có sự tham gia của lãnh đạo chính quyền, hai giới chính thương hòa hợp vui vẻ, hoàn toàn khác biệt với tình thế tiếng tăm chịu ảnh hưởng nghiêm trọng vì chuyện phủ Thân vương của Skyline, khiến cho giá cổ phiếu của Lục Môn sụt giảm tại nước ngoài.

Dưới sự cường chế ấy, những dư luận bất lợi có vẻ đã ít dần.

Nhưng vừa bình yên chưa được mấy ngày, bỗng nhiên có người tung ra chuyện Thai Quốc Cường nhập viện, đồng thời nhấn mạnh lý do nhập viện là vì đêm hôm đột nhập phủ Thân vương.

Tập đoàn Trường Thịnh đã ngã một vỏ đầu trong dự án phủ Thân vương lần này, thế nên từ trước tới nay, hành tung của Thai Quốc Cường đều thuộc tình trạng bảo mật, nhất là lần nhập viện này. Nhưng sau khi trên mạng tung tin, chủ đề về Ngô Trùng lại được xào nóng. Lần này không chỉ là fan của Thương Xuyên, ngay cả các fan mạng mình thường cũng bắt đầu hoài nghi liệu việc Thai Quốc Cường nhập viện có phải là báo ứng hay không?

Mà mối lửa của chủ đề này Nhiều Tôn còn chưa kịp dập tắt, ngay sau đó đã có một tin tức khác được tung ra: Thi thể Thương Xuyên vốn dĩ phải được hỏa táng thì bỗng dưng không cánh mà bay!

Làm chấn động cả mạng xã hội.

Ai ai cũng bàn tán về chuyện này, lan tỏa như những câu chuyện trong các bữa trà chiều rảnh rang, chỉ là những lời vụn vặt chấp nhặt, cho dù có cất công ngăn cấm cũng vô ích.

Đương nhiên, phía cảnh sát lập tức ra mặt bác bỏ tin đồn. Nói rằng thi thể của Thương Xuyên không mất tích mà được người nhà ký tên nhận về.

Nhưng quần chúng càng thích mấy thứ được thêu hoa trên gấm hơn, ví dụ như thuyết Ngô Trùng mượn xác trả hồn.

Hoa Lực khó khăn lắm mới chen ép được dư luận nay lại một lần nữa bị đào bới, hơn nữa lần này khác với trước đó. Trước đó là có tổ chức tiến hành đăng các bài viết hoàn chỉnh. Bây giờ thì trở thành đề tài thảo luận, gần như là thảo luận toàn dân. Bài viết còn dễ kiểm soát, còn những bình luận đồng

dài thì làm sao có thể chặn lại được?

Trong lúc mạng xã hội một lần nữa khối lửa ngập trời, Hạ Trú đã ăn diện xinh đẹp chuẩn bị cho buổi họp lớp.

Tuy rằng Lục Đông Thâm bận rộn từ sáng tới tối, nhưng đến giờ đã hẹn anh vẫn giữ lời hứa xuất hiện trước mặt Hạ Trú. Có điều bộ áo vest quần Âu của anh khiến cô không thoải mái, cô ném cho anh bộ quần áo thoải mái hơn đã chuẩn bị từ trước.

Lục Đông Thâm không có quá nhiều trang phục thoải mái, bắt nguồn từ việc anh không có quá nhiều dịp để mặc. Trước khi quen Hạ Trú, anh chỉ có trang phục thể thao cho các buổi đánh golf, nhưng dù là sân bóng thì cũng là nơi bàn chuyện làm ăn. Sau khi quen Hạ Trú, mấy bộ quần áo đó của anh trở thành “chiến bào” thì thoáng cùng cô đi dạo phố mua sắm.

Hạ Trú chọn cho anh một bộ trang phục cực kỳ gần gũi với mọi người, áo phông trắng quần bò. Lục Đông Thâm cao lớn đỉnh đặc, vóc dáng rất đẹp. Kiểu phối đồ đơn giản ấy bỗng trở nên rất bắt mắt. Hạ Trú tấm tắc ngợi khen, sự quý phái của con cái nhà họ Lục đúng là người ngoài không thể bắt chước được.

Lục Đông Thâm mặc không thoải mái lắm, anh đưa ra nghi vấn: “Chẳng phải chúng ta đi dự tiệc tối ư? Ăn mặc thế này hơi tùy tiện quá.”

Hạ Trú nhân lúc đang vuốt phẳng lại góc áo cho anh bèn đánh một cái lên ngực anh, cảm giác rần rần khiến trái tim cô chao đảo. “Anh có biết ở nước mình ngoài những doanh nhân thành đạt như anh hay mặc áo vest quần Âu, thì còn loại người nào hay cả vạt chín chu không?”

Lục Đông Thâm lắc đầu.

Hạ Trú bẻ đầu ngón tay: “Nhân viên bất động sản, nhân viên môi giới và mấy gã lừa đảo khoác lên ngoài vẻ đạo mạo tử tế.”

Lục Đông Thâm cười: “Rất tốt, anh đi lên từ nghề mua bán.” Rồi anh vòng tay ôm cô vào lòng, bổ sung thêm: “Hơn nữa, anh cũng đã thành công lừa được người đẹp về tay.”

Hạ Trú nép vào lòng anh, đặt tay lên vai anh: “Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?”

Lục Đông Thâm tươi cười: “Mặc.”

Trên thực tế, khi Lục Đông Thâm theo Hạ Trú tới địa điểm họp lớp, anh mới hiểu khi anh nói ra hai chữ “tiệc tối”, nụ cười quái đản của Hạ Trú có hàm ý gì.

Địa điểm gặp mặt được chọn ở một nhà hàng có tiếng tăm hàng đầu Bắc Kinh, nổi tiếng nhất với món lẩu chính hiệu Bắc Kinh, trên đầu nhà hàng treo lơ lửng tấm hoành phi do chính vua Càn Long chấp bút, thể hiện một lịch sử lâu đời.

Người Bắc Kinh xưa thích nơi này, sau này theo khẩu hiệu “Bắc Kinh chào đón bạn” của Olympic 2008, người nước ngoài ào ạt đổ bộ, cửa hiệu lâu đời này cũng không ngừng mở rộng, chiếm cứ một vị trí đẹp nhất trên đường vành đai hai, với diện tích tròn ba tầng lầu, nhìn từ xa rường cột chạm trổ trông rất hoành tráng.

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu nỗi lòng của Hạ Trú, nếu mặc một bộ vest Âu vào nơi này quả thực là ngớ ngẩn.

Đúng giờ ăn tối, thực khách rất đông, người xếp hàng còn đông hơn nữa. Vừa bước vào là có thể ngửi thấy mùi thịt bò thịt dê thơm phức. Tầng một là bàn ăn riêng lẻ, tầng hai là bàn ghép và tầng ba là phòng kín. Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu với việc ăn lẩu giữa mùa hè nóng bức. Hạ Trú phổ cập cho anh: Ăn một nồi lẩu khói bốc nghi ngút, uống vài cốc bia mát lạnh, đây mới là sự sung sướng đã đời vào ngày hè.

Lục Đông Thâm kinh hoàng nhìn các vị khách đang ngồi trên bàn. Khói lửa nghi ngút, điều hòa tổng thổi vù vù. Anh len lén hỏi Hạ Trú: “Chỗ này ngoài lẩu ra còn ăn được gì khác không?”

“Chỉ có lẩu thôi.” Hạ Trú cười tít mắt khoác tay anh và nói: “Lục công tử à, anh cũng nên trải nghiệm các món ăn dân dã đi thôi.”

Đẩy cửa phòng VIP ra, bên trong là những tiếng cười nói rôm rả.

Phòng VIP rất rộng. Hai chiếc bàn tròn to dùng bày ở giữa, nhìn thoáng qua phải có đến hơn hai mươi người. Đồ nhúng lẩu trên bàn đã được bày đầy đủ, chỉ còn thiếu nồi lẩu, ở giữa bàn hệt xuống một cái lỗ rất to.

Hạ Trú là người tới cuối cùng. Cô vừa vào mọi người đều nhìn thấy cô, lần lượt tiến tới chào hỏi. Có một cô bạn giọng to rất nhiệt tình, thậm chí còn chạy đến ôm cô, luôn miệng gọi “bảo bối, sau đó tròn mắt nhìn Lục Đông Thâm đứng bên cạnh cô: “Vị này là?”

Trên bàn quả nửa là nữ giới, dĩ nhiên sẽ tập trung sự chú ý cả vào Lục Đông Thâm. Hạ Trú nhanh chóng nhìn quanh phòng một lượt. Quả thật vẫn có những người đàn ông mặc vest chín chu, trông có vẻ ra dáng, nhưng tướng mạo vẫn kém Lục Đông Thâm không ít.

Cô thầm cảm thán trong lòng, so sánh kiểu này sẽ có người phải tức chết.

Hạ Trú đang định long trọng giới thiệu Lục Đông Thâm, anh bèn nhẹ nhàng thân nhiên đáp một câu: “Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, hân hạnh được gặp mọi người.”

Cả bàn ăn chợt vang lên tiếng xuyết xoa.

Hạ Trú mỉm môi cười khẽ, cũng không giới thiệu nhiều thêm nữa.

Sau khi ngồi vào bàn, có bạn học nữ trêu đùa: “Tình yêu à, cậu được đây, tắm ngâm tắm ngâm mà đã đám cưới rồi, còn kiếm được một anh chàng xuất sắc như vậy nữa chứ.”

Hạ Trú nghiêng đầu ngó Lục Đông Thâm: “Ông trời yêu thương thôi.”

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, không nói gì.

Bầu không khí trên bàn ăn có sự thay đổi. Khi Hạ Trú chưa đến, mọi người đều ngồi quây lấy nhau nói chuyện về gia đình. Sau khi Hạ Trú đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Nhất là Lục Đông Thâm. Rõ ràng anh không phải ngồi ở ghế chính, nhưng với vóc dáng cao lớn và diện mạo tuấn tú, một khi chất bẩm sinh toát ra đã áp chế tất cả những người đàn ông khác, khiến người ta chỉ muốn theo dõi và quan tâm. .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Có Thể Bật Đèn Xanh Cho Bọn Em Không?

Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.

Người tổ chức buổi họp lớp lần này là lớp trưởng của Hạ Trú, họ Thẩm, da dẻ trắng trẻo, mắt đeo đôi kính gọng vàng rất thư sinh, các bạn học ngồi đây vẫn thân thiết gọi anh ấy một tiếng “lớp trưởng Thẩm”. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy thi tuyển công nhân viên chức rồi vào làm công việc xuất nhập cảnh trên thành phố, tuổi còn trẻ nhưng tiền đồ rất rộng mở.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của môi trường làm việc nên cung cách nói chuyện của anh ấy vẫn có phần quan chức. Thế nhưng đối với Hạ Trú anh ấy rất nhiệt tình, thấy cô đến lập tức yêu cầu nhân viên mang nôi lẩu lên. Lớp phó Dương theo ngành y, vì từ nhỏ đã được bố mẹ cho đi học múa nên lúc nào trên người cũng toát lên một vẻ kiêu ngạo, cô ta dẫn theo người nhà.

Cô ta cười đùa, rồi nói bóng gió với Hạ Trú: “Vẫn cứ là lớp trưởng Thẩm của chúng ta thương Hạ Hạ nhất, nhất quyết phải đợi Hạ Hạ tới mới khai tiệc.”

Ở ngay trước mặt Lục Đông Thâm, câu này có phần khiêu khích. Các bạn học khác chỉ đùa đùa cợt cợt nói đùa theo chứ không lộ liễu như lớp phó Dương.

Hạ Trú khoác tay Lục Đông Thâm, cười nói: “Anh biết không, vị lớp trưởng Thẩm này của bọn em từ nhỏ đã có giấc mộng anh hùng, thích bảo vệ kẻ yếu, chăm sóc người dưới. Hồi học cấp hai em vừa lùn vừa bé, cậu ấy vẫn luôn giúp em lau bảng. Nhưng lúc đó cậu ấy cũng đâu có cao lắm đâu, thế nên mỗi lần lau bảng cứ phải nhảy chơi chơi, buồn cười chết đi được. Bọn em ai ai cũng yêu quý lớp trưởng Thẩm, nhất là lớp phó Dương, mỗi lần thấy lớp trưởng lăng xăng giúp các bạn nữ lớp khác là cậu ấy lại tức phát khóc.”

Một câu nói đã đẩy cục diện về hướng ngược lại, sắc mặt lớp phó Dương không tốt cho lắm, cùng với đó là người thân ngồi bên cạnh cô ta.

Lục Đông Thâm đã sớm quen với cái miệng lạnh lợi của Hạ Trú, anh giờ tay véo mũi cô, cười nói: “Thì ra từ nhỏ đã được chăm sóc thành quen rồi.” Dứt lời anh nhìn một lượt những người trong bàn, khóe miệng rướn lên: “Bé con bây giờ tính khí vẫn còn khó chịu lắm, động một tý không hài lòng là hờn dỗi với tôi.” Nói rồi, anh lại quay sang xoa đầu Hạ Trú.

“Bé con?” Có cô bạn cười đùa: “Hạ Hạ, cậu có phúc thật đấy, được...” Rồi cô ấy nhìn Lục Đông Thâm: “Anh tên là gì nhỉ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười trả lời: “Tôi họ Lục.”

“Được anh Lục cưng chiều như con gái vậy.” Cô bạn vừa nói chính là người ôm chầm Hạ Trú lúc cô mới tới, ăn to nói lớn, nhìn là biết mẫu người thẳng thắn thoải mái.

Hạ Trú tươi cười giới thiệu với Lục Đông Thâm: “Cô ấy là bí thư lớp bọn em, học cực kỳ siêu, giành đồng thời hai bằng đại học tại Houston. Bọn em gọi cô ấy là vua mất kính, hồi cấp hai cô ấy là người đeo mất kính gọng to nhất.” Rồi cô nghiêng đầu nhìn anh chàng hiền lành, có vẻ kín đáo ngồi bên cạnh bạn: “Vua mất kính, bạn trai cậu đấy à?”

Vua mất kính phá lên cười: “Phải đó phải đó, cậu cứ gọi anh ấy là Đại Vệ được rồi. Cố vấn tài chính, cậu có tiền rảnh rồi nhớ tìm Đại Vệ nhé.”

Lúc trước chắc là mọi người đã làm quen lẫn nhau rồi, thế nên Đại Vệ chỉ gật đầu với Hạ Trú và Lục Đông Thâm, nói câu “Hân hạnh”.

Nồi lẩu được bê lên, là loại nồi cổ đã được mở rộng kích cỡ. Mọi người đều đồng loạt bắt đầu. Các phục vụ mặc đồ Trung Quốc, trên cánh tay vắt một chiếc khăn trắng, nói tiếng Bắc Kinh đặc sệt, lần lượt giới thiệu các món ăn. Sau khi họ đi hồi, lớp trưởng Thẩm nhìn về phía Hạ Trú và nói: “Nghe nói

cậu đã ở nước ngoài không ít năm, nhớ mùi vị này lắm phải không? Hôm nay mình toàn gọi các món ngon chính gốc Bắc Kinh để làm đồ nguội lẩu đấy.”

Nói xong, anh ấy lại nhìn sang Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều không biết anh Lục có quen ăn mấy thứ này không thôi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Mọi người cứ tự nhiên.”

Trong lúc đợi nồi lẩu sôi, lớp trưởng Thâm bắt đầu “hỏi cung” Lục Đông Thâm: “Anh Lục hiện đang giữ chức vụ gì?”

Lục Đông Thâm từ tốn nhả: “Chức vụ thì không dám nhận, hiện tại tôi đang làm trong ngành quản lý nhà hàng khách sạn.”

“Là nhân viên hay là?”

Khóe miệng Lục Đông Thâm ẩn chứa nụ cười, anh quay đầu sang nhìn Hạ Trú: “Cũng được coi là... tầng lớp quản lý rồi nhỉ?”

Hạ Trú khẽ ho mấy tiếng, cố nhịn cười, gật đầu: “Ừm, nói nghiêm túc thì anh được xem là thuộc tầng lớp quản lý.”

“Ồ, vậy thì cũng vất vả lắm. Ngành nhà hàng khách sạn cạnh tranh rất khốc liệt, khó làm ăn.” Lớp trưởng Thâm hiểu lầm ý tứ của họ, rồi cười với Hạ Trú: “Sớm biết cậu có nguồn tài nguyên này thì buổi họp lớp của chúng ta nên chuyển tới địa bàn làm việc của anh Lục đây mới phải.”*

*Có tiền thuê không - _ (Xin lỗi anh em, không nhận được phải chĩa vào một câu.)

Lớp phó Dương nói: “Lớp trưởng Thâm, cậu như vậy là không đúng rồi, người ta làm thuê kiếm tiền, cậu gọi cả đám người đến chẳng phải bắt người ta bật đèn xanh lộ liễu sao? Nếu thu tiền của cậu thì Hạ Hạ mất thể diện. Còn không thu tiền của cậu thì người ta lại biết ăn nói sao với ông chủ. Làm khó người ta vậy sao?” Rồi cô ta nhìn Hạ Trú chăm chăm, bổ sung một câu: “Phải không, Hạ Hạ?”

Hạ Trú dùng khuỷu tay huých Lục Đông Thâm, cười hỏi anh: “Này, bật đèn xanh cho bọn em nhé?”

Lục Đông Thâm để mặc trò đùa cố ý của cô, dịu dàng nói: “Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.”

“Ôi chào, Hạ Hạ, cậu hạnh phúc thật đấy.” Vua mắt kính làm mặt ngưỡng mộ.

Các bạn học khác cũng hòa theo phụ họa.

Lớp trưởng Thâm chỉ chỉ vào nồi lẩu vừa sôi: “Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Cấp hai không giống đại học, mọi người hầu như đều là người ở đây. Tuy rằng nhiều năm sau kẻ phương Nam, người phương Bắc nhưng ai cũng có chấp với mùi vị của quê hương. Lẩu than của Bắc Kinh xưa đã đóng đầy kỷ niệm thời học sinh của họ, bầu không khí ấm áp sôi sục xen lẫn cùng mùi hương quen thuộc.

Cả đám người ăn uống thoải mái, khai hết chai bia này tới chai bia khác. Các bạn học lâu ngày mới gặp lại nhau, cả những người thân đi cùng cũng rất nhanh chóng thân thiết với mọi người, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhắc tới một bạn học họ Vương, Hạ Trú hỏi vì sao không thấy bóng dáng đâu, lớp phó Dương làm mặt khinh thường: “Lớp chúng ta lòi ra đúng một người theo cái ngành lá cái đó đấy, ai thèm quan tâm tới cậu ta? Làm nghề gì không làm. Năm ngoái mình còn bảo chồng mình giới thiệu công việc cho cậu ta, kết quả người ta có thêm nể mặt đâu.”

Chồng của lớp phó Dương họ Chu, làm kế toán tại một trong bốn công ty Kế toán lớn, nói chuyện dĩ nhiên sẽ trở nên kênh kiệu: “Mỗi người một chí hươu rống, mấy ngành như chúng ta cũng không phải ai muốn là cũng vào được.”

Lớp trưởng Thâm hừ một tiếng rồi quay sang Hạ Trú thì thầm to nhỏ: “Đừng nghe lớp phó Dương nói bậy. Cậu ấy từng gọi điện cho mình, nói hôm nay mà rảnh thì sẽ qua ngay. Cậu cũng biết tính cậu ấy mà, thích nào nhiệt lắm, mấy buổi tụ tập như thế nào sao nở bỏ.”

Hạ Trú gật đầu, rồi ghé sát lại Lục Đông Thâm, thì thầm: “Còn nói người ta lá cái nữa, ngồi trên bàn này có mười người thì tám người thích buôn chuyện thiên hạ.”

Lục Đông Thâm không nhận được cười.

Ở trong mắt mọi người, hai người họ rất ân ái mặn nồng, khiến ai nhìn cũng phải đỏ mặt. Quả nhiên, đúng như Hạ Trú phân tích, mọi người nói qua nói lại vẫn vòng vèo họ, nói về ngành phân tích mùi hương hiện tại của cô. Có rất nhiều người tò mò nhưng những người cố tình dẫn chuyện còn nhiều hơn.

Hạ Trú ăn nói đồng dạng, kể về chuyện của mình cứ như chỉ có trên trời không có dưới đất. Dần dần, cả phòng đều ngồi nghe cô chém gió. Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối, mọi người nghe mà tròn mắt há miệng liên tục ngợi khen, còn anh chỉ mỉm cười, sau đó lẳng lặng dùng đũa chung gắp thức ăn sống, sau đó đổi sang đũa của mình gắp thịt chín và rau chín vào bát của cô.

Cô cứ ngồi vừa ăn vừa kể chuyện vô tư, còn không quên nhắc nhở anh: Em không ăn cái đó đâu, em ăn thịt bò mềm, nấm bào ngư... Ừm, cả nấm mực nữa...

Lục Đông Thâm cực kỳ nhẫn nại, yêu cầu gì cũng đáp ứng. Cô nói gì anh cũng đồng tình, sau đó lại gắp ra trước mặt cô.

Những động tác tự nhiên như không ấy có thể chẳng là gì trong mắt đàn ông, nhưng các cô gái thì rất nhạy bén. Cho dù là một người thần kinh thô như

Vua mất kính cũng buộc phải lên tiếng: “Nam thanh nữ tú ngồi cạnh nhau đúng là đẹp mắt, nhưng mà anh Lục này, anh không ăn miếng nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Có Mắt Không Nhìn Thấy Thái Sơn

Sau câu hỏi của Vua mất kính, mọi người mới chợt nhận ra, từ lúc nôi lẩu sôi đến bây giờ, ngoài việc uống mấy ngụm rượu với mọi người ra, Lục Đông Thâm chưa ăn một miếng nào. Chiếc đĩa trước mặt anh vẫn sạch bong kin kít, ngay cả bát nước chấm cũng được sắp xếp chỉnh tề ở đó, chưa được đụng vào.

Lớp trưởng Thâm sau khi thấy vậy bèn kỳ lạ hỏi: “Anh Lục ăn rồi mới tới đây sao?”

Hạ Trú quay đầu liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nhịn được cười. Lục Đông Thâm cũng lẳng lặng nhìn cô rồi nói với mọi người: “Đúng vậy, bữa sáng tôi ăn hơi muộn, mọi người cứ tự nhiên, đừng lo cho tôi.”

“Phải đó, anh ấy tập trung phục vụ cho mình là được rồi, mọi người ăn đi, ăn đi.” Hạ Trú nhẹ nhàng thêm vào.

Các bạn học nữ khác nghe xong lại được một phen ngưỡng mộ: “Hạ Hạ, cậu tốt số thật đấy.”

Chỉ có lớp phó Dương là không phụ họa theo. Cô ta liếc xéo người ngồi bên cạnh mình, người ấy lập tức hiểu ý, cũng gấp cho cô ta một miếng thịt.

Một buổi họp lớp, không những là sự so đo ngầm ngầm giữa các bạn học, ngay cả người nhà cũng không chịu yếu thế. Sau khi gấp xong miếng thịt cho lớp phó Dương, anh chàng kế toán lại bắt đầu phản kích, mục tiêu đương nhiên là Lục Đông Thâm.

“Khách sạn nơi anh Lục làm việc quy mô có lớn không? Một vài khách sạn nhỏ bé tầm thấp thì còn được, mấy khách sạn quy mô lớn cứ gọi là rắc rối. Nhóm của chúng tôi trước kia từng nhận việc ở một khách sạn bảy sao, tài chính loạn cao cao, ở trong mắt những người chuyên nghiệp như chúng tôi đó gọi là nói bừa làm bậy.”

Trông có vẻ như hỏi han Lục Đông Thâm, kỳ thực không cho anh thời gian để lên tiếng, rõ ràng đang tự thể hiện ưu thế của mình. Đợi anh ta huyền thuyên một hồi xong xuôi, Lục Đông Thâm gấp cho Hạ Trú một miếng, rồi cầm khăn ướt lên từ tốn lau tay: “Ồ? Anh Chu đã nhận việc ở khách sạn nào vậy?”

“Chúng tôi nhận việc ở khách sạn quốc tế đấy, WH. Lúc đó nghe nói khách sạn ấy có ý muốn tiến quân vào Trung Quốc, nhưng sau này không nghe thông tin gì nữa.” Anh chàng kế toán cười nói: “Chắc là bại trong kế sách rồi.”

Lục Đông Thâm cười, đặt tờ khăn ướt xuống: “WH là thương hiệu khách sạn cao cấp lâu đời tại Bắc Mỹ, hai năm trước đúng là đã có dự định tiến quân vào Trung Quốc. Nhưng thị trường trong nước phức tạp, các doanh nghiệp Trung Quốc cũng rất có tinh thần thổ công thổ địa, thế nên tạm thời trì hoãn kế hoạch, đồng thời kết hợp với tình hình trong nước thành lập một thương hiệu hoàn toàn mới để làm tiền tiêu. Còn về việc tài chính có vấn đề mà anh Chu vừa nói, tôi lại nghe được một phiên bản khác.”

Người đàn ông kế toán nhướn mày: “Anh Lục đã nghe được chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn Lục Đông Thâm.

Anh nói tiếp: “Lúc đó đúng là WH đã ủy quyền cho một trong bốn công ty kế toán lớn nhất làm nghiệp vụ thẩm tra cho mình, nhưng có lẽ tư chất của công ty này không đủ để làm các dự án được giao, thế nên chẳng bao lâu sau WH đã rút lại ủy thác. Cũng vì suy nghĩ tới sự tri tri và vàng thau lẫn lộn của các công ty kế toán, thế nên sau khi thành lập thương hiệu mới không lâu, WH đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mời nhân tài từ KPMG, PricewaterhouseCoopers (PwC), Deloitte... năm công ty kế toán hàng đầu thế giới về làm, trở thành bộ phận nòng cốt của mình, tập trung phục vụ cho thương hiệu của mình.” Nói tới đây, anh cười: “Không ngờ anh Chu lại là nhóm dự án năm xưa, thật đáng tiếc.”

Anh chàng kế toán nghe xong, thẻ điện đã mất sạch rồi. Câu nói của Lục Đông Thâm ai ai ngồi đây nghe cũng hiểu, có người đã vụng trộm cười thầm rồi.

Lớp phó Dương lập tức giảng hòa: “Thôi, đó đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi, bây giờ anh Chu nhà tôi không còn là học việc nữa, tự dẫn dắt đội ngũ rồi.” Sau đó cô ta lại mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm, chỉ là không biết quy mô khách sạn nơi anh Lục làm việc, nếu có thể với tới bốn công ty kế toán hàng đầu thì có thể tìm anh Chu nhà tôi.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Thật xin lỗi, chúng tôi tự có đội ngũ chuyên nghiệp của mình.”

Lớp phó Dương sững người, anh chàng kế toán muốn tìm lại thẻ điện, hắng giọng nói: “Cũng phải, khách sạn quy mô bình thường thì dùng kế toán của mình là đủ rồi, chọn công ty kế toán là lãng phí nhân tài.”

Lục Công Thâm mỉm cười không nói gì.

Hạ Trú huých huých vào người anh, tỏ ý đĩa của mình hết rồi. Nụ cười của Lục Đông Thâm càng rạng rỡ hơn: “Em muốn ăn gì?”

“Ừm... Dạ lá sách đi.” Hạ Trú nói: “Thời gian trần dạ lá sách không thể quá lâu, trần sơ sơ thôi.”*

*Từ này đồng nghĩa với “thấp thỏm, lo âu” nên Đông Thâm chưa nghe ra.

Lục Đông Thâm nhướn mày.

Hạ Trú giơ tay về về: “Sơ sơ thôi.”

Lục Đông Thâm búng tỉnh ngộ: “Được.”

Làm cho các cô gái khác phá lên cười: “Hình như anh Lục không mấy khi ăn lẩu thì phải?”

Chưa đợi Lục Đông Thâm lên tiếng, Hạ Trú bèn giải đáp thắc mắc thay mọi người: “Mọi người chê cười rồi. Anh ấy là người nước ngoài, phải dần dần mới quen được với các món ăn Trung Quốc.”

Thật ra mọi người đã nghe ra được phần nào từ cung cách nói chuyện và phát âm của anh. Lớp trưởng Thẩm là người đi theo con đường quan chức, mất dĩ nhiên không tầm thường. Từ ban nãy khi vừa gặp mặt, anh ấy đã cảm thấy trên người Lục Đông Thâm này toát ra một khí chất không giống người thường. Qua một cuộc nói chuyện, anh ấy càng cảm thấy người này không đơn giản, bèn hỏi: “Bọn tôi vẫn chưa biết anh Lục làm ở khách sạn nào đấy.”

Lục Đông Thâm gấp miếng dạ lá sách đã chín tới cho Hạ Trú, trả lời đơn giản: “Skyline.”

“Skyline?” Có người thẳng thốt: “Chính là Skyline đạo trước àm ỉ vì dự án phù Thân vương? Hạ Hạ, cậu cũng đang làm ở Skyline phải không? Nói vậy hai người là đồng nghiệp?”

Tất cả mọi người đều tỏ ra hiếu kỳ.

Lúc này, Đại Vệ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng, ngập ngừng hỏi: “Lẽ nào anh chính là... anh Lục Đông Thâm, tổng giám đốc tập đoàn Skyline?”

Sở dĩ anh ấy trầm mặc không lên tiếng là vì đang quan sát. Từ lúc gặp Lục Đông Thâm, anh ấy đã cảm thấy quen quen, sau đó lại nói là làm trong ngành khách sạn. Tới tận lúc này khi tung ra làm việc ở Skyline, Đại Vệ mới dám liên hệ người trước mặt với Lục Đông Thâm.

Tất cả mọi người đều sững sốt nhìn Lục Đông Thâm, bao gồm cả lớp trưởng Thẩm. Duy chỉ có Hạ Trú vẫn cầm cúi ăn.

Lục Đông Thâm không dùng động tác gấp thức ăn cho cô, cũng không cảm thấy chuyện này có gì quá to tát. Anh nói: “Phải.”

Tiếng sượt xoa vang lên khắp bàn ăn, mọi người bắt đầu xôn xao.

Đại Vệ sững người, sau khi phản ứng lại lập tức đứng lên, vòng sang bên cạnh Lục Đông Thâm, giơ tay: “Anh Lục, đúng là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, hân hạnh, hân hạnh. À, trước kia tôi còn từng liên lạc với trợ lý của anh, anh nhiều công nhiều việc, chắc là chưa biết việc này.”

Lục Đông Thâm đặt đĩa xuống, không đứng lên, giơ tay bắt tay lại.

“Lúc đó cũng tại tôi không biết tự lượng sức mình, giá mà được nhận dự án của anh Lục thì quá tốt rồi.” Có thể nhận ra Đại Vệ cũng là một người lịch sự, tuy cung kính nhưng không xu nịnh. Anh ấy cười nói: “Nhưng về sau mới biết tài chính của anh Lục đều thông qua các nhân viên chuyên nghiệp của Lục Môn quản lý, toàn là các cố vấn tài chính hàng đầu quốc tế, thế nên tôi không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

“Vâng vâng vâng.”

Đại Vệ nói ra Skyline, lại nói ra Lục Môn, làm cả bàn ăn lại được dịp choáng váng.

Nếu không có chuyện của Thương Xuyên, có lẽ mọi người chỉ biết Skyline, không biết Lục Môn, dẫu sao thì thời gian gần đây Skyline có những bước phát triển không nhỏ tại Trung Quốc. Ngoài các bất động sản, siêu thị, biệt thự dưới quyền Skyline, khách sạn Skyline giống như một con ngựa đen tự mang hào quang đột phá vòng vây, đồng thời đứng vững vị trí và tốc độ phát triển trong số các rừng thương hiệu khách sạn nước ngoài tại các đô thị loại 1.

Còn Lục Môn, một Lục Môn có vẻ rất xa xôi so với Trung Quốc, một thánh địa có vẻ như vĩnh viễn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tuy rằng các sản phẩm dưới tay phức tạp rối rắm, phạm vi đầu tư lại càng dày đặc, chỉ chít như mạng nhện, nhưng có quá nhiều sản phẩm tên tuổi đều đứng độc lập dưới thương hiệu của mình, ít khi chụp chiếc mũ Lục Môn, thế nên ngoài những người trong giới hoặc những người có hứng thú quan tâm tới thương trường mới để ý, còn những người dân bình thường sẽ không tìm hiểu tận gốc rễ như thế.

Giống như khách sạn WH mà Lục Đông Thâm nhắc tới, đó là một thương hiệu đã bị Lục Môn thu mua lại toàn bộ từ mấy năm trước. Trước khi thu mua, WH đã là một thương hiệu lâu đời có hàng trăm năm lịch sử, độ nổi tiếng tại Bắc Mỹ đã quá đủ, nhưng người kinh doanh lại thiếu sót ý thức quản lý

và kinh nghiệm vận hành, thế nên đã khiến công ty đối mặt với cục diện thiếu hụt ngân sách trong thời gian ngắn.

~Hết chương 217~

*Spoil: “Hạ Hạ, cuối cùng mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, để mình ôm cái nào!”

“Nói năng vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn ở đây này, cẩn thận người ta xé xác cậu rồi ném ra ngoài đấy, ngày mai lại có tin trang nhất, phóng viên nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì nói năng không suy nghĩ!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Định Khi Nào Thì Lấy Anh

Câu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?

Sau khi thu mua lại, Lục Môn đã giữ nguyên tên thương hiệu WH, đầu tư vào một khoảng tiền khổng lồ để gây dựng lại thương hiệu. Có một dạo nó đã trở thành một trong những thương hiệu khách sạn kiếm nhiều tiền nhất Bắc Mỹ. Mà khoảng thời gian đó, Lục Đông Thâm đã đảm nhận chức vụ tổng giám đốc của WH, kiểm soát cho WH rất nhiều lợi nhuận. Vì vậy, WH đích thực đã có dự định chen chân vào thị trường Trung Quốc. Về sau, qua một đợt nghiên cứu, điều tra thị trường, họ đã quyết định thành lập thương hiệu con của WH ở thị trường Trung Quốc, chính là Skyline, như vậy sẽ càng dễ dàng tiến hành giao lưu qua lại hiệu quả với thị trường này.

Ban đầu khi lựa chọn vị trí tổng giám đốc cho tập đoàn Skyline, Lục Môn đã chọn đồng sự Vương, người có kinh nghiệm phong phú trong việc quản lý khách sạn. Tuy nhiên vì chuyện ở Thương Lãng, cuối cùng họ đã điều chuyển Lục Đông Thâm – người đang định liều một phen với ngành chế tạo được phẩm và công nghệ sinh học.

Kiểu sản nghiệp rẽ bảy đường tám hướng này, Lục Môn sở hữu không ít. Thế nên, chuyện của Thương Xuyên đã khiến tình hình thực tế của Lục Môn lộ diện một cách triệt để, cũng liên đới khiến Lục Môn đứng sau nó bị vạ lây.

Nhưng cho dù là vậy, một Phó Chủ tịch tập đoàn lầy lùng, một Tổng giám đốc Skyline nghiêm nhiên xuất hiện trên bàn ăn này cũng quả thực khiến người ta vừa bất ngờ vừa thấp thỏm, cho dù công ty ấy từng chịu nhiều dị nghị.

Anh chàng kiểm toán cũng đã nghĩ tới điểm này, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi và ngượng ngập. Skyline thực chất là một khách hàng mà các công ty kiểm toán vẫn luôn muốn giành giật, nhưng đều nghe nói người chịu trách nhiệm của Skyline như rồng thấy đầu không thấy đuôi. Cho dù là trong lần tranh cãi này cũng chưa từng xuất hiện giao lưu với báo chí, ảnh chụp chính diện đã ít lại càng ít hơn.*

*Đổi nghề cho anh chàng kia theo góp ý của người đọc.

Không ngờ, người có thể lảng lạng khiến người ta ngả mũ cúi gập trước mặt này lại chính là Lục Đông Thâm.

Bàn ăn trở nên náo nhiệt hơn.

Những người trước đó bày ra vẻ kênh kiệu, xem trò vui lúc này đều sôi sục. Trên bàn đâu gi cũng có những người vừa bắt đầu kinh doanh, tất cả đều cảm ly qua chút rượu Lục Đông Thâm, xung quanh anh bỗng chốc bu đầy người.

Anh chàng kiểm toán không nhúc nhích, sắc mặt gượng gạo quan sát tình hình âm ỉ trước mắt. Trước khi biết thân phận của Lục Đông Thâm, anh ta đã ăn nói khiến mình rơi vào ngõ cụt, bây giờ có niềm nở cũng không còn ích lợi gì nữa. Lớp phó Dương cũng không đứng lên, khuôn mặt giật lên từng cơn, sau đó trừng mắt hằn học với anh chàng kiểm toán.

Còn cả lớp trưởng Thâm nữa. Anh ấy cũng không lộ liễu như những người còn lại, mồm miệng không quay ngoắt một cách chớp nhoáng khiến người ta chẳng biết làm sao. Anh ấy đang đợi thời cơ, cũng là giữ sự dè dặt của một người quan chức.

Cuối cùng, Hạ Trú không chịu nổi nữa, đẩy tất cả những người muốn chúc rượu ra ngoài: “Thế là đủ rồi đấy, hôm nay là buổi họp lớp chứ có phải tiệc bàn chuyện làm ăn đâu, thế này là sao chứ?”

Lớp trưởng Thâm cũng giúp cô lên tiếng: “Phải đó, sự nhiệt tình của mọi người anh Lục đây ghi nhận cả rồi, mọi người khản trương về chỗ ngồi đi. Nếu thật sự muốn họp tác gì đó, tan tiệc chúng ta nói chuyện sau.”

Có người đã đi ra, nhưng có người vẫn làm như không nghe thấy, quyết phải mời được ly rượu mới xong.

Hạ Trú hiểu Lục Đông Thâm, kính rượu không quá ba ly, trừ phi anh tự nguyện uống. Cô thầm nghĩ làm sao anh để mấy người được như ý nguyện? Quả không sai, Lục Đông Thâm không nề mệt. Anh rót đầy một cốc, rồi đứng lên, nói với những người vây xung quanh: “Ly này tôi xin cạn, mọi người cứ tự nhiên.”

Uống xong, anh cũng giải tán hết mọi người.

Mọi người ầm ĩ nói không hợp lý. Hạ Trú cúi đầu cười trộm, cô nghĩ Lục Đông Thâm cũng là cao thủ tiếp khách nhiều năm, đối phó với mấy người này chẳng phải quá đơn giản sao? Rồi cô nghe thấy có một bạn học nữ hồn dỗi: “Nếu tổng giám đốc Lục không uống ly này tức là không nể mặt người ta.”

Ly rượu vừa được đưa lên thì bị Hạ Trú tiện đà chặn lại, cô cười chế giễu: “Anh ấy là chồng chưa cưới của mình, lại đi nể mặt cậu, có ra thể thống gì không?”

Cô bạn đâm cô một cái: “Thôi đi, cậu tưởng cậu có một khuôn mặt xinh đẹp là mình không nỡ tạt axit cậu à?”

Hạ Trú phá lên cười: “Cậu không sợ mình say rồi dám dè cậu hả?”

Đùa qua đùa lại, trong lúc mọi người đang nói cười thì cửa phòng bật mở, tiếng một người đàn ông vọng vào: “Mình chưa có mặt đã mở màn rồi, quá đáng lắm đấy các bạn!”

Đó chính là bạn học Vương, tên Vương Truyền, một trong những phóng viên giải trí hàng đầu Trung Quốc. Rất nhiều scandal của minh tinh, các tin tức lá cải kỳ lạ khó tin đều do một tay anh ấy tung ra, được người trong ngành đặt biệt danh là “Vương lật đật”. Anh ấy trông cũng sáng sủa, ăn mặc thoải mái, tay khoác ba lô đen, có lẽ là vừa vội vàng đến đây, đầu tóc bết bát mỡ hời.

Ai ai cũng mang anh ấy ra đùa cợt, nhất là lớp phó Dương, bỗng chốc hứng khởi hẳn, nói anh ấy quá gầy, có phải vì ngày ngày lục lọi chuyện riêng tư của người khác đến mệt rồi không.

Vương Truyền cũng không tức giận, chỉ hi hi ha ha đùa cợt cũng cô ta. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, anh ấy càng hưng phấn hơn, chào cô qua bóng nhiều người khác: “Hạ Hạ! Cuối cùng thì mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, mau qua mình ôm cái nào!”

Vua mắt kính đánh anh ấy một cái: “Ăn nói vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn đang ở đây này, cẩn thận anh ấy xé xác cậu ra rồi quăng ra ngoài luôn đấy. Ngày mai trên báo sẽ giật tít trang nhất: Ký giả nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì ăn nói không suy nghĩ!”

“Hạ Hạ sắp kết hôn rồi ư? Cậu...” Đang nói nửa chừng thì Vương Truyền liếc thấy Lục Đông Thâm. Anh ấy đứng ngay ra rất lâu rồi bỗng nhiên lao tới như phát hiện ra châu lục mới vậy, nắm chặt tay Lục Đông Thâm, lắp ba lắp bắp: “Tổng giám đốc Lục? Là tổng giám đốc Lục phải không? Chào... chào anh. Tôi tên Vương Truyền, tôi... tôi đã từng gặp anh trong một buổi họp báo, chỉ tiếc là khoảng cách có hơi xa, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn cận mặt người sống rồi...”

“Vương Truyền cậu ăn nói kiểu gì thế hả? Ý cậu là trước kia anh Lục nhà mình không thờ phải không?” Hạ Trú cảm thấy xót cho bàn tay của Lục Đông Thâm, vội vàng cứu thoát nó ra khỏi tay Vương Truyền. Đôi tay mảnh khảnh thon đẹp là thế mà bị người ta vờn vờ qua lại, cô muốn thu phí tới nơi rồi.

“Hai người sắp có chuyện mừng rồi à?” Vương Truyền không dám quá tùy tiện với Hạ Trú, cười nói: “Tôi đã nghe đồn tổng giám đốc Lục rất thương bạn gái từ lâu rồi, thì ra đúng là Hạ cô nương thật.”

Trên mạng đồn đại ầm ĩ. Có người cũng tung tin bác sỹ phù thủy của Skyline có quan hệ không hề đơn giản với tổng giám đốc Skyline, thậm chí khi tin đồn rầm rộ nhất, còn có người nói chiến thần thương trường tiếng tăm lẫy lừng đã bị con gái mê hoặc.

Những người ngồi đây đều từng đọc qua những lời đồn đó. Lúc trước họ chưa liên hệ Lục Đông Thâm với tổng giám đốc Skyline. Nhưng Vương Truyền thì rất thẳng thắn. Anh ấy vốn đã xuất thân nhà báo, mọi móc tin tức là cái là công việc chính.

Lục Đông Thâm không có gì phải né tránh. Anh khoác eo Hạ Trú, mỉm cười nhìn cô: “Cậu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?”

Nghe mà khiến trái tim Hạ Trú đập thình thịch, vành tai cô cũng nóng rần lên. Vua mắt kính thấy vậy hòa theo: “Một người đàn ông tốt như vậy cậu đừng có bỏ lỡ, đám bạn học nữ lớp chúng ta còn nhiều người độc thân lắm đấy, cậu đừng để người khác giành nhau nhào tới.”

Hạ Trú cười hờ hờ: “Ai dám lao vào thử xem, mình sẽ xé người đó thành mực khô.”

Vương Truyền đi vào chuyện chính, vội vàng đổ rượu vào một chiếc ly không: “Chúng ta nói trước nhé, khi nào hai người làm đám cưới nhất định phải mời mình. Tổng giám đốc Lục, nể mặt tôi uống một ly đi.”

“Áy, Vương Truyền, tổng giám đốc Lục uống rượu có tiết chế, người ta vì lý do gì phải nể mặt cậu hả?” Có người cười nói.

Vương Truyền cũng là người giỏi nịnh nọt đã quen, có thể ở lâu trong nghề báo chí cũng không phải dạng vừa, anh ấy cao giọng nói: “Tổng giám đốc Lục không uống thì ly rượu này mình chỉ có thể mời bạn học Hạ Hạ thôi, một ly không uống mình sẽ mời một ly, mười ly không uống mình sẽ mời mười ly.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Chiêu Hồn (2035 Chữ)

Anh ấy thương cậu thật đấy, cứ thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à?

Hạ Trú sao lại sợ anh ấy? Cô khoanh hai tay trước ngực, vô cùng phong độ: “Nghe giọng điệu này là muốn chuốc say tôi hả? Hơi khó.”

“Nào, thử xem sao?” Vương Truyền thật sự là kẻ sành sỏi, lập tức nâng ly lên.

Mượn sự nể nang của bạn học, giờ trò cù nhây, còn khi người khác không biết nói gì. Các bạn học khác muốn làm như vậy nhưng cũng không dám, chỉ dám đợi Vương Truyền tạo tiền lệ trước, rồi nhân lúc có chút men rượu, họ sẽ lại gần tạo quan hệ với Lục Đông Thâm. Nhưng tất cả đều quên mất Hạ Trú, mấy năm nay ở Thương Lăng cô đã luyện được bản lĩnh ngàn ly không sau, vạn ly không gục. Cô đang định dừng mảnh ra trận, ly rượu đã bị Lục Đông Thâm giật lại.

“Khoe tài gì chứ?” Anh thấp giọng, dĩ nhiên không đành lòng để cô uống, bèn cạn với Vương Truyền một ly.

Những người khác thấy vậy thì đã hiểu ra, rục rịch muốn thử. Vậy nên tất cả những ly rượu đưa tới trước mặt Hạ Trú đều lần lượt bị Lục Đông Thâm chặn lại. Thế là anh đã uống liên tục mấy ly rượu.

Lớp trưởng Thâm hô hào: “Đừng chỉ mãi mê uống rượu, mọi người ăn đi chứ, ăn đi.”

Vương Truyền ngồi ngay sát cạnh Lục Đông Thâm, liếc nhìn bàn ăn: “Ô, thế này là thức ăn không hợp khẩu vị tổng giám đốc Lục sao? Mang thực đơn lên đây, chúng ta gọi mấy món khác. Anh Lục xem anh muốn ăn gì?”

Đầu tiên là mời rượu, giờ lại mời ăn, cả đám người ồn ào náo nhiệt. Hạ Trú thấy Lục Đông Thâm khó xử, bèn vỗ cánh tay anh: “Này, chẳng phải mười giờ anh còn một buổi họp trực tuyến sao?” Rồi cô nhìn giờ: “Mau về công ty đi, cũng sắp rồi đấy.”

Lục Đông Thâm hiểu ý, làm vẻ chột nhó ra, vội vàng đứng dậy xin lỗi mọi người. Mọi người tỏ ra tiếc nuối. Nhất là Vương Truyền, sống chết không muốn để Lục Đông Thâm đi, dẫu sao cũng có cả một con “cá sấu” trước mặt, biết bao nhiêu tin có thể moi? Còn những người khác thì muốn mượn rượu lôi kéo quan hệ, suy nghĩ muốn tìm kiếm mối làm ăn qua kẻ tay anh cũng tan thành bong bóng.

Trước khi đi, Lục Đông Thâm hỏi Hạ Trú: “Di động của em vẫn ở trên xe anh phải không?”

Bấy giờ Hạ Trú mới phát hiện ra mình không mang túi xách lên đây. Lục Đông Thâm mắng cô là “đăng tr” rồi đẩy di động của mình ra trước mặt cô, dặn dò: “Khi nào sắp tan thì gọi cho anh, nếu anh không qua được sẽ bảo tài xế tới đón em.”

“Vâng.” Hạ Trú cười ngọt ngào.

Lục Đông Thâm đi rồi, các bạn học nữ tỏ ra ngưỡng mộ: “Anh ấy thương cậu thật đấy, cứ thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à? Ấy, bình thường cậu có xem di động của anh ấy không?”

...

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm hoàn toàn yên ắng.

Lục Đông Thâm đi thẳng xuống bằng thang máy, day day hai bên thái dương rồi trở về xe. Những tiếng ồn ào bên tai dần xa. Anh không khởi động xe mà giờ tay bật nhạc.

Là một bản nhạc giao hưởng, có lúc khí thế hào hùng, có lúc dịu dàng mềm mại. Từng nốt nhạc như nước chảy, không khác gì bầu trời sao vạn dặm. Bản nhạc này chính là sáng tác của cậu em út nhà họ Lục, Lục Nam Thâm.

Lục Nam Thâm, kỳ tài âm nhạc với năng khiếu trời sinh, đọc nhạc phổ còn sớm hơn đọc chữ. Từ năm ba tuổi, chỉ cần nghe qua bản nhạc nào một lần là sẽ không quên, một nhạc phổ lạ lẫm nhìn từ đầu đến cuối một lượt, giờ tay là có thể đánh.

Cậu em nhỏ nhất của anh, niềm tự hào của gia đình họ Lục.

Cũng là hậu bối duy nhất của Lục Môn không chịu bất cứ dị nghị nào. Có lẽ vì nó sống xa thế giới thương trường, cũng có lẽ vì bản thân nó luôn được mọi người yêu quý.

Lúc trước khi sáng tác xong bản nhạc này tặng cho anh, Nam Thâm đã làm mất rất ngẫu và nói: “Anh à, xe của anh đừng bật loại nhạc nào khác nữa, si nhạc âm nhạc của em. Bản nhạc này em mất hai đêm mới làm ra được đấy.”

Anh buồn cười nói: “Bản nhạc chỉ mất có hai đêm đã làm ra được mà em cũng mang cho anh nghe à? Coi anh là sản phẩm thí nghiệm sao?”

Nam Thâm kiêu hãnh: “Tác phẩm em mất hai tối làm ra, người khác có mất hai năm cũng không làm ra được.”

Lục Đông Thâm xưa nay vẫn thích sự tự tin của Nam Thâm, dĩ nhiên, bắt nguồn từ thực lực của nó.

Chiếc túi nhỏ của Hạ Trú yên lặng nằm trên ghế lái phụ.

Chính là một chiếc túi vải dày đơn giản. Theo như lời cô nói thì một ngày nào đi dạo lãng quăng, ngang qua một cửa hàng bánh gato đã được họ tặng trong một sự kiện. Anh nghĩ, trong tủ quần áo nhà mình để không biết bao nhiêu là túi xách hàng hiệu. Hôm nay đi ra khỏi cửa cô cũng không mang gì nhiều, vậy mà lại xách một chiếc túi bao bố như thế này.

Di động và ví tiền đều trong túi, Lục Đông Thâm lấy ra xem. Ở bên nhau lâu như vậy, anh rất ít khi chạm vào đồ riêng tư của cô, ví dụ như ví tiền hay di động. Trong ví tiền xanh xanh đỏ đỏ, dán đủ các loại sticker. Lục Đông Thâm xem mà không nhịn được cười. Bên trong kẹp một bức ảnh chụp chung hai nam hai nữ.

Anh đều biết mặt.

Vệ Bạc Tôn, Quý Phi, còn Hạ Trú đứng dựa vào vai một người đàn ông gương mặt sáng sủa, là Tả Thời.

Nói không ghen tỵ là nói dối.

Tiền trong ví không nhiều. Nói theo lời của Hạ Trú thì bây giờ ai còn mang theo ví tiền chứ, ai cũng thanh toán bằng di động cả. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn quen mang theo thẻ ngân hàng hoặc tiền mặt. Anh rút ví của mình ra, nhét một ít tiền vào trong ví của cô.

Di động không có mặt khóa, anh mở ra. Cô cài đặt ảnh anh làm hình nền. Là một bức ảnh chụp nửa người ở trần của anh khi đang ngủ trên giường, vừa nhìn đã biết là chụp trộm. Lục Đông Thâm phì cười, cũng chỉ có cô mới dám to gan lớn mật như vậy.

Anh nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi qua, rồi nhẹ nhàng hạ ghế xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng, lúc này Hạ Trú đang chém gió trên trời, kể cho các bạn học nghe những câu chuyện kỳ lạ xoay quanh mùi hương, dù là chuyện cô tự trải nghiệm hay nghe ngóng dọc đường, tất cả được gom hết thành những năm tháng huy hoàng của bản thân.

Nghe đến nỗi mọi người quên cả ăn lẩu.

Vương Truyền tò mò hỏi cô: “Ý của cậu là, cậu có thể gọi hồn Thương Xuyên?”

Hạ Trú đang định lên tiếng thì di động bên cạnh rung lên. Cô cầm lên xem, là tin nhắn Wechat của Lục Đông Thâm: Anh ở trong xe đợi em.

Cô mỉm cười, sau đó mới trả lời Vương Truyền.

“Đương nhiên, mình có thể đuổi ma thì dĩ nhiên cũng có thể gọi hồn.” Hạ Trú đập bàn, dáng vẻ hùng hồn như một vị tướng: “Trong ‘Nội truyền’ từng ghi chép về một loại mùi hương như thế, có thể khiến người chết sống lại, thuộc dạng hương thơm kỳ bí, không thuộc dạng các hương liệu Trung Nguyên, đứng đầu trong các loại cỏ. Thử mình nói đến chính là Phản hồn hương. Dùng Phản hồn hương có thể nhìn thấy linh hồn, lấy tinh túy của nó là có thể gọi hồn. Phản hồn hương được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong các điển tịch về mùi hương, đến thời Hán Vũ Đế thì được đổi tên thành Hoành vu hương. Tương truyền sau khi Lý phu nhân qua đời, Hán Vũ Đế vô cùng nhung nhớ. Có một ngày, Lý phu nhân gặp ngài ấy trong mơ, thân thể mang theo mùi hương lạ. Vũ Đế tỉnh dậy, mùi hương vẫn còn trên quần áo và chăn gối, cả tháng trời không tan đi. Đoạn này đã được ghi chép lại trong ‘Thập Di Ký’.”

Lớp phó Dương cười có phần khinh bỉ: “Nếu cậu nói cậu có thể điều chế một loại nước hoa khiến người ta hồn điên phách đảo thì tôi còn tin. Gọi hồn? Hạ Hạ, cậu học hành bao năm để đồ xuống sông xuống biển à? Trên đời này làm gì có hồn ma? Hơn nữa, cậu với nói mấy chuyện kia, thoát nghe có vẻ kinh dị, nhưng tôi cho là đều có căn cứ khoa học.”

Hạ Trú tựa người ra sau, cười mà như không cười: “Lẽ nào cậu chưa nghe câu cảnh giới cao nhất của khoa học chính là thần học sao? Từ cổ chí kim, có biết bao nhiêu nhà khoa học, cuối cùng đều có một đạo giáo của riêng mình? Lớp phó Dương, cậu không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại. Trong y học có quá nhiều nan đề không thể giải thích, không phải sao?”

“Cậu mặc kệ cậu ấy đi.” Vương Truyền vội nói. Anh ấy đang theo nguồn tin về Thương Xuyên, ai moi ra được nhiều tin tức là sẽ được lên trang ắt. Bây giờ là thời đại giành giật tin tức, cuối cùng cũng bắt được cơ hội lại gần nhân vật trong truyện, mặc kệ Hạ Trú nói gì, đối với anh ấy cũng đều là tin sốt dẻo.

“Cậu nói xem, rốt cuộc gọi hồn bằng cách thức gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Anh Ấy Yêu Giang Sơn Càng Yêu Mỹ Nhân

“Nghỉ thức chiều hồn rất phức tạp, có nói cậu cũng không hiểu.” Hạ Trú nhẹ nhàng lướt qua, chỉ tập trung vào trọng điểm “Các cụ đời trước có nói rằng sau khi một người chết đi, bảy ngày sau chính là đêm hồi hồn, thế nên thi thể của Thương Xuyên cần được để đó bảy ngày. Đến đêm ngày thứ bảy, mình

sẽ tự có cách gọi hồn cậu ấy về. Đương nhiên, bây giờ trên mạng ai ai cũng nói là Ngô Trùng mượn xác trả hồn. Bất luận tới cuối cùng hồn của ai được gọi về đều có ích cho việc tìm ra chân tướng. Ngô Trùng và Thương Xuyên nếu đều là chết oan thì hồn phách sẽ không dễ dàng rời khỏi trần gian đâu.”

Về lý mà nói, cách nói này quá ảo diệu, với đầu óc người hiện đại sẽ chẳng mấy ai tin tưởng, nhưng vì trước đó Hạ Trú đã bồi thêm rất nhiều câu chuyện kỳ quái, nâng bầu không khí lên một tầm khác, thế nên các bạn học nữ khi nghe tới câu này đều run lên cảm cập, bắt đầu bán tín bán nghi.

Vương Truyền truy hỏi: “Nhưng chẳng phải thi thể của Thương Xuyên bị mất rồi sao? Tuy rằng phía cảnh sát đã ra mặt thanh minh...”

Hạ Trú bật cười tự chỉ tay vào mình. Mọi người bừng tỉnh ngộ, nhất là Vương Truyền, anh ấy kinh ngạc nhìn cô: “Ồ chỗ cậu?”

“Đương nhiên.” Hạ Trú không hề giấu giếm: “Không còn thi thể mình còn gọi hồn kiểu gì? Thi thể là phương tiện cơ mà.”

“Nhưng cậu lưu giữ thi thể bằng cách nào?” Có bạn học nữ xoa cánh tay hỏi.

“Đơn giản thôi, giữ ở nơi tránh ánh nắng và mát mẻ, sau đó để thi thể ngâm viên thuốc cổ mà mình pha chế, có thể tránh được việc bị thối rữa.” Hạ Trú nói tới đây, cố tình hạ thấp giọng: “Tới lúc đó chỉ cần ở bên linh cửu tới ngày thứ bảy, vào lúc đêm khuya yên ắng, hồn phách sẽ xuất hiện.”

Đã có bạn học nữ bị dọa đến kêu toáng lên. Vua mắt kính cũng run bần bật: “Hạ Hạ, cậu đừng ăn nói hải hùng như vậy được không?”

“Trước kia người mai mối linh hồn cũng đều như vậy, có gì phải sợ chứ.” Hạ Trú hơi ngừng lại một chút: “Đương nhiên, lỡ như gọi hồn của Ngô Trùng về, oán khí nhất định rất nặng, mình phải chuẩn bị chu toàn mới được.”

Vương Truyền nghe xong mắt sáng lên: “Mình trông linh cửu cùng cậu, lỡ có chuyện gì nguy hiểm mình còn có thể bảo vệ cậu.”

“Cậu bảo vệ mình?” Hạ Trú bật cười, rồi túm lấy cổ tay anh ấy, dùng sức. Vương Truyền đau đớn kêu toáng lên. Cô buông tay: “Thôi đi, người sống đừng nên lại gần. Cậu còn không phải đối thủ của mình, huống hồ đêm đó thứ xuất hiện là oán hồn.”

Vương Truyền nhe răng xoa xoa cổ tay: “Cậu không thể dán thứ bùa gì đó cho mình sao?”

“Nam giới dương khí trên người quá nặng, sẽ ảnh hưởng tới việc gọi hồn.” Hạ Trú chỉ nói một câu để phản bác.

Vương Truyền bắt mặn.

Có một bạn học nữ nhát gan hỏi: “Hạ Hạ, cậu không sợ sao? Lỡ là ác hồn thì nguy hiểm biết bao? Mình có một người bà con ở vùng Đông Bắc, ở chỗ họ rất thịnh hành ông đồng bà đồng, hình như cũng có thể gọi hồn, nghe nói đáng sợ lắm.”

Hạ Trú giơ con mắt ở cổ tay lên cho cô ấy xem: “Con mắt này của mình có lai lịch lắm, là hình xăm xăm lên từ rất lâu trước kia khi tới Tây Tạng, là ánh sáng Phật sống chuyển thể mở cho, ác hồn nhìn thấy cũng phải né tránh ba phần.”

“Thật sao?” Các cô bạn sùng sốt.

Lớp phó Dương định tiến sát lên nhìn cho rõ, Hạ Trú đã kịp thời thu tay về. Cô ta học Y, nhìn ở khoảng cách gần chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề. Lớp phó Dương nhìn không rõ, cười khinh bỉ: “Hạ Hạ, hôm nay cậu thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy. Không ngờ trong số các bạn học của chúng ta lại xuất hiện một vị “thần bà”. Chi bằng cậu lo cho thân cậu trước đi. Trước kia đám phóng viên khen cậu như chỉ có trên trời không có dưới đất, thế rồi cũng lại đổ vụ án mạng lên đầu cậu, có khoảng thời gian này để mình oan cho bản thân, quá tốt đi.”

Câu này vừa thốt ra, các bạn học đã im bật, quan sát sắc mặt nhau. Về lời đồn ba năm trước họ cũng đã kháo nhau từ lâu, chỉ có điều trên bàn ăn không tiện nhắc đến. Lớp phó Dương thể hiện ra mặt là để trả đũa cho anh chàng kiểm toán, thế nên trút giận vào người Hạ Trú, thẳng thừng tung ra chuyện ba năm trước, mượn cơ này để đánh vào khí thế của Hạ Trú.

Hạ Trú là người có tâm lý thế nào chứ? Khi trước ở Thương Lăng, có sóng to gió lớn nào cô chưa từng trải qua, lẽ nào còn thiếu mấy lời bịa đặt vô lý? Cô không tức giận mà bật cười: “Nếu ba năm trước tôi thật sự giết người thì hôm nay các cậu cũng đâu có thấy tôi ngồi đây.” Nói rồi, cô hơi đổ người về phía trước, nhìn cô ta chăm chăm: “Cậu tuyệt đối đừng coi thường thần bà. Nước Thái Lan còn có thể nuôi dưỡng tiểu quỷ thuật thì sao tôi không thể gọi hồn? Có câu ‘đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma’. Những người làm bác sỹ như cậu đâu phải lần nào cũng phẫu thuật thành công? Làm sao cậu dám bảo đảm lúc cậu trực ban, đằng sau không có những oan hồn muốn tới đòi mạng cậu?”

Trong ánh mắt cô ánh lên những tia sáng quỷ quái, nụ cười nửa đùa nửa thật khiến lớp phó Dương không khỏi rùng mình.

Có nam sinh không nhịn được, hỏi: “Cậu lắm trò như vậy Lục tổng có hài lòng không? Anh ấy tin mấy thứ này à?”

“Anh ấy tin hay không không quan trọng, quan trọng anh ấy ủng hộ mình là được.” Hạ Trú cố tình chọc tức họ: “Anh ấy rất thương mình, mình muốn làm gì cũng được, anh ấy không ngăn cản.”

Anh chàng kiểm toán cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, cười khẩy: “Ai cũng nói con cái nhà họ Lục không thích nữ giới, xem ra tin đồn cũng đâu đáng tin. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Đáng tiếc, đường đường là tổng giám đốc của Skyline lại đi tin vào mấy chuyện nhăng cuội này.”

“Anh hận không thể chụp cho tôi cái mũ hại nước hại dân phải không?” Hạ Trú cười hỏi.

Anh chàng kiểm toán lại cười khinh thường: “Hại nước hại dân thì chưa đến nỗi, nhưng một người đàn ông quá si mê một người phụ nữ, đến nỗi bị cô ta dắt mũi đi ắt sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển sự nghiệp, thậm chí hủy hoại Skyline.”

Mắt Hạ Trú giật giật, cô mỉm cười nhìn lớp phó Dương: “Xem ra chồng cậu nghĩ khá rõ ràng. Lớp phó Dương, cậu phải cẩn thận đấy. Anh Lục nhà tôi thì khác, anh ấy yêu giang sơn, nhưng càng yêu mỹ nhân.”

Lớp phó Dương giận đến xanh mặt.

Ăn uống mãi cũng gần mười giờ, cuối cùng cũng tan cuộc. Có người uống mãi càng thêm bức bối, có người nói không dứt. Người trước là lớp phó Dương, người sau là Hạ Trú.

Lớp trưởng Thẩm cô chấp muốn đưa Hạ Trú về nhà, nhưng bị cô từ chối với lý do tài xế đang đến rồi. Cuối cùng, lớp trưởng Thẩm bạo dạn nói với cô: Hạ Trú à, sau này có gì cần giúp đỡ cứ nói với mình nhé. Cậu biết là mình...

Hạ Trú không để anh ấy nói nốt, liên tục bảo “Được được”.

Các bạn học ai về nhà nấy, người gọi xe thì gọi xe, người thuê tài xế thì thuê tài xế.

Sau khi xác định mọi người đều đi hết, Hạ Trú mới lao thẳng xuống bãi đậu xe dưới hầm, tư duy cũng bùng nổ như kính vạn hoa, rục rờ tùy hứng.

Xe của Lục Đông Thẩm đỗ ở góc khuất nhất. Anh chọn một nơi khá yên tĩnh, từ xa cô đã nhìn thấy cửa xe để mở, một cánh tay Lục Đông Thẩm vát ra ngoài, trên tay còn kẹp điều thuốc.

Nghĩ tới chuyện anh đã ở trên xe đợi mình mấy tiếng đồng hồ, trái tim Hạ Trú trào dâng niềm hạnh phúc, như có một dòng nước ấm chảy tràn trong huyết mạch. Cô ráo bước tiến tới trước, mở cửa chui vào trong xe.

Lục Đông Thẩm đang gọi điện thoại bằng di động của cô. Đèn trong bãi đậu xe là cảm ứng âm thanh, tận cùng chỗ xa xa kia vẫn tối om, ánh đèn có sáng cũng không nhúc nhích, hắt qua cửa kính chắn gió rơi xuống trán anh, toát lên một sự nghiêm nghị nặng nề.

Thấy cô lên xe, anh dập tắt điều thuốc, đổi tay cầm di động, tay kia kéo tay cô lại, đùa nghịch trong vô thức. Hạ Trú không lên tiếng quấy rầy. Gọi vào giờ này, không nghĩ cũng biết là Lục Môn.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: “Bố, vấn đề công xưởng giải quyết ở Trung Quốc và Ấn Độ là thích hợp nhất, đặc biệt là Trung Quốc... Vâng, chính phủ Trung Quốc bên này đang kiểm soát nghiêm ngặt tình trạng ô nhiễm môi trường của các xưởng sản xuất, nhưng việc này không khó giải quyết, chỉ cần...”

Đầu kia ngắt lời anh, nét mặt anh càng lúc càng nặng nề.

Có thể nhận ra, tình thế trước mắt rất bất lợi đối với Lục Đông Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Bởi Vì Anh Ta Thích Em (2014 Chữ)

Thâm ca ca, tác dụng của anh cực lớn luôn, lần này em để anh làm chim sê, được không?

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Đông Thẩm trả di động cho cô, xóa bỏ biểu cảm nhũn mày ban nãy, mỉm cười hỏi: “Trò chuyện thế nào rồi?”

“Mọi việc đều thuận lợi.” Hạ Trú sát lại gần, đau lòng vuốt vuốt nếp nhăn trên trán anh: “Anh có phải ngốc không? Thật ra anh có thể về công ty hoặc về nhà mà, ở đây đợi bao nhiêu lâu như vậy, mệt lắm.”

Trên bàn ăn, cô chỉ viện một cái cớ để giải vây cho anh. Cô vốn dĩ nghĩ rằng muốn được để anh thoải mái một chút, không ngờ anh nhất quyết đợi tới giờ này.

“Mệt thì không mệt, ngồi trên xe coi như tỉnh rượu, giải tỏa bớt mùi nước lẩu.” Lục Đông Thẩm nói tới đây bèn lắc đầu: “Anh thật sự không hiểu nổi sao lại có người thích ăn lẩu, cả đám người khuấy qua khuấy lại trong một cái nồi.”

Hạ Trú phì cười: “Có đứa dùng chung cơ mà?”

“Vấn đề là ở chỗ này đây. Rõ ràng có một đôi đứa dùng chung nhưng mọi người đều không dùng, cứ nhúng đôi đũa đã dính nước bọt của mình xuống nồi.” Nghĩ tới đây là Lục Đông Thẩm không chịu nổi, thậm chí dạ dày còn trào ngược từng cơn. Đây là nguyên nhân có đánh chết anh cũng không ăn lẩu.

“Vi vậy, em đã mua cháo cho anh đây này. Tối nay anh chẳng ăn uống gì cả, lại uống nhiều rượu như thế, dạ dày nào chịu nổi?” Hạ Trú xách chiếc túi bên người đặt ra trước mặt. Một phần cháo thịt nạc thêm hai món nhỏ, vừa thanh đạm vừa đủ dinh dưỡng. “Anh cũng đừng kén chọn quá. Vùng phương Bắc và Triết Giang phong cách khác nhau, ăn uống không quen dùng đũa chung.”

Lục Đông Thâm không ngờ cô lại cất công mua cháo, lại còn nóng nguyên, mùi thơm đã rất thơm thềm rồi. Anh xúc động, thấy cô gờ đôi đũa dùng một lần, rồi lại lấy khăn ướt lau đi lau lại, anh bèn cầm lấy, nói: “Để anh làm cho.”

Ngoài miệng thì liên tục chê bai anh có bệnh sạch sẽ, nhưng vẫn chăm sóc tới căn bệnh của anh.

Hạ Trú lần lượt giúp anh mở các hộp ra. Lục Đông Thâm cũng không phải là quá đói, nhưng vẫn cảm thấy cháo này đặc biệt ngọt. Anh còn múc một thìa đưa tới bên miệng cô. Cô há miệng ăn cháo, cười nói: “Anh không chê em ăn à?”

“Nói vớ vẩn, sao anh có thể chê em ăn được.”

Hạ Trú cười vui vẻ, co chân ngồi lên ghế phụ nhìn anh ăn: “Anh nói xem anh cũng đâu còn trẻ trung gì nữa, không biết tự đi kiếm đồ ăn à?” Cũng may cô nhìn trước được vấn đề, nếu không còn phải cùng anh dạo khắp phố phường tìm nhà hàng.

“Anh lười gọi tài xế, hơn nữa trong lúc đợi em anh đã giải quyết được bốn cuộc gọi và năm email của công ty, thời gian trôi qua lúc nào chẳng biết.” Lục Đông Thâm ăn thử một món mặn, cảm thấy hương vị không tồi, thế là lại đút cho cô một miếng.

Hạ Trú sừng sốt nhìn anh. Hiệu suất làm việc có cần cao đến vậy không, bảo cô biết phải làm sao?

“À, còn nữa, cửa ải em không qua được anh đã qua giúp em rồi.”

“Á? A!” Bấy giờ cô mới hiểu ra, cảm di động lên, bật trò “Anipop” lên xem rồi hưng phấn: “Thật sao? Sao anh biết em chơi trò này?”

“Anh có mù đâu. Cửa này em chơi hai tuần rồi phải không? Ngày nào cũng bực tức định đập điện thoại.” Lục Đông Thâm trêu chọc.

Hạ Trú chẳng rảnh để xấu hổ. Cô ngả người về phía trước, xuýt xoa: “Anh chơi lại tất cả các cửa chưa full sao của em trước đó sao?”

Cửa nào cũng ba sao, cửa bốn sao thì lên tận bốn sao, thậm chí đến cửa ải anh cũng chơi đầy sao luôn. Đây là năng lực tính toán gì vậy?

“Anh phát hiện em chơi game cũng qua quýt lắm, qua cũng chỉ qua một sao.” Lục Đông Thâm chỉ ra vấn đề của cô.

Hạ Trú cảm thấy cần phải sửa chữa lại cho anh: “Trò chơi thôi mà, qua cửa là được, còn phải đạt đủ sao ư?”

“Không chơi đủ sao ai gọi là qua cửa?” Lục Đông Thâm chất vấn.

Hạ Trú không cãi cò với anh. Đúng, anh mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, còn thuộc dạng nghiêm trọng. Một loạt các cửa ải không đủ sao, lôm côm, đều sẽ khiến anh cảm thấy không thoải mái. Thực ra trong lòng cô sợ hãi, có thêm biết bao nhiêu đạo cụ. “Mấy cửa sau, anh giúp em lên level đánh boss nhé.”

“Được nước lấn tới.” Trước kia Lục Đông Thâm chưa từng chơi mấy trò chơi vô vị kiểu này. Chơi rồi mới phát hiện nó quả thật... hết sức vô vị. “Nói về kế hoạch của em đi, diễn cả một vở kịch lớn như vậy, anh đoán nhân vật Vương Truyền đó là mục tiêu của em phải không?”

“Phải mà cũng không phải.” Hạ Trú cố tình bày ra vẻ mặt bí hiểm khó dò: “Có Vương Truyền ở đó dĩ nhiên là sẽ vẽ gấm thêm hoa. Cậu ấy là nhà báo, không cần nhiều lời cũng tự động quảng bá miễn phí cho em. Nhưng giả sử hôm nay cậu ấy không tới kịp thì cũng không đáng ngại. Trong số ngồi đó, có rất nhiều người là bà tám, chỉ cần có một bài báo thích hợp được tung ra, họ nhất định sẽ thêm mắm thêm muối. Tối lúc đó chuyện bác sỹ phù thủy này muốn gọi hồn Thương Xuyên sẽ lan đi như bão, trong vòng mấy ngày tới ai ai cũng sẽ thảo luận chuyện này.”

Lục Đông Thâm khó xử. Anh uống mấy hớp cho xong bát cháo rồi đẩy nắp lại: “Chiều thức nguy hiểm này chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Hạ Trú giúp anh thu dọn rồi đưa nước cho anh: “Chỉ có cách này mới dẫn dụ được con hồ ly đứng sau xuất hiện.”

“Nhiều Tôn sẽ không ngồi yên chờ chết đâu.” Lục Đông Thâm mở cửa xe. Anh vứt túi rác đã buộc gọn gàng vào một thùng rác gần đó, rồi đứng đó súc miệng, sau đó trở về xe mới bổ sung một câu: “Cậu ta đã đổ không ít tiền bạc vào mảnh đất đó, sẽ không để em làm bừa bãi đâu.”

“Anh ta dĩ nhiên sẽ sốt ruột phát điên, nhưng em cũng không sợ, chẳng phải vẫn còn có anh sao?”

Cái miệng cô rất ngọt, khiến Lục Đông Thâm cười khẽ. Anh vòng tay kéo cô qua, hôn lên trán: “Được, anh nghe lời tổ chức sắp xếp.”

“Vậy thì anh phải chuẩn bị tâm lý. Sau đây sẽ có kẻ chủi anh là bị hồ ly mê hoặc làm mờ mắt, hoặc sẽ có người nghi ngờ năng lực của anh. Tóm lại chắc là câu khó nghe nào cũng phải nghe hết.” Hạ Trú dính vào người anh.

“Anh chấp nhận rồi.” Lục Đông Thâm cười: “Anh chính là đã bị em mê hoặc, mù mắt luôn.”

Đáy mắt Hạ Trú như thấm đẫm mật ngọt, cô nghiêng đầu cười khẽ: “Muốn anh Lục thừa nhận mình tham lam nữ sắc đâu phải chuyện dễ dàng.”

“Vậy còn phải xem nữ sắc này có thể khiến anh vui lòng không. Nếu đã vui rồi thì tham lam có gì phải lo?”

Hạ Trú chủ động thòm lên má anh: “Như vậy có thể khiến anh vui lòng không?”

“Thiếu chút thú vị.” Lục Đông Thâm giờ tay bấu eo cô: “Đề về nhà.”

Hạ Trú đỏ mặt, đẩy anh một cái. Trên người anh vẫn còn mùi rượu, đề phòng vạn nhất, cô là người lái xe.

Trước khi ra khỏi bãi đậu xe, Lục Đông Thâm hỏi cô: “Nhất định phải bảy ngày canh linh cửu sao?”

Ánh đèn rơi vào mắt Hạ Trú, đung đưa tạo thành từng quang sáng lẫn tẩn, cô gật đầu: “Đúng vậy, bắt buộc phải trông linh cửu.”

Lục Đông Thâm đắm chiều giây lát rồi hỏi cô: “Có cần anh làm gì không?”

Hạ Trú nở một nụ cười quý quyết. Lục Đông Thâm nhìn xong cũng hiểu ngay. Cô nhóc này không xấu thì thôi, một khi bày trò thì choáng váng mọi người, chắc lại giấu giếm chiêu gì đây. Về điểm này, sự ngược giang hồ của cô đã trọn điểm.

Quả không sai, cô nũng nịu gọi anh một tiếng: “Thâm ca ca, tác dụng của anh cực lớn luôn, lần này em để anh làm chim sẻ, được không?”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, hơi nheo mắt lại: “Em chắc chắn vậy sao?”

“Yên tâm.” Hạ Trú dang tay vỗ vỗ vai anh: “Anh cứ đợi em thi triển yêu thuật để anh gặp ma đi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói, nắm lấy tay cô. Khi xe đi vào đường lớn, anh mới chậm rãi lên tiếng, vẻ uể oải: “Đúng rồi, sau này đừng tiếp xúc với lớp trưởng Thẩm của em.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì anh ta thích em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Để Tôi Giúp Anh Ta Một Tay

Cảnh Ninh, đừng nói là tôi không thương em, bây giờ em vẫn có thể rút lui an toàn.

Mấy hôm nay Cảnh Ninh tinh thần bất ổn, làm việc liên tục sai sót nên cô thẳng thừng xin nghỉ ốm.

Skyline mất đi dự án phủ Thân vương, như cây cao đứng giữa mưa bão. Liên tục có các buổi họp từ phía Hội đồng quản trị. Lần nào Lục Đông Thâm cũng mang theo gương mặt uể oải, mệt mỏi. Người đi họp cùng anh là Dương Viễn, trước kia luôn là cô.

Cô luôn có một dự cảm, Lục Đông Thâm đã nghi ngờ cô rồi.

Lúc ra khỏi thang máy, mắt phải của cô giật giật, trái tim cũng nhảy dựng lên theo. Không lẽ là điềm xấu?

Trên hành lang thoang thoang mùi thuốc lá nhạt nhòa, giống như nanh vuốt, từng chút từng chút lan ra khắp hơi thở. Mùi thuốc lá quá đỗi quen thuộc khiến trái tim Cảnh ninh chợt co thắt lại dữ dội.

Lục Khởi Bạch đang đứng ở tận cùng hành lang.

Ánh trắng sáng rực rơi xuống khung cửa sổ, tay vịn bằng kính sáng trắng lên một khoảng. Anh dựa bên cạnh tay vịn, sau khi nghe thấy tiếng động thì ngược mắt nhìn qua. Rõ ràng anh đang đứng giữa ánh trắng, nhưng đôi mắt lại như chứa đựng cả một vùng biển đêm, không nhìn thấy đáy.

Thuốc đã hút quá nửa, đầu lọc kẹp giữa ngón tay chỉ còn phát ra chút ánh sáng mờ hồ không rõ, có thể coi là nguồn sáng duy nhất trên người anh.

Cảnh Ninh đứng đực tại chỗ, hơi thở dần trở nên gấp gáp. Cho dù chỉ đứng nhìn anh từ một khoảng cách nhất định như thế này, cô cũng cảm nhận được một áp lực khổng lồ. Thấy anh dập tắt đầu lọc đi về phía này, ngón tay cô siết chặt, chiếc túi siêu thị vang lên những tiếng sột soạt.

“Sao anh lại đến đây?” Ngữ khí của cô có phần cảnh giác.

Lục Khởi Bạch đánh mắt nhìn túi đồ trong tay cô, cười mà như không cười: “Em muốn ôn chuyện cũ với tôi trên hành lang à? Không mời tôi vào nhà sao?”

Đầu tóc Cảnh Ninh như sắp dựng ngược lên, dù ở nước ngoài hay ở trong nước, Lục Khởi Bạch cũng chưa từng tới tận nơi ở của cô. Hôm nay đường đột xuất hiện ở đây như thế này, trái tim cô cũng như bị treo ngược lên không trung.

“Anh có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi.”

Lục Khởi Bạch thờ dãi có vẻ tiếu nuôi: “Thôi được rồi.”

Thấy anh thỏa hiệp cô đang định thờ phào nhẹ nhõm thì một giây sau, anh đã gior tay nắm chặt cằm cô, áp mặt xuống, cánh tay trái đồng thời vòng qua ôm chặt eo cô.

Cô hoảng hốt giãy giụa nhưng anh càng dùng sức, thậm chí cắn mạnh môi cô. Cô đau thấu tim, lại nhảy bèn phát hiện con số trên thang máy đang tăng dần.

Có người lên đây.

Cảnh Ninh sợ là chủ nhà hàng xóm, lại càng chống cự mạnh hơn, nhưng tiếc là sức cô không đấu lại sức của Lục Khởi Bạch. Nụ hôn của anh dữ dội như dã thú. Cuối cùng cô nghẹn ngào cầu xin, ra sức gật đầu, anh mới buông cô ra.

Cửa thang máy mở ngay lúc này. Đúng là chủ nhà hàng xóm thật, một bà di rất nhiệt tình. Vừa nhìn thấy Lục Khởi Bạch, di đã tươi cười nói với Cảnh Ninh: “Bạn trai à?”

Cảnh Ninh ngượng ngập, cô vốn định nói là đồng nghiệp, nhưng Lục Khởi Bạch đã mỉm cười chào hỏi bà di hàng xóm, hoàn toàn khác với vẻ âm u ban nãy.

“Thanh niên này đẹp trai thật đấy, đáng cũng cao ráo, được lắm, được lắm.”

Khi vào trong nhà rồi, Cảnh Ninh nghiêng răng nghiêng lợi: “Lục Khởi Bạch, bây giờ Skyline và Giang Nam Xuân đã chia làm hai ngà. Kế hoạch chen chân vào việc sản xuất dược phẩm và công nghệ sinh học cũng đã bị đình trệ. Những gì anh muốn có được đã có được cả rồi, mục đích cũng đã đạt, anh còn muốn gì nữa?”

Lục Khởi Bạch quan sát gương mặt cô, rồi nở nụ cười nửa chính nửa tà: “Xem ra không bị bệnh gì nặng.”

Cảnh Ninh ngẩn người.

Anh qua đây chỉ để xem cô có bị bệnh không ư? Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ hiện lên trong chớp mắt. Một người tâm tình bất định như Lục Khởi Bạch, sao có thể tốt bụng quan tâm đến cô như vậy chứ?

Quả nhiên, Lục Khởi Bạch cười khẩy, ngón tay vuốt ve má cô, trông có vẻ dịu dàng nhưng trong ánh mắt lại không có chút nhiệt độ nào: “Sao? Không đành lòng trông thấy Lục Đông Thâm thất thế à? Cảnh Ninh, giây phút em bỏ lên giường tới em đã không có tư cách để mềm lòng rồi.”

“Im miệng!” Cảnh Ninh không nhin nổi.

Lục Khởi Bạch đột ngột bóp chặt cổ cô. Ngón tay anh dùng sức, sắc mặt nghiêm lại: “Ai cho phép em ăn nói với tôi kiểu đó?”

Lần này Cảnh Ninh không giãy giụa nữa. Cô tình nguyện để anh bóp chết mình cho rồi. Cuối cùng Lục Khởi Bạch cũng buông tay, chân cô mềm nhũn ngã khụy xuống đất, thở hồng hộc.

“Tôi phải trở về tổng bộ báo cáo công tác.” Lục Khởi Bạch khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Anh đi tới trước cửa sổ, châm một điếu thuốc: “Em có thể suy nghĩ chuyện thay tôi làm việc, Giang Nam Xuân tôi sẽ giao cho em quản lý.”

Cảnh Ninh chống tường đứng lên, nhìn anh chằm chằm: “Tôi sẽ không rời khỏi Skyline.”

Khóe miệng Lục Khởi Bạch trầm xuống. Lát sau, anh rít một hơi thuốc, nhả ra cả một mảng khói lớn: “Thị trường trong nước bị mất đi dự án phủ Thân vương, đặc tội với Chính phủ, thị trường nguồn năng lượng ở nước ngoài bị Nhiều Tôn găm sạch, miếng bánh công nghệ sinh học và dược phẩm lại không rơi vào túi anh ta. Hội đồng quản trị bây giờ đang cực kỳ thất vọng về Lục Đông Thâm, việc thu hồi lại quyền kinh doanh trong tay anh ta chỉ còn là chuyện sớm muộn. Cảnh Ninh, đừng nói là tôi không thương em, bây giờ em vẫn có thể rút lui an toàn.”

Cảnh Ninh cười khẩy: “Làm việc cho anh? Tôi thà thất nghiệp cũng sẽ không bán mạng cho anh đâu.”

“Được, tôi cũng không ép em.” Lục Đông Thâm nhả khói thuốc, hơi nheo mắt lại: “Em tình nguyện ở lại bên cạnh Lục Đông Thâm cũng được thôi. Hai ngày nữa tôi sẽ giao cho em một tài liệu. Em là người thông minh, sẽ biết nên làm gì.”

Một con rét buốt lướt qua các lỗ chân lông, xông thẳng vào tận đáy tim, lồng ngực Cảnh Ninh phập phồng: “Anh lại định làm gì?”

“Dẫu sao cũng là anh em họ của nhau, tôi cũng không muốn nhìn thấy Lục Đông Thâm quá khó xử. Mọi tai họa của anh ta đều bắt đầu từ khi quen biết Hạ Trú. Anh ta không đành lòng vứt bỏ gánh nặng đó thì tôi sẽ giúp anh ta một tay.”

Cảnh Ninh không thêm tin vào mấy lời vớ vẩn đó: “Anh muốn khiến Lục Đông Thâm không thể trở mình?”

“Tôi thích sự thông minh của em.” Lục Khởi Bạch nhàn nhã dựa vào đó, buông tay. Đầu lơ lửng xuống đất, đôi giày da bóng loáng nhẹ nhàng giẫm qua: “Một đóm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan ra khắp đồng cỏ, tôi không phải là người thích để lại hậu họa về sau.”

“Tôi sẽ không làm!”

“Em sẽ làm.” Lục Khởi Bạch cười.

“Tôi không muốn đã sai càng thêm sai. Lục Khởi Bạch, anh đừng dồn ép tôi nữa! Nếu anh thật sự ép tôi vào đường cùng...”

“Ép em vào đường cùng thì sao nào?” Lục Khởi Bạch có vẻ hứng thú.

Ánh mắt Cảnh Ninh như bốc cháy: “Tôi sẽ chết cùng anh! Tôi sẽ không để anh sống từ tế đâu, tôi cũng sẽ không để anh tiêu điều tự tại!”

“Chết cùng tôi? Cảnh Ninh, nói chuyện đừng dứt khoát quá. Em tưởng tôi chỉ có chỗ ảnh và clip đó để dọa em sao?”

Tay Cảnh Ninh run lên: “Anh có ý gì?”

Lục Khởi Bạch đi tới bên cạnh tường treo ảnh, thản nhiên nhìn từng bức ảnh treo trên đó. Có ảnh cả gia đình, có ảnh mình cô, nhiều hơn cả là ảnh chụp chung hai người. Anh giơ tay gỡ ra một khung ảnh. Cảnh Ninh sững người. Ngay sau đó anh buông tay, khung ảnh cứ thế rơi xuống đất vỡ tan.

“Lục Khởi Bạch!” Cảnh Ninh chạy vội tới.

Lục Khởi Bạch cúi xuống, ngón tay gầy gầy gạt những mảnh thủy tinh vụn ra, nhặt bức ảnh bên trong ra ngoài. Trong ảnh là một cô gái với nụ cười xinh xắn đứng dựa vào Cảnh Ninh, hai người trông khá giống nhau.

“Nghe nói em gái của em sắp tốt nghiệp đại học Cambridge, trông cũng xinh xắn, tiền đồ rộng mở.” Anh cười hờ hững, ánh mắt lại dừng trên Cảnh Ninh. Cô cười rất vui vẻ. Nụ cười này anh chưa bao giờ nhìn thấy. “Nếu tôi nhớ không nhầm, bố mẹ em đã ly dị, ai về nhà nấy, chỉ còn hai chị em sống nương tựa vào nhau.”

Một con khủng hoảng chưa từng thấy bao trùm Cảnh Ninh: “Anh đừng có ý định động vào em gái tôi!”

Lục Khởi Bạch bật chiếc bật lửa lên, ngọn lửa nhảy nhót, gương mặt cô gái trong ảnh bị thùng một lỗ. “Tôi có động vào em gái em hay không, còn phải xem em.”

Cảnh Ninh phát điên, lao tới định giật lấy: “Lục Khởi Bạch, anh là cầm thú!”

Lục Khởi Bạch ném bật lửa sang bên, giữ chặt vai rồi ấn cô lên tường, những chiếc khung ảnh rung lắc rồi rơi cả xuống đất.

“Thế nên em có đầu lại một kẻ cầm thú không?” Lục Khởi Bạch áp mặt xuống, gần như dính sát vào môi cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Em phải nghe lời, nếu không, những người bên cạnh em đều sẽ vì em mà gặp họa.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Anh Dám Cưới, Tiểu Gia Em Sẽ Dám Lấy

Giải quyết xong chuyện của Thương Xuyên, em hãy lấy anh đi.

Tắm rửa xong, Lục Đông Thâm trở về giường, vươn tay kéo Hạ Trú lại. Người cô đầm đìa mồ hôi, đến cuối cùng vẫn không hồi phục được sức lực để đi tắm, cũng thông minh từ chối “lòng tốt” muốn chăm sóc của anh.

Nhìn thấy cánh tay Lục Đông Thâm thò tới, con giận quá đành trong cô lại bùng lên. Cô há miệng cắn một cái. Anh không hất tay ra, để mặc cho cô giờ trò ngược ngược như một con mèo bệnh, đáng nào cũng không đau không ngứa, lúc này đây cô cũng không còn sức lực gì nữa.

Cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn rơi vào vòng tay anh.

Lục Đông Thâm có thói quen xả nước lạnh, nhất là sau khi làm mấy chuyện đã đòi sung sướng. Hạ Trú luôn cho rằng đây không được coi là một thói quen tốt, nhưng giống như bây giờ được dựa dẫm và dính chặt vào anh như thế này, nhiệt độ ban nãy gần như có thể thiêu đốt cơ thể cô lập tức mát lạnh xuống, vừa hay có thể làm dịu da thịt.

Tiếng nhịp tim đập vào tai, sức mạnh và rắn chắc, giống như sự nhiệt tình còn chưa tan đi, lan tỏa vào tận trái tim.

“Sau này uống rượu rồi đừng chạm vào em.” Hạ Trú nhắm mắt, mơ mơ màng màng chực thiếp đi, miệng lẩm bẩm kháng nghị, mặc cho bàn tay lớn của anh vuốt ve mềm mại.

Người đàn ông ban ngày chín chắn trưởng thành, về đêm thường xuyên thiếu kiểm soát. Lần nào cô cũng như mất đi nửa cái mạng. Những ngày tháng vừa ở bên anh, thật ra tâm lý cô có sự sợ hãi. Vừa nhìn thấy anh, xương cốt của cô đã liên tục kêu đau.

Cô nghĩ, nếu không vì quá yêu anh, chắc chắn cô sẽ tránh xa sự hồ báo vô vấp ấy. Lục Đông Thâm đúng là một loại thuốc độc, đồng thời lúc này anh cũng là thuốc mê. Anh dùng sức lực cơ thể để nói cho cô biết rồi cô sẽ mê đắm niềm đam mê quên cả sống chết này, chỉ cần là của anh, cô nhất định đều sẽ thích.

Mùi hương của anh thấm vào da thịt và từng lỗ chân lông của anh, cùng với nhịp thở của cô thấm vào xương cốt và huyết mạch. Cả sinh lý và tâm lý của cô đều ghi nhớ mùi hương của anh. Đúng như lời anh nói, cô đã say đắm đến không thể thoát ra, mặc dù sau đó đều nghiêm túc quở trách bản thân không chịu ghi nhớ.

Tối nay anh đã uống rượu, tuy không say khướt, nhưng có men rượu giở trò, anh càng không biết nặng nhẹ. Có lúc cô đã tưởng mình sắp bị gỡ từng khúc xương ra rồi.

Lục Đông Thâm uể oải: “Em phải tin rằng, đối với em, anh kiểm chế lắm rồi đấy.”

“Thế với ai anh không kiểm chế?” Hạ Trú đánh trả.

Lục Đông Thâm nhìn cô khó xử, biết điều im lặng không nói tiếp về vấn đề này nữa.

Hạ Trú chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng bên ngoài, tuy rằng cứ nghĩ tới Trình Lộ là cô cảm thấy căm ghét, nhưng cô càng hiểu phải biết trân trọng hiện tại, thế nên cô vốn không quá bứt rứt mãi chuyện quá khứ của Lục Đông Thâm. Cô nhắm mắt lại, nằm bò trên người anh nghỉ ngơi.

Chuyện của Thương Xuyên khiến mấy công ty đều không được ngồi yên, nhất là Skyline, thế nên những giây phút yên bình như đêm nay đối với cô mà nói xa xỉ biết chừng nào. Cô không hỏi rõ Lục Đông Thâm, nhưng qua Dương Viễn và người tài xế riêng của anh, cô cũng biết tình hình trước mắt của Lục Đông Thâm như lướt trên băng mỏng.

Thế nên, cô thầm lẩm nhẩm cái tên của Thương Xuyên trong lòng: Nếu cậu thật sự chết oan, thì lần này cậu hãy hiển linh giúp tôi một lần đi.

Người đàn ông nằm dưới hồ hấp nhịp nhàng, mãi không lên tiếng. Hạ Trú tưởng anh ngủ rồi, bèn ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ anh đang nhắm cô không chớp mắt, có vẻ đắm chìm.

Hạ Trú nổi da gà: “Không phải anh đang nghĩ làm cách nào để giết vò em đấy chứ?”

“Hạ Trú.” Lục Đông Thâm không hòa theo câu nói đùa của cô. Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt nghiêm nghị và chân thành như khi đọc tên của cô: “Giải quyết xong chuyện của Thương Xuyên, em hãy lấy anh đi.”

Hạ Trú sững người.

Tuy rằng cô cảm thấy việc anh và cô kết hôn là chuyện chắc chắn, dẫu sao thì trước đó Lục Đông Thâm cũng từng hứa hẹn. Những dấu sao tháng ngày yêu đương của hai người họ vẫn còn khá gần gũi, vẫn còn chưa đến mức bàn chuyện cưới xin. Và lại, tình hình nhà họ Lục phức tạp, chuyện của Thương Xuyên chắc chắn sẽ khiến trường bối nhà họ Lục trở nên bất ổn với cô. Cô lại là một người thoải mái đã quen, thật sự có thể hòa thuận vui vẻ với tất cả mọi người trên dưới trong Lục Môn hay không còn là một vấn đề.

“Anh đang hỏi em đó, nghĩ gì vậy?” Lục Đông Thâm thấy cô quá ngẩn ngơ cũng không còn cách nào khác, bèn giơ tay cốc lên đầu cô.

Hạ Trú không buồn ôm đầu. Thái độ nghiêm túc của Lục Đông Thâm khiến cô buộc phải nhìn thẳng vào anh. Cô ngừng lại một lát, cũng hỏi anh rất chân thành: “Anh chắc chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, nghiêng rằng: “Em nghĩ anh sẽ coi hôn nhân là chuyện con nít à?” Tuy rằng quá khứ của anh không mấy vẻ vang, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nói đến hôn nhân. Dám nói ra chuyện này, anh chắc chắn đã suy nghĩ rất kỹ.

Đời người đã ngắn còn khổ sở, anh đã rút trọn toàn bộ tình cảm chỉ để yêu cô. Nếu bắt anh lại lao tâm khổ tứ yêu một người khác, chắc chắn là chuyện không thể. Gặp được đúng người, kết hôn là chuyện sớm muộn. Nếu cô chính là người anh chắc chắn sẽ lấy làm vợ, vậy thì vì sao còn phải đợi?

Hạ Trú thấu hiểu anh. Đứng trước những chuyện đại sự, anh chắc chắn phải suy nghĩ kỹ càng mới ra quyết định. Tính toán kỹ lưỡng là bản năng của người đàn ông này. Dĩ nhiên anh đã nghĩ tới những chuyện cô lo lắng, nhưng anh vẫn kiên trì kết hôn, chứng tỏ anh nghĩ mình có năng lực cân bằng tất cả.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại dấy lên chút ngọt ngào. Cô níu lấy cổ anh, vùi mặt vào hõm cổ: “Được thôi, anh dám cưới, tiểu gia em sẽ dám lấy.”

Lục Đông Thâm không ngờ cô lại sáng khoái như vậy, còn tưởng cô sẽ ngại ngùng như mấy cô gái trẻ, bắt anh phải quỳ xuống mới thôi. Thấy đôi mắt trong sáng, thân nhiên của cô, tình yêu trong anh lại dâng đầy. Anh xoay người lật cô xuống, bùng lên ngọn lửa chiến đấu.

“Dám xưng ‘gia’ trước mặt anh hả, để xem anh trừng trị em như thế nào.”

***

Lúc đêm khuya thanh vắng, Nhiều Tôn âm thầm đột nhập phủ Thân vương, chỉ một thân một mình, lặng lẽ không tiếng động.

Chuyện Thương Xuyên rơi xuống từ đài cao đã thành công kéo Skyline ngã ngựa. Anh ở giữa thành ngư ông đắc lợi. Nhưng ngay sau đó lại xảy ra sự kiện Thái Quốc Cường nửa đêm đột nhập vương phủ rồi hôn mê. Chuyện này chắc chắn là không thể che giấu. Một khi đã bị tung ra, phủ Thân vương sẽ lại bị chụp cái mũ “có ma.”

Thế nên tôi nay anh tới đây, muốn xem xem trong đây rốt cuộc che giấu người hay ma.

Để không đánh rần động cỏ, anh đổi sang một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn. Ngày trước khi anh còn chưa tiếp quản Hoa Lục, anh thích cùng Hạ Trú đi khắp miền Nam Bắc, sớm luyện thành bản lĩnh đi lại nhẹ nhàng như không. Cánh cửa phủ Thân vương nặng nề, không được sửa chữa quá nhiều năm, thế nên đi từ cửa chính vào chắc chắn sẽ vang lên tiếng động. Vì vậy anh trèo tường mà vào, động tác rất nhanh nhẹn, thuần thục.

Xung quanh cực kỳ yên ắng, giống như một vương phủ ẩn thế. Những tiếng xe huyền ảo bên ngoài tường bao hoàn toàn bị che khuất, giống với tình cảnh lần trước khi anh tới đây. Lần này anh phải vô cùng cẩn thận, dấu sao thì lần trước đã một lần bị trúng chiêu.

Sân khấu kịch vẫn là nơi anh muốn điều tra chính.

Ảnh rào bước đi lên sân khấu. Sân khấu cao chênh vênh tối thui như mực, tựa hồ vô số linh hồn không ai nhìn thấy đang chen chúc nhau nghe kịch. Anh quay người đi vào cánh gà, trong phòng nghỉ đó nhất định che giấu điều gì đó.

Bước chân khẽ đến mức có thể nghe thấy hơi thở của mình. Trong này yên tĩnh đến quái đản, anh giữ một độ tập trung cao, cẩn thận dè dặt trong từng nhịp thở.

Nhưng chính vào lúc sắp lại gần phòng nghỉ, có vẻ như từ ngoài vọng vào, cũng có thể giống như một âm thanh bất ngờ vang vọng giữa đất trời. Âm thanh đó phiêu diêu lúc có lúc không, vang vọng xung quanh sân khấu kịch.

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư...”

Có một người đang hát hí kịch, từ vở kịch nào thì không rõ, chỉ cảm thấy lời hát vô cùng mê lương, loáng thoáng còn toát ra một nỗi bi thương không thể nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Em Bị Điên Rồi Hay Đang Trả Thù Thay Lục Đông Thâm?

Anh có giỏi thì bảo Lục Đông Thâm tới ngăn cản tôi đi, không có bản lĩnh ấy thì im lặng.

Nhiều Tôn gạt mình, sau khi phản ứng lại lập tức quay người lao ra ngoài.

Trên sân khấu hoàn toàn trống trải, không một bóng người, đến bóng ma cũng không có. Tiếng hát hí kịch đó cũng biến mất đột ngột từ lúc anh xuất hiện tại sân khấu.

Vắng vè, hoang vắng.

Giống hệt như lúc anh vừa mới đến, cả một sân khấu kịch rộng lớn đều gần như không có một chút động tĩnh nào.

Bắc Kinh hiện tại đã vào giữa hạ. Cho dù về đêm, gió phả vào mặt vẫn tạo cảm giác nóng nực ẩm ướt. Chỉ cần tới mùa này, âm thanh vang vọng nhất chính là tiếng ve. Chỉ cần xung quanh có những hàng ngô đồng hay hòe, đêm xuống sẽ lập tức ồn ào đến đỉnh tai nhức óc.

Phủ thân vương là địa giới cũ đã có lịch sử lâu đời, trước sau trong phủ không thể thiếu những cây cổ thụ, có những cây tuổi đời thậm chí còn lớn hơn cả phủ Thân vương này. Nhiều Tôn là người gốc Bắc Kinh. Tuy rằng anh sinh ra giữa một đại viện quân khu, nhưng từ nhỏ cũng thường xuyên lên lời khắp các ngõ hẻm để tìm bạn bè chơi, nên đã có tình cảm với mỗi nhánh cây ngọn cỏ bao quanh thành phố Bắc Kinh này. Thế nên, sau khi tiếp nhận dự án phủ Thân vương, anh đã quyết định sẽ giữ lại những cây cổ thụ này, không cho cưa chặt.

Còn lúc này đây, anh đang đứng sững trên sân khấu kịch, xung quanh không bắt được bất kỳ âm thanh nào. Nơi đây giống như đã bị đóng băng cả bốn mùa, đến cả tiếng ve cũng không có.

Nhiều Tôn cảm thấy sau gáy lạnh ngắt.

Dường như, cả con gió mùa hạ cũng không chống lại được luồng giá rét này.

Đột nhiên, khước mắt quét thấy một cái bóng trắng, giống hệt như buổi tối hôm đó, mờ mờ ảo ảo đứng dưới sân khấu. Anh lạnh lùng quát thẳng: “Ai ở đó? Đứng lại cho tôi!”

Anh nhanh chóng chạy xuống dưới sân khấu, lao về phía cái bóng trắng đó.

Bóng trắng đó lại không hề bỏ chạy như tối hôm trước, vẫn cứ phiêu diêu bất định nơi gấp khúc hành lang. Nhiều Tôn nóng máu, lập tức lao về phía đó. Nhưng khi bước lên nhìn kỹ lại mới phát hiện, hóa ra đó chỉ là một bộ trang phục diễn kịch đang treo lơ lửng trên xà nhà, thi thoảng lại nhẹ nhàng đung đưa giữa con gió đêm.

Nhiều Tôn giận dữ, nghĩ bụng đây là địa bàn của mình, nhưng lại bị một kẻ không biết là ai chơi đùa vòng quanh, anh chỉ hận không thể phanh thây kẻ đó ra làm ngàn mảnh. Anh giật bộ quần áo đó xuống. Trên bộ quần áo lại tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, rất thanh, rất nhạt, nhưng lan tỏa dài lâu.

Con người thường có bản năng bài xích và né tránh với những mùi hương mang tính kích thích, đồng thời cũng có bản năng tiếp nhận và không phòng bị đối với những mùi hương thơm. Khi mùi hương đó theo hô hấp của Nhiều Tôn xông lên đại não, anh mới bất thành linh phản ứng lại, trái tim đập lờ nhịp.

Anh buông tay, một con gió lạ chẳng biết từ đâu xuất hiện. Bộ trang phục rơi dưới đất bị cuốn đi. Anh đang định bắt lấy thì nghe thấy có người đang cười.

Nhiều Tôn nhìn về phía phát ra tiếng cười, nơi tận cùng hành lang có một cô gái đang đứng. Ánh trăng soi rọi vào chiếc áo dài trên người cô ta khiến nó trắng như bạc, làm cho khuôn mặt cô ta cũng trở nên trắng trẻo khác thường. Nhưng cũng chỉ để lộ đôi mày và đôi mắt, sống mũi cùng bờ môi đã bị cánh tay áo có phần rộng rãi của cô ta đưa lên che mắt.

Anh hơi nheo mắt lại. Lần này anh có thể chắc chắn đó là một người bằng xương bằng thịt, không phải trang phục diễn kịch, cũng không phải ảo giác. Anh vội bước tiến lên. Người con gái lại không hề bỏ chạy, không hề đi mất, để mặc anh níu cánh tay cô ta lại, ngay sau đó cánh tay cô ta cũng vòng qua ôm lấy cổ anh.

Cơ thể cô gái mềm mại như nước, làn da mát mẻ trắng trẻo như ngọc, cứ thế nép vào lòng anh, trên người lại thoang thoảng ột mùi hương lạnh. Nhiều Tôn chỉ cảm thấy hơi thở của mình trở nên dồn dập, máu huyết khắp người đều đang cuộn trào, sôi sục, giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Bàn tay anh giữ cô gái cũng từ từ buông lỏng.

Dưới trăng, ánh mắt cô gái quyến rũ sóng sánh, khi nhìn chăm chú gương mặt anh lại như đang phát sáng. Nhiều Tôn đang định đẩy cô gái ra thì cô gái bỗng buông tay áo xuống, khuôn mặt của người trong lòng đã lọt vào mắt anh một cách trọn vẹn.

Ánh trăng mờ lung, khuôn mặt cô gái như thật như giả. Nhiều Tôn chỉ cảm thấy mùi thơm nồng xộc vào mũi. Mùi hương này khiến anh nghiện, khiến anh tham lam. Anh nhìn cô gái chằm chằm, trong mơ hồ như nhìn thấy người con gái mà mình ngày đêm nhung nhớ.

“Hạ Hạ?”

Cô gái không lên tiếng, chỉ giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuần tú của anh, vừa dịu dàng vừa đa tình.

Bùng lên trong đầu một thứ cảm xúc như có ngàn vạn con bạch mã lao qua, là sự kích động không thể kiềm chế được, dường như có thể phóng ra khỏi lồng ngực, lại như một con quái thú lao ra khỏi lồng giam. Anh áp mặt xuống không kìm lòng được hôn cô gái, chỉ cảm thấy đôi môi cô gái cũng lạnh lẽo mềm mại, anh thật chỉ muốn nuốt chửng.

Ngay sau đó là một cơn đau nhói lòng.

Anh buông đôi môi ra, cúi đầu xuống nhìn, một con dao găm đã được đâm thẳng lên bả vai anh. Chẳng mấy chốc, máu đã theo lưỡi dao sắc bén thấm ướt áo sơ mi.

Khi ngước mắt lên nhìn kỹ, cô gái trong lòng đã sớm rời xa phạm vi của anh, lại trở nên mờ mờ ảo ảo, không biết là người hay ma.

“Hạ Hạ...” Thái dương Nhiều Tôn giật lên từng cơn đau đớn, cuối cùng hóa thành cơn đau dữ dội. Anh ngã xuống đất bất tỉnh.

***

Chuyện Hạ Trú muốn gọi hồn Thương Xuyên như một ngọn lửa bùng cháy, nhanh chóng thiêu đốt các góc ngách của mạng xã hội. Cô công khai thừa nhận mình đã lấy thi thể của Thương Xuyên đi. Với tư cách là người thân thiết nhất của cậu ấy trên đời này, cô muốn chứng thực với tất cả fan của Thương Xuyên rằng, mình không liên quan tới cái chết của cậu ấy.

Câu chuyện này làm dậy lên một cơn phong ba bão táp.

Có người nghi ngờ đây chẳng qua chỉ là một màn kịch. Có người thì tin tưởng tuyệt đối vào chuyện gọi hồn. Đa số các fan của Thương Xuyên nghiêng về trường hợp hai. Chuyện gọi hồn như sóng dậy, thu hút đủ các chuyên gia vào thảo luận với đủ các đề tài.

Mà người tung ra tin tức này không ai khác chính là Vương Truyền. Anh ấy lấy được tin tức sớm nhất từ buổi họp lớp, bèn thổi bùng ngọn lửa nhỏ ấy lên, rêu rao khắp thiên hạ.

Lượt chia sẻ trong vòng tròn bạn bè là nhanh nhất. Đám bạn học thích xem trò vui của Hạ Trú có công không hề nhỏ.

Việc Hạ Trú ra mặt khẳng định chuyện này là cực kỳ quan trọng. Cô chứng thực chuyện gọi hồn, không những vậy còn thông báo địa điểm sẽ được đặt tại phủ Thân vương.

Trong phút chốc, tập đoàn Hoa Lực bị kéo vào cuộc.

Xuất hiện nguồn dư luận mạnh mẽ khi thế, người hứng chịu nhiều áp lực nhất phải kể đến Lục Đông Thâm. Vốn dĩ giá cổ phiếu của Lục Môn đang trong thời lao đao vì chuyện của Skyline. Bây giờ lại xuất hiện một việc mà trong mắt mọi người là vô cùng mê tín quái đản, mới bắt đầu phiên giao dịch, công ty đã chịu tổn thất nặng nề.

Các trưởng bối trong nhà học Lục liên tục gọi 12 cuộc điện thoại để thúc giục Lục Đông Thâm ngăn cản hành vi hoang đường của Hạ Trú. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn sống chết không chấp nhận. Ý kiến của anh là: So với việc quá quan tâm tới chuyện của Thương Xuyên, chi bằng Lục Môn khẩn trương tạo ra những thông tin có lợi có mình.

Làm thế nào để tạo ra thông tin có lợi?

Lục Đông Thâm đã bóng gió ám chỉ tới việc khuếch trương toàn diện phạm vi các công xưởng sản xuất được phẩm.

Nhưng các trưởng bối của Lục Môn thì cho rằng Lục Đông Thâm đã bị phụ nữ mê hoặc. Việc mở rộng các công xưởng cần phải hết sức thận trọng. Vì vậy, Lục Đông Thâm và phía các trưởng bối rơi vào tình thế giằng co, căng thẳng.

Trên mạng điện cường lưu truyền một bài viết như thế này: Con cả một tập đoàn khổng lồ bị một bác sỹ phù thủy mê hoặc, hy sinh giang sơn chỉ để đổi lấy nụ cười hồng nhan.

Đối với Hạ Trú, cuộc tranh cãi trên mạng càng bùng nổ, cô càng có lợi. Dương Viễn và Trần Du đều đứng ngồi không yên. Dương Viễn gọi cô tới văn phòng với thái độ rất không khách khí, ánh mắt nhìn cô như nhìn Đát Kỷ* vậy. Hạ Trú không để anh ấy nói quá nhiều: “Anh có giỏi thì bảo Lục Đông Thâm tới ngăn cản tôi đi, không có bản lĩnh ấy thì im lặng.”

*Một nhân vật nổi tiếng với việc quyến rũ quân vương, làm hại nước hại dân.

Trần Du lo lắng vô cùng. Cô ấy đuổi theo cô, hỏi: “Tuông Ly, cô rốt cuộc định làm gì? Người ta nói cô là bác sỹ phù thủy cô cũng nhận luôn à? Cứ nhất định phải đi theo con đường tà ma ngoại đạo sao?”

Ngay cả một Quý Phi đang ở nước ngoài cũng gọi điện tới, cười khẩy: “Sao hà, giờ cậu còn biết làm phép cơ à?”

Cô cười vô tư: “Quý Phi, việc làm phép mưu hại Thương Xuyên chẳng phải chính cô là người khơi ra trên mạng sao?” Coi cô là con ngốc thật sao? Khi trên mạng đang có nhiều lời qua lại, người chỉ vây lấy danh tiếng của cô để tấn công, không cần nghĩ cũng biết là Quý Phi.

Việc đến đâu thì hay tới đó. Gọi hồn nhất định phải thực hiện, dấu sao chuyện này cũng đạt được “kỳ vọng” của khá nhiều fan Thương Xuyên, cho dù phủ Thân vương đã không còn nằm trong phạm vi quyền lực của Skyline nữa.

Cho tới khi, cô đang tận tâm tận lực chuẩn bị các vật phẩm, nghi lễ cho buổi gọi hồn thì bị ba đến năm vệ sỹ lực lưỡng của Nhiều Tôn cường ép dẫn tới văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hoa Lực.

Sắc mặt Nhiều Tôn tái xanh đi, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn: “Hạ Hạ, em bị điên rồi hay đang trả thù thay Lục Đông Thâm đây?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Bỏ Lỡ Manh Mối Quan Trọng

Việc Nhiều Tôn có thể tìm tới cô, cô hoàn toàn không kinh ngạc. Thậm chí, Hạ Trú cảm thấy cho dù mình bị cường ép lời đi cũng hết sức bình thường, đây chính là Nhiều Tôn.

Nếu một ngày nào đó, Nhiều Tôn bỗng dung trở nên khách khí ôn hòa, lễ phép nho nhã thì khi ấy cô mới cảm thấy kinh ngạc, sẽ cho rằng chắc chắn Nhiều Tôn đã chịu một sự kích thích hoặc náo kẹp cửa hay gì đó.

Vì đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nên Hạ Trú cũng không tỏ ra quá điên rồ. “Tuy rằng trên mạng có trăm người mui ý, nhưng thông tin thống nhất vẫn là, tôi, Hạ Trú muốn gọi hồn cho Thương Xuyên, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Nhiều Tôn tức đến nghiêng rang kèn kẹt, ngón tay chỉ vào mặt cô cũng run lên: “Em được lắm, em thích chà đạp anh như vậy phải không? Cái gì mà gọi hôn? Anh quen em đã bao nhiêu năm rồi, em mà có bản lĩnh này mới lạ đó!”

“Thương Xuyên chết trong phủ Thân vương, cho dù anh có ngàn vạn lần không mong muốn thì phủ Thân vương vẫn là địa điểm tốt nhất để giải quyết mọi chuyện.” Hạ Trú nói thản nhiên: “Đương nhiên, bây giờ anh là ông chủ của phủ Thân vương, chuyện này nên thông báo với anh một tiếng. Nhưng về sau nghĩ lại, tôi thấy biết hay không biết cũng chẳng có gì khác biệt, thế nên đã không lãng phí nước bọt nữa.”

Nghe xong câu này, Nhiều Tôn càng phần nộ mà không có chỗ trút. Anh tiến lên, nhũu mày rất chặt: “Thế nào gọi là biết hay không biết cũng không có gì khác biệt?”

“Việc rửa sạch nỗi oan khuất của Nhiều Tôn tại phủ Thân vương được mọi người đồng lòng, lẽ nào anh còn không đồng ý?” Hạ Trú nói thẳng, rồi cười lạnh: “Bây giờ đám fan trẻ tuổi đều không phải dạng vừa, nếu không phải vì điểm này, anh cũng không thể nào kiểm được hời từ tay Lục Đồng Tâm”

Sắc mặt Nhiều Tôn càng sa sầm lại: “Thế nào gọi là rửa sạch oan khuất? Phía cảnh sát đã có thông báo rất rõ ràng về cái chết của Thương Xuyên rồi.”

“Thương Xuyên bị người ta hại chết.” Hạ Trú sát lại gần anh, nhấn mạnh từng câu từng chữ, trong đôi mắt ánh lên những tia sáng giá lạnh: “Ai hại chết Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để kẻ đó sống yên!”

Cô gần trong gang tấc, khiến Nhiều Tôn bất chợt nhớ lại cảnh ngộ trong phủ Thân vương. Khuôn mặt dưới bóng đèn đỏ ẩn hiện mờ ảo, giống hệt Hạ Trú, nhưng suy nghĩ kỹ thì lại thấy không giống.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, cô chau mày, gờ tay bấu thật mạnh lên bả vai anh, lực không hề nhỏ: “Chuyện gọi hôn là chuyện bắt buộc, gặp ma giết ma, anh mà còn giờ trò hèn hạ ngăn cản, đừng trách tôi ra tay tàn độc!”

Nhiều Tôn ôm bả vai liên tục lùi về sau mấy bước, mồ hôi lạnh trên trán túa ra. Hạ Trú thấy vậy tỏ vẻ nghi hoặc: “Có đến mức đó không? Tôi hơi dùng sức, nhưng biểu hiện của anh có hơi khoa trương quá thì phải?”

Nhiều Tôn không lên tiếng, bàn tay chống lên góc bàn.

Bấy giờ Hạ Trú mới cảm nhận được sự bất thường. Ban nãy vào cửa, thấy sắc mặt anh nhợt nhạt, cô còn hiểu lầm anh tức đến tái mặt vì cô. Bây giờ sắc mặt anh không những trắng bệch mà còn xanh xao, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống dưới, to bằng hạt đậu, vừa nhìn đã biết chẳng liên quan gì tới miếng bấu của cô.

Cô tiến lên, chất vấn: “Anh bị thương sao?”

Nhiều Tôn hờn giận: “Không cần em lo, chẳng nào thì anh có chết em cũng đâu có đau lòng.”

Hạ Trú chẳng buồn phí lời với anh. Cô giật tung cổ áo của anh ra, cúc áo sơ mi rơi xuống đất quá nửa. Lốp băng trắng trên bả vai cứ thế hiện ra trước mắt, thậm chí còn có vết máu đỏ đang từ từ rướm ra ngoài, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể thấm sang áo sơ mi.

“Ai làm anh bị thương?” Cô sùng sốt.

Vết thương không hề nông, chưa biết chừng đã vào tận xương, nếu không anh đã chẳng đau dữ dội đến thế. Những ngày còn ở Thương Lăng, cô từng băng bó không biết bao nhiêu vết thương cho các thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, lớn hay nhỏ đều đã nhìn suốt thành quen, thế nên chỉ cần nhìn lướt qua đã nắm được đại khái độ nông sâu.

Nhưng điều khiến thảng thốt chính là việc Nhiều Tôn bị thương. Chuyện này quả thực quá hoang đường. Tạm thời không nói đến việc anh mang thân phận Thái tử gia, ra ngoài trước sau đều có người hộ tống. Cho dù anh đi riêng lẻ thì cũng có thể chống cự được một lúc, cùng lắm anh còn có thể chạy cơ mà. Bỏ chạy là bản năng của con người, huống hồ trước đây anh còn từng chơi Parour* giành được cúp, chạy không phải là việc quá khó khăn.

*Parkour là một phương thức huấn luyện sử dụng vận động bắt nguồn từ tập luyện kỹ năng tránh vật cản của quân đội. Các học viên di chuyển từ A đến B theo cách hiệu quả nhất có thể. Điều này được thực hiện bằng cách sử dụng chỉ cơ thể con người và môi trường xung quanh tạo động năng, tập trung vào việc duy trì càng nhiều đà càng tốt trong khi vẫn giữ an toàn. Parkour bao gồm các bài tập vượt chướng ngại vật, chạy, leo, đu, nhảy, lăn, chuyển động trên 4 chi, và các bài tập tương tự khác tùy thuộc vào vận động nào được coi là thích hợp nhất cho những tình huống nhất định.

Mặt Nhiều Tôn bỗng chốc đỏ lựng, cũng có thể là vì trước đó quá tái. Anh nén nỗi đau giật lấy sơ mi, che đi cơ thể trần nửa người: “Theo Lục Đồng Tâm học thói xấu đầu hạ, ban ngày ban mặt mà lột quần áo đàn ông, ra cái thể thống gì?”

“Mặt anh dày quá nhỉ? Anh tưởng tôi thêm giờ trò lưu manh với anh?” Hạ Trú đối đầu: “Tôi còn thật sự phải cảm ơn người đã làm anh bị thương đó, đúng là trừ hại cho dân.”

Nhiều Tôn bị cô chọc tức đến nỗi môi run lên bần bật: “Nếu không phải vì anh hoa mắt, nhìn cô ta thành em thì cũng không đến nỗi bị thương!”

Hạ Trú vừa nghe xong câu này đã biết là bên trong có chuyện, vội vàng truy hỏi. Nhiều Tôn cũng không định giấu giếm cô, bèn kể lại toàn bộ câu chuyện bị tập kích khi nửa đêm đột nhập phủ Thân vương. Cuối cùng, anh nói: “Em tưởng anh không muốn em giày vò cái phủ Thân vương là vì sợ tổn hại tới doanh thu à? Anh lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm.”

Hạ Trú có phần đắm chiều. Cô coi như không nghe thấy lời anh nói, rất lâu sau mới hỏi: “Anh ngửi được mùi hương rồi mới nhìn thấy cô gái đó?”

Nhiều Tôn gật đầu: “Xem ra đối phương cũng là một cao thủ lợi dụng mùi hương.” Trước sau hai lần anh đều chết yểu vì mùi hương.

Hạ Trú nhú chặt đôi mày: “Anh nghe được khúc nhạc, đối phương hát câu gì?”

Nhiều Tôn cố gắng nhớ lại rồi lắc đầu: “Chỉ nhớ cái gì mà bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ. Anh không hiểu hí khúc, cũng nghe không rõ lắm.”

Hạ Trú giật mình, lẩm bầm “Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư...”

“Đúng, hình như là bài này!” Nhiều Tôn nghiêm mặt: “Làm sao em biết?”

“Hiểu rồi.” Hạ Trú hơi nheo mắt lại, lát sau cười rất ghê người: “Thì ra là vậy, thật không ngờ ‘con ma’ này lại đuổi theo xa như vậy.”

Thấy Nhiều Tôn ngỡ ngàng, cô nói vào trọng điểm: “Thứ ban đầu anh trúng có lẽ là Quỷ bát tử, tạm thời đừng hỏi tôi Quỷ bát tử là gì, quá chuyên nghiệp, có giải thích anh cũng nghe không hiểu. Tóm lại, đây là một mùi hương có thể mê hoặc người, có thể khiến đối phương nhìn thấy những gì trong lòng mình hướng tới. Thế nên, việc anh thấy cô ta rất giống tôi chỉ là ảo giác của anh. Về sau, tôi đoán có đến tám, chín phần anh đã ngửi phải mị hương, nói ngắn gọn giống như một kiểu nước hoa kích tình, nhưng phương pháp đối phương sử dụng khá cao cấp, khiến anh động tình.”

Nhiều Tôn ngẩn người một lúc lâu, sau đó kêu “Shit” một tiếng, phần uất vô cùng: “Cô ta đã dùng mị hương rồi, chẳng phải là muốn thấy cảnh ‘cùi khô bén lửa’ sao? Thế quái nào lại đâm anh một nhát?”

Về điểm này Hạ Trú cũng không giải thích được, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Có lẽ, cô ta muốn nhân cơ hội này trừ khử anh? Sợ anh phản kháng?”

“Trừ khử anh làm gì?”

Câu hỏi này cũng khá hiểm. Phải, vô duyên vô cớ làm Nhiều Tôn bị thương với mục đích gì? “Có thể là muốn anh tái diễn lại bi kịch của Thương Xuyên, chứng thực lời đồn có ma?”

“Mục đích của cô ta là gì?” Nhiều Tôn hỏi liên tiếp: “Còn nữa, vì sao cô ta cứ nhất định phải ở trong phủ Thân vương?”

Đây thật ra cũng là một vấn đề.

Biết được đối phương có mục đích như thế nào thì có thể giải thích được nguyên nhân cô ta liên tục xuất hiện trong phủ Thân vương. Là con người, làm việc gì cũng phải có mục đích. Cho dù đối phương thật sự là một con ma thì cũng có lý do để nó cố chấp lưu luyến trần gian.

Bây giờ Hạ Trú dám khẳng định, nữ quý áo trắng xuất hiện trên núi Kỳ Thần, người đánh cắp nguyên liệu khoáng thạch trong Giang sơn đồ, người xuất hiện rồi biến mất một cách bí ẩn trong quán bar đồng thời là người xuất quỷ nhập thần trong phủ Thân vương đều là một.

Giới mùi hương.

Số lượng những người trong hiệp hội mùi hương có thể vận dụng mùi hương theo đúng mong muốn của mình lại không bị đối phương phát hiện ra đếm trên đầu ngón tay. Quý Phi đang ở Mỹ xa xôi, Vệ Bạc Tôn lại là một người đàn ông. Các nhà phân tích mùi hương hàng đầu khác cũng không nhận ra, rảnh rỗi đi làm việc này. Vậy còn có thể là ai?

Lẽ nào, là một cao thủ “ẩn dật”?

Hạ Trú nghĩ đến nỗi từng dây thần kinh trong đầu giật lên đau đớn. Từng hình ảnh lướt qua rất nhanh trong đầu cô, sau đó cô liên kết các sự việc trước sau lại, từ từ phân tích.

Bỗng nhiên, sống lưng cô lạnh toát!

Hình như, cô đích thực đã bỏ lỡ một manh mối quan trọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Sáu Người Giấy

Dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cô, cô mà xảy ra chuyện gì thật, tôi cũng chẳng đau lòng.

Người chết, ba ngày âm hồn bắt tán, bảy ngày tìm xác hồi hồn.

Thi thể của Thương Xuyên được thuận lợi vận chuyển tới phủ Thân vương. Khoảng thời gian này do được lan truyền rộng rãi, các fan của Thương Xuyên cũng chẳng mấy chốc đã bao vây toàn bộ phủ đệ, cho dù là lúc nửa đêm.

Thời gian vận chuyển xác đã được Hạ Trú đặt trước, căn cứ theo ngày sinh tháng đẻ, tử vi của Thương Xuyên, cuối cùng chọn vào nửa đêm của ngày thứ sáu, không thể tới muộn cũng không được đi sớm, sau đó ở lại phủ Thân vương một ngày một đêm. Đến đêm ngày thứ bảy, khi cánh cửa Quỷ môn quan rộng mở, sẽ bắt đầu tiến hành nghi thức gọi hồn.

Phủ thân vương là một căn biệt viện có ma, thế nên các đường phố xung quanh cũng đã lâu lắm rồi không được sửa sang đèn đuốc, cứ nửa sáng nửa tối, ẩn nấp sau những cây cổ thụ cao vút tận trời xanh, thoát nhìn như những đốm lửa âm u.

Còn các fan của Thương Xuyên thì đều mặc quần áo tối màu, ngẩng đầu chờ đợi. Fanclub còn kéo theo câu đối phúng viếng, cổ tay đeo vòng phát sáng, lấp lánh như sao, trông cũng khá kinh dị dưới trời đêm.

Có không ít ký giả cũng thức xuyên đêm, cất công tới phủ Thân vương chờ đợi.

Trước đó, Hạ Trú có ngầm đồng ý khi thi thể được đưa tới phủ Thân vương có thể cho người đưa tiễn, chủ yếu là vì áp lực của các fan quá lớn. Nhưng bất luận là tiễn đưa hay phóng viên đều không được phép bước chân vào phủ Thân vương. Linh hồn người chết cần được an nghỉ, người sống quá nhiều sẽ nhiễm quá nhiều sinh khí tươi mới, hồn phách sẽ không dám đi đi về về.

Nhưng sang đêm thứ bảy, đừng nói là phủ Thân vương, ngay cả khu vực xung quanh bên ngoài phủ Thân vương cũng không cho phép người ta đứng xung quanh. Đêm gọi hồn đầy rẫy nguy hiểm, một khi linh hồn oan khuất nhập xác sẽ tổn thương tới người vô tội.

Khi gần tới nửa đêm, trời nổi gió, mây mù che khuất ánh trăng. Vào lúc tất cả mọi người đều run lên cảm cấp, nổi đầy da gà khắp người, cảnh tượng khiến sống lưng lạnh toát đã xảy ra.

Từ xa, một chiếc xe tang đi tới.

Chỉ toàn một màu trắng.

Cờ gọi hồn cắm ở bốn phía quanh xe, tung bay theo gió dưới sắc trời đen xì như mực.

Không một tiếng động, cả đoàn xe đi im phăng phắc, giống như những con thuyền lướt trên sóng biển sâu, con thuyền của cái chết.

Khi xe tang đi ngang qua, tất cả mọi người đều im bất, tuyệt đối không có bất kỳ tiếng động nào. Ngay cả đám phóng viên đã quen ăn to nói lớn cũng im như thóc. Chiếc xe tang chỉ một màu trắng, ai nhìn vào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Khi xe tang dừng trước cửa phủ Thân vương vừa hay chính là nửa đêm.

Cánh cửa phủ đóng chặt từ từ mở ra. Một tấm thảm trắng như tuyết từ trước cửa kéo dài vào tận sâu trong phủ. Trên dưới phủ đệ đều không châm đèn, thậm chí còn tối hơn ngoài trời. Duy chỉ có tấm thảm đó, nhưng nó cũng dần dần bị màn đêm nuốt chửng, giống hệt như con đường nối giữa nhân gian và hoàng tuyền.

Rất nhiều người đều ngó vào trong phủ và đều sợ hãi rụt đầu lại. Họ cứ cảm thấy bên trong đó âm u rờn rợn, gió thổi vào mặt cũng như nhiễm sương lạnh mùa đông.

Thi thể của Thương Xuyên được sắp xếp trong một cỗ quan tài bằng gỗ lim thượng hạng. Có tổng cộng sáu người khiêng quan tài, vác vào trong phủ Thân vương. Cả quá trình đều rất tĩnh mịch, không được phép có tiếng kèn trống, không được phép có ai khóc lóc ỉ ôi.

Sau khi quan tài được khiêng vào, có người nhanh chóng dán mấy lá bùa lên cửa phủ. Lá bùa đó không giống với bùa nền vàng chữ đỏ, mà là giấy trắng hoa văn đen, hoa văn đó trông giống văn tự cũng lại giống một hình thù gì đó.

Có người nhanh chóng kiểm tra một lượt.

Phát hiện đây chính là bùa chú Hạ Trú dùng khi ở Thương Lăng.

Bùa chú này cụ thể có tác dụng gì không ai hay biết. Trên diễn đàn địa phương Thương Lăng, mọi người từng điều tra loại bùa chú này. Cho dù là người bản địa cũng không thể nói cụ thể. Nhưng tất cả đều thống nhất ý kiến rằng, Tướng gia của Thương Lăng khi trị bệnh hay trừ tà đều sử dụng loại bùa có hình thù như thế này. Không ai dám duy đoán, nếu không sẽ là khinh thường thần linh.

Mọi người không nhìn thấy Hạ Trú.

Ngoài việc tiễn biệt thi thể của Thương Xuyên, người quản chúng tò mò nhất vẫn là Hạ Trú. Đại đa số mọi người vẫn chưa được gặp cô tận mặt, cho dù có tìm ra được mấy bức ảnh trước kia của cô thì cũng không quá rõ nét.

Thật ra mục đích mọi người muốn thấy Hạ Trú rất đơn giản. Họ tò mò, rốt cuộc một cô gái như thế nào có thể hô mưa gọi gió tại đất Thương Lăng. Rốt cuộc một cô gái như thế nào có thể khiến đường đường là Thái tử gia của Lục Môn đánh mất lý trí.

Nhưng mọi người không được như ý nguyện, từ lúc thi thể của Thương Xuyên được vận chuyển vào trong phủ, tới khi xe tang rời đi, từ đầu tới cuối Hạ Trú đều không lộ mặt. Mọi người thất vọng vô cùng, không ai hay Hạ Trú đã ở sẵn trong phủ chờ đợi từ đầu.

Phóng viên duy nhất có tư cách đi theo thi thể vào phủ Thân vương chính là Vương Truyền. Dẫu sao cũng là bạn học cũ, cuối cùng Hạ Trú vẫn đồng ý cho anh ấy vào theo, nhưng cũng chỉ cho anh ấy khoảng thời gian nửa tuần hương.

Nhưng đối với một người làm nghề này, đừng nói là nửa tuần hương, cho dù chỉ mười mấy giây cũng được, vậy là đã có thể tận mắt nhìn thấy chuyện “long trọng” này, cũng coi như không uổng công đến đây một chuyến.

Vì chuyện này, Vương Truyền rất đắc ý, mắt sắp mọc lên tận trời rồi. Các đồng nghiệp khác cũng van nài anh ấy chụp thêm vài bức ảnh. Anh ấy tự mãn: Xem tâm trạng của tôi đã. Hơn nữa, mấy chuyện này đều là cấm kỵ. Có những tấm thì chụp được, có những tấm tuyệt đối không được chụp.

Các đồng nghiệp đều hòa theo phụ họa. Sau khi Vương Truyền đi vào rồi, mọi người lại lăm bằm sau lưng: Cái quái gì chứ, chẳng qua là muốn giành được tin hot thôi mà?

Nhưng sau nửa tuần hương, Vương Truyền đã xì mặt đi ra.

Mọi người ào tới như ong vỡ tổ. Ngay cả các fan của Thương Xuyên cũng vây kín xung quanh anh ấy, truy hỏi tình hình bên trong. Miệng Vương Truyền run lấy bầy, lắp đi lắp lại một câu duy nhất: Quá đáng sợ!

Hôm sau, cũng tức là ngày thứ bảy, bài báo của Vương Truyền đã ra lò, miêu tả sinh động y như thật dáng vẻ của linh đường phủ Thân vương lúc nửa đêm.

Linh đường trong phủ Thân vương được đặt ngay trên sân khấu. Lốp thảm trắng cũng như cờ gọi hồn được kéo thẳng tới dưới sân khấu, vừa hay là nơi Thương Xuyên rơi xuống tử vong.

Ánh đèn trên sân khấu kịch vốn dĩ đã tối mờ, lại bị trang hoàng thành linh đường, chỗ nào cũng trắng rợn, khiến người ta nhìn cực kỳ không thoải mái.

Ngon đèn xanh dán giấy đèn đưa trong gió. Trên đèn cũng vẽ bùa, rất nhiều những lá cờ gọi hồn bị kéo thành biển cờ, kéo dài tới tận tòa lầu đối diện, từ xa nhìn lại giống hệt như một tấm lưới cực lớn, cũng giống như lá cờ đón gió ở Tây Tạng, chỉ có điều cờ gọi hồn toàn là màu trắng.

Quan tài được đặt phía sau sân khấu, trên linh vị bày các loại cúng phẩm.

Dưới đất rắc đầy rượu và gạo nếp.

Có cây hương đang chậm rãi cháy. Nghe nói, cây hương này cho tới trước khi gọi hồn không được tắt, nếu không người sống sẽ gặp nguy hiểm.

Ngoài ra, trên linh đường còn có sáu người giấy, ba nam ba nữ, có tác dụng dẫn đường cho linh hồn.

Vương Truyền đã bị sáu người giấy này hù dọa.

Những người giấy mặc trang phục hí kịch, sống động còn hơn cả người thật, đầu có giống dáng vẻ của một đồ hàng mã? Trong bài báo anh ấy đã viết: Mắt của người giấy dường như có thể động đậy, cứ nhìn anh ấy chăm chăm, giống như một linh hồn được giấu trong lớp vỏ giấy, nhìn chăm chăm người đột nhập, tựa như một giây sau có thể nhào tới.

Trong bài báo chỉ có chữ không có hình. Vương Truyền nói: Hiện trường không cho chụp ảnh. Một là bất kính với người chết, hai là anh ấy cảm thấy đám người giấy ấy rất ma mị, nên có phần kiêng dè.

Mọi người sùng sốt.

Nhất thời, mạng xã hội lại sục sôi, mấy chủ đề hàng đầu trên bảng top search đều có liên quan đến việc Hạ Trú chiêu hồn.

Bên ngoài mưa gió là thế, nhưng trong phủ Thân vương lại rất yên ắng.

Khi hoàng hôn sắp buông xuống, trên dưới vương phủ cũng đã nhuộm màu đen đỏ. Cây cỏ thụ xào xạc, cờ gọi hồn như những cánh tay dài vươn về phía xa.

Trần Du từ sáng sớm đã bị Hạ Trú gọi qua. Hạ Trú ra lệnh cho cô ta trông lò hương và chậu lửa, cảnh cô cô ta tuyệt đối không được để nó tắt, hơn nữa còn phải không ngừng ném tiền giấy, vàng khối giấy... cùng các tế phẩm vào trong chậu lửa.

Chuyện này bình thường Trần Du rất sợ hãi, tránh còn chẳng kịp, nhưng vì ngại việc mình đã nợ Hạ Trú một ân tình. Thế nên mấy hôm trước, khi Hạ Trú tới tìm cô ta nhờ giúp đỡ, cô ta chưa hỏi đã nói luôn là không thành vấn đề. Kết quả lại bị thông báo là phải đến canh linh cửu, cô ta sợ đến suýt nôn ra máu.

Hạ Trú tỏ ra rất tự to tự tại, cứ ngồi nghịch chiếc áo “phù thủy” của mình, chốc chốc còn chẹp chẹp mấy tiếng: “Trần Nam Nam, sau một hồi nam chinh bắc chiến, cuối cùng vẫn phát hiện, khả năng may và ở thành phố Bắc Kinh chúng ta là chuẩn nhất, nhìn họ làm chiếc áo của tôi có đẹp không này.”

Trần Du chẳng thấy đẹp gì hết.

Trên ti vi, cô ta từng nhìn thấy loại quần áo này. Tuy rằng không giống toàn bộ nhưng cũng cùng một tính chất, giống như quần áo trên người các pháp sư, khiến người ta nhìn vào không thoải mái.

“Tôi thấy khó hiểu thật, vì sao cô nhất quyết chọn lúc Lục Đông Thâm đi công tác để gọi hồn? Lỡ như xảy ra chuyện thì phải làm sao?” Trần Du phần nộ bất bình ném tiền giấy vào trong chậu lửa: “Hơn nữa, cô tìm người khác không được sao? Cứ phải tìm tôi?”

Hạ Trú trả lời thần nhiên: “Thứ nhất, dương khí trên người Lục Đông Thâm quá nặng, sẽ ảnh hưởng tới việc gọi hồn. Thứ hai, dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cô, cô mà xảy ra chuyện gì thật, tôi cũng chẳng đau lòng.”

Trần Du tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

Hạ Trú tốt bụng vỗ về: “Giữ lại chút sức lực đi, còn sáu tiếng nữa mới đến giờ gọi hồn. Tốt nhất cô hãy giữ tinh thần và sức lực, chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nếu thật sự gặp linh hồn oan khuất, chạy không nổi thì đừng trách tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đêm Đó

Tương Ly! Ma! Ma bị cô gọi hồn tới đây rồi!

Sau khi tia sáng cuối cùng nơi đường chân trời bị bóng tối nuốt chửng, tâm trạng của Trần Du cũng rơi xuống vực sâu. Cô ta ngơ ngẩn sinh ra một loại ảo giác. Mùa này vốn dĩ trời phải tối muộn, sao hôm nay mặt trời lại lạnh sớm như vậy chứ?

Mây đen che khuất một khoảng lớn ánh trăng.

Hất một cái bóng đèn đen xì, không lồ bao trùm cả phủ Thân vương.

Nổi gió rồi.

Con gió dữ như đập đất xông lên, âm u nặng nề như đè thẳng lên đầu người ta. Gió thổi làm lá cờ gọi hồn bay lơ lửng khắp bốn phía. Trên linh đường vang lên những tiếng rít liên hồi, xen lẫn với những tiếng nức nở của gió, giống như tiếng khóc của oan hồn.

Chậu lửa có mấy bận sứt nữa thì lửa bắn tứ phía. Trần Du vội vàng giữ vững ngọn lửa, nhưng hương trên lò hương lại có nguy cơ bị tắt. Cô ta lại vội vàng chăm sóc lửa hương.

Lúc đứng dậy, cô ta va phải một trong số những người giấy bên cạnh. Người giấy mỏng manh lắc lư vài cái. Trần Du nhanh tay lẹ chân giữ chặt lại và dựng thẳng lên trước khi phần đầu kịp đổ xuống chậu lửa. Sau đó, cô ta nhìn vào bức di ảnh của Thương Xuyên, lẩm bầm về căng thẳng: “Tôi chỉ không cẩn thận thôi, đừng trách, đừng trách.”

Sau lưng lại có một con gió âm u xuyên qua linh đường. Trần Du cảm thấy như rần lạnh quán chặt lấy cô tay, sống lưng đột ngột lạnh toát. Hai ngọn nến hai bên bị kéo đung đưa sang hai bên trái phải, khiến cho gương mặt trên bức ảnh lúc sáng lúc tối, trên đỉnh đầu là lưới dây đỏ Hạ Trú đã bố trí xong xuôi, bên trên treo lơ lửng rất nhiều bùa số mệnh và những chiếc chuông cực nhỏ.

Loại chuông này giống như được đặt làm riêng. Khi gió thổi qua, chuông sẽ phát ra những âm thanh rất nhỏ, hòa trộn vào nhau không khác gì chuông gió.

Âm thanh này mà nghe vào ban ngày ắt sẽ cảm thấy lạnh lạnh vui tai. Nhưng vào buổi tối, lại ở ngay tại một linh đường mà người ta dự định sẽ dùng để gọi hồn, những tiếng chuông vụn vặt này sẽ khiến cô ta cảm thấy như đang có người nào đó niệm thần chú. Nhưng linh hồn đã chết tại phủ Thân vương đều đang bị âm thanh này gọi tới, bay là đà trên đỉnh đầu cô ta.

Cô ta là người phạm, không nhìn thấy họ. Họ là những hồn ma, họ đang nhìn cô ta chăm chăm với những mưu mô chúc quý.

Ngay cả người giấy đó dường như cũng đã thay đổi hình dáng, thật sự linh hoạt sống động y hệt như trong bài báo của Vương Truyền. Con người dường như đang động đậy, tuy rằng Hạ Trú đã sớm nói rõ với cô ta rằng người giấy đó từng bị Hạ Trú động chân động tay.

Trần Du lí nhí gọi Hạ Trú, cho dù Hạ Trú đáp lại cô ta một tiếng thôi cũng được. Nhưng trời vừa nhá nhem tối, Hạ Trú đã vào ngồi rịt trong phòng nghi phía sau sân khấu, bất động cứ như bị đóng đinh vào đó vậy.

Quan tài được đặt trong phòng nghi. Hạ Trú cứ thế ngồi bên cạnh canh chừng. Trần Du tuy rằng không nhìn thấy thi thể, nhưng một mùi dược thảo từ trong quan tài tỏa ra thì vẫn có thể ngửi thấy rõ.

Là loại thuốc viên chống phân hủy theo phương pháp cổ xưa nhất, có thể bảo đảm thịt trên cơ thể người chết không bị thối rữa. Một viên chống phân hủy được chế tạo một cách tỉ mỉ nhất thậm chí có thể giữ cơ xác chết tươi suốt ngàn năm, đương nhiên, công thức và tay nghề điều chế là cực kỳ quan trọng. Còn phương pháp chống phân hủy xác của người hiện đại là trực tiếp dùng Formalin. Nhưng mùi đó rất nhức mũi. Hơn nữa trong mắt của những nhà phân tích mùi hương cực kỳ chuyên nghiệp, đó là hành động không tôn trọng người chết.

Cô ta nghĩ, Hạ Trú đảm bảo là cũng có suy nghĩ này, nên một người giỏi về mùi hương như Hạ Trú mới không thêm dùng Formalin.

Cô ta chỉ có thể loáng thoáng ngửi được trong loại được thảo này có các mùi của mộc lan hoa, sơn chi, hương ma, rễ Phật thủ, đồ hành, lan trạch... Trong số này còn xen lẫn những mùi hương phức tạp mà cô ta không thể phân biệt được, thế nên không thể phán đoán được công thức cụ thể tạo ra loại viên chống phân hủy này.

Nghĩ như vậy, cô ta cũng chân thành khâm phục Hạ Trú, tinh thông cổ pháp, các điển tích về mùi hương đều không có cái nào làm khó được cô.

Trên quan tài có quần lụa trắng, trên lụa trắng có vẽ bùa. Hạ Trú ngồi trên chiếc đệm hương bồ, quần áo trên người chỉ độc một màu trắng, cổ tay rộng, trên cổ tay áo có vẽ hình con thần lân, đuôi của nó cứ thế men dần tới tận cổ vai áo. Bên dưới cổ áo lần lượt có sáu sợi dây đai lơ lửng, trên dây đai có thêu hình chim nhiều màu.

Xung quanh quan tài chôn 12 cây nến đối nhau, màu trắng. Có đường rạch khía trên bìa, trong đường rạch có màu đỏ của chu sa, thoạt nhìn trông giống một lá bùa máu.

Khi nến cháy cũng có mùi thơm, cũng chẳng biết là vì trong nến được trộn lẫn dầu có được thảo hay chỉ đơn thuần là mùi của quan tài.

Nghe thấy tiếng của Trần Du, mắt Hạ Trú không buồn chớp lấy một cái, hỏi ngay: “Cô sợ à?”

Trần Du cũng không muốn thừa nhận mình sợ hãi, nhưng đây cũng đích thực là sự thật. Cô ta háng giọng: “Tôi không tin cô thật sự có thể gọi hồn ma về! Mấy trò mê tín dị đoan này mà cô cũng làm được!”

“Các cụ nói con người ta có ba hồn bảy vía. Linh hồn nằm trong cơ thể con người. Khi xác thịt chết đi, linh hồn sẽ đánh mất nơi nương tựa, phiêu diêu khắp nơi. Thứ cô cho là mê tín, từ đời nhà Chu đã tồn tại rồi. Có thể trường sinh chắc chắn có đạo lý sinh tồn của nó. Có thể gọi hồn người sống thì cũng có cách gọi hồn người chết.” Hạ Trú chậm rãi nói: “Phàm là những người chết oan âm hồn đều sẽ không tán. Tôi và Thương Xuyên quen biết nhau từ lâu, dĩ nhiên không thể để cậu ấy chết trong oan uổng.”

Trần Du hừ khinh bỉ.

Hạ Trú lại một lần nữa nhập tâm vào vai diễn của mình, chẳng biết miệng đang lẩm bảm cái gì. Nhìn từ góc của Trần Du, cảm thấy hơi đáng sợ.

“Này, ở Thương Lăng cô cũng giả thần giả quỷ thế này sao?”

Lần này Hạ Trú không đáp lại cô ta.

Trần Du bị tăng lờ, nhưng cũng không muốn trở về phía trước, đối mặt với một bức di ảnh khiến người ta lo lắng hãi hùng, bèn háng giọng nói: “Có thể dạy tôi làm viên chống phân hủy không? Nể tình tôi lần này không có công lao, cũng có khổ lao.”

“Cô không làm nổi đâu.” Hạ Trú buông một câu.

“Vì sao chứ?”

“Phàm là việc điều chế thuốc hay mùi hương theo cách cổ xưa, ngoài việc mất rất nhiều thời gian ra thì việc lựa chọn nguyên liệu cũng vô cùng tỉ mỉ. Trong đó có một loại nguyên liệu là máu của cá voi xanh. Máu bắt buộc phải được lấy trong vòng hai tiếng sau khi con cá voi đó tử mạng, nếu không sẽ không có tác dụng. Hơn nữa con cá voi đó còn không thể là chết tự nhiên hay bị con người săn bắt, nhất định phải chết sau khi tương tàn cùng đồng loại, máu của một con cá voi như vậy mới giữ được sự sạch sẽ. Cho dù cô may mắn gặp được đúng con cá voi xanh chết theo cách này cũng chưa chắc đã thuận lợi giành được máu của nó. Bởi vì cá voi xanh vừa chết, ngoài việc sẽ thu hút các con kền kền trên biển ra, thì những con cá mập khổng lồ trong vòng vài chục dặm quanh đó cũng sẽ ngửi mùi máu mà đến. Một khi cô đứng giữa vòng vây của cá mập thì khó mà thoát thân. Mười người đi, chín người chết. Cô nghĩ liệu cô có thể trở thành người sống sót duy nhất, lại có thể lấy được máu trong vòng hai tiếng đồng hồ sao?”

Nghe xong, đầu óc Trần Du tê dại từng cơn: “Cô cố tình chém phải không? Khó lấy như vậy làm sao cô còn có thể giành về được?”

Hạ Trú cười khẩy: “Thì cứ cho rằng tôi là người duy nhất đó đi, có lẽ lúc đó đám cá mập đã ăn no rồi chẳng buồn để ý tới tôi. Nhưng tôi may mắn không có nghĩa là cô cũng may mắn như vậy. Lỡ như cô gặp phải một con cá mập ăn tươi nuốt sống không kiểm soát thì sao? Hơn nữa, cô bị tôi kéo đến đây là để chuộc tội, trả ơn, khổ lao ở đâu ra? Chuyện cô ăn trộm sô tay của tôi, tôi không muốn bỏ qua thì nó không bao giờ được xóa nhòa. Tôi hôm đó ở quán bar, không có tôi thì cô tôi đòi rồi, đúng không? Cứ tạm gác việc tôi cứu cô một mạng qua một bên, chỉ nói riêng Thai Nghiệp Phàm thôi, không có tôi, cô cũng chẳng quen được anh ta.”

Trần Du chẳng buồn tiếp tục nghe cô giương oai điệu võ thêm nữa, quay ngoắt đầu bỏ đi, thà ra phía trước chịu chút sợ hãi còn hơn.

Khi trăng lên cao sáng vàng vạc là lúc Hạ Trú ra ngoài.

Cô đứng trên sân khấu, hướng thẳng lên bầu trời đêm, múa một kiểu động tác mà Trần Du nhìn không hiểu, nói là giống vũ đạo thì không giống mà giống

một phù thủy đang nói chuyện với ma quỷ thì hơn.

Gió đêm lại nổi lên, nhất đòì mây đen che khuất ánh trăng, sức gió mạnh toát ra nhiệt độ lạnh lẽo, có dấu hiệu của một cơn mưa sắp ập xuống. Trần Du ngồi bên cạnh chậu lửa, hai tay run rẩy, nhất thời không dám ngẩng đầu lên nhìn Hạ Trú, chỉ cúi gằm ra sức ném tiền giấy và vàng khối vào trong chậu, miệng lầm bầm: “Nếu anh thật sự quay lại cũng đừng tìm tôi nhé, tôi chẳng liên quan gì tới chuyện này cả...”

Bỗng nhiên, bầu trời vụt sáng, ngay sau đó một loạt những tiếng rền vang từ phía đường chân trời dội lại, một giây sau đột ngột nổ tung, gần như có thể làm rung chuyển cả phủ Thân vương.

Trần Du vốn dĩ đã căng thẳng, bị một tiếng nổ như vậy đe dọa lại càng sợ hãi hơn. Cô ta đứng bật dậy theo phản xạ, nhưng không ngờ vừa đứng lên, còn chưa vững đã có một bàn tay từ đâu giữ chặt bả vai, cất giọng trầm trầm: “Tiền còn chưa đốt hết cơ mà, chạy đi như vậy không hay lắm thì phải?”

Trần Du hết hồn hết vía, sợi dây căng chặt trong lòng cuối cùng đứt phứt. Cô ta lập tức ngã khụy xuống đất, hai tay bịt chặt hai tai gào lên hoảng hốt: “Trưởng Ly! Ma! Ma bị cô gọi hồn tới đây rồi!”

Cô ta vừa dứt lời thì một tia chớp lóe lên, giống như bầu trời bị bổ đôi tạo thành một cái hố vậy, mưa lớn ào ào trút xuống.

Hạ Trú dừng động tác lại, quay đầu nhìn. Là Nhiều Tôn.

Anh ấy đứng bên cạnh Trần Du, biểu cảm calm nín. Có lẽ anh ấy vừa đi lên sân khấu kịch bằng đường cửa ngách. Nếu là bình thường, người đứng ở phía bên cạnh sân khấu sẽ có thể nhìn thấy, nhưng hôm nay hai bên sân khấu đều được che kín mít, nên việc anh cứ lảng lảng xuất hiện như thế này quả thực rất dọa người.

Nhiều Tôn được hỏi còn tỏ vẻ: “Em tìm một trợ thủ như thế này không ổn rồi, có thể giúp gì được cho em chứ?”

Đối với sự “ghé thăm” của anh ấy, Hạ Trú không sùng sốt cũng chẳng mừng rỡ, không bức bối cũng chẳng phẫn nộ. Cô tiến lên, thân nhiên nói một câu: “Đúng là phòng người, phòng ma, quên phòng anh.”

Sau đó cô gơ tay vỗ về Trần Du.

Trần Du như con đà điểu, vùi mặt vào cánh tay không hé một chút ánh sáng nào. Cảm thấy có người vỗ vai mình, cô ta lại réo rất loạn cào cào một hồi. Hạ Trú kéo tay cô ta ra, ra hiệu cho cô ta nhìn lên: “Là người đó!”

Trần Du dè dặt ngược nhìn lên. Thấy vậy, Nhiều Tôn cũng tỏ ra ngượng ngập vài phần. Anh ấy ho khê mấy tiếng: “Thật ngại quá, ban nãy tôi không cố ý đâu.”

Nhiều Tôn không nói thì thôi, vừa nói xong câu ấy đã trở thành kíp nổ, lập tức chọc giận Trần Du. Cô ta đứng bật dậy, lao về phía anh ấy, gào ầm ĩ, mặc kệ việc hai người họ vẫn chỉ là người xa lạ: “Anh bị bệnh à? Tôi thân thuộc với anh lắm sao mà dọa tôi như vậy?”

Nhiều Tôn bị sặc, sắc mặt càng gượng gạo hơn. Anh ấy nhìn về phía Hạ Trú: “Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã.”

Trần Du làm mặt không thoải mái. Hạ Trú cũng chẳng buồn để ý tới thái độ nắng mưa thất thường đó. Cô hiểu anh ấy, kiêu ngạo thì kiêu ngạo đấy, nhưng trở mặt cãi nhau với con gái là việc Nhiều Tôn không thêm làm. Thế nên cô vốn không lo sau khi Trần Du chỉ thẳng vào mũi anh ấy chửi mắng, anh ấy sẽ trả thù.

“Tôi biết đây là địa bàn của anh, nhưng cũng không đến mức nhìn như vậy chứ. Chuyện gọi hồn nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ. Đừng để đến lúc hại cậu chủ Tôn hao binh tổn tướng.” Hạ Trú nói.

Nhiều Tôn cũng không tính toán thái độ của cô. Anh ấy tiến lên: “Anh tới vì lo lắng cho em thôi.”

Tiếc là Hạ Trú không nể tình, cô hỏi ngược lại: “Lo lắng gì cho tôi? Bị ma bóp chết à? Chẳng phải anh nói anh không tin tôi có thể gọi hồn sao?”

Nhiều Tôn thật sự không chịu nổi cái miệng của cô, anh bực dọc quát: “Em nói xem, anh lo lắng gì cho em? Đúng là lòng tốt không được báo đáp.”

Hạ Trú không giận mà bật cười: “Ồ, là tôi hiểu nhầm hay cậu chủ Tôn mang danh nghĩa không yên tâm về tôi tới đây với mục đích khác?”

Nhiều Tôn không vui: “Em có ý gì?”

“Nữ quỷ đó.” Hạ Trú rướn môi, cười mờ ám: “Bất luận đối phương là người hay ma thì cậu chủ Tôn anh bị tính kế như vậy lại còn chịu thiệt, kiểu gì cũng phải điều tra rõ ràng mới được.” Dứt lời, cô gơ tay phát lên vai anh ấy.

Đau đến nỗi anh ấy toát mồ hôi lạnh, rồi lại gào lên với cô: “Nhẹ thôi!”

“Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, đối phương không phải Bồ tát đâu, có thể khiến anh trúng chiêu hai lần liên tiếp như vậy. Dựa vào...” Hạ Trú đánh giá Nhiều Tôn từ trên xuống dưới rồi cười khẩy: “... cơ thể nửa tàn phế này của anh lại còn định so cao thấp với người ta sao? Đùa gì vậy?”

Mặt Nhiều Tôn hết đỏ bừng lại trắng bệch bèn nghiêng răng: “Hạ Trú, em muốn chết phải không?”

“Muốn chết?” Hạ Trú hừ khê: “Tôi nay chỉ cần có mặt trong phủ Thân vương này đều nên ngồi cầu phúc đi.”

Trần Du đứng bên cạnh khó khăn lắm mới định thần lại được, nghe xong câu này lại bùng nổ: “Cô nói rõ ràng đi.”

“Có gì phải nói rõ chứ, tôi...”

Bỗng dưng có một loạt những tiếng sột soạt.

Giống như có vật nặng gì đó đập thẳng lên cửa kính, sau đó là tiếng cửa kính vỡ rơi xuống đất, ngắt ngang lời Hạ Trú nói.

Trần Du giật mình, cả người cứng đờ lại: “Hai người... có nghe thấy tiếng gì không?”

Hạ Trú và Nhiêu Tôn đều giữ yên lặng, cẩn thận lắng nghe.

“Không lẽ... oan hồn tới thật?” Trần Du sợ sệt hỏi.

Gió đang nức nở, mưa rơi lộp bộp xuống mái tòa lầu hí kịch. Ngoài âm thanh đó ra, dường như còn có một âm thanh nào khác bị chìm giữa tiếng mưa.

Nhiêu Tôn nhú mày: “Hình như có ai đó?”

Ánh mắt Hạ Trú quét lên phía đối diện, cô nói: “Lầu gác!”

Nói rồi, hai người họ định rời khỏi sân khấu, Trần Du lập tức giữ Hạ Trú lại: “Cô đi thì chỗ này phải làm sao?”

“Cô canh chừng.”

“Hả? Không được, tôi không làm được!” Trần Du sắp sợ đến phát điên rồi: “Tôi đi cùng hai người, tôi không muốn ở lại đây đâu!”

Nhiêu Tôn quyết định: “Dẫn cô ấy theo đi, ở lại lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?”

Hạ Trú ngẫm nghĩ rồi dặn dò: “Nhớ kỹ, bất luận nhìn thấy gì cũng không được hét âm ỉ lên.”

Trần Du không biết có thể nhìn thấy gì, sợ đến run cầm cập, bảm bụng gật đầu. Dù có nhìn thấy gì, cũng còn tốt hơn ở lại đây một mình đối mặt.

***

Đêm mưa này khiến Cảnh Ninh tinh thần bất ổn.

Trở về xe, bà vai ướt rượt quá nửa, cô không buồn lau khô nữa, mở chiếc phong bì da bò vừa nhận được ra. Bên trong là năm, sáu bức ảnh.

Những bức ảnh này khi vừa nhận được, cô đã vội vã nhìn lướt qua. Người đưa tài liệu cho cô nói: Ông chủ không có ý làm khó cô, chỉ cần tới lúc cần thiết, cô gọi một cuộc điện thoại, chuyển tay chuyển những bức ảnh này đi là được.

Ông chủ mà người đó nói cô biết, là Lục Khởi Bạch.

Bây giờ trở về xe rồi, cô mới lật giờ từng bức một ra xem. Mỗi khi xem một bức, tâm trạng lại trầm xuống một nấc. Sau khi cất hết ảnh vào trong phong bì, Cảnh Ninh cảm thấy lòng dạ nặng nề như bị đá tảng đè xuống, khiến cô có một cảm giác ngọt ngào tưởng chết. Cô gọi một cuộc điện thoại.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

“Lục Khởi Bạch, lần này anh rút cuộc định làm gì?” Cảnh Ninh nhìn chằm chằm tấm kính chắn gió, những giọt mưa to bằng hạt đậu nhanh chóng bị phá vỡ, sau đó làm nhòe đi cả tầm nhìn.

Giọng Lục Khởi Bạch như cánh tay của một linh hồn u ám, cho dù cách nhau một chiếc di động cũng có thể thông qua sóng điện thoại bóp chặt cổ cô: “Em sẽ biết nhanh thôi.”

Cảnh Ninh siết chặt di động. Đối phương cúp máy rất lâu rồi cô vẫn chưa có phản ứng lại.

Trái tim cô đã sớm ngã khụy trong mưa gió, giống như một tấm bèo trôi dạt vô định, không nơi nương tựa...

***

Hạ Trú suy đoán chính xác. Sân khấu kịch sở dĩ được xây cao như vậy, mục đích là để những người ngồi trên căn lầu gác đối diện có thể xem kịch.

Trong lầu gác lúc này trống trải vắng vẻ, dưới đất rơi không ít tiền giấy, đã mờ nhạt màu theo năm tháng, trở thành những đồng tiền xu trắng nhợt nhạt, dính chặt trên mặt đất, rồi lại bị gió thổi bay lên.

Khi ba người dám Hạ Trú xông lên lầu gác, phải đến mấy chục tờ tiền giấy trắng nhợt đang bay lượn trên không trung. Một khung cửa sổ đối diện đã bị

đập vỡ một mảng lớn, thủy tinh vỡ đầy đất. Một chiếc ghế gãy đang xiên xẹo đổ bên cạnh cửa sổ. Gió từ mảng vỡ đó ào ào thổi vào trong, kèm theo cả nước mưa.

Trần Du vừa kịp đứng vững thì lại giật mình vì những tờ tiền giấy bay lên. Sau khi nhìn rõ đó là gì, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thường thì các căn lầu gác đều xây mái hiên, không đủ ánh sáng, thế nên trong này bốc lên một mùi ẩm mốc rất mãnh liệt. Hạ Trú cảm thấy mùi gay nhức. Cô vội vàng bật mũi lại, rồi thăm hỏi Trần Du: “Cô ngửi kỹ mùi ở đây đi, ngoài mùi ẩm mốc ra còn mùi gì không?”

Trần Du cũng là nhà điều chế hương, mũi đích thức nhạy bén hơn người thường, nhưng cũng chưa đạt đến mức thiên phú như Hạ Trú. Sau khi cẩn thận phân biệt, cô ta lắc đầu: “Chỉ có mùi ẩm mốc thôi.”

Khi hỏi Nhiều Tôn, anh ấy cũng cho một đáp án tương tự.

Hạ Trú vừa che mũi vừa nói: “Âm thanh chúng ta vừa nghe thấy từ trong này vọng ra. Lối ra duy nhất của lầu gác khi đứng bên sân khấu chúng ta có thể nhìn thấy. Thế nên, có người chắc chắn vẫn đang ở trong căn lầu gác này.”

Đây cũng là suy nghĩ của Nhiều Tôn.

Rõ ràng, tại nơi này đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng sau khi họ tới nơi thì không thấy bóng một ai. Nếu đối phương đã bỏ trốn, cho dù tốc độ có nhanh cách mấy thì họ cũng có thể nhìn thấy kẻ đó thoát ra từ lối cửa duy nhất. Lầu gác có độ cao ba tầng nhà. Nhiều Tôn vừa nhìn cửa sổ, bên dưới không có dây thừng, không thể có ai nhảy từ cửa sổ ra.

Trần Du quét mắt nhìn, lí nhí nói: “Chỗ này nhìn một cái là hết sạch, người có thể trốn vào đâu?”

Hạ Trú cũng nghĩ không ra.

Diện tích của lầu gác không lớn, phóng tầm mắt nhìn qua cũng chỉ khoảng ba, bốn mươi mét vuông, thi thoảng mới có chường ngại vật, còn không che được tầm nhìn, lại không có đồ dùng gì để trốn tránh. Nếu có người, sao có thể vô duyên vô cớ biến mất?

Cô bỏ tay xuống, giải phóng cho cái mũi.

Gió đã xua tan bớt một chút mùi ẩm mốc trong phòng. Lúc hít thở, tuy cô có gặp chút khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi bật mũi suốt.

Ngoài mùi ẩm mốc còn có mùi nước mưa, lại cuốn theo cả mùi hoa nở trong phủ Thân vương, mùi mục ruỗng của xà nhà cũ nát và mùi oi nóng mùa hè trong đêm mưa... Trên đời này, có sự tồn tại của vật chất là sẽ có mùi hương. Cả một phủ Thân vương rộng lớn, vật chất tạo thành lại quá nhiều, mùi hương cũng thế mà trở nên phức tạp.

Ngoài phủ Thân vương này ra còn có cả thế giới mênh mông và mùi cơ thể của chính con người nữa.

Thế nên, khi người khác chỉ ngửi được vài mùi nổi lên bề mặt thì thứ mùi mà Hạ Trú ngửi được lại nằm ở những lớp vật chất tầng sâu hơn. Dù các loại mùi giao thoa lẫn nhau, đủ các loại ôm trọn rồi lại tan rã.

Thế nên, lúc này đây, trong số những mùi hương này, cô còn ngửi thấy một loại mùi, rất nhẹ nhàng, đã bị gió xé tan tác thành nhiều mảnh.

Mùi nước khử trùng.

Loại mùi cô ghét nhất.

Bây giờ không ít bệnh viện đều nghĩ đủ mọi cách để tẩy đi mùi nước khử trùng, nhất là các bệnh viện cao cấp. Nhưng dù tẩy thế nào, người bình thường cũng có thể ngửi thấy. Hạ Trú lại càng có thể.

Từ sau khi bỏ mẹ nuôi qua đời, cô cực kỳ nhạy cảm với mùi này, cứ cảm thấy thứ mùi này như một lưỡi cưa dài vậy, khi rơi vào mũi sẽ làm mũi đau nhức. Thậm chí có một lần, Đàm Diệu Minh bị thương phải vào bệnh viện, cô ngồi bên giường suốt một đêm. Sáng sớm hôm sau, mũi cô đã chảy máu.

Tương Tiểu Thiên nói với cô: Gia, chị nóng trong rồi.

Cô cảm thấy thứ mùi đó đã kích thích niêm mạc mũi. Hơn nữa, xưa nay cô còn có tâm lý bài xích nước khử trùng. Tâm lý ảnh hưởng đến sinh lý, việc này quá bình thường.

Thế nên mỗi lần buộc phải tới bệnh viện, khi trở về nhà, cô luôn phải dùng nước mơ để rửa sạch mũi. Mùi thơm sáng khoái trong lành của lại có chút chua chua của nó là liều thuốc tốt nhất dành cho khoang mũi.

Bây giờ, trong một phủ Thân vương cũ kỹ còn chưa tiến hành tu sửa này lấy đâu ra mùi nước khử trùng?

Hạ Trú cố nhịn cảm giác khó chịu để tiếp tục tìm kiếm. Trần Du không biết cô đang tìm cái gì, đang định lên tiếng thì bị Nhiều Tôn ngăn cản, ra hiệu cho cô ta đừng có làm phiền.

Trần Du đành bám gót theo sau, lần từng bước theo Hạ Trú đi đến tận cùng của lầu gác.

Ở một góc, Hạ Trú dừng bước.

Không gian tối đến khó tả.

Vốn dĩ là một ngày sầm chóp, không có ánh sáng, cộng thêm nguồn sáng trên lầu gác vốn không tốt, thế nên đi tới đâu cũng đen xì xì.

Thấy cô dừng bước, Nhiều Tôn rút di động ra định soi sáng. Hạ Trú lập tức giữ chặt tay anh, lắc đầu. Cô ngồi sụp xuống, gơ tay vuốt nhẹ nền đất.

Nền của lầu gác vốn dĩ được lát gỗ. Nhưng vì thời gian đã quá lâu, rất nhiều chất gỗ đã hỏng hóc, khiến nền nhà trời lên đập xuống không bằng phẳng. Hạ Trú chỉ cảm thấy dưới ngón tay có một khe rãnh. Khi tiếp tục sờ xung quanh, cô phát hiện ở rìa ngoài có một đường rãnh rất nhỏ, giống như tay nắm cửa.

Trái tim Hạ Trú lỡ một nhịp.

Đúng vào lúc này, một tia chớp lóe lên ngoài cửa, soi rọi sáng trắng cả căn phòng. Lúc này cả ba người đều nhìn rõ kết cấu dưới chân.

Là một cánh cửa ngầm, khảm xuống nền nhà.

Hạ Trú liếc nhìn Nhiều Tôn. Nhiều Tôn chẳng nói chẳng rằng, đột ngột kéo mạnh. Cánh cửa ngầm bất ngờ bị đẩy ra.

Bên trong thật sự có những tia sáng mỏng manh và những tiếng nước nở.

Hạ Trú phản ứng nhanh, chui vào trong rất nhanh nhẹn. Cô đi xuống dưới theo cầu thang, Nhiều Tôn thấy vậy bám ngay theo sau. Trần Du không muốn đi xuống, nhưng quay đầu nhìn một khoảng trống vắng thê lương sau lưng, sợ hãi cực kỳ, vội vàng đi theo.

Là một tầng hầm.

Cầu thang vừa dốc vừa dài, hướng thẳng xuống dưới, giống như một lối đi xuống địa ngục. Hai bên trái phải rất hẹp, không thể dang rộng hai cánh tay. Trên tường đã mọc rêu mốc xanh, ẩm ướt.

Cánh cửa kín được mở ra, giống như có thêm một lỗ thông gió.

Gió trên đỉnh đầu xoay tròn trong căn lầu gác, rồi lại len lỏi vô số xuống dưới tầng hầm, khiến con đường nhỏ hẹp vang vọng những tiếng gió rít gào, cực kỳ nhức tai.

Mùi thuốc khừ trùng từ trong này bốc ra, cũng khá nhạt nhòa.

Nếu Hạ Trú suy đoán không nhầm, có lẽ là mùi của ai đó mang theo khi vào đây.

Càng đi xuống dưới, ánh sáng càng đầy đủ hơn.

Động tĩnh bên dưới cũng càng lúc càng lớn, giống như tiếng giấy giũa, cào xé, sau đó...

Một tiếng “Cứu mạng!” khó khăn bật ra.

Hạ Trú khựng lại, ngay sau đó khẩn trương đi xuống dưới. Mấy lần Nhiều Tôn đều không bắt kịp cô. Cho đến tận bậc cuối cùng, anh ấy mới giữ được cô lại, quát: “Em thể hiện gì chứ? Lỡ như...”

Không có lời như.

Bậc thềm cuối cùng nối với cả một tầng hầm rộng lớn.

Diện tích giống hệt như tòa lầu gác trên kia, chỉ có điều kết cấu hơi khác.

Có rất nhiều góc ngách che khuất tầm nhìn, để không ít đồ đạc. Nhưng nổi bật nhất chắc chắn là chiếc giường dựa trong góc. Ga giường, chăn và gối đều đầy đủ, bên cạnh giường có tủ, đặt không ít đồ dùng sinh hoạt.

Có người đã sống ở đây một thời gian dài!

Mà người này, lúc này đang ở ngay trước mặt họ.

Trên người mặc một chiếc áo dài trắng, mái tóc đen dài chấm tới eo. Dáng hình đó khiến cả ba người ngây ra. Trần Du lẩm bẩm: “Tuông Ly...”

Phải, giống hệt Tuông Ly.

Điều càng khiến ba người họ sững sốt hơn là, trên chiếc xà ngang trên đỉnh đầu đang treo lơ lửng một người. Một dải lụa dài mấy mét, một đầu đang nằm trong tay cô gái kia, một đầu quấn vào cổ đối phương. Người đó bị siết đến trợn mắt, chiếc ghế dưới chân đã bị đá văng ra.

Người đó bọn họ đều quen thuộc.

Chính là Thai Quốc Cường.

~Hết chương 227~

*Spoil: “Sao người bị thương lại là anh?”

“Yên tâm, rất nhanh thôi, người đó sẽ sa lưới.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Ve Sâu, Bọ Ngựa Và Chim Sẻ

Yên tâm đi, rất nhanh thôi, kẻ đó sẽ sa lưới.

Cảnh tượng trước mắt khiến người hoảng sợ, chỉ ít thì, Trần Du đã thẳng thốt kêu lên thành tiếng.

Cô gái đó quay đầu lại.

Chút ánh sáng le lói dưới hầm sâu rọi sáng khuôn mặt cô ta.

Không biết là do chiếc áo dài trên người màu trắng toát hay vì mái tóc quá đen, sắc mặt cô ta càng trắng bệch, tựa như ánh trăng lách ra khỏi mây đen. Nhưng khi tỉ mỉ quan sát cô gái này thì lại phát hiện cô ta rất xinh đẹp. Đôi mày như rặng núi, ánh mắt như sao xa, đôi môi tuy rằng cổ tình bôi vẽ cho trắng nhợt ra nhưng đường nét lại đâu ra đấy.

Chỉ có điều, trong ánh mắt cô ta tràn đầy ý thù địch, thậm chí là đặng đặng sát khí.

Thai Quốc Cường đang ra sức vẫy vùng ở trên đỉnh đầu. Đường đường là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Trường Thịnh, bây giờ lại như con cá mẫn bị người ta treo lơ lửng lên cao, không cần nói cũng biết là thảm hại cỡ nào. Hạ Trú không buồn suy nghĩ, khẩn trương lao tới trước. Cô gái kia thấy vậy tức tốc lùi về sau, nhanh nhẹn né tránh thân thủ của Hạ Trú.

Dải lụa hơi lỏng ra đôi chút, cơ thể Thai Quốc Cường đung đưa. Sự giải thoát bất ngờ khiến ông ta tạm thời thoi thóp thở được trong giây lát. Ông ta kêu to: “Pháp sư, pháp...”

Nhưng rồi dải lụa lại đột ngột bị siết chặt.

Hạ Trú nhìn lại, quả nhiên là một cô gái có võ, một lần nữa tiến công nắm lấy dải lụa. Tuy rằng Nhiều Tôn không có giao tình gì với Thai Quốc Cường, nhưng cũng không định có thêm nhiều mạng người ra đi tại địa bàn của mình, nên cũng rào bước tiến lên giúp đỡ.

Anh ấy không có thói quen động tay động chân với phụ nữ, cho dù đối phương từng đâm mình một nhát dao, bây giờ còn có ý định giết người. Anh ấy chỉ gắng giành lại dải lụa, định cứu thoát Thai Quốc Cường, như thế cũng tiện để Hạ Trú dốc toàn lực đối phó với cô gái này.

Cô gái thấy vậy bèn giật mạnh dải lụa, đồng thời nâng cơ thể lên không trung, vung cổ tay áo tung ra một cú đâm cực nhanh. Hạ Trú dĩ nhiên cũng không phải dạng vừa. Dầu sao thì ba năm qua cô cũng đã lăn lộn đánh đấm nhiều tại Thương Lãng. Cô né người, tránh được cú đâm gió của cô ta, rồi bản thân cũng nhanh tay tung ra cổ tay áo, dùng lực va đập với cổ tay áo của cô ta. Ngay sau đó cô khẩn trương xoay tròn, hai chiếc tay áo cứ thế quấn chặt vào nhau.

Cô gái nhất thời không thoát ra được, bị Hạ Trú dùng lực kéo giật xuống. Ngay sau đó, con dao Phần Lan sáng loáng được rút ra, vung một đường tuyệt đẹp lên không trung: “Nhiều Tôn!”

Dẫu gì trước kia cũng có tình cảm sâu nặng, cho dù sau này xảy ra chuyện đôi bên không còn vui vẻ nữa nhưng hai người họ vẫn khá ăn ý với nhau. Nhiều Tôn đón chuẩn xác con dao, nhanh gọn rạch một đường lên dải lụa, lưỡi dao sắc bén rạch đứt lớp vải. Bên kia, Hạ Trú và cô gái vẫn đang vướng víu vào nhau, bên này sức nặng trên cổ Thai Quốc Cường đã được nói lỏng. Nhiều Tôn thấy tình hình như vậy đành tự mình xông pha, một giây trước vừa điều chỉnh xong tư thế đón người, một giây sau Thai Quốc Cường đã nặng nề rơi xuống.

Nhiều Tôn suýt nữa thì lòi ruột gan, việc há hốc rồi lại ngậm chặt, rất lâu sau anh ấy mới thở được để hét lên thảm thiết: “Chủ tịch Thai, ông nên giảm béo rồi đấy!”

Thai Quốc Cường ở trên người không có động tĩnh gì.

Nhiều Tôn nhìn lại, có lẽ vì khiếp sợ quá độ, Thai Quốc Cường đã ngất xỉu rồi.

Cô gái đó thấy tình hình đó, định tháo chạy rút lui. Hạ Trú đang định đuổi theo thì bị Nhiều Tôn gọi giật lại: “Em ở lại đây, để anh đuổi theo, gặp lại cô ta!”

Hạ Trú nghĩ chắc là Nhiều Tôn định trả cả nợ cũ lẫn thù mới rồi nên cũng đồng ý. Nhân lúc cô gái kia chạy chưa xa, cô nhanh chóng dặn dò: “Anh cẩn thận đó, người thấy mùi gì không bình thường phải rút ngay.”

Nhiều Tôn cắn chặt răng, gật đầu đứng dậy lao ra ngoài.

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, từ lúc bước vào tầng hầm tới khi Nhiều Tôn đuổi theo ra khỏi hầm, cả quá trình chưa đầy năm phút. Tới khi Hạ Trú một nháy mắt, ngồi phịch xuống bên cạnh Thai Quốc Cường, Trần Du mới thoát ra khỏi hoảng hốt và sợ sệt. Thấy Hạ Trú đang ra sức vỗ vào mặt Thai Quốc Cường, Trần Du thấp thỏm: “Cô muốn gọi người ta tỉnh dậy cũng không cần vỗ mạnh như vậy chứ?”

Sau khi chắc chắn Thai Quốc Cường chỉ ngất xỉu chứ không nguy hiểm tới tính mạng, Hạ Trú nói: “Không sai, đáng nhẽ tôi phải tát vào mặt cô mới đúng. Ban nãy cô đứng yên xem trò đúng không?”

“Ông trời ơi, ban nãy tôi hết hồn.” Bây giờ Trần Du mới tỉnh lại, giọng cao vút lên tám tông: “Cô gái đó rốt cuộc là người hay ma vậy?” Ban đầu cô ta còn tưởng mình hoa mắt, bóng dáng và vóc người thật sự rất giống Hạ Trú, nhưng quay người lại nhìn thì tướng mạo lại không còn giống nữa.

Tuy rằng cô ta sợ hãi nhưng cũng có thể ghi nhớ tướng mạo của cô gái đó, bởi vì phạm là những cô gái đẹp đều khiến người ta vừa nhìn đã khó quên, tuy rằng sắc mặt cô gái ấy nhợt nhạt như ma vậy.

“Trần Nam Nam.” Hạ Trú ưỡn oai nói: “Lẽ nào cô không cảm thấy trên đời còn có thứ đáng sợ hơn cả ma quỷ sao?”

“Là gì?”

“Con người.”

Trần Du lạnh lùng hừ một tiếng, đang định lên tiếng thì nghe thấy “Pằng” một tiếng, xuyên qua cả đêm mưa gió lạnh thê lương, cho dù đang ở dưới tầng hầm họ cũng nghe rõ mồn một. Nụ cười mỉm của Hạ Trú chợt khựng lại, Trần Du đứng bên run lên: “Động tĩnh gì vậy?”

Chỉ vang lên một tiếng nhưng lại giống như có âm vang vọng lại mãi trong tai.

Nếu như không nghe nhầm, thì đó là tiếng súng!

Ngay cả Thai Quốc Cường đang nằm dưới đất dường như cũng chịu ảnh hưởng, mở mắt tỉnh dậy, mở mắt nhìn thấy Hạ Trú bèn đưa tay về phía cô: “Pháp sư...”

Hạ Trú không buồn để tâm tới Thai Quốc Cường, cô quay sang Trần Du: “Bên này cô chăm sóc một chút, gọi xe cấp cứu cho ông ta.”

Trần Du vừa nghe xong thì lập tức sốt sáng: “Cô định làm gì?”

Hạ Trú nghiêm mặt lại, đứng dậy: “Bọ ngựa tới rồi.”

“Hả?”

Hạ Trú không định phí lời thêm với Trần Du. Ngược lại, Thai Quốc Cường gấp gáp gọi giật cô lại: “Pháp sư, cô không thể bỏ mặc tôi được...”

“Thai Quốc Cường.” Hạ Trú quay đầu lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ có một vài chuyện ông cần có lời giải thích đây. Cứ từ từ, cảnh sát rồi sẽ tới phòng bệnh tìm ông thôi.”

Sắc mặt Thai Quốc Cường sững lại. Sau khi Hạ Trú khần trương rời khỏi tầng hầm rồi, Trần Du mới sực tỉnh, gào lên về phía bóng cô vừa khuất dạng: “Không phải chứ, bọ ngựa là cái gì? Tường Ly! Cô không được để tôi ở đây một mình đâu!”

***

Trên sân khấu kịch, đèn đuốc đã sáng trưng.

Lá cờ gọi hồn bị nước mưa gội xuống, mất hết phong thái, giờ chỉ còn đứng đực ở đó như cột cờ của tướng bại trận. Chuông vẫn bị gió thổi kêu ding dang loạn xạ. Trong chậu lửa chỉ còn lại tro tàn. Hương trong lò cũng đã bị thổi bay quá nửa, tắt hết cả.

Hạ Trú bước vội vã lên sân khấu kịch.

Tiếng còi xe cảnh sát loáng thoáng vọng lại trong trời đêm, từ xa tới gần.

Cô khần trương đi ra sau cánh gà.

Phòng nghỉ vốn tối tăm giờ sáng như ban ngày, bên trong cực kỳ nhộn nhịp. Khi cô đi khỏi, phòng nghỉ chỉ có xác người chết, bây giờ lại có thêm bốn người lạ. Khi nhìn lại quan tài của Thương Xuyên thì nó đã được mở tung ra, nắp bị lật nghiêng.

Đêm nay Lục Đông Thâm ăn mặc khá thoải mái, quần bò và áo phong đen, có lẽ là để tiện hành động. Mấy ngày trước khi gọi hồn, Hạ Trú đã thông báo cho anh toàn bộ kế hoạch chu toàn. Cô muốn anh làm con chim sẻ đứng phía sau vây bắt bộ ngựa.

Con bộ ngựa giao hoạt đó, ắt phải để Lục Đông Thâm ra tay mới được.

Đương nhiên, ngoài anh ra, họ còn cần một đơn vị chấp pháp làm chi viện. Dẫu sao thì cả anh và cô đều không phải cảnh sát hay công an, không có quyền tự tiện giải quyết hung thủ.

Con “bộ ngựa” đó bị người ta còng vào bên cạnh một cột gỗ. Một khẩu súng bị đá văng ra xa. Hắn đang định giãy giụa thì bị một người đàn ông quát: “Đứng yên cho tôi!”

Còn có một người đàn ông đứng nép trong chỗ tối, đang cúi gằm, đeo một chiếc ba lô.

Từ lầu gác tối sẫm khuất, khoảng cách không xa, nhưng vì mưa như trút nước nên Hạ Trú vẫn bị ướt như chuột lột, lớp trang điểm trên mặt cô cũng tan tành mây khói, nhất thời không thể nhìn ra được một khuôn mặt người bình thường. Lục Đông Thâm tiến lên lau mặt cho cô, nhưng càng lau càng lem nhem, nên anh từ bỏ.

“Tình hình bên kia sao rồi?”

Hạ Trú đang định lne tiếng thì liếc thấy một khoảng đỏ rực trên cánh tay anh, cô bèn hét lên: “Sao người bị thương lại là anh?” Cô còn tưởng phát súng kia bắn vào đối phương.

Lục Đông Thâm bình thản đáp: “Đạn chỉ sượt qua thôi, không đáng ngại.”

“Chẳng phải có cảnh sát ngầm sao? Đã sắp xếp chưa?” Hạ Trú nghiêng đầu, bức dọc nhìn chằm chằm người đàn ông “bộ ngựa”.

Người đàn ông tỏ ra ngượng ngập.

Lục Đông Thâm xoay mặt cô lại, thềm nói: “Súng là của anh phóng viên kia, không phải súng cảnh sát.”

Phóng viên?

Hạ Trú giật mình, quay đầu nhìn người đàn ông đứng trong góc tối. Đúng lúc anh ấy cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải ánh nhìn của Hạ Trú, thế là lại vội vàng cúi xuống.

“Vương Truyền?” Hạ Trú sững sốt kêu to.

Vương Truyền ngẩng đầu, nét mặt gượng gạo.

Hạ Trú tiến lên phía trước vài bước, túm chặt lấy cổ Vương Truyền: “Sao cậu nói lời không giữ lời thế? Trước lúc gọi hồn tôi đã đặc biệt chiêu cổ cho cậu vào trong rồi, cậu còn không mẫn nguyện. Lén lút chạy vào thì thôi đi, lại còn dùng súng làm người khác bị thương? Muốn chết hả?”

“Không phải tôi, thật sự không phải tôi!” Vương Truyền vội vã giải thích: “Súng là của tôi, nhưng bị hắn cướp mất, chính hắn nổ súng làm người khác bị thương, không phải tôi! Tổng giám đốc Lục và đồng chí cảnh sát đều nhìn thấy!”

Lục Đông Thâm tiến lên ra hiệu cho cô buông tay, nói rõ rằng chuyện nổ súng quả thực không liên quan đến đội trưởng Hứa hay Vương Truyền. Hạ Trú buông Vương Truyền ra, bức bối nói: “Bị bắt cũng đáng đời, không biết mang theo vũ khí là phạm pháp sao?”

Vương Truyền chực khóc, anh ấy cũng biết là mình bí quá hóa liều. Nhưng đêm nay vào trong phủ Thân vương chẳng phải sẽ có thể mất mạng bất cứ lúc nào sao, anh ấy bất chấp tất cả rồi.

Đội trưởng Hứa là chi viện Lục Đông Thâm mời tới, gương mặt vuông vức trông rất chính nghĩa. Sau khi Lục Đông Thâm chỉnh sửa lại kế hoạch của Hạ Trú, đội trưởng Hứa chính là một thành viên không thể thiếu. Nhưng hoàn toàn không thể ngờ được giữa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim, có thêm một khẩu súng là thêm một phần nguy hiểm chưa thể lường trước, suýt nữa thì khiến “bộ ngựa” trốn thoát.

Nhưng người xuất hiện đột ngột đêm nay đâu chỉ có mình Vương Truyền, còn có Thái Quốc Cường.

Hạ Trú kể lại đại khái tình hình trong lầu gác cho Lục Đông Thâm và đội trưởng Hứa nghe. Chẳng bao lâu sau, đã có các thành viên trong đội cùng xe cứu thương lần lượt xuất hiện, cả phủ Thân vương bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Nãy giờ cô vẫn mãi để tâm tới vết thương trên cánh tay Lục Đông Thâm, tới khi bình tĩnh lại mới nhìn sang người bị còng ở kia, vội vàng bịt chặt mũi lại: “Biết ngay là con hồ ly tinh đó sẽ không đích thân ra tay, trợ thủ tìm đến chắc chắn phải là một nhân vật lợi hại. Không ngờ mũi tội ác trên người này lại nặng như vậy.”

Chưa nói tới việc khuôn mặt kẻ đó rất dữ tợn, từ khóe mắt tới khóe miệng còn có một vết sẹo dài. Nhìn người đối diện không bao giờ nhìn thẳng, chỉ liếc

xéo đã đầy sát khí. Sát khí này vẫn khác với “nữ quý” trên lầu gác. Sát khí của “nữ quý” bên trong còn có oán, có hận và một nỗi đau không thể nói hết. Còn sát khí trong mắt kẻ này chỉ đơn thuần là sát khí, không có chút tình cảm nào.

Một sát thủ điển hình.

Đội trưởng Hứa không phải là một người thích nói ngọt nhạt dễ nghe. Bao năm xoay vần cùng bọn tội phạm đã sớm hình thành một tính cách hào sảng và sắt đá cho anh ấy. Nhưng sau màn oán trách ban nãy của Hạ Trú, chẳng hiểu sao anh ấy cứ chột dạ, dù gì cũng đã có người bị thương. Anh ấy hắng giọng, nói một câu mà chính mình nghe xong cũng cảm thấy không thoải mái: “Người ta nói cô Hạ đây có chiếc mũi nhạy bén, mũi sát khí của kẻ này mà cũng có thể ngửi ra, khám phục khám phục.”

Hạ Trú cũng không hề khách khí: “Điện từ tâm sinh*, thế nên mũi cơ thể cũng từ tâm mà ra. Tôi không những biết người này có tâm lý tàn sát hay không, mà còn có thể biết mũi bệnh trên người đội trưởng Hứa. Có lẽ đội trưởng Hứa thích uống canh gà nhân sâm phải không. Tôi nhắc anh một câu, anh thường xuyên không ngủ đủ giấc, áp lực tinh thần quá lớn dẫn đến nóng trong người, uống canh gà nhân sâm coi như đang từ từ tự sát. Còn nữa, mỗi ngày anh ít nhất phải hút hết một bao thuốc lá. Hút vừa phải thôi, nếu không với mũi thuốc lá này, anh phải cai thuốc hơn hai năm mới có thể hoàn toàn xóa sạch.”

Đội trưởng Hứa bị nói đến nổi mặt lúc thì đỏ bừng, lúc lại tái dại.

Lục Đông Thâm đã sớm quen với thái độ “không nói lý lẽ” của cô, cũng nhìn ra một bụng xấu xa của cô. Anh cố nhin cười, nói với đội trưởng Hứa: “Xin lỗi anh, cô ấy vốn thẳng tính.”

“Đâu có đâu có, cô Hạ đây rất chuyên nghiệp.” Nói xong, đội trưởng Hứa cũng không dám nhiều lời với Hạ Trú nữa.

Kẻ phạm tội sợ cảnh sát, vì họ có một đôi mắt sắc bén, nhưng anh ấy cảm thấy mình lại hơi sợ cô gái này. Cái mũi quá nhạy, nhạy tới mức có thể nhìn thấu bí mật của đối phương.

Anh ấy quay đầu nói với cấp dưới: “Đưa hai người này đi.”

Vương Truyền kêu lên như heo bị cắt tiết: “Tôi bị oan mà, tôi chỉ lên vào đây xem trộm nghi thức gọi hồn thôi.”

“Cậu tàng trữ vũ khí mà còn đứng cái nỗi gì? Đưa đi!”

Trong đêm mưa, tiếng kêu của Vương Truyền càng trở nên điên cuồng.

Sau khi khu vực sân khấu yên ắng trở lại, đội trưởng Hứa tiến lên, buộc phải bấm bụng hỏi lại Hạ Trú: “Nữ quý mà cô vừa nói...”

“Chạy mất rồi.” Hạ Trú không nhắc đến Nhiều Tôn trong lúc kể lại tình hình, chỉ nói rằng khi cô và Trần Du tới nơi thì phát hiện Thai Quốc Cường ngất xỉu dưới tầng hầm, nữ quý đó lướt qua nhanh như một con gió.

Đội trưởng Hứa bán tín bán nghi.

“Chắc là không cùng một nhóm với kẻ tình nghi tối nay. Mục đích của cô ta chỉ là Thai Quốc Cường. Còn về việc rốt cuộc năm đó Thai Quốc Cường đã làm gì, e rằng chỉ có mọi người mới hỏi ra được. Tôi vốn cũng định đuổi theo nữ quý kia hỏi cho ra nhẽ, nhưng cô ta nắm quá rõ địa hình trong phủ, lại chạy rất nhanh. Mưa to như thế này, tôi đuổi không kịp.”

Đội trưởng Hứa “ồ” lên một tiếng: “Thi thể của Thương Xuyên chỉ là mồi câu? Không thể nào, nếu đã có thể làm mồi, thì ắt có giá trị của nó.”

Hạ Trú hừ khẽ một tiếng. Người này cũng không quá ngu ngốc. Rồi cô nhìn giờ: “Đợi thêm mười phút nữa đi, sau đó là có thể sắp xếp an táng rồi.” Cô vòng ra trước quan tài, nhìn Thương Xuyên nằm bên tổng, ánh mắt trở nên nặng nề hơn: “Rồi cũng phải yên lòng về với đất mẹ thôi.”

Đội trưởng Hứa không hiểu vì sao phải đợi thêm mười phút, nhưng cũng cảm thấy người này quá kỳ lạ nên không hỏi han nhiều, chờ đợi là được rồi. Sau đó anh ấy lại thấy Hạ Trú giật một miếng bùa trên quan tài ra, đi lên sân khấu, ngẩng đầu, giơ cao lên bằng hai tay, miệng lầm bầm: “Thương Xuyên, oán khí của cậu đã tan rồi phải không. Người làm hại cậu sẽ bị bắt sớm thôi, cậu hãy yên lòng ra đi, đừng quay về đây nữa, đừng lưu luyến nữa.”

Cô vừa dứt lời, một cơn gió nổi lên. Miếng bùa trong lòng bàn tay Hạ Trú bay lên, nó hoàn toàn không bị ướt nước mưa, cứ thế theo gió bay về nơi xa.

Đội trưởng Hứa run lên cảm cập.

Tuy rằng anh ấy là một phần trong kế hoạch, nhưng cũng không mê tín. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Trú trong bộ quần áo phù thủy làm động tác này cũng thật là ghê rợn, cứ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, tưởng chừng như có một oan hồn đang bay phiêu du đâu đây.

Lục Đông Thâm hiểu cô.

Lễ tế đông ở Thương Lăng đã từng mang tới cho anh không ít bất ngờ. Cảm giác này không tới từ Đàm Diệu Minh mà tới từ sự kính cẩn trang nghiêm của người dân với trời đất. Khi tất cả mọi người quỳ xuống vái lạy trời đất, cầu cho một năm hưng thịnh may mắn, đó mới là sự kỳ vọng và cảm kích thật sự với ông trời.

Hành động ban nãy của Hạ Trú chính là một nghi thức vỗ về dành cho người chết trong lễ tế đông. Đó là một lá bùa mang theo lời chúc phúc, là sự mong

mọi người chết có thể được yên lòng nhắm mắt.

Anh đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng vòng tay ôm vai cô: “Yên tâm đi, rất nhanh thôi, kẻ đó sẽ sa lưới.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Đừng Có Đắc Ý (2035 Chữ)

Cô không muốn để cậu ấy ra đi với một thể xác bị phân hủy, như vậy cô sẽ không yên lòng.

Trong khoảng thời gian sau đó, Hạ Trú không nói gì về những chuyện liên quan tới tình tiết vụ án. Dường như vết thương trên tay Lục Đông Thâm mới là vấn đề cô quan tâm nhất. Cô tự tay làm mọi việc: Rửa sạch bằng nước oxy già, khử trùng, sau đó băng bó. Chốc chốc cô lại than vãn: “Anh nói đi, sao anh bất cần như vậy chứ? Thời buổi này tin người chẳng bằng tin mình. Anh đừng có tin tưởng người ta quá. Cảnh sát cũng là người, cũng có lúc sợ ý bất cần mà...”

Câu này lọt vào tai đội trưởng Hứa khiến anh ấy cứ gọi là khó xử. Đây rõ ràng là hành động đã kích âm thầm rồi, nhưng anh ấy cũng không thể nổi xung lên, đầu sao người ta cũng không chỉ thẳng vào mũi mình mà chửi, đúng không?

Khi quay sang Lục Đông Thâm thì thấy anh ngồi đó, mặc cho cô cảm râm không ngớt, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười, ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng, đâu có giống Chiến thần thương trường quyết đoán tàn nhẫn như người ngoài nhận xét?

Đội trưởng Hứa cảm thấy, có lẽ lời đồn cũng không phải là vô căn cứ. Người ta đều nói các công tử Lục Môn, đặc biệt là tổng giám đốc Skyline gần như cưng chiều bạn gái tới biến thái. Chỉ cần cô thích, anh sẽ cưng chiều vô điều kiện, không có điểm dừng.

Nhìn lại cảnh này, có vẻ như đó là sự thật.

Mười phút đã hết, Hạ Trú cũng đã cần nhàn xong xuôi. Trong vòng mười phút ấy, cô không nói với đội trưởng Hứa câu nào, thậm chí đến nhìn cũng không buồn nhìn, cực kỳ ngạo mạn.

Cô đi tới trước quan tài của Thương Xuyên, đắm chiều giây lát.

Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh cô, liếc nhìn khuôn mặt Thương Xuyên, phát hiện lúc này nó đã trắng trẻo như một viên ngọc. Đội trưởng Hứa cũng ghé sát tới, bắt ngờ lên tiếng: “Mười phút trước còn không như vậy mà?”

Hạ Trú không để ý đến đội trưởng Hứa, cũng không giải thích bất cứ điều gì. Cô nói với thi thể của Thương Xuyên: “Nếu cậu thật sự bị oan thì hãy nói cho tôi biết.”

Dứt lời, cô thở hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó thò tay vào trong quan tài, cời từng chiếc cúc áo của Thương Xuyên ra.

Khi lồng ngực của thi thể lộ ra, đội trưởng Hứa cũng thẳng thốt.

Cộng thêm thời gian lúc trước trong nhà xác, thi thể của Thương Xuyên đã để bên ngoài tròn bảy ngày. Chưa nói đến việc xác của cậu ấy hoàn toàn nguyên vẹn, ngay cả da thịt cũng không có dấu hiệu phân hủy. Đương nhiên, mùi thuốc nồng nặc trên người cậu ấy có thể khiến đội trưởng Hứa hiểu ra vài điều. Anh ấy phá án nhiều năm, cũng đã đi qua nhiều vùng quê thôn dã. Bây giờ còn có rất nhiều vùng núi hoang sơ có những phương thức giữ xác bí ẩn mà không ai hay biết.

Nghĩ lại việc Hạ Trú dám để thi thể bên ngoài bảy ngày, thì chắc chắn cô có cách để giữ nguyên vẹn cái xác.

Thế nên, điều đội trưởng Hứa ngạc nhiên không phải việc này mà là hình ảnh hiện ra trên ngực Thương Xuyên. Giống như vô số những cánh hoa, phải có đến bảy tám chỗ ở khắp nơi trái phải, màu sắc là hồng tối, thoạt nhìn giống màu của hoa hồng đã phơi khô.

Khi thi thể được đưa ra khỏi nhà xác, đội trưởng Hứa cũng coi như là người tiếp nhận. Anh ấy từng tận mắt nhìn thi thể, trên ngực đâu có những hình thù này. Mới chỉ qua mười phút, sao thi thể lại trở nên trong suốt, trắng bóc như vậy rồi trên ngực lại có những thứ kia?

Ngay cả Lục Đông Thâm cũng vô cùng sửng sốt, anh hỏi Hạ Trú: “Sao lại như vậy?”

“Trúng độc do mùi hương.” Hạ Trú bình thản, nghĩ cũng biết sự xuất hiện của những hình thù kia đã nằm trong dự liệu của cô, giống như việc cô kiên trì khẳng định Thương Xuyên bị chết oan vậy. “Không giống như trúng độc do đồ ăn có thể kịp thời phát hiện biểu hiện trên cơ thể, trúng độc do mùi hương cần vài ngày mới có thể thể hiện ra trên xác chết. Có cao thủ mùi hương dùng độc thậm chí còn biết kéo dài tới hơn chục ngày mới có sự biểu hiện. Thường thì, thi thể chưa kịp đợi tới lúc đó đã bị hỏa táng rồi nên nguyên nhân tử vong thật sự cũng bị che giấu.”

Đương nhiên, cô giữ lại xác của Thương Xuyên còn có nguyên nhân khác.

Dụ rửa vào hũ, bắt được hung thủ mới là mục đích lớn nhất.

“Trúng loại độc gì vậy?” Đội trưởng Hứa hỏi.

Hạ Trú khẽ thở hắt ra một hơi. Nghĩ lại mấy ngày qua bị giày vò cô cũng mệt mỏi rồi, cô nói: “Lát nữa tôi sẽ cung cấp cho anh một báo cáo phân tích mùi hương chi tiết. Còn về hung thủ sát hại Thương Xuyên, tôi nghĩ, dựa vào kinh nghiệm hỏi cung nhiều năm của đội trưởng Hứa cũng có thể tìm ra từ kẻ vừa rồi. Bây giờ quan trọng nhất là sắp xếp cho thi thể được an táng. Tôi không dùng quá nhiều đan dược lên thi thể, vì vậy cùng lắm chỉ tới trưa mai xác sẽ phân hủy.”

Đan dược là bí kíp bí mật cô tìm được trên núi Đại Biệt, thời gian điều chế vô cùng dài. Trong đó ngoài các nguyên liệu chống phân hủy mà người thường có thể nghĩ ra được như: hoa mộc lan, sơn chi, hương ma, rễ Phật thủ, lan trạch... còn có một loại nguyên liệu cực kỳ hiếm gặp, là một loại bùn đất tỏa ra mùi hương ngai thảo. Về lý mà nói, bùn đất không khó kiếm, nhưng riêng loại này thì không dễ chút nào. Nó là loại bùn của cây ngai thảo đã phát triển được mười năm. Hơn nữa cây ngai thảo này còn phải chưa từng bị người ta thu gặt. Ngai thảo sống năm này qua năm khác, qua mười mùa xuân hạ thu động, ngai thảo rụng xuống trộn lẫn vào lớp đất đã nuôi dưỡng nó, loại bùn đất này khi được đào lên mới là có giá trị nhất.

Lúc đó cô đi sâu vào núi Đại Biệt cũng chỉ đào được một chút xíu nên đan dược điều chế ra cũng không nhiều. Thương Xuyên là người ưa sạch sẽ gọn gàng nổi tiếng. Cô không muốn để cậu ấy ra đi với một thể xác bị phân hủy, như vậy cô sẽ không yên lòng.

Quan tài được khiêng ra khỏi phủ Thân vương, tuy rằng đội trưởng Hứa có cả một bụng nghi vấn, nhưng đúng như Hạ Trú nói, thi thể không đợi được. Hơn nữa, chỉ cần tới nay kẻ kia chịu khai báo, hung thủ sẽ hiện ra ngay trước mắt.

Sau khi đội trưởng Hứa đi khỏi, Hạ Trú thay một bộ quần áo sạch sẽ. Lúc lấy một chiếc gương nhỏ ra soi, cô giật mình thảng thốt kêu lên: “Ban nãy em cứ thế này đứng nói chuyện với anh à?”

Lục Đông Thâm cầm gương cho cô, cố nhịn cười: “Đúng vậy, làm sao chứ?”

Hạ Trú chỉ hận không thể đập đầu vào cột trụ chết ngay tức khắc: “Với một khuôn mặt người không ra người, ma chẳng ra ma thế này, anh vẫn nhìn nổi sao?”

Lục Đông Thâm không sốt sắng, bình tĩnh đáp: “Tôi nào em cũng nằm bò lên người anh, ngủ say như heo ấy, anh cũng còn chịu được, thế này thì đã là gì?”

“Khác chứ, dù có say như heo thì chỉ ít anh vẫn được nhìn thấy một khuôn mặt sinh động xinh đẹp, quyến rũ hấp dẫn, nghiêng nước nghiêng thành.” Hạ Trú vội vàng dùng khăn ướt lau mặt, nhưng càng lau càng lem ra, cô tức đến nghiêng răng kèn kẹt: “Loại màu vẽ này bôi lên mặt thật là khó rửa, không biết có phải sản phẩm lậu không nữa? Lục Đông Thâm, anh bảo khuôn mặt nửa công nửa thụ này của em mà bị hủy hoại thì phải làm sao đây?”

Lục Đông Thâm quả thật cảm nín, đến lúc nào rồi mà cô vẫn không quên tự sướng.

Đang nói thì có tiếng bước chân từ sân khấu kịch đi tới, xen lẫn vào đó là tiếng quát của Nhiều Tôn: “Đám tiểu gia một đao, cô tưởng món nợ này cứ bỏ qua như thế hả?”

Trần Du chạy vào trong trước, nhìn thấy Lục Đông Thâm có mặt thì ngỡ ngàng giấy lát, sau đó cũng chẳng nói chuyện với anh mà nhắm thẳng vào Hạ Trú: “Cô không sao chứ? Có bị thương không?” Tiếng sủng kia làm Trần Du thấp thòm. Sau khi Thái Quốc Cường được khiêng đi, cô ấy định sang bên sân khấu xem sao, không ngờ lại bắt gặp Nhiều Tôn áp giải ma nữ kia trở về, bảo cô ta đợi thêm lúc nữa.

Đợi mãi tới tận bây giờ, Trần Du mới theo Nhiều Tôn đến đây.

Hạ Trú thấy Trần Du hỏi vậy, không nhịn được, phì cười thành tiếng. Một giây sau, cô khoác cánh tay bị thương của Lục Đông Thâm, trêu chọc: “Nhìn thấy chưa? Thật ra xét về trình độ tán gái anh thật sự không bằng em đâu. Mới có vài ngày mà trong mắt người ta anh đã thành không khí rồi.”

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cô vênh váo. Tán gái anh mặc kệ, chỉ cần cô đừng tán trai là được. Anh véo mũi cô: “Đừng có đắc ý!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Giao Cho Tôn Thiếu Là Thích Hợp Nhất

Họ không biết đằng sau lớp khuôn mặt của cô che giấu bao nhiêu tâm tư và những bí mật không ai biết.

Trần Du bình thần không tỏ thái độ gì. Thấy Hạ Trú không có vấn đề gì, Trần Du cũng chẳng buồn lên tiếng nữa. Khi nhìn lại thấy cánh tay Lục Đông Thâm được băng bó cẩn thận, trong lòng tuy dấy lên cảm giác đắng chát nhưng đầu sao hai người trước mặt vẫn cũng đã đóng thuyền, đau thương sâu khổ thêm nữa chẳng phải chỉ khiến người ta khinh bỉ không?

Ngược lại là Nhiều Tôn, hoàn toàn không có khả năng phân biệt tốt xấu, hoặc có lẽ là cố tình chọc ngoáy, thậm chí là hoàn toàn không coi Lục Đông Thâm ra gì. Anh ấy khấn trương vắt một đầu lụa trong tay lên cột, cô gái kia bị buộc chặt vào đó. Anh ấy hừ một tiếng lạnh nhạt: “Loáng thoáng nghe ai đó nói thân thủ của tổng giám đốc Lục cũng khá nhanh nhẹn, tối nay xem ra tin đồn quả nhiên chỉ là tin đồn.”

Lục Đông Thâm nghe xong cũng chẳng quá giận dữ. Từ biểu cảm của anh có thể nhìn ra anh đã sớm biết Nhiều Tôn sẽ can dự vào chuyện này. Anh còn chưa lên tiếng, Hạ Trú đã cãi lại: “Anh thì giỏi chắc? Có ai đuổi theo một cô gái mà thương như anh không?”

Nhiều Tôn cúi đầu xuống nhìn. Cổ tay áo và gấu quần bị rách cả một mảng lớn, được tạo thành lúc cô gái kia giật con dao trong tay anh ấy. Ngoài ra, khắp người anh ấy cũng ướt rượt, quả thật là thê thảm.

Anh ấy đứng thẳng lưng lên, trước mặt Lục Đông Thâm anh ấy chưa bao giờ làm một kẻ hèn nhát, ném lại con dao găm cho Hạ Trú rồi khinh bỉ nói: “Rảnh thì lau cái mặt của em đi, cứ như ma ấy.”

Hạ Trú đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng mặc kệ cho Nhiều Tôn chê bai, tảng lờ coi như không nghe thấy. Cô đi thẳng tới trước mặt “nữ quý”. Khi nghiêng đầu nhìn ở góc này, đầu lụa đã trói chặt hai tay cô ta, nút thắt kia vô cùng chuyên nghiệp.

Là kiệt tác của Nhiều Tôn.

Đã có thời, anh ấy cũng cùng Tả Thời “lên trời xuống đất”, cũng luyện thành được bản lĩnh sinh tồn nơi hoang dại với điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, một trong những khả năng cơ bản chính là thắt nút. Ra ngoài không tránh khỏi việc phải leo trèo, khi lợi dụng dây thừng phải đề phòng việc nút thắt bị tuột ra. Nút thắt của Nhiều Tôn rất chắc, hơn nữa còn là kiểu thắt càng giãy giụa càng siết chặt.

Cô “nữ quý” đó dọc đường cũng chống cự không ít, nơi cổ tay đã hơi đỏ rục lên như rướm máu rồi.

Hạ Trú nâng cằm cô ta lên. Cô ta dùng sức hất ra. Hạ Trú thẳng thừng giữ chặt cả khuôn mặt cô ta, lần này dùng sức rất mạnh. Cô ta không thể thoát ra được, buộc phải nhìn chằm chằm Hạ Trú.

“Da dẻ có nhiệt độ, xem ra là giả ma giả quý.” Hạ Trú mượn ánh sáng trên sân khấu quan sát thật tỉ mỉ. Lốp hóa trang trên khuôn mặt cô gái trước mắt đã bị cơn mưa ào ào dội sạch vài phần, bây giờ khuôn mặt lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Quả thật là xinh đẹp.

Ban nãy khi đánh nhau dưới tầng hầm, cô mới chỉ nhìn sơ qua, đại khái, nhưng đã cảm thấy đây là một mỹ nhân có vẻ đẹp không đại trà. Bây giờ nhìn kỹ lại, khuôn mặt tuy nhợt nhạt nhưng ngũ quan đều ra đấy, mỗi một góc độ đều sắc nét như một tác phẩm điêu khắc. Đẹp nhất phải kể đến đôi mắt, mang một vẻ đáng thương khiến đàn ông nhìn vào phải rung động.

Nhưng đây lại là một cô gái vừa thông minh vừa bướng bỉnh, trong sự đáng thương lại toát lên cảm giác bất kham, thậm chí là một nụ cười nửa chính nửa tà.

Hạ Trú mơ hồ có một cảm giác, cô gái này tuy tướng mạo không giống cô nhưng cô lại phát hiện ra một vài thứ khá giống cô.

Đó là sự phản nghịch, sự bướng bỉnh, là dù thua cuộc cũng quyết không cúi đầu.

Cô gái đó nghe xong cười khẩy, quả thật vẫn giữ nguyên một thần thái cao ngạo. Cô ta nói: “Thật hiếm có dịp được diện kiến bậc thầy mùi hương Hạ Trú, Tường gia của đất Thương Lăng, quả thật là lợi hại.”

“Xem ra cô rất hiểu tôi đấy chứ.” Hạ Trú nói: “Thì ra ngay từ lúc ở núi Kỳ Thần cô đã chú ý tới tôi rồi.”

“Kỳ tài mùi hương có năng khiếu bẩm sinh, đương nhiên tôi phải chú ý rồi.” Cô gái chậm rãi cười: “Khi cô phá Tương tư tử của tôi, thoát ra khỏi phạm vi mùi hương Quý bát tử, khi ấy tôi đã biết người tôi chờ đợi, cuối cùng cũng tới rồi.”

“Thế có nghĩa là cô đã cố tình xuất hiện trước bức Giang sơn đồ tại khách sạn Thương Lăng, mục đích là muốn thu hút sự chú ý của tôi?”

Cô gái nói: “Phần nhiều là muốn biết cô muốn gì. Nếu đã có lòng tiếp cận cô, thì tìm hiểu điều cô muốn là quan trọng nhất.”

“Nói vậy là cô biết tôi muốn gì rồi ư?” Hạ Trú cười lạnh.

Cô gái nghiêng đầu, nhìn chằm chằm nụ cười như có như không của cô, ý tứ sâu xa: “Đương nhiên, trên đời này có lẽ không ai biết được cô muốn gì như tôi đâu.”

Hạ Trú thu lại nụ cười, bờ môi cứng đờ, đôi mắt hơi nheo lại: “Viên đá trên Giang sơn đồ cô đã đưa cho ai?”

Cô gái ung dung: “Cô thông minh như vậy, không nghĩ ra sao?”

Hạ Trú nhìn cô ta rất lâu: “Quả nhiên là Quý Phi, hóa ra cô bán mạng cho cô ta?”

“Không.” Cô gái vẫn cười từ đầu tới cuối: “Tôi cần một khoản tiền mà cô ta thì có khả năng trả khoản tiền này.”

“Rốt cuộc cô là ai?” Hạ Trú quát: “Tiếp cận tôi rốt cuộc có âm mưu gì?”

“Nhân tính quả thực là thứ bản thủ nhất trên đời này. Mục đích của tôi chẳng qua là Thai Quốc Cường và cô. Ai ngờ, có người tạo ra ván cờ, thậm chí là bày trong bày. Kết quả, cục diện hiện tại đã thú vị hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.” Nói rồi, cô gái đánh mắt nhìn Nhiều Tôn sau đó lại hướng về Lục Đông Thâm.

“Hai vị đây quả thật rất lợi hại. Chỉ đáng tiếc, đằng sau lợi ích không có chân tình. Hai vị mà liên kết lại với nhau thì e rằng cả thương trường phải run sợ.”

“Đừng có đánh trống lảng!” Hạ Trú lạnh lùng.

Ánh mắt của cô gái quay trở về nơi khuôn mặt Hạ Trú: “Cô có thể dụ tôi ra ngoài, lại có thể dụ được cả hung thủ giết hại Thương Xuyên, không lâu nữa cô cũng sẽ biết tôi là ai thôi, tôi hà tất phải phí lời dông dài. Ngược lại, khuôn mặt này của cô...” Cô ta chép miệng, quan sát một lượt: “Người ta thường nói cậu chủ của Lục Môn mê đắm nữ sắc, bị bác sỹ phù thủy mê hoặc. Nhưng họ không biết đằng sau lớp khuôn mặt của cô che giấu bao nhiêu tâm tư và những bí mật không ai biết. Họ cũng không biết rằng cậu chủ của Lục Môn không hề bị mê hoặc, mà vì anh ta biết quá rõ một khi cô ra tay thì người đứng phía sau ắt sẽ nổi lên mặt nước. Sự nặng tình và lòng tin tưởng này thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Hạ Trú nén giận. Nhớ lại một loạt các tin tức trên mạng vài ngày gần đây, chẳng bao lâu sau, cô bật cười: “Thật không ngờ cô còn là một ma nữ biết xoay hướng dư luận. Cô muốn lợi dụng cái chết của Thương Xuyên để lật lại vụ án của Ngô Trùng.”

“Thế mới nói, tôi rất có hứng thú với cô.” Cô gái nói: “Chúng ta rất giống nhau, chỉ tiếc là những người càng giống nhau lại chưa chắc đã trở thành bạn bè.”

Hạ Trú từ tốn nói: “Cô nghĩ đủ mọi cách để tiếp cận tôi nhưng lại không tôn trọng tôi. Tôi đoán đến tám, chín phần là cô có chuyện muốn cậy nhờ tôi. Chỉ có điều tôi nghĩ không ra, sao cô không có chút thái độ nào của người đi nhờ người khác vậy?”

“Tôi không cần phải trưng ra cái thái độ ấy, bởi vì, cô chỉ có thể giúp tôi.” Cô gái nói.

Hạ Trú nhướn mày: “Cô tự tin quá đấy.”

Cô gái ghé sát mặt vào cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Đừng quên, tôi làm ma trong phủ Thân vương này không phải ngày một ngày hai. Những gì nên nhìn thấy hay không nên nhìn thấy tôi đều đã chứng kiến cả rồi.” Sau đó cô ta lại đứng thẳng lưng lên, bật cười: “Thế nên Tướng gia à, cô nghĩ tôi còn cần phải cầu xin cô không?”

Hạ Trú nhìn cô ta chăm chăm, rồi bỗng bật cười: “Người tám lạng, kẻ nửa cân. Cuối cùng tôi cũng được gặp một người thực sự thú vị rồi.”

Mấy lời này khiến Trần Du đứng bên cạnh chẳng hiểu mô tê gì. Nhưng Lục Đông Thâm và Nhiều Tôn thì vẫn tỏ ra bình thản, dường như đã nghĩ chung một hướng với Hạ Trú.

“Cô ta có phải hung thủ giết Thương Xuyên không? Vì sao không giao cô ta cho cảnh sát?” Trần Du tò mò hỏi.

Hạ Trú nhìn cô gái chăm chăm từ đầu tới cuối: “Cô ta không liên quan gì tới cái chết của Thương Xuyên, thế nên...” Cô quay đầu nhìn Nhiều Tôn, nở một nụ cười kỳ quái: “Giao lại cho Tôn thiếu là thích hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Anh Giúp Em Làm Một Ván Lớn

Anh ăn no rồi phui mông bỏ đi, chỉ còn lại mình em nên giờ mới ăn đấy.

Khi về đến nhà thì mưa cũng đã ngừng.

Tắm rửa xong, Hạ Trú nằm co người trên giường mệt mỏi choáng váng. Máy hôm nay với cường độ tập trung cao, cộng thêm cả một tối vất vả cùng cơn mưa tầm tã, cô cảm thấy thể lực sụt giảm nghiêm trọng.

Nhắm mắt lại cô vẫn không ngủ được, cứ có cảm giác mình đang nằm trên một chiếc xe xoay tròn từng vòng, từng vòng. Như bị mắc di chứng vậy, cơ thể đã dừng lại nhưng đầu óc thì vẫn liệng tròn trên không trung. Tất cả mọi chuyện từ khi vụ việc Thương Xuyên rơi từ trên cao xuống bắt đầu cho đến nay lướt nhanh qua đầu cô, không, thậm chí còn sớm hơn nữa.

Sớm từ trước khi Thương Xuyên chết, sớm từ lúc cô và cậu ấy gặp lại nhau trong đoàn làm phim, sớm từ ba năm trước khi Tả Thời chưa gặp chuyện và họ vẫn còn vui vẻ, sớm từ khi họ đến học kịch tại nhà thầy, thậm chí từ lúc họ còn đang ở trong trại trẻ mồ côi...

Cậu ấy nói: Cậu chính là người thân thiết nhất của tôi trên cuộc đời này.

Hốc mắt cay xè, một giọt lệ chảy xuống khỏi khóe mắt, rồi nhanh chóng thấm vào mái tóc.

Tắm rửa xong, Lục Đông Thâm quay trở lại phòng làm việc. Dọc đường từ phủ Thân vương trở về nhà, di động của anh kêu hết lần này tới lần khác. Đây chính là cuộc sống bình thường của anh, chỉ cần di động không tắt thì rất hiếm khi nó im lặng. Ban ngày thì giải quyết hết các việc lớn nhỏ trong nước, ban đêm lại phải họp với tổng bộ tại nước ngoài, cả người giống như một con quay.

Khi Hạ Trú không ngủ được mò tới phòng làm việc, Lục Đông Thâm đang ngồi trên sofa nghe điện thoại. Chất giọng tiếng Anh tiêu chuẩn toát lên một vẻ nghiêm nghị, tranh luận cùng đối phương. Cô chỉ kịp nghe thấy chuyện có liên quan đến thị trường và công xưởng thuốc tại Trung Quốc.

Anh ấy không phải là một người gặp chuyện rồi sẽ thích nổi nóng. Anh ấy là con trưởng của Lục Môn, có gia giáo và lễ giáo tuyệt vời, thế nên gần như không nhìn thấy được anh nổi nóng. Thế nên, một người như vậy, chỉ cần anh hơi nhúu mày là cũng lộ rõ sự nghiêm nghị, khiến người ta phải lùi xa ba bước.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Hạ Trú đứng bên cạnh cửa hỏi anh: “Anh bận rộn xong chưa?”

Lục Đông Thâm đặt di động xuống, mở chế độ im lặng rồi giờ tay về phía cô: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Hạ Trú tiến lên, thuận theo lực tay, ngồi vào lòng anh. Anh mặc đồ ngủ, một bộ quần áo màu đen mềm mại, là kiểu đồ đôi với bộ trên người cô. Cùng là loại sữa tắm do chính tay cô pha chế, nhưng dùng trên người cô nổi bật mùi hương hoa, còn dùng trên người anh lại thấy thanh mát hơn nhiều.

Có liên quan đến mùi cơ thể con người, cũng là một loại sản phẩm, dùng trên những cơ thể khác nhau lại cho ra các mùi hương khác nhau. Cho dù là mùi nước hoa nồng thì dùng trên cơ thể người cũng tạo ra các mùi riêng biệt. Đương nhiên, mùi hương càng nồng đậm, hiệu quả che đi sự khác biệt sẽ càng mạnh. Trừ phi là người chuyên nghiệp, nếu không người bình thường khó mà tìm được sự khác nhau.

Cô vẫn luôn thích mùi hương mát lạnh trên người anh, tạo nên cảm giác ấm áp yên bình. Có mùi hương này sẽ luôn có cảm giác người này biết kiểm soát nhục dục của bản thân, nhưng càng giỏi kiểm soát lại càng tạo ra sự quyến rũ.

Cô dựa vào người anh, sự cứng rắn nơi vòm ngực người đàn ông cùng lớp quần áo mềm mại tạo thành sự tương phản khiến người ta không nỡ buông tay.

Ngón tay Lục Đông Thâm luôn qua mái tóc ướt rượt của cô, vò vò: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, phải sấy khô tóc rồi mới được chạy lung tung.”

Tóc cô càng ngày càng dài rồi, rơi xuống ngón tay anh là đã có thể quấn được vài vòng. Tóc cô rất đẹp, đen và bóng, vuốt lên có cảm giác mềm mại như sờ vào lụa vậy.

Những lúc rảnh rỗi, cô thích nằm bò trên ngực anh. Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, hoặc để mặc cho nó quấn vào ngón tay mình như một sợi dây leo rồi khẽ lướt qua cánh tay. Những lúc đó anh thường cảm thấy cuộc đời thật bình yên.

Hạ Trú nheo mắt lại như một con mèo, mặc cho anh từ từ dùng tay làm khô tóc cho cô.

Không ai nói gì cả.

Tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng kim đồng hồ chạy và những bóng sáng thay đổi luân phiên. Màn hình di động anh đặt bên cạnh sáng rồi lại tắt, tắt rồi lại sáng, chẳng mấy chốc đã phải có đến bảy, tám cuộc gọi nhỡ. Anh không nhận, cô cũng nằm im. Cho tới khi tóc đã khô, cô mới khẽ lên tiếng: “Đông Thâm, anh tin em không?”

Lục Đông Thâm buông lọn tóc của cô xuống: “Đương nhiên.”

“Dù bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ tin tưởng em sao?” Cô lại hỏi.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, hơi xoay mặt cô lại: “Em có lừa dối hay phản bội anh không?”

“Không đâu.” Hạ Trú nói ngay.

Anh mỉm cười, nụ cười tuy nhạt nhòa nhưng hòa vào đôi mắt lại rất dịu dàng: “Nếu đã vậy, vì sao còn lo anh không tin em?”

Bờ môi Hạ Trú mấp máy nhưng cô không nói được câu gì.

“Người khác đã nói gì anh không tin, anh chỉ nghe những lời em nói.”

Một dòng ảm áp chảy ngược vào tim, xua đi toàn bộ giá lạnh suốt dọc đường trở về nhà, càng xua tan con lo lắng cả một buổi tối. Cô ôm chặt lấy anh, muốn nói với anh lời cảm ơn hoặc xin lỗi, nhưng cuối cùng vẫn không thể bật ra một câu nào hoàn chỉnh, chỉ biết gọi tên anh hết lần này tới lần khác: Đông Thâm, Đông Thâm...

...

Cảnh cuối cùng tại phủ Thân vương chẳng hề vui vẻ.

Nữ quý đó cũng mang trong mình một sự ngang ngạnh không thua kém gì cô, thậm chí Hạ Trú cảm thấy, cô ta thật ra có ý thù địch.

Trước khi Nhiều Tôn đưa cô ta đi, cô ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, nở nụ cười kỳ lạ: “Anh thật sự nghĩ rằng cô ta chia sẻ với anh tất cả mọi điều ư?”

Chỉ một câu nói như vậy đã khiến Hạ Trú trên đường trở về nhà trở nên bối rối.

Lục Đông Thâm không nhắc gì đến chuyện này, chỉ ít thì lúc ở trên xe vẫn sống yên bình lặng. Anh vẫn xử lý công việc như mọi ngày, trở về nhà cũng không nhắc một chữ nào, cứ ngồi mãi trong phòng làm việc. Trái tim cô cứ lơ lửng trên cao từ đầu tới cuối, không thể yên lòng. Cô lo lắng Lục Đông Thâm sẽ nghĩ nhiều, sẽ nghi hoặc, sẽ không còn yêu thương cô như ban đầu nữa.

Trời đã tờ mờ sáng.

Lục Đông Thâm cũng không định giải quyết công việc nữa. Anh bế cô trở lại giường, vừa dựa đầu vào gối, cô đã như một con mèo len tới. Anh rất vui vì sự gần gũi của cô, bèn lật người để cô xuống, bàn tay gỡ bỏ lớp áo ngủ của cô một cách tự nhiên. . .

Khi Hạ Trú mở mắt ra đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Cả người cô giống như rời từng khớp xương. Người đàn ông đã được ăn no đã đời giờ không thấy bóng dáng đâu. Đêm qua cô ngủ rất sâu, cơ thể tuy mệt mỏi nhưng tinh thần rõ ràng đã khá hơn tối qua rất nhiều.

Trong phòng ăn có một bữa cơm thịnh soạn, nhưng đã có phần hơi nguội rồi. Giấc ngủ này của cô quả thật rất dài.

Trong lúc cô đang hâm nóng lại thì Lục Đông Thâm quay về, thấy vậy anh rất kinh ngạc: “Sao giờ mới ăn cơm?”

“Đứng rồi đứng rồi. Anh ăn no rồi phải không bỏ đi, chỉ còn lại mình em nên giờ mới ăn đây.” Thấy anh tỉnh thần phần chần, Hạ Trú càng bức mình. Cô nghĩ chuyện quan hệ nam nữ này thật không công bằng. Một lần vui vẻ đối với Lục Đông Thâm mà nói giống như được tu dưỡng cả tinh thần và sức khỏe, còn với cô lại là một phen thiêu thân bay vào lửa, hoặc cũng có thể là chết đi sống lại.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười. Anh rửa tay rồi hâm lại thức ăn cho cô. Trong lúc cô bê đồ lên bàn, anh đã thay bộ quần áo mặc ở nhà rồi trở về phòng ăn. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cầm một đôi đũa lên, gấp thức ăn cho cô. Hạ Trú rất vui vẻ hưởng thụ màn phục vụ cấp độ sao của anh, yên tâm ăn uống rồi hỏi: “Skyline sắp sập hả? Nên họ bảo anh về nhà tránh họa?”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Anh phát hiện tâm lý của em thật u ám. Nói thế nào thì anh cũng là chồng sắp cưới của em, sao không mong điều gì tốt đẹp một chút cho anh vậy?”

“Nào có, em chỉ mong anh tốt thôi mà, anh tốt là em sẽ tốt.” Hạ Trú nói: “Hôm nay là cuối tuần mà anh cũng đi miết, bận rộn như thế, chẳng phải em còn lo anh đói bụng sao?”

“Buổi trưa có một bữa tiếp khách, kéo dài tới tận hai, ba giờ chiều, sau đó lại đi gặp mặt đội trưởng Hứa, bây giờ bảo anh ăn anh cũng không nuốt nổi.”

Vừa nghe được câu này Hạ Trú lập tức có tinh thần, cô hỏi ngay: “Gặp mặt đội trưởng Hứa rồi sao? Thế nào? Bắt được Thai Nghiệp Dương chưa?”

“Đối phương không chịu khai nhanh đến vậy. Ý của đội trưởng Hứa là muốn em ra mặt đối chất, anh từ chối rồi.” Lục Đông Thâm lau sạch sẽ tay từ trong ra ngoài sau đó xé nhỏ thịt gà cho cô.

“Đừng từ chối, em làm chứng được mà!” Hạ Trú phản kích vô cùng.

Lục Đông Thâm đau đầu vì sự phản kích vô cơ của cô. Anh tỏ ý cô cứ bình tĩnh ngồi xuống: “Nếu không phải vì trước đó em đã hứa với đội trưởng Hứa thì nguyên cả trình tự chuyên gia uy tín cung cấp chứng cứ tài liệu anh đều muốn miễn hết cho em. Trong chuyện này dính líu tới quá nhiều người và quá nhiều chuyện, em có thể rút lui an toàn là tốt nhất. Hơn nữa, cho dù em ra mặt làm chứng thì lý do em phán đoán Thai Nghiệp Dương là hung thủ giết người cũng quá khó tin, liệu có thể bắt hắn ngay không vẫn còn là một ẩn số. Xét về khả năng làm chứng, em đích thực không bằng ma nữ kia.”

“Mùi hương giết người mà?” Hạ Trú nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm: “Anh nên hiểu rõ đây không phải chuyện khó giải thích.” “Anh hiểu được, nhưng không đồng nghĩa với việc ai ai cũng hiểu được.” Nói rồi Lục Đông Thâm bỏ miếng thịt gà vào trong bát của cô: “Anh biết em có đủ kinh nghiệm chuyên nghiệp để tìm ra hung thủ, cũng thành công khiến đối phương ra tay thêm lần nữa để trừng kẻ. Đến đây là đủ rồi. Những việc còn lại cứ giao cho cảnh sát giải quyết, họ ắt sẽ tìm ra được hung thủ từ miệng của kẻ bắt được tối qua.”

Hạ Trú buông đũa xuống, thở dài, một lúc lâu sau mới nói: “Cái mũi của em không thể sai được, hung thủ chắc chắn là Thai Nghiệp Dương.”

Trước sự kiện gọi hồn bảy ngày, cô đã kể toàn bộ những chuyện mình nghi ngờ cho Lục Đông Thâm. Đây cũng là lý do anh chịu giúp cô diễn một vở kịch lớn.

Quý bát tử, là loại cỏ ảo giác hiếm có khó gặp, nhưng Thương Xuyên không phải chết vì ảo giác.

Thương Xuyên dưỡng sinh rất đầy đủ, lại vì từng sống chung với cô một thời gian dài, thế nên cũng khá chú ý tới mùi vị của một số thứ. Loại trà thay nước được pha chế từ cây nữ lang và hoa mật ong chính là khắc tinh của cô ảo giác. Công lực của cô ảo giác càng mạnh thì khả năng hóa giải của trà cũng mạnh lên theo. Việc này là hết sức bình thường, thế gian này mỗi sự vật hiện tượng đều có sự vật hiện tượng khác áp chế, mùi hương càng như vậy.

Nhưng, cậu ấy né tránh được Quý bát tử nhưng không né tránh được Quý tương.

Quý tương, chính là loại quả mọng nước được sinh ra từ Quý bát tử. Quý bát tử tám năm mới kết trái một lần, quý giá như người mẹ đợi chờ tám năm mới có một đứa con, thế nên dân gian mới gọi loài cây này là Quý bát tử. Ai ai cũng nghĩ rằng Quý bát tử là thâm độc và nguy hiểm nhất, nhưng sự lợi hại của Quý tương thì “mẹ” của nó không thể so sánh được.

Quý tương chỉ có một màu tím hồng thuần, kích cỡ bằng khoảng một hạt đậu xanh. Mỗi một nhụy hoa có thể kết ra tám Quý tương. Khi Quý tương sum suê xung quanh sẽ tỏa ra một mùi hương. Mùi hương này giống hệt với mùi hương của Quý bát tử khi gặp nơi ẩm ướt. Nhưng mùi hương mà Quý tương tạo ra có tác dụng làm tê liệt dây thần kinh vận động.

Thế nên, Quý tương không phải cô gây ảo giác, và vì vậy loại trà của Thương Xuyên không phòng được nó. Không những không phòng được, mùi hương của Quý tương lại có thể kết hợp với hoa mật ong trong trà, lợi dụng mùi thơm ngọt của hoa mật ong để dính mạnh hơn vào hô hấp của con người, khiến người ta không đề phòng, cứ thế vô thức hít vào nhiều hơn. Khoảng thời gian này, Thương Xuyên vẫn luôn uống trà thay nước, trong cơ thể dĩ nhiên sẽ còn tồn đọng mùi của hoa mật ong. Người thường không ngửi thấy được nhưng nó lại kết hợp hoàn hảo được với Quý tương.

Điểm khác biệt giữa mùi hương của Quý tương và Quý bát tử còn nằm ở chỗ, Quý bát tử gặp ẩm ướt mới có thể phát tán mùi, còn mùi hương của Quý tương không cần bất kỳ điều kiện gì cũng có thể phát tán.

Sau khi Thương Xuyên ngã từ trên cao xuống, Hạ Trú đã lần lượt tới đoàn làm phim và sân khấu kịch,

Ở trong đoàn làm phim, cô chắc chắn được rằng lâu nay Thương Xuyên vẫn uống trà thay nước, hơn nữa ngay buổi tối hôm đó cậu ấy cũng pha một tách trà, mùi hương vẫn lưu lại trên người. Đồng thời, cô lại ngửi thấy mùi của Quý tương trên sân khấu kịch, rất nhạt nhưng vẫn giúp cô tìm ra được một vệt Quý tương trong khe hẹp trên sân khấu.

Một chút xíu không đủ để ảnh hưởng tới thần kinh vận động của con người. Nhưng cô tin rằng, đại đa số Quý tương đã được dùng trên người Thương Xuyên.

Tác dụng của mùi hương nằm trên cơ thể. Ngoại trừ những loại mùi cực kỳ kích thích sẽ tìm được chứng cứ trong khí quản hoặc nội tạng thì khi gặp những mùi cực nhạt hoặc gần như không có thì coi như chết không đối chứng. Mùi hương của Quý tương thuộc trường hợp hai, không trí mạng, nhưng vô hình có thể khống chế con người, tiện cho việc ra tay của hung thủ. Thế nên, cho dù là một “người phiên dịch xác chết” như Lục Bắc Thần cũng sẽ gặp khó khăn. Ai ai cũng biết anh ấy có một đôi mắt chim ưng, chỉ một vài manh mối vụn vặt cũng có thể tìm ra chân tướng. Nhưng xét về khứu giác, anh ấy chưa chắc đã là người giỏi.

Đây cũng là nguyên nhân anh ấy khẳng định cái chết của Thương Xuyên là sự cố ngoài ý muốn.

Có lẽ, việc Thương Xuyên ngã xuống là ngoài ý muốn, nhưng trước đó cậu ấy nhất định đã bị mùi hương của Quý tương kiểm soát.

Thi thể của Thương Xuyên được chuyển vào trong nhà xác, bại vì đông lạnh, nhưng thành công cũng nhờ đông lạnh.

Nhiệt độ giảm thấp đột ngột, không những ngăn được tốc độ phân hủy xác, đồng thời cũng đóng băng được mùi hương của Quý tương, việc này khiến cô gặp khó khăn trong lúc tìm kiếm mùi hương. Nhưng may mắn là, một khi đóng băng, mùi hương đó sẽ không chạy đi đâu được, cứ thế lưu giữ lại trong tử thi.

Khi cô ra khỏi nhà xác, cổ họng nồn đau đớn tột cùng của việc mất người thân. Cô tự cảnh cáo bản thân: Bất luận thế nào cũng phải tìm ra mùi hương của Quý tương.

Phải tìm bằng cách nào?

Cũng giống như những chuyện cô nghe được, thấy được trong mấy năm gần đây khi sống ở nơi thôn dã. Có rất nhiều mùi hương vẫn còn sót lại trong cơ thể con người, có bất cứ ảnh hưởng gì cũng cần vài ngày thậm chí vài năm mới thể hiện ra. Quý tương là một sự tồn tại nguy hiểm và thần kỳ. Phàm là người sống khi hít phải một lượng lớn Quý tương, ngoài việc sẽ lập tức xuất hiện tình trạng tê liệt chân tay, không thể cử động được ra, bảy ngày sau sắc mặt cũng sẽ trắng trẻo khắc thường, hơn nữa da dẻ cũng hồng hào, cực kỳ đẹp mắt.

Thế nên cũng có sách cổ ghi chép lại, các mỹ nhân cổ đại trong cung đình muốn được đắc sủng đã không tiếc vàng bạc châu báu để tìm kiếm Quý tương, lấy nó chế tạo ra mùi hương, ngửi nó để tạo nên một làn da đẹp, cho dù trước đó sẽ có tình trạng tê bì chân tay. Thông thường mà nói, nếu lợi dụng Quý tương để chế tạo mùi hương thì hoàn toàn có thể kiểm soát liều lượng, thế nên tê bì cũng chỉ là tạm thời, ngay sau đó sẽ là một diện mạo rực rỡ hút hồn.

Mà người chết từng hít phải mùi hương của Quý tương thì biểu hiện ra ngoài cũng có sự khác biệt.

Mặt mũi trắng trẻo, mịn màng như ngọc, nhưng không phải là kiểu trắng hồng hào. Bởi vì thi thể đối diện với khả năng bị phân hủy, nên cho dù có dùng loại dược thảo chống phân hủy tốt cách mấy thì những tế bào lão hóa cũng dần dần phân giải. Vì vậy chỉ có một phần diện tích nhỏ có thể thể hiện rằng trước khi chết nạn nhân đã dùng Quý tương mà màu của phần diện tích này cũng giống nh cánh hoa hồng khô.

Thế nên, Hạ Trú đã đợi bảy ngày.

Phản ứng mùi hương của người chết cũng giống với người sống, đều cần bảy ngày để thể hiện ra ngoài.

Quả thật, sắc mặt Thương Xuyên trắng như ngọc, nhưng trên ngực lại có một lớp màu như cánh hoa hồng khô, là kết quả của việc mùi hương di chuyển không được thuận lợi.

Nhưng hiện tượng kiểu này không thể duy trì một thời gian quá dài.

Người sống có thể duy trì nửa tháng, nhưng người chết chỉ có thể duy trì một ngày.

Thế nên đêm đó, Hạ Trú đã để lại tư liệu hình ảnh cho đội trưởng Hứa, đồng thời chuẩn bị sẵn tinh thần trình bày những biểu hiện của Quỷ tương trên cơ thể con người, đồng thời nói rõ việc trên người Thương Xuyên vì còn lưu lại mùi hoa mặt ong, nên sẽ có thể kết hợp với Quỷ tương.

Nếu từ đầu đã nhận định chắc chắn Thương Xuyên chết oan, thì ắt phải nghĩ ra cách bắt hung thủ.

Thật ra Lục Đông Thâm nói đúng. Họ đều đang đánh cược, cược rằng kẻ này chính là Thai Nghiệp Dương.

“Thai Nghiệp Dương làm điều khuất tất nên chột dạ. Anh ta bí mật gặp gỡ Thương Xuyên là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, sau đó lại nói là muốn xin chữ ký. Với tiền bạc và khả năng của mình, anh ta muốn tạo ra bằng chứng ngoại phạm đầu có khó như vậy.” Hạ Trú cắn mạnh đầu đũa: “Trợ lý của Thương Xuyên khai rằng, lúc đó họ ngồi trên xe nói chuyện một lúc lâu. Sau khi xuống xe, sắc mặt Thương Xuyên rất khó coi. Nếu chỉ là xin chữ ký, thì sao phải như vậy? Quan trọng hơn là, bên cạnh Thai Nghiệp Dương còn có một Vệ Bạc Tôn!”

Lục Đông Thâm không phản bác ý kiến của cô, anh rút chiếc đũa ra khỏi miệng cô, nói: “Xét về mục đích, Thai Nghiệp Dương đích thực là kẻ đáng ngờ nhất. Nhưng nói gì đi nữa, chúng ta cũng chưa hề tận mắt nhìn thấy anh ta ra vào phủ Thân vương.”

Hạ Trú đắm chiêu suy nghĩ.

Cô lên một kế hoạch dụ rùa chui vào hũ, muốn lợi dụng thi thể dụ hung thủ xuất hiện. Nhưng phải lợi dụng như thế nào, cô không có cách nào hay. Sau đó, Lục Đông Thâm đã nói với cô: Anh sẽ giúp em chơi một ván lớn.

Thế nên, Lục Đông Thâm mới chính là quân sư đứng sau kế hoạch này.

Vấn bài của anh chính là: Gọi hồn.

Sở dĩ anh nghĩ tới gọi hồn, bắt nguồn từ hai lý do.

Thứ nhất: Quỷ tương phải bảy ngày mới có thể thể hiện ra trên cơ thể người. Bảy ngày, vừa hay chính là đêm hồi hồn theo quan niệm truyền thống của người Trung Quốc.

Thứ hai, tấm bùa giết ma trên xà nhà phủ Thân vương.

Ai dán nó lên đó không quan trọng. Quan trọng là vì sao lại xuất hiện bùa giết ma. Đây là vấn đề Hạ Trú nghĩ mãi không ra. Giết ma? Giết con ma nào? Ban đầu cô cho rằng có người muốn giết con ma đã hãm hại phu nhân Thai Quốc Cường trong phủ Thân vương. Cho tới khi sự việc Ngô Trùng bị tung ra, cô mới bừng tỉnh ngộ. Có người muốn giết linh hồn của Ngô Trùng.

Vậy thì người dán lá bùa này để suy đoán rồi.

Hoặc là fan của Thương Xuyên, họ cho rằng hồn của Ngô Trùng hại Thương Xuyên; Hoặc là người sợ linh hồn của Ngô Trùng làm hại mình.

Ai lại sợ hồn của Ngô Trùng?

Cứ nhìn cách “ma nữ” trong phủ Thân vương nhắm vào Thai Quốc Cường là không khó suy đoán.

Năm xưa, người bán đứng Ngô Trùng, hại Ngô Trùng nhảy lầu, hại Ngô Trùng và người yêu âm dương cách biệt, trong tin đồn là “nhà họ Thai”, vậy nên tám chín phần chính là Thai Quốc Cường.

Thế nên, Lục Đông Thâm đề nghị họ sẽ tương kế tựu kế, lợi dụng đêm gọi hồn này. Một là có thể phán đoán ra Thương Xuyên có bị hại bởi Quỷ tương hay không. Hai là có thể khiến kẻ đứng sau lo lắng, thậm chí là dụ được hãn xuất hiện.

Nếu Thương Xuyên thật sự chết vì Quỷ tương, chứng tỏ hung thủ rất am hiểu về mùi hương, hoặc bên cạnh có một người am hiểu về mùi hương, nếu vậy thì việc gọi hồn vốn không lừa được đối phương. Nhưng hung thủ lại buộc phải xuất hiện, bởi vì nếu thật sự là Quỷ tương thì đêm thứ bảy, trên thi thể sẽ xuất hiện chứng cứ trực tiếp.

Đêm gọi hồn đó, cô vốn dĩ chỉ định một mình bí mật tiến hành, nhưng đề nghị này bị quân sư Lục Đông Thâm phủ quyết.

Anh nói, đã là một ván lớn, đương nhiên phải làm càng khoa trương càng tốt. Chẳng phải em muốn anh làm chim sẻ sao? Vậy thì anh cũng phải làm một

con chim sẽ thứ thiệt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Mưa Núi Sắp Qua, Gió Khấp Lều

Một cuộc chiến quyền lực đã đến sớm hơn nhiều so với anh dự tính...

Hạ Trú muốn Lục Đông Thâm làm chim sè, nhưng chỉ cần anh liên kết với cảnh sát làm ngư ông đắc lợi mà thôi. Tuy vậy, Lục Đông Thâm cho rằng, hung thủ giao hoạt, sẽ không dễ cô được như ý nguyện. Nếu Thương Xuyên chết vì Quỷ tương, nếu đối phương là một cao thủ am hiểu mùi hương hoặc sau lưng tồn tại một quân sư mùi hương đích thực thì chẳng thể nào không biết Hạ Trú là người dựng lên màn kịch này. Đối phương muốn tiêu hủy chứng cứ nhất định sẽ chuẩn bị sẵn sàng rồi xuất hiện.

Cách trực tiếp nhất để xóa sạch chứng cứ chính là phá hoại thi thể, nhưng muốn tiếp cận thi thể, đầu tiên phải dùng kế “điệu hổ ly sơn”.

Muốn hổ rời núi, nhất định phải có một con mồi khiến hổ hứng thú xuất hiện.

Con mồi này chính là “ma nữ” ẩn nấp trong phủ Thân vương.

“Ma nữ” bám theo suốt cả hành trình, nắm bắt rất rõ tình hình của Hạ Trú, hiểu biết về Giang sơn đồ, ra vào quán bar, chứng tỏ đây không phải là một người sống khép kín. Nếu trong phủ Thân vương tổ chức một nghi thức gọi hồn long trọng, cô ta chắc chắn sẽ không thể ngồi yên.

Hung thủ cũng sẽ nghĩ tới điểm này, vậy nên, sẽ nghĩ đủ mọi cách để ma nữ xuất hiện sớm, sau đó lợi dụng thời cơ thích hợp để xóa dấu vết trên thi thể.

Tin tức tiền tiêu là rất quan trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Hạ Trú rầm rộ tung tin sẽ tới tham gia buổi họp lớp.

Vương Truyền, chính là “cây kèn lệnh” đó.

Tạm thời không nói đến việc anh ấy ở trong giới showbiz đang lên như điều gặp gió. Chỉ riêng tinh thần liều mình quyết chiến đó thôi, chỉ cần cho anh ấy một điểm tựa thì chuyện Hạ Trú giả ma giả quỷ, tiến hành gọi hồn cũng sẽ được lan truyền ầm ĩ khắp nơi.

Trong màn “tuyên truyền” này, Lục Đông Thâm có tác dụng “đổ thêm dầu vào lửa”.

Chuyện gọi hồn chưa bao giờ rầm rộ đến thế, thần tốc lan đi khắp các trang mạng như cuốn chiếu, một dạo còn lên cả top search, người ta không muốn quan tâm cũng khó. Một tình thế trông có vẻ khó kiểm soát, kỳ thực đều nằm trong tầm tay Lục Đông Thâm. Một người bạn tốt “học giỏi” của anh đã nhanh chóng tìm hiểu các hình thức mạng xã hội tại Trung Quốc và khẩn trương tăng cường lợi dụng.

Nước có thể lật thuyền, cũng có thể đẩy thuyền.

Ban đầu, Skyline đánh mất phủ Thân vương là vì dư luận, bây giờ, anh lấy dư luận đáp trả lại.

Hạ Trú gọi hồn, bị chụp cái mũ “bác sỹ phù thủy”.

Ở trong mắt fan Thương Xuyên, cô đang chuộc tội.

Ở trong mắt một số fan mạng ngây thơ lương thiện, cô thật sự có bản lĩnh này.

Ở trong mắt cánh nhà báo, ví dụ Vương Truyền, cô là công cụ để giật được tit báo.

Ở trong mắt Lục Môn, Skyline cùng các đối thủ cạnh tranh khác, cô đang giở trò hoang đường, bậy bạ.

Thế nên, Lục Đông Thâm chính là kẻ tội đồ, dung túng cho các hành vi của Hạ Trú, là một nhà quản lý ngu dốt chìm đắm trong sắc đẹp đến đánh mất lý trí. Tất cả mọi lời khinh bỉ, kích bác, dù là công khai hay ngầm ngầm đều chết thành núi trong vài ngày ngắn ngủi.

Nghi thức gọi hồn được tổ chức y như thật, cộng thêm việc Vương Truyền ra sức tung tin, nhất là đám người giấy được ti mi trang trí, chỉ cần đọc báo là ai nấy đều hết hồn.

“Thế nên, ma nữ trong phủ Thân vương rất thông minh. Cô ta biết nắm điểm yếu của em, có việc nhờ cậy em nhưng lại không cần phải khom lưng uốn gối.” Hạ Trú chẳng muốn ăn nữa, buông đũa xuống thờ dài: “Mùi hương giết người rất có kết án. Nhưng nếu có người tận mắt chứng kiến thì tính chất sẽ khác ngay. Mà ma nữ kia chính là người chứng kiến.”

Lục Đông Thâm thấy cô buông đĩa, bên trực tiếp làm thay, gấp thức ăn đưa tới bên miệng cô: “Thế nên em cũng rất thông minh, giao cô ta lại cho Nhiều Tôn.”

“Em không biết cô ta có phải là một nhà tạo hương hay không. Nhưng có một điểm em rất chắc chắn là cô ta biết vận dụng các mùi hương một cách thành thạo. Trừ phi bản thân cô ta tình nguyện hợp tác với cảnh sát, nếu không muốn bước ra khỏi Sở cảnh sát một cách bình an vô sự là việc dễ như trở bàn tay.” Hạ Trú nhai miếng cơm một cách nhặt nhoe, tâm tư chỉ dồn cả vào phủ Thân vương. “Roi vào tay Nhiều Tôn thì khác. Nhiều Tôn đã bị cô ta chơi trước sau hai vố, lần thứ hai còn bị đâm một nhát dao trong lúc mơ màng. Việc này đối với một Nhiều Tôn bản tính kiêu ngạo không khác gì bị hạ nhục. Cho dù cô ta có bản lĩnh lên trời xuống đất thì cũng sẽ bị Nhiều Tôn quản thúc chặt chẽ. Thiệt một lần, khôn một đời, cho dù cô ta định giờ lại trò cũ, Nhiều Tôn cũng sẽ cẩn trọng hơn nhiều.”

Mép của cốc nước bị dí thẳng vào miệng cô, Lục Đông Thâm hồ hững buông một câu: “Em cũng hiểu cậu ta quá đấy.”

Hạ Trú không phòng bị, cứ thế bị sặc nước bọt. Cô đẩy chiếc cốc ra, ho liên hồi, một lúc lâu sau mới dịu đi. Cô trừng mắt lườm anh: “Chính anh là người nhắc đến Nhiều Tôn, em thay anh giải đáp thắc mắc còn không được à?”

Lục Đông Thâm liếc xéo cô: “Anh là người nhắc đến trước, nhưng anh bảo em tiếp lời sao?” “Lục Đông Thâm, anh ghen thật vớ vẩn!” Hạ Trú lườm nguyệt.

Lục Đông Thâm bấu một miếng bánh dứa nhét vào trong miệng cô: “Ý của anh là, rất có thể cô ma nữ kia sẽ cắt đứt những suy nghĩ tơ tưởng em của Nhiều Tôn, thế nên, coi như em đã làm một chuyện thông minh.”

Hạ Trú sùng sốt nhìn anh, một lúc sau mới nói: “Quả nhiên không gian không làm thương nhân.”

Lục Đông Thâm im lặng mỉm cười, anh đã quá quen với mấy câu oán hận kiểu này rồi.

“Hỏi anh một chuyện nhé.” Hạ Trú sát lại gần anh: “Việc Nhiều Tôn đến có nằm trong dự liệu của anh không?”

“Phủ Thân vương đó là địa bàn của cậu ta, xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu ta có thể ngồi yên sao?”

Hạ Trú lại hỏi: “Vậy sự xuất hiện của Thai Quốc Cường thì sao?”

“Đầu tiên là phu nhân của Thai Quốc Cường gặp ma, sau đó lại chính Thai Quốc Cường đột nhập phủ Thân vương nhập viện. Nói chuyện của Ngô Trùng không liên quan tới ông ta là không thể nào. Ông ta thấy em gọi hồn, dĩ nhiên cũng muốn chứng thực sự thật, dù sao thì có tật gặt mình.”

“Nhưng nữ quý kia muốn giết ông ta, nếu em và Trần Du tới muộn một chút, ông ta đã ngừng thở rồi.” Hạ Trú nhủ mảy.

Lục Đông Thâm đặt đĩa xuống, nhìn cô, trong ánh mắt có chút gì nặng nề, như tia sáng trong đêm tối. Anh nói: “Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh không hề nghĩ tới điểm này.”

Hạ Trú nhìn anh nghi hoặc.

Ánh mắt đó khiến Lục Đông Thâm dở khóc dở cười, anh cốc một cái lên trán cô: “Sao nhìn anh như nhìn kẻ buôn người vậy?”

Hạ Trú nheo mắt lại: “Em đang nghĩ, một vở kịch như thế nào mới gọi là lớn? Dụ hung thủ ra ngoài ư? Không phải. Thương Xuyên là người đại diện phát ngôn của Skyline. Cái chết của cậu ấy gây đả kích rất lớn đối với cái chết của Skyline, bắt được hung thủ dĩ nhiên quan trọng, nhưng đó là chuyện phía cảnh sát quan tâm nhất. Ở trong mắt anh, vở kịch lớn là khi có thể xoay chuyển được hiện trạng bất lợi của Skyline. Mà cách tốt nhất chính là khiến lợi ích của Hoa Lục và Trường Thịnh cũng bị chết yểu trong chuyện này, khiến họ lo cho bản thân cũng không xong.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, cười mà như không cười, lát sau mới nói: “Em bảo anh nên vui vì em hiểu rõ về anh như vậy, hay nên tự kiểm điểm sâu sắc sao mình lại để lại trong em một hình tượng gian thương như vậy đây?”

Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, bán tín bán nghi.

Lục Đông Thâm thở dài: “Anh không phải thần thánh, anh cũng là người bình thường, có rất nhiều chuyện chưa chắc đã làm được như dự liệu. Giống như việc Thai Quốc Cường suýt nữa gặp hại, hay như việc cậu bạn học của em lên lút bò vào đến mức khiến hung thủ cướp cò nổ súng.” Nói rồi, anh chỉ vào lớp băng trên cánh tay mình: “Anh còn đang bị thương đây này, sao lại tích cực đến sự sống chết của người khác như vậy. Lúc anh tắm còn chẳng thấy em quan tâm gì đến vết thương của anh.”

Hạ Trú hi mũi giễu cợt.

Mấy tiếng đồng hồ trước, lúc như sói như hổ trên giường, sao không thấy anh gào lên kêu đau đi?

“Tiếp theo sẽ thế nào?” Hạ Trú hỏi: “Dự án phủ Thân vương có trở về tay của Skyline không?”

Lục Đông Thâm bật cười: “Em đang vòng vèo để nhận định anh có mục đích khác.”

“Anh biết rõ Nhiều Tôn và Thai Quốc Cường đều sẽ tới mà vẫn mặc kệ buông xuôi, nói anh không có chút mục đích nào, em không tin.”

Lục Đông Thâm lấy khăn giấy ra, cẩn thận lau tay: “Thôi được rồi, nói thế này đi. Skyline muốn độc chiếm dự án phủ Thân vương là rất khó. Đồng thời, Hoa Lục cũng không có bản lĩnh này.”

Hạ Trú giật mình.

“Còn về Trường Thịnh...” Lục Đông Thâm dăm chiêu giây lát, nói: “Một cuộc chiến quyền lực đã đến sớm hơn nhiều so với anh dự tính, giống như...”

Sống lưng Hạ Trú dần dần lạnh toát: “Giống như cái gì?”

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô, nói từng câu từng chữ: “Giống như Lục Môn, cũng là cảnh ‘Mưa núi sắp qua, gió khắp lâu’.”*

*Trích từ bài “Hầm Dương thành đông lâu” của Hứa Hồn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Nguyễn Kỳ

Không sai, chính là ma nữ trong phủ Thân vương, con gái của Nguyễn Anh.

Lục Đông Thâm sinh ra ở Lục Môn, lớn lên ở Lục Môn. Lục Môn có bất kỳ biến động nào dù là nhỏ nhất anh cũng có thể cảm nhận ngay tức khắc. Đối với những thay đổi cơ cấu chưa rõ ràng của Lục Môn trong tương lai, anh có một sự nhạy cảm cực mạnh. Đây là bản năng được tạo thành của anh sau nhiều năm lăn lộn thương trường.

Tại sao Hoa Lục lại ngã chổng vó sau khi đã giành được dự án thì Hạ Trú không rõ, nhưng cuộc chiến tranh giành quyền lực tại Trường Thịnh mà Lục Đông Thâm nhắc tới thì cô có thể cảm nhận được ít nhiều. Thái Quốc Cường, thật ra vừa nãy nhìn thấy ông ta, cô cũng biết được ông ta đã gần đất xa trời. Không phải vì tuổi tác, mà vì tình trạng sức khỏe của ông ta. Cô đã tận tâm tận sức, muốn cứu vãn thêm một chút. Nhưng từ tình hình nhập viện lần gần đây nhất của ông ta, có một số chuyện đã không thể tránh khỏi nữa.

Trước kia cô không thể khẳng định chắc chắn. Đưa cho Thái Quốc Cường một miếng hương cổ, thực chất là muốn cảnh cáo ông ta đừng sau đang có kẻ muốn dùng mùi hương hại ngại, phải biết tiết chế. Nhưng cô sai rồi, con người bản tính tham lam, thứ mà kẻ đứng sau ham muốn đâu chỉ có lợi ích? Có lẽ, trong chuyện này còn những điều cô không biết.

Lịch sử ân oán trong Trường Thịnh cô không biết rõ, Lục Đông Thâm có lẽ cũng không có hứng thú tìm hiểu. Phán đoán của anh chỉ dựa vào sự nhạy cảm trên thương trường. Cô cảm thấy, lần này Trường Thịnh thật sự sẽ long trời lở đất.

Nhưng Lục Môn thì sao?

Mưa núi sắp qua, gió khắp lâu.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Không cho Hạ Trú thời gian để suy nghĩ sâu thêm, chớp mắt thứ Hai đã tới, mưa bụi vẫn vũ, Thương Xuyên được an táng.

Tang lễ do Skyline hoàn toàn chịu trách nhiệm. Hạ Trú xuất hiện với tư cách là người thân của Thương Xuyên.

Ngày hôm nay, bên ngoài nhà tang lễ có cả đám người ăn vận đen xì đang đứng. Toàn bộ đều là fan của Thương Xuyên. Họ giờ cao ảnh và vòng hoa của Thương Xuyên. Có không ít các cô gái gào khóc trong đau đớn.

Họ giữ lại thủ tục từ biệt người đã khuất trước khi thi thể được đẩy vào lò hỏa thiêu.

Tiếng khóc vang trời.

Cộng thêm việc ngoài kia trời lại mưa bụi giăng lối, rả rích suốt, kết hợp với tiếng thút thít lại càng khuấy đảo cho lòng người thêm rối loạn.

Suốt cả buổi, Hạ Trú không khóc.

Cô mặc đồ đen toàn tập, cảm ơn từng vị khách tới dự tang lễ. Có lúc cô lại nhìn về phía di ảnh của Thương Xuyên, thất thần, bên tai cứ vọng về dáng vẻ của cậu ấy khi vẫy tay áo hát hí kịch trên sân khấu. Dạ dày đau hết con này tới con khác, giống như có một bàn tay không ngừng túm lấy, vầy vò.

Những người hâm mộ được tới chia buồn đều được lựa chọn cẩn thận, đều là các fan trung thành của Thương Xuyên, nên họ cũng không gục trước di ảnh khóc trời kêu đất. Cho tới khi, trưởng fanclub tiến tới, hỏi thẳng Hạ Trú: “Có phải cô nên cho chúng tôi một lời giải thích không?”

Nghi thức gọi hồn được tổ chức rầm rộ, lúc trước là vì mục đích lan truyền, dụ hung thủ rơi vào bẫy. Bây giờ, phía cảnh sát đã có thu hoạch, những fan thực sự của Thương Xuyên vẫn đang chờ đợi hồn của thần tượng mình đã đi đâu về đâu. Hạ Trú ngước mắt lên, đó là một cô gái ngoài hai mươi, cắt mái đầu vic.

“Vụ án đã có một chút manh mối, phía cảnh sát hiện đang điều tra, mọi người cần kiên nhẫn chờ đợi.”

“Tôi biết mà... biết mà...” Cô gái lẩm bẩm, sau đó lập tức quỳ xuống trước di ảnh, mắt đỏ rực lên: “Anh đã hiển linh đúng không? Anh yên tâm, bọn em nhất định sẽ kêu oan cho anh.”

Kêu oan cho Thương Xuyên.

Lúc nghe thấy những lời này, Hạ Trú không cảm thấy có gì ghê gớm. Cô nghĩ chẳng qua là những lời trưởng fanclub nói ra trong lúc đau thương. Cứ như vậy, Thương Xuyên được an táng. Vì thi thể đã để ra ngoài suốt bảy ngày, thế nên hỏa táng xong, cậu ấy được đưa thẳng vào nghĩa trang.

Ngôi mộ cũng do Hạ Trú đích thân lựa chọn, tựa núi ôm sông, nằm nơi cao ráo, có thể ngắm nhìn toàn bộ phong cảnh đẹp như tranh. Thật ra sao Hạ Trú không hiểu rằng người chết rồi như ngọn đèn tắt? Núi non sông nước có đẹp cách mấy, chẳng qua cũng chỉ là cách để người sống tự an ủi bản thân mà thôi.

Mưa to một cách kỳ lạ, giống hệt như đêm gọi hồn.

Nước mưa năm nay, dường như đặc biệt nhiều.

Hôm sau, fan của Thương Xuyên đã vây lại, tập trung tại Cục Công an.

Trong ngoài đều ba vòng.

Không ầm ĩ như lúc trước vây lấy đoàn làm phim hay phủ Thân vương. Lần này do hội trưởng dẫn đầu. Mọi người ký một lá đơn tình nguyện, lấy lụa bạch làm giấy, cửa ngón tay lấy máu làm bút. Dài lụa dài hàng trăm mét, bên trên lấm lem vết máu đỏ đều là tên của mỗi một người tình nguyện, dùng máu thể hiện tinh thần, yêu cầu cảnh sát trừng trị nghiêm hung thủ.

Chẳng bao lâu sau đã có tin tức. Trên mạng càng náo nhiệt hơn. Sự “điên cuồng” của fan Thương Xuyên trong phút chốc phủ sóng khắp các vòng tròn bạn bè, thậm chí nhảy lên thành chủ đề hot số một của năm, không có số hai.

Cũng vì vậy, Hạ Trú mới bừng tỉnh về ý tứ của trưởng fanclub khi nói câu đó lúc trước.

Thì ra khi ấy cô gái đó đã xem trộm ngực của Thương Xuyên. Dấu ấn hình cánh hoa trên đó tuy đã nhạt màu, không còn rực rỡ như “đêm gọi hồn”. Nhưng rõ ràng nó cũng chẳng liên quan gì đến vết hoen tử thi mà người ta hay biết đến. Thi thể có điểm kỳ lạ, lại xuất hiện sau đêm gọi hồn, khó mà cảm người ta suy nghĩ xa xôi.

Trên mạng đua nhau bình luận. Lần này bác sỹ phù thủy đã thật sự gọi được hồn, oan hồn bèn để lại dấu ấn trên thi thể, mượn nó để bày tỏ sự oan khuất của mình.

Thần tượng mình sùng bái nhất chết thảm, thân là fan hâm mộ phải giương cao tinh thần, khí thế trong phút chốc trở nên rầm rộ.

Dư luận dồn ép các cơ quan chấp pháp, sức ảnh hưởng này mang đến cho cảnh sát những áp lực không hề nhỏ.

Sau khi chuyển cho cảnh sát một bản phân tích chứng cứ mùi hương chi tiết cùng bản giải thích tình trạng sức khỏe của Thai Quốc Cường, Hạ Trú đã chứng kiến màn dư luận lớn chưa từng có này. Cô không ngăn chặn, cũng không lên tiếng. Tuy hành động của cô gái kia vượt ngoài dự liệu của cô, nhưng có một điểm cô đồng tình, đó là phải sớm phá án.

Thương Xuyên chết oan, với tư cách là người thân duy nhất trên đời này của cậu ấy, cô chỉ hận không thể phanh thây hung thủ, hoặc cũng khiến đối phương ném thử nỗi khổ sau khi bị kiểm soát thần kinh vận động, không thể tự kiểm soát hành động của bản thân. Không, thậm chí cô còn nhiều cách khiến đối phương sống không bằng chết. Nhưng là một công dân, cô không có quyền làm vậy, không có quyền kết tội một ai đó sống hay chết, thế nên chỉ có thể nén đau thương đợi cảnh sát tới giải quyết.

Có lúc sức ép của dư luận cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất thì nó có tác dụng trong vụ án của Thương Xuyên.

Quả nhiên, phía cảnh sát đã công khai lên tiếng sẽ sớm ngày phá án, trừng trị hung thủ.

Mà ngay sau khi lời tuyên bố ấy được đưa ra, giá cổ phiếu của Trường Thịnh cũng bị tổn hại, trượt dốc nặng nề trong phiên cuối ngày. Skyline sau khi tổ chức tang lễ cho Thương Xuyên đã ổn định lòng người, giá cổ phiếu đang trên đà rút lại bỗng có dấu hiệu bình ổn.

Độ nóng của dư luận vẫn không hề giảm, bắt nguồn từ việc Thương Xuyên có một đội ngũ fan hùng hậu.

Một tuần sau, Lục Đông Thâm họp xong, từ Mỹ trở về Bắc Kinh, tới thẳng Cục cảnh sát.

Hạ Trú biết được tin này, cũng ở lại trong văn phòng đợi anh.

Cho tới khi ngoài cửa sổ đường phố đã lên đèn, Lục Đông Thâm mới trở về trong dáng vẻ bụi bặm, mang theo cả cái nóng nực bên ngoài, nhưng chẳng mấy chốc đã được không khí điều hòa xua tan bớt. Theo sau anh là Cảnh Ninh, kéo theo vali. Sau đợt bệnh, cô ấy như gãy rộc hẳn đi. Hạ Trú để ý đến điều đó, nhưng vì đang mong ngóng tin tức từ cảnh sát nên không còn lo được đến Cảnh Ninh. Đặt vali xuống, Cảnh Ninh hỏi Lục Đông Thâm còn gì cần dặn dò không. Hành trình cả một ngày của Lục Đông Thâm cũng đã kết thúc, anh bảo cô ấy ra về trước.

Hạ Trú pha một tách trà cúc trắng và hoa sen cho anh.

Anh đón lấy, nhấp một ngụm. Mùi hoa cúc hoa sen thanh mát, làm dịu đi cái oi ả và bức dọc mùa hè.

“Sao rồi? Hỏi ra được Thai Nghiệp Dương chưa?” Hạ Trú hỏi.

Lục Đông Thâm gơ tay cời hai chiếc cúc áo ra, đặt tách trà lên bàn, cũng không giấu giếm cô: “Có thể sẽ khiến em thất vọng đấy. Người cảnh sát hỏi ra được không phải Thai Nghiệp Dương, mà là Hà Tư Nghi.”

“Cái gì?”

“Còn nữa, Nguyễn Kỳ cũng tới Cục cảnh sát rồi.”

“Nguyễn Kỳ?” Hạ Trú sững người, sau đó lập tức tỉnh ra: “Có liên quan đến Nguyễn Anh?”

Lục Đông Thâm gật đầu: “Không sai, chính là ma nữ trong phủ Thân vương, con gái của Nguyễn Anh.”

~Hết chương 233

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Chết Đi, Vĩnh Viễn Ôm Sầu Tương Tư

Không phải cô đã chôn mẹ mình... ngay trong phủ Thân vương này đây chứ?

“Mười năm cách biệt muôn trùng, dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên...”*

*Trích từ bài từ “Giang thành tử – Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng” của Tô Thức.

Ai ai cũng nói đào hát đa tình, nhưng cũng có người nói đào hát vô tình. Ngô Trùng trong những năm trẻ trung tuấn tú, trước khi gặp Nguyễn Anh chỉ biết rằng kịch là đạo lý cao nhất cuộc đời mình. Sau khi gặp Nguyễn Anh, ông cảm thấy tất cả mọi điều tốt đẹp trên thế gian này đều giấu cả trong đôi mắt sáng của bà. Một nụ cười, một cái nhíu mày, một bước đi, một chút dừng lại cũng đều là phong cảnh. Nhất là khi Nguyễn Anh mặc một bộ quần áo dài, khe giờ vạt áo lên che đi chóp mũi, đôi mắt đỏ đã hút hết tất cả những ảo ảnh phù hoa.

Một người là diễn viên, một người là đào hát trong Lê Viên.

Cả hai đều nhập vai để thể hiện cuộc đời của người khác. Thế nhưng vào giây phút gặp gỡ tại phủ Thân vương, quỹ đạo cuộc đời của cả hai người cũng đã được xác định.

Là si mê, là bầu bạn.

Đồng thời, cũng là một kiếp nạn tai bay vạ gió.

“Ngô Trùng là bố tôi.”

Đây là câu đầu tiên Nguyễn Kỳ nói sau khi tiếp nhận buổi thẩm vấn của cảnh sát.

Không lãng phí quá nhiều nước bọt, thậm chí là thẳng thừng, trực tiếp.

Mà sau này tất cả đầu đuôi sự việc Hạ Trú biết được đều qua lời khai của Nguyễn Kỳ để lại tại Cục cảnh sát. Còn nữa, sau khi Nguyễn Kỳ ra khỏi Cục cảnh sát, rốt cuộc cũng đã nói cho cô biết một số việc mà cô muốn.

Nguyễn Kỳ không né tránh cảnh sát, điều này khiến Hạ Trú phải nhìn cô ta bằng con mắt khác. Dẫu sao cô ta cũng đã giả ma giả quỷ trong phủ Thân vương, làm đầy lên dư luận chỉ là chuyện nhỏ, có âm mưu giết hại Thai Quốc Cường mới là chuyện lớn.

Cô ta kể lần lượt tất cả mọi chuyện xảy ra năm xưa tại Cục cảnh sát, nhữn chuyện quá khứ ấy đã khiến đội trưởng Hứa, người phụ trách vụ án này, phải

kinh ngạc và dùng bút.

“Bố tôi bị bán đứng, buộc phải quay trở lại đoàn phim. Ông đi chưa được bao lâu thì mẹ tôi phát hiện ra mình mang thai.” Nguyễn Kỳ khi kể về chuyện cũ, ánh mắt rất lạnh nhạt, nhắc đến nhà họ Thai thì sắc mặt càng thâm trầm hơn. Chỉ khi nhắc đến mẹ, ánh mắt cô ta mới lộ ra sự bi thương.

Ở một thời đại như thế, khi một người phụ nữ ly biệt quê hương, bơ vơ không nơi nương tựa, tất cả mọi hy vọng đều được gửi gắm vào sinh mệnh bé nhỏ sắp chào đời. Đến mức sau này khi Ngô Trùng chết rồi, Nguyễn Anh vẫn quyết tâm cả đời không tái giá, cần rằng một mình nuôi Nguyễn Kỳ khôn lớn.

Cô ta mang họ Nguyễn, vì Nguyễn Anh không muốn để Nguyễn Kỳ biết quá nhiều chuyện quá khứ. Về những tình cảm hay nghiệt ngã năm xưa, Nguyễn Kỳ đều được biết qua những bức thư tình của Nguyễn Anh. Những bức thư tình viết cho Ngô Trùng, nhưng chưa bức nào được gửi đi.

“Con trai của nhà họ Thai đó chính là Thai Quốc Cường, kẻ đã hãm hại bố mẹ tôi âm dương cách biệt.” Nguyễn Kỳ nói với cảnh sát: “Ông ta tham lam hư vinh, đã giàu có và phát đạt bằng cách giẫm lên máu của bố tôi.”

Muốn điều tra chuyện năm xưa, đối với Nguyễn Kỳ mà nói không phải việc quá khó khăn, dẫu sao thì lần theo nhà họ Thai kiểu gì cũng tìm ra được chút manh mối. Con trai nhà họ Thai bán đứng bạn bè để được leo lên hàng quyền quý, chẳng qua là nhắm vào cô con gái của nhà đầu tư. Mà sao trùng hợp đến vậy, chồng của người phụ nữ kia cũng họ Thai?

“Phủ Thân vương là nơi định tình của bố mẹ, có ý nghĩa rất lớn với mẹ tôi. Tôi nấu mình trong vương phủ chẳng qua chỉ vì nhung nhớ bố mẹ. Ai ngờ vợ chồng Thai Quốc Cường năm lần bảy lượt tới quấy nhiễu, còn bị sợ đến hết hồn, người thì hôn mê, kẻ thì nhập viện. Đây chẳng phải là biểu hiện của việc có tật giật mình ư?”

Hôm sau, khi Nhiều Tôn đưa Nguyễn Kỳ ra khỏi Cục cảnh sát, Hạ Trú đã đứng ngoài đợi nhiều tiếng đồng hồ rồi. Chiếc xe đỗ dưới một cây ngô đồng đã nhiều năm tuổi. Lục Đông Thâm đích thân lái xe, Hạ Trú ngồi bên ghế lái phụ. Thấy họ bước ra, cô bèn hạ cửa xe xuống quá nửa.

Khuôn mặt Nguyễn Kỳ rất thuần khiết, mộc mạc, sắc mặt vẫn nhợt nhạt như mọi khi, trên trán có nét ưu phiền. Cô ta không nhìn sang phía đối diện. Ngược lại Nhiều Tôn vừa đó đã liếc thấy xe của Lục Đông Thâm, nhưng lại vờ như không thấy, giữ chặt cổ tay Nguyễn Kỳ lại.

Đầu tiên Nguyễn Kỳ giật nảy mình, sau đó bắt đầu giãy giụa, ai dè không giằng ra được khỏi tay Nhiều Tôn, thế là cô ta thẳng thừng cúi đầu xuống cần.

Có thể nhận ra cô ta cắn rất mạnh, nhưng Nhiều Tôn vẫn dè dặt, vừa lùi vừa kéo đẩy cô ta vào trong xe.

Cảnh này lọt vào mắt Lục Đông Thâm, anh chỉ coi như xem kịch, cười nói: “Không hổ danh là Tôn thiếu, mới đó đã vớt được người ra ngoài rồi.”

Về bản lĩnh của Nhiều Tôn, dĩ nhiên Hạ Trú biết rất rõ. Thành phố Bắc Kinh tuy rộng lớn, nhưng có ai biết Tôn thiếu mà không nể mặt anh ấy vài phần, thế nên cô nhìn nhiều cũng thấy quen. Thấy Nhiều Tôn đã khởi động xe, cô vội vàng vỗ cánh tay Lục Đông Thâm: “Mau bám theo.”

Xe của Nhiều Tôn đi thẳng, dĩ nhiên sẽ biết Lục Đông Thâm theo sát phía sau, nhưng anh ấy không tức giận cũng không cố tình cắt đuôi, mà vẫn giữ nguyên tốc độ đi xuyên qua biển xe.

Cho tới khi rẽ vào một con ngõ, Hạ Trú mới bừng tỉnh ngộ: “Nhiều Tôn định tới phủ Thân vương?”

Lục Đông Thâm không quá bất ngờ. Anh vững vàng điều khiển vô lăng: “Lời khai của Nguyễn Kỳ nghe có vẻ không có kẻ hở. Nhưng khi tỉ mỉ cân nhắc lại, có vẻ mới hợp lý chứ chưa hợp tình. Nguyễn Kỳ ra vào Cục cảnh sát đều có Nhiều Tôn đi theo, cậu ta sinh nghi cũng là việc bình thường.”

Quả thật, chiếc xe đã tới phủ Thân vương.

Xung quanh vẫn là trạng thái tạm dừng thi công. Trước cửa vương phủ đào một con kênh dài để tiện cho việc thông đường nước, đang đào một nửa cũng để đó, thế nên khi xe tìm chỗ đỗ cũng khá mất công. Nhưng Nhiều Tôn rất ngạo mạn, đánh vô lăng thẳng thừng lăn bánh lên luống hoa lùn thấp rồi dừng lại, đầu xe lao thẳng tới trước cửa phủ Thân vương.

Lục Đông Thâm bảo Hạ Trú xuống xe trước, sau đó cho xe đỗ vững vàng bên lề đường, cách kênh đào chỉ khoảng vài phần.

Bên kia, Nhiều Tôn cũng đã xuống xe, sau đó lại lôi Nguyễn Kỳ ra như xách một con gà con, đến Hạ Trú còn chẳng buồn nhìn, đã lôi Nguyễn Kỳ vào trong vương phủ. Hạ Trú thấy vậy bèn bám riết theo sau.

Hai cánh cửa lớn sơn đỏ đã ngăn cách mọi tiếng ồn ào bên ngoài. Cánh cửa rộng mở là phạm trần, cánh cửa khép lại trở thành chón bông lai. Nhiều Tôn kéo thẳng Nguyễn Kỳ tới dưới chân sân khấu kịch, thái độ thẳng thắn: “Nói đi.”

Hạ Trú và Lục Đông Thâm trước sau cũng tới nơi, không can dự vào mà đứng cách đó vài bước.

Nguyễn Kỳ đánh mắt về phía Hạ Trú ngay gần đó, rồi lại nhìn thẳng vào mặt Nhiều Tôn, dùng sức giãy giụa mới thoát được khỏi gọng kìm của anh ấy, xoa xoa cổ tay: “Anh muốn tôi nói gì?”

“Những gì cô chưa nói với cảnh sát.”

“Những gì cần nói tôi đã nói cả rồi.” Nguyễn Kỳ rất không hợp tác.

Nhiều Tôn tiến lên một bước, cố nén cơn đau nơi bả vai, giữ chặt cằm cô ta: “Đừng trách tôi không cho cô cơ hội, tôi có thể vọt cô ra ngoài thì tôi cũng có thể đẩy cô vào trong đó!”

Lần này Nguyễn Kỳ không chống cự nữa. Cô ta để mặc anh ấy giữ mạnh cằm mình đến đỏ bừng, ánh mắt rất nhạt nhòa, giọng nói cũng nhạt nhòa: “Vậy thì anh cho tôi vào đó đi.”

Nhiều Tôn tức giận đến tím tái mặt mũi, nghiêng rằng: “Tôi giết chết cô luôn cho rồi.”

“Anh tưởng tôi sợ chết à?” Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Chỉ sợ Tôn thiếu không có gan.”

“Cô...”

“Mục đích chưa đạt được sao cô nỡ chết?” Hạ Trú chậm rãi lên tiếng: “Nhưng Nguyễn Kỳ, mục đích của cô sau khi bị Hà Tư Nghi giày vò cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió.”

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn Hạ Trú chăm chăm. Lát sau, cô ta đi tới trước mặt Hạ Trú. Hạ Trú cũng nhìn lại cô ta, từ tốn nói tiếp: “Mấy hôm nay tôi vẫn đang nghĩ rốt cuộc cô muốn nhờ cậy tôi chuyện gì. Chắc chắn là có liên quan đến mùi hương. Có thể là mùi hương gì? Về sau biết được cô là con gái của Nguyễn Anh và Ngô Trùng thì tôi hiểu rồi. Phải đến tám, chín phần cô đang cần một loại mùi có liên quan đến bố mình, sau đó chôn cùng với mẹ, để bà ra đi được yên lòng.”

Nguyễn Kỳ hơi nheo mắt lại.

Hạ Trú lại tiếp tục nói: “Cô được mẹ một mình nuôi lớn. Mẹ cô cả đời dành cho tương tư, quanh năm buồn bã cô đơn. Cô thừa hưởng được chất giọng và diện mạo xinh đẹp của mẹ nhưng lại không theo ngành hí khúc. Để chăm sóc sức khỏe cho mẹ, cô thường xuyên làm quen với cây cỏ. Trên đời này, một người không nghiên cứu về mùi hương lại rất quen thuộc các loại mùi thì chỉ có thể là người nghiên cứu về cây cỏ. Cô thường xuyên ra vào núi sâu hoang dã, dĩ nhiên có thể tìm được rất nhiều loại cây cỏ hiếm lạ, thế nên đây cũng là cách để cô kiếm sống. Các loại thực vật quý giá người khác không tìm được, cô lại luôn sẵn có trong túi. Cô xuất hiện ở núi Kỳ Thần cũng là để tìm kiếm các loại cây thuốc quý đúng không?”

“Ngoài việc này ra, cả đám Tương tư tử trên núi Kỳ Thần có lẽ cũng là mục tiêu của cô. Nhưng cô gặp phải một vấn đề khó khăn. Cô biết rõ về các loại mùi nhưng việc phải chiết tách rồi xây dựng lại các mùi cô lại không giỏi. Quan trọng hơn là, các điều chế hương với khả năng bình thường cũng không pha chế ra được loại mùi mà cô cần. Ở Thương Lăng, chuyện tôi trừ tà cho Thái Quốc Cường đã lan truyền khắp nơi. Thế nên lúc đó cô đã biết được bản lĩnh của tôi. Tới Bắc Kinh, cô chần chừ không dám đối diện với tôi nguyên nhân là vì tôi liên tiếp trị bệnh cho Thái Quốc Cường nhiều lần, cô đang nghi ngờ phải chăng quan hệ giữa tôi và ông ta rất thân thiết.”

Nguyễn Kỳ nhìn Hạ Trú, cười mà như không cười: “Tôi thật sự càng lúc càng thích cô rồi đấy.”

“Cô rốt cuộc cần thứ mùi gì?” Hạ Trú hỏi thẳng.

Ánh mắt Nguyễn Kỳ từ từ tối đi, giống như chút hoàng hôn ở cuối chân trời, chậm chậm chìm vào màn đêm. Cô ta đi tới bên cạnh một cây cổ thụ cao ngút trời bên cạnh sân khấu, giờ tay vuốt ve dấu vết được khắc trên thân cây.

Đã là một dấu tích nhiều năm tuổi, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể đọc được, là một đôi khóa đồng tâm. Trước kia tới phủ Thân vương, Hạ Trú cũng từng liếc thấy. Không phải không nhìn ra mà lúc đó cô không coi trọng. Phủ Thân vương là một căn nhà ma, những người thích thám hiểm trong thành phố cũng thi thoảng ra vào, chưa biết chừng chỉ là ai đó khắc lên.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của Nguyễn Kỳ, Hạ Trú đã hiểu ra.

Đôi đồng tâm đó chắc chắn là do Ngô Trùng và Nguyễn Anh khắc lên, giống như Nguyễn Kỳ nói, nơi đây là nơi định tình của bố mẹ.

Bóng tối dần dần nuốt chửng vương phủ.

Nguyễn Kỳ có thể đầu vò mồm với Nhiều Tôn, nhưng chưa chắc đã muốn giết Hạ Trú. Rất lâu sau, cô ta lên tiếng: “Thở dài đau đớn nắm tay – Biệt sinh bởi nỗi, lệ cay vô ngần – Gắng luôn đẹp mãi hoa xuân – Chợt quên vui thú ở ta gần bên nhau – Sống còn trở lại gặp nhau – Chết đi vĩnh viễn ôm sấu tương tư...”

Bầu không khí xung quanh có phần nặng nề. Cảm giác ấy như từ bốn phương tám hướng tụ lại, rồi tất cả ngưng đọng trên người Nguyễn Kỳ. Bóng lưng cô ta trông vừa mảnh mai vừa cô độc.

“Bài viết nặc danh kể lại câu chuyện của Ngô Trùng và Nguyễn Anh là do tôi đăng lên. Ngô Trùng bị bán đứng buộc phải trở về đoàn phim, đại ca xã hội đen vì con gái mình đã cố tình bắt cóc Nguyễn Anh. Nguyễn Anh chạy thoát nhưng không may bị tai nạn qua đời. Ngô Trùng nghe tin cũng đau thương tột cùng, sau đó nhảy xuống sân khấu kịch.”

Cô ta lầm bầm: “Chuyện này không phải bịa. Năm xưa đám người đó đúng là đã bắt cóc mẹ tôi. Mẹ tôi bỏ chạy rồi bị xe đụng. Đám người đó cứ tưởng rằng mẹ tôi đã chết nên vội vàng quay về báo tin. Mẹ tôi phúc lớn mạng lớn, lúc đó chỉ ngất xỉu. Sau khi được người ta cứu sống mới biết mình đã mang thai.”

Nói tới đây, Nguyễn Kỳ giờ tay ấn lên tim mình, đây là nỗi đau dành cho sự đau thương của mẹ.

“Mẹ tôi lại trở về thôn trang đó, chọn một mảnh đất yên tĩnh gần núi. Bà không dám đi đâu, chỉ sợ đi mất sẽ cắt đứt liên lạc với bố. Bà ngày đêm mong ngóng, không ngờ lại nhận được tin từ mạng của bố. Mẹ tôi không tin, tìm trăm đường ngàn đường, cuối cùng cũng tìm được nhân viên đoàn phim chịu nói về tình hình của bố. Người đó nói, sau khi bố tưởng mẹ chết, bao nhiêu nhớ hóa thành tro bụi. Sau khi đọc xong câu Sóng còn trở lại gặp nhau – Chết đi vĩnh viễn ôm sấu tương tư, bố đã nhảy khỏi sân khấu tự sát. Mẹ tôi lúc đó cũng đã nghĩ tới chuyện chết quách đi cho xong, nhưng lại có tôi...”

Nguyễn Kỳ nghẹn ngào, run rẩy chạm tay lên thân cây, bà vai mong mảnh cứ run lên từ con.

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ...” Đây là câu thơ Ngô Trùng đọc sau lần đầu tiên ly biệt rồi gặp lại Nguyễn Anh. Lúc đó Ngô Trùng đi tới nơi khác quay ngoặt cảnh, đi suốt hơn mười ngày, lần đầu tiên nếm trải mùi vị tương tư.

Ngô Trùng nho nhai, cuộc đời lại lãng mạn. Nguyễn Anh trân trọng mỗi một bài thơ, câu thơ mà ông đọc. Mỗi câu thơ đều liên quan đến tương tư.

Ông nói: Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ.

Ông nói: Tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư.

Ông nói: Chôn đây có mỹ nhân này – Sau khi gặp gỡ lòng này chẳng quên – Một ngày không thấy bóng nàng – Nội tâm lại nhớ xuyên xao đêm dài.

Ông nói: Một đêm nhưng nhớ sao đo đạc – Góc biển chân trời cũng chẳng xa...

Cuối cùng, khi ông không còn lưu luyến trần thế này nữa đã nói câu: Sóng còn trở lại gặp nhau, chết đi vĩnh viễn ôm sấu tương tư...

Mà câu nói này, vượt qua không gian, vượt qua ngàn vạn dặm trường cũng đã khiến Nguyễn Anh ôm theo nỗi đau khổ, tương tư sống cả đời.

“Cuối cùng mẹ buồn bã ra đi. Trước khi mất, bà nói với tôi, bà rất nhớ bố, nhớ đến đau nhói lòng, đau cả đời cuối cùng bây giờ cũng không phải đau nữa. Bà nói, nếu có thể, thật mong kiếp sau lại được gặp bố tôi.” Nguyễn Kỳ quay người lại, tựa vào thân cây ngồi bật xuống.

Hoàng hôn hắt lên đôi mắt cô đơn ấy, không có ánh sáng, chỉ như bị vô số bụi trần che khuất.

“Cô nói không sai, đúng là tôi thường xuyên tiếp xúc với cây cỏ, thế nên tôi biết khá nhiều loại mùi tương sinh tương khắc. Nhưng nếu bắt tôi chiết xuất rồi xây dựng lại mùi hương tôi không làm được.” Cô ta nhìn về phía Hạ Trú: “Khi còn sống, bố từng tặng mẹ một chiếc túi thơm. Nó được mẹ đeo trên người ngày đêm. Mẹ nói, trong túi thơm có đậu tương tư mà bố bỏ vào. Chỉ có điều đeo mãi nó cũng mất dần mùi hương. Mẹ nói, mùi hương không còn, nỗi nhớ cũng đứt. Bà sợ bố xuống suối vàng sẽ uống canh Mạnh Bà rồi quên mất bà. Thế nên, bà cũng ra đi.”

Hạ Trú khẽ nhủ mảy.

Đậu tương tư (còn gọi là trạch quách) không có mùi gì đặc biệt, dù có mùi cũng không giữ được lâu như vậy, trong túi hương kia nhất định đã bỏ vào thứ gì khác.

“Lúc cô nhìn thấy tôi trên núi Kỳ Thần, tôi đang tìm loại mùi này. Ai cũng nói trên núi Kỳ Thần có cả một vườn đậu tương tư. Tôi đã sống ở đó rất lâu mà vẫn không tìm ra.” Nguyễn Kỳ thở dài: “Cũng coi như vô tình có duyên. Khách sạn Thương Lăng âm ỉ vụ có ma, người trúng tà lại chính là Thái Quốc Cường. Khi trước ông ta ở nước ngoài, tôi đành bỏ tay. Bây giờ ông ta về nước, chẳng phải là tự sa đầu vào lưới ư? Chỉ có điều không ngờ cô lại trị bệnh cho ông ta. Thế nên ban đầu tôi đích thực không biết cô là chính hay tà. Ai ai cũng nói Thương Lăng có bác sỹ phù thủy. Khi cô thoát được khỏi trận địa Quỷ bắt từ là tôi biết, cô không phải bác sỹ phù thủy, cô là một cao thủ am hiểu mùi hương.”

Hạ Trú chìm vào suy tư.

Nhưng đúng lúc này, Lục Đông Thâm im lặng này giờ lên tiếng hỏi: “Cô chôn mẹ mình ở đâu?”

Câu hỏi này như bắt trúng mạch, chỉ ít thì cũng bắt trúng mạch của Nhiều Tôn. Sau khi Lục Đông Thâm hỏi xong, ánh mắt Nguyễn Kỳ run lên. Nhiều Tôn đột nhiên như bưng tỉnh, chỉ vào cô ta: “Không phải cô đã chôn mẹ mình... ngay trong phủ Thân vương này đấy chứ?”

Vì đột ngột dùng sức chạm tới vết thương, anh ấy đau đớn kêu lên một tiếng.

Nguyễn Kỳ không buồn để ý tới Nhiều Tôn. Cô ta nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm: “Phủ Thân vương này là nơi định tình của bố mẹ tôi, dù đường có xa xôi cách trở, tôi cũng phải mang tro cốt của mẹ về đây.” Nói rồi, cô ta vỗ vỗ thân cây bên cạnh, gần mạnh từng chữ: “Ngay dưới cái cây này...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng

Một khi nó bị tu sửa toàn bộ thì sẽ chẳng còn đất dung thân cho mẹ tôi nữa.

Hạ Trú giật mình, ngay sau đó nội tâm cũng cuộn trào như sóng lớn. Cô chỉ mãi để tâm tới chuyện Nguyễn Kỳ có chuyện nhờ cậy liên quan đến mùi hương, mà quên mất điểm mấu chốt này.

Vì sao Nguyễn Kỳ lại xuất hiện trong phủ Thân vương?

Lời khai của cô ta tại Sở cảnh sát là vì biết được Thái Quốc Cường đang đầu thầu dự án phủ Thân vương, thế nên cô ta nhân cơ hội báo thù. Thái Quốc Cường có tật giết mình, ắt sẽ điều tra tới cùng, vì vậy càng tiện cho cô ta ra tay.

Mục đích trực tiếp, động cơ rõ ràng, không có lý do gì để căn vặn. Cái gọi là động thù, chẳng qua là ép Thái Quốc Cường thừa nhận tội trạng năm xưa, chứ không có ý giết người.

Cảnh tượng dưới tầng hầm lúc trước, Thái Quốc Cường bị siết cổ suýt chết. Ai tình mắt đều có thể nhận ra cô ta thật lòng muốn giết chết Thái Quốc Cường. Nhưng sở dĩ tới lúc này vẫn bình an vô sự, quan trọng hơn là vì sau khi tỉnh lại Thái Quốc Cường tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện dưới tầng hầm.

Khi hỏi về vết thương trên cổ, Thái Quốc Cường cũng im lặng. Khi hỏi về chuyện xảy ra tại phủ Thân vương, ông ta chỉ nói là vì tò mò xem pháp sư gọi hồn như thế nào, sau đó chẳng hiểu sao lại ngất xỉu.

Lời khai này vô văn sở hử nhưng đương sự một mực khẳng khái khiến cảnh sát nhất thời cũng bối rối.

Thái Quốc Cường không truy cứu nhưng đám Hạ Trú lại biết quá rõ chuyện này, thế nên chuyện Nguyễn Kỳ xuất hiện trong phủ Thân vương trở nên hợp tình hợp lý. Nhưng việc này không đúng.

Xét về mặt thời gian, Nguyễn Kỳ đã vào phủ Thân vương từ rất lâu trước khi Thái Quốc Cường đầu thầu dự án. Nếu cô ta muốn giả làm hồn ma của Ngô Trùng hay Nguyễn Anh để hù dọa Thái Quốc Cường thì vì sao không chủ động xuất hiện tấn công? Sao cô ta dám chắc chắn Thái Quốc Cường sẽ tới phủ Thân vương?

Nguyễn Kỳ không đuổi theo Thái Quốc Cường, ngược lại cứ ở lì trong phủ, ôm cây đợi thỏ ư? Không giống.

Nhìn từ trước sau mấy lần gặp ma có thể thấy, việc Nguyễn Kỳ quan tâm nhiều hơn cả dường như là không muốn bị người bên ngoài tới quấy rầy. Thi thoảng có người đột nhập, cô ta sẽ giả gia giả quý để dọa cho đối phương bỏ đi.

Suy luận như vậy, Hạ Trú chợt cảm thấy sáng tỏ mọi điều. Phủ Thân vương suốt một thời gian dài đều đồn đại câu chuyện một tiểu thiếp của vương gia si mê đào kép, sau đó bị vương gia tàn nhẫn chia ly. Tiểu thiếp và đào kép bị ngăn cách qua một bức tường bao, sống chết không thể gặp nhau. Thế nên phủ Thân vương trở thành căn biệt viện có ma. Và cũng vì thế, Chính phủ mới hạ quyết tâm kêu gọi các nhà đầu tư để bỏ vốn khai thác.

Nhưng khi bộ phim “Phù sinh” được làm lại, lời đồn có ma trong phủ Thân vương lại càng thêm dữ dội, thậm chí có người còn nói đã chính mắt nhìn thấy ma.

Rõ ràng, đây là việc làm của Nguyễn Kỳ.

Mục đích của cô ta chính là khiến mọi người lánh xa phủ Thân vương, thậm chí sau khi biết tin Chính phủ định khai thác mảnh đất đó, cô ta càng làm cho tin đồn trở nên rầm rộ hơn.

Phân tích được như vậy cô mới cảm thấy mãn nguyện.

Cô nghĩ Lục Đông Thâm đúng là mang trong lòng trái tim người ngoài cuộc. Từ khi câu chuyện phủ Thân vương bắt đầu đến bây giờ, anh mới rời rắm nhỉ nhắng, đầu mỗi tìm ra được rất dễ kéo lý trí của người ta đi mất. Giống như cô và Nhiều Tôn đều bị Nguyễn Kỳ kéo đi. Chỉ có Lục Đông Thâm đầu óc bình tĩnh tới kinh người, vẫn hoàn toàn đứng bên ngoài câu chuyện, một câu hỏi đã trúng chỗ hiểm.

Nguyễn Anh được chôn ngay tại phủ Thân vương, chỉ đúng nguyên nhân này mới khiến Nguyễn Kỳ nghĩ đủ mọi cách để đuổi người ngoài đi, liều mạng bảo vệ mảnh đất nơi có Nguyễn Anh. Còn trả thù Thái Quốc Cường, chẳng qua chỉ là chuyện tiện tay của cô ta. Nếu có thể báo thù cho bố mẹ thì sao cô ta không vui chứ?

Nguyễn Kỳ nói: “Mẹ tôi buồn rầu quá mà qua đời. Trước khi mất vẫn cứ tâm niệm khoảng thời gian ở trong phủ Thân vương. Sau khi bà ra đi, tôi đã nghĩ, bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa mẹ trở về phủ Thân vương.” Bàn tay cô ta men theo thân cây chạm xuống rễ cây, nhẹ nhàng vịn về lớp đất đỏ.

“Nhưng Chính phủ lại định khai thác nơi này, một khi nó bị tu sửa toàn bộ thì sẽ chẳng còn đất dung thân cho mẹ tôi nữa.”

Nhiều Tôn đứng đút hai tay vào túi quần, không nói năng gì, sắc mặt nặng nề.

Việc này cũng dễ hiểu. Tốn bao nhiêu tâm sức mới giành được mảnh đất này về tay. Kết quả dưới cái cây cổ thụ này lại chôn xương trắng. Chuyện này mà đồn ra ngoài còn khai thác kiểu gì nữa? Lục Đông Thâm chậm rãi, từ tốn rút một điếu thuốc ra, ngậm vào miệng rồi châm lửa. Anh hơi nghiêng đầu, ánh lửa soi sáng một nửa khuôn mặt anh. Sau khi nhả khói ra anh mới lên tiếng: “Chôn cất ở đây chung quy cũng không phải cách, là vi phạm quy định.”

Đối mặt với Nhiều Tôn, Nguyễn Kỳ rất hung hăng, thậm chí là sẵn sàng lấy cương đầu cương, có thể nhìn ra tính cách ương bướng bất chấp của cô gái

này. Nhưng rõ ràng sự bình tĩnh điềm đạm của Lục Đông Thâm đã nắm thóp được cô ta, khiến cô ta mềm oặt bất lực như một động vật bị rút xương.

Bàn tay Nguyễn Kỳ run lên, lát sau, cô ta bất ngờ nhìn về phía Nhiều Tôn, trong ánh mắt có thêm sự khẩn cầu. Nhiều Tôn vẫn chưa nói gì, Lục Đông Thâm đã chậm rãi nói: “Tôn thiếu chưa chắc đã có khả năng quyết định lớn đến vậy đâu.”

Lời van xin của Nguyễn Kỳ tắc lại trong cổ họng.

Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh hẳn đi, ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm không chút tình cảm: “Lục Đông Thâm, anh có ý gì?”

Lục Đông Thâm nhả xong một làn khói, vút đi quá nửa liều thuốc còn hút dở, dầm đôi giày da sáng loáng lên rồi tiến thẳng tới trước mặt Nhiều Tôn.

Xung quanh là bầu trời xám xịt.

Sắc mây cũng bọc một cảm giác khó chịu, thấm đẫm vào không khí, xoay tròn quanh hai người đàn ông. Chiều cao của hai người tương đương, vóc dáng cũng cao thẳng mạnh mẽ. Dưới bầu trời âm u, giữa vầng mây nặng nề, không khác gì cuộc chiến giữa các vị thần, xung quanh đều toát ra một cảm giác lạnh lẽo.

Nguyễn Kỳ đứng khá xa, còn Hạ Trú đứng gần họ hơn một chút, thế nên cô nghe được giọng Lục Đông Thâm.

Thâm trầm, từ tốn lại ẩn giấu một sự sắc bén: “Khoảng thời gian này Tôn thiếu nuốt không ít cổ phần năng lượng phải không?” Khóe môi anh khẽ rướn lên, cười mà như không cười: “Dạ dày của Hoa Lực lớn đến thế sao? Cần thận không tiêu hóa nổi.”

Nhiều Tôn nhìn thẳng vào mắt anh, khi hơi nheo lại, trong ánh nhìn toát ra một sát khí, nhưng nó cũng tan đi nhanh như mây khói. Anh ấy cười khẩy: “Biết rõ là tôi mạnh tay, Lục tổng không những không đánh lại mà còn nhường bước, xem ra là định thả cán dài bắt cá lớn rồi.”

“Tôn thiếu ở Bắc Kinh này một tay che trời, tôi vẫn phải nể mặt Tôn thiếu vài phần mới được.” Lục Đông Thâm cười nhạt.

Nhiều Tôn nhướn mày: “Vài phần? E là chưa đủ, tôi không dễ đối phó như Đàm Diệu Minh đâu.”

“Đấu với Tôn thiếu dĩ nhiên phải cẩn thận hơn nhiều. Nếu không kết cục hiện giờ của Trường Thịnh sẽ phản chiếu tương lai của Lục Môn. Dù sao thì muốn làm ăn tại thị trường Trung Quốc, tôi không muốn ‘đánh trận chưa thành, người đã tử’.” Nói tới đây, Lục Đông Thâm đổi giọng: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trung Quốc đúng là một mảnh đất thần kỳ, sức mạnh của chính quyền có thể can dự tới sức mạnh của thị trường. Nhưng dòng vốn một khi bị tê liệt...”

Những lời còn lại anh không nói nữa.

Nhưng Nhiều Tôn cũng không phải kẻ ngốc, nghe ra được ý tứ còn ẩn phía sau.

“Anh định bóp chết dòng vốn của Hoa Lực? Tôi nhắc anh một câu, bây giờ anh là phận bèo dạt trôi sông, lo cho bản thân còn chưa xong đâu.”

“Lá bèo muốn trôi sông đâu chỉ có mình tôi? Có Tôn thiếu đi cùng cũng không quá cô đơn.” Ngữ khí của Lục Đông Thâm nhạt nhòa: “Một màn gọi hồn, người chết đâu chỉ có Trường Thịnh? Tôn thiếu xưa nay ưa sĩ diện, chắc chắn cũng sẽ không công bố cậu đang ở đó vào đêm gọi hồn. Vì sự vắng mặt của Tôn thiếu, Hoa Lực đã gặp tổn thất nghiêm trọng ở nước ngoài phải không?”

Hạ Trú nghe rất rõ ràng, bả vai đột ngột cứng đờ.

Nhiều Tôn đứng sững bất động, sống lưng thẳng tắp. Anh ấy không cười, nhưng cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Lục tổng quả nhiên có bản lĩnh tìm đường ra trong ngõ cụt.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Cô Hoàn Toàn Không Thuộc Về Nơi Này

Nơi cuối cùng thích hợp nhất chỉ có giang hồ, chỉ có trời đất mà thôi...

Hai người đàn ông ngang sức ngang tài, ăn nói kín kẽ không để lộ sơ hở. Cả hai trông đều có vẻ bình thân không xao động, nhưng giữa từng câu từng chữ đều ẩn chứa một sự sắc bén khiến người ta không rét mà run.

Chỉ ít thì Hạ Trú đã nghe ra được vài điều. Cô đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm, có một cảm giác không nói rõ thành tên đang cuộn trào như sóng cả. Còn trong bóng hoàng hôn, Lục Đông Thâm cũng nhìn về phía cô. Sau khi chạm phải ánh mắt cô, trong đôi mắt anh dấy lên một vài cảm xúc. Là thầm lặng, là

đau lòng và một lời giải thích thoảng nhẹ không thể miêu tả, tất cả đều được viết trong ánh mắt.

Nguyễn Kỳ không nghe được cuộc đối thoại của hai người họ. Cho dù nghe được, với một người không hiểu tình hình như cô ta cũng sẽ không suy nghĩ quá sâu xa. Nhưng thái độ của Lục Đông Thâm rất rõ ràng, khiến cô ta cảm thấy không yên lòng về việc chôn cất mẹ dưới gốc cây của mình. Cô ta nhìn Nhiều Tôn, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh Nhiều...”

Nhiều Tôn dời ánh mắt khỏi Lục Đông Thâm, từ từ đi tới trước mặt Nguyễn Kỳ. Gió đêm thổi qua, ánh trăng non nót. Anh ấy đứng từ trên nhìn xuống Nguyễn Kỳ ngồi cạnh gốc cây.

Cô ta ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có thêm một sự thận trọng và cầu xin, đâu còn thái độ ngạo mạn vài ngày trước khi đối diện với anh ấy? Tuy rằng mới tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng cũng có thể đánh giá được tính cách của cô gái này: Thà chết không cúi đầu, cực kỳ ương bướng, lại có thêm một chút võ nghệ. Hai hôm nay anh ấy nhốt cô ta lại, hai vệ sỹ mà không trông chừng nổi, buộc anh ấy phải tăng cường số lượng.

Một nhân vật khó đối phó như vậy, bây giờ lại đang nhìn anh ấy bằng cái nhìn khẩn cầu, khiến anh ấy bỗng nghĩ tới Hạ Trú.

Khi gặp lại Hạ Trú ở Thương Lăng, cô cũng từng quỳ xuống nhìn anh ấy bằng ánh mắt này, nhưng ngoài khẩn cầu, trong mắt cô còn có né tránh, chối bỏ, và sợ hãi.

Anh ấy biết cô đang trốn tránh điều gì, cũng biết cô đang sợ hãi điều gì.

Một cô gái như Hạ Trú, tính cách mạnh mẽ còn hơn cả đàn ông, có thể rút dao vì cả trung và nghĩa, muốn bắt cô quỳ xuống trước mặt một người đàn ông quả thực còn khó hơn lên trời. Thứ cô trốn tránh và sợ hãi chưa bao giờ là anh ấy.

Cũng giống như Nguyễn Kỳ ở trước mặt.

Người cô ta khẩn cầu cũng chưa bao giờ là anh ấy.

Anh ấy không trực tiếp đồng ý với lời van xin của cô ta. Cũng không phải vì Lục Đông Thâm đã nói ra sự thật, mà vì anh ấy đang giữ trong lòng một cơn bức dọc. Không thể giải tỏa được, càng không thể nuốt xuống được, bèn nói: “Trước kia cô chẳng biết sợ gì là vì biết Hạ Hạ quan tâm nhất đến cái chết của Thương Xuyên. Bây giờ người xuất đầu lộ diện là Hà Tư Nghi, cô cảm thấy vì sao tôi phải giải giúp cô?”

Lời Nhiều Tôn nói cũng là điều Hạ Trú suy nghĩ.

Nguyễn Kỳ có việc muốn cầu xin cô nhưng lại không xin. Nguyên nhân là vì cô ta là người duy nhất chứng kiến cái chết của Thương Xuyên. Đêm đó, Nguyễn Kỳ ở ngay gần, khi cô còn chưa đến, Nguyễn Kỳ nhất định đã nhìn thấy một ai khác ngoài Thương Xuyên.

Suy đoán hung thủ là Thai Nghiệp Dương nhưng không có chứng cứ trực tiếp, chỉ dựa vào việc hấn có thể xuất hiện tiêu hủy chứng cứ vào đêm gọi hồn, ai ngờ lại đợi được một kẻ cầm tiền làm việc. Vốn dĩ cô cũng nghĩ còn có một nhân chứng là Nguyễn Kỳ, lại không ngờ Hà Tư Nghi đã thẳng thừng nhận toàn bộ tội lỗi.

“Hành động của Hà Tư Nghi hoàn toàn chứng tỏ bà ta đang nhận tội thay con trai mình. Nguyễn Kỳ, tôi đó rồi cuộc cô có nhìn thấy Thai Nghiệp Dương hay không?” Hạ Trú hỏi.

Nguyễn Kỳ nói sự thật: “Tôi đó tôi đúng là đã nghe thấy Thương Xuyên nói chuyện. Trời rất tối, tôi cũng không nhìn được rõ ràng, nhưng có thể phán đoán ra người nói chuyện với Thương Xuyên là một người đàn ông.” Nói tới đây, cô ta quay đầu nhìn Hạ Trú: “Thương Xuyên đúng là đã trượt chân ngã xuống dưới.”

“Tôi biết.” Hạ Trú cực kỳ bình tĩnh: “Nhưng lúc đó Thương Xuyên đã trúng mùi của Quỷ tương. Cô thường xuyên tiếp xúc với Quỷ bát tử, không thể không ngửi ra mùi của Quỷ tương.”

“Đúng.” Nguyễn Kỳ đứng lên, phui lấp bụi bẩn trên người: “Xung quanh đúng là có mùi của Quỷ tương. Chỉ có điều khi cô tới thì mùi hương này đã tan đi sạch sẽ. Trước kia tôi không cầu xin cô là vì nghĩ cô chắc chắn sẽ tới cầu xin tôi ra tòa làm chứng. Tuy rằng tôi không nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng dựa vào vóc dáng cũng có thể phán đoán được tám, chín phần. Làm chứng cho người chết thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ lại nảy ra một người đàn bà. Đối phương hoàn toàn có thể nói lúc đó trời quá tối nên tôi nhìn nhầm.”

Hạ Trú hơi nhú mày.

Lục Đông Thâm nhìn Nguyễn Kỳ và hỏi: “Cô nghe thấy Thương Xuyên nói gì?”

Nguyễn Kỳ trầm mặc trong chốc lát rồi ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt có phần kỳ lạ: “Tôi nghĩ phần nhiều là Thương Xuyên chết vì Skyline của các anh chẳng...”

Hạ Trú đột ngột ngừng người.

Nhiều Tôn đứng bên cũng hơi ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm không có quá nhiều phản ứng, trầm ngâm giây lát, anh bỗng bật cười: “Xem ra đối phương thất bại lần đầu định chơi lần hai. Thương Xuyên đã từng một lần muốn hủy hợp đồng làm cả thành phố xôn xao, sau khi tiếp tục quay phim đương nhiên không muốn gây ra quá nhiều rắc rối.

Nhưng mục đích của đối phương chắc là có liên quan đến việc hủy hoại uy tín của Skyline.” Nói đến đây, anh hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Cái chết của Thương Xuyên, quả thực có thể khiến Skyline rơi vào khốn đốn.”

Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Ai cũng nói tổng giám đốc Lục cực kỳ bình tĩnh, bây giờ xem ra không chỉ là lời đồn. Lúc đó tôi đứng là đã nghe Thương Xuyên nói: Anh ta không muốn tiếp tục đối chọi chính diện với Skyline nữa, bảo người kia đừng dồn ép anh ta. Khi ấy tôi đứng khá xa, không nghe rõ quá nhiều nội dung, nhưng nhìn từ thái độ trốn tránh kẻ kia của Thương Xuyên, có lẽ hẳn ta sau khi biết Thương Xuyên đến phủ Thân vương đã quyết tâm đuổi theo.”

Nhiều Tôn đứng bên nghe rất rõ ràng, lại gần Nguyễn Kỳ nên có thể nhìn thấy những tia máu đỏ trong mắt cô ta, một sự thù hận nổi rõ. Anh ấy hỏi: “Nếu tôi đoán không nhầm, sự xuất hiện của Hà Tư Nghi càng hợp ý cô hơn thì phải?”

“Không sai, nếu Hà Tư Nghi đã bị định tội thì tôi hà cớ phải làm thêm việc thừa thãi?” Nguyễn Kỳ gằn giọng, sự sắc bén trong ánh mắt rất giống một con báo.

“Rõ ràng cô biết người đến phủ Thân vương tối đó không phải Hà Tư Nghi!” Hạ Trú nghiêm giọng quát.

“Biết đâu tôi nhìn nhầm thật thì sao?” Nguyễn Kỳ cười khẩy, đi từng bước một tới trước mặt Hạ Trú, nhìn thẳng vào cô: “Cái mũi của cô rất nhạy, cũng biết rõ Hà Tư Nghi không phải loại tốt đẹp gì. Thái Quốc Cường liên tục nhập viện là do bị tôi hại sao? Đừng có ngây thơ nữa. Bà ta nhận tội nào là hay tội ấy, chỉ bằng cứ để bà ta nhận luôn phần của con trai đi. Quan trọng hơn là, tôi và con trai bà ta không có thâm thù đại hận gì, ngược lại tôi hận bà ta đến chết không buông. Bà ta chính là cô con gái năm xưa của đại ca xã hội đen. Nếu không có bà ta dồn ép tới đường cùng, bố mẹ tôi liệu có phải sinh ly từ biệt không? Bà ta đáng bị băm vằm thành trăm mảnh!”

“Chuyện nào ra chuyện ấy, tội nào xử tội ấy. Hà Tư Nghi không thoát được tội nhưng Thái Nghiệp Dương cũng không thể tha thứ.” Hạ Trú bình tĩnh nói.

Nguyễn Kỳ phì cười vì câu nói của cô. lát sau, cô ta nhìn cô chằm chằm, gần như nói bằng tông giọng chỉ hai người nghe được: “Cô đang sốt sắng muốn định tội Thái Nghiệp Dương hay đang muốn moi ra kẻ đứng đằng sau lưng anh ta? Theo tôi được biết, nhà tạo hương hiện thời của Trường Thịnh, Vệ Bạc Tôn, rất thân với Thái Nghiệp Dương.”

Sắc mặt Hạ Trú cứng đờ.

Thấy vậy, Nguyễn Kỳ lại càng cười ngặt nghẽo. Sau khi đã cười chán, cô ta nói: “Trên đời này, thứ tuyệt nhiên không thể nhìn thẳng chính là lòng người, vừa đáng cười vừa đáng thương.” Cô ta lại nhìn về phía Hạ Trú: “Đừng tưởng cô đã từng oai phong lẫm liệt, không ai sánh bằng. Nhưng nơi cuối cùng thích hợp nhất chỉ có giang hồ, chỉ có trời đất mà thôi. Cô hoàn toàn không thuộc về nơi này. Cô có bí mật không thể nói, cô cũng không đầu lại được mấy người này, bao gồm cả người đàn ông thân thiết nhất bên cạnh cô.”

Lục Đông Thâm nghe xong nhủ mầy, kéo Hạ Trú vào lòng, khẽ nói: “Nên đi thôi.”

Hạ Trú dờ dẫm như khúc gỗ, đôi chân như bị đóng đinh lại.

Lục Đông Thâm siết chặt tay cô, thì thầm: “Giao cho cảnh sát giải quyết, việc gì cần điều tra nhất định có thể điều tra ra, yên tâm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Thế Nên Em Là Quân Cờ Của Anh?

Em phải biết, đây là trò chơi thương trường, không có chỗ cho sự nhân từ.

Trên đường trở về nhà, có một khoảng thời gian Hạ Trú chìm vào yên lặng. Khi Lục Đông Thâm nói chuyện với cô, cũng rất lâu sau cô mới có phản ứng. Kể cả sau khi phản ứng lại cũng hỏi một đấng đáp một nẻo, tinh thần cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Về sau, Lục Đông Thâm không nói gì với cô nữa. Anh cứ lái xe, sắc mặt ít nhiều hơi sa sầm lại.

Cả hai đều không nói gì, nhưng bầu không khí trong xe cũng không yên lặng.

Chuông di động kêu hết lần này đến lần khác, là điện thoại của Lục Đông Thâm. Anh đã nhận mấy cuộc điện thoại, đa phần đều là việc của công ty. Còn cả điện thoại của Cảnh Ninh gọi đến xác nhận lịch trình với anh.

Sau khi phải nhận thêm vài cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm thẳng thừng cho xe đi vào trong một con ngõ nhỏ, rồi dừng lại.

Không biết là điện thoại của ai, giọng Lục Đông Thâm rất trầm thấp, giống như bầu trời đen sầm xì không chút gió bên ngoài cửa xe, đè xuống khiến người ta không sao thở nổi.

Thời tiết Bắc Kinh tháng Bảy hoàn toàn không ổn định, lúc mưa lúc nắng, có lúc còn mưa dầm dề liên miên. Bên này xe vừa đỗ lại, bên kia bầu trời đêm cũng bắt đầu âm u sầm xì. Mây đen che kín mặt trăng, ánh sáng âm u bất định hòa cùng ánh đèn đường đã cũ, thấp thoáng phản chiếu lên tấm kính xe.

Hắt xuống gương mặt nghiêng của Lục Đông Thâm, giống như sắc màu nơi đáy mắt anh.

Tối tận khi có một tia chớp rạch ngang qua, khiến bầu trời ngoài cửa sáng trắng lên, cũng tiện thể thức tỉnh một Hạ Trú đang trầm tư. Cô liếc nhìn ra ngoài, đây là một con ngõ vô cùng chật hẹp, một bên đã đỗ đầy xe, diện tích thừa ra chỉ đủ cho người đi bộ.

Loại ngõ hẻm này vẫn còn tồn tại rất nhiều tại Bắc Kinh. Quy mô các chỗ đỗ xe ở khu thành phố cũ không bằng khu mới, thế nên những người sống ngõ hẻm cũng chỉ có thể đỗ xe trong ngõ. Thế nên cứ tới giờ đi làm buổi sáng hay giờ tan tầm buổi tối, ô tô, xe đạp và người đi bộ âm ỉ tắc nghẽn, cả con ngõ trở nên ồn ào, mang một cảm giác rất cuộc sống đời thường.

Bây giờ là đêm khuya, trong ngõ đã hoàn toàn yên ắng. Cả một con ngõ dài dằng dặc, dưới mây mù, đèn đường cũng chỉ còn mờ ảo như ánh sáng đom đóm. Trước sau đều không nhìn rõ được tận cùng, giống hệt con đường hướng về âm tào địa phủ.

Bên tai là tiếng Lục Đông Thâm nói chuyện điện thoại: “Chuyện gì không chắc chắn tôi không bao giờ làm, thứ chúng ta đánh cược là cơ hội chiến thắng trong nguy hiểm.”

Hạ Trú không biết anh đang nói chuyện với ai, nhưng rõ ràng không phải là quản lý cấp cao hay Cảnh Ninh, cũng không giống với đối tác. Hoặc có thể là với một người như Dương Viễn. Vì trong lần khủng hoảng này, Dương Viễn vẫn ở suốt bên Mỹ quan hệ vòng quanh. Lần trước cô đã liếc nhìn qua đoạn băng buổi họp, Dương Viễn ở trên màn hình gây rốc hấn đi, khuôn mặt lại càng trở nên góc cạnh rõ ràng. Trải qua chuyện này, Dương Viễn sẽ càng cho rằng cô là một mối họa. Mỗi khi cô chào anh ấy, anh ấy đều nhìn cô về khinh thường.

Đối phương là ai, Hạ Trú không thể suy đoán, nhưng nội dung cuộc nói chuyện ít nhiều khiến sống lưng cô lạnh toát. Dọc đường, cô đều đang suy nghĩ, nghĩ rất nhiều chuyện, một loạt các chuyện từ lúc ở phủ Thân vương cho đến giờ, nghĩ tới Skyline, nghĩ tới Trường Thịnh, nghĩ tới Hoa Lực...

Cô cảm thấy mình giống như bị một tấm lưới vô hình chụp lên, nghĩ rằng mình nắm tất cả mọi thứ trong tay, những tưởng đó là chân tướng. Nhưng thực tế, chung quy mình vẫn không phải con chim sẽ đó.

Bất luận con chim sẽ là ai, điều này vẫn khiến cô cực kỳ không thoải mái. Không khác gì việc cô trở thành một con rối gỗ bị giật dây, hoặc là bị người khác giẫm chân lên thành quả, mượn công sức của mình để tiến lên.

Lục Đông Thâm là người như vậy, đúng như anh nói, chuyện gì không chắc chắn anh không bao giờ làm, cho dù phía trước là gai nhọn, là mạo hiểm anh cũng đã có sự phòng bị từ đầu.

Cuộc nói chuyện không dài. Sau khi kết thúc, Lục Đông Thâm hạ cửa xe xuống, châm một điếu thuốc. Gió tràn vào trong, thổi phất phật chiếc áo sơ mi của anh. Nó dính chặt vào lồng ngực của anh, hiện lên những múi cơ bắp rắn chắc, cũng làm những làn khói thuốc bay tan tác khắp nơi.

Bàn tay kẹp điếu thuốc của anh được vất ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp kính chắn gió hướng về phía đường chân trời xa xôi mây mù cuộn xoáy. Người con gái bên cạnh càng yên lặng, anh càng bất an.

Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Hạ Trú đợi mãi cũng không thấy anh lái xe, thấy một nửa gương mặt thâm trầm của anh, cô cũng không lên tiếng hỏi, chỉ dựa đầu vào cửa xe, tiếp tục trầm mặc.

Cứ như vậy, điếu thuốc của Lục Đông Thâm sắp được hút hết. Anh lên tiếng, giọng nói vẫn thấp và trầm như thế: “Bé con, em đang nghĩ gì?”

Hạ Trú khó khăn lắm mới tỉnh ra là anh đang gọi mình. Cô “à” lên một tiếng, quay đầu nhìn anh, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi.”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Ánh đèn loang lổ hắt lên tấm kính chắn gió, ánh mắt anh cũng âm u bất định. Anh giơ tay vân vê cằm cô: “Thế ư?”

Đầu ngón tay anh vẫn thấm đượm mùi thuốc lá. Tuy đó là thứ mùi thoảng qua do chính tay cô pha chế nhưng đã nhuốm sự thâm trầm của anh, nó bỗng trở nên đầy áp lực. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chú, mặc cho anh vân vê cằm mình đến đỏ rục.

Lục Đông Thâm rít nốt hơi thuốc lá cuối cùng, sau đó dập tắt đầu lọc, rồi rướn người qua phủ môi mùi lên môi cô, chuyển dần từng chút khói thuốc sang miệng cô. Loại mùi hương dù có nhạt nhòa cách mấy cũng vẫn là thuốc lá, một luồng khô khan trào lên tận đầu. Cô định giẫy giụa, nhưng ngón tay anh càng dùng sức hơn, gần như ngang tàng cạy mở hàm răng cô, để hơi thở của nhau kết hợp không chút sai lệch.

Cô ho khê, anh nhân cơ hội ấy bắt được lưỡi cô. Khói thuốc đã tàn đi nhưng mùi hương trên người anh chưa tan hết.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm buông cô ra, bàn tay lớn vòng ra sau gáy cô, giữ chặt, áp đôi môi mỏng lên má cô, nhìn cô chăm chú: “Anh biết em đang nghĩ gì, em cảm thấy anh rất bí ối, đúng không?”

“Em không nghĩ vậy, nhưng đây là sự thật.” Hạ Trú không trốn tránh.

Lục Đông Thâm hơi ngược mặt lên: “Nhiều Tôn tự nguyện chui vào hũ, anh chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền, mảnh đất phù Thân vương cậu ta không nuốt trôi được.” Ngón tay anh đổi hướng, chuyển sang sờ sờ khuôn mặt cô: “Đã tâm của cậu ta quá lớn, số cổ phần năng lượng trong tay anh đã bị cậu ta rút không ít. Em nghĩ anh bị ối, vậy Nhiều Tôn thì sao? Em phải biết, đây là trò chơi thương trường, không có chỗ cho sự nhân từ.”

“Em không hiểu trò chơi thương trường của các anh, nhưng em cũng không phải con ngốc.” Hạ Trú nói: “Anh làm rầm rộ nghi thức gọi hồn. Việc Thái Quốc Cường tới anh đã sớm biết. Chỉ cần ông ta tới, Trường Thịnh coi như chết yểu. Việc Nhiều Tôn tới anh cũng biết. Em nghĩ, khoảng thời gian này nhất định là anh ấy đã đích thân thao túng nên mới dồn ép các cổ phần năng lượng của Lục Môn liên tục thảm bại. Anh ấy thao túng thị trường cổ phiếu chuẩn xác nổi tiếng rồi. Còn ngày gọi hồn là thời kỳ mấu chốt của việc giao dịch cổ phiếu đúng không. Anh đã sớm trừ bị mọi việc. Chỉ cần anh ấy vắng mặt, anh sẽ có cơ hội phản kích. Sự thật là anh đã làm được. Anh nói Nhiều Tôn không nuốt được mảnh đất phù Thân vương. Không sai, bởi vì toàn bộ vốn của Hoa Lục đã dùng để chiến đấu với Lục Môn rồi. Bây giờ dòng vốn của Hoa Lục đã cạn kiệt, đương nhiên anh ấy phải giờ hai tay dâng mảnh đất phù Thân vương.”

Lục Đông Thâm thu tay về, dựa ra sau ghế, ánh mắt vẫn quán quát lấy gương mặt cô: “Em phân tích khng sai. Nhưng em có biết ngoài Skyline ra, trong cuộc đấu trí đấu dũng này với Nhiều Tôn anh cũng tổn thất không ít không? Anh tàn nhẫn, Nhiều Tôn thâm độc, anh và cậu ta đều tổn thất một nửa.”

“Nếu rõ ràng đã biết kết quả, vì sao còn phải như vậy?” Hạ Trú hỏi.

“Là thứ của anh anh không thể bỏ, cho dù cái giá tổn thất quá lớn.” Lục Đông Thâm nói: “Nhiều Tôn biết quá rõ tầm quan trọng của mảnh đất phù Thân vương đối với Skyline. Cậu ta gạt đi, chẳng qua là hành động cảm tính. Nhưng anh thì khác, giành về mới có thể sống lại, hồi sinh.”

Hạ Trú cảm thấy xung quanh lạnh toát, cơn lạnh này men theo từng lỗ chân lông rồi tràn vào huyết mạch, thậm chí làm lạnh từng đầu ngón tay. Ánh mắt cô cũng không còn chút nhiệt độ. Cô chậm rãi nói: “Thế nên, em là quân cờ của anh, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Cả Thế Giới Mà Cô Cần

Cả hai đều ghi nhớ rõ mùi hương của đôi phượng, không thể tan đi, không thể vứt bỏ.

Con mưa đột ngột ập tới, giống như nước đổ xuống khó vớt, vừa gấp gáp vừa dữ dội. Gió như bẻ đứt ánh sáng, khiến chút ánh sáng mờ hồ vốn dĩ đã đọng đưa bất định càng trở nên vụn vỡ.

Loang lổ yếu ớt, hắt xuống đôi mắt Hạ Trú khiến nó xa vời như sông Ngân Hà, càng thêm ngăn cách hai người.

Lục Đông Thâm nhíu mày: “Em nói gì cơ?”

“Thương Xuyên rơi từ trên cao xuống tử vong, tạo ra một tổn thất rất lớn đối với Skyline. Nhưng chỉ cần bắt được hung thủ, Skyline sẽ thoát khỏi nguy cơ.” Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt anh: “Nghi thức gọi hồn, mục đích của em là dẫn dụ hung thủ xuất hiện và bắt gọn. Còn mục đích của anh là dồn Trường Thịnh và Hoa Lục vào chuyện này để cùng chịu trận với anh. Em đã nghĩ chúng ta có thân giao cách cảm, thật không ngờ mục đích của chúng ta chưa bao giờ giống nhau. Anh nên biết em canh cánh trong lòng bao nhiêu vì cái chết của Thương Xuyên. Còn anh, lại lợi dụng em, thậm chí là lợi dụng một người chết để đạt được mục đích của anh. Thế nên Lục Đông Thâm, trong ván cờ này, ai cũng thua thê thảm. Duy chỉ có anh là lật ngược được thế trận, anh bảo em phải nghĩ sao đây?”

Tình yêu chính là một cốc nước, nóng hay lạnh chỉ có người trong cuộc tự biết.

Ngay từ khi ở Thương Lăng, cô đã biết Lục Đông Thâm là một người đàn ông giỏi suy tính từng bước, mượn thế lực của Đàm Diệu Minh để đánh bại nhà họ Thái, rồi lại dụ Nhiều Tôn ra để ép Đàm Diệu Minh vào đường cùng, cuối cùng ngồi đó, “ngư ông đắc lợi”.

Cô không nên yêu một người đàn ông như vậy.

Suy tính của anh quá thâm sâu, thủ đoạn quá tuyệt tình, tâm tư quá khó đoán. Còn cô, Hạ Trú, sinh ra đã thẳng thắn, bộc trực, ghét sự vòng vo tam quốc. Nếu đời này chưa từng gặp Lục Đông Thâm, cô nghĩ mình chắc chắn sẽ không yêu kiểu đàn ông như anh.

Nhưng, cô lại gặp và cũng lại yêu.

Sau đó, trong mỗi một trò chơi được lên kế hoạch tỉ mỉ của anh, cô bắt đầu mơ màng, bắt đầu nghi hoặc, thậm chí bắt đầu hoài nghi tình cảm này phải chăng đã quá nặng nề, chèn ép khiến cô không sao thở nổi?

Lục Đông Thâm nghe cô nói xong, trầm mặc giây lát rồi nói với cô: “Em không phải là quân cờ, chẳng qua là em đứng trong ván cờ.”

Hạ Trú thở gấp gấp, hơi thở như một sợi dây đeo càng lúc càng siết chặt cổ cô. Điểm tốt duy nhất của anh là sẽ không nói những lời êm ru để lừa gạt cô. Đây có lẽ là lời giải thích chân thành nhất của anh. Cô đúng là không phải quân cờ, nhưng vì đứng trong ván cờ này nên đã bị lợi dụng.

Cô lắc đầu nói: “Em không chấp nhận được.”

Anh nhìn cô, nét mặt bình tĩnh, nói rành mạch: “Em là người con gái của Lục Đông Thâm này, có những chuyện không chấp nhận được cũng phải chấp nhận.”

Hạ Trú ấn tay lên ngực, lát sau cô giờ tay mở cửa.

Một giây sau, tay cô đã bị giữ chặt, ngay sau đó cánh cửa lại bị đóng lại. Quá nửa cơ thể anh đổ xuống, anh hỏi cô: “Em định làm gì?”

Hạ Trú cúi thấp đầu, hạ giọng nói: “Em khó thở quá, muốn xuống xe đi dạo một lúc.”

Cô đang định giãy giụa thì anh đã cường ép ấn cô lên ghế, áp sát mặt mình vào mặt cô, âm thầm nghiêng rằng: “Điều khiến em không chấp nhận nổi là việc này ư?”

Cô ngước lên, ánh mắt hoảng loạn.

“Em đã sớm biết anh là người như thế nào. Em cũng hiểu rõ với tư cách là con trưởng của Lục Môn, có rất nhiều chuyện anh không muốn làm nhưng vẫn bắt buộc phải làm. Ở Thương Lăng xảy ra chuyện lớn như vậy, cuối cùng em vẫn chọn đi cùng với anh. Chuyện của Thương Xuyên so với cái chết của Đàm Diệu Minh chỉ như châu chấu đá voi, bây giờ em mới nói là em khó thở?” Lục Đông Thâm giữ chặt gáy cô, ép cô nhìn mình.

“Điều em quan tâm vốn không phải là anh đã đứng sau lợi dụng chuyện của Thương Xuyên. Em đang bí bách, đang hoảng sợ. Em cảm thấy em đã đánh mất tự do, giống như con chim bị nhốt vào lồng kín.”

Hơi thở của Hạ Trú mỗi lúc một căng thẳng hơn. Câu nói của anh, từng từ từng chữ đều thấm vào lòng cô. Một người đàn ông như Lục Đông Thâm, trời sinh đã có một đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người. Bình thường không nói không phải vì anh không nhìn ra, chỉ đơn thuần là anh không muốn vạch trần mà thôi.

“Nhưng, anh đối với em không tốt sao?” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng tựa trán mình lên trán cô, giọng nói đầy áp lực: “Bé con, anh đã cho em đủ sự tin tưởng, cho em đủ không gian và tự do, những điều kiện có thể chuẩn bị trong tình yêu anh đều dành cả cho em, lẽ nào còn chưa đủ sao? Anh không biết người khác yêu sẽ như thế nào, nhưng anh đã dốc hết tất cả để yêu em, như vậy còn không được sao?”

Trái tim Hạ Trú nhói đau.

Bởi vì tin vào những lời anh nói, vì tin rằng giây phút này đây anh cũng đang đau khổ.

Cô lẩm bẩm lên tiếng: “Đông Thâm, anh cho em quá nhiều thứ. Được yêu anh em rất hạnh phúc. Nhưng có khi nào anh nghĩ những gì anh cho em chưa chắc đã là những gì em cần không. Anh cho em một thảo nguyên hay bầu trời có thể hít thở, nhưng điều kiện tiên quyết là em buộc phải ở trong phạm vi do anh kiểm soát. Anh nói em cho rằng mình giống như một con chim bị nhốt trong lồng kín. Anh sai rồi, thứ anh mang tới cho em không phải lồng mà là một cung điện nguy nga tráng lệ. Em ở trong đó, muốn làm gì tùy thích, nhưng không thể bước ra ngoài.”

Cô nhìn vào mắt anh: “Anh có hiểu ý của em không? Em muốn một chuyện tình yêu đơn giản thuần túy, không có âm mưu, không có tính toán, không có những thứ lung tung lộn xộn khác. Tâm tư của anh quá khó đoán, thế nên những thứ anh dồn ép lên người em đã trở thành trói buộc, trở thành tham vọng khổng lồ. Em muốn có một sự tự do thực sự. Em thường nhớ lại lúc chúng ta cùng ở trên núi Kỳ Thần. Quảng thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng đó là khoảng thời gian em thấy vui vẻ nhất khi ở bên cạnh anh.”

“Rõ ràng em biết anh không thể cho em thứ tình yêu đó.” Ánh sáng nơi đáy mắt Lục Đông Thâm âm u bất định: “Thân phận của anh, vị trí của anh trong Lục Môn đã định sẵn anh không thể làm gì tùy thích. Em là của anh, thế nên cũng đã định sẵn không thể làm gì tùy thích. Em muốn có cả thế giới, nhưng anh chỉ có thể cho em thế giới của anh. Ở trong thế giới của anh, em muốn làm gì cũng được. Em cho là em đang sống nhờ sống gửi, nhưng đây chính là cách mà tôi yêu em.”

Thật ra anh đang hoảng sợ.

Nhiều Tôn nói cô là một con sói, câu này đúng mà cũng không đúng. Cô đích thực kiêu ngạo bất kham, tự do tự tại. Nhưng cô không phải là sói. Cô ngoài lạnh trong lòng, nhạy bén dũng cảm, cô giống một con báo hơn.

Ngay từ lần gặp cô đầu tiên tại Thương Lăng anh đã cảm thấy, cô là một con báo bùng bùng sức sống, đủ sức hấp dẫn người khác, nhưng khó mà chinh phục.

Trước khi mất, Đàm Diệu Minh đã gửi gắm cô cho anh, muốn anh bảo vệ cho cô sống bình yên cả đời. Anh ta nói với anh rằng: Cô trước nay không chịu quân giáo, để cô được tự do tự tại chính là sự tôn trọng lớn nhất dành cho cô.

Lục Đông Thâm không thể không thừa nhận, Đàm Diệu Minh là người hiểu cô nhất, nhưng chính vì quá hiểu, thế nên bao năm nay mới không giành cô cho riêng mình.

Anh không phải Đàm Diệu Minh, anh biết cô muốn thứ gì, cũng hiểu cô muốn sống một cuộc sống như thế nào. Nhưng muốn bảo vệ cô cả đời có rất

nhiều cách. Anh không muốn buông thả, anh muốn giữ chặt cô bên cạnh mình. Anh đã quen với việc kiểm soát, đối diện với tình yêu cũng vậy thôi.

Không phải anh không biết cô đang kháng cự, đang dùng một cách thứ tự thuyết phục bản thân và thỏa hiệp để thể hiện sự bức xúc. Anh muốn cô tập quen, muốn nuôi một con báo vào trong khu rừng anh đã dày công sắp xếp. Điều anh nghĩ là, cô đến từ thành phố, cho dù đã ở Thương Lăng sống hoang dã một thời gian thì cuối cùng vẫn sẽ quen với sự gò bó nơi thành thị.

Dù sao thì thứ anh xây dựng lên cũng không phải lồng cũi, tuy rằng không thể thật sự so sánh với thiên nhiên rộng lớn, nhưng ít nhất anh đã cho cô một công viên động vật hoang dã.

Nhưng bây giờ càng lúc anh càng cảm thấy, báo chung quy vẫn cứ là báo. Thứ cô cần chưa bao giờ là thế giới của anh, mà là một thế giới thật sự.

Anh không cho phép như vậy.

Cảm giác vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của bản thân này khiến anh rất bất an.

Hơn nữa khiến anh lo sợ hơn là vì còn có một người, Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn là người nửa tà nửa chính, cũng thoải mái, phóng khoáng như Hạ Trú vậy. Tạm thời chưa nói đến việc giữa cậu ta và Hạ Trú còn từng có tình bạn trong quá khứ, chỉ riêng việc Thương Xuyên lần này cũng đủ để anh đẩy lên hồi chuông cảnh giác.

Ai ai cũng gọi cậu ta là “Thái tử gia” nhưng chưa chắc đã mang nghĩa xấu. Ngược lại, Nhiều Tôn là người làm việc quả quyết, tàn nhẫn, khí thế như mãnh hổ xuống núi. Cậu ta nói cậu ta muốn giành được mảnh đất phủ Thân vương là quả thật đã có thể cướp lại từ tay anh.

Thân là con trưởng của Lục Môn, anh buộc phải tính toán từng bước đi. Còn Nhiều Tôn muốn gì làm nấy, muốn làm gì hay không muốn làm đều dựa vào tâm tình của bản thân. Mảnh đất phủ Thân vương là vậy mà sản nghiệp nặng lượng điên cuồng công kích anh ở nước ngoài cũng vậy.

Đêm gọi hồn, anh chỉ tính được đến 90% Nhiều Tôn có thể tới. 10% còn lại chẳng qua là đánh cược sự lý trí của cậu ta trên thương trường.

Hạ Trú nói không sai. Vì tối đó chính là thời điểm mấu chốt kết thúc giao dịch. Chỉ cần Nhiều Tôn vắng mặt thì nguồn vốn của Hoa Lục ở nước ngoài sẽ bị khóa. Nhiều Tôn cũng không phải đồ ngốc, sao cậu ta không hiểu rõ một khi mình xuất hiện ở phủ Thân vương sẽ phải đối diện với hoàn cảnh nào.

Nhưng cậu ta vẫn tới.

Mục đích của cậu ta Lục Đông Thâm hiểu quá rõ. Đêm gọi hồn đầy rẫy hiểm nguy, cho dù cậu ta đoán được Lục Đông Thâm có thể xuất hiện làm chim sẻ, thì cậu ta vẫn không yên tâm cho an nguy của Hạ Trú.

Ở trong lòng cậu ta, sự tốt xấu của Hạ Trú mới là quan trọng nhất.

Kiểu làm việc bất chấp hậu quả, kiểu tính cách tự do thoải mái này giống hệt Hạ Trú. Sở dĩ Lục Đông Thâm sợ hãi là vì anh hiểu rõ, nếu Hạ Trú chọn đến với Nhiều Tôn, thì thứ mà cậu ta có thể cho cô chính là cả thế giới.

Mà những điều anh có thể nghĩ tới, Hạ Trú lại không ư?

Thế nên, hôm nay không phải là Nguyễn Kỳ ăn nói bừa bãi. Mà cô ta đã nhìn thấu, nói ra tất cả những tự do mà Hạ Trú khao khát nhất tận đáy lòng.

Nguyễn Kỳ giống như người đã phá vỡ hệ sinh thái của công viên sinh vật hoang dã. Anh rõ ràng đã huấn luyện cho Hạ Trú đến mức có thể chấp nhận thịt tươi hiện tại, nhưng cô ta cứ thế ném cho Hạ Trú một con linh dương biết chạy biết nhảy, kích động mọi sự hoang dã trong Hạ Trú.

Hạ Trú không hề biết trong vài phút ngắn ngủi đó Lục Đông Thâm đã suy nghĩ nhiều như vậy. Cô bị anh giữ chặt, rất khó thở, bèn nói: “Em muốn về nhà, em không muốn thảo luận về vấn đề này nữa.”

Thấy cô né tránh, Lục Đông Thâm không hài lòng, anh nhú mày lại: “Mọi suy nghĩ của em đều phải nói cho anh nghe, biết không?”

Hạ Trú muốn đẩy anh ra, nhưng lại thương sự nặng nề trong ánh mắt anh. Không đẩy anh ra, cô cảm thấy lòng mình như đá tảng đè nặng. Cô thở dốc, sau khi cố gắng bình ổn lại mới nói: “Đông Thâm, em xin anh, anh để em hít thở chút không khí.”

Lục Đông Thâm nghiêng răng: “Em muốn rời xa anh?”

Hạ Trú sững người.

Không, cô không hề nghĩ sẽ rời xa anh, chỉ đơn thuần muốn xuống xe đi dạo. Câu chuyện hôm nay quá nặng nề, cô không muốn quan hệ giữa họ trở nên căng thẳng nên mới dừng lại.

Nhưng sự thất thần của cô đã khiến Lục Đông Thâm hiểu lầm.

Anh dồn thêm sức vào bàn tay, cả người gần như đè lên cô. Anh thì thầm: “Em là của anh, Hạ Trú, em là của anh em nghe rõ không?”

Hạ Trú vốn đã cảm thấy bí bách, bây giờ lại càng không sao thở nổi. Tay anh to lớn, cổ cô lại mảnh khảnh. Anh giữ tay sau gáy cô, đồng thời ngón cái

cũng chạm lên cổ họng cô, thế nên dùng sức chính là bóp nghẹt hơi thở của cô.

“Anh buông ra.” Cô dùng sức cạy tay anh ra.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cúi đầu bịt kín môi cô, anh buông tay chuyển sang nắm lấy cổ tay cô. Cô cảm thấy đau, anh nói: “Hạ Trú, anh chưa làm vậy với người con gái nào hết, chưa bao giờ!”

Cô định mở miệng nói chuyện, anh lại hôn cô.

Như một con hồng hoang, chôn vùi tất cả những đắng chát vừa dâng lên buộc cô phải nuốt xuống.

Bên ngoài trời mưa càng to hơn, xen lẫn tiếng sấm đi đùng. Thi thoảng lại có ánh sáng lóe lên, khuôn mặt Lục Đông Thâm tối đến kinh người.

Nước mưa tấp vào lớp cửa kính, bầu trời như bị rạch một lỗ, nước mưa đổ xuống như trút, vùi dập tất cả mọi âm thanh. Cửa xe như một mặt gương di động, phản chiếu khuôn mặt nhợt nhạt của Hạ Trú.

Cho tới khi tiếng sấm lặng đi, đường chân trời cũng không còn chớp nhoáng nữa, cơn mưa rả rích mãi cuối cùng cũng ngừng, chỉ còn những giọt nước theo cành cây nhỏ xuống, xe cũng yên tĩnh trở lại.

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, vuốt mái tóc dài của cô và nói: “Bé con, đây chính là nguyên nhân em không thể rời xa tôi.”

Khuôn mặt Hạ Trú áp lên lồng ngực nhể nhại mồ hôi của anh, khóe mắt đỏ ửng cũng chưa xót.

Cả hai đều ghi nhớ rõ mùi hương của đối phương, không thể tan đi, không thể vứt bỏ. Biết rõ là một sự tổn thương, nhưng vẫn không thể chống cự được tình yêu và sự quyến luyến chết người này.

***

Khi lấy lời khai của Hà Tư Nghi, Hạ Trú đang kiểm tra công việc xây dựng mùi hương không gian tại trung tâm thương mại của Skyline, nhất là mùi hương không gian tại cửa hàng đại lý của thương hiệu H.

Mới hai ngày trước, thương hiệu H nhận được phản ánh của khách hàng, cho rằng mùi hương trong cửa hàng quá nồng đậm, ảnh hưởng tới tâm trạng mua sắm. Sau khi nhận được thông báo, Hạ Trú đã điều chỉnh lại công thức trước đó Trần Du thực hiện, thay hoa quế bằng hoa nhài, đồng thời đích thân tới kiểm tra.

Cả một buổi sáng, Hạ Trú chẳng nói năng gì. Cô làm ký hiệu mùi hương ở từng góc ngách. Mọi người trong cửa hàng đều biết quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm, thấy cô nghiêm nghị, ai nấy đều không dám thở mạnh.

Trần Du tới đây cùng cô. Sau vài lần cãi cọ và làm việc chung, Trần Du đã không còn sợ cô nữa. Thấy cô cứ nhìn mãi lọ nước hoa rất lâu không có phản ứng gì, bèn giơ tay chọc vào người cô một cái: “Sao thế? Mọi người đang nhìn cô chăm chăm kia. Lục Đông Thâm đi công tác thôi, hồn cô cũng bay theo luôn hả? Có cần phải vậy không?”

Bấy giờ Hạ Trú mới hoàn hồn trở lại. Cô mặc kệ Trần Du, đặt lọ nước hoa cầm trong tay đã lâu vào trong tủ trưng bày rồi lẳng lặng gọi quản lý tới, dặn dò: “Tủ trưng bày phải được phong kín, nhất là các loại nước hoa nặng mùi. Đừng bày sản phẩm mẫu ra ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng tới mùi hương không gian. Ngoài ra, nước hoa mới sắp được tung ra rồi, giám đốc kinh doanh đã thông báo cho các cô chú ra không gian chưa?”

“Dạ, đã thông báo rồi.”

“Tới lúc đó tôi sẽ lại đến đây điều chỉnh mùi hương không gian.”

Ra khỏi cửa hàng, Hạ Trú vuốt ve lên lan can bằng kính. Trần Du tiến lên vỗ vào người cô: “Cô không sao chứ? Trông sắc mặt cô không tốt lắm, hay là cô về nghỉ ngơi đi, công việc còn lại tôi làm được rồi.”

Hạ Trú lắc đầu, không quên trêu chọc cô ấy: “Giao công việc cho cô tôi không yên tâm đâu, với cái mũi đó của cô thì ngửi ra được gì.”

Cả người cô đang đau nhức dữ dội, cử động một chút cũng tưởng như gãy xương.

Cô biết tới qua mình và Lục Đông Thâm đã rơi vào cục diện bế tắc. Ai cũng muốn thoát ra nhưng không ai thoát được, chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất để trút hết ra ngoài.

Hôm nay lúc trời còn chưa sáng, cô mơ mơ màng màng nghe thấy Lục Đông Thâm nói chuyện với mình, ý tứ đại khái là anh sẽ đi công tác vài ngày, cố gắng trở về sớm nhất.

Trong mơ màng, hình như cô nghe thấy anh nói bằng một giọng rất thấp: Anh xin lỗi.

Tới khi trời sáng hẳn, mở mắt ra cô mới biết mình không nằm mơ. Người đàn ông bên cạnh đã không còn nữa, chỉ còn lại mùi hương thơm mát. Có điều, tiếng xin lỗi đó như thật như giả, cô không phân biệt được là hiện thực hay mộng ảo.

Chương 239: Cô Vợ Vã Đầu Thai, Chọn Nhầm Giới Tính Rồi

Thế nên, hoặc là cô rời xa anh ấy, hoặc là cô phải chấp nhận số phận...

Trần Du nghiêng đầu nhìn một nửa khuôn mặt cô, ngay sau đó gơ tay phát một cái lên lưng cô: “Cô cứ cố chịu đựng đi.”

“Tôi chịu đựng gì chứ?” Hạ Trú ôm bả vai phải, quay đầu lườm cô ấy: “Còn nữa, lớn mật rồi phải không? Dám đánh tôi?”

Trần Du bật ra một tiếng hừ nơi đầu mũi, sau đó cũng dựa lên lan can kính, chậm rãi nói: “Cãi nhau rồi hả?”

So với chiếc váy công sở cùng chiếc áo sơ mi trên người Trần Du, Hạ Trú ăn mặc quá tùy ý. Áo phông trắng kết hợp với một chiếc quần yếm màu đen. Dáng cô thon nhỏ thế nên chiếc quần yếm cũng trở nên rộng thùng thình. Dưới chân là đôi giày trắng kinh điển, đầu đội mũ xô, mái tóc dài dưới mũ được tết gọn, hất sang một bên, lười biếng lại tự tại.

Cô đút hai tay vào túi quần, không trả lời Trần Du, rất lâu sau mới bất ngờ hỏi: “Cô từng theo Lục Đông Thâm, cảm thấy anh là người thế nào?”

Trần Du trả lời như có chuyện ấy thật: “Yêu anh ấy như uống phải thuốc độc, biết rõ đó là con đường chết nhưng vẫn tình nguyện sống vì anh ấy, chết vì anh ấy. Nhưng mà, nói gì thì nói, anh ấy vẫn là con trưởng của Lục Môn, bên ngoài dù có tỏ ra khiêm tốn thì bản chất bên trong vẫn rất kiêu ngạo, hơn nữa một người đàn ông có thủ đoạn trên thương trường đã định sẵn là rất gia trưởng. Người không được anh ấy yêu, người đó đau khổ. Nhưng người được anh ấy yêu cũng vẫn đau khổ thôi. Nhưng chuyện này mỗi người mỗi khác. Có người con gái thì thích được đàn ông quản lý, chăm sóc từng chút một, lại có người không chịu nổi gò bó mà cô là người phía sau.”

Hạ Trú dựa vào đó, nhìn từng khách hàng đi qua đi lại dưới tầng. Không đông, nhưng những người có thể ra vào trung tâm thương mại của Skyline kiểu gì cũng giàu có, quyền quý. Thế nên bầu không khí xung quanh rất yên tĩnh và tao nhã, thích hợp nhất để trò chuyện và đứng ngắm nghía.

Trần Du thấy cô không nói gì bèn hắng giọng, tiếp tục: “Cô và Lục Đông Thâm thật ra đều là hai con người có cá tính mạnh. Nếu là đối thủ thì ngang tài ngang sức, không ai chịu thua ai. Nhưng làm người yêu, nếu không từ bỏ được phần tình cảm này, thì ắt phải có một người chịu hy sinh. Tưởng Ly, trước kia chúng ta từng chung sống với nhau, thế nên tôi hiểu rất rõ một cuộc sống quy củ khuôn phép đối với cô cực khổ nhường nào. Cô yêu tự do còn hơn cả mạng sống, tuy rằng ngoài miệng cô không nói, nhưng tôi có thể nhìn ra cô cũng yêu anh ấy khá sâu đậm. Vì vậy số trời đã định cô sẽ thua, từ giây phút cô phải lòng Lục Đông Thâm, cô đã thua rồi. Thế nên, hoặc là cô rời xa anh ấy, hoặc là cô phải chấp nhận số phận.” Nói tới đây, Trần Du nhìn cô và hỏi: “Từ đã, nói nhiều như vậy cô cũng phải trả lời cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Hai người cãi nhau thật à?”

“Hai chúng tôi vô cùng tốt đẹp. Chính cô tự suy nghĩ quá nhiều, đứng đó bô lô ba la nói một tràng thể loại tản văn súp gà bô bô tâm hồn đầy chứ? Mở miệng là tuôn ào ào, không sợ dinh dưỡng quá không tốt cho sức khỏe à.” Hạ Trú kiềm chế cảm xúc đang hỗn loạn trong lòng, bắt đầu công kích Trần Du: “Và lại, cô không thấy xấu hổ à? Tôi chỉ khách sáo nói rằng cô từng qua lại với Lục Đông Thâm, cô lại thật sự tiện thể? Cô từng yêu anh ấy à? Hay thật sự coi mình là tình nhân của anh ta? Cô từng quan hệ với anh ấy sao? Cô đã bao giờ nhìn thấy anh ấy ở trần chưa?”

Trần Du nghe đến đây là bực mình, chỉ muốn tung một cái tát, và chết cô. Nhưng lại ngại mình không phải đối thủ của cô, nên cô ấy đành chuyển sang công kích bằng lời nói, chỉ tay vào cô: “Tưởng Ly! Sau này tôi còn thương cảm cô chút nào, tôi làm con heo!”

“Trần Nam Nam, cô chính là một con heo bô thí tình cảm lung tung!”

“Cô...” Chuông di động vang lên, là máy của Trần Du. Trước khi nghe máy, cô ấy còn hậm hực bồi thêm một câu: “Tôi thấy cô vợ vã đầu thai, chọn nhầm giới tính rồi!”

Hạ Trú không giận, nhân cơ hội ấy liếc vào màn hình di động, nở nụ cười kỳ quặc: “Ồ, chẳng trách bị Lục Đông Thâm đá mà vẫn bình thản, nhẹ nhàng. Thì ra là đã bắt đầu với cậu hai nhà họ Thai. Đừng nói là tôi không nhắc nhở cô, bây giờ nhà họ Thai đang đứng đầu sóng ngọn gió, cô tự chú ý một chút đi.”

“Cái gì với cái gì chứ. Là anh ta gọi điện cho tôi, chứ tôi đâu có chủ động gọi cho người ta. Kiểu công tử đào hoa lãng nhăng này tôi tránh còn chẳng kịp.” Nói rồi, Trần Du bắt máy, bực bội đi sang một phía khác.

...

Buổi chiều, Hạ Trú nhận được thông báo, phía cảnh sát hy vọng cô có thể lấy tư cách chuyên gia về mùi hương tới giúp đỡ điều tra. Cô ở trong phòng thực nghiệm làm chiết tách mùi hương, không có nghe thấy tiếng chuông, người tới truyền đạt thông báo cho cô là Dương Viễn.

“Sáng sớm nay tôi về tới Bắc Kinh, trùng hợp lại vợ vã gặp được Lục Đông Thâm ở sân bay.” Dương Viễn đích thân đưa cô tới Sở cảnh sát. Vì lý do chênh lệch múi giờ, trông anh ấy hơi mệt mỏi, để phòng tình trạng ngủ gật, anh ấy huyền thuyên suốt cả đường: “Tuy rằng tôi không hài lòng lắm về cô, nhưng anh em đã thích, tôi cũng hết cách. Khi nào thì hai người kết hôn? Tôi phải báo trước với cô rằng, khi nào hai người tổ chức đám cưới, tuyệt đối

đừng mời tôi làm phù rể. Người ta bảo làm phù rể không được làm quá ba lần, nếu không sẽ ế cả đời. Mà nội trong năm nay, tôi đã làm phù rể ba lần rồi. Chuyện này cứ bảo không tin nhưng thật sự không được. Cô nhìn Lục Đông Thâm đó, có ai dám mời cậu ta làm phù rể đâu, thế là sắp cưới rồi đó?”

Hạ Trú ngồi yên lặng ở ghế sau, cũng không biết là nghe thấy hay không nghe thấy, nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt đắm chiều.

Nhân lúc cho xe rẽ, Dương Viễn đánh mắt nhìn gương chiếu hậu, thấy mình chỉ tự lẩm bầm độc thoại, nhưng vì chỉ có hai người họ, không nói anh ấy sẽ buồn ngủ nên anh ấy lại tiếp tục lải nhải: “Cô biết vì sao không ai dám nhờ Lục Đông Thâm làm phù rể không? Trước kia cậu ấy từng làm phù rể cho người ta một lần, kết quả cô dâu cả buổi cưới chỉ nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, ánh mắt đó khiến khách khứa nhầm tưởng cậu ta mới là chú rể. Từ đó về sau, trong giới, không ai dám tìm Lục Đông Thâm nhờ làm phù rể nữa. Mà không chỉ cậu ta đâu, đám anh em họ hàng trong Lục Môn của cậu ta cũng chung một số phận. Con cái nhà họ Lục ngoại hình xuất chúng, nam đẹp trai, nữ xinh gái, đều có một khuôn mặt mê hoặc chúng sinh. Làm gì có chú rể nào dám mạo hiểm tìm họ để tự đim mình xuống?”

Rồi anh ấy lại liếc Hạ Trú: “Này, tôi đã nói nhiều như vậy rồi, cô có thể lên tiếng chút không?”

Con người của Hạ Trú không buồn động đậy.

“Giám đốc Hạ?”

Hạ Trú không phản ứng gì.

“Hạ Trú.” Dương Viễn thẳng thừng quát lên: “Tuồng gia!”

Hạ Trú bấy giờ mới có chút phản ứng, ngước mắt lên nhìn Dương Viễn. Dương Viễn vẫn đang lái xe, anh ấy liếc cô một cái, sau khi thấy vậy sòng lưng bèn lạnh toát: “Cô đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế.” Bấy giờ từ trên xuống dưới trong công ty đều đang ngàm thảo luận chuyện gọi hôn, càng nói càng thái quá. Có người thậm chí còn tin cô giờ một vài thủ đoạn, mấy lời đồn này đã đồn tới tai Lục Môn.

Tuy anh ấy không tin, nhưng bị cô nhìn chằm chằm như vậy vẫn hoảng loạn tinh thần.

“Sao anh lại quay về rồi?” Hạ Trú bất thành linh hỏi.

Dương Viễn lườm nguýt, thờ dài: “Gia à, cung phản dạ của bà chị hơi dài đấy.” Lúc vừa gặp cô, anh ấy đã nói rõ nguyên nhân rồi. “Tên phá gia chi tử Nhiều Tôn đó khi đối chọi với Lục Đông Thâm đã thảm bại, nhưng không giúp Lục Đông Thâm tăng thêm chút giá trị bản thân, mà còn xoay chuyển cục diện khó khăn hiện tại của cậu ấy ở trong nước. Thế nên cậu ấy phải về Lục Môn điều chỉnh một lần nữa các sản nghiệp. Còn tôi, nhiệm vụ ở Mỹ đã hoàn thành, bây giờ quay lại giúp cậu ấy quản lý Skyline.”

Đầu óc Hạ Trú xoay chuyển nhanh chóng: “Nói vậy, cuộc chiến cổ phần năng lượng là anh thực hiện?”

“Đương nhiên, Lục Đông Thâm là tổng chỉ huy, tôi trợ giúp cậu ấy một tay. Chuyện quan trọng như vậy đương nhiên cậu ấy phải tìm một người tin tưởng được.” Dương Viễn dương dương tự đắc. “Cô tưởng tôi qua Mỹ chỉ là để đối phó với mấy lão già của Hội đồng quản trị thôi sao? Sai rồi, đối phó với Nhiều Tôn là chuyện Lục Đông Thâm nhà cô đã lên kế hoạch từ sớm.”

Quả nhiên.

Chẳng trách Lục Đông Thâm không cần đích thân ra tay, cũng chẳng trách Lục Đông Thâm có thể một phát ăn ngay. Nhiều Tôn thua là thua ở việc không suy tính xa xôi như Lục Đông Thâm, cũng thua ở chỗ bên cạnh Nhiều Tôn không có một người đáng tin cậy như Dương Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Bà Thật Sự Muốn Giết

Bây giờ thì sao? Cô ra sức muốn giành một phần tự do trong sự chuyên chế của anh. Còn anh, chắc là cũng không còn nhẫn nại dành cho cô nữa?

Liếc nhìn khuôn mặt Dương Viễn trong gương chiếu hậu, Hạ Trú hỏi: “Anh vừa nói ai là kẻ phá gia chi tử?”

“Nhiều Tôn đó, còn ai vào đây nữa.” Dương Viễn cười khẩy: “Cậy mình có thể lực ở Bắc Kinh, chèn ép chặt chẽ Skyline. Lúc ở Thương Lãng thì khiêu khích khiến Lục Đông Thâm phạm phải đại kỵ, đầu tiên là đắc tội với các cơ quan chấp pháp, sau đó lại chọc giận khiến Hội đồng quản trị bất mãn, bây giờ lại vì mảnh đất phủ Thân vương mà suýt nữa khiến Skyline chết yểu. Cậu ta nghĩ mình nhiều tiền nhiều quyền là có thể một tay che trời chắc? Đùa sao, tưởng danh hiệu ‘Chiến thần’ của Lục Đông Thâm vô duyên vô cớ xuất hiện à? Trên thương trường, với những thủ đoạn của Lục Đông Thâm, chưa chắc cậu ta đã đỡ được ba chiêu.”

Hạ Trú cười lạnh: “Phải rồi, nhất là khi có người trợ giúp đắc lực như anh.”

Dương Viễn thích nghe câu này, bày ra vẻ mặt đắc ý: “Dĩ nhiên, Lục Đông Thâm mà thiếu tôi thì việc gì cũng không thành. Cậu ấy có giỏi hơn nữa thì tay cũng không thể vươn xa như vậy được, phải có người giúp cậu ấy tung chiêu. Cô cũng không cần cảm kích tôi, tôi và Lục Đông Thâm có quan hệ gì chứ? Bạn thân hồi đi học, chiến hữu trên thương trường, nếu nói theo cách của dân giang hồ các cô thì đó chính là giao tình sống chết.”

“Giao tình sống chết ấy hả?” Hạ Trú vẫn cười rồi giơ chân đá lên ghế trước: “Giao tình sống chết này! Tôi thấy anh là cái loại già mồm thái quá thì đúng hơn*!”

*Hiện tượng đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Dương Viễn ngồi ở phía trước, bị cô đá đến nỗi giật bắn mình, anh ấy đảo vô lăng, suýt chút nữa thì đâm lên vệ đường. Anh ấy quát: “Cô bị điên à? Sao tự dưng lại đá tôi!”

“Đá anh thì sao? Tôi cứ thích đá anh!” Hạ Trú lại giơ chân đá thêm hai phát nữa: “Can tội ngựa miệng này!”

“Đừng đá nữa! Đại tỷ, gia!” Dương Viễn cuống cuống giữ vững tốc độ xe: “Xin hãy bỏ qua cho tôi, cô làm vậy là không phân rõ trắng đen đấy.”

Hạ Trú lại đá thêm một cú rất mạnh nữa, sau đó không còn tiếp tục giầy vò anh ấy mà bắt đầu phung chăm “im lặng là vàng”. Dương Viễn cảm thấy lưng bị rung lắc đến phát đau. Anh ấy nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi cô: “Rốt cuộc tôi đắc tội với cô chỗ nào?”

Hạ Trú không buồn để tâm tới anh ấy.

Dương Viễn cảm thấy mình vô duyên vô cớ trở thành nơi trút giận, việc này khiến anh ấy ít nhiều có phần bất bình. Ngẫm nghĩ một chút, anh ấy nói: “Tôi biết trước kia cô và Nhiều Tôn có mối quan hệ không rõ ràng...” Nói tới đây, nhạy bén liếc thấy Hạ Trú đang nheo mắt, ý cảnh cáo cực kỳ rõ ràng, thế nên anh ấy lại lảng lạng thay đổi ngữ khí: “Đương nhiên, chủ yếu là vì cô quá đẹp, luôn có những người đàn ông quý kẻ khó lường nhưng nhớ cũng là chuyện bình thường. Bây giờ Nhiều Tôn và Lục Đông Thâm coi như đối đầu trực diện, cô nghe thấy chuyện của Nhiều Tôn thì cũng đừng quá nhạy cảm. Vì dù gì cô cũng sẽ lấy Lục Đông Thâm. Phản ứng này của cô hôm nay gặp tôi, có thể tôi không suy nghĩ gì nhiều, nhưng nếu để mấy người hay dễ bụng bắt gặp, nhất định sẽ cho rằng cô và Nhiều Tôn có gì đó mờ ám nên mới bảo vệ cậu ta như vậy.”

Vừa dứt lời, Dương Viễn đã cảm thấy gáy mình lạnh lạnh. Anh ấy ngược nhìn vào gương chiếu hậu, không nhìn thì thôi, vừa nhìn hòng phách đã bay sạch, trong lúc loạng choạng, anh ấy vội vàng cho xe tấp vào lề đường. Anh ấy ngồi thẳng cổ, không dám nhúc nhích, con ngươi liếc thấy mũi dao nhọn hoắt, run rẩy như gặp phải kẻ địch mạnh: “Cô định làm gì?”

Hạ Trú cầm chặt con dao Phần Lan trong tay, đổ người về phía trước, lưỡi dao áp thẳng lên cổ Dương Viễn. Cô cười gian tà: “Ai nói tôi và ai quan hệ không rõ ràng? Mờ ám với ai?”

Dương Viễn cười gượng gạo, thò một ngón tay, cẩn thận đẩy mũi dao ra: “Chúng ta đừng đùa nữa, dao súng là rất nguy hiểm.” Anh ấy từng nghe nói về con dao Phần Lan này. Trên lưỡi dao này còn từng dính máu của một loài quái thú chưa từng thấy trong lịch sử. Chỉ cần tay cô hơi run một chút thì với khoảng cách như thế này, cổ anh ấy ắt sẽ rướm máu.

“Dương Viễn, anh cho rằng tôi không xứng với Lục Đông Thâm chứ gì?”

“Đâu có? Con gái trên đời nhiều vô số kể, nhưng không ai có thể quyến rũ và sắc sảo được như Tường gia đây. Cô nhìn cô xem, không những trẻ trung xinh đẹp, lại còn...” Dương Viễn cup mắt xuống, rồi lại thận trọng liếc nhìn đầu mũi dao: “... đừng cảm như vậy. Quan trọng hơn, cô là một kỹ tài trời sinh. Lục Đông Thâm cưới được cô làm vợ là cậu ấy có phúc ba đời. Mấy cô gái yêu điệu khác đứng trước mặt cô đều trở thành hoa cỏ tầm thường.”

Hạ Trú cười khẩy, lấy chuôi dao gõ gõ lên cổ anh ấy: “Tốt nhất anh hãy ghi nhớ những lời anh đã nói hôm nay, sau này khách sáo với tôi một chút. Tôi không phải là người có tính kiên nhẫn cao đâu, đối với những người lăm lăm, tôi không thể lịch sự lễ phép được đâu. ‘Lấy lễ phục nhân’* chưa bao giờ là phong cách của tôi, tôn chỉ của tôi là đã động thủ được thì khỏi cần động khẩu, hiểu chưa?”

*Dùng nhân nghĩa để thu phục mọi người trong thiên hạ.

Dương Viễn vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, lãng phí nước bọt quả thực không phù hợp với nhịp sống nhanh gọn của đô thị hiện đại ngày nay.” Thấy sắc mặt Hạ Trú dịu đi, bèn cười trừ: “Con dao này...”

Hạ Trú thu dao về, ném vào trong túi xách tay. Dương Viễn vuốt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán, xuýt xoa không ngừng. Vị tổ tông này thật sự khó chiều. Anh ấy liếc nhìn chiếc túi đựng dao của Hạ Trú. Hermes Birkin... Loại túi xách mà những người phụ nữ khác dùng để đựng nước hoa, son hoặc một số đồ trang điểm dặm lại hàng ngày. Cô thì hay rồi, đựng dao Phần Lan.

Hạ Trú tựa ra sau ghế, rồi lại bồi thêm một cú đá lên lưng ghế trước: “Lái xe.”

Dương Viễn cũng không định chọc thêm vào vị tổ tông đằng sau nữa. Anh ấy ngoan ngoãn lái xe rồi thỏ thức: Cô gái này có thể khiến người khác phải gọi cô một tiếng “gia” quả thật không phải dạng vừa. Người ta hay nói: Phụ nữ thời nay không thua kém gì đáng mấy râu. Nhưng anh ấy thấy, kể cả là mười đáng mấy râu cũng không bằng một mình cô.

Vui giận thất thường, sáng nắng chiều mưa... Cô gái này sao có thể khiến Lục Đông Thâm nhìn trúng, thậm chí là rung động nhỉ? Không ngờ ngày nào đó chưa kịp nói câu nào đã mất mạng sao?

“Dương Viễn.” Vị “gia” đằng sau kéo dài giọng.

Tiếng gọi ấy khiến cả người Dương Viễn ớn lạnh.

“Ban nãy anh nói đến chuyện kết hôn của tôi và Lục Đông Thâm, anh ấy đã nói gì với anh?” Hạ Trú uể oải, vừa gãi móng tay vừa hỏi anh ấy.

Dương Viễn cố gắng ngồi thẳng, chỉ sợ cô không được vui lại giờ chân đá: “Còn có thể nói gì? Lục Đông Thâm trước đây là người thẳng thắn. Thì dạo trước đó, cậu ấy nói cô sắp làm vợ cậu ấy rồi.”

Hạ Trú nhướn mày: “Tôi cực kỳ tò mò là tại sao anh ấy lại bỗng dưng nói với anh câu này.”

Dương Viễn thất tim lại, cười hờ hờ: “À thì... cậu ấy khỏe khoắn thôi.”

Thực tế là, khi còn chưa biết kế hoạch của Lục Đông Thâm, anh ấy thật sự bất bình với chuyện gọi hôn. Anh ấy cho rằng Lục Đông Thâm đã bị sắc đẹp mê hoặc, để mặc cho con hồ ly tinh đó muốn giằng vò thế nào cũng tùy. Sau này, khi Lục Đông Thâm nói rõ cho anh ấy nghe suy nghĩ của mình, anh ấy mới tỉnh ngộ.

Sau đó Lục Đông Thâm nói với anh ấy: Sau này không được nói xấu cô ấy nữa. Cô ấy là cô gái tôi muốn lấy làm vợ. Trong mắt tôi, cô ấy tốt hơn bất kỳ cô gái nào khác.

Thế nên, nguyên do Lục Đông Thâm tự dưng nói chuyện này dĩ nhiên Dương Viễn không dám kể ra, chỉ sợ con dao Phần Lan kia sẽ thật sự cửa qua cổ mình.

Hạ Trú không hỏi nhiều nữa, cô dựa vào cửa sổ, mặc cho phong cảnh bên ngoài lướt qua.

Kết thúc chuyện của Thương Xuyên sẽ kết hôn.

Đây là chuyện lúc trước họ đã thống nhất.

Giây phút đó, cô cảm thấy Lục Đông Thâm thật lòng muốn lấy cô, mà cô cũng thật lòng muốn làm vợ anh. Bây giờ thì sao? Cô ra sức muốn giành một phần tự do trong sự chuyên chế của anh. Còn anh, chắc là cũng không còn nhẫn nại dành cho cô nữa?

Chuyện tình yêu này khiến cô vừa mừng vừa lo, lời hứa khi trước phải chăng cũng đã thay đổi?

***

Hà Tư Nghi vẫn luôn giữ dáng vẻ tao nhã đó, cho dù đang bị tạm giam.

Nhưng Hạ Trú đã từng sống trong giang hồ, chỉ một cái nhìn là có thể nhận ra sát khí toát ra từ Hà Tư Nghi. Truyền thống gia đình rất quan trọng, đây là số phận không thể thay đổi, cũng không thể giải thoát. Bố của Hà Tư Nghi là người xã hội đen. Lớn lên, dù bà ấy có cố gắng giống một tiểu thư khuê các cỡ nào thì cũng không thể thoát khỏi bản chất thế hệ sau của xã hội đen.

Nghe nói Thai Nghiệp Dương bôn ba vì mẹ, không tiếc tiền của tạo dựng quan hệ. Nhưng Hà Tư Nghi không gặp anh ta, hoặc có thể nói, bà ta không gặp bất cứ ai, cũng không cần bất cứ ai bảo lãnh.

Điều khiến Hạ Trú cảm thấy kỳ lạ là khoảng thời gian này, Thai Nghiệp Phàm không tỏ thái độ gì. Cho dù vì vấn đề sức khỏe, Thai Quốc Cường đang phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, anh ta phải ở đó túc trực, thì khi mẹ mình bị bắt, anh ta cũng nên sốt sắng mới phải.

Hạ Trú nhìn Hà Tư Nghi, thấy bà ta đang cố tỏ ra bình tĩnh, cô bèn đi thẳng vào vấn đề chính: “Thương Xuyên không phải do bà giết, nhưng Thai Quốc Cường là người bà thật sự muốn giết.”

Từ lúc Hà Tư Nghi bị bắt đến giờ, tất cả mọi người đều xoay quanh cái chết của Thương Xuyên. Vì vậy, việc Thai Quốc Cường nhập viện dường như đã trở thành chuyện như một lẽ tự nhiên, ai cũng đều cho rằng ông ta đến phủ Thân vương và bị khiếp sợ.

Không ai nghĩ rằng Hà Tư Nghi đang che giấu một sự thật, hoặc có thể nói, bà ta đang dùng một cách thức cực đoan để bảo vệ một người ở phía sau mình.

Mà người đứng sau bà ta, có thể chỉ là một, cũng có thể, không chỉ là một.

Sự thật mà Hà Tư Nghi muốn che giấu là bà ta muốn giết Thai Quốc Cường, muốn giết chồng ta

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Tương Sinh Tương Khắc

Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khi tôi gặp lại Thai Quốc Cường, ông ấy đáng nhẽ phải rất khỏe mạnh mới đúng.

Sự thắng thần của Hạ Trú khiến Hà Tư Nghi cứng người. Tuy bà ta nhanh chóng nở nụ cười, nhưng có thể nhận ra đang cố gắng che giấu sự hoảng sợ và bất an nơi đáy lòng: “Cô đang nói cái gì vậy? Cảnh sát cũng thật nực cười, tìm một bà đồng giả mà giả quỷ tới đây bịa chuyện sinh sự.”

“Cũng phải, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ nghĩ những lời tôi nói là hoang đường, nhất là những chỉ trích dành cho bà.” Hạ Trú tựa người vào ghế, nhẹ nhàng nói: “Đầu sao, bà và Thai Quốc Cường lâu nay vẫn diễn màn kịch một đôi vợ chồng hạnh phúc kinh điển, cho dù cuộc hôn nhân này thật ra đã chỉ còn cái danh.”

Hà Tư Nghi cười khẩy: “Bên ngoài đồn đại Hạ Trú danh tiếng vang dội của Skyline có một cái mũi mà người thường không có. Sao, lẽ nào cô cũng có thể nghĩ ra mối quan hệ vợ chồng chúng tôi có tốt hay không? Nực cười.”

Hạ Trú không nói gì, chỉ đẩy tập tài liệu trong tay ra trước mặt bà ta. Hà Tư Nghi nghi hoặc, cầm lên xem, sau vài giây sắc mặt đã thay đổi.

Hạ Trú chậm rãi lên tiếng: “Đương nhiên tôi chẳng thể nghĩ ra được vợ chồng bà còn hạnh phúc hay không. Nhưng tôi có thể nghĩ được mùi của cây móng tay và cỏ thanh phong. Thai phu nhân, à không, có lẽ tôi nên gọi bà một tiếng bà Hà. Với tình hình âm mưu hãm hại, lấy mạng Thai Quốc Cường này, tôi nghĩ có lẽ bà đã sớm bí mật ly hôn với ông ta rồi phải không?”

Khuôn mặt Hà Tư Nghi hơi co giật.

“Hai loại thực vật này, bà Hà không lạ lắm chứ?” Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực: “Lúc trước khi còn ở Thương Lăng, không phải tôi chưa từng nghĩ ngờ những người sống ngay bên cạnh Thai Quốc Cường. Trợ lý của ông ta, cấp dưới của ông ta, đối thủ của ông ta, thậm chí là con cái của ông. Chỉ có điều, tôi không thể nào ngờ được, người muốn lấy mạng ông ta lại chính là vợ ông ta.”

“Chỉ dựa vào hai loại thực vật này?” Hà Tư Nghi cười khẩy: “Hai loại thực vật này đâu phải cỏ độc gì, làm sao giết người?”

“Phải đấy, đâu phải thứ cò gì có độc tố. Dù có lấy mẫu ra kiểm tra cũng chỉ là những loài thực vật bình thường.” Hạ Trú nhìn bà ta chăm chăm, rồi đổi giọng: “Nhưng, bà Hà làm sao biết hai loài cây này không có độc?”

Hà Tư Nghi neho mắt lại, âm thầm cuộn chặt bàn tay giấu dưới găng bàn vào.

“Cây móng tay và cỏ thanh phong đều rất hiếm, người thường đến nghe còn chưa nghe qua. Vậy mà bà Hà không những biết đến chúng, còn rất quen thuộc với tính chất của chúng, đáng để tôi mở rộng tầm mắt.” Hạ Trú lấy lại tài liệu của mình, gấp vào: “Hai người có rất nhiều cách, có cách công khai, có cách âm thầm, có cách thấy máu, có cách không thấy máu. Chiêu thức giết người bằng mùi hương này của bà Hà thật sự là kín đáo vô cùng. Có thể tiếp theo đây tôi cần phân tích về quá trình giết người của bà Hà, nếu có chỗ nào chưa chính xác, mong được bà Hà dạy bảo.”

Mùi hương mớm nói với tình trạng sức khỏe của con người.

Cái gọi là một cơ thể khỏe mạnh phải bao gồm cả sinh lý và tâm lý.

Tâm lý Thai Quốc Cường có vấn đề gì không thì Hạ Trú không rõ. Cô chỉ biết, thông qua mùi đường cháy khét thoảng qua trong cơ thể ông ta, có thể phán đoán ra quá trình chuyển hóa BCAA* của ông ta đang gặp trở ngại.

*BCAA là chuỗi gồm ba loại axit amin thiết yếu: leucine, isoleucine và valine. BCAA có tác dụng cung cấp năng lượng, thúc đẩy sự tăng trưởng và phục hồi của cơ bắp.

Thông thường mà nói, quá trình chuyển hóa BCAA gặp chướng ngại xuất hiện do di truyền bẩm sinh. Nếu gặp phải hiện tượng này, bệnh nhân có thể mắc bệnh Si-rô niệu.

Loại bệnh này là đối tượng sàng lọc trọng điểm của các bé khi mới chào đời, tránh trường hợp ảnh hưởng nghiêm trọng đến não bộ, gây khuyết tật trí tuệ. Thế nên Thai Quốc Cường không thể là trường hợp bẩm sinh.

Vậy thì chỉ còn một nguyên nhân.

Vì một nguyên nhân nào đó, quá trình chuyển hóa BCAA trong cơ thể ông ta đã bị tổn thương, thế nên cơ thể mới tỏa ra mùi đường cháy, tạo ra những hiện tượng bệnh lý tương đồng với bệnh Si-rô niệu, nguy kịch có thể dẫn đến tổn thương não bộ.

“Tôi suy đoán rằng, ban đầu bà không hề muốn lấy mạng Thai Quốc Cường, mà chỉ muốn kiểm soát và khống chế ông ta.” Hạ Trú từ tốn, nhìn Hà Tư Nghi với vẻ bình thản: “Trên đời này, vạn sự vạn vật đều tuân theo nguyên lý tương sinh tương khắc. Hai loại thực vật trông bề ngoài không có độc tính gì, nhưng khi kết hợp với nhau thì chưa chắc đã vô hại. Chiết tách Ki-nôn trong cây móng tay, sau đó lại tách thành phần Methoxy trong rễ cỏ thanh phong ra. Hai thành phần này một khi kết hợp lại sẽ hình thành một mùi hương hoàn toàn mới có thể làm ảnh hưởng tới tế bào. Đương nhiên, cũng có thể không cần làm những quy trình đặc biệt, để mặc cho hai loài cây này tự kết hợp cũng có thể tạo ra hậu quả tương tự. Có điều thời gian sẽ rất lâu, không nhanh bằng cách chiết xuất thành phần.”

“Thai Quốc Cường thường xuyên chịu ảnh hưởng của sự kết hợp này, nên về suy nghĩ và hành động dần dần có hiện tượng trì trệ, khiến thể chất ông ta

suy yếu. Đây cũng là nguyên nhân, cả khách sạn Skyline Thương Lãng có nhiều vị khách đứng ở hành lang quầy bar như vậy, nhưng người ‘trúng tà’ lại là ông ta.” Đây cũng là nguyên nhân quan trọng, lúc đó kế hoạch của cô có thể thành công thuận lợi.

Những người ra vào Skyline Thương Lãng thân phận đều không đơn giản, cũng gần như là những người tài trong giới làm ăn. Những người như vậy thường sẽ càng chú ý tới việc bảo vệ sức khỏe hơn. Thế nên khi giờ trò trên bức Giang sơn đồ, kỳ thực cô cũng không chắc chắn 100%, bởi vì mùi hương rất nhạt lại có thời hạn.

Lúc đó muốn đạt thành mục đích của mình cần thỏa mãn đủ hai điều kiện: Một, đây phải là một người am hiểu tranh cổ, hoặc có hứng thú với chính bức Giang sơn đồ; hai, đây phải là người có sức khỏe kém.

Trùng hợp thay, cô lại gặp Thai Quốc Cường, nên mới có một loạt các câu chuyện trong kế hoạch tới Skyline “trừ tà” sau đó của cô.

“Không chế người khác tốt hơn là giết hại. Thử nghĩ mà xem, nếu trí tuệ của Thai Quốc Cường giảm xuống còn không, nằm im trên giường không thể nhúc nhích, nhưng lại chưa chết hẳn, thì có rất nhiều chuyện bà có thể làm gì tùy ý.” Hà Trú điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Gặp phải tôi không biết là may mắn hay bất hạnh của Thai Quốc Cường nữa. Ông ta bị cái gọi là hồn ma trong Giang sơn đồ dọa cho hồn bay phách tán, sau đó lại bị tôi hành hạ tưởng chết. Nhưng chỉ ít ông ta có được cơ hội sống lại. Sự xuất hiện của tôi nằm ngoài kế hoạch của bà, nếu không thì cùng lắm chỉ ba năm nữa thôi, Thai Quốc Cường sẽ trở thành một kẻ điên loạn.”

Hà Tư Nghi hơi nheo mắt lại nhìn Hà Trú, bờ môi ban nãy hơi giãn ra lúc này căng chặt.

“Giáng tiên tử có thành phần mùi hương với sức phá hoại rất mạnh, vì vậy, mùi của nó khá nồng. Mùi của nó chủ yếu tỏa ra từ nhụy hoa. Lấy đi thành phần methyl trong nhụy hoa, sau đó tổ hợp lại mùi hương rồi lại kết hợp với gỗ chìm dưới nước lâu năm. Mùi hương cuối cùng có tác dụng rất lớn trong việc hoạt hóa tế bào trong cơ thể con người và làm tỉnh táo não bộ. Tôi đã cho Thai Quốc Cường liều thuốc đầy đủ, đồng thời xóa sạch chỗ mùi hương tích tụ lâu năm trong cơ thể ông ấy. Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khi tôi gặp lại Thai Quốc Cường, ông ấy đáng nhẽ phải rất khỏe mạnh mới đúng.”

Trong lúc nói, người Hà Trú hơi đổ về phía trước, cô nhìn chằm chằm vào mắt Hà Tư Nghi. Bà ta rất đẹp, tuy rằng đã có tuổi, nhưng vẫn còn những nét xinh đẹp của thời tuổi trẻ. Chỉ tiếc là, bên dưới khuôn mặt xinh đẹp này ẩn giấu một тай tìm quá đỗi ác độc.

“Nhưng bà, thấy một chiêu chưa đủ đã quyết tâm sát hại.” Cô nói: “Sau khi nhận được miếng hương cổ, Thai Quốc Cường đã dấy lên sự cảnh giác với những người xung quanh. Ông ta chỉ tin vào loại hương cổ của tôi, thậm chí sau khi về nước đã bắt đầu ở riêng. Thế là, bà đã giờ trò ngay trên miếng hương cổ mà tôi đưa cho Thai Quốc Cường. Công dụng của Giáng tiên tử không khó phá hủy, gặp nước sẽ tan, cho dù là trong một căn phòng ẩm ướt.”

Sắc mặt Hà Tư Nghi có phần run rẩy.

Hà Trú cười nói: “Thế nên, bà đã sai người mang tặng máy phun sương cho Thai Quốc Cường, lý do đưa ra là vì thời tiết ở Bắc Kinh quá khô. So với những thành phố mà máy người sống quanh năm ở nước ngoài, độ khô nóng của Bắc Kinh quả thật khiến Thai Quốc Cường không chịu nổi, nên máy phun sương đã có lúc dùng đến. Dùng máy phun sương còn có một lợi ích khác, là có thể nhỏ thêm vài giọt tinh dầu bên trong, trong đó thường thấy nhất chính là tinh dầu chanh, cũng có thể thức tỉnh não bộ. Nhưng bà Hà, vấn đề nằm ngay tại tinh dầu chanh này, đúng không?”

Hà Tư Nghi âm thầm hít sâu một hơi, cười khó hiểu: “Tôi còn nghĩ cô và Thai Quốc Cường chỉ gặp gỡ qua loa vài lần, không ngờ ngay cả chỗ ở riêng của ông ta, cô cũng biết.”

Hà Trú cười thân nhiên, rồi dựa người ra sau ghế: “Tôi không có hứng thú với đàn ông cao tuổi. Tuy rằng Thai Quốc Cường cũng đẹp lão đấy nhưng sao có thể so sánh với vóc dáng và cơ thể của Lục Đông Tâm. Khi kiểm tra nơi ở của Thai Quốc Cường, cảnh sát không có thu hoạch gì. Tôi đọc được máy phun sương trong bản tổng kết của cảnh sát. Sau khi hỏi lại mới biết, trong máy phun sương có mùi chanh. Tôi nghĩ, một người như Thai Quốc Cường chắc chắn không bao giờ chủ động nhớ ra việc tự mua máy phun sương, chỉ có thể là do người khác tặng. Một người tỉ mỉ chu đáo như vậy còn có thể là ai ngoài bà Hà đây? Thời buổi này, muốn kiểm tra lịch sử mua hàng của ai đó không phải là chuyện khó khăn, hơn nữa như tôi thấy, loại máy phun sương đó còn là hàng nhập khẩu nổi tiếng.”

Hà Tư Nghi cười khẩy: “Thật là nực cười, cho dù tôi là người tặng máy phun sương thì sao nào? Dựa vào tinh dầu chanh là có thể định tội tôi?”

“Tinh dầu chanh quả thực hết sức bình thường. Nhưng sức thẩm thấu của tinh dầu là cực kỳ mạnh. Thông qua những hạt sương do máy phun ra đã phân giải công hiệu của Giáng tiên tử. Lúc này nếu cho thêm một ít cây móng tay hay cỏ thanh phong thì dễ như trở bàn tay.” Ánh mắt Hà Trú lạnh hẳn đi: “Mà lần này, mà đã thêm vào hai loại thực vật sau khi đã được tổ hợp lại mùi, lợi dụng thêm mùi của tinh dầu chanh để che lấp đi. Không những gia tăng tốc độ lão hóa tế bào não bộ của Thai Quốc Cường, mà còn nhờ sức thẩm thấu của tinh dầu làm tổn thương tới hệ thống tim mạch.”

“Giống như tôi vừa nói ban nãy, mùi hương sau khi được tổ hợp lại hiệu quả sẽ càng cao hơn, nhanh tới mức có thể lấy thắng mạng đối phương. Nhưng cách lấy mạng thông qua triệu chứng suy tim này vừa hay có thể che giấu sự thật những tổn thương của não bộ.”

“Hàm hồ!” Hà Tư Nghi cười ghê rợn: “Cô luôn miệng nói cái gì mà cây móng tay rồi cỏ thanh phong, lại một mực khẳng định là do tôi làm, bằng chứng đâu? Dựa vào cái miệng đỏ răng trắng của cô mà muốn vu vạ tôi sao?”

“Cần chứng cứ ư?” Hà Trú uể oải nghịch móng tay, “con mắt” trên cổ tay lại nhìn chằm chằm Hà Tư Nghi như một vị thẩm phán. Cô liếc nhìn bà ta, bật cười: “Chẳng phải nằm ngay trong bộ sản phẩm chăm sóc da trên bàn trang điểm của bà sao?”

*Spoil: “Thai Nghiệp Dương chính là hung thủ sát hại Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để anh ta nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Còn tội trạng của bà, và cả người đứng sau lưng bà cũng đừng hòng chạy thoát.”

“Cô về rồi, có phải Lục Đông Thâm cũng về rồi không?”

“Đứng dưới lợi ích táng tận lương tâm, làm sao con người còn biết hai chữ áy náy viết thế nào. Tôi nói có đúng không, Ngô Trùng?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Tựa Như Ngăn Sông Cách Núi

Phải, sóng gió sắp kéo tới với nhà họ Thai rồi, vậy còn Lục Môn thì sao?

Từ lúc cô bước vào cho đến giờ, tuy sắc mặt Hà Tư Nghi có chút thay đổi nhưng nhìn chung vẫn giữ được sự bình tĩnh kiềm chế. Bà ta khiến người khác không thể không nể phục. Xuất thân từ một gia đình xã hội đen, quả nhiên cũng có khả năng giấu kín cảm xúc, nhưng sự bình tĩnh ấy cũng chỉ duy trì được đến lúc này.

Cuối cùng, câu nói của Hạ Trú đã phá tan bình tĩnh.

Tay của Hà Tư Nghi run lên một cách rõ ràng, sắc mặt có phần không giấu được hoảng hốt. Bà ta nhìn Hạ Trú chăm chăm: “Gi... Gì cơ?”

Hạ Trú điềm tĩnh nói rõ từng câu từng chữ: “Những thành phần chiết xuất từ nhụy hoa của cây móng tay và thân rễ của cỏ thanh phong đều có tác dụng làm căng da, nhưng đây không phải là một nguyên liệu thường được sử dụng trong các sản phẩm chăm sóc da. Bởi dù sao thì nó cũng rất hiếm, không thể khai thác một lượng lớn dành cho sản xuất. Bà Hà rất để ý tới việc chăm sóc da mặt. Có biết bao nhiêu thương hiệu với tác dụng làm căng bóng da nhưng sao bà lại chỉ chung thành với một loại nguyên liệu được đặt làm riêng vừa hiếm gặp mà hiệu quả lại không quá rõ nét như thế?”

Vì chuyện của Thai Quốc Cường, cô đã đặc biệt tới nơi ở của ông ta một chuyến. Lúc đó, ngoài việc phát hiện ra hai người hoàn toàn không sống chung tình cảm không tốt đẹp như bên ngoài đồn đại ra, cô còn đặc biệt để ý tới bàn trang điểm của Hà Tư Nghi.

Không phải là cô cố tình làm vậy, chỉ bởi cô đã ngửi thấy mùi hương.

Mùi hương nhẹ nhàng như nước, như những sợi tơ mảnh vắt ngang qua không khí. Đối lại là người khác chắc chắn không thể ngửi ra được, nó ẩn khuất giữa những mùi hương khác nhau, có thể là nhật nhòa, có thể là nồng đậm trên bàn trang điểm. Cô lần tìm theo mùi hương, phát hiện sản phẩm dưỡng da của Hà Tư Nghi không phải các thương hiệu nổi tiếng trên thị trường, tất cả đều được đặt làm rồi.

Việc này cũng không quá kỳ lạ, mấy năm gần đây Trường Thịnh giống như Lục Môn đều thu mua một vài thương hiệu xa xỉ, cũng có ekip xây dựng mùi hương cho riêng mình. Việc đặt làm riêng các sản phẩm dưỡng da đã không còn quá hiếm gặp. Nhưng điều khiến Hạ Trú bất ngờ là trong đó có mùi của cây móng tay và cỏ thanh phong.

Vì vậy, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân cơ thể Thai Quốc Cường tỏa ra mùi đường cháy.

Như cô đã nói, nếu chiết tách các thành phần trong cây móng tay và cỏ thanh phong ra rồi xây dựng lại mùi hương, thì Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể còn sống đến tận bây giờ. Thế nên Hà Tư Nghi vẫn chưa muốn lấy mạng ông ta ngay, chỉ muốn khiến ông ta sống không được, chết chẳng xong. Mùi hương của cây móng tay và cỏ thanh phong trong sản phẩm dưỡng da sẽ giống như thuốc độc, ngày qua ngày gặm nhấm sức khỏe của Thai Quốc Cường.

Cũng từ việc này có thể biết, lúc ở nước ngoài, thật ra Thai Quốc Cường vẫn sống chung cùng Hà Tư Nghi. Khi trở về nước, vì có miếng hương cổ của cô nhắc nhở, ông ta mới bắt đầu sống riêng. Hà Tư Nghi đồ bề kế hoạch, nên đã thẳng thừng ra tay sát hại.

“Bây giờ điều tôi tò mò hơn cả là người đứng phía sau bà Hà.” Hạ Trú cười nói: “Dễ dàng nhận ra, sản phẩm chăm sóc da đặt riêng trước hết phải được sự khẳng định và thừa nhận của Vệ Bạc Tôn, nhà tạo hương của Trường Thịnh. Lợi dụng cây móng tay và cỏ thanh phong giết người là chủ ý của bà hay hai người cùng lên âm mưu?”

Khóe miệng Hà Tư Nghi giật giật: “Hạ Trú, tôi không biết cô đang nói bậy bạ cái gì?”

“Tôi có nói bậy hay không, phía cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng.” Hạ Trú từ tốn nói tiếp: “Thành phần rất dễ tra ra, chỉ cần khám nghiệm là sẽ thấy. Tôi nghĩ bà Hà chưa chắc đã là một cao thủ mùi hương, thế nên khi tôi tới nhà bà, bà mới không tăng cường phòng bị với tôi. Nếu có người đứng sau lưng bà ở đó, nhất định sẽ nghĩ cách để che giấu hai loại mùi này.”

Hà Tư Nghi không nói gì, chỉ nhìn Hạ Trú chăm chăm.

“Nhưng, có một chuyện tôi cực kỳ không hiểu.” Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt bà ta: “Vì sao bà muốn hãm hại Thai Quốc Cường?”

Hà Tư Nghi im bất, quyết không trả lời.

Hạ Trú tự nói một mình: “Câu chuyện giữa nhà họ Thai và Ngô Trùng được đồn ầm ĩ trên mạng. Mà bà cũng có một vị trí không thể thiếu trong câu chuyện Ngô Trùng rơi xuống từ trên đài cao. Thai Quốc Cường bị cho là người tiết lộ bí mật năm đó. Nhìn cách mà bà phản bội phần tình cảm với Ngô Trùng, thì bà với Thai Quốc Cường cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân. Một người là con gái của đại ca xã hội đen tham lam mỹ sắc chia cắt người có tình, người kia là kẻ tiểu nhân thấy cái lợi trước mắt thì bán đứng bạn bè. Sự kết hợp của hai người cũng coi như là trời sinh một cặp. Vậy thì, lấy Thai Quốc Cường rồi, bà còn gì phải căm hận đây? Hận ông ta, thậm chí còn khiến ông ta đau khổ mà chết, tổn thương não bộ của ông ta, chấp nhận khiến ông ta trở thành người thực vật. Bà muốn không chế điều gì của ông ấy? Nếu là vì con cái thì càng kỳ lạ hơn. Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân đều là con của bà. Mọi thứ Thai Quốc Cường để lại đều sẽ thuộc về ba đứa con. Bà càng không cần vì lợi ích của họ mà khiến Thai Quốc Cường ngoan ngoãn nghe lời.”

Hà Tư Nghi bỗng bật cười, không còn nét ung dung tự tại. Nụ cười này cũng trở nên dữ dằn. Bà đổ người về phía trước: “Cô muốn biết à? Nếu không có việc gì cô không làm được thì cứ từ từ điều tra đi.”

“Không cần tôi từ từ điều tra, một khi tìm ra được thành phần cây móng tay và cỏ thanh phong, bà chắc chắn không thể thoát tội. Đương nhiên, chuyện Thương Xuyên bị giết lại là chuyện khác.” Hạ Trú cũng đổ người về phía trước, càng sát lại gần bà ta hơn, cô gằn giọng: “Con người tôi rất nhỏ nhen, có thù ắt báo. Thai Nghiệp Dương là hung thủ giết hại Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để anh ta ung dung ngoài vòng pháp luật. Tội trạng này, không ai nhận thay được hết. Bà cũng có tội của riêng bà, mà kẻ đứng sau lưng bà, cũng đừng hòng chạy thoát.”

***

Vài ngày sau, phía cảnh sát đưa ra kết quả.

Trong sản phẩm dưỡng da của Hà Tư Nghi đích thực có thành phần cây móng tay và cỏ thanh phong. Qua phân tích chuyên nghiệp và cơ sở lý luận vững chắc của Hạ Trú, phía cảnh sát cực kỳ ủng hộ trước cách hãm hại Thai Quốc Cường của Hà Tư Nghi, đồng thời tức tốc lập lại án điều tra. Đồng thời cũng vì không hề tìm thấy dấu vết Quý tương trên người Hà Tư Nghi, thế nên nghi ngờ bà ta nhận tội thay người khác, vì vậy vụ án Thương Xuyên cũng đồng thời được điều tra lại.

Còn Nguyễn Kỳ thì một lần nữa bị Nhiều Tôn áp giải tới Cục cảnh sát, tiến hành tường thuật tỉ mỉ một lần nữa chuyện Ngô Trùng, nhà họ Thai và cô con gái đại ca xã hội đen năm xưa, đồng thời khai báo về đêm Thương Xuyên gặp nạn.

Cô ta nói vì trời tối, đích thực không nhìn rõ là nam hay nữ. Lúc đó người ấy mặc quần áo đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Khi Thương Xuyên rơi xuống, hình như người đó có kéo Thương Xuyên một cái, nhưng không hiểu vì sao cuối cùng lại buông tay, vì vậy mà Thương Xuyên tử mạng.

Thai Nghiệp Dương mấy ngày gần đây đều không lộ mặt nơi công cộng, cũng không tới theo lệnh triệu tập của cảnh sát. Trước khi chết, Thương Xuyên từng gặp Thai Nghiệp Dương, còn những âm mưu đen tối của anh ta cũng khiến cảnh sát nghi ngờ. Nhưng khổ nỗi chưa có chứng cứ trực tiếp, nên họ không thể kết án được.

Mấy hôm nay Thai Quốc Cường ở trong bệnh viện, những lúc tỉnh táo không nhiều. Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân luân phiên chăm sóc. Tình hình ấy được đám nhà báo miêu tả sinh động vô cùng. Đến cả Julia cũng nghe nói rồi hỏi Hạ Trú: “Giám đốc Hạ, cô bảo lần này Chủ tịch Thai liệu có thể qua khỏi không?”

Hạ Trú nói: Khó mà tránh khỏi cái chết.

Julia cảm thán: “Vậy thì Trường Thịnh há chẳng phải sẽ có biến lớn ư?”

Hạ Trú dừng công việc dang dở lại, nhìn ra bầu trời âm u xám xịt ngoài cửa sổ, chợt nhớ tới những lời Lục Đông Thâm từng nói. Phải, sóng gió sắp kéo tới với nhà họ Thai rồi, vậy còn Lục Môn thì sao?

Hôm sau, được tin báo của Trần Du rằng Thai Quốc Cường đã có dấu hiệu tỉnh lại, suy đi tỉnh lại, Hạ Trú quyết định tới bệnh viện xem sao, tuy rằng bây giờ họ đang đứng đầu sóng ngọn gió, nhưng hai bên nói gì cũng có quen biết.

Ai ngờ vừa ra khỏi thang máy, cô đã thấy mấy vệ sỹ đứng ngoài hành lang trước cửa phòng Thai Quốc Cường, nghiêm túc vô cùng, trong đó có hai người không phải vệ sỹ nhà họ Thai. Ngoài vệ sỹ ra, cô còn nhìn thấy anh Từ.

Anh Từ thấy Hạ Trú tới thì rất kỳ lạ, cúi đầu hỏi han. Hạ Trú nói cô quang minh chính đại tới đây, chẳng có việc gì cả. Sau đó cô quan sát anh ấy một lượt rồi hỏi: “Anh đến đây thì phải chăng Lục Đông Thâm cũng về rồi?”

Anh Từ mỉm cười nói: “Tổng giám đốc đang ở bên trong đó.”

Điều này ít nhiều khiến Hạ Trú cảm thấy kinh ngạc. Cô đi vài bước tới trước cửa phòng ngủ. Qua ô cửa kính, Lục Đông Thâm đang đứng ngược sáng, bộ vest trắng thơm, tuy người có vẻ mệt mỏi nhưng trông anh vẫn nghiêm nghị.

Trái tim Hạ Trú chợt rung rinh, ngay sau đó là ột cảm xúc khó tin trào dâng như sóng biển. Mới có mấy ngày không gặp, chỉ qua khoảng cách của một cánh cửa, cô bỗng cảm thấy họ như xa cách trăm núi ngàn sông...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 243: Anh Là Người Thứ 100

Nhưng cũng chưa chắc, đứng dưới lợi ích, con người vẫn luôn táng tận lương tâm, làm sao còn quan tâm hai chữ ‘áy náy’ viết như thế nào nữa?

Mấy hôm trước Lục Đông Thâm lặn lội đi công tác, bây giờ anh lại lặn lội trở về. Sự tự nhiên ấy giống như anh chưa từng đi đâu quá xa xôi, chẳng qua chỉ ra ngoài một lát rồi quay lại vậy. Nhưng màn cải vả trước khi anh đi là chân thực. mấy ngày nay không có anh, lòng cô hoàn toàn trống trải.

Buổi tối, người không ngủ được là cô. Muốn gọi điện cho anh, nhìn giờ nghĩ chắc anh đang làm việc, cô lại không muốn quấy rầy. Quan trọng hơn là, cô không biết nên mở lời nói gì.

Ban ngày choáng váng nặng nề, cũng muốn gọi điện thoại cho anh, lại sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi. Khoảng thời gian này chất lượng giấc ngủ của Lục Đông Thâm đã khá lên, cô không muốn việc sắp thành lại hỏng.

Anh không có thói quen đăng trạng thái lên vòng tròn bạn bè. Cảnh Ninh theo anh trở về tổng bộ, nhưng Cảnh Ninh cũng không có thói quen đăng bài, hại cô hoàn toàn không biết gì về tình hình của họ.

Ngược lại, cô đã đăng một bài. Một trung tâm thương mại tổ chức event chia sẻ và thu thập nhiều like cho bài viết để giành giải thưởng. Bài đăng được 500 like sẽ giành được một nồi com điện, bài đăng được 200 like sẽ giành được một máy ép hoa quả, bài đăng được 100 like sẽ giành được một con búp bê thủ công đủ màu sắc. Cô đã nhìn trúng một con búp bê hình các nhân vật trong bộ phim South Park, phiên bản giới hạn, thế nên đã chia sẻ một bài và xin mọi người like.

Kết quả, cô ôm nồi com điện về nhà. Ban tổ chức nói: Bao nhiêu like thì cũng có quà tương ứng nên không thể đổi lại.

550 like, một trong số những cái like đó là của Lục Đông Thâm. Cô đếm ngược từ dưới lên, người like thứ 100 chính là Lục Đông Thâm.

Anh Từ tiến lên, hạ thấp giọng hỏi: “Cô Hạ, hay là cô lên xe của tổng giám đốc đợi trước?”

Hạ Trú đứng im không nhúc nhích.

Anh Từ hiểu chuyện, lùi sang một bên.

Cô mở hé cửa phòng bệnh ra chút xíu, khí lạnh của điều hòa trong phòng theo khe hẹp bay ra ngoài, roi xuống đầu ngón tay cô, khá rét.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thai Quốc Cường và Lục Đông Thâm. Tuy rằng bây giờ Thai Quốc Cường như ngọn nến sắp tàn trước gió, lúc mê lúc tỉnh, nhưng sự nhạy cảm và xúc giác vẫn còn. Thế nên khi ông ta nhìn thấy Lục Đông Thâm xuất hiện trong phòng bệnh, ông ta đã bảo các nhân viên y tế và những người khác đi ra ngoài.

Lúc đó Thai Từ Tân cũng có mặt, cô ấy ôm thái độ cảnh giác với sự xuất hiện của Lục Đông Thâm, trước khi đi còn đặc biệt điều tới hai vệ sỹ rồi nói với Lục Đông Thâm: Em không cần biết anh tới đây có mục đích gì, đừng kích động bố em.

Thế nên, sau khi Thai Từ Tân rời khỏi phòng bệnh, Lục Đông Thâm đã nói với Thai Quốc Cường: “Con gái ông cảnh cáo tôi đừng kích động ông. Nhưng tôi nghĩ, ông thà chết được rõ ràng chứ cũng không hy vọng sống cả đời này trong hồ đồ.”

Nhiệt độ trong phòng cực kỳ lạnh.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt lắm, trời âm u không thấy một tia nắng, cũng không biết là do sắp mưa hay do sương mù ảnh hưởng, khiến lòng người cũng nặng nề theo.

Trong phòng bệnh, Lục Đông Thâm giúp Thai Quốc Cường kê cao gối lên, trong chiếc máy kiểm tra bên cạnh hiển thị những mạch đập yếu ớt của ông ta. Lục Đông Thâm kéo ghế ngồi xuống, cầm một quả táo lên ra hiệu với Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường không nói là có ăn hay không, chỉ nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm.

Lục Đông Thâm mỉm cười, cũng không tiếp tục hỏi nữa mà rút một tờ khăn ướt từ bên cạnh ra, chậm rãi lau tay, sau đó từ từ lau sạch sẽ quả táo, với lấy con dao trong giỏ hoa quả, bắt đầu gọt. “Chủ tịch Thai sống thật trọng quý nửa đời người, kết quả vẫn bị hãm hại bằng mùi hương. Nếu hung thủ là quý phu nhân, tôi nghĩ nguyên do trong chuyện này chủ tịch Thai là người nắm rõ nhất.”

Chuyện của Hà Từ Nghi quá ảm ỉ, sau khi tỉnh dậy Thai Quốc Cường cũng đã được kể. Nghe nói, lúc đó ông ta tức giận ngắt xiu, khi tỉnh lại trong miệng chỉ lẩm bầm hai chữ: Nghiệt duyên, nghiệt duyên...

Thai Quốc Cường nhìn Lục Đông Thâm, lẩm bầm: “Cậu muốn do thám chuyện gì từ tôi? Tôi nói cho cậu biết, cậu sẽ không hỏi được gì đâu.”

Lốp vỏ táo càng lúc càng dài dưới lưỡi dao, mỏng nhẹ lướt qua đầu ngón tay anh. Anh cười: “Làm người đừng nên chặn đứng đường đi của mình. Trong lòng chủ tịch Thai có nghĩ hoặc, muốn giải đáp nghi hoặc, chỉ ít phải giữ thái độ chân thành thẳng thắn cái đã.”

Thai Quốc Cường hơi nheo mắt lại, không nói gì.

Lục Đông Thâm nói: “Nhắc lại chuyện cũ đích thực chẳng phải là việc gì đáng để mở lòng, nhất là khi dính líu tới hoàn cảnh gây dựng cơ ngơi của Chủ tịch Thai. Làm vợ chồng một đời, ngoài mặt tỏ ra ân ái, thực chất đã rạn nứt, đổ vỡ. Đôi bên dễ phòng, thậm chí là hãm hại lẫn nhau, trong đây phải chứa một nỗi hận lớn đến nhường nào? Thai phu nhân có thù oán gì với ông? Chẳng qua là cái chết của một Ngô Trùng. Nhưng muốn trả thù một người có rất nhiều cách. Hơn nữa với một người đã từng trong sạch như ông, lúc đó Hà Tư Nghi với thế lực của mình muốn đề chết ông là chuyện dễ như trở bàn tay. Vậy mà bà ta lại lấy ông, rất kỳ lạ.”

Thai Quốc Cường mim chặt môi, sắc mặt không tốt cho lắm.

“Người ta hay nói một người làm quan, cả họ được nhờ. Ông cưới Hà Tư Nghi, nhận được tiền của từ bố vợ để gây dựng tập đoàn Trường Thịnh, có thể nói là vô cùng thịnh vượng. Về lý mà nói, nhà họ Thai đáng nhờ cũng phải rất phú quý mới đúng. Tôi có lòng tìm người đi điều tra, cụ ông cụ bà nhà họ Thai và bạn bè người thân đều sống bản hàn, cũng chưa từng xin một chút vinh hoa nào của ông. Điểm tốt duy nhất là sau khi vợ chồng cụ Thai mất đã được an táng ở ột nơi phong thủy đắc địa. Càng thú vị hơn là, bên cạnh đó lại có một ngôi mộ cô độc không bia. Nhìn ngược lại nhà họ Ngô, tuy rằng bố mẹ Ngô Trùng mất sớm, nhưng bà con thân thích trong nhà ai cũng tiền đồ rộng mở. Chủ tịch Thai, báo đáp một người bạn đã từng bị ông bán đứng đến mức này coi như cũng tận tâm tận nghĩa rồi.”

Trong lúc nói mấy lời này, Lục Đông Thâm không nhìn ông ta mà chỉ tập trung gọt táo. Anh gọt rất nhanh, chẳng mấy chốc vỏ táo đã được gọt hết. Dây vỏ dài ngoằng được anh gói trong một lớp khăn giấy không một nếp nhăn, rồi ném chuẩn xác vào trong thùng rác.

Thai Quốc Cường không ngờ Lục Đông Thâm lại làm triệt để như vậy, khoe môi giật giật: “Cậu định làm gì?”

“Chuyện của Thương Xuyên dính líu tới vụ án cũ của Ngô Trùng. Nếu tôi không điều tra rõ ràng, một là không thể giải thích với người con gái của tôi, hai là không thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện bất lợi cho Skyline.” Lục Đông Thâm bỏ táo thành hai nửa, dùng mũi dao sắc tỉ mỉ gọt bỏ hột táo bên trong, rồi lại làm như vừa nãy, gói hột táo vào giấy và vứt đi.

“Ai ai cũng nói đào kép vô tình. Nhưng Ngô Trùng lại trở thành biểu tượng cho một đào kép si tình, thà bỏ mạng cũng không chịu từ bỏ tình yêu. Phiên bản này không những lừa được số đông quần chúng, mà còn lừa được đời sau của nhà họ Nguyễn.”

Thai Quốc Cường giật mình, giọng ngời dậy nhưng cơ thể quá yếu, cuối cùng vẫn phải tựa vào đầu giường, ánh mắt sốt sắng, giọng nói run rẩy: “Nhà họ Nguyễn... Người đời sau? Người đời sau nào?”

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất chậm rãi. Anh lại cắt táo thành từng miếng nhỏ quy chuẩn: “Chính là nữ quý trong phủ Thân vương, đầu tiên là dọa quý phu nhân, sau đó suýt chút nữa giết chết ông.”

Thai Quốc Cường bị sắc, ho kịch liệt. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn dừng gọt táo, bình thần nhìn ông ta, cho tới khi ông ta không còn ho nữa mới bỏ táo vào đĩa đưa cho ông ta. Táo được anh bỏ đều đặn miếng nào ra miếng đó.

Thai Quốc Cường không ăn mà gấp gấp hỏi anh: “Nó đang ở đâu, bây giờ nó đang ở đâu?”

Lục Đông Thâm lại cầm giấy ướt lau tay, sau đó cũng lau luôn cả con dao gọt táo. Sau khi đặt lại vị trí cũ, anh từ tốn nói: “Người đó đang ở đâu không quan trọng, chỉ cần người đó còn sống thì cho dù là chân trời góc bể chung quy vẫn có thể tìm ra. Ngược lại là ông, vinh hoa phú quý nửa đời người, đêm về nằm mộng chắc cũng sẽ nhớ lại một cảnh tượng đầm đìa máu me dưới chân sân khấu ngày ấy phải không? Nhưng cũng chưa chắc, đứng dưới lợi ích, con người vẫn luôn táng tận lương tâm, làm sao còn quan tâm hai chữ ‘áy náy’ viết như thế nào nữa?”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn ông ta, mim cười, bổ sung thêm: “Tôi nói đúng không, Ngô Trùng?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Ly Miêu Đánh Tráo Thái Tử

Nếu không nhờ người đó bí mật tố cáo, cũng đã không có ngày hôm nay, Ngô Trùng ông thoát cái bay lên tận trời cao.

Một câu nói rất bình thản, rất nhẹ nhàng nhưng tác dụng lại khổng lồ như một quả bom. Khiến cho Hạ Trú đang đứng trên hành lang giặt mình thẳng thốt, tỏ thái độ không dám tin những gì mình vừa nghe.

Mà người nghe được câu này, ngoài cô ra còn có Thai Tử Tân. Sau khi bị Thai Quốc Cường đuổi ra ngoài, cô ấy không dám đi xa, chỉ xuống dưới mưa hoa quả rồi lên ngay. Nhìn thấy Hạ Trú đến, cô ấy ít nhiều có phần ngạc nhiên, tiến tới định chào hỏi thì nghe thấy động tĩnh trong phòng và sững sờ tại

chỗ.

Phản ứng của Thai Quốc Cường ở trong phòng thì lại không đến mức đó, chỉ ít ông ta không bắt ngờ bằng việc nghe tin nhà họ Nguyễn còn người kế cận. Có lẽ từ giây phút Lục Đông Thâm bước vào căn phòng này, ông ta đã hiểu rõ, có những chuyện đã khó mà che giấu, mà Lục Đông Thâm cũng đã chuẩn bị sẵn sàng khi xuất hiện ở đây. Ông ta hiểu rất rõ phong cách làm việc của Lục Đông Thâm, hoặc là không ra tay, hoặc là một nhát trúng đích ngay. Anh, với tư cách là con trưởng của Lục Môn, từ nhỏ đã học được thái độ bình thản trước mọi sóng gió, đây là một phẩm chất cơ bản nhất của người làm ăn cũng là điểm rất khó mà học được.

Càng bình thản nhẹ nhàng thì càng hiểm hóc, đây chính là Lục Đông Thâm, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Thai Quốc Cường cố chấp muốn gả Thai Từ Tân vào Lục Môn. Tuy rằng trong Lục Môn thâm sâu xảo quyệt, nhưng ông có linh cảm, người cuối cùng có thể ngồi lên chiếc ghế quyền lực chưa chắc đã là Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, mở ra một khe hẹp. Chàng mấy chốc, khí nóng đã xộc vào phòng, va chạm với khí lạnh bên ngoài, hình thành một luồng nóng lạnh đan xen không đều nhau. Anh chậm một chút thuốc, mùi thuốc lá thoảng qua, nhẹ nhàng cũng theo luồng khí nóng lạnh bất định ấy lan tỏa khắp phòng.

“Có lẽ, câu chuyện đằng sau bản Phù Sinh năm đó còn có một phiên bản khác. So với câu chuyện yêu hận cảm động lòng người đó, tôi nghĩ, phiên bản mà tôi nghĩ đến sẽ khiến người nghe rất không thoải mái. Nhưng chuyện đời là vậy, thứ thế lương và lạnh lẽo nhất chính là hiện thực, thứ khó dò nhất là lòng người.”

Thai Quốc Cường thở gấp gấp, một tay nắm chặt mép giường, mắt nhìn chăm chăm Lục Đông Thâm.

“Những năm trước đây, diễn viên đa phần xuất thân nghèo khó, Ngô Trùng cũng không phải ngoại lệ. Bố mẹ mất sớm, từ nhỏ được gia đình bác trai nuôi nấng, tuy vậy lại có một khuôn mặt mà ai gặp cũng ưng, thế nên từ khi còn trẻ đã được đoàn phim chú ý đến. Ban đầu ông diễn hai bộ phim không có tên tuổi, sau đó lại nhận một bộ phim điện ảnh Hồng Kông, sau khi được công chiếu mới có chút danh tiếng. Trung Quốc thời đại đó, có rất nhiều nơi đến điện còn chưa có, thế nên sự nghiệp diễn xuất của Ngô Trùng thật ra tiến bước rất chật vật, cho tới ngày Phù Sinh khởi quay.”

Làn khói thuốc làm mờ đi khuôn mặt anh. Anh xoay tay gạt tàn thuốc rồi nói tiếp.

Phù Sinh ban đầu dự định sẽ công chiếu tại Hồng Kông, nhưng sau đó lại được người Trung Quốc đại lục biết đến nhờ kế hoạch nhập khẩu phim, tuy vậy cũng chỉ hạn chế trong một số đô thị loại 1 khá giả, sau này thì các thông tin cũng chỉ là bao sao biết vậy. Còn phim ảnh Hồng Kông thời đại đó đa phần đều có bóng dáng của xã hội đen, dù là nhà sản xuất hay nhà đầu tư. Hà Chí Siêu chính là một trong số đó, sau khi đã kiếm được kha khá, ông ta bắt đầu chuyển hướng sang phim ảnh. Ban đầu ông ta không quá coi trọng Phù Sinh, ông ta thường đầu tư vào phim điện ảnh mà kể cả thị trường Hồng Kông năm đó cũng chỉ nhận định phim điện ảnh. Thế nhưng con gái của Hà Chí Siêu vừa gặp Ngô Trùng đã si tình. Hà Chí Siêu yêu con gái hơn cả bản thân mình nên đã tung một khoản tiền khổng lồ vào Phù Sinh.

Con gái của Hà Chí Siêu chính là Hà Tư Nghi, nghiệt duyên mà Thai Quốc Cường nói cũng bắt đầu từ giây phút đó.

Đoàn làm phim xây dựng trường quay, Ngô Trùng bắt đầu quay phim, sau đó đến việc Hà Tư Nghi thay thế nữ chính trở thành Phù Dao của Phù Sinh... Tất cả những tình tiết đó đều giống với câu chuyện Nguyễn Kỳ đã tung lên mạng. Còn Nguyễn Anh quen biết được với Ngô Trùng, cũng đúng là vì thấy của bà bị bệnh, không thể theo đoàn.

Nguyễn Anh học hí kịch từ nhỏ, tài năng thiên bẩm, bản thân theo thầy dạy học cũng là người xuất thân trong gia đình hí kịch. Bà dạy Ngô Trùng hát Thanh y, dần dần, hai người nảy sinh tình cảm.

Một chàng trai tuấn tú sáng sủa, một cô gái yếu đuối dịu dàng, cả hai đều đang ở độ tuổi ngây ngô và chưa hiểu gì về tình yêu, lại sống trong một môi trường tương đối khép kín như đoàn phim, thế nên tình yêu ấy đến vừa thăng thần vừa trong sáng.

Về sau, Ngô Trùng biết được mục đích của Hà Chí Siêu và Hà Tư Nghi đã từ bỏ sự nghiệp, cả đêm dẫn theo Nguyễn Anh rời khỏi đoàn phim, chuyện này cũng là sự thật. Đoàn phim Phù Sinh lúc đó chọn địa điểm quay ngay tại Phù thân vương. Sở dĩ họ chọn địa điểm thật là vì đạo diễn và biên kịch của năm đó đều ưng ý với bối cảnh của nơi này.

Cái gọi là bối cảnh, chính là truyền thuyết có ma vẫn trong phủ mà mọi người luôn lan truyền. Câu chuyện liên quan đến vị vương gia có thể thiếp say đắm một đào kép rồi mất mạng được mọi người kể lại sinh động, thế nên lựa chọn nơi này quay phim quả thực có thể thu hút và tạo hiệu ứng khán giả. Cả sân khấu kịch đã cũ trong phủ cũng rất phù hợp với dự kiến trong lòng đạo diễn. Đó là nơi để ngăn cản người thiếp và đào kép trực tiếp tiếp xúc, vương gia đã cho xây cao chót vót. Truyền thuyết về phủ Thân vương sẽ đạt được hiệu quả cao, Duật Sinh trong Phù Sinh cuối cùng cũng rơi xuống đài cao mà chết. Thế nên nơi đây trở thành địa điểm quay phim không thể tuyệt vời hơn.

Việc này đã tiện cho Ngô Trùng và Nguyễn Anh bỏ trốn, dẫu sao thì trong đại lục có quá nhiều nơi để trốn. Cộng thêm thời đó thông tin liên lạc chưa phát triển, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cả đời cũng không ai tìm ra họ.

Họ đích thực đã tìm ra một nơi tốt, chung sống như người một nhà với nhà họ Thai.

“Con trai của nhà họ Thai tên là Thai Quốc Cường, tuổi tác tương đương với ông. Trước khi biết thân phận của ông, người đó vẫn là một thanh niên thật thà, chất phác, nhưng sau khi biết thân phận của ông rồi, mới có những suy nghĩ khác.” Lục Đông Thâm dựa người vào trước cửa sổ, đặt bàn tay cầm thuốc lá lên trên bệ cửa: “Nếu người đó không bí mật tố cáo, có lẽ cả đời này ông sẽ cùng Nguyễn Anh chung sống hạnh phúc, trải qua một cuộc sống bình an giản dị. Nhưng, nếu không nhờ người đó bí mật tố cáo, cũng đã không có ngày hôm nay, Ngô Trùng ông thoát cái bay lên tận trời cao.”

Đứng trước lợi ích, nhân tính rồi sẽ thất bại.

Cái gọi là thanh cao, chẳng qua là chưa bị lợi ích dụ dỗ.

Khi đối mặt với một sự cám dỗ to lớn mới là lúc thật sự thử thách bản tính của con người.

“Hà Chí Siêu là nhà đầu tư, dù không vì con gái thì vì trả thù cũng quyết phải tìm ra ông. Sau khi bị người của Hà Chí Siêu tìm ra, ông buộc phải tiếp tục thực hiện hợp đồng, nếu không sẽ phải đền bù một số tiền khổng lồ.” Lục Đông Thâm rút một hơi thuốc rồi nhả khói: “Ban đầu ông cũng muốn quay xong phim cho hết chuyện. Nhưng Hà Chí Siêu một lần nọ đã tìm ông nói chuyện. Nói cách khác, ông ta bày tỏ rõ dự định của mình với ông, muốn có một cậu con rể tài hoa, mọi thứ của nhà họ Hà sẽ là của hồi môn. Nhà họ Hà lúc đó giàu nứt đổ đổ vách, Hà Chí Siêu cũng muốn trước khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc có thể rửa sạch sẽ chỗ tiền của mình, tốt nhất là thành lập được công ty ở nước ngoài, nhưng ông ta buộc phải tìm một người có thể tin tưởng. Không ai mong cả đời này cứ thế sống giản dị, bao gồm cả ông, người lúc đó chỉ có cái mặt để kiếm cơm. Đối diện với sự cám dỗ của lợi ích, cuối cùng ông đã động lòng. Nhưng lấy Hà Tư Nghi thì phải cho Nguyễn Anh một lời giải thích, dù sao thì hình tượng bỏ vợ đối với ông là bất lợi. Vì vậy, cuối cùng ông đã nghĩ ra một kế hoạch ‘Ly miêu tráo thái tử’.”

Tay Thai Quốc Cường hơi run rẩy. Trên màn hình máy kiểm tra, chỉ số huyết áp của ông ta cũng không ổn định.

“Ông đáng nhẽ phải cấm hận Thai Quốc Cường, vì người đó là người bí mật tố cáo. Nhưng ông lại giả vờ không biết, tiếp tục kết bạn, đồng thời hứa hẹn sẽ cho người đó một tiền đồ rộng mở. Cho tới cảnh kết thúc bộ phim ‘Phù Sinh’, Thai Quốc Cường thật sự đã làm thế thân cho ông. Nhưng người đó không ngờ rằng hoàn toàn không có dây an toàn và mình phải ngã xuống đất tử vong. Người ngoài không biết chân tướng, một vài người biết chuyện cũng đã bị Hà Chí Siêu bịt miệng thành công. Kể từ ngày đó, ông trở thành Thai Quốc Cường, còn Nguyễn Anh thì nhận được tin Ngô Trùng tử mạng.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Ông Giã Tôi Một Nhát, Tôi Trả Lại Mười Nhát

Chỉ là trong một khoảnh khắc, cô bỗng có phần thương cảm cho Thai Từ Tân mà thôi.

Hạ Trú đứng ngoài phòng bệnh, nghe đến run rẩy cả người. Khi cô quay đầu lại cũng nhìn thấy Thai Từ Tân, không còn vẻ kiên cường của một người phụ nữ hiện đại, tài ba. Giờ cô ấy như một con gà rù dựa vào bức tường đối diện, sắc mặt trắng nhợt, bả vai không ngừng run lên.

Hạ Trú đang nghĩ, đôi lại là cô rơi vào tình cảnh của Thai Từ Tân, cô cũng sẽ cảm thấy trời long đất lở. Mà cô tin rằng, Lục Đông Thâm nói được những lời này, chắc chắn đã trải qua quá trình điều tra rõ ràng chân tướng.

Lúc trước cô từng tìm kiếm hình ảnh của Ngô Trùng trên mạng. Có lẽ vì đã quá xa xôi và cũng vì sự nghiệp diễn viên quá ngăn ngại nên các hình ảnh để lại đều mờ nhạt. Ngay cả bộ phim Phù Sinh vang bóng một thời thì chất lượng ảnh cũng rất tệ hại. Vóc dáng và diện mạo của một con người sẽ thay đổi dần theo năm tháng, béo lên hoặc gầy đi, thậm chí còn chịu ảnh hưởng của môi trường sống, dù ít dù nhiều cũng sẽ thoát ly hình bóng trước kia. Nhất là Ngô Trùng của hiện tại, với hình tượng một doanh nhân tiếng tăm lẫy lừng, cho dù là nét mặt còn những đường nét của quá khứ thì không ai có thể liên hệ ông ta với một tiểu sinh nổi tiếng năm xưa.

Thai Quốc Cường thật sự, không ai biết ông ấy là ai, thế nên càng tiện cho Ngô Trùng tiến hành tráo đổi thân phận.

Chiều này quả thật quá tàn nhẫn và tuyệt tình. Một là có thể lấy Hà Tư Nghi với một thân phận hoàn toàn mới, trở thành cậu con rể quý của nhà họ Hà; Hai là có thể hoàn toàn bóp chết khả năng Nguyễn Anh tìm tới tận nơi. Còn nhà họ Thai lại sống ở một nơi quá hẻo lánh xa xôi, việc con trai đi làm ăn xa mưu sinh cũng không phải chuyện lạ. Ngô Trùng hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa của Thai Quốc Cường để an ủi nhà họ cho tới khi họ mất.

Ban này Lục Đông Thâm có nhắc đến một ngôi mộ là lời. Nếu cô đoán không nhầm, thì ngôi mộ không bia đó có lẽ là nơi chôn cất Thai Quốc Cường thực sự.

Ngô Trùng, tráo đổi thân phận, thay đổi cuộc đời. Người ta thường nói đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Nhưng đối diện với cám dỗ, Ngô Trùng cứ thế đổi cả họ lẫn tên. Con rể nhà họ Hà, người sáng lập tập đoàn Trường Thịnh, Chủ tịch của một công ty trên sàn giao dịch... Những danh hiệu rực sáng và vẻ vang, phải chăng ông ta đã quên mất mình là Ngô Trùng?

Ngô Trùng ở trong phòng bệnh đã nằm liệt trên đầu giường từ lâu, nhưng ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm vẫn còn một thứ gì cố chấp. Ông ta không phản bác bất kỳ điều gì anh nói, rất lâu sau mới lầm bầm: “Thế nên, cô gái suýt chút nữa thắt cổ khiến tôi tử mạng là...”

“Tạo hóa trên người, khi ông quyết định tái sinh với thân phận của Thai Quốc Cường, ông hoàn toàn không biết Nguyễn Anh đã mang thai, mà Nguyễn Kỳ cũng không hề hay biết, thì ra người mà cô ấy muốn báo thù lâu nay lại là bố mình.”

Ngô Trùng không thờ nổi, bật ra một cơn ho dữ dội, lồng ngực rung lên kịch liệt, đau đớn. Một tay ông ta ấn lên ngực, khó khăn lắm mới dịu được cơn ho. Ông ta nói: “Nguyễn Kỳ... Nó tên là Nguyễn Kỳ.”

“Có lẽ vì không muốn con trẻ hỏi han quá nhiều chuyện về bố nên cô ấy theo họ mẹ.” Lục Đông Thâm nói.

Ngô Trùng ngần người nằm đó, chẳng bao lâu sau, mắt đã đỏ rực lên: “Không thể nào... Làm sao có thể chứ?”

Lục Đông Thâm không nói nữa. Hút xong thuốc, anh dập tắt đầu lọc. Sau lưng anh là mây mù cuộn cuộn, che khuất bầu trời khiến nó càng lúc càng ảm đạm. Cho tới khi, cây cổ thụ ngoài cửa sổ đứng đưa dũ dội, một cơn phong ba bão táp sắp đến rồi.

Ngô Trùng đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, một lúc lâu sau mới lại lên tiếng: “Cậu tới đây, có lẽ không chỉ điều tra ra những chuyện này.”

So với tâm trạng lên xuống thất thường của Ngô Trùng, Lục Đông Thâm vẫn điềm đạm và bình tĩnh từ đầu tới cuối. Nhưng có lẽ đây chính là điểm tàn nhẫn nhất của anh, không nóng không lạnh, không sốt sắng không bức bối lại khiến đối phương chết ngẹn. Anh đứng im bên cửa sổ, hai tay đút vào trong túi quần Âu, nói: “Vấn đề tác phong sinh hoạt của Chủ tịch Thái tôi vốn không muốn can dự, nhưng Thái Nghiệp Dương đáng hận, muốn một mũi tên bắn trúng hai đích, hại Skyline suýt nữa ngã ngửa, nên tôi buộc lòng phải ra mặt.”

Ngô Trùng bắt ngờ nhìn về phía Lục Đông Thâm, ánh mắt cảnh giác.

“Lâu nay, thứ mà Hà Tư Nghi muốn có không phải là mạng của ông. Bà ta muốn lợi dụng mùi hương để kiểm soát ông trong vô hình, mục đích phía sau khiến ai cũng phải suy ngẫm.” Lục Đông Thâm cười khê: “Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài việc bà ta căm hận ông bao năm qua chỉ bằng mặt mà không bằng lòng ra, tôi nghĩ vẫn còn một nguyên nhân quan trọng nhất.”

Ngô Trùng hơi nheo mắt lại.

Lục Đông Thâm ung dung đối mặt với ông ta: “Thái Nghiệp Dương, Thái Nghiệp Phàm và Thái Tử Tân, trong ba người con của ông, chỉ có mình Thái Nghiệp Dương là con trai ruột của Hà Tư Nghi.”

Ngô Trùng đột ngột dựng người dậy, chỉ tay vào anh: “Cậu... Cậu...” Ngón tay ông ta run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, lát sau ông ta bỗng bật cười, nụ cười như khinh bỉ lại như tự chế giễu mình: “Quả nhiên là Lục Đông Thâm, quả nhiên là người nhà họ Lục...”

Đúng vậy, không hổ danh là Lục Đông Thâm.

Ngay cả Hạ Trú đứng ngoài cũng đang có suy nghĩ này.

Mấy ngày qua cô vẫn luôn nghĩ mãi về mục đích thực sự của Hà Tư Nghi, nghĩ tưởng ban đầu. Đến tận hôm nay, sau khi biết Thái Quốc Cường chính là Ngô Trùng, cô bắt đầu dần dần hiểu ra. Ngô Trùng không yêu Hà Tư Nghi. Một người phụ nữ có thể chịu đựng một cuộc hôn nhân thất bại, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận một chuyện tình yêu dối trá. Thế nên, việc trong lòng Ngô Trùng có người khác chính là điều kiện cho thủ hận trong lòng Hà Tư Nghi sinh sôi nảy nở.

Một cuộc hôn nhân vì lợi ích thật ra không hiếm gặp trong giới kinh doanh, việc bằng mặt mà không bằng lòng thì mười đôi cũng tới tám chín đôi, nói chi tới một người còn sống dựa vào bố vợ như Ngô Trùng. Đứng trước mặt ông ta, Hà Tư Nghi dĩ nhiên sẽ tỏ thái độ cao ngạo tự phụ. Lúc này, nếu có một người hồng nhan tri kỷ dịu dàng hiểu chuyện, thì đích thực sẽ thỏa mãn được sự mất cân bằng trong lòng Ngô Trùng. Chỉ có điều không ngờ họ lại sinh con.

Nghĩ cũng đủ biết người đó đã sớm không còn trên cõi đời này. Có thể là bạc mệnh, có thể là tai nạn ngoài ý muốn. Tóm lại, với thế lực của nhà họ Hà, chắc chắn sẽ không để người đó có đất dung thân. Từ thái độ của Thái Nghiệp Phàm và Thái Tử Tân, có thể thấy họ vẫn hoàn toàn coi bà ta là mẹ ruột của mình. Xem ra Hà Tư Nghi coi như cũng tận tâm tận sức nuôi dưỡng. Dẫu sao thì người lớn làm sai còn trẻ con vô tội, mà Ngô Trùng cũng sẽ không ngu ngốc tới mức rêu rao rằng mình từng ngoại tình để làm tổn hại danh dự.

Gà cùng một mẹ còn có thể khác biệt, huống hồ là con từ hai người mẹ sinh ra, vậy nên lớn lên cả ba mới khác nhau như vậy.

Trong số các con, Thái Nghiệp Phàm được nuông chiều nhất, Thái Tử Tân lại có thể một mình quản lý được công ty. Vì vậy, Hà Tư Nghi nhất định đứng ngồi không yên. Trường Thịnh là tâm huyết của nhà họ Hà, sao bà ta có thể cho phép con của người khác ngồi lên chiếc ghế quyền lực? Thế nên, bà ta không giết Ngô Trùng mà lợi dụng mùi hương để khống chế. Như vậy bà ta không mang danh giết người mà vẫn có thể giúp Thái Nghiệp Dương thuận lợi một tay che trời. Nếu nhìn ở góc độ này thì hành vi của Hà Tư Nghi là hợp tình hợp lý.

Cô nghĩ được điều này thì dĩ nhiên Thái Tử Tân cũng sẽ nghĩ được. Cô ngược mắt lên nhìn Thái Tử Tân, chỉ thấy cô ấy đang thờ ơ, lão đạo rời khỏi đó. Cô muốn gọi cô ấy lại, nhưng gọi rồi biết nói gì đây? Chỉ là trong một khoảnh khắc, cô bỗng có phần thương cảm cho Thái Tử Tân mà thôi.

Trong phòng yên ắng một lúc lâu, lâu tới mức nếu Hạ Trú không nhìn, còn tưởng Ngô Trùng đã tắt thở.

Ngô Trùng lên tiếng, lần này, giọng ông ta có vẻ lạnh lùng: “Cậu muốn thế nào?”

Ngoài cửa, Hạ Trú run lên. Mãi nghe một câu chuyện thăng thốt, cô suýt nữa thì quên mất, Ngô Trùng và Lục Đông Thâm đều là người làm ăn. Nhất là Lục Đông Thâm, sao anh có thể lãng phí thời gian vào việc này?

“Con trai ông, Thái Nghiệp Dương không tránh khỏi can dự tới cái chết của Thương Xuyên. Anh ta một mặt muốn lợi dụng cục diện rồi ren để đoạt lại thực quyền trong Trường Thịnh, một mặt muốn dồn Skyline vào chỗ chết để trải đường cho mình. Tính toán thì cũng chuẩn đấy. Người tình mất đều biết Hà Tư Nghi đang nhận tội thay cho con trai. Nếu cuối cùng, anh ta thật sự may mắn thoát tội, vậy thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên thương trường. Tuy đó không phải là đứa con trai mà ông cưng chiều nhất, nhưng nếu chết trong tay tôi thì cũng không phải là kết cục ông mong muốn.” Lục Đông

Thâm từ từ đi tới trước giường bệnh, cầm con dao trong tay lên, mũi dao sắc chậm mà chắc găm thẳng vào miếng táo: “Tôi là người làm ăn, trên thương trường, người ta găm tôi một nhát thì tôi sẽ trả lại mười nhát. Trong từ điển của tôi không có từ ‘quan hệ thân thiết’. Thế nên, đối với Thai Nghiệp Dương, tôi cũng tuyệt đối không nương tay.”

“Cậu muốn gì?” Ngô Trùng nặng nề hỏi.

Lục Đông Thâm đứng nhìn từ trên xuống: “Quyền khai thác Trường Hồ của Trường Thịnh tại Giang Nam Xuân, còn nữa rút lại kế hoạch thu mua Công ty bất động sản Hằng Đại, Bắc Kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Ai Ai Cũng Quý Giám Đốc Hạ

Là anh rể tương lai đúng không?

Hạ Trú không biết mình đã về nhà bằng cách nào, bên tai chỉ còn lại giọng anh Từ hỏi đi hỏi lại cô: “Cô Hạ, thật sự không cần tôi đưa cô về sao?”

Khi cô đi, Lục Đông Thâm còn chưa ra khỏi phòng bệnh, nhưng hai người họ đã nói đến mức đó, câu chuyện phía sau có lẽ cũng chỉ xoay quanh việc bàn bạc thương trường. Trường Hồ mà Lục Đông Thâm nhắc tới cô biết. Nằm sát gần Giang Nam Xuân, một khu danh thắng nổi tiếng. Lúc trước khi Skyline khai thác Giang Nam Xuân, Thai Từ Tân đã gợn ghề giành quyền khai thác Trường Hồ trước Skyline, vì việc này mà việc quy hoạch khu danh thắng Giang Nam Xuân vẫn luôn bị Trường Thịnh kìm hãm.

Bây giờ Giang Nam Xuân đã bước ra khỏi cái bóng của Skyline, độc lập tác chiến, thuộc về bản đồ sản nghiệp của Lục Khởi Bạch, Lục Đông Thâm muốn giành quyền khai thác Trường Hồ, nghĩ cũng đủ biết mục đích của anh.

Còn bất động sản Hằng Đại là một trong những đơn vị tham gia vào thị trường bất động sản Bắc Kinh từ những năm đầu, địa vị có thể sánh ngang với Quốc tế mậu dịch, đã từng đứng đối diện với Quốc tế mậu dịch, ra vào nơi đó đa số đều là những nhân vật quyền quý trong ngành kinh doanh thương mại. Muốn nuốt chửng cả một thị trường lớn như vậy không phải là chuyện một sớm một chiều. Nhưng có thể bớt được một đối thủ cạnh tranh mạnh như Trường Thịnh, thì Skyline sẽ có phần thắng khá lớn. Quan trọng hơn là, so với mảnh đất phù Thân vương, việc thu mua bất động sản Hằng Đại là một trong những việc mấu chốt để tạo thế gọng kìm trong một số mối quan hệ với Chính phủ.

Tạm thời chưa nói tới cuộc tranh đấu trong nội bộ Trường Thịnh, chỉ nói riêng Thai Nghiệp Dương. Anh ta muốn lợi dụng sự việc của Thương Xuyên để hủy hoại danh dự của Skyline, dồn ép Lục Đông Thâm vào thế cùng đường, nhưng lại bị Lục Đông Thâm phản kích bất sống, cuối cùng lợi dụng dã tâm của anh ta để trị lại Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường, có lẽ từ nay nên gọi là Ngô Trùng, tự biết bản thân không còn nhiều thời gian sống trên đời, cho dù tuyệt vọng tới cùng về cách hành xử của con trai, cũng không đành lòng chứng kiến cảnh Trường Thịnh loạn cào cào sau ngày ông ta mất và kết cục Thai Nghiệp Dương bị Lục Đông Thâm thừa cơ tiêu diệt.

Thế nên, cuộc chiến này Lục Đông Thâm đã chiến thắng giòn giã trong im lặng.

Cũng phải tới ngày hôm nay, dường như cô mới thật sự hiểu Lục Đông Thâm và cuối cùng mới tin lại vào cái mũi của mình. Khi mới gặp Lục Đông Thâm, cô đã từng nói với Đàm Diệu Minh rằng: Người này rất nguy hiểm, có dã tâm. Giờ đây trở thành người trong cuộc, càng bên nhau cô càng trở nên tri kỷ, chỉ còn nhìn thấy đôi mắt cười có phần lương thiện của anh, mà quên mất anh có một trái tim rất giỏi kiểm soát và khống chế.

Lục Đông Thâm nói đúng lắm, tính toán từng bước, âm mưu toán tính là bản năng của anh. Thế nên anh không thể bỏ được, mà cô cũng không thể thay đổi anh.

Yêu phải Lục Đông Thâm, đã định sẵn sẽ phải nhìn thấy những dối trá lọc lừa đằng sau nụ cười bình thản, phải chứng kiến những bi thương của nhân tính bên dưới quyền thế và lợi ích.

Đến khi ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối, cô vẫn chưa Lục Đông Thâm trở về.

Hành lý của anh được để ở phòng khách, thoát nhìn giống như anh chỉ vội vàng trở về đặt tạm ở đây rồi đi ngay. Nhưng Hạ Trú hiểu rất rõ, bất luận chiếc vali kia là Lục Đông Thâm hay Cảnh Ninh mang về, đều không thể nào tùy tiện vứt đó.

Lục Đông Thâm mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cứ tùy tiện để vali ngoài phòng khách như vậy anh sẽ phát điên. Cảnh Ninh biết rõ tính cách của Lục Đông Thâm, càng không bao giờ để đồ đạc lung tung như thế.

Hạ Trú bê một tách trà, ngồi tựa vào sofa, giờ chân là có thể móc chiếc vali về phía mình. Nó sạch sẽ tới phát điên, thậm chí trên các khe kẽ cũng không thấy một hạt bụi nào. Anh thường xuyên đi công tác, những lúc cực kỳ cấp bách sẽ điều động chuyên cơ riêng, còn bình thường chỉ đi các hãng hàng không chung. Anh gần như không bao giờ gửi hành lý xách tay vì anh không có nhiều đồ đạc.

Chiếc vali bị cô xoay vòng vòng, cuối cùng, cô quyết định mở ra xem.

Cô từng được chứng kiến khả năng sắp xếp đồ đạc của Lục Đông Thâm, nhưng quả thật vẫn cứ giật mình vì trạng thái quá mức ngăn nắp bên trong làm Quần áo, bàn chải, khăn mặt... được xếp đều tăm tắp như giáo trình. Có tập tài liệu, có lẽ anh cần giải quyết trên đường đi. Còn có một cuốn sách liên quan đến văn hóa Tiền Tần*. Đừng tưởng Lục Đông Thâm từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, nhưng anh rất rành về lịch sử Trung Quốc. Anh thích nhất là thời Xuân Thu. Theo lời anh nói thì Trung Quốc sau thời Chiến quốc đã bước vào thời đại “băng hoại đạo lý”.

*Văn hóa trước khi nhà Tần được thành lập.

Ngoài những thứ ấy ra còn một thứ khác nữa.

Được bọc trong một chiếc túi gấm, giống một chiếc hộp.

Hạ Trú cởi túi gấm ra, lập tức nhìn thấy hình vẽ trên chiếc hộp và reo ầm lên một tiếng. Cô nhanh lễ mở hộp ra, bên trong chỉ có một tượng nhân vật trong phim South Park bản giới hạn số lượng, chính là chiếc mà cô hô hào muốn có trong vòng tròn bạn bè.

Tặng cô sao?

Cô cảm thấy là tặng cô.

Phiên bản mô phỏng làm bằng thủ công này không ít nhưng nhìn một cái là nhận ra ngay đâu là bản giới hạn số lượng. Trước kia, chiếc được dùng làm quà chia sẻ và like của trung tâm thương mại, nói nghiêm khắc thì cũng chưa được coi là bản giới hạn thực sự. Loại này rất khó tìm được, chỉ có thể lấy hết kiên nhẫn đi khắp các cửa hàng ở Mỹ, từ từ tìm kiếm mới ra.

Hạ Trú nắm chặt nó trong tay, nỗi đau nhẹ và chút ngọt ngào trong lòng quán bện lại, cuối cùng trở thành một đám cỏ rạp rạp sinh sôi.

***

Khi Cảnh Ninh tắm rửa xong xuôi trôi lên giường đã gần nửa đêm. Cô ôm chiếc laptop, trả lời mấy email xong thì cũng bắt đầu ngáp ngáp dài. Cô là người chạy theo Lục Đông Thâm đã thành thói quen, thế nên mấy chuyện như chênh lệch múi giờ không tồn tại trong cuộc sống của cô, hoặc có thể nói cô vốn không có thời gian để làm quen lại với múi giờ ở đâu. Lục Đông Thâm là người cuồng công việc, cô có thể tranh thủ nghỉ ngơi đã khá lắm rồi.

Nhưng bây giờ đã khá hơn trước đây nhiều rồi. Trước kia Lục Đông Thâm mất ngủ trường kỳ. Một khi anh mất ngủ, những nhân viên bên dưới cũng gặp họa theo. Có lúc đang ngủ mơ màng bỗng nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm, cô quay đầu nhìn giờ thì là ba, bốn giờ sáng.

Có một lần trong buổi liên hoan công ty, có một lãnh đạo cấp cao của phòng Thị trường đề xuất ý kiến, tỏ ý rằng mình rất đau khổ khi liên tục mấy tháng nay nhận được công việc khi trời còn chưa sáng. Lục Đông Thâm bèn hỏi ngược lại: Cậu buồn ngủ lắm à?

Cô của bây giờ có thể ngủ trước một giờ sáng đều là nhờ công của Hạ Trú.

Nghĩ tới Hạ Trú, Cảnh Ninh cũng tiện thể nhớ lại câu hỏi của Lục Đông Thâm lúc trên máy bay: Cô có quý Hạ Trú không?

Cô trả lời: Quý ạ, tuy cách hành xử của cô ấy có phần thái quá, nhưng mọi người trong Skyline đều yêu quý giám đốc Hạ.

Lục Đông Thâm lại hỏi: Nếu bắt cô làm một vài chuyện bất lợi với cô ấy, cô có làm không?

Cho tới bây giờ, Cảnh Ninh vẫn cảm thấy run rẩy trái tim khi nghĩ lại câu nói ấy. Cô nhớ rằng khi đó mình đã trả lời: Không ạ. Còn Lục Đông Thâm thì nhìn thẳng cô và hỏi: Thật không? Cô nói: Thật. Từ đó anh không nói thêm gì nữa.

Cô cảm thấy lòng dạ hoang mang, ngay cả giây phút này cũng vậy.

Cô gấp máy tính lại, vừa nằm xuống thì chuông di động đã kêu, cô giật mình theo phản xạ. Sau khi cầm máy lên, cô thở phào, là em gái.

Cô bật chế độ videocall.

Đầu kia là hình ảnh một nhà hàng, ánh nắng chói chang hắt lên bộ thìa đĩa bằng sứ. Hoa tươi bày khắp xung quanh, trông khá sang trọng. Tâm trạng của Cảnh Ninh dần thả lỏng hơn, lần này quay về tổng bộ cô cũng vội vội vàng vàng, hoàn toàn không có cơ hội gặp nó trò chuyện.

Sau vài câu hỏi han đơn giản, bên kia nói với giọng thần bí: “Chị à, chị đoán xem em đang ăn cơm với ai?”

Cảnh Ninh đùa: “Anh khóa trên nào đó em đang yêu thầm hả?”

Đầu kia bĩu môi, màn hình di động được xoay chuyển, hiện lên một gương mặt quen thuộc, ngay sau đó em gái hạ thấp giọng cười đùa: “Là anh rể tương lai đúng không?”

Một tiếng nổ vang lên trong lòng Cảnh Ninh. Cô bỗng cảm thấy máu trong người lạnh ngắt đi một nửa. Cô gấp gấp hỏi: “Sao em lại ở chung với người đó?”

Em gái chưa kịp lên tiếng, di động đã bị một bàn tay đàn ông giật lại, sau đó là giọng nói ôn hòa vang lên: “Để anh nói chuyện với chị em mấy câu.”

Trái tim Cảnh Ninh vọt lên tận cổ họng. Cảm giác căng thẳng này không thua gì ánh nhìn chăm chăm của Lục Đông Thâm khi hỏi cô. Khi khuôn mặt người đàn ông xuất hiện lại một lần nữa trên màn hình, Cảnh Ninh sốt ruột nói: “Lục Khởi Bạch, anh giờ trò gì vậy?”

Lục Khởi Bạch đứng lên, chọn một chỗ khác, cười thần nhiên: “Căng thẳng vậy sao?”

Cảnh Ninh nghiêng răng: “Anh đã hứa với tôi sẽ không quấy rối em gái tôi!”

“Tôi đang rất tò mò một chuyện.” Lục Khởi Bạch nhàn nhả cất lời: “Nếu đêm nay tôi ngủ với em gái em, em sẽ lo lắng sợ hãi hay là sẽ ghen tị đồ kị?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Lai Lịch Không Đơn Giản

Thai Tử Tân còn chưa thêm có ý kiến gì, bỗng dưng lại xuất hiện một vị ‘lương sơn hảo hán’

Sống lưng Cảnh Ninh lạnh toát, huyết thái dương cũng căng lên đau nhức. Cô kiềm chế ngọn lửa giận dữ đang bùng lên, gằn mạnh từng chữ: “Anh không dám!”

“Ồ?” Lục Khởi Bạch nhướng mày.

“Em gái tôi chính là điểm yếu của tôi. Anh động vào nó coi như rút mất điểm yếu của tôi. Tới lúc đó anh còn mong tôi mặc cho anh sắp xếp?” Cảnh Ninh cười khẩy.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Coi như em thông minh.”

“Tôi không cần biết hôm nay anh ôm mục đích gì ngồi đó, nhưng tránh xa em gái tôi ra!” Cảnh Ninh như một con chim bị kích động, bộ gai sắc trên người dựng đứng lên: “Lục Khởi Bạch, em gái tôi nếu có mệnh hệ gì, thì đưa chân trần như tôi không sợ kẻ đi giày như anh đâu đấy!”

Lục Khởi Bạch không tức giận mà châm một điếu thuốc, nhả khói rồi nói: “Làm người ấy à, để thần kinh quá căng thẳng không phải là chuyện tốt đâu. Thả lỏng một chút. Hôm nay tôi đi ngang qua trường của em gái em, nên mời nó một bữa cơm thôi mà.”

“Rồi sao nữa?”

“Rồi sao nữa?” Lục Khởi Bạch từ tốn nói: “Không còn sau đó.”

Thái độ khác thường của anh khiến Cảnh Ninh cảnh giác: “Anh lại định bắt tôi làm gì cho anh phải không?”

Lục Khởi Bạch ở đầu kia im lặng hút thuốc, đôi mắt hơi nhắm lại. Cảnh Ninh cảm thấy anh nhất định không nghĩ điều gì tử tế, nên lại càng căng thẳng hơn. Rất lâu sau, Lục Khởi Bạch mới nói: “Váy ngủ đẹp đấy, lấp ló, mềm mại, rất quyến rũ.”

Tất cả mọi suy nghĩ của Cảnh Ninh đều tập trung toàn bộ vào “nhiệm vụ” mà anh chuẩn bị nói ra, không ngờ anh lại buông một câu như thế. Đầu tiên, cô sững người, sau đó tỉnh lại, lập tức ngắt cuộc gọi hình ảnh.

Tim gần như nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Cô ấn tay lên ngực, bỗng cảm thấy lòng bàn tay cũng như bị va chạm đến đau đớn.

Hoảng loạn, bối rối... Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy dồn nén lại cũng không bằng cảm giác nóng rực trên gò má. Chẳng hiểu sao, nó khiến cô nhớ tới nhiệt độ của anh, bàn tay của anh và một độ nóng đủ làm tan chảy xương cốt.

Chuông di động lại vang lên, Cảnh Ninh như chìm non sợ cảnh cong.

Lần này là từ số của Lục Khởi Bạch.

Cô đề mọi sự hoảng loạn vô cớ trong lòng xuống, âm thầm hít sâu một hơi rồi bắt máy, cất giọng lạnh lùng: “Lục Khởi Bạch, hôm nay anh lại phát điên gì vậy?”

“Ai cho phép em ngắt máy?”

Cảnh Ninh mím chặt môi, im lặng.

Đầu kia di động cũng im lặng.

Qua sóng điện thoại, ngăn cách trăm núi ngàn sông, hơi thở hai người như quện vào nhau, lồi kéo nhau, cũng như số phận của họ vậy. Cảnh Ninh siết chặt di động. Chẳng hiểu sao, một cảm xúc không tên cứ lặng lẽ lan tỏa tận đáy lòng. Chính vào những giây phút cả hai không nói gì những điều không cú máy thể này, nó bỗng ào ạt như sóng biển.

Cảm giác này Cảnh Ninh vừa quen thuộc vừa sợ hãi. Cô đang định kết thúc sự trầm mặc vô cơ tồn tại giữa anh và cô lại thì nghe thấy Lục Khởi Bạch lên tiếng: “Lần này em về Mỹ quá vội vàng, tôi lại đi Paris công tác, chúng ta chưa được gặp mặt...”

“Lục Khởi Bạch.” Cảnh Ninh bóp chết ngọn cỏ đang điên cuồng phát triển trong lòng, lạnh lùng nói: “Giữa anh và tôi không tồn tại thứ gọi là ôn chuyện thì phải.”

Sống thế nào cũng là sống hết một đời, đây là đạo lý cô hiểu được sau khi bố mẹ ai đi đường nấy. Cô chưa bao giờ oán trách bố mẹ, bởi vì ai cũng có cuộc đời của riêng mình phải đi hết. Cuộc đời của cô còn có em gái bầu bạn, thế nên cô luôn nỗ lực hết mình, chưa bao giờ tuyệt vọng. Cô muốn lấy mình làm gương để em gái hiểu rằng dù cuộc đời còn nhiều sóng gió, chúng ta cũng phải chân thành sống với nhau.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày bản thân rơi xuống một vực sâu không đáy. Cô khổ sở giữa nhưng chỉ càng lún càng sâu. Không còn ánh sáng nữa, cô đã từng nhìn thấy ma quỷ. Ma quỷ, chính là Lục Khởi Bạch.

Lần đầu gặp gỡ, anh như gió xuân ấm áp, nhưng anh càng dần ép từng bước lại càng trở thành gió đập mưa vùi.

Anh là bàn tay bóp chặt cổ cô, cô có thể hít thở thoải mái hay không đều xem tâm trạng của anh. Cô đã từng ảo tưởng nghĩ, nhất là những lúc cả hai đắm chìm vào hơi của nhau. Cô hỏi anh: Lục Khởi Bạch, tôi được coi là gì?

Lúc nghe được câu hỏi này, Lục Khởi Bạch chỉ cười, ngón tay trượt từ xương quai xanh xuống ngực cô, sau đó nhướn mày hỏi cô: Vậy em muốn trở thành gì của tôi?

Cô chẳng là gì của anh cả.

Ở trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là con cò, khi nào anh đạt được mục đích, công thành danh toại, thì cô sẽ trở thành con cò phế. Còn ảo vọng lời hứa hẹn chân trời góc biển gì từ anh chứ?

Bầu không khí bên kia điện thoại rõ ràng đã trầm xuống. Sau một khoảng im lặng dài, Lục Khởi Bạch cất giọng lạnh lẽo: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở em việc em cần làm. Với lão cáo già gian xảo Lục Đông Thâm đó, em đừng có đặc ý quá rồi lại ngã chổng vó!”

Hạ Trú cảm thấy việc hít thở gặp trở ngại, nuốt xuống thì đau đớn như bão tố ập đến.

“Còn nữa...” Lục Khởi Bạch lạnh lùng bổ sung thêm: “Chưa được tôi cho phép, không được ngắt cuộc gọi của tôi.”

***

Hôm sau, Hạ Trú vội vàng tới Hồng Kông.

Sau khi khách sạn Skyline chi nhánh Hồng Kông thành lập đã nhận được rất nhiều sự quan tâm. Nơi đây ngoài việc sở hữu một hệ thống xử lý tạp âm và cảm thụ thị giác, xúc giác xuất sắc bậc nhất thế giới ra thì việc quản lý mùi hương trong không gian khách sạn cũng là điều mà Lục Đông Thâm hứa hẹn với khách hàng trong buổi họp báo.

Nhưng vấn đề lại xảy ra ngay tại mùi hương không gian của khách sạn.

Đáp một chuyến chuyên cơ riêng, thông qua Cảnh Ninh, Hạ Trú cũng đã nắm được phần nào sự việc.

Mùi hương trong không gian của hầu hết các khách sạn thuộc quyền quản lý của Skyline đều thống nhất, nhưng đồng thời cũng sẽ được điều chỉnh thích hợp dựa theo khí hậu và hoàn cảnh bản địa. Ví dụ như Skyline Hồng Kông, lúc trước khi Hạ Trú kết hợp mùi hương đã suy tính tới khí hậu gần biển của nơi này. Nhưng bất ngờ có một vị khách sau khi vào ở đã có hiện tượng nổi mẩn. Đầu tiên, quản lý khách sạn đã loại trừ trường hợp chần ga giường bị nhiễm bẩn tiếp xúc với da, vì qua kiểm tra, tất cả đều đạt tiêu chuẩn.

Cuối cùng, họ nghi ngờ khách hàng đã dị ứng với mùi hương, còn bản thân khách hàng cũng khẳng định cho rằng mình không thích mùi hương trong phòng.

Chuyện này được phản ánh lên Hạ Trú. Cô cho rằng khả năng bị dị ứng mùi hương không phải là không có, vì dầu sao cơ thể mỗi người mỗi khác. Cô vốn định cử Trần Du tới đó làm kiểm tra, nhưng Cảnh Ninh lại nói với cô rằng cô buộc phải đích thân tới Hồng Kông, sau đó còn bổ sung thêm: Tổng giám đốc cũng đã đích thân bay qua đó giải quyết chuyện này rồi.

Lục Đông Thâm cả đêm không về, Hạ Trú biết chắc chắn anh bận rộn công việc, không ngờ anh đã đáp chuyến bay sớm nhất tới Hồng Kông.

Khi hỏi về khách hàng, Cảnh Ninh cho biết, đó là Casa, vương thất nước Maroc.

Bấy giờ Hạ Trú lập tức hiểu ngay, thì ra là lai lịch không hề đơn giản.

Sau khi tới Hồng Kông, có xe riêng của công ty đến đón, vừa lên xe, Hạ Trú đã nhận được điện thoại của Trần Du.

“Cô biết lai lịch của khách hàng chưa?”

“Nghe nói rồi.” Hạ Trú ngồi đọc báo cáo tổng quát về sự việc. Cô không quá để ý việc này, dù là vương thất hoàng gia hay người bình thường thì chỉ cần có vấn đề với mùi hương, cô đều coi trọng như nhau.

Trần Du ở đầu kia hầm hừ mấy tiếng: “Nhưng còn một thân phận nữa cô chưa biết. Khi còn học ở nước ngoài, Thái Tử Tân có quan hệ khá tốt với người này, thế nên việc Casa khẳng định nói rằng vấn đề nằm ở mùi hương rất có thể là vì nhắm vào cô.”

“Nhắm vào tôi làm gì?”

“Thì cô đã cướp chồng tương lai của bạn người ta.”

Hạ Trú lườm ngược: “Thế thì cô mới phải là người bị trúng đạn mới đúng.”

Trần Du chép miệng: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy. Phụ nữ là loại nhỏ nhen, cô cẩn thận một chút.”

“Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi. Thái Tử Tân còn chưa thềm có ý kiến gì, bỗng dưng lại xuất hiện một vị ‘luơng sơn hảo hán’.” Hạ Trú cảm nín.

Tới khách sạn, Hạ Trú vừa mang được vali về phòng, còn chưa kịp uống hộp nước thì Cảnh Ninh đã tới gõ cửa: “Cuộc họp các lãnh đạo đã bắt đầu rồi. Tổng giám đốc đích thân chủ trì, gọi cô đến tham gia.” Nói rồi, cô ấy giờ đồng hồ lên xem: “Anh ấy chỉ cho cô năm phút thôi.”

Vừa nghe mấy chữ “tổng giám đốc”, trái tim Hạ Trú đã đập nhanh không tưởng. Cô đi rửa tay, kiềm chế lại cảm xúc, thắm nuốt nước bọt: “Đi thôi.”

~Hết chương 247~

*Spoil: “Cơ thể của tôi rất cao quý đấy, một người như cô có thể chạm vào sao?”

“Không cần gọi ai hết, trong lĩnh vực quản lý mùi hương, tôi chính là người phụ trách.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Chua Loét

Nếu khách hàng quan trọng đến như vậy, thì tôi cũng phải cố gắng chuẩn bị một chút mới được.

Phòng họp của khách sạn nằm trên tầng cao nhất, gần như chiếm trọn diện tích cả tầng. Tầng ô cửa kính đã ngăn cách âm thanh, cả cửa sổ cũng được thiết kế theo dạng cửa ban công hình cung, nằm lơ lửng trên cao bên cạnh vịnh Victoria, giảm toàn bộ phong cảnh xuống dưới chân mình.

Sau khi nắng gắt qua đi, trước khi hoàng hôn ập tới, ánh nắng vào khoảng thời gian này tuyệt đẹp, trải dài thành những đốm sáng hắt xuống cửa kính, sau đó lại vỡ tung và tán ra xung quanh. Khoảng sáng đó dường như ngưng đọng, có lẽ vì điều hòa tổng trong phòng quá mạnh, cũng có thể vì Lục Đồng Thâm. Vì ánh sáng hắt lên người anh, không thể tan đi.

Chiếc sơ mi trắng trên người anh bị chiếu vào lại càng bừng sáng hơn, gần như chói mắt, làm khuôn mặt anh càng trở nên sinh động lạ thường. Anh ngồi chính giữa phòng họp, hơi nghiêng mặt bàn bạc với người chịu trách nhiệm bộ phận thị trường. Tia sáng đi qua đi lại trên gò má anh. Cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ cơ, khi hơi cử động, ánh sáng trên mặt đồng hồ sẽ phản chiếu lên yết hầu và cổ áo của anh, quyến luyến sự nổi bật và khác biệt ấy.

Sắc mặt anh bình tĩnh, người ở phòng Thị trường đang nói còn anh đang nghe, im lặng nhưng vẫn đầy quyền uy. Rõ ràng trong phòng có cả đồng người, nhưng anh vẫn cứ là người hấp dẫn nhất.

Hạ Trú đánh mắt nhìn qua, trái tim lại bắt đầu đập cuồng loạn một cách vô dụng, làm thái dương cũng rung lên đau nhức. Cô ghét cảm giác này, giống như một sợi dây thừng dẫn dắt cô, kéo cô đi, khiến cô không thể tự chủ được cứ thế sát vào anh. Cho dù trong lòng còn nhiều oán trách đến nhường nào, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh, mọi cảm xúc đều biến thành vui sướng. Cảm giác này là nhung nhớ, là lưu luyến.

Cô cảm thấy mình không còn là bản thân mình nữa.

Trước kia cô lên trời xuống đất không chịu gò bó. Bây giờ, vì sự tồn tại của Lục Đồng Thâm, cô đã thay đổi toàn diện. Càng ở lâu bên cạnh anh, cô càng khó tách rời. Giống như bây giờ, chẳng qua mới vài ngày không gặp, cho dù là đứng cách một lớp cửa kính như thế này, trái tim cô cũng đang không ngừng tự nói với mình: Mày đang nhớ anh ấy, rất nhớ, rất nhớ.

Phải, cô đã yêu một Lục Đông Thâm như vậy, không trốn thoát được, không cai nghiện được, yêu mặt dịu dàng tình cảm của anh, cũng yêu vẻ nghiêm khắc không nói cười của anh. Kể cả là lúc anh khốn kiếp cô cũng không thể không yêu.

Giống như có thần giao cách cảm.

Đúng lúc này Lục Đông Thâm cũng quay đầu lại, mới đó đã nhìn thấy cô.

Khoảnh khắc hai mắt giao nhau, Hạ Trú tựa hồ như quay lại buổi chiều hôm đó ở Thương Lăng. Cô quay đầu, anh đứng từ xa nhìn lại, chỉ một giây phút mà thế gian như bùng sáng.

Bước vào phòng họp, Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô ngồi.

Vị trí sát gần anh nhất, giống như mọi người đều cố tình nhường lại.

Sau khi cô ngồi xuống, ánh mắt mọi người nhìn cô rõ ràng có thêm nhiều tầng nghĩa.

Nghi thức “gọi hồn” khiến cái tên vốn dĩ đã nổi bật của Hạ Trú càng tăng thêm nhiều cảm giác thần bí. Ánh mắt mọi người trong Skyline nhìn cô ngoài sự cung kính còn có chút e dè, sợ sệt. Đây là lần đầu cô tới Skyline Hồng Kông. Lúc đó đa phần mọi người tỏ thái độ tò mò về cô, bây giờ thì khác rồi.

Đối với những ánh mắt ấy, Hạ Trú không hề cảm thấy khó chịu. Nhớ lúc trước khi còn ở Thương Lăng, cô có thể được gọi là “Tuồng giả” cũng là nhờ sự kính nể cùng sợ hãi của mọi người. Kính nể bản lĩnh của cô mà cũng sợ hãi bản lĩnh của cô. Nhưng đám người trước mắt này thì khác. Họ vốn là những người giỏi ở khắp nơi trên thế giới, được nhận những nền giáo dục đỉnh cao. Họ không tin vào tà thuật, họ chỉ tin đó sự mê hoặc.

Cũng giống như các đồng nghiệp ở Skyline Bắc Kinh, họ tin tưởng sâu sắc rồi, đường đường là con trưởng Lục Môn lại si mê cô, bị cô mê hoặc.

Hạ Trú không biết Lục Đông Thâm có phát hiện ra ánh mắt của họ không. Sau khi cô nhận lấy tài liệu, Lục Đông Thâm cũng tuyên bố buổi họp bắt đầu.

Đại khái là nói về tình hình kinh doanh trước mắt của khách sạn, không quá đi vào chi tiết, cuối cùng dồn toàn bộ trọng tâm vào việc thảo luận vấn đề của vương thất Maroc. Việc có một vương thất tới ở không phải là chuyện thường. Từ lúc Skyline Hồng Kông nhận được thông báo này, trước sau đã có tới sáu quản gia được gọi tới phục vụ. Các bữa ăn đều được thực hiện bởi đầu bếp của khách sạn SW thuộc quyền quản lý của Lục Môn. Mỗi một chi tiết đều tỉ mỉ và hoàn hảo, đến Phó tổng giám đốc khách sạn cũng phải tận tâm tận lực.

Không ngờ, càng sợ xảy ra chuyện thì càng gặp họa, thậm chí chuyện này đã lan truyền rộng rãi trên Facebook rồi. Casa còn đặc biệt đăng lên một bức ảnh chu miện chỉ chực khóc.

Ban đầu, Hạ Trú không hề quan tâm tới những hoạt động kế hoạch trong các ngày lễ sắp tới của khách sạn. Cô ngồi rất gần anh, mỗi một động tác cử chỉ của anh đều có thể khiến cô cảm nhận được mùi hương của anh. Cô không thể nào tập trung tinh thần được, cho dù là ngồi đọc tài liệu cũng hít thấy mùi hương của anh, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến những hình ảnh màu sắc.

Cho tới khi anh vòng cánh tay qua, ngón tay gầy gò gõ xuống tập tài liệu trước mặt cô. Cô ngẩng phắt lên, anh nhìn cô và hỏi: “Nếu là dị ứng mùi hương, có thể kiểm tra ra không?”

Hạ Trú nhìn thấy đôi chút nghiêm khắc trong ánh mắt anh, không phải là đáng vẻ cuồng dã phóng túng của anh đêm đó, cũng không phải sự dung túng dịu dàng trước kia. Anh bình tĩnh như một vị sếp bình thường, không cho phép người ta lấn tới.

Trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái, cô háng giọng rồi nói: “Cần phải kiểm tra nguyên nhân dị ứng, kiểm tra từng thứ một. Nhưng em phải thanh minh một điểm. Tình huống dị ứng mùi hương không phải là không có, nhưng mùi hương em xây dựng phần nhiều là dịu nhẹ, không tồn tại cách thành phần kích ứng với cơ thể con người. Thế nên, em tỏ ý nghi ngờ.”

“Giám đốc Hạ, từ đồ đạc tới thức ăn chúng tôi đều đã kiểm tra rồi.” Phó tổng giám đốc lập tức nói: “Sở dĩ chúng tôi nghi ngờ mùi hương không gian là vì những thứ như phấn hoa, hương hoa có người vô hại, nhưng có người lại bị dị ứng. Thế nên, dù là mùi hương dịu nhẹ cách mấy cũng không hẳn là an toàn với mọi đối tượng.”

Hạ Trú nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Anh đã xem xét tình hình của khách chưa?”

Lục Đông Thâm đẩy tới một bức ảnh: “Đây là ảnh quản gia chụp được.”

Hạ Trú cầm lên xem. Là lưng một cô gái, từ trên vai trái xuống đến sau gáy xuất hiện những vết mẩn đỏ, tuy không nhiều nhưng chắc chắn sẽ tạo ra một ảnh hưởng không tốt. “Thế nên, anh cũng cho rằng cô ta bị dị ứng mùi hương?”

“Không loại trừ khả năng này.” Lục Đông Thâm bình thản nói.

Hạ Trú không nói, mắt nhìn thẳng vào bức ảnh. Tuy rằng cô gái này chưa lộ mặt, nhưng chỉ nhìn bờ lưng khêu gợi này cũng có thể phán đoán được đây là một người đẹp. Trong lòng cô ít nhiều bắt đầu khó chịu, quyết không muốn Lục Đông Thâm nhìn thêm lần nào nữa. Mà câu trả lời của anh cũng khiến cô không thoải mái, tuy rằng biết rõ cô ta chỉ là khách hàng, việc Lục Đông Thâm giải quyết với tư cách là Tổng giám đốc Skyline là quá bình thường, nhưng cô chính là không muốn Lục Đông Thâm nghi ngờ cô, có tình cảm với người con gái khác.

“Em cần phải gặp khách hàng một chút, phân tích cụ thể tình hình. Nếu đích thực là do mùi hương có vấn đề, em sẽ lập tức điều chỉnh.” Cô dè nén cảm

giác kỳ lạ trong lòng xuống, cũng đề nên luôn cả sự kích động hôm qua khi nhận được quà.

“Được.” Lục Đông Thâm nhìn sang Cảnh Ninh: “Có lẽ giờ này khách đang nghỉ trưa, cô sắp xếp cho giám đốc Hạ.”

Gọi cô là giám đốc Hạ? Hơn nữa người ta đang nghỉ trưa mà anh cũng biết!

Hạ Trú cảm thấy dạ dày như cuộn trào, toàn nước chua, men theo thực quản trào lên trên, ăn mòn cổ họng, da thịt của cô. Còn chưa đợi Cảnh Ninh trả lời, cô đã đứng phắt dậy: “Tổng giám đốc Lục còn gì cần dặn dò không? Nếu không còn gì nữa, tôi xin phép đi trước.”

Cảnh Ninh toát mồ hôi lạnh. Ai cũng biết rõ lúc Lục Đông Thâm đang họp, kỳ nhất là ai đó tự tiện bỏ đi. Cho dù có buồn đi vệ sinh thì cũng phải có mà nhìn. Trừ phi được anh cho phép ra ngoài. Thế nên hành động của Hạ Trú quả thật đã chạm vào giới hạn của anh.

Bầu không khí trong phòng họp dường như tụt xuống âm độ.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô, ánh mắt có phần u ám. Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, bổ sung thêm một câu: “Nếu khách hàng quan trọng đến như vậy, thì tôi cũng phải cố gắng chuẩn bị một chút mới được.” Dứt lời, cô nhét bức ảnh vào trong tập tài liệu, gấp vào, đứng dậy, quay người ra khỏi phòng họp.

Mọi người ngồi đó im phăng phắc, còn không dám thở mạnh.

Lát sau, Lục Đông Thâm mới quay đầu lại, nhìn về phía mọi người, ánh nhìn không một gợn sóng: “Tiếp tục họp.”

~Hết chương 248~

*Có hai lưu ý: Khi Hạ Trú ở gần Đông Thâm, mình vẫn để xưng hô “anh – em” nhưng khi Hạ Trú nói to hoặc có mặt người ngoài, mình để xưng hô “tôi – anh”, một phần là vì thường những khi đó Hạ đang giận, phần vì xưng hô tại nơi công sở và thân phận của hai người nên để như vậy.

Thứ hai, cô Casa là vương thất Maroc, không phải là công chúa hay nữ hoàng gì. Maroc là quốc gia quân chủ lập hiến, còn tồn tại vương triều Maroc, có vua. Thế nên đây mới chỉ tạm là nhân vật có quan hệ với vương triều mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Giác Quan Thứ Sáu Của Phụ Nữ Không Bao Giờ Sai

Còn khách sạn, chung cư thì thích hợp nhất với các mùi hương lạnh.

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của người phụ nữ không bao giờ sai.

Casa vô cùng xinh đẹp, ngay cả một người ngày thường rất tự tin về nhan sắc của mình như Hạ Trú cũng chân thành cảm thấy cô ta quả thực có một diện mạo làm điên đảo chúng sinh. Mũi thẳng, môi cong khêu gợi, hốc mắt sâu, hai mắt có hồn. Nghe quản gia của khách sạn kể: Đôi mắt của Casa có thể phát ra những tia sáng hút hồn như mắt mèo vậy. Cả mái tóc xoắn dài màu hạt dẻ kia cũng có một sức hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Khi Hạ Trú được cho phép vào phòng, Casa đang tựa vào chiếc ghế dài đọc sách. Căn phòng mà cô ta ở giống như một vườn hoa trên cao. Hệ thống làm sạch không khí luôn hoạt động thường xuyên, lúc nào cũng mát mẻ như mùa xuân. Thế nhưng cô ta vẫn mở rộng ô cửa kính thông ra vườn hoa. Gió nóng trên cao va chạm với gió mát trong phòng, hình thành một làn gió khá ôn hòa nhẹ nhàng trời chảy. Có mùi thảo mộc và mùi hoa trộn lẫn vào nhau. Mùi thảo mộc ở trong phòng, mùi hoa ở bên ngoài.

Cô ta xoay lưng về phía Hạ Trú. Kể cả lúc quản gia tiến lên chuyển lời, cô ta cũng không quay người lại, vẫn cứ nằm dựa uể oải. Một bộ váy dài bằng vải sa màu đỏ trông rất kiêu diễm. Gió nhẹ thổi qua, lật một góc váy lên, đôi chân trắng như tuyết lộ ra quá nửa.

Quản gia ít nhiều có chút ngượng ngập, Hạ Trú ra hiệu cho anh ta, tỏ ý bảo anh ta cứ ra ngoài trước.

Casa nằm ườn ra không nhúc nhích, có lẽ là chẳng thèm để ý tới cô.

Hạ Trú cũng không quấy rầy Casa. Cô vòng ra trước mặt cô ta. Cô ta đang đọc một cuốn Kinh Thánh bằng tiếng Anh, khuôn mặt trái xoan dù hơi cúi xuống cũng đủ hút hồn. Maroc chủ yếu tôn sùng Hồi giáo, xem ra cô ta cũng không phải ngoại lệ.

Quan sát xung quanh, cô thấy có bức tranh Cuộc thương khó của chúa Giêsu mà cô ta mang đến, bên dưới bức tranh có tấm thảm bảy màu, chắc là cô ta dùng để cầu nguyện. Trong phòng, ngoài mùi hoa và mùi thảo mộc ra, còn có một mùi thơm khác phảng phất, tới từ chính cơ thể cô ta, mái tóc của cô ta, quần áo của cô ta, cho dù là qua động tác lật trang đơn giản của cô ta, mùi hương đó cũng như u hồn tàn mát ra ngoài.

Hạ Trú tỉ mỉ phân biệt mùi hương này trong im lặng.

Sau đó cô lại đi lòng vòng quanh phòng, như đi tuần, rất nhàn nhã.

Cuối cùng Casa cũng không chịu nổi nữa, ngước mắt lên nhìn Hạ Trú.

Đầu tiên là thấy một bóng lưng.

Mặc một chiếc áo dài màu trắng, kiểu áo Trung Quốc cổ, tay chắp sau lưng, có vẻ như đang quan sát chiếc lò hương trắng men mà cô ta mang theo người.

Casa nheo mắt lại, chỉ nhìn bóng lưng thôi, đã biết đây là một người phóng khoáng rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Hạ Trú cầm lò hương lên, Casa lập tức quát: “Cô làm gì vậy? Bỏ xuống!”

Hạ Trú quay đầu lại.

Khoảnh khắc hai người chạm mặt nhau, nội tâm của cả hai đều chấn động dữ dội.

Casa cảm thấy đôi mắt người đối diện rất mê hoặc, lại rất tuần tú; Hạ Trú thì cảm thấy cô ta bẩm sinh đã có một ánh nhìn có thể quyến rũ đàn ông, nhưng đối với cô lại tràn đầy ý thù địch.

Một câu nói, nửa câu trước dùng tiếng Anh, hai chữ sau dùng tiếng Trung, phát âm lại không quá chuẩn xác, còn phát âm tiếng Anh lại đậm đặc khẩu ngữ tiếng Pháp.

Hạ Trú đặt lò hương xuống, đi tới trước mặt cô ta: “Tôi muốn xem chỗ nổi mẩn của cô.” Cô nói tiếng Trung, vì dọc đường tới đây đã nghe đại khái lời giới thiệu của Cảnh Ninh. Vị vương thất này bình thường rảnh rỗi việc thích làm nhất là tới Trung Quốc đi du lịch. Nếu đã vậy thì cho dù tiếng Trung không lưu loát, thì cũng có thể nghe hiểu.

Casa quả thật vẫn nghe hiểu ý cô, một lần nữa dựa vào lưng ghế, cao ngạo nhướng mày: “Cơ thể của tôi rất cao quý, người như cô có thể chạm vào được sao?”

Hạ Trú không nói không rằng lập tức giật cổ áo của cô ta xuống, vết mẩn đỏ phàn cổ rơi vào mắt cô.

“Quá đáng!” Casa không vui, gạt tay cô ra: “Cô dám chạm vào tôi?”

Hạ Trú không tức giận mà giờ chân lên, móc lấy một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện với cô ta, chặn mọi ánh sáng từ ngoài vào.

“Cô không thích mùi hương trong không gian này?”

Casa gấp quyển Kinh Thánh lại: “Rất không thích. Mùi hương không những khó ngửi, hơn nữa còn khiến tôi sinh bệnh! Tôi có thể kiện cô.”

“Khó ngửi? Có sao?” Hạ Trú cười khẽ, gác chân phải lên chân trái.

Khi Skyline Hồng Kông mới thành lập, cô đã kết hợp khí hậu và môi trường xung quanh khách sạn để đưa ra phương án quản lý mùi hương. Ban đầu cô dự định dùng từng hương, nhưng lại cảm thấy từng hương quá nồng, thế nên về sau chuyển sang mùi cây trúc bá điệp của Nhật Bản là chính, còn mùi thích bá và từng sả là phụ, rút hạt giống và thành phần chủ yếu ra để tiến hành pha chế. Tác dụng chủ yếu làm thuốc khử mùi sau khi tẩy trùng và điều hòa không khí.

Qua điều tra được biết, thường thì những mùi hương ngọt thích hợp với nhà hàng, ví dụ như quế hoa, cam ngọt, vì có thể kích thích vị giác, tăng cường cảm giác thèm ăn; những mùi hương ấm thích hợp với siêu thị và trung tâm thương mại, ví dụ như bách hợp, diên vĩ... vì có thể khiến người ta phấn khởi, vui vẻ, thích được đứng trong không gian đó.

Còn khách sạn, chung cư thì thích hợp nhất với các mùi hương lạnh.

Bắt nguồn từ nhu cầu tâm lý về mức độ sạch sẽ của nơi ở của con người, ví dụ như khách sạn nơi họ ở lại. Nếu họ ngửi thấy mùi nước diệt khuẩn thì sẽ nghĩ chần rất sạch, khi ở cũng sẽ thả lỏng. Mọi vật dụng trong khách sạn Skyline đều được giặt giũ và diệt khuẩn nghiêm ngặt. Hơn nữa để tránh khách hàng dị ứng với mùi nước diệt khuẩn, thế nên việc vận dụng mùi thảo mộc là vô cùng cần thiết. Ví dụ như mùi thanh lạnh của những cây họ bách, không có sự lạnh lẽo của nước diệt khuẩn, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Lúc trước Hạ Trú cũng đã điều tra qua, nếu khách sạn không dùng mùi hương lạnh mà dùng mùi hương ngọt hay mùi hương ấm thì cho dù là mùi cam chanh mà đại đa số mọi người đều thích ngửi, khi xuất hiện trên chăn đệm cũng khiến người ta cảm thấy không sạch sẽ, thậm chí còn có phản ứng sinh lý ghê ghê.

Việc này cũng giống như bạn mở một căn phòng ra, phát hiện trên chăn có mùi Chanel No5. Vậy thì phản ứng đầu tiên của bạn không bao giờ là khen nước hoa này dễ ngửi, hoặc cho rằng khách sạn phun nước hoa để diệt khuẩn, mà sẽ cảm thấy họ giặt chăn chưa sạch, mùi hương này do vị khách trước đó để lại.

Mùi hương sẽ sinh ra phản ứng tâm lý, sau đó sẽ tạo thành phản ứng sinh lý. Thế nên Hạ Trú mới muốn xem tận mắt chỗ mẩn đỏ của Casa.

“Vết mẩn của cô không phải do mùi hương tạo ra. Cô vừa tới đây, lại là giữa hè nóng nực, sớm nhất là tối nay, muộn nhất là ngày mai, chúng sẽ biến mất.” Hạ Trú nói thẳng: “Đương nhiên, nếu cô chỉ đơn thuần không thích mùi hương trong phòng này, tôi có thể giúp cô bày một số loại nến thơm đường thần lạc máu.”

Casa cười khẩy: “Cô nói vậy tức là không phải trách nhiệm của cô?” Dứt lời, cô ta đứng lên, đi vào phòng ngủ, lấy ngón tay ngoắc một góc ga giường lên, giặt nhẹ, đồ đạc loạn hết lên: “Toàn là những mùi khó ngửi. Tôi ngủ trên này, đương nhiên sẽ không thoải mái!”

Hạ Trú chậm rãi tiến vào, nhìn chiếc giường bệ bộn, bình thản nói: “Cô nổi mẩn là vì nóng trong người, cộng thêm nhiệt độ ngoài trời lúc này, chứ không liên quan gì tới mùi hương trong phòng.”

“Buổi sáng bác sỹ đã tới đây, sức khỏe của tôi không có bất cứ vấn đề gì.”

Hạ Trú không muốn nhìn nhin thái độ ức hiếp người khác của cô ta, lạnh lùng buông một câu: “Sức khỏe của cô không có vấn đề gì, nhưng viên thuốc trong người cô thì có vấn đề. Cô dùng thứ gì, bản thân không rõ à?”

Casa sững người giây lát, rất lâu sau mới phản ứng lại, nhìn cô chăm chăm, sau đó ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, giữ một thái độ cao ngạo: “Nói vậy là cô định thoái thác trách nhiệm? Được, gọi người phụ trách của mấy người tới đây.”

“Không cần gọi, trong việc quản lý mùi hương, tôi là người phụ trách.”

Ánh mắt Casa quắc lại. Nhưng dù là vậy, người phụ nữ này cũng đẹp thật sự. Nhìn thế, Hạ Trú bỗng nhiên hối hận. Cô không nên quá gay gắt với người này, vì âm i lên Lục Đông Thâm sẽ phải vào cuộc. Đối diện với gương mặt quyến rũ hết sức này, liệu anh có đánh rơi trái tim không?

Đang mải nghĩ, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên ngoài cửa: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Trú giặt nãy mình, quay ngoắt lại.

Lục Đông Thâm đã đến, phía sau là người quản gia đã bị cô đuổi ra ngoài.

~Hết chương 249~

*Spoiler: “Tổng giám đốc Lục tin lời cô ta sao? Anh nói có phải cô ta đang chột dạ không?”

“Cánh Ninh, có lẽ cô hiểu nhầm rồi, bây giờ người anh ấy quan tâm chắc gì đã là tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Chỉ Hận Không Thể Xé Nát Mặt Cô Ta

Anh dịu dàng, nhẹ nhàng với Casa như thế, còn thái độ dành cho cô lại lạnh lùng nghiêm khắc. Casa cũng bị thu hút bởi giọng nói này. Cô ta ngược mắt nhìn lên, bỗng cảm thấy người đàn ông đứng bên cạnh quản gia thật cao lớn uy nghi. Sắc mặt tuy lạnh nhạt nhưng điển trai hấp dẫn, thần thái quý tộc.

Hạ Trú thấy đôi mắt Casa sáng rực lên, trái tim bỗng đập chệch nhịp, chẳng hiểu sao lại lo lắng vu vơ.

Casa nằm sấp người trên ghế như một con mèo, không còn miêu tả cũng biết gọi cảm đến mức nào. Nhìn từ góc độ của Hạ Trú, ánh mắt cô ta quả thật toát ra một vẻ mơ màng và dụ dỗ như mắt mèo. Cô ta nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ga giường cần được thay mới.”

Hạ Trú vô thức nhìn sang Lục Đông Thâm.

Sắc mặt của anh không thay đổi, vẫn cứ bình thản như mọi khi. Anh quay đầu nhìn người quản gia. Quản gia hiểu ý, lập tức đi sắp xếp.

“Về chuyện lần này, khách sạn chúng tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Trước mắt, chúng tôi đang kiểm tra và đưa ra phương án điều chỉnh cụ thể. Những tổn thất mà cô phải chịu, chúng tôi cũng chịu trách nhiệm toàn bộ.” Lục Đông Thâm đi vào, ngữ khí khiêm tốn, nhỏ nhẹ.

Casa nằm chống cằm, đáng vẻ mềm mại, rồi nhìn Lục Đông Thâm với ý tứ sâu xa: “Chỉ cần có người chịu trách nhiệm là được.”

Hạ Trú khẽ nhú mày.

Chẳng mấy chốc, người quản gia đã mang ga giường và vỏ chăn mới tới, đang định trải xuống thì nghe thấy Casa uể oải nói: “Chẳng phải có người chịu trách nhiệm sao? Nếu đã không có cách nào lập tức giải quyết vấn đề của tôi thì cũng phải có một vài đãi ngộ đặc biệt chứ?”

Quản gia cũng ngừng người.

Lục Đông Thâm dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ đằng sau của cô ta. Anh đi tới bên cạnh giường, giờ tay cời cúc tay áo, nói với quản gia: “Để tôi làm.”

Người quản gia có phần bất ngờ, đang định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã giờ tay chặn lại. Anh xắn tay áo lên, đón lấy ga giường.

Hạ Trú đứng bên cạnh quan sát, trong lòng không thoải mái.

Đầu tiên, anh sửa lại đệm, vuốt lại đệm cho phẳng, sau đó phủ ga giường lên trên, nhắm đường trung tuyến vào đúng giữa giường, sau đó lần lượt quần đầu giường và đuôi giường lên. Sau khi đảm bảo bốn góc đã vuông vức, anh dùng đệm đè chặt, lấy tay trái phẳng từ trên xuống dưới để loại bỏ chỗ không khí dư thừa.

Lúc lồng vỏ chăn lại càng nhanh gọn hơn. Đầu tiên là lồng trước hai góc, cố định lại, một tay rung một tay giữ. Người anh cao lớn, cánh tay lại rắn chắc có lực, ga giường lúc này đã hoàn chỉnh rồi. Sau đó tiếp tục cố định nốt hai góc còn lại, thắt nút, rồi giờ cao tay lên. Chiếc chăn được trải đều lên mặt đệm, gấp lại khoảng 25 phân, rồi một lần nữa dếm lại các góc, đặt gối lên trên, tất cả các động tác đều thuần thục nhanh gọn.

Hạ Trú nhìn đến ngây người, trình độ này còn chuyên nghiệp hơn cả người chuyên nghiệp.

Casa đứng dậy, tiến tới, nhìn chiếc giường được trải phẳng lì, đáy mắt ánh lên sự tán thưởng. Sau đó cô ta đi đến trước mặt Lục Đông Thâm, ngược mắt lên mỉm cười: “Thật sự rất lợi hại, tôi vẫn chưa biết vị này là...”

Quản gia vội trả lời: “Vị này là tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc tập đoàn Skyline.”

Ánh sáng mê hoặc trong đôi mắt Casa lại càng nồng đậm hơn. Cô ta dựa gần vào anh, gần như là áp sát: “Từng nghe qua danh tiếng của tổng giám đốc Lục, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.”

Từ lúc cô ta gặp Lục Đông Thâm tới giờ, cô ta vẫn luôn sử dụng tiếng Trung, tia tốt từng từ từng chữ, có thể nhận ra cô ta muốn kéo gần khoảng cách với anh. Hạ Trú đứng bên cạnh quan sát. Cách một khoảng cô dường như cũng có thể ngửi thấy mùi “đàn bà” nồng nặc tỏa ra từ người cô ta. Casa xuất thân cao quý, những người đàn ông cô ta từng gặp có lẽ đều tìm đủ mọi cách để tiếp cận cô ta. Thế nên những người đàn ông như Lục Đông Thâm, bề ngoài tỏ ra lạnh lùng xa cách, quan hệ nam nữ sạch sẽ nhưng lại nắm giữ quyền lực trong tay, mỗi một động tác, mỗi một cử chỉ đều toát lên sự hấp dẫn đầy nam tính, đối với Casa mà nói càng là đối tượng cô ta muốn chinh phục.

Lục Đông Thâm rút hai tay trong túi quần, không né tránh cũng không hòa theo sự gần gũi của Casa. Anh hỏi cô ta: “Tiểu thư Casa còn gì dặn dò không ạ?”

Casa ngẩng đầu lên, bờ môi như chạm vào cằm anh, khẽ nói: “Đương nhiên là có, cô Hà trong khách sạn của anh có vẻ đang muốn thoái thác trách nhiệm, chuyện này tổng giám đốc Lục có quán không đây?”

Hạ Trú phải cố kiềm chế, chửi thầm trong bụng: Cút cút cô đi, thích ăn đám phải không?

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, hỏi: “Điều tra thế nào rồi?”

Hạ Trú trong lòng bức bối. Từ lúc vào cửa tới giờ, đây được coi là câu đầu tiên anh nói với cô, những lúc khác anh toàn mặc kệ cho con yêu tinh đó ồ ạt eo trước mặt mình. Cô kiềm chế, bình tĩnh thuật lại một lần nữa những phân tích ban nãy của mình.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có phần suy tư. Casa thì vẫn tỏ ra tao nhã thông dong: “Nội mẫn cũng không phải là quá nghiêm trọng. Nếu cô Hạ đây biết điều thì tôi cũng chẳng muốn truy cứu. Nhưng rõ ràng cô ta đang định đổ hết mọi sai trái lên đầu tôi, như vậy thì không hay chút nào. Đã làm trong ngành phục vụ thì phải có đạo đức của một người làm phục vụ.”

Hạ Trú vốn không phải là một người giỏi nín nhịn. Nghe cô ta nói vậy, cô không định để mặc cô ta lẩn tránh nữa: “Ồ rõ bà, té tân, tiểu Tử Xuyên, đình hương, hương thảo, quế đơn, hải xuồng, phơi khô, sau đó lại để bảy bảy bốn mươi chín ngày trong thời tiết mát mẻ. Nghiền nát thành bột, cho thêm mặt ong vào tinh luyện, độ to bằng khoảng hạt ngô đồng. Cứ cách hai tối lại nhét một viên vào trong người, viên thuốc tan ra sẽ có tác dụng hạn chế tình trạng hưng tình và làm da dẻ mềm mại. Lâu dần, mùi hương cơ thể cũng dễ chịu hơn, chủ yếu có mùi của hương thảo. Nó vốn không phải thứ gì xấu, nhưng cơ thể cô vốn tính nhiệt, thành phần của viên thuốc cũng đa phần là ấm nóng. Thế nên trong cơ thể cô đã tích tụ quá nhiều nhiệt độ. Sau khi cô vào khách sạn ở, gặp mùi hương lạnh sẽ càng khiến nó dễ phát ra ngoài, khiến cô nổi mụn. Cô chỉ cần hiểu, mùi hương lạnh mà tôi thiết kế không những không ảnh hưởng tới sức khỏe của cô mà còn có tác dụng hỗ trợ rất lớn.”

Cô nói một tràng dài, Casa quả thực không sao hiểu nổi. Nhưng phần mấu chốt thì cô ta hiểu, vành tai bắt gặp đồ lạng lạng, ánh mắt tỏ thái độ không vui. Dù sao đó cũng là chuyện riêng tư, cô ta bèn hắng giọng: “Viên thuốc gì chứ? Cô Hạ, phiền cô đừng cạy mìn biết nhiều đề vụ cho tôi.”

Hạ Trú cười khẩy: “Tiểu thư Casa, mũi tôi rất nhạy, mùi hương trên cơ thể cô người khác người không ra nhưng tôi thì có.”

Casa nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc lẹm. Ánh mắt Hạ Trú cũng như hai ngọn đuốc, nhìn thẳng cô ta không chịu lùi bước. Quản gia thấy không khí có phần căng thẳng, ngược mắt liếc Lục Đông Thâm. Thấy sắc mặt anh không chút sóng gợn, ông ta không dám thở mạnh.

Lát sau, Casa mới lên tiếng: “Cho dù cô cho đó là vấn đề của tôi, vậy được, tôi cứ không thích mùi hương trong phòng này, sao bây giờ?” Nói rồi, cô ta ngồi xuống giường, ngửa cổ ra sau, cơ thể mềm oặt như không xương, nhướng mắt nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Tổng giám đốc Lục, hay là anh tới đây ngửi thử ga giường đi? Xem xem tôi có gạt anh không?” Dứt lời, cô ta giờ tay vỗ vỗ lên mặt giường.

Quả nhiên rất giỏi quyến rũ đàn ông, động tác này của cô ta đầy mê hoặc, e là Phù Dung gặp cô ta cũng phải tu luyện thêm vài năm.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm sẽ không tiến lên. Anh đứng yên đó, nhưng mấp máy môi: “Không biết tiểu thư Casa thích mùi hương gì?”

Trong mắt Casa chỉ còn lại mình Lục Đông Thâm: “Bình thường tôi thích nhất là mùi cam chanh, đổi thành mùi tôi thích đi.”

Lục Đông Thâm còn chưa lên tiếng, Hạ Trú đã quả quyết phản đối: “Không được, mùi cam tuy có thể nhanh chóng làm hết mẩn đỏ của cô, nhưng sẽ chỉ càng làm nhiệt độ trong người cô tăng cao.”

Lần này Casa không tức giận. Cô ta gác đôi chân trái trắng nõn nà lên trên chân phải, cộng thêm lớp vải sa màu đỏ che che đậy đậy càng tạo cảm giác kích thích người nhìn hơn. Cô ta cười với Lục Đông Thâm: “Tổng giám đốc Lục tin lời cô ta nói sao? Cô ta vu vạ tôi, tôi không để ý. Bây giờ tôi chỉ muốn đổi sang mùi hương tôi thích, anh bảo, có phải cô ta đang chột dạ không?”

Lục Đông Thâm nhìn sang Hạ Trú: “Đổi cho tiểu thư Casa mùi mà cô ấy thích.”

Trái tim Hạ Trú như bị một tảng đá lớn đè nặng xuống, ngay sau đó nó nhói lên. Cô im lặng nhìn anh chăm chăm, mím chặt môi, rất lâu sau mới nói: “Không thể được!”

Lục Đông Thâm nghiêm mặt lại: “Nếu tiểu thư Casa đã thích thì làm theo.”

Hạ Trú âm thầm cuộn chặt tay lại, nỗi đau bí bách trong tim trở thành một nỗi chua xót, dấy lên là một cơn ghen tuông ngập trời. Anh dịu dàng, nhẹ nhàng với Casa như thế, còn thái độ dành cho cô lại lạnh lùng nghiêm khắc. Lúc này cô thật chỉ muốn xé nát cái gương mặt mê hoặc chứng sinh của Casa.

Casa thấy vậy bật cười, đứng dậy, nhẹ nhàng đưa nút thắt cà vạt, nở nụ cười ma mị: “Tôi bỗng nhiên rất thích Skyline, tổng giám đốc Lục có thời gian để cùng tôi đi tham quan khách sạn không?”

Hạ Trú nuốt chút nữa thì ngộp thở, cô nhìn Lục Đông Thâm về cảnh giác.

Nhưng Lục Đông Thâm không nhìn cô, anh mỉm cười với Casa: “Vinh hạnh cho tôi.”

Hạ Trú cảm giác từng ngón tay mình đều đau buốt khó chịu, là kết quả của việc găm quá sâu vào lòng bàn tay.

“Còn có vấn đề gì không?” Lần này, Lục Đông Thâm quay đầu hỏi cô.

Hạ Trú khó khăn nuốt nước bọt xuống, không thể làm dịu cơn đau, càng khó mà đè nén cảm giác ghen tỵ lại. Cô không nói không rằng, quay đầu rời khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Yêu Tinh Trong Mắt Anh Không Còn Là Cô

Sao anh không tới đón em? Bị con hồ ly tinh đó quyến rũ giữ chân rồi chứ gì?

Việc thay đổi thành mùi cam không hề khó, thậm chí đối với Hạ Trú mà nói còn là việc dễ như trở bàn tay, hơn nữa việc chiết xuất mùi cam còn không khó bằng mùi các loài bách mà trước đó cô thực hiện. Nhưng Hạ Trú không vượt qua được chướng ngại tâm lý.

Chiều lòng khách hàng dĩ nhiên là không sai, nhưng cô phải giương mắt nhìn khách hàng dùng một mùi hương không thích hợp rồi xảy ra phản ứng ư? Biết rõ hậu quả thế nào mà vẫn thực hiện, đây không phải là chuyện Hạ Trú cô có thể làm được. Nhưng rất rõ ràng, Lục Đông Thâm hoàn toàn không tin cô.

Hạ Trú gọi điện thoại cho Trần Du, dặn dò cô ấy mang thành phẩm tinh chất cam đã chiết xuất sẵn trong phòng thực nghiệm ra, nhờ người gửi đến Hồng Kông. Không cần quá nhiều, vì chỉ cần Casa rời khỏi khách sạn sẽ lại tiếp tục sử dụng mùi bách hương. Ngoài ra, cô còn lệnh cho Hạ Trú gửi luôn cho mình tinh chất chiết xuất từ đồ kinh, bình linh xoan, quảng phẩm phong, hoạt huyết đan.

Trần Du ghi chép lại cẩn thận rồi hỏi cô: Xảy ra chuyện gì vậy?

Hạ Trú bực dọc nói với cô ấy: Tôi muốn hạ độc giết chết một người.

Ai ngờ, nghe xong Trần Du phì cười: Cô mà có được sự nhẫn tâm ấy thì ba năm trước đã chẳng xuất hiện trước cửa nhà tôi như chó mà có tang!

Hạ Trú chỉ thương cho Trần Du một chữ: Cút!

Khi Hạ Trú rời khỏi khách sạn, phía đường chân trời đã có hoàng hôn, ráng chiều phủ vàng cả bầu trời, những oi nóng còn chưa tan hết. Cô không thông báo cho Cảnh Ninh cũng không dùng taxi xê mà chỉ gọi một chiếc xe rồi đi thẳng vào trung tâm thành phố. Cô bước vào từng căn nhà bán thuốc Nam, đi đến mức gót đau nhức. Cho tới tận khi đường phố đã lên đèn, cô mới tới một cửa hàng thuốc Nam khá rộng lớn.

Cô nói tiếng Quảng Đông không lưu loát lắm. Ông chủ ở đây lại là một người đã có tuổi, chưa nói tới việc nghễnh ngãng, lại còn không nghe rõ tiếng Phổ thông và tiếng Anh. Hạ Trú thật sự hối hận đã không dẫn Cảnh Ninh theo. Cô mệt nhọc giải thích bằng ngôn ngữ cơ thể, cố gắng nói những câu tiếng Quảng mình quen thuộc một cách vụng về để giao tiếp, sau đó lại viết lên giấy tên tiếng Anh của loại dược thảo mà cô cần tìm: *Anisochilus carnosus* (Linn.) Wall.. Ông chủ cũng là người nhiệt tình, nhìn một lúc, gãi đầu gãi tai có vẻ cũng sốt ruột. Cuối cùng Hạ Trú bỗng nhiên nghĩ tới đi động. Cô dùng chế độ tìm kiếm, ông chủ vừa nhìn hình ảnh loài cây lập tức tỉnh ra, đi lấy ngay.

Hạ Trú mệt gần chết, bò rạp lên quầy hàng thì thầm: Cảm ơn mạng Internet.

Cô muốn tìm một loài trong họ Hoa môi, lá có thể làm thuốc, mùi hương có thể tan đục. Thật ra đây cũng không phải thứ gì khó mua, nhưng những cửa hàng thuốc quá nhỏ quả thực sẽ không đủ hàng.

Vất vả xong mấy việc này, Hạ Trú đứng ở đầu con đường nhộn nhịp tấp nập, thầm mắng mình: Mày đúng là hèn mả! Cái cô vương thất kia thích chết thì cứ để cô ta chết, mày lo lắng nhiều làm gì? Còn cả Lục Đông Thâm nữa, ngay cả tâm tư của anh ấy mày cũng đoán không ra còn chạy đi khắp nơi vì anh ấy, nào bị kẹp cửa rồi à?

Sau đó lại có một giọng nói khác vang lên: Chẳng phải vì đó là Lục Đông Thâm sao? Đồi lại là người khác, mày chấp nhận ngu ngốc vì anh ấy chắc?

Ngay sau đó, giọng nói này lại bị cái tôi cá nhân của Hạ Trú chặn lại. Cô buột miệng: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh! Anh mà dám thích cô ta, em phết anh!

Những người đi đường xung quanh quay ra nhìn cô, cô cảm thấy ánh mắt họ như đang nhìn một đứa thần kinh.

Chuông di động vang lên, là Lục Đông Thâm gọi tới. Hạ Trú nhìn chằm chằm tên anh, nghiêng răng nghiêng lợi. Cô bắt máy, bực dọc nói: “Có chuyện gì?”

“Đã ra ngoài gần bốn tiếng rồi, lang thang đủ rồi chứ?” Đầu kia cất giọng trầm trầm.

“Ai lang thang, ai lang thang hả? Anh lang thang thì có, cả nhà anh đi lang thang!” Hạ Trú quát to.

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười. Sau khi để cho cô trút giận thoải mái xong, anh nói: “Gửi cho anh địa chỉ của em, anh bảo Cảnh Ninh qua đón em.”

Sao anh không tới đón em? Bị con hồ ly tinh đó quyến rũ giữ chân rồi chứ gì? Câu này vòng vèo trong đầu Hạ Trú hết lần này tới lần khác, cuối cùng cô hậm hực quát: “Không cần!” Cô không nên tốt bụng. Đáng nhẽ phải bảo Trần Du gửi cho mình một ít cỏ độc, để hạ độc giết chết cô vương thất đó. Cô bảo đảm có thể giết trong thầm lặng, không thấy máu.

Lục Đông Thâm vẫn kiên nhẫn từ đầu tới cuối, ra lệnh: “Nghe lời.”

Nghe cái đầu anh! Hạ Trú ngắt máy.

Nửa tiếng sau, Hạ Trú ngồi lên xe của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lái xe khá vững, xuyên qua thành phố đông đúc. Cô ấy nói với cô: “Cô cần gì cứ nói với quản gia là được rồi. Cô đi khỏi khách sạn như vậy, tổng giám đốc sẽ lo lắng đấy.”

“Lo lắng? Có sao?” Hạ Trú ngồi ở ghế lái phụ, nhìn đèn đường hai bên qua ô cửa kính, trong lòng bực tức. Làm gì có chuyện lo lắng. Có mà sợ cô bỏ gánh giữa đường, không kịp thời hài lòng được yêu cầu của cô Casa đó thì có, thế thì mất mặt Lục Đông Thâm phải biết?

Nghe xong câu ấy, Cảnh Ninh bật cười: “Đương nhiên tổng giám đốc sẽ lo lắng cho cô rồi. Tôi là trợ lý hành chính đặc biệt của anh ấy, cô nghĩ ai anh ấy cũng cứ tôi đi đón à?”

Hạ Trú tựa đầu vào cửa sổ, im lặng.

Ánh đèn khách sạn Skyline sáng rực dưới bầu trời đêm, ánh sáng của đài phun nước đan cài vào nhau.

Trở về khách sạn, ý của Cảnh Ninh là cô ấy cần báo cáo lại với Lục Đông Thâm một tiếng, đây là yêu cầu của tổng giám đốc. Tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng nếu nói Hạ Trú không nhớ Lục Đông Thâm thì là nói dối. Tương tự là một thứ mà cho dù được nhìn thấy anh cũng không thể đỡ khát, cứ nhất định phải dính chặt vào nhau, cảm nhận hơi thở của anh mới được coi là giải phóng nỗi tương tư.

Khi suy nghĩ này xông lên não bộ, bản thân Hạ Trú cũng giật nảy mình. Sao cô lại như vậy? Cho dù là Tả Thời, cô cũng chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt đến vậy.

Cảnh Ninh đã hỏi quản gia, được biết Lục Đông Thâm đang ở Hoa Du Gian, bèn đưa Hạ Trú tới thẳng đó.

Cả khách sạn có tổng cộng ba bể bơi. Một bể nằm trong phòng tập gym ở tầng ba, toàn bộ khách của khách sạn đều có thể sử dụng. Một bể nằm trong

hội quán trên tầng 23, là nơi phục vụ các khách của tầng VIP và phòng tổng thống. Và bể thứ ba chính là Hoa Du Gian này, chỉ dành riêng cho khách phòng tổng thống.

Hoa Du Gian* là tên riêng của bể bơi này, vừa kín đáo vừa lộ thiên. Nước bể bơi gọn sóng lẫn tẩn. Xung quanh trồng rất nhiều hoa, hương thơm thấm đằm lòng người, vì thế mà có cái tên này.

*Du ngoạn giữa hoa.

Hạ Trú mới đó đã nhìn thấy Lục Đông Thâm. Giữa bóng hoa, bên cạnh bể bơi.

Anh vẫn ăn vận chỉnh tề, có điều tay áo lúc này xắn lên tới khuỷu vẫn chưa thả xuống, để lộ ra bắp tay rắn chắc. Hai tay anh đút vào túi quần, đứng nghiêm đó, từ xa, cái bóng cao lớn đỉnh đặc đã đập vào tầm mắt. Anh im lặng quan sát bể bơi. Hạ Trú nghe thấy tiếng đập nước, nhìn theo hướng tầm mắt anh, bỗng chốc dấy lên một cơn đau như thiếu đốt còi lòng.

Dưới bể bơi chỉ có một người.

Casa.

Mặc một bộ bikini màu đỏ, đang uốn lượn dưới làn nước như đuôi cá.

Cảnh đẹp người xinh, tất cả đều lọt hết vào mắt anh.

Hạ Trú từng nhìn thấy ánh mắt chăm chú kiểu này. Mỗi lần trong lúc cô cởi bỏ quần áo, ánh mắt anh đều đông đầy dục vọng, khen cô có một vóc dáng như yêu tinh. Bây giờ, chắc là yêu tinh trong mắt anh đã thay đổi rồi, không còn là cô nữa, mà là cô vương thất ở dưới bể bơi.

Chẳng trách anh không có thời gian đi đón cô.

Casa không bơi về phía xa nữa. Có lẽ đã mệt, hoặc cũng có lẽ vì một mục đích nào khác, cô ta từ từ bơi về bờ. Sóng nước và những vụn sáng dưới sàn như bao bọc quanh cô ta, cho dù cô ta không có ý quyền rũ thì cũng đầy mê hoặc.

Cô ta bơi tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngẩng đầu nhìn anh. Cái cổ trắng như tuyết, ánh mắt vô cùng phong tình. Sau đó cô ta giơ tay về phía anh, vô số những giọt nước vẫn còn đọng trên ngón tay, như trân châu trượt qua bạch ngọc.

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, đứng nhìn cô ta chăm chú từ trên xuống dưới, không có ý định kéo cô ta lên bờ.

Casa đợi hồi lâu không thấy anh nhúc nhích gì, bèn lấy tay hất nước về phía anh, sau đó cười e thẹn rồi lại lặn xuống nước.

Hạ Trú chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đau như vậy, như có người đang dùng một con dao cùn cứa từng nhát, từng nhát, khiến cô không thở nổi. Cả người cô run lên, có phần nộ, có không cam tâm, có sự bất lực và cả sợ hãi.

Cảnh Ninh cũng đã nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh hồ bơi, quả thực kinh ngạc, bèn quay đầu sang nhìn Hạ Trú, phát hiện sắc mặt cô nhợt nhạt, vội nói: “Cô đừng hiểu lầm, có lẽ là...”

“Cảnh Ninh, là cô hiểu nhầm thì phải. Người anh ấy quan tâm bây giờ chắc gì đã là tôi.”

“Này, giám đốc Hạ...”

Cái bóng của Hạ Trú loạng choạng, lao đảo biến mất.

Lục Đông Thâm đang ở trong Hoa Du Gian nghe thấy tiếng động bèn quay lại nhìn về phía này, ánh mắt thâm sâu như biển...

~Hết chương 251~

Spoil lần cuối, hết ngày mai là dịch bằng Tầm rồi!3

*Spoil: “Chỉ mình cô ta đi ngủ thôi à? Lục Đông Thâm thì sao?”

“Tổng giám đốc Lục đang cùng tiểu thư Casa ăn sáng ạ.”

“Giám đốc Hạ chỉ thích mấy kiểu vận động kịch liệt, nhiều sức thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Xứng Đôi Vừa Lừa

Bình thường em ăn sáng cũng mất từng ấy thời gian mà.

Hạ Trú không biết mình đã rời khỏi Hoa Du Gian bằng cách nào. Giống như thể xác cô đã rời khỏi đây rồi thì hồn vía vẫn còn ở lại đó nhìn Lục Đông Thâm, nhìn cảnh anh ngắm bóng hình một cô gái khác. Con đau chậm chậm nhói lên trong tim đột sau lại mạnh hơn đột trước, không biết đặt vào đâu, cũng không biết giải tỏa như thế nào.

Khi ngang qua một căn phòng, Hạ Trú nghe thấy có tiếng nhân viên dọn vệ sinh bên trong đang nói chuyện.

“Tổng giám đốc Lục của khách sạn chúng ta thật là đẹp trai, đứng cạnh tiểu thư Casa đó rất xứng đôi, một đôi trời sinh đấy.”

“Cũng không thể nói là tổng giám đốc Lục của khách sạn chúng ta. Anh ấy là tổng giám đốc của tập đoàn, khách sạn này chẳng qua cũng chỉ là một trong những tài sản trong tay người ta mà thôi. Còn về việc cô nói anh ấy và tiểu thư Casa xứng đôi vừa lừa thì đừng ăn nói lung tung. Bây giờ từ trên xuống dưới trong khách sạn có ai không biết chuyện của tổng giám đốc Lục và giám đốc Hạ chứ?”

“Nói ngoài miệng đâu có phạm pháp, tôi chính là cảm thấy có một người phụ nữ xinh đẹp cứ lượn qua lượn lại trước mặt tổng giám đốc Lục, anh ấy là một người đàn ông liệu có thể không rung động không?”

“Tôi thấy cô ta không xinh đẹp bằng giám đốc Hạ. Tôi thích nhất là đôi mắt của giám đốc Hạ, quá đẹp đi, còn của cô gái đó tôi không thích. Và lại, tổng giám đốc là người như thế nào chứ, bên cạnh có rất nhiều cô gái xinh đẹp, ai anh ấy cũng rung động thì có mà chết mệt à?”

“Cô vương thất đó vừa nhìn là biết có ý với tổng giám đốc Lục, cô bảo có khi nào cô ta muốn tuyển tổng giám đốc của chúng ta về làm rể không?”

“Tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao, lại có một diện mạo xuất chúng, ai mà không thích? Nhưng tôi cảm thấy cô vương thất đó cùng lắm là không cam tâm thôi. Chứ với xuất thân đó của cô ta, bên cạnh có thể thiếu được soái ca sao?”

Khi Hạ Trú quay trở về phòng, đầu ngón tay cũng run lên.

Tiềm năng của con người quả thật vô hạn, mà thường hay phát huy tác dụng vào những lúc quan trọng nhất. Toàn bộ cuộc hội thoại giữa hai nhân viên khách sạn kia đều được nói bằng tiếng Quảng Đông. Bình thường, cô mới nghe đã thấy đầu đau đầu vậy mà ban nãy lại lắng nghe rất rõ ràng nội dung mà họ nhắc đến.

Trời sinh một cặp.

Từ ấy như đâm thẳng vào tim, khiến nỗi đau trong lòng cô thêm nhức nhối.

Ngoài cửa sổ là đêm đen nồng đậm, trong phòng lại không bật đèn.

Hạ Trú khoanh gối ngồi xuống trước cửa sổ sát sàn, dưới chân là cảnh sắc rực rỡ đèn hoa lúc về đêm, trong lòng lại là nỗi bi thương chảy ngược thành sông. Trên bến cảng Victoria, sóng nước lăn tăn, rơi vào nơi tận sâu trong lòng cô lại là sự thê lương khổ sở.

Cô không ngừng muốn kéo lại lý trí của mình, sau đó bình tĩnh nói với bản thân: Lục Đông Thâm là người chịu trách nhiệm trong khách sạn này, anh phải đi theo phục vụ Casa cũng là trách nhiệm. Quan trọng là, Casa đích thực đã gặp vấn đề sau khi vào ở trong khách sạn, Lục Đông Thâm không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Nhưng cảm tính lại hết lần này đến lần khác kéo hồi chuông cảnh báo trong đầu cô. Cô sợ Lục Đông Thâm sẽ thích cô ta, sợ anh cũng sẽ rung động.

Cho dù là đám nhân tình trước kia của Lục Đông Thâm hay Thai Từ Tân, Trần Du, cô cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Đối mặt với họ, cô hoàn toàn yên tâm, vì cô chắc chắn mình sẽ là người chiến thắng. Nhưng đối mặt với Casa, cô lại có một sự dè chừng chưa từng thấy.

Xuất thân của Casa, dung mạo của Casa đều là những thứ khiến Hạ Trú kiêng dè. Cô thường xuyên có suy nghĩ này trong đầu: Phải hủy hoại diện mạo của Casa!

Cô ta không còn đáng vẻ xinh đẹp đó nữa thì cho dù Lục Đông Thâm có trách nhiệm đẩy mình hơn nữa cũng sẽ không muốn nhìn cô ta quá lâu.

Suy nghĩ này khiến Hạ Trú cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, rồi lại cảm thấy mình rất giống một kẻ điên vô lý vô có, tâm lý u ám

Quả nhiên, đồ kị khiến người ta thật xấu xí.

Thời gian vẫn cứ trôi đi, ngoài cửa vẫn cứ rực rỡ, chỉ là trời đêm càng thêm nồng.

Hạ Trú đánh mắt nhìn di động: 22h30.

Lục Đông Thâm vẫn chưa trở về.

Căn phòng mà cô đang ở là phòng khách sạn để lại riêng cho Lục Đông Thâm: 3601.

Khách sạn Skyline là một trong những sản nghiệp quan trọng của tập đoàn Skyline, thế nên rất nhiều lúc Lục Đông Thâm tận tụy hơn là chuyện bình thường, và chuyện anh có phòng riêng trong khách sạn cũng có thể hiểu được. Mỗi lần ở lại khách sạn, anh đều chọn dùng một phòng duy nhất. Lâu dần, mọi người đều biết anh thích phòng 3601. Thế nên, Skyline ở khắp các chi nhánh đều nhường lại phòng 3601 cho Lục Đông Thâm.

Hạ Trú cũng từng hỏi Lục Đông Thâm. Khi cô cho rằng có thể khiến Lục Đông Thâm cố chấp như vậy, đó hẳn phải là một con số có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng anh lại nói: Em nghĩ nhiều rồi, lần đầu tiên anh chọn phòng 3601 chỉ đơn giản là vì các phòng khác đều đã kín khách, chỉ còn mình phòng đó là trống. Ở lâu trong phòng 3601 rồi thế nên lười đổi.

Câu trả lời này cực kỳ phù hợp với tính thần của một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Sau khi cô tới Hồng Kông, Cảnh Ninh đã sắp xếp cho cô vào phòng 3601 một cách đầy quyết đoán. Ý của cô ấy là: Tổng giám đốc không yêu cầu khách sạn đặt thêm phòng nữa, chẳng phải là anh ấy muốn ngủ chung với cô sao?

Lúc này, cô đang ở trong phòng 3601, còn Lục Đông Thâm có phải đang ở trong phòng của Casa không? Anh nói, anh thích kết cấu của căn phòng 3601, nhưng những phòng có kết cấu như vậy không ít, hoặc, phải chăng anh đã phá lệ vì Casa?

Càng nghĩ, trái tim càng khó chịu. Cuối cùng không nhịn nổi, cô phải gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Nhưng cô kiên quyết không nhắc đến Lục Đông Thâm, chỉ hỏi cô ấy tình trạng nổi mụn của Casa ra sao rồi.

“Nghe quản gia báo là tiểu thư Casa đã đi ngủ rồi.” Cảnh Ninh trả lời cô: “Nếu đã ngủ được, chắc không còn nghiêm trọng nữa.”

Hạ Trú giật mình buột miệng: “Ngủ sớm vậy sao?”

“Nghe nói giờ giấc sinh hoạt của tiểu thư Casa rất khoa học và quy củ, cứ khoảng mười giờ tối là nhất định phải đi ngủ.”

“Thế còn...” Hạ Trú hoang mang dữ dội. Casa ngủ rồi mà Lục Đông Thâm lại chưa về. “Mình cô ta thôi sao?” Hỏi xong, cô lại cảm thấy mình hơi hèn mọn, bèn bổ sung thêm một câu trong vội vã: “Lục Đông Thâm thì sao?”

Cảnh Ninh dĩ nhiên là một cô gái rất nhạy bén và thông minh, cô ấy nghe xong bật cười: “Tổng giám đốc còn đang họp ạ.”

Hả...

Hạ Trú ngây ra giây lát, sau đó hỏi: “Muộn vậy rồi mà vẫn họp à?”

“Làm khách sạn là như vậy mà. Ban ngày bộ phận nào cũng bận rộn, các cuộc họp thường được sắp xếp vào buổi tối.” Cảnh Ninh đưa ra lời giải thích.

Hạ Trú bỗng nhiên nghe thấy những tiếng đá tảng rơi ầm ầm xuống trong lòng mình.

Hôm sau là một ngày mưa, nằm trong khách sạn lại có một cảm giác khác biệt.

Khi tỉnh dậy, Hạ Trú không nhìn thấy Lục Đông Thâm, bên cạnh không còn hơi ấm, nhưng trên chăn có mùi hương của anh. Tối qua anh đã trở về lúc nào và ngủ bên cạnh cô lúc nào, cô không hay biết. Rồi sáng nay anh đã rời đi lúc nào cô càng không hay biết.

Khi quản gia đi vào hỏi cô tình hình bữa sáng, cô hỏi luôn về Lục Đông Thâm, quản gia không giấu giếm và nói: “Tổng giám đốc Lục đang cùng tiểu thư Casa ăn sáng trong nhà ăn ạ.”

Một câu nói lại khiến tâm trạng thấp thỏm của Hạ Trú trở về trạng thái ban đầu.

Nhà ăn nằm ở trên tầng cao, là một nhà hàng xoay 360 độ, ngồi trong này ăn uống có thể ngắm trọn vẹn một nửa phong cảnh Hồng Kông. Đầu bếp trong nhà hàng đều là những người giỏi giang tới từ khắp nơi trên thế giới, ngày nào khách hàng cũng được thưởng thức những món ngon vật lạ trên đời. Người trong nhà hàng không nhiều. Mới có bây giờ, giờ này đối với đa phần khách đến nghỉ tại khách sạn là vẫn còn sớm.

Mới đó Hạ Trú đã nhìn thấy Lục Đông Thâm và Casa. Họ ngồi trong một góc khá yên tĩnh. Nhưng cho dù là như vậy, vào một ngày mưa âm u như thế này, cả hai người họ đều rất bắt mắt. Sáng nay Lục Đông Thâm đã thay áo sơ mi, màu xám khói trông khá trầm và kín đáo. Anh cũng đã nhìn thấy cô đi vào, nhưng ánh mắt không dừng trên người cô quá lâu.

Hôm nay Casa ăn mặc khá đơn giản, váy dài, áo ngắn tay, cổ áo khá trễ, để lộ ra đường xương hõm vai cực đẹp. Từ trên xuống dưới cô ta không đeo loại trang sức nào. Trông cô ta có vẻ rất vui, còn Lục Đông Thâm thì từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười lắng nghe, sau đó từ tốn dùng bữa.

Hạ Trú cảm thấy mình đang tự ngược, yên ổn ngồi ăn sáng trong phòng không được hay sao, quyết đi đến đây để nhìn thấy cảnh đau thương này. Nhưng đôi chân lại không muốn rời đi, cho dù hình ảnh Lục Đông Thâm ngồi cùng với Casa có khiến cô khó chịu nhường nào.

Không có khẩu vị, cô chỉ cảm lên một lát bánh mì gối, không uống nước, cũng không quét thêm mứt ngọt. Cứ thế ngồi gặm một cách khô khốc. Hình như cô vừa liếc thấy Lục Đông Thâm đứng dậy, trái tim bắt đầu đập rộn ràng.

Cô những tưởng anh sẽ đi về phía mình, không ngờ anh chỉ định lấy thêm một ít đồ ăn, sau đó trở về vị trí cũ.

Hạ Trú tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bình thường có thấy anh ăn nhiều như vậy đâu, bây giờ ngồi đối diện với Casa lại bắt đầu ngon miệng thấy rõ hay sao?

Lát bánh mỳ như cửa đau vào cổ họng.

Lửa như bốc lên trong lòng cô. Cô cố đè nén nó xuống. Cuối cùng, cô thắng thường không ăn nữa. Đang định bỏ đi thì cô lại thấy Lục Đông Thâm đứng lên. Lần này anh đi về phía mình. Hạ Trú vội vàng thu chân lại, cúi đầu tiếp tục gặm bánh mỳ, trái tim đang nóng hừng hực lại bắt đầu rộn ràng.

Lát bánh mỳ gối gặm chỉ còn viền bánh bị người đàn ông giật mất, thay vào đó là một chiếc đĩa sứ trắng, bên trong có một miếng thịt vịt và măng tây được thái đều tằm tấp, độ nhỏ vừa đủ ăn, kèm thêm một phần mỳ vụn trắng.

Hạ Trú giật mình.

Không ngờ ban nãy anh đứng lên là để đi lấy đồ ăn cho mình.

Cô ngước mắt lên nhìn anh, ở khoảng cách gần như vậy, cô rất muốn được ôm lấy anh.

Đôi mày hơi nhíu lại của Lục Đông Thâm dần dần ra. Anh tiện tay sắp xếp lại thìa đĩa trước mặt cô cho gọn gàng rồi nói: “Ăn hết chỗ trong đĩa rồi mới được đi.”

Hạ Trú cúi đầu nhìn cái đĩa. Anh lấy không quá nhiều cũng không quá ít, chính là lượng quả sáng bình thường của cô. Lòng ngực bỗng dưng căng lên rồi một cơn chua xót lại theo đó chảy xuống dạ dày.

“Đã có phương án thay đổi mùi hương chưa?” Lục Đông Thâm chưa có ý định rời đi.

Hạ Trú không ngẩng lên: “Một lần điều chỉnh quá đơn giản, không cần phương án.”

“Cần tôi đợi bao lâu?” Lần này là Casa đang hỏi.

Hạ Trú ngẩng lên, trả lời rành mạch: “Chỉ ít cũng phải để tôi ăn hết bữa này đã chứ?”

Casa đường hoàng: “Đương nhiên.” Sau đó cô ta không để ý tới Hạ Trú nữa, quay đầu nói với Lục Đông Thâm: “Nghe nói tổng giám đốc Lục giỏi đánh golf nhất, có thể chỉ giáo không?”

Hạ Trú ra sức chà chiếc đĩa trong tay, cùng đĩa tạo ra những âm thanh chói tai.

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi nói: “Được.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Casa vui vẻ: “Ngoài trời cũng ngớt mưa rồi, thật tốt.”

Hạ Trú siết chặt chiếc đĩa, ngẩng lên nhìn Casa: “Vừa mưa mà đã định đi đánh golf thì cũng gan đấy. Cô đừng cố quá, mấy nốt mẩn trên người cô chưa chắc đã chịu được gió mưa đâu.”

Casa đang định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã nhìn Hạ Trú và nói: “Vậy nên, em cũng phải đi.”

“Gi cơ?”

“Sau cơn mưa, gió trong sân bóng rất lớn, tình trạng sức khỏe của tiểu thư Casa vẫn nên có em ở đó theo dõi sát sao là ổn nhất. Thế nên...” Lục Đông Thâm giờ tay lên xem giờ: “Anh cho em hai mươi phút để ăn sáng, anh và cô ấy ở trên xe đánh golf đợi em.”

“Em...” Hạ Trú tức giận nghiêng răng, bực bội nói: “Hai mươi phút không ăn xong được.”

Nghĩ gì chứ, bảo cô đi theo họ như con hầu à? Còn phải theo dõi sát sao tình trạng sức khỏe của Casa? Chỉ nổi mấy vết mẩn thôi mà? Có phải bệnh nan y phức tạp gì đâu. Cô chỉ muốn giết chết cô ta cho rồi, lại còn bắt cô trông cô ta?

Thái độ của cô còn ác liệt hơn cả lúc ở phòng họp nhưng khỏe miệng Lục Đông Thâm lại hơn rướn lên, một nụ cười thoáng qua không phải ai cũng thấy. Anh thần nhiên nói: “Bình thường em ăn sáng cũng mất từng ấy thời gian mà.” Dứt lời, anh bèn đưa Casa rời khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Trì Mạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Em Ghen?

Giám đốc Hạ thích những môn thể thao cần vận động kịch liệt.

Bầu không khí sau khi thấm đẫm nước mưa, bọc lấy không khí mùa hạ. Cũng may giờ là buổi sáng, sau khi mưa ngớt cũng không quá oi ả.

Xa xa có người làm vườn đang cắt cỏ. Mùi cỏ thơm bị cưỡng ép vò nát lan tỏa trong không khí, sau khi tan ra sẽ thấm vào lòng người.

Hạ Trú không thay quần áo. Một là Lục Đông Thâm không cho cô thời gian, hai là cô vốn dĩ cũng mặc khá thoải mái.

Chiếc áo phông trắng đơn giản, chiếc quần bò ống thẳng rộng rãi được mài trắng, trên đầu gối trên trái còn thùng lỗ. Mái tóc đã dài đến vai cũng được búi tạm lên đầu. Cô còn đi một đôi giày thể thao trắng, trông vừa trẻ trung vừa đầy sức sống. Chỉ có điều, nhìn thấy lỗ thùng trên quần bò của cô, Lục Đông Thâm đã nhúm mày.

Hạ Trú tảng lờ coi như không thấy, rồi nhanh chóng chui vào trong xe đi ra sân golf. Sau khi ngồi vững, cô gác hai chân lên ghế trước, nói với nhân viên: “Đi thôi.”

Lục Đông Thâm trước nay là người chú trọng diện mạo hình ảnh. Anh luôn cho rằng, ăn vận chần chu là sự tôn trọng dành cho người đối diện và xã hội. Thế nên, từ khi biết cô có không ít quần bò thùng lỗ, anh đã cực kỳ không thích. Cô mặc lần nào anh nhăn mặt lần đó. Có lần, thật sự không chịu nổi nữa, anh đã nói với cô: Bé con à, em nghe lời đi, sau này đừng mặc kiểu quần này nữa.

Cô cố tình chọc tức anh: Em thích mặc, gió thổi qua từ các lỗ thùng, mát rượi.

Sau đó, Lục Đông Thâm nhìn cả ngày trời rồi nói với cô: Thế để anh chọc thùng nốt bên quần còn lại của em, đối xứng.

Thế nên, lần này suốt dọc đường, trong lòng Lục Đông Thâm còn cào khó chịu cỡ nào, Hạ Trú có thể tưởng tượng ra.

Casa đã thay một bộ quần áo rộng rãi. Chắc là cô ta phải cuồng màu đỏ lắm. Cả người cô ta đỏ rực như ngọn lửa, càng tôn lên sự nhiệt tình của cô ta. Chỉ có điều cổ áo cô ta vẫn quá trễ. Nếu đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, với chiều cao đó của anh, chỉ cần anh liếc mắt là sẽ nhìn thấy một khoảng “âm ỉm sống dậy”.

Hạ Trú cúi đầu xuống nhìn ngực mình.

Vĩ đại à, to lớn à, ai không có chứ. Để mai cô cởi cúc áo tới rốn cho coi.

So với sự nhiệt tình như lửa của Casa, Lục Đông Thâm lại rất trầm. Từ trên xuống dưới trên người anh chỉ có hai sắc màu cơ bản là xám nhạt và xám đậm, đơn giản mà nổi bật. Màu xám luôn là sự lựa chọn hàng đầu của phái nam, nhưng không phải người đàn ông nào cũng mặc được màu này. Những người có vóc dáng hơi kém một chút hoặc thân thái hơi hèn một chút là thường mặc vào trông sẽ khá thương. Vóc dáng và khí chất của Lục Đông Thâm đều bày cả ra đó, nên màu xám ở trên người anh trông lại càng cao quý.

Khi người nhân viên đưa gậy đánh golf tới, Hạ Trú vẫn ngồi yên trên xe. Lục Đông Thâm đón lấy gậy, nói với cô: “Xuống xe đi.”

Chân Hạ Trú vẫn đang gác lên ghế trước, cô đáp lại rất không khách khí: “Tổng giám đốc Lục, kiểu vận động này không thích hợp với tôi đâu.”

Lục Đông Thâm đứng bên cạnh cô, nửa đùa nửa thật: “Kiểu vận động này làm sao?”

“Tôi trẻ trung như vậy, mà kiểu vận động này lại chỉ thích hợp với người đã có tuổi.”

Casa nghe xong câu này lập tức cảm thấy khó chịu. Nhưng trước mặt Lục Đông Thâm, cô ta không thể hiện quá rõ ràng: “Thế không biết cô Hạ thích môn thể thao nào?”

Hạ Trú cảm thấy phiền Casa, cô nhún nhường chịu đến đây cũng là để theo dõi Lục Đông Thâm, thế nên cô vốn không để Casa vào mắt. Lục Đông Thâm lại trả lời thay cô một cách bất ngờ: “Giám đốc Hạ thích những môn thể thao cần vận động kịch liệt.”

Hạ Trú nhướn mày nhìn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm cũng nở một nụ cười khế đầy hàm ý, như trêu chọc.

Câu nói của Casa đầy sự cố tình. Cô ta cười: “Thế nên, cô Hạ và tổng giám đốc Lục là hai loại người, là người của hai thế giới.”

Lục Đông Thâm không hùa theo lời Casa, ngược lại hỏi Hạ Trú: “Hai loại người, phải vậy không?”

Hạ Trú bực dọc, buông một câu: “Phải phải, không cùng chí hướng khó mà cộng sự.”

Nụ cười mỉm của Lục Đông Thâm chợt khựng lại.

Khi ánh nắng xuyên qua tầng mây, không khí bắt đầu trở nên oi nóng.

Hạ Trú chung quy vẫn không xuống sân bóng.

Cỏ mọc xanh rì, Casa vung cây gậy đánh bóng, cả người như lò lửa đang bùng bùng. Không, ở trong mắt Hạ Trú, cô ta giống như một con mèo đang hứng tình, ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm như đang đầy thuốc kích dục.

Kỹ thuật đánh bóng của Lục Đông Thâm dĩ nhiên không cần phải nói, ngay cả một người mù tịt về golf như Hạ Trú cũng cảm nhận được sự chuyên nghiệp của anh. Anh vung gậy một cách thoải mái, bóng rơi chuẩn xác. Khi tới lượt Casa, anh vẫn tỏ ra từ tốn, bình thản.

Hạ Trú nhìn thấy hết, rồi lại vô tình nghĩ tới lời của người nhân viên hôm qua: Trời sinh một cặp.

Cô thầm chửi rủa trong lòng: Cút m* cái xứng đôi đó đi!

Dứt lời cô mới sững sờ nhận ra một sự thật: Bây giờ cô không thể chấp nhận bất kỳ cô gái nào đứng chung với Lục Đông Thâm, bất kỳ ai.

Khi nhận được điện thoại của Cảnh Ninh, Casa đang vật lộn với quả bóng. Lỗ golf chỉ cách đó có mười mấy mét, nhưng cô ta đánh mãi đánh mãi cũng không thể cho bóng vào lỗ. Cảnh Ninh thông báo với cô rằng người chuyên về nguyên liệu đã có mặt tại khách sạn. Cô nói “Tôi biết rồi” sau đó gọi ngay cho giám đốc bộ phận khách hàng, thông báo chuẩn bị những thứ cần thiết.

Sau khi mọi công việc bên phía Hạ Trú đã được chuẩn bị ổn thỏa, bóng của Casa bên kia vẫn chưa vào lỗ. Cũng chẳng biết là cô ta cố tình hay gì. Cô ta thẳng thừng ném gậy xuống, nũng nịu gọi Lục Đông Thâm “Anh Lục, cây gậy này khó đánh bóng vào quá. Anh tới dạy tôi đi.”

Còn chẳng buồn gọi “tổng giám đốc Lục” nữa, mà đổi thẳng sang “anh Lục”. Hạ Trú cười khẩy, dứt di động vào túi quần, nhảy thẳng xuống xe. Chỉ vài ba bước sải chân, cô đã đi tới gần Casa. Casa đang dùng gậy đánh bóng giữ bóng, đợi Lục Đông Thâm tiến lên. Không ngờ Hạ Trú nhanh hơn một bước, nhặt thẳng quả bóng lên.

“Cô làm gì đấy?” Casa nghi hoặc.

Hạ Trú cầm quả bóng trong tay, vắn vể rồi giơ lên. Quả bóng vẽ một đường cong Parapol trong không trung rồi rơi chuẩn xác vào lỗ.

“Cô...” Casa tỏ ra khó chịu.

“Tôi đang giúp cô tiết kiệm thời gian đấy.” Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta, nụ cười tươi như gió xuân: “Mùi hương trong phòng đã có thể thay đổi rồi. Bây giờ bóng đã rơi vào lỗ, tiểu thư Casa có thể đi cùng tôi rồi chứ?”

Chẳng qua là bỏ một quả bóng vào lỗ thôi mà? Đúng là lè mề.

Lục Đông Thâm cũng bước qua. Casa tỏ vẻ không tình nguyện: “Anh Lục, nhân viên của anh thú vị thật.”

Lục Đông Thâm đã quan sát hết mọi cử chỉ của Hạ Trú. Anh mỉm cười, nói với Casa: “Sức khỏe của tiểu thư Casa là quan trọng.”

Casa là người kiêu ngạo, cũng nhận ra Lục Đông Thâm có ý thoái thác, bèn đặt gậy đánh bóng vào tay người nhân viên, quay người bỏ đi.

Hạ Trú đang định đi theo ngay sau thì cánh tay bỗng bị Lục Đông Thâm giữ lại. Cô quay đầu, trừng mắt nhìn anh.

Anh thấp giọng hỏi: “Em ghen đấy à?”

Hạ Trú vốn đã khó chịu, nghe anh hỏi vậy bèn lập tức hất tay anh ra: “Ghen cụ nhà anh!”

...

Buổi chiều, căn phòng mà Casa ở đã được thay mùi hương. Mùi cam thanh nhẹ thông qua hệ thống điều hòa không khí len lỏi vào từng góc ngách trong căn phòng. Casa rất hài lòng về việc này. Điều càng khiến cô ta bất ngờ hơn là vết mẩn trên người có dấu hiệu tan đi. Cô ta nói: Sớm làm như vậy thì tôi đâu phải chịu khổ. Đáng ra khách sạn nên tìm hiểu trước sở thích của khách hàng mới phải.

Sự hài lòng của cô ta và những lời oán trách, Hạ Trú không rảnh để nghe. Sau khi thực hiện việc kết hợp nhiều loại nguyên liệu xong xuôi, cô tới phòng tập.

Trong phòng tập có nơi dùng để tập boxing, một không gian tương đối kín đáo, xuyên qua đây chính là bể bơi.

Bình thường Hạ Trú không thích đánh đấm. Đấm nhẹ thì bao cát không nảy mà đấm mạnh thì người ta lại bảo cô bạo lực. Chỉ có những khi bức xúc không có chỗ giải tỏa cô mới tới đây. Lúc trước cô bị Quý Phi bán đứng, cô đã ở đây đánh đấm suốt một ngày một đêm, tay đau hơn nửa tháng.

Lúc đeo găng tay, nhân viên hỏi cô có gần gọi huấn luyện viên tới không. Cô hừ khê: Tìm huấn luyện viên làm gì? Thích ăn đấm à?

Cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Casa đứng trước cửa. Có lẽ vừa bơi xong, tóc vẫn còn ướt, cô ta đứng đó nhìn Hạ Trú, nở một nụ cười lập lòe khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Anh Lục Đến, Bệnh Của Tôi Cũng Khởi Rồi

Chỉ vì anh dành toàn bộ tâm tư cho một người con gái duy nhất, mà tôi thì rất muốn thử xem mình có thể thay thế hay không.

Việc Casa xuất hiện vừa nằm trong dự liệu của Hạ Trú, mà cũng nằm ngoài dự liệu của cô. Nếu cô ta thật sự có hứng thú với Lục Đông Thâm, vậy thì Hạ Trú cảm thấy việc Casa đến tìm cô đã có thể dự liệu từ trước. Đương nhiên cô cũng nghĩ đến việc mình tính sai. Dẫu sao cô ta cũng là người của vương tộc, sao có thể để cô vào mắt. Thế nên Hạ Trú cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần Casa sẽ trực tiếp, chủ động tiếp cận Lục Đông Thâm.

Phòng tập gym trên tầng này được cung cấp cho bất cứ khách nào đặt phòng tại khách sạn. Casa tới nơi này bơi lội, phải đến tám, chín phần vì biết cô sẽ đến đây đánh đầm.

“Có gì thì nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian của tôi.” Hạ Trú làm nóng người trước, tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt với cô ta.

“Cô nói mùi cam sẽ làm gia tăng nhiệt độ trong cơ thể tôi là gạt tôi phải không? Vì cô không muốn phải thực hiện việc thay mùi hương rắc rối đó?” Casa đứng dựa bên cạnh sàn tập võ, nhìn cô.

“Cô thích tin hay không thì tùy.”

Casa cười nửa đùa nửa thật: “Tôi biết cô.”

Hạ Trú buộc chặt lại chiếc đai đeo trên cổ tay: “Tôi là nhà tạo hương của Lục Môn, cô biết tôi có gì lạ đâu.”

“Trước khi vào làm ở Lục Môn, cô Hạ đã nổi tiếng lắm rồi.” Casa uể oải: “Ba năm trước, cái tên Hạ Trú là một tài năng xuất chúng của ngành. Những người muốn mời cô Hạ về làm việc nghe nói có thể xếp hàng dài. Cũng đúng, một nhà phân tích mùi hương, nghe thì có vẻ ngành này chẳng có gì, nhưng nếu bên cạnh thật sự có một chuyên gia về mùi hương thì người ấy sẽ an toàn hơn nhiều.”

Hạ Trú không nhìn cô ta, vung một cú đấm, bao cát bay một đường hoàn hảo trong không trung: “Nếu tôi nhớ không nhầm, tiểu thư Casa vốn không tin tưởng ngành của chúng tôi.”

“Ai cũng nói Hạ Trú khó tính, bây giờ xem ra tin đồn này là thật.” Casa cười nói: “Thần tiên cũng có lúc phạm sai lầm. Tôi đúng là không thích mùi hương trước đó cô kết hợp, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới sự tán thưởng tôi dành cho cô.”

Hạ Trú không để ý tới cô ta, tung những cú đấm vô cùng mạnh mẽ.

“Rời khỏi Lục Môn, phục vụ cho tôi, thế nào? Những vẻ vang mà tôi có thể mang lại cho cô, Lục Môn không thể.”

Bao cát bay tới, Hạ Trú nhanh gọn đỡ lấy, từ đầu tới cuối không nhìn Casa: “Chiều mộ nhân tài không phải là mục đích quan trọng nhất của cô. Nếu cô đã nghe nói về tính khí của tôi thì có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi không có thời gian chơi trò đoán mò với cô.”

Casa không giận mà bật cười: “Tôi muốn cô giúp tôi giành lấy trái tim của một người đàn ông.”

Hạ Trú khựng lại, lực đấm cú tiếp theo nhỏ đi không ít. Bao cát lao đảo trong giây lát, sau đó gặp trở ngại bèn đảo nhẹ. Cô quay đầu nhìn Casa: “Lục Đông Thâm?”

“Thông minh đấy.” Casa cười nói: “Anh ấy là một người đàn ông quá quyến rũ, tôi muốn có được anh ấy.”

Cõi lòng Hạ Trú cuộn trào dữ dội. Cô cười khẩy khích bác: “Tiểu thư Casa chẳng phải đã có cách hấp dẫn đàn ông rồi sao?”

“Có được một người đàn ông rất đơn giản, nhưng muốn giành cả trái tim anh ta thì chưa chắc đã dễ dàng. Nhất là trái tim của một người đàn ông như anh Lục, lại càng khó khăn gấp bội.” Casa nói: “Tôi biết, cô nhất định sẽ có cách.”

Hạ Trú nhìn thẳng cô ta, lạnh lùng nói: “Tôi không có cách gì cả.”

“Xem ra cô không chấp nhận lời mời của tôi.”

“Con người tôi thô lỗ quen rồi, sự quý tộc của vương thất tôi không với tới.”

Casa nhìn cô, nở một nụ cười đầy bí hiểm. Cô ta cũng không định miễn cưỡng Hạ Trú. Cuối cùng, cô ta nói: “Nếu đã vậy, tôi chỉ còn cách thực hiện từng bước, từng bước thôi.”

Hạ Trú hơi nheo mắt lại: “Cô có ý gì?”

“Là đàn ông, ai cũng sẽ rung động trước phụ nữ đẹp, cho dù chỉ là một sự rung động thoáng qua cũng sẽ thành công.” Casa khoanh hai tay trước ngực: “Tạm thời chưa tính đến việc bối cảnh gia thế của tôi có thể giúp cho anh Lục một bước lên mây. Chỉ tính riêng sự hấp dẫn của phái nữ dành cho phái nam, cô đoán xem, dựa vào sắc đẹp này, tôi có thể giữ Lục Đông Thâm ở lại một đêm không?”

Cô ta lại tiến thêm một bước, đứng rất gần Hạ Trú, cười mê hoặc: “Thế nên, cho dù không có sự giúp đỡ của cô, tôi cũng tự tin sẽ giành được anh Lục,

chẳng qua là vấn đề sớm muộn mà thôi.”

Hạ Trú hơi nheo mắt lại, không giận mà bật cười. Ngay sau đó, cô tung ra một cú đấm, làm Casa hết hồn hết vía. Cú đấm đó trượt qua ngay sát mặt Casa, mang theo gió đánh thẳng lên bao cát. Bao cát bay ra, về một đường cong, sau đó bật trở lại.

Casa hồn bay phách tán, né tránh không kịp, chỉ biết giương mắt nhìn bao cát bay về phía này. Cô ta còn chưa kịp kêu lên, Hạ Trú đã giơ tay đỡ vững vàng bao cát. Nhìn Casa đứng thờ đốc, cô cười lạnh: “Vậy thì cảm phiền tiểu thư Casa hãy quay về phòng từ từ mà suy nghĩ. Cú đấm và bao cát này đều không có mắt đâu, lỡ như làm bị thương khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này của cô thì phải làm sao?”

Casa nghẹn lại, đang định phản bác thì Hạ Trú lại nói: “Tôi cho cô một gợi ý, cứ về nuôi hai chục con sói trước đã.”

“Hả?”

Hạ Trú cũng không còn tâm trạng đánh đấm nữa, cô chậm rãi tháo găng tay ra, nói: “Khi nào cô có kinh nghiệm thuần phục hai mươi con sói, mới có thể chinh phục được một Lục Đông Thâm.”

***

Kế hoạch Trung thu bắt đầu được cụ thể hóa. Ngoài ra, event chuẩn bị một loạt các ngày lễ lớn sau dịp Trung thu như Quốc khánh hay Tết Nguyên đán cũng được lên kế hoạch dần. Việc sắp xếp các bộ phận trong suốt các dịp lễ như Tết Cừu trùng, Halloween hay Noel... đều lần lượt được triển khai.

Ngoài các hoạt động nhân dịp lễ Tết, các vấn đề về quản lý thương hiệu, quy hoạch thị trường hay điều phối nhân sự của khách sạn trong suốt một năm sắp tới cũng đang được cụ thể hóa.

Lục Đông Thâm chuyển buổi tiếp khách sang trưa, rồi khẩn trương trở về khách sạn tổ chức cuộc họp.

Ở tập đoàn Skyline, thời gian họp mọi người nghe theo anh. Ở khách sạn Skyline, anh phải theo thời gian biểu của các quản lý cấp cao. Tổng cộng có ba buổi họp lớn nhỏ, trước sau ngắn hơn sáu tiếng đồng hồ. Khi cuộc họp cuối cùng kết thúc, ngoài cửa sổ, trời đã tối mịt, đồng hồ trên tường điểm chín giờ tối.

Kiểu sinh hoạt này đối với Lục Đông Thâm đã thành thói quen, ngay cả Cảnh Ninh làm việc bên cạnh anh cũng không xa lạ. Có điều, trong lúc dọn dẹp giấy tờ, cô ấy nói: “Tổng giám đốc, chiều nay tiểu thư Casa đã đến tìm giám đốc Hạ. Quản gia nói, giám đốc Hạ chưa dùng bữa tối.”

Đầu mày Lục Đông Thâm hơi nhú lại.

“Ý của giám đốc Hạ là... cô ấy đang muốn giảm cân.”

Nghe xong câu này, Lục Đông Thâm không vui, anh khề quát: “Béo đến mức nào mà đòi giảm cân? Dặn nhà ăn chuẩn bị một vài món.”

“Vâng.” Cảnh Ninh từ tốn nói: “Quản gia trong phòng tiểu thư Casa đợi ở bên ngoài suốt. Anh ấy nói, hình như tiểu thư Casa có chút vấn đề.”

Khi Lục Đông Thâm tới được phòng của Casa đã là chín rưỡi tối. Một vị quản gia khác trong phòng bị vệ sỹ đuổi ra, nhìn thấy Lục Đông Thâm bèn nói: “Trước mắt tình hình của tiểu thư Casa không tốt lắm, nhưng cô ấy không muốn để người ngoài biết.”

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi quay người lại, giao cho Cảnh Ninh túi đồ ăn đã được nấu xong xuôi, dặn dò cô ấy: “Phải tận mắt nhìn thấy cô ấy ăn xong.”

Cảnh Ninh gật đầu, rồi xách chiếc túi rồi đi.

Quản gia mở cửa phòng cho Lục Đông Thâm. Sau khi anh đi vào, người đó lại lặng lẽ khép cửa. Người vệ sỹ đứng trước cửa cũng biết điều rồi đi.

Mùi hương trong phòng rất thanh nhã là mùi cam, sạch sẽ trong lành. Nhưng trong sự thanh nhã vẫn có sự ngào ngát, vừa như được giấu kín, lại vừa như trôi nổi ra ngoài, tưởng như một bàn tay hấp dẫn người ta. Mùi hương này xuất phát từ người Casa.

Căn phòng không bật đèn lớn.

Ánh sáng của đèn dây và đèn ban công hòa vào nhau, khiến ánh sáng trong phòng trở nên mờ lung, mơ hồ.

Người nổi bật nhất là cô gái ngồi trên sofa.

Mảnh mai thanh thoát, như mần sương trong giấc mộng. Nhưng đôi chân dưới chiếc váy voan lại đặt hờ hững như vô tình cũng như cố ý, màu trắng ấy trông lại vô cùng chân thật. Thấy Lục Đông Thâm tới, cô ta khề cười: “Anh Lục, tôi đợi lâu lắm rồi.”

Lục Đông Thâm không tiến lên: “Tiểu thư Casa có vấn đề gì vậy?”

Casa đứng lên, đi chân trần tới trước: “Soi gương không nhìn thấy rõ, người khác tôi lại không tin tưởng, tôi cảm thấy hình như lại nổi mụn rồi, thế nên gọi anh Lục qua đây xem giúp.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm tuy vẫn tỏ ra bình thản nhưng đôi mày lặng lẽ nhíu lại.

Casa quay người lại, chiếc váy mỏng trượt xuống khỏi vai. Cô ta hơi nghiêng mặt: “Anh Lục nhất định phải nhìn cho kỹ đây.”

Chỗ mẫn sau gáy đã tan đi từ lâu, chiếc váy được thả rơi vô cùng khéo léo, không rơi quá thô kệch để thể hiện sự thấp kém, chỉ để lộ một khoảng lưng lớn, trắng trẻo như ngọc, vừa phải mà vẫn đủ sức quyến rũ.

Lục Đông Thâm bình thản lên tiếng: “Nếu tiểu thư Casa cảm thấy không thoải mái, tôi sẽ gọi bác sỹ cho cô.”

Đôi môi hồng của Casa rướn lên, ngay sau đó cả người dựa vào lòng anh: “Không cần đâu, anh Lục tới đây là bệnh của tôi cũng khỏi rồi.”

***

Cảnh Ninh có vẻ đứng ngồi không yên.

Lúc cô ấy mang đồ ăn tới phòng của Hạ Trú, Hạ Trú hỏi cô ấy: “Lục Đông Thâm đang họp à?”

Cô ấy nói: “Đúng vậy, tổng giám đốc đã họp suốt sáu tiếng rồi.”

Hạ Trú lại hỏi: “Thế còn bây giờ thì sao?”

Cảnh Ninh muốn nói dối là anh vẫn đang họp, nhưng nói dối kiểu này cũng không có ý nghĩa gì, Hạ Trú muốn chứng thực là quá dễ dàng. Cô ấy háng giọng, nói: “Tiểu thư Casa xuất hiện một số tình hình mới, là người phụ trách, tổng giám đốc phải qua đó xem sao.”

Nói xong những lời này, cô ấy âm thầm quan sát sắc mặt của Hạ Trú. Nếu tình hình thật sự không ổn, có chết cô ấy cũng phải gọi được tổng giám đốc ra khỏi phòng Casa. Hai hôm nay, mọi động thái của Casa cô ấy đều nắm được, với tính cách của Hạ Trú, nhận được đến bây giờ đã là không dễ dàng gì.

Hạ Trú không nổi giận bùng bùng như trong tưởng tượng của cô ấy. Cô chỉ hơi mạnh tay khi tháo hộp thức ăn ra, sau đó lại hỏi: “Lục Đông Thâm vào phòng của Casa lúc mấy giờ?”

Cảnh Ninh nuốt nước bọt: “Khoảng chín rưỡi.”

Sau khi nói xong, cô ấy lẳng lặng nhìn đồng hồ trên tường: Mười giờ kém mười. . .

Cô ấy thấy Hạ Trú cũng vừa nhìn đồng hồ, trái tim liền vọt lên tận cổ họng. Hạ Trú cười khẩy, thăm lăm lăm: “Đã ở trong đó hai mươi phút rồi.”

“Giám đốc Hạ, tổng giám đốc Lục là người tinh tường, anh ấy hiểu rất rõ. . .”

“Sao cô còn chưa đi?” Hạ Trú bất thành linh ngắt lời cô ấy.

“Tổng giám đốc sợ cô bỏ bữa tối, bảo tôi phải đứng nhìn cô ăn hết.” Cảnh Ninh cố gắng biểu đạt thật rõ ràng ý tứ của Lục Đông Thâm.

Hạ Trú “ồ” lên một tiếng, nhưng cũng không hỏi thêm nhiều. Cô dồn sự bức tức vào đôi đũa trong tay, sau khi so cho bằng thì bắt đầu dùng bữa. Cô ăn một miếng com to với một miếng thức ăn, có vẻ rất ngon lành. Sau đó có lẽ cảm thấy đũa chưa đủ sức, cô chuyển sang dùng thìa, đồ tất cả thức ăn mình thích vào com, trộn đều sau đó ăn từng thìa lớn.

Cảnh Ninh hoảng hốt lo sợ nhìn tướng ăn của cô, cũng không biết có phải Hạ Trú đã giận đến phát điên rồi không, phải dùng cách thức gần như tự phá hoại chính mình này để giải tỏa. Thật sự lo lắng cô sẽ nghĩ không thông suốt, Cảnh Ninh dè dặt hỏi: “Hay là. . . để tôi gọi điện thoại cho tổng giám đốc?”

“Không cần.” Hạ Trú không buồn ngẩng đầu lên, miệng lúng búng thức ăn nói cũng không rõ ràng. Cô thoải mái khoát tay: “Anh ấy có công việc cần làm.”

Thật hay giả vậy?

Cảnh Ninh nghi hoặc nhìn cô. Không biết vì sao, Hạ Trú càng tỏ thái độ thản nhiên, cô ấy càng không yên tâm trong lòng, thậm chí từng đợt gió lạnh còn thổi qua sống lưng.

Mới đó Hạ Trú đã ăn xong xuôi. Cô lấy tờ giấy qua, lau miệng sạch sẽ rồi nói với Cảnh Ninh: “Được rồi, cô về phòng nghỉ ngơi đi, tôi cũng phải tắm rửa đi ngủ đây.”

Cảnh Ninh cứ không yên tâm kiểu gì đó nhưng cũng không biết trong lòng Hạ Trú nghĩ gì, đành gật đầu rồi đi.

***

Nhìn từ bên ngoài, căn phòng mà Casa ở chẳng khác gì những căn phòng khác, nhất là những khi ngoài cửa không có vệ sỹ túc trực. Nó nằm tận trong góc, theo lời của quản gia thì tiểu thư Casa thích yên tĩnh.

Lúc đó nghe xong, Hạ Trú đã cười khẩy. Những người quanh năm ở khách sạn thường rất kỹ tính, căn phòng ở trong góc của khách sạn là không bao

giờ nên ở.

Bây giờ, Hạ Trú đang lượn vòng tròn trước cửa phòng.

Cảnh Ninh vừa đi khỏi cô đã ra khỏi phòng ngay, lao thẳng về phía phòng của Casa.

Hành lang rất yên tĩnh.

Tầng này vốn dĩ cũng không ồn ào gì, dù là lúc nào, thế nên Hạ Trú cảm thấy Casa đang đòi hỏi quá đáng.

Cô cố gắng nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

Không nghe thấy gì.

Có lẽ vì hai người họ vốn không làm gì, hoặc cũng có thể như nhân viên khách sạn đã nói: Hiệu quả cách âm của căn phòng này cực tốt.

Phải rồi, thương hiệu nổi bật của khách sạn Skyline chính là hệ thống cách âm và việc quản lý mùi hương mà.

Hạ Trú đi qua đi lại, cồi lòng cồn cào như bị mèo cào vậy. Lục Đông Thâm ở trong đó thêm phút nào, cô lại kích động muốn san bằng nơi này phút ấy. Cô ra sức ép bản thân phải bình tĩnh, nắm đấm hết buông ra lại siết vào. Cô nhìn bốn phía xung quanh, nghe thấy có tiếng thang máy ở đầu hành lang, cô lại tỏ thái độ thản nhiên như không. Là quán gia đẩy xe đồ ăn tới, sau khi nhìn thấy Hạ Trú cũng không cảm thấy quá bất ngờ mà chào hỏi cô vô cùng lễ phép.

Hạ Trú biết Casa có thói quen ăn đồ ngọt trước khi đi ngủ. Có điều hôm nay rõ ràng đồ ăn được đưa tới muộn hơn, chắc là vì Lục Đông Thâm đang ngồi trong đó. Cô từ từ tiến tới, giơ tay mở nắp. Một chiếc đĩa sứ tinh xảo đựng một chiếc bánh gato mật ong. Món bánh gato này là món bánh đặc sắc nhất của nhà hàng trên tầng. Có vô số người vượt ngàn dặm xa xôi tới khách sạn Skyline chỉ để thưởng thức món bánh mật ong này.

Ngoài bánh gato còn có nước chanh. Một chiếc ly thủy tinh đế cao trong suốt, từng lát chanh được tía tót thành hoa đào.

“Tuy rằng mẩn đỏ trên người tiểu thư Casa đã chuyển biến tốt hơn nhưng tôi vẫn phải kiểm tra lại những đồ cô ấy sẽ ăn.” Hạ Trú thản nhiên nói.

Người quản gia dĩ nhiên không dám nhiều lời, mặc dù trước đây Hạ Trú chưa bao giờ để tâm nhiều tới đồ ăn của Casa như vậy. Hạ Trú đẩy xe thức ăn vào một góc, cầm bánh gato lên ngửi ngửi, rồi lại mở nắp ly thủy tinh, cúi xuống ngửi tiếp.

Quản gia đứng đợi bên cạnh. Cách đó vài bước, người đó chỉ nhìn được bóng lưng Hạ Trú.

Lát sau, Hạ Trú đẩy trả xe đồ ăn và nói: “Được rồi, đẩy vào trong đi.”

Quản gia làm theo.

***

Trong phòng, lại là một khung cảnh khác.

Sự nhiệt tình của Casa bị tạt nước lạnh.

Cô ta phong tình dựa vào lòng Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm lẳng lặng kéo cô ta ra. Casa ngậm cười, ánh mắt như chôn giấu một ngọn lửa, Lục Đông Thâm theo đà lùi về sau một bước.

Casa không dồn ép từng bước, mà đứng đó nhìn anh, cười như không cười: “Tôi không xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp.”

“Đáng người tôi không đủ chuẩn sao?”

“Rất chuẩn.”

Khóe môi Casa rướn lên: “Nhưng, anh vẫn cứ hồ hững như không.”

“Xin lỗi.”

Casa không giận, ngược lại bật cười, quay trở lại ngồi xuống sofa. Tuy cô ta uể oải nhưng cũng không còn vẻ mê hoặc như lúc Lục Đông Thâm vừa vào cửa. Cô ta nói: “Thường thì những người đàn ông như anh lại khiến người ta muốn chinh phục nhất.”

Lục Đông Thâm không tiếp lời cô ta mà nói: “Nếu tiểu thư Casa không còn việc gì nữa, tôi xin phép, cô nghỉ ngơi sớm đi.”

“Xem ra có không ít cô gái đã nói với anh câu này. Thế nên anh vốn không quan tâm trong mắt phụ nữ, mình là người đàn ông như thế nào.” Casa nói với một câu sau lưng anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, quay đầu nhìn cô ta: “Đúng là tôi không quan tâm.”

“Đương nhiên, người anh quan tâm chỉ có cô Hạ thôi.” Casa nói trúng tim đen: “Anh rất yêu cô ấy.”

Lục Đông Thâm không phủ nhận: “Phải.”

Nhưng Casa lại không giấu được nụ cười: “Tôi muốn chinh phục anh không phải vì anh đẹp trai nhiều tiền, cũng không phải vì anh được bao nhiêu cô gái nhưng nhớ. Chỉ vì anh dành toàn bộ tâm tư cho một người con gái duy nhất, mà tôi thì rất muốn thử xem mình có thể thay thế hay không.”

Lục Đông Thâm nhìn Casa và nói: “E là sẽ phải khiến tiểu thư Casa thất vọng rồi.”

“Không thất vọng, ngược lại tôi thấy rất thú vị.”

Lục Đông Thâm không hiểu: “Thú vị?”

Casa nhẹ nhàng tựa vào gối, ánh mắt như sóng nước: “Anh Lục là một người đàn ông rất tự tin, nhưng cũng ngã ngựa trong chuyện tình cảm. Trung Quốc có một câu nói dùng để hình dung về chuyện tình yêu nam nữ rất chuẩn xác gọi là hao tổn tâm tư. Anh Lục đang hao tổn tâm tư, sau đó thuận nước đẩy thuyền lợi dụng tôi để thăm dò phản ứng của cô Hạ.”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Dù sao tôi cũng trở thành một con cờ, vậy thì tại sao không ngồi nói chuyện với quân cờ này, đầu gì tôi cũng vô tội.” Casa cười nói.

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi quay người lại, ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô ta: “Thế nên, chiều nay cô đã tới tìm Hạ Trú.”

“Yên tâm, cô ta mồm mép lanh lợi, tôi chẳng được tý lợi nào.”

Lục Đông Thâm đắm chiêu.

Casa nhìn anh: “Anh Lục giỏi chuyện làm ăn nhưng thật ra chẳng hiểu gì về phụ nữ. Giống như tôi, biết rõ anh có lòng lợi dụng, nhưng vẫn tình nguyện cùng anh diễn vở kịch này.”

“Vì sao?”

Casa cười để lộ hàm răng trắng: “Rất đơn giản, nếu cô Hạ phản kích kịch liệt thì anh sẽ được như ý. Người có tình về với nhau là chuyện tốt đẹp. Nhưng nếu cô Hạ thờ ơ thản nhiên thì tôi cũng sẽ tranh thủ một cơ hội để được bước vào trái tim anh.”

Lục Đông Thâm im lặng giây lát rồi hỏi: “Chiều nay cô ấy đã nói gì?”

Anh vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên. Casa ra hiệu cho anh đợi một chút rồi đứng dậy ra mở cửa. Quản gia đẩy xe đi vào. Cô ta hớn hờ nói: “Món bánh gato mật ong của khách sạn Skyline là ngon nhất, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi, thật tuyệt.”

Quản gia bê bánh lên, rót hai cốc nước rồi rời đi.

Casa nuốt nước bọt, rồi nói với Lục Đông Thâm: “Đây mới là tình yêu lớn của tôi.”

Lục Đông Thâm khẽ cười.

“Ban nãy anh hỏi tôi cái gì nhỉ? À đúng rồi, chiều nay cô Hạ đã nói gì phải không?”

Casa cắt nhỏ bánh gato rồi cho miếng bánh vào miệng, vị ngọt tan ra nơi đầu lưỡi. Cho dù có ăn món mình thích, cô ta vẫn giữ nét thanh tao của một người có quan hệ với vương thất. Lục Đông Thâm bất giác nhớ tới Hạ Trú. Nếu là thứ cô thích ăn, cô sẽ ăn như thường lòng không có chút hình tượng nào hết.

Nghĩ tới đây, lòng anh cũng thấy ngọt ngào.

“Thật ra cô Hạ đã nói gì không quan trọng, quan trọng là thái độ của cô ấy.” Casa uống một ngụm nước, ăn một miếng bánh: “Cô ta tỏ thái độ thù địch với tôi. Không liên quan gì tới chuyện tôi đòi hỏi cô ta trong công việc, chỉ vì tôi nói tôi có bản lĩnh giữ anh lại một đêm.”

Lục Đông Thâm khẽ nói: “Giống như bây giờ?”

Casa nhướn mắt nhìn anh: “Anh đoán xem cô ta có tin hay không? Tôi thì nghĩ là cô ta sẽ tin.”

“Xin phép.” Lục Đông Thâm đặt chiếc ly xuống, đứng lên.

“Chẳng phải anh muốn cô ta ghen hay sao?” Casa vội đặt chiếc đĩa xuống.

Lục Đông Thâm hơi nhú mảy: “Nhưng có những chuyện không thể đùa được.”

“Anh...” Casa bỗng nhú mảy, sắc mặt hơi khác.

Lục Đông Thâm nhìn cô ta vẻ hoài nghi.

“Tôi có thể giải thích với cô ta, tôi...” Casa nói có phần thờ ơ, tư thế ngồi trông cũng hơi kỳ quặc.

“Cô không thoải mái sao?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Không sao.” Casa cũng không ăn nổi nữa, đẩy bánh gato sang một bên, uống vài ngụm nước rồi lại đổi tư thế ngồi, hắng giọng: “Anh muốn thử lòng cô ta mà lại không nhân tâm thì không thành công.”

Lục Đông Thâm thấy trán cô ta lấm tấm mồ hôi, đang định gọi bác sỹ thì cô ta vội đứng bật dậy, cười rất không tự nhiên: “À... thành thật xin lỗi, tôi phải vào rửa tay một cái, chạm phải bánh gato rồi.”

Lục Đông Thâm giơ tay bày ra tư thế mời.

Nhưng anh không rời đi. Dù sao cũng là khách hàng của khách sạn, anh không thể cứ thế bỏ đi.

Trong nhà vệ sinh có tiếng nước, bật lên mức to nhất, như sắp nổ tung cả vòi nước đến nơi. Lục Đông Thâm cảm thấy không ổn, bèn đứng lại trước cửa nhà vệ sinh, giơ tay gõ cửa: “Cô không sao chứ?”

Vừa dứt lời, anh loáng thoáng nghe thấy có tiếng động, tuy rằng đã bị tiếng nước che lấp nhưng vẫn biết được người trong phòng vệ sinh bị làm sao.

Lục Đông Thâm dừng lại, cố gắng đứng cách xa phòng vệ sinh một chút.

Con người có ba thứ gấp về mặt sinh lý.

Đi tiểu tiện, đi đại tiện và xì hơi. Hai việc trước thì không có gì phải nói, còn việc cuối cùng đối với một người chú trọng hình tượng như Casa mà nói chính là đại họa. Đừng nói là Casa, dù là người bình thường đứng ở nơi công cộng hay đang nói chuyện với người khác mà gặp tình trạng này cũng còn thấy xấu hổ. Thế nên, Lục Đông Thâm đã ý nhị giữ lại thể diện cho cô ta.

Chẳng bao lâu sau, Casa đã ra ngoài, mặt đỏ bừng, ánh mắt còn có phần thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm coi như chưa có chuyện gì xảy ra, giơ tay lên xem giờ và định xin phép rời đi.

Casa thật ra sợ bị anh nghe thấy, muốn nói lời nào đó để cứu vãn tình thế. Nhưng mới đó mà cái bụng đã sôi lên òng ọc. Sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, cô ta nói ngay với Lục Đông Thâm: “Được được được, ngày mai gặp lại, tôi không tiễn anh nữa.”

Thậm chí chưa đợi được tới lúc anh ra khỏi cửa, cô ta đã vội lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Bước chân Lục Đông Thâm chợt khựng lại.

Anh bỗng nhiên ý thức được sự việc không đơn giản như thế.

Trong đầu anh bất giác hiện lên khuôn mặt của Hạ Trú.

Casa xuất thân cao quý, từng hành vi cử chỉ đều khuôn phép, sao có thể để mình mất mặt trước anh? Thế nên, là có người muốn cô ta không còn biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng nếu là Hạ Trú ra tay, cô chỉ muốn Hạ Trú mất mặt thôi sao?

Lục Đông Thâm bắt đầu lo lắng.

Buổi chiều, Casa từng tới tìm Hạ Trú, không khác gì giẫm lên thể diện của Hạ Trú. Không cần biết lúc ấy Hạ Trú đã nói gì, tóm lại quả bom này đã bị kích nổ.

Lục Đông Thâm giơ tay mở cửa.

Vừa bước ra ngoài, anh đã liếc thấy con dao gọt hoa quả và một mảnh giấy được gắn lên cạnh cửa. Trên giấy có để lại lời nhắn, nét bút phóng khoáng: Không sai, là em đó.

Quả nhiên là cô.

Lục Đông Thâm nhất thời không biết nên khóc hay cười.

***

Lúc Nhiều Tôn về tới nhà, trên người thoang thoang mùi rượu, nhưng vẫn còn khá tỉnh táo. Anh không đi lên gác mà ngã vật ra sofa phòng khách. Chưa buồn cời giày đã gác thẳng chân lên tay vịn sofa.

Quản gia nhanh chóng bung bát canh giải rượu lên. Chiếc cốc vừa chạm vào mặt bàn thì trên gác vang lên một tiếng “rầm” rất lớn.

Động tĩnh không hề nhỏ.

Quản gia không quá sửng sốt. Nhiều Tôn cũng đã quen thuộc. Anh nhắm mắt lại, chậm rãi hỏi: “Vẫn đang tác oai tác quái trên đó đấy à?”

“Vâng, cô gái đó nóng tính quá, thứ gì có thể đập được trong phòng đều không thoát.” Quản gia thờ dãi: “Nếu đã ổn thỏa rồi thì đừng nhốt cô ấy nữa, chuyện này mà để ông biết thì chắc chắn ông tức chết mất thôi.”

Nhiều Tôn mở mắt ra, ngồi bật dậy, cầm cốc nước lên tu ừng ực, rút khăn giấy lau miệng rồi vo viên lại ném vào trong thùng rác: “Góc cạnh vẫn chưa mài mòn được à. Được, để bốn thiếu gia lên trên xem sao.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Cũng May Em Chưa Đi

Em đối xử với cô ta như vậy là nể nang cô ta lắm rồi. Lục Đông Thâm, anh đừng có ức hiếp người quá đáng!

Trong gian phòng ngủ ở tận cùng tầng hai, trước cửa có hai người vệ sỹ.

Đừng tưởng ít người trông giữ, nhưng thân thù của hai người này không phải dạng vừa, chỉ ít thì một người biết võ như Nguyễn Kỳ cũng không thể thoát ra khỏi căn phòng này.

Khi Nhiều Tôn bước vào, trong phòng đã không còn thứ gì có thể đập được, thế nên Nhiều Tôn coi như đã thoát được một kiếp nạn.

Cũng không biết có phải vì đã đập phá một rồi, tóm lại sau khi nhìn thấy Nhiều Tôn, Nguyễn Kỳ cũng không có phản ứng gì thái quá. Cô ngồi trên chiếc ghế da rộng rãi, co gối lên, đôi chân trần giẫm lên ghế. Nghe thấy tiếng động, cô chỉ ngược mắt lên nhìn.

Nhiều Tôn nhìn xuống đồng cảm thảm họa dưới đất, vừa né những mảnh vỡ của lọ hoa, vừa lắc đầu chép miệng: “Nguyễn Kỳ, nếu tôi thật sự tính toán với cô, chỉ riêng số tiền đền mấy món đồ mà cô đập vỡ, cô đã phải trả nợ cả đời rồi.”

Nguyễn Kỳ nhìn anh chăm chăm: “Nhiều Tôn, đến bây giờ anh còn nhốt tôi lại làm gì? Anh bị bệnh à!”

Nhiều Tôn vòng sang bên cạnh giường, ngồi xuống, cách cô một khoảng, mặt đối mặt. Anh châm một điếu thuốc rồi ném đại chiếc bật lửa sang một bên: “Cô là một mầm họa, thả cô ra ngoài làm gì? Hãy biết thỏa mãn đi, so với thời gian trước, giờ tôi đã khoan dung với cô lắm rồi.”

Nguyễn Kỳ tính tình nóng nảy, Nhiều Tôn ít nhiều cũng đã được lĩnh giáo. Có điều, ban đầu khi mới áp giải cô về nhà, anh vẫn xem nhẹ khả năng tàn bạo của cô. Đám vệ sỹ đầu tiên được phái tới vốn không phải đối thủ của cô, kết quả là bị đánh sưng bầm dập mặt mũi, chỉ trong vài phút đã diệt sạch thể diện của anh. Nếu anh không dùng sức mạnh đã không thể khắc chế được cô. Thế nên anh quyết tâm, thẳng thừng trời gò cô lại.

Lần này từ Cục cảnh sát trở về, cô có vẻ đã tiết chế hơn nhiều. Cộng thêm việc anh thay vệ sỹ, cô muốn chạy cũng không chạy được, nên cô đã chuyển sang chế độ đập đồ xả tức.

“Tôi hại anh sao? Anh quan tâm nhiều chuyện làm gì?”

Nhiều Tôn cố tình phả khói thuốc lá về phía cô: “Hạ Trú là cô gái mà tôi thích, cô hại cô ấy tức là hại tôi.”

Nguyễn Kỳ nghe xong cười khẩy: “Cô gái mà anh thích? Nực cười, anh thích người ta, nhưng người ta đâu có thích anh? Đường đường là cậu chủ Tôn, thì ra vẫn chỉ là thành phần tự mình đa tình!”

Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh hẳn đi. Anh ném điếu thuốc đã cháy quá nửa xuống đất, lấy giày da giẫm lên, đứng dậy hướng về phía Nguyễn Kỳ.

“Anh định làm gì?”

Nguyễn Kỳ thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng lên. Một giây sau, hai tay của Nhiều Tôn đã vươn tới, giữ chặt hai cổ tay cô như gọng kìm. Anh bẻ quặt tay cô ra sau, lực không hề nhỏ, khiến Nguyễn Kỳ đau đớn đến méo xệch gương mặt.

“Đập đồ không thôi còn giờ trò tuyệt thực phải không, cùng tiểu gia đi ăn cơm.” Trên đường trở về anh đã nghe thấy quản gia báo trong điện thoại: Cô

gái này từ sáng tới tối không chịu ăn uống từ tẻ, có vẻ như đang định tuyệt thực để chống đối.

Nguyễn Kỳ giãy giụa rất ghê. Nhưng một là Nhiều Tôn cũng rất khỏe, hai là đã mấy ngày cô ấy không ăn uống từ tẻ, yếu đi không ít, nhất thời đành để mặc cho Nhiều Tôn kéo tuột mình xuống nhà.

Quản gia là người đã làm cho nhà họ Nhiều nhiều năm, tức lúc Nhiều Tôn vừa mới sinh ra. Sau khi ông Nhiều đuổi Nhiều Tôn ra khỏi nhà vì chuyện anh theo nghiệp kinh doanh, bà Nhiều sợ con trai ở ngoài không biết tự chăm sóc bản thân nên đã cử người quản gia này tới hầu hạ. Nhiều Tôn bình thường cũng rất tôn trọng quản gia, luôn gọi một tiếng bác Lưu.

Bác Lưu hiểu Nhiều Tôn, dù tiếp khách nào thì về tới nhà cũng phải ăn thêm cho no bụng, thế nên từ lúc anh đi lên gác đã bắt đầu chuẩn bị sẵn thức ăn. Thấy anh kéo Nguyễn Kỳ xuống nhà, bác lẳng lẳng chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa nữa.

Sau khi bị Nhiều Tôn ép ngồi xuống, Nguyễn Kỳ vẫn không yên phận. Con bực của Nhiều Tôn cũng dâng lên. Anh vươn một tay xúc một thìa cơm rồi nhét vào miệng cô, chạm phải răng khiến cô đau đớn, lại phải nuốt trong khó chịu, cuối cùng cô hét âm lên: “Tôi tự ăn!”

Nhiều Tôn dừng tay lại, cười nửa đùa nửa thật: “Đây là cô nói đấy nhé. Dám lừa tôi thì tôi sẽ có cách đối phó cô.” Dứt lời, anh nhét chiếc thìa vào tay phải của cô, rồi buông cô ra.

Nguyễn Kỳ bày ra vẻ mặt không tình nguyện, nhưng sau khi có được tự do cũng không làm gì nữa, chỉ xoa xoa cổ tay, sau đó đổi thìa sang bên trái.

Nhiều Tôn nhìn thấy vậy có vẻ vui: “Thuận tay trái à.”

Nguyễn Kỳ không buồn để ý đến anh, cúi đầu ăn cơm.

Nhiều Tôn cười cười, cũng không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa.

Nguyễn Kỳ tranh thủ liếc về phía anh, anh cũng là người thuận tay trái.

Thấy vậy, Nhiều Tôn uể oải nói: “Tuy rằng cô là người quái đản, nhưng chỉ ít thì chúng ta ngồi ăn cũng không chọc đĩa vào nhau. Chỉ tính riêng điểm này, tôi cũng sẽ cố gắng chăm sóc cô hơn.”

Nhớ lại ngày xưa vì thuận tay trái, anh không ít lần chèn ép Hạ Trú. Anh lại muốn ngồi gần cô, lần nào ăn cơm cũng ngồi sát bên cạnh, kết quả một người thuận tay trái, một người thuận tay phải, còn chưa ăn cơm, đĩa đã đánh nhau trước rồi, sau đó Hạ Trú lại đánh anh. Không còn cách nào khác, sau này ngồi ăn với cô, anh chỉ còn cách ngoan ngoãn chuyển ra đối diện.

Nguyễn Kỳ ăn không tập trung lắm, cô hỏi: “Anh định nhốt tôi đến lúc nào? Đừng tưởng anh có quyền có thế thì thích nhốt ai là nhốt!”

“Vậy cô dám báo cảnh sát không?” Nhiều Tôn cười hỏi: “Tôi thì không ngại phiền, cùng lắm tôi lại cùng cô tới Cục cảnh sát một lần, chỉ là không biết phía cảnh sát liệu có càng điều tra càng ra lắm chuyện của cô không.”

“Làm chuyện thất đức chịu báo ứng là Thai Quốc Cường chứ không phải tôi!” Nguyễn Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bây giờ ông ta chỉ còn lại hơi thở tàn chờ chết. Cô nên tới gặp ông ta, biết đâu tâm trạng sẽ cân bằng hơn.” Nhiều Tôn chậm rãi nói.

Nguyễn Kỳ cười lạnh: “Đợi tới ngày ông ta thật sự tắt thở, lấy cái chết tạ tội, tâm trạng của tôi mới có thể cân bằng.”

“Lấy cái chết tạ tội à...” Nhiều Tôn chậm rãi uống một ngụm canh rồi nói: “Suýt quên một chuyện mà cô còn chưa biết, Thai Quốc Cường của bây giờ vốn không phải là Thai Quốc Cường, ông ta là Ngô Trung.”

***

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Đông Thâm tìm được Hạ Trú trên ban công lộ thiên.

Ban công lộ thiên nằm ở tầng cao nhất của khách sạn Skyline, là một phòng họp trên cao xoay tròn 360 độ. Các nhân viên làm việc tại khách sạn Skyline, vì tính chất công việc nên thường xuyên được ngắm mặt trời mọc ở đây. Còn các nhân viên ca tối nếu có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ chạy lên đây ngắm mặt trời lặn. Ráng chiều đỏ rực đó, nhìn từ góc độ này lại càng tráng lệ.

Vì lúc trước trời đổ mưa nên sao đêm nay sáng rực như được gột rửa vậy.

Hạ Trú đứng dựa vào ban công, gió đêm thổi tung mái tóc dài của cô, ít nhiều xua tan được cái nóng rực ngày hè. Trong tay cô cầm một chai bia lạnh, trên hiên ban công cũng bày vài chai khác. Nghe thấy tiếng động, cô quay đầu lại nhìn. Còn chưa kịp phản ứng, Lục Đông Thâm đã lao tới như tên bắn, kéo cô vào lòng. Cầm Hạ Trú và phải ngực anh, cô đau đớn kêu lên một tiếng. Lục Đông Thâm giữ lấy đầu cô, lẩm bẩm: “May là em chưa bỏ đi.”

Mọi ám ức và phần nộ của Hạ Trú lại càng trở nên gắt gao khi được anh ôm vào lòng như vậy. Cô đẩy anh ra: “Đáng lẽ anh phải mong em đi mới đúng chứ? Vừa hay không có ai quấy rầy anh và Casa mất qua mây lại.”

Trán Lục Đông Thâm lấm tấm mồ hôi, không biết là vì đi tìm cô hay còn nguyên nhân nào khác. Anh buông cô ra, không dỗi dành hay giải thích mà vội hỏi: “Thuốc giải đâu?”

Lần này Hạ Trú đẩy anh ra thật, cười khẩy: “Thì ra anh vội vã tới tìm em như vậy không phải vì lo lắng cho em.”

Lục Đông Thâm không để ý tới những lời lạnh nhạt của cô. Anh giữ chặt bả vai cô: “Đừng đùa giỡn nữa, anh xin lỗi em, đều tại anh không đúng, em đưa anh thuốc giải được không?”

Hạ Trú gần như phát điên, cô gào lên với anh: “Em đối xử với cô ta như vậy là nể nang cô ta lắm rồi. Lục Đông Thâm, anh đừng có ức hiếp người quá đáng! Bây giờ cô ta sắp tắt thở hay là nguy kịch tới tính mạng? Anh gấp gáp vậy sao? Có cần phải thế không? Cùng lắm thì cô nằm đánh rắm cả đêm thôi, đã sao nào!”

“Không phải...” Lục Đông Thâm cắn răng nhìn thẳng vào mặt cô: “Anh cũng uống nước trong cốc đó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Không Giống Các Cô Gái Bình Thường

Hạ Trú ép anh uống hết nửa chai để giải thoát nỗi “khó khăn” của anh. Sớm biết thuốc giải là cồn thì...

Câu nói của Lục Đông Thâm vang lên bất thành linh.

Ban đầu Hạ Trú ngây ra, ngay sau đó thì không nhận được mà phì cười thành tiếng. Nhìn lại thấy trán anh vã mồ hôi, nghĩ tới dáng vẻ cao quý, lịch thiệp của anh thường ngày, cô lại càng cười nghiêng ngả không thể dừng lại.

Nếu là bình thường, thấy cô cười như vậy, trong lòng Lục Đông Thâm chắc chắn như đang nở hoa. Hạ Trú tuy là một cô gái nóng tính, nhưng không khiến người ta khó chịu. Mọi chuyện chỉ cần thấy cô cười tức là ổn thỏa, sau này cũng tuyệt đối không nhắc lại. Nhưng bây giờ Lục Đông Thâm không có tâm trạng để đánh giá tính cách của cô, anh chỉ một lòng nghĩ đến việc có thể lấy được thuốc giải hay không. Ban này vẫn còn ổn, sau khi tìm được cô, anh đã bắt đầu có phản ứng.

“Ai bảo anh vào phòng cô ta. Vào phòng thì thôi đi, nước trong phòng người ta anh cũng uống. Thật sự không nghĩ mình là người ngoài à, sao hả? Hay định uống nước cho nhuận giọng để khoanh chân ngồi nói chuyện cả đêm trường?”

Lục Đông Thâm liên tục nói: “Anh sai rồi, anh sai rồi.”

“Có phải anh cảm thấy cô ta rất xinh đẹp, thế nên nửa đêm nửa hôm muốn xảy ra chuyện gì đó không?”

“Thật sự không có.” Lục Đông Thâm giữ chặt bả vai cô, giải thích: “Cô ta không đẹp bằng em, anh cũng không thích cô ta.”

“Đừng có lừa người. Mấy hôm nay tuy rằng anh không tích cực chủ động, nhưng cũng không có thoái thác từ chối.” Hạ Trú tỏ thái độ lập lờ.

“Anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn...”

“Nói thật đi!” Hạ Trú tỏ thái độ cứng rắn: “Người đang chịu khổ sở là anh đấy.”

Lục Đông Thâm cũng bị dồn ép tới đường cùng rồi. Nếu là những lúc bình thường, bình tĩnh tự tại, anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận động cơ nực cười này của mình, nhưng bây giờ cũng buộc phải nói sự thật: “Anh chỉ muốn xem phản ứng của em thế nào. Em cứ tỏ ra không lạnh không nóng với anh, anh cũng phải biết rốt cuộc trong lòng em nghĩ gì chứ.”

“Thế nên anh lạnh nhạt với em, thờ ơ với em, không thêm quan tâm tới em?” Hạ Trú thật sự không biết trút giận vào đâu, cô giơ tay túm lấy cà vạt của anh: “Chuyện này tuyệt đối không thể do anh tự nghĩ ra. Nói, ai dạy anh!”

Lục Đông Thâm vốn dĩ định nói dối là chủ ý của mình, nhưng nhìn sắc mặt như đã nắm hoàn toàn sự thật của câu chuyện cùng khẩu khí dồn ép người khác của cô, dáng vẻ giống như chưa truy ra hung thủ thật sự sẽ không chịu để yên, lại nhớ tới sự thâm hại của Casa khi bị cô trừng trị, anh không rét mướt, đành cắn răng bán đứng bạn bè cầu thuốc: “Niên Bách Ngạn, là Niên Bách Ngạn dạy anh!”

Chưa đầy nửa phút sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng trở lại bình thường.

Anh nhìn chằm chằm chai bia.

Hạ Trú ép anh uống hết nửa chai để giải thoát nỗi “khó khăn” của anh. Sớm biết thuốc giải là cồn thì...

“Anh nói xem, con người anh cũng thật lằng nhằng. Đến cô Casa còn biết cách tìm nơi xả khí, anh bị ngốc à? Tưởng mình là thần tiên thật hay sao, đến cả phương pháp bài tiết sinh lý cũng không biết?” Hạ Trú nhún nhả tiếp tục uống bia.

Lục Đông Thâm không nhìn cô. Anh mở rộng hai cánh tay, chống tay lên ban công, để mặc Hạ Trú trêu chọc mình, con người vẫn nhìn chăm chăm chai bia, nghiêng rỗng nghiêng lợi: “Đọc đường đi lúc nào cũng có người theo đuôi. Lúc đi tìm em thì có đám Cảnh Ninh đi theo, lúc tìm được em rồi thì lại có em!”

Lớn từng này rồi, anh thật sự chưa từng gặp tình cảnh nào đáng xấu hổ như vậy, tất cả là nhờ phúc của Hạ Trú.

Hạ Trú nhìn anh kinh ngạc, sau đó vỗ tay: “Cơ vòng của anh khỏe thật đấy.”

Cô có quá nhiều chiêu trò có thể dùng để đối phó Casa, thậm chí có thể khiến cô ta sống không bằng chết. Nhưng làm vậy thì quá lộ liễu, cô vẫn chưa muốn cả khách sạn này gánh tội theo. Casa khí thế bùng bùng, lại có lòng tham lam về ngoài của Lục Đông Thâm. Sau khi biết tin Lục Đông Thâm vào phòng cô ta, thật ra việc cô lo lắng nhất không chịu nổi mê hoặc rồi cả hai lần lên giường.

Thế nên Hạ Trú đã nghĩ ra chiêu này.

Chiếc bánh gato và bình nước to đó đều bị cô lãng lạng giờ trò.

Đánh rắm đối với một người cực kỳ chú trọng hình tượng như Casa mà nói còn sục đổ hơn là đi ngoài, nhất là ở ngay trước mặt Lục Đông Thâm. Như vậy, cô ta làm gì còn bụng dạ nào quyến rũ anh? Chỉ là, cô không ngờ quản gia lại rót nước cho cả Lục Đông Thâm. . .

Rượu có lúc là một thứ tốt, giống như bây giờ, không ai ngờ được rượu cũng có tác dụng chữa trị tình trạng đầy bụng. Hạ Trú thật ra định giày vò Lục Đông Thâm một chút, dẫu sao thì mấy ngày nay cô vẫn luôn phải nhịn đến phát điên. Nhưng thấy anh sốt sắng tới độ trán vã mồ hôi hột, đáng vẻ liên tục nhận lỗi, cô lại không đành lòng.

Nhưng mà cũng đủ rồi.

Chút trải nghiệm này cũng đủ giúp cô rảnh rỗi lại lời ra chọc anh.

“Niên Bách Ngạn hả...” Một tay cô vói lấy chai bia, uể oải nói: “Em biết anh ta, chẳng phải là chồng cũ của Tổ Diệp sao? Đã ngồi tù rồi mà còn không an phận, chán sống rồi phải không?”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô không chớp mắt.

Nếu xét về quan hệ thì Lục Môn và Niên Thị cũng được coi là có chút gốc gác, nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, đó được coi là một đoạn nghiệt duyên.

Một lần khủng hoảng kinh tế toàn cầu năm đó, rất nhiều doanh nghiệp chịu họa, duy chỉ có Lục Môn là phát triển nhanh chóng dừ dôi, thậm chí còn nhân cơ hội khủng hoảng đó để đánh úp đối thủ đồng thời mua lại doanh nghiệp. Niên Thị khởi nghiệp bằng ngành kim cương, trùng khớp với một vài sản nghiệp kinh doanh đá quý lúc đó của Lục Môn. Lục Môn lao vào thị trường với tư cách một nhà tư bản, ấn định vị trí hàng đầu trong giới đá quý đồng thời cũng gián tiếp làm ảnh hưởng tới Niên Thị. Niên Thị năm đó bốn phía là kẻ địch, một mặt là vì vấn đề của bản thân doanh nghiệp, một mặt cũng do bị nhà tư bản gây khó dễ, thế nên đã tuyên bố phá sản.

Trong giới làm ăn, những người có thể khiến Lục Đông Thâm khâm phục không nhiều, một trong số đó là Niên Bách Ngạn.

Anh và Niên Bách Ngạn chưa được tính là tri kỷ, thậm chí còn chưa thân thiết như bạn bè. Nhưng vì đều là những người làm ăn, một người là hậu bối của Lục Môn, một người là hậu bối của Niên Thị, thế nên trên thương trường luôn có những mối liên hệ bắc cầu. Nói theo lời của Niên Bách Ngạn thì: Anh ấy và Lục Đông Thâm giống những người bạn tinh thần hơn.

Xét về góc độ lợi ích, Lục Đông Thâm không cho rằng Lục Môn mắc nợ Niên Thị, dù sao đây cũng là quy luật cạnh tranh tự nhiên. Xét về góc độ tình cảm, Lục Đông Thâm và Niên Bách Ngạn có thể nói là người tài thương xót người tài. Từ tận đáy lòng, anh luôn cảm thấy có sự áy náy.

Trước khi Niên Bách Ngạn vào tù, Giang Mạc Viễn và mọi người đã xin giúp anh ấy. Lục Đông Thâm tuy không tiện ra mặt nhưng cũng ở phía sau nhờ cậy một số quan hệ.

Lần này sau khi đi công tác trở về, Lục Đông Thâm đã tới thăm Niên Bách Ngạn một lần.

Trong khoảng thời gian có hạn, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Họ nói về thị trường thời điểm hiện tại, quan điểm của cả hai rất thống nhất về nhiều khía cạnh. Khi nhắc tới Tổ Diệp, Niên Bách Ngạn lại trầm mặc. Tuy rằng Lục Đông Thâm nhỏ tuổi hơn Niên Bách Ngạn, nhưng nhìn sự việc cũng rất trịnh trọng. Anh bèn nói: Trùng hợp quá, cô bé nhà em cũng quen với Tổ Diệp nhà anh.

Lời này không khác gì tạo cho Niên Bách Ngạn một đường lùi. Thế là, Niên Bách Ngạn bắt đầu tò mò về “cô bé” mà anh nhắc đến.

Sau khi biết quan hệ giữa họ khoảng thời gian này có chút xích mích, Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát, rồi bày cho Lục Đông Thâm một chiêu: Tìm một cô gái để trêu tức cô ấy là được.

Lúc đó nghe xong Lục Đông Thâm cứ cười miết, rồi nói với Niên Bách Ngạn: Chiêu này ấu trĩ quá, đừng đùa nữa.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại nhấn mạnh với anh một cách hết sức nghiêm túc: Tôi ăn muối nhiều hơn cậu mấy năm, cậu phải tin tôi. Gặp phải chuyện này,

cậu ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng, giảng giải đạo lý với phụ nữ mới là nực cười. Cách thức để kích thích phụ nữ chính là phụ nữ, chỉ cần trong lòng cô ấy có cậu. Thế nên cậu không cần quan tâm thủ đoạn này hèn kém, có ích là được.

Sau đó, anh ấy lại kể cho Lục Đông Thâm nghe trải nghiệm khi trước của mình và Tố Diệp, cuối cùng đưa ra một câu tổng kết: Trong tình yêu, làm gì có lý trí.

Lúc đó nghe xong, Lục Đông Thâm rất hồi hộp, anh nói với Niên Bách Ngạn: Cô bé nhà em, tính cách có thể vẫn không giống bác sỹ Tố cho lắm, thế nên, phản ứng chưa chắc đã giống.

Niên Bách Ngạn nghe xong, thái độ cũng không còn kiên quyết như lúc nãy nữa. Anh ấy tỏ thái độ ngập ngừng: Hay là cậu thử tạm trước đã? Dù hết thuốc chữa nhưng vẫn hy vọng mong manh, dầu sao thì... cô ấy chơi thân được với Tố Diệp, cũng coi như vật hợp theo loài.

Câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu Lục Đông Thâm, cho đến tận giây phút này.

Lợi dụng phụ nữ để khiến đối phương ghen tuông, chiêu này có linh nghiệm với Hạ Trú không tạm thời chưa nhắc đến. Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy mình vẫn khá hiểu Hạ Trú, phản ứng của cô quả nhiên không giống các cô gái bình thường khác...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Bẻ Gãy Cánh Vì Tình Yêu

Lục Đông Thâm, lần sau anh còn dám để người con gái khác nép vào lòng anh, em không bẻ gãy cánh đâu, bẻ anh đó!

Lục Đông Thâm chưa bao giờ gặp phải những khúc mắc trong tình yêu, thế nên đi đến bước đường hôm nay cũng bắt nguồn từ việc anh không có kinh nghiệm gì. Nhưng qua chuyện lần này, anh cũng thấu hiểu sâu sắc một đạo lý: Kinh nghiệm của người từng trải dĩ nhiên quan trọng, nhưng cách thức phù hợp với tình hình thực tế còn quan trọng hơn.

Rõ ràng, tuy chiêu của Niên Bách Ngạn có hiệu quả, nhưng không phù hợp với tính cách của anh, cũng không áp chế được Hạ Trú, vậy thì anh chỉ còn cách làm theo phương pháp của mình.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Hạ Trú không dám lơ là. Cô đặt chai bia xuống, hỏi với vẻ cảnh giác: “Anh định làm gì vậy?”

Lục Đông Thâm thay đổi hẳn dáng vẻ nham hiểm vừa rồi. Anh mỉm cười, trông rất ôn hòa: “Không có gì, chúng ta nói chuyện đi.” Một giây sau, nụ cười của anh tắt ngấm, anh sải bước tiến lên, một tay giữ chặt Hạ Trú như túm một con gà con.

Hạ Trú kêu lên sùng sốt, nhưng còn chưa kịp phản kháng gì đã bị Lục Đông Thâm khiêng cả người lên.

***

Phòng 3601 rất yên ắng. Đến giờ này, các quản gia đều rất thức thời, nếu khách hàng không yêu cầu thì thường sẽ không lượn lờ trong phòng.

Cửa phòng khép hờ.

Vừa vào phòng, Hạ Trú đã được Lục Đông Thâm đặt xuống, ngay sau đó bị đè lên cánh cửa, thậm chí cả phòng khách họ còn chưa kịp vào. Trong phòng không bật đèn, chỉ có những ánh đèn đường bùng nổ ngoài cửa sổ, hắt một số vụn sáng vào trong.

Lục Đông Thâm đè chặt cô, thứ đan cài sâu nhất là hơi thở của nhau.

“Nha đầu chết tiệt, anh thấy em quên nỗi khổ da thịt rồi.”

“Lục Đông Thâm, anh lại phát điên gì đó.”

Cô đẩy anh, ngay sau đó cổ tay bị anh ghim giữ phía sau lưng. Anh dùng hơi nhiều sức, khiến hai cánh tay cô đau đớn. Lồng ngực anh cũng rất rắn chắc, đè mạnh khiến cô không sao thở được. Anh cúi xuống, há miệng cắn môi cô, thì thầm: “Nhớ anh không?”

Cô im lặng.

Ánh mắt Lục Đông Thâm đen sẫm lại: “Anh hỏi em có nhớ anh không?”

Cô vẫn bậm bực không nói.

“Không nhớ anh chứ gì?”

Hạ Trú bị anh cắn đau, bèn dùng bả vai huych anh. Tay anh càng dùng sức hơn: “Để mặc anh đi bao lâu cũng được phải không? Đến một cuộc điện thoại cũng không gọi. Em có biết mấy hôm nay anh sống thế nào không, hả?”

“Vậy anh thì sao? Biết rõ em đang giận, anh nói đi công tác là đi công tác, ngay một tiếng chào hỏi cũng không nói, trở về thì lại bày ra vẻ mặt giải quyết công việc, cho ai xem hả? Còn cả Casa nữa, anh dựa vào đâu mà lấy cô ta ra kích động em?” Hạ Trú phản kích: “Nếu như anh nhớ em, vì sao không gọi điện thoại cho em? Vì sao bắt em chủ động? Mấy hôm nay anh buồn, lẽ nào em không buồn? Lục Đông Thâm, anh thấy em dễ bắt nạt đúng không?”

Cô có tố cáo, có ầm ức, tất cả đều trút ra qua một câu chất vấn.

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào hõm cổ cô.

Hơi thở anh nóng rực, đã bớt đi nhiều sự hằn học lúc trước, lại có thêm nhiều sự thâm tình triền miên. “Anh vẫn luôn lo lắng em không thể chấp nhận được một con người như thế này của anh. Bé con, anh càng quan tâm tới em thì càng sợ em sẽ ra đi. Anh biết em lo lắng chuyện gì, nhưng anh sẽ không làm vậy. Anh có thể lợi dụng bất kỳ ai, duy chỉ có em là anh không đành lòng lợi dụng. Anh sợ em nghĩ thông suốt một số vấn đề, ví dụ như sự thỏa hiệp của em trong tình yêu. Anh cũng sợ em đã đưa ra quyết định, ví dụ như em muốn tìm kiếm một thứ tình cảm thích hợp hơn. Có rất nhiều chuyện anh không dám nghĩ, gọi điện thoại thật sự sợ rằng em sẽ nói ra những lời chia tay.”

Hạ Trú đã quen với sự mạnh mẽ tự tin của Lục Đông Thâm, chưa từng nghĩ rằng anh cũng có lúc hoang mang lo sợ. Câu nói của anh lọt vào tai cô, theo hơi thở gấp gáp chảy vào huyết mạch, vừa đau vừa thương lại vừa thấy ấm áp. Tất cả những điều không cam tâm, đổ kỵ và oán trách đã không còn nơi để trút ra nữa.

Lục Đông Thâm ngẩng mặt lên, cọ mũi mình vào mũi cô: “Là lỗi của anh, anh sợ mình đánh mất em, thế nên lại càng muốn kiểm soát em”

“Vì sao anh lại nghĩ sẽ đánh mất em?” Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Đông Thâm nâng mặt cô lên bằng hai tay, cúi đầu cẩn thận hít hà đôi môi cô rồi nói: “Anh không biết, một cảm giác nào đó. Nó rất tồi tệ, nó khiến anh lúc nào cũng sống trong lo sợ, khiến anh lần đầu tiên có cảm giác bất lực khi không thể nắm giữ thứ gì.”

Có lẽ vì cô quá thoải mái, có lẽ vì tính cô quá độc lập, cũng có thể vì cô quá tôn sùng tự do, và có thể vì cô đã trải qua quá nhiều đau khổ. Anh muốn bóc hết sức mình để thương cô, yêu cô, để mang tất cả những thứ tốt đẹp đến cho cô, muốn khiến cô quan tâm tới anh cũng giống như anh quan tâm tới cô vậy.

Anh đang hưởng thụ tình yêu, nhưng càng là thứ tình cảm tuyệt đẹp lại càng khiến người ta bất an. Anh sợ đây chỉ là một cảnh “hoa trong gương, trăng dưới nước”, đến cuối cùng chỉ mộng ảo mong manh. Có lúc anh rõ ràng đang ôm lấy cô, cảm nhận mùi hương của cô, nhưng vẫn có cảm giác cô sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

Hạ Trú nhìn anh, trong bóng tối, đôi mắt anh như chứa cả sông Ngân Hà, sâu xa, sáng rực. Trước kia cô luôn cảm thấy ánh mắt anh phức tạp, khó hiểu như đại dương sâu thẳm. Nhưng tối này, vào lúc này đây, cô đích thực cảm nhận được cảm giác của anh.

Sâu nặng thâm tình, đây là những gì anh mang tới cho cô.

“Sẽ không đâu...” Cô cúi mặt, lắc đầu.

“Sẽ không gì cơ?” Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào anh.

Cô nhìn vào anh, rất lâu sau mới nói: “Lục Đông Thâm, thật ra mấy ngày qua em cũng từng nghĩ đến vấn đề chia xa. Em ghét bị bó buộc, cũng ghét bị lợi dụng, cho dù anh vô tình thì cũng khiến em không thoải mái. Nhưng, khi em nghĩ tới chuyện cuộc sống tương lai không còn anh, em liền thấy rất buồn. Anh đi biệt không chút tin tức, em liền suy nghĩ lung tung. Anh vừa về đã có Casa ở bên cạnh, tuy rằng em ra sức thuyết phục bản thân rằng anh đang làm việc nhưng em vẫn đổ kỵ tới phát điên. Lúc đó em mới hiểu, bị anh lạnh nhạt, bị anh tàng lờ còn đáng sợ hơn cả đánh mất tự do. Thật sự rất kỳ lạ, em đâu có ở bên anh quá lâu, nhưng vì sao lại khắc cốt ghi tâm chứ? Anh là một người đàn ông vừa nguy hiểm vừa quyến rũ, vậy mà em lại yêu phải anh. Lục Đông Thâm, bẻ gãy cánh vì tình yêu chính là cách em yêu anh. Thế nên em sẽ không rời xa anh.”

Một câu nói đã khiến Lục Đông Thâm sững sờ.

Ngón tay cái của anh run rẩy chạm lên môi cô, sau đó anh cúi đầu đặt lên đó một nụ hôn sâu.

Là lỗi của anh, anh không nên khiến cô tổn thương như vậy. Trong tình yêu, cô là một cô gái quá trong sáng, có thể như thiêu thân lao vào lửa, có thể bất chấp tất cả. Anh nên bao dung cô hơn, nuông chiều cô hơn mới phải. Có lẽ anh đã sớm qua cái tuổi si dại vì tình yêu, nhưng chính vì tình yêu với cô, anh tự trở thành một kẻ điên.

Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, Hạ Trú hậm hực cắn Lục Đông Thâm một cái. Anh kêu hự một tiếng, cơn đau làm chấm dứt bao suy nghĩ rồi ren. Anh buông ra. Nhưng Hạ Trú đã không còn vẻ nồng nàn tình cảm như lúc nãy, mà chủ động công kích anh, vừa gặm vừa cắn môi anh, chớp mắt đã biến thành con sói con.

“Lục Đông Thâm, lần sau anh còn dám để người con gái khác nép vào lòng anh, em không bẻ gãy cánh đâu, bẻ anh đó!” Cô dữ dằn, điển hình của kiểu giờ mới tỉnh sở.

Lục Đông Thâm bắt thình lình nhớ lại lúc Casa dựa vào lòng mình, nhưng anh cũng né ra rất nhanh, tuyệt đối không muốn để sinh thêm chuyện. Anh đang định lên tiếng phủ nhận thì nghe thấy Hạ Trú gặng dứ nói: “Trên sơ mi toàn là mùi son của Casa thôi, anh tưởng mùi em là đồ giả, đúng không? Đáng nhẽ em phải cho cô ta ăn loại nấm mốc lợn mới đúng!” Áo sơ mi của anh tối màu, tuy không nhìn thấy vết son nhưng cô ngửi ra được mùi.

Lục Đông Thâm tích cực phát huy bản lĩnh bạn trai tuyệt vời, lập tức cởi phăng áo sơ mi, quăng ra cửa: “Vứt luôn đi, nhé?”

Đôi mắt Hạ Trú nóng rực lên vì cơ thể cường tráng của anh, cô háng giọng: “Coi như anh biết điều.”

Lục Đông Thâm mỉm cười, bế bổng cô lên.

Cô bất ngờ.

“Im lặng, giờ tới lúc anh thể hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Vươn Vai Cũng Là Cách Yêu Anh

Thâm ca, nếu anh có thể trở thành thần bếp, thì em chính là người tạo ra vị thần rồi.

Hôm sau, trời rất tươi xanh. Từ cửa sổ phòng khách sạn nhìn ra ngoài, bầu trời trở thành một viên ngọc lưu ly, đến cả vân mây cũng rất đẹp.

Hiếm có ngày Lục Đông Thâm lại lười biếng trốn việc.

Khi Hạ Trú vươn vai đi theo mùi hương ra khỏi phòng ngủ, Lục Đông Thâm đang gấp miếng xiu mại tôm thịt ra đĩa, bày biện cực kỳ chỉnh tề, ngay cả hoa văn cũng phải hướng về một phía. Còn một vài món ăn sáng nữa, đều được anh cho vào cùng một loại đĩa sứ trắng chung kích cỡ.

Bóng anh nhòe đi trong quang sáng, bộ quần áo ngủ rộng rãi màu nâu nhạt cũng được nắng chiếu vào trông rất dịu dàng.

Một Lục Đông Thâm như vậy khiến Hạ Trú yêu thích, đồng thời cũng muốn bò lên người anh như một con mèo lười không phải rời đi. Cô tiến lên, dang rộng hai tay tiếp tục vươn vai, rồi ôm chặt lấy anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng rộng rãi của anh.

Mùi hương trên người anh thật dễ ngửi.

Là mùi hương trên cơ thể kết hợp với mùi sữa tắm cô pha chế, khiến người ta chỉ muốn lại gần, ôm chặt anh không buông. Nhớ lại chiếc sơ mi tối qua, cuối cùng nó vẫn không thoát khỏi kiếp nạn bị một người mắc bệnh sạch sẽ như anh ra lệnh cho quân gia đốt đi, sau đó lại nghĩ tới chuyện vòng tay anh là nơi quá nhiều cô gái khao khát, và cô lại được ở trong lòng anh.

Niềm kiêu hãnh này khó mà diễn tả.

Lục Đông Thâm để mặc cô bám dính vào người mình, anh cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Hạ Trú ngáp ngủ, ngửi mùi hương của anh luôn cảm thấy an lòng, lại chỉ chực muốn ngủ tiếp: “Bây giờ em vươn vai cũng là thể hiện tình yêu với anh.”

“Mới sáng sớm ra miệng đã bôi mật hả?” Lục Đông Thâm đặt nốt miếng xiu mại cuối cùng lên, mỉm cười.

Bữa sáng của anh vẫn luôn đơn giản, cafe đen kèm với bánh mỳ yến mạch. Sau này khi sang Trung Quốc làm việc, anh lại thích uống trà, nhiều lúc cũng là một tách hồng trà và bánh mỳ nướng sẵn, cùng lắm là kèm thêm một phần hoa quả. Một là vì anh không biết làm các bữa sáng phức tạp, hai là không có quá nhiều thời gian.

Nhưng từ sau khi đến với Hạ Trú thì đã khác. Cô nhóc này tuy nấu nướng rất ngon nhưng lại lười. Theo lời cô nói, cô chỉ xuống bếp khi đang bận đọc. Thế nên, đa phần cô chẳng nấu ăn bao giờ. Cô nói với anh: Hết cách thôi, tại em cũng nào cũng phơi phới.

Bản thân không nấu ăn, nhưng cái miệng thì không tha cho con người, lại cực kỳ kén chọn. Chỉ riêng bữa sáng thôi đã đủ khiến người ta rối mắt. Cô nói với anh rằng: Bón gia ăn cơm là phải đạt tới đẳng cấp ngự tiền.

Bữa sáng hôm nay anh đã đếm, tính cả món chính và món phụ thì tổng cộng có 13 món.

Hạ Trú vẫn đang treo mình trên người anh, uể oải: “Câu đó em đọc được trên mạng, sửa lại một chút để tặng anh.”

“Tạ chủ long ân.”

“Bữa sáng hôm nay không tệ.” Hạ Trú thò ra đầu ra từ nách anh, nhìn cả một bàn đầy sắc, hương, vị, hải lòng vỗ ngực anh, rồi nhân cơ hội ấy sờ mó cơ ngực rắn chắc của anh: “Nếu là anh làm thì càng tuyệt vời hơn. Nhưng không sao, anh đã thể hiện tốt lắm rồi, đúng là một chú chó con khiến người yêu thương.”

Khi cô quay người định đi thì bị Lục Đông Thâm kéo ngược trở lại: “Là cái gì?”

Hạ Trú quay trở lại lòng anh, ngón tay men theo xương hõm vai của anh, vuốt ve: “Ý muốn nói anh vừa ầm ập vừa nghe lời đó.”

Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô, cười xấu xa: “Cún con hả?”

Ngay sau đó anh áp mặt xuống, nhưng bị Hạ Trú giữ tay chặn lại: “Em đi đánh răng rửa mặt.” Cô rút người, trượt ra khỏi cánh tay anh rồi chuẩn mắt.

Lúc dùng bữa, cái miệng của Hạ Trú cũng bắt đầu hoạt động hết công suất.

Đầu tiên cô hết lời khen ngợi đầu bếp của nhà ăn khách sạn, sau đó khi nghe tới chuyện em trai của Lục Đông Thâm là Lục Bắc Thần nấu ăn giỏi, cô tiếp tục bóng gió chê bai Lục Đông Thâm được chiều quá hóa hư. Hạ Trú nói tía lia, Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười lắng nghe, chốc chốc lại gắp cho cô một miếng xú mại. Bao nhiêu món ăn sáng, cô thích nhất là xú mại tôm thịt.

Nếu không phải là lúc tiếp khách, bình thường anh rất ít khi ăn chung với người khác. Ngoài việc anh mắc bệnh sạch sẽ, cho rằng đối phương khi nói chuyện sẽ bắn nước bọt lung tung vào đồ ăn ra thì anh còn sợ ồn ào. Đây là thói quen có sẵn từ nhỏ. Tôn chỉ của ông Lục chính là đã ăn thì không nói chuyện. Thế nên mỗi lần trở về nhà họ Lục, dù là anh hay Nam Thâm thì tôn thủ nghiêm ngặt các quy định truyền thống, lâu dần trở thành thói quen của bản thân.

Ban đầu khi ăn com với Hạ Trú, Lục Đông Thâm quả thực phát đau đầu vì cô. Nhưng chỉ sau vài bữa com, anh đã thích ứng được. Bây giờ không có sự ồn ào của cô, anh bỗng cảm thấy ăn uống nhặt nhèo.

“Được, anh sẽ cố gắng tu luyện trở thành thần bếp.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú bỗng nhiên nọ nự cười phong tình: “Thâm ca, nếu anh có thể trở thành thần bếp, thì em chính là người tạo ra vị thần rồi.”

Lục Đông Thâm cười, nha đầu chết tiệt cứ hay dè đầu anh.

“Này, em nói chuyện nghiêm túc đây.”

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cũng dấy lên cảnh giác, anh cảm thấy cô không có chuyện nghiêm túc gì để nói.

“Trên người Casa có mùi hương lạ, giống như lúc trước em đã nói, đó là mùi hương của thuốc viên. Cô ta nhét thuốc viên vào trong cơ thể, thế nên làm việc gì cũng tỏa ra mùi hương.”

Lục Đông Thâm tùy ý ậm ừ, không dám hỏi han quá nhiều những chuyện liên quan đến Casa.

“Anh đoán, viên thuốc đó có tác dụng gì?” Hạ Trú cầm đưa vào một miếng xú mại tôm thịt, giờ lên đưa tới bên miệng.

Nếu giết người không phạm pháp, Lục Đông Thâm cảm thấy chiếc đĩa đó của Hạ Trú chắc chắn sẽ cắm vào đầu anh chứ không phải miếng xú mại. Về viên thuốc trong người Casa, hôm đó tuy Hạ Trú chưa nói rõ nhưng anh cũng có thể đoán ra ít nhiều, nhưng bây giờ trước mặt Hạ Trú, anh chắc chắn phải giả ngây giả ngô.

Anh cười gượng: “Trước đó em nói rồi, có thể khiến cơ thể có mùi hương thoang thoảng.”

“Thế thì xịt nước hoa là được rồi, sao phải phức tạp vậy?” Hạ Trú nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm với vẻ mặt lương thiện: “Nếu Thâm ca không nắm rõ lắm thì để em phổ cập cho anh. Nguyên liệu dùng trong viên thuốc đó toàn là các loại hương ẩm. Mùi hương tỏa ra không những có thể quyến rũ người khác mà sau khi thuốc tan đi, các chất dinh dưỡng trong thành phần còn có thể khiến cơ thể người sử dụng căng chắt như thiếu nữ. Nói trắng ra, đó là một viên xuân dược của cung đình mà ngoài đời không dễ gặp.”

Lục Đông Thâm chỉ “ồ” đại một tiếng. Chủ đề này đừng nói là anh không thể tùy tiện tiếp lời Hạ Trú, cho dù ở chỗ khác, là đàn ông, anh cũng không nên bàn bạc thoải mái.

“Thật là...” Hạ Trú đặt viên xú mại xuống, giả vờ chống cảm tò vò bị thương, con người cứ đảo qua đảo lại trên khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Một vị gia nào đó tôi qua không được thưởng thức mùi vị của thiếu nữ có phải rất tiếc không?”

Lần này Lục Đông Thâm từ tốn tiếp lời: “Tôi qua cô gái trên giường của một vị gia nào đó còn khiến người ta mê đắm hơn cả thiếu nữ, thế nên có dùng xuân dược cung đình không quan trọng, vẻ đẹp trời sinh mới có thể khiến đàn ông khó quên.”

Hạ Trú khá bất ngờ khi anh phản công như vậy, hơn nữa còn khiến cô như uống mật vậy. Tâm trạng quá vui vẻ, cô mỉm môi cười: “Không hổ danh là con trưởng của Lục Môn, trả lời kín kẽ không chút sơ hở.”

Thật ra bình thường trêu chọc anh cũng rất thú vị, thấy anh ngượng ngập, thấy anh vờ tỏ ra bình tĩnh, đều là niềm vui.

“Sự thực là vậy.” Lục Đông Thâm đòi cho cô một cốc sữa chua, rải thêm mật ong: “Bé con, mấy thứ đó của cô ta không ích gì với anh. Nam nữ vui vẻ, quan trọng nhất là ở chữ ‘tình’. Vui vẻ nhất thời, trái tim vẫn cứ trống trải thôi. Một khi anh đã nếm trải niềm vui tột đỉnh thì dĩ nhiên sẽ không thể ăn một thứ nhạt nhẽo.”

Hạ Trú nghe xong thấy ấm áp trong lòng, xúc một miếng sữa chua bỏ vào miệng. Vị ngọt thơm của mật ong giống như lời anh nói tràn vào cổ họng. Cô háng giọng, cô tình nói: “Quả nhiên mồm miệng dẻo quẹo.”

Lục Đông Thâm bật cười, cũng không tranh cãi với cô nữa. Anh giục cô: “Ăn nhanh lên, lát nữa anh còn một buổi họp.”

Khi quán gia đi vào, đúng lúc tâm trạng của Hạ Trú vui vẻ nhất.

Quán gia đánh mắt nhìn Hạ Trú, rồi nhìn sang Lục Đông Thâm, nói: “Tổng giám đốc Lục, tiểu thư Casa lại nổi mẩn rồi, còn nghiêm trọng hơn lúc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Anh Đâu Có Không Tin Em

Cho dù cô ta muốn truy cứu, anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn, anh cũng sẽ gánh vác hết.

Đúng như Hạ Trú từng nói, lấy hương cam làm mùi chính trong không gian phòng, tuy rằng có thể nhanh chóng hóa giải hiện tượng nổi mẩn của Casa, nhưng nhiệt độ trong người cũng sẽ càng trở nên nghiêm trọng.

Toàn bộ lưng của Casa đã nổi mẩn, đúng như lời quán gia miêu tả, nó còn nghiêm trọng hơn lúc trước. Cô ta đuổi tất cả mọi người ra ngoài, chỉ “triệu kiến” một mình Hạ Trú, ngay cả Lục Đông Thâm cũng tránh mặt không gặp.

Có lẽ vì nổi mẩn quá nghiêm trọng không muốn bị anh nhìn thấy, cũng có thể vì sự thất thố trước mặt anh tối hôm trước.

Lần này, Casa đã biết yên lặng lắng nghe sự sắp xếp của Hạ Trú.

Hạ Trú đã chuẩn bị sẵn từ trước một loạt các dung dịch chiết xuất từ những mùi hương như đồ kinh, bình linh xoan, quảng phiếm phong bỏ thêm vào hệ thống thanh lọc không khí, rồi ra lệnh cho quán gia đổi các sản phẩm trên giường từ mùi cam sang mùi cây bách như trước. Để nhanh chóng xua tan hương cam, Hạ Trú lại lấy miếng bông được ngâm sẵn trong tinh chất hoạt huyết đoan bỏ vào lò tinh dầu. Sau khi được làm nóng bằng điện, chiếc lò từ từ tỏa ra mùi hương của hoạt huyết đơn.

Mùi hương được giải phóng của lớp bông sẽ có khả năng phát huy trực tiếp đều đặn hơn, các loại mùi sẽ nhanh chóng hòa lẫn vào nhau trong không khí, tạo thành một mùi thanh có phần nhức mũi.

Casa không chịu nổi phải bị mũi. Hạ Trú ngược lên đánh mắt nhìn cô ta, thấy vậy Casa lại âm thầm bỏ tay xuống.

“Cô Hạ, có phải cô nên giải thích qua với tôi không?” Casa buột miệng.

Hạ Trú lấy chất dịch từ sáng đã chiết sẵn ra từ hoa môi, nhỏ vào trong lò tinh dầu, không buồn ngẩng đầu lên: “Giải thích cái gì? Những gì cần nói trước đó tôi đã nói hết với cô rồi.”

“Ý của tôi là, về những mùi này.”

Hạ Trú lấy những bông hoa môi đã được chưng cất ra, một phần bỏ vào trong cối giã thuốc: “Dù tôi có giải thích với cô, cô cũng chẳng hiểu.”

Casa đã bao giờ phải chịu đựng sự lạnh lùng này? Nhưng ngại vì tình hình vết mẩn trên người bị cô nói trúng, cô ta đành nhẫn nhịn trước thái độ khó chịu của Hạ Trú. Thấy Hạ Trú đỏ thứ đen xì trong cối ra, rồi đi về phía mình, cô ta giật mình, nhìn Hạ Trú chăm chăm như gặp kẻ địch: “Cô định làm gì?”

Hạ Trú chẳng buồn nói nhiều với cô ta, thẳng thừng bắt cô ta cời áo. Casa tuy không tình nguyện nhưng cũng đành làm theo. Hạ Trú từ từ bôi hoa môi lên lưng Casa, cảm giác lạnh lạnh khiến Casa lập tức nổi da gà.

“Tôi có thiện cảm với anh Lục, nhưng tôi có thể nhìn ra anh ấy rất quan tâm tới cô.” Casa khoanh tay, xoay lưng về phía Hạ Trú, khẽ nói: “Anh Lục là một người quân tử. Anh ấy chưa bao giờ có bất kỳ hành vi thái quá nào với tôi, hành xử giao thiệp rất có chừng mực.”

Bàn tay Hạ Trú chọt khựng lại giây lát.

Casa điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn rồi thở dài: “Một người có thân phận như tôi, rất nhiều đàn ông chỉ cần có cơ hội là sẽ không bỏ qua. Thế nên, anh Lục khiến người ta rất tôn trọng.”

Hạ Trú không nói gì, tiếp tục ngồi bồi lưng cho cô ta.

Casa thấy cô không nói gì, nhất thời cũng hơi ngượng ngập, bèn im lặng theo. Sau khi bồi xong, Hạ Trú quay lại quầy bar cầm một chiếc ly. Casa ngồi trên giường gọi với: “Lưng tôi hơi đau.”

Chẳng bao lâu sau, Hạ Trú đã quay lại, hồ hững nói: “Chuyện rất bình thường.” Rồi cô đưa chiếc ly trong tay cho Casa: “Uống đi.”

Casa thoát nhìn, bên trong chiếc ly có thứ gì đó không rõ, mùi cũng hơi kỳ quặc, cô ta có phần do dự. Hạ Trú nhét nó vào trong tay Casa: “Bây giờ, mùi hương trong phòng này có tác dụng tỉnh táo và tiêu viêm, tan đục, cũng có tác dụng đối với nhiệt độc và mẩn đỏ, còn tốt hơn cả hương bách lộc trước. Có điều nó không thơm bằng hương bách, nhưng giờ trị bệnh thì hết cách thôi. Hoạt huyết đan trong lò tinh dầu có thể gia tăng không gian lan tỏa của mùi hương. Hoa môi là hương hoa cỏ, có thể nhanh chóng làm tan đục, lá có thể làm thuốc chữa nhiệt độ, có tác dụng trị mẩn đỏ. Thế nên một phần bồi lên người cô, còn một phần để cô uống.”

Casa sững người. Cô ta không ngờ Hạ Trú lại giải thích. Tuy đúng là cô ta nghe cũng không hiểu lắm, nhưng biết rằng Hạ Trú không có ác ý.

Cô ta gần như nín thở uống cho xong cốc nước. Hạ Trú nói: “Còn phải uống ba lần nữa thì vết mẩn trên người cô mới tạm tan đi, tôi sẽ nhắc nhở quản gia.”=

Casa quay đầu hỏi cô: “Sau này tôi còn gặp phải tình trạng này không?”

“Còn.” Hạ Trú rất quả quyết.

“Vậy phải làm sao?” Casa sốt sắng.

Hạ Trú cầm lấy chiếc ly: “Sau này cô đừng dùng viên đan được đó là được.”

Casa có phản gượng gạo.

“Tiểu thư Casa, tôi thân thiện nhắc cô một câu. Đã là thuốc thì kiểu gì cũng có phần độc, không cần biết nguyên liệu của nó quý giá đến mức nào. Loại đan được đó đích thực có thể khiến cơ thể cô căng chặt, mềm mại, nhưng lâu dần sẽ dẫn đến tác dụng phụ. Nổi mẩn mới chỉ là biểu hiện của nhiệt độc thời kỳ đầu. Cơ thể cô vốn tính nhiệt, không thích hợp để dùng nó.” Hạ Trú nghiêm túc cảnh cáo.

Casa sợ hết hồn, gật đầu lia lịa: “Tôi không dùng nữa, sau này nhất định không dùng nữa.”

Hạ Trú đã quen nói đến đó rồi thôi, nói nhiều cũng vô ích.

Cô gọi quản gia ra cửa, lần lượt nhắc nhở từng việc phải chú ý.

Khi cô sắp đi, Casa ngập ngừng hỏi: “Cô Hạ này, à... tôi qua tôi xả hơi liên tục, việc này cũng có liên quan đến nhiệt độc trong người sao?”

Hạ Trú cố nhịn để không cười phá lên, hắng giọng, lạnh mặt nói: “Phải.”

***

Giờ này quán cà phê trong khách sạn rất yên tĩnh, thi thoảng có khách cũng đều đến bàn công việc.

Ánh nắng bị lớp kính màu trà xoa dịu, hắt xuống một góc, mát hẳn cái oi ả của ngày hè. Lục Đông Thâm ngồi ở vị trí ngắm cảnh, trước mặt đặt một cốc cà phê, nhưng mãi không thấy uống ngụm nào, từ đầu tới cuối vẫn đang xử lý tài liệu.

Hạ Trú vừa đi vào quán đã nhìn thấy anh nhàn nhã ngồi một phía. Cô rào bước tiến tới, kéo một chiếc ghế, gần như là nằm thẳng cẳng trước mặt anh.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô, cười hỏi: “Em muốn uống gì?”

Hạ Trú nghĩ mãi vẫn không biết nên uống gì, Lục Đông Thâm bèn gọi nhân viên mang cho cô một cốc nước chanh. Cô ôm cốc nước, nghiêng đầu nhìn anh cười gian tà.

Lục Đông Thâm vốn đang đứng đây đợi cô, cũng nhân tiện giải quyết công việc. Bây giờ cô tới, đáng vẻ lại như có lời muốn nói, anh bèn thẳng thừng gấp tài liệu lại. Hạ Trú hắng giọng: “Sao anh không hỏi em đã giải quyết thế nào hay Casa còn vấn đề gì không?”

“Có em giải quyết, anh yên tâm rồi, có gì phải hỏi?”

“Bây giờ yên tâm rồi à?” Hạ Trú phì cười: “Lúc trước anh có thêm tin lời em nói đâu.”

“Anh đâu có không tin em.” Lục Đông Thâm tỏ rõ thái độ của mình.

Hạ Trú cười lạnh: “Tin em? Ông chủ Lục, hôm đó ở trước mặt Casa, thái độ của anh đâu có như vậy.” Lúc đó anh vốn không nói đỡ lời cho cô. Cô đã tỏ rõ thái độ không thể dùng hương cam. Nhưng anh thì sao? Kiên quyết bắt cô nghe Casa.

Lục Đông Thâm nhấp một ngụm cà phê, sau khi đặt chiếc cốc xuống, anh nói: “Anh chỉ dựa theo tình hình để khiến nhiều người tin tưởng em hơn mà thôi.”

Hạ Trú sững người.

“Casa là khách quý. Em có sự kiên trì của mình dĩ nhiên là tốt, nhưng rõ ràng lúc đó cô ta không tin em, thế nên chúng ta chỉ có thể lùi bước. Ngoài ra, nếu lúc đó em kiên trì không đổi mùi hương, lỡ như Casa ăn phải thứ gì khiến cho vết mẩn trở nên nghiêm trọng hơn, thì em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Vì dầu sao chuyện mùi hương cũng không phải là phạm vi anh và em có thể kiểm soát.” Lục Đông Thâm bình tĩnh phân tích cho cô: “Thế nên, so với việc để em hứng chịu nguy hiểm, chỉ bằng để cô ta tự ý thức được vấn đề của mình, không có cơ hội để người ngoài chỉ trích nói ra nói vào về em”

Hạ Trú không ngờ Lục Đông Thâm lại suy nghĩ sâu xa đến thế. Đây đích thực là cách tốt nhất để né tránh mọi nguy hiểm. Có lúc, đối mặt với một vài người kênh kiệu đã thành quen, đứng là không thể quá cứng rắn. “Nhưng làm như thế này chúng ta không còn bị nghi là cố tình sao?”

“Có chứ, hơn nữa Casa là người thông minh, nhất định sẽ hiểu rõ mục đích của anh.” Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Nhưng vậy thì đã sao? Cho dù cô ta muốn truy cứu, anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn, anh cũng sẽ gánh vác hết. Huống hồ với tình hình hiện tại, cô ta chắc chắn sẽ không truy cứu nữa.”

Nghe xong câu này, Hạ Trú cảm thấy trong lòng ngọt ngào vô cùng. Cô chủ động kéo tay anh qua, đan ngón tay mình vào ngón tay anh, cổ tình cất giọng nũng nịu: “Anh Thâm à, anh đang gánh vác nguy hiểm cho em đấy à?”

Lục Đông Thâm đã sớm miễn dịch với cái miệng chỉ ngọt ngào khi vui của cô, cười nói: “Có phải bỗng nhiên cảm thấy có người gánh bom cho mình cũng không tệ không?”

“Thì đó, chọn anh làm bạn trai quả nhiên đúng đắn.” Hạ Trú kéo tay cô qua, khẽ cắn lên ngón tay anh: “Phải làm sao đây? Vốn dĩ em định ‘đạo cao một thước’ trước mặt anh, không ngờ cuối cùng anh lại ‘ma cao một trượng’. Hình như em lại nợ anh một phần ân tình nữa rồi.”

Lục Đông Thâm nhân lúc cô buông ra bèn rút tay về, tránh cho đầu ngón tay bị cô cắn nát. Anh sắp xếp lại tài liệu rồi chậm rãi nói: “Ân tình để trả lắm, thường thì là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 260: Có Phải Cô Có Ý Với Bồn Thiếu Gia Không?

Tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu, và mẹ tôi cũng vậy...

Thai Quốc Cường đã tỉnh táo hơn không ít, chỉ ít khi Nguyễn Kỳ bước vào phòng bệnh, ông ta đang dựa vào đầu giường, trông rất có tinh thần.

Trong phòng còn có Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân. Thai Quốc Cường đồng loạt gọi tất cả họ tới.

Nhiều Tôn không vào trong mà đứng bên ngoài phòng bệnh, dựa vào bức tường hành lang, ngón tay nghịch qua nghịch lại một điều thuốc, mãi vẫn không hút. Có những y tá và bác sỹ nữ trẻ trung đi ngang qua đều đồng loạt hướng mắt về phía bóng hình cao lớn mà nổi bật của anh. Ánh mắt anh không hề dịch chuyển, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng bệnh, mặc cho các cô gái khác cứ mãi miết ngắm mình.

Không lâu sau, tiếng thét điên cuồng của Nguyễn Kỳ đã vọng ra ngoài phòng bệnh. Nhiều Tôn cho dù không vào trong cũng có thể tưởng tượng được biểu cảm của cô lúc này.

Cũng khó trách, một người lâu nay vẫn cho là kẻ thù giết cha bỗng nhiên lại chính là cha của mình, chuyện này dù là bất cứ ai cũng khó chấp nhận.

Nhiều Tôn bỗng dưng cảm thấy khó chịu.

Anh ngậm điều thuốc lên miệng vài lần rồi lại hạ xuống, sau đó thực sự cảm thấy lồng ngực tức dữ dội, anh bèn quay người đi vào nhà vệ sinh hút thuốc.

Phòng bệnh như vừa phải hứng chịu một quả bom nguyên tử.

Nghe xong Thai Quốc Cường thuật lại câu chuyện một lần, Thai Nghiệp Dương và hai người còn lại trợn tròn mắt sững sốt. Nguyễn Kỳ ngồi bất động trên sofa, ánh mắt như dừng hình. Chỉ có Thai Quốc Cường đau lòng nhìn Nguyễn Kỳ, rất lâu sau mới lên tiếng: “Lúc trước bỏ ra đi hoàn toàn không biết mẹ con đã mang thai.”

Qua một thời gian rất lâu, Nguyễn Kỳ mới như người tỉnh lại từ giấc mơ, quay đầu sang nhìn chằm chằm Thai Quốc Cường. Trong ánh mắt cô có đau đớn, có sầu não, còn có cả nỗi bi thương không thể nói rõ ràng. Nhịp thở của cô trở nên gấp gáp, cô dần giọng hỏi từng chữ: “Sao ông dám tự nhận mình là Ngô Trung mà không biết xấu hổ như thế? Thực tế là, bao nhiêu năm qua ông vẫn mượn danh Thai Quốc Cường mà sống, giẫm đạp lên nỗi đau

của người khác để hưởng thụ vinh hoa riêng mình! Còn mẹ tôi, trước khi chết vẫn còn ôm theo nỗi nhớ và tình duyên nửa đời dành cho ông! Ông nói ông là bố tôi, ông xứng sao?”

Thai Quốc Cường nằm tựa vào đó, như ngọn nến sắp tàn trong gió, ánh mắt như bị cánh điều nào đó kéo về một phía xa xăm. Ông ta lầm bầm: “Tôi không xứng làm bố người ta, con hận bố cũng là điều hiển nhiên... Năm đó đúng là trong một khoảnh khắc bố đã sai lầm, đối diện với cả một khoản lợi ích khổng lồ, bố đã lựa chọn thỏa hiệp. Nhưng, trong lòng bố chỉ nghĩ tới mẹ con. Bố từng tìm bà ấy, không chỉ một lần. Bố hy vọng bà ấy có thể cùng bố sống những ngày sung sướng. Cho tới khi, bố nhận được tin mẹ con bất ngờ qua đời... Bố đã tin nhầm người, tưởng bà ấy chết thật rồi.”

Trong ánh mắt Nguyễn Kỳ là thứ nhiệt độ lạnh như băng: “Ông nói dễ nghe thật, ông hy vọng mẹ tôi được sống sung sướng cùng ông ư? Khi ông khoác lên người thân phận Thai Quốc Cường tiếp tục sống nhục là lúc ông đã lấy cô tiểu thư kia rồi phải không? Ông bảo mẹ tôi phải lấy thân phận gì để đi theo ông? Vĩnh viễn làm người tình trong bóng tối của ông à?”

Thai Quốc Cường mặt đầy đau khổ.

“Tôi không quan tâm năm xưa ông bị lợi ích thiêu đốt trái tim hay thật sự có nỗi khổ riêng hoặc tưởng rằng mẹ tôi chết thật rồi. Tôi chỉ biết kể từ khi ông quyết định từ bỏ thân phận Ngô Trung, ông đã phản bội mẹ tôi. Tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu, và mẹ tôi cũng vậy!” Nguyễn Kỳ đè nén nỗi đau, đứng dậy.

“Kỳ Kỳ...”

Nguyễn Kỳ đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn ông ta: “Tôi tên là Nguyễn Kỳ.”

Khóe miệng Thai Quốc Cường giật giật, khuôn mặt vàng vọt bệnh tật có phần ngượng ngập và sự hồi hận khó mà chấm dứt. Ông ta cất lời một cách khó khăn: “Mẹ con bà ấy... đã được con đưa về phủ Thân vương sao?”

Sự lạnh lẽo trong ánh mắt Nguyễn Kỳ cuối cùng vẫn không tan, mà cô cũng không trả lời câu hỏi của ông ta nữa, kéo cửa đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa rất lớn làm rung chuyển cả tầng bệnh viện.

Nhưng chẳng thể làm dậy lên lớp sóng nào, trong phòng bệnh vẫn yên ắng như đã chết. Lần này, Thai Quốc Cường cũng không trụ được nữa, gục hẳn vào giường, thở gấp gấp, mặt trắng bệch. Thai Nghiệp Phàm và Thai Từ Tân vội vàng lao tới đỡ hai bên trái phải. Thai Nghiệp Dương lập tức gọi tay định ấn nút gọi bác sỹ nhưng bị Thai Quốc Cường ngăn lại.

Ông ta cố gắng điều chỉnh nhịp thở, rất lâu sau mới run rẩy nói: “Nghiệp Phàm, Từ Tân, hai đứa ra ngoài trước đi.”

“Bố, bố phải được kiểm tra sức khỏe đã.” Thai Nghiệp Phàm lo lắng cho sức khỏe của ông ta.

Nhưng Thai Nghiệp Dương rất kiên quyết: “Bố có chuyện muốn hỏi anh trai con, hai đứa ra ngoài.”

***

Nguyễn Kỳ ngồi trên bồn hoa của bệnh viện, mắt vẫn đỏ rực.

Nhiều Tôn cầm hai chai nước đi tới, đưa chai không lạnh cho cô. Cô không nhận, anh bèn ngồi xuống bên cạnh, tiện thể nhét vào tay cô: “Muốn khóc hả?”

Nguyễn Kỳ hít sâu một hơi, cúi gầm xuống: “Gió thổi đấy, mắt tôi từ nhỏ cứ gặp gió là bị đỏ.”

Nhiều Tôn “ồ” lên một tiếng, trong lòng biết rõ nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới cùng hoặc châm chọc cô nữa. Anh mở nắp chai nước khoáng, quay sang nhìn cô, hắng giọng hỏi: “Cô tự mở được không?” Dứt lời, anh chia tay ra.

Nguyễn Kỳ gạt tay anh sang bên cạnh, tiện thể âm thầm lau khóe mắt rồi vặn ngay chai nước ra, bực bội nói: “Tôi không phải Lâm Đại Ngọc*.”

*Một nhân vật nổi tiếng trong tác phẩm kinh điển Hồng Lâu Mộng, đại diện cho những cô gái yếu đuối, hay khóc, yếu mệnh.

Nhiều Tôn giơ tay lên véo tai cô: “Lấy oán báo ơn phải không? Bỏn thiếu gia lãng phí cả một buổi sáng để làm chút việc vặt của cô, cô báo đáp tôi như vậy hả?”

Anh khá mạnh tay, Nguyễn Kỳ đau đón nhủu mày lại, rồi đẩy anh ra, giơ tay đánh lên vai anh: “Nhiều Tôn, anh có bệnh à, anh có ơn nghĩa gì với tôi? Tôi không kiện anh là tốt lắm rồi! Tôi nhờ anh giúp đỡ à? Chính anh nhất quyết kéo tôi tới bệnh viện đấy chứ!”

“Tôi phát hiện con người cô thật không biết nói lý lẽ đấy.” Nhiều Tôn cãi tay đôi với cô: “Chuyện cô đâm tôi một nhát dao cô tưởng cứ thế là xong à? Đừng có mơ, bỏn thiếu gia đã bao giờ phải chịu thiệt chứ? Không truy cứu trách nhiệm từng là có ơn với cô rồi.”

Nguyễn Kỳ mang tâm sự trong lòng, chẳng buồn nói nhiều với anh, thẳng thừng mặc kệ anh.

Nhiều Tôn tu mấy ngụm hết chai nước, rồi giơ tay, ném chuẩn chai nước vào thùng rác đối diện. Anh nghiêng đầu nhìn cô, có vẻ hứng thú: “Cô nói thật đi, lúc đó cô đã thích bỏn thiếu gia rồi đúng không?”

Nguyễn Kỳ quay sang, nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn một quái vật, mãi mới buông một câu: “Đồ thần kinh!”

***

“Con đã sớm biết việc mẹ con làm?” Sau khi Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân đi ra ngoài, Thai Quốc Cường mở lời hỏi Thai Nghiệp Dương.

Thai Nghiệp Dương cung kính đứng trước mặt ông ta: “Bố, con không biết, hơn nữa chuyện này con cho là một chuyện hiểu lầm, mẹ...”

Thai Quốc Cường gắng sức gior tay ngắt lời anh ta, chậm rãi nói: “Nghiệp Phàm và Tử Tân là em cùng cha khác mẹ với con, chuyện này con đã biết từ lâu. Mẹ con vẫn không hài lòng về việc bố chiều con trai thứ hai hơn, ẩn tình trong chuyện này bố tin là bà ấy đã nói với con rồi. Mẹ con có lý do để hại bố, còn bố càng có lý do để căm hận bà ấy. Lẽ nào, bà ấy chưa nói với con?”

Ông ta tuy đang bệnh nhưng ngữ khí vẫn dồn ép đối phương, ánh mắt càng như lưỡi dao sắc đâm thẳng vào Thai Nghiệp Dương. Thai Nghiệp Dương thấy vậy vội vàng đứng lên: “Bố, mẹ chưa hề nói gì cả. Thế nên, bố hiểu lầm mẹ rồi. Cô gái ban nãy là khúc mắc của bố mẹ sao? Con không cần biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bố mẹ đã là vợ chồng nhiều năm, bố cũng không thể giương mắt nhìn vợ mình chịu tội được, việc này sẽ gây tổn hại danh dự nghiêm trọng cho Trường Thịnh.”

Thai Quốc Cường nhắm mắt lại, rất lâu sau mới nói: “Nguyễn Kỳ là em gái của các con, về điểm này, con phải khắc ghi cho bố.”

“Bố, làm sao bố dám chắc chắn 100% cô ta là con gái của bố? Lỡ như lúc đó Nguyễn Anh cũng đã theo người khác...”

“Khôn khiếp!” Thai Quốc Cường đột ngột mở mắt, quát giọng giận dữ. Thế là tim ông ta lại dấy lên cơn đau dữ dội, thở gấp gấp.

Thai Nghiệp Dương không nói tiếp nữa.

“Ra ngoài đi!”

“Bố...”

“Mày ra ngoài ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Cậu Phải Để Cho Cô Ấy Càn Quấy

Trong con phong ba này, ai cũng muốn làm người đứng xem kịch, nhưng tiếc rằng ai cũng trở thành nhân vật trong câu chuyện này.

Trở về Bắc Kinh, họ trở lại với giường quay bận rộn.

Vết mẩn trên người Casa đã dịu hơn, câu chuyện tại khách sạn Skyline Hồng Kông cũng coi như đã kết thúc. Hạ Trú nghe quản gia báo cáo lại, tuy rằng tiểu thư Casa tính tình có phần kiêu ngạo nhưng rất hợp tác trong quá trình trị liệu mùi hương. Đương nhiên, vốn dĩ việc theo dõi tình trạng của Casa thuộc về Hạ Trú nhưng cô nhỏ nhen, cứ nghĩ tới việc Casa đã từng dòm ngó Lục Đông Thâm, thế nên đã giao toàn quyền cho quản gia.

Nhưng trước khi rời đi, Casa lại đánh giá rất cao về khách sạn Skyline. Hạ Trú đã từng nghĩ tám, chín phần là vì cô ta có thiện cảm với Lục Đông Thâm, cho tới khi Casa kéo tay cô và nói: Cô Hạ này, quyết định của tôi vẫn luôn có hiệu lực với cô. Đương nhiên, không phải tôi ép cô làm những việc cô không thích, mà vì tôi thật sự cần một nhà tạo hương có chủ kiến.

Ngay sau đó, Hạ Trú đã chợt dạ cảm thấy thật ra con người Casa cũng tốt đấy chứ, vừa xinh đẹp vừa rộng lượng.

Dĩ nhiên, chuyện của Casa xứng đáng trở thành một nguy cơ trong quản lý khách sạn, hơn nữa lúc đó lại nhắm thẳng vào mặt quản lý mùi hương trong không gian khách sạn. Thế nên với tư cách là người chịu trách nhiệm của khách sạn, vừa về tới Bắc Kinh, Lục Đông Thâm đã phải soạn một email gửi cho tổng bộ, trình bày tỉ mỉ chi tiết về sự việc lần này.

Khi ngồi viết email đó, Lục Đông Thâm đang ở nhà, ngoài cửa sổ phòng làm việc cảnh đêm rục rờ.

Bắc Kinh đã gần tới trung tuần tháng Bảy, giống như một lò hấp bánh khổng lồ. Cho dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí vẫn cứ xấp xỉ trên dưới ba mươi độ. Giả sử có một hôm nhiệt độ xuống được hai mươi tám độ thì đó đã được coi là một ngày mát mẻ rồi. Nhiệt độ trong nhà rất ổn định, có làn gió nhẹ nhàn di chuyển, sẽ khiến người ta hiểu lầm là đêm mùa xuân.

Hạ Trú đã ở Thương Lãng suốt ba năm, từ lâu đã không còn quen với mùa hạ Bắc Kinh, cứ chốc chốc cô lại muốn mở cửa sổ. Kết quả, nguyện vọng của cô có lẽ cũng đã bị những đợt khí nóng hầm hập ở bên ngoài thiêu cháy rụi, cuối cùng cô đành ngồi nghỉ cách trong phòng. Cô bỏ thêm một số mùi

huong như rêu trắng, gồ sồi, trộn lẫn với tử đinh hương tới mùa xuân và trầm hương đọng nước. Mỗi một loại mùi đều được lấy vừa đủ lượng, làm loãng mùi ra. Nói theo lời của cô thì cảm giác này sẽ khiến người ta liên tưởng tới việc đi dạo trong rừng cây cao su ở Piemonte*, mùi hương nồng nàn, khi hít vào thật sâu sẽ chỉ cảm thấy thanh mát, bớt khô.

*Piemonte là một trong 20 vùng của Ý. Diện tích vùng này là 25.399 km² với dân số khoảng 4,4 triệu người. Thủ phủ là thành phố Torino.

Đối với việc cô “giày vò” căn nhà, Lục Đông Thâm cũng chiều vô điều kiện, chỉ cần cô vui vẻ, anh thế nào cũng xong.

Sau khi Hạ Trú tắm rửa xong, cô bèn quấn chiếc khăn tắm lên người, uể oải dựa vào lưng Lục Đông Thâm, hai cánh tay như hai sợi dây leo lủng lẳng trước ngực anh: “Hình ảnh giây phút này có giống nữ quý trong Lan Nhược Tự* có mưu đồ quyến rũ chàng thư sinh đứng đắn không?”

*Ngôi chùa trong bộ phim “Thiện nữ u hồn”.

Bàn tay gõ phím của Lục Đông Thâm không hề dừng lại, anh nhìn chăm chú vào màn hình máy tính và nói: “Điều kiện tiên quyết để giữ vững sự đứng đắn là em phải ngồi vào lòng anh trước thì mới biết liệu anh có sờ mó lung tung không?”

Hạ Trú tươi cười nín lấy cổ anh: “Lúc Thâm ca không nói không cười, làm gì có ai dám ngồi lên đùi anh chứ?”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Còn có chuyện em không dám làm cơ à?”

Hạ Trú mỉm môi cười khê, đúng lúc đọc được những gì anh viết trong email. Anh ôm hết trách nhiệm về mình, đồng thời lên tiếng nói rằng nguy cơ lần này có thể được giải quyết thuận lợi đều là nhờ những phán đoán chuyên nghiệp và thái độ kiên quyết của giám đốc Hạ. Đôi tay mảnh khảnh ấy gõ ra từng câu tiếng Anh đều là những lời khen ngợi dành cho cô, việc này khiến Hạ Trú sung sướng vô cùng: “Em không hề biết trong từ điển cuộc đời anh hóa ra cũng có nhiều vốn từ ngợi khen đến vậy đây.”

Lục Đông Thâm không ngược mắt lên, sau khi gõ xong câu cuối cùng anh gửi đồng loạt cho các thành viên trong Hội đồng quản trị rồi nói: “Chứng tỏ anh và em còn cần phải tìm hiểu nhau nhiều.”

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn anh: “Sao em cứ cảm thấy câu nói này của anh không có ý tốt đẹp thế nhỉ?”

Lục Đông Thâm thẳng thừng tắt máy tính, vươn tay kéo cô vào lòng. Cô bật cười: “Anh làm gì đấy?”

“Để anh dạy anh em thế nào là ‘tìm hiểu’.” Lục Đông Thâm cười xấu xa.

Hạ Trú đang định dùng “Vô ảnh chương” đối phó với anh thì di động trên bàn đồ chuông, là Cảnh Ninh gọi tới. Hạ Trú bĩu môi: “Khả năng của trợ lý Hứa càng ngày càng kém đấy.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhận máy.

Đầu kia nói rất ngắn gọn, Hạ Trú loáng thoáng nghe thấy tên của Thai Quốc Cường.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Đông Thâm cũng không giấu cô: “Thai Quốc Cường xin được gặp Hà Tư Nghi.”

Hạ Trú dăm chiêu: “Có lẽ vẫn còn chuyện mà chúng ta chưa biết.”

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: “Trong con phong ba này, ai cũng muốn làm người đứng xem kịch, nhưng tiếc rằng ai cũng trở thành nhân vật trong câu chuyện này.”

***

Sáng sớm hôm sau, Hạ Trú bị Lục Đông Thâm xách dậy tới công ty họp.

Hạ Trú chịu không nổi chính là ngồi họp sáng sớm ra. Cô ngáp vặt liên tục, nhưng Lục Đông Thâm ngồi ngay giữa bàn coi như không thấy, vẫn nghiêm chỉnh ngồi.

Từng nội dung của buổi họp lướt qua, đại khái đều liên quan tới các cửa hàng đại lý của thương hiệu H và loại nước hoa phiên bản giới hạn sắp có mặt tại thị trường Trung Quốc. Trong các hạng mục công việc này, Hạ Trú là người phụ trách chính, thế nên dù buồn ngủ hơn nửa cô cũng không dám chèn nhấc. Cô cùng phòng thị trường, phòng kinh doanh lần lượt báo cáo với Lục Đông Thâm.

Vì chuyện của Thương Xuyên, thương hiệu H đã bị ảnh hưởng, việc quảng bá sản phẩm mới cũng bị lùi lại, bây giờ mọi việc coi như đã tạm ổn, thế nên các bộ phận cũng bắt đầu khẩn trương tăng tốc.

Quá nửa ngày, họ đều ngồi báo cáo công việc.

Sau khi các nội dung liên quan đến sản phẩm mới đã xong, Hạ Trú coi như cũng thở phào nhẹ nhõm. Việc báo cáo của cô tạm xong, cô bắt đầu chống cằm ngồi ngắm dáng vẻ Lục Đông Thâm khi họp. Ánh mắt cô di chuyển dần từ đôi mày của anh xuống đến cà vạt, sau đó từ chiếc cúc áo nghiêm chỉnh lại tưởng tượng xa xôi tới lòng ngực anh, những tiếng báo cáo bên tai chuyển hết thành tiếng thở khàn đặc của anh tới qua.

Đang trong lúc mơ mộng, Lục Đông Thâm bỗng tuyên bố cho mọi người tạm nghỉ giữa giờ. Hạ Trú bắt ngờ đối diện với ánh mắt Lục Đông Thâm phóng tới, với một nụ cười hờ hững mang ý tứ sâu xa.

Đợi tới lúc phòng trà nước đã vắng người, Hạ Trú mới rào bước đi tới. Đang định vào cửa thì cô nghe thấy tiếng của Dương Viễn.

“Casa đưa ra đề nghị thay đổi mùi hương trong phòng, Hạ Trú kiên quyết phản đối, với sự chuyên nghiệp của cô ấy, lúc đó cậu tin tưởng cô ấy không có gì là sai. Nhưng cậu lại lựa chọn đứng về phía Casa. Ngoài việc muốn Hạ Trú tránh được những phong ba sau chuyện này ra, cậu còn mục đích khác đúng không?”

“Cậu định nói gì?” Là tiếng Lục Đông Thâm.

Dương Viễn cười hờ hờ: “Tôi thấy là vì cậu cho rằng Casa đã gây khó dễ cho Hạ Trú, thế nên cố tình khiến cô ta chịu thiệt. Với thủ đoạn làm việc của cậu, Casa vốn không cần phải chịu khổ thêm lần nữa.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ có tiếng máy xay cà phê đang chạy.

“Bị tôi đoán trúng rồi chứ gì?” Dương Viễn hừ một tiếng: “Lục Đông Thâm, Casa là vương thất đó.”

“Vương thất thì làm sao?” Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Vấn đề nằm trên cơ thể Casa, cô ta đáng phải nhận bài học, không liên quan tới việc cô ta có phải vương thất hay không.”

Dương Viễn ngẹn lời: “Được rồi, không nói Casa nữa, chúng ta nói tới thái độ ban nãy của Hạ Trú đi!”

“Cô ấy lại làm gì cậu rồi?”

“Cô ấy không làm gì tôi cả, chỉ là tôi không chấp nhận được cái vẻ dờ dặt dờ chết của cô ấy lúc họp thôi.”

Lục Đông Thâm cười hỏi: “Cô ấy có làm lỡ dở việc báo cáo không?”

“Việc này thì không...”

“Công việc bình thường của cô ấy có sơ suất gì không?”

“... Cũng không.”

“Vậy cậu cứ soi mói mấy tật xấu nhỏ nhặt của cô ấy làm gì?” Lục Đông Thâm chưa khiến người ta ngẹn chết chưa thôi: “Chỉ vì lần đó cô ấy chặn cậu trong nhà vệ sinh, thế nên cậu vẫn không bỏ qua được à?”

“Này Lục Đông Thâm, tôi đang có lòng tốt khuyên cậu thôi, cậu cãi lại tôi đấy à? Cứ chiều đi! Cậu chiều cô ấy đến chết đi! Rồi sẽ có một ngày cô ấy bị cậu chiều đến cần quấy.”

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đáp trả một câu: “Muốn khiến một cô gái quan tâm tới cậu, cậu phải để cho cô ấy cần quấy.”

Lúc Dương Viễn đi ra khỏi phòng trà nước bỗng nghe thấy có người ho khẽ, là tiếng ho cổ tình.

Anh ấy quay đầu sang nhìn thì thấy Hạ Trú đang khoanh tay trước ngực nghiêng người dựa vào tường, dáng vẻ băng băng. Dương Viễn sững người, nghĩ tới chuyện những lời ban nãy mình nói đã bị cô nghe gần hết, anh ấy tỏ vẻ ngượng ngập.

Hạ Trú cười khẩy: “Phó tổng giám đốc Dương này, nghe nói văn phòng anh mới đổi sofa, đặt làm riêng từ một người thợ nổi tiếng thế giới, rồi lại vát và chuyển từ nước ngoài về đây, quý giá lắm đúng không?”

“Cô lại định làm gì?” Dương Viễn nhìn cô với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Hạ Trú liếc xéo anh ấy: “Có gì đâu, tôi bỗng dưng rất muốn thử chọc vào cái lỗ trên một chiếc sofa được làm thủ công xem cảm nhận có gì khác biệt không.”

Dương Viễn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Khi Hạ Trú đi vào phòng trà nước, Lục Đông Thâm đang nhàn nhã đứng dựa vào bệ bếp uống cà phê. Tách cà phê đen nồng đậm, mùi thơm đã thấy rất đáng rồi.

“Cái miệng của Dương Viễn thật ngứa đòn.” Hạ Trú cầm một chiếc cốc tiến tới: “Một người như vậy sao có thể lên tới chức Phó tổng giám đốc của cả một tập đoàn chứ, đáng nhẽ phải ra lẽ đường làm việc.”

Lục Đông Thâm ngậm cười, tay trái vát ngang trước ngực ôm cánh tay phải, tay phải cầm tách cà phê: “Mắt nhìn người của Hạ cô nương quả là cao cường, người thường không thể lọt vào mắt xanh.”

Hạ Trú ấn máy pha cà phê, rồi thò đầu ngó ra ngoài, chắc là không còn ai vào nữa. Bấy giờ cô mới chủ động tiến lên ôm eo Lục Đông Thâm: “Nửa sau

buổi họp em không tham gia nữa nhé?”

Lục Đông Thâm sợ tách café làm bỏng cô, bèn đặt nó xuống, rồi có vẻ suy nghĩ: “Nội dung nửa sau buổi họp liên quan đến Bất động sản Hằng Đại và việc khai thác dự án Trường Hồ, em không muốn tham gia thì thôi.”

Sống lưng Hạ Trú chợt cứng đờ. Bất động sản Hằng Đại và dự án Trường Hồ? Đã đi vào thảo luận bàn bạc nhanh vậy sao?

“Em sao thế?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

“Không sao, chỉ là bỗng dưng anh đề dãi quá khiến em chưa kịp phản ứng.” Hạ Trú trầm nghĩ, chứng tỏ Thai Quốc Cường đã thỏa hiệp rồi? Làm ăn kinh doanh quả nhiên là đầy thủ đoạn.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Thời kỳ đầu của hai dự án này đích thực không dính líu tới lĩnh vực của em, ép em ở lại trong phòng họp, em chỉ còn việc ngăn người, ngáp ngủ và suy nghĩ luyên thuyên về anh thôi.”

Hạ Trú xì mặt: “Con mắt nào của anh thấy em suy nghĩ lung tung về anh?”

“Cả hai con mắt.” Lục Đông Thâm cười thâm rồi giờ tay xem giờ: “Thôi, đến giờ họp rồi.”

Hạ Trú buông anh ra.

“Đợi anh lát cùng đi ăn.”

“Ừm.”

Khi đi ra đến gần cửa, Lục Đông Thâm lại quay ngược về, đặt tay ra sau gáy cô, hơi dùng sức để cô ngẩng lên. Anh cúi xuống hôn cô. Trong lúc môi lưỡi giao hòa, anh lầm bầm: “Anh cũng vậy.” Sau đó anh rời khỏi môi cô, tiện thể cầm theo tách café mình vừa uống rồi quay người rời đi.

Hạ Trú ngẩn người rất lâu. Anh cũng vậy? Cũng vậy cái gì cơ?

Cô bất chợt nhớ ra: Suy nghĩ lung tung.

Vành tai nóng rực lên.

Quả nhiên là lưu manh y như cô mà.

Cô cầm tách café lên, còn chưa kịp uống thì chuông di động đã kêu vang.

Là một số máy lạ.

Nhưng Hạ Trú nhìn có vẻ quen quen. Cô bắt máy, không ngờ đó là Thai Quốc Cường.

“Pháp sư, tôi cần gặp cô một lần.”

***

Trước khi Thai Quốc Cường gặp Hạ Trú, đúng là ông ta đã tới gặp Hà Tư Nghi, ở trại tạm giam.

Thai Nghiệp Phàm không yên tâm về sức khỏe của Thai Quốc Cường nên đích thân đi theo, đi cùng còn có nhân viên bệnh viện. Nhưng tới trại tạm giam rồi, Thai Quốc Cường bảo họ ở ngoài hết, để mình gặp riêng Hà Tư Nghi.

Hà Tư Nghi dường như đã già đi rất nhiều, tiêu tụy hơn rất nhiều, cũng không còn nét rạng rỡ ngày trước. Nhưng bà ta không hề lộm thuộm, vẫn rất chính tề. Chỉ là sau khi nhìn thấy Thai Quốc Cường, mọi ân ái mà bà ta từng thể hiện cho mọi người thấy đều hóa thành ảo ảnh, trong ánh mắt bà ta chỉ còn hận thù và đau đớn.

Thai Quốc Cường rất tiêu tụy, đến tận trại tạm giam một chuyến đối với ông ta mà nói đã vượt quá sức chịu đựng của cơ thể rồi, huống hồ ông ta còn phải đối mặt với quá khứ trước kia. Ông ta vào thẳng vấn đề: “Hà Tư Nghi, năm xưa chính bà lừa tôi nói rằng Nguyễn Anh đã chết, quả nhiên độc ác nhất vẫn là lòng dạ đàn bà.”

Hà Tư Nghi cười khẩy: “Nguyễn Anh... Tôi hận sao bà ta không chết thật đi. Nếu có thể, năm đó đáng lẽ người bỏ tôi tìm thấy phải là bà ta rồi trừ khử tận gốc!”

“Bà là đồ ác phụ!”

“Tôi ác độc cỡ nào sao ác được bằng ông?” Hà Tư Nghi nhìn ông ta chằm chằm, không có chút tình cảm nào trong ánh mắt, giống như trong đó giấu một lưỡi dao, chỉ muốn băm vằm ông ta thành ngàn mảnh: “Đừng tưởng tôi sẽ tin rằng cái chết của bố tôi chỉ là tai nạn ngoài ý muốn. Ông lợi dụng tiền tài và quyền thế của nhà họ Hà để leo lên từng bước một. Cuối cùng vì muốn chiếm toàn bộ tài sản của nhà họ Hà, ông đã giết chết bố tôi. Phải, tôi không có chứng cứ tố cáo ông, nhưng tôi quá hiểu con người ông rồi. Ông âm mưu quỷ quyệt, nham hiểm bỉ ổi, vì lợi ích bất chấp thủ đoạn, ông sẽ không được

chết từ tế đầu. À đúng rồi, ông cũng sắp chết rồi.” Nói tới đây, bà ta bật cười, nụ cười khiến người ta lạnh gáy.

Người đàn ông trước mặt này là người bà ta đã yêu nửa cuộc đời cũng là người bà ta hận nốt nửa cuộc đời còn lại.

Hà Tư Nghi cho rằng Ngô Trùng thỏa hiệp là vì chấp nhận thực tại, dẫu sao thì đứng trước tiền đồ và tình yêu, ông ta đã từ bỏ thứ sau. Ngẫm kỹ lại, Ngô Trùng đích thực là một nhân tài kinh doanh bị sự nghiệp diễn xuất làm lỡ dở, sau khi trở thành Thái Quốc Cường đã phát triển rất thuận buồm xuôi gió. Nhưng từ đầu tới cuối ông ta vẫn không thể từ bỏ Nguyễn Anh, ông ta đã giấu Hà Tư Nghi cố gắng đi tìm tung tích Nguyễn Anh. Chuyện này cuối cùng bị Hà Chí Siêu phát hiện, trong lúc phần nộ ông ta đã nảy sinh ý định giết người.

Đó là một ngày mưa gió nồm nê, Hà Tư Nghi hét lên trong nước mắt với Ngô Trùng đang say khướt: Anh hãy từ bỏ đi, Nguyễn Anh chết rồi! Ngô Trùng, anh nhớ kỹ cho tôi, bây giờ mọi thứ của anh đều do nhà họ Hà mà có, anh đừng có hồ đồ! Nếu không anh sẽ mất trắng!

Kể từ ngày đó, Ngô Trùng không bao giờ nhắc tới Nguyễn Anh nữa. Cũng kể từ ngày đó, thế lực của Hà Chí Siêu trong tập đoàn từ từ bị Ngô Trùng lung lay. Hà Tư Nghi đã từng tận mắt chứng kiến ông ta và bố mình cãi vã trong phòng. Ngô Trùng không còn về thư sinh thường ngày mà tùm cồ áo Hà Chí Siêu, hung hãn nói: Ông nghĩ xem, giờ ông lấy gì để đấu với tôi?

Lúc đó Hà Tư Nghi không biết đã xảy ra chuyện gì. Bà ta không tham gia vào những chuyện làm ăn, chỉ biết rõ vị thế của chồng mình mỗi ngày một phát trong Hội đồng quản trị, sau khi thấy cảnh ấy, bà ta cũng nom nớp lo sợ. Chẳng mấy chốc thì thế Hà Chí Siêu bị người ta phát hiện. Cảnh sát đưa ra kết luận, Hà Chí Siêu gặp tai nạn vì lái xe khi say rượu.

Nhưng Hà Tư Nghi hiểu rõ bố mình nhất. Ông khởi nghiệp từ xã hội đen, hồi trẻ đã đánh đánh giết giết mà sống đến bây giờ. Càng tới ngày gần đất xa trời ông càng sợ bị trả thù, cho dù đã ra nước ngoài định cư nhiều năm, thế nên Hà Chí Siêu cũng đã cai rượu lâu lắm rồi.

Cái chết của Hà Chí Siêu không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của việc bị sát hại. Vị trí Chủ tịch bị để trống, Ngô Trùng được lên thay. Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, thế lực nhà họ Hà đã bị ông ta đá bay sạch sẽ, các cô đồng kỳ cựu có quan hệ với nhà họ Hà cũng rơi vào thảm cảnh.

Trái tim Hà Tư Nghi đã từ từ lạnh ngắt đi như thế sau những thủ đoạn tàn nhẫn lạnh lùng dưới lớp mặt nạ ôn hòa ấy của Ngô Trùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 262: Bắt Đầu Sai, Từng Bước Sai

Họ bằng mặt không bằng lòng lại thù hận lẫn nhau, đến nay, cũng coi như đã hạ màn rồi.

Vì yêu mà sinh hận.

Tập đoàn Trường Thịnh là toàn bộ tâm huyết của Hà Chí Siêu, cũng là con đường để Ngô Trùng từ một đào kép chuyển thành một nhà kinh doanh. Nhà họ Hà suy tàn, Ngô Trùng lấy thân phận Thái Quốc Cường thành công tẩy trắng cho tập đoàn Trường Thịnh, khiến bên ngoài cho rằng tập đoàn Trường Thịnh là do nhà họ Thái một tay gây dựng. Còn quá khứ của nhà họ Hà sớm đã trở thành một tấm ảnh cũ kỹ, những năm tháng huy hoàng của Hà Chí Siêu và sự nghiệp trước kia của tiểu sinh Ngô Trùng cũng bị phong kín vào năm tháng.

Cuối cùng Hà Tư Nghi cũng hiểu, thật ra Ngô Trùng chưa bao giờ yêu bà ta, cho dù là một ngày. Chồng của mình từ đầu đến cuối trong lòng chỉ tâm niệm người phụ nữ họ Nguyễn đó. Cho dù sau này ông ta có ngoại tình, đồng thời có thêm con cái, nhưng cũng vì người tình nhân đó làm đào kép và có những động tác múa hát trên sân khấu tương tự Nguyễn Anh vài phần.

Nhưng yêu hay không đối với bà ta đã không còn quan trọng. Mọi thứ của nhà họ Hà bà ta đã không thể giành lại được nữa, vậy thì, bà ta sẽ nắm giữ sinh mạng của Thái Quốc Cường trong tay, dẫu sao thì bà ta vẫn còn con trai. Đối diện với thù hận và với việc con trai đã không còn được yêu chiều cũng như rất có thể sẽ đánh mất lợi ích, bà ta cho rằng lên kế hoạch bảo vệ địa vị của con trở thành việc quan trọng hàng đầu.

Thái Quốc Cường nhìn Hà Tư Nghi, trong ánh mắt ông ta không còn thù hận cũng chẳng còn tình yêu, chỉ còn sự lạnh lẽo, là cái lạnh như gai đâm thẳng vào trái tim người khác. Ông ta cất giọng trầm khàn và chậm rãi: “Nếu không có tôi, đã không có Trường Thịnh của ngày hôm nay. Các người tưởng với bản lĩnh của nhà họ Hà các người có thể giúp Trường Thịnh phát triển tới bây giờ sao? Hà Chí Siêu vượt bao vất vả chạy ra nước ngoài khởi nghiệp là có mục đích gì? Chẳng qua là muốn rửa sạch chỗ tiền bẩn thỉu trong tay ông ta mà thôi. Bà dám thể tiền của nhà họ Hà không dính máu không? Vì sự ích kỷ tham lam của các người, các người đã lấy hợp đồng và mạng sống của Nguyễn Anh ra để uy hiếp tôi. Hà Tư Nghi, từ đầu tôi đã hận nhà họ Hà các người tới tận xương tủy.”

Nhất là khi chính miệng Hà Tư Nghi nói với ông ta rằng Nguyễn Anh đã chết.

Nỗi hận đè chặt tận đáy lòng bắt đầu hùng hực bùng lên, thiêu đốt toàn bộ lý trí và hy vọng mà ông ta dành cho cuộc đời này. Ông ta trả thù không vì điều gì khác, chỉ vì Nguyễn Anh. Có lẽ ở trong mắt Hà Tư Nghi, ông ta vẫn là một Ngô Trùng phải dựa dẫm vào nhà họ Hà, không có bất kỳ khả năng phản kháng nào. Thế nên bà ta mới bất chấp tất cả cảnh cáo ông ta, kích động ông ta, thậm chí uy hiếp rằng: Nếu không yên phận ở lại trong nhà họ Hà, tiền đồ và số phận tương lai của ông sẽ tan tành, thậm chí anh sẽ còn mất mạng, kết cục y hệt như Nguyễn Anh vậy.

Hà Chí Siêu hung tàn ác độc, đối phó với một con người thậm chí còn không buồn chớp mắt, thế nên Thai Quốc Cường cũng không thể quá rần, chỉ có thể đợi thời cơ để hành động. Tuy rằng Hà Chí Siêu thành lập công ty nhưng lại không biết cách kinh doanh, thậm chí đối xử với nhân viên cũng như đối xử với các đàn em trong xã hội đen, khiến người ta phản cảm. Đối với một người dần dần chỉ còn lại tiền như Hà Chí Siêu, ông ta muốn giành hết quyền lực thậm chí lật đổ là việc dễ như trở bàn tay, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ông ta hận nhà họ Hà, hận Hà Chí Siêu. Khi chiếc xe của Hà Chí Siêu phát nổ trước mặt, ông ta thậm chí đã kích động tới nỗi muốn lôi Hà Tư Nghi tới hiện trường, bóp cổ bà ta và nói: Từ nay về sau, chỉ còn lại nhà họ Thai, không còn nhà họ Hà nữa.

Chỉ có điều, ông ta không ngờ Hà Tư Nghi đã nghi ngờ mình, hơn nữa bao nhiêu năm nay vẫn luôn giữ thủ đoạn với mình. Ông ta đã bỏ quên trực giác của một người phụ nữ, cũng xem nhẹ sự nhận nhìn của bà ta. Họ bằng mặt không bằng lòng lại thù hận lẫn nhau, đến nay, cũng coi như đã hạ màn rồi.

“Ông đã giết bỏ tôi!” Hà Tư Nghi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thai Quốc Cường tỏ thái độ bình thản: “Bà có bằng chứng không?”

Hà Tư Nghi âm thầm cuộn chặt tay lại.

“Bà biết rõ mọi chuyện là thế nào, nhưng khổ nỗi không bằng không có, thế nên bà đã nghĩ tới chuyện lợi dụng mùi hương để kiểm soát tôi.” Đôi mắt Thai Quốc Cường đục ngầu, ông ta gắng gượng giữ vững cơ thể: “Là Vệ Bạc Tôn đúng không? Nếu là cậu ta, tôi nghĩ không ra lý do để cậu ta giúp bà hại tôi.”

Lần này, tôi lướt Hà Tư Nghi cười khẩy: “Nếu ông đã biết tôi hận ông thì nên hiểu rõ tôi sẽ không để ông ra đi trong rõ ràng.”

Thai Quốc Cường dựa người ra sau ghế, im lặng nhìn Hà Tư Nghi một lúc lâu rồi nói: “Sức khỏe của tôi đã bị mùi hương gây nhảm, chẳng còn lại bao nhiêu, đây là sự thật không phải chối cãi. Còn về người đứng sau lưng bà, dù tôi muốn truy cứu cũng không còn thời gian nữa, thế nên chỉ bằng làm những việc có ý nghĩa hơn. Hà Tư Nghi, tôi nhân từ hơn một chút, có thể nói thật cho bà biết. Trước kia bà vì Nghiệp Dương mà phòng trong phòng ngoài Nghiệp Phàm cùng Từ Tân. Bây giờ tôi đã tìm thấy con gái của mình, con gái của tôi và Nguyễn Anh. Với tư cách là trường nữ, chị gái của Nghiệp Dương, Nghiệp Phàm và Từ Tân, quyền lợi của nó sẽ có được nhiều hơn.”*

*Lần trước chính xác Tầm viết là em gái, không phải mình dịch nhầm. Tầm chưa hề đính chính hay sửa chữa việc này nên mình cũng để nguyên. Còn Tầm nhầm hay đây là ẩn ý thì hỏi sau sẽ rõ.

“Cái gì?” Hà Tư Nghi sừng sốt.

“Dầu sao chúng ta cũng là vợ chồng, tôi ít nhiều vẫn hiểu bà mà. Lúc đó đích thực bà đã bị dọa ở phủ Thân vương, nhưng sau lần đó phản ứng thái quá há chẳng phải là rắp tâm cố ý? Bà phản đối tôi có liên hệ với phủ Thân vương, thế nên mượn chuyện bị dọa ma để phá rối việc làm ăn này.” Thai Quốc Cường cười gượng: “Chỉ có điều, bà không ngờ được rằng, con ma trong phủ Thân vương đó chính là Nguyễn Kỳ, con gái của tôi. Hà Tư Nghi, nếu không phải vì nhà họ Hà các người, con gái tôi cũng không ôm hận lâu đến thế.”

Hà Tư Nghi nghiêng răng kèn kẹt: “Con đường này do ông tự chọn. Ngô Trung, năm đó ông có thể chết đi cho xong, chẳng phải vì lợi ích nên ông mới để Thai Quốc Cường làm con ma chết thay sao? Ông có tư cách gì để thù hận, để âm ức?”

Thai Quốc Cường lạnh lùng nhìn bà ta chằm chằm, cuối cùng nói: “Cả hai chúng ta đều không sạch sẽ, nhưng cũng vì con cái mà cố gắng hết sức. Việc đến nước này, điều duy nhất bà làm khiến tôi yên lòng chính là lần này. Bất luận Nghiệp Dương đã làm gì Thương Xuyên, mục đích phía sau là gì, nó cũng là con trai tôi. Chỉ có điều, bao năm qua bà lợi dụng mùi hương hãm hại tôi, lẽ nào chuyện này Nghiệp Dương không biết? Nó suy nghĩ gì trong bụng tôi hiểu rõ. Thế nên, tình cha con coi như cũng đã bị nó cắt đứt.”

“Nghiệp Dương nó không biết chuyện gì cả! Nó là con cả của ông, nó mới có tư cách giành được mọi thứ. Ông hận tôi cũng được, nhưng không thể hận con trai mình...”

Người cai ngục nhắc nhở: “Không được lớn tiếng ồn ào!”

Thai Quốc Cường đứng dậy bỏ đi.

“Ngô Trung! Ông không thể cướp hết mọi thứ của Nghiệp Dương! Ông vì một đứa con gái không biết từ đâu chui ra mà cắt đứt tình cha con, ông điên rồi!”

***

Một chuyện đã sai từ đầu, quả nhiên càng tiếp tục chỉ càng sai thêm.

Đây là một câu nói Hạ Trú bắt ngờ nhớ tới trong lúc đang bận rộn tại phòng thực nghiệm mùi hương.

Ngoài cửa sổ lá xanh mướt mắt, có mùi hương nhẹ nhàng từ hồ sen rộng lớn bay vào phòng. Nơi này mát mẻ hơn trong thành phố rất nhiều, nhất là sau khi hoàng hôn buông xuống, bầu không khí có ồn ã bức bối đến mấy cũng dịu nhẹ hơn. Cô hạ chiếc rèm chống muỗi xuống. Có dòng suối được dẫn vào trong sân, tiếng nước chảy róc rách hòa cùng tiếng ve thi thoảng vang lên, cùng với đó là tiếng gió đêm hiu hiu thổi vào qua màn che. Cực kỳ yên tĩnh, lại rất tự tại.

Lúc Hạ Trú đang kiểm tra tài liệu thì nghe thấy có tiếng bánh xe lăn trên nền đá. Cô ngước mắt lên nhìn, hai ngọn đèn xe hắt thẳng lên cửa sổ, sau đó vòng một vòng rồi tắt máy.

Cô gấp sách lại đi ra phòng khách, nghe thấy có tiếng đóng cửa xe. Chẳng mấy chốc Lục Đông Thâm đã đi vào. Khi vén rèm lên, những sợi lưới vụn vặt rơi xuống bả vai anh. Anh nói: “Chỗ này nhiều muỗi, tốt nhất nên đóng cửa lại.”

Hạ Trú chỉ vào lớp lưới: “Là loại em đặc biệt làm để chống muỗi, cho dù không có rèm chắn, muỗi bên ngoài cũng không dám bay vào.”

Lục Đông Thâm nhìn quanh, thấy quả đúng như vậy, trong phòng chỉ có gió mát rượi, không thấy bóng dáng con muỗi nào. Anh cười nói: “Hạ cô nương quả nhiên là người giỏi sắp xếp cuộc sống gia đình.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Lấy Vợ Phải Lấy Người Như Em

Con người sống trên đời, hô phong hoán vũ, thành công phát đạt như Thái Quốc Cường cuối cùng vẫn vì danh dự, vì lợi ích phải nhẫn nhịn nuốt xuống tất cả...

Mỗi lần tới đây Hạ Trú đều ăn vận rất thoải mái, cho dù có thành viên của tổ nhóm tới đây lấy mẫu mùi hương, cô cũng không để ý mấy chuyện vặt vãnh này. Hôm nay cả trăng và sao đều đẹp. Hoa nở đầy vườn, hương trà êm dịu. Là loại trà bách hoa mà cô tiện tay làm, nguyên liệu đều từ khu vườn này mà ra.

Tối nay cô mặc một bộ quần áo rộng rãi màu vàng nâu, sạch sẽ gọn gàng, mái tóc cũng được búi đơn giản. Cô đón lấy chiếc cặp công vụ của Lục Đông Thâm, để sang một bên rồi nói đường hoàng không hề ngượng: “Thế nên, lấy vợ phải lấy người như em.” Buột miệng xong, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút không hợp lý, nghe cứ như chỉ muốn lấy anh ngay vậy.

Nhưng ở bên kia, Lục Đông Thâm đã cười khê, trả lời: “Đương nhiên.”

Vành tai Hạ Trú nóng rực lên, trong lòng dấy lên cảm giác ngọt ngào, cô háng giọng hỏi: “Sao anh lại qua đây?”

Lục Đông Thâm cẩn thận rửa tay thật sạch, rồi ngồi xuống ghế, đón lấy tách trà bách hoa của Hạ Trú. Vừa uống một ngụm, hương thơm đã lan tỏa trong khoang miệng, vừa khiến tinh thần thoải mái lại không chứa chất Tê-in. “Em đã đến gặp Thái Quốc Cường?”

“Đúng vậy, lúc chiều nay. Ông ta nhờ em giúp đỡ pha chế ra một loại mùi.” Hạ Trú không giấu giếm anh.

Trong điện thoại, Thái Quốc Cường hẹn giờ gặp mặt vào buổi chiều. Ông ta không giống như vừa từ bệnh viện đi ra, mùi nước khử trùng trên người đã nhạt đi không ít. Thái Quốc Cường cũng nhìn ra sự ngập ngừng của cô, nên nói với cô rằng ông ta vừa đến trại tạm giam Hạ Trú nhớ tới cuộc điện thoại lúc trước của Cảnh Ninh, nghĩ bụng động thái của Thái Quốc Cường cũng thật nhanh.

Thái Quốc Cường không nhắc chữ nào đến Hà Tư Nghi. Ông ta biết Hạ Trú quan tâm nhất tới chuyện của Thương Xuyên, nên thanh minh ông ta chưa hỏi rõ ràng chuyện này từ Hà Tư Nghi, cuối cùng ông ta đi thẳng vào vấn đề chính, nói ra mục đích của mình.

“Trông ông ta không tốt chút nào, thậm chí em còn có thể ngửi thấy mùi chết chóc từ ông ta.” Hạ Trú bê đĩa hoa quả ướp mật ong lên, khi cô cúi xuống, mái tóc cũng hơi rũ ra, cô hơi phiền phức túm nó hất lên trên: “Mùa hè để tóc dài là phiền phức nhất, thật muốn cắt đi cho rồi.”

Cô rất ít khi bực dọc như vậy. Lục Đông Thâm nhìn người nhìn nội tâm, cộng thêm việc đã ở bên cô một thời gian dài anh dĩ nhiên cũng hiểu cô. Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh, tháo mái tóc bị túm rối bời ra, khê nói: “Cắt gì chứ, để dài đẹp mà, nữ tính trẻ trung.”

Anh đặt mái tóc dài của cô trong tay mình, lấy ngón tay gầy của mình làm lược, kiên nhẫn chải từng tý một: “Pha chế mùi hương là sở trường của em. Cho dù mùi hương mà Thái Quốc Cường cần có khó khăn đến mức nào, thì chỉ cần nó tồn tại, sẽ có cách thôi.”

Hạ Trú nửa ngồi nửa dựa vào anh. Ngón tay anh dịu dàng, mái tóc cô dần mượt mà hơn, con bực dọc cũng từ từ tan biến. Cô thở dài: “Sớm biết nhọc công như vậy em đã từ chối giúp đỡ rồi.”

“Em thật chẳng hiểu bản thân mình gì cả.” Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Càng là loại mùi có tính thách thức em sẽ càng nhận. Đêm hôm không về nhà mà lao thẳng tới đây, xem ra em đã quyết tâm phải giải quyết được vấn đề rồi.”

“Nhiệt độ ở đây thấp hơn trong thành phố mấy độ, dĩ nhiên đến đây em thoải mái nhất.” Hạ Trú co gập chân lên ôm đầu gối, thoải mái nheo hai mắt lại: “Những nơi yên tĩnh hơn thành phố thích hợp để suy nghĩ.”

Thật ra Lục Đông Thâm không thích đến đây cho lắm. Tuy rằng lúc trước xây dựng phòng thực nghiệm này cũng là vì muốn cô được tự tại. Nhưng có

thể nhận ra cô quá thích khoảng thời gian ở đây, yên tĩnh thoải mái, mỗi lần qua đây cô đều không muốn trở về thành phố. Điều này khiến anh có phần lo lắng. Anh sợ cô sẽ chán ghét đô thị, chán ghét những ngày tháng ở bên cạnh anh.

Nhưng sau lần cãi vã hôm trước, Lục Đông Thâm đã lệnh cho bản thân phải nhìn nhận vấn đề này một cách lý trí. Chỉ ít, sau khi cô nói những lời này, anh sẽ không phản bác lại như mọi lần rằng: Em thuộc về anh, không thuộc về núi rừng hoang dã.

Anh vuốt phẳng lại lọn tóc cuối cùng rồi lẩm bẫm “Thích thì cứ ở lại đây, đây vốn cũng là địa bàn của em mà.”

Hạ Trú xoay người lại, bỗng dưng dính chặt vào người anh, ôm hông anh: “Em có thể lấy danh nghĩa công việc để ở lý đây hằng ngày. Nhưng anh phải tới công ty chứ. Từ đây về Skyline xa như vậy, mệt chết được, thế nên để tiện cho anh, em đánh từ bỏ.”

Lục Đông Thâm nghe được câu ấy cảm thấy rất ấm lòng, thấy cô dựa dẫm vào mình anh càng vui hơn. Anh xoa đầu cô: “Tối nay anh ở lại đây với em, nhưng ngày mai chúng ta phải xuất phát sớm, em không được ngủ nướng đâu đấy.”

“Đương nhiên.” Hạ Trú mừng rỡ.

“Buộc tóc kiểu gì đây? Anh không biết.” Lục Đông Thâm đưa dây chun cho cô.

Hạ Trú nép vào lòng anh, lười cử động: “Tùy anh, dù sao ở đây cũng chẳng có ai, buộc xấu hay đẹp đều chỉ có anh ngắm.”

Lục Đông Thâm dờ khóc dờ cười. Ngẫm nghĩ một chút bèn giải quyết theo kiểu đuôi ngựa đơn giản nhất cô thường buộc, trông vô cùng vụng về. Nhưng anh vừa quần chun vào, đuôi ngựa được vuốt chỉnh tề đã xiên xẹo. Cuối cùng Hạ Trú ngẩng đầu lên, khiến đuôi ngựa chống ngược lên đầu như đâm thẳng lên trời.

Lục Đông Thâm không nhìn nổi: “Để anh thử lại.”

Hạ Trú xoa xoa đầu, không cần soi gương cũng đoán ra đáng vẻ đại khái, cô cũng không tính toán: “Thôi không sao, buộc lên là được.”

Lục Đông Thâm thở dài, cảm thấy mái tóc của cô như một báu vật bị anh tàn phá.

“Kỳ lạ thật.” Hạ Trú cầm miếng hoa quả ướp mật ong rồi ngồi xếp bằng trên ghế: “Dù là Thương Xuyên hay Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi đều không có bản lĩnh dùng mùi hương để đạt được mục đích. Cho dù chúng ta biết rõ người tối đó xuất hiện trong phủ Thân vương là Thai Quốc Cường, thì anh ta cũng không phải là cao thủ mùi hương. Người đáng ngờ nhất chính là Vệ Bạc Tôn, đây là chuyện chúng ta đều có thể nghĩ đến, Thai Quốc Cường không thể nào không nghĩ đến, vì sao vẫn giữ Vệ Bạc Tôn ở lại Trường Thịnh?”

Nói xong câu này, cô nghĩ rằng Lục Đông Thâm cũng sẽ nghi vấn, ai ngờ anh bình tĩnh đáp: “Vì con trai ông ta, vì Trường Thịnh.”

Hạ Trú nhướn mày, tò ý không hiểu.

“Vệ Bạc Tôn không những là nhà phân tích hương của Trường Thịnh, còn là Hội trưởng Hội văn thuật. Nếu thật sự bị vạch trần anh ta có liên quan đến cái chết của Thương Xuyên và việc từ từ hạ độc Thai Quốc Cường thì có nghĩa là gì?”

Hạ Trú ngậm một miếng hoa quả, nhìn vào mắt Lục Đông Thâm. Nghĩa là gì? Cô tỉ mỉ suy ngẫm: “Ý của anh là Vệ Bạc Tôn đã bị Thai Nghiệp Dương và Hà Tư Nghi mua chuộc?”

“Đây chỉ là suy đoán bước đầu.” Lục Đông Thâm nói: “Hà Tư Nghi không có một chút quyền lực gì trong Trường Thịnh. Con trưởng Thai Nghiệp Dương lại không được cưng chiều như Thai Nghiệp Phàm, Vệ Bạc Tôn vì sao phải giúp họ? Bây giờ sự việc bại lộ, Hà Tư Nghi nhận hết về mình, sống chết không khai ra Vệ Bạc Tôn. Đương nhiên, đây là chúng ta đang giả sử người đứng sau lưng bà ta là Vệ Bạc Tôn. Vì sao bà ta phải làm vậy? Nếu Thai Quốc Cường thật sự điều tra rõ ràng, e rằng cuối cùng sẽ ra hân cả đám bùn. Ví dụ như việc quản sự sau lưng Thai Nghiệp Dương chính là Vệ Bạc Tôn, hoặc ví dụ như thật ra Hà Tư Nghi và Vệ Bạc Tôn chung chạ với nhau.”

Hạ Trú sùng sột.

Nghĩ thật kỹ, có lẽ lời Lục Đông Thâm nói là gần với chân tướng nhất.

Vệ Bạc Tôn đã có quyền cao chức trọng ở Trường Thịnh, trong hiệp hội không ai có thể uy hiếp vị trí của anh ta. Về lý mà nói, anh ta chẳng có lý do gì để hại Thai Quốc Cường. Điều khiến anh ta suy nghĩ lệch lạc, e rằng chỉ có phụ nữ thôi. Thai Quốc Cường và Hà Tư Nghi bằng mặt nhưng không bằng lòng, Vệ Bạc Tôn lại là một nhân tài, Hà Tư Nghi không chịu được cô đơn cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ đến việc chất độc thấm dần của Thai Quốc Cường chính là từ bộ sản phẩm dưỡng da Hà Tư Nghi sử dụng. Một thứ riêng tư như vậy lại qua tay Vệ Bạc Tôn, có thể thấy quan hệ giữa họ đã cực kỳ đặc biệt.

“Nếu Thai Quốc Cường vẫn còn tâm sức thì tiền đồ của Vệ Bạc Tôn như nển trước gió. Nhưng bây giờ ông ta cũng chính là ngọn nến chuẩn bị lụi tàn, nếu cứ bám riết Vệ Bạc Tôn không buông thì tin xấu cuối cùng sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của Trường Thịnh. Ông ta đã không còn thời gian để dẹp loạn nữa rồi.” Lục Đông Thâm thở dài: “Thai Nghiệp Dương nói đi nói lại vẫn là con trai ông ta, có bất hiếu thế nào ông ta vẫn phải nể tình. Huống hồ, ông ta ít nhất phải giữ lại một Trường Thịnh hoàn chỉnh cho Thai Nghiệp Phàm. Thế nên, vì đứa con trai thứ hai của mình ông ta cũng không thể hành động khinh xuất. Đương nhiên, Vệ Bạc Tôn không thể thuận buồm xuôi gió như thế. Với tâm tư của Thai Quốc Cường, chắc chắn sẽ không để anh ta sống từ tế.”

Hạ Trú bỗng nhiên nhớ tới yêu cầu mà Lục Đông Thâm đưa ra với Thai Quốc Cường trong phòng bệnh hôm đó. Thì ra có rất nhiều chuyện, Lục Đông Thâm đã nhìn thấu, chỉ là cách thức khác với người thường. Anh là thương nhân, dĩ nhiên phải lợi dụng triệt để mọi cơ hội có thể để giành về lợi ích lớn nhất.

Con người sống trên đời, hô phong hoán vũ, thành công phát đạt như Thai Quốc Cường cuối cùng vẫn vì danh dự, vì lợi ích phải nhẫn nhịn nuốt xuống tất cả, quả thực khiến người ta sững sờ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 264: Có Giỏi Thì Anh Giết Tôi Đi

Nếu em đã không có được sự tin tưởng của Lục Đông Thâm thì tôi giữ lại em còn có ích gì?

Một tiếng thốn thức không thể kìm nén.

Có một cảm giác không tên trào dâng mà Hạ Trú khó lòng diễn tả, vừa phức tạp vừa khó khăn, không sao thờ được lại chẳng biết làm sao. Giống như một lớp cửa sổ giấy chỉ cần chọc nhẹ là có thể giải quyết tất cả vấn đề, nhưng muốn chọc được ra nào có dễ dàng? Giống như việc biết rõ chân tướng là như vậy, nhưng lại không thể truy tìm nó tới cùng. Ví dụ như Thai Quốc Cường nghi ngờ Vệ Bạc Tôn còn cô nghi ngờ Thai Nghiệp Dương.

Trong thế giới của người trưởng thành quá nhiều chuyện muốn nhìn thấu nhưng lại không thể làm tới cùng. Thế nên sự chèn ép lẫn nhau về lợi ích mới rõ ràng đến vậy.

Lục Đông Thâm không nói năng gì, chỉ nhìn chăm chăm cô từ đầu tới cuối.

Sau khi cảm thán xong, cô cũng để ý thấy ánh mắt kỳ lạ của Lục Đông Thâm, bèn hỏi anh với vẻ khó hiểu: “Sao vậy? Anh lại nghĩ tới chuyện gì à?”

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, rồi lại nhìn chăm chăm vào gáy cô một lúc lâu, sau đó nghiêm túc nói: “Anh vẫn nên buộc lại tóc cho em là hơn.”

Đầu tiên, Hạ Trú ngây ra, ngay sau đó cô phì cười thành tiếng, thật là làm khó anh phải kiểm chế ngồi nói chuyện với cô lâu như vậy. Cô gơ tay giật giật mái tóc: “Chỉ là buộc lệch thôi mà? Có cần thiết không?”

“Nhìn khó chịu.” Lục Đông Thâm thành thật nói.

Anh kéo cô vào lòng, gơ tay tháo dây chun ra. Mái tóc của cô được tính đi đo lại trên tay anh, cuối cùng anh khiến Hạ thật sự mất hết kiên nhẫn, phải gơ tay tự buộc. Mái tóc dài được búi gọn gàng, dây chun vòng một vòng, mới đó cô đã dễ dàng hoàn thành xong kiểu đầu búi tòi.

Tuy rằng vẫn có mấy sợi tóc lơ thơ rơi xuống, nhưng được cái búi tóc chính tề, cuối cùng đôi mắt của Lục Đông Thâm cũng được giải cứu.

“Rối loạn ám ảnh cưỡng chế đúng là một loại bệnh chết người.” Hạ Trú lẩm bẩm một câu.

Lục Đông Thâm đắn đo một lúc rồi nói: “Cũng tạm ổn, không ảnh hưởng tới sinh lý là được.”

Hạ Trú bị câu nói của anh chọc cười, cô vẫn thật sự thích cái vẻ lưu manh đằng sau lớp ngoài đứng đắn này của anh.

Đêm mùa hạ khá đẹp, cô gái lại cười tươi xinh xắn. Lục Đông Thâm cũng chưa bao giờ thoải mái như vậy. Nhìn thấy nụ cười của cô tươi rói như lấp lánh ánh sao, tình yêu anh dành cho cô càng thêm sâu đậm. Anh ôm chặt cô vào lòng, rục rịch khao khát.

Nhưng mới đó, có ánh đèn xe chớp nháy ngoài cửa sổ, ngay sau đó là tiếng còi xe vang lên.

Hạ Trú thấy kỳ lạ: “Hôm nay náo nhiệt quá nhỉ, đêm hôm rồi mà ai nấy đều đâm đầu vào chỗ này, có chuyện gì vậy?”

***

Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh dự cuộc họp.

Tuy rằng Giang Nam Xuân đã độc lập phát triển, nhưng vị trí Phó tổng giám đốc của anh vẫn còn đó, thế nên khi công ty có dự án sản nghiệp lớn cần điều chỉnh, anh buộc phải tới tham gia thảo luận.

Cả ngày hôm nay, Cảnh Ninh đều trốn Lục Khởi Bạch. Cho dù ở trong phòng họp, cô cũng cố gắng né tránh ánh mắt anh.

Cô có thói quen tăng ca.

Đương nhiên, thói quen này không chỉ mình cô có, khi từ trên xuống dưới trong Skyline phải chạy dự án, mọi người cũng coi việc tăng ca là chuyện thường tình, nhất là Bộ phận Kế hoạch thương hiệu và Bộ phận Thị trường.

Hôm nay, Cảnh Ninh ở lý thuyết tận khi cả hai bộ phận đó đều tan ca hết, cô mới bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lòng mang đầy tâm sự.

Đồng thời cô cũng thấy bất an, chẳng biết có cơn gió lạnh từ đâu thổi tới, từng đợt càn quét sống lưng.

Có lẽ là từ chiếc điều hòa tổng.

Cảnh Ninh cầm lấy túi xách, kéo cửa phòng làm việc ra, ngay sau đó hét toáng lên một tiếng.

Người đứng trước cửa là Lục Khởi Bạch.

Bóng dáng cao lớn che đi quá nửa ánh sáng trên hành lang. Nhưng đôi mắt anh cực kỳ âm u, giống như bị sương đêm che phủ, thâm trầm đến đáng sợ. Anh không để tâm tới tiếng hét như gặp phải ma của cô, cứ đứng đó nhìn cô không một tiếng động.

Cảnh Ninh buông thõng ngón tay đang nắm chặt cửa ra, trái tim đập thình thịch dữ dội.

Một giây sau cô tỉnh lại, giờ tay định đóng cửa, nhưng động tác của Lục Khởi Bạch nhanh hơn. Anh cũng vươn tay giữ cửa lại, sau đó dùng sức, cánh cửa lại bị đẩy ra. Cảnh Ninh liên tục lùi về sau mấy bước, Lục Khởi Bạch sai bước đi vào trong.

Anh hất tay, cánh cửa phòng làm việc đã bị anh đóng lại.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong Cảnh Ninh, nguyên do là vì anh trầm mặc khác hẳn mọi ngày, cũng vì cái bóng của anh đang từ từ sát lại.

Sống lưng cô chạm lên mép bàn, không còn đường lùi nữa, lòng bàn tay nắm chặt đồ đầy mồ hôi. Lục Khởi Bạch dừng bước trước mặt cô, cơn buốt lạnh trong ánh mắt lại càng đậm hơn, như ánh trăng thảng Chạp, đầm sương. Cảnh Ninh sợ hãi biểu cảm của anh, đang định cảnh cáo anh không được làm bừa thì thấy anh vung tay lên giáng xuống một cái tát.

Một cái tát rất mạnh.

Cô ngã sụp xuống đất.

Bên tai ong ong dữ dội, cơn đau rất đầy lên trên gò má, khóe miệng xuất hiện mùi tanh của máu.

Lục Khởi Bạch ngồi xuống, giật lấy tóc cô, ép cô ngẩng lên nhìn vào mình. Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảnh Ninh, em chán sống rồi phải không? Dám phản bội tôi!”

Bên má bị anh tát dường như không còn cảm giác nào nữa. Cơn tê dại ấy lan đến tận da đầu, thậm chí bị anh giật như vậy cũng không cảm thấy đau nữa. Cô không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt phẫn nộ của anh, lầm bầm: “Tôi không có...”

“Em không có?” Sự sắc nhọn trong ánh mắt Lục Khởi Bạch gần như trở thành con dao giết người, anh mạnh tay khiến cô phải ngồi im: “Việc Skyline thu mua Bất động sản Hằng Đại là sao? Quyền khai thác Trường Hồ rơi vào túi Lục Đông Thâm lại là thế nào?”

“Tôi không biết.”

Lục Khởi Bạch nghe xong càng giận dữ, lập tức túm cô lên: “Lục Đông Thâm làm một chuyện lớn như vậy, em là trợ lý của anh ta mà lại không biết gì? Tôi để em bên cạnh anh ta chính là để giám sát nhất cử nhất động, bây giờ em dám nói với tôi em không biết?”

Anh đẩy mạnh, cả người Cảnh Ninh va vào bàn làm việc, lục phủ ngũ tạng suýt chút nữa văng ra cả ngoài. Lục Khởi Bạch sai bước tiến lên, xoay ngược người cô lại, bóp lấy cánh tay cô: “Hay là, em đã bị anh ta mua chuộc?”

Cảnh Ninh cảm thấy mình rã rời rồi, đau đớn, phẫn nộ, hoảng sợ... tất cả mọi cảm xúc đan vào nhau, cô muốn hét lên cũng không còn sức nữa. Lục Khởi Bạch khí thế hung hăng, mọi sức lực của cô đều bị sự bạo tàn của anh rút cạn.

“Đúng là tôi hôm nay ngồi họp tôi mới biết.” Cô dốc hết sức để nói.

Lục Khởi Bạch nheo mắt lại, đang suy đoán sự thật giả trong câu nói ấy.

Khó khăn lắm Cảnh Ninh mới thở lại được. Nó nuốt ngụm máu trong khoang miệng: “Lục Khởi Bạch, mọi tính toán của anh không được như ý, Lục Đông Thâm vốn không tin tưởng tôi.”

Lục Khởi Bạch kéo cô lại, siết chặt cầm cô, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt âm u: “Nếu em đã không có được sự tin tưởng của Lục Đông Thâm thì tôi giữ lại em còn có ích gì?”

“Có giỏi thì anh giết tôi đi.” Cảnh Ninh cười khẩy, rướn môi, con đầu đón lan đi khắp cốt tủy: “Hoặc, đánh chết tôi luôn đi.”

Lục Khởi Bạch dùng sức, Cảnh Ninh cảm thấy cảm mình sắp trật khớp tới nơi. Cô giận dữ nhìn anh chăm chăm, nhìn thẳng vào đôi mắt cũng đang hùng hực lửa giận ấy, không chút nhường nhịn. Những tháng ngày này cô chịu đủ rồi, chỉ bằng một lần giải thoát cho thanh thân.

Dần dần, bàn tay giữ chặt cảm cô cũng nhẹ sức đi.

Con giận trong mắt Lục Khởi Bạch như ngọn lửa tắt lụi, cuối cùng chỉ còn lại sương mù: “Chỉ cần Lục Đông Thâm còn giữ em lại bên cạnh ngày nào, thì em vẫn còn giá trị lợi dụng.”

Một nỗi bi thương không lồ dâng trên trong lòng, Cảnh Ninh nhìn anh không chớp mắt, gằn rạch mạch từng chữ: “Lục Khởi Bạch, anh không được chết từ tế đâu!”

Lần này Lục Khởi Bạch không giận, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Con đường mà tôi và Lục Đông Thâm đi đều không có đường lùi. Chết từ tế chỉ xứng với người chiến thắng.”

Cả người Cảnh Ninh run lên, con giận dữ biến thành sức mạnh. Cô đẩy anh, đánh anh như phát điên, mọi bí bách và uất hận đều hóa thành suy nghĩ muốn liều mạng với anh: “Anh có tư cách gì mà làm vậy với tôi? Lục Khởi Bạch, anh là đồ khốn!”

Lục Khởi Bạch không để cho cô phát điên, anh khóa chặt hai tay cô sau lưng, rồi ấn cô lên tường. Anh áp mặt xuống, từng chữ đều lạnh ngắt: “Ồ trước mặt em, tôi chưa bao giờ nhận mình là người tốt đẹp gì! Cảnh Ninh, em nhớ rõ cho tôi, nếu để tôi biết em phản bội tôi, tôi sẽ giết chết em!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Hợp Tác Vui Vẻ

Trên thương trường, không có ai là bạn bè mãi mãi, cũng không có ai là kẻ thù mãi mãi. Thân hay sơ nói trắng ra đều do lợi ích quyết định.

Việc Nhiều Tôn tìm tới tận phòng thực nghiệm mùi hương ở tận ngoại ô quả thực khiến Hạ Trú cảm thấy bất ngờ.

Vào trong sân, anh ấy xuống xe.

Hạ Trú đứng khoanh hai tay trước ngực, đứng trước chiếc xe, nghiêng đầu ngó thấy cô gái bên trong, bèn hỏi Nhiều Tôn: “Thế này là ý gì?”

Nhiều Tôn thân nhiên đáp: “Sợ cô ta chạy mất.”

“Có cần thiết phải thế không?” Hạ Trú thật lòng cảm thấy Nhiều Tôn biến thái.

Nhiều Tôn từ tốn nói một câu: “Người em đã giao cho anh, anh phải trông chừng cẩn thận mới được.” Anh ấy hất hàm về phía trong: “Lục Đông Thâm có ở đây không?”

Hạ Trú bất ngờ. Chuyện gì đây? Anh ấy cất công đến đây là để tìm Lục Đông Thâm sao?

Nhiều Tôn bỏ qua nét mặt sững sờ của cô, nhìn quanh một lượt rồi cười khẩy, chép miệng mấy tiếng: “Vì muốn theo đuổi được em, anh ta đúng là đã dốc hết vốn liếng đấy nhì.” Dứt lời, anh ấy đi thẳng vào trong.

Hạ Trú chẳng hiểu chuyện gì.

Rất lâu sau, cô mới tho thẩn đi ra trước mũi xe, gõ gõ lên ô cửa hạ xuống một nửa, nói với người ngồi trong: “Có muốn xuống xe hít thở không khí chút không?”

Nguyễn Kỳ ngồi ở ghế sau, không quay đầu ra nhìn Hạ Trú, chỉ giơ cổ tay lên cho cô nhìn.

Một đầu còng tay giữ chặt tay cô ấy, đầu kia bấm vào một chiếc khóa vàng, chiếc khóa vàng được nối liền với ghế xe.

Hạ Trú nhìn thấy khuôn mặt Nguyễn Kỳ qua nửa ô kính, trông cô ấy có vẻ hờ hững, sắc mặt cũng không tốt lắm. Nhớ tới thân phận thật sự của Thái Quốc Cường, cô nghĩ, chuyện này có lẽ cũng là một đả kích không nhỏ với Nguyễn Kỳ.

“Chuyện mở còng tay không làm khó được cô chứ hả?” Hạ Trú nói.

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn Hạ Trú: “Bản lĩnh này tôi chưa học được.”

Chìa khóa chắc chắn nằm trên người Nhiều Tôn, anh ấy đến tận đây tìm Lục Đông Thâm nhất định không phải vì chuyện nhỏ, thế nên Hạ Trú cũng không định vào trong quầy rầy. Cô ngẫm nghĩ, bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Nguyễn Kỳ cũng không sốt ruột, chống cằm tựa vào mép cửa sổ, nhìn Hạ Trú tay chấp sau lưng, đi qua đi lại.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Trú đã tìm được một sợi dây thép. Nguyễn Kỳ thấy vậy, bày tỏ nét mặt hoài nghi.

Xe không khóa cửa, Hạ Trú kéo cửa ra. Nguyễn Kỳ tự động dịch vào bên trong một chút để Hạ Trú chui vào, đứt sợi dây thép mảnh vào trong mắt khóa, từ từ cạy mở. Nguyễn Kỳ không thúc giục, cũng có thể vì mở được hay không đối với cô ta hoàn toàn không quan trọng. Cô ta lên tiếng: “Mấy trò đầu trộm đuôi cướp này mà cô cũng biết à?”

Hạ Trú ướm thử từng chút một: “Tôi dựa vào mấy trò đầu trộm đuôi cướp này mới lên được chức gia của Thương Lăng.”

Có được bản lĩnh này vẫn phải cảm ơn Tường Tiểu Thiên. Khi cô ở Thương Lăng, gần như tần suất mất chìa khóa là nửa tháng một lần. Ban đầu cô còn cất công đi tìm thợ khóa, sau này tìm nhiều thấy phiền phức, Tường Tiểu Thiên thì học được kỹ năng mở khóa. Lâu dần, cô cũng học được mấy trò vặt này từ nó.

Rồi cô cũng phải cảm ơn hết lời vì từ khi trở về Bắc Kinh đều dùng mặt khẩu vân tay.

Chẳng mấy chốc, từ chiếc còng tay đã vang lên một tiếng “cạch”.

Tay phải của Nguyễn Kỳ được giải thoát, cô ấy lấy tay trái xoa cổ tay phải đau nhức rồi nói: “Trước kia là chim hạc bay trên trời cao, bây giờ lại làm con công bị người ta nhốt nuôi trong lồng. Gia của Thương Lăng thật dễ thỏa mãn.”

Hạ Trú xuống xe, bẻ cong sợi dây thép mảnh trong tay rồi quăng đại đi: “Chi cần gia này thích trời cao mây trắng tôi cũng bay được mà lồng vàng lồng bạc tôi cũng sống được.”

Nguyễn Kỳ bĩu môi. Xuống xe rồi, cô ấy uể oải vươn vai khởi động gân cốt rồi hỏi: “Có thuốc lá không?”

***

Trong nhà lại là một cảnh tượng khác.

Không hẳn hề đối nghịch, nhưng cũng tuyệt đối không hòa thuận.

Đối thủ cạnh tranh tới tìm mình ngoài giờ làm việc, Lục Đông Thâm cũng làm trọn phép lịch sự của một chủ nhà.

Hạ Trú không có thói quen uống trà, loại trà duy nhất cô uống nhiều là hồng trà. Nhưng sau khi thời tiết Bắc Kinh chuyển mát, cô cũng dựng một lò than bạch hương, nấu một bình trà để tiêu khiển thời gian. Bây giờ là mùa hè, loại trà nhiều nhất chính là trà bách hoa.

Lục Đông Thâm không có kiên nhẫn ngồi đun trà như Hạ Trú, nhất là khi đối mặt với Nhiều Tôn. Anh nắm một vốc trà, ném cả vào trong bát, đun sôi rồi thì rót ra cốc cho Nhiều Tôn, coi như cũng trọn đạo tiếp khách.

Nhiều Tôn tới đây cũng không phải vì xin ngụm trà, anh ấy ngồi xuống ghế: “Lục tổng trước nay vẫn quen làm chim sẻ, sao lần này lại để người khác làm chim sẻ rồi?”

Câu nói này tuy không rõ ràng nhưng Lục Đông Thâm hiểu rõ ý tứ của Nhiều Tôn. Việc Giang nam xuân độc lập phát triển đối với Skyline quả thực là thất sách, việc này cũng khiến dã tâm của Lục Khởi Bạch dần dần lộ diện. Ngón tay anh miết đi trên mép tách trà, xoay nhẹ rồi nói: “Làm ăn là như vậy, sông có khúc, người có lúc, ai dám nói chắc chắn chứ.”

“Nói cách khác, phong thủy thay đổi luân lưu.” Nhiều Tôn không có hứng thú với trà. Anh ấy vắn về bông hoa khô trong chiếc bát sứ lưu ly, dựa người ra sau sofa: “Giang nam xuân bị loại ra ngoài nhưng lại dành được về quyền khai thác Trường Hồ, còn cả miếng bánh ngon Bất động sản Hằng Đại nữa, Lục tổng cũng coi như trong họa có phúc rồi.”

Lục Đông Thâm từ tốn uống trà, thần nhiên mỉm cười: “Tôn thiếu đêm hôm tới đây tìm tôi, không phải chỉ đơn thuần muốn chúc mừng chứ?”

Đương nhiên Nhiều Tôn sẽ không chúc mừng Lục Đông Thâm, từ từ bóp nát cánh hoa khô: “Bây giờ Trường Thịnh đang rối ren, đối thủ còn lại tại Trung Quốc của Hoa Lục chỉ còn Skyline. Đây là sự thật mà ai tinh mắt đều có thể nhận ra, nhưng càng như vậy sẽ càng có thể bị người ta lợi dụng. Đằng sau Skyline là một Lục Môn luôn nhìn chòng chọc, nhưng Lục Môn không phải là nơi một câu của Lục Đông Thâm là có thể quyết định tất cả.”

“Thế nên, lần này Tôn thiếu tới là muốn hợp tác.” Lục Đông Thâm nói thẳng vào vấn đề.

Nhiều Tôn cũng không vòng vo: “Sau cuộc chiến nguồn năng lượng với Lục Môn tại nước ngoài, Hoa Lục bị đóng băng không ít vốn. Skyline tuy đã có được Trường Hồ và Hằng Đại nhưng cần vận hành tiếp cũng cần một số vốn không hề nhỏ. Nói trắng ra, dự án phủ Thân vương đó dù là Hoa Lục hay Skyline hiện tại đều không thể nuốt trôi một mình. Dự án của Chính phủ không thể rút đi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới danh dự công ty, chỉ bằng cả hai công ty cùng nhau khai thác, hợp tác cùng phát triển.”

Lục Đông Thâm không bất ngờ trước quyết định của Nhiều Tôn, chỉ mỉm cười: “Câu này được Tôn thiếu nói ra, quả thực không dễ dàng.”

“Trên thương trường, không có ai là bạn bè mãi mãi, cũng không có ai là kẻ thù mãi mãi. Thân hay sơ nói trắng ra đều do lợi ích quyết định.” Nhiều Tôn vẫn đang vắn về bông hoa khô, lòng bàn tay rơi đầy bột mịn: “Chính quyền thành phố rất đề tâm tới sự phát triển của dự án phủ Thân vương, không thể vì chuyện của Thương Xuyên mà đình trệ. Nếu hai công ty chúng ta tiếp tục cắn lẩn nhau, thì cuối cùng ai là người được lợi, Lục tổng biết quá rõ. Khi Trường Thịnh chưa loạn, cục diện ba bên kìm hãm lẫn nhau là tương đối ổn định. Bây giờ Trường Thịnh không lo nổi cho mình, chắc chắn sẽ có kẻ nhòm ngó miếng thịt rơi ra.”

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn anh ấy: “Vụ án Thương Xuyên rơi xuống từ đài cao khiến Skyline đánh mất uy tín trước mặt Chính phủ, muốn được tham gia lại chưa chắc đã dễ dàng.”

Nhiều Tôn phì cười: “Lục tổng xưa nay tính toán từng bước, một cục diện dù có thảm hại rơi vào tay anh cũng sẽ không quá thiệt. Chuyện tôi tìm tới đây đâu phải Lục tổng không nghĩ ra được? Nếu đã đoán trúng tôi tới tìm anh vì dự án phủ Thân vương, thì dĩ nhiên cũng nghĩ được tôi có bản lĩnh đá Skyline khỏi cuộc chơi thì cũng có bản lĩnh kéo Skyline quay trở lại.”

Lục Đông Thâm đặt tách trà xuống: “Được hợp tác với Tôn thiếu là niềm vinh hạnh.”

Nhiều Tôn vứt chỗ hoa trong tay vào thùng rác: “Lục tổng khiêm tốn rồi.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, giơ tay ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Nhiều Tôn cũng giơ tay bắt lại: “Hợp tác vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Chỉ Mong Người Ấy Sống Bình Yên

Trong lòng có một người để nhớ, để mong mỏi, để tương tư đã là tốt nhất rồi.

Trong vườn có một cây ngân hạnh, dựa theo độ xù xì của thân cây để tính toán độ tuổi đại khái thì cũng phải tới trăm năm rồi. Nhánh cây vươn cao tận trời, lan ra tới tận lớp ngói xanh lưu ly, rậm rạp um tùm. Loài cây này đẹp nhất là vào cuối thu, nền trời xanh thẳm càng tôn lên sắc vàng ruộm của lá, mang một vẻ đẹp hoàn hảo và sạch sẽ.

Lúc trước bên dưới tán cây cổ thụ là thảm cỏ xanh được cắt tỉa gọn gàng, chỉnh tề. Hạ Trú không thể chịu nổi những thảm cỏ chỉ mang tính chất thưởng thức. Cô luôn cảm thấy thảm cỏ phải dùng để ngồi lên hoặc giẫm lên.

Vào một ngày rảnh rỗi, cô đã kiếm về một vài thanh gỗ, cưa đứt, mài nhẵn, dựa theo kết cấu ráp nối các lỗ hổng lại, không dùng một cây đinh sắt nào đã nhanh gọn làm ra một bộ bàn gỗ ghế gỗ đơn giản, sau đó quét sơn bảo vệ môi trường lên. Cô còn chằng dây đèn dưới cây cổ thụ, mắc vào giữa những phiến lá nhằng nhịt, giống như có cả một bầy đom đóm tới làm khách.

Nơi đây rất thích hợp để thưởng trà, ăn hoa quả và trò chuyện, đặc biệt là vào những đêm hè. Ban ngày nắng nóng, oi ả như thiêu đốt da thịt. Tối tới, trời có chút gió nhẹ đã đủ khiến cho tâm hồn nhẹ nhõm. Hạ Trú còn gói những chiếc túi vải trắng, bên trong có long não và những loài cây có tác dụng đuổi muỗi bên dưới mặt bàn, mặt ghế và giữa các phiến lá. Như vậy có thể tránh trường hợp sau một đêm sung sướng bị muỗi đốt sưng chân.

Hạ Trú không bao giờ hút mấy loại thuốc lá bày bán khắp thị trường. Cô đưa cho Nguyễn Kỳ một điếu thuốc đặt làm riêng, từ trong bao thuốc lá màu đen trước kia của cô. Cô rất ít khi hút thuốc, trừ những lúc bị ký ức làm cho một mối mới chớm lên một điếu để xoa dịu những cơn sợ hãi tận sâu trong lòng cô.

Nhưng từ sau khi yêu Lục Đông Thâm, cô không còn hút nữa.

Lục Đông Thâm không cho cô thời gian và sức lực để nhớ về những chuyện quá khứ, bao thuốc lá cô làm riêng cho bản thân mình cũng bị bỏ xó như thế.

Nguyễn Kỳ nhả ra một làn khói trắng, rồi để mặc cho những vệt khói tan dần vào bóng đêm, không ăn nhập gì với hương trà bách hoa thoang thoảng trên mặt bàn. Cô ấy nói: “Đắng chát.”

Hạ Trú không hút cùng. Cô đang ngồi vắn về lá bạc hà. Cô hái những búp lá non nhất về sử dụng. Bên cạnh là một chiếc gối trúc, bên trong toàn là những lá bạc hà phơi ngắt. Cô không nói gì, cho tới khi Nguyễn Kỳ bỏ sung thêm một câu: “Ký ức đau khổ nhất đi cùng với vị thuốc lá đắng nhất mới càng tăng thêm sức mạnh cho nhau.”

Hạ Trú đang vắn về lá bạc hà chợt dừng lại, sau đó bấm đầu móng tay vào gân lá, mùi hương thanh mát trong khoảnh khắc thấm đẫm ngón tay cô. “Thời buổi này sống chẳng dễ dàng gì, ai không có những hồi ức đắng chát chứ?”

“Nhưng ký ức của cô thì khác.” Nguyễn Kỳ gạt tàn thuốc: “Tuy cái mũi của tôi không nhạy như cô, nhưng tôi tin vào trực giác của mình. Câu chuyện của cô nhất định rất đặc sắc. Đương nhiên còn vì...” Cô ấy ngược lên nhìn Hạ Trú: “Chúng ta đều là một loại người, thế nên cách thức giao tiếp chỉ có thể đi tới tiêu cực, hoặc là thành bạn tốt, hoặc là thành kẻ thù.”

Hạ Trú bỏ những phiến lá đã được ngắt vào trong chiếc bát sứ màu xanh mực, rồi nói: “Tôi chẳng có bạn bè mấy, nhưng những kẻ không ưa tôi thì đầy rẫy.”

“Cô thật thẳng thắn.”

“Ban nãy cô cũng nói đầy thôi, chúng ta là một loại người.” Hạ Trú nhướn mắt nhìn cô ấy: “Thế nên đều sẽ cho rằng chuyện kết bạn này không cần gò ép.”

“Chẳng trách Nhiều Tôn luôn tâm tâm niệm niệm, thời đại này, những cô gái coi mở, thoải mái thật sự không nhiều.” Nguyễn Kỳ nói.

Hạ Trú không né tránh vấn đề này, nhưng cũng không hòa theo. Cô liếc nhìn vết bầm tím trên cổ tay Nguyễn Kỳ: “Nhiều Tôn cũng thật tàn bạo.”

“Lời cô nói đối với anh ta chính là thánh chỉ.” Nguyễn Kỳ cười khẩy.

“Cô muốn bỏ đi, anh ta có bản lĩnh ngăn cô lại sao?” Hạ Trú hỏi ngược lại.

Nguyễn Kỳ nhìn cây thuốc lá thân dài mảnh màu đen trong tay mình: “Cô thử đối phó với mấy tay vệ sỹ đều xuất thân từ lính đánh thuê xem. Dừng mùi hương hả? Nhiều Tôn đi một ngày đằng học một sàng khôn. Từ lần trước bị trúng chiêu của tôi, bây giờ tôi muốn dùng lại có hơi khó khăn.”

Nghe xong, Hạ Trú bật cười: “Tôi rất tò mò mục đích cô dùng mùi hương gây ảnh hưởng Nhiều Tôn ở trong phủ Thân vương đấy.”

“Anh ta gây quá nhiều cản trở.”

“Vậy lần thứ hai thì sao? Vì sao cô lại dùng thứ có tác dụng kích tình?”

Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Cô cũng hiểu về mùi hương. Có những mùi dùng nhiều sẽ có tác dụng kích ham đối phương, dùng ít sẽ có tác dụng kích tình. Lần đó Nhiều Tôn vô tình xuất hiện. Tôi mà lại dùng mùi kích tình anh ta? Sướng cho anh ta rồi.”

“Vậy vì sao cô lại đâm người ta một nhát dao?”

Sắc mặt Nguyễn Kỳ thoáng qua vẻ ngượng ngập, sau đó cô ấy im lặng.

Hạ Trú thần nhiên đáp: “Tôi đoán rằng lúc đó khi bị mùi hương gây ảnh hưởng, Nhiều Tôn đã định làm gì đó với cô.”

Nguyễn Kỳ có phần tức giận, rõ ràng đã bị Hạ Trú đoán trúng.

“Cô lỡ tay đâm người ta bị thương, ắt sẽ cảm thấy áy náy trong lòng. Thế nên mấy hôm nay dù Nhiều Tôn có quá đáng, cô vẫn nhẫn nhịn. Hơn nữa, anh ta còn có ơn giúp cô tránh được nạn ngồi tù nữa.”

Nguyễn Kỳ lại nhả ra một làn khói: “Con người cô quả nhiên rất đáng ghét.”

Hạ Trú đồ hết chỗ lá bạc hà còn lại ra: “Vậy nói chuyện khác đi, cô thân với Quý Phi lắm sao?”

“Nghe qua tên của cô ta, chứ không thân.”

“Viên đá trong Giang sơn đồ là cô đưa cho cô ta, không thân sao dám mạo hiểm như vậy?” Hạ Trú lẳng lặng truy hỏi.

Nguyễn Kỳ tựa lưng ra sau ghế: “Tôi đã nói với cô rồi mà, viên đá đó cực kỳ giá trị. Tôi chỉ cần biết cô ta muốn mua, có thể trả được tiền, đơn giản vậy thôi. Tôi cần tiền, nếu không sao có thể ở lại trong phủ Thân vương.”

“Bao năm qua, cô sống dựa vào việc bán các loại dược thảo và nguyên liệu quý hiếm cũng kiếm được không ít đấy nhỉ?”

Nguyễn Kỳ không giấu gì cô: “Những thứ tôi bán đều vô giá, người tìm đến tôi đều không phải người nghèo.”

Hạ Trú đặt lá bạc hà trong tay xuống, vẫn về cảm nhìn cô ấy.

“Nhìn tôi làm gì?” Nguyễn Kỳ cảm thấy cả người không thoải mái.

“Hồi còn trẻ tôi cực kỳ hồ đồ, đi mua một đồng túi xách với giày dép hàng xịn, bây giờ có nhiều thứ còn chưa bóc tem kia.” Hạ Trú nói với vẻ nghiêm túc: “Cô thích bán mấy thứ quý hiếm như vậy, hay là đồ đồng bán giúp tôi đi, tôi có nhiều cái là phiên bản giới hạn lắm.”

Nguyễn Kỳ giận dữ nhìn cô: “Hạ Trú, trên đời này không chỉ có mình cô mới băng đèo lội suối đi tìm nguyên liệu!”

“Đùa thôi mà, làm gì nóng.” Hạ Trú cũng không định tiếp tục xoay quanh chủ đề Quý Phi nữa. Cô nghĩ, trong chuyện này Nguyễn Kỳ đã nói lời thật lòng.

Từ sự thuần thực trong cách sử dụng mùi hương của cô ấy, đích thực là đã tiếp xúc với không ít các loại nguyên liệu quý hiếm.

Cô chuyển chủ đề: “Cô tìm bao nhiêu năm rồi mà vẫn không tìm thấy thứ mẹ cô muốn sao?”

Nguyễn Kỳ sững người.

“Cô bán nguyên liệu chắc cũng vì có duyên, chứ cũng không định lấy nghề này làm nguồn sống. Nhưng bao năm qua vì muốn tìm mùi hương mà mẹ cô tâm niệm, cô đã đi khắp nơi tìm kiếm nguyên liệu. Kết quả, thứ mẹ cô muốn thì không tìm được, ngược lại tìm được toàn những thứ người khác cần, nên cô mới thuận nước đẩy thuyền bắt đầu việc làm ăn này.” Hạ Trú lần lượt bỏ hai lá bạc hà vào hai tách trà: “Gặp được cô trên núi Kỳ Thần, cũng là vì cô đang tìm thứ mẹ cô muốn.”

Nguyễn Kỳ im lặng nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt có phần cảnh giác.

“Bố cô nói vậy.” Hạ Trú nói thẳng.

Cảm xúc của Nguyễn Kỳ bỗng tăng cao, ngữ khí trở nên lạnh lẽo: “Ông ta không phải bố tôi!”

“Ông ta là Ngô Trung, cô biết rõ đây là sự thật không thể chối cãi.” Hạ Trú nói: “Không cần biết năm xưa ông ta đã làm gì, ông ta vẫn là bố cô.”

Nguyễn Kỳ siết chặt chiếc cốc, đôi mắt như bọc sương mù.

“Tôi cho cô xem cái này.” Nói rồi, Hạ Trú đứng lên, đi vào nhà.

Lúc trở ra, trên tay cô đã có thêm một chiếc hộp, gỗ lim ren vàng, điêu khắc rất độc đáo. Quan sát tỉ mỉ có lẽ là hình ảnh hạt tương tư. Nguyễn Kỳ đón lấy, tò vò không hiểu. Hạ Trú nói: “Chiếc hộp còn mới, nhưng từ bên trong đã có tuổi đời nhiều năm rồi.” Cô giờ tay mở chiếc khóa vàng trên hộp ra, bên trong có những đường rãnh được làm bằng nhung.

Có một túi thơm.

Làm bằng gấm màu tím đậm pha xanh, tuy sờ vào mới biết không phải loại thượng hạng nhưng những hình vẽ trên túi gấm vừa nhìn đã biết là thêu tay. Hình vẽ là những nhánh cây mọng quả đỏ, hình ảnh của hạt tương tư. Bên dưới có tua rua lung lẳng, cũng là màu tím đậm. Cả chiếc túi thơm đều một màu tối, duy chỉ có mấy hạt tương tư là nổi bật nhất, khiến nó trở nên rất đẹp mắt.

Đúng là đã nhiều năm rồi, túi thơm không còn thơm nữa, viền túi còn hơi xù lông. Nhưng nó vẫn sạch sẽ, vừa nhìn đã biết được người ta cất giữ cẩn thận, chỉ lòi ra ngấm những lúc rảnh rang.

“Sao cô lại có túi thơm này?” Nguyễn Kỳ nhìn qua rồi sững sốt: “Rõ ràng tôi...”

“Rõ ràng cô đã hòa táng nó cùng mẹ cô rồi đúng không?” Hạ Trú từ tốn nói.

Nguyễn Kỳ hồ nghi, sau đó tiếp tục ngắm nghía chiếc túi thơm, hơi nheo mắt lại: “Đây không phải túi của mẹ tôi.” Túi thơm của mẹ cô ấy có vài sợi tua rua đã bị đứt, nhưng vẫn được mẹ coi như báu vật.

“Đây là của bố cô.” Hạ Trú khẽ nói: “Ngày trước túi thơm này có một cặp, mẹ cô một chiếc, bố cô một chiếc.”

Nguyễn Kỳ nhìn chăm chăm chiếc túi thơm trong hộp, không lên tiếng.

“Bố cô đã tới tìm tôi.” Hạ Trú cầm túi thơm lên, nhẹ nhàng vuốt ve những bông hoa được thêu bên trên: “Ông ấy muốn tôi giúp ông ấy tìm lại mùi hương trong túi thơm, là mùi mà ông ấy và mẹ cô đều thích.”

Mùi hương chứa đựng ký ức.

Năm tháng dần trôi, có lẽ rất nhiều kỷ niệm đã vàng úa, thậm chí bị quên lãng, nhưng mùi hương sẽ dễ dàng khơi gợi lại những ký ức bị phong kín ấy, lần lượt gọi về những con người và sự việc đã sớm bị lãng quên. Mùi hương và kỷ niệm dính líu khá nhiều với nhau, đây cũng là nguyên nhân Tổ Diệp hay mặt dày lôi kéo cô tới phòng khám tâm lý giúp đỡ.

Mỗi lần giúp xong, Tổ Diệp còn không trả tiền. Khi cô đòi tiền thì Tổ Diệp nói: Cậu thiếu gì mấy đồng lẻ này? Hạ Trú kiên quyết đòi, Tổ Diệp bèn cãi: Cậu cứ dùng mùi hương nào đó đánh ngất mình rồi ăn trộm luôn đi.

Cô tức giận, lần nào cũng nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: Minh nể tình đưa bé trong bụng cậu mới không ra tay đánh cậu đó, đối phó với cậu mà cần dùng mùi hương đánh ngất hả? Cướp luôn là nhanh nhất.

Thế nên khi Thai Quốc Cường nhờ cô giúp đỡ, cô đã hiểu toàn bộ tâm tư của ông ta.

Người sống một đời, chịu biết bao cám dỗ.

Có người vượt qua được, nhưng đại đa số là không thể. Thai Quốc Cường chính là một người trong số đại chúng đó, vì ông ta đã bị lợi ích che mắt trái tim. Quả thực bây giờ nhắc lại rất đáng hận, nhưng nhìn cách ông ta bảo quản chiếc túi thơm và một mùi hương nhớ mãi chẳng quên, thì đích thực trong

lòng ông ta, người ông ta yêu nhất chỉ có Nguyễn Anh.

Khóe mắt Nguyễn Kỳ hơi đỏ rực lên, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết không để lộ quá nhiều cảm xúc. Cô ấy vẫn nhìn chiếc túi thơm đó và nói: “Người đã mất rồi, ông ta tìm lại mùi hương có ích gì chứ?”

Hạ Trú nhìn cô ta, mượn lời của cô ta hỏi ngược lại: “Đúng vậy, người mất cũng đã mất rồi, vậy cô còn tìm mùi hương đó làm gì?”

Nguyễn Kỳ ngẩng phắt lên nhìn cô, trong ánh mắt còn vương những bi thương chưa kịp giấu đi.

“Trả thù Thai Quốc Cường chỉ là việc phụ, quan trọng nhất là cô muốn đựng lại mùi hương trong túi đúng không. Đây có lẽ là việc mẹ cô nuối tiếc nhất. Thế nên dù khó khăn đến đâu, cô cũng muốn hoàn thành di nguyện.” Hạ Trú nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng nhắm trúng trọng điểm: “Lúc trước cô nói có việc muốn nhờ, cũng là muốn tôi giúp cô đựng lại mùi hương trong túi thơm chứ gì. Cô vượt ngàn dặm xa xôi, từ Thương Lăng tới Bắc Kinh, chẳng phải vì mục đích này sao?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Kỳ thừa nhận: “Tôi tìm được những nguyên liệu quý hiếm, nhưng không thể tạo ra mùi hương mà mẹ cần. Lúc tìm nguyên liệu trên núi Kỳ Thần, tôi đã gặp được cô. Tôi biết cô nhất định có thể giúp tôi, chỉ là sau này tôi mới phát hiện cô quen Thai Quốc Cường.”

“Nhưng về sau cô lại không tìm tôi nữa, cũng không nói rõ chuyện túi thơm, vì sao vậy?”

Nguyễn Kỳ buông một tiếng thở dài, rất lâu sau mới nói: “Mẹ tôi vẫn luôn cho rằng bố tôi đã chết, tương tư nhưng nhớ cả một đời, trước khi chết còn nắm chặt túi thơm không buông. Nhưng người đàn ông đó vẫn còn sống, nếu mẹ tôi ở dưới hoàng tuyền biết được sẽ thế nào? Mẹ tôi tương tư nhầm người, tôi còn cần tìm lại mùi hương cho bà sao?”

Hạ Trú nhìn cô ấy. Sắc mặt cô ấy tuy có vẻ bình thản, nhưng trong đôi mắt là một nỗi đau không thể xóa tan, nó đã ngưng tụ thành sương. Rất lâu sau, cô mới đặt lại túi thơm vào hộp, tỉ mỉ ngắm nhìn hoa văn bên trên: “Cô đã thật lòng yêu một ai đó bao giờ chưa?”

Nguyễn Kỳ không ngờ cô lại hỏi vậy: “Gì cơ?”

Hạ Trú nhìn cô ấy, cười: “Nếu cô từng thật lòng yêu một người thì cô sẽ hiểu, cho dù người ấy có tệ đến thế nào, trong lòng cô, người ấy vẫn là tốt nhất.”

Nguyễn Kỳ sững người.

“Tôi nghĩ bố cô năm trước đúng là từng tới tìm cô, nhưng có sự nhầm lẫn khiến cả hai bỏ lỡ nhau một đời.” Hạ Trú: “Tôi nghĩ nếu để mẹ cô lựa chọn, bà chấp nhận để bố cô được như bây giờ.”

“Làm sao có thể?”

“Sao lại không chứ?” Hạ Trú nói: “Yêu một người là hy vọng người sống tốt, không hy vọng người ấy phải lang bạt rồi đánh mất tiền đồ, cũng không hy vọng người ấy mất mạng, không thể sống lại.”

Nguyễn Kỳ cắn môi, lát sau mới nói: “Yêu một người không phải nên sống chết có nhau sao?”

“Đó chỉ là lý tưởng, nhưng hiện thực quá phức tạp, quá nhiều cám dỗ. Ai dám chắc mọi chuyện tình yêu đều có thể sống chết không rời đây?” Hạ Trú thăm thò dài: “Trong lòng có một người để nhớ, để mong mỏi, để tương tư đã là tốt nhất rồi. Đạo lý này, tôi nghĩ mẹ cô là người hiểu rõ nhất. Những tin tức liên quan đến Trường Thịnh vô cùng nổi tiếng, những tin bài về Thai Quốc Cường cũng chẳng ít gì. Mẹ cô đâu xa lạ gì cái tên Thai Quốc Cường, cả một đời người dài như vậy cũng dễ dàng nắm ra nhiều điều. Cô nghĩ mà xem, vì sao bà ấy không cho cô trả thù Thai Quốc Cường?”

Bàn tay Nguyễn Kỳ run lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hạ Trú biết cô ấy cũng nghĩ được rồi.

Theo lời Nguyễn Kỳ, cô ấy biết mọi chuyện là thông qua sổ tay của Nguyễn Anh. Lúc còn sống, Nguyễn Anh không kể cho Nguyễn Kỳ quá nhiều chuyện, trước khi chết càng không cho Nguyễn Kỳ trả thù. Một người phụ nữ mà người đàn ông trong lòng mình bị gián tiếp hại chết, khiến hai người âm dương cách biệt, cho dù không giết cả nhà kẻ thù, thì chí ít khi nhắc đến cũng phải tức giận rầm rầm. Nhưng Nguyễn Anh không hề.

Là không hận ư?

Có lẽ không hận, nhưng càng có lẽ vì Nguyễn Anh đã sớm biết Thai Quốc Cường chính là Ngô Trung.

Ngô Trung, một gương mặt tiểu sinh trẻ trung, thời gian dần trôi, cũng thêm việc ông ta tham gia nghệ thuật quá sớm nên việc ông ta sống dưới thân phận của Thai Quốc Cường người khác không nhận ra là chuyện bình thường. Nhưng Nguyễn Anh từng sống với Ngô Trung, cho dù chỉ nhìn qua ảnh cũng đoán được phần nào.

Nghĩ tới đây, Hạ Trú thở dài nặng nề.

Tình cảm này phải sâu nặng đến mức nào.

Nhưng nhớ một người cả cuộc đời, cho dù biết mình bị lừa gạt, cũng không muốn phá hỏng cơ hội để người ấy được sống.

Chương 267: Nếu Anh Chê Em Phiền Phức

Hạ Trú bữu môi, hai người này đúng là ăn ý, dùng từ cũng giống nhau nữa.

Khóe mắt Nguyễn Kỳ đỏ rực, đôi tay vẫn run lẩy bẩy, sau đó cuộn chặt lại thành nắm đấm.

“Nếu mẹ cô cũng đã chọn tha thứ rồi thì cô cũng nên buông bỏ cho nhẹ lòng.” Hạ Trú nói: “Đương nhiên, tôi không có tư cách khuyên răn cô. Nỗi đau của mẹ cô, cô là người chứng kiến, nhất thời không chấp nhận được cũng là chuyện thường tình. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, sức khỏe của bố cô không tốt chút nào.”

Nguyễn Kỳ mím chặt môi.

“Mẹ cô có miêu tả tỉ mỉ cho cô biết mùi hương trong túi thơm không?” Hạ Trú hỏi.

Rất lâu sau Nguyễn Kỳ mới lên tiếng, có thể nhận ra cô ấy đang cố gắng kiềm chế cảm xúc: “Thì thoảng cũng có nói, trong đó hình như có mùi hoa nhài, ngửi sẽ thấy rất ấm áp, nhưng cũng lại có một mùi hương mát lạnh, rất nhạt, có phần chua chát, khi ngửi sẽ giống như mùi vị của mồi tình đầu.”

Hạ Trú dăm chiêu: “Cũng không khác mấy với lời miêu tả của bố cô, nhưng ông ta không nói có mùi hoa nhài, chỉ nói mùi hương khi ngửi có sự thơm ngọt nhẹ, còn đa phần là mát lạnh.”

“Trên túi thơm có đậu tương tư, ban đầu tôi còn tưởng mùi hương tới từ nhụy hoa của cây tương tư, nhưng tôi đợi đến khi cây tương tư ra hoa rồi đem cho mẹ ngửi cũng không phải.” Nguyễn Kỳ nói: “Về sau tôi cũng nghĩ có phải lúc trước người làm ra túi thơm này không phân biệt rõ ràng đậu tương tư và hạt tương tư từ? Nhưng mùi của tương tư cũng không đúng.”

“Bố cô nói, lúc đó túi hương được mua từ một nghệ nhân thủ công ở chợ phiên, thế nên quá trình tạo ra mùi hương có lẽ sẽ không quá phức tạp và tỉ mỉ.”

Nguyễn Kỳ gật đầu. Cô ấy cũng đã nghe nói tới lai lịch của túi thơm. Đôi túi thơm duy nhất đã được bố mẹ mua mất, mỗi người cầm một chiếc, luôn mang theo trong người, được coi như tín vật định tình của họ. Nhưng đến bây giờ, muốn tìm lại người nghệ nhân đó chắc chắn là chuyện không thể.

“Nếu đã vẽ tương tư thì nhất định có liên quan đến đậu tương tư.” Hạ Trú cầm túi hương lên ngửi thật kỹ, nhưng ngửi mãi cô cũng chỉ ngửi thấy mùi gỗ lim. Đặt lâu trong hộp, nó bị nhiễm mùi của hộp là chuyện khó tránh khỏi. Muốn tìm lại hình bóng mùi hương cũ lúc này cũng là điều không thể.

Nguyễn Kỳ ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ngay cả cô cũng cảm thấy khó khăn thì chắc là không thể tìm được mùi hương này rồi.”

“Đúng là vẫn còn một cách.” Hạ Trú suy tư: “Cắt sợi vải của túi thơm ra, dùng máy móc phân tích thành phần. Túi thơm nào thì cũng được hun qua nguyên liệu, bên trong nhất định sẽ còn những thành phần chính của mùi hương trước kia, chỉ cần xem xem có tàn dư nào còn lưu lại hay không thôi. Nhưng, một là bố cô không hy vọng nó bị phá hủy, hai là cách này cũng chưa chắc đã thành công một trăm phần trăm.”

Nguyễn Kỳ khẽ nói: “Tôi biết việc này rất khó.”

“Rồi sẽ có cách mà.” Hạ Trú nói.

Bao năm nay, không phải cô chưa từng gặp những “chứng bệnh nan y”, phá giải một mùi hương cũng giống như điều tra một vụ án vậy, chỉ cần tìm được điểm mấu chốt thì bóc tách ra sẽ nhận được đáp án.

Hai người chìm vào yên lặng.

Sau khi dập tắt điều thuốc, Nguyễn Kỳ âm thầm uống trà. Hạ Trú vẫn đang ngắt lá bạc hà. Sau khi cô ngắt tới chiếc lá cuối cùng thì Nguyễn Kỳ hỏi: “Ông ta còn bao lâu nữa?”

Hạ Trú hiểu ý tứ của cô ấy bèn trả lời: “Nhiều thì nửa năm, ít thì một hai tháng.”

Nguyễn Kỳ cúi đầu, nhìn những nhụy hoa trôi nổi trong tách trà, cuối cùng khẽ nói một tiếng “Cảm ơn”.

Hạ Trú không biết tiếng “Cảm ơn” ấy là vì cô sẽ giúp tìm kiếm mùi hương hay đơn thuần là nói cho cô ấy biết thời gian còn lại của Thai Quốc Cường.

***

Khi Nhiều Tôn bước ra ngoài, cả người trông rất phấn chấn, sáng khoái.

Thấy chiếc còng tay bị vứt sang một bên, anh ấy nhướn mày nhìn Hạ Trú: “Xem ra lúc ở Thương Lăng em còn học cả mấy trò đầu trộm đuôi cướp này nữa.”

Đầu trộm đuôi cướp?

Hạ Trú bĩu môi, hai người này đúng là ăn ý, dùng từ cũng giống nhau nữa.

Lục Đông Thâm đi ra ngay sau đó. Anh tiến tới, ôm eo Hạ Trú rồi nói với Nhiều Tôn: “Nếu Tôn thiếu đã có giai nhân bầu bạn thì tôi cũng không giữ lâu nữa.”

Đâu chỉ không giữ lâu, ngay cả tiền cũng lười.

Ban đầu Nguyễn Kỳ vẫn còn ngồi dưới cây cổ thụ, sau khi nghe thấy câu này lập tức đứng dậy chui lại vào xe, đến câu chào hỏi cũng không nói với Lục Đông Thâm. Chắc là trong lòng cô ấy vẫn ít nhiều kiêng dè Lục Đông Thâm.

Cũng không biết có phải Nhiều Tôn cố tình hay không, anh ấy không lùi bước theo con đường Lục Đông Thâm đã tạo ra mà nhìn Hạ Trú nói: “Mấy hôm nay em rảnh không?”

Hạ Trú chưa kịp lên tiếng, Lục Đông Thâm đã từ tốn hỏi: “Tôn thiếu có việc gì không?”

“Cũng không có việc gì to tát.” Nhiều Tôn cười thân thiện: “Quan hệ giữa Hạ Hạ và nhà họ Nhiều, Lục tổng cũng biết rõ đấy, bố mẹ tôi nhớ Hạ Hạ, rảnh thì ăn bữa cơm.”

“Sau khi ra viện, sức khỏe của bác trai thế nào rồi?” Hạ Trú hỏi.

“Cũng khá ổn. Em cũng hiểu bố anh đấy, rất chú trọng việc rèn luyện sức khỏe, nên nền tảng căn bản vẫn khá tốt.” Đáy mắt Nhiều Tôn ẩn hiện nụ cười: “Chỉ là nhớ em quá nên cứ muốn em có thời gian thì về nhà chơi.”

Hạ Trú ngẫm nghĩ: “Em sẽ qua, nhưng mấy hôm nay thì chưa được.”

“Sao...” Nhiều Tôn nói được nửa chừng thì bỗng nhiên nhớ ra: “Đầu óc anh đúng là, anh đi cùng em.”

“Ngày mai tôi sẽ đi cùng cô ấy.” Lục Đông Thâm trả lời thay Hạ Trú, rồi nghiêng đầu nhìn vào xe của Nhiều Tôn: “Đường núi xa xôi khúc khuỷu, chiếc xe thể thao này của Tôn thiếu hình như không thích hợp.”

Nhiều Tôn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm.

Lục Đông Thâm cũng không quay đi, nhìn ngược lại, cười mà như không cười.

Bỗng nhiên Nhiều Tôn bật cười: “Được thôi, bây giờ Hạ Hạ cũng coi như là vợ bạn, tôi không chọc vào là được chứ gì. Nhưng Lục Đông Thâm, anh tuyệt đối đừng để tôi có được cơ hội.”

Lục Đông Thâm nói một câu ý tứ sâu xa: “E rằng sẽ phải khiến Tôn thiếu thất vọng rồi.”

Sau khi Nhiều Tôn đưa Nguyễn Kỳ đi khỏi, Lục Đông Thâm cũng đi vào trong nhà. Hạ Trú bước theo sau anh, hỏi: “Câu nói ban nãy của anh ta là ý gì?”

“Skyline và Hoa Lục đã hợp tác.”

Hạ Trú ngây ra giây lát, sau đó “Á” lên một tiếng.

“Có gì kỳ lạ đâu.” Lục Đông Thâm ngồi xuống, dọn dẹp chỉnh tề mấy chiếc cốc trên mặt bàn: “Skyline có nguồn tài nguyên ở nước ngoài, Hoa Lục có quan hệ với Chính phủ, hai bên là những đối tác làm ăn không thể thích hợp hơn.”

“Trước kia hai người gây với nhau như vậy mà...”

“Trên thương trường, theo đuổi được nhiều lợi ích nhất mới là cơ bản.” Lục Đông Thâm nói thẳng: “Anh và cậu ta cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, xét về ân oán cá nhân thì phần nhiều là vì em.”

“Phần nhiều là vì em? Câu này thật sự khó nghe đấy, vì sao lại là phần nhiều?” Hạ Trú nín lấy cổ anh, tiện thể ngồi lên đùi anh: “Nếu anh chê em phiền phức thì tặng em cho người khác đi, như lần anh tặng ai kia cho ai kia ấy.”

Lục Đông Thâm khó xử: “Anh đã giải thích với em rồi mà, là cô ta muốn đi theo người khác.”

Hạ Trú cố nhịn cười: “Trên thương trường nhiều chuyện đen tối như vậy, em không tin người khác chưa bao giờ tặng phụ nữ cho anh.”

Lục Đông Thâm khá thành khẩn: “Có tặng.” Thấy Hạ Trú sắc mặt lại, anh lập tức bổ sung: “Anh không nhận.”

“Em không tin! Anh có phải loại tốt đẹp gì đâu!”

Lục Đông Thâm ôm chặt cô vào lòng, thì thầm: “Mấy chuyện này trong giới làm ăn đúng là không xa lạ gì. Trong những trường hợp nhất định, phụ nữ sẽ bị coi như món quà trao đổi để lôi kéo một số mối quan hệ. Nhưng trong mắt anh, làm ăn là làm ăn, nền tảng của hợp tác là có thể mang lại lợi nhuận đồng đều chứ không phải sự mất cân bằng. Anh làm việc cho gia tộc nhà mình, làm việc cho bản thân mình, không cần hạ thấp thân phận để đạt được một số việc hợp tác. Ngoài ra, em biết đấy, anh mắc bệnh sạch sẽ.”

Hạ Trú chọc tay lên ngực anh: “Có bệnh sạch sẽ mà anh còn chạm vào người phụ nữ khác à!”

“Anh sai rồi.” Lục Đông Thâm vô cùng thông minh, lập tức tích cực nhận lỗi lầm, lúc này nói đạo lý với anh hoàn toàn vô ích.

Hạ Trú thấy thái độ của anh không tệ mới thu cánh tay lại, áp mặt gần cằm anh: “Em đang nghĩ, nếu một ngày kia anh thích một cô gái khác...”

“Sẽ không có ngày đó, đừng nghĩ vớ vẩn.” Lục Đông Thâm cảm thấy tiếp tục thảo luận về vấn đề này có phần nguy hiểm. Nói theo lời của Dương Viễn thì phụ nữ sinh ra đã mang trong người căn bệnh thích hoang tưởng. Dù là một cô gái lý trí đến mức nào, gặp phải vấn đề tình cảm cũng sẽ chìm vào vòng xoáy ảo tưởng mình sẽ bị đối phương tổn thương mà không có điểm dừng.

Hạ Trú rất hài lòng với câu trả lời của anh, cũng không tiếp tục nữa, lát sau chuyển đề tài: “Ban nãy anh làm mất mặt Nhiều Tôn thật không lý trí chút nào, anh biết em định làm gì mà nói sẽ đi cùng em?”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

Hạ Trú nhìn anh về kỳ lạ.

Anh giờ tay vén mấy lọn tóc của cô ra sau tai rồi nói: “Khi giống đực tranh giành giống cái, EQ có ích hơn IQ.”

***

Khi chuông cửa vang lên, Trần Du đang nằm ngoài phòng khách đắp mặt nạ và đọc email.

Cô mở cửa, hóa ra là Thai Nghiệp Phàm, Trần Du khá bất ngờ.

“Làm phiền em rồi sao? Anh đi tới khu nhà em, bỗng nhiên rất muốn gặp em.”

Trần Du một lúc sau mới hoàn hồn lại: “À... Vậy mời vào.”

Sau khi Thai Nghiệp Phàm vào trong rồi, Trần Du mới nhớ ra mình đang đắp mặt nạ, vội vàng giật xuống, rồi lao vào nhà vệ sinh rửa mặt. Cô sửa sang lại tóc tai, khi đi ra đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ngồi dựa vào sofa bất động, nhắm nghiền mắt, trông có vẻ khá mệt mỏi.

Chuyện của nhà họ Thai cô cũng biết kha khá, ai cũng nói Thai Nghiệp Phàm là kẻ ăn chơi trác táng, lại bị người ta chụp cái mũ vô học vào đầu. Nhưng Trần Du cảm thấy thật ra Thai Nghiệp Phàm không phải loại người mà họ nói.

“Anh ăn cơm chưa?” Hỏi xong, Trần Du lại thấy thừa thãi. Trên người anh có mùi rượu và thuốc lá, chắc chắn là vừa từ một bữa tiếp khách trở về.

Thai Nghiệp Phàm gật đầu, mở mắt ra và nói: “Buồn lòng, nên về trước.”

“Thế...” Trần Du chưa tiếp người đàn ông nào ở nhà mình, trước kia dù có thân thiết với Lục Đông Thâm nhưng Lục Đông Thâm cũng chưa tới nhà cô bao giờ, nói chỉ tới trong tình trạng vừa uống rượu vừa buồn bã thế này. “Anh còn muốn ăn thêm gì không?”

“Không cần đâu, em qua đây ngồi đi.” Thai Nghiệp Phàm vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình.

Trái tim Trần Du đập dữ dội, cô ngồi xuống bên cạnh anh.

“Có thể dựa vào em một lúc không?” Thai Nghiệp Phàm hỏi.

Trần Du gật đầu.

Cô tưởng anh chỉ dựa vào vai, ai ngờ anh thẳng thừng nằm xuống, gối đầu lên chân cô. Ánh mắt hai người đập thẳng vào nhau, nhất thời, sự thân mật này khiến cô nhớ lại buổi tối hôm đó, trái tim bắt đầu hoảng loạn.

“Em cũng cảm thấy anh là một kẻ không nghiêm túc đúng không?” Thai Nghiệp Phàm khẽ hỏi: “Thậm chí là kẻ tồi tệ.”

Chẳng hiểu sao Trần Du lại thấy đau lòng: “Người tốt và người xấu có ranh giới sao? Tối đó khi anh đứng ra bảo vệ, ở trong mắt em, anh chính là người tốt.”

Thai Nghiệp Phàm bật cười, nhưng ánh mắt lại đượm thêm nhiều nỗi cô đơn. Anh nói: “Thật ra họ nói cũng đúng. Anh chỉ biết tiêu xài, không đi học hành tử tế, chính là ‘phế vật’ mà họ nói.”

“Đừng nói bản thân như vậy...”

“Nhà họ Thai rối loạn rồi, bố lâm bệnh nặng, mẹ vào tù, giờ lại bỗng dưng xuất hiện thêm một người chị gái.” Thai Nghiệp Phàm tự cười mình: “Mẹ kiếp, đến họ của anh cũng là giả nổi!”

Trần Du không biết nên an ủi anh thế nào. Cô giờ cao tay một lúc lâu, cuối cùng vẫn chạm xuống đầu anh, vỗ về nhẹ nhàng: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268: Người Nào Có Thể Chạm Vào Cô Ấy

Chúng ta vẫn nên làm bạn là hơn, hợp hơn là làm người yêu.

“Vậy sao?” Thai Nghiệp Phàm nhìn cô: “Thật ra em cũng biết đấy, sự nghiệp của nhà họ Thai chỉ coi như vừa mới bắt đầu. Một khi bố anh ra đi, sóng gió cũng sẽ ập tới. Thật ra anh chẳng thiết tha gì cả, chỉ muốn gia đình được bình yên như xưa.”

Trần Du không nói gì, những lúc thế này, cô cảm thấy có nói nhiều cũng là vô ích.

Thai Nghiệp Phàm cũng im lặng, nhìn trần trần lên trần nhà chẳng biết đang nghĩ điều gì. Cả hai ngồi đó một lúc lâu, Thai Nghiệp Phàm mới quay lại nhìn cô.

Nhìn đến nỗi Trần Du có phần ngượng ngùng, bèn né tránh.

Anh kéo tay cô qua, lát sau hỏi cô: “Vì sao không muốn để anh chịu trách nhiệm?”

Ngón tay Trần Du chợt run lên, cô muốn rút về nhưng vẫn bị anh nắm chặt. Cô hòng cô khô khốc, lên tiếng một cách gượng gạo: “Mọi người đều trưởng thành cả rồi, không cần thiết...”

Buổi tối hôm đó ở quán bar là anh đưa cô về.

Hạ Trú tỉnh mắt, nhận ra cô và Thai Nghiệp Phàm có chuyện gì đó. Đích thực là có chút chuyện. Không hiểu tại sao đêm đó cô lại phát sinh quan hệ với anh. Sáng hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm nằm trên giường, cô sợ gần chết. Lúc anh nhìn thấy cô, ánh mắt cũng rất phức tạp.

Cô không buồn suy nghĩ đã nói với Thai Nghiệp Phàm: Chuyện này đều là hai bên tình nguyện, em chưa từng nghĩ sẽ ép anh chịu trách nhiệm.

Thai Nghiệp Phàm không đồng tình cũng không phản đối. Tóm lại, sau buổi sáng hôm đó, thi thoảng anh lại gọi điện thoại cho cô, không thì cũng vài ba ngày lại rủ đi ăn. Anh không nhắc đến chuyện hôm đó nữa. Trần Du cảm thấy anh là một cậu chủ chơi bởi, mấy chuyện kiểu đó anh cũng quen rồi. Và lại, người thiết thời lúc nào cũng là phụ nữ, cô đã không tính toán rồi, thì anh sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thế nên, tới nay khi anh bất thành lỉnh nhặc lại chuyện này, Trần Du lại một phen hỗn loạn.

Nghe xong câu này, Thai Nghiệp Phàm đứng lên, một tay đặt lên tay vịn sofa, áp mặt vào cô rất sát, nhìn ngăm cô rồi nói: “Đâu phải một người có kinh nghiệm gì, thế mà suy nghĩ thật rạch ròi.”

Trần Du lập tức hiểu ý anh, đỏ mặt: “Có kinh nghiệm hay không liên quan gì đến chuyện hiểu rạch ròi? Việc nam nữ yêu đương còn phải xem duyên phận.”

“Kể cũng phải.” Thai Nghiệp Phàm ngồi xuống, vươn vai sau đó uể oải dựa vào ghế: “Vui vẻ một đêm thì dễ, trao cả trái tim mới khó, chẳng ai dám mạo hiểm chuyện này.”

Trần Du nghe xong câu này có phần thất vọng, bèn cười gượng: “Thì vậy.”

Thế nên mới có câu “quan hệ nam nữ”, thời buổi này ai dám dễ dàng rung động chứ.

Thai Nghiệp Phàm kéo tay cô qua, cô quay đầu nhìn anh.

“Hay là, em làm bạn gái của anh đi.” Anh bắt ngờ nói.

Trần Du sững sốt, vội rút tay lại, liên tục nói: “Không không không, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp lắm.”

“Vì sao không thích hợp?” Thai Nghiệp Phàm nhìn cô rất nghiêm túc: “Chỉ ít thôi đó anh thấy quá hợp.”

“Anh đừng trêu em nữa được không? Anh còn thiếu bạn gái sao?” Trần Du nói: “Chúng ta vẫn nên làm bạn là hơn, hợp hơn là làm người yêu.”

Cô cảm thấy mình đã có chút rung rinh trước Thai Nghiệp Phàm, nếu không mọi chuyện tồi đó đã chẳng xảy ra. Phải nói rằng Thai Nghiệp Phàm cũng rất quyến rũ, ngoại hình cũng không tệ, tướng mạo điển trai. Nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy mình không thể bước vào thế giới của anh. Thế giới của anh có quá nhiều hoa lá, cô tự nhận mình không có khả năng níu giữ một người đàn ông như vậy.

Cộng thêm việc với Lục Đông Thâm khi trước quá thực khiến cô có chút đau lòng. Cô cảm thấy mình sẽ không động chạm tới tình yêu nữa, rất mệt mỏi.

“Làm bạn?” Thai Nghiệp Phàm nhìn cô: “Em nói thật không?”

Trần Du gật đầu.

Thai Nghiệp Phàm trầm mặc một lúc, sau đó lại nằm xuống, gối đầu lên chân cô: “Thôi được.”

“Sao anh lại nằm xuống rồi?” Cô nghĩ nói trắng ra rồi thì anh nên đi mới phải.

Thai Nghiệp Phàm nói không chút mệt mỏi: “Anh không muốn về nhà, ở lại chỗ em vài hôm chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Gi cơ?” Không... ”

“Bạn bè.” Thai Nghiệp Phàm nắm chặt tay cô rồi nhấn mạnh hai chữ ấy, sau đó cô được phổ cập định nghĩa bạn bè: “Là nên rút đao tương trợ khi người kia hoạn nạn.”

***

Tháng bảy đã qua được một nửa.

Có người cảm thán trong vòng tròn bạn bè: Khi cái đuôi của tháng bảy bị mất, quá nửa năm nay cũng đã trôi qua.

Khi lướt Wechat đọc được câu này, Hạ Trú cũng nhìn rõ rất lâu và cảm khái. Ai cũng nói phụ nữ qua tuổi ba mươi sẽ cảm thấy thời gian trôi nhanh như cắt. Nhưng cô còn chưa tới tuổi ba mươi mà đã bắt đầu hoảng sợ bước chân của thời gian rồi. Cô với lấy gương soi mặt mình, tỉ mỉ quan sát một lượt. Cũng may, chưa có nếp nhăn hay quảng thâm mắt.

Cô ra sức nheo mắt lại, lấy đầu ngón tay chọc chọc vào những nếp nhăn đuôi mắt, tự cảm nhận nếu mình có nó sẽ như thế nào. Nhìn xong cô càng u sầu, không còn xinh đẹp nữa quả nhiên là chuyện thương tâm.

Nam nữ không công bằng như vậy đây.

Nghĩ tới chuyện năm nay Lục Đông Thâm cũng ba mươi tuổi rồi, nhưng ngoài việc trông anh càng lúc càng chín chắn và trưởng thành ra thì anh vẫn điển trai, đẹp mã. Với tướng mạo đó, dù mất có nếp nhăn thì cũng chẳng khó coi chút nào. Cô thì không dám kỳ vọng quá nhiều vào bản thân.

Cô ai oán tru lên một tiếng.

Chẳng có quá nhiều thời gian mà thương thân tiếc phận, công việc vẫn ùn ùn kéo tới. Cả ngày dài, cô và Lục Đông Thâm rõ ràng đều ở trong một công ty, thế mà đến thời gian gặp mặt cũng không có. Tình trạng này dần trở thành chuyện thường nhật.

Khi Cảnh Ninh bước vào phòng làm việc của cô, ngoài trời đã bắt đầu có ráng chiều. Cô ấy đưa cho cô một vài tài liệu liên quan đến loại nước hoa mới của thương hiệu H, sau đó nói: “Anh Từ mười phút nữa sẽ đợi cô ở dưới.”

Tài xế của Lục Đông Thâm mà lại đợi cô, thật kỳ lạ.

Cảnh Ninh bổ sung thêm “Trưa nay tổng giám đốc tiếp khách xong cũng không về công ty mà tới Thiên Cảnh Các của Skyline đợi cô, dặn anh Từ qua đây đón cô.”

Thiên Cảnh Các là một nhà hàng nằm trên khách sạn Skyline, cũng là nơi làm những món ăn truyền thống Bắc Kinh ngon nhất nhì, quán đồ Trung có diện tích lớn nhất. Các đầu bếp được mời về đây đều có tên tuổi. Bình thường Hạ Trú thích ăn đồ ở đây nhất, càng thích vừa ăn vừa ngắm một nửa phong cảnh Hoàng thành ở đó.

Hạ Trú cảm thấy việc này không giống phong cách của Lục Đông Thâm. Một người coi công việc như mạng sống không những tự mình cho phép mình lười biếng mà còn dung túng cho cô trốn việc? Nghĩ mãi, cô bèn hỏi Cảnh Ninh: “Anh ấy vẫn ổn chứ?”

Cảnh Ninh thấy kỳ lạ: “Vẫn ổn, sao thế?”

Thế thì chắc là bị trúng gió trong lúc giải lao rồi.

Hạ Trú gấp tài liệu trong tay lại: “Được, tôi biết rồi. Lúc đứng lên, cô vô tình liếc qua cổ áo của Cảnh Ninh rồi hoài nghi tiền tới.

Cảnh Ninh không biết cô bị làm sao, đang định hỏi thì thấy Hạ Trú giờ tay vạch áo cô ấy ra. Cô ấy giật mình, vội vã lùi sau một bước, giờ tay che chặt, nhưng đã muộn, Hạ Trú vừa nhìn thấy rất rõ ràng.

“Cô bị thương đây à?”

Nét mặt Cảnh Ninh thoáng qua một chút gương gao, cô ấy vội nói: “Không sao đâu, tại tôi không cẩn thận nên va vào đâu đó thôi.”

Trên cổ cô có vết đỏ, thậm chí trên ngực cũng có.

Đây là lần đầu tiên Lục Đông Thâm hung dữ với cô như vậy, bàn tay anh gần như bóp nát cơ thể cô. Ở ngay trong phòng làm việc, tàn nhẫn tới tận cùng. Sau một đêm, cô tưởng mình chết chắc rồi.

Hạ Trú nhướn mày: “Cô tự va phải?”

“Đúng vậy.” Cảnh Ninh khẽ nói: “Gần đây nhiều việc quá mà.”

Hạ Trú gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau khi Cảnh Ninh đi khỏi, Hạ Trú neoh mắt lại. Rõ ràng là nói dối, đó là vết bầm tím tạo thành từ tay người.

Ai có thể chạm vào Cảnh Ninh đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Anh Định Tặng Em Cái Này

Quả nhiên là một kịch bản hay đến đâu cũng bị em phá tan tành.

Khách sạn Skyline Bắc Kinh thật ra cách trụ sở chính của tập đoàn không xa, bộ phận quản lý khách sạn cũng được đặt tại trụ sở chính. Bình thường thì Hạ Trú đi lang thang một lúc cũng tới, nhưng thấy anh Từ đến đón cô với vẻ chính thức, cô càng tò mò hơn.

Cô kịp tới được khách sạn trước giờ tan tầm.

Qua khoảng thời gian oi bức nhất, ông trời coi như cũng có lòng tốt, làm một cơn gió thổi qua, khiến mọi người cảm thấy mát mẻ hơn một chút. Vầng mây đỏ lúc hoàng hôn từ từ phủ kín bầu trời.

Khách sạn Skyline sở hữu một diện tích sân vườn ngoài trời lớn nhất châu Á, phần lớn đều được sử dụng làm sân golf. Xe của nội bộ công ty có thể đi bằng đường ngắn vào thẳng sân bóng. Anh Từ cho xe đi tới cửa bãi đánh golf rồi dừng lại.

Lục Đông Thâm đang đợi ở đó, bên cạnh là giám đốc khách sạn, hai người họ đang trò chuyện.

Thấy Hạ Trú đến, người giám đốc chủ động chào hỏi, sau đó lịch sự rời đi.

“Đặc biệt tới đón em à?” Hạ Trú ăn mặc cũng khá công sở, chỉ có điều khi ra ngoài vì sợ trời nắng, cô đã tiện tay với lấy chiếc mũ lưỡi trai.

“Đúng vậy.” Lục Đông Thâm nắm tay cô, chậm chậm tiến bước.

“Em còn tưởng anh say khướt rồi không về được công ty nữa chứ.” Hạ Trú dựa vào cánh tay anh: “Vẫn ổn, không có nhiều mùi rượu.”

“Anh gần tỉnh rượu rồi.” Lục Đông Thâm cười.

Hạ Trú tò mò: “Chuyện gì mà thần bí vậy? Nghi cả làm”

Lục Đông Thâm kéo thấp vành mũ của cô xuống: “Không có việc gì, chỉ là muốn ăn với em một bữa tối thôi. Hôm nay Thiên Cảnh Các có đầu bếp em thích nhất.”

Hạ Trú kinh ngạc nhìn anh: “Em không nghe nhầm chứ? Ăn tối sớm vậy sao?”

“Hôm nay là thứ Sáu, mọi người tan ca sớm.” Lục Đông Thâm vẫn đan tay mình vào tay cô: “Bữa tối không vội, anh muốn đi tan bộ với em một chút.”

Hạ Trú nghe thấy anh nói vậy, trong lòng càng ngọt ngào.

Khi ngang qua sân golf, có bóng xe điện, còn cả những người chăm sóc sân đang làm việc. Trời nóng, những ai thích đánh golf chủ yếu đều chọn buổi sáng, đặt lịch trước và không công khai với bên ngoài.

Hạ Trú chợt nhớ lại cảnh tượng Casa mời Lục Đông Thâm đánh golf lúc ở Hồng Kông, bèn hỏi anh: “Anh thích đánh golf lắm à?”

Nhưng Lục Đông Thâm lại nói: “Môn thể thao anh ghét nhất chính là golf.”

Hạ Trú sững người: “Nhưng cả công ty đều biết anh đánh golf giỏi nhất.”

“Đánh giỏi và thích đánh là hai chuyện khác nhau.” Lục Đông Thâm kéo cô đi men theo bãi cỏ bên cạnh sân golf, tầm nhìn rất khoáng đạt, xa xa kia là rặng chiều say lòng người. “Sân golf là một địa điểm quan trọng để bàn bạc việc làm ăn, dù có ghét cách mấy cũng phải học đánh.”

Câu nói ấy khiến Hạ Trú nghe mà xót xa trong lòng.

Kể cũng đúng, một người xuất thân như anh đã định sẵn phải làm những chuyện cần làm, chứ không phải là những chuyện muốn làm.

“Vậy anh thích môn thể thao nào nhất?” Hạ Trú cảm thấy tế bào thần kinh vận động của anh rất phát triển.

Lục Đông Thâm không cần suy nghĩ, trả lời ngay: “Dù lượn, lặn... Chỉ cần là những môn thể thao mạo hiểm, anh đều thích.”

Hạ Trú khẽ thở dài, thật sự là đáng thương. Cô cũng thích mấy trò ấy, nhưng cô muốn chơi là chơi được ngay.

“Em còn chưa biết đánh golf đây này.” Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn cô cười: “Chẳng phải em nói mấy môn thể thao dành cho người già đó không thích hợp với em sao?”

“Không thích hợp thì em vẫn phải học chứ, nếu không lần sau anh cùng người đẹp nào đó ra sân golf nói cười vui vẻ, em chỉ còn nước đứng đực bên ngoài làm nền thôi.”

Lục Đông Thâm khó xử: “Nói cười vui vẻ lúc nào?”

“Mặc kệ có nói cười vui vẻ không, anh phải dạy em.” Hạ Trú khoác cánh tay anh: “Em học thành tài rồi còn phải cùng anh đánh giặt bốn phía trên sân bóng. Lúc đó, em xuất hiện trước mặt khách hàng của anh trông cũng oai phong.”

“Vậy anh càng không thể dạy em.” Lục Đông Thâm khẽ cười.

Hạ Trú nhướn mày.

Anh giờ tay gõ lên vành mũ của cô: “Không đành lòng?”

Hử?

Không đành lòng để cô xuất đầu lộ diện?

Hạ Trú mỉm môi cười: “Em mặc kệ, anh phải dạy em, em không muốn sau này anh lại đích thân chỉ dạy cho cô gái nào khác.”

“Anh chưa dạy cô gái nào đánh golf bao giờ.” Lục Đông Thâm thành thật nói.

Hạ Trú nghiêng đầu: “Thế thì phá lệ dạy em đi.”

“Muốn học thật sao?”

Hạ Trú gật đầu.

Lục Đông Thâm không nói lại được cô, bèn giờ tay vẫy người nhân viên tới. Chẳng mấy chốc, một bộ dụng cụ đầy đủ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hạ Trú cầm cây gậy lên cân đo sức nặng có vẻ rất chuyên nghiệp, rồi gật đầu nói: Được đây.

Anh phì cười vì cô.

Sự thật chứng minh một người đánh bóng giỏi thì đến tám, chín phần cũng là một người thầy vĩ đại.

Từ tư thế đứng đến cách vung gậy rồi cách chạm bóng, đẩy bóng, Lục Đông Thâm đều giảng giải cho cô tỉ mỉ không sót chỗ nào, hoàn toàn thể hiện triết để tinh thần chuyên nghiệp của một huấn luyện viên. Với cách dạy này, ngốc nghếch thế nào cũng biết đánh.

Nhưng Hạ Trú học chẳng vào.

Cách dạy học của Lục Đông Thâm hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô. Anh đứng bên cạnh cô, uốn nắn tư thế đứng của cô, nhưng cũng chỉ dừng ở

việc uốn nắn. Làm gì có sự tiếp xúc thân mật nào? Lâu dần, Hạ Trú mất kiên nhẫn, bèn quăng gậy sang một bên: Không học nữa.

Lục Đông Thâm tiến lên nhặt gậy, rồi nhìn cô với vẻ buồn cười: “Làm sao vậy?”

“Anh dạy em một cách nghiêm túc thật đấy à?” Hạ Trú khiếu nại.

Lục Đông Thâm ngạc nhiên: “Thì em muốn học mà?”

“Đành rằng em muốn học, nhưng anh cứ dạy nghiêm túc thế thật á?”

Nghe xong, Lục Đông Thâm ngẩn người: “Vậy phải dạy thế nào?”

“Khi đàn ông dạy phụ nữ đánh golf người ta dạy thế nào, anh chưa thử thì cũng phải nhìn thấy rồi chứ?” Hạ Trú trừng mắt với anh: “Lúc trước Casa bảo anh dạy cô ta đánh vào quả bóng đó, vì sao anh từ chối?”

Lục Đông Thâm hiểu ra ý của cô, bật cười: “Cách dạy đó thuần túy là vớ vẩn, làm sao mà dạy học thành tài được? Chẳng phải em một lòng một tôi luyện bản thân thành một tài năng đánh golf ư?”

Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm đưa gậy cho cô: “Thế còn muốn học không?”

“Không học nữa, vô vị.” Hạ Trú không nhận lấy gậy.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Vậy phải làm sao mới thú vị đây?”

“Em không biết.” Hạ Trú hờn dỗi.

Lục Đông Thâm nhét cây gậy vào tay cô, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng, tay trái nắm lấy tay trái của cô, tay phải cùng nắm lấy gậy với cô. Anh cúi đầu, thì thầm hỏi bên tai cô: “Thế này thì sao? Vẫn nhạt nhẽo à?”

Sống lưng Hạ Trú dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh. Qua lớp vải, cô cảm nhận được rõ thân nhiệt nóng rực ấy. Trái tim cô bắt đầu chao đảo. Cô gật đầu: “Thế này còn tạm được.”

Lục Đông Thâm cúi mặt cười thầm, rồi áp má vào vành tai cô: “Gập gối, cúi xuống.” Anh đặt một tay đè lên lưng cô: “Đỡ người về phía trước.” Sau đó bàn tay anh trượt tới cái bụng nhỏ nhắn của cô, giọng nói trầm thấp len lỏi vào tai cô: “Mông và nửa người trên tạo với nhau một góc nghiêng bốn mươi độ, xong rồi...” Bàn tay anh nhẹ nhàng dùng sức: “Đẩy lên!”*

*Đừng ai hỏi mình đây là tư thế gì nữa nhé, phí công đọc Tầm=))

Anh cổ tình trêu chọc, nâng cả người cô lên.

Cộng thêm việc hai khuôn mặt kề sát, hơi thở của hai người hòa vào nhau, gò má Hạ Trú bỗng chốc nóng bừng, tim đập nhanh dữ dội. Quả nhiên những người đàn ông điển trai đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay ắt thành đại họa. Nhân lúc trái tim còn chưa vọt ra khỏi cổ họng, cô liền đẩy anh ra, nhét cây gậy vào lòng anh. Lần này không học nữa thật.

Hoàng hôn đã buông xuống hẳn.

Đường chân trời xa xôi là ranh giới của hai màu đen đỏ đang lồi kéo lẫn nhau, trở thành một vệt đỏ vàng sáng rực. Ánh sáng đó hắt lên khuôn mặt Hạ Trú, hơi hồng lên khiến Lục Đông Thâm vừa thương vừa yêu. Anh bất chợt giơ tay véo má cô: “Bé con, sao em học mãi mà không khá lên vậy?”

Ở bên Lục Đông Thâm, kiểu gì cũng có một khoảnh khắc cô phải rung rinh, một sự quyến rũ trí mạng.

Giống như khi đứng ngắm anh từ xa, khi nhìn anh lúc bình minh của ngày mới, hay như bây giờ.

Trong đôi mắt anh như ẩn chứa cả dòng sông Ngân hà, nụ cười tươi rói như ngàn vạn vì sao, cô chỉ nhìn một cái đã tình nguyện đắm chìm vạn năm.

Hạ Trú không muốn bị anh mê hoặc, bèn khăn trương đi vào trong.

Đi được vài bước, cô quay người lại, nói với anh: “Lục Đông Thâm, sau này em không cho phép anh dạy bất kỳ cô gái nào đánh golf.”

Lục Đông Thâm đứng giữa chút hoàng hôn cuối cùng, phá lên cười sảng khoái.

***

Cũng vừa lúc đến giờ ăn tối, đội nhạc sống của Thiên Cảnh Các đã vào chỗ ngồi. Hôm nay là ngày của violon, tiếng nhạc như những sợi tơ len lỏi khắp các góc ngách của nhà hàng.

Sau khi theo Lục Đông Thâm đi vào nhà hàng, Hạ Trú cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

Các thành viên đội nhạc sống ăn vận chỉnh tề, việc này có vẻ giống mọi ngày.

Trong nhà hàng có thêm nhiều hoa tươi, chủ yếu là màu trắng, tạo cảm giác dịu nhẹ so với những màu sắc khác, khiến người ta như đắm mình trong biển hoa. Việc này cũng bình thường.

Ánh sáng trong nhà hàng có hơi tối đi một chút. Nhưng cũng may hôm nay là ngày đẹp trời, sau khi màn đêm buông xuống, sao trên trời cũng sáng rực hơn mọi khi. Thế nên với ánh sáng này, căn phòng càng thích hợp để ngắm trăng, ngắm sao. Việc này cũng không có vấn đề gì.

Dường như tất cả mọi sự khác biệt đều được giải thích rõ ràng, nhưng Hạ Trú vẫn cảm thấy Thiên Cảnh Các hôm nay khác lạ.

Lục Đông Thâm chọn vị trí cạnh cửa sổ.

Từ đây có thể nhìn ngắm toàn bộ phong cảnh sân vườn, nhất là có thể nhìn ra khu sân golf cao cấp. Có điều, bình thường buổi tối sân golf cũng vẫn sáng đèn, còn hôm nay thì tắt lịm.

Lục Đông Thâm kéo ghế cho cô. Sau khi ngồi xuống rồi, cô vẫn nhíu mày tìm sự khác lạ.

“Em sao thế?” Lục Đông Thâm vòng về ngồi xuống chỗ của mình.

“Kỳ dị.” Hạ Trú đổ người về phía trước, hạ thấp giọng: “Chỗ này không bình thường.”

Lục Đông Thâm cười khê: “Có gì không bình thường chứ?”

Hạ Trú ngồi thẳng lưng lên, một lần nữa nhìn xung quanh rồi bất ngờ đập bàn: “Biết rồi!”

Làm Lục Đông Thâm giật nảy mình.

“Không có khách nào khác.” Cuối cùng Hạ Trú cũng phát hiện ra vấn đề: “Lục Đông Thâm, nhà hàng này không có khách.”

Lục Đông Thâm sắp văng não ra ngoài vì những màn thon thót của cô. Anh giữ tay cô lại, nhẹ nhàng nói: “Vừa tới giờ ăn, còn chưa ai lên là chuyện rất bình thường. Huống hồ cả khách sạn Skyline đâu chỉ có mình nhà hàng Thiên Cảnh Các?”

Hạ Trú trở ngược tay, nắm chặt tay anh: “Thiên Cảnh Các nổi tiếng đông khách, hơn nữa toàn phải đặt trước cơ mà, sao lại có chuyện cần đợi khách tới chứ?” Nói tới đây, cô bèn cúi xuống, làm mất cảnh giác: “Lục Đông Thâm, anh nói thật đi, anh đang đắc tội với ai phải không? Lúc Đàm gia còn sống cũng từng gặp chuyện này. Vào một nhà hàng không có một bóng người, kết quả bọn em vừa gọi món chưa lâu thì một đám xông ra vây lấy, tấn công Đàm gia.”

“Bé con...”

“Thời buổi này lòng người khó đoán. Tuy anh làm ăn đang hoàng, đây lại là địa bàn của anh, nhưng biết đâu mấy kẻ bị anh chèn ép lại sử dụng trò bần.” Hạ Trú càng phân tích càng cảm thấy chỗ này không an toàn. Cô đứng lên kéo anh đi: “Chúng ta đi ngay đi, bữa cơm này không thể ăn được.”

Lục Đông Thâm vừa tức vừa buồn cười. Anh đứng lên, ấn cô xuống ghế, thở dài: “Quả nhiên là một kịch bản hay đến đâu cũng bị em phá tan tành. Hạ Trú, đầu óc em từ sáng tới tối toàn nghĩ mấy chuyện gì vậy?” Cuối cùng để không mất hòa khí, anh giờ tay vào nắm đầu cô.

Hạ Trú gạt tay anh ra, nhìn anh bằng mái đầu bù xù: “Thế là ý gì?”

“Là ý này đây.” Lục Đông Thâm rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo đặt lên: “Tối nay anh định tặng em cái này.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: 15 Tháng 7

Từ nay về sau, ngày 15 tháng 7 lại càng trở nên có ý nghĩa hơn với cô.

Một chiếc hộp nhung gấm màu tím đậm, chỉ một màu duy nhất khiến người ta ưng ý.

Hạ Trú ngẩn ra giây lát, nhìn chằm chằm chiếc hộp rồi ngược lên hỏi Lục Đông Thâm: “Bên trong là thứ gì vậy?”

Lục Đông Thâm ngồi xuống vị trí đối diện cô: “Em tự mở ra xem đi.”

Hạ Trú nghĩ đi nghĩ lại: “Nhìn từ độ to nhỏ của chiếc hộp này thì rất có thể bên trong đựng nhẫn. Đương nhiên, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ tới nhẫn đầu tiên.”

“VẬY Hạ tiểu thư nghĩ đây là gì?”

“Đương nhiên em cũng sẽ nghĩ đây là nhẫn rồi.” Hạ Trú giơ ra một ngón tay, chọc chọc chiếc hộp nhưng găm: “Nhưng, lỡ như trong này là một sợi dây chuyền hay một chiếc vòng tay, kiểu như vậy, há chẳng phải em sẽ rất mất mặt sao?”

Một người thích tính toán từng bước như Lục Đông Thâm quả thật không đành lòng nhìn bao tâm huyết của mình tan tành đổ bể, anh quyết định không tiếp tục lãng phí thời gian nữa. Anh cầm lấy nó, mở ra.

Hạ Trú liếc nhìn thứ bên trong rồi sững sờ kêu lên.

Đó đích thực là một chiếc nhẫn kim cương.

Chưa nói đến sự tự nhiên, tỉ mỉ trong công nghệ khắc họa, chỉ nhìn riêng viên kim cương thôi cũng đủ khiến người ta không thể rời mắt. Nó tỏa ra một màu hồng nhạt phơn phớt, càng thêm lấp lánh giữa không gian khá tối của nhà hàng. Ánh sáng của kim cương phản chiếu vào mắt người qua mặt cắt, cực kỳ tinh tế.

Hạ Trú tròn xoe mắt, chỉ vào chiếc nhẫn: “Trúng bò câu?”

“Thích không?” Lục Đông Thâm rất hài lòng với phản ứng của cô. Anh thăm thò dài trong lòng, cuối cùng cũng quay trở về với quỹ đạo bình thường rồi.

Hạ Trú gật đầu lia lịa. Viên kim cương to thế này ai không thích chứ? Cô lấy chiếc nhẫn ra, nhìn trái nhìn phải: “Viên kim cương hồng to thế này trên thị trường không nhiều đâu, giá trị cao lắm.”

“Em thích là được.” Lục Đông Thâm khẽ nói.

Hạ Trú chép miệng, rồi lại thờ dãi, ngược nhìn anh: “Viên kim cương to thế này làm sao mà đeo đây?”

Lục Đông Thâm giật mình, to quá sao? Vẫn ổn mà nhỉ.

“Cực kỳ phiền phức.” Hạ Trú nhìn anh rất nghiêm túc: “Trước kia em cũng tự mua một viên trứng bò câu, đương nhiên không phải màu phớt hồng hiếm có khó tìm thế này. Em nghĩ cũng được, đeo khoe một tý. Kết quả lúc làm việc rất không tiện, hơn nữa còn dễ bị đám trộm cướp dòm ngó. Thế nên em đã quyết tâm mang bán đi, sau đó lấy tiền mua hai chiếc túi Hermes.”

Lục Đông Thâm thắm hít sâu, đồng thời liên tục cảnh cáo bản thân: Kiên nhẫn, nhất định phải kiên nhẫn...

“Nhẫn là phải đeo thường xuyên, đeo dần sẽ quen mà.” Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, dỗ dành: “Đề anh đeo thử cho em.”

Nhẫn này anh cũng phải mấy không ít ngày để đặt làm, kích cỡ không khó đo lường. Anh nắm tay cô nhiều cũng biết được đại khái. Cái quan trọng là viên kim cương, tìm được một viên màu hồng phớt hoàn hảo như vậy cũng coi như là may mắn.

Anh kéo tay cô qua, chiếc nhẫn đang trên đà lồng vào ngón áp út thì Hạ Trú bất ngờ cuộn tay lại. Nó mắc ngay vào khớp ngón tay của cô. Cô nhìn anh, cười gian tà: “Thế này là anh đang định cầu hôn em đúng không?”

Lục Đông Thâm thấy cô không hợp tác bèn nghiêng răng: “Kẻ mù cũng nhìn ra được.”

“Người khác cầu hôn luôn có nghi thức, anh thì sao?” Hạ Trú tháo chiếc nhẫn lúng lẳng trên ngón tay ra, đẩy trả lại anh: “Làm gì có ai cầu hôn như anh? Chẳng nói năng gì định lừa đeo vào tay em.”

Lục Đông Thâm từ nhỏ vẫn tự nhận mình là người có khả năng kiên nhẫn không tẹt, nhưng sau khi gặp Hạ Trú, sự tự tin của anh đã bị lung lay, nhất là sau khi nghe cô nói câu này, anh gần như tức hộc máu: “Nha đầu chết tiệt, em có cho anh cơ hội để cầu hôn không?”

Ban đầu anh đã nghĩ rất công phu.

Chọn ngay một địa điểm cô thích trong địa bàn của mình, bố trí cẩn thận mọi thứ, rồi tiến hành cầu hôn dưới ánh nến. Anh đã nghĩ chu tất mọi tiết mục. Sợ giờ tan tằm đông người, thế nên anh còn bảo anh Từ tới đón cô từ sớm. Thậm chí sợ cô tới khách sạn hứng lên lại bị trò khác dụ đi mất, anh đã thẳng thừng xuống tận nơi đón cô.

Lục Đông Thâm rất căng thẳng, dù sao đây cũng là lần cầu hôn đầu tiên trong cuộc đời. Tuy rằng trước đó Hạ Trú đã rất có lòng nhắc đến chuyện kết hôn này. Nhưng anh luôn cảm thấy cô vẫn còn là một cô bé, sợ một ngày nào đó hùng hục hồ hê, quay đầu lại đã quên phắt những gì mình nói.

Vì vậy, anh trừ bị kỹ càng. Ai ngờ, phản ứng của cô quả nhiên không nằm trong phạm vi kế hoạch của anh.

Hạ Trú nhìn dáng vẻ của anh, cười ngặt ngoẽo, đỡ cả người về phía trước: “Anh chuẩn bị cả nghi thức cầu hôn thật à?”

“Vâng.” Lục Đông Thâm bực bội.

Hạ Trú nhìn ngó xung quanh: “Làm gì có hoa, có cũng là của nhà hàng tự chuẩn bị.”

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chăm.

Hạ Trú chống hai tay lên cằm, làm điệu bộ ngoan ngoãn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, thật sự muốn giận mà giận chẳng xong. Anh khẽ thở dài, bật tay cái “tách”. Chẳng mấy chốc, nhân viên phục vụ trong nhà hàng đã mang hoa tươi tới. Bó hoa không hề nhỏ, phải cao bằng nửa người, vẫn có hoa hồng, nhưng không phải chủ đạo, là những loài hoa mùa hè thanh nhã làm dịu tầm mắt.

“Đẹp đấy chứ.” Hạ Trú khen ngợi, không tầm thường là chỉ có hoa hồng. “Ngoài hoa tươi thì sao?”

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn nhân viên. Người đó gật đầu, vỗ tay một cái.

Không gian trong phòng lại tối thêm một chút, nhưng dần dần có nền sáng lên. Trong đây có mùi thơm, không quá nồng, mà thoang thoảng. Còn có cả những ngọn đèn led xanh dưới sàn, rực rỡ như cả bầu trời sao, thoát nhìn như đang đứng giữa cả vũ trụ.

Tiếng đàn vĩ cầm réo rất du dương, tông điệu rất phù hợp, không ảm ỉ, không nổi bật, chỉ làm nền cho tình cảm của đôi trai gái.

Cảnh đêm, ánh nến, ánh lửa, tiếng nhạc hoàn hảo, mùi hoa dịu dàng, đối diện lại là một người đàn ông điển trai với chiếc nhẫn đã được chuẩn bị sẵn. Tất cả đều là một cảnh tượng cầu hôn mà Hạ Trú nghe xong cũng cảm thấy mềm lòng. Nhưng nếu là nhân vật chính thì chưa chắc. Có một cảm giác khác lạ nảy nở trong lòng, sau đó nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Cảm giác này gọi là cảm động.

Còn cả một sự kỳ vọng vào tương lai.

Cô đè nén cảm giác ấy xuống, hắng giọng: “Thế nên, trong kế hoạch của anh, trình tự chính xác phải là hoa tươi, nên, sau đó mới là nhẫn cầu hôn?”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Chính tự chính xác là ăn trước đã.”

Hạ Trú chống tay lên trán, buông một tiếng thở dài sâu sắc. Tất cả đều do cô.

“Lục Đông Thâm, hay là để em tiết kiệm cho anh một bữa cơm. Tuy đây là địa bàn của anh, nhưng bao cả nhà hàng lãng phí tiền bạc lắm.”

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua cạp nhẹ, ngữ khí có phần nghiêm túc hơn: “Ở Thương Lãng, hôm nay là sinh nhật em. Tuy đây không phải là ngày sinh trên giấy tờ của em, nhưng anh vẫn muốn cầu hôn với em vào ngày này, không muốn đợi thêm nữa.”

Ngày 15 tháng 7.

Lúc trước Đàm Diệu Minh hỏi cô sinh nhật cô là ngày nào, cô đã nghĩ rất lâu mới nói: 15 tháng 7.

Bởi vì đây là ngày cô hồi sinh.

Sinh nhật đối với cô mà nói không đủ thân thiết, vì cô chưa bao giờ biết mình thật sự chào đời vào ngày nào, nhưng cô cũng có những ngày sinh nhật tuyệt đẹp do bố mẹ nuôi mang lại.

Cô không ngờ Lục Đông Thâm lại chọn ngày này để cầu hôn. Từ nay về sau, ngày 15 tháng 7 lại càng trở nên có ý nghĩa hơn với cô.

“Em... thật ra không nghĩ anh sẽ làm vậy.” Không kích động là giả. Hạ Trú còn nghe được cả tiếng trái tim mình nở hoa. Niềm kích động này vượt qua tất cả, khiến cô hơi lắp bắp. Cô biết anh đã hứa, nhưng không ngờ ngày nay đến nhanh như vậy.

Ý nguyện muốn trở thành chồng của cô cũng giống như khi anh muốn làm bạn trai của cô vậy, vừa thẳng thắn vừa tự nhiên, khiến cô bất ngờ và xúc động.

“Chẳng phải chúng ta đã hứa rồi sao? Sau khi chuyện của Thương Xuyên kết thúc, chúng ta sẽ kết hôn.” Lục Đông Thâm thấp thỏm, không biết bây giờ cô nghĩ gì, có phải sau khi trải qua lần mâu thuẫn trước, cô đã thay đổi suy nghĩ?

Hạ Trú thở gấp: “Đúng là đã hứa...”

Nghe thấy câu này, Lục Đông Thâm lại càng căng thẳng.

“Lục Đông Thâm” Hạ Trú nắm chặt tay anh: “Không phải anh còn định quỳ xuống cầu hôn đấy chứ?”

Lục Đông Thâm từng người.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Yêu Cầu Cuối Cùng Chính Là Em Phải Lấy Anh

“Em cảm thấy...” Hạ Trú ngượng ngập: “Kiểu đó trông khờ khạo lắm. Em từng nhìn thấy mấy cảnh ấy trên đường rồi. Cô gái ôm bó hoa, chàng trai cầm nhẫn, quỳ một chân xuống cầu hôn. Em mà là cô gái đó, nhất định sẽ đá bay gã kia.”

Đây cũng là việc lúc trước Lục Đông Thâm rất bức rứt. Quỳ xuống cầu hôn đúng là rất ngốc. Với tính cách của anh xưa nay, anh chỉ có thẳng thừng đeo nhẫn lên cho cô. Người nào anh đã ưng ý, không thích cũng phải lấy, nhưng anh cũng sợ cô cảm thấy không được chính thức. Bây giờ chẳng phải đâu đâu cũng hô hào cuộc sống là phải có cảm giác thiêng liêng sao? Anh chỉ sợ về sau cô lại mang chuyện này ra cảm râm anh.

Thấy anh không nói gì, Hạ Trú lập tức căng thẳng. Cô nhìn quanh một lượt rồi nói với anh: “Anh không làm đấy chứ? Tuyệt đối đừng làm. Tuy rằng bây giờ trong nhà hàng không có khách, nhưng cũng có nhân viên chứ. Anh mà quỳ, ngày mai cả Skyline, thậm chí cả Lục Môn sẽ biết hết.”

“Thế nên, anh đã chuẩn bị một cách khác.” Trong lúc chuẩn bị, mãi rồi Lục Đông Thâm cũng không vượt qua được chướng ngại tâm lý. Cuối cùng, anh nghĩ ra một ý tưởng.

“Hả?”

Lục Đông Thâm ra hiệu cho nhân viên phục vụ.

Anh ngay lập tức kích hoạt được lòng hiếu kỳ của Hạ Trú: “Gì đó, gì đó?”

Lục Đông Thâm giờ đồng hồ lên: “30 giây nữa.”

Quả thật, không bao lâu sau đã nhìn thấy cả sân golf sáng bừng lên ngoài cửa sổ.

Ánh đèn ẩn hiện trên bãi cỏ, kết thành dòng chữ “Marry me”. Ngay sau đó, có vô số những ngọn đèn trời được từ từ thả lên, trên mỗi một chiếc đèn cũng viết dòng chữ “Marry me”. Chúng đang lơ lửng bay về phía bầu trời đêm xa xôi.

Hạ Trú tròn tròn hai mắt, không kìm được lòng mình mà đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ lấp lánh ánh sáng của đèn điện và đèn trời, trong tim như có ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, lấp lánh vui mừng.

Lục Đông Thâm đứng lên: “Muốn ra xem không?”

Mắt Hạ Trú sáng lên. Cô gật đầu, ngay sau đó lao ra ngoài như một chiếc vòi phun nước.

Lục Đông Thâm phì cười.

***

Khi đứng giữa khung cảnh ấy mới biết nó tráng lệ cỡ nào.

Ba năm trước, cô từng thả đèn trời. Đó là một lần đánh cược cuối cùng sau khi lòng đã lạnh, tim đã nguội. Một chiếc đèn trời không lớn, được cô viết đầy những điều kỳ vọng. Cô hy vọng bố mẹ nuôi có thể vượt qua cửa ải này. Nhưng cuối cùng, bác sỹ vẫn nói với cô: Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Phải, cô từng cầu xin thần linh.

Nhưng một chuyện ngay cả thần linh cũng lựa chọn từ bỏ, chỉ một chiếc đèn trời liệu có thể thay đổi được không?

Trên thảm cỏ rộng lớn có vô số ngọn đèn trời và vô số câu “Marry me”. Bên cạnh còn viết tên của cô và anh, cũng là ngàn vạn lần. Cô chưa từng nhìn gần như vậy bao giờ, hết như đứng giữa biển đèn. Ánh sáng màu vàng ruộm khiến tên của họ thêm hư ảo, vì vậy, trông càng tuyệt đẹp.

Hạ Trú bỗng nhiên cảm thấy đã lâu lắm rồi mình không được cảm động như vậy, sống mũi chợt cay xè.

Cô quay đầu lại nhìn Lục Đông Thâm.

Anh đứng giữa ánh đèn, sau lưng là những ngọn đèn trời đang đua nhau bay lên. Trời đêm và ánh sáng hòa vào đôi mắt cười của anh, vài phần dịu dàng, vài phần uy nghiêm. Hạnh phúc đã đến như vậy, nhưng có lẽ, kể từ giây phút gặp gỡ anh, cô đã được biết đến dáng hình của hạnh phúc.

Anh hỏi: “Có thích không?”

Hạ Trú gật đầu. Cô thật sự rất thích, thích hơn tất cả những kiểu hình thức lỏng lẻo hoành tráng khác. Chiếc đèn trời đang đưa mang theo tên của họ. Ngay cả trời đất cũng biết, cô thuộc về anh.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hỏi: “Làm vợ anh nhé?”

Hơi thở của cô nhịp sau căng thẳng hơn nhịp trước, trái tim cũng chưa bao giờ đập dữ dội đến thế. Nó như vọt lên tận cổ họng, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài. Anh vẫn ôm ấp cô như bao ngày, nhưng ngay lúc này đây cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh gần gũi và thân thiết hơn mọi khi.

Phải, chỉ cần cô gật đầu, anh sẽ trở thành người đàn ông thân thiết nhất của cô trên đời này. Từ nay về sau, cô sẽ nắm tay anh cùng vượt qua tất cả. Không, có lẽ một đời là chưa đủ, thời gian trôi đi quá nhanh, quen biết anh tựa hồ chỉ mới như ngày hôm qua. Yêu anh rồi, thời gian cũng dường như mất hết ý nghĩa.

Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại, cúi đầu áp mặt vào má cô, thì thầm: “Em nợ anh ba yêu cầu, nay đã trả được hai, yêu cầu cuối cùng chính là, em phải lấy anh.”

Từ khi nào có suy nghĩ muốn kết hôn, ngay cả bản thân Lục Đông Thâm cũng không nói rõ. Giống như việc anh không thể phán đoán mình đã yêu cô từ khoảnh khắc nào vậy. Anh không có kinh nghiệm yêu đương, cũng chưa từng để người con gái nào bước vào cuộc sống của mình. Gặp được Hạ Trú, tất cả mọi thứ “chưa từng” đều không tồn tại.

Anh muốn cô.

Gặp được cô một lần lại muốn gặp lần hai, rồi lần ba... Sau đó, anh muốn gặp cô hằng ngày, thậm chí hằng đêm. Trong định mệnh mơ hồ, dường như anh đã có ý kéo cô vào cuộc sống của mình.

Dương Viễn nói anh như bị ma xui quỷ khiến, bị Hạ Trú mê hoặc, bị cô quyến rũ đến điên đảo thần hồn.

Anh những tưởng bản thân chỉ là muốn có cô.

Thế nên, khi ở Thương Lăng, anh đã phá lệ bước vào địa bàn của Đàm Diệu Minh công khai giành giật, mượn có dả kích Đàm Diệu Minh, lợi dụng cái có bảo vệ cô để giữ cô bên cạnh mình. Thủ đoạn có được cô chẳng về vang gì, chỉ ít thì nếu là trước kia, Lục Đông Thâm tuyệt đối khinh bỉ một con người như vậy.

Anh cũng đích thực muốn có được cô.

Một người đàn ông nảy sinh ý nghĩ với một người phụ nữ, ban đầu đều xuất phát từ vẻ ngoài. Hạ Trú xinh đẹp, là vẻ đẹp không giống các cô gái khác. Nhất là đôi mắt ấy, nó rất mê hoặc, rất ma mị. Anh là một người đàn ông bình thường, có suy nghĩ muốn chiếm hữu cô dường như trở nên hợp tình hợp lý.

Nhưng có được rồi, anh vẫn muốn có hơn.

Anh như người đã bước chân xuống vùng bùn, cử động một chút là lún sâu cả người. Sau đó thì anh chỉ biết giương mắt nhìn bản thân càng lún càng sâu mà vẫn cam tâm tình nguyện.

Anh chấp nhận che mưa chắn gió cho cô, chấp nhận hứng chịu mọi lời đồn đại vì cô, chấp nhận làm tất cả chỉ để lấy nụ cười của cô. Sự cam tâm tình nguyện này chưa bao giờ có. Thế nên, ban đầu anh đối với cô không phải là muốn có được, mà là muốn yêu cô.

Dương Viễn nói đúng, anh đã bị cô mê hoặc. Nhưng Dương Viễn cũng biểu đạt sai rồi. Là anh cam tâm tình nguyện chịu sự mê hoặc này, vì đây chính là tình yêu.

Từ lúc trước khi Hạ Trú nhắc đến hai chữ “kết hôn”, anh đã tự nhiên coi cô là người phụ nữ duy nhất của đời mình. Anh và cô đã từng đụng chạm da thịt, từng đầu gối tay ấp, từng đồng cam cộng khổ, đã từng trải qua mọi thân mật nhưng vẫn không chán ghét nhau ngược lại càng thêm quyến luyến. Sự nuông chiều này, anh chỉ dành cho vợ của mình.

Ở trong lòng anh, cô từ lâu đã là vợ, tối ôm đi ngủ, sáng dậy cùng ăn. Đây chẳng phải là cuộc sống mà anh muốn trải qua cùng cô sao?

Hạ Trú dựa vào lòng anh, hơi thở như gấp gấp hơn: “Nợ anh là phải mất cả đời để trả nợ à?”

“Không được à?” Lục Đông Thâm cười khê: “Em nợ anh cả mạng sống đấy. Bây giờ anh không đòi mạng của em mà đòi người của em, cả đời.”

Cô cảm thấy vành tai ngứa ngứa, khiến cả tim gan cũng ngứa theo. Họng cô nhất thời căng ra không thể nói được câu gì. Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm men theo gò má cô lướt đi, trên đầu là những ngọn đèn trời lúc sáng lúc tối, tôn lên ánh mắt dịu dàng đa tình của anh: “Bé con, anh muốn trở thành chồng của em.”

Hạ Trú chỉ cảm thấy hơi thở trở nên ngắn ngủn. Cô quay đầu nhìn anh, bị thiêu đốt bởi ánh mắt kiên định của anh. Lát sau cô quay hẳn người lại, ngón

tay chạm lên cúc áo sơ mi của anh, cúi đầu: “Trước kia em cũng từng nghĩ chồng tương lai của em sẽ là người như thế nào, em sẽ lấy một người đàn ông ra sao. Em nghĩ, anh ấy sẽ rất yêu em, rất bao dung, rất nuông chiều em, sẽ tin tưởng em, tin nhiệm em vô điều kiện...” Ánh mắt cô men theo chiếc cúc áo từ từ đi lên, vượt qua cổ họng, bờ môi, sống mũi cao thẳng rồi bịn rịn nhìn sâu vào mắt anh: “Em ăn nói hơi lủng củng...”

Lục Đông Thâm bật cười, vòng tay qua người cô, thì thầm: “Bé con, em phải nhớ một câu nói của anh, bất luận là lúc nào em cũng phải tin rằng anh tin em. Chỉ cần là em nói, anh đều tin.”

Ngón tay Hạ Trú run rẩy, trái tim cũng rung rinh. Cô nhìn anh, tình yêu từ tận đáy lòng như dây leo từ từ lan rộng, lấp đầy cả một khoảng trống trải. Cô không kìm được lòng mình níu lấy cổ anh, áp mặt lên ngực anh: “Đông Thâm, Đông Thâm...” Cô lẩm bẩm tên anh, từng lần từng lần khắc vào trái tim mình.

Có lúc hạnh phúc đến quá đầy, cô lại thấy lo sợ. Cô muốn giữ chặt Lục Đông Thâm, nhưng lại sợ mình không thể nắm chắc.

“Sau này chúng ta thật sự sẽ không chia xa sao?” Cô hỏi.

“Không đâu.” Anh trả lời.

“Liệu anh có bỏ mặc em, phụ em không?” Cô lại hỏi.

“Không đâu.” Anh lại trả lời.

Hạ Trú ngước mắt nhìn anh, sóng mắt lăn tăn, không biết là vì ánh đèn trời soi vào hay vì mắt cô thật sự uơu ước: “Vậy nếu thật sự có một ngày như thế, nếu có ngày anh đổi ý, bỗng nhiên không yêu em nữa, vậy em...”

“Em muốn làm gì cũng được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ngắt lời cô: “Bé con, sẽ không có ngày đó đâu, anh sẽ không đổi ý, cũng sẽ không bỗng dưng không yêu em nữa. Nếu em thật sự cho rằng sẽ có ngày đó, thì anh để mặc cho em xử lý, được không?”

Hạ Trú bật cười, nhưng khóe mắt cũng đỏ lên rất nhanh. Cô ôm lấy anh, thật chặt.

Trái tim Lục Đông Thâm bị cô khuấy đảo, vừa đau xót vừa ấm áp. Anh hỏi: “Có muốn trở thành vợ của anh không?”

Hạ Trú ra sức gật đầu.

Lục Đông Thâm trong lòng như nở hoa. Anh hơi kéo cô ra, giữ tay trên đầu cô, ép cô nhìn vào anh. Anh nói: “Nói em muốn làm vợ anh đi.”

Hạ Trú cắn môi cười, sau đó vênh mặt: “Em muốn làm vợ anh!”

Lục Đông Thâm thích sự phóng khoáng này của cô, anh bất giác cúi xuống hôn lên môi cô.

Cô ngậm nga kháng nghị: Nhấn, anh còn chưa đeo nhẫn cho em mà...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Em Còn Có Anh (2126 Chữ)

Họ đặt cho em chữ ‘Trú’, là hy vọng cuộc đời em ngập tràn ánh nắng, tích cực tiến lên.

Chuyện Lục Đông Thâm cầu hôn chẳng mấy chốc đã được tất cả mọi người biết hết. Dẫu sao thì cảnh tượng hàng ngàn chiếc đèn trời từ từ bay lên, chỉ cần không mù đều có thể nhìn thấy.

Phóng viên ngồi mũi tìm đến.

Hạ Trú sợ nhất chính là ống kính của phóng viên, trong giây lát lập tức rút cổ lại làm đà điều. Lục Đông Thâm tuy không chủ động đối diện với phóng viên, nhưng cũng phong thanh ra ngoài, rằng khi nào có ngày tổ chức đám cưới sẽ thông báo với mọi người.

Những nhân viên phục vụ tối đó được tận mắt chứng kiến màn cầu hôn trong khách sạn Skyline cũng không giữ được mồm được miệng, đã lên lút tiết lộ cho báo chí, nói rằng mỗi một cái tên trên đèn trời đều do tổng giám đốc của họ chính tay viết lên. Đó là hàng ngàn chiếc đèn, nghe nói tổng giám đốc phải mất rất lâu mới hoàn thành, sau đó theo dõi sát sao nghệ nhân hoàn thành chiếc đèn trời.

Ai ai cũng nói hôn lễ của họ không còn xa nữa. Lục Đông Thâm chuẩn bị một nghi lễ cầu hôn hoành tráng như vậy, dĩ nhiên đã sớm có suy nghĩ kết hôn. Ngày cưới tuyệt đối không thể lần lữa thêm.

Khi chuyện này lan truyền khắp Skyline, có một khoảnh khắc Hạ Trú vẫn né tránh Trần Du. Nhưng Trần Du nghe xong lại rất vui mừng, hỏi cô: “Nén thơm tới đó thế nào hả? Là do tôi tự tay làm đấy.”

Nghe xong, Hạ Trú sùng sốt.

Trần Du giải thích rằng: Lục Đông Thâm ngày nào cũng dành thời gian viết chữ lên đèn trời, bị cô ấy vô tình bắt gặp. Sau khi biết anh đang chuẩn bị cho ngày cầu hôn, cô ấy coi như bạn bè giúp đỡ.

Có lẽ cũng nhận ra suy nghĩ của Hạ Trú, Trần Du nói: Lục Đông Thâm là một người đàn ông khiến phụ nữ rất khó quên, nhưng cũng là một người đàn ông khiến rất nhiều phụ nữ phải tự biết mình đứng ở đâu. Tưởng Ly, chính vì đối phương là cô, nên tôi mới hy vọng hai người được hạnh phúc.

Những câu nói ngay thẳng của cô ấy khiến người ta cảm động, nhưng Hạ Trú đã quen đâm dao sau lưng, bèn chậm rãi hỏi: “Yêu người mới là cách tốt nhất để quên người cũ, tôi nói không sai chứ?”

Trần Du trừng mắt: “Tôi một lòng một dạ vì cô, mà cô lại mang tôi ra đùa giỡn à?”

Hạ Trú đi tới trước mặt cô ấy, ghé sát vào. Trần Du giật mình thờ dốc. Hạ Trú cười: “Trần Nam Nam, cô tưởng mũi tôi nghi hru rồi chắc? Trên người có mùi nước cạo râu, kết cấu sinh lý của cô thay đổi rồi hay cô lấy dao cạo râu ra cạo lông chân?”

Càng ngày cô càng thích trêu chọc Trần Du, nhìn thấy khuôn mặt cô ấy lúc đỏ hồng, lúc trắng bệch, cô cảm thấy cực kỳ thành tựu. Đương nhiên, Hạ Trú cũng đang thâm phân tích người đàn ông phía sau Trần Du. Liên tưởng tới trước kia cô ấy thông qua Thai Nghiệp Phàm để biết tình hình Thai Quốc Cường thì có đến tám, chín phần đó chính là Thai Nghiệp Phàm.

Khi Tô Diệp gọi điện đến, cô ấy cười dờ dờ ương ương: “Mình biết là cậu nhất định không thoát khỏi lòng bàn tay của Lục Đông Thâm đâu. Anh ta muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, chỉ riêng sắc đẹp đã đủ dụ dỗ cậu rồi.”

Hạ Trú trả lời cô ấy một câu: Vô liêm sỉ.

Cô chạy trốn khỏi Bắc Kinh ồn ã vào một buổi sáng thứ Hai, không có mây mù, chỉ số không khí khá ổn. Ánh nắng đẹp một cách kỳ lạ, tầng mây miên man kéo dài ngàn dặm.

Cũng may, người ra ngoại thành không đông nên giao thông thoáng.

Tới trạm dừng chân, Hạ Trú xuống xe mua hai chai nước quay về, Lục Đông Thâm đang dựa vào xe hút thuốc. Sơ mi trắng tấp, vóc người cũng trắng tấp, nhôe đi trong ánh nắng rực rỡ. Thật ra cô thích nhìn anh lúc hút thuốc. Khi anh hơi nheo mắt lại lúc nhả khói, trông anh rất trường thành và tuấn tú, cũng rất đàn ông.

Cô tiến lên đưa cho anh một chai nước, một tay anh kẹp điếu thuốc đón lấy, tay kia vịn nắp chai. Anh đưa chai nước đã mở lại cho cô, còn mình cầm chai còn lại.

Hạ Trú uống nước cho nhuận giọng, rồi nói: “Em thật sự không ngờ anh lại biết.”

Ngày giỗ của bố mẹ nuôi đã tới, đây cũng là nguyên nhân tới đó cô từ chối Nhiều Tôn. Bố mẹ nuôi tuy nửa đời người làm chính trị ở Bắc Kinh, nhưng trong lòng vẫn nhung nhớ quê hương. Sau khi ông bà qua đời, cô đã khéo léo từ chối sự giúp đỡ của Nhiều Cẩm Hoài, để đưa tro cốt của họ về quê an táng.

Về một nơi non xanh nước biếc cách xa đô thị thật ra là mong muốn của cả bố mẹ nuôi. Có điều, mỗi lần tới ngày giỗ chạp đều khá vất vả. Con đường núi dẫn tới nghĩa trang rất gấp ghe, cực kỳ hiểm trở.

Ba năm nay tuy cô nấu mình ở Thương Lăng, nhưng một ngày trước ngày giỗ bố mẹ nuôi, cô lại về đây, né tránh tất cả những người quen. Bia mộ luôn được lau sạch sẽ, trước bia đặt rất nhiều cúc trắng và cây mã đề, cộng thêm một chai rượu trắng.

Hoa cúc trắng được Nhiều Cẩm Hoài chuẩn bị, Kiều Trân là người rất hiếu sỡ thích của mẹ nuôi, mỗi lần cùng Nhiều Cẩm Hoài tới thắp hương đều chuẩn bị một bó mã đề. Rượu là do Nhiều Tôn chuẩn bị. Bố nuôi có thói quen nhấp rượu, nhưng lại chỉ thích uống rượu trắng.

Lục Đông Thâm biết chuyện ngày giỗ ít nhiều khiến Hạ Trú cảm thấy kinh ngạc. Chuyện này cũng không khó điều tra, điều khiến cô không ngờ là sự tỉ mỉ và chu đáo của anh. Chính vào buổi tối Chủ Nhật đó, anh ôm cô và nói: Ngày mai anh đã chuẩn bị đồ cúng đầy đủ rồi, anh đi cùng em.

Khi đó cô mới biết, thì ra anh biết nội tình.

Lục Đông Thâm cười, dập tắt điếu thuốc, xoa đầu cô và nói: “Đi thôi.”

Họ lên xe, đi thẳng về quê. Trời hơi tối đi một chút, chẳng biết có vàng mây đen từ đâu bay tới, từ từ che khuất mặt trời.

Trước khi vào núi, Lục Đông Thâm hỏi cô: “Bao nhiêu năm qua, em thật sự chưa từng nghe ngóng về bố mẹ ruột của mình sao?”

Chủ đề này trước đây từng nhắc đến, cô chỉ nhắc qua loa mấy câu. Nhưng hôm nay nghe xong cô im lặng một lúc mới nói: “Thật ra, em đã biết về bố mẹ ruột của mình từ lâu.”

Bóng cây lướt nhanh ngoài cửa sổ, giống như năm tháng trôi vùn vụt vậy. Hạ Trú ngắm nhìn phong cảnh như tranh bên ngoài, trong mắt có thêm một tầng sương nặng nề: “Bố mẹ ruột của em rời quê hương đi nơi khác làm ăn. Bố em gặp tai nạn trong mỏ rồi mất, mẹ đẻ em ra thì đẻ luôn lại bệnh viện. Em có thể hiểu được, một người phụ nữ nuôi con một mình là rất khó khăn, mà em lại chỉ là một đứa con gái.”

Cô cười khổ, lắc đầu: “Bố mẹ ruột của em đã tìm kiếm tung tích bố mẹ đẻ của em từ sớm. Về sau mới biết mẹ đẻ em cưới người khác không bao lâu sau cũng lâm trọng bệnh qua đời. Nhà người đó cũng chẳng ra sao, sau khi hỏa táng thì thả trôi tro cốt theo sông như tập tục của người dân bản địa cho xong chuyện. Bố mẹ ruột không dám nói với em sự thật, hy vọng có thể giữ chút kỷ niệm trong lòng em. Cho đến khi họ qua đời, họ mới nói: Hạ Hạ, con phải nhớ kỹ, con chính là con gái của bố mẹ. Họ không biết rằng, thật ra em đã sớm biết rõ mọi chuyện, lúc họ điều tra em cũng nghe được rõ ràng.”

“Mấy năm trước em rất căm hận, hận bố mẹ ruột vì sao lại vứt em đi. Nhưng trải qua nhiều chuyện rồi em cũng hiểu được. Con người sống không dễ dàng gì. Có lẽ ban đầu khi đẻ em lại, bà cũng rơi nước mắt, trái tim cũng rỉ máu.” Hạ Trú khẽ thở dài: “Tuy em không có bố mẹ đẻ, nhưng bố mẹ ruột tốt với em như con ruột vậy. Họ đặt cho em chữ ‘Trú’, là hy vọng cuộc đời em ngập tràn ánh nắng, tích cực tiến lên. Họ không cầu mong em giàu có phú quý, chỉ mong em hạnh phúc vui vẻ. Những kỳ vọng như vậy chẳng phải là lời chúc của bố mẹ ruột hay sao?”

Lục Đông Thâm một tay giữ vô lăng, một tay kéo tay cô qua, khẽ nói: “Công sinh thành và dưỡng dục, dưỡng dục luôn lớn hơn.”

Anh cũng từng điều tra về bố mẹ ruột của cô. Dẫu sao thì trên đời chẳng có đứa con nào không hy vọng gặp lại bố mẹ ruột. Anh vốn nghĩ nếu tìm được sẽ cho cô một bất ngờ, không ngờ lại điều tra ra hai vợ chồng Hạ Vận Thành năm xưa cũng từng điều tra chuyện này. Những gì anh điều tra được thật ra cũng giống lời Hạ Trú kể. Bố cô gặp nạn trong hầm mỏ, mẹ tái giá rồi mất. Sau khi điều tra rõ ràng rồi anh vẫn ngập ngừng không biết có nên nói cho Hạ Hạ không, không ngờ hóa ra cô đã biết từ sớm rồi.

Như vậy, anh càng thương cô hơn. Anh nắm chặt tay cô, đặt lên môi: “Bé con, em còn có anh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Anh Có Nghĩ Em Xui Xẻo Không?

Em là bảo bối khó khăn lắm anh mới có được, cho dù em không cần anh nữa, anh cũng tuyệt đối không buông tay.

Cho dù là ngày hè nóng nực, không khí trong nghĩa trang vẫn khiến người ta lạnh gáy.

Hạ Vận Thành và Mai Sơ được hợp táng, so với các ngôi mộ khác cũng không vì thân phận mà quá nổi trội, không to không bé không xa hoa.

Trên bia mộ là ảnh chụp chung của hai người họ. Lúc còn sống là một cặp vợ chồng ân ái, chết đi rồi cũng không lấy ảnh riêng. Hai người tựa vào nhau, cũng giống như sống chết không rời.

Dòng chữ trên bia mộ năm xưa được Nhiều Cẩm Hoài tự tay khắc lên. Lúc đó sau khi khắc xong, ông ấy cũng như già đi cả chục tuổi.

Có người đã tới thăm viếng trước cả Hạ Trú.

Cúc trắng, mã đề và rượu trắng đều được bày chỉnh tề như bao lần. Trong bát hương có tàn hương, ly rượu cũng được rót đầy.

Hạ Trú chuẩn bị không ít vàng tiền, và cô cũng đã đốt hết trong lò trước khi lên núi. Ngoài đốt cho Hạ Vận Thành và Mai Sơ ra, cô còn đốt cho hai người nữa.

Bia mộ rất sạch sẽ, nhưng Hạ Trú vẫn cẩn thận lau thêm một lượt, sau đó mỉm cười khoác tay Lục Đông Thâm, nói với bức ảnh trên bia mộ: “Bố mẹ, con tìm được hạnh phúc rồi.”

Lục Đông Thâm cúi gặp người xuống và nói: “Cô chú, cháu là Lục Đông Thâm, chồng chưa cưới của bé con, giao bé con cho cháu, cô chú cứ yên tâm.”

Hạ Trú quay đầu nhìn anh, gương mặt tuấn tú của anh nhòe đi trong ánh nắng và bóng những chạc cây đan vào nhau. Một tiếng “chồng chưa cưới” khiến cô xúc động trong lòng.

Bên cạnh ngôi mộ hợp táng của Hạ Vận Thành và Mai Sơ còn một ngôi mộ khác, cũng là hợp táng, nhưng bên trên không có ảnh, chỉ khắc tên hai người: Hạ Hào, Phương Uyển.

Trước mộ cũng đặt một bó hoa tươi rất lớn.

Hạ Trú ngồi xuống trước mộ của họ, cũng lau lại tấm bia mộ đã khá sạch sẽ. Lục Đông Thâm đứng bên cạnh nhìn rất rõ ràng. Hai cái tên Hạ Hào và Phương Uyển anh không xa lạ gì. Thế nên ban nãy khi đốt vàng tiền ở dưới, anh cũng đoán ra được hai phần vàng tiền dư ra là dành cho ai.

“Dưới này không có gì, em không tìm được di vật của họ, thế nên chỉ có thể lập bia mộ cho bố mẹ ruột ở đây sau khi bố mẹ nuôi qua đời.” Hạ Trú lau sạch từng khe kẽ nét chữ trên bia, đau thương nói: “Vốn dĩ chỉ là một cậu chủ tay không xách nặng được, vai không vác nặng được, xuống mồ chẳng phải là tìm cái chết sao? Thanh mai trúc mã vốn tốt đẹp, tái giá cùng người lại thêm sầu.”

Lục Đông Thâm nghe cô nói vậy là cũng hiểu ra vài phần. Xem ra cô không những đã biết bố mẹ ruột của mình là ai mà cũng đã điều tra rõ ràng chuyện năm xưa.

Hạ Hào đích thực là một công tử như lời Hạ Trú nói. Gia thế nhà họ Hạ không tệ, là một gia đình giàu có ở địa phương. Hạ Hào và Phương Uyển là thanh mai trúc mã. Sau khi hai người họ kết hôn thì nhà họ Hạ đột ngột gặp biến cố, người thì chết, kẻ thì ly tán. Cụ bà nhà họ Hạ trước lúc lâm chung đã chỉ thẳng tay vào mặt Phương Uyển mà mắng bà là đồ tai họa, là yêu quái.

Hạ Hào dẫn theo Phương Uyển rời khỏi quê hương, vì sinh kế buộc phải xuống mồ. Nhưng một cậu công tử thường ngày được ăn sung mặc sướng làm sao có thể làm mấy công việc vất vả ấy được? Cuối cùng ông vẫn gặp tai nạn mà chết. Phương Uyển khi đó bụng đã to, chuẩn bị đến ngày sinh. Khi bà phát hiện mình sinh ra một đứa con gái, bà đã quyết tâm bỏ nó mà đi.

Vì cuộc sống, Phương Uyển tái giá với người khác. Đối phương cũng chỉ là một người trong làng, lấy Phương Uyển một là vì bà đẹp, hai là muốn có người nối dõi, nhưng Phương Uyển về nhà chưa đầy nửa năm đã qua đời. Nguyên nhân là vì lúc sinh bà mất quá nhiều sức khỏe, lại không ở cử điều dưỡng cơ thể, sau khi tái giá bệnh tật dầm dề. Mà nguyên nhân quan trọng hơn là bà bị nhà đó coi là một kẻ không may mắn. Cứ như vậy, Phương Uyển rầu rĩ lia đời.

Sau khi lau sạch mộ, Hạ Trú đứng dậy, nhìn về phía Lục Đông Thâm, ánh mắt bi thương: “Đông Thâm, có phải anh cũng cho rằng em không may mắn không?”

Đáy mắt Lục Đông Thâm là đau lòng và cung chiều: “Đồ ngốc, sao anh có thể nghĩ em như vậy? Việc mẹ em gặp phải chỉ có thể trách thời đại đó.”

Trong quá trình điều tra, Lục Đông Thâm được biết, Phương Uyển là một người phụ nữ đẹp nhất nhì ở địa phương, nhất là đôi mắt đó rất biết quyến rũ người khác. Nhưng một người phụ nữ đẹp như vậy cuối cùng bị người ta coi là điềm xấu, nguyên nhân là vì Phương Uyển có một điểm khác người. Sự khác người này đã tạo ra hiểu lầm của những người thời đó dành cho bà.

Điểm khác biệt này Phương Uyển có, và Hạ Trú cũng có.

Chính là một khứu giác nhạy cảm hơn người thường.

Họ có thể ngửi thấy những mùi hương mà người thường không thể, thế nên một vài biểu hiện sẽ khiến người ta thấy kỳ lạ và hiểu lầm. Khả năng thiên bẩm này chỉ di truyền qua các đời con gái nhà họ Phương, thế nên sau khi thấy mình lại sinh ra một đứa con gái, Phương Uyển đã đau đớn từ bỏ.

Lúc đó bác sỹ đỡ đẻ chỉ biết đứa bé họ Hạ, còn lại không biết gì khác, cũng vì thế, khi ở trong trại trẻ mồ côi, Hạ Trú chỉ tên là Hạ Hạ.

“Thứ xui xẻo thực sự là lòng người.” Lục Đông Thâm khẽ nói: “Nếu lúc đó nhà họ Hạ không tan cửa nát nhà thì họ đã coi mẹ em là ngôi sao may mắn chứ không phải là điềm họa. Thế nên, may mắn hay xui xẻo chỉ là một cái cớ để con người ta xoa dịu sự bất hạnh của mình mà thôi.”

Hạ Trú hít sâu một hơi: “Thời đại đúng là đã khác, nhưng em vẫn sợ...”

“Sợ điều gì?” Lục Đông Thâm nhìn cô.

Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Sợ người khác sợ em”

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó bật cười: “Nói linh tinh.”

Hạ Trú ôm chặt Lục Đông Thâm: “Thật ra, mỗi lần tới thăm bố mẹ ruột, em đều lo sợ. Có thể đời trước, con gái nhà họ Phương còn có mũi thánh hơn em, thế nên họ không dám thể hiện ra năng lực của mình, nhưng cho dù vậy vẫn bị coi là quái vật. Em từng điều tra, thật ra tình yêu của họ đều rất gấp ghe. Em thật sự sợ hãi. Đông Thâm, em rất sợ đánh mất anh, rất sợ đây là một lời nguyền của gia tộc.”

Cảnh giới cao nhất của nhà tạo hương là bậc thầy mùi hương, có thể vận dụng những mùi mình ngửi thấy và không ngửi thấy để đạt được mục đích của mình. Cô được mọi người mệnh danh là bậc thầy mùi hương hiếm gặp, nên Quý Phi và những người khác đều kiêng dè và bồi nhọ.

Có người mất cả đời để bồi dưỡng cho khứu giác của mình, muốn đạt tới cảnh giới cao nhất ấy. Nhưng cô không cần nỗ lực, không cần cai rượu cai thuốc, không cần rèn luyện đã có tài năng bẩm sinh này. Người ngoài nhìn vào đây là một điều may mắn, nhưng Hạ Trú lại thấy lo sợ.

Cô thà được giống như Trần Du, Quý Phi nỗ lực bồi dưỡng, cũng không muốn gánh vác lời nguyền nặng nề của gia tộc.

Cô chỉ muốn có được sự bình an, muốn có được hạnh phúc. Bây giờ Lục Đông Thâm mang tới cho cô tất cả. Cô sợ sẽ đánh mất, thế nên trước đó cứ chần chừ không dám nhận. Nhưng có được rồi cô lại càng sợ mất hơn, rất sợ.

Lục Đông Thâm ôm lấy cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Em sẽ không đánh mất anh đâu.”

Cô ngước lên nhìn anh.

Anh cọt tay qua má cô: “Em là bảo bối khó khăn lắm anh mới có được, cho dù em không cần anh nữa, anh cũng tuyệt đối không buông tay.”

Sống mũi Hạ Trú cay xè. Gặp được Lục Đông Thâm mới là niềm may mắn nhất cuộc đời cô phải không?

Trước khi ra về, Hạ Trú thấp cho Phương Uyển loại hương đặc biệt. Đây là thứ duy nhất cô mang mỗi lần tới viếng Phương Uyển. Cô nói với Lục Đông Thâm: “Tuy em chưa từng gặp bà, nhưng em cảm thấy có lẽ bà thích thứ này.”

Khi hai người họ rời khỏi nghĩa trang, phía đường chân trời hoàng hôn đã buông, kéo dài vạt đậm, ngày mai sẽ lại là một ngày tươi đẹp.

Xe trong bãi đỗ vốn không nhiều, ngoài xe của nhân viên ở đây thì chỉ còn xe của Lục Đông Thâm, nhưng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một chiếc nữa, đỗ ngay phía trước xe của Lục Đông Thâm rất ngạo mạn.

Một chiếc xe việt dã biển địa phương, cửa xe để mở, có một cánh tay vắt ra ngoài, ngón tay gầy đang kẹp một điếu thuốc.

Hạ Trú đang định mắng ai mà thất đức như vậy thì có một người thò đầu ra, nở nụ cười nhắng nhít chào cô và Lục Đông Thâm.

Cô sững người, hóa ra là Nhiều Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Rồi Em Sẽ Hối Hận

Em ghét anh như vậy, một phút cũng không muốn ngồi cạnh anh chứ gì? Được thôi!

Nhiều Tôn mở cửa xe, ném đầu lọc đi, chân trái dẫm lên đạp tắt điếu thuốc, sau đó chân phải đặt lên vô lăng, chân phải dẫm lên bàn đạp xe, tư thế vừa báng nhắng vừa nghịch ngợm.

Vị khách không mời mà đến.

Khiến Lục Đông Thâm khề nhú mày lại.

Hạ Trú nghi hoặc nhìn Nhiều Tôn: “Sao anh lại ở đây?”

Nhiều Tôn cũng tăng lờ nét mặt khó chịu của Lục Đông Thâm, nụ cười hiện lên trong đôi mắt hẹp dài, trông vừa phong lưu vừa bất kham: “Hôm qua, sau khi cùng bố mẹ anh tới thăm cô chú Hạ, anh đã không đi nữa, nghĩ bụng không biết hôm nay em có đến không.”

Không cần nghĩ nhiều Hạ Trú cũng biết hoa tươi và rượu trước bia mộ do ai chuẩn bị, còn cả đồ lễ trước mộ bố mẹ cô nữa. Tuy rằng vợ chồng Nhiều Căn Hoài cũng biết ngôi mộ đó trống rỗng, nhưng từ sau khi cô tự lập nên, mỗi năm tới ngày giỗ của bố mẹ nuôi, Nhiều Căn Hoài cũng sẽ thắp hương cả cho bố mẹ đẻ cô.

Vì chuyện này, Hạ Trú vẫn rất cảm kích trong lòng.

Nhiều Tôn lại quay sang nhìn Lục Đông Thâm, cười khó hiểu: “Tổng giám đốc Lục quả nhiên có tâm, tôi còn tưởng tới đó anh chỉ nói vậy thôi.”

Màn sương mù trong mắt Lục Đông Thâm tan đi, nụ cười anh nhạt nhòa: “Chuyện của bé con chính là chuyện của tôi, thế nên không phiền Tôn thiếu nhọc lòng.”

Kẻ mù cũng có thể nhìn ra sự cất công của Nhiều Tôn. Tới nghĩa trang đường núi gập ghềnh, chắc chắn là anh ấy sợ Hạ Trú chỉ có một mình, thế nên đặc biệt ở lại thêm một ngày chờ đợi. Tuy rằng phần tâm tư này khiến Lục Đông Thâm rất không vui, nhưng cũng buộc phải thừa nhận, một Nhiều Tôn thường ngày kiêu ngạo phong lưu lại cực kỳ để ý đến những việc của Hạ Trú.

Hạ Trú cũng đoán được mục đích của Nhiều Tôn, nhất thời tâm trạng có chút phức tạp, cô bèn nói một câu: “Đông Thâm vẫn luôn đi cùng tôi, cảm ơn anh.”

“Bao năm rồi, cuối cùng em cũng nói với anh một tiếng cảm...” Nụ cười của Nhiều Tôn chợt khựng lại khi liếc thấy chiếc nhẫn nơi ngón áp út của cô, khuôn cằm cũng căng ra đôi chút. Anh ấy cũng đã nghe nói về chuyện Lục Đông Thâm cầu hôn, chỉ có điều vẫn không đau bằng khi nhìn thấy Hạ Trú đeo chiếc nhẫn đó.

Cuối cùng, anh ấy hạ giọng nói một câu: “Còn chưa chúc mừng hai người.”

Lục Đông Thâm vòng tay qua eo Hạ Trú, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi tiếp lời: “Tôn thiếu về Bắc Kinh thì có thể cùng đi.”

“Được thôi.” Nhiều Tôn cười mà như không cười, nhưng anh quay sang nói với Hạ Trú: “Em lên xe của anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Có chuyện gì về Bắc Kinh rồi tính đi.” Tuy quan hệ giữa cô và Nhiều Tôn đã dịu hơn lúc trước, nhưng bắt cô ngồi chung xe với anh ấy, cô vẫn bài xích.

Không chỉ là cô, ngay chính Lục Đông Thâm cũng không đồng ý. Trong nụ cười của anh mang thêm ý cảnh cáo: “Tôn thiếu đùa quá trớn rồi.”

Nếu đổi lại là người khác, bắt gặp ánh mắt này của Lục Đông Thâm đã sớm sợ hãi, nhưng Nhiều Tôn tự tung tự tác đã quen, chỉ cười khẩy: “Tổng giám đốc Lục căng thẳng quá rồi, Hạ Hạ bây giờ là vị hôn thê của anh, anh còn sợ tôi cướp mất cô ấy sao? Nói gì tôi cũng được tính là một nửa người nhà của Hạ Hạ, cô ấy sắp lấy chồng, cho dù tôi không định lái nhái vài câu thì bố mẹ tôi cũng có lời muốn tôi chuyển tới cô ấy đấy.”

Lục Đông Thâm mím chặt môi, đáng vẻ khi không cười của anh trông cực kỳ nghiêm túc.

Hạ Trú cảm thấy bây giờ Nhiều Tôn cũng không thể làm chuyện gì quá đáng, suy nghĩ một chút, cô gật đầu với Lục Đông Thâm.

Lúc xuống núi, phía chân trời đã tối sầm lại, một bên kia hoàng hôn đang kéo chút nắng tàn cuối cùng vào bóng tối.

Đường núi hẹp ngang, ngoằn ngoèo như ruột dê chênh vênh giữa ngọn núi. Hai chiếc xe một trước một sau vượt qua đoạn đường khúc khuỷu. Phía xa xa chỉ có những sống núi đen xì, dài miên man không dứt. Xung quanh đến đèn đường còn không có. Trời tối rồi, trên núi nhiều sương hơn. Cho dù bất đèn thì cũng không thể chiếu sáng quá xa.

Lục Đông Thâm đi trước mở đường, xe của Nhiều Tôn chạy theo phía sau. Anh ấy nhìn thẳng phía trước, đôi mắt cũng đen thẫm lại như bọc một tầng sương mù. Nhiều Tôn châm một điếu thuốc, mở hé cửa sổ. Gió mang theo cái ẩm ướt của núi rừng tràn vào trong.

“Thật ra anh vẫn luôn mong cho hai người chia tay.” Nhiều Tôn cất vẻ băng nháng của mình đi, nói bằng giọng nghiêm túc: “Hai người vốn không chung một đường. Thân phận của anh ta đã quyết định anh ta làm việc phải bắt chấp thủ đoạn và tính toán từng bước. Còn em thì sao? Em tự do phóng khoáng, không chịu bó buộc. Cuộc sống mà em mong muốn anh ta chưa chắc đã có thể đáp ứng. Lúc trước anh nghĩ em cũng chỉ nhất thời mê muội, ở bên cạnh anh ta lâu sẽ thật sự hối hận. Nhưng anh không thể ngờ em còn định kết hôn với anh ta.”

“Đây cũng là lời bác trai muốn anh chuyển tới tôi sao?” Hạ Trú cười lạnh.

“Ngoài miệng tuy họ không nói gì, nhưng trong lòng đều hiểu rõ con người Lục Đông Thâm phức tạp đến mức nào, còn em thì đơn thuần đến mức nào.” Nhiều Tôn bực dọc.

“Thế nên, anh gọi tôi lên xe chỉ là muốn khuyên tôi chia tay với anh ấy?”

“Đúng là anh có suy nghĩ này. Dù sao thì anh vẫn nghĩ rằng nếu không còn Tả Thời, em sẽ thuộc về anh.” Cầm Nhiều Tôn căng ra: “Em cho rằng anh hẹp hòi ích kỷ cũng được, ghen ăn tức ở cũng được, em và Lục Đông Thâm không dài lâu được đâu. Anh quan tâm đến mức nào thì cũng hy vọng em được hạnh phúc đến mức ấy. Anh thật không hiểu em ưng Lục Đông Thâm ở điểm nào, vì sao cứ phải là anh ta!”

Ánh mắt Hạ Trú lạnh và tối đi: “Đừng nhắc đến Tả Thời với tôi.”

Nhiều Tôn nắm chặt vô lăng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Sự trầm mặc dấy lên giữa hai người trong vài phút ngắn ngủi. Lát sau, Hạ Trú lên tiếng: “Yêu một người vốn không cần quá nhiều lý do, lý do duy nhất chính là tôi yêu anh ấy.”

Đáy mắt Nhiều Tôn ngập tràn bi thương: “Hạ Hạ, em sẽ hối hận đấy.”

“Chỉ cần là chuyện tôi đã quyết định thì tôi sẽ không hối hận, cho dù một ngày kia thương tích đầy mình, tôi cũng chấp nhận.”

Câu nói này như lưỡi dao cứ vào trái tim Nhiều Tôn. Anh ấy bặm môi lại rất chặt, cả khuôn mặt tái xanh lạnh ngắt, ngay sau đó nhấn chân ga cho xe tăng tốc.

“Nhiều Tôn, anh làm gì vậy?” Hạ Trú cảnh giác.

Nhiều Tôn không nói gì, tiếp tục tăng tốc tiến lên. Ở một điểm khá rộng để rẽ, Nhiều Tôn bất ngờ vượt qua Lục Đông Thâm.

“Anh điên à, đây là đường núi đấy!” Hạ Trú giơ tay nắm chặt tay vịn trên đỉnh đầu, gào lên với Nhiều Tôn.

Phía sau, Lục Đông Thâm cũng tăng tốc. Nhưng đường núi lại trở về đáng vẻ hẹp ngang lúc trước, cố vượt lên chỉ khiến hai xe đâm nhau. Vì vậy, anh đành chiếu đèn và bấm còi liên tục, ra hiệu cho Nhiều Tôn giảm tốc độ. Thậm chí anh còn mở cửa xe, gào lên phần nộ: “Nhiều Tôn!”

Nhiều Tôn làm như không nghe thấy, một mực tiến về phía trước, nhưng cũng không tăng tốc, chính là không để Lục Đông Thâm có cơ hội vượt lên.

Hạ Trú nghiêng răng, nhìn anh ấy chằm chằm: “Đường kiểu này anh còn ra về gì chứ? Dừng xe!”

Nhiều Tôn mặc kệ.

“Tôi bảo anh dừng xe! Anh lên con điên gì vậy?” Hạ Trú gào lên với anh ấy.

Nhiều Tôn cũng nghiêng rằng: “Em ghét anh như vậy, một phút cũng không muốn ngồi cạnh anh chứ gì? Được thôi!” Nhiều Tôn lại tiếp tục nhấn chân.

Hạ Trú tưởng Nhiều Tôn sẽ cho xe dừng lại, nhưng chiếc xe vẫn đi tiếp. Phía trước lại là đường xuống dốc, chiếc xe bắt đầu tăng tốc. Cô phần nộ: “Nhiều Tôn, anh chỉ mong tôi chết đi có phải không?”

Sắc mặt Nhiều Tôn có chút thay đổi. Anh ấy nhấn chân phanh nhưng không thấy động tĩnh gì. Đường núi càng lúc càng dốc, có mấy lần Nhiều Tôn muốn thay đổi tốc độ nhưng cũng vô ích. Hạ Trú cũng phát hiện ra điều bất thường, vội hỏi: “Sao thế?”

Nhiều Tôn dùng sức kiểm soát vô lăng, liếc nhìn ra gương chiếu hậu, đo lường khoảng cách của mình và xe của Lục Đông Thâm rồi hạ thấp giọng: “Nhảy khỏi xe!”

“Cái gì?”

“Anh bảo em mở cửa nhảy ra ngoài!” Nhiều Tôn sa sầm mặt ra lệnh: “Nhanh!”

Bên trái xe là sườn núi dốc đứng, bên phải là nơi người ta đã khai phá, thế nên rất an toàn, nhảy ra cũng chỉ rơi xuống những lùm cỏ thấp, thế nên Nhiều Tôn mới yêu cầu như vậy.

Hạ Trú phát hiện ra chuyện nguy hiểm: “Xe có vấn đề gì vậy?” Sao cô chỉ quan tâm tới bản thân được chứ?

Nhiều Tôn thấy cô chần chừ không nhảy, không nói không rằng, lập tức vươn tay đẩy cô ra ngoài. Một tay anh ấy vẫn giữ vô lăng, một tay đẩy mạnh: “Nhảy!”

Xe lao đi khá nhanh, Hạ Trú nhanh xuống cũng nguy hiểm. Nhưng cũng may Hạ Trú tràn đầy sức sống. Cô bị Nhiều Tôn đẩy mạnh như thế, cả người lăn vào trong lùm cỏ. Cô liên tục lăn mấy vòng liền. Trong lùm cỏ có những hòn đá nhỏ lăn từ trên núi xuống, cọ qua khiến cô đau đớn khắp người, thậm chí còn làm cánh tay cô bị thương.

Bên tai vang tên tiếng phanh xe. Lục Đông Thâm nhảy từ trên xe xuống, lao vào lùm cỏ kéo cô lên. Hạ Trú đau đớn cắn răng, còn chưa kịp lên tiếng, từ xa đã nghe thấy một âm thanh vang dội.

Cả người Hạ Trú run lên dữ dội, sắc mặt tái dại đi. Cô thất thanh kêu: “Nhiều Tôn!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Đã Ở Bên Anh Như Thế

Ông trời đã cho anh tìm thấy cô như thế, và cô vẫn luôn ở bên cạnh như thế.

Xe của Nhiều Tôn đập vào sườn núi, thân xe đổ nghiêng về phía lùm cỏ, toàn bộ đầu xe bị đâm nát, đuôi xe vòng một đường rồi nằm ngang, hướng thẳng về phía vách núi cheo leo dựng đứng, chặn đứng con đường ruột dê vốn đã bé hẹp.

Thủy tinh vỡ khắp đất, âm thanh vang dội ban nãy là tiếng cửa sổ xe vỡ tan.

Hạ Trú loạng choạng đứng dậy lao về bên đó, khi ấy cô mới phát hiện chân mình cũng đang bị thương. Con đau rất bỏng cháy. Cô sờ lên, tay ướt đầm một mảng, có lẽ là máu đã chảy ra, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy.

Lục Đông Thâm dìu cô đi tới chỗ vụ tai nạn. Cô sững sờ lo sợ. Bên dưới ngọn đèn xe nhấp nháy, Lục Đông Thâm nhìn thấy những vết bánh xe lăn sâu xuống đường. Anh giật mình, sao Nhiều Tôn lại chủ động đâm vào sườn núi chứ?

Có tiếng nước nhỏ xuống vọng ra, Hạ Trú ngửi thấy một mùi gây mùi, bèn kêu lên: “Bình xăng rò rỉ rồi!”

Ngay sau đó cô được Lục Đông Thâm giữ chặt trong lòng: “Cẩn thận!”

Lại một âm thanh lớn khác vang lên, lần này là bình xăng nổ tung, đập vào sườn núi rồi bay ngược trở lại, suýt qua đỉnh đầu Lục Đông Thâm rồi lao xuống vực sâu đen ngòm.

Thân xe bắt đầu bốc cháy, là hỏa do đầu thuốc lá ban nãy của Nhiều Tôn gây ra. Tuy rằng trong thực tế, rò rỉ bình xăng sẽ không khiến cả xe nổ tung thái quá như trong phim ảnh. Nhưng một khi ngọn lửa lan nhanh, người bên trong cũng khó thoát nạn.

Nhiều Tôn không có động tĩnh gì.

Chỉ còn những tiếng ù ù không dứt vang lên bên tai Hạ Trú. Sau khi phản ứng lại, cô lao thẳng về phía trước. Lục Đông Thâm đẩy cô sang bên cạnh, quát: “Đừng tiến lên, gọi điện thoại báo cảnh sát và xe cấp cứu!”

Mình anh lao tới, cởi áo sơ mi ra quấn vào tay. Ô cửa sổ bị vỡ là cửa ghế sau. Cửa sổ ghế trước cũng đang đối mặt với nguy cơ bị nổ. Lục Đông Thâm không cho phép tình huống ấy xảy ra, anh nắm mạnh bàn tay đã quấn chặt áo, làm vỡ tung cửa sổ rồi kéo cửa xe nóng rẫy ra.

Túi khí tuy đã bật ra ngoài, nhưng rõ ràng vụ tai nạn này đậm quá nặng, cả người Nhiều Tôn nằm gục trên vô lăng, úp mặt xuống bất động, máu đang theo vô lăng chảy xuống dưới.

“Nhiều Tôn!” Lục Đông Thâm cố gắng kéo Nhiều Tôn ra ngoài, hét to tên của anh ấy, nhưng anh ấy đã mất hoàn toàn ý thức, không có chút phản ứng gì.

Chân bị kẹt, Lục Đông Thâm không dám dùng nhiều sức, nhưng ngọn lửa ở hàng ghế sau đã bắt đầu lan tới. Phía kia, Hạ Trú đã tức tốc gọi điện báo cảnh sát và xe cứu thương. Nhưng đường núi vòng vèo, họ lên được tới đây cũng phải mất một khoảng thời gian. Cô cố nhịn đau, muốn tới đó giúp sức, nhưng lại bị Lục Đông Thâm nạt quay về.

“Tiếng gì vậy?” Hạ Trú nghe thấy những tiếng tí tí bất thường.

Sắc mặt Lục Đông Thâm tái mét. Anh gào về phía cô: “Đứng xa ra một chút!”

“Không ổn, âm thanh này...” Hạ Trú hoang mang tột độ. Một khả năng chợt nảy ra trong đầu cô. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức chạy tới: “Là đồng hồ đếm ngược đấy. Đông Thâm, nguy hiểm!”

Là một thiết bị đếm ngược thời gian.

Ban này khi trèo quá nửa người vào trong xe, định lôi Nhiều Tôn ra ngoài, Lục Đông Thâm cũng đã phát hiện ra. Âm thanh này anh không xa lạ, là tiếng bom hẹn giờ đếm ngược.

“Hạ Trú, em đi ra ngoài cho anh!” Anh lại gào lên, ngay sau đó dùng hết sức lực, lôi bàn chân bị kẹt của Nhiều Tôn ra, rồi đồng thời kéo cả người Nhiều Tôn ra ngoài.

Lúc này làm sao Hạ Trú có thể bỏ rơi Lục Đông Thâm? Cô liều mạng lao lên, cùng anh kéo Nhiều Tôn.

Lục Đông Thâm tuy vừa sốt ruột vừa giận dữ nhưng tình thế quá cấp bách, anh muốn đẩy Hạ Trú ra đã không thể nữa. Hơn nữa anh càng không có thời gian xem rốt cuộc quả bom thế nào. Cứ lần lửa mãi, Nhiều Tôn không chết vì bom nổ thì cũng chết vì cháy. Anh bèn dốc hết sức bình sinh, được ăn cả, ngã về không.

Cuối cùng hai người họ cũng lôi được Nhiều Tôn ra ngoài, mặt Nhiều Tôn toàn là máu. Vết thương nằm trên đỉnh đầu, cánh tay và chân.

Lục Đông Thâm vác Nhiều Tôn đang thoi thóp hơi tàn lên vai, tay kia nắm lấy tay Hạ Trú khẩn trương bỏ chạy. Họ chạy được vài bước thì phía sau đã nổ tung. Cả bầu trời đêm gần như sáng rực lên. Quả bom kia đã phát nổ, trước sau gần như chỉ trong khoảnh khắc.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt, vòng cánh tay che Hạ Trú dưới người mình, cả ba đồng thời lăn xuống đất.

Chiếc xe bị nổ vỡ vụn, một vài mảnh vỡ lẻ tẻ bắn ra, đập vào vách núi hoặc rơi thẳng xuống vực.

Một phen hú vía.

Hạ Trú được Lục Đông Thâm bảo vệ kín kẽ, không chịu bất kỳ thương tổn nào. Nhưng cảnh tượng trước mắt quả thực khiến cô rùng mình. Nếu muốn thêm vài giây, cả ba người họ đều tan xác.

Kẻ nào mà ác độc đến vậy? Nhắm vào Nhiều Tôn ư?

“Em sao rồi? Có bị thương không?” Lục Đông Thâm gượng dậy, khẽ hỏi cô.

Cô lắc đầu, thật ra là tinh thần vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngẩn. Cô với lấy cánh tay Lục Đông Thâm, cảm thấy nó ướt đầm, mới bàng hoàng: “Anh bị thương sao?”

“Không phải máu của anh, của cậu ta đấy.” Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiều Tôn.

Nhiều Tôn nằm dưới đất, vẫn không có chút ý thức nào. Quần áo trên người đã đỏ rực một màu máu, miệng cũng bầm tím. Hạ Trú không dám lay mạnh, sợ Nhiều Tôn bị gãy xương nghiêm trọng. Cô chỉ ghé tới bên cạnh, cố gắng gọi anh ấy dậy: “Nhiều Tôn, anh tỉnh lại đi...” Cô giơ tay vỗ vỗ lên mặt Nhiều Tôn: “Anh tỉnh lại đi...”

Lục Đông Thâm ngồi bệt dưới đất, cuộc vượt sinh tử ban nãy đã rút đi không ít sức lực của anh. Bây giờ tình hình thương tích của Nhiều Tôn ra sao, liệu có vượt qua được cửa ải này không đành xem mạng của cậu ta đã tới chưa. Anh ngồi đó thờ đờ, tiếng gọi Nhiều Tôn của Hạ Trú vọng vài tai.

Anh sống người, ngay sau đó quay đầu nhìn Hạ Trú.

Hạ Trú quỳ dưới đất, quay lưng về phía anh, mặt nhìn vào Nhiều Tôn, thế nên không thấy được biểu cảm của Lục Đông Thâm.

Giữa vùng núi hoang dại, đêm trắng mờ hư ảo, sương mù giăng kín, bóng lưng Hạ Trú rõ ràng ở ngay trước mắt mà như phiêu diêu, phảng phất. Bóng hình như có như không ấy hòa hợp với một hình bóng tận sâu trong ký ức Lục Đông Thâm, nhất thời anh dường như quay trở lại một ngày của ba năm trước.

Hoàng hôn u tối, núi cao chót vót, anh ở sâu trong rừng, khắp người toàn là máu. Trong lúc gần chết, anh nghe thấy tiếng một cô gái. Cô gái ấy vỗ nhẹ vào mặt cho anh tỉnh lại. Lúc đó ý thức của anh mong manh, trong mơ hồ nghĩ thấy một mùi hương thoang thoảng, như mùi của hoa, như mùi của thuốc. Cô nhét vào cuống lưỡi của anh rồi nói: Tôi có việc gấp phải đi ngay, có sống được hay không phải xem số của anh rồi.

Anh cố gắng mở mắt ra nhìn.

Trong rừng sâu sương mù phủ kín, trong thời khắc ánh sáng và bóng tối giao hòa, bóng hình người con gái ấy như thật lại như mơ. Anh cố gắng giơ tay ra vói, nhưng cuối cùng nó vẫn biến mất giữa rừng núi.

Đoạn quá khứ đó bị Lục Đông Thâm vùi chôn trong ký ức. Thương Trường không như giang hồ, giang hồ ân oán còn có thể dùng đao kiếm thẳng thắn giải quyết. Còn sự cạnh tranh trên thương trường đều sẽ bị tiêu diệt sau những câu chuyện cười nói vui vẻ. Gỡ lớp mặt nạ văn minh diêm dâm ấy ra, chỉ còn lại mùi máu tanh lộ lộ.

Hạ Trú.

Quả nhiên mọi duyên phận đều không phải ngẫu nhiên, ông trời cho họ gặp gỡ ắt có lý do.

Bóng hình cô gái ba năm trước đã bị anh chôn cùng với ký ức. Ở Thương Lăng, một ly rượu của cô đã dễ dàng khơi gợi quá khứ ấy lên. Anh hỏi cô cho anh uống thứ gì. Cô đã mỉm cười khéo léo đáp lại: Còn anh Lục đã nhìn thấy thứ gì?

Anh nhìn thấy bóng lưng của cô, giống như tôi nay vậy.

Người con gái anh đã từng cố gắng kiếm tìm, một thần nữ như tới từ thiên quốc xa xôi nào đó, cho anh một ngọn cỏ cứu mạng. Anh cũng từng nghi hoặc không biết đó có phải chỉ là ảo giác, có lẽ vốn không có cô gái thần tiên nào.

Nhưng, ông trời đã cho anh tìm thấy cô như thế, và cô vẫn luôn ở bên cạnh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Lo Anh Sẽ Là Đàm Gia Tiếp Theo

Kiều Trần lo cho cô, còn cô lại lo cho Lục Đông Thâm.

Nhiều Tôn nhập viện.

Khi Nhiều Cẩm Hoài và Kiều Trần vội vã tới kịp bệnh viện thì Nhiều Tôn cũng đã tỉnh.

Vì được Lục Đông Thâm kịp thời cứu chữa, thế nên Nhiều Tôn không bị thương nguy hiểm tới tính mạng. Vết thương nặng nhất cũng là do va đập vào đầu dẫn đến ngất xỉu. Đương nhiên, vết thương lớn không có, không có nghĩa là vết thương nhỏ đã dừng. Chân Nhiều Tôn bị treo lên cao, một gánh tay bị nẹp, đầu quấn băng trắng toát, trên mặt có không ít vết xước.

Lục Đông Thâm thấy Nhiều Tôn không còn gì đáng ngại, cũng vội giấp mặt, sau khi nộp đủ các chi phí lớn nhỏ, anh quay về xe hút thuốc.

Lúc Hạ Trú bước vào phòng bệnh, Nhiều Tôn đang cố gắng cầm một chiếc gương lên bằng cánh tay còn có thể cử động của mình để ngắm gương mặt hiện tại. Nhiều Cẩm Hoài ngồi trên sofa sắc mặt nặng nề. Kiều Trần tuy không gào khóc kêu trời kêu đất nhưng khóe mắt cũng đỏ ửng.

Không nhìn thấy Nguyễn Kỳ.

Thấy Hạ Trú đến, Nhiều Tôn bỏ gương xuống, buông một tiếng thở dài nặng nề, nghiêng răng nói: “Lục Đông Thâm ghen tỵ với diện mạo điển trai của anh đúng không? Thế nên lúc kéo anh ra khỏi xe mới cố tình không bảo vệ gương mặt anh?”

Nhiều Tôn ưa diện mạo.

Đây là chuyện Hạ Trú biết rõ từ ngày đầu tiên quen biết anh. Một công tử nhà giàu như anh, một Thái tử gia kinh thành nửa chính nửa tà, một gương mặt

mê hoặc chúng sinh chính là thương hiệu của anh. Nếu nói anh quá quan tâm tới việc chăm sóc gương mặt thì không phải. Gương mặt kiểu này là do trời ban, dù có phung phí cách mấy thì vẫn đủ để khiến phái nữ điên đảo thần hồn. Thế nên Nhiều Tôn rất quan tâm đến gương mặt mình. Người xung quanh không hiểu con người anh thường sẽ hiểu lầm, cho rằng anh cao ngạo, lạnh lùng. Nhưng Hạ Trú thì hiểu quá rõ, bình thường mặt chỉ nổi một cái mụn, anh cũng buồn bã cả ngày.

Hạ Trú tiến lên, ngắm trái ngắm phải rồi nói một câu: “Hủy dung là chuyện nhỏ thôi, giữ được mạng sống là tốt lắm rồi. Đại thiếu gia à, xe của anh bị người ta gài bom đấy.”

Nghe xong câu ấy Nhiều Tôn sốt ruột, rồi với lấy gương: “Anh có thể bị hủy dung sao? Ban nãy anh chỉ nhìn mấy vết xước thôi. Bác sỹ nói anh sẽ bị hủy dung?”

“Trời ơi Tôn Tôn, đã lúc nào rồi? Sao con vẫn còn bình thân như vậy chứ?” Kiều Trần không thể chịu nổi: “Con suy nghĩ kỹ xem trước kia đã từng đắc tội với ai, sao có thể ra tay tàn nhẫn với con như vậy? Lần này nếu không có tổng giám đốc Lục, con khó mà giữ được mạng sống đấy.”

Sau khi vợ chồng Nhiều Căn Hoài tới nơi, nghe nói là có Lục Đông Thâm cứu giúp mới giữ được mạng sống cho Nhiều Tôn, thì họ cảm kích vô cùng. Lục Đông Thâm không bị thương gì, ngoài vết xước trên cánh tay. Đối mặt với sự cảm kích của Nhiều Căn Hoài, Lục Đông Thâm không thể hiện quá nhiều cảm xúc, chỉ nói là người cùng hợp tác, không thể để bản thân thiệt thòi.

Nói thì không dễ nghe, nhưng Hạ Trú cảm thấy Lục Đông Thâm có lẽ là một người đàn ông không giỏi đáp lại những lời cảm ơn của người khác.

Nghe xong, Nhiều Tôn bỏ gương xuống: “Mẹ, mở cửa làm ăn thì nhất định phải có thắng thua. Bao năm qua có biết bao đối thủ phải tổn thất vì Hoa Lục. Những người muốn lấy mạng con cũng vô số kể. Chuyện này bố là người hiểu rõ nhất, ngày nào mà trong giới chính trị không căng thẳng thót tim hơn con?”

Nhiều Căn Hoài không lên tiếng, khuôn mặt sa sầm từ đầu tới cuối.

“Bố con là bố con, con là con.” Kiều Trần lo âu ngồi trên giường: “Con làm ăn bao nhiêu năm nay, mẹ chưa bao giờ lo lắng có kẻ giờ âm mưu với con, chỉ sợ những người không màng mạng sống kiểu này.”

Rồi bà quay sang nhìn Nhiều Căn Hoài: “Ông Nhiều à, tìm người điều tra chuyện này đi. Chỉ sợ đối phương một lần chưa thành công sẽ có lần thứ hai. Lần này Tôn Tôn có người khác ở bên, lần sau lỡ như...”

“Mẹ, chuyện này con sẽ xử lý.” Nhiều Tôn nói: “Dám động vào con, nó chán sống rồi!”

“Mẹ con nói phải đấy, gặp phải chuyện này sống sót được là đáng lo nhất.” Nhiều Căn Hoài lên tiếng, nhàu mày: “Người dám động vào con không thể nào không biết gia thế của con, mà vẫn dám to gan lớn mật như vậy, vậy tức là nhắm vào mạng con.” Nói tới đây, ông dừng lại suy nghĩ một chút: “Con nghĩ lại xem, trước mắt Hoa Lục đang động chạm tới lợi ích của ai?”

“Nhiều lắm.”

“Lợi ích lớn nhất!” Nhiều Căn Hoài không vui.

Nhiều Tôn dĩ nhiên không dám bướng bỉnh trước mặt Nhiều Căn Hoài. Anh suy nghĩ một lúc lâu: “Cũng không có... Cũng có hợp tác với mấy bên, trong đó hợp tác lớn nhất là...” Nói tới đây, sắc mặt anh trở nên nghiêm túc, anh hơi nheo mắt lại: “Có lẽ mục đích thật sự của đối phương là một mũi tên trúng hai đích!”

Hạ Trú nghe xong sững người, hiểu ra ngay lập tức.

Nhiều Căn Hoài dĩ nhiên cũng biết tình hình hiện tại của Hoa Lục, ông ngược mắt lên nhìn Hạ Trú: “Bảo Lục Đông Thâm cẩn thận một chút.”

Trái tim Hạ Trú đập những nhịp bất an.

Quan hệ giữa Hoa Lục và Skyline đi từ cạnh tranh tới hợp tác, tuy rằng họ chưa chính thức ký kết hợp đồng, nhưng đây cũng là chuyện ai ai cũng biết. Một khi Nhiều Tôn gặp chuyện, tuy rằng sẽ không ai ngu ngốc tới mức kết tội Lục Đông Thâm là hung thủ, nhưng đây cũng sẽ là tổn thất rất lớn với Hoa Lục và Skyline.

Quan trọng hơn cả là, một khi Nhiều Tôn mất mạng, đây sẽ là một thử thách đối với các đối tác tương lai của Skyline. Dầu sao thì được hợp tác với Skyline là một cơ hội đắt giá, nhưng không đáng để mất mạng.

Người Trung Quốc làm ăn cần ke rất nhiều thứ, ví dụ như phong thủy, hoặc ví dụ như bát tự. Càng là một đối tác có thâm niên lâu năm thì họ càng để ý nhiều thứ.

Có một khoảnh khắc, Hạ Trú chợt khó thở. Chuyện này Nhiều Tôn nghĩ tới được thì Lục Đông Thâm không thể nào không nghĩ đến. Có lẽ từ khoảnh khắc Nhiều Tôn gặp chuyện, Lục Đông Thâm đã phát giác ra rồi.

Chiếc xe nổ tan tành, nghe khẩu cung của Nhiều Tôn với cảnh sát thì đối phương làm hỏng hệ thống phanh xe, sau đó cài bom. Tức là đã tính chuẩn tình hình giao thông tới đó, dồn Nhiều Tôn vào chỗ chết.

“Bác Nhiều, ý của bác là, sẽ có người ra tay với Lục Đông Thâm?” Hạ Trú đè nén sự bất an xuống, bất chợt nhớ tới mùi hương trước kia gây ảnh hưởng đến Lục Đông Thâm. Chuyện đó cô dám chắc là có liên quan đến Quý Phi, khổ nỗi chưa tìm ra chứng cứ. Nhưng dù là vậy thì vẫn hành động âm thầm, còn ngang nhiên giết người như lần này, cô chưa nghĩ tới.

Nhiều Cử Hoài suy nghĩ giây lát rồi nói một câu: “Có lợi ích là sẽ có sinh tử.”

“Anh cũng từng nghe nói một chuyện.” Nhiều Tôn có phần đắm chiêu: “Rất nhiều năm trước, hình như Lục Đông Thâm cũng từng gặp một vụ tai nạn. Bây giờ xem ra, năm xưa chưa chắc đã là tai nạn.”

Từng gặp tai nạn?

Hạ Trú bất chợt nhớ tới một câu nói của Trần Du: Năm xưa, khi tôi nhìn thấy Lục Đông Thâm, khắp người anh ấy toàn là máu. . .

Hạ Trú cảm thấy cổ họng như bị cả nhúm bông chặn lại, tắc nghẹn.

***

Sau khi về Bắc Kinh, Lục Đông Thâm cũng không nhàn. Anh tổ chức hai buổi họp trực tuyến, giải quyết vài tập tài liệu. Nhưng lúc anh đang nói chuyện với Dương Viễn thì vừa hay bị Hạ Trú đi ngang qua phòng làm việc nghe được.

Ý tứ đại khái là muốn Dương Viễn kín đáo điều tra tai nạn lần này của Nhiều Tôn, sau đó anh hạ giọng xuống rất thấp. Hạ Trú loáng thoáng nghe được vài chữ: Ba năm trước, tai nạn.

Đêm khuya, Hạ Trú trằn trọc không sao ngủ được, cứ nhắm mắt lại trong đầu cô lại hiện lên vụ nổ xe của Nhiều Tôn. Giải quyết xong công việc, Lục Đông Thâm tắm qua rồi trở về giường, ôm lấy Hạ Trú theo thói quen. Thấy cô mở mắt tròn xoe, anh cười hỏi sao cô còn chưa ngủ.

Cô thờ dãi, im lặng, quay người lại ôm chặt lấy anh. Cô nhớ tới câu nói của Kiều Trân trước khi cô rời khỏi bệnh viện: “Hạ Hạ, cháu thật sự suy nghĩ kỹ sẽ lấy cậu ấy sao? Tuy bác không ép cháu đến với Tôn Tôn. Nhưng cháu theo Lục Đông Thâm bác cũng không yên tâm. Lai lịch của cậu ấy khá phức tạp, kẻ địch quá nhiều, bác lo cho cháu.”

Kiều Trân lo cho cô, còn cô lại lo cho Lục Đông Thâm. Cô lo lắng anh sẽ trở thành một Đàm gia thứ hai. Sau khi suy nghĩ này thoáng qua, ngay bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ, sống lưng lạnh ngắt một khoảng. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Suy Nghĩ Lung Tung

Không có mùi nước diệt khuẩn, nhưng em lại ngửi thấy mùi cây anh túc trên người anh ấy đấy.

Trong phòng chỉ còn ánh trăng, tối tăm, thế nên Lục Đông Thâm không nhìn ra được cô đầy tâm sự.

Anh ôm cô, áp môi lên má cô, thì thầm: “Em muốn không?”

Hạ Trú không lên tiếng, tựa trán lên ngực anh.

Bàn tay lớn của Lục Đông Thâm luồn sâu vào trong váy ngủ của cô. Nhưng Hạ Trú giữ chặt tay anh lại, ngẩng đầu lên khỏi lòng anh: “Ba năm trước rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Phòng ngủ hơi tối nên Hạ Trú không nhìn rõ biểu cảm nơi đáy mắt anh. Có thể anh cũng không thay đổi quá nhiều cảm xúc, một chút sững sờ trong giây lát chẳng qua chỉ là ảo giác của cô. Anh bỏ tay ra, nắm lấy tay cô đùa nghịch: “Chỉ là một tai nạn thôi.”

“Có chuyện gì anh không thể nói với em sao?”

Lục Đông Thâm cúi xuống, hôn lên trán cô, nụ cười trầm đầy quyến rũ: “Bảo bối, em nghĩ quá nhiều rồi, đã qua cả rồi.”

Anh vẫn như trước kia, đối mặt với chuyện bị thương chỉ nói qua loa có lệ, mặc kệ cô gạn hỏi kiểu gì cũng không hỏi được chi tiết tí mĩ. Thật sự là tai nạn hay như Nhiều Tôn nghi ngờ, chỉ là trông giống một tai nạn?

“Nhắc tới trước kia, anh cũng khá tò mò một chuyện.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú nhìn anh.

“Em có từng cứu người nào đó không?”

Hạ Trú không buồn suy nghĩ: “Đương nhiên là từng, cứu nhiều lắm”

Lục Đông Thâm phì cười, cũng đứng, chỉ riêng ở Thương Lăng thôi cô cũng đã cứu không ít người rồi. Suy nghĩ giây lát, anh tiếp tục né tránh trọng điểm hỏi: “Ý của anh là, một người hấp hối sắp chết ấy.”

“Những người như vậy cũng nhiều mà.” Hạ Trú nói: “Có người chủ động tìm đến, cũng có cả đồng người em vô cùng gặp mặt. Có người em cứu sống được, cả những người em không cứu nổi.” Nói tới đây, cô hỏi anh: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lục Đông Thâm hôn nhẹ lên mặt cô.

Chuyện này anh không thể tiếp tục gạn hỏi tới cùng được. Thật ra anh biết rất rõ bóng hình anh khắc sâu trong ký ức năm xưa chính là Hạ Trú. Cô từng cứu vô số người, lúc đó anh thương tích đầy mình, còn cô cũng chỉ tiện đường cứu giúp, không nhận ra anh cũng là chuyện thường tình. Còn anh, khi vậy vùng thoát khỏi từ thân cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, nhớ được giọng nói của cô là điều ngẫu nhiên.

“Đông Thâm” Hạ Trú ôm chặt hông anh khẽ nói: “Anh thật sự không giấu em chứ?”

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn vào mắt cô. Ở khoảng cách này cô đã nhìn rõ, đôi mắt anh như tụ tập vô vàn tia sáng, thâm sâu không lường được, cũng giống như một vòng xoáy hút người ta vào trong. Anh nói: Đương nhiên là không.

Hạ Trú nhìn anh một lúc rồi nói: “Chuyện Nhiều Tôn gặp nạn lần này không đơn giản, anh ấy nghi ngờ có người không muốn hai anh hợp tác.”

“Chuyện này anh sẽ điều tra.”

“Anh phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm đi.”

Tuy đã có được sự bảo đảm của anh nhưng trái tim Hạ Trú vẫn không sao yên được, đây là một chuyện chưa từng có. Mà trong những năm tháng sau này, Hạ Trú mới biết, có lẽ bắt đầu từ giây phút đó, giữa cô và Lục Đông Thâm đã từng bước rơi vào một cục diện không thể lường trước, không thể xoay chuyển.

***

Mấy ngày sau đó, Hạ Trú ở suốt trong phòng thực nghiệm. Trong vườn của những khoảng đậu tương tư được phơi khô, ngoài ra còn có gỗ tương tư, lá tương tư được mua về... Cô tin chắc rằng mùi hương mà Thai Quốc Cường nhớ mãi không quên thành phần chính vẫn xoay quanh đậu tương tư, cái gọi là mùi hoa nhài ám áp chẳng qua chỉ là một mùi hương trong ký ức bị thay thế mà thôi.

Trong phạm vi công việc bình thường của cô, việc phải dựa theo yêu cầu khách hàng để pha chế một số mùi hương là thường gặp, nhưng rõ ràng yêu cầu của Thai Quốc Cường là đầy thử thách.

Cái gọi là một loại mùi hương không đơn thuần chỉ là một thứ mùi. Chỉ riêng việc lấy đậu tương tư làm thành phần chính đã phân ra rất nhiều tổ hợp mùi hương. Huống hồ, một khi bên trong có thêm gỗ tương tư, lá tương tư... thì tổ hợp mùi hương sẽ càng đa dạng hơn.

Mấy hôm nay, Nguyễn Kỳ không có phản hồi gì về chuyện mùi hương. Có lẽ đúng như cô ấy nói, khi sự việc được phơi bày, những thứ được coi là tương tư trở thành những chứng cứ nực cười.

Nhưng Hạ Trú vẫn phải tìm kiếm thông tin từ cô ấy. Cô đồng thời nhờ Cảnh Ninh âm thầm quan sát hành tung của Nguyễn Kỳ. Cảnh Ninh nói cho Hạ Trú biết, khoảng thời gian này Nguyễn Kỳ có tiếp xúc với một vài người cung ứng thực vật. Ngoài ra, cô ấy có lên tầng 6 bệnh viện, nhưng cũng đi ra rất nhanh.

Nhiều Tôn được chuyển về bệnh viện Bắc Kinh. Điều rất trùng hợp là anh ấy và Thai Quốc Cường lại ở chung một bệnh viện. Nhiều Tôn ở tầng 4, Thai Quốc Cường ở tầng 6.

Hạ Trú đã hiểu phần nào.

Ngoài mặt, Nguyễn Kỳ không tha thứ cho Thai Quốc Cường, nhưng dù sao thì “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, cô ấy âm thầm tới thăm cũng là chuyện bình thường. Nếu trong lòng không nhưng nhớ sao lại tiếp xúc với mấy nhà cung ứng thực vật chứ?

Cuối cùng, Hạ Trú cảm ơn Cảnh Ninh. Dẫu sao cô ấy cũng là trợ lý hành chính đặc biệt của Lục Đông Thâm, giúp cô để ý chuyện này vốn dĩ là làm khó cô ấy. Cảnh Ninh cười nói cô khách khí quá rồi. Trong lúc nói chuyện, Hạ Trú để ý kỹ: Trên người Cảnh Ninh đã không còn vết thương hôm trước, mọi chuyện trở về bình thường, có lẽ cô thật sự nghĩ nhiều rồi.

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần.

Hạ Trú ngủ nướng triệt để, nhưng cả đêm mơ mộng nhiều, khi tỉnh dậy người cô ướt đầm mồ hôi. Rèm cửa trong phòng ngủ của phòng thực nghiệm làm bằng vải voan trắng. Cô mở cửa ra, ánh nắng bên ngoài đang rực rỡ, thì thoáng có cơn gió thổi vào, chiếc chuông treo trên cột lại vang lên những tiếng lanh lảnh.

Bước vào phòng khách, có mùi thuốc lá thoang thoang từ ngoài bay vào.

Cô loẹt quẹt dép lê, qua tia nắng bị phản chiếu ngược vào rèm, cô nhìn thấy cái bóng ngoài vườn.

Có người tới chơi.

Dưới gốc cây ngân hạnh già, trà đang nghỉ ngút trên chiếc bàn gỗ, cốc chén được rửa sạch sẽ. Lục Đông Thâm hiếm có dịp nhàn nhã như vậy. Anh mặc chiếc áo phông ngắn tay rộng rãi màu trắng thuần và một chiếc quần dài vải dày màu cà phê nhạt. Anh ngồi giữa bóng lá loang lổ, trông cực kỳ sạch sẽ, lại rất tuần tú.

Đối diện anh cũng là một người đàn ông, ăn mặc khá nghiêm chỉnh. Chất liệu vải trên người có vẻ rất đẹp, còn tỏa sáng dưới bóng nắng. Cái bóng ấy cũng cao lớn ngang ngửa Lục Đông Thâm, có điều Hạ Trú trông nó hơi quen.

Thấy Hạ Trú đã dậy, Lục Đông Thâm vẫy tay chào cô từ xa. Người đàn ông đối diện thấy vậy quay đầu lại. Bấy giờ Hạ Trú mới nhìn rõ, thì ra là Lục Bắc Thần.

Tuy rằng lần trước chỉ gặp gỡ vội vã một lần, nhưng con trai nhà họ Lục có nhiều phần tương đồng, họ đều rất quý phái, thế nên Hạ Trú ấn tượng sâu sắc.

Sau khi cô tiến lên, anh ấy khẽ gật đầu chào hỏi. Lục Đông Thâm giờ tay kéo cô lại. Cô nghiêng đầu cười: “Sao giáo sư Lục lại ghé thăm tẽ xá vậy?”

Lục Bắc Thần cười khê: “Nơi đây được tính là tẽ xá sao? Cô Hạ nói đùa rồi. Tôi tới tìm anh cả bàn bạc chút việc, cũng sắp xong rồi.” Nói rồi anh ấy đứng lên, có vẻ như muốn ra về.

“Hai anh em hiếm có dịp gặp mặt, ở lại ăn bữa trưa đi.” Hạ Trú đề nghị. Cô nghe nói Lục Bắc Thần làm việc chủ yếu ở Thượng Hải, không đến Bắc Kinh thường xuyên.

Lục Đông Thâm im lặng mỉm cười.

Lục Bắc Thần thì nói: “Càng ngày càng ra dáng chị dâu trưởng rồi.”

Vành tai Hạ Trú nóng rực lên.

“Com thì không cần đâu, chúng ta còn nhiều thời gian.” Lục Bắc Thần nói.

Lục Đông Thâm cũng không cố giữ, dặn dò anh ấy đi đường cẩn thận rồi nắm tay Hạ Trú cùng ra tiễn. Khi ngang qua bàn phơi cỏ, Lục Bắc Thần đột ngột dừng bước.

Bàn phơi cỏ là nơi Hạ Trú dùng để phơi khô các loại hoa cỏ. Trước sau vườn đều có không ít các loại bàn như vậy. Trong quá trình pha chế mùi hương, có rất nhiều nguyên liệu cần được phơi nắng.

Lục Bắc Thần có vẻ hứng thú với loại cỏ nằm ngay trên cùng. Anh ấy giờ tay chạm vào, Hạ Trú thấy vậy lên tiếng ngăn cản.

“Đây là cỏ Thiên Hồn, hiện tôi đang phơi nắng diệt khuẩn, chưa chạm vào được đâu.”

Lục Bắc Thần kinh ngạc: “Cỏ Thiên Hồn? Có độc sao?”

“Cỏ Thiên Hồn có tác dụng an thần với con người, dùng ít thì vô hại, dùng nhiều sẽ nguy hiểm tới tính mạng.” Hạ Trú giải thích: “Phơi nắng là có mục đích diệt trừ những nhân tố có độc, bởi vì cỏ Thiên Hồn cũng là nguyên liệu chính để pha chế một vài loại mùi.”

Lục Bắc Thần hiểu ra.

Lục Đông Thâm khê cười: “Địa bàn của bé con xưa nay rất nhiều mối hiểm họa, em phải cẩn thận.”

Lục Bắc Thần mỉm cười, không tiếp tục ở lại khu phơi nguyên liệu nữa. Trước khi đi, anh ấy bỏ sung một câu: “Suýt thì quên chúc mừng hai người.”

Sau khi xe của Lục Bắc Thần đi khuất, Hạ Trú khê nhú mày.

Lục Đông Thâm ôm lấy cô, giờ tay vuốt phẳng đôi mày của cô ra: “Em ngủ một giấc là tiết kiệm luôn bữa sáng rồi, trưa muốn ăn gì?”

“Đông Thâm.” Hạ Trú ngược nhìn anh: “Đó không phải giáo sư Lục.”

Đáy mắt Lục Đông Thâm lướt qua một tia sùng sốt, nhưng anh cũng bình thần lại rất nhanh, khoe môi khê rướn lên: “Em ngủ nhiều quá thành ngốc à? Nó không phải Bắc Thần thì là ai?”

“Mùi hương trên cơ thể người đó không đúng. Lần trước gặp, có mùi nước diệt khuẩn cơ mà.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm lấp lánh nụ cười: “Vì nơi nó làm việc có mùi nước diệt khuẩn. Bé con, em đa nghi quá khoa trương rồi.”

Hạ Trú trầm mặc.

Mùi hương cơ thể của một người thật ra có thể bị môi trường làm việc gây ảnh hưởng, hơn nữa với tính chất công việc của Lục Bắc Thần, không thể dễ dàng xua tan đi thứ mùi ấy.

Nhưng người lúc trước rõ ràng chính là Lục Bắc Thần mà, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Lát sau, cô thở dài: “Không có mùi nước diệt khuẩn, nhưng em lại ngửi thấy mùi cây anh túc trên người anh ấy đấy.”

Cô chỉ mãi nghi ngờ phán đoán của mình, hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm có chút thay đổi của Lục Đông Thâm, nơi đáy mắt anh tỏa ra những tia sáng khó hiểu.

Khi cô quay qua nhìn, anh đã cắt đi toàn bộ sự phức tạp ấy, giờ tay xoa đầu cô: “Đừng suy nghĩ lung tung.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Đã Dám Mời Thì Tôi Dám Đến

Con người ta có lúc thật kỳ lạ, rõ ràng đang là người trong cuộc mà luôn không biết gì hết.

Vết thương của Nhiều Tôn hồi phục khá ổn.

Xuất phát từ việc cơ thể anh vốn dĩ đã khỏe mạnh. Nói theo lời của anh thì: Xương cốt tiểu gia đây rắn chắc lắm, nếu không sao có thể thu hút nhiều ong bướm nhào tới với tiểu gia như vậy?

Người phong lưu bất kham lúc nào cũng thể hiện ra ngoài khuôn mặt nửa xấu xa nửa quyến rũ.

Lúc Hạ Trú tới phòng bệnh vừa hay bắt gặp Nguyễn Kỳ.

Cô ấy đang ngồi trước giường bệnh, tay cầm dao gọt táo, khuôn mặt thanh tú không chút biểu cảm. Rõ ràng đây không phải việc quen tay của cô ấy, trên vỏ táo là một lớp thịt táo dày cộp. Một quả táo tròn trịa bị gọt thành vuông thành sắc cạnh.

Nhiều Tôn nhăn mặt, trong đôi mắt dài toàn là sự chê bai. Một lớp băng trên đầu đã được tháo ra, chỉ còn vết thương trên trán là ngày ngày phải bôi thuốc, vết xước trên mặt cũng vẫn còn. Nhưng cho dù như vậy thì khuôn mặt tuấn tú của anh cũng vẫn rất hấp dẫn đôi phương.

Những người có diện mạo đều ưa nhìn, cho dù có bị quần thành xác ướp thì dựa vào vẻ bề ngoài của mình cũng vẫn là một xác ướp tuấn tú.

Chỉ có thái độ là không tốt.

“Sao cô ngốc vậy hả?”

Nguyễn Kỳ đâu phải là một cô gái dịu dàng? Nghe xong câu này, cô ấy tức giận găm con dao lên bàn, thẳng thừng đâm xuống mặt bàn, dựng đứng: “Anh có ăn không, bôn cô nương không rảnh chăm sóc anh đâu!”

“Cô lớn mặt rồi hả? Dám ăn nói với tôi như vậy?” Nhiều Tôn đứng đưa đôi chân phải đang bị bó bột treo lơ lửng, nghiêng đầu lập tức nhìn thấy Hạ Trú, nét đùa giỡn trong ánh mắt lập tức cắt đi, thay bằng dịu dàng: “Hạ Hạ?”

Hạ Hạ vốn không định quấy rầy hai con người đang chất nhau bôm bốp này. Cô luôn có một cảm giác, Nguyễn Kỳ bình thường là người lạnh lùng nhưng đối với Nhiều Tôn vẫn sinh lòng trắc ẩn. Thấy bị Nhiều Tôn bắt tại trận, không thể né tránh được, cô đành đường hoàng đi vào phòng.

Nguyễn Kỳ quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt không có quá nhiều thay đổi, nhưng khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Nhiều Tôn, khóe môi chợt gượng gạo.

Hạ Trú ném cho Nhiều Tôn một chiếc hộp tròn nhỏ.

Nhiều Tôn nghi hoặc: “Gì đây?”

“Chẳng phải anh sợ dung nhan bị hủy hoại sao? Thuốc bôi hỗ trợ thêm, chỉ có thực vật thôi, hồi phục nhanh còn không để lại sẹo.” Hạ Trú uể oải nói.

Đôi mắt tà khí của Nhiều Tôn đờm cười: “Em tự tay pha chế đấy à?”

“Anh luôn miệng nói Lục Đông Thâm ghen tỵ với sắc đẹp của anh, vậy thì tôi giữ hộ anh cái sắc đẹp này, để chặn họng anh, tránh để về sau đi đâu anh cũng bôi nhọ Lục Đông Thâm.”

Nhiều Tôn thấy cô cứ luôn miệng nhắc tới Lục Đông Thâm, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái, nhúu mày lại. Hạ Trú không nói nhiều lời với anh nữa, quay người định đi.

“Ném cho hộp thuốc vậy là xong sao?” Nhiều Tôn gọi cô lại.

Hạ Trú quay đầu nhìn anh: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Bôi giúp anh.” Nhiều Tôn tỏ vẻ lười biếng, gọi cảm “Làm sao anh biết trong thuốc này có độc hay không?”

Hạ Trú phì cười: “Bên cạnh anh có một cao thủ, có độc hay không cô ấy nhìn thoáng qua là biết ngay. Giúp người ta bôi thuốc không phải là việc thích hợp với tôi, chỉ bằng anh cầu xin người bên cạnh anh đi.”

Lúc cô ra khỏi phòng, Nguyễn Kỳ gọi cô lại.

“Tôi nhớ mẹ tôi từng nói, trước kia trong túi thơm có mùi hoa nhài thoang thoang. Thế nên tôi nghĩ, bên trong còn có hoa nhài.”

Hạ Trú ngẫm nghĩ, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp. Cô mở ra, trong hộp chia ra làm năm ô kín, bên trong đặt riêng rẽ từng túi thơm. Để đề phòng mùi hương lan tỏa sang nhau, mỗi một ô ngăn cách đều có một chiếc nắp nhựa đặt lại. Cô đưa hộp cho Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ đón lấy, lần lượt lấy từng túi ra ngửi.

“Đây là những mùi hương tôi tạo thành từ gỗ tương tự, lá tương tự, đậu tương tự và hoa tương tự dựa theo mùi hương trong ký ức của bố cô. Sự sai khác giữa năm loại mùi hương này không quá lớn, nhưng ngửi kỹ cũng có thể ngửi ra sự khác biệt. Trong túi thơm cuối cùng, tôi đã cho thêm chiết xuất hoa nhài. Trước kia bố cô cũng nhắc tới hoa nhài. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều không phải mùi hương ấy.”

Trước khi xuống tầng bốn, Hạ Trú có tới tầng sáu một chuyến, mang cho Thai Quốc Cường năm loại mùi cô đã pha chế. Mấy ngày không gặp, Thai Quốc Cường lại gầy rộc đi nhiều. Trong phòng có cả Thai Tử Tân đang báo cáo cho ông ta một số chuyện của công ty, thấy cô đến thì không nói nữa.

Thai Quốc Cường cảm kích rơi nước mắt, nhưng sau khi ngửi xong ông ta vẫn lần lượt lắc đầu, khề thờ dài nói không phải. Hạ Trú lại bảo ông ta cố nhớ kỹ lại xem sao rồi ghi chép lại tí mĩ một lần nữa.

Khi cô rời đi thì Thai Tử Tân đuổi theo ra ngoài, ngập ngừng định nói lại thôi. Hạ Trú tuy không giao lưu nhiều với cô ấy, nhưng cũng hiểu rõ chuyện khiến một cô gái mạnh mẽ như vậy phải ngập ngừng chần chừ là Nguyễn Kỳ. Quả nhiên, cô ấy hỏi Hạ Trú tình hình hiện tại của Nguyễn Kỳ.

Hạ Trú không nói là tốt cũng không nói không tốt. Cô chỉ đáp một câu: Đừng quan tâm tới chuyện bố cô họ gì, chí ít thì từ nhỏ mấy người đều được sống bên cạnh ông ấy.

Thai Tử Tân gật đầu nói: Tôi không oán trách cô ấy, chỉ có điều chuyện này quá khó tin, tới bây giờ tôi vẫn còn mông lung, nhưng bất luận thế nào, tôi cũng tôn trọng ý kiến của bố tôi.

Tới khi đến thang máy, Hạ Trú chợt cảm thấy, đừng nói là Thai Tử Tân khó lòng chấp nhận, ngay cả một người ngoài cuộc như cô còn cảm thấy hoang đường. Khi cửa thang máy mở ra, cô định bước vào trong thì có một đôi nam nữ đi ra ngoài. Cô ngược lên nhìn thấy đó là Thai Nghiệp Phàm, bên cạnh lại là Trần Du.

Hạ Trú vừa buột miệng nói một chữ “Trần” thì lập tức bị Trần Du ngắt lời, cao giọng nói: Giám đốc Hạ, trùng hợp quá.

Khi gần tới phòng của Nhiều Tôn, di động của cô chợt rung lên, là tin nhắn Trần Du gửi cho cô: Đừng gọi tôi là Trần Nam Nam, phiền phức!

Quả nhiên là qua lại với Thai Nghiệp Phàm rồi, nếu không sao Trần Du lại đề tâm cô gọi Trần Nam Nam trước mặt anh ta? Cô hít sâu một hơi. Yêu ai không yêu lại với phải cái tên công tử trắng hoa ấy, không sợ thiệt thòi sao? Sau đó nghĩ lại cô cũng chép miệng: Mà thôi, chuyện tình yêu như cốc nước, chỉ người trong cuộc mới biết nó nóng hay lạnh.

...

Có lẽ Nguyễn Kỳ quá tập trung vào chiếc túi thơm, không so đó chữ “bố cô” trong lời của Hạ Trú. Cô ấy lần lượt bỏ túi thơm vào trong hộp rồi nhúu mày: “Vậy có khả năng khi các mùi hương khác nhau trộn lại sẽ sinh ra mùi của hoa nhài không?”

“Có khả năng sẽ có một loại mùi tương tự hoa nhài. Nhưng nếu cả bố và mẹ cô đều thống nhất cho rằng có mùi hoa nhài, chứng tỏ trong này phải có hoa nhài.” Hạ Trú đâm chiêu: “Cô nghĩ mà xem, túi thơm là bố cô mua từ nghệ nhân đó. Một người bán hàng rong ngoài phố chợ làm sao có công nghệ chiết tách mùi hương, chắc chắn là dùng cách lấy mùi hương truyền thống.”

Nguyễn Kỳ nghĩ cũng phải, bèn chau mày suy nghĩ: “Mấy hôm nay tôi cũng đã hỏi không ít người. Muốn làm được một thứ mùi giống mùi hoa nhài phải sử dụng công nghệ chiết tách hiện đại. Cô nói đúng, có lẽ trong này thật sự có hoa nhài. Nhưng túi thơm thứ năm chẳng phải đã có hoa nhài rồi sao? Vì

sao mùi hương vẫn không đúng chứ?”

“Ý của bố cô là vẫn hơi ít hương ảm.” Hạ Trú thờ dãi.

Nguyễn Kỳ cẳm nín: “Thế nào gọi là thiếu ít hương ảm? Hương ảm là hương gì?”

Hạ Trú tựa vào tường: “Đây chỉ là cách miêu tả cảm giác. Chúng tôi đã quen rồi. Có lúc khách hàng sẽ miêu tả mùi hương dựa vào cảm giác. Bố cô nói thứ mùi đó ảm ảp như ánh nắng vậy. Mùi hoa nhài không nồng, bọc lấy hương thom ngọt của đậu tương tư, nhạt mà dãi lâu.”

Nguyễn Kỳ cũng thờ dãi.

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn cô ấy. Cô ấy im lặng một lúc lâu mới phát hiện ra, trùng mắt nhìn cô. Hạ Trú cố nhin cười, hỏi cô ấy sau này định thế nào.

Nguyễn Kỳ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, mãi mới nói: “Ngữ khí của cô cứ như chúng ta đã thân nhau lắm vậy.”

Hạ Trú nói một câu đầy ý tứ: “Cô muốn giữ khoảng cách với tôi, vì sao chứ? Vì Nhiều Tôn?”

“Cô có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả.” Hạ Trú cười nhẹ: “Con người ta có lúc thật kỳ lạ, rõ ràng đang là người trong cuộc mà luôn không biết gì hết.”

Nguyễn Kỳ hồ nghi nhìn cô chăm chăm.

Hạ Trú không muốn nói quá nhiều với cô ấy. Đúng lúc này, chuông di động vang lên. Cô giờ tay tạm biệt Nguyễn Kỳ, đi tới tận cùng hành lang mới bắt máy.

Một người nằm trong dự liệu của cô lại gọi một cuộc điện thoại bất ngờ.

Đầu kia giọng nói trầm thấp, Hạ Trú nghe xong, nét mặt như bị mây đen che phủ. Đợi đầu kia nói xong, cô lạnh lùng lên tiếng: “Nếu đã dám mời thì tôi đây cũng dám tới.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.